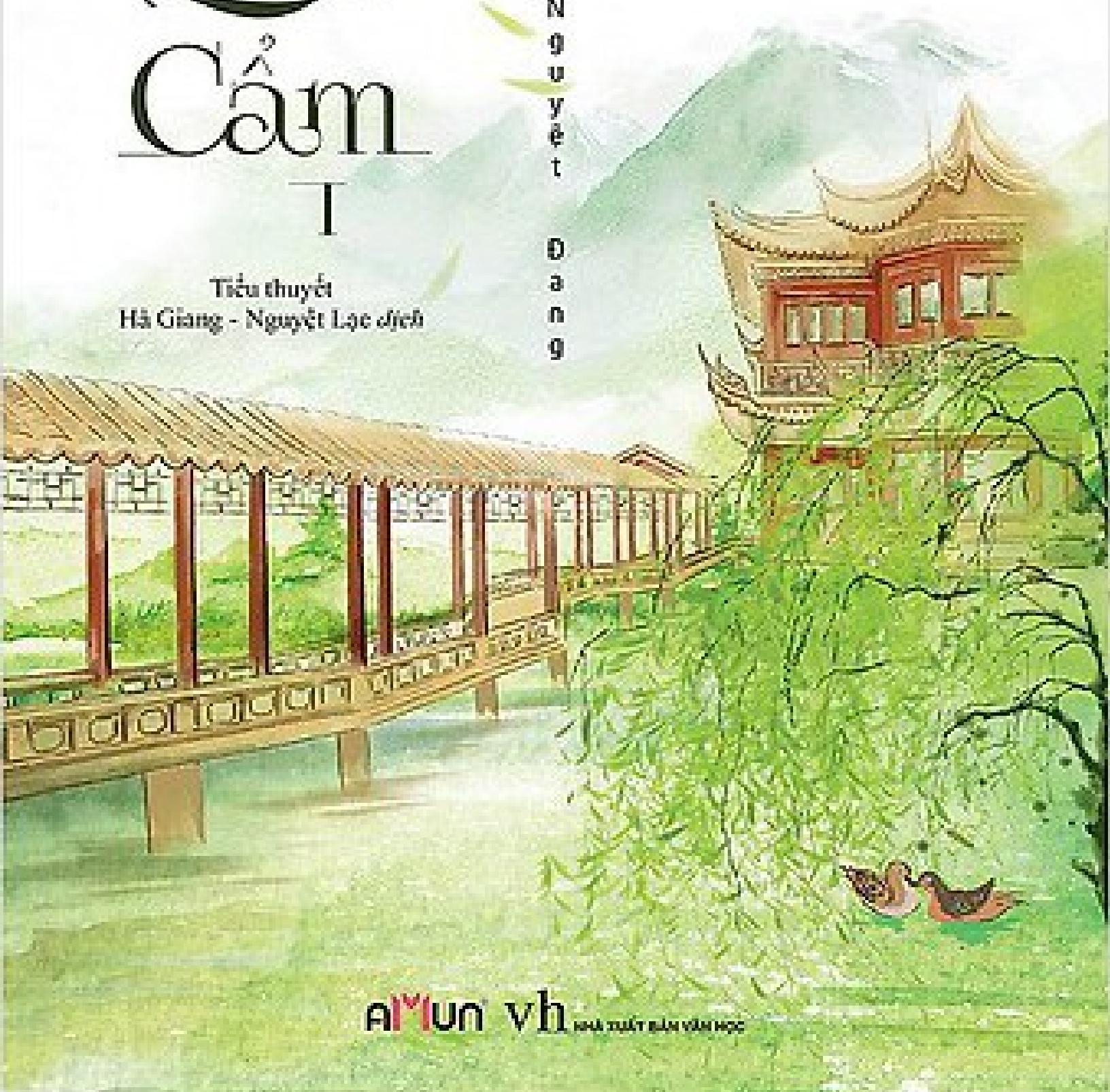
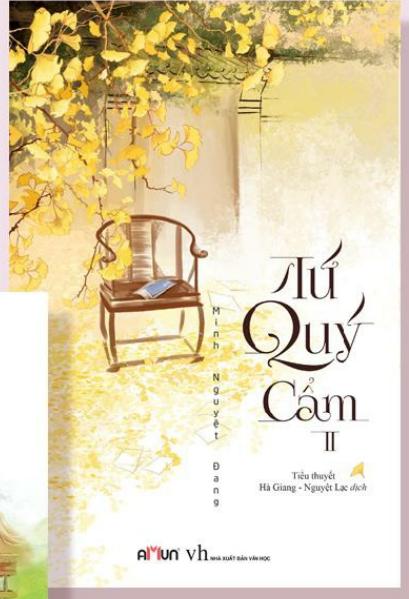
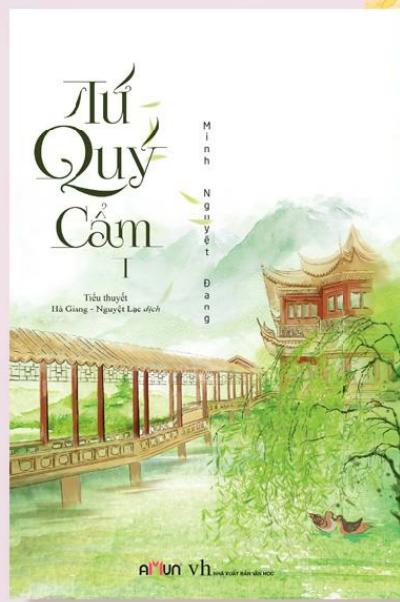

Tú Quy Cảm T

Tiểu thuyết
Hà Giang - Nguyệt Lạc dịch

Minh
Nguyệt
Đặng

Tứ Quý Cẩm

Tác giả: Minh Nguyệt Đang

Dịch giả: Hà Giang, Nguyệt Lạc

Giá bìa: 516.000đ

Số trang: 1800

Ngày xuất bản: 02-2018

Công ty phát hành: Đinh Tị

Nhà xuất bản: Nhà Xuất Bản Văn Học

Kích thước: 16 x 24 cm

Sách: Như Lê

Chụp pic: Thương

Type

Tập 1:

Trần Lê Bảo Ngọc - Võ Thảo Uyên

Tập 2:

Trần Lê Bảo Ngọc

Cecilia Trần - Lương Hồng Ngọc

Tập 3:

Huong Quynh - Tâm Thần

Hải Phượng - Huynh Diem Mi

Linh Linh - Tram Nguyen

Ha Nguyen

Tập 4:

Trần Lê Bảo Ngọc - Karlie Tran

Mèo Mốc - Xu Hoang

Beta:

Tập 1: Nhat Nam – Thanh Nga Phạm

Tập 2: Vương Khải – Hằng Nguyễn

Tập 3: Vương Khải – Nhat Nam

Tập 4: Hằng Nguyễn– Nhat Nam

Nguồn eBook: Ebook ngôn tình miễn phí

**EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ** FB.COM/EBOOKNGONTINHMIENPHI

Tác giả: Minh Nguyệt Đang

Là tác giả của trang văn học mạng Tân Giang, quê quán ở Thành Đô. Phong cách sáng tác đa dạng, thích miêu tả kỹ lưỡng đến từng chi tiết để tạo ra những bức tranh rực rỡ tú lệ bằng ngôn từ.

Các tác phẩm tiêu biểu: Đôi nhạn quay về, Phượng hoàng trở về, Phù thương, Vân khởi, Thiên kim cùu,....

Giới thiệu tác phẩm

Tác phẩm đồ sộ bậc nhất của Minh Nguyệt Đang - tác giả văn học mạng hàng đầu trên văn đàn Trung Quốc.

Một quận chúa xinh đẹp với biết bao ước mơ, hoài bão lớn lao nhưng không may lại yếu mệnh qua đời sớm. Nàng thắc sinh vào cô con gái sáu tuổi của một người cha không tiền đồ, không gia thế. Cô gái ấy tưởng chừng nhở bé, yếu ớt, nhưng lại có ý chí, quyết tâm và tài trí hơn người, dựa vào đó nàng đã vực dậy gia đình, thay đổi cục diện triều chính, để rồi cuối cùng thì số phận cũng đã mỉm cười và mang hạnh phúc đến với nàng.

Vậy nàng đã làm gì để mang lại bình yên cho gia đình? Nàng đã khuynh đảo triều đình ra sao? Cuộc đời của nàng dần thay đổi như thế nào?

Câu chuyện về cuộc đời nàng sẽ dần được hé lộ trong bốn tập truyện Tứ Quý Cẩm rất được mong đợi này.

MỤC LỤC

Tập 1

1 - 2 - 3 - 4 - 5 - 6

7 - 8 - 9 - 10 - 11

12 - 13 - 14

Tập 2

15 - 16 - 17 - 18 - 19

20 - 21 - 22 - 23 - 24

25 - 26 - 27

Tập 3

28 - 29 - 30 - 31 - 32

33 - 34 - 35 - 36 - 37

38 - 39 - 40 - 41 - 42

43 - 44 - 45

Tập 4

46 - 47 - 48 - 49 - 50

51 - 52 - 53 - 54 - 55

56 - 57 - 58

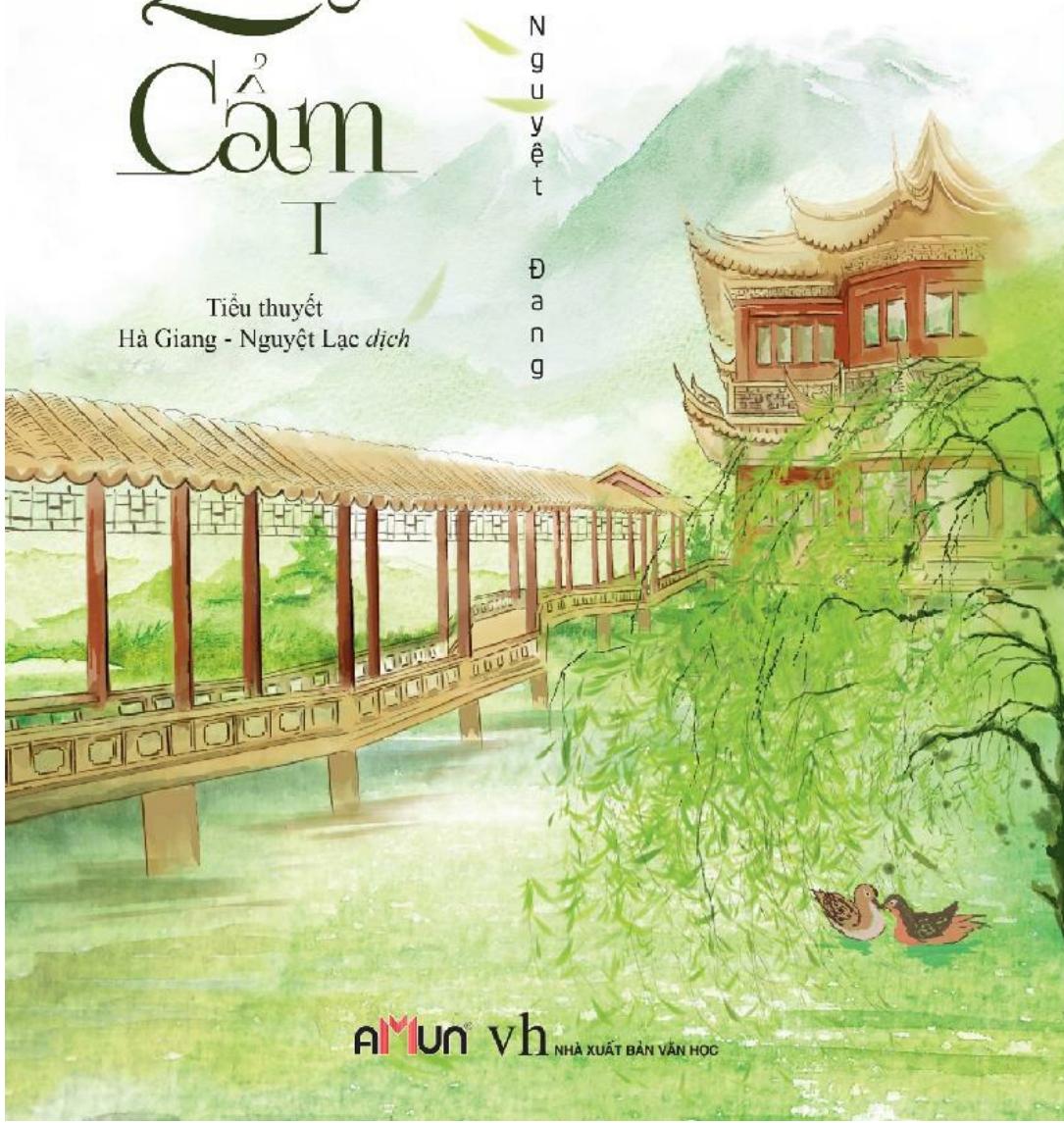
Ngoại truyện

Tú Quy Câm

I

Tiểu thuyết
Hà Giang - Nguyệt Lạc dịch

M i n h
N g u y ệ t
Đ a n g

AMun® vH NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Chương 1

Tâm tư nữ nhi thường khác biệt

A Vụ ngồi trước gương trang điểm, chăm chú chải mái tóc đen nhánh, bóng mượt. Tử Phiến mang nước rửa mặt bước vào, nhường mày hỏi Tử Nghiên đang hầu hạ trong phòng: “Vẫn còn chải à, muội đã phải múc nước ba lần rồi đấy!”

Tử Nghiên vội vàng ra hiệu bằng tay, ý bảo Tử Phiến chờ lên tiếng.

Trong phòng này ai chẳng biết lục tiểu thư sau khi khỏi bệnh thì tính tình trở nên kỳ quái, cả ngày chỉ thích ngồi đờ đẫn trước gương trang điểm. Vì lão thái thái^[1] thương cơ thể bệnh tật, yêu đuối, miễn cho việc sớm tối đến thỉnh an, nên nàng càng được thể ngồi trước gương cả ngày. Mặc dù nàng vẫn ít nói như trước, nhưng người giàn gũi hầu hạ nàng như Tử Nghiên cũng cảm thấy có gì đó khác trước.

[1]. Lão thái thái: Cách gọi bà nội thời xưa.

Điều dễ nhận thấy nhất ở chỗ lục tiểu thư trước kia là một người rất tốt tính, hiền lành, dù bọn nha hoàn có giờ tính trẻ con hay phàn nàn, nàng cũng không trách mắng, còn thường xuyên xin lỗi họ. Cứ như lời nói vừa nãy của Tử Phiến, nếu đổi lại là trước kia, lục tiểu thư chắc chắn sẽ rửa mặt ngay, đâu có để Tử Phiến múc nước nhiều lần như vậy.

Hôm nay, khi Tử Phiến bước đến babo lục tiểu thư rửa mặt, nàng chỉ hơi nhúng ngón tay vào chậu nước để thử độ ấm rồi lập tức nhíu mày thu tay về.

Tử Phiến bung chậu lên, quay lưng bước đi và liếc nhìn Tử Nghiên, hai người cùng bước ra khỏi phòng. Đến đầu hồi, Tử Phiến không chịu nổi nữa

càu nhau: “Cô ta làm thế là có ý gì? Có gì không hài lòng thì cứ nói thẳng ra, việc gì phải đày đọa người ta như vậy!”

Tử Nghiên kéo tay thị xuống, ý muốn bảo Tử Phiến nói nhỏ một chút.

Tử Phiến hất tay Tử Nghiên ra, quay về hướng gian phòng phía đông nơi lục tiểu thư ở, bĩu môi nói: “Làm người cao quý thì sao, chẳng lẽ khỏi ôm xong là muốn sánh ngang với ngũ tiểu thư sao? Ngũ tiểu thư là con gái của lão gia và đại phu nhân ở đại phòng, lại là tài nữ nổi tiếng kinh thành mà cũng đâu có kén cá chọn canh như thế!”

Tử Nghiên kêu lên: “Ôi chao, muội chỉ là một cô hầu nhỏ bé, sao lại dám nói năng hồn hào như vậy. Dù tam gia nhà ta có là con thứ thật đấy, nhưng lục tiểu thư dù sao cũng là châu ngọc của tam gia và tam phu nhân, dù phu nhân nhà ta nói rằng không muốn trị tội bất cứ ai, nhưng những kẻ hầu người hạ sống trong nhà này như chúng ta không phải đều nằm trong tay của phu nhân sao? Ta thấy lục tiểu thư đã khỏe lại rồi, hành xử cũng không còn như trước, muội không thể hầu hạ tùy tiện, đại khái được đâu.”

Tử Phiến “xì” một tiếng, tỏ vẻ bức tức. “Hành xử không như trước gì chứ, chẳng phải là muôn bắt chước theo ngũ tiểu thư sao? Nhưng muội thấy cô ta chỉ cần cười thôi cũng thấy giống Đông Thi hiệu^[1]..., hiệu... gì ấy nỉ, muội quên rồi, lần trước thiếu gia còn nói thế nào về lục tiểu thư ấy nỉ?” Tử Phiến ngoác miệng cười.

[1]. Đông Thi hiệu tàn: Đây là một điển tích ghi chép trong cuốn Thiên Vận của Trang Tử. Tương truyền vào thời Xuân Thu, khi mỹ nữ nước Việt là Tây Thi sinh bệnh thường lấy tay ôm ngực, nhăn đói mày lại. Một cô gái xấu xí tên là Đông Thi bên hàng xóm nhìn thấy, cho tư thế đó của Tây Thi là đẹp nên cũng bắt chước ôm ngực nhăn mày. Kết quả khiến mọi người sợ hãi, có người đóng chặt cửa không dám ra, có người bỏ chạy thật xa.

Tử Nghiên lại chẳng thấy buồn cười chút nào. “Muội đấy, chỉ được cái ăn nói ngang ngược, nếu đổi lại trước kia, mấy lời này muội thường nói thẳng

với tiểu thư, đâu có kéo ta ra đây mà thì thà thì thào.”

Tử Phiến nghe thấy thế thì ngại quá, nói lảng: “Muội đi múc nước đây.”

“Này, đợi đã, muội múc nhiều nước thế mà tiểu thư có hài lòng đâu, nhưng cũng đừng lười biếng, mang bình nước nóng vào phòng rồi hãy pha, đỡ phải chạy đi chạy lại.” Tử Nghiên vội vàng chạy theo dặn dò Tử Phiến.

Lúc Tử Phiến, Tử Nghiên bước ra khỏi cửa thì thầm to nhỏ thì A Vụ ở trong phòng vẫn còn đang chải đầu và nhìn vào gương, nhìn thế nào vẫn không thấy chán. Không hiểu sao người này lại xinh đẹp đến vậy, nàng có ngắm cả đời cũng không chán gương mặt này. Mặc dù mới chỉ là cô bé gần sáu, bảy tuổi, nhưng gương mặt này trong tương lai hẳn là vô cùng diễm lệ.

Chính vì gương mặt ấy nên nàng mới mượn xác hoàn hồn vào gia đình có thân phận thấp kém này, chứ nếu không nàng tình nguyện thà chết còn hơn.

Còn nhớ kiếp trước, xuất thân của nàng mới cao quý làm sao! Mẹ nàng là Trưởng Công chúa trong triều, Hoàng đế là cậu ruột của nàng, vô cùng thương yêu nàng. Chỉ tiếc nàng phúc nông mệnh mỏng, từ nhỏ đã ốm yếu bệnh tật, uống thuốc như uống nước nhưng cũng chẳng thấm vào đâu.

Xét về dung mạo của nàng, mặc dù không đến nỗi nào, nhưng vì không thể chống chịu nổi với căn bệnh kéo dài nhiều năm nên cho dù có bôi thuốc gì lên tóc, đắp cao gì vào da, cũng không thể chữa được căn bệnh rụng tóc và làn da vàng vọt.

Vì lẽ ấy, dù nàng được cậu ruột là Hoàng đế sắc phong làm Quận chúa Khang Ninh tài danh lẫy lừng, nhưng cũng không thể so được với người biểu tượng có gương mặt xinh đẹp Cố Tích Huệ. Dù nàng có cố gắng thế nào, ngoan ngoãn ra sao thì mọi người vẫn chỉ yêu thích một trong hai mỹ nhân đẹp nhất

kinh thành là biểu tượng.

Còn nhớ lúc trước, A Vu và Cố Tích Huệ đều thương thầm tài tử đệ nhất kinh thành Đường Tú Cản - nhị công tử của Uyên các Đại học sĩ Đường Tấn Sơn, và kết quả đương nhiên vẫn là tài tử họ Đường này nhìn trúng “đò bị thịt” Cố Tích Huệ.

Cuối cùng, Quận chúa Khang Ninh vì sức khỏe yếu ớt không thể lấy ai mà cũng chẳng ai nhòm ngó tới, chồng chọi với bệnh tật đến năm hơn hai mươi tuổi thì qua đời.

A Vu vạn lần không ngờ rằng mình lại đầu thai vào thân phận của lục tiểu thư ở tam phòng của phủ An Quốc Công Vinh. Thế nên A Vu không còn là A Vu nữa, mà trở thành lục tiểu thư “ngây thơ nhỏ dại” của Vinh phủ.

A Vu thực sự không hiểu rõ lắm về lục tiểu thư này, kiếp trước nàng cũng không nghe đến sự tồn tại của cô, liên kết các sự việc lại mới biết cô nhóc là con gái ruột của Vinh tam gia, còn ông là con vợ lẽ của An Quốc Công. Vinh tam gia có hai trai, một gái, cô con gái út tên là Vinh Vật Uy, tên thường gọi là lục tiểu thư. Ngũ tiểu thư mà Tử Phiến nhắc đến chính là tài nữ kinh thành Vinh Uyên, người này thì A Vu biết khá rõ, cô ta chính là mỹ nhân còn lại trong kinh thành, sắc đẹp sánh ngang với Cố Tích Huệ.

A Vu ngắm nhìn dung nhan trong gương, mặc dù mới sáu, bảy tuổi, nhưng gương mặt non nớt này lại ẩn giấu sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành trong tương lai. Thầm nghĩ sau này lớn lên sắc đẹp của Vinh Vật Uy sẽ chẳng hề thua kém Cố Tích Huệ, A Vu không hiểu sao mình lại chẳng biết cô nhóc này.

Lúc Tử Nghiên bước vào phòng, A Vu mới định thần lại. Nàng nhận thấy mấy nha hoàn trong nhà này chẳng có phép tắc gì hết. Cha nàng là con bà vợ lẽ, nhưng dù gì nàng cũng là chủ nhân danh chính ngôn thuận của phủ

An Quốc Công, vậy mà bọn họ đều cư xử rất thô lỗ. Chẳng hiểu Vinh Vật Uu ngày trước nghĩ như thế nào, uổng công tên là Vật Uu^[1], cứ theo A Vu thấy, phải gọi cô ấy là Đa Uu mới đúng.

[1]. *Vật Uu: Có nghĩa là vô lo, vô nghĩ*.

Cứ theo tính cách trước đây của A Vu thì khi nhìn thấy cảnh tượng này, nàng chỉ muốn ra tay trừng phạt, nỗi trận lôi đình đuổi hết bọn họ đi, thay người mới. Khốn nỗi, mấy ngày nay, A Vu loáng thoáng nhận thấy, tiền thân của nàng là người cực kỳ yếu đuối nhu nhược, tốt bụng, dễ bắt nạt. A Vu muốn làm theo ý mình nhưng lại sợ chẳng mấy chốc lại có đạo sĩ đến nhà trừ tà cho nàng.

“Ngươi đi đâu đấy, muôn uống ngum nước cũng không biết kêu ai!” A Vu lên tiếng phàn nàn.

Tử Nghiên than thầm: Sao mình lại quên mất việc này nhỉ? Sau khi khỏi bệnh, lục tiểu thư đã không cho phép bọn tiểu nha hoàn ra vào phòng tùy tiện nữa, người phục vụ trong phòng này chủ yếu là mình và Tử Phiến thôi mà.

Tử Nghiên vội vàng cúi đầu, gấp người đáp: “Nô tỳ sai rồi, nô tỳ đi đổ nước cho tiểu thư.”

“Mang nước bạc hà đến đây!” A Vu bổ sung thêm một câu, không truy cứu chuyện vừa nãy nữa. Tử Nghiên khá biết điều nên A Vu không thể đuổi bọn họ, đành phải tự điều chỉnh, nếu như không dạy bảo được mới nghĩ cách đuổi đi.

Lần này Tử Phiến bưng chiếc bình đồng bước vào, sau đó pha nước trong chậu sứ có hình chú bướm sắc sỡ đang bay lượn trên bông hoa mẫu đơn. A Vu thử nhúng tay vào nước, không khỏi thầm thở dài. Bọn nô tỳ trong cái nhà này chẳng linh hoạt chút nào, nếu nàng không nói rõ ràng thì chắc

mấy ngày nữa cũng chẳng biết làm gì.

“Hãy mang một chậu nước lạnh đến đây, tìm một cái chậu men sứ màu xanh để đựng, chõ nước nóng này phải nóng hơn, sau này cứ như vậy mà bung nước vào phòng, vì trên đường đi có rất nhiều bụi bẩn. Còn nữa, nước lạnh để rửa mặt cũng rất quan trọng, hãy lấy nước ở giếng phía đông phủ. Nước giếng phía tây phủ mọi người thường dùng giặt quần áo, rửa rau, làm sao có thể rửa mặt được?”

A Vụ biết được những điều này hoàn toàn là do suy đoán dựa vào kết cấu và quy tắc của các phủ danh giá ở kinh đô. Thông thường, trong phủ đều có hai cái giếng nằm ở phía đông và phía tây. Nàng nghĩ phủ An Quốc Công chắc cũng không ngoại lệ.

Không nằm ngoài dự đoán của A Vụ, phủ An Quốc Công đúng là có hai cái giếng ở phía đông và phía tây. Nước giếng ở tây phủ dùng để rửa rau, giặt quần áo, nước giếng ở đông phủ dùng để pha trà.

Tử Phiến lúc này mới hiểu rằng thị phải múc bao nhiêu lần nước là do không hợp ý chủ.

Tử Phiến nín nhịn đi múc một chậu nước lạnh nữa, vì trong lòng bức bối, thị vẫn múc nước ở giếng phía tây phủ. Chần chờ hồi lâu, thị mới đổ nước vào chậu men sứ có hình cành hoa mai trắng dưới nền trời xanh.

A Vụ khẽ đưa tay khuấy nước, nhăn mặt bảo: “Đây vẫn là nước giếng ở phía tây phủ. Nếu ngươi bằng mặt mà không bằng lòng với ta thì ta khuyên ngươi nên sớm về nhà với mẹ, tránh sau này mắc lỗi lớn, đến lúc đó lại liên lụy đến cả nhà.”

Tử Phiến giật mình kinh hãi, thấy lục tiểu thư suy đoán như thần, nước giếng giống nhau, vậy mà cô chủ chỉ nhúng tay vào một chút đã phát hiện ra

đó là nước ở phía tây phủ.

“Nô tỳ hồ đồ lấy nhầm, nô tỳ sẽ đi múa lại.” Tử Phiến không còn dám coi thường cô chủ nữa, vội chạy ra ngoài lấy nước.

Thực ra A Vu làm sao phân biệt được nước nào là ở tây phủ, nước nào là ở đông phủ, chẳng qua đoán tính ngang buồng của Tử Phiến nên mới thăm dò thế thôi. Lúc Tử Phiến bưng nước trở lại phòng, A Vu thong thả nói: “Nhỏ vài giọt tinh dầu hoa tường vi phu nhân cho vào nước nóng, sau đó lấy bột tảo đậu^[1] rửa mặt ra đây.”

[1]. *Tảo đậu: Là loại bột được dùng để rửa ở thời dân tộc Hán cổ đại, được làm từ bột đậu trộn với được phẩn, dùng để rửa tay, rửa mặt, có tác dụng làm cho da trơn mịn. Trước thời Tống, người ta tắm gội, rửa tay, rửa mặt chưa có xà phòng dạng bánh mà sử dụng “tảo đậu”.*

Tử Nghiên nghe lời làm theo, nhưng trong lòng lấy làm lạ, tinh dầu tường vi này lục tiểu thư đựng đầy một bình nhưng chẳng bao giờ nỡ dùng, sao hôm nay lại dùng để rửa mặt nhỉ?

Tử Phiến đứng một bên, đặt miếng vải lụa trắng trước ngực A Vu, rồi xắn ống tay áo cho nàng, bên kia có hai tiểu nha hoàn cầm khăn để nàng súc miệng nhỏ vào ống. Sau đó A Vu mới bước xuống pha nước ấm với bột tảo đậu đắp mặt rồi dùng nước lạnh rửa sạch.

Xong xuôi, Tử Nghiên đem phẩn trang điểm có mùi hương hoa ngọc trâm ra. A Vu vừa ngửi qua đã hỏi: “Phẩn này lấy ở đâu vậy?”

“Nô tỳ lấy từ chõ ngũ tiểu thư hôm qua, nghe Tần Âm nói là loại năm nay mới điều chế.” Để có hộp phẩn này, Tử Nghiên đã phải nhờ vả rất nhiều người, vì lục tiểu thư chê loại phẩn đang dùng có lᾶn nhiều chì.

A Vu lấy đầu ngón tay quệt một ít rồi miết ngón trỏ và ngón cái vào nhau. Phẩn thì tốt nhưng không thẩm vào da, thoa loại phẩn này trông xa thì cũng được, nhưng lại giàn sẽ nhìn thấy rõ cả lớp phẩn như sấp rơi xuống. A

Vụ đoán chắc chắn ngũ tiếu thư không bao giờ dùng loại phấn này.

“Đừng để nha hoàn bên ngũ tiếu thư lấy phấn của nó gạt ngươi nữa.” A Vụ phủi sạch bột phấn trên đầu ngón tay vẻ chê bai. “Ta còn nhỏ, không cần dùng phấn trang điểm.” Nói xong, A Vụ hài lòng, đặc ý nhìn ngắm mình trong gương.

A Vụ đứng dậy ngắm nghía tủ quần áo của lục tiếu thư, trang phục không nhiều, đa số là những bộ váy cũ mặc ở nhà, đồ mặc đi ra ngoài vô cùng ít ỏi.

A Vụ chăm chú nhìn vào chiếc áo màu tím thêu cành cúc vàng và lá cúc nạm viền vàng xung quanh, cảm thấy rất quen. Chớp mắt nghĩ ngợi, nàng chợt nhớ hôm trước ngũ tiếu thư đến thăm nàng hình như cũng mặc chiếc váy này. Còn một chiếc váy màu ngọc bích, hai bên cổ áo thêu cành mai tím cũng là kiểu dáng mà ngũ tiếu thư đã từng mặc.

A Vụ băn khoăn nghĩ, bọn họ là tỳ muội thật đấy, nhưng cũng đâu phải là tỳ muội sinh đôi, sao lại may trang phục giống hệt nhau thế nhỉ? Không hiểu lục tiếu thư kiếp trước là ngốc thật hay giả ngốc, với dung mạo thế này thì đâu cần bắt chước giống hệt tài nữ nông cạn như Vinh Ngũ chứ?

Tử Nghiên thấy A Vụ ngắm nhìn chiếc áo màu tím rất lâu, cho là nàng chọn chiếc này, bèn lấy từ tủ khác một chiếc váy trắng có in cành cúc phủ kim tuyển dâng hầu trước mặt A Vụ.

Khi còn sống, nàng đã trông thấy cách ăn mặc, trang điểm của ngũ tiếu thư, giờ lại thấy Tử Nghiên thành thạo như vậy, chắc không phải là lần đầu mặc thế này nên càng cảm thấy khó chịu.

“Không phải chiếc này, mặc cùng với chiếc này.” A Vụ chỉ vào chiếc váy lụa mỏng đơn giản để trong tủ.

Tiếp đó, nàng lại chọn chiếc áo bên trong màu phấn hồng cổ dựng, A Vu để Tử Nghiên cài nơ giúp mình. Trang sức của Vinh Vật Uu không nhiều, lại không đáng giá nên A Vu dùng hai chuỗi vòng tay nhỏ hình hoa tường vi, còn xâu hơn chục hạt ngọc to như hạt đậu và bông tai hình cánh hoa vào nhau rồi gắn lên nơ. Lúc này, trông nàng vô cùng hồn nhiên, đáng yêu.

Trang điểm xong, Tử Phiến lấy chuỗi ngọc bát bảo hình cái khóa trường thọ đeo cho nàng, các cô nương ở Vinh phủ đều phải đeo loại khóa này.

A Vu trang điểm xong, trông xinh đẹp, hoạt bát hơn cả ngũ tiểu thư, lại rất phù hợp với độ tuổi.

“Hôm nay ta khỏe hơn nhiều rồi, chúng ta đến thỉnh an phu nhân thôi.” Phu nhân A Vu nhắc đến ở đây chính là tam phu nhân Thôi Thị của Vinh phủ.

Thôi Thị vừa đến thượng phòng hầu hạ lão thái thái trở về, A Vu liền đứng dậy bước đến trước mặt mẹ.

“Mẫu thân vừa đến chõ lão thái thái về, lão thái thái có khỏe không a?”

Khi tiểu nha hoàn vén rèm lụa lên, Thôi Thị thấy A Vu đang đứng ở cửa liền tươi cười rạng rỡ.

Cha mẹ ruột của A Vu có trông thấy nàng thì cũng chỉ ngẩn người nhìn trong giây lát chứ không niềm nở như Thôi Thị. Bà thấy hôm nay A Vu có gì đó rất khác, ngày trước con bé thích mặc giống ngũ tiểu thư, trông thì xinh xắn nhưng lại già dặn như bà cụ non, tựa như bông mẫu đơn bị ai đó phủ lên một lớp mạ vàng cứng nhắc, chẳng hài hòa chút nào. Nhưng hôm nay con bé thuорт tha, hồn nhiên, đáng yêu khiến trong lòng người mẹ như Thôi Thị không biết thể hiện tình yêu thương của mình thế nào, chỉ muốn ôm con vào lòng cưng nựng. Tuy còn nhỏ tuổi nhưng trong cử chỉ của A Vu đã toát lên

về yêu điệu, dài các vò cùng cuốn hút.

Thôi Thị ôm A Vu vào lòng, yêu thương hôn lên má rồi nói: “Con gái xinh đẹp của mẹ, con vẫn còn đang bệnh sao lại đến đây, mẹ vừa nói với mấy nha hoàn là sẽ đi thăm con đấy.” Thôi Thị trùi mén nhìn A Vu. “A Vật mới khỏe lên một chút, vậy sáng nay đã ăn được gì rồi, có hợp khẩu vị không?”

Nghe hai từ “A Vật” thân thiết, mặc dù chỉ là đồng âm không đồng nghĩa, nhưng A Vu lại thấy cảm động, nàng nhớ đến người mẹ đã từng yêu thương mình hai mươi mấy năm không biết giờ này sống ra sao...

Chỉ biết rằng kiếp này A Vu đã trở thành A Vật, nhưng để tiện cho việc kể chuyện, sau này chúng ta sẽ gọi nàng là A Vu.

A Vu quan sát đồ đạc bằng gỗ bày biện trong phòng, dù trông có vẻ quý giá, nhưng đều là loại gỗ ghép từ nhiều tấm khác nhau, không cao sang như đồ được làm bằng cả tấm gỗ lớn. A Vu nhất thời thở dài, ông trời quả nhiên không thiên vị một ai, dù kiếp này nàng có dung mạo xinh đẹp hơn kiếp trước thật, nhưng địa vị lại chẳng ra làm sao!

Kiếp trước nàng cao ngạo, kiêu hãnh, lúc nào cũng so sánh với Cố Tích Huệ, để rồi cuối cùng sức tàn lực kiệt khiến cha mẹ sầu khổ. Kiếp này nàng tự nhủ phải sống thật tốt, tích đức thật nhiều mới được.

“Hợp khẩu vị ạ, đặc biệt là món bánh củ mài nhân đậu đỏ rất ngon.” Mặc dù món ăn ở đây không thể ngon bằng món ăn ở trong phủ Công chúa, nhưng cũng tạm được, A Vu thầm than thở.

“Nếu con thích ăn, ngày mai mẹ lại bảo nhà bếp nấu cho con.” Thôi Thị nhìn ngắm A Vu với vẻ mặt yêu thương, chiều chuộng. “Sức khỏe con đã khá hơn, da mặt cũng đã hồng hào hơn rồi đấy.”

Bà nói xong, nhớ đến việc nhà bếp gây khó dễ thì bất giác nhíu mày, chạnh lòng nghĩ đến cô con gái đáng yêu, xinh xắn. Nếu con bé không đầu thai nhầm vào bụng bà thì đâu đến nỗi phải sống những ngày tháng bần hàn, ngay cả món ăn yêu thích cũng không được ăn thoái mái thế này.

Thôi Thị chỉnh lại tóc cho A Vụ với tâm trạng buồn bã, dù thường ngày bị đám con gái của bà cả và bà hai coi thường, nhưng A Vụ lại rất thích chơi cùng với chúng. A Vụ bị bệnh lần này cũng là do Vinh Ngũ gây ra, nếu không phải Vinh Ngũ, Vinh Tú đùa ác lừa A Vụ đi lấy đồ gì đó cho bọn chúng thì A Vụ đâu có bị dầm mưa đến nỗi suýt mất mạng.

“Sao hôm nay con lại để kiểu tóc này?” Thôi Thị chỉnh lại tóc cho A Vụ, bình thường con bé thích bắt chước theo Vinh Ngũ, nhỏ tuổi mà cứ muốn làm người lớn, phải chải kiểu tóc giống như đại cô nương thì mới ưng ý. Nếu tính cả tuổi mụ^[1] thì Vinh Ngũ năm nay mười một tuổi, còn A Vụ mới chưa đầy tám tuổi.

[1]. Tuổi mụ: Là cách tính tuổi truyền thống của người Trung Quốc. Tuổi này được tính trên cơ sở đơn vị là năm. Vào thời điểm một người vừa chào đời, người đó đã có một tuổi trong năm đó. Sau này, mỗi một năm trôi qua sẽ tăng thêm một tuổi nữa.

“Không đẹp ạ?” A Vụ dè dặt hỏi.

“Sao lại không đẹp, con gái mẹ mặc cái gì cũng đẹp hết!” Thôi Thị tự hào nói.

Thôi Thị nói rất thật lòng, trông A Vụ cực kỳ diễm lệ, lại đang ở độ tuổi ngây thơ, đáng yêu nên nhìn thế nào cũng thấy đẹp.

“Mẹ, con muốn may vài bộ quần áo mới được không ạ?” A Vụ khẽ kéo vạt áo của Thôi Thị.

Thôi Thị nhìn vào đôi mắt to tròn, sáng rực của A Vụ, không nỡ từ chối. “Chỉ cần con thích là được.” Bà vỗ vỗ vào tay A Vụ cưng nựng.

“Mẹ lúc nào cũng thương con nhất!” A Vu vùi đầu vào lòng Thôi Thị. Còn nhớ trước kia, Quận chúa chỉ cần dùng vẻ mặt nũng nịu, cha mẹ nàng cũng đã không thể chống lại được “chiêu” này, nói gì đến Thôi Thị.

Thôi Thị bật cười xoa đầu A Vu. “Con áy à, khỏi bệnh rồi lại quay sang làm nũng mẹ là sao hả?”

A Vu mỉm cười không đáp, nghĩ thầm, có lẽ nàng của kiếp trước không gần gũi với mẹ lắm. Lúc rảnh rỗi, A Vu thường lật giờ bút tích non nớt của tiền thân để lại, tuy còn nhỏ nhưng cô nhóc này đã đa sầu đa cảm, lại ham huchen, luôn muốn học theo Vinh Ngũ, mặt dày bám theo người ta, bất chấp người ta đối xử lạnh nhạt thế nào.

Hôm nay chứng kiến Thôi Thị ngạc nhiên với hành động làm nũng của con gái, A Vu càng coi thường tiền thân của nàng, chẳng lẽ chỉ vì mẹ mình là con vợ lẽ mà bắt chước theo Vinh Ngũ có vài phần coi khinh mẹ đẻ thì thật chẳng ra làm sao.

A Vu không thể là người tầm thường, nực cười như tiền thân của nàng được!

Những ngày bị bệnh nằm trên giường, nàng đã nghe không ít những lời xì xào về tiền thân của mình. Những việc đúng đắn của một chủ nhân thì cô ấy không làm, ngược lại lúc nào cũng bắt chước Vinh Ngũ, gần đến mức thành bệnh. Trong phủ này, ngay cả một nha hoàn cũng có phần coi thường cách sống của cô ấy. Chỉ có Thôi Thị và Vinh tam gia là thật lòng yêu thương con gái, dung túng cho những hành vi không giới hạn của cô ấy.

“Hôm nay mẹ định làm gì ạ?” A Vu ngồi thăng người lên.

“Ta thì có thể làm gì chứ, ta định may áo cho hai huynh của con và may cho cha con hai đôi giày.” Đây chính là công việc thường ngày của Thôi Thị.

Thực ra không cần nói A Vu cũng biết tình trạng của Thôi Thị. Việc của phủ không đến lượt một người con dâu lẽ như bà quản. Bà con họ hàng đều coi thường mẹ bà là vợ bé, sau đó bà lại lấy chồng cũng là con vợ bé. Khi A Vu còn là Quận chúa, nàng đã nhiều lần gặp phu nhân của Vinh phủ, rất ít khi gặp người mẹ hiện giờ của mình.

Còn mẫu thân của Quận chúa, sáng sớm bà đã phải chuẩn bị trà nước, chiều cho người quét dọn tiếp khách, những việc lặt vặt trong nội phủ đều có nhữ mẫu tâm phúc lo liệu, khách quý ra vào nườm nượp.

“Con muốn ngồi xem mẹ làm một lát.” A Vu chăm chú nhìn mẹ làm công việc nữ công.

Nhìn vào khay thêu thùa may vá của mẹ, A Vu thấy có các loại vải, kim chỉ đủ màu, cho thấy người làm được việc này không tầm thường chút nào. Nhớ đến khay thêu thùa may vá của tiền thân nàng, đồ đặc để lộn xộn, còn cả hầu bao thêu dở dang chưa xong, nàng cảm thấy thật xấu hổ. Tiền thân không giỏi nữ công vì tâm tư để cả vào việc bắt chước Vinh Ngũ làm tài nữ, học hành cũng chẳng ra làm sao, thật là vô dụng.

“Ta thêu thùa may vá thì có gì đáng xem chứ, con vừa mới khỏe lên một chút, đừng để mắt, nếu cảm thấy khỏe thì nên đọc sách với các tỳ muội mới phải.”

Thôi Thị thầm thở dài, đứa trẻ này dung mạo xinh xắn, nhưng đầu óc lại không được linh hoạt lắm nên dù học thế nào cũng chẳng thuộc. Thôi Thị cũng không kỳ vọng con gái xuất chúng như Vinh Ngũ, nhưng nếu không biết đọc biết viết như các cô nương khác trong phủ thì thật xấu hổ, huống hồ mọi người đều nói “Bụng hữu thi thư khí tự hoa^[1]”. A Vu cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tính tình nhút nhát, rụt rè khiến mọi người không hài lòng, thế nên càng phải đọc sách thật nhiều mới đúng.

[1]. *Bụng hữu thi thư khí tự hoa: Có học hành, hiểu biết cũng là một vẻ đẹp.*

Hôm nay Thôi Thị thấy cử chỉ, phong thái của A Vu khác hẳn thường ngày, rõ vẻ tao nhã của con nhà cao quý, nhưng trong lòng bà lại nghĩ, có thể đó là thành quả của những ngày chịu khó đọc sách. Bà đâu biết rằng, A Vu đến sáu tuổi mới bắt đầu học, làm sao đã có thành quả nhanh thế được.

Đọc sách ư? A Vu thầm thấy nực cười.

Kiếp trước, Hoàng hậu còn đích thân mòi nàng vào cung giảng bài cho Công chúa, kiếp này lại phải theo tỷ muội đọc sách sao? Huống hò, từ góc độ trải nghiệm của mình, A Vu thấy nữ nhi tài giỏi thế nào cũng chẳng bằng có một dung mạo xinh đẹp.

“Tất nhiên phải học chữ ạ, mấy ngày nữa con sẽ học.” A Vu ngắt lời bà, không để Thôi Thị tiếp tục nói, sau đó nhờ bà dạy nàng cách thêu thùa.

Lúc còn là Quận chúa, vì sức khỏe không tốt, hầu như nàng không đụng tới việc nữ công, trước khi mất, ngay cả việc tự may cho cha mẹ một cái hầu bao nàng cũng không làm được, một vật kỷ niệm để lại cho cha mẹ cũng không có, nàng nhất thời cảm thấy thật chua xót.

“Cách thêu của mẹ thật khác biệt, như hoa đan liễu quấn, nhìn mà hoa cả mắt.” A Vu nghiêng đầu nhìn mẹ.

Nhắc tới nữ công gia chánh, Thôi Thị hào hứng hẵn lên. “Đó là do bà ngoại của con dạy ta, bà ngoại vốn là một tú nương^[1] trong phủ của ngoại lão thái gia, nghè thêu thùa của người lúc đó nổi tiếng khắp thành Thanh Châu. Hồi ấy, bức thêu hai mặt Ngọc đường phú quý^[2] của bà ngoại được quý nhân của kinh thành mua lại, sau đó đem tiến cung, ngay cả Thái hậu nương nương cũng hỏi, còn ban cho nhà ta danh hiệu Nghệ nhân nghè thêu họ Thôi.”

[1]. Tú nương: Chỉ người con gái chuyên làm nghề thêu.

[2]. Ngọc đường phú quý: Thêu cảnh đôi chim công hạnh phúc, vui vẻ, hòa thuận bên nhau.

A Vu thầm gật đầu, thảo nào Thôi Thị chỉ là con vợ bé của tri phủ Thanh Châu mà lại có thể trèo được tới tận cổng của phủ An Quốc Công, vì dù công tử có là con thứ đi chăng nữa thì cũng chẳng đến lượt bà.

Thôi Thị nhắc đến tấm vải thêu hai mặt *Ngọc đường phú quý*, A Vu liền nhớ ngay ra tấm vải đó được làm đồ trang trí của mẫu thân Quận chúa và cũng được cung tiến vào phủ Quận chúa. Trưởng Công chúa, mẹ nàng, không thiếu đồ quý giá gì, nhưng lại cực kỳ yêu thích bức tranh thêu hai mặt *Ngọc đường phú quý*, cứ có khách quý đến thăm là lại sai lấy ra trưng bày, khách về lại lập tức sai cất đi.

“Mẹ dạy cho con nhé, bây giờ đến thêu hầu bao con cũng không thêu được.” A Vu bắt đầu làm nũng.

Thôi Thị không hoài nghi chút nào về sự thay đổi của A Vu, chỉ vì bà quá yêu con, dù con gái làm gì thì bà cũng thích, huống hồ bây giờ con gái lại rất quần quýt mẹ, bà vui mừng đến nỗi chẳng còn tâm tư suy nghĩ gì nữa.

“Tính cả tuổi mụ thì con cũng tám tuổi rồi, nên học nữ công thôi, nhưng con vẫn chưa khỏe hẳn, vài ngày nữa mẹ sẽ từ từ dạy con.”

A Vu gật đầu, từ biệt Thôi Thị rồi trở về phòng mình ở phía tây phủ.

Đến bữa, A Vu cảm thấy một mình buồn chán liền đến phòng chính, nhưng nàng lại thấy trong phòng yên lặng lạ thường. Thời điểm này đáng lẽ phải bận rộn nhất, nhưng riêng đối với gia nhân ở phòng nàng thì lại là thời điểm dễ lười biếng nhất.

Họ có thể mượn cớ mang lồng cơm đi cho chủ, rồi sau đó hai ba người tụ tập đi chơi. Họ có thể đến phòng nào đó rồi mãi nói chuyện quên về. May

gia nhân tính giáo hoạt lại càng không thấy đâu, có lẽ đã về từ sớm để chăm sóc cho chồng con rồi.

A Vụ nhíu mày, thực sự không thể giương mắt nhìn tình trạng này tiếp diễn được nữa, nhưng mới bước vào hành lang, nàng đã nghe thấy tiếng nói vọng ra.

“Phu nhân, lão nô không có ý gì, nhưng sao phu nhân lại để lục tiểu thư đói hỏi như vậy chứ. Lần trước vừa mới may áo mùa xuân, lần này phu nhân lại phải lấy vốn riêng ra để may áo mới, tiểu thư tuổi còn nhỏ, cơ thể lại đang trong giai đoạn phát triển, may bây giờ sang năm cũng đâu mặc được nữa, thế không phải là rất lãng phí sao?” Người nói mấy lời này chính là nha hoàn Lý Lập Sơn Gia hầu hạ Thôi Thị.

A Vụ không cố tình đứng ở góc tường nghe trộm, chỉ vì trong câu chuyện có nhắc đến nàng, mà nàng đang hiểu mơ hồ về tình hình trong phủ nên muốn hiểu rõ hơn, vì thế mới gần như nín thở, chăm chú lắng nghe tiếp.

“Nhưng ta có thể tạm thời lo liệu được!” Thôi Thị thở dài một tiếng.

“Phu nhân cũng biết, ngân lượng phủ cấp cho tam gia và hai vị thiếu gia rất ít, mỗi tháng đều chi không đủ. Tam gia lại đi học, lần nào về cũng lấy thêm bạc, phu nhân phải bán trang sức đi trang trải, đến bây giờ liệu còn lại bao nhiêu? Dao trước tiểu thư bị bệnh, cần có nhân sâm bồi bổ khí huyết, lão nô đi vay mượn ở chỗ nhị phu nhân, vậy mà cái con tiện nhân nha hoàn Thúy Bình đó chỉ nhét mấy đồng tiền lẻ cho lão nô, cuối cùng chẳng phải phu nhân lại lấy vốn riêng ra mua nhân sâm cho tiểu thư ư? Những thứ mà tiểu thư cần ăn lúc ốm, thứ nào cũng phải chi tiền lo lót cho nhà bếp thì họ mới chịu làm. Ngày mai, tiểu thư muốn ăn bánh củ mài, chúng ta lại phải đưa cho họ ba trăm đồng, như vậy đầu bếp nhà họ Lâm đó mới chịu nấu cho ăn.”

“Đủ rồi, đủ rồi!” Thôi Thị đau đầu ngắt lời Lý Lập Sơn Gia. “Ta biết là khó khăn, đợi đầu tháng phát ngân lượng thì sẽ thoải mái hơn. Một người mẹ vô dụng như ta thật không phải với A Vật, chút yêu cầu nhỏ nhoi của con bé mà ta cũng không đáp ứng được, sau này còn mặt mũi nào nhìn nó. Người hãy lấy chuỗi ngọc cài đầu của ta mang đi bán rồi may cho A Vật vài cái áo.”

“Phu nhân chỉ có chuỗi ngọc đó với một chiếc trâm kim ngọc lan, nếu như bán cái này đi, sau này ra ngoài chỉ có mỗi chiếc trâm kim ngọc lan, mấy người hay coi thường phu nhân không phải sẽ càng cười chê sao?” Lý Lập Sơn Gia lo lắng nói.

“Chẳng phải bây giờ họ vẫn đang cười chê ta đây sao?” Thôi Thị buồn bã nói. “Ta chỉ mong sao A Vật của ta không bị ai cười nhạo thôi.”

Nhưng rõ ràng tiểu thư mới là người bị cười nhạo nhiều nhất! Lý Lập Sơn Gia trộm nghĩ, không dám nói những lời này cho Thôi Thị nghe, sợ bà đau lòng.

“Hôm qua, chuyện lão nô nói với phu nhân, chắc phu nhân cũng đã có chủ ý. Trên phố Trường Dương đó có một cửa hàng đang muốn đổi chủ, chúng ta chỉ cần gom góp mua lại, sau này cũng có thể chèo chống kiếm chút sinh nhai.”

A Vu đứng ngoài hành lang nghỉ bụng Thôi Thị sẽ nhíu mày cho mà xem.

“Tam gia là người phong nhã, nếu ta lại làm những chuyện rặt hơi tiền sau lưng ông ấy, ông ấy mà biết chắc chắn sẽ quở trách ta. Hơn nữa, nếu chuyện này truyền ra ngoài cũng sẽ làm tổn hại đến thanh danh của tam gia. Bây giờ chúng ta chỉ mong tam gia đỡ cao trung khoa thi này, thế là tốt lắm rồi.”

A Vu nghe xong thầm gật đầu, sī nōng công thương, nghè thương lái luôn xếp vào loại thấp kém nhất. A Vu là kiểu người thích ngắm gió ngại trăng, lanh man nên có cái nhìn không tốt về giới thương nhân, cho dù Thôi Thị có đồng ý, nàng cũng sẽ tìm mọi cách ngăn cản. Mặc dù sống thiếu thốn thật, nhưng đó cũng không phải là thứ để người cao quý để ý tới, sao có thể để bản thân ngày ngày tính toán tiền nong được, tuy đó không phải là chuyện nhục nhã nhưng cũng chẳng vẻ vang gì.

Những việc vụn vặt trong nhà thế này, A Vu hầu như chẳng biết gì, với thân phận Quận chúa cao quý, A Vu luôn được ăn mặc tốt nhất, không bao giờ phải lo lắng đến tiền bạc, trong lòng nàng cũng chỉ coi tiền bạc như cỏ rác, nhắc đến đã thấy dung tục. A Vu thấy một số quý phụ mở miệng ra là nhắc đến tiền bạc, nàng cực kỳ coi thường những người này, thấy họ thật tầm thường, thô tục và đáng ghét.

Lý Lập Sơn Gia có ý khuyên nhủ thêm, nhưng bị Thôi Thị ngăn lại. “Được rồi, Giới ca nhi và Ngân ca nhi có lẽ cũng học xong rồi đây.”

Lý Lập Sơn Gia thở dài không nói nữa. Tam gia mặc dù tài cao nhưng thi ba khoa đều không đỗ, năm nay cũng đã nhiều tuổi, không biết khoa thi lần này có đỗ không. Mà cuộc sống của tam phòng ở phủ Vinh Quốc Công cũng ngày càng khó khăn.

A Vu thấy Lý Lập Sơn Gia sắp đi ra thì vội vàng lui bước, rồi ra vẻ vừa bước vào sân, thấy bà bước ra, nàng liền gọi: “Lý ma ma!”

“Tiểu thư vừa khỏi bệnh, thấy khá hơn chưa?”

A Vu và Lý ma ma hàn huyên vài câu, sau đó ai làm việc này.

Bước vào phòng, A Vu hỏi: “Sao chỗ mẫu thân không có ai hầu hạ thế này? Tư Thư, Tư Họa đâu ạ? Con vào đây mà chẳng thấy nha hoàn canh cửa

đâu.”

“Bà của Tư Thư bị ốm, mẹ cho phép nó nghỉ nửa ngày, còn Tư Họa thì cùng tiểu nha hoàn đi lấy cơm.” Thôi Thị giải thích.

Vì trong lòng có tâm sự nên A Vu cung không chuyện trò nhiều với mẹ. Thôi Thị lại cầm kim chỉ lên. A Vu tay chống cầm nhìn xa xăm ngoài cửa sổ. Nàng nhớ, từ năm thứ hai mươi ba Long Khánh đến năm ba mươi ba Long Khánh lúc nàng qua đời, chưa từng nghe thấy phủ An Quốc Công có công tử đỗ tiến sĩ, vậy là người cha này của nàng khá lận đận về tiền đồ.

Tam phòng gấp khó khăn trong việc chi tiêu càng khiến A Vu bất ngờ. Kiếp trước A Vu xuất thân phú quý, ai cũng muốn dâng tặng nàng những thứ tốt nhất, dù bây giờ nàng có tinh tế thế nào cũng không thể cảm nhận được nỗi khổ thiếu tiền bạc của gia đình, thế nên mới mở miệng đòi may áo mới mà không nghĩ đến đường đường một tam phu nhân của phủ Quốc Công mà lại túng quẫn đến vậy.

Nàng thầm nghĩ, có lẽ chỉ khi nào phụ thân kiếp này của nàng đỗ tiến sĩ thì tất cả mới tốt lên được. A Vu cần suy nghĩ nên làm thế nào.

Một lát sau, Vinh Giới mươi ba tuổi cùng Vinh Ngân mươi tuổi học xong, đến chúc Thôi Thị vẫn an làm cả căn phòng trở nên náo nhiệt.

Mặc dù đồ đạc của tam phòng khá sơ sài, xấu xí nhưng ba người con của họ, hai trai một gái lại vô cùng xinh xắn, đáng yêu. Vinh Giới là người tính tình phóng khoáng, chân thành, Vinh Ngân thì ngây thơ, hồn nhiên, vừa nhìn đã có cảm tình.

“Muội trông khá hơn rồi đây, ta và ngũ ca vừa bảo nhau đến thỉnh an

mẫu thân xong là sẽ đi thăm muội.” Người nói câu này là Vinh Ngân, thất ca của A Vu. Cậu giơ cái ống đựng bút bằng trúc khắc hình ông Thọ từ sau lưng ra. “Ta nhìn thấy thứ này sau khi tan học nên mua đây, muội có thích không?”

Hộp bút thủ công trông thô sơ, xấu xí, trúc thì non, chỉ có hình ông Thọ là ngộ nghĩnh, đáng yêu. Đồ chơi này làm sao mà lọt vào mắt của A Vu được, nhưng vì thấy vẻ mặt chờ đợi của Vinh Ngân, trong lòng nàng thoáng xúc động nên mới cầm lấy. “Trông ông Thọ này đáng yêu quá!”

Vinh Giới nghe thấy thế bật cười, biết thế là A Vu không thích rồi.

Vinh Ngân gãi đầu mỉm cười. “Ở đây chẳng có gì hay, hôm nào ta sẽ chọn cho muội cái khác đẹp hơn.”

Đúng lúc này, Tư Họa mang hộp cơm về, Thôi Thị mỉm cười nhìn ba huynh muội dùng cơm, sau khi sắp xếp thật chu đáo cho các con, bà lại thu xếp lên thượng phòng hầu hạ lão thái thái.

“Mẹ dùng cơm cùng chúng con rồi hãy đi, nếu đi hầu hạ lão thái thái luôn thì không biết bao giờ mẹ mới được dùng bữa.” A Vu quan tâm nói.

A Vu vừa nói xong, Thôi Thị cùng Vinh Ngân, Vinh Giới liền kinh ngạc nhìn nàng. Lúc này, A Vu mới vỡ lẽ mình đã lầm lời và nói sai cái gì đó rồi. Đợi Thôi Thị đi khỏi, A Vu mượn cớ mình còn nhỏ nói bóng gió vài câu với hai ca ca, sau đó mới biết, An Quốc Công lão thái thái không lương thiện, hiền từ như lúc tiếp khách, mà ở nơi riêng tư, bà luôn đối xử với mấy nàng dâu vô cùng hà khắc. Bà chưa dùng cơm thì đồ cô con dâu nào dám dùng cơm trước!

Dùng xong bữa, Vinh Giới, Vinh Ngân về phòng làm bài tập. A Vu thấy một mình buồn chán nên đi theo họ. Nàng cũng không muốn làm phiền Vinh

Giới, Vinh Ngân nên tự lấy bút mực giấy nghiên ra luyện chữ.

Nói về việc viết chữ, đây lại là điều đáng tiếc vô cùng lớn của A Vụ. Kiếp trước, vì cơ thể suy nhược, tay yếu, nên tâm dư thừa mà lực không đủ, nét chữ thiếu cốt cách, cái hồn cần có. Đối với một người luôn theo đuổi sự hoàn mỹ như A Vụ thì đó là thất bại lớn nhất trong cuộc đời, muốn trở thành tài nữ bậc nhất kinh thành mà một chữ cũng viết không ra hồn thì quả là đáng tiếc.

Hồi lâu, Vinh Giới thấy A Vụ vùi đầu chăm chú luyện chữ thì rất tò mò. Vinh Giới biết rất rõ vị muội muội chẳng có chút thiên phú nào về việc đọc sách luyện chữ, hằng ngày luyện chữ cũng chỉ là để đối phó mà thôi. Hôm nay trời đẹp hay sao mà muội ấy lại có thể yên tĩnh tập trung đến thế nhỉ!

Vinh Giới đứng bên cạnh thầm quan sát A Vụ tô chữ, thấy nàng đã tô được cả một trang chữ Ngu Thé Nam^[1], một trang chữ Âu Dương Tuân^[2], lại một trang chữ Nhan Chân Khanh^[3], bây giờ đang tô chữ Liễu Công Quyền^[4].

[1]. *Ngu Thé Nam* (558 - 638), là nhà thư pháp, nhà thơ, nhà văn, nhà chính trị đời Đường. Ông là người Dư Diêu, Việt Châu (nay là tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc).

[2]. *Âu Dương Tuân* (557 - 641) người Hán, tên tự Tín Bản, sinh ra ở Hàng Châu. Ông là một trong bốn nhà Khải thư. Thời Tùy, ông đỗ tiến sĩ, làm quan Thái Thường. Đến đời Đường, được phong làm thái sư Suất Canh Lệnh, cho nên còn được gọi là “Âu Dương Suất Canh”. Ông còn được mệnh danh là Khải thư số một đời Đường, chữ của ông được nhiều người bình luận.

[3]. *Nhan Chân Khanh* (709 - 785) là chính trị gia thời Đường, tên tự Thanh Thần, người Vạn Niên, Kinh Thiệu (Nay là Tây An, Thiểm Tây). Ông còn là nhà thư pháp nổi tiếng chuyên viết chữ Khải.

[4]. *Liễu Công Quyền* (778 - 865). Ông là nhà thư pháp lớn thời Đường. Ông được phong hàm Hà Đông quận công, nên về sau còn được gọi là Liễu Hà Đông. Ông là người kế tục Nhan Chân Khanh, hậu thế gọi là “Nhan Liễu”, trở thành bản mẫu thư pháp qua nhiều thế hệ.

Vinh Giới khẽ lắc đầu. “Người ta bảo ăn nhiều thì nuốt không trôi, sao muội không luyện tô một người để lấy sự tinh túy?”

A Vu tô nét cuối cùng rồi mới dừng bút rửa mực, sau đó lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán, nhìn đã thấy dụng tâm như thế nào. A Vu ngoảnh đầu lại, mỉm cười nói với Vinh Giới: “Các danh gia thời cổ đại như họ Hi, Hiến, Âu, Ngu, Nhan, Liễu, mỗi nét bút chính là một bức họa, nét chữ đều có sự khác biệt, cốt cách cũng hoàn toàn không giống nhau. Có thể thấy, những người xuất chúng trong môn thư pháp này đều phải có tinh thần và cốt cách đặc biệt, mới được ca tụng là bậc thầy thư pháp. Đỗ Phủ từng nói, thay đổi nhiều thầy có ích chính là để hiểu thầy, muội chỉ muốn tập hợp cái hay của các danh gia lại để học hỏi mà thôi.” A Vu nói nửa đùa nửa thật.

“Ồ, khẩu khí lớn lắm, xem ra nhà chúng ta sắp xuất hiện Vệ phu nhân thứ hai rồi!” Vinh Giới không tin lời muội muội nói.

Luyện chữ không phải ngày một ngày hai là có thể thành công, A Vu không muốn tranh luận với ca ca của mình, chỉ cần vài năm nữa nhìn lại chữ của nàng, lúc đó ca ca sẽ phải kinh ngạc thán phục thôi.

“Có thể tô chữ của tứ gia Âu, Ngu, Nhan, Liễu sao?” Vinh Ngân học xong bài cũng bước đến hỏi.

“Theo muội thấy, tứ gia này thần diệu hơn cả bốn nhà thơ họ Lý, Đỗ, Hàn, Tô trong làng thi ca và bốn loài hoa may mắn là mai, lan, trúc, cúc.”

“Ngũ ca, huynh nghe khẩu khí của muội áy kia, mới tí tuổi đã dám nói xấu người ta.” Vinh Ngân có vẻ không phục, nói tiếp: “Ta chỉ thích nhà thơ Hoàng Sơn Cốc thôi.” Vinh Ngân ngây thơ bướng bỉnh, nhưng lại rất thích tỏ ra mình là một đại nhân.

“Mỗi người có cách nhìn nhận khác nhau mà.” Vinh Giới là huynh cả nên tự biết dung hòa hai người. “Chỉ cần biết lần này lục muội đã tiến bộ rất nhiều.”

A Vu nghe hai ca ca nói xong thì biết hỏng bét rồi, cũng tại cái tính thích phô trương của nàng. Tuy nhiên, hai ca ca của nàng lại không có ý gì khác, chỉ cảm thấy A Vu bỗng hiểu biết hơn, chứ không có suy nghĩ sâu xa gì.

Mấy ngày nay, Thôi Thị thực sự cảm thấy con gái như biến thành người khác, mặc dù cô bé vẫn ít nói như trước, nhưng suy nghĩ lại thấu đạt hơn, hành vi cử chỉ phóng khoáng hơn, dáng đi cũng không cúi đầu như dưới đất có ba trăm lạng bạc giống trước kia nữa.

Hôm nay, A Vu như thường lệ lại ngồi luyện chữ ở gian phòng phía đông của mẫu thân, vì căn phòng này có ánh sáng tốt hơn phòng của nàng và nàng cũng chỉ thích ngồi góc này mà thôi. Thôi Thị vừa ngồi bên cạnh cùng con vừa thêu thùa may vá.

Thôi Thị tạm dừng thêu, xoa bóp cẩn cỏi rồi ngẩng đầu nhìn A Vu đang luyện chữ phía cửa sổ đối diện, vẫn dáng ngồi thẳng lưng, cổ tay nâng cao, có lẽ cô bé đã giữ tư thế đó quá nửa canh giờ rồi. Ánh nắng dịu nhẹ xuyên qua ô cửa sổ chiếu lên hai bờ má nhỏ xinh của A Vu, cảm giác nhìn thấy cả những sợi lông tơ mỏng manh trên má cô bé, trông vô cùng đáng yêu, biểu cảm trên khuôn mặt lại càng tăng thêm vẻ diễm lệ.

Lòng Thôi Thị bỗng nhiên nặng trĩu, con bé sở hữu vẻ đẹp thế này chưa chắc đã là chuyện tốt.

A Vu hăng say luyện chữ vốn rất đáng khen ngợi, nhưng Thôi Thị sợ con vật vả hại sức khỏe, đang định khuyên nhủ vài câu, nhưng khi cúi xuống nhìn, bà bỗng ngạc nhiên bật thốt: “Chữ viết tiến bộ nhiều lắm!”

Sao không tiến bộ nhiều cho được? Cấu trúc của câu chữ đều nằm cả trong trí óc lúc nàng còn là Quận chúa. Khi ấy, vì không được khỏe nên mỗi ngày

nàng chỉ luyện được vài chữ, A Vu vốn tính hiếu thắng nên đã giấu thư họa trong phủ để thưởng lâm, lại được cậu ruột là Hoàng đế cho phép thưởng lâm những đồ quý giá của hoàng thất, như vậy là nàng đã có ưu thế hơn người, chữ mà A Vu viết ra bây giờ chính là chữ đã luyện trong tâm trí không biết bao nhiêu lần, ý tứ đã có, chỉ cần một thời gian nữa sẽ thể hiện được cái hồn trong câu chữ.

A Vu còn nhỏ tuổi, lực ở cổ tay phải luyện viết nhiều mới cải thiện. Vài ngày trước, nàng viết chữ vẫn còn lóng ngóng, nhưng vì rất kiên trì lại chăm chỉ nên mấy hôm nay nét bút đã cứng cáp hơn, nét chữ cũng mang thần thái phóng khoáng hơn. Sự tiến bộ lần này có thể dùng từ “vượt bậc” để hình dung, chẳng trách Thôi Thị lại kinh ngạc đến vậy. Nhưng A Vu biết, càng về sau tiến bộ càng ít, luyện chữ càng khó hơn, muốn viết được chữ đẹp, không có mười mấy năm khổ luyện thì tuyệt đối không xong.

Nét chữ yếu ớt mà A Vu viết ngày trước chẳng phù hợp với cái danh tài nữ của nàng chút nào. Kiếp này được giải phóng cả tâm hồn và thể chất, chẳng trách A Vu lại đòi hỏi khắc khe đến vậy.

“Mẫu thân cũng biết viết chữ ư?” Vừa nói xong A Vu đã biết mình sai. Nàng vẫn coi Thôi Thị là người ngoài, không phải là mẹ ruột của mình, trong lòng nàng chỉ nhớ đến Trưởng Công chúa mẹ nàng mà thôi. Chính vì thế, A Vu vẫn nhìn Thôi Thị với thân phận là con của vợ lẽ, mà như thế có nghĩa là họ không được học hành gì.

Thôi Thị nghe xong thì sững sờ, khá tổn thương lòng tự tôn, nhưng vì người hỏi câu đó là A Vu nên bà không để bụng. “Hồi còn nhỏ ta cũng được đọc vài cuốn sách, nhưng mấy năm nay quả là không đụng gì đến.”

A Vu quay lại nắm tay Thôi Thị, cúi đầu nói: “Mẫu thân, con sai rồi.”

Thôi Thị vuốt mây sợi tóc lòe xòa trước trán A Vu, thở dài nói: “Do ta liên lụy đến con, nếu con không đầu thai vào bụng ta thì có lẽ...”

“Được đầu thai vào bụng của mẫu thân chính là phúc tu luyện vài kiếp trước của A Vu, mẫu thân đừng nói những lời như vậy nữa nhé!” A Vu xuống giường, bước đến trước mặt Thôi Thị rồi ôm bà đầy vẻ thân thiết.

Mặc dù lời nói của A Vu không thật lắm, nhưng cũng chứa vài phần chân thành, những ngày qua nàng cảm thấy Thôi Thị thực sự rất yêu thương nàng, lại nâng niu chăm sóc nàng cẩn thận, trái tim có là sắt đá cũng phải mềm, huống chi trái tim của A Vu là máu thịt.

Vì chiếm thân xác của Vinh Vật Uỷ nên trong lòng A Vu cảm thấy rất áy náy, nàng lại biết chuyện giữa Vinh Vật Uỷ và Thôi Thị, làm một người mẹ như Thôi Thị chẳng dễ dàng gì, thế nên nàng quyết định phải thay Vinh Vật Uỷ đổi xử với Thôi Thị thật hiếu thuận.

Hai mẹ con đang nói chuyện thì thấy nha hoàn bước vào bẩm báo Vinh tam gia đã về. Hai người vội vã đứng dậy, chỉnh lại trang phục rồi bước ra cửa đón. Vinh tam gia Vinh Cát Xương đang bước vào sân.

Nhin thấy A Vu, từ xa Vinh tam gia đã nhoẻn miệng cười, chân bước nhanh hơn. “A Vật khỏe hơn rồi đấy ư?” Vinh tam gia xoa đầu A Vu. “Mặt đã có chút nhuận sắc rồi đấy.”

Trong những ngày bị ốm, A Vu đã gặp Vinh tam gia rồi. Mùa xuân sang năm, Vinh tam gia thi Hội, giờ là lúc ông phải miệt mài đèn sách. Vì muốn chuyên tâm dùi mài kinh sử nên Vinh tam gia đã xin lão thái thái và lão thái gia đến biệt viện Đông Sơn để tĩnh tâm đọc sách, nhưng vì bệnh tình của A Vu, ông đã về nhà hai, ba lần, lần này về cũng là để thăm A Vu.

Vinh tam gia nhét một cái túi giấy dầu vào tay A Vu. “Bánh hoa lê của

tiệm Lưu Trường Xuân, A Vật nhà chúng ta thích ăn món này nhất đấy!”

Tiệm bánh ngọt bốn mùa Lưu Trường Xuân có tiếng trong kinh thành, nhưng không phải là thứ gì quý hiếm, vậy mà Vinh tam gia nhất quyết tự cầm túi bánh, không cho người hầu cầm, tâm ý chưa đựng trong hành động này thật đáng nể phục.

A Vụ nhận túi bánh, nở nụ cười ngọt ngào. “Con cảm ơn cha!”

Sau đó, Vinh tam gia lại lấy một cái túi giấy dâu khác đưa cho Thôi Thị, nhìn vợ rất lâu, cảm giác như muốn dồn tất cả nỗi nhớ vào đôi mắt ấy. “Đây là cánh vịt quay ở tiệm Lão Vương Ký mà nàng thích ăn.”

Thôi Thị nhận lấy túi đồ ăn, đôi má ửng hồng, miệng nở nụ cười tươi. Chẳng trách Vinh tam gia không thể “bỏ qua” bà, dù đã hơn ba mươi tuổi, nhưng làn da của Thôi Thị vẫn trắng mịn hồng hào, gương mặt kiều diễm, chẳng khác gì một đại mỹ nhân.

Hai mẹ con đón Vinh tam gia vào phòng, Thôi Thị khéo léo hầu hạ trà nước, rồi lấy khăn lau mặt cho Vinh tam gia bằng cả tấm chân tình.

Vinh tam gia hưởng thụ sự hầu hạ của người vợ yêu kiều một cách tự nhiên. Xong xuôi, ông mới bắt mạch cho A Vụ. “Mạch đã ổn định rồi, chỉ có điều thể chất vẫn còn suy nhược, cần phải bồi bổ thêm.” Nói đến đây, Vinh tam gia lại thở dài một tiếng, gương mặt thoảng lộ vẻ áy náy.

Những người đọc sách thời xưa vốn có học vấn uyên bác, hiểu biết dịch lý^[1], đông y, nhưng có người thì học qua loa, có người lại học chuyên sâu. Mẫu thân của Vinh tam gia qua đời từ sớm, từ nhỏ ông đã yếu ớt, cô độc nên nếu không phải là bệnh nặng, ông đều gắng sức vượt qua. Sau khi được đi học, ông đã kiên trì dành công sức và thời gian nghiên cứu y lý. Lúc nào cảm thấy đau đầu, chóng mặt, ông sẽ tự kê đơn và sai đầy tớ đi mua, thường thì uống là khỏi, chưa lần nào phải nhờ đến sự giúp đỡ của mẹ cả. Chính vì vậy,

ông hiểu biết khá nhiều về y dược.

[1]. *Dịch lý: Là môn miêu tả lý lẽ, lý thuyết hay một nguyên lý về sự biến đổi, biến hóa, biến động của vũ trụ vạn vật.*

Với bệnh của vợ, ba người con và bản thân, chỉ cần có thời gian, ông đều tự tay chăm sóc, thế nên mới có chuyện ông bắt mạch cho A Vu.

Thôi Thị thấy vậy, vội vàng nói lảng sang chuyện khác: “Tam gia về lần này có việc gì không?”

“Ta trở về để thăm A Vật. À, ngoài ra có một người bạn mời ta đến Tiên Lâu uống rượu hàn huyên.”

Thôi Thị gật đầu, trước giờ đi ngủ, bà đem số bạc do bán chuỗi ngọc còn dư lần trước đưa cho Vinh tam gia để ông đi tiếp đãi bạn. Hai vợ chồng họ thức tâm sự suốt đêm.

Còn A Vu nằm trên giường mình trần trọc không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, nàng bước đến gian chính, cả nhà năm người ăn bữa cơm ấm áp và thân mật, sau đó Vinh tam gia ra ngoài tiếp khách.

A Vu cứ nghĩ Vinh tam gia sẽ uống say mới về, nào ngờ ông trở về khá sớm, lại rất tỉnh táo. Thay áo mặc ở nhà xong, ông gọi ba con đến thư phòng hỏi han bài vở.

A Vu không ngờ ông cũng gọi cả mình, chứng tỏ người tri thức thường đặc biệt coi trọng việc học hành của con cái.

Đầu tiên, Vinh tam gia kiểm tra bài vở của Vinh Giới, Vinh Ngân. Hiện tại Vinh Giới đang học thầy viết văn bát cổ, phá đề^[1], thừa đề^[2] và làm rất khó khiến Vinh tam gia rất mừng. Cuốn *Đại học*^[3] Vinh Ngân đã học xong, bây giờ thầy đang dạy đến *Luận ngữ*^[4], Vinh tam gia đọc vài câu, cậu đáp lại rất hùng hồn. Thôi Thị đang ở gian phía tây cũng có thể thấy tiếng cười

sung sướng của Vinh tam gia.

[1]. *Phá đề*: Là đoạn đầu tiên của văn bát cổ, chỉ dùng một, hai câu đã nói ra ý nghĩa của cả đoạn văn.

[2]. *Thùa đề*: Đoạn thứ hai trong văn bát cổ, phần tiếp theo của phá đề, chính là nói rõ hơn về đề mục.

[3]. *Đại học*: Là một trong bốn cuốn sách kinh điển của Nho gia. Đại học là một trong những kinh điển trọng yếu của nho gia. Xưa, người đến tuổi mười lăm thì vào học bậc đại học và được học sách này. Hai chữ “đại học” được nhà nho giải thích là “đại nhân chi học”, hiểu theo hai nghĩa, là cái học của bậc đại nhân, và là cái học để trở thành bậc đại nhân.

[4]. *Luận ngữ*: Là một trong bốn cuốn sách kinh điển của Nho gia. Luận Ngữ là sách sưu tập ghi chép lại những lời dạy của Khổng Tử và những lời nói của người đương thời. Sách Luận Ngữ gồm hai mươi thiên, mỗi thiên đều lấy chữ đầu mà đặt tên, và các thiên không có liên hệ với nhau. Đọc sách này, người ta hiểu được phẩm chất tư cách và tính tình của Khổng Tử, nhất là về giáo dục, ông tỏ ra là người thấu hiểu tâm lý của từng học trò, khéo đem lời giảng dạy thích hợp với từng trình độ, từng hoàn cảnh của mọi người. Như có khi cùng một câu hỏi mà ông trả lời cho mỗi người một cách.

Lúc A Vụ bước vào thư phòng của Vinh tam gia ở gian phía đông thì thấy bút mực, giấy nghiên được xếp gọn gàng trên chiếc bàn gỗ dài hình cánh gà vền hai đầu, giá bút bằng sứ thanh hoa, có cả đồ rửa mực và cái chẵn giấy, có cả khói gỗ kê tay khắc hình trạng nguyên bằng thẻ trúc, trên tường treo bức *Quần phong tè tuyết đồ*^[1] cùng với hai bức họa bằng chữ, trông rất đơn sơ, tĩnh lặng.

[1]. *Quần phong tè tuyết đồ*: Bức tranh miêu tả tuyết phủ trắng xóa dãy núi trùng điệp.

Con dấu trên hai bức họa chữ đó đều là “Nam Sơn”, A Vụ không biết là ai, nhưng nét chữ rất phóng khoáng, mạnh mẽ, thanh nhã, không tầm thường chút nào.

Kiểm tra hai người con trai xong, Vinh tam gia vuốt chòm râu trên cằm, vui mừng nói với A Vụ: “A Vật, đạo này con học được những gì rồi?”

A Vụ chưa kịp trả lời đã nghe thấy Vinh Ngân liền thoáng: “Muội muội đạo gần đây giỏi lắm cha ạ, bắt đầu bình luận về các thư pháp gia rồi đấy ạ.”

“Ồ!” Vinh tam gia không lấy làm bất ngờ. A Vật thích bắt chước Vinh Ngũ, nhưng cô nhóc con Vinh Ngũ trong mắt Vinh tam gia chẳng khác gì kẻ học đòi, mới tí tuổi đã thích bình phẩm mọi người, mặc dù cháu của ông cũng có chút tiếng tăm trong kinh thành, nhưng Vinh tam gia nghĩ đó chỉ là tài mọn chốn khuê các, không đáng khen ngợi.

“A Vật viết vài chữ cho cha xem nào!”

A Vụ không khách sáo, Vinh tam gia muốn kiểm tra trình độ của con gái thì “cô con gái” này chẳng có lý do gì mà không thử trình độ của “cha”.

A Vụ chấm mực nâng bút, viết câu: “Học nhi thời tập chi, bất diệt duyệt hò^[1]”, chỉ mấy chữ đó thôi cũng khiến Vinh tam gia tròn mắt kinh ngạc, chưa bàn đến chữ của A Vụ đẹp như thế nào, chỉ so sánh với trình độ trước kia của nàng thì quả thật có thể nói là “khác một trời một vực”.

[1]. Câu nói của Khổng Tử, có nghĩa là: Học mà kịp thời thực hành, như vậy không phải là rất có ích sao?

“Thực sự có tiến bộ!” Vinh tam gia ngày càng cảm thấy tự hào về con gái. Ông hiểu rất rõ cô nhóc này, trước đây chỉ có dung mạo còn nội tâm trống rỗng, nhưng nay tiến bộ thế này, ông cảm thấy vô cùng bất ngờ. “Nhưng lực viết chữ của con vẫn chưa đủ, nét thu bút vẫn mờ, phần chuyền tiếp chữ vẫn chưa đúng trọng tâm.”

Vinh tam gia nói rất đúng, đến giờ, lực cầm bút của A Vụ vẫn chưa đạt, mỗi lần hạ bút xuống lại có cảm giác lực bất tòng tâm, thấy Vinh tam gia chỉ nhìn vài chữ mà đã nhận ra nhược điểm, A Vụ không khỏi vô cùng khâm phục.

“Con cũng rất buồn vì chuyện này, cha chỉ bảo cho con nhé?” Lần này A Vụ quyết bái thầy học chữ.

Vinh tam gia không giấu giếm tài năng. “Năm ta luyện chữ, thày giáo từng dạy ta cách “nhả chữ và nạp chữ”, ta cũng đã chỉ bảo qua cho các huynh của con. Nếu con nắm được phương pháp này, không chỉ luyện được chữ, mà còn rèn luyện được sức khỏe nữa.”

Vinh tam gia nói vậy làm A Vụ càng cảm thấy hứng thú, tất cả những phương pháp tốt cho sức khỏe, nàng đều thích, không biết có phải vì kiếp trước ốm yếu bệnh tật hay không mà kiếp này nàng muốn thay đổi thật nhiều.

Thì ra, cách dạy của Vinh tam gia hoàn toàn khác với phương pháp hít thở hằng ngày của con người, khi hít vào từ từ căng bụng, khi thở ra dùng sức hóp bụng vào, vừa viết chữ vừa kết hợp hít thở, vừa dưỡng thân lại có thể vận động.

Phương pháp hít thở này không xa lạ đối với A Vụ. Từ khi nàng bị bệnh, Trưởng Công chúa mẹ nàng đi khắp nơi cầu Thân bái Phật, cầu cứu cả cao tăng ở Thiên Trúc. Vị cao tăng đó đã dạy cho A Vụ một bộ công pháp, chú trọng vào việc co duỗi cơ thể và tưởng tượng, đồng thời giữ yên tĩnh giúp cơ thể khỏe mạnh, nhưng lại không làm mất đi dáng vẻ của khuê nữ. Trong bộ công pháp này cũng có phương pháp hít thở giống như vậy, không ngờ thày giáo của Vinh tam gia lại vận dụng nó vào trong thư pháp.

Đến bây giờ, mỗi sáng thức dậy, A Vụ đều đã quen luyện tập nên nắm khá rõ cách hít thở, nhanh chóng điều tiết được nhịp thở cùng với việc luyện chữ, khiến Vinh tam gia luôn miệng khen nàng nhận thức tốt, tiến bộ nhanh.

Giảng giải một hồi, Vinh tam gia nhất thời thấy bút rút, muốn viết một bức họa chữ, đó là: “Tiên thiên hạ chi ưu nhí ưu, hậu thiên hạ chi lạc nhí lạc^[1]” Người bình thường sẽ không bao giờ nghĩ đến hai câu này, chỉ có nhân tài luôn cố gắng phấn đấu vươn lên, nghĩ đến cái phúc của muôn dân trăm họ thì mới nhớ đến hai câu này, qua đây có thể thấy lý tưởng của Vinh tam gia vô cùng cao quý, chỉ là chưa có chỗ để phát huy mà thôi.

[1]. Câu nói nổi tiếng của nhà chính trị, nhà văn, nhà quân sự, nhà giáo dục thời Bắc Tống - Trung Quốc: Phạm Trọng Yêm. Nghĩa là: Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ.

Bức họa chữ này được treo lên bức tường phía sau lưng Vinh tam gia cùng với hai bức họa khác. A Vu lúc này mới biết Vinh tam gia tự hiệu là “Nam Sơn”, có lẽ là lấy từ câu: “Thong thả ngắm núi Nam Sơn”, không biết bút danh này là người khác tặng hay ông tự đặt lấy, có lẽ là lúc cảm thấy không được như ý, muốn dùng bút danh này để khích lệ bản thân, công danh không thành sẽ có chốn Nam Sơn để ẩn cư.

Vinh Giới, Vinh Ngân thấy Vinh tam gia viết chữ thì cũng thấy hào hứng, bước lại nhò cha chỉ bảo. A Vu cầm một xấp bản nháp trên bàn lên xem. Đó là bài văn bát cổ Vinh tam gia làm gần đây, A Vu đọc cẩn thận một lượt và càng hiểu hơn về con người của ông.

Khi còn ở phủ Vệ Quốc Công, mặc dù A Vu là người có tài, nhưng cũng rất tự cao, mấy bài thơ từ khuê các nàng không thích làm, lúc nào cũng chỉ muôn thi thô tài năng với nam tử hán, đi theo các ca ca đọc sách, bản thân cũng đã từng ứng thí văn bát cổ, có mong tưởng làm thân nam nhi và bài văn hoa mỹ của nàng lọt vào mắt Hoàng thượng, được ca tụng là thiên hạ nam tử hán.

Thế nên A Vu không xa lạ gì với văn bát cổ, phá đề, thừa đề, khởi giảng, nhập đề... nàng đều nắm rõ. Văn của Vinh tam gia hàm súc, cô đọng, ngôn ngữ phong phú, có chiều sâu, dẫn chứng rõ ràng, lại tràn đầy màu sắc, mượt mà tươi tắn.

A Vu nhớ tới quan chủ khảo của Xuân Vi năm thứ hai mươi tư Long Khánh, đó là Nội các đại học sĩ Hứa Lập Trai. Người này văn phong hoa mỹ, câu chữ hào sảng, có vấn có điệu, nhưng ngẫm nghĩ kĩ lại thấy rất sáo rỗng. Văn của Vinh tam gia không hợp với người này. A Vu lại nhớ chưa từng

nghe nói phủ An Quốc Công có người đỗ kỳ thi Trung Hội.

A Vụ đặt bài văn của Vinh tam gia xuống, khẽ thở dài.

Đợi ba con đi khỏi, Thôi Thị sắp xếp cho Vinh tam gia dùng bữa, sau khi họ ăn xong, Thôi Thị mới cởi giày, rửa chân, hâu hạ ông lên giường.

Sau đó, bà buông màn, ánh đèn bên ngoài lờ mờ chiếu sáng gương mặt kiều diễm của Thôi Thị khiến lòng Vinh tam gia không khỏi bồi hồi. Vừa sát lại gần, ông bỗng nhìn thấy nếp nhăn mới nơi khéo mắt của vợ mà không khỏi xót xa.

Thôi Thị cảm nhận ngón tay của Vinh tam gia đang khẽ sờ lên khéo mắt mình, lo lắng nói: “Sao thế, lại có thêm nếp nhăn ư?”

“Dù nàng có thể nào thì ta vẫn thích.” Vinh tam gia vội nói lảng, sợ Thôi Thị buồn.

Nhưng bà vẫn nhận ra, ủ rũ nói: “Sao mới nửa năm đã có thêm nếp nhăn nữa nhỉ?”

Vinh tam gia biết nếp nhăn của Thôi Thị do đâu mà ra, vội vàng ôm vợ vào lòng, thơm vào má bà một cái. “Nếu lần này thi không đỗ, ta sẽ không thi nữa, ta sẽ nghe lời phụ thân ở nhà giúp việc vặt cho gia đình.”

Thôi Thị nghe thấy thế thì cuống lên, quay lại ngẩng đầu nhìn Vinh tam gia. “Sao có thể thế được, thiếp biết tam gia là người có tài, cho dù lần này không đỗ, không phải chúng ta còn có lần sau, lần sau nữa sao, tam gia không được nản lòng.”

“Ta rất thương nàng vất vả, vì ta mà những năm qua đến đồ trang sức nàng cũng không mua thêm được món nào, ta thực sự có lỗi với nàng, Y Lan.” Vinh tam gia hít hà mùi hương trên tóc mai của Thôi Thị.

“Vì chàng, vì mấy đứa trẻ, thiếp có vất vả nữa cũng cam lòng, chỉ mong sao tam gia không được nản lòng, nhà chúng ta chỉ mong chờ vào chàng thôi.”

Vinh tam gia không nói gì mà âu yếm vuốt ve khuôn mặt của vợ.

Thôi Thị biết lần này Vinh tam gia đã hạ quyết tâm, nếu không đã chẳng nói ra những lời như vậy. Người đàn ông này vô cùng cố chấp, không thể thay đổi được, chỉ có thể tùy ông ấy quyết định mà thôi.

Lần này Vinh tam gia ở phủ Quốc Công bốn ngày, cứ có thời giờ rảnh rồi là ông lại ở bên ba huynh muội A Vu. Lúc ông rời đi, Thôi Thị đứng ở góc cửa nhìn theo mãi cho đến khi bụi tung mù mịt không nhìn thấy vó ngựa mới quay vào nhà.

Vinh tam gia đi rồi, sức khỏe của A Vu cũng khá lên nhiều, nàng thưa với mẹ muốn đi thỉnh an lão thái thái.

“Không phải gấp đâu, con vẫn chưa khỏe hẳn mà.”

Thực ra Thôi Thị không muốn để A Vu đến thương phòng thỉnh an. Từ trước đến nay, lão thái thái luôn coi khinh tam phòng, lại chẳng yêu mến gì Thôi Thị, mà tiền thân trước kia của A Vu luôn có bộ dạng khép nép, kém cỏi, thế nên bà ta càng thấy ghét, chưa bao giờ coi cô nhóc là cháu gái của mình.

Vì chuyện này, tiền thân của A Vu không biết đã khóc bao nhiêu lần. Thôi Thị xót con gái, luôn tìm mọi cớ để tránh cho con đến thương phòng thỉnh an, nhưng cũng vì thế càng khiến lão thái thái ghét bỏ.

A Vu đương nhiên cũng không thích gấp lão thái thái, nhưng sức khỏe của nàng đã khá hơn, tránh không phải là cách hay, nàng không muốn mình bị coi là người không có nề nếp, phép tắc.

Huống hò, cứ quanh quẩn mãi trong dãy nhà của Thôi Thị cũng bí bách, khó chịu. Nàng muốn ra ngoài, muốn đến phủ Công chúa gấp cha mẹ, muốn biết nàng sống trong cơ thể của A Vật, vậy thân xác A Vu hiện giờ đang ở đâu?

Hôm nay A Vu dậy rất sớm, Tử Nghiên giúp nàng búi tóc thành hai búi nhỏ trên đầu, phần tóc còn lại tết thành hai cái bím lẵn với dải lụa màu phấn hồng rủ xuống hai vai, phía dưới còn thắt hai cái tua rua màu hồng trông rất đáng yêu, khiến người ta không thể không yêu mến.

Thôi Thị dẫn A Vu bước vào khu nhà thượng phòng. Họ vừa bước vào sân đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của bé gái cùng tiếng cười vui vẻ từ trong phòng vọng ra.

Khi Thôi Thị dẫn A Vu bước vào phòng, cả căn phòng đột ngột im tiếng, cảm giác Thôi Thị chính là con vịt trời bay lạc vào bầy hạc tiên vậy. Nhưng rồi chẳng bao lâu, ánh mắt mọi người nhanh chóng đổ dồn vào A Vu.

Vinh Tú vừa ngạc nhiên vừa ngưỡng mộ xen lẫn đó kỵ nhìn ngó A Vu, thấy sau khi khôi ôm, nàng như biến thành một người khác. Tiền thân của A Vu vốn là một mỹ nhân, trước đây cử chỉ e dè nhút nhát, nhưng không ai có thể phủ nhận được vẻ đẹp của cô, cô đi đến đâu cũng có ánh mắt nhìn theo. A Vu bây giờ càng trở nên xinh đẹp, rạng rỡ.

Vinh Ngũ ngắm trang phục của A Vu, áo choàng ngoài màu vàng nhạt thêu cành tường vi quấn quanh bông hoa đỏ, váy xếp ly màu xanh thẫm, trang trí thêm họa tiết hoa nhỏ phối hợp với những bông hoa to, trông rất mới lạ,

duyên dáng. Điều quan trọng là Vinh Vật Uỷ không băt chước cách ăn mặc của Vinh Ngũ nữa, đó mới là vấn đề.

“Lục muội muội trông đã khỏe hơn rồi đây!” Vinh Ngũ nở nụ cười tươi bước đến kéo tay A Vu, cô tỏ ra là người rất biết kính trên nhường dưới, sống chan hòa.

“Ngũ tỳ tỳ!” A Vu ngẩng đầu cười ngọt ngào với Vinh Ngũ, để mặc cho cô ta kéo mình đến chỗ của lão thái thái, giống “cái đuôi” như ngày xưa của Vinh Ngũ.

“Kính chúc lão thái thái vạn phúc kim an.” A Vu hành lễ với lão thái thái, sau đó yên lặng đứng bên cạnh Vinh Ngũ.

“Ừm, trông cũng khá hơn rồi, không được lơ là việc học nữa nhé. Các cô nương nhà chúng ta không thể vô học như mấy thôn phụ được.” Lão thái thái nói với giọng thòi ơ.

“Vâng.” A Vu ngoan ngoãn đáp lại, nàng vẫn ngoan ngoãn, ít lời như trước khiến không ai nói được gì.

Chẳng bao lâu, căn phòng lại trở nên ồn ào, náo nhiệt. Vinh Ngũ rất biết cách làm cho lão thái thái vui vẻ. Cô ta kể nhiều chuyện cười đọc được trong sách, có trong cuốn *Cỗ kim tiêu*, cũng có cả trong cuốn *Tiêu lâm*.

Mẫu thân của Vinh Ngũ là đại phu nhân lo quản lý nội phủ, trong ba người con dâu, bà là người khéo nịnh nhất, vì thế cả phủ này chỉ nghe thấy tiếng của bà và lão thái thái.

Nhị phu nhân mặc chiếc áo hoa nhỏ màu vàng đắt với chiếc váy mă diện màu đen, vẻ mặt kiêu căng tự phụ, đó là vì bà ta cũng được lão thái thái yêu quý. Bà ta ngồi phía tay phải của lão thái thái, thỉnh thoảng đón lời của lão

thái thái.

Vinh Tú là con bà vợ lẽ của nhị phòng, nhưng tiền bạc cấp hằng tháng cũng như trang phục mặc bốn mùa không khác Vinh Ngũ là bao. Dạo trước có ba cô nương của Vinh phủ đều xuất giá, giờ chỉ còn lại mấy cô cháu gái nên Vinh Tú cũng được yêu quý.

A Vu lạnh lùng liếc Vinh Tú, Vinh Ngũ, thấy một người thì làm trò, một người thì đóng vai phụ họa, còn lão thái thái là khán giả, do nếp nhăn trên khóe miệng của bà ta quá sâu nên dù đang cười cũng toát lên vẻ khắc nghiệt, chỉ khổ cho Vinh Tú, Vinh Ngũ cứ ra sức lấy lòng bà ta.

Bữa sáng được bung lên, Thôi Thị bưng trà, dâng đũa cho lão thái thái, các cháu trai, cháu gái ngồi xung quanh cùng dùng cơm.

A Vu lặng lẽ dùng phần cơm canh trước mặt. Thôi Thị gấp cho nàng thứ gì thì nàng ăn thứ ấy, dù sao mấy đồ ăn này A Vu thấy cũng chẳng có gì khác biệt. Cơm được nấu từ loại gạo tẻ ngon, nhưng chẳng thể nào sánh được với loại lúa trồng ở ruộng trũng mỗi tháng hoàng thất đưa vào phủ Công chúa.

Trước đây, trong bữa sáng A Vu thích ăn một bát canh cá cháy hầm cùng với măng non hoặc om với rượu nếp. Loài cá này còn được gọi là “Trường Giang tam tiên”, lý do là chúng rất quý, cứ ra khỏi nước là chết, vận chuyển được đến kinh thành thì giá đội lên trời, thế nên năm nào loại cá này cũng được coi là công phẩm dâng vào cung. Cũng chính loài cá này ăn vào có tác dụng cam ôn, khai vị, nhuận tràng, bổ hư nên vì sức khỏe của A Vu, Trường Công chúa chẳng tiếc thứ gì, hằng năm đều mua vài sọt to sai người trực tiếp mang đến phủ.

Còn món dưa muối khai vị trên bàn, bà muối dưa của phủ Công chúa thường chọn loại rau trồng trên núi Ngọc Tuyền, dùng loại nước tương “Hà

tương hương” vân chuyền từ Thục Trung ngàn dặm xa xôi đến kinh thành. Dưa muối giòn ngon, khai vị tiêu thực, chẳng ai muối dưa ngon như bà.

Vinh Ngũ mới ăn nửa bát đã kêu no, không ăn nữa. A Vụ chẳng buồn nhìn cô ta, chỉ mải miết ăn. Có người từng nói, ăn được là phúc, kiếp trước nàng ôm yếu không thể ăn, kiếp này khó khăn lắm mới có được một cơ thể khỏe mạnh nên rất quý trọng. Sáng nay nàng ăn hai bát cháo, một cái bánh mì quết mật ong, một cái bánh bao nhân thịt.

Lúc A Vụ buông đũa mới phát hiện mọi người đang nhìn mình chăm chăm như nhìn quái thú. May mà dáng ăn của nàng thực sự đẹp mắt, nên họ cũng chỉ ngạc nhiên vì nàng ăn nhiều chứ không nói gì.

Vinh Tú cũng ngạc nhiên khi thấy Vinh Lục không bắt chước Vinh Ngũ nữa. Trước kia, chỉ cần Vinh Ngũ buông đũa là Vinh Lục cũng thôi không ăn nữa, dù đến trưa tối đến nỗi đau dạ dày cũng phải học theo dáng vẻ yếu điệu, thưốt tha của Vinh Ngũ.

Lão thái thái đưa mắt nhìn A Vụ. “Lục nha đầu hôm nay thế là không được, sau này phải cố gắng học theo Ngũ kỹ kỹ. Nhà chúng ta dùng bữa cũng phải có quy tắc, thức ăn không để trong đĩa của cháu thì không phải là của cháu, cứ gấp bừa thì sẽ bị chê cười là thiếu giáo dục.”

Thì ra Vinh Tú, Vinh Ngũ chơi xấu, biết Vinh Lục thích ăn món giá xào tôm nõn nên đã ra hiệu cho nha hoàn để nó trước mặt nàng, rồi bảo Vinh Lục gấp ăn khiến nàng bị chê cười.

A Vụ không hiểu nguyên nhân vì sao, nhưng nghe lão thái thái nói thì nàng đã biết sự bất công trong đó.

Thôi Thị ngồi bên cạnh với vẻ mặt căng thẳng, miệng mím chặt. Sau bữa cơm, cả ba thế hệ lại ngồi nói chuyện với nhau, Thôi Thị và A Vụ tự nhiên

thành người thừa, chẳng thể nói chen vào câu nào và đương nhiên cũng không có ý định ấy.

Chương 2

Tỷ muội đồng bệnh tương lân

Sau bữa cơm, A Vụ theo Thôi Thị về tam phòng. Vinh Ngũ bước phía sau nàng, nói: “Lục muội, muội bị bệnh đã nhiều ngày, còn nhiều bài tập chưa làm, tỷ đã chép bài giảng vào đây, muội cầm về xem trước, có gì không hiểu thì cứ đến hỏi tỷ và tú tỷ.”

“Cảm ơn ngũ tỷ.” A Vụ cầm tờ giấy trong tay Vinh Ngũ xem rồi nói cảm ơn lần nữa.

Mấy hôm sau, Thôi Thị soạn sửa bút mực giấy nghiên cho A Vụ, rồi sai Tử Nghiên, Tử Phiến đưa nàng đến học đường.

Học đường của các cô nương ở phủ Quốc Công chính là Dục Tú Các tọa lạc trong hoa viên, trợ giảng chính là Bạch Tố Tâm. Người con gái này cũng là kỳ nhân, từ nhỏ đã có tài, quyết tâm ở vậy không lấy chồng vì không muốn cui đầu hẫu hạ bọn nam nhân, kể ra thì nàng ta cũng có họ hàng xa với phủ Quốc Công.

Vì một đứa cháu gái có tài danh từ nhỏ như Vinh Ngũ, lão thái thái đã nhở biết bao người mới mời được Bạch Tố Tâm về trợ giảng.

A Vụ ngồi sau Vinh Tú, Vinh Ngũ, hai tay chống cằm nhìn ra bờ tường xanh quấn đầy dây leo ngoài cửa sổ và nhớ đến Trường Công chúa - mẹ nàng, bà chỉ thích cỏ ghét hoa và yêu nhất là cây bạc hà. A Vụ bắt đầu thấy nhớ mẹ.

Bạch Tố Tâm mặc trang phục màu xanh, vén tấm rèm lụa mỏng nhanh nhẹn bước vào, đầu hơi ngoảnh về phía A Vụ rồi bước thăng đến ngồi phía sau bàn, dáng lung thăng tắp, mắt cũng không nhìn A Vụ một cái, có thể thấy là cực kỳ coi thường học trò này.

Thường thì mời thầy dạy là nữ căn bản chỉ giảng *Nữ tú kinh*, *Nữ hiếu kinh*, nhưng vì Bạch Tố Tâm tính tình phóng khoáng, tự nhiên, không phải là hạng “nữ nhi tầm thường” nên hôm nay sẽ giảng *Mạnh Tử*, có thể coi là bài học rất sâu sắc.

Đừng nói nữ nhi ở độ tuổi này, ngay cả nam nhi cũng chỉ đọc đến *Đại học* hoặc cùng lăm *Luận ngữ* là cùng. Trong *Tú thư*, cuốn *Mạnh Tử* chỉ đứng sau *Luận ngữ*, với một đứa trẻ học vỡ lòng chưa bao lâu như A Vụ, học *Luận ngữ* còn khó, nói chi đến *Mạnh Tử*.

Nhưng Bạch Tố Tâm chỉ để ý đến Vinh Ngũ, trước đó cô đã giảng *Mạnh Tử* rồi và cũng không để ý xem những học trò khác có theo kịp hay không.

Bạch tiên sinh giảng nửa canh giờ về “quyền để biết nặng nhẹ; độ để biết dài ngắn...” trong cuốn *Lương Huệ Vương Thượng*. Bạch tiên sinh ngắt từng câu rồi bảo ba học trò đọc lại vài lần, giảng giải từng câu một, sau đó gọi Vinh Ngũ đứng lên giải nghĩa, coi Vinh Tú và A Vụ chỉ là đồ trang trí cho lớp học.

A Vụ vẫn điềm nhiên như không, riêng Vinh Tú mười hai tuổi cảm thấy mù mờ, khó hiểu, cố gắng nghe được một lúc rồi bắt đầu mất tập trung, chỉ có Vinh Ngũ là vẫn chăm chú lắng nghe.

Bạch tiên sinh cho bài tập làm, sau đó bảo Vinh Tú và A Vụ ra về, giữ Vinh Ngũ ở lại nói chuyện.

Vì người đương thời trọng nhân tài, dù là nữ nhi khuê các cũng bị so

sánh học vấn cao thấp, thế nên cầm kỳ thi họa là môn học bắt buộc của các tiểu thư ở mỗi phủ, tiểu thư ở phủ An Quốc Công cũng không ngoại lệ.

Do vậy, Vinh Tú dẫn A Vu chậm rãi bước đến Thinh Lan Châu học cổ cầm. Lúc rời Dục Tú Các, Vinh Tú thỉnh thoảng lại ngoảnh đầu lại, A Vu nhìn cái cầm nghiêm và ánh mắt đó kỵ của Vinh Tú, trong lòng thầm nghĩ nàng đã nhìn lầm cô nương, ngẫm ra cô ta cũng là người có chí tiến thủ, chỉ e cô ta không biết mình biết người sẽ chỉ càng làm khổ mình khổ người mà thôi.

Thầy dạy đàn nghe nói là thầy giáo tiền nhiệm của phường nhạc, họ Cốc tên Ngọc.

Cách đánh đàn một ngón của thầy khiến người ta khâm phục. A Vu cũng là người thích chơi đàn, kiếp trước đã sưu tầm không ít bản nhạc cổ, lúc thấy trong người đỡ mệt, nàng cũng hay gảy đàn để giải tỏa nỗi lòng. Chỉ vì sức khỏe yếu nên nàng cũng không thể chơi đàn hay, có điều khả năng thường thức và bình phẩm lại rất giỏi.

Nói chung người tài thường kiêu ngạo. Cốc Ngọc có làn da mịn như ngọc, gương mặt thanh tú, dáng vẻ thùy mị tự nhiên, cầm hơi vênh lên kiêu hãnh, so về phong thái thì hơn Bạch Tố Tâm đến vài phần.

Lúc Vinh Ngũ vội vàng bước vào, Cốc Ngọc tỏ ra không vui lườm cô ta một cái rồi mới nói: “Hôm nay ta dạy bản nhạc mới là *Hán cung thu nguyệt*^[1].” Nói xong cũng không cần biết mấy học trò thế nào, ngồi vào gảy đàn ngay.

[1]. *Hán cung thu nguyệt*: Là một trong mười tác phẩm nổi tiếng của cổ nhạc Trung Hoa.

Đầu ngón tay lướt nhẹ trên phím đàn, tiếng nhạc du dương vang lên, lúc

gảy xong, thấy mặt Vinh Tú và A Vu cứ nghẹt ra, còn Vinh Ngũ thì miễn cưỡng đàm theo được mấy điệu ban đầu, Cốc Ngọc bức bối quét mắt nhìn về phía bọn họ. “Được rồi, được rồi, ta đàm lại lần nữa.”

A Vu cảm thấy buồn cười, Cốc Ngọc có tài đánh đàm, kỹ thuật điêu luyện, nhưng lại không biết dạy học trò.

Nghe đến lần thứ hai thì A Vu cũng biết đánh. Cốc Ngọc để ba người họ tự luyện tập, Vinh Tú thì lóng ngóng, mới đánh một chút đã sai ba âm, Vinh Ngũ cũng không khá hơn là bao. Chỉ có A Vu không cần xem bản nhạc, tự tin gảy đàm, tiếng đàm êm dịu như nước chảy mây trôi, khiến ba người đều quay lại nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc. Thấy vậy, A Vu vội vàng gảy nhầm ba âm, cố tỏ ra luống cuống.

Lúc này ba người họ mới thu lại ánh mắt ngạc nhiên. Cuối cùng, Cốc Ngọc nhìn sang A Vu gật đầu, mặc dù phần sau vì bối rối đánh sai, nhưng đoạn đầu cũng không tệ, còn khá hơn cả Vinh Ngũ.

Sau khi tan học, Vinh Tú liếc A Vu một cái, không vui nói: “Bản nhạc hôm nay cũng không khó, chẳng qua là muội chú ý hơn mà thôi.”

Mặc dù cầm kỳ thi họa là môn học, chữ “cầm” đứng đầu, nhưng người đương thời đều coi trọng chữ nghĩa hơn, đánh một bản nhạc hay không bằng làm một bài thơ hay, nghè cầm ca chỉ là để mua vui cho mọi người, thế nên người ta xếp lại “cầm” đứng cuối cùng.

Buổi chiều còn có môn thư họa và môn nữ công, lịch học kín mít cả ngày khiến A Vu không khỏi kêu thầm, làm tài nữ quả không dễ dàng chút nào. Nhớ hồi xưa vì ốm yếu, các môn nghệ thuật này chỉ khi nào có hứng nàng mới học, mà học cũng chỉ như thêu hoa trên gấm, dù sao không cần học thì thân phận nàng cũng đã cao quý rồi. Giờ mới thấy học mấy môn này đúng

là muốn hành hạ người ta mà.

Mấy ngày trôi qua, đối với tất cả các môn học A Vu đều tỏ ra bình thường, đã có tiến bộ chút ít, sau này giỏi từ từ mới không làm người khác kinh ngạc. Còn Vinh Ngũ, rõ ràng rất xuất sắc về đường học vấn, nhưng nữ công lại không thể bằng Vinh Tú, vậy cũng có thể coi là mỗi người một sở trường.

Ngày hôm sau, người tỷ tỳ Vinh Cản, giờ là phu nhân thế tử được gả vào phủ Tĩnh An Hầu, dẫn hai con về thăm phủ. Lão thái gia đặc biệt cho phép ba vị tiểu thư trong phủ không phải đi học hôm đó.

“A Uyển, đến đây tỷ ngắm cái nào!” Vinh Cản nhìn thấy Vinh Ngũ thì thân thiết kéo tay, ngắm nghía từ đầu đến chân. “Trông nhanh nhẹn, xinh đẹp hơn lần trước tỷ về phủ, hôm qua, lão thái thái ở Hầu phủ còn hỏi thăm về muội đó.” Vinh Ngũ và Vinh Cản là tỷ muội ruột thịt nên có phần tình cảm hơn người khác.

Vinh Tú nhìn thấy Vinh Cản, nở nụ cười ngọt ngào gọi “đại tỷ tỷ”. Vinh Cản lạnh nhạt đáp lại một tiếng, rồi tiếp tục kéo tay Vinh Ngũ hỏi han, nói chuyện.

Về phần A Vu, Vinh Cản chỉ liếc nhìn nàng một cái, thầm tiếc cô nhóc có dung mạo xinh đẹp thế kia lại sinh ra ở tam phòng. Hai đứa trẻ con lén nhìn ngắm A Vu, thì thầm với nhau: “Tỷ ấy xinh đẹp thật đấy!”

A Vu yên lặng không nói gì, khéo miệng khẽ cong lên mang theo ý cười, cảm giác không cô đơn vì bị người khác coi nhẹ, cũng không đố kỵ khi thấy người khác thân thiết với nhau.

Với dáng vẻ đó, cho dù người không muốn chú ý đến nàng nhất cũng không kìm được nhìn ngắm nàng. Nàng thướt tha đứng đó, khiến người ta

muốn nảy ý thơ: “Lá sen mới nhú như sừng nhọn. Có chú chuồn chuồn đến đậu chơi.^[1]” Nàng vốn đã có nước da trắng nõn nà như ngọc, lại mang gương mặt ngây thơ nên trông càng đáng yêu.

[1]. Trích trong bài thơ Tiếu trì của nhà thơ Dương Vạn Lý, Trung Quốc. Bản dịch thơ của Vũ Minh Tân.

Vinh Cản vốn không thích, nhưng cũng không thể căm ghét A Vu.

“Mùng Mười là sinh thần của lão thái thái ở Hầu phủ, mẹ đưa A Uyển đến sớm nhé!” Nói xong, Vinh Cản ngoảnh sang nói với nhị phu nhân: “Nhi thảm cũng đến sớm nhé.” Sau đó hơi nghiêng đầu sang Thôi Thị, nói: “Đến sớm nhé!”

Dù thái độ của Vinh Cản thế nào, A Vu cũng thấy rất vui, vì cuối cùng nàng cũng có thể bước ra khỏi phủ An Quốc Công, vì không chừng có thể gặp được người quen và bạn thân ở kiếp trước.

Mấy ngày nay, A Vu đều mong ngóng đếm từng ngày.

Mùng Mười hôm ấy, A Vu dậy thật sớm, lần đầu tiên nàng chỉ ngồi trước gương một khắc đã đứng dậy. Sau đó, nàng vội vàng lên phòng gấp Thôi Thị, thấy bà vẫn trang điểm như thường ngày, chỉ mặc chiếc áo tím màu khói đã hơi cũ với chiếc váy thêu cành hoa lan trên nền vải trắng, tóc búi đơn giản và cài một cây trâm ngọc. Mặc dù dáng vẻ thùy mị, nhưng cách trang điểm giản dị, qua loa như vậy chẳng giống như đi dự tiệc chút nào.

“Mẫu thân hôm nay không ra ngoài sao?” A Vu hỏi với giọng hoài nghi.

Thôi Thị thấy A Vu mặc áo ngắn hồng đào mới may với váy ngắn màu đỏ nhạt, lại thắt dải lụa ngũ sắc có cài vòng bạch ngọc, đeo chuỗi ngọc bát bảo có khóa trường thọ, trang điểm thật đẹp trong bộ dạng háo hức muốn ra

ngoài.

Thôi Thị vẻ mặt u ám, áy náy vãy A Vu đến bên cạnh, chỉnh lại chuỗi ngọc khóa trường thọ cho con. “Con vẫn nhớ hôm nay là sinh thần của lão thái thái bên phủ Tĩnh An Hầu ư?”

Đứa trẻ này ra ngoài mà chỉ có mỗi chuỗi ngọc khóa trường thọ đeo, Thôi Thị thấy vậy trong lòng không khỏi xót xa.

A Vu gật đầu.

Thôi Thị ôm con vào lòng, không biết giải thích thế nào cho con hiểu về sự khó xử của mình. Các phu nhân trong kinh thành rất có thể lực, càng là phu nhân tôn quý lại càng có thể lực. Một người có thân phận như Thôi Thị làm sao lọt vào mắt họ, ngay cả đại phu nhân, nhị phu nhân có đi cũng chẳng ai để mắt đến mấy người đàn bà sống trong phủ Quốc Công đã sa sút về gia thế.

Thôi Thị từng đi ra ngoài xã giao một hai lần, sau đó thì không muốn đi nữa, hằng ngày chỉ ở nhà thêu hoa may áo, chăm sóc con cái, coi như tự tìm lấy niềm vui.

Nhưng A Vu lại thích chỗ nào nhiệt, rất nhiều lần chỉ vì A Vu, bà mới ra ngoài xã giao, nhưng cũng chính vì ánh nhìn của mấy phu nhân đó đối với A Vu mà bà lại càng ít ra khỏi nhà.

Không thể phủ nhận, A Vu chính là cô bé xinh đẹp nhất kinh thành trong số đám trẻ con cùng trang lứa, nhưng nàng lại không có tài năng gì, đến chỗ nào cũng bị coi thường. Dường như sắc đẹp ấy thuộc về nàng là một sai lầm, một người như nàng thì không nên tham lam chiếm lấy dung nhan ấy.

Những phu nhân đó nhìn A Vu như nhìn một di nương tương lai, sau này

nàng cũng chỉ là món đồ chơi yêu thích của đám vương tôn công tử mà thôi. Vinh Vật Uu còn bé không hiểu được, nhưng một người từng trải như Thôi Thị lại rất hiểu những cái nhìn ấy.

“Con từng bảo tam cô nương ở phủ Tĩnh An Hầu hay từng mắt nhìn con cơ mà? Chúng ta không đi cũng được, hôm nay mẹ sẽ bảo nhà bếp nấu cho con món cá hoa quê mà con thích ăn, được không?”

A Vu mở đôi mắt to tròn long lanh nhìn Thôi Thị, tỏ ra cực kỳ thất vọng. Thôi Thị thấy đôi mắt ngân ngấn nước tràn đầy ngây thơ và mong đợi của A Vu thì vội ngoảnh đầu đi, không dám nhìn thẳng vào con.

“Cô ta lườm con thì con mặc kệ cô ta là được mà.” Thực ra, không phải nàng không hiểu nỗi khó xử của Thôi Thị. Bà chỉ có một chiếc trâm cài đầu nên những phu nhân đóm dáng đương nhiên rất coi thường bà, trêu chọc, cười nhạo bà. Thế nhưng, trên hết thảy, A Vu thực sự muốn gặp lại những người thân quen trước kia của nàng, cho dù chỉ để nghe chút ít thông tin từ phủ Công chúa thôi cũng được.

A Vu cũng không hy vọng được gặp Trưởng Công chúa. Mẹ nàng là người vô cùng kiêu ngạo, kiểu gia thế sa sút như phủ Tĩnh An Hầu căn bản không lọt vào mắt bà. Bà không bao giờ giẫm gót ngọc đến chỗ thấp kém như vậy. Hơn nữa, A Vu cũng không có ý định làm quen với bà. Với sự hiểu biết của nàng về Trưởng Công chúa, e rằng chỉ cần nàng vừa buột miệng nói ra, bà sẽ nghĩ nàng chính là kẻ tiểu nhân “thấy sang bắt quàng làm họ”, mấy lời nói xằng bậy này, bà không ra lệnh giết chết nàng mới lạ.

A Vu càng nói lại càng khiến Thôi Thị khó xử. Thôi Thị không muốn A Vu ra ngoài, lão thái thái lại càng không. Tiền thân của A Vu có dáng vẻ hèn mọn thấp kém, lại không biết mình biết ta, lúc nào cũng bắt chước Vinh Ngũ, chỉ làm trò cười cho người khác. Gương mặt của nàng xinh đẹp thật, nhưng

khí chất kém cỏi không đỡ nổi cho gương mặt, chỉ làm cho dung nhan thêm phần xấu đi, ngay cả lão thái gia cũng không hài lòng. Từ trước đến giờ, Thôi Thị không muốn nói những lời đau lòng này cho A Vu biết.

“Hôm nay mẹ chẳng chuẩn bị gì cả, có muôn ra ngoài cũng không kịp nữa, lần sau mẹ sẽ cho con đi, được không?” Thôi Thị gần như thấp giọng cầu xin A Vu.

A Vu đành phải gật đầu, ủ rũ quay về phòng mình.

Ngày hôm sau, A Vu đến Dục Tú Các như thường lệ, Vinh Tú, Vinh Ngũ cũng đã đến và đang đợi Bạch tiên sinh.

“Ồ, chiếc vòng tay của tú tỷ đẹp quá!” A Vu chỉ vào chiếc vòng ngọc trên cổ tay của Vinh Tú, màu sắc dịu nhẹ trang nhã, đẹp hơn cái vòng trước đây cô hay đeo. Hành động này không giống thái độ đối xử hà khắc với con cái thường ngày của nhị thẩm chút nào.

“Hôm qua Tân Quốc Công phu nhân cho ta đây!” Vinh Tú nói với giọng đặc ý, còn chìa tay đeo vòng lại gần để A Vu nhìn kĩ. Ở trong phủ này, Vinh Tú chỉ có thể tìm được chút đặc ý khi đứng trước mặt A Vu mà thôi.

A Vu nhìn biểu tở với vẻ mặt ngưỡng mộ, ao ước, khiến cho cái “máy nói” của Vinh Tú bắt đầu “bật” không ngừng nghỉ. Vinh Tú kể Tân Quốc Công phu nhân tốt bụng ra sao, nhân từ thân thiết thế nào, dáng dấp khoan thai ra sao, quý mến tở ta thế nào.

A Vu biết rất rõ về vị Tân Quốc Công phu nhân Lưu Thị này. Tân Quốc Công hiện đang được nể trọng, phu nhân của vị Quốc Công này cũng được nhiều người quý mến, trong kinh thành không mấy ai không yêu quý bà, ngay

cả Trưởng Công chúa nổi tiếng khó tính mà cũng đối xử tốt với bà.

Vinh Tú lại đem chuyện nàng ta gặp các quý phu nhân kể cho A Vụ nghe, chê bai một hồi mấy người khinh thường một đứa con vợ lẽ như tỳ ta. Cuối cùng, Vinh Tú bổ sung thêm: “May mà lục muội không đi đấy!”

A Vụ nghe tai nọ ra tai kia, vì nàng biết rõ tính tình, dung mạo của mấy vị phu nhân trong kinh thành hơn Vinh Tú nhiều. Cuối cùng, Vinh Tú nói: “Đáng tiếc Tân Quốc Công phu nhân lại về sớm, nếu không sẽ còn nói chuyện thêm với tỳ.”

“Sao phu nhân lại phải về sớm vậy?” A Vụ thuận miệng hỏi.

“Nghe nói Quận chúa Khang Ninh của phủ Trưởng Công chúa đã qua đời vào mùa xuân. Trưởng Công chúa ngày đêm buồn rầu, mấy ngày gần đây cũng không được khỏe, Tân Quốc Công phu nhân về sớm là để đi thăm Trưởng Công chúa.”

A Vụ thầm nghĩ Tân Quốc Công phu nhân quả là người nhạy bén, chán không muốn tiếp đai khách liền mượn ngay tên tuổi của Trưởng Công chúa làm cớ rời đi. Những chuyện A Vụ muốn biết không ngờ lại có thể nghe được từ chỗ Vinh Tú, thật không uổng nàng nhắm mắt nhắm mũi khen chiếc vòng rất bình thường của cô ta.

Quận chúa Khang Ninh qua đời là cái tin khiến A Vụ cảm thấy khá nhẹ nhõm. Nàng cũng chẳng biết diễn tả cảm giác của mình thế nào, chỉ biết rằng trong lòng thực sự không muốn có một linh hồn khác hưởng sự chăm sóc của Trưởng Công chúa, vì bà chỉ có thể là mẹ của một mình nàng thôi. Nàng không biết bấy giờ mẹ vượt qua nỗi đau đớn đó như thế nào, vì Trưởng Công chúa thương yêu A Vụ còn hơn cả bản thân bà.

Vinh Tú còn kể những điều tỳ ta mắt thấy tai nghe, nhưng lúc này Bạch

tiên sinh đã bước vào phòng nêu tỳ ta đành dừng lại.

Trong giờ học của Bạch tiên sinh, A Vụ ngồi lơ đãng không chú tâm, chỉ đến giờ học đàn của Cốc tiên sinh, nàng mới lấy lại tinh thần. Nàng vốn định để giờ học trôi qua một cách bình lặng, nhưng trải qua sự việc ngày hôm qua, A Vụ đã có kế hoạch mới, chỉ có như vậy thì sau này mới có cơ hội ra khỏi phủ, nếu cứ sống bình lặng sẽ càng khiến người ta coi thường.

Đúng vậy, hôm nay A Vụ lắng nghe vô cùng chăm chú, Cốc tiên sinh dạy bài *Hán cung thu nguyệt*, tuy nàng đã biết gảy cả bài, giỏi hơn cả Vinh Tú, Vinh Ngũ, nhưng nàng không muốn thực hiện trôi chảy một lần, tránh để mọi người ngạc nhiên. Có điều A Vụ sẽ cố gắng đẩy nhanh tốc độ tiến bộ của mình.

Môn thư họa buổi chiều, A Vụ được tiên sinh khen ngợi về thư pháp, còn môn đánh cờ vẫn là Vinh Ngũ dẫn đầu, Vinh Tú thì dẫn đầu về môn nǔ công, ba tỷ muội đều có sở trường riêng nên đối xử với nhau khá hòa thuận.

Thời gian dần trôi, các môn học của A Vụ ngày càng tiến bộ, với hai môn gảy đàn và thư pháp, nàng đã trở thành học trò giỏi được tiên sinh coi trọng. Lão thái gia thỉnh thoảng cũng hỏi han việc học tập của các cháu trai, cháu gái. Tiên sinh nhắc đến A Vụ và lão thái gia vuốt râu gật đầu. Ngài đã không trông mong gì vào các con trai, chỉ mong các cháu trai làm nên sự nghiệp, còn về các cháu gái, nếu học hành giỏi giang, sau này sẽ có nhiều đối tượng kết hôn, may ra cũng giúp ích cho phủ.

Trong thời gian hơn nửa năm, A Vụ không ra khỏi phủ, Thôi Thị rất ít ra ngoài xã giao, so với Trưởng Công chúa ba ngày tiệc nhỏ, năm ngày tiệc lớn thì đúng là khác biệt một trời một vực.

Thôi Thị sinh ở Kinh Châu, không có bạn bè thân quen nào ở kinh thành. Thường ngày ở trong phủ, bà không muốn đi và người khác cũng chẳng mong bà đi. Vinh tam gia lại càng ít xã giao. Ông chủ yếu tiếp đãi bạn học nên đương nhiên không thể mang theo gia quyến. Ông chỉ là một cử nhân nhỏ, năm vừa thi đỗ còn có người quý trọng mời đi dự tiệc, nhưng đến nay ba lần thi không xếp thứ hạng nào thì họ cũng nguội lòng, không còn mời nữa.

Thế nên A Vụ hoàn toàn từ bỏ hy vọng, gắng sức cho việc học tập. Vì chút danh mỏng của Vinh Ngũ, Vinh phủ cũng dốc hết sức, đại phu nhân còn đi khắp nơi nhờ người mời thầy dạy giỏi về phủ. Thế nên, Vinh Tú và A Vụ coi như được hưởng lây.

Cuối hè, họ được đổi thầy dạy đàn và thư họa, còn có một đại nho nổi tiếng về dạy học. Lão thái gia còn cho người đi mời Khúc ma ma - người đã cáo lão về quê, có kinh nghiệm nhiều năm trong cung - về dạy lễ nghĩa. Mặc dù A Vụ cũng khá tự tin, nhưng trước mặt lão tiên sinh thì không dám ngông cuồng, chỉ biết hăng say theo học.

Giờ học của Bạch tiên sinh hôm nay, Vinh Ngũ khá lơ đãng, không tập trung. Bạch tiên sinh nhiều lần nhíu mày, nhưng tỷ ta không phát hiện ra. Sau buổi học, cô ta bị Bạch tiên sinh giữ ở lại, còn A Vụ và Vinh Tú thì đến Thinh Lan Châu.

“Tú tỷ ơi, ngũ tỷ hôm nay sao thế?” A Vụ tò mò hỏi, dù sao bọn họ cũng là tỷ muội một nhà.

Sống cùng nhau một thời gian, A Vụ thấy Vinh Ngũ dù khá kiêu ngạo, nhưng tính tình cũng không đến nỗi nào.

Mắt Vinh Tú đảo liên tục, nhìn ngó xung quanh, thấy không có ai mới

cúi đầu nói nhỏ với A Vu: “Hôm qua, đại tỷ về rồi, muội có biết không?”

A Vu lắc đầu, từ tỷ này nhạy bén thật, chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ đều biết.

Vinh Tứ không có ai để mách nên chỉ có thể thô lộ hết với A Vu. “Đại tỷ trở về khóc lóc nói rằng đại tỷ phu lấy thêm thiếp mới.”

A Vu không lấy làm ngạc nhiên, đàn ông lấy nhiều thê thiếp là lẽ thường, là chính thất mà khóc lóc chạy về nhà thì được cái gì, giận dỗi ư, nếu có sức đó thì cứ ở phủ tìm cách làm sao quản lý cho tiện thiếp đó ngoan ngoãn nghe lời mình mới là giỏi.

“Chỉ vì việc này thôi ư?” A Vu tỏ ý không hiểu.

“Nghe nói đại tỷ phu lấy thiếp của gia đình danh giá, vừa đón về, tỷ phu đã vì tiện nhân đó mà tát đại tỷ, bây giờ đến cửa phòng của đại tỷ, tỷ phu cũng không bước vào một bước, chỉ đến phòng của tiện thiếp kia.”

A Vu đỏ bừng mặt, há hốc miệng nhìn Vinh Tứ. Chuyện riêng tư chốn khuê phòng mà tỷ này cũng dò hỏi được, lại còn không ngại nói với một đứa muội muội tuổi còn nhỏ như nàng, không hiểu nhị thẩm dạy dỗ con cái ra sao nữa.

“Những lời này tú tỷ sao có thể nói ra được chứ?” Một nữ nhân khá truyền thống như A Vu không nhịn nổi lên tiếng phản bác.

Vinh Tứ bĩu môi, cho rằng việc mình làm chẳng có gì sai. “Rốt cuộc muội có muốn nghe nữa hay không?”

A Vu nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu, về phòng nàng chỉ cần quên hết mấy chuyện tạp nham này đi là được.

Vinh Tú làm ra vẻ cụ non thở dài. “Muội nghĩ xem tại sao đại tỷ phu lại dám úc hiếp đại tỷ như vậy?”

A Vụ không nói, vẻ mặt trờ nên trầm tư, không ngờ tình trạng ở phủ An Quốc Công lại tệ đến vậy. Cũng đúng thôi, trong kinh thành này ai chẳng biết phủ An Quốc Công giờ chỉ là cái vỏ rỗng, có người còn tỏ ra không thèm nể mặt họ nữa cơ.

An Quốc Công giờ đã già yếu, lại chỉ có ba người con trai. Con trai cả An Quốc Công Thé tử giờ cũng ăn không ngồi rồi ở bộ Hộ. Người con trai thứ hai chơi bời lêu lổng, chỉ biết mỗi việc lấy thiếp sinh con trai và đã có bốn đứa con trai rồi. Người con trai thứ ba là con của vợ lẽ. Người này chính là cha của A Vụ, mặc dù khá hơn một chút, nhưng thi bao lần vẫn không đỗ, chẳng có hy vọng gì. Cả gia tộc nhìn qua chẳng thấy có chút tiền đồ nào. Nếu không vì khi xưa An Quốc Công cùng đương kim Hoàng thượng vào sinh ra tử và ngài vẫn có chút tình cảm với ông, thì giờ phủ Quốc Công cũng đã không còn rồi.

“Ngũ tỷ vì chuyện này mà buồn sao?” A Vụ hỏi nhỏ.

Vinh Tú thở dài một tiếng, vì có cùng cảnh ngộ nên tỷ ta mới quan tâm đến biểu muội A Vụ. “Lục muội à, chúng ta sau này phải dựa vào bản thân thôi, muội phải cố gắng lên, đừng sống mơ hồ nữa. Đại tỷ được gả vào gia đình đâu đến nỗi nào, nhưng sau đó thì sao chứ, tỷ ấy có bỏ về nhà khóc lóc thì người nhà cũng giúp gì được?” Con chính thất là Vinh Cẩn đi lấy chồng mà còn như vậy, nếu là Vinh Tú và lục muội thì không biết còn đáng thương thế nào!

A Vụ nhìn Vinh Tú với vẻ mặt ngây ngô, không ngờ cô ta lại nói với nàng những lời này. Nghe xong, nàng không còn muốn so đo mấy chuyện nhỏ nhặt, hép hòi thường ngày của Vinh Tú nữa.

Những lời Vinh Tú nói vô tình nhắc A Vu nhớ đến thân phận, địa vị hiện tại của mình, nàng không còn là Quận chúa Khang Ninh nữa rồi. Quận chúa Khang Ninh không phải lo lắng bất cứ điều gì, không lo việc lấy chồng, không lo sau khi đi lấy chồng sẽ bị nhà chồng đối xử tệ bạc. À, tất nhiên cũng phải lo việc lấy chồng chứ, lúc đó nàng yếu ớt bệnh tật, một người phụ nữ không thể sinh con nối dõi, gia thế có giàu sang quyền quý thế nào chắc cũng chẳng có ai dám lấy làm vợ.

A Vu biết mình bệnh tật, chưa từng nghĩ đến hôn nhân, chuyện tình cảm thầm kín của nàng với tài tử Đại Đường cũng chỉ là cảm xúc thoáng qua, sau đó nàng cũng đã chấp nhận từ bỏ. Tính nàng kiêu ngạo, làm sao có thể vì bệnh tật của mình mà để nhà chồng già vò vò được, nếu không, với địa vị của Trưởng Công chúa thì việc gả chồng cho A Vu cũng đâu khó khăn gì.

Chuyện xảy ra với Vinh Cẩn khiến nàng phải suy nghĩ kĩ vấn đề này. Nhưng rồi ngay lập tức A Vu ngắn người lo sợ, tương lai của nàng thật bấp bênh. Nàng sẽ được gả vào nhà danh giá ư, đương nhiên là không thể rồi, mà nếu có bị gả vào nhà bần hàn thì cũng không thể không lo. Phủ An Quốc Công chỉ có cái danh hão, thực ra là cái vỏ rỗng, đến nay chẳng thể giương oai được nữa, dù chỉ là oai của hổ giấy.

Không ngờ việc Vinh Cẩn về nhà khóc lóc lại có tác động to lớn đến mấy tỷ muội họ như vậy. Vinh Ngũ dần thay đổi tính khí cao ngạo, khinh khỉnh của mình, bắt đầu gặp gỡ các tiểu thư khuê tú trong kinh thành và tài danh cũng tăng dần.

Vinh Tú thì quyết tâm học tập, dù không xuất sắc như Vinh Ngũ nhưng cũng giỏi hơn nhiều người và cô ta cũng ngày càng biết cách nịnh nọt Vinh Ngũ.

Gần đến cuối năm, bỗng một hôm Thôi Thị muốn dẫn A Vu ra ngoài.

Từ sáng sớm, Thôi Thị đã sửa soạn trang điểm cho A Vu, sau đó đến phòng lão thái xin phép.

Thì ra phụ thân của Thôi Thị là Thôi Tri Hàng, tri phủ Thanh Châu, tam niên khảo mãn^[1], lần này lên kinh báo cáo công việc và đợi bộ Lại sắp xếp công việc mới. Biết tin cha lên kinh, Thôi Thị cũng muốn đi gặp cha.

[1]. Tam niên khảo mãn: Chế độ khảo sát các quan viên thời Minh Thành. Với các quan đang nhậm chức, cứ ba năm sẽ lên kinh để quan trên tiến hành khảo sát một lần về thành tích cai quản, khảo sát ba lần là đủ.

Nhà họ Thôi đã mua một căn nhà ba tầng lầu ở cổng Đông Lục của kinh thành. Thôi Tri Hàng lên kinh lần này sẽ ở đó, cùng đi theo ngài còn có đại ca của Thôi Thị và hai cậu con trai.

A Vu theo Thôi Thị vào nhà, bái kiến ông ngoại và đại thúc, sau đó chào hỏi hai biểu ca.

Thôi Tri Hàng và Thôi Lập Nhân thấy A Vu thì nghiêng mắt nhìn, không nói gì nhiều, chỉ có hai biểu ca vì tuổi còn nhỏ trông thấy A Vu thì rất thích. Cậu em khoảng mười tuổi giờ tay véo má A Vu, may mà nàng nhanh nhẹn tránh được.

“Biểu muội thật xinh xắn, đáng yêu.” Thôi biểu ca cười hì hì.

Cậu anh lớn tuổi hơn, đang dán chặt đôi mắt lên người A Vu, ánh mắt đó khiến nàng cảm thấy rất khó chịu. Thôi Hoài Ngọc năm nay mươi bốn tuổi, vì ông nội là tri phủ nên coi như hắn là người kế nghiệp đời sau ở Thanh Châu. Có lẽ từng bị người khác đùa bỡn về chuyện nam nữ, lại được nghe mấy loại sách vở vẫn nói về chuyện phong lưu giữa biểu ca và biểu muội nên ánh mắt hắn nhìn A Vu đầy dò xét và thách thức, xem ra dù nàng tuổi còn nhỏ, nhưng

các phương diện khác hắn thấy rất hài lòng.

A Vụ bực mình, hận không thể cho hắn một cái bạt tai. Thôi Thị đại khái cũng cảm nhận thấy liền bảo Tử Nghiên dẫn A Vụ đến chái nhà phía tây chơi, nhưng không dám bảo nàng đi xa, sợ người khác bắt nạt. Bà hiểu rõ tính cách của từng người trong Thôi phủ này.

Thôi Tri Hàng cũng bảo hai cháu trai lui ra. Thôi Thị ngồi xuống chiếc ghế bên phía tay trái cha, hỏi thăm tình hình sức khỏe của mẹ, khi biết tất cả đều ổn, bà còn nói thêm vài chuyện lặt vặt nữa.

A Vụ ở chái nhà phía tây cũng không ngồi yên, nàng ra hiệu bằng mắt cho Tử Nghiên, bảo thị đừng lên tiếng, còn mình ghé vào tấm bình phong chăm chú lắng nghe ba người nhà Thôi Thị nói chuyện.

Lúc đầu, Thôi Thị còn ngại ngùng nói vòng vo, nhưng cha bà lại nói thẳng vào chuyện chính: “Con à, con cũng biết lần này cha lên kinh là vì chuyện thi cử, con xem có thể nhờ con rể nghĩ cách giúp cha tiếp tục giữ chức vị cũ không?”

A Vụ đặc biệt đánh giá cao lời nói ấy, vị Thôi Tri phủ này rất biết lượng sức mình, kinh thành vốn phức tạp, mà ngài chỉ là phận nhỏ bé chẳng thể đua tranh được, chỉ bằng cứ ở lại Thanh Châu tự do tự tại, mà bỗng lộc cũng chẳng kém quan lại trong kinh thành là bao. Ngài không yêu cầu chuyển đến châu huyện khác đong đúc, giàu có hơn, chứng tỏ ngài không có lòng tham, thảo nào có thể ngồi vững trên cái ghế ấy mấy chục năm rồi.

A Vụ biết khá rõ Thôi Tri phủ, tuy từ lúc nhậm chức đến nay không được thăng chức, nhưng vị trí cũng coi như ổn định, sau đó quan lại trong triều tranh giành quyền lợi, nhưng mọi việc với ngài đều thuận lợi, Hoàng thượng mới kế vị còn phái ngài đến vùng Giang Chiết nhậm chức.

Lời đèn nghị của cha khiến Thôi Thị cảm thấy khó xử. Chuyện trong phủ chỉ có bản thân bà biết, đừng nói mấy người anh chồng không giúp được, mà cho dù có giúp được thì họ cũng chưa chắc muốn giúp. Lão thái gia nhiều năm không liên quan đến triều chính nên Thôi Thị càng không dám phiền hà. Còn tướng công bà càng không dám nhắc đến. Vinh tam gia từng nói con đường làm quan của nhạc phụ chẳng tốt đẹp gì, còn nghĩ nhạc phụ tham lam, thiển lậu, lại lừa cá giảo hoạt.

Thấy Thôi Thị áp úng, Thôi Tri Hàng chỉ cười không dám thúc ép. Lên kinh mấy ngày qua, ngài đã hỏi thăm tình hình của phủ An Quốc Công, thấy mình gả con gái đi thật thiệt thòi, chẳng giúp đỡ được gì cho gia đình, hôm nay thấy bộ dạng con như vậy, ngài càng hiểu rõ mọi chuyện.

Thôi Thị áp úng nói rằng khi nào về sẽ thưa lại với cha chồng, rồi lại vô cùng khó khăn khi thốt ra mục đích đến, A Vu đang ở phòng phía tây cũng thấy xấu hổ đỏ mặt, không ngờ nhà mình lại khó khăn đến mức ấy, không ngờ Thôi Thị lại mở miệng hỏi xin Thôi Tri phủ ngân lượng để tiêu pha.

Thôi Tri Hàng vuốt chòm râu. “Con cũng biết rồi đây, hồi đầu gả con cho tam gia của phủ Quốc Công, toàn bộ ngân lượng trong nhà đều lấy ra để chuẩn bị làm của hồi môn cho con, giờ cha lại phải đối phó với việc tam niêm khảo mãn, các mối quan hệ trong kinh đều cần chi phí, đợi cha vượt qua khó khăn này, quay về phủ Thanh Châu sẽ xoay xở cho con được không?”

Lời này của cha khiến Thôi Thị xấu hổ chỉ muốn chui đầu xuống đất. Bà vốn đã khó mở lời, nay lại bị từ chối. Tình hình ở nhà bà hiểu rất rõ, tiền bạc của Thôi phủ đừng nói là để chi phí làm của hồi môn cho bà, cho dù có mười người con gái như bà thì cũng không tiêu hết, rõ ràng là cha không muốn giúp, còn ra vẻ khó xử.

Thôi Thị hít sâu một hơi rồi gọi A Vu ra, bái biệt cha và ca ca ra về.

Trên đường về ngồi cùng xe với A Vụ, bà không nói một lời nào.

A Vụ cúi đầu, đưa bàn tay nhỏ khẽ xoa tay Thôi Thị đang đặt trên đầu gối khiến mắt bà cay cay. Bà là người rất có lòng tự trọng, nếu không vì tướng công và con cái, bà không bao giờ mở miệng nói với cha, không ngờ tình thân lại lạnh nhạt như vậy.

May mà cô con gái của bà cũng đã lớn, ngày càng hiểu phép tắc, ma ma hết lời khen ngợi về việc học các lễ nghi trong nội cung, đối nhân xử thế cũng ngày càng tiến bộ, quản lý việc trong phòng mình đâu ra đấy, ngay cả nha hoàn bướng bỉnh như Tử Phiến cũng nghe theo.

Thực ra ban đầu không phải Thôi Thị không biết chuyện của Tử Nghiên, Tử Phiến, nhưng chỉ có gia đình của hai nha hoàn này bà còn nắm được trong lòng bàn tay, cho chúng đến phòng hầu hạ A Vụ bà mới yên tâm. Bà không thay người khác mà chỉ thường xuyên dạy dỗ, nhưng chẳng hiểu sao A Vụ trước kia lại chẳng quản nổi họ.

Bây giờ A Vụ đã biết được chuyện này từ Thôi Thị, với bản lĩnh của nàng thì đương nhiên có thể quản lý được bọn họ rồi, có ân tình và uy nghiêm cùng song hành thì Tử Phiến phải nghe lời thôi. Dù sao Tử Nghiên, Tử Phiến cũng là những nha hoàn trẻ tuổi, Tử Nghiên chưa đến mười ba, còn Tử Phiến mới mười tuổi thôi.

“Mẹ đừng lo, tất cả sẽ ổn thôi.” A Vụ an ủi Thôi Thị.

Thôi Thị nghe xong, suýt nữa không cầm nổi nước mắt. Bà nghĩ A Vụ muốn an ủi mình nên nói thế, trong lòng cũng được an ủi phần nào, bà đâu có ngờ A Vụ không bao giờ nói suông.

Ngay hôm sau, A Vụ đi tìm Vinh Giới, đòi cậu cho xem tập văn bát cổ, bên trong có các bài văn bát cổ đương thời.

Vinh Giới gí tay vào trán A Vu, nàng liền né tránh theo bản năng. Nàng có thói quen kỳ lạ là không thích ai đụng vào người, lại cực kỳ sạch sẽ. Đến nay, ngoài Thôi Thị nàng còn thỉnh thoảng chủ động thân thiết với bà, với người khác, nàng tuyệt đối không cho đụng vào người, tuy nhiên vì hôm nay có chuyện cần nhờ và nên mới cố gắng nhẫn nhịn.

“Muội mới tí tuổi xem bát cổ văn làm gì, đây không phải thứ muội nên xem, nếu thấy chán thì đọc thơ hoặc tìm mấy tỡ muội mà chơi.”

“Muội xem không được sao? Muội muốn xem thường ngày các huynh làm văn rực rỡ gấm hoa như thế nào thôi mà!” A Vu bĩu môi. Hành động này khiến cho gương mặt xinh xắn trắng hồng trông càng đáng yêu, Vinh Giới sao nỡ từ chối! A Vật trước đây rất đỗi bình thường mà bọn họ còn yêu quý như vàng, huống chi trở thành A Vu như bây giờ.

Vinh Giới đứng dậy lấy cho A Vu, A Vu đi theo phía sau, nói: “Ngũ ca tốt ơi, muội tự tìm được mà!”

A Vu vẫn còn là trẻ con nên đương nhiên thấp lè tè, trán nàng chỉ vừa chạm đến mép bàn, đã như vậy còn muốn tự tìm sách khiến Vinh Giới bật cười. Cậu nhìn nàng ra sức kiêng chân lên lấy sách, vừa muốn trèo lên ghế lại muốn giữ vẻ thực nữ, trong lòng càng yêu thương, do đó tiện tay bế xốc nàng lên ghế. “Được rồi, được rồi, để muội tự tìm, huynh để tất cả văn bát cổ ở trên bàn đây.”

Vinh Cát Xương nhiều lần thi không đỗ nên càng coi trọng việc bồi dưỡng cậu con trai Vinh Giới. Khi Vinh Giới bắt đầu đi học, Vinh tam gia đã tự chọn những bài văn bát cổ hay, lại chọn thêm rất nhiều sách cho cậu đọc.

A Vu chủ yếu muốn tìm xem có bài văn bát cổ nào Hứa Lập Trai từng viết không, vì vào năm thứ mười lăm Long Khánh, trong lần thi Hội, ngài đã

từng làm một bài văn bát cổ và đã đỗ. Đương nhiên, những bài viết mấy năm gần đây nàng cũng phải xem, nhưng vì từ lâu chưa xem mấy thứ này nên cần làm quen. Mặc dù nàng đã từng nổi hứng học làm văn bát cổ, cũng từng được thầy giáo khen ngợi, nhưng dù sao cũng không phải là việc nữ nhi nên làm, thế nên học được hơn một năm đã từ bỏ.

Đáng tiếc, Vinh Cát Xương không thích lối hành văn hoa mỹ của Hứa Lập Trai, mà trong đống sách của Vinh Giới cũng không thấy ghi chép. A Vu có chút thất vọng, nhìn Vinh Giới với ánh mắt đảo liên hồi, nghĩ cách nhờ Vinh Giới ra phố tìm mua sách.

Tháng Hai năm nay sẽ có kỳ thi mùa xuân, thời gian khá cấp bách, A Vu không biết trong thời gian ngắn như vậy nàng có thể viết được loại bát cổ văn vừa ý với Hứa Lập Trai hay không, nhưng nàng lại có ưu thế, ít nhất thì cũng có nhiều thời gian để viết lách và sửa chữa hơn mấy cử nhân tham gia dự thi.

“Ngũ ca, lúc nào các huynh đến hiệu sách thì dẫn muội đi theo được không, muội cũng muốn tìm mấy cuốn sách.” A Vu mở đôi mắt to tròn long lanh, tận dụng triệt để dáng vẻ xinh đẹp của mình, vẻ mặt tỏ ra vô cùng ngây thơ, đáng yêu.

“Muội á?” Vinh Giới bật cười. “Đi tìm vở tô chữ phải không? Muội còn nhỏ, không được phép ra ngoài đâu, muội cần sách gì nói với huynh, huynh sẽ tìm về cho muội.”

Tính Vinh Giới nghiêm túc, không dễ lừa, A Vu nảy ra ý định tìm Vinh Ngân thử xem sao.

Hôm nay Vinh Ngân đến thăm A Vu, nàng liền lấy món quà hôm cậu tặng ra, giọng đầy vẻ oán trách: “Món đồ huynh tặng muội đều là những thứ bọn con trai thích chơi thôi, hôm nào huynh dẫn muội đi chọn có được

không?” A Vu kéo vạt áo của Vinh Ngân.

“Thế không được đâu, mẹ mà biết thì sẽ đánh huynh mất.” Vinh Ngân xem ra cũng chẳng dễ lừa.

A Vu thấy sot ruột, cô ý làm cho nước mắt chảy ra, dáng vẻ vô cùng tủi thân.

Vinh Ngân làm sao chống đỡ được chiêu này, liền luồng cuồng lau nước mắt cho A Vu. “Được rồi, được rồi, ca ca sẽ nghĩ cách.”

Đúng là “ba cây chụm lại nên hòn núi cao”, hai huynh của A Vu đã tìm cơ hội cho nàng. Đó là vào hội đèn lồng Thượng Nguyên, trong đêm hội, nữ giới sẽ được ra ngoài để xua đi bách bệnh, hôm đó Thôi Thị cũng ra ngoài, trong nhà vừa hay không có người lớn quản thúc nên A Vu sẽ tìm cơ hội ra ngoài cùng Vinh Ngân.

Vinh Ngân gật đầu lia lịa đồng ý với cách sắp xếp hợp lý của A Vu, hoàn toàn không biết rằng mình đã bị A Vu xỏ mũi, vậy mà còn tưởng bản thân nghĩ ra cách hay.

Năm mới, Vinh Cát Xương về nhà, cả nhà họ quây quần đầm ấm bên nhau. Đêm trù tịch, A Vu cùng các huynh đốt pháo, ngắm pháo hoa vô cùng náo nhiệt. Trước kia, khi còn nhỏ nàng không có cơ hội này, lúc đó vì bệnh tật ôm yếu, nàng không chịu nổi tiếng pháo đì đùng nên thường đóng chặt cửa, bịt tai ở trong phòng.

A Vu thích sự náo nhiệt này, muốn lưu giữ lại kỷ niệm đẹp đẽ ở phủ An Quốc Công nên càng kiên định thực hiện quyết tâm của mình.

Ban đầu A Vu không có ý định xen vào chuyện thi cử của Vinh Cát

Xương, nàng nghĩ đó là việc chọn người hiền tài cho xã tắc, không nên gian dối, dù sao đó cũng là thiên hạ của cậu nàng, nàng đương nhiên muốn thiên vị cho cậu mình.

Nhưng giờ thấy tam phòng vô cùng khó khăn, A Vu không thể không suy nghĩ đến tương lai của bản thân. Người không xa được tất sẽ phải lo gần, huống hồ Vinh Cát Xương cũng có tài, chỉ vì cái tài không gặp thời gấp thế mà thôi.

Năm mới, Vinh Cát Xương đích thân làm cho ba con ba cái đèn lồng. A Vu được một cái đèn lồng hình con thỏ, mắt đỏ, miệng ba múi giống hệt như thật, bốn chân còn có bốn bánh xe có thể kéo cho chạy. Với một nữ nhi lớn lên trong thâm cung quyền quý như nàng, chiếc đèn lồng hình chú thỏ rất đỗi bình thường này lại là thứ đồ chơi vô cùng lạ lẫm, mới mẻ.

A Vu có đèn mới, định kéo đèn chạy chơi, nhưng lại nghĩ thật không hợp với một thực nữ, dù sao nàng cũng đã từng là Quận chúa Khang Ninh tiếng tăm lẫy lừng, tài hoa xuất chúng, đoan trang tao nhã mà. Do đó, ở sân nhỏ nhà mình, nàng cho các nha hoàn lui ra hết, sau đó kéo đèn con thỏ chạy mười vòng quanh sân, reo hò àm ī rồi mới thôi, đương nhiên khi ở trước mặt người khác, nàng lại làm ra vẻ rất mực đoan trang.

Tối ngày Mười lăm, Thôi Thị cùng hai đại táu ra ngoài làm lễ xua bách bệnh. A Vu còn nhỏ, lại xinh xắn như ngọc nữ, nếu không cẩn thận bị lạc đường thì Thôi Thị sẽ đau đớn đứt ruột đứt gan mất, thế nên bất kể thế nào bà cũng không cho phép nàng đi cùng. A Vu cũng không nhõng nhẽo đòi đi theo mẹ, vì tâm tư nàng bây giờ đang “đi theo” Vinh Ngân rồi.

Thế nhưng hôm nay Vinh Cát Xương không cùng đám bạn hữu ngâm

thơ thường nguyệt, mà lại thể hiện tình phụ tử bao la đích thân dỗ Vinh Giới và Vinh Ngân ra ngoài ngắm đèn lồng. A Vụ thấy thế thì lo lắng giật chân bình bịch, suýt nữa làm hỏng cả công sức làm thực nã bao năm.

Vinh Cát Xương nghe vợ dặn dò nên cũng không có ý định cho A Vụ đi.

Cuối cùng A Vụ đành phải bặt môi, đôi mắt to tròn chớp chớp, giơ hai tay về phía Vinh Cát Xương tuy trong lòng muôn rỉ máu. “Cha, bé!”

Kế hoạch thành công!

Vinh Cát Xương cúi xuống bế A Vụ. Cô nhóc này suốt nửa năm nay không thích cho người khác đụng vào người, dù ông thỉnh thoảng muốn thơm lên đôi má xinh xắn đỏ hồng như trái táo của con gái mà cũng không được. Bây giờ đột nhiên được hưởng sự đãi ngộ này, ông làm sao không vui mừng cho được?

Con gái ông vừa mềm mại vừa thơm, tựa như chiếc bánh mì thơm phức, khiến trái tim ông chợt mềm lại, cho dù có phải lên trời hái sao cho con, ông cũng tình nguyện bắc thang lên đó.

A Vụ ôm lấy cổ Vinh Cát Xương rồi âm thầm hít ngửi mùi người ông, may quá không có mùi gì lạ, nàng có thể chịu đựng được, tuy nhiên vẫn để đầu mình cách xa nửa tấc, nhưng cử chỉ này không ảnh hưởng đến tình yêu thương của ông đối với con gái.

Thế là Vinh Cát Xương tươi cười rạng rỡ công A Vụ bước ra khỏi nhà cùng Vinh Giới, Vinh Ngân.

A Vụ mặc áo gấm đỏ thêm bông hoa phù dung màu vàng, váy màu vàng nhạt thêu cành phù dung, bên eo buộc miếng ngọc bội hình song ngư năm ngoái lão thái gia thường cho nàng, tóc búi cao giống em bé trong bức tranh

ngày tết. Trước khi đi, nhũ mẫu sơ nàng lạnh, còn đội cho nàng chiếc mũ thỏ mà trẻ con hay đội ngày tết.

Chiếc mũ hình con thỏ của A Vụ không đắt, nó được làm từ lông thỏ trắng, có điều nhũ mẫu còn khéo léo làm cho đôi tai của thỏ dựng đứng lên, khi A Vụ đội lên đầu, ai nhìn thấy cũng muốn thơm vào gương mặt nhỏ nhắn, dễ thương ấy.

Vinh Cát Xương không nỡ để A Vụ xuống đi bộ nên ông bế nàng cả quãng đường, lại cười tủm tỉm suốt. Người đi đường trông thấy A Vụ đều dừng bước ngoái đầu nhìn. Có người còn liều lĩnh bước đến trêu chọc khiến A Vụ ngại ngùng, vùi đầu vào cổ Vinh Cát Xương.

A Vụ kiếp trước dù được cha mẹ chiều chuộng, nhưng chưa từng được phụ thân bế một đoạn đường xa thế này, nhất thời trong lúc vòng tay ôm cổ Vinh Cát Xương, nàng không còn cảm giác chê bai, xa cách người cha này nữa.

Đang đi trên đường phố tấp nập, A Vụ nhìn thấy một hiệu sách, lập tức học theo kiểu nói của cô cháu gái mới bốn tuổi ở phủ An Quốc Công: “Cha, sách!” Thực ra, câu “Cha, bế!” nàng cũng học từ cô cháu gái đó, vì A Vụ đã là cô gái hơn hai mươi tuổi nên sớm quên cách làm một đứa bé như thế nào.

“Ồ, A Vụ nhà chúng ta muốn xem sách ư?” Vinh Cát Xương vuốt ve cái tai thỏ của A Vụ.

A Vụ cố gắng nhẫn nhịn, nhìn điệu bộ ông vuốt ve cứ như thể Quận chúa nàng đây là chó, mèo vậy.

Vinh Cát Xương cũng là người yêu sách, thấy con gái thích, ông liền dẫn nàng đến đó, nhân tiện mua cho con vài cuốn tập tô vì thấy dạo gần đây thư pháp của A Vụ đã tiến bộ rất nhiều.

Nhưng kết quả A Vu lại chỉ xem văn bát cỗ khiến Vinh Cát Xương vô cùng kinh ngạc. A Vu không nhận ra sự kinh ngạc của ông, sau khi tìm thấy cuốn sách mình cần liền đưa cho Vinh Giới. “Ca ca, huynh xem này.”

Thì ra là mua cho Vinh Giới, huynh muội chúng cũng biết yêu thương nhau đây, Vinh Cát Xương cười híp mắt trả tiền.

Ra khỏi hiệu sách, Vinh Ngân kéo A Vu đi khắp nơi, còn mua cho nàng đồ chơi nàng thích, đó là một con châu chấu bằng tre, kẹo thổi đường và chong chóng gió đủ năm màu, A Vu mãi nhìn chót nhớ đến một chút kỷ niệm thời thơ ấu. À, mà thực ra tuổi thơ của cô gái A Vu hầu như ở trên giường, vì thế buổi tối hôm nay đối với nàng đặc biệt thú vị.

Mấy đồ chơi nhỏ này đều là thứ đẹp đẽ mà Quận chúa Khang Ninh thiếu thốn, không ngờ lại được hoàn thành ước nguyện ở đây. Hai cô nhóc, cậu nhóc đẹp như kim đồng ngọc nữ nắm tay nhau chạy, cười nói ríu rít, A Vu tạm thời quên mất lời răn dạy phẩm hạnh dành cho nữ nhi.

“Vinh Ngân, để ý trông em con đấy!” Vinh Cát Xương chỉ biết héto ở phía sau, vì ông chẳng thể đuổi kịp chúng.

Vinh Ngân dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ, miệng thì dạ vâng, nhưng lại không để vào tai câu nào. Ven đường có trò xiếc khỉ, hai đứa trẻ hào hứng chen vào xem. A Vu và Vinh Ngân vì nhỏ người, chen được vào tận phía trong, Vinh Cát Xương đành đứng ở phía ngoài cùng.

Gánh xiếc biểu diễn xong, người làm trò cầm đĩa đi thu tiền, đám người xem tản đi rất nhanh, Vinh Cát Xương lúc này không nhìn thấy hai đứa trẻ đâu, lúc tìm thấy thì trước mặt ông chỉ còn lại mỗi mình Vinh Ngân.

Vinh Cát Xương mặt trắng bệch sợ hãi, Vinh Ngân cũng đang khóc ầm ī, dù sao cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ mười tuổi. Vinh Giới cuồng quá đánh Vinh

Ngân một cái, sau đó cả nhà chủ tớ chia nhau đi tìm.

A Vụ đã bị bọn bắt cóc để ý.

Từ xa, chúng đã nhìn thấy trong đám người có cô nhóc xinh đẹp như hoa ngọc, nói cười hồn nhiên trên lưng cha, cô có nụ cười vô cùng xán lạn.

Tên lừa đảo họ Lý chưa bao giờ thấy một cô gái xinh đẹp như vậy nên nảy ra ý đồ bắt cóc kiếm món tiền lớn. Nhân lúc người xem xiếc tản đi, hắn tiến đến ra hiệu cho đồng bọn đứng chắn trước tầm mắt của người cha rồi tìm cách tách Vinh Ngân ra. A Vụ vốn không biết gì, nhưng khi tên lừa đảo họ Lý tiến lại gần, mùi cơ thể hắn xộc vào mũi khiến nàng quay phắt đầu lại. Thấy tên này cứ nhìn mình chằm chằm, A Vụ dù sao cũng không còn trẻ con nữa nên kinh hãi, vội vàng rẽ đám đông bỏ chạy. Tên lừa đảo họ Lý không ngờ tiểu cô nương này lại cảnh giác đến vậy nên liền đuổi theo.

A Vụ chưa từng gặp phải chuyện này, trong lúc luống cuống chỉ biết chạy về hướng Vinh Cát Xương đang đứng chờ. Nàng cố la hét nhưng vẫn bị đám người đuổi theo nên đành cố hết sức chạy thật nhanh, mặc dù chân ngắn nhỏ, nhưng sức lại dẻo dai, linh hoạt nên đường tuy đông đúc người qua lại nhưng nàng vẫn lách đi nhẹ như không khiến tên lừa đảo họ Lý bối rối. Hắn đành gọi to: “Tiểu thư, đừng chạy nữa, lão nô không theo kịp đâu.”

Mọi người xung quanh lấy làm lạ khi thấy người đàn ông đuổi theo một cô bé gái, thấy hắn nói thế thì họ ngỡ là nô bộc đang đuổi theo cô chủ nên không ai ngăn cản.

Thấy sắp bị tên lừa đảo họ Lý đuổi kịp, A Vụ đang cuống lên không biết làm thế nào thì thấy một đôi giày màu đen thêu hình rồng phượng nạm ngọc xuất hiện trước mắt nàng.

A Vu ngảng đầu nhìn.

Người trước mặt như tiên giáng trần, mắt sáng như sao, sống mũi thẳng tắp, thân hình cao lớn, phong thái hòa nhã, chững chạc, tuy chỉ nhìn hình dáng bè ngoài nhưng không khỏi khiến người ta thót lên: Đúng là một trang nam nhi tuấn tú!

Chỉ tiếc là A Vu không có mắt thường thức.

Có câu “oan gia ngõ hẹp”, kẻ thù lớn nhất ở kiếp trước của A Vu chính là người đang đứng trước mặt nàng đây.

Ai có thể nghĩ một nhân vật tao nhã, tuấn tú, ung dung như thế này lại chính là Chính Nguyên Đế - người mưu phản giết đệ đệ, vung dao tàn sát khắp kinh thành, khiến người ta nghe thấy tên là mặt biến sắc.

Vừa là “Chính” lại là “Nguyên”, đặt cái tên như thế lo mọi người không biết lai lịch ngôi vị hoàng đế của hắn vậy.

Vì chính kiến khác nhau nên Trưởng Công chúa vốn không quý mến Tứ Hoàng tử do Hiếu Trinh Hậu sinh ra, mà ủng hộ Ngũ Hoàng tử, con của đương kim Hoàng hậu, thế nên không cần nghĩ cũng biết kết cục của phủ Trưởng Công chúa như thế nào sau khi Chính Nguyên Đế lên ngôi. Lúc đó A Vu đã mất, hồn phách vẫn còn phiêu bạt nơi cõi trần, tận mắt chứng kiến sự việc xảy ra nên vô cùng căm hận Chính Nguyên Đế.

Vị vua này lòng dạ hẹp hòi, lạnh lùng ra tay diệt trừ những người từng là kẻ thù của hắn, dọn dẹp sạch sẽ đến nỗi tiếng khóc của những quý tộc trong kinh thành dậy vang trời đất, máu chảy thành sông, vậy mà hắn vẫn ăn ngon ngủ kỹ.

Về phần Trưởng Công chúa, Chính Nguyên Đế lại không cho bà chết một cách nhanh gọn, có câu “dao cùn cưa thịt mới đau”, hắn ép cho Trưởng Công chúa phải rũ bỏ tôn nghiêm, quỳ xuống cầu xin tha mạng.

Đối với Trưởng Công chúa - mẹ A Vu, tính mạng không trân quý, sự tôn nghiêm bà luôn tôn thờ mới là quý giá nhất, thế nên Chính Nguyên Đế không lấy mạng của bà mà muốn triệt để hủy hoại sự tôn nghiêm ấy.

A Vu không trải nghiệm chuyện này, nhưng chỉ chứng kiến thôi cũng đủ roi huyết lệ.

Không ngờ hôm nay “oan gia ngõ hẹp” lại gặp phải hắn.

Trước có sài lang, sau có hổ báo, trong đầu A Vu vẹt qua rất nhiều suy nghĩ, giờ nàng bắt buộc phải tìm cớ dụ sói để đuổi hổ.

“Ca ca, cứu muội!” A Vu ngẩng đầu lên với gương mặt sợ hãi, đôi mắt to tròn long lanh nước nhìn Sở Mậu cầu xin sự giúp đỡ.

Tính cả tuổi mụ thì Sở Mậu năm nay chưa đến mười sáu tuổi, kể ra thì hắn cũng là biểu ca kiếp trước của A Vu, đáng để A Vu gọi một tiếng ca ca. Chỉ là trong lòng A Vu cảm thấy thật đáng khinh, nhưng vì cầu cứu người ta nên đành phải tạm gác ân oán cũ, tìm cách thoát nạn đã rồi tính sau, nàng cũng không phải là người không biết ứng xử.

Trước mặt bỗng đâu xuất hiện một cô nhóc khiến một người từ trước đến nay chưa từng lo việc bao đồng cũng phải dừng bước.

Cô nhóc này có đôi mắt trong veo, sáng như sao. Sở Mậu đã từng gặp không ít người đẹp, Hướng Quý phi hiện nay cũng là mỹ nhân nổi tiếng của triều Đại Hạ, vậy mà cũng không sở hữu một đôi mắt thoát nhìn đã thấy quên hết bụi trần như cô bé này, cô nhóc này lớn lên chắc chắn sẽ là một mỹ nhân.

Tên thị vệ Lưu Hướng đi bên cạnh Sở Mậu cũng giật mình kinh ngạc không biết cô nhóc này là con cái nhà ai mà lại chạy ra ngoài một mình, lại còn vô cùng xinh xắn, đáng yêu, gương mặt hồng hào như hoa đào mùa xuân, môi nhỏ mọng ướt như hoa hồng ngậm sương, thân hình thì mũm mĩm, trên cổ tay trắng nõn như ngó sen kia còn đeo một đôi vòng vàng, đáng yêu nhất chính là chiếc mũ tai thỏ, trông cô nhóc ngây thơ như bức tranh em bé ngày té vây.

Trái tim của tên hộ vệ máu lạnh giết người quen tay như Lưu Hướng cũng mềm nhũn khi nhìn thấy A Vụ.

Sở Mậu bị cái mũ tai thỏ làm cho tim mềm như bún, nghĩ thầm nếu con gái sau này của hắn cũng đáng yêu, hồng hào như cô nhóc này thì tốt biết bao.

Chẳng thể trách Sở Mậu tuổi còn nhỏ đã nghĩ nhiều như vậy, vì các hoàng tử trong cung đều hiểu biết sớm hơn những đứa trẻ bình thường, mười bốn, mười lăm tuổi đã có cung nữ đến dạy bảo rồi.

“Tiểu thư!” Tên lừa đảo họ Lý thấy A Vụ dừng lại, bước đến định tóm lấy nàng, miệng nói: “Tiểu thư mau theo lão nô về nhà thôi!”

A Vụ hét một tiếng rồi chạy đến nấp sau lưng Sở Mậu. Lưu Hướng làm sao có thể để tên lừa đảo họ Lý lại gần Sở Mậu, vị Vương gia này có tính sạch sẽ nên cực kỳ không thích người khác đến gần, thế nên Lưu Hướng nhanh nhẹn giơ tay tóm lấy tay tên lừa đảo bẻ quặt ra phía sau, rồi hất gã ngã nhào xuống đất.

Tên lừa đảo họ Lý nghĩ không xong rồi, gã gấp phải tên giỏi võ rồi, gã cũng biết chút võ công, nhưng không ngờ lại bị người ta đẩy ngã dễ dàng như thế.

Lưu Hướng thấy gã kia thô bỉ tầm thường, kẽ răng còn giắt cả lá rau úa màu, trong lòng đã khó chịu, làm sao một cô gái như ngọc thể này lại liên quan đến hạng người như gã.

A Vu thấy thế túm quần Sở Mậu, ngó đầu ra nói: “Ca ca, muội không quen hắn, hắn không phải là đầy tớ của nhà muội.”

Túm quần? Đúng, bạn không nhìn làm đâu, chính là động tác túm quần. A Vu chẳng khác nào con sói hoang dã, hôm nay Sở Mậu đã cứu nàng, vậy mà thoát cái nàng đã quên ngay, mối thù của cha mẹ không thể quên được, dù giờ nàng nhỏ người súc yếu, không làm được gì Sở Mậu, nhưng cũng có thể làm bẽ mặt hắn. Nếu tụt quần hắn trước đám đông, lột cái mặt nạ “tiên giáng trần” luôn tõ vê đứng đắn của hắn ra, xem sau này hắn còn giả bộ cao ngạo, thanh cao hơn người được nữa không? Tuy nhiên, dây lưng buộc quần của Tứ Hoàng tử rất chặt, coi như A Vu uổng công vô ích. Sở Mậu nhíu mày khi phát hiện ra hành động của cô nhóc, chẳng buồn nghĩỢng đá bay nàng ra khiến thị vệ theo hầu được phen há hốc miệng kinh ngạc.

“Bên cạnh cô nương này chỉ có nha hoàn nữ, nhũ mẫu hầu hạ, đâu có chuyện đầy tớ nam đi theo, hắn chắc chắn là tên lừa đảo, người trói hắn lại đem giao nộp cho quan phủ.” Sở Mậu lên tiếng định tội tên lừa gạt.

A Vu trông giống một tiểu thư quyền quý, nhưng hoa văn, màu sắc trên quần áo lại sờn cũ, giản dị, có thể là cô nương của gia đình danh giá nhưng gia cảnh đã lui bại.

A Vu nghe Sở Mậu nói thế liền khen: “Biểu ca, huynh đoán như thần.”

Kỹ thuật diễn xuất vụng về của tên lừa đảo họ Lý đương nhiên bị ông tổ trong nghề diễn xuất như Sở Mậu vạch trần không thương tiếc.

Tên lừa đảo họ Lý bị bắt, Sở Mậu phũi tay cho A Vu, dặn thái giám Lý

Diên Quảng theo hầu: “Hãy đưa cô ấy về nhà.”

Mặc dù có dung mạo xinh đẹp động lòng người, nhưng thân hình thấp bé của A Vu thực sự không lọt mắt một nam nhân như hắn, thế nên Tú Hoàng tử sải bước đi thẳng chẳng chút lưu luyến.

A Vu đứng nguyên ở chỗ cũ, sờ nắn cánh tay đau nhức, nghĩ thầm, đúng là đồ ngạo mạn, thảo nào bị Trưởng Công chúa ghét cay ghét đắng. Kiếp trước, A Vu không khỏe nên thường ở trong thăm cung, không tiếp xúc nhiều với Sở Mậu, án tượng nhiều nhất về hắn đều là những chuyện vụn vặt mà mẫu thân nàng kể lại. Sau này khi nhìn tướng mạo khuynh thành trái ngược hoàn toàn với trái tim lạnh lùng, tàn nhẫn của hắn thì án tượng của nàng về hắn lại càng tồi tệ.

Khi Lý Diên Quảng đưa A Vu đến trước mặt Vinh Cát Xương, cha nàng cảm kích đến nỗi nghẹn ngào không nói nên lời.

Vinh Ngân nước mắt long lanh ôm chầm lấy A Vu không buông, kêu ầm lên: “Muội muội về rồi! Muội muội về rồi!” A Vu mặc dù bị nước mũi của ca ca dính hết vào người nhưng không hề tức giận, nàng không thể giận những người quan tâm, yêu thương nàng.

Vinh Giới thấy thế cũng có chút nghẹn ngào.

Vinh Cát Xương muốn cảm tạ chủ nhân của Lý Diên Quảng nhưng ông biết Tú Hoàng tử chẳng thiếu thứ gì, cũng không phải là người họ có thể với tới được, đương nhiên họ cũng không nên với tới làm gì, vì thế Vinh Cát Xương chỉ nói cảm ơn suông.

Lý Diên Quảng cũng không để ý đến chuyện này, chỉ là ông không ngờ phủ An Quốc Công tồi tàn ngoài cô nương Vinh Ngũ còn có một tiểu cô nương xinh đẹp đến vậy.

Sở dĩ Lý Diên Quảng biết đến Vinh Ngũ vì ty ta cũng có chút tiếng tăm, tuy nhiên vẫn chưa đủ vang tới “trời”, mà hoàng tử gần hai mươi tuổi cũng phải thành thân, đối với một hoàng tử chũng chac thì ngóng tin tức để tìm vợ là điều càng sớm càng tốt, càng bồi dưỡng sớm càng tốt, thế nên Lý Diên Quảng mới chú ý đến ngũ tiểu thư của Vinh phủ.

Sau biến cố này, Vinh Cát Xương chẳng còn lòng dạ nào đi ngầm đèn nữa, ông vừa đi dẹp đường vừa bέ A Vu về thǎng Vinh phủ.

Trên đường về, A Vu không khỏi thầm kinh ngạc, không ngờ Tú Hoàng tử mươi bốn tuổi lại có thể lực như vậy. Trong biến người đi xem hội đèn, Lý Diên Quảng cõng nàng đi thǎng một mạch đến chỗ của Vinh Cát Xương, có thể thấy suốt chặng đường đi đã có người chỉ hướng cho ông ta.

Không hiểu trong hội đèn này Sở Mậu đã bố trí bao nhiêu thuộc hạ mà lại có thể tìm người đơn giản giống như thu hoạch cải thảo như thế.

Thảo nào con trai của Hướng Quý phi là Ai Đế cuối cùng đã thua dưới tay hắn. Đúng là không thể “nhìn mặt mà bắt hình dong”, tuổi đời còn rất trẻ cũng có thể trở thành anh hùng.

Sở Mậu không ngờ, chỉ bằng hành động nhỏ xen vào việc của người khác đó mà A Vu đã nhận ra thế lực ngầm của hắn. Hơn nữa Lý Diên Quảng cứ nghĩ A Vu còn nhỏ chưa biết gì nên mới ngang nhiên làm không cần che giấu.

Có điều A Vu cũng rất tò mò, một hoàng tử như Sở Mậu không ở trong cung, lại xuất hiện trong hội đèn Thượng Nguyên, lẽ nào có người hẹn gặp?

A Vu, mi đã đoán đúng rồi đấy!

Có điều bấy giờ không phải là lúc A Vu lo lắng đến chuyện này, vì một nữ nhân dịu dàng, hiền淑 như Thôi Thị khi biết tin nàng suýt bị bắt cóc thì đã nổi giận đùng đùng, ba ngày không cho phép Vinh tam gia vào phòng ngủ, còn A Vu thì bị phạt cấm túc mười ngày, Vinh Giới và Vinh Ngân cũng bị phạt viết chữ, mỗi ngày hai mươi trang.

A Vu chẳng bận tâm lắm đến việc bị cấm túc, dù sao thì gần đây tất cả tâm tư của nàng đều dành hết vào việc viết văn bát cổ. Thực ra, nàng đã chép xong bài văn đó từ lâu, nhưng sau khi đọc xong bài văn của Hứa Lập Trai, nàng muốn sửa lại một chút. Nàng đã ra tay rồi thì tuyệt đối không có chuyện thất bại, chỉ sợ Vinh Cát Xương là “con mọt sách”, như thế thì không dễ dàng thực hiện kế hoạch.

Vì tháng Hai có kỳ thi mùa xuân nên Vinh Cát Xương không trở lại Đông Sơn biệt viện nữa mà ở thư phòng chăm chỉ ôn tập, cơm cũng ăn trong phòng, buổi tối còn không về phòng ngủ nghỉ ngơi, ba đứa trẻ cũng không được phép làm phiền cha.

Trước kỳ thi ba hôm, A Vu nhõng nhẽo đòi Vinh Giới dẫn đến thư phòng tìm cha. Vinh Cát Xương nhìn thấy hai con thì rất vui, ôm chầm lấy con gái thơm vào hai má, A Vu nhíu mày bức bối khiến ông cười ha hả.

“Cha nên nghỉ ngơi một chút đi, tinh thần thoải mái mới có sức thi chứ.” A Vu hồn nhiên nói.

Vinh Cát Xương gật đầu. “Cha đang chuẩn bị về phòng thì tiêu nha đâu con đến. Hôm nay cha sẽ đi mua cho con bánh hoa lê ở tiệm Lưu Trường Xuân nhé!”

A Vu định nói là không cần, nhưng nhớ đến mùi vị của bánh hoa lê, nàng đã nuốt nước miếng. Thực ra, nàng không phải là cô nhóc tham ăn, với

thân phận Quận chúa Khang Ninh trước kia thì sơn hào hải vị món nào chẳng được nếm thử, nhưng lúc đó phải kiêng cữ, món gì cũng chỉ được ăn rất ít, lại ăn nhạt nên bây giờ có món gì ngon là A Vu vừa nghĩ đến đã thấy thèm.

Vinh Cát Xương thấy đáng vẻ đó của A Vu thì bật cười, nhóc con này muốn ăn nhưng lại giả vờ không muốn, thật đáng yêu.

A Vu biết hình tượng thực nữ của mình thế là bị hủy hoại, thẹn quá hóa giận, giả vờ chỉnh lại bàn sách của Vinh Cát Xương để mặt bót đỏ, tiện tay giở xem những bài viết của ông. Ừm, văn hay, lập luận sâu sắc, ý tứ rõ ràng, có chút tiến bộ so với bài văn bát cổ lần trước, nhưng phong cách vẫn trầm ổn như trước.

Vinh Cát Xương thấy A Vu chăm chú xem như thật, bật cười. “A Vật cũng đọc hiểu văn bát cổ à?”

A Vu chưa kịp nói, Vinh Giới đã tiếp lời: “Muội ấy người nhỏ nhưng chí không nhỏ đâu ạ, năm ngoái còn bảo con tìm một số tập văn bát cổ cho muội ấy xem đấy.”

Vinh Cát Xương tự nhiên thấy cảm động, nhi nữ thường tình đâu có thích loại văn bát cổ cứng nhắc, A Vu quan tâm đến văn bát cổ chắc chắn là vì người cha của cô bé đây mà.

A Vu không biết đến tâm trạng của Vinh Cát Xương, trong lòng thầm khen Vinh Giới: Vị ca ca này tuyệt quá, đang không biết mượn có gì, tự nhiên lại trải đệm cho mình, thế cũng tốt, vậy nếu mình lấy bài văn kia ra chắc cũng không đến nỗi quá đ绌ng đột.

Tối hôm sau, A Vu ngồi trên giường của Thôi Thị ăn bánh hoa lê, Vinh

tam gia và Thôi Thị ngồi hai bên rất vui mừng. Nàng ăn xong nho nhã dùng khăn tay lau miệng, rồi sau đó nũng nịu đòi cha đến chái nhà phía đông nơi ông ôn luyện.

A Vụ đưa bài văn quý như ngọc của mình ra. “Cha xem giúp con bài văn này thế nào?”

Vinh tam gia cầm lên đọc, đây là một bài văn bát cổ, đề bài lấy từ trong cuốn *Luận Ngữ - Thuật Nhị* của *Tứ thư*. Khổng Tử nói với Nhan Uyên là: “*Dụng chi tắc hành, xã chi tắc tàng, duy ngã dĩ nhĩ hữu thi phu.*^[1]”

[1]. Câu này có nghĩa là: Dùng ta thì ta giúp cho sự nghiệp, không dùng ta thì ta giấu tài di, chỉ có ta với người làm được thế thôi.

Bài văn này của A Vụ lấy “Thánh nhân hành tàng chi nghi, sī nǎng giả nhi thủy vi thị chi dã^[1]” làm câu phá đề^[2].

[1]. Câu này có nghĩa là: Hành động giàu tài của thánh nhân chính là gợi ý nho nhỏ cho những người có tài.

[2]. Bố cục một bài thơ thất ngôn bát cú Đường luật theo truyền thống thường được chia gồm bốn phần: Đề, Thực (hoặc Trạng), Luận, Kết. “Đề” gồm hai câu đầu trong đó câu đầu tiên gọi là câu phá đề, câu thứ hai gọi là câu thừa đề, chuyển tiếp ý đề đi vào phần sau. “Thực” gồm hai câu tiếp theo, giải thích rõ ý đầu bài. “Luận” gồm hai câu tiếp theo nữa, bình luận hai câu thực. “Kết” là hai câu cuối, kết thúc ý toàn bài, trong đó câu số bảy là câu “thúc” (hay “chuyển”) và câu cuối là “hợp”. Có người cho rằng hai câu đề giới thiệu về thời gian, không gian, sự vật, sự việc. Hai câu thực trình bày, mô tả sự vật, sự việc. Hai câu luận diễn tả suy nghĩ, thái độ, cảm xúc về sự vật, hiện tượng. Hai câu kết khái quát toàn bộ nội dung bài theo hướng mở rộng và nâng cao.

Thơ thất ngôn bát cú có luật lệ gò bó, khó làm nhất nhưng chính điều đó lại được người xưaưa thích nhất, thường dùng để bày tỏ tình cảm ý chí, ngâm vịnh, xướng họa... Và trong tất cả các kỳ thi xưa đều bắt thí sinh phải làm.

Phá đề là phần rất quan trọng trong toàn bộ bài bát cổ văn, trong câu phá đề của A Vụ có “thánh nhân” chỉ Khổng Tử, “người tài” chỉ Nhan Uyên, đã là phá đề thì cho dù dùng tên của thánh hiền hay tên của bất cứ người nào cũng phải dùng đại từ, thế nên mới dùng chữ “nǎng giả” thay cho Nhan

Uyên. Trong hai câu phả này, ý chỉ rõ là “giáu tài”, ngầm hiểu là “chỉ có ta với ngươi”.

Vinh Cát Xương vốn coi hành động của A Vu như trò trẻ con, không ngờ mới đọc ông đã phải thốt lên: “Hay, phả đè rất khá.”

Ông lại đọc tiếp, càng đọc càng kinh ngạc, nếu không phải là người có kinh nghiệm phong phú thì không thể làm được bài văn như vậy. Văn phong mẫn mực, chân thật, lưu loát, thực sự là một bài văn hay, làm sao một đứa trẻ có thể viết ra được?

Theo Vinh Cát Xương biết về A Vu thì nàng tuyệt đối không thể làm được bài văn này.

A Vu nhận ra sự kinh ngạc của Vinh Cát Xương, giả như không biết, chỉ mỉm cười nói: “Cha chỉ giúp con chồ sai đi ạ.”

“Bài văn này là con làm à?” Vinh Cát Xương không tin.

A Vu lúu linh ôm cỗ Vinh Cát Xương. “Cha thông minh thật đấy, bài văn này A Vật không làm, mà là bài văn hôm qua con nằm mơ, cảm thấy hay nên sáng sớm thức dậy vội vàng chép lại không sợ quên mất.”

Vinh Cát Xương nửa tin nửa ngờ, nhưng chắc chắn bài văn này không phải do A Vu làm, vì những bài văn hay như thế này ông chưa đọc bao giờ, nếu hay thì đã được lưu truyền từ lâu, thế nên ông mới tin phần nào chuyện A Vu nằm mơ này.

Ông lại nhớ Vinh Giới có nhắc đến chuyện A Vu xem văn bát cỗ, có lẽ ban ngày đọc nhiều rồi nghĩ ngợi dẫn đến ban đêm nằm mơ cũng nên, chuyện này thỉnh thoảng cũng xảy ra. Có lúc trong giấc mơ ông cũng hay nghĩ ra những câu hay, tỉnh dậy phải vội ghi lại để cùng bạn hữu bình phẩm. Họ từng

nhận xét những câu văn này viết hay hơn cả lúc trước, Vinh tam gia cũng cho là như vậy.

A Vu đã giao được bài văn cho cha, cũng không muốn làm phiền ông nữa nên lui ra ngoài để ông một mình suy ngẫm.

Người học văn thấy bài văn hay như thợ săn gặp con mồi, như kẻ nghiện rượu ngửi thấy mùi rượu ngon... không thể không tiếc mỉ thường thức. Vinh Cát Xương cũng không ngoại lệ, cả buổi tối ông đều ngâm nga bài văn này.

Gần đến ngày thi A Vu mới giao bài văn cho cha, mục đích thứ nhất là để Vinh Cát Xương nhớ lâu hơn, đi thi sẽ không bị mơ mơ hồ hồ, thứ hai là sợ ông khoe bài văn này với đám bạn hữu, làm hỏng kế hoạch của A Vu.

Bài văn này chính là công sức những ngày trăn trở, khổ tâm của A Vu, văn phong lại không thể giống Hứa Lập Trai, vì nàng sợ nếu giống quá, Vinh Cát Xương sẽ không thích, không viết vào bài thi.

Vinh Cát Xương có dùng hay không thì A Vu cũng không nắm rõ, thế nên nàng mới mượn cớ nằm mơ rồi viết ra, ý muốn nói đó không phải là bài văn nàng viết. Nàng hy vọng Vinh Cát Xương có thể tùy ý sử dụng, nhưng vẫn e ngại khí phách thư sinh của ông.

Chương 3

Thể hiện nghĩa khí, nuốt phai “quả đắng”

Vinh Cát Xương khi ở trường thi phải ngồi trong căn phòng chật hẹp, gió lạnh thấu xương, lạnh đến nỗi đầu óc cũng muốn đông cứng lại, nhưng khi ông nhìn thấy đề bài bát cổ văn thì người bỗng đỡ ra.

Thật không dám tin đề bài này và bài văn A Vu nằm mơ giống hệt nhau. Theo lệ ra đề đương thời, đề càng cỗ quái càng tốt, nhiều khi còn trích dẫn một vài câu trong *Tú thư*, không ngờ lần này lại trích nguyên văn, khiến nhiều người không khỏi kinh ngạc.

Vinh Cát Xương muốn viết một bài văn khác, nhưng trong đầu toàn là bài văn trong mộng, cho dù nghĩ thế nào, ông cũng không nghĩ ra được câu khác hay hơn, rồi ông nghĩ đến hoàn cảnh gia đình hiện tại bèn cắn răng viết lại bài văn trong mộng.

Khi lính đến phủ An Quốc Công báo tin mừng, Vinh Cát Xương vẫn như người nằm mơ chưa tỉnh, cả nhà vui mừng khôn xiết, lão thái gia còn sai người chuẩn bị pháo, rồi khẳng khái đuổi khéo lính báo tin về.

Lần này Vinh Cát Xương đỗ đầu bảng của kỳ thi Hội, mừng Một tháng Ba tham gia tuyển chọn trong cung và được Long Khánh Đế đích thân phong làm Trạng nguyên.

Vinh Cát Xương vốn là người có tài, tướng mạo nho nhã anh tuấn, mới hơn ba mươi tuổi đã rất phong độ khiến người khác nhìn đã có cảm tình. Ông lại đối đáp lưu loát, mạch lạc, nói năng khiêm tốn nên rất được lòng Hoàng

thượng.

Long Khánh Đế cho Vinh Cát Xương đảm nhận chức Viện Hàn Lâm Tu tuyển, sau khi về quê té lẽ tổ tiên sẽ đến bộ Lại báo cáo và nhậm chức. Viện Hàn Lâm là chốn nha môn cao quý, phải rèn luyện dần dần, khi đã lộ diện thì sẽ như phượng hoàng cất cánh bay cao. Hầu hết đại thần nội các trong triều Đại Hạ đều xuất thân từ Viện Hàn Lâm, đương nhiên không phải bất cứ người nào ở Hàn Lâm cũng vào được nội các.

Vinh Cát Xương rất mẫn nguyễn, mong đợi được thể hiện tài năng, thực hiện ý nguyện. A Vụ cũng rất hào hứng, thầm nghĩ cuộc sống sau này sẽ thoái mái hơn.

A Vụ chống cầm ngồi ngắm hoa trước cửa sổ, bỗng cảm thấy có gì không đúng. Tại sao Vinh tam gia đỗ trạng nguyên mà phản ứng đầu tiên của một Quận chúa Khang Ninh như nàng lại cảm thấy thư thái thế nhỉ? Hay là vì sau này được mặc nhiều quần áo mới, buổi sáng muốn ăn bánh củ mài cũng có tiền để sai bảo mấy mụ nhà bếp kia? Ý nghĩ này thực sự quá hèn kém!

Đúng là hoàn cảnh quyết định tư tưởng!

A Vụ lắc đầu tự nhủ, đáng lẽ nàng nên nghĩ, Vinh tam gia sẽ trở thành một hiền tướng, ghi tên trên sử sách trong tương lai mới phải chứ nhỉ? Con gái của đại thần nội các mặc dù không có thanh thế như quận chúa, huyện chủ, nhưng nếu có cha làm quan to thì có khi các quý phu nhân của đám quan lại bên dưới còn nịnh nọt như bảo bối ấy chứ.

Sau bữa tối, A Vụ đến phòng của Thôi Thị. Nàng thấy bà đang cầm kéo bận rộn may áo, nhìn chất vải nàng đoán bà đang may áo cho Vinh tam gia.

Thôi Thị thấy A Vu bước vào, mỉm cười nói: “Mẹ đang may cho cha con hai cái áo để đi tiếp khách.”

A Vu chăm chú nhìn chất vải, màu hoa khá cổ điển, nhưng là loại gấm tốt, màu sắc cũng tươi sáng. So với chất liệu trang phục Vinh tam gia mặc ngày thường, A Vu nghĩ tấm vải này có lẽ là của hồi môn Thôi Thị cắt ở đáy hòm. Tuy thế, nàng vẫn buột miệng hỏi: “Đây là phần thưởng của lão thái thái à?”

Thôi Thị mỉm cười, lắc đầu.

A Vu biết người nắm quyền hành trong phủ như lão thái không bao giờ có tâm lòng đó. Lão thái gia An Quốc Công đã lấy một người vợ ít học, con cái do bà sinh ra cũng chẳng ra gì, còn mẹ của Vinh tam gia mất sớm, từ nhỏ Vinh tam gia không được cha thương yêu, mẹ cả lại bỏ mặc nên cũng may ông không bị nhiễm thói xấu của bà.

A Vu nghĩ thầm, nếu nàng là lão thái thái, dù ban đầu có coi thường tam phòng thì lúc này cũng nên bày tỏ thành ý mới phải. Bà ta là mẹ cả, xét về lý thì Vinh tam gia cũng phải hiếu kính với bà ta, nhưng dù sao họ cũng không phải là mẹ con ruột, khi đã không có tình cảm thì nhiều chuyện sẽ không nhiệt tình giúp đỡ, hiếu thuận cũng có năm bảy đường mà. Chưa kể, tiền đồ của đại bá, nhị bá cũng sẽ phải nhờ cậy đến cha nàng.

A Vu trước kia vốn đã coi thường lão thái thái, bây giờ trực tiếp cảm nhận được sự nồng cạn, vừa thiển cận lại vừa hà khắc, dốt nát của bà ta, nàng lại càng coi thường. Dương nhiên không có chuyện vì bà ta là lão thái thái mà nàng thay đổi thái độ, nàng cũng tuyệt đối không bao giờ chịu khép nép, nịnh nọt bà ta. Trước mặt lão thái thái, vì A Vu không pha trò mua vui cho bà ta, nàng lại là đứa cháu thứ thất nên bà cũng không nhìn đến nàng.

A Vu có thiện cảm với Vinh phủ là vì họ đối xử tốt với nàng, chứ không phải là do nàng được sinh ra ở Vinh phủ nên có sẵn tình cảm. Ông sinh thành, dưỡng dục đó nàng dành cho cha mẹ ở phủ Vệ Quốc Công rồi, thế nên nàng cũng chẳng có cảm tình gì đối với lão thái thái cả.

“Cha con đâuạ, người ra ngoài gặp bạn rồi ư?” A Vu thấy Vinh Cát Xương không có trong phòng liền cất tiếng hỏi, hơn mười ngày nay ông không ở nhà dùng cơm rồi.

“Ư, cha con nói là đi gặp mấy bạn đồng khoa.” Thôi Thị chăm chú nhìn vào tấm vải, không ngẩng đầu lên.

A Vu thấy Thôi Thị may áo rất thành thạo, khéo léo, đúng là do hoàn cảnh sống tạo nên. Những phu nhân nàng từng gặp không có ai khéo léo thế này, việc thêu hoa, cắt vải, may áo đều không dễ dàng gì. Việc học nữ công, thêu thùa chỉ là chuyện nhỏ, may hårubao, thêu khăn tay mới là công việc của người phụ nữ đức hạnh.

A Vu bây giờ đã biết thêu hårubao, cách thêu khá thành thạo, các mũi thêu cũng tinh tế, nhưng cắt và may trang phục thì vẫn còn kém, tuy nhiên nàng rất chăm chỉ học.

A Vu kiếp này muốn bù đắp những khuyết điểm của mình, nếu kiếp trước nàng giỏi thơ ca nhạc họa thì kiếp này nàng không quá chú trọng vào nó nữa mà chú tâm học và làm những thứ mà kiếp trước nàng chưa làm tốt để hoàn thiện con người mình.

A Vu vừa nhìn Thôi Thị may áo vừa nói: “May khuy thì mẹ nên dùng chỉ đen, nếu muốn đẹp hơn có thể dùng chỉ vàng. Dùng khuy có kiểu dáng bình thường là được, càng đơn giản càng đẹp, như vậy sẽ không bị lạc hậu. Nếu mẹ dùng khuy mới năm nay thì sang năm lại bị lỗi thời đấy ạ.”

Mặc dù cô nàng A Vu không đến từ thế giới tương lai, nhưng lại có quan niệm thẩm mỹ vượt thời đại. Đơn giản mới là vĩnh cửu, giản dị mới là thời thượng. Nhưng trên thế gian này lại không thiếu những kẻ theo đuổi mới, ham hố vinh, điển hình là Tú Hoàng tử “đồm dáng”.

A Vu không tìm được từ nào thích hợp để hình dung về Sở Mậu, mặc dù con người hắn không điệu đà, nhưng phong cách ăn mặc của hắn lại cực kỳ “kỹ tính”, mỗi năm hắn đều mặc một kiểu trang phục mới, muốn xem trang phục của nam giới năm nay thế nào, chỉ cần nhìn phong cách ăn mặc của Sở Mậu là biết.

Trào lưu này đáng lẽ chỉ xuất hiện ở phái nữ, do các nương nương trong cung hoặc công chúa ngoài cung khởi xướng, vậy mà lại xuất hiện trên trang phục của một nam nhân. Những ai thích quần là áo lượt trong cung đều bắt chước theo Sở Mậu, vì hắn ta được rất nhiều nữ nhi ngưỡng mộ, yêu mến.

A Vu gặp Sở Mậu không nhiều, nhưng lần nào gặp nàng cũng thấy hắn rất chải chuốt. Nàng chưa thấy hắn mặc áo có khuy trùng kiểu dáng bao giờ, miếng ngọc bội hắn đeo hình như cũng mỗi ngày một chiếc. Dương nhiên vì Tú Hoàng tử có điều kiện, nguồn ngân lượng của quốc khố không ngừng cung cấp cho hắn ăn chơi hưởng lạc, sao có thể so bì với hắn được. Nghĩ đến đây, trong đầu A Vu thoáng qua một suy nghĩ, nhưng vì quá nhanh nên nàng không nắm bắt được.

Có điều, A Vu cũng chợt nhìn thấy trên cổ tay của Thôi Thị không có chiếc vòng ngọc màu xanh mà thường ngày bà rất thích. Đồ trang sức bằng ngọc muốn giữ được màu sắc đẹp thì phải đeo thường xuyên, vì thế chiếc vòng đó Thôi Thị hầu như không bao giờ tháo ra.

“Mẹ, chiếc vòng ngọc của mẹ đâu rồi?”

Thôi Thị lúng túng sờ cổ tay. “Nhóc con, không cần quan tâm đến chuyện này làm gì.”

Không nói cũng biết chắc chắn là chiếc vòng ngọc lại bị mang đi cầm cố rồi. Xem ra A Vụ đã quá lạc quan về tình hình gia đình sau khi Vinh tam gia đỗ đạt. Việc này cũng không thể trách nàng, dù sao nàng cũng chưa từng làm quan, hơn nữa phủ Vệ Quốc Công lại luôn được người khác biếu xén, nịnh nọt. Nghĩ sâu xa hơn, cuối cùng A Vụ cũng hiểu tình cảnh hiện tại của gia đình.

Bây giờ Vinh tam gia phải đi tiếp khách nhiều, lại còn phải cảm tạ thầy dạy và không thể lần nào cũng để người khác trả tiền được. Ngân lượng hàng tháng của Vinh tam gia không thể đủ so với số tiền phải chi tiêu, một mình Thôi Thị càng khó chèo chống.

“Giờ việc chi tiêu không đủ, mà lão thái lại không ngó ngàng đến, sao mẹ không nói chuyện này với lão thái gia?” A Vụ rất thương Thôi Thị, trong nhà có thứ gì đáng giá bà đều mang đi cầm cố hết rồi.

Thôi Thị cười A Vụ không hiểu chuyện. “Lão thái gia sao có thể quản những chuyện này?”

A Vụ biết, lão thái gia là ông lão quê mùa quen việc trện mạc, sau khi bị thương thì được xuất ngũ về quê, ngài sẽ không quản những chuyện vụn vặt này, mà chỉ để ý đến niềm vui riêng của mình thôi.

Sau khi triều Đại Hạ được lập ra không lâu, cha của lão thái gia đã cùng với Thái tổ gây dựng giang sơn, nhưng trước đó ông ấy cũng chỉ là một nông dân, tuy sau đó được phong là An Quốc Công, nhưng phong thái vẫn là nông dân. Lão thái gia cũng là một nông dân đi lính giống cha, đến đời của Vinh tam gia mới có khí chất của người làm quan có học thức.

Vậy nên muốn lão thái gia chủ động quan tâm đến Vinh tam gia có đủ ngân lượng tiêu hay không là điều phi thực tế, đành phải ngừa tay ra xin thôi.

A Vu nghĩ việc này chẳng có gì xấu hổ, nói đơn giản thì Vinh lão thái gia chính là cha của Vinh tam gia, mà tất cả thu nhập trong phủ đều do lão thái thái quản, con trai thiếu tiền, muốn xin tiền của phụ thân, phụ mẫu là chuyện bình thường.

Nói sâu xa hơn thì đầu tư cho trạng nguyên chính là đầu tư cho tương lai của Vinh phủ, sao có thể “ngòi mát ăn bát vàng” được? Vinh tam gia đã tự lực cánh sinh thi đỗ trạng nguyên, như vậy cũng coi như là phúc tám đời nhà An Quốc Công rồi.

Tuy nhiên, Vinh tam gia và Thôi Thị không nhận ra điều này, một người là con trai của bà vợ lẽ, một người là con gái của bà vợ lẽ, họ chưa bao giờ đòi hỏi thứ gì trước mặt trưởng bối, từ trước đến giờ họ luôn nhẫn nhịn, nhún nhường, không bao giờ nghĩ sẽ xin phụ mẫu tiền. Dương nhiên Thôi Thị cũng đã có lần hỏi, nhưng vì bị từ chối nên không dám nghĩ đến nữa.

A Vu đã sắp xếp tương lai tốt đẹp cho Vinh tam gia, đương nhiên Vinh phủ sẽ được hưởng thơm lâu, với một người kiếp trước xuất thân từ gia đình hoàng thân quốc thích, đặt lợi ích lên trên hết như A Vu thì để mấy người đó không làm mà hưởng, ngòi mát ăn bát vàng là điều tuyệt đối không thể.

“Nhưng cứ cầm cố như vậy cũng không phải là cách, những buổi đi tiếp khách, sắm sửa sau này của cha thì mẹ định làm thế nào? Vài năm nữa ca ca cũng phải chi tiêu rồi, mẹ ứng phó thế nào đây?” Vinh Giới cũng sẽ sớm đi theo con đường khoa cử.

Thực ra A Vu đang dùng tiểu xảo thôii, chứ sau này Vinh Giới đi thi, tình trạng của tam phòng chắc chắn sẽ khả quan hơn, vì muốn dọa Thôi Thị nên

nàng mới phải làm tăng mức độ khó khăn lên.

Thôi Thị nghe thế thì ngẩn người, mãi lâu sau mới nói: “Sau này cha con có bỗng lộc, chắc chắn sẽ...” Thực ra Thôi Thị cũng không chắc chắn điều này.

Có cái hố đợi mẹ thì đúng hơn! A Vụ nghĩ thầm.

“Mẹ nghĩ bỗng lộc của cha được bao nhiêu?”

Thôi Thị không biết, thêu thùa may vá thì bà biết, nhưng vì thân phận thấp kém, từ nhỏ không được học hành nhiều nên bà không hiểu rõ về bỗng lộc của quan lại. Bà chỉ biết rằng bỗng lộc của riêng cha bà có thể nuôi sống mười mấy miệng ăn trong nhà.

Thôi Thị rõ ràng không biết rằng bỗng lộc của chức tri phủ ngũ phẩm của cha bà một năm là mười hai thạch^[1] gạo và năm mươi lượng bạc.

[1]. Thạch: Đơn vị đo ngày xưa (1 thạch tương đương khoảng 100 lít).

A Vụ bắt đầu giơ ngón tay ra phô cập kiến thức cho Thôi Thị. “Giờ là triều đại Long Khánh, triều đình ban bỗng lộc cho quan viên tính bằng gạo và bạc. Cha đang ở bậc lục phẩm, theo chế độ, mỗi tháng được một thạch gạo, một năm được khoảng mười hai thạch. Về ngân lượng, mỗi năm được tổng cộng bốn mươi lăm lượng.”

Thôi Thị mở to mắt kinh ngạc.

A Vụ gật đầu, tỏ vẻ rằng “nàng không nói sai, mẹ tuyệt đối không nghe nhầm đâu”, đúng là bốn mươi lăm lượng đầy. Đối với một gia đình bình thường, năm lượng bạc đã đủ dùng cho cả năm. Chức quan lục phẩm hưởng bỗng lộc mỗi năm bốn mươi lăm lượng, với một gia đình ở nông thôn thì hoàn toàn có thể sống hạnh phúc, vui vẻ.

Đó là A Vu còn chưa nhắc đến quan lại ở kinh thành mỗi năm thu “băng kính^[1]”, “thán kính^[2]”, dĩ nhiên người làm ở Viện Hàn Lâm không có thực quyền trong tay thì thu nhập từ hai cái lễ này cũng không nhiều.

[1]. *Băng kính*: Là tiền các quan địa phương biếu xén cho quan kinh thành vào mùa hè ở triều nhà Minh Thanh - Trung Quốc, đây là một hình thức tham ô, hối lộ của quan lại.

[2]. *Thán kính*: Là tiền các quan địa phương biếu xén cho quan kinh thành vào mùa đông, nguyên nhân là vào mùa đông, các quan địa phương thường mua than củi chở đến biếu cho quan trên nên mới có tên gọi này.

“Bốn mươi lăm lượng?” Thôi Thị tỏ vẻ không tin.

“Không tin mẹ hỏi ngũ ca điạ.” A Vu liền mang Vinh Giới ra đầm bảo, mà Thôi Thị lại không bao giờ nghi ngờ lời của Vinh Giới.

“Trong kinh thành còn có người ở Hàn Lâm làm bài về khóc than nghèo đói đây này, con đọc cho mẹ nghe.

Xe ngựa đi trước, người đi sau

Mang đến sự môn^[1] hai lượng bạc

Sự môn tam tiết^[2] lưỡng sinh thần^[3]

Chỉ riêng biếu xén hai ngân lượng

Lo hai bữa ăn cũng chẳng xong

Mỗi lần đi cầm cổ, mỗi lần đau.

[1]. *Sự môn*: Tên gọi thời xưa, có nghĩa là thầy dạy học.

[2]. *Tam tiết*: Tết Đoan Ngọ, Trung Thu, Nguyên Đán.

[3]. *Sinh thần*: Cách nói ngày xưa, nghĩa là sinh nhật.

Mặc dù sinh hoạt của cha ở phủ Quốc Công không cần phải cắt xén hai

lượng bạc, nhưng trong bài về cõng đã nói rõ ràng, những ngày lễ tết hàng năm, sinh thần của sư môn, sư mẫu đều phải thu xếp, riêng lo chuyện của sư môn đã tốn biết bao ngân lượng rồi, mẹ thử tính xem?” Còn hai lượng bạc, liệu có thể xoay sở đủ ư?

Thực ra trước đây A Vu không biết bỗng lộc của quan lại trong triều, nàng cũng không biết bỗng lộc mỗi năm khi nhận chức, quan ngũ phẩm chỉ được từng ấy ngân lượng, rõ ràng giắc mơ được ăn ngon mặc đẹp của A Vu đã tan vỡ mất rồi.

A Vu trước kia là Quận chúa được phong đất và có thực áp^[1]. Trưởng Công chúa mẹ nàng, chỉ tính riêng thực ấp đã có ba huyện, bà chưa bao giờ thiếu tiền, nên cũng không phải mở cửa hiệu như mấy phu nhân, không phải hạ thấp thân phận để tranh lợi với thương nhân.

[1]. Thực áp: Là vùng đất được ban cho quan lại hay hoàng thất trong triều, gồm một số lượng hộ dân cùng ruộng đất chịu sự quản lý của họ.

Năm mươi lăm lượng ư, còn không bằng giá trị đôi bông tai hình mặt trăng Quận chúa Khang Ninh đeo.

A Vu vì quan tâm đến việc này nên đã mượn sách của Vinh Giới xem, sau đó thì biết bỗng lộc của cha. Ôi chao, chỉ nghĩ thôi nàng cũng thấy mình thật sa đọa, A Vu xấu hổ cúi đầu. Sau khi cha đỗ trạng nguyên và được chọn vào Viện Hàn Lâm, việc làm đầu của con gái ông chính là tra tìm bỗng lộc của ông ấy.

A Vu lúc đó cũng kinh ngạc và “đau lòng” như Thôi Thị bấy giờ.

“Hơn nữa, nhà chúng ta đều ăn ở tại phủ Quốc Công, bỗng lộc của cha theo lý là phải nộp công quỹ.” A Vu nhấn mạnh thêm ý này để tăng hiệu quả thuyết phục.

“Nộp công quỹ?” Thôi Thị kêu lên, bà đã quên băng chuyện này, bỗng lộc đương nhiên phải nộp công quỹ rồi. Dường như tất cả sức lực trong người Thôi Thị đều bị hút cạn, cái kéo rơi xuống mặt bàn lúc nào không hay.

Ba từ “nộp công quỹ” gần giống như giọt nước làm tràn ly, vậy là bà đã bị A Vụ “nắm thóp”, đồng ý đến chổ lão thái gia ngửa tay xin tiền.

Thực ra mấy chuyện thế này nếu có A Vụ nhỏ tuổi, thông minh đi theo mẹ thì sẽ hiệu quả hơn, chỉ cần khóc lóc sụt sùi là có thể đạt được mục đích. Thế nên Thôi Thị cũng muốn dẫn A Vụ cùng đi.

A Vụ kiên quyết lắc đầu từ chối, thật nực cười, Quận chúa Khang Ninh có thể nghĩ cách lấy tiền, nhưng tuyệt đối không tự mình đi ngửa tay xin tiền, đơn giản vì nàng sỉ diện hơn cả Thôi Thị, nàng chỉ giỏi nói miệng và chỉ đạo người khác mà thôi.

Do đó, chúng ta lại phát hiện thêm một nhược điểm của Quận chúa A Vụ, đó là cho dù tâm tư suy nghĩ thấu đáo ra sao, miệng nói lưu loát thế nào, nhưng nếu bảo nàng phải hạ mình để làm việc nào đó thì tuyệt đối không thể.

Mặc dù A Vụ đã thuyết phục được Thôi Thị đến chổ lão thái gia xin tiền, nhưng vẫn cần tìm lúc thiêng thời địa lợi nhân hòa để nói, nếu không sẽ bị nghi ngờ là đi tố cáo, lão thái thái biết sẽ không tránh khỏi to chuyện. Thế nên ý của A Vụ là chuyện này nên âm thầm giải quyết, không cho bất cứ ai biết, muốn phát tài thì không nên đắc tội với tiểu nhân và phải có kế hoạch lâu dài.

Tiền may áo của A Vụ tạm thời có lẽ không có, vì theo quy định trong phủ, mùa xuân chỉ được may một bộ trang phục rất bình thường mặc đón tết. Trẻ nhỏ lớn nhanh, mỗi tuổi mỗi khác, bộ quần áo A Vụ mặc năm ngoái đã ngắn ống tay rồi, không thể mặc được nữa.

Năm mới, Dục Tú Các mở lại lớp, hằng ngày A Vu đều phải đến đó điểm danh. Trước khi ra ngoài, A Vu thường sửa soạn một hồi vì nàng vốn thích chưng diện. Kiếp này nàng lại xinh đẹp như thế nên hằng ngày đều thích ngắm nghía, trang điểm, cho dù quần áo, đồ trang sức ít ỏi thì nàng cũng tìm mọi cách phối hợp cho xinh đẹp hơn.

Sau khi Vinh tam gia đỗ trạng nguyên, A Vu luôn cảm thấy rất vui. Hôm nay nàng mặc bộ trang phục mới may đến Dục Tú Các, thấy Vinh Tú, Vinh Ngũ, nàng chào hỏi niềm nở rồi ngồi ngay ngắn ở phía trước Vinh Tú chờ Bạch tiên sinh.

Năm nay, nếu tính tuổi mụ thì A Vu chín tuổi, nhưng nếu tính tuổi dương thì A Vu mới chỉ được hơn bảy tuổi, qua sinh thần tháng Tư này nàng mới được tám tuổi. Các cô nương thường càng lớn càng xinh đẹp, A Vu cũng vậy, nàng dần thay đổi tính nét và phong thái, ngày càng hiểu biết lanh lợi nên trông càng đáng yêu, dễ thương.

Vì điều này mà Vinh Tú cảm thấy rất khó chịu. Lý ma ma trong cung thường xuyên khen ngợi A Vu, trong khi đó Vinh Ngũ giỏi giang là thế mà cũng chỉ được bà khen vài lần, thế nên cô ta ngày càng ghen ghét muội muội có thân phận thấp kém này. Một người là đích tử thứ nữ^[1], còn một người là thứ tử đích nữ^[2], cô ta nghĩ hai người họ cũng khá giống nhau, nhưng bây giờ rõ ràng A Vu đã khiến Vinh Tú nhận ra rằng giữa họ có sự khác biệt rất lớn.

[1]. *Dích tử thứ nữ*: Ý muốn nói cha của Vinh Tú là con của bà vợ cả, nhưng Vinh Tú lại chỉ là con của người vợ lẽ.

[2]. *Thứ tử đích nữ*: Ý muốn nói cha A Vu là con của bà vợ lẽ, nhưng A Vu lại là con của người vợ cả.

Chuyện này Vinh Tú có thể nhẫn nhịn, vì dù sao tam thúc của cô ta là Vinh tam gia đã đỗ tiến sĩ, có nghĩa là tiền đồ của A Vu sau này sẽ không

giống cô ta nữa. Cha cô ta không giỏi giang, lại mắc tật có mới nói cũ, bây giờ còn không thèm bước đến phòng của mẹ cô ta, khi đem ra so sánh, Vinh Tú cảm thấy thật bất công. Cô không thể so với Vinh Ngũ về thân phận hay trí tuệ, càng không thể so được với sự chăm chỉ của Vinh Ngũ. Tuy nhiên, cô ta không thể chấp nhận sự thực một người từng hèn kém như A Vu bỗng trở nên giỏi giang, xuất sắc.

Trong lòng Vinh Tú cực kỳ buồn bã, chán nản, chỉ muốn trút hết lên đầu A Vu, cô ta oán hận ông trời không có mắt lại đi giúp cha A Vu đỡ trạng nguyễn, đúng là “mèo mù vớ cá rán”.

A Vu ngồi phía trước Vinh Tú chuẩn bị bài tập, không hề phát hiện ra hành động của Vinh Tú. Tử Phiến đứng bên cạnh bỗng kêu àm lên: “Tiểu thư, váy của cô!”

A Vu nghe tiếng kêu liền cúi đầu nhìn xuống váy nhưng không thấy gì lạ. Nàng bèn kéo vạt váy phía sau lên trước xem thì nhìn thấy phía trên có một vết mực dài.

Chiếc váy dáng dài màu xanh ngọc là một trong những chiếc váy mùa xuân mà A Vu thích nhất, hôm nay nàng còn muốn mặc để khoe, không ngờ lại bị vẩy mực. Loại mực này lại khó giặt sạch, có giặt cũng vẫn để lại vết mờ, nếu không nhìn kĩ thì sẽ không phát hiện ra, nhưng A Vu lại là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ.

“Tú tỷ đang làm gì vậy?” A Vu vội kêu lên. Nàng chỉ có bốn chiếc váy, một chiếc đẹp nhất đã cất đi để sau này có việc ra ngoài phủ thì mặc, hàng ngày chỉ có ba chiếc để thay đổi, mỗi chiếc nàng đều vô cùng nâng niu, giữ gìn.

Trên mặt Vinh Tú lộ rõ nụ cười đặc ý. “Xin lỗi nhé lục muội, ta nhất

thời lỡ tay...”

“Nhất thời lỡ tay” ư, lời giải thích này A Vu không thể chấp nhận được, rõ ràng là cố ý.

Mấy ngày qua, Vinh Tú luôn bối móc những chuyện không đâu, A Vu đã mặc kệ, không ngờ hôm nay cô ta lại được đằng chân lân đằng đầu.

A Vu thực sự không hiểu Vinh Tú đang nghĩ gì, họ là tỷ muội một nhà sướng khổ no đói có nhau, nếu Vinh tam gia hiến hách, sau này chỉ có lợi cho Vinh Tú, có sao cô ta lại không vui.

Từ nhỏ A Vu đã được dạy rằng, phải lôi kéo tất cả những ai có thể làm tăng giá trị của bản thân, thế nên nếu như bây giờ nàng và Vinh Tú đổi vị trí, nàng sẽ đổi xử thật tốt, thật chân thành, thậm chí có thể nịnh nọt cô ta nếu cần. Hơn nữa họ còn là người một nhà, giàu nghèo cùng hưởng, nàng chỉ hy vọng tất cả mọi người trong nhà đều sống tốt, dù một mình thì thật khó thực hiện.

A Vu nghĩ Vinh Cát Xương đỗ tiến sĩ thì Vinh phủ sẽ thay đổi nhiều, quan trọng là mọi người trong nhà có thể giúp đỡ lẫn nhau. Nếu có ai đó trong Vinh phủ gặp nạn, người ngoài sẽ đánh giá cả Vinh phủ, chứ không chỉ riêng ai, thế nên A Vu không muốn có người gây rắc rối.

Nhưng Vinh Tú, thậm chí Vinh nhị gia, Vinh đại gia chưa chắc đã nghĩ như vậy.

Vinh Tú chính là điển hình không muốn người bên cạnh tốt hơn mình. Trong kinh thành này có biết bao tiểu thư với thân phận, dung mạo, trí óc hơn cô ta, nhưng cũng không thấy cô ta khó chịu, gặp ai cũng không tỏ thái độ ghen ghét, vậy mà cô ta lại cứ chăm chăm soi mói tỷ muội nhà mình, bất cứ ưu điểm nào của họ đều trở thành cái gai trong mắt cô ta.

Loại người sống ích kỷ, không muốn người khác tốt hơn mình như Vinh Tú thực sự không ít.

Ai cũng có điểm yếu, chiếc váy mới hôm nay chính là điểm yếu của A Vu. Thấy vết mực dài nổi bần bật, A Vu tức đến nỗi mắt tối sầm lại, Quận chúa Khang Ninh chưa bao giờ phải chịu sự sỉ nhục này. Bị người khác ức hiếp, không trả đũa lại thì A Vu không thể chịu được.

A Vu nhìn sang Tử Phiến bên cạnh, nha hoàn này ở nhà thì ngang ngược, thế mà ra ngoài thì chẳng khác nào thỏ đế, chỉ biết trợn mắt đứng nhìn, xem ra không thể trông mong thị đứng ra bảo vệ nàng được rồi. Nếu là kiếp trước, bốn nha hoàn của nàng đã đứng ra dạy bảo Vinh Tú từ lâu rồi.

A Vu không thể nuốt trôi cục tức này, hơn nữa sau này chỉ có Vinh Tú cầu cạnh nàng, chứ không có chuyện nàng phải cầu cạnh cô ta nên chẳng việc gì phải sợ. Dù sao A Vu cũng có thể ý thế của Vinh tam gia bắt nạt người khác mà.

Do đó, A Vu thảng tay vẩy mực vừa mài xong lên người Vinh Tú.

Việc này chẳng khác nào sấm giữa trời quang.

Vinh Tú là ai chứ, là con gái của Lan di nương^[1], mà bà ta lúc còn được sủng ái vô cùng đanh đá chua ngoa, mấy bà già trong phủ đều nhớ chuyện này.

[1]. *Di nương: Tương đương với chức di, cách gọi vợ bé của cha, chú, bác ngày xưa.*

Vinh Tú nhảy lên túm lấy A Vu. “Ngươi dám vẩy mực vào áo của ta?”

A Vu là người nho nhã, đâu có thể để Vinh Tú lao vào mình tự nhiên như vậy được, thế nên vội vàng bước lùi về phía sau, nhanh nhau thanh minh: “Đây là do tỷ làm bẩn váy của muội trước.”

“Ta đã nói là không có ý rồi mà!” Tay của Vinh Tú đã cào trúng A Vu. Mặt A Vu bị một vết cào xước, đau đén nỗi nàng phải kêu lên, lòng cũng muốn chống trả, dưới chân lại bị chấn bởi cái bàn nên không lùi được nữa. Từ khi sống lại đến giờ, A Vu đã luôn phải chịu ám ức, đây chính là cơ hội cho nàng trút giận.

Thế nên, nàng tạm bỏ qua một bên mấy lời dạy dỗ cho tiểu thư khuê các như phải dịu dàng, đoan trang, thực nữ, nho nhã, liền giơ hai tay lên cào lại Vinh Tú.

Con gái đánh nhau chẳng có gì đáng xem, chỉ nhắm vào tóc và mặt của đối phương mà cào cấu, lôi giật, như muốn sống chết với kẻ thù, chân tay vung loạn xạ.

Vinh Tú lớn hơn, vóc người lại to cao hơn nên A Vu chịu không ít thiệt thòi. A Vu càng đánh càng hăng, mấy ngày qua luyện được một chút bài tập dưỡng thân nên động tác dẻo dai, nhanh gọn, có thể tránh được những cú đánh hiểm của Vinh Tú và cào cấu lại, chẳng ai chịu thua ai.

Khi có người kêu to và tách hai người ra, mặt mũi bọn họ đều đã bị xước chảy máu hết cả, ống tay áo của A Vu thì bị rách từ bả vai xuống, Vinh Tú cũng chẳng khác, vạt áo bị rách một nửa.

“Thôi đủ rồi, đủ rồi, ta nói hai người đây, nhìn xem còn ra thể thống gì không, đánh nhau không khác nào mấy mụ điên, còn gì là tiểu thư khuê các nữa!” Vinh Ngũ đứng bên khuyên can khiến mặt hai người đang đỏ như gà chọi đều ngẩn ra.

Vinh Tú chỉ đáp lại gọn lỏn: “Cô nói ít thôi, bây giờ còn bày đặt làm người tốt sao, trước đây cô cũng thế còn gì.”

Vinh Ngũ bị nói thế thì mặt biến sắc, xâu hổ không nói được câu nào.

Vinh Tú nói xong liền thấy hối hận, ảo não khi tự nhiên lại nói thảng ra như thế, nhưng không muốn mở miệng xin lỗi Vinh Ngũ, thế nên đáng vẻ rất gượng gạo.

Nếu lúc này A Vu tinh táo thì chắc chắn sẽ nhìn Vinh Tú với con mắt khác, tính cách cô ta thực có đáng ghét một chút, nhưng không sâu xa, thâm hiểm. A Vu không thực sự giận cô ta, chỉ là nhất thời cáu quá mà thôi.

Còn Vinh Ngũ, A Vu đã sớm biết tính cách của cô nàng. Danh hiệu “mỹ nhân kinh thành” phải dùng từ “giả vờ” để hình dung, giả vờ đúc độ, giả vờ hiền淑, giả vờ tài nữ. Do đó, hằng ngày A Vu muốn nói chuyện với Vinh Tú hơn.

Lúc này mặt A Vu cứ đờ ra như phải chịu tổn thương vô cùng lớn khiến Tử Phiến sợ hãi, hốt hoảng bảo một tiểu nha hoàn tóc còn để chỏm chạy đi bẩm báo với Thôi Thị.

A Vu cứ để mặc cho Tử Phiến kiểm tra xem có bị thương ở đâu không. Trong đầu nàng lúc này chỉ có duy nhất một ý nghĩ cứ lặp đi lặp lại: Đánh nhau rồi, vậy là nàng đã đánh nhau rồi, lại chỉ vì một chiếc váy, chẳng khác gì mụ đàn bà đánh đá nơi đâu đường xó chợ.

Tục ngữ có câu: “Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng”, phải chăng nàng ở phủ An Quốc Công lâu rồi nên từ một con phượng hoàng đã biến thành chim sẻ? Hay nói cách khác, ẩn sâu trong con người nàng thực ra luôn tồn tại bản tính thô lỗ này?

A Vu không thể chấp nhận bất cứ đáp án nào.

Đánh nhau là sai lầm không thể tha thứ được, nhưng vì sao trong lòng nàng lại dâng lên cảm giác vui sướng, thỏa mãn thế? A Vu rất buồn, thẳm sâu trong lòng, nàng luôn cảm thấy mình đã phụ công sức dưỡng dục của Trưởng

Công chúa, thì ra trong con người nàng lại chứa chấp bản tính tháp kém này.

Thôi Thị và Ngô Thị ở nhị phòng đều vội vàng bước đến. Vừa nhìn thấy Vinh Tú, Ngô Thị liền gào lên: “Bảo bối đáng thương của ta, mặt con làm sao thế này, nếu cha con mà hỏi thì ta biết ăn nói sao đây...” Ngô Thị kêu ầm ĩ lên rồi lấy khăn tay chấm nước mắt, đương nhiên chẳng có giọt nước mắt nào cả.

Di nương của Vinh Tú là Lan Thị cũng chạy đến, chưa nói năng gì đã khóc ầm lên: “Tiểu thư, tiểu thư ơi, mau đi gọi đại phu cho tiểu thư...”

Mặc dù hai người họ nói những lời khác nhau với Vinh Tú, nhưng cả Ngô Thị và Lan di nương đều dành cho A Vu ánh nhìn sắc như dao.

Còn Thôi Thị chỉ biết xoa đầu con, nước mắt lâ chã tuôn rơi, không nói nên lời.

“Đệ muội dạy dỗ A Vật thế nào vậy hả? Còn bé mà đã không tôn trọng tỳ tỳ, lại ra tay đánh người, cô xem nó đánh con chúng tôi như thế này! Đì, chúng ta đến gặp lão thái thái nói chuyện, đừng tưởng lão tam đồ tiến sĩ thì không coi ai ra gì. Bây giờ mà đã như vậy, sau này cả nhà chúng tôi sống sao nổi?” Ngô Thị giận dữ nói to.

Lan di nương cũng bước đến lôi Thôi Thị đi. Thôi Thị bị bà ta đột ngột lôi đi thì loạng choạng không vững. Nha hoàn của Thôi Thị đã bị đẩy lên phía trước, chỉ biết đứng nhìn vẻ lo lắng.

A Vu chứng kiến cảnh này thì thầm nghĩ, phải dạy lại bọn nha hoàn ở tam phòng từ trên xuống dưới một phen mới được, đúng là mấy ả đầu gỗ hại con.

Thấy giờ không phải là lúc lôi thôi, A Vu vội vàng đỡ Thôi Thị rồi nói

to: “Tư Họa tý mau giúp ta dùu phu nhân đi!” Tư Họa là đại nha hoàn của Thôi Thị, thấy A Vu kêu to thì cung định thần lại, vội vàng xông vào hất tay Lan di nương ra và nắm lấy tay Thôi Thị.

Vinh Tú có người để dựa dẫm, liếc nhìn A Vu với vẻ đặc ý ra mặt, còn A Vu thì không thèm để ý đến cô ta.

Thôi Thị thấy A Vu đã tỉnh táo lại thì yên tâm phần nào, và cũng có chủ ý riêng. “Muội sẽ tự đến chở lão thái thái, trước hết phải đưa A Vu về bôi thuốc đã.” Bây giờ bà chỉ quan tâm đến tình hình sức khỏe của A Vu, không có tâm trí đâu mà để ý đến tâm trạng của lão thái thái.

Lan di nương cũng thấy phải bôi thuốc cho Vinh Tú trước, dù sao con bé cũng bị thương mà.

Ngô Thị thấy hai người không muốn đến chở lão thái thái trước thì giận dữ phẩy mạnh chiếc khăn tay rồi quay ngoắt người bỏ đi.

A Vu cùng Thôi Thị trở về phòng, sau đó Thôi Thị bận rộn bôi thuốc, thay trang phục cho nàng, còn nàng chỉ biết ngồi đờ đẫn ra đó. May mà má của A Vu chỉ bị xước nhẹ, nhưng tóc lại bị Vinh Tú dứt rụng một mảng, đau nhức vô cùng.

“Đánh gì mà ra tay ác độc như kẻ thù thế này, đâu còn giống tý muội nữa, thế mà xứng là tý tý sao!” Thôi Thị thấy dáng vẻ của A Vu như thế lại bắt đầu rơi lệ, thường ngày bà không phải là người mềm yếu, chỉ vì A Vu là cô con gái yêu quý của bà, việc xảy ra hôm nay, Thôi Thị không cần biết đúng sai, chỉ cảm thấy lòng đau như bị dao cưa.

“A Vật ngoan, đừng sợ, dù lão thái thái có đứng trước mặt, mẹ cũng sẽ

bảo vệ con.” Thôi Thị chạm trán mình vào má của A Vu.

Nhắc đến lão thái thái, A Vu sực tỉnh, giờ không phải là lúc nàng kiềm điểm bản thân. Nửa năm hiểu về con người của lão thái thái, nàng chắc chắn tam phòng bảy giờ không thể sống thoải mái được nữa. Kiếp trước nàng đã hơn hai mươi tuổi, vậy mà bảy giờ chẳng hiểu tại sao lại xốc nổi, trẻ con thế, chỉ vì một chiếc váy mà tính toán, so đo với loại người như Vinh Tú.

A Vu bắt đầu thầm mắng mình nông cạn, không hiểu đại sự.

Kích động đúng là thứ ma quỷ!

“Đến chõ lão thái thái, mẹ không cần bênh vực con đâu.” A Vu nghĩ dù sao mình cũng là trẻ con, lão thái thái có bất công thế nào thì cũng không thể gây khó dễ với nàng. Đáng tiếc A Vu chỉ vỡ đoán, nàng còn quá ngây thơ nên chưa biết những chuyện không thể lường trước trên đời này.

A Vu thấp thỏm lo lắng cả ngày, mà chõ lão thái thái cũng không hề sai người gọi họ khiến Thôi Thị thở phào nhẹ nhõm vì cứ nghĩ mọi chuyện đã êm xuôi. A Vu lại không nghĩ như vậy, nàng chỉ sợ sóng bè mặt càng phẳng lặng thì sóng ngầm càng lớn. Nhưng nàng cũng chẳng nghĩ ra cách nào đối phó, đành cứ để “binh đến thì tướng chấn, nước đến thì đất chấn” thôi.

A Vu lại sai Tử Phiến đi nghe ngóng động tĩnh của thượng phòng, Tử Phiến nói rằng sau khi Ngô Thị thưa bẩm với lão thái thái, bà đã nổi giận đúng đùng, nhưng sau đó lại không nói gì.

Đến bữa tối, tiểu nha hoàn ở thượng phòng đến thông báo lại với họ, buổi chiều lão thái thái đã sai người đi tìm Vinh tam gia về phủ, bây giờ tam gia đang ở thượng phòng, mời tam phu nhân và lục tiểu thư đến đó.

Thôi Thị nghe thấy vậy thì càng thở phào nhẹ nhõm, bà nghĩ có tướng

công ở đó, mọi chuyện ngoài sê gánh vác hết, bà chỉ cần nghe theo là được. Từ trước tới nay bà vô cùng kính trọng và tôn sùng tướng công của mình.

Nhưng tim của A Vụ lại đập thình thịch, trong thoáng chốc nàng đã đoán ra được chủ ý của lão thái thái, lần này nàng thực sự đã gây họa rồi. Việc này nếu xảy ra trước đó thì cũng chẳng có chuyện gì to tát. Lão thái thái cũng chưa chắc để ý đến Vinh Tú, nhưng trong tình hình hiện nay, chính nàng đã tự dâng tam phòng cho người ta xâu xé, thật ngu xuẩn hết mức.

Nghĩ đến đó, bàn tay nhỏ nhắn của A Vụ bất giác nắm chặt lấy tay Thôi Thị.

Thôi Thị cảm nhận được nỗi lo lắng và sợ hãi của A Vụ. Bà liền ngồi xuống, chỉnh sửa lại búi tóc trên đầu con. “Đừng sợ, cha và mẹ sẽ bảo vệ con”. Mặc dù Thôi Thị biết rõ Vinh Tú và A Vụ đều sai, nhưng bà vẫn bênh A Vụ, không muốn con chịu bất cứ lời quở trách nào.

Thôi Thị lại khẽ chạm trán bà vào trán của A Vụ, hôn lên má và an ủi nàng đầy yêu thương.

A Vụ xúc động rơi nước mắt. Thôi Thị là một người mẹ tốt, nàng vô cùng yêu mến bà, vậy mà bây giờ nàng lại gây họa làm liên lụy đến bà, nàng cảm thấy rất buồn. Cảm động bởi tình yêu thương của Thôi Thị dành cho mình, A Vụ chợt nhớ đến Trưởng Công chúa, nghĩ nếu nàng là Quận chúa Khang Ninh thì Vinh Tú sao dám si nhục nàng như vậy chứ? Bọn nha hoàn trong phủ lại chẳng biết bảo vệ chủ, lúc nào nàng cũng thấy gò bó, khó chịu.

A Vụ buồn bã hiểu rằng, nàng không còn là Quận chúa Khang Ninh nữa mà là A Vật, bây giờ nàng là lục tiểu thư chẳng có chỗ dựa dãm ở phủ An Quốc Công, ai cũng muốn đe đầu cưỡi cổ nàng.

Thôi Thị thấy nàng khóc, vội lau nước mắt cho nàng. “A Vật! A Vật!”

Bà bối rối không biết an ủi thế nào, chỉ ôm chặt rồi gọi tên con, nhìn ánh mắt buồn bã, tự trách của A Vụ, bà không hiểu tại sao A Vụ lại sợ hãi như vậy, bà chỉ nghĩ con còn nhỏ, chưa trải qua nhiều chuyện nên mới thế.

Đến thượng phòng, Thôi Thị vừa bước vào đã thấy Vinh tam gia quỳ trước lão thái thái. Thôi Thị không hiểu nguyên do, thấy chồng quỳ, bà đứng sao đặng nên cũng bước đến quỳ xuống.

A Vụ không đợi Thôi Thị nói cũng tự giác quỳ xuống. Nàng đã gây ra họa, chính nàng đã mang dao đến đặt vào tay bọn họ, thế nên có phải chịu ấm ức, nàng cũng cảm thấy thế là đáng đời nàng lắm.

Vinh Tú đang ngồi trong lòng của lão thái thái, cúi đầu đắc ý nhìn tam phòng, trạng nguyên thì sao chứ, vẫn bị lão thái thái bắt quỳ là phải quỳ đây thôi.

“Hai mẹ con cô đến đúng lúc lắm, nếu nhị tẩu không nói thì ta cũng không biết trong phủ chúng ta lại để xảy chuyện hai tỷ muội ấu đả như vậy, chuyện này nếu đồn ra ngoài có lẽ phủ Quốc Công không bao giờ ngóc đầu lên được.” Lão thái thái lạnh lùng cười nhạt một tiếng.

Thôi Thị lập tức lên tiếng thanh minh: “Lão thái thái minh xét, không phải do A Vật nhà con ra tay trước, chỉ vì không chịu nổi hành động của Vinh tiểu thư nên mới đáp trả thôi ạ.” Thôi Thị thấy những lời lão thái thái nói chẳng khác nào đang hủy hoại thanh danh của A Vụ. A Vụ chỉ là một đứa trẻ, nếu lời này bị đồn ra ngoài, sau này làm sao xuất giá được? Thế nên Thôi Thị chẳng nghĩ nhiều, đối đáp lại lão thái thái.

Lão thái thái gõ mạnh chiếc gậy đầu rồng xuống nền nhà, phát ra tiếng “cộc cộc” rõ to. “Có thú con đâu nào chồ miệng vào khi mẹ chồng đang nói thế không hả?”

“Đúng là chẳng ra sao, quy tắc tối thiểu cũng không hiểu, người như vậy làm sao dạy dỗ được ai?” Ngô Thị đứng bên “thêm dầu vào lửa”.

Lão thái thái mắng mỏ một hồi mới thấy hả dạ, đưa đôi mắt nhỏ tí như mắt rắn liếc nhìn Vinh Cát Xương, nói: “Con cái bất hiếu là lỗi của cha, lão tam, hôm nay ta gọi ngươi về chính là để ngươi dạy dỗ lại vợ và con gái, ngươi lớn thì cãi lại mẹ chồng, trẻ nhỏ thì đánh nhau với tỷ tỷ, ngươi nói thế nào đây?”

Thôi Thị tức đến nỗi miệng run run, ngoảnh đầu về phía Vinh tam gia.

Vinh tam gia không quay lại nhìn Thôi Thị, ông cúi gập người hướng về phía lão thái thái. “Đều là lỗi của con, về nhà con sẽ dạy bảo hai mẹ con họ.”

“Ngươi dạy bảo? Nếu như ngươi biết dạy bảo thì đã không xảy ra chuyện như hôm nay.” Lão thái thái chẳng buồn hỏi nguyên nhân, cứ lấy chuyện A Vụ đánh Vinh Tú ra để phủ đầu, hôm nay bà không “giết” kẻ địch cho tan tác thì không nguôi được cơn tức. Hai người con trai của bà đều chẳng ra gì, dựa vào đâu mà lão tam này lại giỏi giang hơn chứ?

“Lão thái thái, thường ngày lục tiểu thư cẩn thận dè dặt, lúc nào cũng sợ làm sai, sao có thể dám ra tay đánh tỷ mình được? Theo con thấy thì nên bỏ qua đi, bình thường nó cũng đâu phải người như vậy.” Đại phu nhân An Thị đứng bên cạnh lên tiếng bênh vực giúp tam phòng, nhưng lòng dạ của bà ta ai mà không biết, kiểu người “miệng nam mô bụng một bồ dao găm”, vậy mà còn ra vẻ hiền từ nhân đức.

“Kẻ như trước đây thì nó không dám, nhưng bây giờ cha nó đỗ trạng nguyên rồi, nó nghĩ một bước lên trời trời, ta thấy đánh tỷ chỉ là chuyện nhỏ, chỉ sợ sau này nó cũng chẳng coi mấy người nhà chúng ta ra thế thống gì.” Lão thái thái tối lên tiếng.

“Nó còn nhỏ tuổi làm sao có dã tâm độc ác như vậy được, lão thái thái, người đã lo lắng quá rồi.” Đại phu nhân vẫn tỏ ra nhân từ.

“Nó tuy nhỏ nhưng cha mẹ nó đâu còn nhỏ nữa. Vì không phải là cốt nhục của ta sinh ra nên chắc sau này muôn cười đâu cười cợt ta đây mà. Lão tam, lần này nhà ngươi có bản lĩnh úc hiếp hai huynh mình rồi, sau này chúng ta phải nhìn sắc mặt ngươi để cư xử đúng không? Hôm nay dám đánh đúra con gái yêu quý của lão nhị gia, ngày mai không chừng còn dám đánh lại đại ca, nhị ca của ngươi nữa cũng nên!” Nước bọt của lão thái thái bắn ra văng cả vào mũi Vinh tam gia.

Vinh Cát Xương chỉ biết cúi đầu.

“Hiện giờ thiên tử lấy hiếu tri quốc, một người bất hiếu bất kính như ngươi làm sao đỗ trạng nguyên được? Ta thấy ngươi mới đỗ trạng nguyên mà đã ngạo mạn thế này, nếu sau này làm quan to thì cái bà già này và các huynh của ngươi có còn đường sống không hả?” Lão thái thái cầm gậy gỗ mạnh ba tiếng xuống nền. “Bà lão này phải đích thân vào cung gặp Hoàng hậu nương nương mới được.”

Lão thái thái nói vào cung gặp Hoàng hậu nương nương không phải là nói chơi. Hoàng hậu đương thời chính là cháu gái họ của bà chị dâu cả bên đằng ngoại nhà lão thái thái. Thế nên lão thái thái có ra oai, lão thái gia cũng không dám nói lại nửa câu.

Vinh tam gia nghe lão thái thái nói vậy thì liền ngẩng phắt đầu lên. Ông vô cùng giận dữ vì bà ta mượn gió bẻ măng, mặc dù ông không biết nguyên do sự tình, nhưng lại hiểu rất rõ con gái mình. A Vu tuyệt đối không thể vô cớ đánh tỷ, Vinh Tứ lại lớn hơn A Vu, nếu có đánh thì ai là người chịu thiệt thòi hơn không cần nói cũng biết.

Lúc nãy nhìn thấy A Vu, Vinh tam gia đã để ý thấy vết xước trên má, trên cổ và vết thâm tím trên mu bàn tay con, lại nhìn sang chỗ Vinh Tú thì thấy con bé khá hơn nhiều. Ông không hề trách A Vu đã gây họa, từ khi ông đỡ trạng nguyên, lão thái thái đã thấy không thuận mắt, hôm nay cũng chỉ là mượn cớ để bà ta trút giận mà thôi, chính ông đã làm liên lụy đến hai mẹ con A Vu.

Thôi Thị nghe lão thái thái nói thì hoảng sợ, định nói tiếp nhưng bị Vinh tam gia ngăn lại.

“Đều là lỗi của con, do con dạy dỗ không nghiêm, xin mẹ cứ trách phạt.” Vinh tam gia dập mạnh đầu xuống nền nhà khiến trán bầm tím.

Một khi lão thái thái muốn mượn sự hiếu kính để dạy dỗ thì Vinh tam gia chỉ còn biết nép giận nuốt ám ức vào trong.

Lão thái thái thấy Vinh tam gia như vậy, gương mặt ánh lên nụ cười lạnh lùng, đắc ý. Bà nói vào cung gặp Hoàng hậu chỉ là để uy hiếp tam phòng thôi, nếu bà thực sự vứt chiếc mũ trạng nguyên của Vinh tam gia đi thì người đầu tiên không tha cho bà là lão thái gia. Thê nên hôm nay lão thái thái chỉ muốn thiết lập lại uy phong để mọi người trong phủ biết rằng, đừng nghĩ lão tam đỡ trạng nguyên thì mọi người đều ngả về phía tam phòng. Ngày nào còn lão thái thái thì tam phòng sẽ không bao giờ ngóc đầu lên được.

“Ngươi đã biết sai thì ta cũng không gây khó dễ làm gì, ngươi tự đến từ đường quét dọn một tối, rồi hối lỗi trước liệt tổ liệt tông đi. Về phần Toàn tỷ nhi, sau này ngươi phải quản thúc nó cho tốt, phủ chúng ta không thể có đứa con gái bất hiếu, bất kính như vậy được.” Lão thái thái đã nói hòa nhã hơn, mọi người tưởng thế là xong, nào ngờ lại thấy bà ta nói tiếp: “Bảo con bé dập đầu ta lỗi với tú tỷ của nó, nếu tú tỷ tha thứ thì không sao, nếu không...”

Lời nói này làm cho tất cả mọi người giật mình kinh ngạc.

Cùng một thế hệ thì đâu có chuyện người này dập đầu khâu lạy người kia, huống hồ chỉ là chuyện hai đứa trẻ đánh nhau, Vinh Tú lại là con thứ của nhị phòng, còn A Vu là con chính thất của tam phòng. Hôm nay nếu dập đầu khâu lạy, sau này Vinh tam gia có chức cao vọng trọng, A Vu cũng phải nhún nhường trước Vinh Tú.

Vinh tam gia tức đến nỗi hai mắt vắn đỏ, hai tay nắm chặt thành quyền, người run lên, Thôi Thị cũng giận đến nỗi điếng người, nhưng chẳng ai dám lên tiếng cầu xin. Lão thái thái tính tình hà khắc, càng cầu xin thì bà ta càng ác độc.

Vinh tam gia sao có thể để A Vu chịu nỗi nhục này, từ đôi mắt ông lăn ra hai dòng lệ. “Mẹ...”

“Ngươi còn muốn nói gì nữa, hay cảm thấy nó đánh ngươi như thế là không sai? Ta nói cho ngươi hay, chó mèo ở thượng phòng này của ta có chạy ra ngoài cũng không cho phép các ngươi giẫm đạp! Tỷ muối đánh muội thì chắc chắn muội đã làm sai, mà đã sai thì phải đánh.” Lão thái thái nói ra mấy lời này càng chứng tỏ bà ta biết rõ kẻ khiêu khích và đánh người trước là Vinh Tú.

Tia hy vọng cuối cùng mà Vinh tam gia mong đợi ở lão thái thái vây là tắt ngấm.

Ý của lão thái thái rất rõ ràng, cho dù tam phòng sau này có tài giỏi thế nào, mà khi bị hai huynh của ông đối xử tệ bạc thì ông cũng phải chịu, quyết không được chống trả.

Vinh tam gia buông thõng vai, chợt nhớ đến dáng vẻ hèn mọn của di nương ông lúc hẫu hạ lão thái khi ông còn nhỏ.

A Vu chứng kiến tất cả nhưng không có bất cứ biểu hiện gì, mặc dù nỗi nhục này vượt xa dự đoán, nhưng nàng cũng đã chuẩn bị đón nhận. A Vu run lên vì tức giận, nếu chuyện này chỉ xảy ra với riêng nàng, có chết nàng cũng không bao giờ chịu cúi đầu. Vì sự kích động nhất thời mà nàng đã làm liên lụy đến Vinh tam gia, A Vu cảm thấy vô cùng áy náy. Hơn nữa A Vu thực sự đã sai, dù có chịu khổ thế nào nàng cũng cam lòng.

Chỉ có điều hôm nay lão thái thái đã rất quá đáng khiến A Vu không khỏi ngỡ ngàng, chút cảm tình còn sót lại đối với phủ Quốc Công liền hóa thành tro bụi.

Hai tay đang buông thõng của A Vu bắt giác nắm chặt, thấy Vinh tam gia dập đầu đến chảy máu, lòng nàng đau như dao cưa. Bất chấp tất cả, nàng bước đến ngăn Vinh tam gia, rồi đến trước mặt Vinh Tú, quỳ xuống dập đầu trước cô ta. “Tất cả đều là do lỗi của A Vật, xin tú tỷ tha lỗi.”

Chỉ một lần không nhẫn nhịn được đã khiến nàng gây họa lớn, khiến Vinh tam gia phải chịu ấm ức, phải dâng chiếc mũ ô sa trên đầu cho lão thái thái tùy ý bóp méo, tình hình đã như vậy rồi, nàng không thể không cúi đầu.

Có câu “việc nhỏ không nhẫn nhịn sẽ làm hỏng việc lớn”, nếu hôm nay nàng gây chuyện nữa thì chỉ làm tổn hại đến tam phòng, mà lão thái thái cũng chẳng thiệt hại gì, hơn nữa lại càng có lợi cho đại phòng, nhị phòng.

A Vu đã từng là con người nhỏ nhặt, nếu muôn sau này có cơ hội rửa nhục thì bây giờ tất phải nhẫn nhục. Ngày xưa Hàn Tín còn phải chịu nhục chui qua háng người ta, so ra, nỗi nhục này của nàng nào có thâm gì. Thế nên A Vu không thể không cúi thấp đầu.

Sự việc đến đây vẫn chưa kết thúc.

Cả nhà Vinh tam gia vừa định đứng dậy thì đại phu nhân chuyên lo việc

trong phủ lén tiếng: “Lão thái thái, con còn có chuyện muôn thưa.”

Lão thái thái liếc nhìn bằng đôi mắt trồ lồi rồi gật đầu.

“Từ khi tam thúc đỡ trạng nguyên, người ra kẻ vào trong phủ rất nhiều. Mẹ cũng biết là hằng năm, tiền lãi từ các điền trang và cửa hàng đem đến có mức nhất định, bây giờ bỗng nhiên lại chi tiêu thêm nhiều khoản, việc này xin mẹ xem xét xử lý.” Đại phu nhân luôn nghĩ tướng công bà là An Quốc Công thế tử, sau này phủ An Quốc Công sẽ thuộc về bà, Quốc Công gia có thế nào cũng không thể so được với trạng nguyên, mà bà chắc cũng chẳng nhờ cậy được gì từ tam phòng, vậy mà bây giờ tam phòng lại ăn tiêu vào số tiền vốn thuộc về bà ta, hơn nữa bà còn phải lo lót tặng quà cho khách của tam phòng, thật là bất công.

Danh tiếng thì người ta được hưởng, tiền lại tự mình phải bỏ ra, cho dù thế nào, đại phu nhân cũng không muốn bị thua thiệt như vậy.

Lão thái thái gật đầu. “Lão tam, ngươi nghĩ sao?”

Đại phu nhân vừa mở lời, lão thái thái đã dây cà dây muống nói một thoi một hồi về những khó khăn của phủ, nào là phủ Quốc Công nghe thì danh tiếng vang vang, thực ra họ đã phải tốn rất nhiều tiền để duy trì tiếng tăm ấy, bây giờ lão thái gia đã già, mà lão đại, lão nhị đều chỉ dựa vào sản nghiệp của tổ tiên.

Vinh tam gia cắn răng nói: “Lão thái thái cần làm thế nào thì con sẽ nghe theo thế đó.”

“Vậy sau này việc tiếp đai khách khứa do tam phòng tự lo liệu nhé!” Lão thái thái thấy xót ruột về món tiền phải chi tiêu sau này, thế nên nhân cơ hội này bỏ mặc tam phòng thì hơn.

Mặc dù Vinh tam gia không phải là người hủ lâu, cứng nhắc, nhưng cũng có cốt cách của bậc tri thức, bất kể tam phòng đang khó khăn thế nào, ông vẫn gật đầu nhận lời.

Xong việc, Vinh tam gia mới cùng Thôi Thị và A Vu trở về phòng, nét u ám, nặng nề hiện rõ trên gương mặt của ba người.

Trên đường về thấy A Vu trầm mặc, Vinh tam gia nghĩ chắc con không muốn khóc trước mặt người ngoài, nào ngờ về phòng rồi mà cũng không thấy con rơi lệ, trong lòng ông cảm thấy rất lạ. Thôi Thị cũng cảm thấy băn khoăn, lúc chuẩn bị đến phòng lão thái thái, A Vu đã khóc rất to, thế mà giờ phải chịu ấm ức như vậy lại không khóc chút nào.

Thực ra A Vu có thể khóc rất nhiều vì ai đó đối xử tốt với nàng, nhưng tuyệt đối sẽ không rơi lệ vì bị người ta sỉ nhục ác ý, mà sẽ phản kháng lại.

“A Vật, hôm nay con phải chịu ấm ức rồi.” Vinh tam gia vuốt má con gái.

“Chuyện hôm nay là lỗi của con.” A Vu cúi đầu khẽ nói.

“A Vật sai ở đâu nào?”

A Vu chớp mắt, quyết thử lòng Vinh tam gia, xem người cha này có đáng cho nàng dựa dẫm khi thực hiện kế hoạch trong tương lai hay không.

“A Vật không nên bị kích động khi chim non chưa đủ lông đủ cánh, khiến cho người thân phải đau khổ, còn kẻ thù thì sung sướng.” A Vu ngẩng đầu chăm chú nhìn Vinh tam gia, không muốn bỏ lỡ bất cứ biểu cảm nào của ngài.

Vinh tam gia sững sờ, không ngờ A Vu lại nói những lời này. Ông cứ nghĩ A Vu sẽ nói mình không nên đánh Vinh Tú mới đúng, nhưng nghe xong

những lời này, ông chỉ biết nhủ thầm, con gái thực sự đã lớn rồi.

Chim non chưa đủ lông đủ cánh? A Vu đang nói với ông nếu một ngày đại bàng đủ lông cánh sẽ báo thù ư, và những người kia chính là kẻ thù? Vinh tam gia muốn bật cười, không biết thù giết mẹ có được coi là thù không?!

Cái chết của Thanh di nương, mẹ của Vinh tam gia, thực ra không hiếm gặp trong những gia đình quý tộc: Bà cả thấy chướng mắt khi tiểu thiếp được ân sủng, tìm mọi cách ngáng chân hoặc giày vò cho đến chết hoặc tự mắc bệnh mà chết, mà kiểu chết này cũng đâu có thể kêu oan được?

Thế nên Vinh tam gia nghiêm nghị nhìn A Vu, nói: “Đúng vậy, lúc này con không nên hành động lỗ mãng như vậy.”

Khóe miệng của A Vu khẽ cong lên, nàng quả nhiên không nhìn lầm Vinh tam gia. Ông không phải là người cỏ hủ, cũng không phải là người không biết hiếu lễ, mà là một người rất có dã tâm, may mà ông đối xử rất tốt với gia đình của mình.

Vinh tam gia đưa hai mẹ con Thôi Thị về phòng, sau đó đến từ đường chịu phạt quỳ. Xảy ra chuyện lớn như vậy nên đương nhiên lão thái gia cũng biết. Ngài hiểu rõ tâm tính hẹp hòi của vợ, nhưng vì thực lực của lão thái thái quá mạnh, ngài chỉ biết âm thầm an ủi Vinh tam gia, nhằm lấy lòng cả hai bên.

Còn việc A Vu gợi ý cho Thôi Thị xin tiền lão thái gia, bà không cần xin nữa vì lão thái gia đã tự động đưa cho Vinh tam gia năm trăm lượng bạc.

Sau đó, cha của Thôi Thị là Thôi Tri Hàng cũng gửi cho bà một nghìn lượng bạc.

Người xưa từng nói người “thêm dầu vào lửa” thì nhiều chứ giúp nhau khi hoạn nạn có mấy ai, quả là đúng.

Thôi Thị có được số bạc lớn thì bót buồn rầu lo lắng, còn muộn dẫn A Vu đi may váy mới.

“Không cần đâu ạ, con lớn nhanh lắm, năm nay mặc sang năm lại chật.” Tâm tư của A Vu giờ không để vào chuyện ăn mặc nữa rồi. Ban đầu là do nàng có tầm nhìn hạn hẹp, bảo thủ, coi mình là Quận chúa Khang Ninh coi tiền như rác. Bây giờ thì nàng đã hiểu tầm quan trọng của đồng tiền, vì một chiếc váy mà nàng đánh người, thật xấu hổ chỉ muộn chui xuống đất.

Sau này Vinh tam gia còn phải cần nhiều tiền để lo chuyện quan trường, nàng xuất giá cũng cần có cửa hồi môn, hai ca ca muốn lấy vợ cũng cần tiền, nếu muốn vào quan trường cũng phải có tiền. Việc gì cũng phải cần đến tiền nên A Vu không thể không suy nghĩ đến vấn đề này.

A Vu còn định tìm cho Thôi Thị một ma ma để chỉ bảo một số quy tắc ứng xử, cử chỉ, hành vi, sau này Vinh tam gia giữ quyền cao chức trọng thì cử chỉ của Thôi Thị cũng phải đúng quy chuẩn. Một người kém giao tiếp, lại mềm yếu thì các phu nhân quý tộc càng coi thường, mà bà không ra ngoài giao tiếp thì bao giờ A Vu mới có cơ hội gặp Trưởng Công chúa chứ?

A Vu không phải là người thích đi vào ngõ cụt, thế nên nàng sẽ làm mọi cách để tìm lối ra.

“Mẹ định xử lý số ngân lượng này như thế nào ạ?” A Vu cảm thấy khó mở miệng, vì nàng không ngờ có một ngày mình lại phải tính toán chi li từng đồng này.

Thôi Thị “a” lên một tiếng, xử lý thế nào nhỉ? Chẳng phải sẽ cát vào hòm, lúc nào cần thì lấy ra ư?

A Vu cup mắt lại, nàng biết sẽ như vậy mà, bà thật biết cách làm tan vỡ trái tim của “cô bé bảy tuổi”!

“Với số tiền không dùng đến này, sao mẹ không tính thử mở một cửa tiệm, hay có dự định lâu dài chẳng hạn?”

Của hồi môn của Thôi Thị đều là vải vóc và tiền mặt, không có sản nghiệp ở kinh thành, Vinh tam gia lại càng không có vốn riêng, tam phòng hoàn toàn không có vốn dự trữ nào.

A Vu nghĩ ra chủ ý này là do lần trước nghe được chuyện của Lý ma ma. Bây giờ người có tiền đều dùng chúng vào hai mục đích, một là đầu tư đất, hai là đầu tư buôn bán. A Vu thấy số tiền này không đủ mua đất, cũng không mua được thôn trang, mà có mua được thì tiền lãi thu về cũng chậm nên không cần xét đến việc này.

Còn mở cửa hiệu thì có thể thuê trưởng quầy trông nom, nhưng người tin tưởng được lại không nhiều.

Thôi Thị bật cười thành tiếng, gí tay vào trán A Vu. “Con nhóc này, mới tí tuổi đâu đã lo chuyện tiền nong, chẳng lẽ con lo sau này xuất giá không có hồi môn mang theo sao?”

A Vu bị Thôi Thị trêu thì đỏ mặt nghĩ thầm, làm mẹ thế nào vậy, sao lại có thể đùa với con những câu như thế, thật chẳng nghiêm túc gì cả.

“Sau này mẹ đừng nói vậy nữa, người ta nghe thấy lại cười con, con còn nhỏ nhưng chẳng lẽ chuyện này không đáng để con lo lắng hay sao?” A Vu nhanh chóng nhắc nhở Thôi Thị.

Thôi Thị phát hiện con gái ngày càng có quan điểm riêng, đôi khi bà còn cảm thấy A Vu là người lớn, còn mình mới là trẻ con, trong tiềm thức sự tín

nhiệm và tin cậy bà dành cho A Vu tăng lên không ít. Hai người con trai hiện giờ đều học ở bên ngoài, chỉ có cô con gái út này luôn ở cạnh bà, thế nên bà ngày càng dựa dẫm vào nó.

“Đúng, con nói đúng lắm, tiểu đại nhân.” Thôi Thị gí tay vào mũi con.

A Vu vội quay đầu, tránh bàn tay của Thôi Thị.

“Mẹ, mẹ nói xem chuyện thuê cửa hiệu...” A Vu tiếp tục hỏi. Thôi Thị lắc đầu. “Mở cửa hiệu không phải là chuyện nhỏ, mẹ là phận dâu con sao có thể tự ý ra khỏi nhà, mà không hiểu biết gì chỉ sợ bị người ta lừa gạt, hơn nữa cha con vừa được vào Viện Hàn Lâm, đây là chức quan thanh liêm, cao quý, nếu cha con biết chúng ta mở cửa hiệu, sợ người ngoài sẽ dị nghị.”

A Vu đã lường trước được những trở ngại này, nếu không nàng đã không nói với Thôi Thị. “Mẹ nói thế sai rồi. Những phu nhân thế gia trên kinh thành, ai chẳng có một hai cửa hiệu. Ngay cả Vương học sĩ ở Viện Hàn Lâm lúc gả con gái cũng có hai cửa tiệm phía đông cho con làm của hồi môn. Ngay cả trong nhà trưởng quan của cha cũng mở cửa hiệu, mẹ muốn gây dựng một chút sản nghiệp thì đáng gì.”

“Sao con biết Vương học sĩ gả con gái có của hồi môn là hai cửa hiệu?”
Thôi Thị tò mò hỏi.

Câu hỏi này làm khó A Vu rồi. Nàng buột miệng đem những chuyện kiếp trước ra nói mà không biết kiếp này có chuyện đó hay không, nhưng cứ gạt Thôi Thị trước đã, sau này bà có hỏi thì bảo là nghe nhầm cũng được. “Con nghe tiểu nha hoàn ở đại phòng nói.”

Đại phòng có rất nhiều tiểu nha hoàn, Thôi Thị cũng không ngờ gì, vì đám con gái thường thích ngồi buôn chuyện.

“Nhưng chúng ta thuê cửa hiệu để buôn bán cái gì chứ?” Thôi Thị vẫn còn băn khoăn.

A Vu cũng đã tính toán kĩ là sẽ bán cái gì, chỉ là hiện giờ vẫn chưa đâu vào đâu nên không nói với Thôi Thị.

“Tư Họa tỷ, phiền tỷ đi rót cho ta một chén trà nóng có được không?” A Vu đuổi khéo Tư Họa, rồi mới nói nhỏ với Thôi Thị: “Chưa cần bàn buôn bán cái gì, con nghĩ mẹ cứ nói chuyện này cho cha biết trước, cha giao thiệp rộng sẽ nắm rõ tình hình hơn mẹ con chúng ta.”

“Con nói có lý.” Không cần A Vu nhắc thì Thôi Thị cũng muốn nói chuyện này với Vinh tam gia.

“Cửa hiệu này không thể lấy danh nghĩa của chúng ta để thuê được, vì phủ Quốc Công đâu có tài sản riêng gì.” Ngoài mấy đồ trang sức của con dâu. A Vu không nói câu này ra, nhưng có lẽ mọi người đều biết Thôi Thị không có cửa hiệu nào, nay tự nhiên mọc ra một cửa hiệu, sau này mà gặp rắc rối, nói không chừng lại biến thành của người khác cũng nên.

“Mẹ nên bảo cha tìm một người đáng tin cậy, thuê cửa hiệu dưới danh nghĩa của người đó thì tốt hơn.” Vì gia đình họ không ở riêng nên mới phiền phức như vậy.

Thôi Thị gật đầu, con gái bà bây giờ thật thông minh, nhanh nhẹn, Bồ Tát hiển linh đã thấu lời cầu nguyện của bà, chồng bà thì đỗ tiến sĩ, hai con trai thì hiếu thuận, con gái thì nhanh nhẹn, hoạt bát, thực sự bà rất mãn nguyện.

Thực ra, Thôi Thị cũng hoài nghi sự nhanh nhẹn, thông minh đột xuất của A Vu, nhưng vì là mẹ nên ai chẳng mong con mình giỏi giang hơn nên chỉ nghĩ đến ưu điểm của con và tự thuyết phục mình để dập tắt mối nghi

hoặc trong lòng, cho rằng vì A Vụ đã lớn lại chăm chỉ đọc sách nên càng thông minh.

Vinh tam gia mặc dù biết tính cách của con gái, nhưng dù sao ông cũng ít khi ở nhà nên chỉ nghĩ Thôi Thị biết dạy dỗ con và không nghi ngờ gì cả.

Hai nha hoàn bên cạnh cô chủ cảm thấy nghi ngờ nhưng cũng chỉ xì xào bàn tán sau lưng thôi. A Vụ thường ngày hay mượn cớ Vinh Ngũ để làm việc này việc kia nên cũng gạt họ được một khoảng thời gian, nhưng sau đó do biết dùng cả tình cảm và sự uy nghiêm nên Tử Nghiên, Tử Phiến cũng không dám nói gì nữa, dần dần họ cũng quen với tính cách của cô chủ.

Chỉ có A Vụ là hay than thở, vì dù sao nàng vẫn còn nhỏ, có rất nhiều việc không tiện giải quyết, may mà Thôi Thị là người dễ tính, nghe lời người khác, nếu không thì làm sao A Vụ có thể xử lý công việc thuận lợi như vậy được.

Tối hôm đó, Thôi Thị đem chuyện thuê cửa hiệu ra nói với Vinh Cát Xương. Ông lập tức đồng ý, còn nói sẽ đi tìm người giúp, nhưng mọi chuyện lo liệu sau này phải hoàn toàn dựa vào Thôi Thị, hai người nói cười vô cùng tình cảm.

Hiệu quả làm việc của Vinh Cát Xương nằm ngoài khả năng dự đoán của A Vụ, vì chưa đến năm ngày, nàng đã nghe Thôi Thị nói là thuê được cửa tiệm rồi. Cửa tiệm này nằm trên con phố lớn phía đông kinh thành, lấy danh nghĩa của nhũ nương Vinh tam gia để thuê.

Nhũ nương của Vinh tam gia vì chọc giận lão thái thái nên bị đuổi ra khỏi Vinh phủ mười năm trước, nhưng Vinh tam gia luôn nhớ công ơn của bà, năm nào cũng đến thăm, ngày lễ tết thì mang quà biếu. Nhũ nương rất

trung thành với ông, thế nên mới bị lão thái thái tìm mọi lý do đuổi đi.

Còn buôn bán cái gì thì Thôi Thị không bàn bạc với A Vụ, Vinh tam gia đã nghĩ chu đáo giúp bà rồi, đó là cửa hiệu may thêu. Kỹ thuật thêu của nhà họ Thôi vốn đã có tiếng, lại được bà hướng dẫn, chắc chắn việc làm ăn cũng không đến nỗi nào. Nếu để A Vụ cho ý kiến, nàng cũng sẽ đề nghị mở cửa hiệu may thêu.

A Vụ tạm thời không cần lo lắng về những việc còn lại nên thấy thảm hơi hơn. Còn về việc quản thúc nha hoàn trong viện, A Vụ cũng nhắc với Thôi Thị, bây giờ mà bà răn dạy Tư Thư, Tư Họa cũng không phải là cách, cứ nhẫn nhịn đã, sau này có cơ hội thích hợp sẽ nói.

A Vụ cũng có ý định như vậy, chỉ là thời cơ còn chưa đến.

Chương 4

Tiền duyên chưa hết nên còn nhớ nhung

Từ lúc A Vu và Vinh Tú xô xát với nhau, nửa tháng rồi hai người họ chưa đến học đường, sau khi đi học lại, Vinh Tú thấy A Vu như biến thành người khác hẳn.

Vinh Tú chiếm phần thắng trong lần đánh nhau đó nên khi trông thấy A Vu, cô ta thấy mình hơn hẳn, nhìn A Vu với vẻ thương xót rồi nói: “Lục muội.”

A Vu lạnh lùng nhìn lại, hành lễ rồi đáp: “Tú tỷ.” Sau đó ngồi vào ghế phía trên và không nói thêm gì nữa, vừa hay nàng có thể nhân cơ hội này để thay đổi, đỡ mệt người.

Một tiểu cô nương gặp phải chuyện này, thay đổi cũng là điều bình thường mà!

Vinh Tú bức bối giơ chân đạp vào ghế của A Vu, nhưng nàng mặc kệ, để cô ta muốn làm gì thì làm.

“Này, thế là thế nào, mà vẫn trách tao đấy à?” Vinh Tú rít lên. A Vu vẫn im lặng không nói.

Vinh Tú lại lần nữa giở trò, vẩy mực lên váy của A Vu. Hôm nay A Vu cố ý mặc chiếc váy cũ từng bị Vinh Tú vẩy mực nên lần này nàng cũng không sợ bị vẩy mực thêm.

A Vu đứng dậy, Vinh Tú thấy thế thì cười, tưởng A Vu lại nổi cáu,

nhưng chỉ thấy nàng thu dọn sách vở rồi dặn Tử Phiến: “Ngươi ở đây xin phép thầy cho nghỉ học giúp ta, ta về nhà thay trang phục.” Nói xong, A Vu chẳng buồn nhìn Vinh Tú rồi quay người rời đi.

Vinh Ngũ vừa nhìn theo bóng lưng của A Vu vừa nghĩ, tiếc muội này không vì hành động khâu đầu hôm đó mà trở nên thấp kém, trái lại càng kiêu hanh hơn, rồi lại nhìn sang Vinh Tú và bĩu môi.

Trước đây Vinh Ngũ coi thường A Vu là vì thực ra tài nữ thì thường kiêu ngạo hơn người khác, huống hồ A Vu lúc trước lúc nào cũng rầu rĩ, nhút nhát nên Vinh Ngũ coi thường là lẽ đương nhiên. Mặc dù những ngày qua A Vu thay đổi rất nhiều, nhưng cảm nhận của cô ta về A Vu vẫn không có biến chuyển mấy, cho nên lần trước Vinh Tú và A Vu đánh nhau, Vinh Ngũ không can ngăn, cứ để bọn họ cùng mất mặt, sau này mới bót huênh hoang được.

Nhưng qua việc vẩy mực vừa rồi, Vinh Ngũ lại nhìn A Vu với con mắt khác.

So với Vinh Tú bồng bột, A Vu tuy nhỏ tuổi hơn mà đã biết nhẫn nhịn, cư xử đúng mực. Một người thông minh như Vinh Ngũ không thể không đánh giá cao và đề phòng A Vu.

Hôm đó, sau giờ dạy của Bạch tiên sinh, Vinh Ngũ bất ngờ gọi A Vu: “Lục muội, chúng ta cùng đi nhé!”

Thường ngày, A Vu hay cùng Vinh Tú đến Thịnh Lan Châu, không ngờ hôm nay Vinh Ngũ chủ động gọi khiến nàng ngạc nhiên dừng bước. Một năm qua, danh tiếng của Vinh Ngũ nổi như cồn, và tính khí ngày càng kiêu ngạo nên A Vu thực sự không ngờ Vinh Ngũ lại lên tiếng trước.

A Vu với Vinh Ngũ vốn tồn tại tâm lý ganh đua giữa hai tài nữ, không ai

phục ai. Kiếp trước, A Vụ chưa từng khâm phục tài nũ yểu điệu này nên kiếp này nàng tỏ ra rất bình thường.

Nhưng hôm nay Vinh Ngũ vứt bỏ tính kiêu ngạo, A Vụ chẳng có lý do gì không nhận, tỳ muội ruột thịt trong nhà thân thiết với nhau vẫn hơn. Vinh Tú dần dần bộc lộ mình là một người kém cỏi, tính cách hép hòi, lúc nào cũng tỏ ra ngông cuồng, thô lỗ, người như vậy A Vụ muốn tránh xa.

Hơn nữa, bây giờ cây cầu giữa A Vụ và Vinh Tú lại bị lão thái thái chặt đứt, chẳng có đường để tiến nữa rồi.

Vinh Tú thấy Vinh Ngũ và A Vụ vui vẻ đi cùng nhau thì hậm hực nghiến răng, sau đó vẩy mạnh khăn tay bước vượt qua hai người, nghênh ngang đi lên trước.

Ở Thịnh Lan Châu, Cốc Ngọc lại không tiếc lời khen A Vụ. A Vụ chơi đòn ngày càng giỏi, Vinh Ngũ cũng nhờ riêng A Vụ dạy bảo thêm cho mình, hai người dần trở nên thân thiết. Vinh Ngũ thấy A Vụ cư xử đúng mực, cũng không kiêu ngạo, nói năng từ tốn khiến cô ta vô cùng ngưỡng mộ, hơn nữa Vinh Cát Xương lại được chọn vào Viện Hàn Lâm nên Vinh Ngũ muốn thân thiết với A Vụ hơn.

Một hôm, A Vụ đang dùng cơm cùng Thôi Thị thì thấy trong miệng có gì đó là lạ, cho tay vào sờ thì thấy răng cửa hàm trên đã lung lay, A Vụ liền lay lay vài cái rồi nhổ luôn ra.

“A, A Vật nhà chúng ta bắt đầu thay răng rồi!” Thôi Thị cười.

Lý ma ma đứng bên cạnh vội vàng đón lấy chiếc răng trong tay A Vụ, rồi lại nhìn vào miệng nàng. “Là răng hàm trên, ném xuống gầm giường thì

sau này sẽ có hàm răng đều tăm tắp.”

Nói xong, Lý ma ma và Thôi Thị kéo A Vu vào phòng nàng, bảo nàng nhắm mắt lại rồi cầm chiếc răng đó ném vào gầm giường.

A Vu thiêu một chiếc răng, nói không quen, lại hay bị mọi người trong phòng trêu chọc, chỉ cần hơi mở miệng đã thấy trống hoác khiến nàng ngại không dám nói, bị người khác trêu thế nào cũng không nói, không cười. Đã thế, cứ khi nào về phủ, Vinh Cát Xương lại trêu chọc nàng, cả hai anh nàng cũng vậy.

A Vu không thích bị trêu đùa, đúng hôm lão thái thông báo không phải đi học nên nàng liền đi ra phía sau vườn dạo bộ.

Cảnh quan trong vườn phủ Quốc Công trông lộn xộn, cứng nhắc, không hiểu là do ai bài trí, có lẽ đó là sở thích của An Quốc Công đời thứ nhất cũng nên, nhưng đúng là có còn hơn không.

“Hôm nay là ngày gì không biết, bảo không học là không học sao?” Tử Phiến đi bên cạnh lầm bầm. Nếu trong phủ có chuyện gì thì họ đã biết từ mấy ngày trước chứ, vậy mà lúc chuẩn bị đến Dục Tú Các, họ mới được thông báo tin này.

A Vu tò mò cùng Tử Phiến đến Kỳ Hoa Viên. Trong Kỳ Hoa Viên có vài chậu cây cảnh, tượng khắc gỗ và một vài loài hoa cỏ lạ do mấy đời nhà An Quốc Công sưu tầm, trong đó có mấy chậu hoa trông khá lạ mắt, tinh xảo.

A Vu và Tử Phiến vừa bước đến chỗ rẽ thì gặp một bà nô bộc. Bà ta hé miệng cười. “Lục tiểu thư cũng đi dạo vườn hoa ư, hôm nay trong phủ đón khách quý, lão thái thái tiếp khách ở Kỳ Hoa Viên, vì là khách nam nên lão thái thái bảo các tiểu thư tránh đi, các cô đến chỗ khác chơi nhé!”

A Vu không làm khó bà nô bộc đó, mà chẳng có lý do gì để giận một bà già canh cửa, huống hồ đây là ý của lão thái thái.

A Vu cùng Tử Phiến rẽ sang bên phải, Tử Phiến buồn rầu nói: “Có gì mà phải tránh nhỉ, nô tỳ còn nghe thấy tiếng của tú tiêu thư, cô ấy không phải tránh thì tiêu thư sao phải tránh nhỉ?”

Khách quý, lại là nam, Vinh Tú cũng có mặt ở đó mà họ lại bảo nàng tránh đi, điều đó khiến A Vu liên tưởng ngay đến việc hôn sự. Việc này cũng không thể trách A Vu, nếu lão thái thái làm việc ngay thẳng thì A Vu đâu có để trong lòng. Vinh Tú bây giờ cũng đã đến tuổi mai mối, A Vu còn láng máng nghe thấy tiếng của đại phu nhân có nghĩa là họ cũng biết chuyện hết rồi. Đại phỏng, nhị phỏng đều có con gái đến tuổi gả chồng mà.

Chỉ là không biết khách quý nào lại khiến lão thái thái nôn nóng thế. Hôm nay nhìn thấy lão thái thái đè phỏng tam phỏng như kẻ trộm, không hiểu bà ta định làm gì. A Vu suy đoán, có lẽ ngày xưa di nương của Vinh tam gia là cái gai trong mắt lão thái thái nên đã đắc tội với bà ta. Mà trông dáng vóc của Vinh tam gia, rồi lại nhìn dung mạo của A Vu thì có thể biết được di nương của Vinh tam gia trước kia xinh đẹp đến nhường nào.

A Vu không quan tâm đến khách quý, chỉ quay sang nhìn Tử Phiến với ánh mắt sâu xa. “Sao lúc nãy không nói với bà già đó mà bây giờ mới chịu lên tiếng?”

Tử Phiến xì mặt, thị là điển hình của kiểu “gà cậy giàn chuồng” không những xưng vương xưng bá trong phòng, mà còn dám bàn luận cả về chủ nhân sau lưng, nhưng cứ gặp chuyện là chuồn mất.

“Nô tỳ... nô tỳ ban nãy không nghĩ đến.” Tử Phiến biện bạch.

A Vu “hừ” một tiếng. “Lúc nào nên lên tiếng giúp chủ nhân, lúc nào nên

khuyên chủ nhân, chẳng lẽ nha hoàn ngươi không nghĩ đến ư?”

Tử Phiến nghe xong không nói gì.

A Vu lại nói tiếp: “Hôm trước, phu nhân định mua cho ta thêm một nha hoàn nữa, vì bên cạnh ta còn thiếu một nha hoàn hạng hai, ta nói với phu nhân là ngươi và Tử Nghiên phục vụ cũng tốt, nếu chọn nha hoàn hạng hai thì tốt nhất nên cho ngươi làm.” Tử Nghiên đã là nha hoàn hạng hai rồi, còn Tử Phiến vẫn là nha hoàn hạng ba, theo quy định của phủ thì một cô chủ cần có hai nha hoàn hạng hai hầu hạ.

Tử Phiến vội nhìn cô chủ chăm chú, chờ nàng nói tiếp, ngân lượng hằng tháng của nha hoàn hạng hai hơn hẳn nha hoàn hạng ba năm trăm đồng, đây không phải là số tiền nhỏ.

“Nhưng phu nhân nói ngươi còn nhỏ, phải xem thế nào đã.” Lời này mà Tử Phiến cũng không hiểu thì A Vu cũng không cần phí sức giữ thị ở bên cạnh làm gì.

Tử Phiến lập tức cúi đầu, tỏ vẻ quyết tâm. “Nô tỳ nhất định sẽ hầu hạ tiểu thư thật tốt.”

A Vu nghiêng đầu nhìn Tử Phiến, có lẽ Tử Phiến không biết A Vu hay có động tác này là ý muốn nói “Ta đang đợi đây!”

Không biết lời nói vừa có uy lại có tình của A Vu có thực sự khiến Tử Phiến hiểu ra hay không, nếu sau này Tử Phiến nhanh nhẹn hơn thì cũng có thể ở bên A Vu được. Mặc dù Tử Phiến có vài khuyết điểm, nhưng A Vu thấy thị khá lanh lợi, biết ngóng tình hình, nếu sau này khôn khéo hơn thì nàng đỡ mất công tìm nha hoàn khác.

Không đến được Kỳ Hoa Viên, A Vu đành rẽ sang Lưu Hoa Ô. Núi Tây

Hà nằm phía sau Lưu Hoa Ô được coi là chỗ cao nhất của vườn hoa. Lão thái thái không cho A Vụ gặp khách quý thì nàng càng càng tò mò muốn biết đó là ai.

A Vụ men theo con đường nhỏ leo lên sườn núi Tây Hà, qua rặng cây có thể nghe thấy tiếng cười giả tạo như “chuông bạc” của Vinh Tú. “Nhi biểu ca, huynh nhìn diều gió của muội này.”

A Vụ ngẩng đầu nhìn lên, trên trời có bốn con diều gió màu sắc sặc sỡ đang bay lượn, cái cao cái thấp, thả diều vào mùa xuân là thời điểm thích hợp nhất.

Tiếng gọi biểu ca này khiến A Vụ phải nghiêng tai lắng nghe, không biết biểu ca nhà nào, vì nàng đứng ở khá xa nên không nhìn rõ tướng mạo.

“Tiểu thư, hình như đó là nhị công tử, con trai của người huynh trưởng đằng ngoại của đại phu nhân.” Tử Phiến đột nhiên lên tiếng.

“Ngươi nhìn thấy à?” A Vụ kinh ngạc ngoảnh đầu lại.

Tử Phiến gật đầu. “Không nhìn rõ lắm ạ, nhưng từ xa nô tỳ thấy rất giống.” Sau đó sự thực chứng minh phán đoán của Tử Phiến không sai chút nào, khiến A Vụ có cái nhìn khác về thị. Đúng là có bản lĩnh “thiên lý nhãnh^[1]”!

[1]. Thiên lý nhãnh: Mắt trong nghìn dặm.

Nương gia của đại phu nhân chính là Thành Ý Bá phủ, đại ca của bà chính là con trưởng của Bá phủ, nhưng cậu nhị công tử của vị thế tử này tuyệt đối không đủ tiêu chuẩn làm khách quý, A Vụ cũng đã từng gặp vị biểu ca này rồi nên lão thái thái chẳng cần thiết phải giấu giếm như thế.

“Hình như còn có một nam khách nữa, ngươi có nhận ra là con nhà ai không?” A Vụ hỏi Tử Phiến.

Tử Phiến kiẽng chân nhìn ra xa. “Nô tỳ không rõ, nhưng trông khí chất hơn hẳn Nghi thiếp gia, có lẽ người này chưa từng đến phủ ta.” Nghi thiếp gia mà Tử Phiến nói chính là nhị biểu ca Quách Bính Nghi, cháu thứ của Thành Ý Bá phủ.

A Vu thầm nghĩ, nam khách không biết tên đó có lẽ là do Quách Bính Nghi dẫn đến, nhưng hắn mà lại có người thân hay người bạn giỏi giang sao? Trong tâm A Vu, Thành Ý Bá phủ này cũng chỉ là phủ sa sút, mà trong mắt nàng ngoài hoàng thân ra, các phủ khác đều suy tàn hết.

A Vu có chút thất vọng. “Được rồi, về thôi!”

Hai người đang định quay về, bỗng nghe tiếng Vinh Ngũ gọi to: “Du biểu ca...”, sau đó là gì thì không nghe rõ.

Du biểu ca? Họ hàng thân thích trong phủ mà A Vu biết không hề có người nào tên là Du biểu ca, thêm nữa cái tên Du này gợi lên trong lòng A Vu ký ức nho nhỏ ngày xưa.

A Vu dừng bước, ngẩng đầu lên thì thấy hai con diều, một đỏ một xanh đang mắc vào nhau như sắp rơi xuống. Đúng vậy, sau tiếng kêu của Vinh Ngũ, hai con diều gió bị đứt dây rơi xuống cây to cách núi Tây Hà không xa.

“A, tiểu thư ơi, con diều bị đứt rồi kìa!” Trong giọng nói của Tử Phiến có chút hả hê.

A Vu không có tâm tư để ý đến Tử Phiến nữa, vì cái người mà Vinh Ngũ gọi là “Du biểu ca” đã bước đến an ủi cô ta, sau đó chạy về hướng Lưu Hoa Ô.

Khi người ấy lại gần, A Vu nhận ra vị Du biểu ca đó chính là người mà kiếp trước nàng quen, còn thương thầm nhớ trộm một thời gian, đó chính là

nhi công tử Đường Du - Đường Tú Cẩn, con của Văn Uyên Các đại học sĩ Đường Tân Sơn.

Chuyện cũ từ kiếp trước bỗng dội về. Ngày đó Đường Tú Cẩn lấy Cố Tích Huệ cũng không phải là do chàng tự lựa chọn. Tiền đồ của Đường công tử rộng mở, cha chàng sao có thể cho chàng lấy con gái của một vị công chúa được, huống hồ A Vu còn là một bình thuốc di động, không hy vọng sinh con đẻ cái, Đường Du sao có thể lấy một người con gái như nàng?

Chỉ vì A Vu giận chàng nên mới “vu oan” cho chàng tội háo sắc đi chọn Cố Tích Huệ, chứ thực ra tài tử Đại Đường chưa từng gửi tín hiệu nào cho A Vu.

Phải nói rằng con người của Đường Tú Cẩn lịch sự nho nhã, đối xử với mọi người rất thân thiết hòa nhã, không hề kiêu căng, lại chu đáo tỉ mỉ, đương nhiên tính chu đáo tỉ mỉ là do A Vu phát hiện thêm khi chàng chăm sóc Cố Tích Huệ.

Hai người họ sau khi thành thân thì rất yêu thương, quý trọng nhau, ân ái ngọt ngào, nếu không có chuyện về sau này thì Cố Tích Huệ có lẽ là nữ nhân hạnh phúc nhất kinh thành: dung nhan diễm lệ, gia thế hiển hách, lại lấy được phu quân như ý. Đáng tiếc, sau khi Chính Nguyên Đế lên ngôi, diệt trừ thù cũ, Đường Tân Sơn vì hết lòng ủng hộ Quý phi nên cũng rơi vào cảnh ngộ thân bại danh liệt, tài tử Đại Đường thì bị Sở Mậu giết chết, nam nữ trong nhà đều phải lưu vong.

A Vu mặc dù đang rất giận “người thương”, nhưng nghĩ đến cảnh ngộ thảm hại của chàng sau này, tất cả mọi oán hận trong lòng nàng liền tan biến như mây khói.

Dù bây giờ A Vu không còn oán hận Đường Tú Cẩn nữa, nhưng nàng

cũng không có ý giúp chàng.

Tử Phiến nhìn thấy Đường Tú Cẩn thì khoa trương thốt lên: “Công tử trông thật anh tuấn!”

A Vụ phải công nhận là Đường Tú Cẩn cực kỳ tuấn tú. Khuôn mặt góc cạnh, làn da trắng trẻo, thân hình cao lớn, dáng vẻ tràn đầy sức sống. Chàng là thiếu niên rất phong nhã tài hoa, nhanh nhẹn hoạt bát.

Xét về tướng mạo, trong kinh thành này A Vụ thấy chỉ có Sở Mậu là hơn Đường Du một chút, nhưng Sở Mậu lúc nào cũng thấy giả tạo khiến người khác buồn nôn, đâu thể so sánh được với sự phong độ của Đường Du.

Đường Du từ nhỏ đã nổi tiếng là thần đồng, ba tuổi biết đọc, bảy tuổi biết làm thơ, mười ba tuổi tham gia thi học viện đỗ tú tài, năm ngoái thi Hương còn đỗ đầu, mười bốn tuổi đã đỗ thủ khoa kỳ thi Hương. Đây là hiện tượng hiếm có trong lịch sử các triều đại.

Nếu không phải thầy giáo sơ chàng còn ít tuổi thành danh sớm dễ mắc sai lầm, không cho chàng tham gia thi Hội, chứ nếu năm nay mà thi thì không biết giữa Vinh Cát Xương và Đường Du, ai sẽ đỗ trạng nguyên nữa.

Sắc mặt Tử Phiến đột nhiên thay đổi, vừa khen thầm Đường Tú Cẩn tuấn tú xong đã kêu lên thát thanh.

A Vụ vội vàng lấy tay bụt miệng Tử Phiến. “Chớ lên tiếng.”

Tử Phiến bị A Vụ bụt miệng không nói được tiếp. “Nhưng, nhưng...”

Lúc này, Đường Tú Cẩn đã bước lên phiến đá cặp kênh ở Lưu Hoa Ô.

A Vụ và Tử Phiến đều biết phiến đá này vì họ hay đến đây chơi đùa, phiến đá đó cặp kênh là do bị Tử Phiến nhảy lên quá nhiều.

Đường Tú Cẩn không quan sát, một chân bị trượt xuống khe suối nhỏ phía dưới phiến đá, cả người chút nữa là đổ nhào xuống nước, may mà chàng phản ứng nhanh, một tay chống xuống đất, con suối này nước chưa đến bụng chân nên không bị ướt lướt thoát. Nhưng dù như vậy thì áo khoác ngoài của chàng cũng bị thấm nước.

Một công tử nho nhã, chỉn chu bỗng chốc giống hệt một chú gà bị nhúng nước.

A Vu nhất thời không nhịn được cười, nhưng ngay lập tức lấy tay che miệng lại, sợ người khác nhìn thấy cái lỗ trống hoác trên hàm răng. A Vu cố ý không nhắc nhở Đường Tú Cẩn, nhưng cũng không chủ động “trả đũa” chàng coi như tiểu thư A Vu này đã được giáo dục rất tốt rồi, còn về việc trở thành người tốt để nhắc nhở Đường Tú Cẩn thì A Vu chưa từng nghĩ tới.

“Ai đây?” Đường Tú Cẩn ngẩng đầu nhìn về phía A Vu.

A Vu thấy không trốn được nữa, đành ung dung đứng dậy, đứng từ trên cao nhìn xuống.

“Muội là...” Đường Tú Cẩn do dự giây lát. “Lục tiểu thư của phủ?”

A Vu thầm khen ngợi Đường Tú Cẩn, đầu óc của đại tài tử này suy nghĩ thật nhanh nhạy.

Đường Tú Cẩn mặc dù chưa từng gặp A Vu, nhưng nhìn trang phục, cách trang điểm và thấy có nha hoàn theo hầu thì đoán là cô nương trong phủ. Ba cô nương trước của Vinh phủ đều đã xuất giá, Vinh Tú, Vinh Ngũ thì hôm nay chàng đã gặp, cô nhóc này tất nhiên phải là lục tiểu thư rồi.

A Vu gật đầu, không lên tiếng đáp lại.

Đường Tú Cẩn hình như không quen ngẩng đầu nói chuyện với người

khác liền bước lên sườn núi giả, vì chân dài nên chỉ bước vài bước đã đến trước mặt A Vụ. Chàng cúi xuống thật thấp để nhìn kĩ cô nhóc có đôi mắt long lanh như nước, da trắng hồng như nụ hoa đào. “Vừa nãy là muội cô ý không nhắc nhở ta phải không?”

Lời này vốn là chất vấn, nhưng vì khuôn mặt của Đường Tú Cẩn lộ rõ ý cười, ngữ điệu ôn hòa nên lại không mang ý chất vấn.

Tử Phiến đứng một bên không dám mở miệng, đây chính là khách quý mà lão thái thái nhắc tới, vừa nãy thị cũng định lên tiếng nhắc nhưng lại bị tiểu thư bịt miệng nên không nói được.

A Vụ gật đầu. “Đúng vậy, thế thì sao?” Từ “đúng vậy” kéo dài âm cuối, điệu bộ kiêu ngạo như muốn ăn đánh.

“Cái con nhóc này!” Đường Tú Cẩn định giơ tay sờ vào búi tóc rất đáng yêu trên đầu A Vụ, nếu có thể, chàng còn muốn véo cái má nhỏ nhắn như quả táo kia, hai má trắng hồng, lại phùng lên như cái bánh bao khiến người ta chỉ muốn cắn một cái.

Đường Tú Cẩn vốn là người điềm đạm, ôn hòa, với cô nhóc xinh đẹp, ngây thơ thế này lại càng không thể giận được.

Nhưng A Vụ nào có để chàng giơ tay chạm vào, thoắt một cái, nàng đã kéo Tử Phiến vòng qua người chàng rồi chạy đi mất.

Đường Tú Cẩn đứng ở đó cười bất lực. Chàng không ngờ thiên kim của tân khoa trạng nguyên năm nay lại đáng yêu như vậy, dù bị trống cái răng cửa thì chàng vẫn thấy hồn nhiên, đáng yêu, mà tính cô nhóc cũng hoạt bát, có lẽ hợp với tiểu muội của chàng.

Tiểu muội của Đường Tú Cẩn là Đường Âm cũng đang trong độ tuổi

thay răng giống A Vu, vì cái răng cửa đó mà lúc nào cũng buồn bã, thấy người khác có hàm răng trắng đẹp là nổi cáu um xùm. Đường Tú Cẩn nghĩ, hai cô nhóc này đều bị thiếu răng cửa, chơi với nhau chắc sẽ hợp.

Cho đến khi không còn trông thấy Đường Tú Cẩn nữa, A Vu và Tử Phiến mới bước chậm lại.

“Tiểu thư, vị công tử đó là ai vậy?”

“Chàng là nhị công tử của Văn Uyên Các Đường học sĩ, Đường học sĩ năm nay cũng vừa vào các.” Mặc dù không phải là thủ phụ^[1] nhưng Đường Tân Sơn cũng chưa cao tuổi, mà thủ phụ năm nay đã hơn bảy mươi tuổi rồi nên ông có cơ hội giữ chức vụ này, thế nên Đường Tân Sơn là một trong những nhân vật có quyền thế mạnh nhất kinh thành.

[1]. Thủ phụ: Tên một chức quan thời xưa.

Đường Tú Cẩn không chỉ có cha làm Các lão mà bản thân cũng xuất chúng, thảo nào lão thái thái muốn giấu giếm, sợ tam phòng lại được hưởng phúc của Đường gia.

“Á, thế vừa nãy không phải chúng ta đã đắc tội với công tử của Các lão hay sao?” Tử Phiến sợ hãi run bắn người.

“Đường công tử là người độ lượng, không so đo với mấy đứa trẻ con như chúng ta đâu.” Đây cũng là lý do khiến A Vu dám nói những lời đó với Đường Tú Cẩn. Chàng là người lương thiện, dễ úc hiếp nên A Vu biết chàng sẽ không để bụng chuyện này.

A Vu chỉ lấy làm lạ không hiểu tại sao Đường Tú Cẩn lại đến Vinh phủ.

Thực ra, Đường Tú Cẩn chính là cháu bà chị dâu của mẹ ruột Quách Bính Nghi, kể ra thì đã là họ hàng xa với Quách Bính Nghi, huống chi là

Vinh phủ, thế nên A Vu nhất thời không nghĩ ra Đường Tú Cẩn và Vinh phủ có quan hệ gì.

Với mối quan hệ này, Quách Bính Nghi ở cùng một thư viện với Đường Tú Cẩn thì cũng thân thiết hơn người khác, nhưng không đủ để khiến cho Đường Tú Cẩn dễ dàng bước chân vào phủ An Quốc Công như vậy.

Thực ra, từ khi Đường Tú Cẩn đọc được bài văn bát cổ của Vinh Cát Xương, trạng nguyên kỳ thi Hội thì chàng đã nảy ra ý định muốn gặp mặt vị trạng nguyên này. Trên đời không chỉ có tài nữ kiêu ngạo, mà tài tử như chàng dù chỉ xung bá một vùng vẫn cứ kiêu ngạo, thế nên bài văn của Vinh tam gia thực sự khiến Đường Tú Cẩn cảm thấy khâm phục, muốn được ông chỉ giáo.

Hôm nay, Quách Bính Nghi chỉ mời Đường Tú Cẩn theo phép lịch sự, không ngờ nhị công tử lại hào phóng nhận lời khiến hắn cũng kinh ngạc.

Đường Tú Cẩn đến định gặp Vinh tam gia, nhưng lại được lão thái thái và đám phu nhân trong phủ coi là khách quý tiếp đón nồng nhiệt, khiến chàng ngại mà không tiện nói ra, mà cũng chẳng có cơ hội nào để nói.

Lão thái thái còn bảo Vinh Tứ và Vinh Ngũ gọi Đường Tú Cẩn là biểu ca giống như Quách Bính Nghi. Theo lệ, nam và nữ lên bảy tuổi thì không nên chơi đùa cùng nhau, nhưng nếu là họ hàng thân thiết thì quy tắc này sẽ nói lỏng hơn. Đường Tú Cẩn đã là “biểu ca” thì mọi lo ngại gặp gỡ giữa chàng và hai chị em họ cũng giảm đi nhiều.

Lão thái thái đang muốn chọn cháu rể, đại phu nhân cũng muốn chọn con rể, nhị phu nhân mặc dù trong lòng không lo lắng gì nhưng nếu được con trai của Các lão đế ý đến thì rất lấy làm vinh dự cho nhị phòng.

Vinh Ngũ thấy Đường Tú Cẩn thì tỏ ra khá rụt rè, e thẹn. Chàng có gia

thế hiển hách, con người chàng lại xuất sắc như vậy, nếu bảo không có chút rung động nào thì là nói dối, nhưng dù sao Vinh Ngũ vẫn biết thân biết phận, chỉ thỉnh thoảng cười e thẹn mà thôi.

Vinh Tú ngược lại rất nhiệt tình, phóng túng. Cô ta biết nếu không có gắng, việc tốt đẹp này sẽ chẳng thể nào đến lượt một đứa con gái con vợ lẽ như cô ta. Cũng như ban đầu nếu mẹ cô ta không chèo kéo Vinh nhị gia, chắc gì cha đã muốn rước mẹ về phủ, và đương nhiên cũng chẳng có chuyện sinh ra cô ta.

Vinh Tú lẽo đẽo đi theo Quách Bính Nghi đòi hắn thả diều. Chàng thiếu niên mười ba tuổi này tính tình trẻ con hơn Đường Tú Cẩn, thế nên hắn sẵn lòng chiêu theo ý của biểu muội xinh đẹp. Vinh Tú nịnh nọt hắn, rồi sau đó nói với lão thái thái rằng muốn thả diều.

Lão thái thái ngắm Đường Tú Cẩn, trong lòng rất ưng ý, ngoài miệng nói: “Bà lão này rất thích nhìn đám trẻ nô đùa, mau đi lấy mấy cái diều gió cho biểu thiếu gia và các cô nương chơi.”

Thấy lão thái thái đã có lời như vậy, Đường Tú Cẩn cũng đành phải nhận lời.

Diều gió một khi đã thả lên trời thì các bản lĩnh bắt đầu được thể hiện. Vinh Tú ra sức kéo con diều thả gần chỗ Đường Tú Cẩn, nếu diều vướng vào nhau còn có cơ hội nói chuyện.

Đáng tiếc ông trời không chiêu lòng người, người được lợi lại là Vinh Ngũ.

Đường Tú Cẩn thấy diều gió của Vinh Ngũ rơi xuống trong lòng thở phào nhẹ nhõm, an ủi Vinh Ngũ vài câu rồi lập tức tỏ ý là chàng muốn đi lấy diều về cho nàng. Đường Tú Cẩn không cho tên người hầu đi lấy để nhân cơ

hội này hóng gió một chút. Ánh mắt của lão thái thái và đại phu nhân nhìn chàng quá chăm chú, lại thêm từ cô nương quá nhiệt tình khiến Đường Tú Cẩn nhủ thầm: Có lẽ không thể đến Vinh phủ lần thứ hai, vì nơi đây thật nguy hiểm.

A Vụ và Tử Phiến lúc trở về liền đến thăng phòng của Thôi Thị. Tử Phiến vì có tâm sự nên mượn cớ đau bụng ở lại phòng mình. A Vụ không nói gì, vì phòng của nàng nằm ở phía đông phòng của Thôi Thị, chỉ cần đi qua một cái cổng là tới nên không cần có nha hoàn theo hầu.

Lúc Tử Phiến nghe A Vụ nói, trên đường đi cứ nghĩ đi nghĩ lại, khi thấy A Vụ đã đi khỏi, chờ lúc không có ai trong phòng liền kể hết chuyện hôm nay cho Tử Nghiên nghe. Trong mắt thị, Tử Nghiên vừa là tỷ vừa là người bạn đáng tin cậy nhất.

Tử Nghiên dù sao cũng hơn Tử Phiến ba tuổi, tính cách chín chắn hơn, nghe xong là biết A Vụ không hài lòng về Tử Phiến. Thị rất hiểu tính cách của Tử Phiến, điển hình là đứa ngang bướng. Hồi tiểu thư yếu đuối, nhút nhát thì Tử Phiến coi chẳng ra gì, giờ tiểu thư đã tự tin, kiên cường hơn thì Tử Phiến lại như con mèo bị cắt hết móng.

Nha hoàn có tính cách này hầu hạ chủ trong phòng thì không sao, chứ ra ngoài mà không biết bảo vệ chủ thì là phạm đại kỵ.

Tử Nghiên nghĩ hồi lâu rồi khuyên: “Tiểu thư nói thế là đúng rồi. Hôm nay cái bà nô bộc canh cửa đó đối xử thật vô lý, muội nên hỏi rõ ràng mới phải, đằng này muội lại để bà ấy “đánh vào mặt” tiểu thư như thế, rồi lại lùa bàu sau lưng bà ta. Chúng ta làm nô tỳ, việc đầu tiên là phải biết bảo vệ chủ, không có kiểu gấp chuyện thì co rúm lại trốn sau lưng chủ. Cái tính này

của muội phải thay đổi thôi, bỏ cái thói ngang ngạnh đi.” Tử Nghiên gí tay vào trán Tử Phiến.

“Chuyện này cũng không thể trách muội được, ở phủ này chúng ta chọc giận ai được chứ?” Tử Phiến bĩu môi cãi lại.

“Chẳng lẽ muội muốn chọc giận tiểu thư à? Theo tỷ thấy, tiểu thư không còn nền tính, nhút nhát như trước đâu.” Lúc nói với Tử Phiến, chính Tử Nghiên cũng đang suy nghĩ. Trước đây, thị chỉ muốn hầu hạ lục tiểu thư một cách yên bình, đến độ tuổi nào đó, thị sẽ bảo mẹ đi cầu xin với lão thái thái cho phép thị ra khỏi phủ đi lấy chồng. Nhưng giờ lục tiểu thư không còn ngốc nghếch như trước, thị phải dốc hết lòng phục vụ, cả nhà thị đang ở trong tay phu nhân, nếu hầu hạ không tốt, không còn mặt mũi nào nhìn chủ thì cả đời này của thị cũng sẽ chẳng có hy vọng gì hết.

Thêm nữa, Tử Nghiên cũng nghĩ đến chuyện tam lão gia đỗ trạng nguyên, tiền đồ xán lạn, dù sao thị cũng còn vài năm phục vụ bên cạnh tiểu thư, nếu tam lão gia làm quan to, sau này cũng có lợi cho mấy đứa nô tỳ như thị.

Nghĩ đến đây, Tử Nghiên càng cố gắng khuyên nhủ Tử Phiến, dù sao thị cũng chứng kiến tiểu nha hoàn này lớn lên từng ngày và thân thiết như tiểu muội.

“Chúng ta một lòng một dạ bảo vệ chủ, nhưng nếu xảy ra chuyện gì, tiểu thư liệu có bảo vệ chúng ta không?” Tử Phiến tiếp tục hỏi.

Tử Nghiên thở dài nói: “Phận nô tỳ là thế mà! Tiểu thư đứng ra bảo vệ chúng ta thì tốt, nếu không bảo vệ được thì chúng ta cũng hết lòng hết dạ với chủ rồi.”

Tử Phiến nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu. “Vậy muội sẽ nghe theo tỷ.”

Hai người trầm mặc hồi lâu, sau đó Tử Phiến lén tiếng trước: “Tỷ có cảm thấy tiểu thư nhà chúng ta đã biến thành một người khác hẳn không?”

Tử Nghiên thầm kinh ngạc nhưng không đáp, thị không hiểu rõ ý của Tử Phiến.

“Có câu: “Đọc sách khiến người ta sáng suốt, người học nhiều khí chất cao sang”. Tử Nghiên, tỷ nói xem có phải tiểu thư nhà chúng ta đọc nhiều sách nên mới thay đổi không?”

Tử Nghiên nghe thấy thế thì thở phào, lộ ý cười. “Đương nhiên là như vậy rồi. Không phải người xưa có câu: “Trong sách tự có ngàn bồ thóc. Trong sách tự có ngàn lâu vàng^[1]” ư? Đây chính là khí chất cao sang, một anh học trò nghèo chăm chỉ đọc sách sau này cũng tài đức hơn người, huống hồ là thiên kim tiểu thư con nhà quý tộc.”

[1]. Trích trong bài thơ của Tống Chân Tông Triệu Hằng (Trung Quốc).

Tử Phiến gật đầu đồng ý với cách nghĩ của Tử Nghiên.

Tuy nhiên, trong lòng Tử Nghiên thì không cho là vậy, từ trước tới nay tính thị ti mỉ hơn Tử Phiến, tuổi cũng lớn hơn, những thay đổi của tiểu thư trong gần một năm qua thị nhìn thấy rõ ràng, không phải thay đổi từ từ, mà là thay đổi hoàn toàn, cảm giác như tiểu thư sau một giấc ngủ dài liền biến thành con người khác vậy.

Nhưng Tử Nghiên không dám nói lời này với bất cứ ai, ngay cả đối với tam phu nhân. Phu nhân và tam gia giờ càng yêu quý tiểu thư, hai ca ca nàng cũng thân thiết, gần gũi với nàng hơn, nếu thị vạ miệng nói ra thì chẳng phải người chết đầu tiên là thị ư?

Nếu hỏi lục tiểu thư có gây ra chuyện gì đáng trách không thì nhất định là không. Cứ như hiện giờ mà xét thì lục tiểu thư nói năng hành xử rất thông

minh, hoạt bát, có lúc chẳng giống một đứa trẻ mới lên bảy, lên tám chút nào. Thế nên Tử Nghiên hầu hạ rất cẩn thận tỉ mỉ, thị có cảm giác bất cứ tâm sự nào của thị cũng không thể qua khỏi mắt của tiểu thư.

Trong lòng Tử Nghiên chỉ biết niệm thầm “A Di Đà Phật”, thị định sẽ giấu kín bí mật này trong lòng suốt đời, thấy Tử Phiến vô lo vô nghĩ, thị chỉ biết thở dài, kẻ ngốc có khi lại hưởng phúc.

“Tử Nghiên, tỷ nói xem, nếu chúng ta đọc sách biết chữ thì có phải cũng sẽ xuất khẩu thành thơ và... có khí chất như các tiểu thư không?” Tử Phiến nhìn xa xăm.

“Thôi, muội nghỉ đi, cả ngày chỉ nghĩ vớ nghĩ vẩn.” Tử Nghiên cười mắng. “Lẽ nào muội muốn trở thành tiểu thư?”

“Muội đâu có muốn làm tiểu thư, chỉ muốn đọc sách biết chữ, để sau này lấy được tấm chồng tốt...”

“Vớ vẩn, muội mới tí tuổi đâu mà đã nghĩ đến chuyện lấy chồng ư?” Tử Nghiên gí ngón tay vào gương mặt đang đỏ lên vì xấu hổ của Tử Phiến.

“Ta lại thấy Tử Phiến nói có lý đấy.” A Vụ bước vào phòng.

Tử Nghiên và Tử Phiến nhìn thấy A Vụ thì giật bắn mình, Tử Nghiên nhanh miệng: “Tiểu thư chờ nghe bọn nô tỳ nói lung tung.” Tử Nghiên không biết A Vụ nghe được bao nhiêu, trong lòng lo lắng, may mà không nói xấu tiểu thư.

Về phía A Vụ, nàng đã nghe hai người họ nói chuyện được bảy, tám phần. Nàng định đến phòng Thôi Thị, nhưng bà hôm nay bị đau đầu, không muốn bị ồn ào nên A Vụ liền về phòng, đến hành lang thì nghe tiếng trò chuyện, nàng liền yên lặng đứng ngoài.

A Vu từ trước đến giờ luôn thấy Tử Nghiên tính tình trầm lặng, làm việc cẩn thận, không để xảy ra sai sót, nhưng cũng chưa có điểm gì đáng khen ngợi, nhưng hôm nay nghe lời thị nói, ấn tượng về nha hoàn này trong nàng đã hoàn toàn thay đổi, xem ra thị là người thông minh, tâm tính cũng không tồi.

Sau đó nghe hai người nói về đọc sách học chữ, A Vu mới phát hiện cả hai đều không biết chữ. Đại nha hoàn trước đây của A Vu không những biết chữ mà cầm kỳ thi họa đều tinh thông. Thị ấy vừa là nô tỳ vừa là bạn của A Vu, bên dưới còn có một tiểu nha hoàn hầu hạ cũng được coi gần như một tiểu thư.

Chuyện này không hiếm, hầu như đại nha hoàn nào hầu hạ tiểu thư nhà quyền quý đều có phong thái gần bằng tiểu thư, như vậy mới thể hiện được thân phận của cô chủ.

A Vu không thực sự có ý dùng Tử Nghiên và Tử Phiến vì nàng luôn có ý định thay người khác, nhưng sau này thấy rằng không thể thay được cả hai, bây giờ lại thấy hai người này đều có tư chất nên nàng nảy sinh dự định khác.

Trước kia, người hầu kẻ hạ của A Vu đều có ma ma chỉ bảo dạy dỗ, sau khi được dạy dỗ thành thục mọi phép tắc mới đưa đến chỗ nàng. Nói khoa trương một chút thì mấy người hầu đó phải qua nhiều cửa ải thử thách, tuyển chọn trong số những người thông minh nhất mới được hầu hạ nàng. Đôi với mấy nha hoàn đó, được hầu hạ Quận chúa Khang Ninh là một diêm phúc, thế nên ai cũng cố gắng hết sức, ganh đua đến “sút đầu mẻ trán” mới được hầu hạ nàng.

Giờ ở phủ An Quốc Công, A Vu không còn được đài ngộ như vậy nữa, cho dù nàng muốn chọn nô tỳ mới cũng chưa chắc đã tốt hơn. A Vu đã nghĩ thông suốt, trong lòng cảm thấy rất hào hứng, nàng muốn nhìn thấy hai nha

hoàn mình đào tạo, dạy dỗ sẽ như thế nào.

Và thế là A Vu có một kế hoạch rất hiện đại mang tên “chơi trò chơi” bồi dưỡng nha hoàn.

“Đọc sách biết chữ là chuyện tốt, nếu Tử Phiến thích, hằng ngày ta sẽ dành một chút thời gian để dạy cô, tránh sau này ta muốn đọc cuốn sách nào, cô lại không biết chỗ nào mà tìm.” A Vu thản nhiên nói.

“Đúng ạ, đúng ạ.” Tử Phiến vui sướng cười híp mắt.

Tử Nghiên nghe thấy thế thì cũng muốn học, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Tử Nghiên và Tử Phiến đều là người Thanh Châu, tổ tiên đều làm nông dân, sau đó gặp phải năm mất mùa, hạn hán, rẽ cây cũng chẳng có mà ăn nên đành phải bán thân làm nô lệ, vì cả nhà không muốn xa nhau nên nói với bà buôn người bán cả nhà, đúng lúc đó Thôi Thị sắp xuất giá cần nha hoàn theo hầu, mẹ bà liền mua cả nhà họ, kể ra âu cũng là duyên phận.

Những người không biết chữ lại càng trọng chữ nghĩa, thường ngày, khi nhặt được tờ giấy có viết chữ, cha của Tử Nghiên đều cẩn thận cất giữ, Tử Nghiên thực lòng cũng muốn học chữ.

A Vu nhìn Tử Nghiên, cười. “Dạy một người cũng là dạy, dạy hai người cũng là dạy, vậy Tử Nghiên học chung luôn đi.”

“Vâng.” Tử Nghiên vội vàng đáp.

A Vu nói là làm, cứ buổi chiều hằng ngày, nàng dành nửa tiếng dạy Tử Nghiên và Tử Phiến, bắt đầu giảng từ *Thiên tự văn*^[1]. Hai người bọn họ mặc dù không có vốn kiến thức căn bản, nhưng lại rất chăm chỉ, thông minh nên

việc dạy cũng không đến nỗi vất vả.

[1]. *Thiên tự văn*: Dịch nghĩa là “bài văn nghìn chữ”, đây là một nghìn từ do Vương Hi Chi viết, nhưng các chữ rời rạc nhau, sau đó Lương Võ Đế lệnh Chu Hưng Tự thời Nam Triều biên soạn lại. Câu văn trong Thiên tự văn tự nhiên như lời nói, dễ đọc dễ nhớ, là cuốn sách vở lòng dành cho thiếu nhi Trung Quốc.

Tử Nghiên và Tử Phiến cũng coi như có phúc vì đã được một “danh sư” như A Vu dạy dỗ.

Đương nhiên A Vu cũng có sự ích kỷ riêng, nàng không giảng lễ giáo, kinh thư mà nữ nhi phải học, vì nàng đâu muốn họ giống con nhà quyền quý, mà chỉ tập trung kể cho họ nghe những chuyện về nô bộc trung thành, quan lại trung hiếu. Có lần nàng kể chuyện một nô bộc trung thành xả thân cứu chủ sau đó gặp nhiều may mắn, có lần nàng kể một nô bộc vì nghĩa mà trông nom tài sản cho chủ, rồi người chủ ăn chơi trác táng đã hồi tâm chuyền ý, những nô bộc này không chỉ trung thực mà còn rất thông minh.

Ý nghĩa sau câu chuyện kể là: Sau khi nô bộc đó bị người chủ thát bát đó đuổi về nông trang, anh ta vẫn một lòng lo lắng cho chủ, còn gây dựng được một sơn trang lớn, góp nhặt đủ nghìn lạng vàng, cuối cùng trả nợ cho chủ, rồi còn mua lại sản nghiệp của tổ tiên, đương nhiên cuối cùng nô bộc này cũng được hưởng cuộc sống an nhàn vì cả nhà chủ đều rất cảm kích và đối xử tử tế với anh ta.

Hai nha hoàn nghe kể chuyện có lẽ cũng thầm nhuần một chút, nhưng nhìn vẻ mặt của họ, A Vu biết muôn bọn họ hết lòng với mình e là còn quá sớm. Làm thế nào để sai khiến được họ, khiến bọn họ hâu hạ hết mình, lo cái lo của chủ, vui cái vui của chủ, chỉ dựa vào tiền và quyền thì đều không phải là cách tốt nhất, đặc biệt là những nô bộc có lương tâm.

Do đó, A Vu nghĩ có lẽ cần ban ơn cho họ, để thu phục họ hoàn toàn.

Nhưng thứ nhất, A Vụ không có người nào hoặc vật gì đáng giá, thứ hai nàng còn quá nhỏ, Tử Nghiên, Tử Phiến cũng chưa chắc phải cầu xin nàng điều gì.

Huống hồ cái trò ban ơn này một khi bị vạch trần thì sẽ bị oán hận, thực sự không phải là cách hay, thế nên tốt nhất là không làm chuyện này.

Nghĩ đến đây, A Vụ đành tạm gác suy nghĩ “đầu cơ trực lợi” này lại.

A Vụ nghĩ, tích tiểu thành đại, làm nhiều việc tốt tất sẽ nảy sinh tình cảm. Cũng may nàng còn nhỏ tuổi, mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều không cần nàng lo lắng nên cũng có thời gian chơi đùa với hai nha hoàn này.

Sau đó, A Vụ không chỉ dạy bọn họ biết chữ mà còn dạy họ thơ ca bồi dưỡng tâm hồn. Lúc rảnh rỗi, nàng còn đọc *Xuân Thu*, *Sử ký* cho bọn họ nghe, đào tạo hai người họ gần giống với tiểu thư. Đương nhiên chuyện này sẽ nhắc sau.

Lại nói về hoàng thân quốc thích, môn gia quý tộc trong kinh thành rất nhiều, mỗi tháng đều có yến tiệc lớn nhỏ, nào là lấy vợ, gả con, hôm nay làm đại thọ, mai làm đầy tháng. Nhưng nhà mời vương công quý tộc đến đầy đủ nhất thì phải kể đến Hoa Đinh Bá.

Hoa Đinh Bá được nể nang như thế không phải vì ông ta có bản lĩnh gì, mà vì nhà ông ta sinh được cô con gái tốt, ngay cả đương kim Hoàng hậu cũng phải kiêng nể Hướng Quý phi - cô con gái út của Hoa Đinh Bá.

Hướng Quý phi hơn mười năm qua đều được Hoàng thượng sủng ái, con trai của bà là Lục Hoàng tử cũng rất được lòng Hoàng thượng, thế nên những năm qua Hoa Đinh Bá được thơm lây. Hoa Đinh Bá tổ chức mừng thọ sáu

mươi, ngay cả Hoàng thượng cũng mang quà đến chúc, hào môn quý tộc trong kinh thành ai mà không nể nang ông ta cơ chứ.

Hướng Quý phi lại là người lòng dạ hẹp hòi, ai không nể nang cả họ nhà bà ta, bà ta sẽ khiến cho cả họ nhà đó không ngóc đầu lên được.

A Vụ hiểu rõ khúc mắc trong tâm tư của bà ta.

Hướng Quý phi xuất thân bình thường nên đặc biệt coi trọng thể diện, thích phô trương, kiêu phai làm thật cao, thật to, ngay cả kiêu của Hoàng hậu nương nương cũng không to bằng. Vì bà ta được Hoàng thượng sủng ái, quý như vàng nên chẳng ai dám động vào và chẳng ai dám nói một câu nào.

Trước kia, Hoa Đinh Bá chỉ là người bán đậu phụ, con gái được sủng ái, cha mà bán đậu phụ thì còn ra thể thống gì nữa nên Hoàng thượng mới sắc phong cho ông là Hoa Đinh Bá. Hồi đó Hướng Quý phi cũng phải đi bán đậu phụ, sau bị bọn lưu manh giở trò trêu chọc, gặp Hoàng đế cải giá đi tuần, thế rồi anh hùng cứu mỹ nhân. Vì giai thoại anh hùng cứu mỹ nhân, lại vì Hoàng đế mê bà điên đảo thần hồn, cộng thêm Hướng Quý phi có ý tạo thanh thế, cố đạt danh hiệu mỹ nhân đẹp nhất triều Đại Hạ nên bọn nô tỳ hầu hạ không ai được phép nhắc đến xuất thân của bà.

Mặc dù không ai dám nhắc đến, nhưng những người cao tuổi thuộc gia đình quyền quý trong kinh thành đều biết xuất thân hèn kém của Hướng Quý phi. Ai cũng coi thường chiêu quyền rũ Hoàng thượng của bà ta, nhưng ngoài mặt không ai dám tỏ ra khinh thường Hoa Đinh Bá.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ, đó chính là người mẹ kiếp trước của A Vụ, Trưởng Công chúa Phúc Huệ.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ là tỷ ruột của đương kim Hoàng thượng, trong cung có rất nhiều chuyện xấu xa, đương kim Hoàng thượng còn sống

đến giờ cũng là nhờ công lao to lớn của Trưởng Công chúa nên ngài rất kính trọng, yêu mến bà.

Trong kinh thành cũng chỉ có Trưởng Công chúa là dám không nể mặt Hướng Quý phi và Hoa ĐÌnh Bá.

Hai nữ nhân đều được Hoàng đế yêu quý, một người là tỷ ruột; một người là ái phi. Một ngọn núi không thể có hai hổ, hai nữ nhân đều không thuận mắt nhau. Trưởng Công chúa hận Hướng Quý phi xảo quyệt, làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Hoàng đế, đồng thời cũng đố kỵ với bà ta. Trước đây, Hoàng đế luôn nghe theo lời khuyên của Trưởng Công chúa, nhưng từ sau khi có Hướng Quý phi, bị bà ta rót vào tai những lời ong mật nên khó tránh được phần nghiêng về phía ái phi.

Còn Hướng Quý phi cũng hận Trưởng Công chúa, hận bà xuất thân cao quý, luôn coi thường mình. Trưởng Công chúa thường trách móc bà ta trước mặt Hoàng đế, thế nên ở chốn phòng the, bà ta cũng nói xấu Trưởng Công chúa. Mỗi hận thù giữa hai người đàn bà còn sâu sắc hơn cả thù giết cha.

Vì những lý do trên, A Vụ đương nhiên cũng ghét Hướng Quý phi.

Lần này, Thôi Thị cùng đại phu nhân đến phủ Hoa ĐÌnh Bá chúc thọ. Nếu là phủ khác, A Vụ nhất định đòi đi theo bằng được, nhưng phủ Hoa ĐÌnh Bá thì không.

Đến gặp toàn người có óc bã đậu, A Vụ không có nhã hứng.

Huống chi Trưởng Công chúa cũng không bao giờ đến phủ Hoa ĐÌnh Bá nên A Vụ càng không muốn đi.

Thôi Thị lấy làm lạ vì mỗi lần có người đến mời phủ Quốc Công đi dự tiệc, A Vụ luôn ngược ánh mắt lấp lánh nhìn bà, lần nào cũng muốn đi, lần

này có thể đi một cách đàng hoàng thì lại chẳng thấy A Vu nói gì.

“A Vật không vui à, chẳng phải con luôn muốn đi chơi, kết giao bạn hữu sao?” Thôi Thị xoa trán A Vu, sợ con bị ôm nên mới không hào hứng đi.

A Vu há miệng chỉ vào chiếc răng cửa bị thiêu của mình.

Thôi Thị và Lý ma ma đứng bên cạnh bật cười.

“Đã lớn rồi đây, biết giữ thể diện rồi!” Thôi Thị cười to.

A Vu nhíu mày, giậm chân tỏ ý rất giận. Nàng rất để ý đến cái răng trống hoác của mình, không chịu nổi dung mạo không toàn diện này, may mà lúc nào đó răng sẽ mọc.

Thôi Thị mới không cười nữa. “Được rồi, được rồi, lần này con không đi là được chứ gì.”

A Vu không đi, nhưng Thôi Thị bắt buộc phải đi, không những thế bà còn phải ăn mặc thật đẹp, dù sao bây giờ bà cũng là phu nhân của trạng nguyên có quyền thế. Đây là yến tiệc hội tụ rất nhiều các quý phu nhân trong kinh thành nên không thể thất lễ được.

Vừa nhận được thiệp mời, Thôi Thị đã dành thời gian chọn trang phục và trang sức.

Lần đầu tiên bà đi dự yến tiệc với tư cách là phu nhân trạng nguyên, không còn là người vợ của một tam gia vô danh ở phủ An Quốc Công nữa, thế nên lần này bà đặc biệt coi trọng và cũng rất lo lắng.

Chọn đi chọn lại mấy ngày mà bà vẫn không ưng, chiếc này thì màu quá sặc sỡ, chiếc kia thì hơi già. Nhưng trang phục của Thôi Thị hầu hết là những

cái như thế, bây giờ đi may thì cũng không kịp nữa.

“Con giúp mẹ chọn một bộ nhé!” A Vu nhìn Thôi Thị lo lắng vì một chuyện nhỏ như vậy thì chỉ biết cười thầm.

Thôi Thị hơi xâu hổ. “Chuyện này... không phải vì mẹ sợ cha con mất mặt sao?” Nói xong còn gí tay vào trán A Vu. “Nhóc con, lại còn cười mẹ nữa!”

A Vu xoa xoa trán, bĩu môi. “Con lớn rồi đây nhé, sau này đừng có gí tay nữa, không cẩn thận gí nhiều làm cho ngốc thì mẹ phải hối hận đấy.”

Thôi Thị vừa cười vừa đáp: “Con gái ngốc mới tốt, ngốc mới được hưởng phúc.”

Cuối cùng, A Vu chọn giúp bà một chiếc áo màu hồng tím, đây là chiếc áo Thôi Thị mặc từ nhiều năm trước.

“Cái này không được, màu trẻ quá, mẹ đã chừng nào tuổi rồi mà còn mặc cái này.” Thôi Thị liên tục lắc đầu.

Thực ra Thôi Thị rất trẻ đẹp, làn da trắng nõn, chỉ là bây giờ bà đã có con mười bốn tuổi rồi nên cho dù có trẻ đẹp cũng không thể trang điểm giống các cô nương được.

A Vu mặc kệ Thôi Thị lắc đầu, khăng khăng chọn cho bà chiếc váy mã diện xếp ly màu đất điểm hoa nhỏ mà bà chê cổ lỗ.

“Mẹ thử mặc bộ này đi, sau đó hãy nói hợp hay không.”

Thôi Thị nhìn dáng vẻ tự tin, đáng yêu của A Vu thì muốn bật cười. Trong lòng bà chỉ nghĩ A Vu đang nghịch ngợm, chiếc áo và váy này không hợp chút nào, nhưng không muốn làm phật ý con, bà bước ra sau tấm bình

phong thay đồ.

Thôi Thị vừa bước ra, mọi người đều mở to mắt nhìn, Lý ma ma vỗ tay lên tiếng: “Ồ, đẹp quá, không ngờ phối hợp với nhau lại đẹp thế, lão nô thấy rất hợp, đẹp lắm!” Lý ma ma đi quanh Thôi Thị một vòng.

Thôi Thị bước đến trước gương xoay nhẹ, bản thân bà cũng thấy rất hài lòng.

Thôi Thị vẫn còn trẻ, chiếc áo màu hồng tím tôn lên làn da trắng nõn, đôi môi đỏ hồng nên khó tránh khỏi cảm giác trẻ con, nhưng chiếc váy bên dưới màu đất vừa hay kìm lại được sự trẻ trung đó, khi nhìn vào tạo cho người ta cảm giác đoan trang, độ lượng.

Cách phối hợp mạnh dạn thế này là lần đầu tiên Thôi Thị thấy. “Xem ra A Vụ nhà chúng ta có con mắt thật tinh tường.”

Đương nhiên rồi, người không biết con là ai hay sao! A Vụ ưỡn ngực ngẩng cao đầu cười tươi, tỏ ra vô cùng đắc ý.

Chọn xong trang phục là đèn lượt chọn trang sức, đây là một việc khó. Bây giờ Thôi Thị chỉ có mỗi chiếc trâm kim ngọc lan, lần nào đi ra ngoài bà cũng cài, lần này lại dùng nữa thì chắc chắn sẽ bị người ta chê cười.

“Trang sức của mẹ trước đây đã bán rồi à? Nếu chỉ cầm cổ thì có thể thuộc về một cái.” A Vụ nêu ý kiến. “Hay bây giờ mua một bộ khác!” Hiện tại Thôi Thị vẫn còn chút tiền, mua một chiếc trâm khác cũng được.

Thôi Thị lắc đầu. “Tiền còn phải dùng vào nhiều việc, ngân lượng đã tiêu pha như nước rồi.” Thôi Thị thấy xót ruột, nếu phải tiêu cho chồng, hai người con trai và A Vụ thì bà không tiếc, nhưng mua cho bản thân thì bà lại không nỡ.

“Nhưng sau này phu nhân cũng phải ra ngoài nhiều, không thể đối phó như thế mãi được, dù sao cũng phải chuộc một vài cái về.” Lý ma ma khuyên nhủ.

Thôi Thị nghe xong mới đồng ý, sai người đem bạc đến hiệu cầm đồ chuộc chiếc trâm hình hoa kim hải đường về.

Dù đã chuẩn bị mọi thứ chu đáo, nhưng trước khi ra khỏi nhà, Thôi Thị vẫn lo lắng.

“Những Quốc Công phu nhân, Hầu phu nhân đó ánh mắt như hổ báo, chẳng có gì qua nổi ánh mắt của họ, lại kiêu ngạo, ta thấy ngại lắm.” Thôi Thị phàn nàn với Lý ma ma.

A Vụ tiễn Thôi Thị ra ngoài, nghe mẹ nói thế thì nhìn bà một lượt, thấy bà xinh đẹp đoan trang, tính cách hiền hậu hòa nhã, cử chỉ đúng mực, bèn lên tiếng an ủi: “Mẹ không phải lo lắng, chỉ cần chịu khó nín nhịn là được, không chừng tổ tiên của những phu nhân mấy đời trước đó cũng chỉ là nông dân mà thôi, mẹ không cần e ngại họ.”

Thôi Thị được A Vụ an ủi thì cũng yên tâm hơn, tuy nhiên bà đâu ngờ mấy đời trước của phủ An Quốc Công cũng chỉ là nông dân, có điều A Vụ không nói.

Buổi chiều Thôi Thị trở về với vẻ mặt vui mừng, đây là lần tiên bà đi dự tiệc mà vui vẻ về nhà như vậy.

Các nhân vật trong kinh thành đa số hiểu biết, kiểu người như lão thái thái dù sao cũng chiếm số ít. Vinh Cát Xương là quan trạng nhưng cũng chưa phải là chức vị cao sang gì, mà khách tham dự đều hiểu lý lẽ cả. Hôm nay

Thôi Thị được tiếp đãi chu đáo hơn, đương nhiên chỉ nhiệt tình hơn trước chút ít mà thôi. Dù sao bà còn quen được mấy phu nhân có tướng công làm ở Viện Hàn Lâm để nói chuyện, chồng họ có địa vị tương đương nên tự cảm thấy thân thiết hơn, Thôi Thị không còn đứng lẻ loi một góc nữa.

Vừa về nhà, Thôi Thị đã hào hứng kể lại mọi chuyện cho A Vu nghe, nói rằng các phu nhân khác đều hết lời khen bà biết phổi đồ, bà kích động đến nỗi mặt đỏ ửng. Đương nhiên dáng vẻ lo lắng của bà chỉ biểu lộ ở nhà, khi ra ngoài, bà nghe lời A Vu, luôn nhủ thầm phải nín nhịn, bình tĩnh và quả thực đã không xảy ra sai sót gì, người khác cũng không còn châm chọc bà nữa.

Còn nhớ hồi xưa Thôi Thị được gả về Vinh phủ, dù biết cha bà là tri phủ, nhưng các phu nhân trong kinh thành chỉ coi bà là một đứa con gái quê mùa con vợ lẽ đến từ một vùng xa xôi hẻo lánh. Lúc đó Thôi Thị đã phải chịu không ít ám úc, về sau trừ những buổi tiệc cần phải đi, còn lại thì bà dứt khoát không ra khỏi nhà.

Hai mẹ con A Vu nói chuyện về trang phục của các phu nhân trong kinh thành, xem cách ăn mặc của họ hiện nay thế nào, Thôi Thị vừa mở một tiệm may nên bà quan tâm nhất là vấn đề này.

“Theo mẹ biết, các phu nhân trong kinh thành hiện nay chẳng ai sánh kịp với Vệ Quốc Công phủ Cố đại tiểu thư, dáng vẻ lanh khí chất như tiên giáng trần vậy.” Cứ nói đến cách ăn mặc, trang điểm, Thôi Thị lại nhớ tới Cố đại tiểu thư mà mọi người hết lời khen ngợi.

Thôi Thị nhắc đến cái tên ấy với vẻ ngưỡng mộ và ghen tị, vị tiểu thư đó vừa bước vào Bá phủ là gần như tất cả phu nhân, thái thiêng đều kéo tay nàng ta hỏi thăm ân cần, những nhà nào có con trai đến tuổi thành thân thì càng nhiệt tình săn đón, đúng là “nhất gia hữu nữ bách gia cầu^[1].” Nếu A Vu của bà mà được sinh ra ở một gia đình như thế thì sẽ chẳng kém gì Cố đại tiểu thư.

[1]. *Nhất gia hữu nữ bách gia cầu: Một nhà có con gái mà trăm nhà đều muốn lấy.*

A Vu không tiện nói cho Thôi Thị nghe, vì kẻ thù của nàng chính là Cố Tích Huệ.

Cố Tích Huệ là con gái trưởng của nhị thúc A Vu ở kiếp trước, chính là Vệ Quốc Công phủ đại tiểu thư. Dáng vóc, sức khỏe của tỷ ta đều hơn hẳn A Vu, mặc dù mẹ nàng là Trưởng Công chúa, nhưng lão thái thái ở phủ Vệ Quốc Công yêu thương nhất chính là Cố Tích Huệ.

Với tính cách kiêu ngạo của A Vu thì nàng và Cố Tích Huệ đều ngầm ngầm không thuận mắt nhau, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả vờ là tỷ muội hòa thuận. A Vu bướng bỉnh, kiêu hanh nên lúc nào cũng so đo với Cố Tích Huệ, muôn ganh đua với tỷ ta, khiến sức khỏe càng yếu.

A Vu của kiếp này nghe thấy cái tên Cố Tích Huệ đã thấy sự khác biệt càng lớn. Tỷ ta chính là ngôi sao sáng nhất trong đám quý nữ ở kinh thành, còn A Vu thì ngay cả hạng thấp bé như ngọn cỏ thoi cũng không phải.

“Con không nhìn thấy trang phục cô ấy mặc trên người đầy thoi, hình như là vải xa tanh Vu Ánh thì phải, màu đẹp tựa trời xanh mới được gột rửa, nghe nói năm nay các quan chỉ được năm cuộn, vậy mà một cuộn đã thuộc về cô ấy rồi.”

A Vu đã từng biết thứ vải Vu Ánh này, mỏng và nhẹ như mây, mùa hè mặc vào cực kỳ dễ chịu thoảng mát, vô cùng đắt và quý hiếm, người bình thường không bao giờ nhìn thấy được.

Khi A Vu còn là Quận chúa Khang Ninh, mỗi năm nàng đều có một cuộn vải này nhưng Cố Tích Huệ không bao giờ có. Còn bây giờ vật đổi sao dời, mọi thứ đều đã thay đổi. A Vu còn nhớ bộ dạng vuốt ve vải xa tanh của Cố Tích Huệ lúc đó. Lão phu nhân muôn A Vu nhường cho Cố Tích Huệ một

cuộn, nàng không chịu, nhưng chẳng ai nói gì được nàng.

Trưởng Công chúa thường nói A Vụ vóc dáng xinh đẹp, mùa hè mặc vải Vụ Ánh mới hợp, mặc các loại khác không thoáng khí, dễ mẩn ngứa, khiến Cố nhị phu nhân bức tức chỉ biết giật chân.

Nay phủ Vệ Quốc Công chỉ có một cô cháu gái Cố Tích Huệ nên đương nhiên đồ ngon vật lạ đều thuộc về tỳ ta.

“Cố đại tiểu thư mà mẹ nói có phải là cháu gái của Trưởng Công chúa Phúc Huệ không ạ?” A Vụ chớp mắt, hòa theo vẻ kích động của Thôi Thị.

“Đúng rồi! Thân phận của người ta mới cao quý làm sao! Cùng là phủ Quốc Công, nhưng phủ Vệ Quốc Công của nhà người ta thì khác hẳn. Khi xưa Vệ Quốc Công hộ giá có công, cứu được Hoàng thượng, Hoàng thượng liền gả Trưởng Công chúa Phúc Huệ cho đại công tử nhà họ Vệ, chính là Vệ Quốc Công bây giờ. Nhị gia nhà họ Cố cũng có khí chất, từng đỗ tiến sĩ, giờ giữ chức Lại bộ Thị lang. Mấy vị đó đều rất tài giỏi.” Thôi Thị hào hứng kể một hồi.

A Vụ không muốn nghe mấy chuyện này, chuyện của phủ Vệ Quốc Công, nàng còn biết rõ hơn Thôi Thị. “Mẹ có gặp Trưởng Công chúa Phúc Huệ không?”

Thôi Thị ngân người một lúc mới đáp: “Có gặp.”

“Vậy mẹ thấy bà ấy như thế nào ạ?”

Thôi Thị thấy A Vụ rất hứng thú về chuyện của Trưởng Công chúa, nhưng bà cũng chẳng còn câu gì khác ngoài câu “tôn quý phi phàm”.

A Vụ nhìn Thôi Thị, bà nói thế là sao, ai chẳng biết Trưởng Công chúa tôn quý.

“Ngoài cái đó ra, mẹ có ấn tượng gì về Công chúa không, hai người có nói chuyện không?”

“Người như nương nương sao chúng ta có thể nói chuyện được, mẹ chỉ nhìn thấy từ xa thôi.” Trưởng Công chúa nổi tiếng khắp kinh thành về sự kiêu ngạo, với xuất thân của Thôi Thị, chỉ e Trưởng Công chúa không buồn nhìn bà cái nào áy chứ.

Thôi Thị thấy Trưởng Công chúa chẳng nhìn mình bằng nửa con mắt nên bà cũng chẳng có cảm tình gì, có điều bà sợ A Vu còn nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện nên không dám nói xấu nương nương ấy trước mặt con, sợ sau này không cẩn thận đắc tội với Trưởng Công chúa.

A Vu có chút thát vọng thu lại ánh mắt.

Không nghe ngóng được tin tức gì về Trưởng Công chúa, A Vu đành trầm ngâm nghĩ ngợi, tỉ mỉ liên kết các sự việc xảy ra ở bữa tiệc chúc thọ ở phủ Hoa Đinh Bá.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ không tham dự tiệc mừng thọ ở phủ Hoa Đinh Bá vì bà ủng hộ Ngũ Hoàng tử, vậy mà Cố gia nhị phỏng lại đi, thảo nào sau khi Ai Đế lên ngôi, Vệ Quốc Công phủ không bị lật đổ. Trưởng Công chúa bắt đầu sống những ngày tháng khó khăn, nhưng Hướng Quý phi chưa kịp ra tay thì đã gặp phải sự mưu phản của Sở Mậu.

Lúc đó Hướng Quý phi chỉ có thể để yên cho Trưởng Công chúa.

Cứ nhắc đến những chuyện lăng nhăng này, A Vu lại thấy mệt mỏi, buồn phiền, bây giờ nàng lại muốn được coi Trưởng Công chúa là mẹ, kể cho bà nghe hết mọi chuyện xảy ra từ kiếp trước, để bà có sự phòng bị. Nhưng rõ ràng những chuyện đó nàng chỉ có thể nghĩ thôi, ngay cả việc gặp mặt

Trưởng Công chúa một lần cũng khó nữa là đi nhận mẹ.

Nếu được gặp, A Vụ cũng không dám kể tất cả sự thật cho bà nghe, mấy chuyện quái đản này kể ra không chừng còn bị Trưởng Công chúa thiêu chét áy chứ, thế nên bây giờ cứ đi bước nào hay bước đó vậy.

A Vụ lại nghĩ đến Vinh tam gia, không biết có thể mượn tay ngài “bóp chết” âm mưu phản nghịch của Sở Mậu hay không, đương nhiên việc đó cũng khó như lên trời.

Nghĩ đến những chuyện này, A Vụ cảm thấy đau đầu, không hiểu ông trời để nàng sống ở kiếp khác là có ý gì, người mất đi như ngọn đèn đã tắt, trước khi mất A Vụ cũng không oán hận, nàng sinh ra trong phú quý, lớn lên trong vòng tay yêu thương của cha mẹ, từ nhỏ đã được thương yêu chiều chuộng, chẳng có chuyện gì không thuận lợi, chỉ vì sức khỏe yếu ớt nên ra đi sớm, nhưng nàng cũng chẳng oán than, hối hận. Nàng được sống như thế mà còn oán hận ông trời bất công nữa thì thật là tham lam!

Sau đó, linh hồn A Vụ phiêu du khắp nhân gian, nàng đã không còn là người của thế giới này nữa nên có thể nhìn thấy được mọi nhân quả, gieo nhân nào gặp quả ấy. Sau này Trưởng Công chúa sống trong thê lương, buồn bã, chính vì từ lâu bà luôn đối đầu với Chính Nguyên Đế và không ít lần ra tay độc ác. Còn Chính Nguyên Đế mặc dù có cả thiên hạ nhưng cũng không vui, đêm dài cô đơn, chỉ có một đồng tấu Chương bên cạnh làm bạn, hậu cung đông người nhưng không ai có thể chia sẻ.

A Vụ hận Sở Mậu luôn tìm mọi cách xúc phạm Trưởng Công chúa, nên linh hồn nàng đã bay vào trong thâm cung định dọa hắn, nhưng cung điện rộng lớn, thâm sâu, dù hắn được ngồi sau trường án nhưng cuộc đời cũng thật thê lương, thỉnh thoảng hắn lại trầm tư không biết đang nghĩ gì, nhìn bóng lưng hắn hắt lên tấm bình phong trông rất cô độc, lẻ loi.

A Vu bỗng thấy thương cảm cho cuộc đời của các đế vương, họ phải sống trong cô đơn, việc nước nặng nề, mối lo trăm bề, lại phải thức đêm làm việc, đáng buồn cười là họ lại không thấy được sự trống rỗng của cái ghế rồng.

A Vu chứng kiến quá nhiều nên đã từ bỏ ý nghĩ muốn dọa Sở Mậu, nàng thấy hấn tự chuốc khổ vào thân, phải sống thế này thật đáng đời, cả cuộc đời không tìm được ai quan tâm đến hấn chân thành.

A Vu cứ nghĩ đến chuyện trước kia là thấy phiền muộn, chỉ mong bản thân đừng lớn nữa, cứ sống như hiện tại thì tốt biết bao.

Đáng tiếc năm tháng như thoi đưa, người mất, người chào đời, chỉ chớp mắt đã đến đầu mùa hạ.

Người cháu trưởng của Thọ Xương Hầu gia mở tiệc đầy tháng cho con trai đầu lòng, lần này A Vu có thể ra ngoài dự tiệc rồi.

Phủ Thọ Xương Hầu và Thôi Thị có quan hệ họ hàng, biểu tỷ của Thôi Thị được gả cho người cháu thứ của nhà đó.

Thôi Thị dắt tay A Vu xuống xe ngựa, đi theo sau đại phu nhân và nhị phu nhân bước vào phủ Thọ Xương Hầu.

Phủ Thọ Xương Hầu trông hoành tráng hơn phủ An Quốc Công, đồ đạc ở phòng chính đều được làm từ gỗ tử đàn, lão phong quân đang ngồi trên sập thấp làm từ gỗ tử đàn quý chạm khắc hoa hải đường và khảm trai, đầu dựa vào chiếc gối thêu hoa với đường viền đỏ thẫm, phía dưới chân trải chiếc thảm to màu đỏ tươi.

Hầu phu nhân bước lên trước xếp ghế dựa bằng gỗ tử đàn khảm trai

thành hai hàng, trên ghế còn có chiếc gối thêu hình hoa cúc xanh, tấm đệm ghế cũng cùng màu. Xung quanh phòng được trang trí những món đồ cổ, mà toàn là đồ quý giá, cảnh kim đường giàu sang bề thế khiến người ta phải hoa mắt.

Đứng bên tay trái của Thọ Xương Hầu phu nhân là một nữ nhân trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp, trong tay ôm đứa trẻ xinh xắn, trắng trẻo còn quần tã, có thể đó là nhân vật chính ngày hôm nay.

A Vu ngoan ngoãn hành lễ cùng Thôi Thị. Thọ Xương Hầu phu nhân thân thiết kéo tay A Vu. “Cô nhóc này lớn lên xinh đẹp quá, sao hằng ngày nương nương cháu không cho cháu ra ngoài chơi, dù sao hai nhà cũng thân thiết mà!”

Thôi Thị vội vàng giải thích rằng con còn nhỏ, chỉ sợ thất lễ.

“Đâu có, ta thấy cô bé rất biết quy tắc, nói năng dễ nghe, con bé nó giỏi hơn mẹ đây.” Thọ Xương Hầu phủ chính là gia đình quyền quý, tổ tiên vừa có con mắt tinh đời vừa có năng lực, biết gió chiều nào theo chiều ấy, thế nên Thọ Xương Hầu bây giờ vẫn là gia tộc có thế lực ổn định.

Thọ Xương Hầu phu nhân là người tinh tường, chỉ cần nhìn thoáng qua mấy người trẻ tuổi là đã biết rõ tính cách. Đương nhiên bà ta chẳng coi Thôi Thị ra gì, nhưng thấy Thôi Thị sinh được cô con gái xinh xắn, đáng yêu như lục tiểu thư thì rất ghen tị.

Ngũ tiểu thư của Vinh phủ được coi là tài nữ của kinh thành, Hầu phu nhân quan sát vóc dáng cùng phong thái, cử chỉ của lục tiểu thư, thấy chẳng thua kém gì tỷ tỷ của nàng. Ở các bữa tiệc lớn nhỏ, Hầu phu nhân chưa bao giờ gặp A Vu nên mới đoán nàng ít ra ngoài.

Hôm nay A Vu bước vào phòng khách lớn của phủ Thọ Xương Hầu mà

không tỏ ra kinh ngạc trước vẻ bề thế, giàu có của gian phòng, chỉ riêng hành động nhỏ này thôi cũng chứng tỏ đó là một cô gái có giáo dục tốt.

Hầu phu nhân hỏi A Vụ bao nhiêu tuổi, hằng ngày đọc sách gì, tỏ ra rất quý mến nàng, cho đến khi có khách quý đến mới rời đi.

Hầu phu nhân sợ mấy cô nhóc buồn chán, sai nha hoàn dẫn họ đến vườn hoa chơi, còn đặc biệt mời nữ nghệ nhân đến đàn hát nói chuyện. Lúc A Vụ đến Viễn Hương Đài thì bên trong đã có hơn mười tiểu cô nương ngồi thành từng nhóm hai ba người.

Thấy A Vụ bước vào, ai cũng ngoái đầu nhìn, thầm đánh giá nàng một hồi.

Người đầu tiên A Vụ nhìn thấy chính là Cố Tích Huệ, nàng thầm bĩu môi, chõ nào cũng thấy tỳ ta sà đến góp vui.

Cố Tích Huệ trông thấy A Vụ thì nhìn một lúc, sau đó mới quay sang Vinh Ngũ, mỉm cười chào hỏi cô ta và mời bọn họ vào ngồi.

Vinh Tứ mỉm cười ranh mãnh chen lên trước A Vụ, rồi kéo Vinh Ngũ ngồi xuống. Quanh bàn của Cố Tích Huệ giờ không còn chiếc ghế nào. Vinh Ngũ kéo A Vụ giới thiệu với Cố Tích Huệ, sau đó nói: “A Vật ngoan, muội ra chõ kia ngồi được không?”

Vinh Ngũ và Cố Tích Huệ khá thân nhau, khi gặp có nhiều chuyện muốn nói, thế nên nhất thời Vinh Ngũ không để ý gì đến muội muội bé nhõ nữa.

A Vụ ngoan ngoãn ngồi ở bàn bên cạnh, dù sao nàng cũng không muốn nói gì với Cố Tích Huệ. Nhưng vì ngồi gần Cố Tích Huệ nên A Vụ muốn không nghe thấy cuộc trò chuyện đó cũng khó.

“Lục muội muội của nhà tỳ xinh đẹp thật đấy!” Cố Tích Huệ lên tiếng.

Vinh Ngũ không nói mà chỉ cười nhạt. Vinh Tú ngồi bên cạnh nói chen vào: “Có xinh đẹp thế nào cũng là con vợ lẽ, làm sao so sánh với Cố muội được.”

Đại tiểu thư Kim Linh của An Bình Hầu Kim gia ngồi bên cạnh Cố Tích Huệ nghe thấy thế liền hỏi: “Sao muội ấy lại là con vợ lẽ?”

“Cha cô ta là con vợ lẽ trong phủ nhà ta, mẹ lại là con vợ lẽ của tri phủ Thanh Châu...” Vinh Tú muốn kể hết tám đời tổ tông của A Vụ ra cho người ngoài nghe.

“Thảo nào cô ta còn đeo chiếc vòng mà từ lâu chúng ta đã không dùng, cái đó ta cho nha hoàn nhà ta lâu rồi. Ta còn thắc mắc sao cô nương của phủ An Quốc Công lại đeo thứ kia, thì ra cha mẹ cô ta đều là con vợ lẽ.” Hà Bội Chân cười to sảng khoái.

Vinh Tú cũng cười theo, chỉ có Vinh Ngũ là đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

A Vụ ngồi bên cạnh, tay nắm chặt đến nỗi những chiếc móng như muôn đâm thủng lòng bàn tay, nhưng vẫn tự nhủ phải nhẫn nhịn. Mẹ nàng là con vợ lẽ, nhưng ngoại tổ của Hà Bội Chân chẳng phải cũng là con của vợ lẽ sao, ai cao quý hơn ai chứ?

Chẳng qua Hà Bội Chân là cháu gái của Trần Quốc Công. Trần Quốc Công giữ trấn Tây Nam của triều Đại Hạ, chỉ huy hai cánh quân lớn, cha của Hà Bội Chân chỉ huy binh mã ở Ngũ thành, phủ Trần Quốc Công có thế lực rất mạnh ở kinh thành, ai dám chọc giận!

A Vụ đã từng chịu ám úc vì Vinh Tú nên giờ phải ngoan ngoãn, nhẫn nhịn, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ nuốt trôi cục tức này. Lần trước nàng ngốc nghếch, ương bướng chống lại Vinh Tú, nhưng đó là vì hai

người họ là tỳ muội, lại không phán đoán được tâm địa của đối phương, và nàng cũng không nghĩ mấy người trong phủ mình lại nhỏ nhen, xấu xa như vậy nên mới chịu thiệt thòi. Lần này Hà Bội Chân là người ngoài nên A Vu không muốn chịu ám úc nữa.

Chương 5

Người phóng khoáng làm việc hợp nghĩa

Đúng như cái tên “A Vụ” có nghĩa là “một đám sương mù”. Đám sương mù này bỗng nhiên bay đến phủ đầy khói mắt, Hà Bội Chân sỉ nhục Thôi Thị, vậy mà A Vụ không thể cho cô ta mấy cái bạt tai nên nàng cảm thấy rất ám ức, tủi thân, nước mắt cứ thế lăn chà tuôn rơi.

A Vụ khóc lóc bước đến trước mặt Vinh Tú, sụt sịt nói: “Tứ ty, thế nào gọi là con vợ lẽ? Mấy người đang nói xấu mẹ muội có đúng không?”

Dù sao A Vụ cũng chỉ là một cô nhóc, sự ngây thơ, đáng yêu thể hiện rõ trên nét mặt, dáng vẻ khóc lóc sụt sùi khiến người ta thấy vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Giọng của A Vụ không hề nhỏ, lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều phu nhân và đám nha hoàn.

Vinh Tú bị hỏi vặt thì ngần người xấu hổ, sau đó cười giả vờ như muốn quên mình cũng chính là con vợ bé. Cô ta coi thường Vinh tam gia là con vợ lẽ, như thế chẳng khác nào khinh thường xuất thân của mẹ mình.

“Tứ ty, thế nào là con vợ lẽ, thế nào là con vợ lẽ, thế có phải là nói xấu không, có phải là nói xấu không, hu hu hu...” Trẻ con ngây thơ không biết “con vợ lẽ” nghĩa là gì cũng là điều dễ hiểu. Trẻ con bị người khác bắt nạt, khóc hu hu cũng là điều dễ hiểu.

Những người ngồi đó đều là phu nhân quý tộc, người thì hiền thực

sự, kẻ thì giả hiền thục, nghe thấy mấy câu đó liền giả vờ như không nghe thấy, họ không ngờ A Vụ lại hỏi một cách ngây thơ, lỗ mãng như vậy.

Nghe nói khi có cô nương nào nhắc đến ba từ “con vợ lẽ” là sẽ lập tức nhận được cái nhíu mày không hài lòng của bậc tiền bối dạy dỗ họ.

“Ôi, muội đừng khóc nữa, đừng khóc nữa!” Vinh Tú hấp tấp lau nước mắt cho A Vụ, nhưng cô nhóc lại càng khóc to hơn khiến Vinh Tú bức bối hét lên. “Muội câm miệng lại cho ta!”

A Vụ sững sờ, không ngờ Vinh Tú lại có thể thô lỗ như vậy, giữa chốn đông người mà gào lên với muội muội.

A Vụ ngừng khóc một lúc rồi thay vì “im miệng” lại càng gào khóc to hơn, nếu không sợ đất bẩn thì nàng đã ngồi phịch xuống mà đạp tay đạp chân rồi. Đôi bàn tay mõm mõm của A Vụ cứ thế lau nước mắt đang chảy, khóc tu tu.

Gào khóc cũng cần có cách và có thể lực, nếu sức khỏe không tốt thì thực sự nàng không dám sử dụng chiêu này.

Có người thấy không thể để tình trạng này tiếp diễn được nữa nên đã sớm đi bẩm báo với đại nhân.

Đại nhân chưa kịp đến thì mấy nam khách đang đi dạo trong vườn đã xuất hiện. Họ nghe thấy tiếng khóc thảm thiết liền bất chấp quy định khoảng cách giữa nam nữ, tìm lối bước vào.

Vừa đến nơi, họ liền nhìn thấy cô nhóc có gương mặt trắng hồng, đeo chuỗi ngọc bát bảo hoa hướng dương hình khóa trường mệnh, tóc búi gọn, mắt sưng đỏ, nước mắt lâ châ tuôn rơi.

A Vụ có hàng lông mày đẹp như hoa ngọc, khi khóc không hề làm cho

người ta chán ghét mà còn rất thương xót, người ngoài nhìn thấy cũng động lòng. Nếu như là đứa trẻ khác, khóc nước mũi nước mắt tèm lem thì sẽ chẳng có kết quả gì.

“Muội bị làm sao vậy?” Người đi đầu là Đường Du, vừa nhìn đã nhận ra ngay A Vu, liền bước đến đỡ A Vu dậy.

A Vu dụi mắt, ngẩng đầu lên sụt sịt nói: “Ca ca, thế nào... thế nào là con của vợ lẽ?” Các bạn thấy không, nếu người hữu dụng thì được gọi là ca ca, nếu vô dụng thì dù đối phương có sắp ngã cũng không bao giờ lên tiếng nhắc nhở, đó chính là A Vu.

Đường Tú Cẩn ngăn người. “Vớ vẩn, cô nương nào lại nói ra lời thô lỗ như vậy, ai bảo với muội?”

A Vu nhìn Đường Tú Cẩn, nghĩ thầm thật không phí công gọi là “ca ca”, không biết chàng ta tùy tiện nói thế hay đang cố ý phô hợp với A Vu, nếu là trường hợp thứ hai thì đúng là xấu bụng.

Cho dù thế nào, Đường Tú Cẩn cũng đã nhường lời cho A Vu. Ngay lập tức nàng chỉ về phía Hà Bội Chân, tiếp tục sụt sịt. “Tỷ này nói, bọn họ đều nói nương nương của muội là con vợ lẽ, vậy con vợ lẽ là thế nào hả ca ca?”

Lần này không chỉ có các phu nhân mà ngay cả đám quan khách nam nhân cũng tỏ vẻ không hài lòng nhìn Hà Bội Chân, khiến cho cô ta chỉ muốn tìm cái lỗ mà chui xuống, không riêng gì A Vu, ngay cả cô ta cũng muốn khóc.

fb.com/ebookngontinhmienphi

“Ta, ta không có...” Hà Bội Chân bắt đầu ôm mặt khóc. Nhưng chẳng có ai tin cô ta, hơn nữa tiếng cười ban nãy của Hà Bội Chân mọi người đã nghe

thấy cả, cho dù không ai nghe thấy thì nhìn một người mười một tuổi như cô ta và nhìn lại cô bé tám tuổi ngây thơ như A Vu, họ cũng đã biết ai đúng ai sai.

Lần này, mấy người lớn cũng vội bước đến, Thôi Thị thấy A Vu khóc lóc ở ngoài vườn, trong lòng lo lắng vội chạy đến ôm con vào lòng. “A Vật, A Vật, con làm sao thế?”

A Vu nhào vào lòng mẹ, tiếng gào khóc đã bớt, chỉ tủi thân lau nước mắt, ngược đôi mắt ám úc long lanh nước lên nhìn Thôi Thị. “Mẹ ơi, có người nói mẹ là con vợ lẽ, con không hiểu là gì, nhưng con biết họ nói những lời xấu xa, con buồn lắm.” A Vu lại sụt sịt khóc.

Cô nhóc đáng yêu, mềm mại như cục bột thế này, người nào lại nỡ bắt nạt như vậy chứ!

Thôi Thị tức run người. “Cái này do ai nói?” Rồi lại dỗ dành A Vu: “A Vật ngoan, đó là lời nói xấu, con gái thì không nên nói lời thô tục, con chỉ cần không nghe là được, ngoan!”

Các bạn xem, một người tuy là con vợ lẽ mà được giáo dục như thế, vậy mà cô nương nhà Trần Quốc Công lại hành xử chẳng ra sao, chỉ riêng chuyện này đã khiến Hà Bội Chân xấu hổ vô cùng.

A Vu chẳng khách sáo chỉ thăng vào Hà Bội Chân. Thực ra nàng cũng rất muốn nói tên của Vinh Tú, đúng là đồ ngốc, bản thân cô ta cũng là con của vợ lẽ, thế mà còn cười hùa theo, nhưng dù sao bây giờ nhà nàng cũng chưa ra ở riêng nên A Vu cố nhẫn nhịn.

Có người đứng bên cạnh bật cười. “Ồ, hóa ra là Hà đại tiểu thư, ta nhớ không lầm thì lão thái gia của Hà đại tiểu thư hình như cũng thế mà.”

Người lên tiếng là một tiểu cô nương, A Vu ngẩng đầu nhìn, cô nương này mặc trang phục cao quý, rất có khí chất, đang nắm tay một quý phu nhân. A Vu quen người này, đó chính là mẫu thân của Đường Tú Cân, tiểu cô nương vừa nói chính là muội muội ruột thịt của chàng, Đường Âm.

Nghe Đường Âm nói như chính là những lời lòng mình muốn nói ra, A Vu cảm giác được an ủi phần nào, lập tức có cảm tình với Đường Âm.

Người lớn dỗ dành A Vu và khuyên Hà Bội Chân nín khóc, trò gây lộn của trẻ con cũng dừng ở đây, mặc dù A Vu phải ngồi bệt xuống đất, vừa khóc vừa gào nhưng không bị thương tích gì, còn danh tiếng của Hà Bội Chân thì đã bị tổn hại không ít.

Đáng tiếc nỗi bức áy chỉ phát tác trong lòng, chẳng thể đổ lên đầu A Vu được, về phía gia đình, Trần Quốc Công là võ tướng, còn Vinh tam gia là quan văn, hai nhà không liên quan đến nhau, việc này A Vu đã tính kĩ rồi.

Hà phu nhân vì xấu hổ nên đã lôi Hà Bội Chân về trước. Đường Âm thì cầm tay A Vu dẫn đi chơi.

“Muội có phải là kẻ ngốc không đấy, bị người khác mắng mà chỉ biết khóc thôi!” Đường Âm trách A Vu.

A Vu tò mò nhìn tiểu cô nương này, không ngờ Đường Phố Sơn lại nuôi dạy được cô con gái có tấm lòng nghĩa hiệp như vậy. A Vu thấy Đường Âm nói năng thăng thắn, nghĩ thầm, phải là người được yêu thương chiều chuộng hết mực mới có gan nói ra những lời như vậy.

Đường Âm thấy A Vu không nói gì mà chỉ ngược đôi mắt to tròn, trong vắt như nước hồ nhìn mình thì cảm thấy hiếu kỳ, giơ tay vào đôi má trắng hồng như quả táo của A Vu, thấy mịn màng quá, thế là nàng ta liền véo một cái.

A Vu lùi về phía sau hai bước, nhìn chăm chăm vào Đường Âm, nha đầu này coi mặt nàng như cái bánh mìn thầu chắc? Nếu như không phải nàng nhìn thấy thuận mắt thì ai thèm chơi cùng chứ.

Kiếp trước A Vu và Đường Âm không chơi với nhau. Nàng cũng không hiểu tính cách của Đường Âm, không ngờ lại là nhân vật như vậy.

Đường Âm thích thú nhìn cô nhóc A Vu “giận mà không dám nói”. “Ngốc ạ, chỉ biết khóc thôi, răng cửa trống hoác thế kia mà không biết.”

Hai tay đang bưng mặt của A Vu vội che miệng, vẻ mặt buồn bã, đúng là nàng quên bênh việc này, mà thực ra nàng đã quen với cái răng cửa trống hoác bị gió lùa này rồi.

“Chỉ biết nói ta, răng cửa của tỳ cũng bị gió lùa kia!” A Vu lên tiếng.

Đường Âm vội lấy tay che miệng, hai người nhìn nhau rất lâu, sau đó bật cười khanh khách, vậy là tình bạn giữa họ bắt đầu từ đây.

Đường Âm hơn A Vu một tuổi nên rất quan tâm chăm sóc A Vu, lần lượt giới thiệu cho nàng biết từng người có mặt, rồi kéo nàng ngồi xuống uống nước, nói chuyện.

Nói chuyện với Đường Âm đều là những tiểu cô nương lăm lòi, bàn chở họ ngồi náo nhiệt, rôm rả bằng ba bàn người khác.

Lúc chia tay, Đường Âm còn kéo tay A Vu vể rất lưu luyến. “Lần sau gặp chúng ta lại nói chuyện nhé, nếu muội đến nhà ta, ta sẽ cho muội xem rất nhiều thứ hay.”

A Vu gật đầu.

A Vu cùng Thôi Thị về nhà, trước tiên phải đến thượng phòng thỉnh an lão thái thái. Lão thái thái đã biết chuyện xảy ra hôm nay, gõ mạnh cây gậy xuống nền rồi trách mắng A Vu: “Con nha đầu này chỉ biết khóc thoi, ngươi làm cho mấy tiểu thư ở phủ Quốc Công này đều bị mất mặt, ở nhà khóc lóc thì không sao, đến chỗ đông người cũng khóc lóc, ngươi theo thầy học những điều hay lẽ phải đâu hết rồi?”

A Vu sờm lường trước lão thái thái sẽ có thái độ như vậy nên không lo lắng, bực tức, riêng Thôi Thị đang nắm tay A Vu đã bắt đầu run run.

“Thưa lão thái thái, A Vật sai rồi ạ, lần sau nếu có người mắng chửi là con của vợ lẽ, A Vật sẽ bắt chước tú tỷ là cười theo ạ.” A Vu cúi đầu, bộ dạng ngốc nghênh nghiêm túc nhận sai.

Lời này khiến lão thái thái tức sùi bọt mép, mặt Vinh Tú thì tái xanh tái xám.

“Ngươi là đồ ngốc!” Lão thái thái chỉ vào Vinh Tú.

“Đều về suy nghĩ lại đi, còn con bé này chỉ biết khóc thoi, lần sau không cho phép ra khỏi nhà nữa.” Lão thái thái dù mắng Vinh Tú nhưng cũng không quên đe nẹt A Vu.

Vài hôm sau, Trung Vũ Bá phu nhân sinh thần, mời mấy thân quyến đến chơi. Đại phu nhân vì muốn tài danh của Vinh Ngũ vang xa hơn nữa nên bất cứ bữa tiệc nào cũng tích cực cho con ra ngoài tham dự.

Vinh Tú là miếng keo dính, đại phu nhân có đuối cũng không được, cô ta lại nhiều tuổi hơn Vinh Ngũ, nếu không có ai rước cô ta đi thì Vinh Ngũ cũng không thể xuất giá được, cộng thêm lão thái thái cũng ở bên trông chừng nên đại phu nhân dành phải đồng ý cho Vinh Tú đi theo.

Thôi Thị cũng nhận được thiệp mời. Vì người láy muội muội út của Trung Vũ Bá phu nhân năm nay đỗ Nhị Giáp, cũng có qua lại, quen biết với Vinh Cát Xương nên Trung Vũ Bá phu nhân đã thiệp mời cho Thôi Thị. Đáng tiếc lão thái thái ra lệnh không cho phép A Vu ra khỏi nhà khiến Thôi Thị cảm thấy khó nghĩ.

A Vu không tỏ ra ủ rũ gì cả, nàng nói: “Mẹ cứ đi đi ạ, mẹ không ở nhà con càng tự do.”

“Con định vắng chủ nhà gà vọc niêu tôm đây à?” Thôi Thị giơ tay vào mũi A Vu.

A Vu nhăn mũi, dẫu môi, vẻ mặt không hài lòng.

Buổi tối, Thôi Thị vừa trở về đã kéo tay A Vu, hỏi: “Con và thiên kim lão gia Đường Các quen biết nhau lúc nào vậy?”

“Đường Âm ạ? Tỷ ấy làm sao ạ?” A Vu hỏi.

“Hôm nay, trước mặt bao nhiêu người, tiểu cô nương đó hỏi về con, bảo sao Nguyệt tỷ nhi (Vinh Tứ) và Uyên tỷ nhi (Vinh Ngũ) thì đi, mà con lại không đi.”

A Vu vội hỏi: “Thế mẹ trả lời thế nào?”

“Mẹ chẳng nói gì cả, dù sao cũng không thể nói ra mấy lời không hay của lão thái thái được.” Thôi Thị chỉ ra vẻ vô cùng khó xử, không thể nói ra, A Vu bị ức hiếp như vậy, một người làm mẹ như bà sao không buồn bức cho được.

A Vu vỗ vào tay Thôi Thị, khóc miện cong lên, không nói là cách tốt nhất, A Vu cũng đoán được vẻ mặt của mẹ lúc đó, như thế người khác sẽ có suy đoán riêng.

Ví dụ bạn nhìn thấy một cô gái nhảy xuống vực tự sát, không ai nói cho bạn nguyên nhân, trong đầu bạn sẽ có trăm nghìn thắc mắc, đa số sẽ nghĩ cô ấy tự sát vì tình hay là do bố mẹ không đồng ý, hay là vì đối phương đã phụ lòng, suy đoán kiểu này thường rất linh hoạt, chẳng ai nghĩ hoặc rất ít người nghĩ rằng cô ấy không cẩn thận bước hụt nê mới rơi xuống vực.

Việc A Vu ở phủ An Quốc Công không đi dự tiệc đã có hàng trăm giả thiết được thêu dệt nên. Nếu như trước kia A Vu không đi cũng chẳng sao, vì nàng ít ra khỏi nhà, nhưng trong bữa tiệc mừng thọ ở phủ Thọ Xương Hầu lần trước, Thôi Thị đã dẫn A Vu đi gặp mọi người, lần này không đi sẽ khiến không ít người cảm thấy lạ.

Nếu như Thôi Thị nói A Vu không được khỏe thì cũng được, nhưng rõ ràng bà chỉ mỉm cười ậm ừ không nói, như vậy chúng tôi phía sau chuyện này có uẩn khúc gì đó.

Về mặt của Thôi Thị lúc đó sẽ khiến nhiều người liên tưởng đến chuyện của phủ Quốc Công với các tình tiết khác nhau, ví dụ bà cả đối xử với con bà vợ lẽ không ra gì, hay cũng có khả năng là con bà vợ lẽ không được lòng bà cả nên bị phạt...

A Vu không ngờ Đường Âm lại quan tâm đến mình như vậy, nghĩ ngợi một lát, nàng bèn cầm bút viết thư, vì người bạn này nàng rất quý.

Đầu tiên, A Vu gửi lời chào Đường Âm, sau đó nàng đem hết nguyên nhân không được ra khỏi phủ kể cho Đường Âm nghe, còn bày tỏ ý rất muốn gặp nàng ta, cảm ơn nàng ta vì đã nhớ tới mình. Tóm lại bức thư được viết với tình cảm dạt dào, vừa khen tính cách nghĩa hiệp của Đường Âm, lại kết hợp bày tỏ hoàn cảnh đáng thương của mình. Cuối cùng, A Vu nhờ Vinh tam gia phái người đi gửi thư.

Lúc A Vu nhận được thư hồi âm của Đường Âm, nàng rất cảm động. Thực ra đó là chuyện của nàng, nhưng lại phải nhờ Đường Âm ra mặt giúp đỡ.

Hôm nay, lão thái thái sai người đi gọi Thôi Thị và A Vu lên thương phòng.

A Vu biết đó là vì Tấn Quốc Công phu nhân gửi thiệp mời lão thái thái cùng tất cả thân quyến trong phủ đến ngắm hoa.

Mẫu Đơn Yến tổ chức vào tháng Tư hằng năm chính là bữa tiệc trọng đại nhất kinh thành diễn ra ở phủ Tấn Quốc Công. Hoa mẫu đơn ở Thiên Hương Viên của phủ Tấn Quốc Công nổi tiếng nhất ở kinh thành, trong vườn trồng rất nhiều loài hoa mẫu đơn quý hiếm như diêu hoàng, ngụy tử, triết phấn, đậu lục^[1] ...

[1]. Là tên những loài hoa quý hiếm ở thành Lạc Dương xưa.

Thiên Hương Viên được coi là vạn tía nghìn hồng, quốc sắc thiên hương, muôn hoa nở rực rỡ đủ màu sắc, đủ mùi hương.

Thiên Hương Viên cũng là một trong bốn vườn hoa lớn nổi tiếng bậc nhất kinh thành. A Vu sinh ra vào tháng Tư nên rất yêu thích hoa mẫu đơn, kiếp trước Tấn Quốc Công phu nhân đã từng mời nàng đến sống ở Thiên Hương Viên một thời gian.

Hoa mẫu đơn ở Thiên Hương Viên vô cùng đặc sắc, bao nhiêu món ăn trang trí, hương vị đều dùng hoa mẫu đơn, không những về ẩm thực, mà về tính thẩm mỹ cũng đã trở thành đề tài ca ngợi của biết bao thi nhân mặc khách, tài tử giai nhân.

Lão thái thái nói với Thôi Thị và A Vu với vẻ ban ơn: “Ngày mai cô dẫn Toàn tỷ nhi đi theo!”

Thôi Thị vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không ngờ lão thái lại nói như vậy, vì bà tưởng A Vụ không được đi thì thực sự đáng tiếc. Thôi Thị đã đến Thiên Hương Viên một lần, phong cảnh tuyệt đẹp, nhưng vì bà không giỏi giao tiếp, lại cảm thấy mình bị đối xử lạnh nhạt nên sau đó không đi nữa.

Lần này Thôi Thị là phu nhân của tân khoa trạng nguyên, địa vị cũng đã khác, hơn nữa bà cũng cảm thấy A Vụ đã lớn khôn, cần phải ra ngoài gặp gỡ mọi người để còn có dự định tương lai cho con.

Thôi Thị thấy A Vụ xinh đẹp, lại thông minh lanh lợi, nếu như được vị công tử nào hòa nhã để mắt tới hoặc vị phu nhân hiền từ nào nhìn trúng thì không còn gì bằng.

Lý do khiến lão thái đồng ý cho A Vụ ra khỏi nhà, qua những gì Đường Âm viết trong thư, A Vụ có lẽ cũng đoán được phần nào.

Đường Âm chỉ nói rằng tỷ ấy đã đem chuyện lão thái không cho phép A Vụ ra khỏi nhà kể cho mấy người bạn thân thiết, đương nhiên cũng có thêm mắm thêm muối, bọn họ đều cảm thấy lão thái là người không nhân từ, đối xử hà khắc với các cháu, nguyên nhân chính là Vinh tam gia của phủ An Quốc Công không phải là con bà ta sinh ra, bà ta ghét hận con vợ lẽ nên mới nhiều lần ra tay đòn áp.

Thực ra, lúc A Vụ viết thư này cũng không nghĩ Đường Âm có ý giúp nàng chuyển lời như vậy, một người bạn tính tình thẳng thắn, phóng khoáng như Đường Âm mà nàng lại có ý lợi dụng như vậy, thật khiến nàng cảm thấy rất hổ thẹn, đã thế Đường Âm còn không nề hà giúp đỡ, khiến nàng càng thêm xấu hổ.

Nhưng A Vụ cần thế lực của Đường Âm, tỷ ấy chính là cháu gái của Đường Các lão, địa vị hiển hách, lời nói của nàng ấy cho dù trong nhóm bạn

bè cũng có sức nặng. Điều A Vu mong muốn là để cho mọi người biết về lòng dạ của lão thái thái. Có câu “mẹ hiền con thảo”, mẹ không hiền từ thì lấy đâu ra người con hiếu thảo, người khác nghe chuyện sẽ có những suy luận riêng.

Còn động tĩnh bên phía lão thái thái A Vu cũng biết hết, đó là nhờ sự linh hoạt của Tử Phiến, con bé nha hoàn này ngày càng được việc, mặc dù mồm miệng láu táu, có lúc cũng chanh chua, nhưng lại giao tiếp tốt, trong phủ từ thượng phòng đến tam phòng phòng nào tiểu nha hoàn này cũng chơi với các nha hoàn khác nên nắm bắt tin tức rất nhanh.

A Vu phát hiện được ưu điểm của Tử Phiến, liền bảo Tử Nghiên không cần quản thúc thị nữa, để mặc cho thị tha hồ đùa nghịch, còn được tự do hái hoa, bẻ liễu, bện giỏ, chơi cỏ gà, khiến cho mấy tiểu nha hoàn nhà khác vô cùng ngưỡng mộ.

Hai hôm trước, Tử Phiến đã báo với A Vu là tẩu tẩu của lão thái thái sẽ qua phủ chơi.

Nhà mẹ ruột của lão thái thái chính là Kiến Ninh Hầu phủ, tẩu tẩu của bà giờ là Kiến Ninh Hầu phu nhân, em gái của Kiến Ninh Hầu phu nhân gả cho nguyên Lễ bộ Thị lang Điền Trường Sinh, sau đó con gái của người em gái này được chọn vào trong cung và trở thành Điền Hoàng hậu. Sau khi con gái được làm hoàng hậu, để tránh hiềm khích, Điền Thị lang liền từ quan, nhưng giờ vẫn có con trai đang làm quan trong triều.

Khang Ninh Hầu phu nhân Mã Thị rất hiếm khi đến phủ An Quốc Công, bà không dám mạo phạm đến “bà cô” lão thái thái này, chỉ vì gần đây nghe thấy vài lời đàm tiếu nên mới miễn cưỡng đi.

Tiểu nha hoàn chuyên kéo rèm và tiểu nha hoàn bưng trà đã nghe thấy

những câu như: “mẹ hiền con thảo”, “trạng nguyên công”, “Điền Hoàng hậu” và “Ngũ Hoàng tử”, mà hôm nay lão thái lại tự nhiên thay đổi thái độ nên A Vu đã đoán ra đến tám mươi chín mươi phần trăm nội dung mà Kiến Ninh Hầu phu nhân nói.

A Vu biết khá rõ về Điền Hoàng hậu, Trưởng Công chúa lúc đầu vẫn một mực ủng hộ Ngũ Hoàng tử do Điền Hoàng hậu sinh hạ. Phụ thân của Điền Hoàng hậu đã từ quan, hai anh trai làm quan bên ngoài, thế nên mối quan hệ trong cung cũng không nhiều. Mặc dù có Trưởng Công chúa đứng ra giúp đỡ, nhưng những người nắm quyền binh trong tay đứng ra nói tốt trước mặt Hoàng thượng lại không có.

Tước vị Quốc công gia, Hầu gia nghe thì cao sang, nhưng thực ra nhiều lúc lại không bằng một viên Thị độc học sĩ^[1] nhỏ bé đứng trước mặt Hoàng thượng hót vài lời.

[1]. Thị độc học sĩ: Một chức quan trong triều.

Lục Hoàng tử do Hướng Quý phi sinh hạ cũng có nhiều bè phái trong cung, so với Ngũ Hoàng tử thì kẻ tám lạng người nửa cân. Đương nhiên đó là chuyện sau này.

Nhưng nếu A Vu không nhớ nhầm, hiện nay sức khỏe của Thánh thượng không như trước, bệnh tật đau ốm liên miên, dù sau đó cũng cố gắng kéo dài được nhiều năm, nhưng cũng từng hai, ba lần lâm vào trạng thái nguy kịch.

Các hoàng tử đã hơn mười tuổi mà sức khỏe Hoàng thượng lại lúc tốt lúc xấu, Điền Hoàng hậu và Hướng Quý phi bắt đầu có trù tính, điều này cũng không thể trách được.

Hướng Quý phi lúc đó vì có sự ủng hộ của thủ phủ Tạ Dụng đương triều nên bắt đầu gây mâu thuẫn với Điền Hoàng hậu, thêm việc Hướng Quý phi

được sủng ái nhiều năm, sức lực của Điene Hoàng hậu không đủ nên lo lắng muộn mờ rộng thê lực ra bên ngoài.

Tầng lớp trung tâm trong triều thì Dien Hoàng hậu bất lực, nhưng nếu Hoàng thượng có thể sống thêm vài năm nữa thì chưa chắc đã có chuyện gì xảy ra. Dien Hoàng hậu “thà giết nhầm còn hơn bỏ sót”, đối với khóa tiền sỹ lần này cũng vậy.

Vinh tam gia là trạng nguyên công, trong tương lai sẽ là một quân cờ có tiềm lực trợ giúp cho Dien Hoàng hậu đoạt ngôi cho con, bà đương nhiên không muốn để cho người hò đồ như Mã Thị làm hỏng.

Kiến Ninh Hầu phu nhân đương nhiên hiểu được ý của Dien Hoàng hậu, nghe được mấy lời đàm tiếu liền vội vàng đi khuyên nhủ lão thái thái.

“Tẫu tâu, muội thấy tỷ đã quá lo lắng rồi, lão tam mặc dù đỡ trạng nguyên, nhưng làm văn và làm quan là hai việc khác nhau, tiên đế ngày xưa cũng đỡ trạng nguyên, nhưng sau đó về quê gánh phân đầy thoi, lão tam thì có thể làm gì chứ? Hơn nữa, cho dù sau này nó có làm nên công trạng thì liệu có thể làm gì người mẹ cả như muội? Bảo nó làm việc, nó dám từ chối ư?”

Lão thái thái luôn cho rằng mình làm mọi việc đều đúng.

Mã phu nhân thực sự cảm thấy không thể nói chuyện được với người đệ muội này, bà biết lão thái thái trước nay đều rất cố chấp, càng khuyên nhủ thì càng làm theo ý mình. Mã phu nhân đành phải gió chiều nào nghiêng theo chiều đó. “Ai nói là không, hắn đâu phải do muội sinh ra, thế nên mấy lời đàm tiếu đó chẳng hay ho chút nào. Chúng ta là người một nhà còn dễ nói, nhưng người ngoài không biết chuyện sẽ nghĩ về muội như thế nào?”

“Người khác nghĩ thế nào muội không quan tâm.” Lão thái thái độc đoán đã quen, luôn nhìn đời bằng nửa con mắt.

“Muội nói thế là có ý gì, nếu thanh danh của muội không tốt, Vinh lão đại chẳng phải cũng muốn làm quan trong triều sao, muội có nghĩ liệu muội như thế thì nó còn có tiền đồ không? Hơn nữa Uyên tỷ nhi cháu gái muội vừa hiếu thuận lại có tài, muội không muốn sau này nó lấy được tấm chồng như ý sao?” Mã Thị châm rai khuyên nhủ.

Lão phu nhân im lặng.

“Hơn nữa, nó là con vợ lẽ thì gây trở ngại gì đến muội, sau này ra ở riêng, cùng lăm là mang đi chút của cải, huống hồ việc này cũng phải hai vợ chồng muội nói là được.” Cháu gái của Mã phu nhân là Hoàng hậu, mấy thứ tài sản của phủ Quốc Công căn bản không lọt vào mắt của bà.

“Hừ, một xu muội cũng sẽ không cho. Dựa vào cái gì mà phải cho mấy đồ hạ tiện nhà nó ngân lượng chứ, đừng có mơ!” Lão thái thái nghiến răng nói.

Mã phu nhân biết ít nhiều về chuyện mẹ ruột của Vinh tam gia, cũng biết đó là cái định trong mắt, cái gai trong thịt của lão thái thái nên bà không muốn nhắc đến, sợ làm cho lão thái thái tức giận thì chẳng giải quyết được việc gì.

“Ôi chao, tục ngữ có câu: “Ba cây chụm lại nên hòn núi cao”, huynh đệ với nhau cần ủng hộ nhau mới đứng. Chúng ta đều là phận dâu, Hoàng hậu nương nương lại là cháu gái của ta, chúng ta đều là người thân trong nhà, Ngũ Hoàng tử sau này cũng cần có người phò tá, thêm một người là thêm sức mạnh, muội thấy có đúng không?”

Lão thái thái cười lạnh một tiếng. “Đúng thật là, hắn đỗ trạng nguyên mấy người liền coi trọng hắn, muội nhìn hắn lớn lên từ nhỏ mà còn chưa biết hắn là loại gì. Một người thật thà, ít nói như hắn thì liệu giúp ích được gì Ngũ

Hoàng tử chứ?”

Mã Thị thấy lão thái thái không nghe người khác khuyên nhủ cũng sốt ruột. “Sao muội lại...”

Lão thái thái chán nản ngắt lời: “Được rồi, được rồi, muội biết ý của tâu tâu rồi.”

Sự thiếu kiên nhẫn của lão thái thái khiến Mã phu nhân bức mình, nhưng bà là người biết kiềm chế, không thể hiện ra ngoài, có điều trong lòng thì muốn chửi “đúng là đồ đàn bà ngu ngốc, ngươi thì biết cái khỉ gì”.

Nếu như Vinh tam gia là người như lão thái thái nói thì ông sao có thể đỗ trạng nguyên được? Ở chung một nhà với lão thái thái mà Vinh tam gia còn sống tốt, học giỏi, người như vậy mà đơn giản ư?

Thấy nói lý lẽ với lão thái thái không có hiệu quả, Mã phu nhân đành nhặt nhạnh mấy câu nói tốt có lợi cho bà ta, rồi lại phải đem “mấy củ cà rốt” của Hoàng hậu treo trước mặt “con lừa” đó, cuối cùng mới thuyết phục được.

Lão thái thái nghe mấy lời của Mã phu nhân mặc dù không hài lòng nhưng vẫn miễn cưỡng đồng ý cho phép A Vu ra khỏi nhà để mấy lời đàm tiếu kia tự hết.

Vậy mà A Vu lại không nghe, còn giở tính trẻ con ra. “Cháu không đi. Bà bảo cháu làm gì thì cháu làm thế ư, cháu có phải cục bột đâu mà bà muốn nặn thế nào thì nặn.” A Vu càu nhau.

Lão thái thái nghe A Vu nói như vậy thì trợn mắt giận dữ. “Ngươi nói cái gì?”

“Cháu không đi, lần trước Hà tỷ đã trêu chọc cháu, còn nói cháu đeo cái vòng vàng là đồ dành cho nha hoàn đấy.” A Vu nói.

Lời A Vu nói ra tất cả mọi người đều hiểu. Lão thái thái, đại phòng, nhị phòng nắm rõ tình hình của tam phòng như lòng bàn tay. Trang phục mặc đi chơi của A Vu chỉ có vài bộ, đồ trang sức cũng chỉ có một, hai cái, cô nhóc này sợ ra ngoài mắt mặt, bị người khác chê cười.

Đại phòng, nhị phòng cảm thấy cực kỳ hả hê khi nghe A Vu nói. Lão thái thái cũng thấy A Vu chỉ đeo đi đeo lại chuỗi vòng ngọc có hình chiếc khóa trường mệnh mỗi khi ra ngoài. Bà đã nghe lời Mã phu nhân thì ít nhất cũng nên phối hợp một chút vậy, bà đang định mở miệng thì nghe Vinh Ngũ nói: “Chút nữa lục muội đến phòng tỳ nhé, muội thích chọn đồ trang sức nào của tỳ cũng được, như vậy đã đồng ý ra ngoài chưa?” Vinh Ngũ dỗ dành A Vu như dỗ một đứa trẻ, còn định gí tay vào mũi A Vu, nhưng nàng đã vội ngoảnh đi, vẻ mặt có chút ngại ngùng, nhưng rồi sau đó là nụ cười tươi rói.

A Vu ngoảnh lại nhìn Vinh Ngũ, trong lòng vốn định đối phó với lão thái thái, nghĩ rằng nếu nhận được chút đồ trang sức thì tốt, dù sao nàng cũng chẳng thích thú gì đồ của bà ta. Lão thái thái cứ cho mình là tài giỏi, kỳ thực chẳng có điểm nào khiến A Vu khâm phục cả, nàng chỉ muốn chọc tức bà ta mà thôi, vì nàng biết cho dù là món đồ nhỏ, bà ta cũng không nỡ cho tam phòng.

Nếu lần này được cho vàng thì nàng sẽ đem nấu chảy để đúc thành hình hoa, nếu được cái khác thì thường cho bọn nha hoàn, A Vu thầm tính như vậy đây.

Vậy mà Vinh Ngũ nói mấy lời đó đã phá tan kế hoạch của nàng. A Vu không thực sự hiểu về con người của Vinh Ngũ nên không biết tỳ ta có ý gì không, mấy ngày qua A Vu thấy tính cách của tỳ ta cũng được nàng mới cho rằng Vinh Ngũ đang giải vây giúp nàng vì sợ lão thái không đồng ý.

Mọi người lần lượt rời khỏi thượng phòng, Vinh Tú đi bên cạnh châm chọc: “Lục muội lần này vui rồi nhé, chỗ ngũ tỷ có biết bao đồ đẹp, muội được lợi quá rồi còn gì!”

A Vu chẳng buồn để ý đến Vinh Tú, rồi cũng có một ngày cô ta tự chuốc khổ vào thân.

A Vu thực sự không ham mấy thứ đồ của Vinh Ngũ, nhưng vì tỷ ta đã nói vậy nên dành về phòng của tỷ ta.

Đến khuê phòng của Vinh Ngũ, A Vu đưa mắt nhìn thì thấy trong Đa Bảo Các bày rất nhiều đồ trang sức, chủng loại phong phú. A Vu thầm nghĩ, có lẽ hơn một nửa đồ trang sức của đại phòng đều nằm trong phòng này.

Thu Sắc hầu hạ ở phòng Vinh Ngũ thấy A Vu bước vào thì bỗn môi ra vẻ coi thường, A Vu coi như không nhìn thấy.

Nha hoàn này chỉ là nô tỳ, vậy mà lại có cái thói coi thường chủ nhân, đó là kiểu tâm lý không ăn được thì đố kỵ, trong lòng thị nghĩ thế nào A Vu hiểu rất rõ.

Thu Sắc kéo Hạ Phương, người vừa đi cùng với Vinh Ngũ về, ra một chỗ thì thào: “Sao cô ta lại đến đây, mỗi lần đến chỗ chúng ta, cô ta đều nhìn với vẻ thèm muốn, đầu óc lại nồng cạn, không bằng mấy nha hoàn chúng ta, nếu biết cô ta đến thì tôi đã cất hết đồ ở Đa Bảo Các đi rồi.”

Mấy lời thì thào đó A Vu nghe thấy hết, trong lòng càng cảm thấy Thu Sắc thật vô lễ. Tiền thân của nàng mặc dù yếu ớt, hèn kém, nhưng không hề ngửa tay xin ai thứ gì, mấy lời vừa rồi của Thu Sắc hết sức vô lý. Trẻ con tuổi còn nhỏ, có tính hiếu kỳ, đến phòng của tỷ muội đương nhiên sẽ ngó nghiêng, không hiểu Thu Sắc lấy đâu ra mấy lời cay nghiệt như thế.

A Vu nghĩ lúc nào về phòng sẽ nói chuyện này với Tử Phiến, bảo thị sau này đừng học theo Thu Sắc làm xấu mặt chủ nhân, vì chủ nhân thế nào thì sẽ có kẻ hầu người hạ thế đó!

Vinh Ngũ hình như cũng nghe thấy lời này, liền lùi mắt liếc Thu Sắc, hai nha hoàn lúc đó mới im miệng và đứng riêng ra.

“Thu Sắc mang hộp trang sức của ta ra đây!” Vinh Ngũ dẫn A Vu vào phòng trong ngồi.

Tiêu nha hoàn bưng trà lên, đó là trà búp Minh Tiên, A Vu uống thử thấy không phải là loại trà được trồng vào tháng Giêng ở Tây Hồ, vị nước cũng kém nên nàng nhấp một ngụm rồi thôi.

Thu Sắc bưng ra một hộp trang sức, sau đó đứng cách một cánh cửa thì thầm với Hạ Phương: “Nhìn xem, trà ngon mà cũng không biết uống, đúng là phí cả trà Long Tỉnh, con nha hoàn Minh Viên này thật không có mắt, dám pha loại trà tốt mời cô ta.”

Hạ Phương khẽ huých vai Thu Sắc, ý bảo thị nói ít thôi.

Thu Sắc bưng chiếc hộp để cạnh bàn, lấy hai chìa khóa mở khóa hai bên hộp, để lộ đồ trang sức bên trong. Thu Sắc đúng là kẻ đanh đá, có ý giơ đồ trang sức trong hộp lên, mấy thứ lấp lánh đó khiến người ta phải hoa mắt.

A Vu nghĩ mình có nên ra vẻ “ngây ra như phỗng” không, mà thực tế thì trông A Vu lúc này cũng khá giống như thế. Đương nhiên nàng chỉ nhìn qua cũng biết được giá trị của chúng, trước nàng còn bày đầy trên bàn trang điểm mấy thứ này ấy chứ.

Nhin dáng vẻ cẩn thận mở khóa của Thu Sắc, A Vu thật muốn cười thầm, có cần phải khóa hai khóa như thế không?

“Lục muội, muội xem đi, thích cái nào thì cứ mang về dùng.” Vinh Ngũ tỏ ra khá hào phόng.

A Vu quan sát vẻ mặt của Vinh Ngũ, không phân biệt được là hào phόng thật hay giả, thế nên dứt khoát thử chăm chú nhìn vào hộp trang sức, ở trong ấy có một thứ tạm lọt vào tầm mắt của A Vu, đó là chiếc trâm cài đầu bằng vàng có đính hai viên ngọc tròn.

Chiếc trâm cài mặc dù không bắt mắt, nhưng nó đáng giá nhất trong hộp trang sức này. Chiếc trâm được làm thủ công tỉ mỉ, đầu trâm hình bông hoa gắn hai viên ngọc sáng lấp lánh, lắc trong tay sẽ phát ra tiếng va đập vui tai, khi bước đi, chiếc trâm còn sáng lấp lánh, nên cũng được coi là đồ thượng hạng.

Có điều A Vu chỉ ngắm thôi, nàng không có ý định trở thành người nông cạn đi thích đồ đẹp của người khác.

“Lục muội muội thích cái nào?” Vinh Ngũ cười dịu dàng hỏi.

“Muội nhìn hoa cả mắt, thấy cái nào cũng đẹp, ngũ tỷ chọn cho muội cái nào cũng được.” A Vu khen.

“Ừ, vậy ta chọn cho lục muội một cái.” Vinh Ngũ đưa tay về phía chiếc trâm vàng đính ngọc lấp lánh.

Không chỉ A Vu mà ngay cả Hạ Phương, Thu Sắc cũng vô cùng ngạc nhiên. Khuôn mặt của Thu Sắc thoắt cái thay đổi, nhưng nhẫn nhịn không mở miệng, chỉ lén liếc nhìn A Vu với vẻ căm hận.

“Lục muội đeo chiếc trâm này chắc chắn sẽ rất đẹp.” Vinh Ngũ nhanh nhẹn cài lên đầu A Vu, rồi chủ động cầm chiếc gương có cán mạ bạc cho A Vu ngắm.

Tuy trong lòng khá lo lắng nhưng A Vụ lại không dám nghĩ xấu về Vinh Ngũ. A Vụ khá ưng ý về chiếc trâm này, nàng tự hỏi nếu mình có một người biếu muội không thân thiết, liệu mình có nỡ tặng chiếc trâm đó không, đáp án tất nhiên là không.

Trên chiếc trâm vàng còn khắc hai chữ “Hàn Thị”, có lẽ là do đích thân đại sư chế tác trang sức nổi tiếng nhất kinh thành Hàn Hải Vọng làm ra. Không cần biết chất liệu là gì, chỉ riêng hai chữ “Hàn Thị” thôi cũng thấy đáng giá rồi.

“Chiếc trâm này quý quá, muội không dám nhận, ngũ tỷ cho muội chiếc vòng vàng Liêu Tô này là được rồi.” A Vụ lén tiếng từ chối.

“Muội nói gì vậy, chúng ta là tỷ muội, muội nói thế thì khách sáo quá. Tỷ cho muội thì muội cứ cầm lấy, nếu không là tỷ giận đấy.” Vinh Ngũ ra vẻ nghiêm nghị.

“Nhưng...”

“Chẳng mấy khi tặng muội một món đồ, nếu như không chọn đồ đẹp, người ta lại nói tỷ keo kiệt.” Vinh Ngũ thuyết phục.

A Vụ từ chối năm lần bảy lượt, nhưng Vinh Ngũ vẫn kiên quyết tặng, khiến A Vụ đỏ mặt ngại ngùng vì sự hào phóng này, nàng tự nhủ có lẽ mình không có cái tính khảng khái như Vinh Ngũ.

Nhưng phía sau hành động ấy không phải sự yêu thương mà là ác ý, tuy nhiên A Vụ luôn được sống trong sự ngọt ngào, ám áp nên không muốn nghĩ xấu về người khác, trừ khi nàng đã từng bị người ấy hãm hại.

Ngày hôm sau, A Vụ mặc chiếc váy mùa hè màu phấn hồng mới tinh,

không búi tóc như mọi hôm mà chải kiểu đầu lệch xinh xắn, vây mới hợp với chiếc trâm vàng đính ngọc lấp lánh Vinh Ngũ tặng.

Dung mạo của A Vu thực sự xinh đẹp, mặc dù thiếu đi nét ngây thơ khi có mái tóc búi, nhưng lại thêm phần lanh lợi và duyên dáng. Nhưng A Vu vẫn rất thích búi đầu kiểu đó, vì khi khóc sẽ trông rất trẻ con và đáng thương, lần trước A Vu cũng được hưởng thơm lây với kiểu búi tóc đó.

Nếu không phải vì chiếc trâm cài đầu này thì A Vu cũng không muôn chải lệch ngôi. Hôm qua nàng đã nói trước mặt lão thái thái mấy lời đó, hôm nay nếu như không cài, e rằng người khác sẽ cho là nàng nói năng hồ đồ và nắm lấy điểm yếu này.

Vinh Ngũ đi xe ngựa bên cạnh, thấy A Vu cài chiếc trâm vàng đính ngọc lấp lánh thì nở nụ cười ám áp. “Lục muội hôm nay thật xinh đẹp!”

A Vu trả lời Vinh Ngũ bằng một nụ cười chân thật, vui vẻ đáp lại: “Ngũ tỷ mới thật xinh đẹp!” Vì trong lòng vui sướng nên suốt đoạn đường đến phủ Tân Quốc Công, cho dù ánh mắt đó kỵ của Vinh Tú nhìn A Vu như muốn thiêu sống cũng không khiến nàng quan tâm.

Quả thực Vinh Ngũ cũng rất xinh đẹp, năm nay tỷ ta mười một tuổi, dáng thon gọn, cao ráo đầy vẻ diễm lệ, yểu điệu của thiếu nữ. Vinh Ngũ vốn đã có đường nét thanh tú, xinh đẹp, so sánh với cô nhóc A Vu có làn da trắng hồng, đẹp tựa tranh vẽ kể cũng là một bức tranh sống động, đúng là “Xuân lan thu cúc mặn mà cả hai”.

Xe ngựa của Vinh phủ chạy vào thảng cửa ngách của Thiên Hương Viên, sau đó có một bà nô bộc và một nha hoàn của phủ Tân Quốc Công vội vàng ra đón, dẫn lão thái thái và gia quyến đến Trung Huệ Đường.

Con đường đi xuyên qua hoa cỏ, liễu biếc. Thiên Hương Viên nằm giữa

các tảng cây, có hồ nước, có lầu nghỉ chân, có những khóm trúc mọc um tùm xanh mướt, lại có cả những chậu tùng cảnh uốn lượn, tô điểm cho những khóm hoa cẩm chướng quý hiếm đủ màu như đang khoe sắc, ai đã từng đến vườn hoa này đều ít nhiều phải dừng chân ngắm cảnh.

Khi đến Trung Huệ Đường, lão thái thái được mời ngồi ở ghế trên. Bà cùng với mấy lão phu nhân ở Hầu phủ, Bá phủ hàn huyên trò chuyện.

Tấn Quốc Công phu nhân còn khá trẻ, không ra vẻ xa cách mà thân thiện kéo bạn trẻ lại hỏi han. Nhìn thấy A Vu, bà tỏ ra rất quý mến, cầm tay nàng và hỏi: “Tiểu cô nương này xinh xắn quá, cháu mấy tuổi rồi?”

A Vu có gương mặt bầu bĩnh trắng hồng, nhìn vào quả thực muôn cǎn véo, có lúc bản thân nàng cũng có hành động này, nhưng nàng không thích người khác đụng vào mình.

Nhưng đáng tiếc giờ nàng chỉ là cô nhóc, không có quyền phát ngôn, nếu gây chuyện với Tấn Quốc Công phu nhân thì khó mà có thể sống nổi trong kinh thành này. Đừng coi thường quyền hạn của nữ nhân, phía sau bao chuyện đại sự đều có bóng dáng của nữ nhân, và nhiều chuyện tốt đẹp cũng phải thông qua cửa ải của nữ nhân mới tiến hành thuận lợi được.

Ví dụ A Vu muốn biết thêm nhiều chuyện của Trưởng Công chúa Phúc Huệ thì phải thông qua sự sắp xếp của mấy vị phu nhân quyền quý này rồi.

“Tám tuổi à.” A Vu khẽ mở miệng, cố không để hở chiếc răng cửa trống hoác.

Tấn Quốc Công phu nhân lại hỏi A Vu về chuyện sách vở xem nàng đọc được những cuốn gì. A Vu lần lượt trả lời đã đọc *Nữ giới*, *Nữ hiếu kinh*, giờ đang theo thầy học *Luận ngữ*, *Mạnh Tử*.

“Các cô nương ở phủ An Quốc Công thật đặc biệt, tương lai sẽ là tài nữ cả, như ngũ tiểu thư giờ không phải là tài nữ nổi tiếng khắp kinh thành rồi đó sao?” Tân Quốc Công phu nhân là người khôn khéo, lúc khen A Vu vẫn không quên kéo Vinh Ngũ vào.

Tân Quốc Công phu nhân vẫn quý mến vuốt ve khuôn mặt của A Vu, sau đó mới rời đi, trước khi đi còn dặn dò bọn nha hoàn: “Dẫn các cô nương đến vườn hoa chơi, trông nom cẩn thận. Lục tiểu thư tuổi còn nhỏ, chắc chắn sẽ tò mò nhiều thứ đấy.”

A Vu ngoan ngoãn đi theo Vinh Tú, Vinh Ngũ đến vườn hoa.

Nàng còn nghe thấy giọng của Tân Quốc Công phu nhân vang lên sau lưng: “Cô bé xinh xắn quá, nếu ta có cô con gái như vậy thì thật hạnh phúc.”

Tân Quốc Công phu nhân sinh ba người con trai, nhưng lại không có cô con gái nào nên khi nhìn thấy con gái nhà người khác thì đều rất yêu mến, mấy phu nhân đứng bên cạnh vội vàng khen ngợi những người con trai của bà, họ nói rằng có công tử như vậy mới thực sự “đi ngủ vẫn có thể nở nụ cười”.

Trong vườn, từng tốp cô nương đang đứng ngắm hoa, khoe sắc đẹp và còn ngâm cả thơ. Bọn họ thấy Vinh Ngũ bước đến thì lập tức kéo Vinh Ngũ tham gia. Vinh Ngũ là cao thủ trong việc này, thích nhất là được thể hiện tài năng nên cũng nhận lời ngay.

Vinh Tú cũng không chịu thua, vênh mặt lên muốn đối thơ. Còn A Vu không hào hứng chút nào, nàng thấy mình đã qua cái độ tuổi đói thơ từ lâu lắm rồi.

Lần đi dự tiệc Mẫu Đơn ở phủ Tân Quốc Công, A Vu vốn nghĩ dựa vào mối thâm giao giữa Trưởng Công chúa và Tân Công Công phu nhân, chắc

chắn mẹ nàng cũng sẽ tới, nhưng giờ khách đã đến gần đông đủ rồi mà chưa thấy bóng dáng người của phủ Công chúa đâu.

“Toàn muội muội.” Đường Âm gọi sau lưng A Vu.

A Vu quay người lại, thấy Đường Âm, gương mặt ánh lên ý cười. “Âm tỳ tỳ.”

Đường Âm kéo A Vu ra một chỗ, đặc ý cười nói: “Thế nào, nhờ có ta ra tay, lão thái thái nhà muội cuối cùng cũng chịu cho muội ra ngoài rồi đúng không?”

“Đúng là muội phải cảm ơn tỳ vì chuyện này, muội không ngờ tỳ lại giúp muội như vậy, chúng ta chẳng qua chỉ là...” Giọng của A Vu trầm xuống, tỏ ra khá xúc động, Đường Âm và nàng chỉ gặp gỡ xã giao, nhưng tỳ ấy lại truetong nghĩa như vậy, bảo sao nàng không cảm kích cho được.

“Nói cái gì vậy, một số người quen nhau thời gian dài cũng chẳng nói được một hai câu thật lòng, nhưng có người vừa gặp mặt đã như tri kỷ, mới gặp có một lần thì sao chứ?” Đường Âm lườm A Vu. “Tâm thường!”

Đây là lần đầu tiên A Vu bị người khác mắng là “tâm thường” nhưng lại cảm thấy ngọt ngào như mật. “Đúng là muội tâm thường. Âm tỳ nói phải, chúng ta nhất nhẫn nhất sinh.” Vừa gặp nhau đã cảm giác như là tri kỷ.

“Xì, tiểu nha đầu nhà ngươi lại còn biết tham thiền^[1] nữa.”

[1]. *Tham thiền: Một cách nói của nhà Phật, hay nói cách khác, tham thiền là sự ước nguyện nồng nhiệt và tuyệt diệu của con người với nội tâm hướng về cái vô cùng, vô tận.*

A Vu lấy từ câu: “Nhất hoa nhất thế giới, nhất lá nhất Nhu Lai” trong cuốn *Hoa Nhan Kinh*, cũng là áp dụng từ câu: “Một hạt cát chính là một thế giới, một bông hoa là một thiên đường” trong *Phật Diển*. Nhưng đều là câu

“Phật dạy” nên Đường Âm mới nói như vậy.

Hai người nhìn nhau cười, có cảm giác tâm tư thật tương thông.

Đường Âm cười, khẽ đầy A Vụ. Đường Âm là cô gái khá khái tính, nữ nhân có tính cách này thật hiếm, một số người không hiểu, chỉ thấy Đường Âm kiêu ngạo, hống hách, nhưng A Vụ lại rất thích.

A Vụ cũng cười đầy lại Đường Âm, hai cô nhóc vui vẻ đùa nghịch.

Đường Âm thấy A Vụ giống như muội muội của mình, lần đầu tiên nhìn thấy A Vụ, Đường Âm đã thấy cô bé này rất đáng yêu, khóc lóc thật đáng thương, lúc nàng lên tiếng giúp đỡ cô nhóc, nàng muốn kéo cô nhóc nép vào đôi cánh của mình, cứ có cảm giác cô nhóc là người mà mình phải chăm sóc và không ai có thể bắt nạt được.

Hai người quý mến lẫn nhau, lại hiểu tâm ý của đối phương nên tự nhiên trở thành tri kỷ.

“Đi nào, tỷ giới thiệu với muội mấy tỷ muội của tỷ.” Đường Âm dẫn A Vụ đi, còn mấy người Vinh Ngũ vẫn đứng ở đó.

Vinh Ngũ lớn tuổi hơn Đường Âm và A Vụ nên đối thơ với một nhóm khác có độ tuổi lớn hơn một chút. Nhóm của Đường Âm nhỏ tuổi hơn, nhưng vẫn phải hỏi han lẫn nhau.

Vừa bước đến, A Vụ làm quen thêm được khá nhiều người. Nhưng một số người nhìn nàng với ánh mắt rất kỳ lạ, họ cứ nhìn chằm chằm vào đầu nàng kèm theo ánh mắt coi thường. A Vụ thầm nghĩ có lẽ nàng đã làm điều gì đặc biệt với họ.

Hay Vinh Tú đã nói gì đó chăng? Nhưng trong nhóm của Vinh Tú đa số là con chính thất nên không thể giống “thùng nước mắm” như Vinh Tú được. A Vụ không suy đoán được, chỉ nghĩ có lẽ vẫn đè nằm ở trên tóc nàng.

Nghĩ đến đây, A Vụ không muốn tin đó là sự thật. Nàng không thích “tài nữ nửa vời” Cố Tích Huệ, nhưng cũng phải thừa nhận Cố Tích Huệ có chút phong cách, hồi xưa khi hai người họ ganh đua nhau cũng chưa bao giờ giở trò xấu. A Vụ không muốn nghĩ Vinh Ngũ là con người như vậy mà lại được sánh ngang với Cố Tích Huệ.

Dường Âm kéo A Vụ đi xem hoa diêu hoàng^[1]. Họ cùng con gái của Hộ bộ Thượng thư là Tô Niệm, cháu gái của Liễu Đại học sĩ là Liễu Hòa Huyên thảo luận sôi nổi, người thì bảo thích ngụy tử^[2], người lại bảo thích mặc khôi^[3].

[1]. *Diêu hoàng*: Một loài hoa mẫu đơn quý hiếm ở Lạc Dương xưa, ngụ ý chỉ loài hoa mẫu đơn có nghìn cánh màu vàng, rất quý hiếm.

[2]. *Ngụy tử*: Tên một loài hoa mẫu đơn.

[3]. *Mặc khôi*: Tên một loài hoa mẫu đơn.

Rồi mọi người hỏi A Vụ thích gì, nàng đáp: “Muội thích côn san dạ quang^[1].”

[1]. *Côn san dạ quang*: Tên một loài hoa mẫu đơn.

Mọi người nghe thấy thế liền hỏi: “Côn san dạ quang là gì?”

Hồi đó để trồng được loài hoa mẫu đơn cao quý, hiếm có này rất khó, diêu hoàng, ngụy tử được coi là một trong những loài hoa đẹp so với các loài mẫu đơn khác, thế nên những nhà tạo giống phải mất nhiều công sức chăm sóc, cả kinh thành mới có vài chậu hoa, côn san dạ quang lại càng hiếm, nếu không phải là người cực kỳ yêu hoa mẫu đơn thì không thể biết được nên không lấy gì làm lạ khi nhiều người chưa nghe đến tên này.

A Vu nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Vườn này cũng có một cây đáy.” A Vu thích côn san dạ quang cũng bắt đầu từ Thiên Hương Viên.

Bọn trẻ thích khám phá cái mới, họ không hỏi A Vu làm sao biết ở đây có côn san dạ quang mà cứ thế đáy nàng đi.

Thiên Hương Viên chỉ có một cây côn san dạ quang đứng lẻ loi ở mé nước, cánh hoa trắng muốt như ngọc, từng tầng xen kẽ như vòng hoa đội đầu, đẹp thì đẹp, nhưng quý hiếm thì không thấy đâu, điều này khiến mọi người cảm thấy thất vọng.

“Hoa này còn chẳng bằng hoa diêu hoàng, ngụy tử.” Đường Âm lên tiếng, màu trắng nhìn lâu cũng thấy đơn điệu.

A Vu biết loài hoa này cũng vì ban đêm nàng không ngủ được nên ra vườn đi dạo, từ xa trông hoa như chiếc đèn lồng trắng, lại gần mới phát hiện đó là cây mẫu đơn khiến nàng vô cùng thích thú.

A Vu thấy đám trẻ con thất vọng, nghĩ ngợi một lát rồi ngoanh lại nói với tiểu nha hoàn đi bên cạnh: “Phiền lấy giúp chúng tôi một mảnh vải đen đến đây.”

Tiểu nha hoàn “dạ” một tiếng rồi đi ngay, mấy vị này đều là con nhà quan, Quốc Công phu nhân đã dặn dò phải chăm sóc họ nên tiểu nha hoàn không dám chậm trễ.

Khi mảnh vải đen được mang tới, A Vu bảo Đường Âm và các bạn mỗi người cầm một góc che cây côn san dạ quang lại.

“Oa, nó biết phát sáng này.” Tô Niệm reo lên khe khẽ, chỉ sợ ảnh hưởng đến cây hoa non nớt.

“Đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy.” Đường Âm xúc động nói.

A Vu lại kể cho các tiểu cô nương nghe chuyện về cây côn san dạ quang. Chuyện kể rằng có một cô gái tên là Mẫu Đơn vì cảm kích sự yêu thương chăm sóc của vợ chồng ông bà lão nên đã đầu thai làm con gái của họ. Cô con gái này tên là Tô San, xinh đẹp như hoa ngọc, sau đó một tên tri phủ nhìn thấy cô và cô bị hắn cưỡng bức, cuối cùng cô hóa thành cây mẫu đơn tô san và được đưa đến nhà tri phủ, báo thù tên tri phủ ác độc.

Bông hoa đẹp đẽ kỳ lạ, vậy mà vẫn chưa trong đó câu chuyện thương tâm và đau lòng, đã thế A Vu lại kể với giọng trầm bổng cuốn hút khiến tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe, mấy người đứng ngắm hoa bên cạnh cũng bị thu hút, đứng thành mấy vòng quanh A Vu.

Không phải A Vu giỏi giang gì, chỉ là mọi người được nghe những chuyện ly kỳ, ma quỷ quá ít. Các khuê tú thế gia thường chỉ được đọc *Nữ giới*, *Giáo kinh*, người nào có tài mới được đọc *Luận ngữ*, *Mạnh Tử* và *Thi tử*. Câu chuyện trên chỉ có trong những cuốn truyện, mà các cô nương lại không được phép xem loại sách này, sợ bị làm cho hư hỏng.

Cơ hội duy nhất để các cô nương nghe mấy chuyện ly kỳ là xem kịch, nhưng kịch cũng đâu có nhiều mà xem, nên những ai chưa từng nghe đều rất hào hứng.

Hà Bội Chân đi ngang qua, thấy mọi người vòng trong vòng ngoài vây quanh A Vu, lắng nghe một hồi thì chán ghét vô cùng. Lần trước cô ta đã bị A Vu làm cho mất mặt nên ôm hận trong lòng, giờ lại thấy A Vu được mọi người vây quanh nên cô ta không thể nào chịu nổi. Cô ta kéo Vinh Ngũ và đám bạn thân thiết đến chõ A Vu.

“Này, chiếc trâm cài trên đầu của cô sao giống của Uyển tỷ thế nhỉ?”
Hà Bội Chân kinh ngạc nhìn A Vu. “Á, đúng là chiếc trâm của Uyển tỷ rồi.

Uyển tỷ, không phải tỷ nói chiếc trâm này là do bà ngoại tặng tỷ và đó là đồ của Tiên Hiếu Trinh Hoàng hậu tặng bà ngoại của tỷ hay sao?”

A Vu ngần người, chiếc trâm cài đầu này là do Hàn Hải Vọng chế tác nên nàng không nghĩ đến là đồ của ai, Hiếu Trinh Hoàng hậu mất sớm, A Vu chưa gặp bao giờ nên không biết được nguồn gốc của chiếc trâm này.

Nhưng vật trân quý như thế, tại sao Vinh Uyển lại tặng cho nàng?

“Lần trước ta hỏi mượn mà tỷ không chịu, hôm nay sao lại ở trên đầu của muội muội của tỷ, Uyển tỷ tặng cô ta sao?” Hà Bội Chân kéo tay của Vinh Ngũ.

Vinh Ngũ làm vẻ khó xử, muốn nói nhưng lại thôi, bộ dạng chất chúa đầy uẩn khúc.

“Sao có thể thế được, chiếc trâm quý giá này, Uyển tỷ sao có thể tặng cho người khác, đồ của Hoàng hậu nương nương muốn giữ gìn còn không được nữa là, chính Uyển tỷ còn không nỡ đeo kia mà.” Kim Linh đứng bên cạnh nói chen vào.

Nghe thấy thế, người đứng bên cạnh như hiểu ra vấn đề, nhìn A Vu với ánh mắt khinh miệt. “Chắc là cây nhỏ tuổi, ép Uyển tỷ cho cô ta chứ gì, một người dịu dàng như Uyển tỷ làm sao nỡ từ chối, cô ta hơi tí lại chảy nước mắt, ai mà dám chọc giận chứ.” Hà Bội Chân ra vẻ đồng tình.

“Cha người ta dù gì cũng là tân khoa trạng nguyên có quyền có thế, làm mưa làm gió trong phủ, Uyển tỷ nào dám không cho!” Kim Linh khích bác.

Đúng là người có tâm địa xấu xa muốn đổ tội cho người khác, lời của Kim Linh thoát cái đã chuyển sang Vinh tam gia, muốn ám chỉ ông giở uy quyền, con đã bất hiếu, mẹ sao có thể hiền từ?

Mặt A Vu từ nãy đã đỏ rần rần, nàng vạn lần không ngờ Vinh Ngũ đào cái hố này cho mình, thật nực cười khi nàng lại nghĩ Vinh Ngũ đối xử tốt với mình, một người tự cho là thanh cao như thế thì phải khác biệt với mọi người trong phủ chúa. Nào ngờ hôm nay A Vu mới biết cô ta chẳng có gì khác, có chẳng là thâm hiểm hơn mà thôi.

Vinh Ngũ giở cái chiêu này ra chẳng qua là vì những lời đàm tiếu mấy ngày gần đây. Cô ta xuất thân từ đại phòng, đương nhiên thân thiết với lão thái thái, lúc nào cũng muốn bảo vệ bà ta, cô ta sợ mấy lời đàm tiếu sẽ không có lợi cho bà ta, lại sợ sau này bà ta không thể làm gì được Vinh tam gia.

Điều quan trọng nhất là lão thái thái muốn điều khiển Vinh tam gia, bà ta không nắm rõ tình thế, Vinh Ngũ thường xuyên ra ngoài nên nhạy cảm hơn bà ta, không chế được Vinh tam gia thì tương lai sau này cả nhà họ mới tốt đẹp được.

Với tình hình trước mắt, hy sinh một con bé yếu ớt như A Vu cũng chẳng đáng là gì, huống hồ A Vu còn nhỏ, trước đây luôn bắt chước cô ta, chỉ cần cô ta đối xử với A Vu tốt hơn người khác thì cũng đủ để A Vu yêu mến cô ta rồi. Vinh Ngũ nghĩ sau chuyện này, chỉ cần dỗ dành ngọt A Vu là đâu sẽ lại vào đấy.

Đáng tiếc A Vu không còn là cô nhóc lúc nào cũng bắt chước, ngưỡng mộ Vinh Ngũ như trước nữa.

Thực ra, Vinh Ngũ không muốn làm àm ĩ chuyện chiếc trâm trước mặt mọi người, những tiểu thư đều biết cô ta có chiếc trâm vàng, thấy A Vu cài trên đầu, trong lòng sẽ tự thắc mắc và Vinh Ngũ chẳng cần nói cũng khiến A Vu mất mặt, thêm nữa còn chụp được cái mũ “bất hiếu” lên cả nhà bọn họ.

Nhưng người tính không bằng trời tính, không ngờ người đứng ra bêu

xấu A Vu lại là Hà Bội Chân nên người khác nhìn thấy cũng coi như không. Họ chỉ trách Hà Bội Chân lòng dạ hẹp hòi, đang yên đang lành chỉ trích A Vu, còn Vinh Ngũ lại thầm trách Hà Bội Chân làm hỏng chuyện của mình.

A Vu bị người thân đột ngột “đâm” cho một dao, may mà Vinh Ngũ không quá độc ác nên nàng mới nhanh chóng lấy lại tinh thần.

“Mấy người nói gì vậy, chiếc trâm này là do ngũ tỷ thấy muội ra ngoài không có đồ trang sức nên mới có lòng tốt cho muội mượn, đồ có nguồn gốc tôn quý thế này, ngũ tỷ sao dám tùy ý tặng cho người khác chứ, làm thế chẳng khác gì bất kính với tiên Hoàng hậu, bất hiếu với bà ngoại.” A Vu ngay lập tức phản bác lại lời của Kim Linh và Hà Bội Chân, lại kịp thời trả đũa Vinh Ngũ, trước tiên phải “chụp cái mũ” bất kính, bất hiếu cho cô ta, khiến cô ta không thể phủ nhận việc “cho mượn” trâm.

A Vu bước đến, thân thiết nắm tay Vinh Ngũ. “Ngũ tỷ yêu quý muội nên mới đem đồ trang sức quý giá đó cho muội mượn, có đúng như vậy không ngũ tỷ?” A Vu giả bộ tỳ muội thân thiết khiến Vinh Ngũ không rét mà run. Thực ra, hai người đều biết chiếc trâm ấy Vinh Ngũ tặng cho A Vu.

Lúc này Vinh Ngũ đành thuận theo lời của A Vu mà gật đầu. Cô ta bỗng phát hiện mình đánh giá thấp người muội muội này quá, hay nói cách khác là cô đã làm một việc cực kỳ ngu ngốc.

“Đúng vậy, thứ đồ quý giá thế mà tùy tiện tặng cho người khác thì khác gì hại người?” Đường Âm nhanh trí nói rồi quay đầu nhìn sang A Vu. “Muội cũng thật là, sao đi ra ngoài mà ngay cả một món đồ trang sức cũng không có, trưởng bối nhà muội cũng không biết chuyện này sao? Được rồi, lần sau đến nhà ta, ta tặng muội hai món, đừng mượn người khác nữa!”

A Vu thật lòng muốn vỗ tay khen ngợi Đường Âm, cách trả đũa của tiểu

cô nương này còn giỏi hơn cả nàng, không hổ danh là con gái của Các lão gia.

Đây, ngay cả người ngoài cũng hào phóng tặng hai món đồ, vậy mà tỳ muội ruột thịt trong nhà lại chỉ cho mượn mà thôi.

Lời Đường Âm nói khiến Vinh Tú, Vinh Ngũ đỏ mặt. Hai người bọn họ trang điểm đoan trang phú quý ra khỏi nhà, châu ngọc cài đầy đầu, còn cô con gái của thứ xuất tử^[1] thì phải đi mượn đồ trang sức cài đầu.

[1]. *Thứ xuất tử: Con trai của bà vợ lẽ.*

Trận đấu này coi như Vinh Ngũ và A Vu ngang sức, có người nghĩ A Vu khóc lóc ép Vinh Ngũ tặng chiếc trâm, có người lại nghĩ đúng là Vinh Ngũ cho A Vu mượn, nhưng thật là keo kiệt, chiếc trâm này không thể tặng thì đổi chiếc khác cũng được. Mỗi lần Vinh Ngũ ra khỏi nhà đều có đồ trang sức khác nhau, trang sức nhiều như vậy mà lại keo kiệt thì chẳng còn gì để nói.

A Vu thoáng nghĩ đến ý đồ của Vinh Ngũ, thấy cô ta chẳng khác mẹ ruột của mình, bè ngoài thì tỏ ra hiền từ như Bồ Tát, không dẽ đắc tội với ai, hôm nay may mà có Hà Bội Chân ra mặt, nếu không A Vu không biết mình sẽ phải chịu thiệt thòi thế nào.

A Vu ngoảnh lại nói với Hà Bội Chân: “Hà tỷ tỷ, lần trước muội không đúng, lúc về nhà lão tổ tông cũng đã mắng muội rồi, bảo rằng muội không nên khóc lóc giữa chốn đông người làm khó cho Hà tỷ tỷ.” Lần này A Vu thực sự muốn nhận lỗi với Hà Bội Chân, nhưng không phải vì chuyện cô ta mắng người, mà là vì nàng không nên khóc lóc ở giữa đám đông. Sau đó, A Vu mới nói thêm: “Ở nhà, ngũ tỷ rất hay nhắc đến tỷ, nói tỷ tốt bụng, khảng khái, nghĩa khí, ngũ tỷ hay bảo muôn mời tỷ đến nhà chơi, Hà tỷ sau này rảnh rỗi thì thường xuyên đến chơi nhé!” A Vu ranh mãnh nghĩ, người ta thường không sợ đối thủ xảo quyết như cáo, chỉ sợ bằng hữu ngốc nghếch như heo,

Hà tỳ, cô nên thường xuyên đến chõ Vinh Ngũ chơi đi!

Hà Bội Chân thấy A Vụ nói thế thì xấu hổ không biết nói gì nữa, mà có vẻ Vinh Ngũ cũng rất quý mến mình nên càng muốn chơi cùng với Vinh Ngũ, chỉ có Vinh Ngũ là bực mình, nhưng Hà Bội Chân lại có thân thể mạnh nên cô nàng không dám đắc tội.

Đúng lúc đó, nha hoàn đến báo Tân Quốc Công phu nhân mời các tiểu thư đến Trung Huệ Đường khâu đầu bái kiến Trưởng Công chúa Phúc Huệ.

Thực ra, Trưởng Công chúa không phải là Hoàng đế, Tân Quốc Công phu nhân không cần thiết mời tất cả bọn họ đến khâu đầu bái kiến, chẳng qua đó là ý tốt muốn nâng đỡ mọi người của bà. Nếu được Trưởng Công chúa khen ngợi thì sẽ vinh dự cho đám quý nữ, sau này có làm mai cũng không bị mất mặt.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ là người có thân phận cao quý nhất trong kinh thành, trừ những người sống trong hậu cung, một cái gật đầu của bà bằng cả trăm câu tán tụng của người khác.

Nghe tin Trưởng Công chúa đến, người kích động nhất đương nhiên là A Vụ, nàng không biết mình bước đi thế nào, Đường Âm phải kéo tay nàng dắt đi nàng mới bước nổi. “Đừng sợ, Trưởng Công chúa cũng là người có hai mắt, một miệng như chúng ta mà thôi.” Đường Âm nghĩ A Vụ còn nhỏ, chưa từng nhìn thấy người hoàng gia nên mới an ủi như vậy.

A Vụ biết Đường Âm hiểu lầm mình, nhưng không thể giải thích được, chỉ mỉm cười tỏ ý cảm kích.

A Vụ cùng Vinh Tú, Vinh Ngũ bước lên phía trước hành lễ với Trưởng

Công chúa, sau khi đứng dậy mới lẳng lặng quan sát bà. Mẹ nàng đã gầy hơn, tiêu tụy hơn, trong ấn tượng của nàng, bà luôn là người có sức sống căng tràn, nhưng hôm nay trông bà có chút mệt mỏi.

A Vu nhìn thấy mà đau lòng, nhưng lại không thể thốt lô nièm nhớ nhung của mình.

Trong đám tiểu thư, Trưởng Công chúa chỉ nói vài câu với Vinh Ngũ và Hà Bội Chân, Vinh Tứ thì bà chẳng thèm liếc nhìn cái nào, còn A Vu, bà chỉ khẽ gật đầu, không có biểu cảm đặc biệt nào.

A Vu tràn đầy thất vọng, nàng hy vọng mẹ chú ý đến nàng một chút thôi, dù dáng vóc nàng đã thay đổi, nhưng xương cốt, tâm hồn vẫn là A Vu, vẫn là con gái của mẹ. A Vu đã từng vô số lần mơ ước từ lời nói, hành động của nàng mẹ sẽ nhận ra nàng, nhưng giờ chỉ còn lại sự trống rỗng.

Đúng là giấc mơ của kẻ ngốc, Trưởng Công chúa không hề nhận ra A Vu, thậm chí còn chẳng nhìn nàng cái nào, nàng đau đớn, thất vọng tựa như bị ai đó hắt một xô nước lạnh vào người giữa mùa đông giá rét.

Bái kiến Trưởng Công chúa xong, A Vu cứ thế bị Đường Âm kéo đi như người mất hồn, còn bị tý ấy gí tay vào trán. “Nhìn bộ dạng của muội kia, không phải là do Trưởng Công chúa không nói năng gì với muội đấy chứ? Ta nói muội nghe, những người có xuất thân thấp kém hơn bà là bà không để ý đến đâu, vì người ta có xuất thân cao quý mà. Muội cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, không phải bà ấy đã gật đầu với muội rồi sao?” Thực ra, cái gật đầu chỉ là xã giao, Đường Âm vì muốn an ủi A Vu nên mới nói vậy.

A Vu thấy Đường Âm có vẻ không hài lòng với Trưởng Công chúa, vội vàng nói: “Không, không phải, tý hiểu nhầm muội rồi, muội kích động quá ấy mà, lớn như thế này rồi mà chưa được gặp Trưởng Công chúa bao giờ.”

“Có triển vọng. Chẳng lẽ sau này gặp Hoàng hậu, muội không nói được câu nào ư?” Đường Âm cười trêu A Vụ.

A Vụ không phản bác mà chỉ mỉm cười.

Trưởng Công chúa rời đi rất sớm, bữa trưa cũng không dùng, chỉ đến Trung Huệ Đường gặp gỡ mọi người một lát rồi đi ngay, muộn giờ thể diện cho Tân Quốc Công phu nhân nên bà mới tới. Từ khi Quận chúa Khang Ninh qua đời, bà cũng không hay ra khỏi nhà.

Sau khi gặp Trưởng Công chúa, A Vụ cũng chẳng còn tinh thần, nom cứ như người mất hồn. Đường Âm kéo người ngơ ngẩn như khúc gỗ đó đi ngắm hoa. Thấy A Vụ mặt mày đờ đẫn, Đường Âm cố ý chỉ vào một chùm hoa mẫu đơn, hỏi: “Đây là loài mẫu đơn gì?”

A Vụ cứng nhắc trả lời: “Nhị kiều.”

Bông hoa này chỉ có hai màu nên dễ nhận ra. Đường Âm lại chỉ vào chùm hoa khác và hỏi: “Đây là gì?”

“Thanh long ngọc mặc trì.”

Đường Âm thấy A Vụ trả lời chính xác nhưng vẫn không tập trung, chẳng khác gì một khúc gỗ biết nói nên lại chỉ rất nhiều cây và A Vụ đều lần lượt trả lời hết. “Băng ngọc hiến hồ”, “Trì lam”, “Âu bích”...

Đường Âm hỏi lại nha hoàn theo hầu thì thấy A Vụ đã nói đúng hết. Đường Âm vỗ vào vai A Vụ, nói: “Được lắm, mấy loài hoa này muội đều biết hết cơ đấy.”

Đường Âm nhất thời tò mò, lại chỉ vào một chùm hoa mẫu đơn khác.

“Kiều dung tam biến.”

Đường Âm lắc đầu hỏi: “Sao lại có cái tên này?”

A Vu cảm kích lòng tốt của Đường Âm, dần lấy lại tinh thần, “Vì loài hoa này lúc đầu nở ra có màu xanh, lúc nở rộ có màu hồng, lúc sáp tàn lại có màu trắng hồng.”

Nghe A Vu giải thích, Đường Âm càng thấy A Vu lợi hại. “Không ngờ muội còn nhỏ mà biết nhiều ghê.”

A Vu bỗng chột dạ, thầm nghĩ đáng lẽ nàng không thể biết những loài hoa này mới phải, phủ An Quốc Công đâu có những loài mẫu đơn quý giá như vậy, mà trên đời cũng đâu có sách dạy cách nhận biết hoa mẫu đơn. May mà Đường Âm không hỏi ngọn ngành, nàng cần phải lấy lại tinh thần mới được.

Hai người nói chuyện ríu rít hồi lâu, càng nói càng thấy hợp nhau, A Vu lại sẵn ý định lấy lòng Đường Âm nên lúc chia tay Đường Âm lưu luyến không muốn cho nàng đi.

Đường phu nhân thực sự không khuyên nhủ được nữa đành dỗ dành: “Đều ở trong kinh thành cả, lần sau có thể gặp nhau mà.”

Đường Âm lưu luyến không rời, kéo tay A Vu nói: “Vài ngày nữa là sinh thần của tỷ, tỷ sẽ gửi thiệp mời cho muội, chỉ có mấy người chúng ta thôi, muội nhất định phải đến nhé!”

A Vu không lên tiếng, chỉ ngẩng đầu nhìn Đường phu nhân, thấy bà gật đầu, nàng mới nhận lời Đường Âm. Vinh tam gia chẳng qua cũng chỉ là Lục phẩm tu soạn, A Vu thân thiết với Đường Âm sẽ khó tránh khỏi bị người ngoài nghĩ rằng Vinh tam gia muốn nịnh nọt Đường Các lão nên mới để cho

con gái thân thiết với Đường Âm. A Vu cũng lo Đường phu nhân nghĩ mình có dụng tâm gì khác nên mới nhìn bà xin ý kiến.

Về phần A Vu, nàng thực sự không có ý nghĩ muốn thân thiết lấy lòng ai, nếu như không hợp với Đường Âm, nàng cũng sẽ không bao giờ thân thiết với tỷ ấy. Mặc dù thân phận hiện giờ của A Vu không cao, nhưng nàng cũng không có kiên nhẫn để hầu hạ mấy đại tiểu thư. Đường Âm đối xử với nàng rất tốt nên nàng mới muốn lấy lòng Đường Âm để tỷ ấy vui vẻ.

Chương 6

Nữ nhi không muốn lấy chồng

Vài hôm sau Đường Âm gửi thiệp tới, A Vụ liền nói với Thôi Thị, sau đó cùng bà đi bẩm báo với lão thái thái. Lão thái thái không thể đắc tội với Đường Các lão, mặc dù vẻ mặt sa sầm, nhưng cũng phải đồng ý cho A Vụ ra ngoài.

“Ngươi ra ngoài chú ý một chút, đừng có làm mất mặt phủ Quốc Công, nếu không ta sẽ không tha cho ngươi đâu.” Lão thái thái sa sầm nói.

A Vụ “dạ” một cái rồi cùng Thôi Thị về phòng.

Mấy hôm nay, vì chuyện của Trưởng Công chúa, A Vụ khá mệt mỏi, ăn uống không ngon miệng. Thôi Thị nhìn tấm thiệp mời của Đường Âm như nhìn thấy cựu tinh, ra sức khuyên nhủ A Vụ ra ngoài chơi, còn định chuẩn bị một món quà sinh thần cho Đường Âm.

“Mẹ không cần chuẩn bị gì đâu, Đường Các lão gia cái gì chẳng có, con nghĩ sẽ tự làm thứ gì đó thể hiện thành ý của con, mà lại là thứ Âm tỷ thích.”

“Con nói có lý.” Thôi Thị gật đầu, rồi sau đó lại hỏi A Vụ chuẩn bị tặng gì.

A Vụ nhớ lần trước ở phủ Tân Quốc Công, Đường Âm đã khen nàng viết chữ đẹp, thế nên nàng muốn tặng cho tỷ ấy một bức họa, và phải mất mấy ngày A Vụ mới viết được một bức.

Trong bữa tiệc sinh thần, Đường Âm không mời khách, chỉ có mấy

người bạn thân thiết, tất cả đám nhóc đó tụ tập riêng với nhau, đây là cách tổ chức tiệc sinh thần tân tiến nhất giữa các cô nương trong kinh thành.

Trước sinh thần của A Vu hai ngày, Thôi Thị cũng muốn tổ chức cho A Vu nhưng lúc đó do thân phận nhỏ bé, lại phải chi phí tôn kém, lão thái thái thì cho rằng không nên bày vẽ rườm rà, thẳng thừng từ chối ý định của Thôi Thị, thế nên hôm đó A Vu chỉ ăn một bát mì trường thọ do Thôi Thị nấu và cả nhà sum họp vui vẻ bên nhau.

Sinh thần Đường Âm, A Vu cùng mẹ và nha hoàn Tử Phiến đi dự tiệc. Họ bước vào vườn hoa của Đường phủ từ cổng hậu viện. Lúc A Vu đến đã có vài tiểu cô nương đang ngồi ở Tiêu Tiêu Các.

Trong vườn của Đường phủ trồng rất nhiều trúc, trong đam trúc xanh đó lại đậu rất nhiều chim én, thế nên mới có tên là “Tiêu Tiêu Các”.

A Vu vừa bước đến, Đường Âm đã đứng bật dậy. “Muội được lăm, muội là người cuối cùng đây, lát nữa phải phạt muội một chén mới được.” Một chén phạt mà Đường Âm nói chính là rượu nếp Ngọc Mai, chất rượu không nặng, vị thanh ngọt, các cô nương rất thích.

“Muội đồng ý tự chịu phạt ba chén, Âm tỷ không được hà tiện đâu đấy.” A Vu cười.

“Hôm nay để cho muội uống thoải mái.” Đường Âm kéo tay A Vu vào trong Tiêu Tiêu Các. Mấy người đang ngồi đó A Vu đều biết, đó là Tô Niệm, Liễu Hòa Huyên, Hồ Nhã Hòa và còn có Cố Tích Huệ.

A Vu không ngờ Đường Âm lại mời cả Cố Tích Huệ nên có chút ngạc nhiên nhìn sang Đường Âm. Đường Âm nói nhỏ vào tai nàng: Không phải tỷ mời, là nương nương của tỷ mời.”

A Vu “ồ” lên một tiếng, bây giờ nghĩ lại mới thấy, có lẽ phu nhân đã “ngắm trúng” Cố Tích Huệ từ lâu và muôn tỷ ta làm con dâu mình.

Thực ra nếu gạt bỏ ân oán riêng tư (tình địch) thì A Vu phải thừa nhận Cố Tích Huệ là cô gái không tồi. Tỷ ta nho nhã đoan trang, dịu dàng mực thước, xuất thân cao quý, tài mạo song toàn, nếu nàng có con trai, nói không chừng cũng muôn có một cô con dâu như Cố Tích Huệ.

Trước lúc Đường Âm đứng dậy ra đón, A Vu đã giơ hộp quà trước mặt, ranh mãnh nói: “Chúc tỷ tỷ sớm mọc răng mới!”

Câu này nếu đổi lại là người khác nói, Đường Âm chắc chắn sẽ nổi giận, nhưng một người cũng bị khuyết răng cửa như A Vu nói ra thì lại thành niềm vui giữa hai tỷ muội “đồng bệnh tương lân”.

“Nha đầu thối này, dám trêu chọc ta, phải để cho cả đời muội không mọc răng cửa nữa mới được, chỉ tiếc cho gương mặt này thôi.” Đường Âm vừa nói vừa véo má A Vu, A Vu nhanh nhẹn né tránh.

“Nào, để tỷ xem xem Toàn tỷ nhi tặng đồ quý hiếm gì nào!” Hồ Nhã Hòa cũng ngó nhìn cái hộp trong tay Đường Âm. Tỷ ấy biết rõ hoàn cảnh của A Vu mà còn nói là đồ quý hiếm khiến người nghe cũng cảm thấy kỳ quặc.

Sắc mặt A Vu không hề thay đổi, trong số bạn bè của Đường Âm, Hồ Nhã Hòa thân thiết với tỷ ấy nhất, trước kia khi chưa quen A Vu, Hồ Nhã Hòa chính là người bạn tốt nhất của Đường Âm, nay đã bị A Vu thay thế nên Hồ Nhã Hòa khó tránh khỏi ghen tỵ.

Hoặc có thể Hồ Nhã Hòa không cảm thấy A Vu có điểm gì đặc biệt, người bình thường như vậy mà Đường Âm lại rất coi trọng khiến cô ta bất mãn.

Thực ra, tiểu cô nương này không hiểu rằng, nhân duyên giữa con người với con người không nằm ở đối phuơng xuất sắc, ưu tú thế nào, trên đời này thiếu gì người tài hoa xuất chúng, nhưng không phải ai nhìn thấy họ cũng yêu mến. Cố nhân có câu: “Bạch phát như tân, khuynh cái như cỏ^[1]” rất chí lý. Làm bạn với nhau điều quan trọng là tâm đầu ý hợp, hoặc chỉ cần một ánh mắt, một hành động hợp nhau là đã có cảm tình rồi. Thế nên Đường Âm không để ý xem A Vụ có xuất sắc hay không, mà chỉ cảm thấy tiểu cô nương này rất hợp với mình và chơi với nhau rất vui.

[1]. *Bạch phát như tân, khuynh cái như cỏ: Có nghĩa là những người có sống đến đầu bạc cũng không hiểu nhau, nhưng cũng có những người chỉ cần gặp nhau lần đầu đã coi nhau như tri kỷ.*

Hồ Nhã Hòa thì cho rằng một cô nương có gia thế như Đường Âm đáng lẽ nên kết bạn với những cô nương có gia thế tương tự, nếu xuất thân kém thì phải tài hoa xuất chúng, như vậy mới hợp lý.

Thực ra đa số mọi người chưa hẳn đã thích kết bạn với người xuất sắc hơn mình, nói gì đến thô lộ tâm sự với họ.

Đường Âm mở chiếc hộp lấy ra bức họa, vui mừng nói: “Là muội vẽ ư?”

A Vụ gật đầu, tuy trong lòng có chút do dự. Nàng không ngờ Cố Tích Huệ sẽ đến, vì đê tài thể hiện trong bức họa này chính là thứ mà ngày thường nàng thích vẽ nhất.

Đường Âm từ từ mở bức họa ra, trên bức họa vẽ một đôi vịt nước đang bơi lội trong sóng động như thật. Phía trên bên phải của bức họa còn đê bốn câu thơ:

“Hạm đạm hương liên thập khoảnh pha

Tiểu cô tham hí thái liên trì.

Văn lai lộng thủy thuyền đầu thấp

Canh thoát hồng quần khoả áp nhi.^[1]”

[1]. Dịch nghĩa:

Ngạt ngào hương sen tỏa mướt khoảnh rộng

Ham vui cô á hái sen chậm về nhà

Chiều đến, giãn nước trước đầu thuyền bị ướt hết

Lại còn cởi chiếc quần hồng chụp bắt vịt con.

(Lữ Đường Thi - Quách Tán tuyển dịch)

Bên dưới còn có lệnh ân của A Vụ, đây là lệnh ân do Vinh tam gia khắc cho nàng lúc rảnh rỗi, có tên là “Khách nuôi vịt”.

“Khách nuôi vịt” là câu tự giễu của A Vụ ở kiếp trước. Nàng vốn bẩm sinh yếu đuối, lúc nào cũng chỉ ở trong nhà, thú tiêu khiển hằng ngày thường là cho cá ăn và ngắm đàn vịt bơi lội, vì thế nàng tự ví mình là khách nuôi vịt, tầm thường nhưng phong nhã. Từ “khách” cũng là do nàng tự thương xót bản thân, ám chỉ rằng nàng chẳng qua chỉ là khách đi qua chốn nhân gian để đầu thai làm người, hoặc chỉ là một người khách tạm thời trong gia đình mà thôi.

Vì A Vụ ngắm vịt, vẽ vịt nhiều nên tranh vẽ vịt trở thành trường phái riêng của nàng, ngay cả họa sĩ nổi tiếng thời đó là Tô Tây Sơn cũng khen ngợi, cho rằng nét vẽ của nàng đã đạt đến phong cách bậc thầy.

Đường Âm và Tô Niệm hào hứng bình phẩm tác phẩm tinh tế của A Vụ, nét vẽ quá đẹp, phóng khoáng tự nhiên và chưa từng có bức tranh vịt nào thú vị như vậy. Không giống Đường Âm, Tô Niệm rất kinh ngạc vì A Vụ nói đến một người tên là Tô Tây Sơn, mà đó chính là lão thái gia của nàng. Từ nhỏ vì mắt thấy tai nghe nên Tô Niệm đã có niềm yêu thích và hiểu biết nhất định về hội họa. Bức họa này khiến người ta vô cùng khâm phục, vì nét vẽ cũng nhuần thâi không giống với nét vẽ của đứa trẻ tám tuổi chút nào.

Tô Niệm bỗng cảm thấy nghi ngờ. “Bức họa này thật điêu luyện. Nếu như lão thái gia ta mà biết Toàn tỷ nhi đã vẽ được như vậy chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên.”

Ngoài Tô Niệm, còn có một người kinh ngạc không kém là Cố Tích Huệ.

Cố Tích Huệ từ nhỏ đã lớn lên cùng Quận chúa Khang Ninh, phong cách vẽ của muội ấy đương nhiên Cố Tích Huệ biết rõ. Khi còn sống, Quận chúa cũng tự lấy hiệu là “Khách nuôi vịt” và có sở trường vẽ tranh vịt.

Bức tranh của Vinh Toàn (A Vu) dù là về cầu tú, bối cục hay kỹ năng đều hoàn toàn giống với phong cách của Quận chúa. đương nhiên, không phải không có những người vẽ phong cách giống nhau, nhưng con vịt mà Quận chúa Khang Ninh vẽ có điểm rất đặc biệt, đó chính là đôi mắt.

Mắt vịt trên bức vẽ rất nhỏ, nhưng chính đóm nhỏ đó lại thể hiện thần thái nhất. Quận chúa Khang Ninh luôn vẽ đôi mắt rất tỉ mỉ, trong mắt có tròng trắng, để lộ hình ngôi sao màu trắng, khiến cho mắt vịt có hồn, sinh động.

Cố Tích Huệ từng hỏi Quận chúa tại sao lại vẽ như vậy và vẫn nhớ muội ấy nói rằng, loài vịt cũng có tình cảm như con người, khi bị mất bạn tình, chúng cũng biết kêu lên những tiếng thảm thiết. Loài vịt cũng giống như con người, khi vẽ người, ánh mắt chính là điểm truyền thần nhất, thế nên cũng không được coi nhẹ đôi mắt của vịt. Bức tranh vịt của Vinh Toàn hôm nay cũng sử dụng bút pháp vẽ đôi mắt giống hệt của Quận chúa Khang Ninh. Chuyện quá trùng hợp thế này khiến Cố Tích Huệ không thể không kinh ngạc nhìn A Vu.

A Vu đương nhiên hiểu vì sao tỷ ấy lại nhìn mình, chỉ mỉm cười đáp lại

coi như không biết gì. Cố Tích Huệ cho rằng mình đã nghĩ quá nhiều, có lẽ trên đời này có sự trùng hợp, tất cả đều trùng hợp mà thôi.

“Niệm tỳ là người hiểu họa nhất trong nhóm chúng ta, tỳ ấy đã nói như vậy, theo muội thấy bức họa này chưa chắc đã là do người ta vẽ. Cố tỳ tỳ thấy có phải không?” Hồ Nhã Hòa mượn câu nói của Tô Niệm kiểm cớ gây chuyện. Nếu so về tài danh, Cố Tích Huệ còn nổi tiếng hơn cả Vinh Ngũ, nếu Cố Tích Huệ cũng cho rằng A Vu lấy tranh của người khác thì có nghĩa chuyện này là thật.

Cố Tích Huệ định thần lại, mỉm cười nói: “Cái này ta không thể biết được, hay là Toàn muội vẽ một bức tại đây để chúng ta được mở rộng tầm mắt.” Nếu như A Vu nói dối thì lời nói vừa rồi của Cố Tích Huệ sẽ chứng minh tất cả, nếu không phải thì đương nhiên A Vu cũng chẳng sao.

Cố Tích Huệ thực sự không muốn làm khó A Vu, cô chỉ muốn biết bức họa này có phải Vinh Toàn vẽ hay không mà thôi. Nếu không phải thì có thể là tác phẩm của Quận chúa bị truyền ra ngoài, mà như thế thì cô càng phải chấp nhận cách vẽ trùng hợp đến quỷ dị này.

“Được rồi, được rồi, sinh thần của ta không phải là chõ để mấy người vẽ tranh, dù có phải là do A Toàn vẽ hay không thì ta đều thích.” Đường Âm ra sức bảo vệ A Vu, nàng sợ A Vu mượn tranh của người khác, sợ A Vu bị mất mặt nên muốn lảng tránh chủ đề này. Đường Âm rõ ràng muốn bao che cho A Vu.

A Vu suy nghĩ giây lát, nàng vẫn muốn nhân dịp Cố Tích Huệ nói đến việc này thử xem khả năng vẽ của mình có tiến bộ hơn không. “Âm tỳ, hay là muội vẽ một bức vẹt khác tặng tỳ nhé!”

Lời nói này không chỉ giúp Đường Âm bớt khó xử, mà còn khiến người

khác tỏ ra hào hứng.

Bất cứ vườn hoa của viên quan quyền quý nào cũng có một hồ nước nhỏ, trong hồ thường nuôi một, hai đôi chim uyên ương hoặc vịt nước. Sau khi được Đường Âm sắp xếp, mọi người dạo bước đến Phù Dương Đinh. Phù Dương Đinh ở gần hồ nước, là địa điểm thích hợp để cho cá ăn và ngắm vịt.

Khi A Vu và mấy người bạn đến đó, trong đình đã bày sẵn giá vẽ, bút, nghiên, mực và màu vẽ.

“Không cần màu đâu, mất thời gian lăm, muội chỉ dùng mực tàu là được.” A Vu chậm rãi mở giấy vẽ ra, vung bút chấm mực, nét bút như rồng bay, có lẽ chưa uống hết một chén trà, đôi vịt trong hồ nước đã được bơi lội tung tăng dưới nét vẽ của A Vu.

Hình ảnh sinh động, tỉ mỉ, tuyệt vời nhất là đôi vịt nước được vẽ chỉ bằng vài nét bút, vừa đơn giản lại sống động như thật.

Bức tranh vẽ xong không chỉ đem lại danh tiếng cho A Vu mà mọi người còn thêm khâm phục A Vu, vừa vẽ đẹp lại nhanh, dường như vẽ tranh đối với nàng là chuyện dễ như trở bàn tay vậy.

Bức họa A Vu tặng Đường Âm là tranh màu nước được vẽ tinh tế, trau chuốt cẩn thận, còn bức họa này là tranh mực tàu, có sự khác biệt lớn khiến Đường Âm thích thú vô cùng. A Vu không nói dối, điều đó khiến Đường Âm thở phào nhẹ nhõm, vì nàng không muốn người mình coi trọng là kẻ giả tạo.

Đương nhiên mắt của con vịt nước trong bức họa này được vẽ giống hệt phong cách của Quận chúa Khang Ninh. Cố Tích Huệ tận mắt nhìn thấy A Vu vẽ, lại càng cảm thấy A Vu và Quận chúa như là một người, trước kia Quận chúa Khang Ninh vẽ tranh cũng tràn đầy tự tin và điêu luyện như vậy.

Hồ Nhã Hòa thấy A Vu không nói dối thì cười ngại ngùng, còn bị Đường Âm trừng mắt nhìn, đành cúi đầu xin lỗi. “Xin lỗi, ta...”

Đường Âm có thể trừng mắt nhìn Hồ Nhã Hòa, nhưng A Vu không có tư cách đó, nàng vội vàng nói: “Không dám, muội biết Hồ tỷ chỉ nói đùa thôi mà.”

Hồ Nhã Hòa gật đầu, coi như miễn cưỡng qua được cửa ải này.

Tiếp sau đó, trong bữa tiệc nhỏ, A Vu luôn tỏ ra khiêm nhường, vừa nãy nàng thể hiện bản thân, giờ không thích hợp để lộ diện nữa. Trong bữa tiệc có uống rượu ngâm thơ, hát, nhưng A Vu đều tỏ ra bình thường.

Tô Niệm đã có cái nhìn khác hẵn về A Vu, Đường Âm thì đã vốn quý nàng, Liễu Hòa Huyên là người thân thiện, hòa nhã, chỉ có Hồ Nhã Hòa là có chút bất mãn, nghĩ A Vu cậy mình có chút tài nên không hào hứng tham gia.

Buổi chiều, sắp đến giờ chia tay, Liễu Hòa Huyên nhìn mấy người bạn với vẻ mặt buồn bã. “Ôi, lần sau sinh thần Đường muội, không biết tỷ có đến được hay không.”

Liễu Hòa Huyên là một cô gái dịu dàng, yếu đuối, đôi lông mày nhăn lại khiến người ta cảm thấy thương xót.

“Muội không đồng ý thế đâu, lần sau tỷ cũng phải tới.” Đường Âm kéo tay Liễu Hòa Huyên làm nũng.

Tô Niệm đứng bên cạnh hỏi: “Tỷ phải đính hôn à?”

Liễu Hòa Huyên gật đầu, mặt thoảng chút ngại ngùng, nhưng không thấy vui.

“Huyên tỷ sao lại không vui, không phải đó là đại công tử của Khổng Té

Cửu Gia sao?” Đường Âm hỏi. Mặc dù mọi người chưa gặp đại công tử họ Khổng bao giờ, nhưng đều là dòng dõi thư hương, nhà hàn và Liễu gia phủ học sĩ có quen biết, giờ lại có quan hệ thông gia, như vậy chắc chắn Khổng công tử là người tốt rồi.

“Tỷ áy lo sau này không được ra khỏi nhà nữa.” Viện Hàn Lâm Trưởng viện học sĩ Liễu Tông Hà là người cỗ hủ, con trai con gái trong nhà khi đã đính hôn là không cho phép ra khỏi nhà, phải ở trong nhà thêu đồ cưới, vừa để giữ nè nếp gia phong vừa không để xảy ra tai tiếng. Liễu phủ thanh quý như vậy, lại có dòng dõi thư hương nên tuyệt đối không cho phép xảy ra bất cứ điều tiếng gì.

Mọi người “ò” lên một tiếng, tâm trạng bỗng trầm hẵn xuống.

Hồ Nhã Hòa muốn khôn khí nào nhiệt hơn liền nói: “Niệm tỷ cũng không còn nhỏ nữa, thái thái nhà tỷ chắc cũng đã đi coi mắt cho tỷ rồi đúng không? Tỷ muốn lấy người thế nào?”

Vốn nữ nhi không nên hỏi câu đó, nhưng mấy người họ đã rất thân thiết với nhau nên cũng không e ngại chủ đề này, cô gái nào mà chẳng có chút rung động đầu đời.

“Tỷ thích người tuấn tú cơ.” Tô Niệm cũng không ngưng, tất nhiên cũng muốn khôn khí vui vẻ hơn.

“Trong kinh thành này, người có tướng mạo đẹp nhất, một người ở nhà Âm muội, một người ở nhà Cố tỷ, tỷ phải lấy lòng bọn họ một chút, đảm bảo tâm tư của tỷ sẽ được như ý.”

“Nha đầu thối này, dám trêu chọc cả ta à!” Tô Niệm làm tư thế định đánh Hồ Nhã Hòa.

Hồ Nhã Hòa trốn sau lưng Cố Tích Huệ rồi le lưỡi với Tô Niệm. “Chẳng lẽ muội nói không đúng à?”

Có hai đại mỹ nam nổi tiếng nhất kinh thành, một là Đường Tú Cẩn, còn người kia chính là Cố Đinh Dịch, nhị ca trước kia của A Vu, người con thứ hai của trưởng Công chúa. Hai người này mỗi lần đi ngoài đường đều không biết có bao nhiêu thiếu nữ kinh thành xao xuyến. Có những cô gái mạnh bạo còn đem cả túi thơm đến tặng.

Mặt Tô Niệm thoáng đỏ ửng, xem ra người trong lòng tỳ ta quả nhiên là một trong hai người này.

“Muội thấy những lời tỳ nói không đúng đâu.” Đường Âm giả vờ tỏ ý thách thức.

“Sao muội lại nói vậy?” Hồ Nhã Hòa gặng hỏi.

“Đại ca của muội mặc dù là mỹ nam, nhưng người giỏi nhất trong kinh thành thì phải kể đến...” Đường Âm chỉ về hướng của cẩm quan, rồi ra dấu ngón tay thành chữ “tứ”.

“Tứ Hoàng tử?!” Hồ Nhã Hòa cất tiếng hỏi.

Đường Âm gật đầu. “Không tin cứ hỏi Cố tỳ.” Trong số mấy người ngồi đây, Đường Âm cho rằng chỉ có mình và Cố Tích Huệ từng gặp Sở Mậu, không biết rằng A Vu cũng đã gặp hắn.

Cố Tích Huệ bị mấy tiểu nha đầu nhìn chăm chăm thì mặt ửng đỏ gật đầu.

A Vu thấy tò mò, sao Cố Tích Huệ lại đỏ mặt như vậy nhỉ?

“Còn hơn cả Đường đại ca ư, sao có thể được?” Hồ Nhã Hòa không

tin.

“Tỷ là đồ ếch ngồi đáy giếng, đương nhiên có người tuấn tú hơn ca ca của muội rồi. Nghe muội nói này, chàng ấy mới chính là người tuấn tú nhất trên đời, bảo đảm tỷ gặp chàng còn chẳng thể thốt nên lời.” Đường Âm thở dài, hận không thể đem Sở Mậu đặt trước mặt Hồ Nhã Hòa để chứng minh.

A Vụ hoàn toàn không xen vào chủ đề bàn tán của bọn họ. Từ trước đến nay, nàng vẫn có tư tưởng bảo thủ về chuyện nam nữ. Hồi đầu, nàng ngưỡng mộ Đường Tú Cẩn vì tài thơ phú của chàng, sau khi xem văn của chàng thì lại càng ngưỡng mộ, trong bữa tiệc của Trưởng Công chúa, nàng đã gặp chàng một lần, thấy con người ấy như ngọc thụ lâm phong, nho nhã nên mới đem lòng si mê.

Nữ nhi khuê các vì ít được gặp nam nhân nên tâm hồn dễ rung động, nhưng dù sao cũng chưa sâu sắc, lúc thoát ra cũng không đến nỗi khó khăn. Từ sau khi Đường Tú Cẩn lấy Cố Tích Huệ, lòng A Vụ luôn phảng lặng như nước, luôn giữ tâm hồn thanh khiết.

Giờ thấy mấy người bạn không hề kiêng kỵ, tự do bàn luận chuyện nam nữ khiến A Vụ cảm thấy không thoải mái chút nào, nàng vừa ngại vừa xấu hổ. Nàng rất muốn bọn họ đổi chủ đề, nhưng ánh mắt của họ đều sáng hơn cả mặt trời, hoàn toàn không chú ý đến mấy câu nói chen sang chuyện khác của A Vụ.

Khi Đường Âm nhắc đến Sở Mậu, A Vụ thực sự muốn nói hỏi tỷ ấy, không hiểu nghĩ thế nào mà lại thấy Sở Mậu là người tuyệt nhất thiên hạ.

“Tỷ chẳng biết đâu, phải cho tỷ gặp một lần mới có thể tin muội được.” Hồ Nhã Hòa vẫn không tin.

“Chuyện này có gì khó đâu, hôm nay muội sẽ dẫn tỷ đi.” Đường Âm là

người rất phóng khoáng, nói được làm được.

Hồ Nhã Hòa là người tùy tiện, ngang ngạnh. “Được, cái này là muội nói đây nhé, chúng ta cùng đi xem xem, tỷ muối xem có phải tuấn tú như muội nói không!”

Tô Niệm nghe xong cũng gật đầu.

Chỉ có Cố Tích Huệ tỏ ra lo lắng. “Chuyện này không được đâu, sao chúng ta lại làm thế được, nếu bị đồn ra ngoài thì còn ra thế thống gì nữa.” Cố Tích Huệ dù sao cũng lớn tuổi hơn nên suy nghĩ chu đáo hơn.

Nhưng Đường Âm, Hồ Nhã Hòa và Tô Niệm đều bất chấp, bọn họ đều là kẻ to gan lớn mập, nếu không đã chẳng trở thành bạn thân.

“Tỷ sợ thì không cần đi cũng được, nhưng nếu chuyện này truyền ra ngoài, chúng ta sẽ tìm tỷ đấy.” Đường Âm nói với giọng thách thức.

Cố Tích Huệ tức đến nỗi muốn giơ chân lên đá, đúng là bị bắt ép làm tội phạm.

“A Toàn, muội đi không?” Đường Âm hỏi, vì dù sao A Vụ cũng còn nhỏ, sợ không hiểu nhiều về chuyện nam nữ, nàng cũng thấy A Vụ không có hứng thú đi xem mỹ nam nên mới hỏi.

A Vụ tất nhiên cùng phe với Cố Tích Huệ, nhưng thấy bộ dạng của Đường Âm, sợ rằng ngăn cản thế nào bọn họ cũng nhất quyết đi nên nàng có chút khó xử. “Muội thấy vị Tứ Hoàng từ đó chắc gì đã tuấn tú, mỗi người có cách nhìn khác nhau, cần gì phải hao tổn tinh thần đi gấp hắn như vậy, chúng ta ngồi đây nói chuyện không phải tốt hơn sao?”

Đường Âm kéo A Vụ. “Muội đúng là cỗ hủ, ta chỉ hỏi một câu thôi, muội có đi không?” Ý tứ sâu xa của Đường Âm chính là: Nếu muội không đi

thì sau này ta không chơi với muội nữa.

A Vụ thấy vô cùng khó xử, giữa chuyện tào lao này và việc mất đi một người bạn, nàng phải cân nhắc rất lâu, cuối cùng vẫn gật đầu, đành làm chuyện ngốc nghênh cùng tỷ ấy vậy.

“Nhưng phủ của Tú Hoàng tử không phải chúng ta muốn vào là vào được.” A Vụ vẫn muốn từ chối không đi.

“Việc này muội không phải lo, đến đó tất có diệu kế.” Đường Âm cực kỳ tự đắc.

Khi cả người lẩn xe ngựa ra khỏi cổng, A Vụ mới chợt nhận ra bọn họ thật quá ngông cuồng, dám đi ngầm trộm một nam nhân trẻ tuổi. A Vụ cảm thấy chuyện này thật lạ, giống như hồi nhỏ nàng thích làm đẹp, hay mặc trộm váy áo của Trưởng Công chúa, dù không phù hợp nhưng cực kỳ thích thú.

Những thiếu thốn thời tho áu chính là tiếc nuối suốt cuộc đời con người. A Vụ may mắn còn có kiếp sau nên muốn bù đắp cho những tiếc nuối của kiếp trước, ví dụ như cùng đám bạn bè thân thiết nghịch ngợm một phen.

Thế là trong lòng A Vụ không còn cảm thấy băn khoăn, khó xử nữa.

Kỳ Vương phủ ở phía tây kinh thành, từng là dinh thự của Thánh thượng hồi xưa, giờ đã tặng cho Tú Hoàng tử - chính là Kỳ vương Sở Mậu. Kỳ Vương phủ có Tương Tư Viên, là một trong số bốn vườn hoa nổi tiếng nhất kinh thành, lưng tựa vào Hồ Trì.

Xe ngựa của Đường gia dừng ở ngõ nhỏ cổng sau của Kỳ Vương phủ, từ đây có thể nhìn thấy người của Vương phủ ra vào từ cửa sau.

Người phu xe không hề biết mấy cô nương tại sao lại bảo hắn đỗ xe ở đây. Hắn nghĩ các cô nương này ra ngoài là muốn đi ngầm đồ trang sức,

trong ngày sinh thần của Đường Âm, Đường phu nhân thường để mặc cho con gái làm gì tùy thích. Bà thấy con gái dù bướng bỉnh, nghịch ngợm nhưng lại thông minh lanh lợi, sẽ không gây chuyện.

Nhưng rõ ràng Đường phu nhân đã đánh giá thấp đám nhóc. Mặc dù Đường Âm mới chín tuổi, nhưng Hồ Nhã Hòa đã mười tuổi, Tô Niệm mười một tuổi, Liễu Hòa Huyên và Cố Tích Huệ đều mười hai tuổi rồi.

Các tiểu cô nương ngồi trong xe ngựa nói chuyện ríu rít, vô cùng hào hứng, còn lén vén tấm rèm che chăm chú nhìn về phía cửa hậu của Vương phủ, thấy ai bước ra, các nàng đều “A...” lên một tiếng, nhưng thấy đó không phải là Sở Mậu thì ảo não than “Ồ...”

Đến khi mặt trời đã chiếu chêch về mé tây thì mới thấy Sở Mậu khoác áo choàng dài màu xanh lam ngọc thêu hoa hải đường về phủ.

Sở Mậu là chủ nhân của Vương phủ, đáng lẽ nên đi cửa chính, nhưng thỉnh thoảng hắn cũng về phủ bằng cửa hậu. Đường Âm dẫn mấy người bạn đến đây may thì gặp thôi, chứ không nghĩ lại có thể gặp được.

Sở Mậu từ trên ngựa nhảy xuống, chiếc áo choàng màu lam ngọc còn có thêm một lớp vải lụa mỏng màu xanh sáng, càng làm nổi bật khuôn mặt ôn hòa, phong độ, sáng đẹp như ánh trăng treo trên bầu trời, lấp lánh như vì sao giữa đêm khuya. Toàn thân hắn toát lên vẻ thần bí, cộng thêm thân phận hoàng tử cao quý, nên cho dù tướng mạo hắn có được sáu phần thì trong mắt các tiểu cô nương này cũng đã lên đến mười phần.

Hồ Nhã Hòa, Tô Niệm nhìn đờ đẫn, ngay cả Liễu Hòa Huyên đã đính hôn rồi cũng đỏ mặt. Hai cô gái họ Hồ và Tô còn tranh ngồi chỗ rèm cửa có tầm nhìn gần nhất.

A Vụ thích thú nhìn bộ dạng ngây ngô của Hồ Nhã Hòa và Tô Niệm,

quay sang nhìn Cố Tích Huệ thì thấy mặt ta đỏ ửng, ngay cả càn cỗ của Liễu Hòa cũng đỏ hồng lên, chỉ có Đường Âm và A Vu là vẫn bình thường.

Có lẽ do việc tranh chõ của Hồ Nhã Hòa và Tô Niệm quá ồn nê Sở Mậu đang bước vào cổng bỗng dừng lại, ngoài đầu nhìn về hướng có chiếc xe ngựa đỗ, đưa mắt liếc nhìn thị vệ Lưu Hướng đi bên cạnh.

A Vu đương nhiên không nhìn thấy hành động này của Sở Mậu, còn hai người họ Hồ, họ Tô kia thì sớm đã bị mĩ nam làm cho híp hết mắt, mất hết cả cảm giác.

A Vu bỗng thấy trước mặt mình có ánh sáng, tấm rèm che bị một lực rất mạnh bên ngoài hất lên, Lưu Hướng đang đứng trước xe ngựa, mặt đen sì quát to: “Ra ngoài!”

Mấy tiểu cô nương thấy một người to lớn có bộ mặt đen sì như Bao Công thì sợ hãi run rẩy, luồng cuồng bước xuống, người đánh xe ngựa ngồi bên cạnh thì đã bị khống chế, miệng cũng bị bịt chặt.

Lưu Hướng nhìn mấy tiểu cô nương ăn mặc diêm dúa, sang trọng bước xuống thì thấy đau đầu, hắn cứ tưởng ai đó có ý xấu nhìn trộm hoàng tử chứ!

Đến khi Lưu Hướng nhìn thấy A Vu, mắt càng mở to hơn.

Lưu Hướng không thể xử lý được chuyện này, đành nghiêm mặt dẫn các cô nương đến chõ Sở Mậu.

Sở Mậu thấy trước mặt hắn là một dàn mỹ nhân, Lưu Hướng không quen ai, nhưng Sở Mậu có quen vài người. Hắn nheo mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên cười.

Kể cũng lạ, gương mặt tuấn tú, xán lạn như mặt trời của Sở Mậu lại khiến mấy cô nương sợ hơn cả lúc nhìn thấy khuôn mặt Bao Công của Lưu

Hướng, thê nên họ đều cúi gầm mặt, không dám nhìn hắn, Hồ Nhã Hòa còn run rẩy tay chân.

A Vu thì biết vì sao bọn họ lại có phản ứng này. Mặc dù trông Sở Mậu ôn hòa, nho nhã, nhưng lại là kẻ lạnh lùng tàn nhẫn, nụ cười của hắn có ôn hòa đến thế nào thì cũng không giấu nổi sát khí tỏa khắp người. Có lẽ hắn biết điều này nên khép miệng lúc nào cũng cong lên như muôn dung hòa bắn chất máu lạnh của mình. Nhưng dù như vậy, những người gặp hắn vẫn cảm thấy sợ.

Đương nhiên đây chỉ là cảm nhận khách quan của A Vu với kẻ mà nàng có sẵn định kiến và ân oán riêng tư, còn trong mắt các cô nương, sở dĩ bọn họ run rẩy một phần vì thấy ngại, nhưng quan trọng là ở Sở Mậu toát lên khí chất cao sang khiến người ta không thể chạm tới được, có lẽ hắn phải là tiên ở trên trời, không thể xem thường.

Dung mạo ấy, khuôn mặt ấy, thân hình ấy, thần thái ấy đều khác hẳn người phàm trần khiến người nhìn không rét mà run.

Ánh mắt của Sở Mậu quét qua mấy tiểu cô nương, sau đó chăm chú nhìn vào người đang đứng bên cạnh, dáng thấp lùn nhất, nhưng to mập nhất, chính là A Vu. “Cô nhóc nói đi!”

A Vu ngẩng phắt lên, kinh hãi đưa tay che miệng, mắt tròn to như hai hạt hạnh nhân, trong vắt như ánh trăng.

Nói gì đây, biết nói thế nào đây, có đánh chết nàng cũng không nói.

Sở Mậu hình như không tức giận, nhẹ nhàng bảo: “Lưu Hướng, ngươi tiễn tung người về phủ của họ, hỏi xem cha mẹ các nàng ấy là ai, tại sao con gái của họ lại đứng trước cổng phủ chúng ta?”

Sở Mậu vừa nói xong, Đường Âm vốn gan to lớn mập nhất cũng sơ hãi, còn mấy người khác đều ra sức lắc đầu xua tay.

Nếu bị thị vệ thân cận của Tú Hoàng tử tiễn về nhà, người khác sẽ nghĩ như thế nào, bọn họ lại đứng ở cổng sau Vương phủ nhìn trộm Tú Hoàng tử, chuyện này lan ra thì sau này bọn họ có thể làm người được nữa hay không?

Khi danh tiếng đã bị tổn hại thì họ cũng chẳng còn đường sống nữa. Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng ngoài A Vụ, thân phận của những người khác đều tôn quý, nếu Sở Mậu thu nhận vào phủ thì lời to cho hắn, A Vụ ác ý đoán bừa hành động của Sở Mậu. Nàng cảm thấy mấy người họ thật là ngốc, đang yên đang lành lại chui vào miệng cọp, giờ chẳng khác nào cá nằm trên thớt.

“Để muội nói, muội nói.” Đường Âm vội vàng đứng ra.

Sở Mậu liếc nhìn Đường Âm, tỷ áy vội vàng im bặt, sau đó Sở Mậu cúi đầu nhìn sang A Vụ. “Cô nói đi!”

A Vụ “run rẩy” buông tay xuống, ngọng nghẹn nói: “Có người nói trong phủ của huynh có Tương Tư cô nương đẹp nhất kinh thành, bọn muội không tin tỷ áy đẹp hơn Cố tỷ tỷ nên muốn đến xem.”

Bọn họ vì đi ngắm mỹ nam nên tình cảnh giờ như cá nằm trên thớt, A Vụ cho rằng nói ra cái cớ đến ngắm người đẹp cũng có thể chấp nhận được.

Sở Mậu nhìn lại tiểu cô nương bị gãy chiếc răng cửa, hắn vẫn nhớ suýt chút nữa cô con gái của tân khoa trạng nguyên này suýt lọt vào tay bọn bắt cóc.

Sở Mậu trầm ngâm giây lát như đang muốn xem A Vụ nói thật hay nói dối. Các cô nương khác còn không dám thở mạnh.

“Lý Diên Quảng, ngươi mời mấy vị cô nương này vào phủ và mời tiểu

thu Tương Tư ra tiếp khách.” Sở Mậu dặn dò.

Mặc dù A Vụ mới là cô nhóc chưa đầy tám tuổi, dáng vẻ ngây thơ giọng vẫn còn trẻ con, răng cửa thì gãy, hai mắt trong veo, nhưng vẫn không hoàn toàn xóa được sự nghi ngờ của Sở Mậu.

A Vụ vội vàng xua tay. “Bạn muội không dám làm thế nữa đâu, ca ca.” A Vụ sợ hãi ngẩng đầu nhìn Sở Mậu, hai mắt àng ặng nước sấp khóc. Lúc này dù có phải làm nũng, giả ngây giả ngô hay lẩn ra ăn vụn thì A Vụ cũng phải làm.

Tiếng gọi ca ca nghe mới ngọt ngào làm sao, ngọt đến mức đau răng.

Sở Mậu không nói gì, chỉ chăm chú nhìn A Vụ, cho đến khi nàng thấy trong lòng rối bời, hốt hoảng, tưởng trên mặt mình mọc hoa, nhưng vẫn phải cố bình tĩnh. Một lúc sau Sở Mậu mới nói: “Thả phu xe ra, để mấy người họ về đi.”

Mấy người họ cảm kích rót nước mắt, vội vàng bước lên xe, cho đến khi không còn nhìn thấy Vương phủ nữa mới lấy tay ôm ngực, thở phào nhẹ nhõm như vừa được sống lại.

Ở phía sau, A Vụ và mấy người kia không thấy được sự nghi ngờ trong mắt Sở Mậu. Hắn thả họ về là muốn chơi trò suy đoán, bắt cứ người nào hoặc chuyện gì xuất hiện trước mặt hắn không theo lẽ thường thì hắn đều sinh nghi. Mặc dù hắn không biết động cơ thực sự của họ, nhưng hắn sẽ tìm ra chân tướng.

Cho dù Sở Mậu có vận dụng tư duy tài giỏi thế nào thì có lẽ cũng chẳng thể tưởng tượng được là mấy cô gái vì muốn ngắm mỹ nam mà chạy đến tận Vương phủ để ngắm trộm, việc này quá hoang đường, không thể tưởng tượng nổi. Điều mà hắn không thể nào biết được là người mà họ ngắm lại chính là

hắn.

Từ đó, Sở Mậu vẫn mang bụng dạ hẹp hòi, nay lại thêm tính đa nghi. Cũng có thể là do mấy cô nhóc đó đều lọt vào mắt Sở Mậu nên vô tình bị liệt vào những người nằm trong hệ thống thu thập thông tin của hắn.

Vậy mà mấy cô nương trên xe vẫn cảm thấy may mắn.

“Đáng sợ quá. Chàng vừa nhìn ta, ta đã chẳng nói được câu nào.” Hồ Nhã Hòa than thở.

“Muội đã nói rồi, tỷ sẽ không nói được câu nào đâu mà.” Đường Âm đã lấy lại được thần sắc.

“Nhưng chàng rất đẹp!” Tô Niệm lên tiếng, dù sao cô cũng lớn hơn nên nhạy cảm về chuyện nam nữ hơn, lúc này vẫn nhớ đến tướng mạo của Sở Mậu.

“Thôi đừng nói nữa, chuyện hôm nay không được để lộ ra ngoài đâu đấy.” Liễu Hòa Huyên rất lo lắng, tỷ ấy đã đính hôn nên phải có nè nếp nghiêm cẩn, nhỡ bị mọi người biết chuyện này thì tỷ ấy không còn đường mà sống nữa.

Cố Tích Huệ gật đầu. “Đúng, chuyện hôm nay nhất định không được tiết lộ ra ngoài.”

Mấy tiểu cô nương thè thốt với trời xanh, tuyệt đối không nói cho bất cứ ai, bao gồm cả trưởng bối. Còn phu xe đương nhiên sẽ bị Đường Âm “bit miệng”.

A Vu mang cảm giác “sống sót sau tai nạn” từ Đường phủ trở về, sấp về

đến phòng mình thì gặp phải Vinh Tú.

“Ô, nhìn xem, đây không phải là lục muội nhà chúng ta sao?” Vinh Tú ngang ngược chặc đường của A Vu.

“Tú tỷ tỷ!” A Vu không để ý đến giọng châm chọc của Vinh Tú, vẫn tử tế chào hỏi con người này, nàng không muốn bị lão thái thái trách mắng.

“Không dám!” Vinh Tú kéo dài giọng. “Lục tiểu thư giờ đã leo cao rồi, chiếc trâm của bà ngoại ngũ tỷ cũng dám cướp, hôm nay lại còn đến phủ Đường Các lão, người tỷ này chắc không đủ nhét kẽ răng cô!”

A Vu thực sự không hiểu cái tính ghen ghét, cay nghiệt của Vinh Tú từ đâu ra. Một người con vợ lẽ như cô ta không ngoan ngoãn hiểu thuận thì cũng nên điềm đạm nho nhã, như thế mới có thể sống tốt hơn, nhưng đẳng này tính cô ta lại thích tranh giành hiếu thắng, hoàn toàn không biết mình là ai, bây giờ lại ngày càng trở nên tồi tệ hơn.

A Vu lại không biết Vinh Tú chẳng có nơi nào để xả giận, cơn giận ngùn ngụt này cô ta chỉ muốn trút xuống đầu A Vu. Không thể làm gì những người trong phủ Vinh Ngũ, nhưng từ lần được lão thái thái “chóng lưng”, Vinh Tú tự thấy có thể gây sự với A Vu. Cô ta bắt làm gì thì A Vu phải làm cái đó, như vậy mới tôn cô ta lên được, vì Vinh Tú cũng là tiểu thư của phủ Quốc Công, là cháu gái của lão thái thái mà.

Khổ nỗi A Vu không chịu thua Vinh Tú, khiến mấy lần Vinh Tú tức mà không thể làm gì nổi, chỉ biết ám úc trong lòng. Hôm nay, Đường Âm mời khách nhưng cũng chỉ mời mỗi A Vu càng khiến Vinh Tú không thể nuốt trôi cục tức này.

Trùng hợp là trước lúc ra đây, Vinh Tú đã phải chịu không ít ám úc ở chỗ nhị phu nhân. Năm nay nếu tính tròn tuổi thì Vinh Tú cũng đã mười ba,

chuyện hôn sự đáng lẽ phải định ngày rồi mới đúng, vậy mà nhị phu nhân lại không quan tâm khiến Vinh Tú vô cùng sốt ruột. Nhị phu nhân lại còn mắng cô ta không giống nữ nhi khuê tú, đâu có loại tiểu thư nào lại sốt ruột muốn lấy chồng như thế chứ, các cô nương nhà khác chỉ muốn ở nhà thêm vài năm mà không được, vì ở nhà mẹ còn sung sướng hơn ở nhà chồng mà.

Vậy mà Lan di nương và Vinh Tú lại sốt ruột vô cùng, bọn họ tự thấy rằng ở trong phủ này luôn bị phân biệt đối xử, nếu Vinh Tú lấy chồng tốt, sau này cũng nở mày nở mặt. Con rể giỏi giang thì sau này Lan di nương cũng dễ nói chuyện với nhị gia, nhị phu nhân cũng không dám si nhục bà nữa.

Tuy nhiên, những dự định của Lan di nương và Vinh Tú đều bất thành, vì chuyện hôn sự không thành, lại thêm chuyện Đường Âm mời khách nên vừa trông thấy A Vu, ngọn lửa căm tức sẵn có trong lòng Vinh Tú bùng lên dữ dội.

A Vu chào hỏi Vinh Tú xong, mặc kệ cô ta gây sự, quay người bước đi.

“Này, ngươi đứng lại cho ta, hãy nói cho rõ ràng đi!” Vinh Tú túm ống tay áo của A Vu.

“Nói rõ ràng cái gì?” Nghe Vinh Tú thốt ra một câu không đầu không cuối, đầu óc A Vu như bị phủ bởi một màn sương, nàng có sáng suốt thế nào cũng không thể đoán được cách hành xử của người đang ghen ty tột độ như Vinh Tú. A Vu thấy Vinh Tú hôm nay thật kỳ lạ.

A Vu không hiểu nổi tại sao lại có người hành động ngốc nghếch như vậy, thế nên thua Vinh Tú cũng đúng thôi, bởi vì con người như Vinh Tú thì không thể suy luận theo lối tư duy thông thường,

“Rốt cuộc ngươi đã dùng bùa phép gì dụ dỗ thiên kim của Đường Các lão? Người gặp Du biếu ca rồi phải không, sà vào lòng chàng rồi phải

không?” Vinh Tú kích động hỏi.

Bây giờ A Vu mới biết, Tú tỷ đang bước vào thời kỳ rung động, cô ta coi Đường Tú Cẩn là “miếng thịt” nên cũng nghĩ người khác không cần thể diện như mình. “Tú tỷ, sao tỷ lại có thể nói ra những lời mất thể diện như vậy?”

Lời vừa nãy của Vinh Tú không những mắng A Vu, mà còn mắng chính bản thân mình, cô ta đã vô tình đem tâm tư nhỏ bé của mình trưng ra cho bàn dân thiên hạ biết.

“Ngươi dám mắng ta?!” Trước mặt A Vu, Vinh Tú hoàn toàn coi mình như “thái hậu”, vô cùng ngang ngược, giơ tay lên định cho A Vu một cái bạt tai thật mạnh.

Vinh Tú có những hành động như ngày hôm nay hoàn toàn là do lão thái thái nuông chiều làm cho hư hỏng. Lão thái thái từng nói dù con chó, con mèo ở đại phòng, nhị phòng cũng còn tôn quý hơn tam phòng. Cô ta luôn nghĩ rằng A Vu là người cô ta muốn đánh là đánh, nếu cô ta có đánh thì A Vu cũng chẳng làm gì được.

A Vu hoàn toàn không ngờ Vinh Tú lại đên khùng dám đánh người như vậy, không hiểu cô ta đã đọc *Nữ tú thư*, *Nữ tử khuê* như thế nào nữa. Vì bất ngờ nên khi bàn tay của Vinh Tú giáng xuống A Vu đã không kịp tránh.

Tử Phiến nhìn thấy rõ ràng liền vội vàng đẩy A Vu sang một bên, còn mình đỡ cái tát của Vinh Tú thay A Vu. “Bốp!” Một cái tát mạnh đột ngột giáng vào má Tử Phiến, hắn rõ năm đầu ngón tay đỏ lựng.

Cái tát quá mạnh khiến Tử Phiến lảo đảo. A Vu vội vàng giữ lấy Tử Phiến. “Tử Phiến, ngươi có sao không?”

Tử Phiến lắc đầu, tỏ ý không sao.

A Vu đỡ Tử Phiến đứng dậy. “Nha đầu ngốc, sao lại nhận cái tát đó, tú ty vô duyên vô cớ đánh ta thì ngươi phải ngăn lại chứ, bây giờ thì hay rồi, tú ty sẽ mang tội danh ngược đãi muội muội.” A Vu thật biết nói bóng nói gió, đương nhiên nàng cũng thấy Tử Phiến thật ngốc, tội gì phải nhận cái tát của Vinh Tú chứ!

Vinh Tú có hung hăng thế nào cũng không dám nói câu: “Ta ngược đãi ngươi đây, thế thì đã sao?”. Cô ta nhìn thấy cái tát rơi trên má Tử Phiến thì cũng ý thức được sự kích động của mình, thế nên trùng mắt nhìn A Vu một cái rồi quay người bỏ đi.

A Vu nhìn theo bóng lưng Vinh Tú, nghiến răng, nắm chặt tay lại. Nàng không ngờ mình lại bị một nữ nhi đê tiện, xuẩn ngốc như Vinh Tú úc hiếp. Đáng tiếc cho dù Vinh Tú có làm sai thì khi sự việc đến tai lão thái thái, A Vu cũng chẳng khác hơn, đây là nỗi khổ mà nàng phải nhẫn nhịn.

A Vu không nhịn được cục tức này, muốn lao đến tìm Vinh Tú nói cho ra nhẽ, nhưng Tử Phiến một mực kéo lại, không để nàng kích động. A Vu hất tay ra mấy lần nhưng không được đành phai thôi, tuy trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, bứt rứt.

A Vu sờ vào má Tử Phiến. “Ngươi làm tốt lắm, nhưng lần sau đừng có ngốc nghếch để cho người ta đánh như vậy, ngăn cản ta lại là được mà. Về phòng thì bảo Tử Nghiên thoa cho một ít cao, chỉ vài hôm là khỏi đau thôi.”

A Vu nghĩ ngợi một lát rồi nắm tay Tử Phiến, nói: “Cái tát này, sớm muộn ta cũng sẽ cho ngươi tận tay trả lại.”

Đích thân thị đánh Tú tiêu thư ư, Tử Phiến thật không dám nghĩ, nhưng thấy A Vu nói nghiêm túc như vậy thì thị cũng tin.

A Vu và Tử Phiến về phòng, nàng dặn Tử Nghiên chăm sóc cho Tử Phiến, còn mình thì đến phòng của Thôi Thị, cơn giận này mặc dù A Vu phải nuốt xuống, nhưng dù sao cũng nên nói với Vinh tam gia và Thôi Thị.

Lúc này, Thôi Thị và Vinh tam gia đang rất tình cảm ở trong phòng.

Vinh tam gia hôm nay về sớm, hai vợ chồng họ lâu ngày không gặp nên dành cho nhau những cử chỉ thân mật.

“Sao hôm nay tam gia về sớm vậy?” Thôi Thị lấy khăn vắt nước ấm lau mặt cho chồng.

“Mấy hôm trước có đồng liêu, đồng niêm mời tiệc, mãi hôm nay ta mới được rảnh rỗi nên muốn về nhà với nàng.” Vinh tam gia hôn vào má của Thôi Thị.

Hàn Lâm là chức quan thanh liêm cao quý, tuy nhiên lại không có nhiều việc, Vinh tam gia đang giúp La học sĩ biên soạn cuốn *Thông hải khúc* theo ý chỉ của Hoàng thượng. Hoàng thượng là người anh minh, không chỉ ra lệnh biên tập các khúc ca kinh điển trong triều, mà còn biết học theo các dân tộc khác. Ngài thường nói: “Trong ba người đi đường, ắt có một người là thầy ta, trong ba vua trị nước, ắt có một người là thầy của ta.”

Do chức quan Hàn Lâm nhàn hạ nên tân khoa năm nay thường gặp gỡ với mấy đồng liêu làm chức quan nhỏ để hàn huyên tâm sự, bàn luận việc triều chính. Vinh tam gia đứng đầu khoa năm nay, mỗi lần các bạn hữu mời, ông đều đến, vì ông sợ bị coi là kiêu ngạo, coi thường bằng hữu.

“Các chàng thường gặp nhau ở đâu, thiếp nghe nói người học sách tính cách phong nhã, hay đến tụ họp ở thanh lâu phấn các.” Thôi Thị nói với giọng ghen tuông.

Vinh tam gia cười ha ha, ôm Thôi Thị hôn một cái. “Làm gì có, chắc nàng xem kịch nhiều đó thôi. Quan lại triều đình không được phép lui tới mấy lầu xanh đó hay còn gọi là thanh lâu phần các mà nàng nói, bọn ta làm sao dám phạm pháp.”

“Vậy các chàng đi đâu? Tựu lâu cũng không rẻ gì, chỉ ngồi một lúc cũng mất mấy lượng bạc ấy chứ.” Thôi Thị tò mò hỏi.

“Lúc thì đến tựu lâu, lúc thì đến nhà nhau để hiểu hơn về cảnh mỗi người. Đạo này mọi người hay tụ tập ở nhà nhau, nói chuyện cũng tiện mà lại đỡ tốn kém, người xách bầu rượu, kẻ mang túi thịt, thế cũng làm thành bàn tiệc rồi.”

“Vâng, vậy chàng thấy phu nhân nhà nào chuẩn bị tiệc ngon, đồ đặc trong nhà sắp xếp sạch sẽ gọn gàng nhất?” Thôi Thị cũng là phụ nữ nên muốn biết chuyện của người khác, muốn so sánh cao thấp trước mặt chồng lấy chút thể diện.

Vinh tam gia lại hôn lên má vợ. “Phu nhân nhà nào cũng không bằng vợ ta, nếu nhìn thấy nàng, đám bảo họ sẽ ngưỡng mộ ta có phúc ba đời.”

Thôi Thị đấm Vinh tam gia một cái. “Chỉ được cái dẻo miệng. Vậy tại sao chàng không mời họ đến nhà ta chơi?”

Vinh tam gia nghe xong liền trầm ngâm. “Nhà ta thế này người ta đến sao tiện, mà có đến cũng không thấy thoải mái.” Vinh tam gia thở dài, ông đã từng nghĩ mời khách về nhà, vì Thôi Thị là người vợ hiền dịu nhất, lại quan xuyên việc nhà đâu ra đây, ba đứa con thì ngoan ngoãn, thông minh, ai nhìn vào cũng phải ngưỡng mộ, chỉ tiếc là...

“Chàng nói xem, liệu chúng ta có thể chuyển ra ở riêng không?” Thôi Thị thấp giọng hỏi, bà cũng muốn có một cuộc sống tự do, cho dù chỉ là một

ngôi nhà nhỏ cũng sẽ thoải mái hơn sống ở phủ Quốc Công rất nhiều.

Vinh tam gia im lặng không nói, những điều ông học được là trung hiếu lẽ trí tín, lời của thánh nhân dạy là phải hiếu thuận với cha mẹ, đối xử yêu thương với huynh muội, cha mẹ hãy còn, làm gì có chuyện ra ở riêng, tuy ông có thể không nghĩ như thế, nhưng người có học hành như ông làm sao có thể nói ra những lời bất hiếu như vậy, như thế chẳng phải tự hủy hoại tiền đồ của mình hay sao.

Thôi Thị cũng biết bà suy nghĩ viễn vông. Hai vợ chồng đang vui vẻ thì không khí tự nhiên trầm hẵn xuống. Đúng lúc đó, A Vụ bước vào phòng thỉnh an.

Thôi Thị vội hỏi nàng những chuyện ở Đường phủ. A Vụ nói rằng mọi chuyện đều ổn, Đường Âm và mấy người bạn rất nhiệt tình.

Nói chuyện xong, Vinh tam gia hỏi bài tập của A Vụ, nàng trả lời trôi chảy khiến Vinh tam gia rất vui. “Nếu con là nam nhi, hai mươi năm sau không chừng cũng có thể đội mũ trạng nguyên đấy.”

Đương nhiên, lời khen này của Vinh tam gia có chút khoa trương, vì cha mẹ lúc nào chẳng cảm thấy tự hào về con cái.

A Vụ lại không vui nổi, nàng kể hết cho cha mẹ nghe chuyện vừa xảy ra. Thực ra, với tình hình của tam phòng hiện nay, A Vụ không cần nói thêm điều gì, vì hai vợ chồng họ đã rất bất mãn với lão thái thái, với Vinh Tú thì lại càng chán ghét.

Nhưng bị người khác úc hiếp mà không kể lể, không làm nũng và không nhận được sự an ủi thì không phải là A Vụ. Dù kiếp trước nàng đã hai mươi tuổi thì ở góc độ nào đó, nàng vẫn còn rất ngây thơ.

Trưởng Công chúa nuôi dạy nàng trong khuê các, lúc nào cũng quan tâm chu đáo, không để cho nàng phải phiền lòng bất cứ chuyện gì, bà chỉ cần nàng vui vẻ, giữ sức khỏe tốt, thế là bà hạnh phúc rồi.

Thế nên A Vu gần như không phải chịu ám ức, lúc nào nàng không vui thì Trưởng Công chúa và hai người ca ca lại trêu đùa làm cho nàng vui. Giờ mọi thứ không như ngày xưa, A Vu biết rõ hoàn cảnh hiện tại, nhưng vẫn chưa thể học được chữ “nhẫn nhịn”, thế nên nàng mới kể hết với những người yêu thương nàng.

Thôi Thị nghe xong liền ôm A Vu vào lòng, thương xót thốt lên: “Con ơi, con à.” Sau đó kiểm tra kĩ thấy con không bị sao bà mới yên tâm, tuy nhiên vẫn ôm con trong lòng, an ủi hồi lâu.

Mặc dù A Vu không thích người khác đụng vào mình, nhưng nàng lại rất muốn hưởng thụ tình yêu thương của Thôi Thị. Trưởng Công chúa dù rất yêu thương nàng, nhưng chưa bao giờ ôm ấp, ôm nàng vào lòng cưng nựng thế này.

Trưởng Công chúa vốn là người nghiêm khắc, làm gì cũng theo nguyên tắc cao quý của hoàng gia, không để xảy ra một sai sót nhỏ nào, ngay cả một sợi tóc trên đầu cũng không để rồi. Thế nên Trưởng Công chúa không đòi hỏi cho phép A Vu sà vào lòng bà khóc lóc làm nhăn nhúm trang phục của bà.

Vinh tam gia nghe A Vu nói xong thì nhíu mày.

“Chuyện này con định thế nào?” Vinh tam gia hỏi A Vu.

A Vu phung phiu. “Con còn biết làm thế nào ạ, đành phải nhẫn nhịn thôi, nói với nhị bá mẫu cũng không có tác dụng, còn lão thái thì chắc chắn sẽ bệnh tú tỷ, nói cũng chẳng ích gì.”

Vinh tam gia lắc đầu, A Vu dù sao vẫn chỉ là trẻ con.

“Sáng sớm ngày mai, nàng dẫn A Vật đến thỉnh an và nói chuyện ngày hôm nay cho lão thái thái biết.” Vinh tam gia ngoảnh lại nói với Thôi Thị.

“Nói cũng có ích gì đâu.” Thôi Thị cũng có cùng suy nghĩ như A Vu. Bà thấy hơi sợ lão thái thái, cái khuôn mặt già nua nhăn nheo như quả dưa héo ấy ai nhìn cũng thấy sợ.

“Nếu nàng không nói, sau này Nguyệt tỷ nhi sẽ càng ức hiếp A Vật.” Vinh tam gia trầm giọng. “Chuyện này bắt buộc phải nói, cho dù lão thái thái có thái độ thế nào thì cũng phải để bọn họ biết rằng A Vật tuyệt đối không phải là đứa có thể để cho Nguyệt tỷ nhi tùy tiện ức hiếp.”

A Vu cúi đầu suy nghĩ, Vinh tam gia thật có kinh nghiệm, kẻ yếu nếu không đấu tranh thì sẽ càng bị ức hiếp, giãm đạp, và đối phương sẽ không vì sự im lặng, sự nhẫn nhịn đó mà cảm kích.

Nghĩ đến đây, A Vu ngẩng đầu. “A Vật nghe theo cha.” Nàng không muốn gây chuyện với bà lão đáng ghét đó, nhưng cũng không thể để bị ăn đánh oan uổng như vậy.

Vinh tam gia thấy A Vu mắt sáng láplánh, biết là con đã hiểu lời mình, đúng là đứa trẻ thông minh.

Sáng sớm hôm sau, Thôi Thị đã dẫn A Vu đến thượng phòng thỉnh an lão thái thái.

Thỉnh an xong, Thôi Thị không dẫn A Vu lui ra như mọi khi mà bước lên trước nói: “Xin lão thái thái đứng ra làm chủ cho A Vật nhà con.”

Mặc dù Thôi Thị là người yếu đuối, nhưng nếu ai đó dụng đến con bà thì dường như có một sức mạnh vô hình nào đó đã khiến bà trở nên mạnh mẽ, kiên cường. A Vụ là cô con gái họ yêu thương nhất mực, không thể để cho bất cứ ai úc hiếp được, cho dù người đó là Vinh Tú hay là Vinh Ngũ.

Lão thái thái liếc mắt nhìn Thôi Thị, thầm nghĩ: *Đúng là đồ không biết điều!* Mâu thuẫn giữa Vinh Tú và A Vụ hôm qua đã có người báo cho lão thái thái và bà hoàn toàn không có ý định xử lý ai cả.

“Cô đang giở trò gì thế, suốt ngày chỉ đeo bộ mặt khóc lóc, ủ rũ, phủ này cho cô thiếu ăn thiếu mặc hay sao, giờ lại còn đòi làm chủ cái gì nữa?!” Lão thái thái cất giọng cay nghiệt.

Vinh Tú đứng bên cạnh vênh mặt đắc ý, chỉ khi đứng trước người của tam phòng, cô ta mới có cảm giác hơn người.

Thôi Thị bị lão thái thái quát mắng cũng khiếp đảm, nhưng vẫn kiên nhẫn kể hết việc xảy ra ngày hôm qua. “Tú cô nương tùy tiện đánh muội muội như vậy không hợp với quy tắc rèn luyện của khuê phòng, không đúng với lời dạy của thánh nhân, trong hiếu để của thánh nhân, đâu có đạo lý làm kỷ lại tùy tiện bạt tai muội như vậy.” Những lời nhân nghĩa thế này mà Thôi Thị lại nói từ tốn, dịu dàng nên không có hiệu quả.

“Ồ, tam đệ đỗ trạng nguyên, tam đệ muội cũng bắt đầu nhắc đến thánh nhân rồi đây nhỉ?” Nhị phu nhân ngoắt nói.

“Sao ta lại đánh muội, muội bị thương ở đâu chứ, muội đừng có vu oan giả họa, ta sẽ không tha cho muội đâu.” Vinh Tú gào lên, ánh mắt chúa đầy sát khí, dù lão thái thái có thiên vị thế nào thì cũng không hài lòng với đứa cháu gái này.

A Vụ không đợi Thôi Thị nói đã tự đứng ra nói: “Tú tỷ định đánh cháu,

may mà nha hoàn của cháu nhanh nhẹn đã đẩy cháu ra để chịu cái tát ấy, nửa mặt đều bị sưng đỏ lên. Nhưng không sao, tú tỷ thân phận tôn quý, chỉ đánh một nha hoàn thôi mà, dù sao cũng đã đánh rồi.”

Vinh Tú nghe thấy thế cũng bớt cáu hơn.

Nhưng sau đó, A Vụ lại nói tiếp: “Có điều chuyện này mà đồn ra ngoài thì mọi người sẽ nói tú tỷ ngang ngược đến mức dám thay mặt tam thẩm dạy dỗ nha hoàn, như vậy không tốt cho danh tiếng của tú tỷ chút nào.”

A Vụ không nhìn Vinh Tú, chỉ nói với lão thái thái: “Chuyện này cũng không có gì à, nhưng chúng cháu đều là tỷ muội một nhà, nếu tú tỷ bị mất danh tiếng, ngũ tỷ và cháu cũng sẽ bị liên lụy, họ sẽ nói do người lớn dạy dỗ không nghiêm. Thế nên cháu khẩn thiết cầu mong lão thái thái đứng ra làm chủ cho cháu và ngũ tỷ.”

Thôi Thị kinh ngạc nhìn A Vụ, bà không ngờ con gái lại biết ăn nói đến vậy. Vì A Vụ, lão thái thái chắc chắn sẽ không đứng ra làm chủ, nhưng A Vụ lại kéo cả ngũ tiểu thư vào nêu bà ta sẽ không tha cho tú tiểu thư.

Trong phủ này, người ở đại phòng luôn được lão thái thái yêu quý. Ngũ tiểu thư tài mạo song toàn, danh tiếng vang khắp gần xa càng khiến lão thái thái cưng chiều, thế nên bà ta sẽ không để kẻ khác hủy hoại danh tiếng của cháu gái mình.

Lão thái thái định trừng phạt Vinh Tú, nhưng bà cũng biết A Vụ đang mượn cớ lôi kéo Vinh Ngũ vào nêu bà không thể cho hai mẹ con họ hưởng lợi dễ dàng như vậy, trừ phi Nguyệt tỷ nhi làm chuyện quá đáng thì bà mới phạt. Con gái khuê các động chút là đánh người, cho dù lão thái thái có mắt mờ đi chăng nữa cũng biết đó không phải là chuyện hay.

“Ngươi nói tú tỷ muốn đánh ngươi, nó đâu phải kẻ điên, hà có gì lại

muốn đánh người, có khi người làm sai chuyện thì tỳ tỳ mới dạy dỗ người đây.” Lão thái thái nghiêm khắc nói.

A Vu thầm nghĩ, nàng còn cả cha cả mẹ, một đứa con vợ lẽ có tư cách gì mà dạy dỗ nàng, đúng là bà lão hò đồ, độc ác. Nhưng A Vu không tỏ thái độ gì, chỉ lo lắng nhìn sang Vinh Tú. Vinh Tú cứ nghĩ lão thái thái vẫn bênh vực cô ta, không thèm nhìn thẳng vào A Vu, chỉ lườm nàng một cái rồi ngược mắt lên trần.

A Vu thấp giọng nói: “Tú tỳ hỏi cháu có gặp Du biểu ca không, có phải là muốn sà vào lòng huynh ấy không. Du biểu ca mà tú tỳ nói, A Vật chưa từng nghe bao giờ nên không trả lời được tú tỳ, thế là tú tỳ giơ tay đánh cháu.” A Vu nghẹn ngào nói với vẻ mặt vô tội, lo lắng nắm tay của Thôi Thị.

Thực ra hôm ấy, A Vu đã nhìn thấy Đường Tú Cẩn, nhưng lúc đó nàng đang đứng trên núi Tây Hà, trên núi lại có cây cối rậm rạp che khuất nên người khác không nhìn thấy A Vu và Tử Phiến, A Vu cũng giấu không cho ai biết.

“Lão thái thái, A Vật nhà con còn nhỏ, sao tú cô nương lại gán tội cho con bé như vậy, bản thân nghĩ gì là cho rằng người khác cũng nghĩ như vậy sao? Là nữ nhi sao lại nói những lời như vậy, thật xấu hổ, nếu bị truyền ra ngoài, cô nương nhà ta còn mặt mũi nào xuất giá?” Thôi Thị rất kích động, bà không ngờ Vinh Tú vì việc này mà đánh A Vu, cô ta thật vô liêm sỉ.

Nhin A Vu bé như hạt đậu, lại còn thấp lùn, răng cửa bị gãy một chiếc kia, lão thái thái có hò đồ thế nào cũng biết A Vu làm sao biết nhớ tới nam nhân được. Chắc chắn Vinh Tú đang tuổi mộng mơ, không hài lòng chuyện gì nên trút giận sang người khác.

Nhị phu nhân nghe đến đây cũng hiểu vì sao Vinh Tú lại nổi nóng ra tay

đánh A Vu. Khóe miệng bà khẽ nhéch lên vẻ khinh bỉ, cô ta không biết mình là hạng người chui ra từ trong bụng một con tiễn nhân hay sao mà dám trèo cao nhắm đến công tử của Các lão gia?

Đại phu nhân không chịu nổi nữa, giận dữ trừng mắt nhìn Vinh Tú, đồ không biết thân biết phận, dám định cướp con rể bà đã chọn.

“Lão tổ tông, chuyện này người không thể nhân nhượng được đâu, cùng là tỷ muội một nhà, Nguyệt tỷ nhi nói năng như vậy thì Uyển tỷ nhi sau này sẽ sống ra sao? Tuổi còn nhỏ mà không biết xấu hổ đi nhớ nhung nam nhân, sao có thể thế được?” Đại phu nhân lên tiếng.

Vinh Tú lúc này mới cuồng lên, chỉ vào A Vu mắng: “Ngươi... ngươi nói nhăng cuội cái gì đây, ta nói câu đó lúc nào?”

A Vu không chịu nhượng bộ. “Lúc đó có bao nhiêu nha hoàn ở đó, gọi họ vào đồi chất là được. Hơn nữa, muội cũng chưa từng nghe trong phủ chúng ta có người nào tên là Du biểu ca.”

“Du biểu ca chính là đại công tử của Đường Các lão, chẳng phải ngươi đến Các lão phủ hôm qua ư, ngươi còn không chịu thura nhận? Ô, đúng rồi, ở Thọ Xương Hầu, ngươi khóc lóc àm ī đến nỗi Du biểu ca còn đứng ra khuyên nhủ ngươi mà còn dám nói không quen?” Vinh Tú nhảy lên như phái b้อง.

Vinh Tú thì gào thét chửi bới, còn A Vu tỏ ra rất bình tĩnh, mơ hồ hỏi: “Người đứng ra khuyên nhủ muội hôm đó chính là Du biểu ca mà tỷ thích ư?” A Vu một mực không thura nhận quen người này.

“Ngươi còn dám nói là không biết Du biểu ca?” Vinh Tú tỏ ra đắc ý ngạo mạn. Cô ta càng sốt ruột thì càng để lộ tâm địa.

“Muội thực sự không biết người đó là Du biểu ca. Hơn nữa hôm qua

muội được Đường cô nương mời đến dự sinh thần, bọn muội đều ở trong phòng riêng, đâu có gặp nam nhi, hôm qua đừng nói tới đại công tử, nhị công tử Đường... gì đó, cho dù là hài tử đê chòm, Đường phu nhân cũng không cho phép họ đến vườn hoa nô đùa. Tú tỷ nói như thế là đang đổ oan cho Cố tiểu thư của Vệ Quốc Công phủ và Liễu tỷ tỷ của nhà Liễu học sĩ đây, vì mấy người họ đều đi cả."

Cái mõ này chụp lên có vẻ quá to rồi. Thực ra mọi người đều tin A Vu, Du biểu ca mà họ nói tới chính là Đường Tú Cẩn, người đến phủ An Quốc Công ngày hôm đó và chính Vinh Tú, Vinh Ngũ cũng gọi như vậy. A Vu làm sao biết được vì rõ ràng hôm ấy nàng bị bà nô bộc giữ cửa chặn không cho vào, không hề biết ai là khách trong phủ.

Mọi người cũng tin lời A Vu nói về Đường phủ, Đường phu nhân không phải là người tùy tiện, làm sao có thể để con trai gặp nữ nhi được.

"Được rồi, Nguyệt tỷ nhi hành vi ngông cuồng, phạt chép mười lần *Nữ giới*, chép không xong thì không cho phép ra ngoài." Lão thái thái sau khi phạt xong Vinh Tú, quay lại nói với A Vu: "Biết rõ tỷ ngươi hành động không đúng mà không khuyên nhủ, tâm địa không tốt, trở về phòng cũng phải chép mười lần *Nữ giới*."

Lão thái thái không lúc nào quên chèn ép tam phòng. Hôm nay, A Vu đã lĩnh ngộ triệt để câu "muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có nguyên do". Nhưng cho dù bị phạt, trong lòng A Vu cũng cảm thấy rất vui, Vinh Tú đã phải nhận hậu quả lần này, sẽ biết kiềm chế hơn, sẽ không dám tùy tiện sỉ nhục nàng nữa. Lần này nàng đã làm cho kẻ thù bị trọng thương, dù bản thân có bị tổn hại chút ít cũng đáng.

Buổi tối hôm đó, Thôi Thị kể hết cho Vinh tam gia nghe chuyện mình dẫn A Vụ đến thượng phòng. Vinh tam gia gật gù nói: “Không hổ danh là con gái của ta.” Vinh tam gia rất tự hào. “A Vật mặc dù còn nhỏ nhưng còn biết nói nǎng hơn nàng đấy nhé!”

Thôi Thị không bực, ngược lại thấy rất tự hào. “Đương nhiên rồi, chàng xem đó là con gái của ai? Thiếp vốn nói nǎng vụng về, thế mới có cớ cho người ta chê bai chứ!” Vừa nói Thôi Thị vừa nhìn phu quân đầy tình cảm.

Vinh tam gia vội ho khan một tiếng.

“A Vật sao ạ?” Lúc này, Vinh Giới và Vinh Ngân nghe thấy hai từ “con gái” liền bước vào hỏi cha mẹ.

Thôi Thị nhìn thấy hai con thì vội vàng đứng dậy. “Ồ, các con lại đây, sao lại gầy thế này, tiểu tử ở ngoại viện hầu hạ không chu đáo sao?” Thôi Thị thương xót hai con, trong những ngày không gặp chúng, bà luôn lo lắng không biết chúng có bị đói, bị lạnh không, tiểu tử có chăm sóc chu đáo cho chúng không, có bị lôi kéo học những thói xấu không.

“Ta thấy chúng vẫn như hồi trước mà.” Vinh tam gia lắc đầu.

“Chàng đương nhiên không cảm thấy gì rồi.” Nói xong, Thôi Thị còn lườm Vinh tam gia một cái, rồi mau chóng bảo hai con ngồi xuống, hỏi han đủ chuyện.

Vinh Giới, Vinh Ngân chịu không nổi sự vỗ về săn sóc thái quá của mẹ, vội lảng sang chuyện khác. “A Vật làm sao thế ạ?”

Thôi Thị nghe xong, mắt đỏ hoe vì nhớ hai con trai, lại nghĩ đến cảnh A Vụ bị úc hiếp. Lão thái thái muốn cô lập tam phòng nên quy định các cháu trai phải sống ở ngoại viện, mười ngày mới được về nhà một lần. Bà ta nói

rằng họ đã lớn, hậu viện lại nhiều đàn bà con gái, sợ xảy ra chuyện không hay, bà ta cũng sợ đám con gái xinh đẹp quyến rũ, làm hư hỏng mấy đứa cháu.

Lý do thì đương hoàng, tử tế như thế đấy, nhưng ai cũng hiểu đó là trò giày vò Thôi Thị.

Mấy người con trai của đại phong, nhị phong muôn về nội viện thì bà chẳng ngăn cản, đến lượt Vinh Giới, Vinh Ngân thì lại bày ra quy định khắt khe.

Thôi Thị rơm rớm nước mắt kể cho hai con trai nghe chuyện A Vụ bị tát. Vinh Ngân nghe xong, đứng phắt dậy nói: “Để con đi tìm cô ta, cô ta dựa vào cái gì mà dám đánh muội muội. Nếu không nêu ra được lý do, cô ta sẽ biết tay con.”

“Vớ vẩn, đó là tú tỷ của đệ, đệ làm gì được cô ta nào?” Vinh Giới vội vàng giữ lấy Vinh Ngân đang kích động.

“Đệ...” Vinh Ngân cũng không biết nói thế nào. “Chẳng lẽ phải nín nhịn mãi? Đệ không chịu được, tức chết đi được, buông đệ ra, buông đệ ra!” Vinh Ngân bắt đầu giãy đạp, tuy còn nhỏ nhưng rất khỏe, Vinh Giới không phải là đối thủ của em.

“Hừ, thường ngày bảo đệ chăm chỉ học tập, chịu khó suy nghĩ thì đệ không nghe, bây giờ đệ muốn gây sự với tú tỷ, như vậy không phải tự nhiên để người ta nǎm thóp sao? Đệ đã quên lần trước...” Lần trước chính là chuyện A Vụ phải dập đầu xin lỗi người ta.

Nhắc đến chuyện này, không khí trong phòng bỗng nhiên trầm lắng lại.

“Đệ không phục, đệ không phục.” Vinh Ngân tức đến nỗi đập tay xuống

bàn, dù biết Vinh Giới nói đúng. Thôi Thị và Vinh tam gia đều có gắng khuyên nhủ Vinh Ngân. Vốn nghĩ chuyện này thế là xong, ai ngờ hôm sau Vinh Ngân lại gây họa.

Chương 7

Con gái nhớ mẹ, mẹ không biết

A Vu đang định đến phòng Thôi Thị dùng bữa tối, vừa bước ra khỏi cửa thì nhìn thấy Vinh Ngân thập thò trước cửa phòng mẹ. A Vu cảm thấy rất lạ, ngày mai mới là ngày Vinh Ngân về nhà mới đúng chứ nhỉ. Vinh Ngân nhìn thấy A Vu, lập tức vẫy tay ra hiệu cho nàng dừng lên tiếng, đợi A Vu bước đến gần, hắn liền kéo A Vu ra sau nhà.

“Sao vậy thất ca, sao lại không vào nhà?” A Vu hất tay Vinh Ngân ra như xua ruồi, thấy huynh ấy lén lút cũng cảm thấy bức.

Bấy giờ Vinh Ngân cũng biết muội của mình không thích bị người khác chạm vào nên cười cười rồi giơ tay lên gãi đầu như muốn xin lỗi.

“À, muội thấy mẹ hôm nay vui không?” Vinh Ngân hỏi nhỏ.

A Vu liếc nhìn Vinh Ngân, nghĩ ngợi một lát rồi đáp. “Cũng tạm, sao huynh lại hỏi thế?”

Vinh Ngân lúc này mới kể hết mọi chuyện với A Vu. Thì ra, Vinh Ngân vẫn tức chuyện Vinh Tú ức hiếp A Vu, thế nên hôm nay trên học đường nhờ sư phụ dạy mấy bài quyền và cho bọn họ luyện đấu từng cặp.

Troóc đây, An Quốc Công là người học võ, đã từng lăn lộn trong nghề binh đao. Đám cháu trai của phủ An Quốc Công vừa học văn vừa luyện võ, đích thân An Quốc Công dạy võ, ngoài ra ông còn mời sư phụ giỏi quyền cước, cuồng ngựa và bắn cung dạy cho họ.

Hôm nay Vinh Ngân vừa hay luyện tập cùng với Vinh Giác. Theo thứ tự vai vế cháu trai, Vinh Giác xếp thứ sáu, là con vợ lẽ của nhị phòng. Vinh Ngân chẳng cần biết chính hay thứ, chỉ cảm thấy mấy người ở nhị phòng đều chẳng ra gì, Vinh Tú bắt nạt A Vụ thì cậu phải hỏi tội. Cậu nghĩ nếu mình đánh Vinh Giác thì chính là đánh Vinh Tú, thế nên cậu nhân cơ hội này dạy cho Vinh Giác một bài học.

Vinh Giác là kẻ nhút nhát, dù lớn hơn Vinh Ngân hai tuổi nhưng lại bị cậu đánh cho thâm tím mặt mũi, ôm đầu bỏ chạy. Hắn chạy đến chỗ lão thái thái kề tội. Lão thái thái lại giở ngón nghề cũ, bảo Vinh Ngân cứ về, đợi Vinh tam gia về phủ rồi tính.

Lão thái thái biết Vinh Giới thông minh nên đã dặn bà canh cửa ngăn không cho Vinh Giới vào phủ, chỉ cho phép Vinh Ngân về. Vinh Ngân gây họa lớn, không biết làm thế nào, đành phải đi lại trước phòng của Thôi Thị.

Vinh Ngân không nói vì A Vụ mà đánh Vinh Giác, nhưng nàng vừa nghe đã hiểu, trong lòng không khỏi cảm động, tuy cậu đã nôn nóng làm hỏng việc. “Thất ca làm tốt lắm, đánh cho hắn một trận như vậy mới sảng khoái.” Nếu A Vụ là nam nhi thì cũng muốn đánh cho Vinh Tú một trận rồi.

“Ù, huynh đánh sướng tay lắm, nhưng lần này cha lại gấp rắc rối ở chỗ lão thái thái rồi.” Vinh Ngân hào hứng được một lát rồi lại iu xiù như bánh đa ngấm nước.

A Vụ đảo mắt nghĩ ngợi. “Giờ không còn như ngày trước nữa, huynh cũng không phải là muội nên không thể để giống như lần trước.” A Vụ thì thầm vào tai Vinh Ngân một hồi. “Thất ca, huynh hãy nghe muội, bảo đảm sẽ không có chuyện gì xảy ra cả.”

Vinh Ngân gật đầu, cậu sẽ cố gắng hết sức, những điều A Vu nói cũng rất có lý. Mặc dù lòng đầy lo lắng, cậu vẫn liếc nhìn A Vu trêu đùa: “Tiểu nha đầu này lớn thật rồi!”

A Vu đặc ý mỉm cười, nghĩ Vinh Ngân khen mình thông minh, rồi khiêm tốn nghĩ, cũng không thể nói là thông minh, chỉ có thể nói “biết mình biết người”.

“Dù thiếu một chiếc răng cửa thì vẫn đáng yêu, cả kinh thành này không cô gái nào sánh được với muội của ta.” Vinh Ngân chân thành khen ngợi.

Đáng tiếc cho cậu là khen không đúng chỗ, A Vu trùng mắt nhìn hắn, rồi đưa hai tay lên bịt miệng không muốn nói câu nào nữa.

Vinh Ngân cùng A Vu bước vào phòng của Thôi Thị. Thôi Thị rất ngạc nhiên, kéo Vinh Ngân lại hỏi han, sau đó liên tục thở dài, vừa sợ vừa lo lắng, nhưng bà không trách mắng Vinh Ngân, dù sao thì cậu yêu thương muội muội nên mới gây ra họa này.

“Con bảo ta biết nói ra sao đây?” Thôi Thị vừa than thở vừa thấy đau xót và bất lực.

“Mẹ không phải lo, chỉ là chuyện hai người thi đấu với nhau, thất ca luyen võ chưa được bao năm, nhất thời không khống chế được lực cánh tay nên mới như vậy, ngay cả sư phụ cũng có nói gì đâu ạ. Hơn nữa, lần trước không phải vì võ công kém mà huynh ấy trở về đầy vết thâm tím trên người đó sao, chắc lão thái thái cũng không nghĩ ngợi nhiều đâu ạ.” A Vu an ủi Thôi Thị.

Thôi Thị thở dài, bà không muốn nghĩ nhiều, nhưng không chịu nổi lão thái thái luôn mượn cớ gây khó dễ cho họ.

Vinh tam gia vừa trở về phủ đã bị lão thái gọi lên thương phòng, sau đó bà lại cho nha hoàn đi gọi Thôi Thị và Vinh Ngân, A Vu cũng đi cùng.

Thôi Thị nghe tiểu nha hoàn nói rằng lão thái cho gọi họ thì vô cùng lo lắng, định mắng A Vu vài câu, trách nàng ở lại đó làm sự việc thêm loạn, nhưng lại nghĩ đến A Vu phải chịu khổ lần trước, nhất thời thấy xót thương nên bà lại càng băn khoăn không biết xử lý thế nào.

A Vu liền liếc mắt về phía Tư Họa, Tư Họa dù sao cũng là đại nha hoàn phục vụ trong phủ nhiều năm, thấy thế vội lấy một đồng bạc đưa cho tiểu nha hoàn và bảo: “Ngươi cầm lấy mua ít đồ ăn vặt, rồi về trước bẩm lại với lão thái thái là phu nhân nhà ta thay trang phục xong rồi đến ngay.”

Tiểu nha hoàn nhìn đồng tiền trong tay, thấy ít nhất cũng phải hơn một lượng bạc, tiền công mỗi tháng của cô cũng chỉ được hai lượng nên trong lòng vui sướng, nhanh nhau nói: “Muội biết rồi Tư Họa tỷ tỷ, vậy muội về trước đây.”

A Vu lại bảo Tử Phiến đi nghe ngóng xem lão thái gia ở ngoại viện thế nào, rồi thì thầm một hồi vào tai Vinh Ngân, sắp xếp xong xuôi tất cả, nàng mới quay đầu lại nói với Thôi Thị: “Mẹ không cần lo lắng, chuyện gì xảy ra cũng đã có cha gánh vác, thất ca là nam nhi nên không giống như con, con mách mẹ một cách, đảm bảo lão thái thái sẽ chẳng làm gì được chúng ta đâu.”

“Một tiểu nha đầu như con thì có cách gì?” Thôi Thị nửa tin nửa ngờ, nhưng con người ta khi đã rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng thì dù là một gốc rạ cũng muốn tóm lấy đê trèo lên.

A Vu ngồi trên giường, thì thầm một hồi vào tai Thôi Thị, bà nhìn A Vu rồi cũng lưỡng lự gật đầu. Cứ phải cố gắng hết sức thôi, còn chuyện ra sao thì

ra.

Thôi Thị thay quần áo, dẫn Vinh Ngân và A Vu đến thượng phòng, trên đường đi gặp Tử Phiến, Tử Phiến gật đầu với A Vu. A Vu mỉm cười, quay đầu lại nói gì đó với Vinh Ngân.

Trong thượng phòng.

Lão thái thái đang uốn ngực trách mắng, còn Vinh tam gia cúi đầu khom lưng đứng cung kính lắng nghe “thánh huấn”, đôi lông mày nhăn tít lại.

“Tên nghịch tử nhà ngươi còn không mau quỳ xuống!” Chiếc gậy của lão thái thái nện xuống như muôn xuyên thủng nền nhà, nhưng người đứng trước mặt bà vẫn không có phản ứng gì.

“Con phạm lỗi gì thì xin mẹ chỉ dạy, con vừa về nhà, chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị gọi đến thượng phòng, nếu quả thực con làm sai chuyện gì, con sẽ sửa đổi, quyết không là đứa “nghịch tử”.” Vinh tam gia cúi người, nói nồng đúng mực.

“Loạn rồi, loạn rồi, giờ có lông có cánh cứng rồi, ta bảo ngươi quỳ thì ngươi phải quỳ, lẽ nào một người mẹ như ta lại không có tư cách bắt ngươi quỳ xuống hay sao?” Lão thái thái đưa ra yêu cầu vô lý.

“Mẹ đương nhiên có tư cách, thánh hiền dạy rằng, quỳ lạy trời, quỳ lạy đất, quỳ lạy vua, quỳ lạy cha mẹ, mẹ bảo con quỳ, con tất sẽ quỳ, chỉ là mẹ mắng con là nghịch tử, con không thể nhận được.” Vinh tam gia mặt không biến sắc, còn nói thêm: “Huống hồ, Giác ca nhi đang đứng trước mặt con, con quỳ lại sợ tôn thọ nó, đến lúc đó lại phụ lòng của mẹ.”

Những lời này của Vinh tam gia chứa đầy dụng ý. Ông ở trong quan trường ít lâu, cư xử khôn khéo hơn nên lão thái thái không còn bắt nạt ông

được nữa.

Mấy lời của Vinh tam gia khiến lão thái thái vô cùng tức giận, nhưng bà cũng biết Vinh Cát Xương nói không sai liền bảo Vinh Giác đứng sang một bên. Rồi bà lùi mắt nhìn Vinh tam gia, ra ý bảo giờ thì người phải quỳ rồi đấy.

Vinh tam gia vẫn ung dung, mỉm cười mà rằng: “Xin mẹ ban cho con ghé đệm để quỳ, con chỉ có hai chiếc quần mặc ra ngoài tiếp khách, nếu đâu gối bị mòn rách thì thật không dám gặp ai.” Lão thái thái đối xử hà khắc với tam phòng, để mặc cho họ tự đón tiếp khách khứa, thế nên tam phòng gặp nhiều khó khăn.

Đúng là “vỏ quýt dày có móng tay nhọn”, những lời nói của Vinh tam gia khiến tất cả dự tính của lão thái thái bỗng trở nên công cốc. Bỗng chốc, bà ta phát hiện ra rằng, chiêu thức trí mạng hay sử dụng với kẻ địch không còn tác dụng nữa. Ngày trước, nếu gặp phải sự việc như thế này, Vinh tam gia sẽ cảm thấy vô cùng tủi nhục, vì ông càng thanh cao, càng đau khổ thì bà ta lại càng mừng. Nhưng giờ Vinh tam gia không còn để ý đến điều đó nữa nên bà chẳng còn cảm giác vui sướng khi ngược đãi họ nữa.

Nha hoàn đứng bên cạnh mang đệm quỳ đến, Vinh tam gia cởi áo choàng quỳ xuống, lưng thẳng tắp.

“Còn đứng ngắn ra đó làm gì, không mau quỳ xuống.” Trong lòng lão thái thái không vui, quát to với Thôi Thị đang đứng ngoài cửa.

Thôi Thị và A Vu cũng lần lượt quỳ xuống. Lão thái thái kéo Vinh Giác đến trước mặt Vinh tam gia và Thôi Thị. “Các ngươi xem đi, là do Ngân ca nhi đánh đáy, chúng là đường huynh đệ với nhau, vậy mà nó cũng ra tay được. Tuổi còn nhỏ mà đã độc ác thế, sau này thì sẽ thế nào?”

Nhi phu nhân thấy thế thì gào lên: “Ôi Giác ca nhi của mẹ, làm thế nào

đây, nếu con có mệnh hệ gì, mẹ phải làm thế nào đây, a... a..." Tiếng khóc kéo dài như đang hát kịch, ở đây mà có sân khấu kịch thì chắc sẽ diễn tốt lắm. A Vu nghĩ thầm.

Nhi phu nhân cô rặn ra mà khóc, A Vu chỉ sợ bà ta thở không ra hơi.

Thôi Thị đứng một bên đã được A Vu mách nước, cũng làm ra vẻ lo lắng hỏi: "Ngân ca nhi, tại sao con lại đánh lục ca hả?" Thôi Thị làm động tác muốn đánh con trai.

"Con không có!" Vinh Ngân rụt vai lại rồi đứng né sang một bên. "Hôm nay Lỗ sư phụ bảo chúng con luyện quyền, con và lục ca được chia làm một nhóm cùng nhau luyện tập, ai chẳng bị thương, trên người con cũng bị thương mà, nếu mẹ không tin con cho mẹ xem."

A Vu thầm gật đầu, nếu nói về diễn xuất, Thôi Thị không có trình độ gì cả, câu "tại sao con lại đánh lục ca hả" chẳng có vẻ gì là kinh ngạc, cũng không uy nghiêm, động tác đánh cũng quá nhẹ, may mà Vinh Ngân có thiên chất, diễn như thật.

Vinh Ngân chưa đợi Thôi Thị trả lời đã tự cởi áo ra, trên ngực có cả một chòm xanh tím, trên người có chỗ do Vinh Giác đánh, có chỗ A Vu bảo cậu vê thêm vào, trông rất thê thảm, nhìn vào cũng thấy xót thương.

Vì sợ bị lộ tẩy, trước mặt đại phu nhân, nhị phu nhân cùng bọn nha hoàn, cậu phải nhanh chóng mặc áo vào để chứng tỏ mình cũng biết xấu hổ, vì bắt buộc nên mới phải cởi áo cho mọi người xem mà thôi.

"Trời ơi, sao con lại đê bị thương như vậy, con trai của mẹ, lục ca lớn hơn con mà sao ra tay không niệm tình vậy, hu hu hu." Lần này Thôi Thị thực sự kích động, bà không biết Vinh Ngân lại bị "thương nặng" như vậy.

A Vu thấy nàng vẽ “vết thương” lên người Vinh Ngân thật sáng suốt, vì có như thế Thôi Thị mới diễn xuất thật đạt.

Tình cảnh này thì hay rồi, nhị phu nhân thì “a... a... a...”, còn Thôi Thị thì “hu hu hu” khiến cho đầu óc của lão thái sấp vỡ tung, bà gầm lên: “Im miệng hết cho ta!”

Tiếng gầm này khiến nhị phu nhân im bặt và cũng khiến Thôi Thị ngừng khóc. Thôi Thị quay phắt đầu lại, nói: “Xin mẹ đứng ra làm chủ cho Ngân ca nhi. Ngân ca nhi nhà chúng con năm nay mới chưa được mươi tuổi, sao có thể chịu nổi đế Giác ca nhi đánh như vậy, đánh chết nó rồi thì con biết sống thế nào đây. ..ây... ây.” Thôi Thị cũng là người thức thời, lúc tình hình thế này nói luôn tuổi thực của Vinh Ngân chứ không tính thêm tuổi mụ, như vậy mới càng thấy độ tuổi đó còn nhỏ dại.

“Cái gì?! Làm chủ cho nhà ngươi, ngươi không thấy Giới ca nhi nhà chúng ta bị thương nặng như thế này sao!” Nhị phu nhân không chịu nổi nữa, đứng dậy bước đến muốn đánh Thôi Thị.

Vinh tam gia vội ngăn lại, thế là trên mặt bị một vết cào róm máu của nhị phu nhân. “Tẫu tẩu chỉ cần nói thôi, việc gì phải ra tay đánh người, dù sao tẫu tẩu cũng là con nhà khuê tú, sao có thể hành xử như vậy được, giờ có Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, là tấm gương sáng về công dung ngôn hạnh, Hoàng hậu nương nương cũng từng viết sách, nói rằng điều đầu tiên chính là nữ nhi phải trong sáng...” Nhắc đến sách vở là Vinh tam gia thao thao bất tuyệt, khiến lão thái nghe mà hoa mắt chóng mặt, huống hồ người mà ông nói đến lại là Hoàng hậu nương nương, thế nên lão thái và nhị phu nhân đều phải im thin thít.

“Sao bà lại đánh mẹ tôi, sao bà lại đánh cha tôi!” Vinh Ngân tức giận đứng bật dậy.

“Ta đánh chết tên tiểu súc sinh nhà ngươi, đều tại ngươi nên Giác ca nhi mới bị đánh như vậy, ta đánh chết ngươi!” Nhị phu nhân bị Vinh tam gia làm cho kích động thẹn quá hóa giận, thấy Vinh Ngân nổi nóng liền mượn cớ đó gầm lên với cậu.

Vinh Ngân đã sớm được A Vu mách nước, biết rằng thời cơ đến, cậu lập tức xoay người lách ra khỏi đám nha hoàn đang đứng chặn đường, chạy ra ngoài, vừa chạy vừa kêu àm lên: “Có người muốn đánh chết người, có người muốn đánh chết người, nhị bá mẫu muốn đánh chết ta, ta sẽ đi tìm lão thái gia, ta phải đi tìm lão thái gia.” Vinh Ngân vốn đã khỏe nên bọn nha hoan, nô bộc trong sân không ngăn nổi cậu, ba, bốn người chạy ra ngăn lại nhưng bị cậu đẩy cho ngã dúi dụi, cuối cùng Vinh Ngân cũng chạy thoát ra ngoài.

Lão thái thái ở phía sau ra sức đập cây gậy xuống đất kêu lên: “Mau bắt nó lại, mau bắt nó lại.”

Nhưng có kêu to nữa cũng chẳng ích gì vì chớp mắt đã không thấy bóng dáng Vinh Ngân đâu. Lão thái thái đành phải quay lại nhìn thẳng vào Thôi Thị. “Đều tại nhà ngươi, ngươi nuôi dạy được đứa con tốt nhỉ, loại đàn bà dạy dỗ con cái bất hiếu như ngươi chẳng ra thể thống gì cả.”

Thôi Thị ôm ngực khóc lóc, nghẹn ngào nói: “Ngân ca nhi của con cũng bị đánh thật là thảm, tam gia, chàng cũng phải làm chủ cho hai mẹ con thiếp, nếu không, nếu không... thiếp ôm Ngân ca nhi nhảy sông tự vẫn...”

Màn kịch ngày hôm nay chính là bà mẹ cả ác độc ép chết con dâu và cháu trai thứ xuất.

Lão thái thái gần như “ngã ngửa” trước cảnh khóc lóc om sòm của Thôi Thị, đúng là “vỏ quýt dày có móng tay nhọn”, A Vu nhận ra rằng, đối phó với loại người như lão thái thái, bạn càng muốn giữ thể diện thì lại càng bị mất

thể diện, thế nên bạn phải tỏ ra không cần thể diện, khóc lóc thảm thiết thì mới được.

Thôi Thị mặc dù không giỏi “món” này, nhưng vì từ nhỏ đã được “thẩm nhuần” các chiêu của mẹ chồng nên học cũng rất nhanh.

A Vụ lúc này chỉ việc đứng bên cạnh “thêm dầu vào lửa”. “Mẹ ơi, đừng khóc nữa, mẹ ơi, đừng khóc nữa... Mẹ còn có A Vật mà, A Vật biết làm thế nào đây, A Vật biết làm thế nào đây...” A Vụ vừa nói vừa khóc, một tay lau nước mắt cho Thôi Thị, một tay lau nước mắt cho mình, mắt đỏ hoe vô cùng đáng thương thê thảm. Nếu như người nào không biết lại cứ tưởng nhà họ xảy ra chuyện gì khủng khiếp lắm.

Lão thái gia vừa bước vào phòng đã trông thấy cảnh tượng này, liền có cảm giác đứa trẻ này thật đáng thương. Gương mặt trắng mịn đỏ hồng lên vì khóc, khiến người ta nhìn mà thấy đau xót.

A Vụ nghĩ, giả bộ đáng thương và yếu đuối thì chẳng ai bằng nàng. Khiếp trước nàng ôm yếu quanh năm, gì chứ việc nhăn nhó mặt mày, khóc lóc khổ sở thì dễ vô cùng.

“Chuyện gì xảy ra thế này?” Lão thái gia cất giọng ôm ôm hỏi.

A Vụ không để ai lên tiếng, lập tức quỳ xuống trước mặt lão thái gia tranh nói trước: “Thất ca và lục ca tập võ, hai người họ đều bị thương, nhị bá mẫu gào lên muốn giết thất ca ạ.” Còn Thôi Thị bảo muốn ôm Vinh Ngân nhảy xuống sông tự vẫn thì nàng không nói, không muốn lão thái gia nghĩ rằng Thôi Thị đang uy hiếp ngài.

Lão thái gia nghe xong không nói gì, trừng mắt nhìn Vinh tam gia. “Ngươi quỳ ở đây làm gì, nha môn không có chuyện gì chứ?”

Vinh tam gia vội nói: “Mẫu thân sai người đến Viện Hàn Lâm gọi con, nói rằng ở nhà có việc gấp nên con liền quay về ngay, mẫu thân không nói gì đã bảo con quay ở đây.” Vinh tam gia cũng tỏ ra oan ức.

Chiếc gây đau ròng của lão thái thái đậm chan chát xuông nền nhà, nhưng bà không dám lên tiếng. Cho dù trong nhà này bà có quyền lớn thế nào, giận dữ ra sao thì trước mặt lão thái gia bà cũng không dám. Lão thái gia nhìn một lượt Vinh Ngân và Vinh Giác. Ông xuất thân làm lính, lại có võ công, chỉ cần nhìn cũng biết ai bị thương nặng, ai bị thương nhẹ. Vinh Giác lớn hơn Vinh Ngân hai tuổi, nhưng lại bị em trai đánh cho rụt đầu rụt cổ, ông nhìn thấy thế thì không vui chút nào. “Tập võ thì ai mà chẳng bị thương, muốn giỏi thì phải chịu va chạm, đau đớn. Lần này Ngân ca nhi đã thắng rất quang minh chính đại, Giác ca nhi không nắm rõ kỹ thuật, bị thương có một chút đã về kêu gào ồm töi, không biết xấu hổ à?”

A Vụ không ngờ lão thái gia lại công minh đến vậy.

“Có điều Ngân ca nhi cũng không đúng, trước đây hai người tập luyện đâu có bị thương nặng như vậy? Nói đi, có phải người có ý không?” Lão thái gia ồm ồm hỏi.

“Hừ, từ lâu nó đã không ưa Giác ca nhi nhà chúng con rồi, đây là chuyện sóm muộn thôi.” Nhị phu nhân không thấy lão thái gia nói thế là đúng, con bị thương khiến bà vô cùng đau xót.

Vinh Ngân có tật giật mình cúi thấp đầu.

“Mau cúi đầu nhận lỗi với lục ca đi, chuyện bé như con kiến mà làm ra thế này, lại còn bảo suýt chút nữa mất mạng, các ngươi thật quá lăm!” Lão thái gia giận dữ nhìn tất cả mọi người.

Lão thái thái không nói gì, lần này không như lần trước, Vinh Ngân và

Vinh Giới tập võ với nhau, lại đều là cháu trai, mà lão thái gia lại dạy dỗ các cháu trai rất nghiêm, đã từng khen ngợi Vinh Ngân sau này có cả khả năng kế thừa binh nghiệp của ông, thế nên lần này ông không thể khoanh tay đứng nhìn như việc xảy ra với A Vụ lần trước.

Cũng chính vì như vậy, lão thái thái và nhị phu nhân khi có cơ hội đều muốn dạy dỗ Vinh Ngân một trận để cậu biết rằng ai mới chính là công tử danh chính ngôn thuận của phủ Quốc Công, nhưng khi lão thái gia tới thì họ chẳng thể làm gì được nữa.

Vinh Ngân bước đến trước mặt Vinh Giác, cúi đầu nói: “Mong lục ca tha lỗi cho đệ, đệ nghe người ta nói tú tỷ bạt tai A Vật, thế nên nhất thời nóng giận mới lỡ tay làm bị thương lục ca, mong lục ca thứ lỗi.” Vinh Ngân lại tiếp: “A Vật còn nhỏ như thế mà tú tỷ lại nhẫn tâm tát muội ấy, đến cha mẹ đệ cũng chưa bao giờ đánh muội ấy.”

A Vụ nhìn Vinh Ngân, nước mắt lăn dài trên má, thực ra Vinh Ngân cúi đầu nhận lỗi là được, vậy mà cậu lại nói chuyện đó ra để cảnh cáo nhị phu nhân, nếu bà để cho Vinh Tú đánh A Vụ lần nữa thì cậu sẽ tìm cách trả thù con trai bà.

“Mọi người nhìn xem, mọi người nhìn xem, ta biết ngay mà, tên tiểu súc sinh này có ý mà.” Nhị phu nhân chỉ vào mặt Vinh Ngân mà mắng.

“Tiểu súc sinh là mắng ai đấy?” Vinh lão thái gia thực sự nổi giận, Vinh Ngân là tiểu súc sinh, vậy lão thái gia ta là ai hả?

Nhị phu nhân cũng thấy mình nói sai, không dám nói gì nữa chỉ đứng khóc.

Lão thái gia thấy phiền phức không chịu nổi nữa liền quát lớn: “Trong lúc tập võ mà nảy sinh thù oán riêng tư, mỗi ngày phạt ngươi quỳ nửa tiếng,

một tháng không cho phép thiếu ngày nào.” Lão thái gia nhanh chóng xử phạt vì ông không muốn ở lại dây dưa với mấy mụ đàn bà, sau đó quay sang Vinh tam gia, nói: “Còn quỳ ở đây làm gì, không mau đưa vợ con nhà anh về đi.”

Lão thái gia cũng quay lại nói với lão thái thái: “Sau này bà đέ ý đến Nguyệtỷ nhi một chút, ở đâu ra cái thói tỷ đánh muội như vậy chứ?!”

Câu nói này khiến nhị phu nhân uất ức đến nghẹt thở, suýt chút nữa lẩn dùng ra ngắt.

Vở kịch này coi như hạ màn, lão thái thái tạm thời không thể làm gì được tam phòng.

Nhị phu nhân về phòng giáo huấn Vinh Tứ một trận vì cái tội háo sắc khiến Giác ca nhi bị thương, sau đó Vinh Tứ cũng bớt hung hăng hơn, ít nhất không dám tùy tiện đánh người khác.

Do bị nhị phu nhân cào, ngày hôm sau Vinh Cát Xương đến nha môn với khuôn mặt bị thương và bị đồng liêu trêu đùa có phải tối qua bị phu nhân cào không. Vinh tam gia chỉ cười đáp: “Nội tử^[1] là người dịu dàng, hiền lành, sao có thể!” Nhưng ông cũng không thể nói đó là do nhị phu nhân cào, sao có thể để cho mọi người biết chị dâu cào vào mặt em chồng, dù tấu ấy không cần thể diện thì mọi người trong nhà ông lại cần.

[1]. Nội tử: Tương đương với cách gọi vợ bà xã ngày nay.

A Vu thấy chuyện hôm nay coi như đã thắng đúng như nàng dự tính nên có chút tự hào. Đáng tiếc bây giờ A Vu chẳng có bằng hữu thân thiết để mà chia sẻ niềm vui này. Đường Âm dù sao cũng ở vị thế cao quý hơn, không thể lập tức chạy đến chia sẻ với tỷ ấy được, thế nên cô gái thời cổ đại như A Vu đành dùng cách khác.

Ăn tối xong, A Vụ dạy Tử Nghiên, Tử Phiến đọc thơ. Hai người họ vừa mới học nên những bài thơ quá phức tạp đều không hiểu, mấy điền cố cũng không biết.

A Vụ liền chọn bài *Vịnh ngõng* của Lạc Tân Vương. Bài thơ này vừa ngắn vừa vui, rất phù hợp với tâm trạng lúc này của A Vụ.

Tử Nghiên và Tử Phiến đọc theo nàng, nàng đọc một câu, họ lại đọc theo một câu.

“*Ngõng, ngõng, ngõng*

Ngửa cổ hát vang trời

Lồng trăng phơi hồng biếc

Chân hồng rẽ sóng khơi.”

Bài thơ có câu từ đơn giản, dù là đứa trẻ năm tuổi đọc cũng hiểu được ý, thế nên A Vụ không cần giảng nhiều.

Tử Nghiên là người hiếu học, tò mò hỏi: “Tiểu thư, thường ngày nô tỳ nghe người khác đọc đều là thơ năm chữ hoặc bảy chữ, sao câu đầu tiên của bài thơ này chỉ có ba chữ thôi?”

“Thơ ca vốn không theo quy tắc, người đời sau hay sử dụng thể thơ năm chữ và bảy chữ. Thể thơ bốn câu rất hay dùng, có thể là ngũ ngôn tuyệt cú hoặc thất ngôn tuyệt cú, nhưng không phải bài thơ nào cũng như vậy. Ví dụ bài *Thương tiến tiếu* của nhà thơ Lý Bạch cũng không dùng thể ngũ ngôn, thất ngôn nhưng ta vẫn cảm thấy hay, thấy đẹp. Người biết suy nghĩ như vậy, cũng coi như có dụng tâm đấy.” A Vụ nói.

A Vụ ra vẻ “trẻ nhỏ dẽ dạy”, nàng đứng lên xoa đầu Tử Nghiên, sau đó còn cười đắc ý, hận không có chòm râu để vừa gật gù khen ngợi vừa vuốt râu giống thầy đồ.

“Thê này mà cũng gọi là thơ, lại còn là bài thơ nổi tiếng ư?” Tử Phiến tỏ vẻ không tin. “Loại thơ này không chừng về sau bọn nô tỳ cũng có thể làm được, chỉ nói ngõng, ngõng, ngõng thôi mà, bọn nô tỳ còn có thể nói vịt, vịt, vịt. Đơn giản thế mà cũng được coi là bài thơ nổi tiếng, nô tỳ thấy mấy bài thơ ngũ tiêu thư làm mới hay.”

A Vụ giơ cái thước tự làm lên. “Giơ tay ra, chưa học bò đã lo học chạy, nha hoàn như ngươi thì biết thế nào là thơ hay chứ?”

Tử Phiến ngoan ngoãn giơ tay ra để thầy đồ A Vụ đánh vào lòng bàn tay, tuy thế thị vẫn không phục.

A Vụ hiểu tâm tư của Tử Phiến, con người này nếu bạn không khống chế được thì không biết có bao nhiêu lời chanh chua từ miệng thị ta thốt ra. “Ngươi thấy bài thơ này dẽ làm ư? Từ xưa đến nay *Vịnh ngõng* là tác phẩm nổi tiếng hay nhất do chính thần đồng bảy tuổi Lạc Tân Vương sáng tác. Ta thấy ngươi cũng khá, giờ đã mười tuổi rồi, hay là thử một bài thơ về vịt đi!” A Vụ cố ý làm ra vẻ coi thường Tử Phiến.

Tử Phiến đúng là ngựa non háu đá, tính lại bộc trực liền đáp ngay: “Thử thì thử!” Nói xong, thị đứng dậy lấy giọng: “Vịt, vịt, vịt...” Sau đó hồi lâu vẫn chưa “để” thêm được con vịt nào nữa. Rồi thì gãi gãi đầu, khó khăn lắm mới bật ra: “Biết kêucaccaccac.”

Câu này vừa thốt ra khỏi miệng, Tử Nghiên liền cười ngặt nghẽo.

“Cười cái gì?” Tử Phiến không thấy mình kém cỏi, bỗng linh cảm từ đâu ập đến, lại đọc tiếp: “Cả thân lông màu xám; Rất hợp làm áo bông.”

Lúc A Vu nghe câu “... các các các” còn nhịn cười, nghe đến hai câu cuối, vẫn cố nhịn không bật cười to, vì cố nhịn nên lưng thì đau, cười đến nỗi nước mắt cứ thế chảy ra.

“Kỳ diệu, Tử Phiến đúng là đại tài nữ!” A Vu cười xong bắt đầu nhận xét. “Ta thấy bài thơ vịnh vịt của ngươi còn hay hơn cả bài của Lạc Tân Vương, vừa miêu tả được tiếng kêu của vịt, lại miêu tả được màu lông của nó, nên ta biết Tử Phiến vịnh con vịt xám, chứ không phải vịt trắng, câu cuối cùng còn vịnh được công dụng của lông vịt, thơ hay, thơ hay, ngày mai ta sẽ bao ca ca viết ra giấy rồi cho phô biến khắp nơi.”

Tử Phiến vừa xấu hổ vừa lo lắng, thị cũng biết thơ mình chẳng ra sao, chỉ đùa vui mà thôi. “Đừng mà, tiểu thư, đừng mà...”

Tử Nghiên cười đến nỗi suýt ngạt thở, lúc định thần lại, thị liền dùng tay gí vào trán Tử Phiến. “Nha hoàn như muội mà cũng đòi làm thơ, làm tỳ cười chết mất.”

Tử Phiến bối rối, ra vẻ không phục. “Muội thấy làm thơ cũng đơn giản mà. Có điều làm thơ như ngũ tiêu thư thì không dễ thật, học bao nhiêu sách mới làm được.”

A Vu lại chẳng thấy thơ của Vinh Ngũ hay. Thơ của tỳ ta A Vu đã xem qua, mỗi lần Vinh Ngũ có một bài thơ mới, bọn nha hoàn hầu nghiên mực trong phòng đều thay tỳ ta lan truyền khắp phủ.

“Thơ của tỳ ấy như thế nào, ngươi đọc ta nghe xem!” A Vu nói với Tử Phiến.

Tử Phiến há miệng nghĩ ngợi, nhưng há đến nửa ngày mà vẫn chưa nghĩ ra được chữ nào. “Ôi, nô tỳ quên mất rồi, chiều nay nô tỳ mới nghe được, rất hay, Thu Sắc tỳ tỳ còn đọc cho bọn nô tỳ nghe nhiều lần, đợi nô tỳ nhớ lại

xem nào...” Kết quả lại nghĩ hồi lâu mà Tử Phiến vẫn chẳng nhớ nổi từ nào.

“Vậy ngươi đọc bài *Vịnh ngõng* vừa nãy cho ta nghe.” A Vu nói.

“*Ngõng, ngõng, ngõng*

Ngửa cổ hát vang trời

Lồng trăng phơi dòng biếc

Chân hồng rẽ sóng khơi.”

Tử Phiến đặc ý đọc lưu loát một mạch, mặc dù thị mới đọc theo A Vu có một lần. Thị nghĩ việc này cho thấy thị rất thông minh.

“Thấy chưa nào, đó chính là sự khác biệt giữa thơ hay và thơ tầm thường.” A Vu gật gù đặc ý. Đây là hành động điển hình lúc dạy học của “tiểu thầy đồ”.

Tử Phiến vẫn chẳng hiểu gì cả.

“Thơ từ là gì? Đầu tiên nói đến luật bằng trắc, bằng bằng trắc trắc, trắc trắc bằng bằng là cách gieo vần, thơ có vần có điệu giúp người đọc dễ đọc. Đọc một bài thơ mà không thấy lưu loát thì không phải là thơ hay.” A Vu nói tiếp. “Thứ nói xem ngươi đã nghe bài thơ của ngũ tẩy mấy lần, vậy mà bây giờ một câu cũng không nhớ, thơ như vậy thì làm sao truyền miệng được?”

Tử Nghiên và Tử Phiến đều gật đầu tán thành.

“Huống hồ thơ ca không phải là phương tiện để khoe khoang học vấn, mà xuất phát từ tình cảm, từ trái tim. Bài thơ hay chính là bài thơ đơn giản, dễ hiểu, dễ nhớ. Ví dụ như nhà thơ lớn đời trước là Bạch Cư Dị đó, có đúng không nào?”

Tử Nghiên và Tử Phiến đều gật đầu, từ khi họ theo học A Vu, mấy nhà thơ nổi tiếng họ cũng đã nghe danh.

“Bạch Lạc Thiên^[1] có một thói quen, mỗi lần làm thơ ngài đều ra lệnh cho một bà lão ngồi bên cạnh nghe. Ngài hỏi: “Có hiểu không?” Bà lão bảo đã hiểu thì ngài mới chép vào sách, nếu không hiểu ngài sẽ thay câu khác.”

[1]. *Bạch Cư Dị*, tự là *Lạc Thiên* (772 - 846) là nhà thơ nổi tiếng thời nhà Đường Trung Quốc.

A Vu bắt đầu nói hình tượng, nếu nàng không tỏ ra uyên thâm một chút thì không thể áp chế nổi một kẻ suốt ngày sùng bái kiều thơ “nghe không hiểu gì” như Tử Phiến.

Tử Phiến và Tử Nghiên mơ hồ hiểu được ý của A Vu.

“Tiểu thư nói đúng, nô tỳ cũng cảm thấy làm thơ nên đơn giản, dễ hiểu mới phải.” Tử Nghiên gật đầu nói.

A Vu lại giảng cho hai người bọn họ bài thơ *Vịnh ngỗng*, miêu tả hành động đáng yêu, ngộ nghĩnh “ngửa cổ hát vang trời” của đàn ngỗng, rồi lại bình phẩm những từ “lông trắng, dòng biếc, chân hồng” trong bài thơ như một bức tranh tả cảnh vô cùng đẹp. Tử Nghiên, Tử Phiến lúc này mới hiểu hết vẻ đẹp, sự kỳ diệu của bài thơ và thực sự tâm phục khẩu phục.

Hôm đó Tử Phiến nhắc đến thơ của Vinh Ngũ mà nhất thời không nhớ, trong lòng vẫn thấy tám túc, nên mấy hôm sau xin được hai câu thơ mới làm của Vinh Ngũ từ chõ Thu Sắc, thị đọc xong mà chẳng hiểu gì liền nhờ A Vu giải nghĩa.

A Vu cầm tờ giấy, mở ra thấy trong đó viết hai câu: “Lão đại bất kham luận kiém thuật; Si mị si luõng vong quắc hồn.”

“Tiểu thư, hai câu đó có nghĩa là gì, bốn chữ quái quỷ ở câu sau là gì

vậy?”

Tử Phiến không hiểu thì một tiểu thày đồ như A Vụ đương nhiên có thể nói cho thị nghe. “Câu: “Lão đại bất kham luận kiếm thuật” có điển cố, nói về chuyện Kinh Kha giết vua Tần.” A Vụ thấy Tử Phiến ngây ra không hiểu đành phải kể đơn giản về câu chuyện đó cho Tử Phiến nghe.

Sau đó, A Vụ tiếp tục nói: “Trong *Sử ký - Thích khách liệt truyện* có ghi: Lỗ Câu Tiễn khi nghe tin Kinh Kha giết Tần Vương thì lâm bầm: Tiếc là chưa biết thuật dùng kiếm.” Nói đến đây, A Vụ bỗng thất thần, quên cả giảng tiếp, lúc này nàng mới ngẫm ra ý trong câu nói của Vinh Ngũ.

“Vậy rốt cuộc là ý gì ạ?” Tử Phiến không hiểu hỏi lại.

“Kinh Kha ám sát Tần Vương bất thành, thế nên Câu Tiễn nói rằng ông không biết thuật dùng kiếm, vì thế mới thất bại.”

Tử Phiến ô lên một tiếng: “Phúc tạp quá!”

A Vụ gật đầu, đúng là phúc tạp, liên hệ những chuyện xảy ra trong mấy ngày gần đây, Vinh Ngũ đúng là người mẫn cảm. Cô ta tự ví mình với Tần Vương, châm biếm cả nhà A Vụ “không biết kiếm thuật” nên căn bản chẳng thể làm gì bọn họ. Sự việc xảy ra mấy hôm trước chẳng qua chỉ là ăn may, muốn thắng bọn họ là chuyện hão huyền.

Đáng tiếc Thu Sắc khoe khoang khắp nơi hai câu thơ này cũng chỉ để cho mấy người chẳng biết gì đọc, nếu A Vụ không xem thì có lẽ chẳng ai thưởng thức được tuyệt tác của tài nữ.

A Vụ nghĩ ngợi một lát rồi cầm bút viết thêm hai câu bên dưới: “Kim thoa tu tác hạp trung kiém; Bất hứa tha nhân dạ điếm đăng.”

Ý muốn nói, chiếc trâm vàng “đời nhà Hán” nếu biết Vinh Ngũ tự coi

mình là “cây kiếm ma quý” thì chỉ khiến cho vật đựng trong tráp thấy hổ thẹn. Hơn nữa, chiếc trâm vàng thường ví với người con gái đẹp, còn cây kiếm trong tráp lại chỉ sự thâm hiểm khó lường, này như một đòn đả kích sâu cay với Vinh Ngũ.

Cụm từ tiếp theo là “dạ điểm đăng”, được lấy từ lời văn cổ “Chỉ cho phép quan viên đốt lửa, không cho phép muôn dân thắp đèn”, này mang ý đả kích Vinh Ngũ, cô ta cho mình là quan viên có thể thắp đèn, nhưng lại không cho phép người dân như nhà A Vu “thắp đèn” đáp trả.

“Được rồi, tờ giấy này lấy ở đâu thì đem trả về chỗ đó.” A Vu viết xong đưa cho Tử Phiến.

“Chữ của tiểu thư đẹp quá!” Tử Phiến nhìn chữ của A Vu liền khen.

“Ngươi cũng hiểu à?” A Vu mỉm cười nói với Tử Phiến.

“Mặc dù nô tỳ không biết thế nào là đẹp, nhưng nô tỳ cảm thấy thế là đẹp, đẹp hơn chữ của ngũ tiểu thư.” Từ khi Tử Phiến nghe A Vu luận bàn về thơ, thi không còn thấy Vinh Ngũ tài giỏi nữa, trái lại thi cảm thấy tiểu thư nhà mình cái gì cũng biết, giảng giải đạo lý mạch lạc,tron tru, vô cùng lợi hại.

Vinh Ngũ sau khi nhận được hai câu đáp lại của A Vu cũng không nói gì. Hạ Phương, Thu Sắc đứng bên cạnh bực bội lên tiếng: “Lục tiểu thư ác thế, dám mắng tiểu thư như vậy, trong thơ của tiểu thư có nói gì bọn họ đâu!”

Điều này chứng tỏ Hạ Phương, Thu Sắc đều hiểu hàm nghĩa trong câu thơ A Vu viết. Lời mắng của A Vu rất dễ hiểu, nhẹ nhàng, người nào biết đều hiểu được.

Còn hai câu thơ của Vinh Ngũ thì Hạ Phương và Thu Sắc lại không tài

nào hiểu nỗi.

Mắng người ta thì phải mắng thế nào cho thật đã đời, thoái mái, muốn thế thì phải mắng để người khác hiểu, như thế mới thấy nhẹ nhõm. Mắng người mà người chẳng hiểu thì chỉ phí công vô ích. Đúng vậy, A Vu đang cảm thấy rất thoái mái, còn Vinh Ngũ thì như bốc hỏa trên đầu. Sau những việc này, Vinh Ngũ khó tránh khỏi khó xử khi gặp A Vu, tình cảm tý muội dường như cũng nhạt đi.

Tuy nhiên, sau trận náo loạn này, bên chỗ lão thái thái cũng yên ắng, mặc dù Vinh Tú vẫn châm chọc A Vu nhưng không còn động tay động chân như trước, đương nhiên là do nhị phu nhân đã không nương tay với cô ta.

Bắt đầu vào thu, A Vu không ngờ lại nhận được tin tốt lành từ chỗ Cố Tích Huệ. Cố Tích Huệ mở tiệc mừng sinh thần và mời A Vu đến, điều này nàng không bao giờ ngờ tới. Nàng nghĩ mình và Cố Tích Huệ không thân thiết lắm, nhưng cũng không thể phủ nhận việc họ đã từng cùng nhau đi ngắm trộm mỹ nam nên Cố Tích Huệ mới mời A Vu.

A Vu cũng không ngờ vì một lời mời của Cố Tích Huệ mà tâm trạng trở nên vui mừng khôn xiết. Nếu kiếp trước có người nào đó nói với nàng rằng có một ngày nàng sẽ như vậy, A Vu nhất định sẽ lôi người đó ra ngoài giội cho một xô nước bẩn.

Vì muốn được gặp Trưởng Công chúa Phúc Huệ một lần, A Vu rất mong Cố Tích Huệ mời nàng, từ việc này mà thiện cảm dành cho Cố Tích Huệ cũng tăng lên.

Cố Tích Huệ còn mời cả Vinh Ngũ, còn Vinh Tú thì không được mời. Cố Tích Huệ là người hiền dịu và có phầm cách, nàng không sợ đắc tội với

một người hung dữ như Vinh Tú. Mà có khi sau này Vinh Tú gặp nàng vẫn phải “ngoáy đuôi” nịnh nọt là đằng khác.

A Vụ mang tâm trạng vừa xúc động vừa thành kín bước xuống xe ngựa ở góc cổng phủ Vệ Quốc Công.

Vinh Ngũ và A Vụ mới đặt chân xuống liền có nha hoàn và bà nô bộc dẫn đường, sau đó lại có hai chiếc xe lọng xanh đợi sẵn rước họ vào hoa viên. Dù không lật rèm lên, A Vụ cũng biết chiếc xe này đưa mình đến đâu, đi qua những cổng nào. Nhưng dù đây có là nơi quen thuộc nhất của nàng thì cũng không còn là nhà của nàng nữa. Cố Tích Huệ đang ở Tả Phương Các đón khách. A Vụ rất thích nơi này. Tả Phương Các được xây trên mặt nước, mùa hè là nơi tránh nóng tuyệt vời nhất. A Vụ rất thích những nơi như khói như mây đó, nhưng vì sức khỏe yếu ớt nên Trưởng Công chúa thường không cho phép nàng ngồi lâu.

Bây giờ thì mọi thứ đều thuộc về Cố Tích Huệ, A Vụ không khỏi chua xót giống như một cô nhóc bị cướp mất đồ chơi vậy.

Mấy nha hoàn vừa dẫn A Vụ và Vinh Ngũ vào trong các thiền phòng đã nhìn thấy Trưởng Công chúa ngồi ở đó.

A Vụ vốn nghĩ rằng mình chưa chắc đã gặp được Trưởng Công chúa, không ngờ bây giờ có thể dễ dàng nhìn thấy người như vậy nên khó tránh khỏi ghen tị. Sinh thần của Cố Tích Huệ đâu có liên quan đến Trưởng Công chúa, nhưng có người ngồi đó thì sẽ thêm phần vinh dự cho tỳ ta.

Tính độc chiếm của con gái với mẹ thực sự chẳng thua kém gì tính độc chiếm của vợ đối với chồng. Nàng không cho phép bất cứ ai cướp tình yêu của mẹ, có nhiều lúc ngay cả huynh đệ ruột thịt cũng không được, huống hồ chỉ là biểu tượng.

Trên thực tế, A Vu đã hiểu lầm Trưởng Công chúa. Hôm nay bà ngồi đây hoàn toàn là vì nghe lời của Cố Tích Huệ. Cố Tích Huệ thấy Trưởng Công chúa thương nhớ con gái quá đến nỗi mang bệnh, bèn đem chuyện A Vu vẽ bức tranh giống hệt bức tranh của Quận chúa Khang Ninh kể cho bà nghe.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ định xem xem thế nào, vì từ khi A Vu mất, đã có biết bao nhiêu người muốn dựa dẫm Trưởng Công chúa bằng cách nhắc đến Quận chúa. Bà không phải là kẻ ngốc, ngược lại, cực kỳ thông minh là đằng khác. Bà cho rằng trên đời này không có ai có thể sánh bằng A Vu, bà ghét tất cả những gì giả dối.

Trưởng Công chúa chưa gặp lục tiểu thư của phủ An Quốc Công lần nào nên cho rằng nàng là người lầm tâm cơ. Cha nàng là con vợ lẽ của phủ Quốc Công, ngẫm ra thì cũng có lý do để nịnh bợ bà, nếu được bà yêu mến thì coi như được một bước lên mây, có khi còn kéo cha nàng bay theo cùng cũng nên.

Lúc đầu, Trưởng Công chúa Phúc Huệ không hề có ý định gặp A Vu. Nhưng do hôm trước bà ra hồ cho cá ăn, nhìn thấy vịt bơi trong hồ liền nhớ đến bức tranh vẽ vịt của con gái nên đã khóc. Sau đó, bà lại nhớ đến lời của Cố Tích Huệ nên mới có ý định gặp A Vu hôm nay, dùng hàng giả này để tưởng nhớ đến con gái bà cũng được.

Vinh Ngũ gặp Trưởng Công chúa Phúc Huệ thì dè dặt vẫn an. Vinh Ngũ đã gặp gỡ nhiều người, nhưng trước mặt Trưởng Công chúa, cô ta vẫn cảm thấy e dè, vì hầu hết mọi người ở trước mặt bà đều có cảm giác kính sợ.

A Vu tham lam nhìn ngắm Trưởng Công chúa, mẹ nàng vẫn xinh đẹp như xưa, bà có hàng lông mi cong dài, đôi mắt phượng sắc sảo, đôi môi đỏ thắm với chiếc cầm nhọn vừa mang vẻ cao sang vừa toát lên sự kiêu ngạo.

A Vu đã quen thấy mẹ như vậy nên nàng tự tin hành lễ với bà. Trưởng Công chúa rất ngạc nhiên về điều này. Bà đã gặp không ít người khi nhìn thấy bà thì e dè, run sợ, ngay cả quý phi trong cung cũng khó tránh khỏi nể sợ, vậy mà một cô nhóc tám tuổi lại không biết sợ là gì.

Thế nên Trưởng Công chúa chỉ có một suy luận đó là: Lục tiểu thư đã chuẩn bị tâm lý trước khi đến, nhỏ tuổi mà đã có lòng dạ khó lường, lại thêm ánh mắt A Vu nhìn bà không giấu nổi sự ngưỡng mộ, khiến bà lấy làm lạ không hiểu tại sao mới gặp bà có một lần mà cô nhóc đó lại nhìn bà thân thiết như vậy.

Một cô nhóc xuất thân thấp hèn, có dung mạo xinh đẹp, nhưng lòng dạ thâm sâu, giỏi diễn kịch - đây chính là ấn tượng của Trưởng Công chúa về A Vu. Bà cực kỳ không thích A Vu nịnh mình, tại sao một cô nhóc thân phận thấp kém lại sống tốt như thế, trong khi đó cô con gái thông minh, dịu dàng của bà lại phải sớm từ bỏ cuộc sống, bà thực sự không cam tâm chút nào.

Ánh mắt bà ánh lên sự lạnh lẽo và khinh miệt khiến A Vu cảm thấy như có một trận gió thổi vào tận xương tủy lạnh buốt.

Nhưng nàng không nản lòng. Thấy mẹ tiều tụy, phải trang điểm một lớp phấn dày để che bớt quầng thâm xung quanh mắt thì nàng biết khi bà đã lo lắng chuyện gì thì thường mất ngủ, sau đó phải gấp Quốc Thủ Hạ thái y, uống vài thang thuốc của ông thì mới đỡ.

A Vu rất lo lắng cho sức khỏe của Trưởng Công chúa, nàng liền lên tiếng: “Công chúa nương nương có phải ngủ không được ngon giấc đúng không ạ? Tiểu nữ nghe cha nói rằng Thái Y Viện có Hạ đại phu y thuật rất tốt, chữa được bệnh mất ngủ, khó ngủ. Công chúa nương nương có thể thử xem sao.”

A Vu vì lo lắng cho mẹ nên khó tránh khỏi nóng vội, những lời thốt ra từ miệng một cô nhóc tám tuổi với một người không quen biết như Trưởng Công chúa quả thật không thỏa đáng chút nào.

Thực ra A Vu không có ý gì, nếu không nàng đã dùng nghìn vạn cách hợp lý và nhẹ nhàng để nói, hôm nay nàng dùng cách nóng vội nhất, không thỏa đáng nhất để nói cũng chỉ vì thấy lo lắng cho mẹ mà thôi.

Con cái có bao giờ tính toán với mẹ của mình, A Vu có lẽ cũng từng dùng ít tiểu xảo với Thôi Thị, nhưng với Trưởng Công chúa thì nàng tuyệt đối chân thành, không có một chút giả dối nào.

Sự chân thành ấy vận vào một người hay để phòng, hay đánh giá người khác như Trưởng Công chúa bỗng thành ra chẳng thích hợp chút nào và đương nhiên còn mang mùi “nịnh bợ” nặng nề.

Trưởng Công chúa được người ta nịnh bợ đã quen, khẩu vị vốn rất kén chọn nên kiểu nịnh nọt thấp kém ấy chỉ khiến bà thêm chán ghét. Cái kiểu xu nịnh trực tiếp, không tế nhị như thế khiến bà nghĩ đó là một cuộc giao dịch trắng trợn, trao đổi lợi ích bằng sự quan tâm giả tạo, điều này khiến bà cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trưởng Công chúa nhận thấy lục tiểu thư của phủ An Quốc Công dù sao tuổi cũng còn nhỏ nên mới hấp tấp như vậy, tuy nhiên bà không muốn làm mất mặt tân khoa trạng nguyên nên lạnh lùng gật đầu và nói: “Ta chưa từng nghe nói Hạ đại phu ở Thái Y Viện, trẻ con không được nói năng hàm hồ!”

Thực ra, Trưởng Công chúa có thể thốt ra những lời khó nghe hơn, nhưng dù sao bà cũng nể mặt Vinh tam gia, tuy nhiên chỉ như thế thôi đã khiến trái tim A Vu bị tổn thương rồi. Nàng vừa buồn vừa xấu hổ, nỗi ám ức tắc nghẹn trong cổ họng khiến nàng không thốt lên được lời nào nữa.

A Vu biết mẹ không tin mình. Nàng bỗng trở nên ủ rũ, cảm thấy cho dù nàng có làm gì thì cũng không được lòng Trưởng Công chúa.

Không riêng gì A Vu, thực ra tất cả mọi người trong kinh thành đều chẳng dễ gì lấy được lòng Trưởng Công chúa.

Trong số các tiểu thư đến đây còn có cả Đường Âm. A Vu nhìn thấy Đường Âm thì mắt nàng bỗng như có sương mù bao phủ, nỗi tủi thân cứ thế dâng lên trong lòng khiến nàng chỉ muốn trốn vào một góc khóc thầm.

Đường Âm thỉnh an Trưởng Công chúa rồi bước đến cạnh A Vu nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, ấn ấn vào lòng bàn tay như muốn an ủi, nàng ta cho là Trưởng Công chúa vừa ức hiếp A Vu. Những người bị Trưởng Công chúa đối xử lạnh nhạt, hà khắc không phải chỉ có một mình A Vu, đương nhiên A Vu cũng không phải là người đầu tiên phải khóc.

Ánh mắt của Trưởng Công chúa vô tình lướt qua màn sương dày đặc trong mắt A Vu. Bà bỗng ngẩn người, lúc A Vu làm nũng hay tủi thân cũng có ánh mắt đó.

Trưởng Công chúa không thể không thừa nhận, trong bao nhiêu thứ hàng giả lượn lờ quanh bà, chỉ có cô nhóc là người có thần sắc giống Quận chúa nhất.

A Vu cúi đầu ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Nhìn hoàn bung điểm tâm đến mồi các tiểu cô nương. A Vu khít mũi, đây là mùi hương của bánh hoa mộc. Để làm loại bánh này, người ta hái hoa mộc già nhỏ lấy nước làm hương liệu, phía trên bánh rưới nước cam thảo, phần bánh được làm từ bột gạo già nhuyễn, ăn miếng bánh có vị thanh mát mềm ngọt, là một trong những loại bánh điểm tâm mà A Vu thích ăn nhất. Loại bánh này được Hoa ma ma ở phủ Vệ Quốc Công làm là ngon nhất.

A Vu không kìm nổi nhón một miếng, bồi hồi nhớ lại hồi xưa khi tỵ vị suy nhược, mẹ không cho phép nàng ăn nhiều, mỗi lần A Vu bị bệnh nặng, mẹ thường lấy bánh hoa mộc ra cỗ vũ nàng, nói rằng nếu nàng khỏi bệnh sẽ cho nàng ăn ba cái.

A Vu cắn miếng bánh hoa mộc, cảm nhận vị thơm lan tỏa mà không nỡ nuốt, nước mắt àng ặng khói mi. A Vu ăn hết một cái lại lén nhìn mọi người xung quanh, mọi người đâu có ai dám ăn bánh trước mặt Trưởng Công chúa thế nên đều ngồi im bất động, chỉ có một mình A Vu là dám ăn. A Vu cũng biết thế là không đúng, nhưng nàng lại không kiềm chế nổi, lén lấy một cái giấu sau lưng, nhân lúc không ai chú ý mới cắn một miếng nhỏ, vẻ mặt lộ rõ sự thỏa mãn.

Đường Âm thấy bộ dạng như chuột nhắt của A Vu thì cảm thấy buồn cười liền cầm khăn tay lau khói miệng cho A Vu. “Muội đúng là đồ ngốc!” Phút trước còn mang vẻ mặt đầy tủi thân, phút sau đã gặm nhấm đồ ăn như chuột rồi.

Trưởng Công chúa nhìn cảnh tượng này với ánh mắt thát thán. A Vu của bà cũng có những hành động thế này, mỗi lần nhân lúc bà không chú ý đều lén lấy một miếng bánh hoa mộc giấu ở sau lưng, sau đó ăn từng miếng nhỏ.

Từng cử chỉ nhỏ hay từng nét mặt của lục tiểu thư đều giống hệt A Vu. Trưởng Công chúa càng càng đau lòng, không thể tiếp tục ở lại được nữa nên đứng dậy rời đi.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ vừa đi, mọi người có mặt ở đó đều thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mới có người cười nói, rồi lấy bánh hoa mộc ăn và khen: “Bánh thơm ngọt quá, thơm mà không ngấy, ngọt mà không chua, ngon hơn hẳn nhà ta làm!”

Đường Âm cũng ăn thử một miếng. “Đúng là ngon thật, đầu bếp làm bánh nhà Cố ty giỏi quá!”

Cố Tích Huệ không biết đang nghĩ gì, cố nở một nụ cười. “Trước đây Quận chúa Khang Ninh thích ăn loại bánh này, Trưởng Công chúa muôn muội ấy uống thuốc nên dùng loại bánh này để đỡ dành, đầu bếp làm bánh trong phủ nhà ta là do Trưởng Công chúa đặc biệt mời đến.”

Nghe đến đây, A Vụ không khỏi cảm thấy đau xót, nàng lấy cớ đi vệ sinh để rời khỏi nơi đông đúc đó. Một tiểu nha hoàn dẫn A Vụ vào phòng rồi lấy cho nàng một cái bô. A Vụ đi vệ sinh xong liền tách khỏi tiểu nha hoàn rồi đi thẳng vào căn phòng cũ của mình.

Thiên Lung Lai ở góc phía đông nam của hoa viên, cách Tả Phương Các không xa. Kiếp trước A Vụ hay ở phòng này vì nàng thích yên tĩnh, Trưởng Công chúa đặc biệt chọn một nơi ở yên tĩnh nhất trong hoa viên rực rỡ này cho nàng.

A Vụ đứng bên ngoài nhìn vào trong, thấy không có ai liền mạnh dạn đẩy cửa bước vào.

Mọi thứ đồ đạc trong phòng không hề thay đổi, sạch sẽ gọn gàng, chắc là hằng ngày vẫn có người đến đây lau dọn, ngay cả bình hoa đặt trên bàn cũng được thay tươi mới, cảm giác như chủ nhân của gian phòng này chỉ tạm thời đi đâu đó một thời gian vậy.

Ngón tay A Vụ chậm chạp sờ vào chiếc bàn làm từ gỗ tử đàm, thanh chẵn giấy bằng ngọc, ống đựng bút Bát Tiên Quá Hải, đồ rửa bút bằng ngọc xanh. Nàng thấy như mình vẫn là Quận chúa Khang Ninh trước kia, vẫn được Trưởng Công chúa chăm sóc, thế là nước mắt không kìm nén được cứ thế tuôn rơi.

“Á, cô là ai, sao lại xông vào đây?” Một tiểu nha hoàn bỗng nhiên ở đâu bước vào, nhìn thấy A Vu thì giật mình hoảng hốt, Trưởng Công chúa mà biết có người xông vào phòng của Quận chúa thì thị chắc chắn sẽ bị xử tội chết.

A Vu vội vàng lau nước mắt, ngoảnh đầu nhìn, thì ra đó là người quen cũ. “Ái Nga tỳ đừng lo, ta đi đây, ta đi đây, ta sẽ không nói với bất cứ ai đâu.”

Ái Nga gật đầu, vội vàng đưa A Vu ra ngoài, trước khi đi còn dặn: “Nhất định không được nói với ai đâu đấy!”

A Vu gật đầu.

A Vu rời đi một lúc lâu, Ái Nga mới băn khoăn không hiểu sao tiểu cô nương này lại biết tên của thị. Ái Nga là tên ban đầu A Vu đặt cho thị, còn cười trêu thị là thật thà, ngốc nghếch hết một chút ngỗng, một người tỳ muội nữa của thị cũng được A Vu đặt tên cho là Ái Nha.

A Vu biết mình không thể rời đi quá lâu liền vội vã quay lại Tả Phương Các, không ngờ trên đường đi thì gặp Cố Đinh Dịch - nhị ca của nàng. Kiếp trước, A Vu và Cố Đinh Dịch vô cùng thân thiết, những điều không thể kể với mẹ, nàng đều tâm sự với nhị ca.

Cố Đinh Dịch rất chiều chuộng A Vu, mỗi lần nàng bị bệnh, huynh ấy còn lo lắng hơn cả nàng, những chuyện như khuyên nàng uống thuốc, dỗ nàng đi ngủ, Cố Đinh Dịch còn thành thạo hơn cả mấy nha hoàn hầu hạ nàng.

A Vu bất giác dừng chân nhìn Cố Đinh Dịch đang bước về phía mình.

Cố Đinh Dịch thấy trên đường xuất hiện một cô nhóc lạ hoắc, biết đó là khách do Cố Tích Huệ mời đến dự tiệc sinh thần, cậu muốn tránh nên vòng

bước lên cầu đá. Đứng trên cầu, cậu vô tình quay lại nhìn thì thấy A Vu đang đứng dưới chân cầu chăm chú nhìn mình.

Trong kinh thành này có không ít cô gái ngây ngô nhìn ngắm Cố Đinh Dịch. Chàng thiếu niên mười bốn tuổi cực kỳ chán ghét những ánh mắt đó, nhưng bây giờ ánh mắt của A Vu lại khiến cậu cảm thấy như có con sóng đang cuộn cuộn dâng trong lòng.

Trong thời khắc hai ánh mắt chạm nhau, Cố Đinh Dịch cảm giác như nhìn thấy tiểu muội Quận chúa Khang Ninh Cố Đinh Toàn (tên thường gọi là A Vu).

Trưởng Công chúa có quá nhiều nghi kỵ khi đối xử với A Vu nên đương nhiên không nhận thấy điều gì, ngược lại Cố Đinh Dịch trước đó không có ấn tượng gì về A Vu nên đã nhìn nàng một cách khách quan. Lần đầu tiên gặp mặt, Cố Đinh Dịch đã thấy bóng dáng của tiểu muội ở trên người nàng.

Con người ta có thể thay đổi diện mạo, nhưng khi đã trở nên thân thiết với nhau thì bạn vẫn nhận ra người ấy từ phong thái, ánh mắt hay cử chỉ, lời nói, trừ phi người đó có ý thay đổi.

“Muội tên là gì?” Cố Đinh Dịch đứng trên cầu buột miệng hỏi A Vu.

“Muội tên là A Vật.” A Vu ngẩng đầu nở nụ cười rạng rỡ với Cố Đinh Dịch.

Nỗi buồn của Cố Đinh Dịch bỗng nhiên như được chiếc răng cửa “gió lùa” của A Vu thổi bay, cậu đang định cười, nhưng vừa nghe cô nhóc nói ra tên mình, cậu kinh ngạc hỏi lại: “Từ Vật trong từ nào?”

“Vật trong từ Kỷ sở bất dục vật thi vu nhân^[1].” A Vu cúi thấp đầu.

[1]. Kỷ sở bất dục vật thi vu nhân có nghĩa là: Điều gì mình không muốn thì đừng làm cho người

khác.

Cố Đinh Dịch “ồ” lên một tiếng. “Cái tên thật dẽ nghe!”

A Vu thấy phía xa có người đang tiến lại gần liền gật đầu chào Cố Đinh Dịch rồi vội vã rời đi. Cố Đinh Dịch nhìn theo bóng lưng nàng suy nghĩ hồi lâu, bóng lưng tiểu cô nương này rất giống A Vu - người em gái đã mất của cậu.

A Vu trở lại bữa tiệc thì bị Đường Âm kéo lại. “Muội đi đâu đây, ta tìm mãi không thấy đâu.” Rồi Đường Âm ghé sát vào tai A Vu thì thầm: “Muội đã lỡ mất cơ hội chiêm ngưỡng người tuấn tú nhất kinh thành của chúng ta rồi!”

“Tú Hoàng tử đến sao?” A Vu ngạc nhiên hỏi lại.

“Không phải, là Cố nhị ca.” Đường Âm chợt đỏ bừng mặt.

“Không phải lần trước tỷ nói Tú Hoàng tử tuấn tú nhất hay sao?”

“Nhưng lúc lại gần thì tỷ lại thấy hắn thật đáng sợ, bây giờ nghĩ đến hắn là tỷ đã phát run rồi đây này, Cố nhị ca còn tuấn tú hơn nhiều.”

A Vu than thầm, tâm tư của nữ nhi thay đổi nhanh thật!

Trong bữa tiệc mà ngồi không chán, Vinh Ngũ liền đề nghị đổi thơ và được mọi người hưởng ứng. Tuy nhiên, A Vu lại không có tâm trạng chơi nên nàng và Đường Âm đều từ chối và rời khỏi buổi tiệc, đến tảng đá to phía bên ngoài vườn hoa ngồi. Họ bảo nha hoàn mang đến mấy đĩa mứt và một bình rượu mật.

Tô Niệm và Hồ Nhã Hòa thấy A Vu và Đường Âm có cử chỉ phóng

khoảng như vậy thì họ đổi lại vài câu thơ rồi cũng rời bữa tiệc ra đó ngồi.

“Hai người sao lại ra đây?” Đường Âm cảm thấy ngạc nhiên vì biết Tô Niệm rất thích mấy trò đối thơ, Hồ Nhã Hòa cũng là người thích chiến thắng trong mọi trò và rất thích trò đối thơ này.

“Ừm, chẳng ra sao cả.” Hồ Nhã Hòa quay mặt về phía bữa tiệc.

Đường Âm cười, đúng là chẳng ra sao thật, có Cố Tích Huệ và Vinh Ngũ ở đó thì mấy câu thơ đối của người khác chỉ là làm nền cho họ mà thôi.

“Liễu tỷ hôm nay không đến, chắc là đính hôn rồi nên không còn được tự do nữa.” Tô Niệm than thở.

“Thành thân rồi càng không được tự do vì còn có mẹ chồng quản thúc, gò bó hơn cả lúc còn là con gái ấy chứ.” Hồ Nhã Hòa cũng than thở.

Tô Niệm và Hồ Nhã Hòa đều lớn tuổi hơn A Vụ và Đường Âm nên hiểu chuyện hơn, nữ nhi ở độ tuổi khoảng mười hai, mươi ba là đính hôn rồi, khoảng mươi lăm tuổi đã xuất giá, đến mươi tám tuổi mà chưa lấy chồng thì sẽ bị chê cười. Do đó mấy người như Tô Niệm và Hồ Nhã Hòa nghe đến chuyện đính hôn, kết hôn đều rất để tâm.

A Vụ thì không nói xen vào được gì, vì mặc dù kiếp trước nàng hai mươi mốt tuổi nhưng cũng chưa từng trải qua những việc thế này, kiếp này thì chưa bao giờ nghĩ đến. Chuyện xuất giá là do cha mẹ sắp đặt và lời giới thiệu của bà mai, A Vụ chưa cần phải nghĩ đến làm gì.

“Tô tỷ, có phải nhà tỷ cũng đang bàn bạc chuyện của tỷ không?” Hồ Nhã Hòa bỗng dung cát tiếng hỏi.

Tô Niệm đỏ bừng mặt nhưng không phủ nhận, mẹ cô đúng là đã đi nghe ngóng khắp nơi.

“Nếu Tô tỷ là tẩu tẩu của muội thì tốt quá.” Hồ Nhã Hòa nói: “Chúng ta là tỷ muội tốt, sau này trở thành người một nhà thì càng thêm thân thiết.”

Đường Âm cười đầy Hồ Nhã Hòa một cái. “Dịch ra nào, Tô tỷ nếu làm tẩu tẩu thì nên làm tẩu tẩu của muội mới phải.”

Tô Niệm càng đỏ bừng mặt. “Hai người nói linh tinh gì vậy!”

“Bạn muội đâu có nói linh tinh, Tô tỷ tài năng như vậy, làm Vương phi nương nương cũng xứng mà.” Hồ Nhã Hòa cầm tay Tô Niệm.

A Vụ ngồi bên cạnh muôn bật cười, Hồ Nhã Hòa rõ ràng rất ngưỡng mộ Đường Tú Cẩn nên mới cố đầy Tô Niệm sang cho huynh mình. Sau đó cô ấy còn nhắc đến cả chức vị Vương phi khiến bốn người có mặt ở đó đều thấy hoang đường.

Nói thăng ra, hôm đó Đường Âm dẫn bọn họ đi ngắm trộm Sở Mậu là chuyện thật “vô tiền khoáng hậu”, may mà chuyện này không bị đồn ra ngoài.

Hôm đó rất ầm ĩ, ồn ào, mấy cô nương lại uống chút rượu nên hưng phấn nhắc đến chuyện đính hôn, kết hôn, rồi bàn tới cả mỹ nam trong kinh thành, thế nên mới nảy ra ý định táo tợn, coi trời bằng vung như vậy.

Liễu Hora Huyền cũng không ngăn cản vì đây là trò nghịch ngợm cuối cùng trước khi tỷ ấy đính hôn, thế nên mới có chuyện mấy người họ suýt gây ra đại họa.

Bốn cô nương ngày hôm nay lại rất tinh táo, nghe nhắc tới vấn đề này thì đều im lặng đưa mắt nhìn nhau với biểu cảm thân thiết.

“Nếu Tô tỷ được gả cho Tứ Hoàng tử thì không phải ngày nào cũng nhìn

thấy mỹ nam hay sao?" Đường Âm cười trêu chọc.

Mặt Tô Niệm càng đỏ bừng. "Không được nói bậy, mấy người nói linh tinh như vậy, cẩn thận về sau phải xuống địa ngục hết đấy." Tô Niệm giơ tay định véo Đường Âm.

"Ô ô, có người xấu hổ kia!" Hồ Nhã Hòa càng trêu thêm, còn không quên lôi kéo A Vu. "A Toàn, muội thấy có đúng không?"

Sau khi đã thân nhau hơn, họ không gọi A Vu là Toàn nữa mà gọi là A Toàn.

A Vu ấp úng không biết nói gì, nàng thấy mọi người không nên trêu chọc Tô Niệm như vậy, chẳng nghiêm túc chút nào.

Đường Âm hiểu tính A Vu, liền nói: "Tỷ đừng hỏi muội ấy, muội ấy cỗ hủ, nghiêm túc lắm."

A Vu vội vàng lắc đầu. "Muội... muội đâu có."

Hành động này của A Vu khiến ba người còn lại cười ngặt nghẽo. Lúc này Cố Tích Huệ và mấy người khác đổi sang trò thi thơ, thời gian chừng thắp hết một nén nhang thì gặp bọn Đường Âm. Cố Tích Huệ và Vinh Ngũ bước ra ngoài đi dạo để tìm ý thơ, thấy bốn người đang cười vang một góc thì tờ mờ bước lại gần hỏi chuyện.

Bốn người không trả lời Cố Tích Huệ mà hỏi ngược lại: "Cố tỷ, sao mấy tỷ không đổi thơ nữa?"

Cố Tích Huệ nói: "Ít người quá nên chuyển sang thi thơ."

"Ồ, lại là trò đó à, bọn muội không thích chơi đâu." Đường Âm lắc đầu.

"Hay là chúng ta chơi trò hành tẩu lệnh^[1]." Cố Tích Huệ là chủ nhà nên

muốn tiếp đãi từng người thật chu đáo.

[1]. Hành tinh lệnh: Là trò chơi trợ hứng khi uống rượu, khởi nguồn từ nhà Tây Chu, sau đó hoàn thiện vào thời Tùy Đường. Uống rượu hành lệnh đặc biệt thịnh hành trong giới sĩ phu đời Đường.

“Muội lại muốn học mấy thứ múa quyền của nam giới cơ, mấy trò đó rất vui và thoái mái.” Đường Âm lên tiếng.

“Đó là những việc của mấy nam nhân thô lỗ, chúng ta sao có thể làm vậy, bị người ta chê cười thì làm thế nào?” Vinh Ngũ vội vàng lắc đầu.

“Tỷ cẩn thận quá đấy!” Đường Âm liếc nhìn Vinh Ngũ, bĩu môi, “Sợ bọn ta múa quyền làm liên lụy đến danh tiếng của tỷ à?”

Câu nói này khiến Vinh Ngũ đỏ mặt xấu hổ không biết trả lời thế nào. Cha của Đường Âm là Các lão, còn cha tỷ ta chỉ là một viên quan phó thất phẩm của một ty điêu binh khiển mã ở Ngũ thành.

A Vụ thấy thực ra Vinh Ngũ cũng có chút tài hoa, nhưng chỉ vì phủ An Quốc Công suy vi khiến đại phòng, nhị phòng đều phải mưu tranh công danh, lợi lộc, khiến Vinh Ngũ cũng bị ảnh hưởng nên mới trở nên tầm thường.

Lần trước, Vinh Ngũ đã tự đào hố chôn mình, mục đích là muốn lấy lại chính danh cho lão thái thái và nǎm được thóp của tam phòng. Vinh Ngũ muốn lôi kéo tình cảm của A Vụ chǎng qua là định lôi kéo tam phòng, nhưng sau đó đều bị thất bại.

A Vụ thầm thở dài, Đường Âm nói Vinh Ngũ như vậy cũng hơi quá đáng, nàng sợ cứ giữ tính cách đó thì sau này Đường Âm sẽ phải chịu thiệt thòi.

Cố Tích Huệ thấy thế vội vàng giảng hòa: “Hôm nay trời đẹp, hay là chúng ta đến Lan Trì chèo thuyền nhé!”

Cũng may Cố Tích Huệ là người lanh lợi, nghĩ ngay ra chuyện chèo thuyền rất hợp với tính ham chơi của Đường Âm, cũng hợp với sở thích ngắm cảnh ngâm thơ của tài nữ Vinh Ngũ.

Mọi người thì hào hứng hưởng ứng, còn A Vụ lại giật mình sợ hãi. Dù nàng thích Tả Phương Các, thích ngắm nhìn sương bao phủ, nhưng nếu bảo nàng ngồi thuyền thì quả là chuyện hoang đường. Nàng rất sợ nước, ngày còn nhỏ vì rơi vào khe băng ở Lan Trì sau đó mang bệnh nên A Vụ không thích nước chút nào.

Đến Lan Trì, đám thiếu nữ tỏ ra vô cùng thích thú, cười nói rầm ran, A Vụ đành viện có bị đau đầu, sợ say thuyền nên muốn ngồi ở Ngọc Hà Đinh bên bờ hồ nghỉ ngơi. Một tiểu nha hoàn đứng bên cạnh phe phẩy quạt đuổi muỗi cho nàng.

Đường Âm giận dỗi lườm A Vụ. “Muội đúng là đồ ngốc!” Chuyện vui như vậy mà A Vụ lại bị đau đầu, đúng là phí cả cảnh sắc tươi đẹp.

A Vụ không thể tiếp nhận lòng tốt của Đường Âm. Nàng không dám nhìn xuống mặt nước hồ Lan Trì, chỉ cố gắng mím cười nhìn tý ấy. Đường Âm thấy sắc mặt nàng trắng bệch thì cũng không muốn làm khó nữa.

Chương 8

Than phiền với con gái

Khi mấy người họ lên thuyền và chèo ra giữa hồ, sắc mặt A Vu mới tốt lên một chút, nhưng nàng vẫn không dám nhìn ra xa.

“Muội muội của ta cũng sợ nước, không dám nhìn mặt hồ Lan Trì.” Một giọng nói trầm ồn vang lên sau lưng A Vu.

Nha hoàn đứng bên cạnh A Vu liền quỳ xuống hành lễ. “Nhị gia!”

Đại công tử của Trưởng Công chúa Phúc Huệ đã lập gia thất, sinh con cái nên phủ Vệ Quốc Công đều thay đổi cách xưng hô, từ đại thiếu gia, nhị thiếu gia thành đại gia, nhị gia, về phía Vệ Quốc Công, cha ruột của A Vu thì được gọi là đại lão gia.

Phủ An Quốc Công, người cha hiện nay của A Vu, thực ra cũng đã trở thành Vinh tam lão gia, chỉ vì Thôi Thị quen gọi ngài là tam gia, hai người con trai của họ vẫn còn nhỏ nên thay bằng cách gọi Vinh tam lão gia, A Vu thường gọi ngài là Vinh tam gia. Nàng cũng không quen có người gọi Vinh Ngân là thất gia, bọn họ vẫn quen cách xưng hô là Giới ca nhi và Ngân ca nhi.

Tuy nhiên Trưởng Công chúa là người cực kỳ có quy củ, phép tắc nêu từ nhỏ Cố Đinh Dịch đã được gọi là nhị gia.

A Vu ngoảnh đầu lại nhìn Cố Đinh Dịch, theo lẽ thường, nàng phải tránh tiếp xúc với nam giới vì kiếp này họ là hai người xa lạ nhưng rõ ràng Cố

Đinh Dịch là nhị ca của nàng, nhìn vào mắt huynh ấy là A Vu quên hết lo lắng.

May mà A Vu vẫn còn lí trí cất tiếng chào: “Nhị công tử!”

“Muội cứ gọi ta là nhị ca giống Huệ tỷ nhi là được.” Cố Đinh Dịch cũng biết lời lẽ và hành động của mình không thỏa đáng lắm, nhưng cậu lại không thể kiềm chế nổi bước chân mình. Từ xa cậu đã nhìn thấy mấy người họ đến hồ Lan Trì, do dự giây lát, sau đó cậu cũng đi theo.

May mà nha hoàn ở phủ Vệ Quốc Công rất biết phép tắc, nhắc nhở cậu: “Nhị gia, các đại cô nương đi chèo thuyền rồi, một lát nữa mới về ạ.”

Cố Đinh Dịch liếc nhìn nha hoàn vừa lên tiếng với ánh mắt lạnh lùng. “Không cần người nhiều lời.”

Cố Đinh Dịch không hòa nhã như người ca ca Cố Đinh Dung, bản tính cậu vốn lạnh lùng, đám nha hoàn đều nơm nớp sợ hãi, nha hoàn lầm lời hôm nay chính là người mà Trưởng Công chúa bảo ở lại để chăm sóc cho các tiểu thư. Vì là người ở phòng Trưởng Công chúa nên nha hoàn này mới cả gan nhắc nhở Cố Đinh Dịch như vậy.

Thấy Cố Đinh Dịch mặt lạnh lùng, nha hoàn này cũng sợ hãi run lẩy bẩy. Tuy nhiên lời nói của nha hoàn đã nhắc nhở A Vu, nàng ngại ngùng quay đi, không nhìn Cố Đinh Dịch nữa.

Cố Đinh Dịch lúc này mới thu lại ánh mắt nhìn A Vu, đưa chiếc hộp đang cầm trong tay cho nha hoàn, nói: “Đợi lát nữa đại cô nương trở lại, thay ta đưa cái này cho muội ấy, bảo đó là quà sinh thần của ta tặng.”

Quà sinh thần đáng lẽ nên trao tận tay cho Cố Tích Huệ mới đúng, người thông minh một chút sẽ đoán được việc này chỉ là cái cớ. A Vu bỗng ngắn

người, nhớ lại lời nói của Cố Đinh Dịch, lẽ nào huynh ấy nhận ra nàng?!

A Vụ vừa mừng vừa chua xót, nàng không thể nhận Cố Đinh Dịch trước khi nhận Trưởng Công chúa, vì không biết sẽ có bao nhiêu chuyện xảy ra, dù sao thì người ngoài cũng thấy lục tiểu thư của phủ Quốc Công chẳng có quan hệ gì với nhị gia của phủ Vệ Quốc Công cả.

Cố Đinh Dịch rời đi, bước khá xa rồi mà vẫn không hiểu bản thân đang nghĩ gì nữa, cậu không thể tin người em gái tuyệt đỉnh thông minh, ngoan ngoãn đáng yêu của mình lại ra đi như vậy. Cho đến khi gặp A Vụ, không hiểu sao Cố Đinh Dịch bỗng có cảm giác rất thân thuộc, gần gũi, cậu cũng biết hành động của mình hôm nay quá đương đột, sau này cậu phải kiên nhẫn một chút, không thể khiến cho muội ấy sợ, vì dù sao muội ấy cũng nhỏ tuổi hơn A Vụ.

Cố Đinh Dịch nhất thời cảm thấy mình thật bỉ ổi, cậu sợ mình mắc chứng bệnh khó nói nào đó. Năm nay, Trưởng Công chúa cũng bắt đầu quan tâm đến chuyện hôn sự của cậu, nhưng cậu chẳng quan tâm, thế nên Trưởng Công chúa còn phàn nàn rằng cậu tập võ nhiều đến mức biến thành ngốc rồi.

Cố Đinh Dịch về phòng thì thấy hai đại nha hoàn đã đến chở sinh thần Cố Tích Huệ, trong phòng chỉ có tiểu nha hoàn tóc búi thành chỏm. Thấy cậu trở về liền bước đến cất giọng ngọt ngào: “Nhị gia đã về rồi ạ. Minh Ngọc tỷ và Minh Châu tỷ đều đi xem chèo thuyền rồi ạ, để nô tỳ pha trà cho nhị gia.”

Cố Đinh Dịch chỉ cần hai đại nha hoàn hầu hạ, vì cậu không thích đám con gái lại gần mình, nhưng hôm nay cậu lại nhìn tiểu nha hoàn này với ánh mắt khác thường.

“Ngươi tên là gì?”

“Nô tỳ là Khiêm Thực ạ.” Khiêm Thực thấp thỏm lo lắng, mặc dù thị

cũng muốn lấy lòng nhị gia, nhưng lại bị ánh mắt của cậu chủ nhìn đến nỗi phát run, thị biết thường ngày nhị gia chẳng nhìn thẳng vào bọn họ bao giờ.

Cố Đinh Dịch nhìn Khiếm Thực rất lâu, nha hoàn này cũng xinh xắn đầy chứ, nhưng cậu lại chẳng có bất cứ cảm tình nào với thị ta, thế nên cậu thở phào một cái và thấy mình hình như vẫn là người bình thường. “Ngươi lui ra đi, ở đây không cần ngươi phải lo.”

Lúc Cố Tích Huệ từ hồ trở về, Kim Linh vừa nhìn thấy A Vu đã nói: “Này, từ xa ta trông thấy Cố nhị ca đến đây, muội nói gì với huynh ấy thế?” Kim Linh vừa mở miệng đã có ý làm khó người khác.

A Vu im lặng, bây giờ nàng có nói gì cũng khiến người ta nghi ngờ.

Nha hoàn Lan Hình đứng bên cạnh liền nói: “Nhị công tử đến gửi quà sinh thần cho đại cô nương, nào ngờ cô nương lại chèo thuyền ra hồ rồi.” Lan Hình chính là cô gái đã lên tiếng nhắc nhở Cố Đinh Dịch.

Cố Tích Huệ gật đầu mỉm cười, không nghĩ Cố Đinh Dịch có ý gì với A Vu. Cô cũng khá hiểu về con người của Cố Đinh Dịch, từ nhỏ đến lớn, ngoài muội muội ruột thịt là Quận chúa Khang Ninh, ít ai có thể nói chuyện được với huynh ấy, ngay cả Trưởng Công chúa là mẹ ruột mà huynh ấy cũng không tinh cảm lăm, đương nhiên đối với đám đàn bà con gái thì lại càng chán ghét.

Kim Linh nghe nha hoàn nói vậy mới có chút xấu hổ, hậm hực trừng mắt nhìn Lan Hình.

A Vu cảm kích mỉm cười với người giải vây cho mình, cũng may mà thị ấy đã kịp nhắc nhở nàng, lại còn phải chịu đựng vẻ mặt lạnh lùng của Cố

Đinh Dịch, một nha hoàn luôn nghĩ cho chủ nhân như vậy thật là tốt.

A Vu thấy Trưởng Công chúa có những nha hoàn như thế này thì bản thân bà cũng được lợi, rồi trong lòng thầm nghĩ phải mau tìm cách bồi dưỡng, huấn luyện Tử Nghiên, Tử Phiến để hai người bọn họ học tập theo Lan Hình mới được.

Lan Hình là người rất chu đáo, thị thấy tiểu cô nương A Vu là người xinh xắn đáng yêu, lại ngoan ngoãn, thị không muốn để tiểu cô nương này phải chịu điều tiếng gì, cũng không muốn nhị gia bị liên lụy oan.

Còn Kim cô nương này thì lúc nào cũng kiềm cớ đến phủ của họ, cứ như sợ mọi người không nhìn ra ý định ngầm trúng nhị gia của cô ta vậy. Lan Hình rất ghét loại tiểu thư mỏ miệng ra là muốn bắt nạt người khác.

“Diêm Vương dễ dụ, tiểu quỷ khó chơi”, nếu bạn đắc tội với nha hoàn trong phủ mà lại muốn lấy lòng trước mặt chủ nhân là điều không thể. Máy chuyện thêm mǎm thêm muối trước mặt chủ nhân, đám nha hoàn đều làm được, đáng tiếc là tiểu thư họ Kim không hiểu được điều này.

A Vu từ phủ Vệ Quốc Công về nhà với tâm trạng vừa vui vừa buồn, vui vì đã được gặp mẹ ruột, buồn là vì bà chẳng có chút cảm tình nào với nàng.

Tâm trạng của A Vu bây giờ cực kỳ mâu thuẫn. Nàng biết Trưởng Công chúa yêu thương con gái là do máu mủ ruột già, nhưng bây giờ hai người họ không cùng huyết thống, nàng đâu thể mong bà yêu thương nàng như con đẻ. Mặc dù lý trí tinh táo như vậy, nhưng lòng nàng lại không cam tâm, không thể bình tĩnh. Mặc dù đã không còn sợi dây huyết thống, nhưng tất cả những việc xảy ra ở kiếp trước, tình yêu thương, sự bao bọc, chở che của Trưởng Công chúa, từng chút từng chút một nàng vẫn nhớ như in trong tâm khảm,

không thể nào xóa nhòa được.

Lúc A Vụ về đến phủ thì Thôi Thị không có trong phòng, bà đã đến chỗ lão thái thái hầu hạ. Lão thái thái vốn không muốn nhìn thấy người của tam phòng, thường không giữ ở lại lâu, nhưng từ sau chuyện của Vinh Ngân, bà ta lại hay gọi Thôi Thị lên hầu hạ, coi như một chiêu giày vò khác.

Hiểu thuận với mẹ chồng là đạo lý của con dâu, Thôi Thị chẳng thể nào thoái thác hay chối từ, chiêu này của lão thái thái quả là cao tay. A Vụ từng khuyên Thôi Thị giả vờ bị ôm, nhưng bà lại quay sang trách mắng nàng: “Phận làm dâu sao có thể giả ôm khi phải hầu hạ mẹ chồng, nếu bị người khác biết thì danh tiếng của cha con, danh tiếng của con sẽ thế nào đây?”

Thôi Thị sợ A Vụ nhiễm tính giảo hoạt liền dặn: “Sau này xuất giá thì nhất định không được giả vờ ôm để trốn tránh việc hầu hạ mẹ chồng đâu nhé, làm như thế sẽ bị người ta cười cho thối mũi đấy con ạ.” Thôi Thị vẫn sợ chưa dọa được A Vụ liền nói thêm: “Mà không chừng gả đi rồi còn bị người ta trả về đấy.”

A Vụ đỏ bừng mặt, ai muốn lấy chồng cơ chứ, thế nhưng nàng vẫn phải gật đầu cho xong.

Hôm nay Thôi Thị không có ở nhà, A Vụ buồn bã trở về phòng mình, sai Tử Nghiên mang đàn lại cho nàng gảy.

Cầm Danh, Thanh Diên là hai nhạc cụ do một người bạn của Vinh tam gia là Thái Quan Nghiên tặng. Nhà người này làm nghề chế tạo đàn từ lâu đời, trước đây A Vụ có một cây đàn nổi tiếng là Minh Loan, cây đàn này cũng là do tổ tiên nhà họ Thái chế tạo.

Cây đàn Thanh Diên mặc dù được người đương thời chế tạo ra, nhưng thân đàn rất cổ, trang nhã, tiếng đàn mềm mại, tròn đều, nếu lọt vào tay người

yêu đàn, thích đàn và đàn giỏi thì nhất định sẽ trở thành “nhất đại danh cầm”.

Sau khi A Vụ có được chiếc đàn này thì cho dù tâm trạng buồn bực hay vui vẻ cũng đều gảy một khúc nhạc để biểu đạt nỗi lòng.

Tử Nghiên thấy A Vụ muốn chơi đàn liền vội vàng mang đàn đến, sau đó mang cái lư ba chân bằng đồng xanh hình con cua thời Tuyên Đức đựng tàn nhang đốt hôm qua đặt gần cạnh bàn.

A Vụ lấy cái xẻng nhỏ trong ống đựng hương xúc tro san phẳng tàn hương trắng, rồi lại dùng que hương chọc một lỗ cho đến khi thông đến phần than củi bên dưới. Sau đó nàng mới nhẹ nhàng lấy miếng bạc ở trong túi đựng ngân diệp đặt lên trên bếp lò, nếu có miếng cách nhiệt làm bằng vải cách nhiệt thì tốt quá, vì vàng bạc là thứ không nên dùng, hơn nữa đây là miếng bạc mà Tử Phiến có được từ chõ quản gia.

A Vụ nhất thời thở dài, lò sưởi không có, tâm đệm cũng kém, chỉ có bánh hương nàng tự làm là dùng được.

A Vụ cầm đũa gấp một bánh hương trong túi hương có hình con cá đang bơi lội dưới hoa đặt lên phần cách lửa, sau đó lấy chổi phắt trần cẩn thận quét sạch tàn hương bám xung quanh.

Tử Phiến hai tay chống cầm, nhoài người ra bàn, chăm chú nhìn động tác xông hương của A Vụ. Thị không thể diễn tả hết vẻ đẹp cô chủ khi cầm chổi phắt trần nhẹ nhàng quét bụi, dùng những lời đẹp nhất cũng không thể diễn tả hết được vì hàm chứa cả sự thi vị, chỉ nhìn thôi cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Mỗi lần A Vụ thắp hương gảy đàn, Tử Phiến đều nhìn chăm chú, nếu có tiểu nha hoàn nào rủ thị đi chơi, thị cũng nhất quyết không đi.

Xong xuôi, A Vu đậy lò lại bằng nắp đinh gắn ngọc thời Tống. Bánh hương gấp nhiệt, dần dần tỏa mùi hương thoang thoảng.

“Tiểu thư, đây là mùi hương gì a?” Tử Nghiên hỏi. A Vu tùy theo tâm trạng sẽ chọn loại hương khác nhau để thấp. Mặc dù lần nào Tử Nghiên cũng cùng A Vu điều chế mùi hương, nhưng thị cũng không biết rõ lắm.

A Vu hít sâu một hơi, nói: “Cứ gọi là Thôn Huy đi.” A Vu tự cỗ vũ bản thân.

“Thùy ngôn thốn thảo tâm

Báo đắc tam xuân huy.^[1]”

[1]. Hai câu thơ trích trong bài Du từ ngâm của Mạnh Giao (751-814), nhà thơ Trung Quốc thời Trung Đường. Dịch nghĩa: Ai dám nói rằng tấm lòng của một tác cổ/ Lại có thể báo đáp được ánh nắng của ba xuân?

Sau khi đốt hương, thưởng thức mùi thơm của hương A Vu mới rửa tay đánh đàn. Mấy việc nhỏ nhặt này cũng đã mất nửa canh giờ của nàng. So với bản nhạc réo rắt, A Vu thích chơi những bản nhạc cổ trầm lắng. Khi đánh đàn, nàng thường nghĩ đến cảnh Kê Khang dạo bước trong rừng, nhàn安然 uống rượu và đàn khúc Quảng Lăng.

Tử Nghiên, Tử Phiến tuy không hiểu tiếng đàn, nhưng mỗi lần A Vu gảy đàn, nha hoàn trong phòng, ngoài phòng đều bước nhẹ chân, mấy tiểu nha hoàn chơi đá cầu ngoài sân cũng dừng lại dỗng tai lắng nghe.

A Vu không nhận thấy sự khác lạ của đám gia nhân, mà chìm đắm trong nỗi nhớ nhung. Thái độ đối xử lạnh nhạt của Trưởng Công chúa, hành động lạ lùng của nhị ca, nỗi sợ hãi về Lan Trì hôm nay đều có thể trở thành bản nhạc để giải bày tình cảm.

A Vu gảy đàn xong, Tử Nghiên liền nói: “Tiểu thư, tại sao ngày nào tiểu

thư cũng đàn những bản nhạc khác nhau vậy? Tuy đều rất hay nhưng hôm nay nô tỳ thấy bi thương hơn.”

A Vu ngạc nhiên trước sự mẫn cảm của Tử Nghiên, những bản nhạc này nàng gảy đều là xuất thần, nếu bảo nàng đàn lại lần thứ hai giống như thế chắc chắn sẽ không làm được.

Nàng vừa thu đàn lại thì có nha hoàn đến báo phu nhân đã về phòng.

Tử Nghiên lấy một nắm kẹo cho tiểu nha hoàn, thấy sắc mặt thị là lạ, miệng áp a áp úng, liền hỏi: “Sao vậy?”

Tiểu nha hoàn lắc đầu, trả kẹo cho Tử Nghiên rồi chạy đi.

A Vu nhìn cảnh tượng đó cũng cảm thấy kỳ lạ, liền đứng dậy bước đến phòng của Thôi Thị.

Vừa bước qua cánh cửa mé ngoài hành lang, A Vu đã cảm thấy trong phòng rất lạ, Thôi Thị đối xử với thuộc hạ rất điềm đạm, phòng lúc nào cũng nhộn nhịp, náo nhiệt, nếu yên tĩnh thì là do mấy nha hoàn đó đều ra ngoài đi chơi.

Nhưng hôm nay mọi người đều có mặt ở trong phòng, dáng vẻ sờ sệt, hệt như chuột nhìn thấy mèo vậy.

Có người thấy A Vu đến vội vàng ra hiệu cho nàng, còn đưa mắt về phía phòng trong, nhưng A Vu đâu có hiểu được ý.

Bước vào phòng trong, A Vu phát hiện trong đó không chỉ có một mình Thôi Thị, mà có thêm một nữ nhân lạ.

Lông mày lá liễu, đôi môi đỏ như trái anh đào, thân hình thuốt tha, yếu điệu, tóc búi đơn giản một bên, lại cài lệch một chiếc trâm bạch ngọc hình

chim hỉ thướt đập cành mai, để lộ khí chất nho nhã, dài các, khiến người ta không khỏi thốt lên một câu: “Đúng là mỹ nhân.”

Nếu mỹ nhân này ở nhà khác thì đúng là cơ hội để chiêm ngưỡng, còn khi đã ở trong nhà mình thì tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp.

Sắc mặt Thôi Thị sa sầm, tay bung chén trà không nói, ném một ngụm xong thì mắng: “Sao trà lại chát thế này, nguội rồi mà còn lấy cho ta uống!”

“Để muội pha ấm trà khác cho tỷ tỷ.” Nữ nhân lạ nói xong liền cầm lấy chén trà trong tay Thôi Thị.

A Vụ vừa nhìn đã đoán ra ngay thân phận của nữ nhẫn kia. Nàng là cô gái vô cùng hoạt bát, mặc dù không ai dám kể chuyện đáng xấu hổ này cho nàng nghe, nhưng nàng không còn là cô bé tám tuổi nữa, nữ nhân này thân phận ra sao, nói không chừng nàng còn biết rõ lai lịch của cô ta hơn cả Thôi Thị.

A Vụ cho rằng nữ nhân này ít thì cũng đáng giá hai nghìn lạng, nếu là gái trinh thì phải ba nghìn lạng.

“Ngựa gầy Dương Châu^[1]” không phải là loại dễ nuôi.

[1]. *Ngựa gầy Dương Châu: Bắt đầu từ thời nhà Minh, ở đất Dương Châu xuất hiện số lượng lớn những người con gái trẻ đẹp được đào tạo bài bản để chuẩn bị gả làm thiếp cho những gia đình quý tộc, danh giá. Các cô gái này lấy hình dáng thon thả làm tiêu chuẩn của cái đẹp, cô nào cũng mảnh mai, gầy guộc nên được gọi là ‘Ngựa gầy Dương Châu’.*

“Ngựa gầy Dương Châu” chính là những cô gái được nuôi dưỡng ở vùng Giang Nam để cung tiến cho các quan lại, công tử nhà giàu. Những người sống ở vùng phía nam lên kinh thành cung tiến lễ vật thường mang theo một, hai con “Ngựa gầy Dương Châu” và đảm bảo bất cứ cánh cổng của dinh phủ nào cũng mở ra đón tiếp họ.

Những con ngựa gầy này từ nhỏ đã được người ta mua từ tay cha mẹ họ, thế nên sơn hào hải vị, trang sức ngọc ngà đều không thiếu. Họ được nuôi như những tiểu thư khuê các, cầm kỳ thi họa, thơ từ ca phú đều thông thạo. Điều đặc biệt là họ khiến các nam nhân say mê như điếu đổ.

A Vụ là cô gái truyền thống, cỗ hủ nên không biết chiêu trò của mấy người con gái đó, cũng không hiểu tại sao nam nhân lại coi trọng sự phong tình, lá lướt hơn là một gương mặt đơn thuần.

Muốn biết tại sao A Vụ lại nhận ra nữ nhân đó là “Ngựa gầy Dương Châu” thì không thể không nhắc đến chuyện phong lưu năm đó của Vệ Quốc Công.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ được gả cho Vệ Quốc Công Cố Trường Tích, nhưng không hề kiêu ngạo, bà từ chối ý tốt cấp phủ riêng cho Công chúa của Hoàng đế, mà lấy thân phận dâu con vào ở trong phủ Vệ Quốc Công.

Hai năm đầu, vợ chồng còn hạnh phúc, vui vẻ, sau khi Trưởng Công chúa thụ thai đại công tử, bà đã tự sắp xếp một phòng riêng cho Vệ Quốc Công, phòng này thông với phòng bà, nhưng từ đó về sau tình cảm giữa hai vợ chồng nhạt dần.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ vốn đã coi thường Vệ Quốc Công nhu nhược, kém cỏi, lại háo sắc, sau khi sinh con trai, bà càng lạnh nhạt với chồng. Vệ Quốc Công cũng không dám oán thán gì, ngược lại cũng mặc kệ, càng được tiêm dao tự tại.

A Vụ nghĩ ngợi và ngẫm ra rằng, Hoàng đế cậu nàng vẫn có chút e dè với mẫu thân, nếu không đã không bắt tỷ lấy một người như thế. Mặc dù Vệ Quốc Công là cha ruột của A Vụ, nhưng nàng thấy cha không xứng với

mẹ chút nào.

Sau khi A Vu qua đời, Trưởng Công chúa lại càng không cho Vệ Quốc Công bước vào phòng. Ngài ở ngoài trăng hoa tuyết nguyệt, tiêu dao tự tại, Trưởng Công chúa cũng mặc. Sau đó Vệ Quốc Công có qua lại với một quả phụ, chồng của bà quả phụ này khi còn sống là một vị quan danh tiếng, nếu chuyện này đồn ra ngoài thì chẳng hay chút nào.

Trưởng Công chúa không thể để chuyện này xảy ra, Vệ Quốc Công không cần thể diện nhưng hai đứa con trai và cô con gái của bà thì cấm không được ai đụng đến. Ban đầu, Vệ Quốc Công qua lại vụng trộm với người quản gia trong phủ, Trưởng Công chúa mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ cần Vệ Quốc Công không gây chuyện bên ngoài thì bà cũng không hỏi đến làm gì.

Nhưng chính điều đó lại khiến Vệ Quốc Công ngày càng quá đáng, chơi chán trong phủ, ông lại tìm gái ở bên ngoài. Ông như ăn phải trường xuân tán của bà quả phụ này, nhất quyết sống chết có nhau, dù Trưởng Công chúa đánh mắng cũng không tác dụng. Ông nhất quyết muốn ra ngoài sắp xếp một nơi ăn chốn ở cho người đàn bà đó.

Trưởng Công chúa không còn cách nào khác, tốn bao nhiêu vàng bạc đến Dương Châu mua một “con ngựa gầy” về, chưa đầy nửa tháng Vệ Quốc Công đã quên hẳn người đàn bà quả phụ kia. Từ đó có thể thấy “con ngựa gầy” lợi hại như thế nào!

Nhưng sau đó, một người thông minh như Trưởng Công cũng suýt bị mắc bẫy của “con ngựa gầy” đó. Cô ta định sinh con trai cho Vệ Quốc Công, Trưởng Công chúa căm hận giết chết “con ngựa gầy”, sau sự việc đó Vệ Quốc Công không còn tình cảm gì với bà nữa.

Và cũng từ đó mà A Vu có ánh tượng vô cùng sâu sắc về giống “Ngựa gầy Dương Châu” này, nàng còn nhớ, một người nhu nhược như Vệ Quốc Công cũng vì người con gái trắng hoa đó mà chống lại Trưởng Công chúa, ném vỡ cả bát canh ngừa thai của cô ta, còn nói muốn cho cô ta một chỗ dựa nữa đời còn lại.

Bây giờ A Vu lại nhìn thấy bóng dáng của “con ngựa gầy” năm xưa trên người nữ nhân xa lạ đang đứng trước mặt Thôi Thị. Loại nữ nhân này mặc dù được dạy dỗ như con gái nhà khuê các nhưng khí chất lại không bằng, từ nhỏ đã phải học mấy ngón nghề hầu hạ người khác, người nào đã quen họ thì nhìn một cái là có thể nhận ra ngay.

A Vu không hiểu ai lại hào phóng đến mức tặng Vinh tam gia món quà “quý giá” này.

A Vu nghe nữ nhân kia gọi Thôi Thị là tỳ tỳ thì cố nặn ra nét cười trên khuôn mặt. “Mẹ, đây có phải là di mẫu^[1] không? Sao di mẫu đến mà mẹ không gọi con?” A Vu nhào vào lòng Thôi Thị, ngây thơ hỏi bà.

[1]. *Di mẫu*: Có hai nghĩa, thứ nhất là em gái của mẹ (như cách gọi di ngày nay), thứ hai là vợ lẽ của cha.

“Di mẫu cái gì, không được nói linh tinh.” Thôi Thị nhíu mày, bức bối trách mắng A Vu.

“Vậy... sao người đó lại gọi mẹ là tỳ tỳ?” A Vu chỉ tay vào mặt nữ nhân đó, cố giả vờ không hiểu.

“Đây là di nương^[1] mà lão thái thái ban cho cha con.” Thôi Thị nói hai chữ “di nương” một cách khó khăn, cảm giác phải cắn vào lưỡi mới nói ra được hai chữ đó.

[1]. *Di nương*: Cách gọi như di hai ngày nay.

“Mộc di nương ở hậu viện gọi mẹ là phu nhân mà, sao di nương này lại

gọi mẹ là tỷ tỷ?” A Vu vẫn tỏ vẻ không hiểu.

Vương di nương tương lai đang đứng trước mặt bình thản nói: “Bẩm lục tiêu thư, nô tỳ chính là lương thiếp do lão thái thái ban cho tam lão gia.” Lương thiếp cơ đấy, nên có thể gọi Tam phu nhân là tỷ tỷ.

A Vu căm hận cái giống “Ngựa gầy Dương Châu” này không kẽ xiết, nàng ghé vào tai Thôi Thị thì thầm khiến Thôi Thị kinh ngạc nhìn nàng. Lúc đó bà cũng không cần hỏi vì sao A Vu lại biết, chỉ hỏi Vương Thị: “Tại sao ta lại không biết “Ngựa gầy Dương Châu” bây giờ lại có thể tặng cho quan viên trong triều làm lương thiếp nhỉ?”

Nói thảng ra, “Ngựa gầy Dương Châu” chẳng qua là loại gái làng chơi, mua về để tiêu khiển còn được, chứ danh chính ngôn thuận đòi làm thiếp thì không thể, nếu ngự sử biết được thì phải dâng tấu trình bày rõ.

Sắc mặt Vương Thị trở nên trăng bệch, đang định mở miệng thì A Vu đã nói trước: “Ngươi đừng có mà nói dối. Người từ phía nam đến đây, trên đường đi ngồi thuyền của ai, có ai hầu hạ đều có thể dò hỏi ra được. Giang Nam mặc dù xa nhưng cũng chỉ là cách có một con sông, muốn hỏi thăm thì có khó gì, người là con nhà ai, hàng xóm nhà người là ai đều có thể điều tra ra hết.”

Vương Thị thật không ngờ một con nhóc nhỏ tuổi mà lại có thể nói nồng sắc bén đến thế, không khỏi khiến cô ta không thể nói dối, vẫn khé bán thân của cô ta dù sao vẫn còn ở trong tay lão thái thái.

Thì ra người ta mua Vương Thị về đâu phải để tặng cho Vinh tam gia, vì ông đâu phải là người không cần thể diện như vậy. Cô ta được nhị phu nhân mua về để tặng cho quan lớn, ai ngờ chưa đem tặng thì ông quan này đã phạm tội và bị đày đi vùng biên ải. “Con ngựa gầy” này lại trót mua rồi, mà

mấy hôm trước Vinh Giác, con của nhị phu nhân bị Vinh Ngân đánh, bà ta hận tam phòng thấu xương, nhớ đến “con ngựa gầy” này, lại nghĩ đến tình cảm thăm thiết của hai vợ chồng Vinh tam gia, thế nên bà ta nảy sinh ý đồ muốn xem một trận náo nhiệt ở tam phòng, muốn thấy cảnh vợ chồng hai người họ chia lìa, xa cách.

Vợ chồng đồng lòng, hòa thuận thì không dễ bể chia cắt, một khi vợ chồng không đồng lòng sẽ có cảnh hay để xem!

Không thể không nói rằng chiêu này của nhị phu nhân là đã “đánh rắn đánh dập đầu^[1]”, điểm trúng vào huyệt chết của Thôi Thị.

[1]. *Đánh rắn đánh dập đầu: Ý nói tìm đúng điểm yếu của đối phương.*

Vương Thị thấy A Vụ nói vậy cũng không dám giảo biện, cúi đầu quỳ xuống, không dám xưng danh là lương thiếp nữa.

Thôi Thị không muốn nhìn thấy cô ta, mà A Vụ cũng có chuyện riêng muốn nói với Thôi Thị, thế nên thay mẹ nói: “Tư Họa tỳ, tỳ đến chỗ Mộc di nương ở hậu viện, bảo sắp xếp cho cô ta một phòng, tạm thời ở đó đã.”

Thôi Thị vội nói: “Không thể được!” Bà không muốn tiếp nhận Vương Thị.

A Vụ hiểu rõ việc này hơn ai hết, Vương Thị là người mà lão thái thái ban tặng, trưởng bối tăng thì không thể từ chối, hơn nữa nam nhân ai cũng thích đồ mới, A Vụ không nghĩ Vinh tam gia là người ngoại lệ, đợi ông về, e rằng Vương Thị còn được sủng ái ấy chứ.

“Cứ để cô ta đi đi, mẹ, con còn có chuyện muốn nói với mẹ.” A Vụ làm nũng. Chẳng hiểu sao về chuyện này Thôi Thị lại không phân biệt nặng nhẹ, dù sao cũng chỉ là một món đồ chơi, dù cũng lợi hại đây nhưng vẫn có cách quản thúc cô ta mà.

A Vu không hiểu chuyện tình cảm nam nữ nên nào biết được nỗi khổ tâm của Thôi Thị. Thôi Thị biết khó có thể từ chối không nhận Vương Thị nên cũng chẳng muốn làm khó dễ cô ta thêm nữa.

Vương Thị hành lễ xong liền theo Tư Họa lui ra.

Lại nói về chuyện Vương Thị cùng Tư Họa đến hậu viện. Tư Họa sắp xếp cho Vương Thị ở cạnh phòng của Mộc di dương, thi cũng không biết phải xưng hô với Vương Thị thế nào, chỉ nói: “Mời cô nương ở lại đây nghỉ ngơi, nếu cần gì khác thì cứ bảo tiểu nha hoàn nói với tôi.”

Hóa ra bên cạnh Vương Thị còn có một tiểu nha hoàn khoảng mười hai, mươi ba tuổi theo hầu tên là Tinh Minh.

Vương Thị vội vàng nói lời cảm ơn rồi lấy một ít bạc vụn thưởng cho Tư Họa. Tư Họa không từ chối, trong lòng chỉ nghĩ: Vương Thị này thật hào phóng, thường liền một lúc mấy đồng bạc, bằng cả một tháng tiền lương của thị và thị cũng cảm thấy người này không dễ đối phó chút nào, trở về phải bẩm báo lại với phu nhân mới được.

Vương Thị cũng biết cô ta chẳng thể dựa vào một chút bạc vụn mà mua chuộc được nha hoàn của tam phu nhân, chỉ là muốn đổi lấy một chút thoải mái mà thôi.

Vương Thị cũng không phải là đồ ngốc, từ nhỏ đã học được mấy thủ đoạn lặt vặt của bọn nam nhân sống ở hậu viện, thế nên cũng biết lấy lòng kẻ khác.

Sau lưng Vương Thị bây giờ đã có lão thái thái “chống lưng” nên cô ta muốn thử Thôi Thị, nếu dễ úc hiếp thì cũng không thể trách cô ta, người ta

hay nói người hiền lành thường thua thiệt, có trách thì phải trách bản thân Thôi Thị không ra gì.

Tuy nhiên vừa nãy Vương Thị đã bị A Vu trực tiếp vạch trần thân phận, trong lòng dù biết tam phu nhân có hò đồ đi chăng nữa thì lục tiểu thư cũng không phải hạng vừa, tuy còn nhỏ nhưng vô cùng hiểu biết, ranh mãnh.

Vương Thị dự định sẽ “án binh bất động”, vào luồn ra cúi để xem Vinh tam lão gia là người như thế nào. Cô ta đã biết Vinh tam lão gia chính là tân khoa trạng nguyên, dù chưa gặp mặt nhưng trong lòng đã ưng thuận hơn vạn lần phải đi hầu hạ mấy lão thôn quê.

Huống hò trạng nguyên chắc chắn văn hay chữ tốt, cô ta lại là hồng tú thiêm hương^[1], chắc chắn sẽ tạo nên một giai thoại đẹp. Vương Thị vô cùng tự tin về bản thân, mặc dù Thôi Thị cũng có nhan sắc, nhưng nam nhân nào mà chẳng ham của lạ, nếu người đó được ném “thủ đoạn” của cô ta thì lo gì không lọt vào tay cô ta?

[1]. *Hồng tú thiêm hương: Nghĩa là có người đẹp bên cạnh hầu hạ đèn sách.*

Vương Thị chính là một trong số những người nổi tiếng trong đám “Ngựa gầy Dương Châu”, nếu không đã chăng được người ta đi cả nghìn dặm đến hỏi mua để mang tặng quan lớn.

Chúng ta tạm thời chưa nói tới những suy tính của Vương Thị mà trở lại phòng của Thôi Thị đã.

“Sao con biết Vương Thị chính là loại “Ngựa gầy Dương Châu”?” Thôi Thị nghiêm túc hỏi A Vu, chăng biết đồ kỹ nữ hạ tiện nào lại dám đem chuyện nhơ bẩn như vậy nói cho con gái bà biết, dù bà có tốt tính đến mấy cũng phải nghiêm khắc trong chuyện này mới được.

Về phần Thôi Thị, bà biết “Ngựa gầy Dương Châu” là vì những trò lợi hại của đám đàn bà ấy đã nổi tiếng khắp kinh thành, dù Thôi Thị không hay ra khỏi nhà thì cũng nghe được “chuyện phong lưu” của họ, chuyện họ làm gây ra bao nhiêu phong ba chốn kinh thành, khiến vợ chồng bao nhà tan vỡ, bại danh phá sản...

A Vu sớm đã tính đến việc Thôi Thị hỏi câu này, liền đáp: “Hôm nay Tử Phiến mới đi nghe ngóng được ạ. Thị sợ mẹ không biết lai lịch của nữ nhân đó và chịu thiệt thòi từ lão thái thái.”

Lời giải thích ấy đã xóa tan nỗi nghi ngờ của Thôi Thị. Bà cũng biết Tử Phiến là đứa thích đi chơi, tuy còn nhỏ nhưng lăm lời hơn mấy mụ đàn bà, lại hay nghe ngóng được những chuyện ngoài lề đôi mách.

“Cái con bé Tử Phiến này, sau này con phải quản cho nghiêm mới được.” Thôi Thị nhắc nhở A Vu.

A Vu gật đầu. “Con biết rồi ạ, nhưng nếu không phải là do thị nghe ngóng được thì có khi chúng ta còn bị người ta úc hiếp cũng nên. Nếu cha con nhận ả kia làm thiếp thì đúng là một tai họa.” A Vu khéo léo bảo vệ Tử Phiến.

“Đúng rồi, nhưng ta đang không muốn cho ả vào nhà thì con lại vượt quyền ta, sai Tư Họa sắp xếp nơi ăn chốn ở cho ả.” Thôi Thị vừa nhắc đến chuyện này đã thấy bức.

A Vu vội vàng nói: “Người của lão thái ban tặng, dù không nhận là thiếp thì ít nhất cũng phải để cho ả ở lại.” Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng A Vu cũng băn khoăn, người giữ lại rồi, liệu có thể đuổi đi được nữa không. Nàng cũng biết Thôi Thị cảm thấy rất không thoải mái, ả

Vương Thị kia chẳng khác nào cái gai trong mắt, nhưng nàng cũng không muốn nói với mẹ.

A Vu cho rằng mình không muốn nói với mẹ, nhưng thực ra nàng không hiểu được nỗi buồn phiền của Thôi Thị.

Thủ đoạn của bọn “Ngựa gầy Dương Châu” này rất lợi hại nhưng A Vu cho rằng muốn nghiêm túc xử lý bọn họ thì không thể chỉ bằng một câu nói.

Hơn nữa, ở hậu viện đã có Mộc di nương, lần này thêm một tân di nương nữa cũng chẳng sao.

Di nương, nha hoàn thông phòng chẳng qua cũng chỉ là thứ hạ đẳng hầu hạ người khác, nhiều khi không được coi là con người, chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi mà mấy mụ chủ nuôi để hầu hạ cho đám nam nhân mà thôi. Hay nói cách khác, bên cạnh Vinh tam gia giờ chỉ thêm một chỗ ngủ thôi mà.

A Vu chưa bao giờ nghĩ rằng nam nhân có nhiều nơi để ngủ thì có gì vê vang. Nam nhân có năm thê bảy thiếp thì nhiều, chứ người chung thủy với một vợ thì vô cùng hiếm. Chuyện này chẳng phải là đạo lý hiển nhiên gì nhưng cũng coi là lẽ thường tình của con người.

A Vu cho rằng, có thêm một người ngủ bên cạnh mình chẳng phải là chuyện gì thoái mái, chưa nói đến việc một chiếc giường có hai người nằm đã chật chội, gây ảnh hưởng lẫn nhau, mà trước tiên phải kể đến việc ăn uống vệ sinh khó tránh khỏi có sự khiếm nhã.

Cho dù một người yêu bản thân mình đến mấy như A Vu cũng phải thừa nhận lúc nàng trung tiện khiếm nhã như thế nào. Chuyện này nàng tuyệt đối không cho phép ai nghe thấy, ngửi thấy, ngay cả thông cảm thôi cũng không cần.

Ngoài ra, nếu để một người sạch sẽ thành bệnh như A Vu mà người thấy mùi hôi của nam giới thì đó là chuyện không thể, mới nghĩ thôi đã cảm thấy buồn nôn. Trừ phi là phải sinh con nối dõi, mỗi khi suy nghĩ về tương lai, chưa bao giờ trong đầu nàng xuất hiện ý nghĩ sẽ sống chung nhà với một nam nhân nào đó. Cùng lăm thì nàng sẽ tìm cho phu quân một vài nô tỳ hoặc tiện thiếp thật đẹp là được. Thứ nhất đỡ cho bản thân khỏi làm những chuyện khó chịu, thứ hai cho thấy mình là người hiền淑, phóng khoáng.

Bạn có biết vì sao Trưởng Công chúa Phúc Huệ lại được giới nữ quý tộc trong kinh thành tôn trọng, sùng bái không? Vì bà là Trưởng Công chúa ư? Không phải. Triều Đại Hạ trước đây cùng từng có Trưởng Công chúa, nhưng họ cũng không có địa vị như Trưởng Công chúa Phúc Huệ, ngay cả đương triều cũng không ít công chúa được gả vào gia đình quý tộc, nhưng không ai được nể mặt như Trưởng Công chúa Phúc Huệ.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ có được địa vị như ngày hôm nay hoàn toàn là do bản thân. Là Trưởng Công chúa nhưng bà không ở phủ Công chúa mà về phủ Vệ Quốc Công để làm tròn đạo hiếu con cái phụng dưỡng cha mẹ, xứng với chữ “hiếu”. Hơn nữa, Vệ Quốc Công thân là anh rể của vua, nhưng Trưởng Công chúa chưa bao giờ hạn chế ngài, còn đích thân sắp đặt chuyện cưới thiếp cho chồng, xứng với chữ “hiền”. Phủ Vệ Quốc Công được Trưởng Công chúa chăm lo thì ngày càng hưng thịnh, xứng với chữ “huệ”. Thêm nữa, Trưởng Công chúa lại rất yêu thương, bảo vệ và trung thành với Hoàng thượng, xứng với chữ “kính” và chữ “trung”.

Thứ hỏi, một nữ nhân như vậy thì có lý do gì không được người đời kính trọng? Cho dù bà hơi khó tính, lạnh lùng, khó gần, nhưng đức tính này chỉ là thêu hoa trên gấm cho phẩm chất của bà. Nếu bà hòa nhã, gần gũi với mọi người thì lại khiến người ta cảm thấy không thích hợp. A Vu cũng luôn tự hào về mẹ, luôn coi bà là tấm gương để mình học tập.

Đối với một người luôn muốn học theo Trưởng Công chúa như A Vu, rồi lý do tại sao Trưởng Công chúa lại chọn thiếp cho chồng, A Vu chỉ hiểu lờ mờ. A Vu không thể tưởng tượng được cảnh Trưởng Công chúa giúp Vệ Quốc Công cởi giày, mặc áo sê như thế nào.

Đương nhiên về chuyện sinh con đẻ cái, A Vu cũng mù mờ nốt. Hồi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, nàng từng hỏi ma ma nàng được sinh ra thế nào, nhưng đều bị ma ma dùng thần sắc nghiêm nghị để từ chối. Dần dần, A Vu cũng hiểu rằng một thiên kim tiểu thư thì không nên hỏi những chuyện như vậy. Chuyện này đều là chuyện riêng tư không thể tiết lộ.

A Vu dựa vào “trí tuệ xuất chúng” và khả năng “quan sát sắc bén” của mình, cuối cùng đưa ra kết luận, việc sinh con đẻ cái chắc chắn là chuyện “lớn rồi sẽ biết”.

Vì trong sách chỉ đề cập đến việc mang thai, còn trải qua như thế nào thì không hề nhắc tới, chỉ nói rằng vào năm nào đó, tháng nào đó thì có thai, là một chuyện kỳ diệu, hai người ở lâu với nhau một thời gian sẽ hòa hợp về tâm hồn và thai nghén được cốt nhục của tràn gian. Nếu không sinh được con thì chính là vợ chồng chưa hài hòa với nhau, chưa thành tâm thành ý, và không thể thiếu được nghi lễ cầu Thần bái Phật.

A Vu bây giờ vô cùng tin vào Thần Phật. Ô, A Vu lại đang nghĩ quá xa rồi.

Tóm lại, A Vu cho rằng, thêm một di nương chẳng qua cũng chỉ là thêm một miệng ăn. Quan trọng là không để cho cô ta sinh con, tránh sau này bị san sẻ tình yêu thương của người cha là được.

A Vu hiểu rằng con cái không muốn san sẻ tình cảm của cha, nhưng lại

không hiểu rằng nữ nhân càng không muốn san sẻ tình cảm của chồng. Nàng nghĩ đàn ông yêu thích di nương, nha hoàn thông phòng cũng giống như nàng yêu thích con cào cào bện bằng cỏ và ống bút khắc bằng trúc mà Vinh Giới tặng cho nàng - đều là đồ chơi mà thôi. Và nam giới đối xử với vợ cả bằng cả sự kính trọng và yêu thương, cũng giống như họ đối xử với cha mẹ, ân sư, tức là nhất định phải có tình yêu, là thứ tình cảm cao quý.

“Mẹ không nên buồn bức quá, dù sao cũng chỉ thêm đôi đũa cái bát thôi mà, chi phí sinh hoạt hằng tháng của cả chúng ta cũng đâu phải lo.” A Vu khuyên nhủ.

Nếu Quận chúa Khang Ninh sống lại, nhất định sẽ đứng một bên mà giật chân gào thét: “Thô bỉ, thô bỉ, đúng là đồ thô bỉ, mọc ra thêm một di nương, thế mà trong mắt ngươi lại coi tiền tiêu hằng tháng là quan trọng.”

Đúng là có tiền mua tiên cũng được, A Vu trong hoàn cảnh này không thể không thay đổi bản thân, chỉ có điều nàng lại thay đổi quá nhiều.

Thôi Thị bức bối liếc nhìn A Vu, con bé nghĩ mình đau lòng vì mấy đồng tiền tiêu hằng tháng sao? Đúng là đồ trẻ con, có những chuyện quả thật bà không biết nói với con gái thế nào.

A Vu thấy Thôi Thị buồn bã, quyết định khuyên thêm lần nữa, thực ra câu này nàng không nên nói, vì một cô nhóc như nàng không thể có suy nghĩ thâm hiểm như vậy được. “Mẹ à, chuyện quan trọng nhất bây giờ là không được để cô ta sinh con.”

Vinh tam gia là con vợ lẽ, Thôi Thị cũng là con vợ lẽ, A Vu vốn không nên nói những lời này, nhưng để chuyển sự chú ý của bà, nàng đành phải nói vậy. Thực ra, A Vu không nghĩ rằng con vợ lẽ có gì không đúng, vì hầu hết các gia đình đều có con vợ lẽ. Hơn nữa họ cũng rất tài giỏi, lại yêu thương

giúp đỡ lẫn nhau.

Nhưng Trưởng Công chúa Phúc Huệ còn không thể bao dung được thì A Vu nghĩ Thôi Thị càng không thể bao dung. Thêm nữa, lão thái thái coi Vinh tam gia như cái gai trong mắt, thế nên A Vu mới khuyên mẹ như vậy.

“Chân của cha con ở trên người ông ấy, ta quản làm sao được?” Nhắc đến việc sinh con, Thôi Thị càng cảm thấy uất ức. Vinh tam gia chưa hề nghe đến việc Vương Thị là di nương của mình mà Thôi Thị đã ghen đến mức này rồi, huống chi chuyện xảy ra thật.

A Vu nhìn Thôi Thị với ánh mắt kỳ quái, canh tránh thai với việc Vinh tam gia đến chõ Vương Thị có liên quan đến nhau ư?

A Vu chỉ biết mù mờ về chuyện nam nữ cũng chẳng có gì lạ. Kiếp trước nàng chưa gả cho ai, đương nhiên không ai dạy nàng chuyện này. Trưởng Công chúa lại là người vô cùng nghiêm khắc, mặc dù A Vu đọc nhiều sách và cũng có lúc xem trộm mấy chuyện chí dị, nhưng mấy cuốn sách cấm như *Tây Sương Ký*, *Mẫu Đơn Định*... thì tuyệt đối không dám mở ra xem. Những người khác càng không dám nói mấy chuyện riêng tư này cho A Vu nghe. Thế nên coi như A Vu lơ mơ cả một đời, đến kiếp này thì lại là một đứa trẻ chưa lớn, ngay đến sự biến đổi của cơ thể, A Vu cũng không cảm giác rõ. Thế nên bạn đọc có thể thấy, nếu A Vu mà hiểu chuyện nam nữ thì mới là bất thường.

Chiến thuật đánh vào điểm trọng yếu cũng không khuyên nổi Thôi Thị, A Vu đành phải giở ra chiêu cao hơn. “Mẹ, ghen tuông là một trong thất xuất chi điểu^[1], có thể thấy lão thái thái dùng cái này gây khó dễ cho mẹ đấy.”

[1]. *Thất xuất chi điểu: Bảy điều người vợ không nên phạm phải: Không con, dâm đãng, không kính thờ cha mẹ chồng, lăm điếu, trộm cắp, ghen tuông, có ác tật.*

“Mẹ không tin Vinh Cát Xương lại dám vì tiện nhân đó mà bỏ mẹ...

mẹ..." Thôi Thị không kiềm chế được nữa liền bật khóc nức nở.

A Vu thực sự bối rối, không biết nên làm thế nào, dường như nàng đã chọc phải tổ ong vò vẽ. Đúng là càng khuyên càng loạn, nàng không dám mở miệng nói thêm câu nào nữa. Chỉ có Lý ma ma bước đến kêu lên: "Phu nhân tốt của tôi ơi, phu nhân tốt của tôi ơi..."

Tư Thư cũng bước vào bảo A Vu nên trở về phòng. A Vu không phải là kẻ ngốc, nàng khuyên Thôi Thị như vậy cũng đâu phải là cố ý thêm dầu vào lửa. Thực sự nàng không hiểu được nỗi lòng phức tạp của Thôi Thị, trái tim bà luôn hướng về Vinh tam gia, hai người họ lại có những ngày tháng ngọt ngào mà bất cứ ai cũng không thể chen vào. Thế nên cho dù chỉ cần nghe phong thanh chút gì đó thôi cũng đã đủ khiến trái tim bà nhói buốt rồi.

Vương Thị xinh đẹp như hoa, tươi non yểu điệu, Thôi Thị sợ Vinh tam gia nhìn thấy cô ta thì thất điên bát đảo, bà lại nghĩ đến "danh tiếng" của "Ngựa gầy Dương Châu" nên cảm thấy tương lai của mình sẽ là những ngày u ám, cả ngày sẽ chứng kiến cảnh chồng mình quyền luyến với nữ nhân khác, thế nên bà mới khóc lóc thảm thương như vậy.

Thực ra A Vu thấy mình khuyên rất đúng. Nàng vừa giảng giải đạo lý, lại dẫn chứng thực tế cho Thôi Thị hiểu. Đầu tiên là việc có một di nương cũng chẳng hại gì cho tam phòng, ngay cả ngân lượng cũng không phải mất, vì bản thân di nương đó là được người khác tặng. Thứ hai chuyện có thể thôi mà mẹ nàng cũng không chịu được, thế thì nàng phải tìm việc gì cho mẹ làm để bà phân tâm mới được. Nếu đổi lại là A Vu, ngay từ lúc di nương xuất hiện, có khi nàng đã sai người đi tìm thuốc tránh thai cho cô ta rồi cũng nên, rồi cả việc sắp xếp thế nào để có thể quản thúc, bắt thóp được tiểu thiếp này.

Vậy mà Thôi Thị không nghe nàng, vẫn một mực khóc lóc, A Vu đành phải lắc đầu thầm nhủ, người mẹ này rốt cuộc vẫn là con vợ lẽ, hiểu biết nồng

cạn.

A Vu trở về phòng với tâm trạng nã nè nê nhất thời quên không nhắc Thôi Thị xin vắn tự bán thân của tân di nương ở chỗ lão thái thái. Nàng bị tiếng khóc của Thôi Thị làm cho nhức cả đầu, không hiểu bà có nhớ ra việc này không nữa.

A Vu thở dài một tiếng, cảm thấy việc lớn việc nhỏ trong gia đình này đều khiến nàng phải lo, nàng mới nhỏ tuổi mà đã phải gánh trọng trách nặng nề đến vậy.

Tử Nghiên đứng bên cạnh thấy cái vẻ thở dài thườn thượt như người lớn của cô nhóc A Vu thì cố mím môi nén cười. “Tiểu thư đừng buồn nữa, chuyện có như thế nào cũng đã có lão gia, phu nhân lo rồi, người thì bé tẹo sao mà phải thở dài thế chứ.”

Mặc dù Tử Nghiên cũng biết A Vu chín chắn, thông minh, nhưng nhìn dáng vẻ của tiểu thư, thi nhát thời quên mất sự thông tuệ của nàng. Hình dáng của A Vu nhỏ nhắn hơn những đứa trẻ cùng tuổi, đến giờ vẫn chưa dậy thì, vẫn còn mầm mĩm và thấp hèn, nhưng ngũ quan lại rất sắc nét, trông như em bé trong tranh Tết, nên Tử Nghiên mới thấy buồn cười với điệu bộ của A Vu.

Lại nói về Vinh tam gia, ông vừa vào đến cổng đã hắt hơi mấy cái, chắc có người nhắc đến ông. May mắn nay chịu khó giao tiếp, Vinh Cát Xương cũng đã có vài người thân tín trong phủ. Ông vừa về đến phủ đã nhận được tin lão thái thái đem tặng di nương cho mình. Vinh tam gia cực kỳ phản đối, tự thấy mình không phải là hạng háo sắc, vậy mà lão thái thái cứ bày ra hết chiêu này đến chiêu khác khiến ông ngán ngẩm.

Nha hoàn vén rèm nhìn thấy Vinh tam gia vội vàng quay vào bẩm báo,

lúc này Thôi Thị mới quét nước mắt bước ra đón Vinh tam gia với đôi mắt đỏ ửng.

“Sao thế này, sao giống gà nước vẫn^[1] vậy?” Vinh tam gia cười hỏi Thôi Thị.

[1]. *Gà nước vẫn: Là một loại gà nước được tìm thấy ở tiểu lục địa Ấn Độ và Đông Nam Á.*

Thôi Thị liếc nhìn Vinh tam gia một cái rồi bức bối ngồi xuống, lạnh lùng nói: “Ngài về rồi đây à, sao không đi thăm mỹ thiếp của ngài trước đi!”

Vinh tam gia chắp tay nói: “Không dám, không dám, người ta chưa nhìn thấy đâu mà phu nhân đã đồ một vại giấm rồi, ta nào dám đi thăm.” Nói xong, Vinh tam gia bước đến gần ôm bà vào lòng.

Thôi Thị ở trong lòng Vinh tam gia bẽn lẽn một hồi, rồi cũng dựa vào vai ông, “hừ” một tiếng. “Chàng không được phép đi tìm cô ta.”

“Cô ta là người lão thái thái tặng, ta có háo sắc đến mấy cũng tuyệt đối không đụng đến người mà bà ta tặng đâu.” Vinh tam gia nói giọng chắc nịch.

Thôi Thị liếc xéo Vinh tam gia, ý muốn nói là ông cũng thức thời đấy chứ, bà cũng rất muốn tin lời chồng nói.

Ví dụ như Mộc di nương, hồi ấy Thôi Thị mang thai Vinh Giới, lão thái thái đã tặng cô ta cho Vinh tam gia, nhưng ông chỉ đến phòng cô ta có một lần, sau đó không bao giờ đến nữa. Chính vì vậy, Mộc di nương mới an phận ở căn phòng nhỏ phía sau viện.

Chính vì Mộc di nương sống an phận như thế nên A Vụ mới không hề nhắc đến nữ nhân này trong câu chuyện của mình, nếu không phải có người mới đến là Vương di nương và phải sắp xếp cô ta ở cạnh phòng của Mộc di nương thì e rằng sẽ chẳng có ai nhắc đến người này.

Nghe xong lời bảo đảm của chồng, Thôi Thị mới bình tĩnh nói chuyện với Vinh tam gia: “Nghe nói Vương di nương chính là là “Ngựa gầy Dương Châu” được mua về đây.”

“Vương di nương gì chứ, ngay cả Mộc Thị đã hầu hạ nhiều rồi mà lúc A Vu chào đời mới trở thành di nương. Cô ta là người mới đến sao có thể trở thành di nương được.” Vinh tam gia rất hiểu tâm tư nữ nhân, mặc dù rõ ràng Vương Thị đã là di nương rồi.

Vinh tam gia nói như vậy, sắc mặt Thôi Thị quả nhiên đã khá hơn rất nhiều, nhìn chồng cũng dịu dàng hơn. “Nhưng chỗ lão thái thái vẫn luôn giấu giếm chuyện này, chàng hãy nghe ngóng xem sao.” Thôi Thị vẫn chưa hoàn toàn tin chuyện Tử Phiến nghe được.

Vinh tam gia liền gật đầu.

“Người mới đến đó, lão thái thái đã đưa văn tự bán thân cho nàng chưa?”

“À...” Thôi Thị giờ mới nhớ tới chuyện này, xâu hổ nói: “Lúc đầu thiếp cũng không biết xuất thân của cô ta thế nào, lão thái thái còn nói muốn tặng cô ta làm thiếp của chàng.”

Vinh tam gia thầm lắc đầu, cũng chỉ có Thôi Y Lan ngây thơ như vậy. Nếu muốn cô gái kia làm thiếp mà không có kiệu hồng nhỏ, không bày tiệc rượu nhỏ thì người ta có chịu về không? Nhưng Vinh tam gia cũng không thể trách Thôi Thị, bà vốn là người không nghĩ sâu xa.

Dưới bàn tay quản thúc mọi chuyện của lão thái thái mà ông lấy được một người vợ xinh xắn, dịu hiền, lại không có dã tâm là Vinh tam gia đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi, nếu còn đòi hỏi nữa thì đúng là quá tham lam.

“Nếu đã biết không phải con gái nhà lành thì cần phải có văn tự bán thân.” Vinh tam gia dặn dò.

Thôi Thị tỏ vẻ khó nghĩ, bà biết lão thái thái muốn dùng Vương Thị nên làm sao có thể giao văn tự bán thân của cô ta cho tam phòng được. Vinh tam gia thì muốn cho Thôi Thị cơ hội suy nghĩ nên cũng không gợi ý cho vợ.

Vinh tam gia cho rằng, trước đây ông chưa có tiền đồ gì nên phải nhẫn nhịn chịu đựng lão thái thái, mà bà ta cũng không coi ông ra gì, không từ bất kỳ thủ đoạn nào để giày vò ông. Nay giờ đã khác rồi, ông không phải sợ gì nữa.

Vinh tam gia nghĩ nếu đêm nay Thôi Thị trằn trọc khó ngủ, ông có nên nêu ra một hai cách cho vợ không, nào ngờ chưa đến mười mấy giây, người bên cạnh đã thở đều đều. Vinh tam gia trợn mắt nhìn chằm chằm vào lưng vợ, cuối cùng không kiềm chế được bật cười một tiếng rồi đắp chăn cho vợ. Tính vô lo vô nghĩ của Thôi Thị như vậy cũng không phải là không tốt.

Thực ra Vinh tam gia cũng hiểu làm Thôi Thị, bà đâu phải là người vô lo vô nghĩ. Trước khi ngủ bà cũng nằm suy nghĩ mãi về việc nên mở miệng nói thế nào với lão thái thái, nhưng vì trước đó đã bức tức, khóc lóc mệt nên đầu óc chỉ toàn một mó hồn độn, rồi bà nghĩ ngay đến A Vụ. Đúng vậy, bà còn có một cô con gái thông minh, nhanh trí để hỏi cơ mà.

Hóa ra, trong vô thức, Thôi Thị đã bắt đầu muốn dựa dẫm vào A Vụ rồi.

Sáng sớm hôm sau, khi A Vụ đến thỉnh an Thôi Thị, Vinh tam gia vẫn còn nghỉ trong phòng chưa dậy, hôm nay là ngày nghỉ nên ông không phải đến nha môn. Thôi Thị vừa chải đầu xong, thấy A Vụ bước vào thì lập tức kéo tay nàng đến gian bên nói chuyện. A Vụ thấy Thôi Thị có hành động

khác thường thì nghĩ đã có chuyện lớn xảy ra.

Không ngờ Thôi Thị hỏi nàng: “Tôi qua cha con hỏi mẹ văn tự bán thân của Vương Thị, bảo mẹ đến chỗ lão thái thái xin, con nói xem mẹ nên ăn nói thế nào?”

Chuyện này thực sự rất khó. Đêm qua, A Vu cũng trằn trọc không yên, nếu Thôi Thị mở miệng xin, nói rắn cũng không được, mà mềm dẻo chắc gì đã xong, đúng là hại não. Để giúp Thôi Thị đổi phó với di nương mới, A Vu đã nghĩ ra rất nhiều cách cho đến gần sáng mới ngủ được. Lúc này mí mắt nàng cứ muốn díp lại.

A Vu trầm ngâm, đang định mở miệng thì thấy có gì đó là lạ. Đúng vậy, tinh thần của Thôi Thị có gì đó khác thường.

A Vu nghĩ, tối qua rõ ràng Thôi Thị mặt nhăn nhó, khóc lóc thảm thiết, vậy mà sáng nay bà tỏ ra vui tươi, mắt không thâm quầng, còn rạng rỡ, long lanh, trái ngược hoàn toàn với vẻ üz ê, buồn chán hôm qua.

A Vu nhìn Thôi Thị với ánh mắt kỳ lạ, qua chiếc cổ áo trễ xuồng nàng còn nhìn thấy mấy vết đỏ to như hạt đậu trên cổ mẹ. Nàng thầm nghĩ loại muỗi mùa thu này đốt người thật đáng sợ, nàng phải bảo Tư Họa, Tư Thủy chuẩn bị ít hương muỗi mới được. Bị muỗi đốt sưng to như thế mà mẹ nàng vẫn ngủ được, A Vu thực sự khâm phục bà rồi.

Nghĩ đến đây, A Vu mới phát hiện ra rằng, Thôi Thị hỏi mình như vậy chứng tỏ bà đã ngầm công nhận nàng, muốn hỏi ý kiến nàng, trong lòng nàng bỗng cảm thấy rất vui, nếu đã như vậy, mọi việc sau này của nàng sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Nhưng thân thể A Vu bây giờ vẫn là một tiểu cô nương, tốt nhất vẫn nên ngủ nhiều một chút, hôm qua mất ngủ cả đêm nên hôm nay khá khó chịu. Rồi

nàng lại nghĩ, người ngốc nghếch một chút có khi lại hay, chuyện bên ngoài thì hỏi tướng công, chuyện của mình thì hỏi con gái, thật hiếm người nào có được phúc như Thôi Thị. A Vụ tự cười thầm, nàng tuổi còn nhỏ mà đã có số vát vả rồi.

Rồi A Vụ lại cảm thấy bất bình, sao chuyện riêng của mấy người lớn lại bắt nàng phải lo nghĩ, ngay cả văn tự bán thân của di nương nàng cũng phải nghĩ, thật là mệt mỏi.

Lúc này, A Vụ lại thấy Vinh tam gia kê cao gối ngủ, thầm nghĩ chuyện này cũng do ông mà ra, thế nên A Vụ hướng mắt về phía phòng trong, dẫu môi lèn nói: “Chuyện cởi chuông phải do người buộc chuông làm chứ, mẹ hỏi nhầm người rồi.”

Thôi Thị cảm thấy khó nghĩ, tối qua rõ ràng tam gia có ý bảo bà tự nghĩ cách.

“Cha nghe lời mẹ nhất, mẹ cứ hỏi cha đi.” A Vụ đứng bên cạnh cỗ vú.

Thôi Thị gật đầu, bà vẫn rất tin tưởng Vinh tam gia, huống hồ tối qua mới...

Thật ra tối hôm qua vốn chẳng có gì xảy ra, nhưng vì Thôi Thị quá vô tư ngủ ngon lành, mà Vinh tam gia vì nghĩ cách mà khó có thể ngủ được, nghe thấy tiếng thở đều đều của Thôi Thị bỗng thấy bức mình, rồi con bức đó chuyển thành hành động, âm thanh từ trong phòng văng ra khiến nha hoàn đứng bên ngoài trực đêm cũng phải đỏ mặt xấu hổ.

Cũng chính vì vậy mà sáng sớm nay Thôi Thị mới có dáng vẻ vui tươi thoái mái, chỉ có cô nhóc A Vụ là không hiểu chuyện người lớn thôi.

A Vụ thỉnh an xong, trong đầu nảy sinh chủ ý nên không đợi Vinh tam

gia thức dậy đã xin phép về phòng, nàng nói rằng Bạch tiên sinh ra nhiều bài tập, hôm nay phải học thuộc một đoạn trong cuốn *Mạnh Tử*. Đương nhiên đó chỉ là cái cớ, nhưng vì Thôi Thị cũng cảm thấy ngại nên đồng ý ngay.

Vinh tam gia thức dậy, Thôi Thị liền bước vào phòng hầu hạ chồng, sau đó ngồi trước bàn trang điểm, cầm thanh vẽ lông mày hình con ốc đưa Vinh tam gia. “Lâu lắm rồi chàng không vẽ lông mày cho thiếp.” Thôi Thị đưa mắt nhìn chồng.

Đêm qua vợ chồng mới mặn nồng, hôm nay lại được nghỉ nên Vinh tam gia vui vẻ gật đầu.

Tay nghè của Vinh tam gia không tồi, ông vẽ lông mày hình lá liễu cho Thôi Thị vô cùng quyến rũ. Thôi Thị hơi nhíu mày lại, đưa tay sờ lên khéo mắt. “Hai ngày nay hình như lại có thêm nếp nhăn rồi?”

Vinh tam gia và Thôi Thị là vợ chồng mười mấy năm nên ông rất hiểu ý vợ. Ông nâng cằm vợ lên nhìn ngắm, miệng nói: “Ở đâu, ở đâu, sao ta chẳng nhìn thấy?”

Thôi Thị lườm Vinh tam gia, giọng nũng nịu: “Chàng gạt thiếp.” Giọng nói dịu dàng đó khiến Vinh tam gia hận không thể lập tức ôm vào lòng, tiếp đó lại nghe Thôi Thị nói: “Nếu chàng lấy vài di nương nữa, chỉ sợ nếp nhăn này không chỉ có mấy cái.” Nói xong, bà thở dài một tiếng.

Ánh mắt ấy, lời trách yêu ấy, tiếng thở dài ấy khiến xương cốt Vinh tam gia muôn tan ra. Mặc dù Thôi Thị đã bước vào tuổi trung niên nhưng dung nhan vẫn còn xinh đẹp, dáng vẻ thùy mị, hiền dịu, thân thể người đàn bà đã qua sinh nở lại có vẻ mặn mà với bầu ngực căng tròn. Thé nê, ông liền buột miệng: “Nàng không phải lo, ta sẽ thay nàng đi nói chuyện với lão thái thái.”

Thôi Thị lúc này mới quay lại nhìn chồng mỉm cười, rồi thường cho

Vinh tam gia một nụ hôn biết ơn.

Vinh tam gia và Thôi Thị ăn mặc chỉnh tề xong xuôi, ông mới bảo Tư Họa đi kêu Vương Thị đến, Thôi Thị thì đi gọi A Vu, bốn người họ cùng nhau đến thượng phòng của lão thái thái.

Vinh tam gia cung kính bái lạy lão thái thái rồi khom lưng nói: “Con cảm ơn mẫu thân lúc nào cũng nghĩ cho con, hôm nay con dẫn Vương Thị tới để dập đầu khấu tạ mẫu thân.”

Lão thái thái hài lòng gật đầu.

Vinh tam gia lại nói tiếp: “Thôi Thị là người không hiểu chuyện, mẫu thân nói cô nương này là lương thiếp, vậy mà chưa mai mối, chưa sinh lễ đã tùy tiện đem người ta về nhà, người ngoài nếu biết được sẽ cho rằng phủ Quốc Công cậy thế úc hiếp người. Vương Thị dù sao cũng do mẫu thân tìm cho con, con nghĩ nên tìm cha mẹ cô nương này, viết văn tự bán thân cùng sinh lễ, rồi làm một mâm cúng tổ tiên mới có thể rước vào phủ, như vậy mới là tôn trọng người ta.”

Mặt lão thái thái lúc này đột nhiên biến sắc.

Vinh tam gia vò như không nhìn thấy, tiếp tục nói: “Nghe khẩu âm của cô nương đây rất giống người vùng Dương Châu, con cũng có một đồng niêm làm tri huyện ở phủ Dương Châu, con sẽ thảo một phong thư nhờ huynh ấy đưa hộ, mẫu thân thấy thế nào...”

Thấy cái gì mà thấy, vừa nhìn đã biết là bị lộ tẩy rồi, kỹ nữ mà đòi làm lương thiếp thì không phải được vinh dự cho lắm.

Lão thái thái cũng không phải là đồ ngốc, vừa nghe Vinh tam gia nói đến Dương Châu là biết ngay có đứa đê tiện nào đó đã lừa ra lai lịch của Vương

Thị, thế nên bà nỗi giận đùng đùng. “Vợ ngươi chắc là nghe nhầm thôi, lương thiếp gì chứ, ta chỉ nói cô ta là người tốt, dù sao ngươi bây giờ cũng làm đến chức tiểu quan lục phẩm, mà Thôi Thị cũng phải chăm sóc ba đứa trẻ, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh hầu hạ ngươi được, thế nên mới thay ngươi mua cô nương này về.” Thực ra Vương Thị là do nhị phu nhân mua, nhưng chẳng ai dám nhắc đến chuyện này.

Chị dâu muốn gài người vào nhà em chồng, chuyện này quá bỉ ổi, thế nên mọi người đều biết mà không dám nói. Vinh tam gia cũng không tin rằng bà mẹ cả của mình chịu chi mấy nghìn lạng để mua cho ông một con “Ngựa gầy Dương Châu”. Nghĩ đi nghĩ lại thì có lẽ tam phòng đặc tội với nhị phu nhân nên bà ta mới có động cơ này, tuy nhiên Vinh tam gia cũng chỉ cố tình ngó lơ nghênh giả vờ không biết.

“Đa tạ mẫu thân đã suy nghĩ thay cho con. Mộc Thị ở nhà con lúc đầu cũng được mẫu thân mua về cho, mấy năm sau mới được lên chức di nương, Vương Thị này mới mua về, chẳng thể qua mặt được Mộc di nương, con thiết nghĩ hay là để cô nương này làm nha hoàn thông phòng?”

Lão thái thái tức đến nỗi suýt phut máu, ba nghìn lạng mới mua được cô ta mà chỉ đủ tư cách làm nha hoàn thông phòng thôi ư? Mặc dù ban đầu Vương Thị không phải là mua cho Vinh tam gia, nhưng lão thái thái lại chỉ đổ trách nhiệm ấy lên đầu ông. Tuy vậy hôm nay Vinh tam gia nói đâu ra đấy, thấu tình đạt lý nên lão thái thái chẳng thể phản đối.

“Chuyện của nhà các ngươi đương nhiên các ngươi tự quản lấy.” Lão thái thái cố kìm nén sự khó chịu, phất tay ra hiệu bảo Vinh tam gia mau thu xếp lui ra, đừng ở đây khiến bà thêm bức.

Vinh tam gia lại không hiểu hoặc cố tình không hiểu cái ra hiệu này, ngoảnh đầu lại giận dữ mắng mỏ: “Chỉ tại nàng hồ đồ thôi, rõ ràng mẫu thân

nói người đó được mua về, nàng cầm văn tự bán thân mà không biết Vương Thị được mua về hay sao hả?”

A Vu ở bên cạnh chứng kiến màn diễn xuất của Vinh tam gia, trong lòng thật muốn đập bàn khen ngợi, xem ra người cha này của nàng thực sự có chút thủ đoạn, chẳng qua lúc đầu không có sân khấu cho ông diễn mà thôi. Chuyện này quả nhiên vẫn phải do người buộc chuông tự đi cởi chuông mới phải.

A Vu giờ phút này vô cùng khuyến khích Thôi Thị kìm nén cảm giác áy náy xuống khi phải để Vinh tam gia xuất đầu lô diện. Nàng vốn nghĩ chuyện di nương phải do Thôi Thị có trách nhiệm đứng ra giải quyết, nhưng giờ nghĩ lại mới thấy đàn ông quản càng tốt.

Thôi Thị thấy Vinh tam gia trách móc mình, thoát đầu rất kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ngay, tỏ ra vô cùng tủi thân áp úng nhìn về phía lão thái thái nói: “Mẫu thân... mẫu thân không đưa cho thiếp.”

Thôi Thị đã nói thẳng ra thế, lão thái thái đương nhiên không thể giả ngốc, nhưng bà ta cũng không cảm thấy xấu hổ chút nào, chỉ nói: “Văn tự bán thân của Vương Thị đúng là ta chưa đưa cho vợ ngươi, không nên trách cô ấy.” Quả nhiên gừng càng già càng cay, vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

“Mặc dù vợ ngươi đã sinh ba đứa con, tuổi cũng không còn trẻ nữa, nhưng dù sao xuất thân cũng không cao, có những việc cô ấy không thể lo liệu được, văn tự bán thân của Vương Thị nên để ở chỗ ta thì tốt hơn, ta thay ngươi dạy bảo thì mới yên tâm được.” Lão thái thái tỏ vẻ muốn tốt cho Vinh tam gia.

Vinh tam gia vẫn cố gắng vui vẻ chịu đựng, vội vàng khom lưng cảm tạ. “Mẫu thân nói rất đúng, nhi tử cũng nói Thôi Thị không hiểu chuyện nhiều,

để mẫu thân dạy dỗ giúp người mới như vậy thì không còn gì bằng.”

Vinh tam gia vội ngoảnh lại nói với Vương Thị đang đứng đơ ra như cây gỗ mục: “Cô nương không mau bước đến đa tạ lão thái thái đi, cô sẽ theo lão thái thái học quy tắc, lão thái thái là thiên kim hầu phủ nên những điều học được sẽ có tốt cho cô suốt đời đấy.”

A Vụ bấm bụng nhịn cười, chiêu này của Vinh tam gia quả là cao tay. Lão thái thái đích thân thay con dạy dỗ nha hoàn thông phỏng, đây chính là đại ân đại đức, đức hạnh vô cùng.

Lão thái thái lúc này mặt mũi đỏ gay, hận không thể phun ra máu, chỉ tay vào Vương Thị, giọng run run: “Ta bảo muốn dạy cô ta quy tắc lúc nào hả?”

“Mẫu thân nói đúng ạ, đâu thể để người dạy cô ta quy tắc được, ý nghĩ là cô ta sẽ đi theo hầu hạ người. Nhị tử bất hiếu, việc nha môn bận rộn nên không có nhiều thời gian để chăm sóc người ta. Thôi Thị không được nhanh nhẹn, lại phải chăm sóc ba đứa trẻ, may mà có Vương Thị về phủ, văn tự bán thân cũng ở trong tay người rồi nên cũng không sợ cô ta bất hiếu. Vừa hay để cô ta thay nhị tử và Thôi Thị hiếu lễ với người, như vậy nhị tử cũng thấy an tâm.” Giọng nói của Vinh tam gia chứa chan tình cảm, cảm tưởng nếu lão thái thái không chấp nhận để cho Vương Thị thay ông hiếu thuận thì đúng là trái với ý trời.

“Ngươi...” Lão thái thái nỗi giận đùng đùng. Vinh tam gia rõ ràng muốn nói với bà ta rằng, nếu bà ta không giao văn tự bán thân thì sẽ để Vương Thị ở chỗ bà ta, và nếu như vậy thì dự định của bà ta và nhị phu nhân sẽ trở thành sỏi hỏng bỗng không, mắt trăng ba nghìn lạng chỉ để mua về một con nha hoàn.

Nhi phu nhân vội vàng đưa mắt ra hiệu cho lão thái thái, sợ bà cả giận mắt khôn. Nói thực, cái tờ văn tự bán thân đó có đưa cho tam phòng hay không, nhị phu nhân cũng không quan tâm. Vương Thị ở tam phòng có thể làm tai mắt cho họ, nhưng nói về tai mắt, bây giờ tai mắt cho họ ở tam phòng đâu có ít. Vương Thị đến tam phòng với mục đích chia rẽ hai vợ chồng Vinh tam gia, nếu Vinh tam gia mà không tin tưởng Vương Thị thì làm sao có thể ly gián được hai vợ chồng họ?

Nhi phu nhân có cái nhìn thấu đáo hơn lão thái thái, khi lợi ích bày ra trước mắt, bà ta không tin Vương Thị sẽ nghiêng về phía Thôi Thị, và đương nhiên cũng không phải là bọn họ. Chỉ cần bọn họ đứng phía sau kích động thì chẳng sợ Vương Thị không đổi đầu được với Thôi Thị.

Tốt nhất là hãy đá đến mức người chết kẻ sống khiến Vinh tam gia cũng phải đau đớn nhức óc. Tốt hơn nữa là hãy khiến cho Thôi Thị tức đến mức mắc bệnh chết đi, để mấy đứa nhãi con của cô ta sau này phải chịu khổ chịu sở khi sống với di nương. Lúc đó, bọn chúng sẽ không dám hung hăng càn quấy mà đụng đến Giác nhi của bà nữa.

Lão thái thái nhận được ánh mắt của nhị phu nhân thì nén cơn giận, nói: “Diêu Hoàng, lấy văn tự bán thân của Vương Thị đưa cho tam phu nhân.”

Thế là xong.

Lão thái thái còn phai ngon ngọt nói với Vinh tam gia: “Cô nương này rất hiếm có, từ nhỏ đã được dạy dỗ đàng hoàng, người nên dẫn về nhà đi, lúc người đọc sách đêm khuya, bên cạnh sẽ có người hầu hạ, hỏi han ân cần.” Lão thái thái nói như muốn xát muối, như thể Thôi Thị không hề quan tâm đến Vinh tam gia vậy.

Nhưng lúc này tam phòng coi như hoàn toàn thắng lợi. Thôi Thị cũng

chẳng để tâm đến lời nói của lão thái thái.

Trở về tam phòng, Vương Thị tự giác đi về hậu viện, A Vu cười giơ ngón cái lên trước mặt Vinh tam gia. “Cha, người quả là lợi hại!”

Vinh tam gia cười. “Được rồi, cha học theo con đây!”

Sau khi A Vu về phòng, ông còn có chuyện muốn nhắc nhở Thôi Thị.

Chương 9

Suy ngẫm về sự hiền đức và ghen tuông

Đến chiều, nhân lúc Vinh tam gia ra ngoài dự tiệc, A Vu liền chạy ngay vào phòng Thôi Thị, ngồi trên bàn hai tay chống cằm, nhìn Thôi Thị bằng ánh mắt tò mò. “Mẹ, sao mẹ thuyết phục được cha ra mặt giúp thế?”

A Vu cảm thấy kỳ lạ, theo sự hiểu biết của A Vu với Vinh tam gia, ông là người chỉ để ý đến những việc bên ngoài, tất cả mọi việc trong nhà đều do Thôi Thị lo liệu. Không ngờ việc lần này, ông lại đứng ra lo giúp vợ. Vương Thị là người trẻ đẹp, quyến rũ, Thôi Thị không thể bằng, vậy mà Vinh tam gia không bị nữ sắc hút hồn, A Vu cảm thấy vừa vui mừng vừa nể phục.

Nghĩ lại ngày trước Trưởng Công chúa Phúc Huệ là người có thân phận cao quý như thế mà cũng không thể khiến cho cha nàng bót thói háo sắc, nói khó nghe một chút thì ông ấy là người “có mới nới cũ”.

Thôi Thị bỗng đỏ bừng mặt, chuyện này làm sao có thể nói cho A Vu được. Nói về trí tuệ, Thôi Thị có phi ngựa cũng không đuổi kịp A Vu, nhưng nói về việc “điều khiển” chồng, Thôi Thị cũng chẳng thua kém bất cứ ai. Mặc dù từ nhỏ bà không được dạy dỗ nhiều, nhưng vì chứng kiến hết di nương này đến di nương khác được ban cho để hầu hạ chồng thì bà cũng đã học được chút kinh nghiệm giữ chồng. Cha của bà là tri phủ, là người “gừng càng già càng cay”, mỗi năm đều có bóng hồng vào phủ, chưa kể đến di nương của mấy ca ca bà.

Thôi Thị cũng biết không nên nói mấy chuyện này cho A Vu nghe. Bà hy vọng con gái mình sẽ trở thành một tiểu thư nho nhã, khuê tú. Nhưng bà cũng từng chứng kiến nhiều chuyện riêng tư của mấy nam nhân, mặc dù các

tiểu thư khuê các được phu quân tôn trọng, nhưng cũng phải xem tính người mới được. Nếu gặp phải kẻ chǎng ra gì thì phận đàn bà có danh giá đến mấy cũng không hạnh phúc, phải sống trong cô đơn và nước mắt, nhà mẹ đẻ có quyền lực như thế nào cũng chưa chắc đã được sống thoải mái.

Trái lại, các di nương dựa vào sự dịu dàng, tiểu xảo, sau đó sinh được mụn con thì chuyện được chồng sủng ái mười mấy năm, quyền thế lấn át vợ cả cũng không phải là hiếm. Thế nên học được chút ít bí mật phòng the cũng không phải là không có lợi. Nhưng Thôi Thị lại sợ dạy A Vu rồi nàng sẽ học cách nói năng bậy bạ thì phản tác dụng. Thôi Thị không biết làm thế nào cho phải, nên dứt khoát không nghĩ ngợi nữa, dạy con học mấy tiểu xảo giống di nương thật chǎng ra làm sao cả.

“Con còn nhỏ hỏi mấy chuyện đó làm gì, sau này con lớn khắc hiếu.” Thôi Thị mỉm cười giơ tay vào trán A Vu. Bà nghĩ A Vu thông minh, sau này xuất giá chắc chắn sẽ tự hiểu.

Thực ra Thôi Thị đã đánh giá quá cao con gái mình. Một số người thông minh nhưng về một số việc lại là kẻ ngu ngơ. A Vu có nǎm mơ cũng không thể biết được rằng, Thôi Thị đã dùng điển cỗ *Truong Thưởng họa mi*^[1] để thuyết phục Vinh tam gia và khiến ông cam tâm tình nguyện thay bà đứng ra gánh vác mọi việc. A Vu tự đánh giá khá cao về Thôi Thị, không ngờ mẹ của mình cũng biết dùng thủ đoạn này. Tuy nhiên, người biết dùng thủ đoạn không chỉ có Thôi Thị.

[1]. *Truong Thưởng họa mi*: *Truong Thưởng* là người Bình Dương thời Hán, làm quan thời Tuyên Đế. *Truong Thưởng* đích thân vẽ lồng mày cho vợ. *Điển cỗ* này có ý muốn nói tình cảm vợ chồng nồng ấm.

Vào một đêm trăng sáng mùa thu, Vinh tam gia đã đến ngủ với nha hoàn thông phòng được mua về với giá ba nghìn lạng là Vương Thị, sau đó cô ta nhanh chóng được cất nhắc lên làm di nương, dù sao cô ta cũng không phải là

nha hoàn thực sự.

Mùa thu đó, Thôi Thị đỗ bệnh nặng, tổn thương nguyên khí, đến nay vẫn chưa hồi phục.

A Vụ thầm hiểu rằng Thôi Thị đỗ bệnh vì Vinh tam gia và Vương di nương ăn nằm với nhau, chuyện này có lẽ không chỉ xảy ra một lần. Với tài cán và năng lực của Vinh tam gia, A Vụ thấy rằng ông sẽ ngày càng tiến xa, lúc đó đàn bà ở bên ông sẽ càng nhiều, quan trên thường, quan dưới biểu tặng, mấy người muốn đút lót lo việc cũng biểu tặng, mỗi lần như thế mà Thôi Thị đều bị tổn thương nguyên khí thì có lẽ Đại La thần tiên cũng không thể cứu sống nổi. Huống hồ A Vụ thấy Vương di nương là người thông minh. Cô ta đối xử cung kính, ngoan ngoãn nghe lời, chưa bao giờ cậy được sủng ái mà kiêu ngạo, ngày nào cũng đến thỉnh an từ sớm. Thôi Thị đỗ bệnh, cô ta còn tận tụy hầu hạ bụng nước pha trà, điều lạ nhất là không nhân cơ hội đó mà tiếp cận với Vinh tam gia.

Vinh tam gia cũng luôn túc trực ở phòng Thôi Thị cho đến khi bà khỏe trở lại. Thực ra, Vinh tam gia không phải là người nhẫn tâm, cũng không phải hạng nam nhân có mới nới cũ, vô tình vô nghĩa. Hằng tháng, chỉ có mấy ngày Thôi Thị bất tiện trong người, ông mới đến phòng Vương Thị. Ông vẫn yêu thương A Vụ, Vinh Giới, Vinh Ngân như trước.

A Vụ cho rằng Thôi Thị đang ở trong hũ mật mà không biết mật ngọt, nhưng nàng chỉ sợ mình không kiềm chế nổi buột miệng trách Thôi Thị, vì trông sắc mặt bà đã tái nhợt đi. Vì thiếu đi phần tươi tắn, rạng rỡ, lại thêm phần nhợt nhạt hốc hác nên dù vẫn mỉm cười dịu dàng, cô gắng đổi xử bình thường với tam gia, nhưng A Vụ vẫn nhận ra vẻ u ám trên nét mặt Thôi Thị. Vẻ u ám nặng nề đó khiến A Vụ lo lắng. A Vụ nhẹ nhàng vén rèm bước vào phòng, đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu cho tiểu nha hoàn đứng lên tiếng. Lúc

này, Lý ma ma trong phòng đang khuyên nhủ Thôi Thị.

“Phu nhân việc gì phải hành hạ bản thân như vậy, người nhìn sắc mặt mình mà xem, ngay cả son phấn cũng không che lấp được đây này.” Lý ma ma vừa xót xa vừa lo lắng.

Thôi Thị trầm mặc hồi lâu, sau đó mới nghe thấy giọng trầm trầm cất lên: “Chẳng trách bây giờ tam gia không muôn nhìn ta nữa.”

Lý ma ma cuồng lên. “Phu nhân tốt của tôi ơi, lão nô nói ra câu người không thích nghe, nhưng phải nói rằng bây giờ không có nam nhân nào tốt như tam gia đâu. Ngay chính hai đứa con trai của lão nô đây, dù đã có hai vợ rồi mà vẫn còn ra đường mò mẫm, tam gia luôn là người quy củ đây.”

Thôi Thị sụt sịt. “Chàng quy củ, chàng quy củ mà còn...”

“À Vương Thị đó là hò ly, chuyên dụ dỗ nam nhân, nhưng tam gia nhà chúng ta cũng đâu có thường xuyên đến phòng ả, lúc phu nhân không tiện mới đi thôi mà.”

Câu này A Vu cung muôn dùng để khuyên Thôi Thị.

Thôi Thị ủ rũ nói nhỏ: “Chàng không thể không đi hay sao? Trước đây không có Vương Thị, chàng... chàng sống thế nào chứ?”

“Phu nhân của tôi ơi, lão nô phải nói rằng người cũng không đúng đâu, từ xưa đến nay bình trà đâu chỉ có mỗi chén trà, người như tam gia đã là rất hiếm rồi. Nếu người cứ giày vò mình đến tiều tụy thế này, sợ rằng tam gia cũng bị con hò ly đó trói chặt đấy.” Lý ma ma cố gắng khuyên giải.

“Ngay cả người cũng nói ta ghen tuông...” Thôi Thị lại sụt sịt. “Nếu ta biết ghen thì đã cho cô ta uống canh tránh thai rồi.”

A Vu nghe thấy thế trong lòng vừa hoảng hốt vừa than thầm: “Mẹ ơi là mẹ, người đúng là không biết nặng nhẹ rồi!” Vừa một mình chịu đựng, nuốt bực khóc thầm, lại vừa hào phóng để cho người ta sinh con đẻ cái.

Thôi Thị lại nói tiếp: “Ma ma, trong lòng ta rất khó chịu, rất buồn bã.” A Vu đứng ngoài nghe thấy cả tiếng đấm ngực của Thôi Thị. “Tam gia đã lấy dao cưa vào trái tim ta, ngày đêm ta không ngủ được, cho dù chàng ở cạnh ta, ta cũng không ngủ được. Có lúc ta còn hận không thể cầm dao kết liễu đời mình đi cho rảnh.” Thôi Thị không dám khóc to, cố gắng kìm nén, thế nên lại càng thốn thức.

“Phu nhân, phu nhân nói năng hò đồ gì thế.” Lý ma ma nghe thấy thế kinh ngạc vô cùng.

A Vu cũng kinh hãi đến đờ người, không ngờ một người yếu đuối dịu dàng như Thôi Thị lại có tâm trạng này. Rốt cuộc là nguyên nhân nào đã khiến bà đau khổ đến vậy?

A Vu cũng lò mò hiểu ra được phần nào, nàng đã từng đọc qua loại thơ từ bóng bẩy, vì đó là loại văn thơ ướt át nên nàng không thích, bọn yêu tinh trong truyện quái dị đó đều mê đắm nhân gian, lúc ấy đọc thì chỉ cảm thấy bọn chúng thật ngốc. Nhưng bây giờ chứng kiến tình cảnh hiện tại của Thôi Thị, A Vu mới hiểu ra tình cảm nam nữ lẽ nào thực sự có ma lực như vậy?

A Vu bỗng trở nên trầm tư. Đường tiên sinh từng dạy A Vu tiết học này, nhưng vị tiên sinh này đã không làm tròn trách nhiệm của mình, chỉ nói lời mở đầu là nhanh chóng đi đến phần kết khiến A Vu cho rằng tình yêu cũng chẳng có gì đặc biệt. Lúc làm ma, nàng vẫn đặc ý là mình không bị thiệt thòi vì cũng đã từng trải qua tình yêu nam nữ. Bây giờ ngẫm lại mới thấy có lẽ nàng chưa bao giờ hiểu về tình yêu.

Tuy nhiên, Thôi Thị cũng đã dạy cho A Vụ một bài học vô cùng sinh động, thế nên nàng nghĩ rằng, trái tim nữ nhân vẫn nên tự mình giữ thi hon, nếu không rơi vào tình cảnh như Thôi Thị thì đúng là tự chuốc họa vào mình.

Một người chồng như Vinh tam gia mà cũng khiến cho bà nảy sinh ý định tự sát, nếu đổi lại là một kẻ khốn nạn nào khác thì không biết đã xảy ra chuyện gì rồi. Nhưng A Vụ cũng nghĩ, nếu Vinh tam gia là một kẻ khốn nạn thật thì chắc gì Thôi Thị đã đi đến bước này.

Trong phòng lại vọng ra tiếng của Lý ma ma: “Phu nhân sao phải bức tức tam gia chứ, ở cạnh tam gia, người nêu...” Lý ma ma nói đến đây thì giọng bỗng thay đổi, không nghe rõ, sau đó mới nghe thấy bà nói: “Tam gia luôn yêu thương, quý trọng phu nhân, lẽ nào còn đến phòng đó nữa?”

A Vụ lại nghe thấy Thôi Thị căm hận nói: “Chẳng lẽ bắt ta phải giống con hổ ly đở ư, khùm núm hạ mình làm những việc xấu hổ đó?” Thôi Thị lại khóc lóc sụt sùi.

Lý ma ma lại khuyên nhủ một hồi.

A Vụ đứng ở ngoài một lúc rồi lặng lẽ rời đi. Những điều nàng có thể khuyên, có thể nói thì hầu như Lý ma ma đã nói cả, tuy nhiên hình như Thôi Thị vẫn không thay đổi.

Tối hôm đó, A Vụ đốt hương rồi đánh một bản nhạc có ca từ tự do, Tử Nghiên vừa nghe vừa rơi lệ, còn Tử Phiến mười một tuổi thì chẳng cảm thấy gì.

“Ngươi khóc gì vậy, Tử Nghiên?” A Vụ hỏi Tử Nghiên năm nay mười

bốn tuổi.

Tử Nghiên lấy khăn tay lau nước mắt. “Nô tỳ cũng không biết, nghe thấy đau lòng nên không kiềm chế nổi.”

A Vu nhìn Tử Nghiên hồi lâu rồi nghĩ thầm, có phải nha đầu này đến tuổi dậy thì rồi không? Thế thì chẳng phải chuyện tốt lành gì. Nàng phải tìm một tiểu nha hoàn để mắt đến thị mới được, tránh chuyện lén lút tâm sự tỉ tê.

Giờ cứ nhắc đến chuyện nam nữ là A Vu lại thấy phiền. Đường Tú Cẩn lúc đầu là một nỗi phiền, Thôi Thị cũng là một nỗi phiền, bây giờ lại thêm cả Tử Nghiên nữa, đúng là khiến cho A Vu cảm thấy phiền muộn hết sức.

A Vu thở dài một tiếng rồi bảo Tử Nghiên thu đàm lại. Nàng thấy một đứa trẻ con nhỏ tuổi như nàng mà phải gánh vác bao nhiêu chuyện. Chuyện của mẹ khiến nàng lo lắng, chuyện của nha hoàn cũng khiến nàng lo lắng, vì lo lắng nhiều nên chẳng trách người cứ thấp tịt, chẳng biết tương lai có lớn thêm được chút nào không.

Tối đến, Tử Nghiên chải đầu cho A Vu trước khi đi ngủ. A Vu liền bảo Tử Nghiên tìm trên đầu mình xem có sợi tóc bạc nào không, nhiều chuyện xảy ra quá khiến nàng rầu hết cả ruột gan.

A Vu rầu ruột gan cũng vô ích vì tâm trạng Thôi Thị vẫn rất sa sút, nhưng người ta không vì tim bà đau như bị dao cưa mà tha cho bà. Hằng ngày Thôi Thị vẫn phải đến chỗ lão thái thái khoảng một canh giờ như thường lệ, việc này khiến cho cơ thể bà càng thêm suy nhược.

Khoảng thời gian giao mùa giữa thu và đông, người đỗ bệnh không chỉ có mình Thôi Thị. Tô Niệm gửi một phong thư cho A Vu, mời nàng cùng đến

Đường phủ thăm Đường Âm, vì Đường Âm cũng bị ốm.

Chuyện liên quan đến Đường Âm, A Vụ muốn đi, nhưng có một chút phiền phức là “cửa ải” chõ lão thái không biết có qua được không, nhưng cũng không phải là không có cách.

Hôm nay A Vụ cùng Thôi Thị đến thượng phòng thỉnh an, sau đó nói rõ chuyện của Đường Âm: “Ngũ tỷ và Âm tỷ là bạn rất tốt của nhau a. Lần trước sinh thần Cố nhị cô nương ở phủ Vệ Quốc Công, bọn cháu cũng đến dự, lần này tỷ ấy bị bệnh, cháu nghĩ ngũ tỷ và cháu nên đến thăm tỷ ấy mới phải.”

Lão thái liếc xéo A Vụ không nói gì, có thể thấy rõ là bà không đồng ý. Bà ta là người không nhân nhượng trước bất cứ ai mà bà ta ghét, nên sẽ cực lực phản đối những điều mà người đó mong muốn.

Nhưng đại phu nhân lại là người thông minh, lão thái kén được nàng đâu như thế cũng coi như có con mắt tinh tường. “Đúng, đúng, đúng, mấy đứa hay chơi với nhau thì nên đi thăm cô nương đó, thường ngày mà có muốn tìm cơ hội cũng khó.” Đường Các lão rất có thể sẽ trở thành Thủ phụ^[1], đúng là đại phu nhân có con mắt nhìn xa.

[1]. Thủ phụ: Chỉ chức Đại học sĩ đứng đầu nội các triều Minh, Trung Quốc.

Lúc này thấy nhị phu nhân tỏ vẻ ảo não vì con gái bà không được đi cùng, bà thật không muốn nâng đỡ cho Vinh Tứ chút nào, chuyện lần trước Vinh Giác bị đánh cũng là do đồ tiện nhân đó gây ra.

Vì đại phu nhân đã nói thế nên lão thái không phản đối nữa.

Đến Đường phủ, Tô Niệm thấy Vinh Uyển cũng đi theo thì liếc nhìn A Vụ hồi lâu, sau đó thở dài, kéo tay A Vụ bước vào trong.

Đối với Tô Niệm, Đường phủ là một nơi vô cùng quen thuộc, vì cha nàng là Hộ bộ Thượng thư và là hảo bằng hữu của Đường Các lão đang kiêm quản cả bộ Binh và bộ Công. Đường phu nhân thấy Tô Niệm đến thăm Đường Âm thì nói: “Trời lạnh thế này mà cháu còn nhớ đến thăm nó, Âm nhi đang nhớ mấy đứa, ngày nào cũng ca thán.” Đường phu nhân cầm tay Tô Niệm dịu dàng nói, sau đó bà sai nha hoàn dẫn Tô Niệm cùng hai người A Vu đến phòng của Đường Âm.

“Âm tỷ, tỷ bị làm sao vậy?” A Vu ngửi thấy trong phòng nồng nặc mùi thuốc thì có chút lo lắng, trước đây phòng của nàng lúc nào cũng tràn ngập mùi thuốc, thế nên A Vu nghĩ Đường Âm bị ốm nặng.

Đường Âm dựa người trên chiếc gối lụa màu tương thêu bông hoa cúc vàng to như cái bát, sắc mặt có chút vàng vọt, má có hai chòm đỏ không được tự nhiên.

A Vu thuần thục sờ trán Đường Âm. “Hơi sốt.”

Đường Âm cười. “Cũng không phải bệnh gì nặng, chỉ là cú sốt nhẹ như thế suýt, không sao đâu, chắc muội biết tin ta bị bệnh từ chỗ Tô tỷ hả?”

A Vu gật đầu.

Đường Âm lại nhìn Vinh Ngũ, rồi kéo tay A Vu, ý nói tỷ ấy đã hiểu rồi, tâm ý của A Vu tỷ ấy xin nhận.

Lúc này Vinh Ngũ cũng bước đến hỏi han, Đường Âm trả lời với vẻ chán nản. Nha hoàn mang mấy chiếc đôn bọc nhung đến, A Vu cùng mấy người ngồi quanh giường Đường Âm trò chuyện.

Sau đó lại có nha hoàn bước vào bẩm báo: “Tiểu thư, có Hoàng di nương đến thăm ạ.”

“Để dì ấy vào đi.” Đường Âm chỉnh lại tư thế ngồi.

A Vụ cảm thấy khá ngạc nhiên, theo lý mà nói, nếu như có khách thì Đường Âm không nên cho di nương vào, nhưng nghe Đường Âm nói như vậy xem ra mối quan hệ giữa vị di nương này và tỷ ấy khá thân thiết.

Sau đó nha hoàn vén rèm lên, một nữ nhân còn trẻ, dung mạo xinh đẹp, mặc váy mă diện^[1] màu chàm, áo kép viền màu xanh lam thêu hình hoa cúc, trong tay đang cầm một hộp đồ ăn bước vào. Đây chính là Hoàng di nương mà nha hoàn nói.

[1]. Mă diện: Một loại trang phục thời nhà Hán, bắt đầu xuất hiện ở thời nhà Minh, phía trước và sau có bốn lớp váy quây lại thành hai lớp, hai bên xếp ly dọc theo thân váy, phần mặt chính của váy phẳng hình chữ nhật.

Hoàng di nương mỉm cười, nhìn A Vụ và hai người khác rồi khiêm tốn nói: “Có khách ở đây, đáng lẽ ta không nên làm phiền, nhưng vì sáng sớm nay ta bảo nha hoàn hầm canh tuyết lê, bây giờ ăn mới ngon nên đã mạo muội đến làm phiền.”

Đường Âm thản nhiên nói: “Di nương vất vả rồi, Tư Lộ, ngươi đem canh tuyết lê lại đây.”

Tư Lộ là đại nha hoàn của Đường Âm, nghe thấy vậy liền nhận lấy hộp đồ ăn trong tay Hoàng di nương. Hoàng di nương biết ý lập tức rời đi.

“Canh tuyết lê giải nhiệt tiêu đờm, an tâm cầm ho, Âm tỷ hãy uống đi đã.” A Vụ khuyên.

Đường Âm gật đầu. “Vậy ta thắt lẽnhé, Hoàng di nương hầm canh tuyết lê này để chữa bệnh cho ta đó mà.” Đây chính là lý do tỷ ấy để Hoàng di nương bước vào.

“Di nương của nhà muội tốt thật đấy.” Tô Niệm nói.

Đường Âm gật đầu. “Mẹ muội nhờ người mua về hầu hạ cha muội nên di nương biết ăn ở lǎm.”

Tư Lộ bưng bát canh tuyết lê đưa Đường Âm rồi vén ống tay áo cho nàng. Đường Âm lấy thia vừa múc ăn vừa nói: “Dì ấy rất biết chăm sóc, nếu không có canh tuyết lê này thì có lẽ bệnh của ta còn nặng hơn. Mẹ ta cũng nghĩ cha ta tuổi đã cao, bên cạnh cần có người chăm sóc. Cha ta rất thích Hoàng di nương hầu hạ, nên bọn ta cũng vài phần vì nể dì.”

Đường Các lão là rường cột của Đường phủ, sức khỏe ngài có tốt thì gia đình ngài mới tốt được. Đường phu nhân đã làm một việc vô cùng bao dung của một hiền thê. A Vụ thấy như thế mới đúng.

Vinh Ngũ hiếu kỳ hỏi: “Đường phu nhân không ghen sao?”

Câu hỏi này rất hay, ba vị phu nhân của Vinh phủ đều là người hay ghen, A Vụ vốn cho rằng người ghen tuông kinh khủng nhất là đại phu nhân, vì bà quản đại lão gia rất chặt, đến con ruồi cái cũng không được phép bay vào sân nhà họ. Nhị phu nhân không quản nổi nhị lão gia nên suốt ngày càu nhau, cãi cọ. Nhưng không ngờ “vại giám^[1]” to nhất mới lại là Thôi Thị. Đại lão gia mặc dù không thể có “con ruồi cái” nào, nhưng nha hoàn thông phòng cũng có vài người.

[1]. *Vại giám: Chỉ người hay ghen tuông.*

Đường Âm bật cười, như thể câu hỏi của Vinh Ngũ thật quá kỳ lạ. “Nếu ghen thì sao có thể thay cha mua người đó về được.” Đường Tấn Sơn vui vẻ, trong lòng cảm thấy thoái mái thì gia đình họ mới thoái mái. Đường phu nhân và Đường Âm đều là người thông minh.

Vinh Ngũ nghe thấy thế có chút ngại ngùng. A Vụ cũng tỏ vẻ ngượng ngùng, Đường Âm nhìn mà không hiểu tại sao.

“Mẹ ta không phải là người hiền lành nhất đâu, người hiền nhất phải kể

đến nhà Niệm tỳ đây.” Đường Âm nói. Nàng không thích Vinh Ngũ, chuyện này nói ra là ngầm ý châm chọc nhà Vinh Ngũ, trên đời này vách đều có tai cả, phu nhân An Quốc Công thế tử là người thế nào ai mà chẳng biết.

“Á, sao lại nói đến nhà tỳ chứ.” Tô Niệm cười.

“Thì khen mẹ tỳ hiền dịu chứ sao. Ai cũng bảo bà là người có tâm của Bồ Tát, ca nhi, tỳ nhi đầu thai vào nhà tỳ cũng coi như tốt số.” Ca nhi, tỳ nhi mà Đường Âm nhắc đến không phải là huynh muội ruột của Tô Niệm.

“Dù gì cũng thêm bát thêm đũa, thêm bộ quần áo, chẳng lẽ lại tính toán so đo với họ sao?” Tô Niệm khẽ cười.

Đứng đầu trong sáu bộ thì bộ Hộ là béo bở nhất, tiền bạc lương thực của cả nước đều phải qua tay họ, chỉ cần vơ vét một chút thôi cũng đủ cho họ sống cả đời trong nhung lụa.

Ôi, A Vụ tự than thầm, nhìn người ta bao dung, rộng lượng như thế, đến bản thân nàng cũng cảm thấy có chút hổ thẹn.

Lúc đầu A Vụ cũng nghĩ mình thiên vị, nghĩ rằng làm đàn bà thì cũng nên giống như Trưởng Công chúa, tuy nhiên ba vị phu nhân ở phủ Tam Quốc Công lại không được như vậy, A Vụ cũng đã bắt đầu thấy hoang mang, nhưng hôm nay tận tai nghe thấy những việc làm của Đường phu nhân và Tô phu nhân, A Vụ càng không biết nên hiểu thế nào mới đúng.

Khi ở với Trưởng Công chúa Phúc Huệ, những gì A Vụ học được từ bà là mấy di nương, nha hoàn thông phòng đó đều là bọn tiện nhân, hoặc chỉ là đồ chơi, không cần để ý làm gì. Cách nghĩ về việc đối xử với con vợ lẽ cũng không được thông suốt như Tô phu nhân, nên A Vụ thực sự cảm thấy hổ thẹn với bản thân.

Thực ra, Trưởng Công chúa Phúc Huệ không thích trẻ con của nhà người khác, nếu hai cậu con trai không phải do chính bà sinh ra thì bà cũng chẳng muốn trông nom chúng. Còn A Vu từ nhỏ đã bệnh tật yếu ớt nhưng hiếu nhiều biết rộng, lại ngoan ngoãn nên Trưởng Công chúa mới thương nàng nhất.

A Vu vì bị che mắt như thế nên làm sao thấy được cái sai của Trưởng Công chúa, do đó nàng luôn học theo cách sống của bà, đối với chồng, chỉ cần hắn không cùng vợ lẽ sinh con để cái khiến mình chướng mắt là được và A Vu cũng khuyên Thôi Thị như thế. Đương nhiên, trong lòng nàng cũng không muốn có thêm tiểu đệ, tiểu muội để phải chia sẻ tình cảm của cha.

Từ Đường phủ trở về, A Vu mải mê nghĩ ngợi, nàng luôn hy vọng Thôi Thị có được sự rộng rãi, bao dung như Đường phu nhân, Tô phu nhân, tuy nhiên đây không phải là chuyện dễ dàng gì.

Đến mùa đông, sắc mặt Thôi Thị ngày càng khó coi, nhưng ngày nào cũng cố gắng đến thượng phòng hầu hạ lão thái thái. A Vu đã khuyên bà bao nhiêu lần nhưng bà vẫn không nghe.

“Mẹ là con dâu của lão thái thái, hầu hạ bà là trách nhiệm của mẹ, hiếu thuận với mẹ chồng là việc mà một nàng dâu như mẹ nên làm, không thể để người ta nói xấu sau lưng cha con được.” Thôi Thị rất kiên trì làm nghĩa vụ của một chính thê và đương nhiên cũng kiên trì giữ quyền lợi của chính thê.

Mặc dù A Vu không tán thành kiểu hiếu thuận ngược nghéch của Thôi Thị, nhưng cũng thầm khâm phục, tôn kính bà. Vì đối với một người đặt lợi ích lên trên hết như A Vu thì nếu không phải là chuyện có lợi, nàng sẽ không làm “chuyện ngược” đó. Tuy nhiên rõ ràng những người làm chuyện ngược đó

lại khiến người ta rất an lòng và yêu mến.

Thôi Thị cầm khăn tay đưa lên che miệng, khẽ ho vài tiếng. Bà đã ho mươi mấy ngày rồi mà cũng không thấy đỡ khiến A Vu có chút lo lắng, không biết đại phu được mời đến đã kê đơn thuốc chết tiệt gì nữa.

Thôi Thị vỗ tay với A Vu. “Lại đây, mẹ cho con xem cái này.”

A Vu bước lại gần Thôi Thị và thấy bà lôi ở gầm giường ra một cái tráp gỗ, chắc là muốn gây bất ngờ cho A Vu.

Thôi Thị mở nắp tráp trong ánh mắt mong đợi của A Vu, bên trong là một đôi vòng vàng có ba viên nhỏ hình hoa loa kèn kiểu dáng giống chiếc chuông, được làm rất tinh xảo cầu kỳ. Đây chính là kiểu vòng vàng trang sức đeo trên đầu được các tiểu cô nương trong kinh thành rất ưa chuộng, ít nhất phải đến hơn hai mươi lạng bạc mới mua được.

“Mẹ!” A Vu vừa cảm động vừa kích động. “Người bỏ tiền ra mua cái này làm gì, con có đeo đâu.”

Thôi Thị thở dài. “Đạo này tiệm may cũng có khoản tiền ra vào, từ nhỏ con đã thích làm đẹp, vì người mẹ này không tốt nên lần trước con mới bị người ta chê cười.”

Thôi Thị sờ lên búi tóc của A Vu, rồi tự tay đeo chiếc vòng vàng lên đầu cho nàng. “Nhìn xem, đeo chiếc vòng này A Vật nhà ta có thể sánh ngang với bất cứ tiểu cô nương nào trong kinh thành này rồi.”

Nếu người khác mua chiếc vòng này thì không nói làm gì, nhưng đó lại là Thôi Thị. Ngay cả khi bản thân bị bệnh, bà cũng không muốn bỏ tiền ra đút lót cho nhà bếp để được ăn món ngon bồi bổ cơ thể, nhưng lại sẵn sàng bỏ ra hơn hai mươi lạng để mua một chiếc vòng vàng cho con gái dù biết sau này

con lớn chẳng thể đeo được nữa, chỉ vì sợ con đi ra ngoài sẽ bị tủi thân.

A Vu chớp chớp mắt, trong lòng vốn đã lo lắng vì bệnh của Thôi Thị, nay thấy tình cảm của bà với nàng thì càng cảm động, thấy mình thực sự không phải với bà và áy náy vô cùng, vì trong lòng nàng chỉ nhớ đến Trưởng Công chúa và chỉ muôn “lấy cắp” tình mẹ từ Thôi Thị mà thôi.

A Vu không thể diễn tả hết lòng cảm kích của mình đối với Thôi Thị, chỉ biết không hài lòng nói: “Mẹ mua mấy thứ đồ chơi này làm gì, lần trước Lý ma ma khuyên mẹ bỏ hai lạng ra mua tổ yến mà ăn thì mẹ không chịu, bây giờ lại tốn bao nhiêu tiền thế này...”

Thôi Thị véo mũi A Vu. “Con mà vui, mẹ nhìn con còn bồ hơn ăn cả nửa cân tổ yến.”

A Vu ôm chầm lấy Thôi Thị, người co lại, gối đầu lên đùi bà. Thôi Thị nhẹ nhàng vuốt tóc A Vu, động tác nhẹ như nước chảy, tình cảm ấm áp đó lấp đầy trái tim A Vu, nàng ngược mắt nhìn Thôi Thị và bà cúi đầu mỉm cười với nàng.

A Vu nhìn Thôi Thị và nghĩ, bà cũng là mẹ của nàng, Trưởng Công chúa cũng vậy. A Vu đưa má mình cọ vào lòng bàn tay Thôi Thị. Thôi Thị thở dài, giọng cung nựng: “A Vật, ôi A Vật của ta.”

A Vu biết Thôi Thị và Vinh tam gia đang giận nhau. Vinh tam gia mặc dù không đến chố Vương di nương nhưng mấy ngày nay cũng không về phòng chính.Thêm nữa, trong một tháng, số ngày gọi Vương di nương đến hầu hạ cũng nhiều hơn.

A Vu không khuyên nỗi Thôi Thị, mỗi lần nàng khuyên chỉ khiến cho bà thêm bức. Có điều may mà giận dỗi nhau hơn mười ngày, cuối cùng Vinh tam gia cũng làm lành với vợ, ít nhất là thể hiện ở vẻ bên ngoài.

Hôm nay, A Vu đến phòng thăm Thôi Thị, thấy bà ho ngày càng nặng, sắc mặt vàng vọt, có dấu hiệu của bệnh nặng, vậy mà bà vẫn dựa người vào cửa sổ, trong tay cầm khung thêu.

A Vu bước đến giằng lấy khung thêu. “Mẹ đúng là chẳng ra sao, bệnh đã như vậy rồi mà còn không đi nghỉ sao?”

Thôi Thị thấy con bước vào, cố nặn ra một nụ cười, “Ồ, mới bé tí mà đã quản cả bà mẹ này rồi đấy.”

“Chẳng lẽ con nói không đúng sao?” A Vu bực bội đáp.

Thôi Thị không tranh luận với con, bà lấy một chiếc áo mới thêu có hoa văn hình cành đào đỏ tinh tế, tươi tắn ra rồi sau đó ướm lên người A Vu. “Üm, rất vừa.”

A Vu nhìn chiếc áo, cái áo này không biết đã tôn biêt bao đêm của bà. Hoa văn phức tạp đã dành, chỉ thêu cũng phải đến mười mấy màu, từ màu hồng đậm đến màu trắng nhạt. Thôi Thị cũng biết tính cách của A Vu nên còn làm một đường khâu thắt ở eo rất tỉ mỉ, cho dù mùa đông lạnh mặc vào cũng rất đẹp. Cái này rất hợp ý A Vu, bởi nàng luôn chán nản về vóc dáng mập mạp, thấp lùn của mình.

Ngón tay của A Vu chạm lên những đường tinh xảo nhưng trong lòng không cảm thấy vui vẻ, trái lại nghẹn ngào nói: “Mẹ đang làm cái gì vậy, mẹ đang bị ôm thế mà cứ để lao lực tinh thần, giờ lại là mùa đông, mẹ không cần con và các ca ca nữa phải không?”

Thôi Thị lau nước mắt cho A Vu. “Con nói năng hò đồ gì thế, sao mẹ lại không cần các con chứ.” Rồi sau đó bà lại thở dài. “Sinh lão bệnh tử, đã là số mệnh rồi thì tránh cũng không được.”

A Vụ lắc đầu, nước mắt lưng tròng. “Không phải, không phải, con biết mẹ chỉ bị tâm bệnh. Thực ra, thực ra...”

Gương mặt Thôi Thị bỗng cứng đơ, bà biết A Vụ định nói gì.

A Vụ lại nói tiếp: “Mẹ à, nếu mẹ ghét Vương di nương đến thế thì tìm một lý do nào đó bán cô ta đi là được, hà có gì phải giày vò bản thân như vậy.”

Thôi Thị rất lâu không lên tiếng, cuối cùng mới thở dài một hơi. Thời gian này, ngày nào ở cạnh Thôi Thị, dù chỉ khoảng nửa canh giờ thôi nàng cũng thấy Thôi Thị thở dài đến chục lần.

“Con còn nhỏ nên không hiểu chuyện đâu, đây không phải là vấn đề của Vương di nương, mà là cha con...” Thôi Thị vừa khóc vừa nói. “Nếu như cha con, ông ấy... thì có mười Vương di nương ta cũng không đau lòng như thế.”

Yêu cầu của Thôi Thị đã làm khó A Vụ, A Vụ có cách để đuổi hơn chục Vương di nương, nhưng chẳng thể nào quản được trái tim và đôi chân của Vinh tam gia.

Dung nhan của Thôi Thị ngày càng tiêu tụy, xuống sắc, A Vụ nhìn thấy rõ, trong lòng rất buồn, nhưng lại không có cách nào san sẻ được. Nàng vừa giận sự mềm yếu của Thôi Thị vừa giận sự bất lực của mình.

Tối hôm đó, sau khi chứng kiến trận tuyết lớn thứ ba rơi vào mùa đông năm nay, A Vụ mang đàn ra gảy trước cửa sổ.

Tiếng đàn vang lên buồn bã, bên ngoài có tiếng bước chân lao xao trên tuyết. Một người dáng vẻ xinh đẹp khoác chiếc áo có lớp lót trong là lông thỏ xám, lớp lót bên ngoài bằng gấm hình chim công xanh từ xa bước đến.

A Vu ngảng đầu nhìn Vương di nương đang đứng ngoài cửa sổ.

Vương Thị còn trẻ, dù ngũ quan không được tinh tế, sắc nét như Thôi Thị nhưng dù sao cũng tươi tắn hơn, giờ lại được ở bên cạnh Vinh tam gia nên vẻ xinh đẹp càng như bông tường vi đang hé nụ, cũng giống như quả mận đào nặng trĩu trên cành.

“Khúc *Hồi tà dương* thật là hay!”

Lông mày A Vu giật giật. “Sao di nương biết đó là hồi tà dương?”

Trên đời này vốn không có khúc nào là *Hồi tà dương*, tiếng đàn của A Vu đánh theo cảm hứng tâm trạng, nhưng đúng là hôm nay nàng đánh đàn để hồi ánh tà dương. Trong tiếng đàn, A Vu muốn hỏi tà dương tại sao lại lặn về phía tây, để cho bóng tối bao phủ, để cho tuyết rơi đầy.

“Trong tiếng đàn của lục tiểu thư, nô tỳ nghe ra được ánh rực rỡ của buổi chiều tà, cũng nghe được sự luyến tiếc, lưu luyến của lục cô nương với chiều tà. Ánh mặt trời buổi chiều đang đẹp đẽ là thế mà thoát cái đã phủ bóng tối, tuyết đã rơi.”

Đúng là gấp được tri âm, trên gương mặt A Vu để lộ nụ cười đáng yêu.

“Nô tỳ thực sự không ngờ cô nương còn nhỏ tuổi như vậy mà khả năng gảy đàn thật điêu luyện, nô tỳ chưa từng thấy ai đàn hay như cô nương.” Vương di nương khen ngợi rất chân thành, vì lời cô ta nói là sự thật. Trong đám “Ngựa gầy Dương Châu” có sư phụ chuyên dạy đàn, bọn họ cũng khắc khổ học tập, trong số đó cũng có những người xuất sắc, Vương di nương tự thấy trình độ đàn của mình cũng không đến nỗi nào. Nhưng hôm nay nghe tiếng đàn trong đêm gió tuyết thế này, cô ta mới biết trên đời này còn biết bao người tài khác. Vinh tam gia tài hoa xuất chúng, không ngờ lục tiểu thư ăn nói lạnh lợi cũng giỏi đàn đến thế, thật không hổ là con gái của ngài ấy.

Nụ cười trên gương mặt A Vu càng trở nên xán lạn, giống như Bá Nha gấp được Tử Kỳ để chia sẻ bản nhạc *Cao lưu sơn thủy*, chỉ có điều nàng quên không mời Vương di nương vào phòng uống chén trà nóng.

Vương di nương cũng biết thân phận mình nên A Vu có nhất thời không mời cô, cô cũng không cảm thấy lạ.

Vương di nương đi khỏi, Tử Phiến tò mò bước đến, hỏi: “Tiểu thư đàm khúc *Hồi tà dương* thật ạ?”

Sắc mặt A Vu trở nên trầm tư, nàng gật đầu với Tử Phiến.

“Di nương này thật lợi hại, lần đầu tiên có người nghe hiểu tiếng đàn của tiểu thư, lại còn nói ra được cả tên nữa.” Tử Phiến vẻ khâm phục, giờ thi đã học được một ít chữ, đọc được một vài bài thơ, thế nên rất khâm phục tài nữ.

A Vu phát ra tiếng thở dài không phù hợp với độ tuổi của mình chút nào. “Đúng vậy, thật là lợi hại.”

Sự hiểu biết về tiếng đàn của Vương di nương đã đánh một hồi chuông cảnh giác trong lòng A Vu, một người con gái xinh đẹp như hoa như vại, Vinh tam gia liệu có thể trụ được bao lâu? Nghe nói chuyện hòng tự thiêm hương^[1] trong đêm cũng đã từng xảy ra rồi.

[1]. *Hòng tự thiêm hương*: Nghĩa gốc là thư sinh trong thời gian dùi mài kinh sử có người đẹp bên cạnh đốt thêm hương. Ở đây ám chỉ việc con gái đẹp ở bên cạnh nam nhân hầu hạ sớm tối.

Mấy hôm sau, Vương di nương đích thân mang tặng A Vu hai đôi tất. Loại tất này được may từ loại vải của Tam Hoa Tùng Giang hảo hạng, đi rất thoải mái. Tay nghề của Vương di nương cũng rất khéo, cô ta còn làm một đôi quả cầu bông nhỏ, trông rất đáng yêu. Cho dù A Vu không phải là một

tiểu cô nương thuần túy thì nàng cũng phải khen trình độ khéo léo của Vương di nương.

“Đa tạ di nương, trời lạnh thế này mà di nương vẫn may tất cho ta, làm ta rất áy náy.” A Vu mỉm cười.

Trên gương mặt của Vương di nương lộ ra nét ngạc nhiên, thái độ của A Vu rất gần gũi, hòa nhã, không có phản ứng như cô ta tưởng tượng. Trong giọng nói của lục tiểu thư còn tỏ ra chút thông cảm.

“Có gì đâu, lão gia và phu nhân đã cho ta một chỗ dung thân, không để ta phải lang thang, phiêu dạt nên ta vô cùng biết ơn. Thường ngày ta cũng không có việc gì quan trọng nên muôn làm mấy thứ này để tỏ tấm lòng thành của mình với lão gia, phu nhân, ca nhi và tỳ nhi. Chỗ lão gia và phu nhân ta cũng đã gửi đồ đến rồi, đương nhiên không thể quên mang cho cô nương được.”

Vương di nương đúng là rất biết nói nǎng.

Tử Nghiên, Tử Phiến đứng bên cạnh liên tiếp gật đầu, thấy vẻ mặt cô ta chân thành cũng nghĩ cô ta là người tốt.

A Vu nhận lấy tất, khen Vương Thị khéo tay.

Vương di nương nhận thấy vẻ lạnh nhạt trên gương mặt A Vu nên biết ý không ngoi thêm mà xin cáo lui.

Vương di nương đi khỏi, Tử Nghiên liền cầm đôi tất lên khen: “Đường kim mũi chỉ tỉ mỉ, thái độ cũng khéo léo, tiểu thư, hai quả cầu bông này đáng yêu quá!”

“Ban đầu nô tỳ cũng nghĩ cô ta là người xấu nên để tâm cũng lâu mà không thấy cô ta có động tĩnh gì. Giờ trông cô ta có vẻ cũng là người lương

thiện.” Tử Phiến cũng bắt chước A Vu vẻ người lớn.

“Cô ta lương thiện thế nào cơ?” A Vu hỏi.

“Đạo trước, lão nương của Thúy Nhi quét sân cho nhà chúng ta, vì đường tron trượt do tuyết rơi nên bị ngã, Thúy Nhi đã khóc ở trong sân, Vương di nương nghe thấy liền cho cô ta một đồng bạc, bảo cô ta đem về mời đại phu chữa chân cho mẹ.” Tin này Tử Phiến biết rõ nhất.

A Vu “ồ” lên một tiếng.

“Còn nữa, hôm qua, tiểu nha hoàn hầu hạ bên cạnh Vinh tam gia muốn tặng tỳ tỳ hắn một chiếc áo khoác ngoài, người tỳ này hiện đang trực ở trong sân nhà chúng ta, hắn không vào được bên trong, cũng là do Vương di nương sai nha hoàn đi giúp hắn.”

A Vu lần này không “ồ” nữa mà đứng dậy nói: “Đi, chúng ta đến phòng của phu nhân.”

Tử Nghiên kinh ngạc kêu lên: “Muộn như vậy, có lẽ phu nhân cũng đã đi nghỉ rồi, tối nay tuyết lại rơi nhiều, tiểu thư đừng ra ngoài nữa, cẩn thận kẻo nhiễm lạnh đây.”

A Vu lúc này cảm thấy rất nóng ruột, không thể đợi thêm một khắc nào nữa. “Đưa lò sưởi cầm tay cho ta, ta sẽ tự đi.”

Đèn trong phòng Thôi Thị vẫn chưa tắt, A Vu nhẹ nhàng bước vào. Tiểu nha hoàn hầu hạ nàng cởi bỏ giày. A Vu bước vào gian phòng trong thì thấy Thôi Thị đang chuẩn bị đi ngủ.

Nghe tiếng ho của Thôi Thị, Lý ma ma nói: “Phu nhân ho nặng quá, phải tìm đại phu xem thế nào thôi.”

“Xem cái gì mà xem, có gì đâu mà xem, cứ chết đi là sẽ khỏi thôi.”

“Sao phu nhân cứ làm khổ mình như vậy, người đừng nói thế nữa, ca nhi, tỷ nhi sẽ thế nào chứ? Người xem, tam gia tối nay cũng không đến phòng người mà lại ở thư phòng đây!”

Tiếng khóc của Thôi Thị vọng vào tai A Vụ. “Bà thì biết gì chứ. Con người của ông ấy mặc dù không ở phòng này thì trái tim vẫn nhớ đến cô ta, cho dù có ở phòng ta thì trái tim vẫn không ở đây, ta không biết hòng tú thiêm hương, không biết chơi cờ, đọc sách, pha trà, ta cũng không hiểu tiếng đàn này nọ.”

A Vụ thấy khoe mắt cay cay, đứng một lúc rồi lặng lẽ bước ra ngoài.

Gió lạnh thổi vào mặt rát buốt, nhưng lòng A Vụ lại thấy mát lạnh vì nàng đã thấu suốt được nhiều điều.

Thôi Thị đã bệnh đến mức không thể bước ra khỏi cửa và phải luôn có người ở bên chăm sóc bà. Thà tìm cách cắt đứt mọi nguyên nhân khiến bà đau khổ, còn hơn là chứng kiến bà đau khổ mà không rõ nguyên do. Sau này cho dù có trăm vạn chuyện về Vương di nương thì A Vụ thầm nghĩ nàng cũng sẽ ngăn chặn bằng hết để cho Thôi Thị hồi phục lại sinh khí như trước.

Thực ra A Vụ là người tin vào quỷ thần. Lúc đầu, vì bệnh của A Vụ, Trưởng Công chúa đã từng cầu Thần bái Phật, tích đức khắp nơi, không bao giờ làm chuyện ác, thế nên A Vụ cũng học theo bà. Kiếp này được tái sinh làm người, A Vụ càng tin vào sự tồn tại của quỷ thần, càng không muốn tùy tiện làm tổn thương ân đức, vì thế khi nhìn thấy Thôi Thị đau khổ tột cùng, nàng cũng không muốn ra tay với Vương di nương.

Nhưng dã tâm của Vương di nương rất lớn, tuy đã nhiều ngày trôi qua mà vẫn không hề để lộ “đuôi cáo”. Thôi Thị thì từng ngày sống trong giày vò,

đau khổ. A Vu nắm chặt lò sưởi cầm tay, thầm nhủ mình phải bảo vệ bà mới được. Trên đời này, người ngốc thường hưởng phúc. Nàng từng nói Thôi Thị tuy ngốc nhưng cũng có cái phúc của kẻ ngốc.

A Vu nhìn lên bầu trời tuyết đêm tự cười nhạo mình, thật đáng đời cho cái số nàng luôn phải vất vả, lo lắng.

Tại sao Vương di nương lại chạm đến giới hạn chịu đựng cuối của A Vu, đó là vì cô ta quá “lương thiện”.

Một người khi được mọi người khen ngợi thì ấn tượng đầu tiên đem lại cho A Vu chính là: Người đó không thể tốt như vậy được. Nàng cho rằng người như vậy hoặc là đại gian hoặc là đại thiện, mà tỷ lệ của về sau thì quá ít ỏi.

Bản phận của một di nương là ở trong phòng mình, rụt rè, không muồn gây chuyện, đương nhiên không thể tùy tiện cho ai tiền, hoặc tùy tiện giúp một tên nhóc ngoài phủ đưa đồ cho nha hoàn ở trong phủ được. Mà nha hoàn mà cô ta giúp lại chính là người trong phòng của Thôi Thị, còn cậu nhóc đó lại chính là người bên cạnh Vinh tam gia. Việc thu phục “nhân tâm” như vậy nếu không là có tâm địa xấu xa thì cũng là mưu đồ thâm sâu, lo trước tính sau. A Vu ghét nhất và cũng sợ nhất loại người này.

Lần trước A Vu gảy đàm trong đêm tuyết, Vương di nương chỉ bằng một câu đã nói ra hết tâm trạng của A Vu khiến nàng bắt đầu cảnh giác, đúng là người đẹp lợi hại. Nếu A Vu là Vinh tam gia, với sự mềm mại, dịu dàng của Vương di nương, e rằng nàng cũng không chống trả nổi.

Thôi Thị tuyệt đối không phải là đối thủ của Vương di nương.

Giờ tâm địa của Vương di nương chưa thể hiện rõ, nhưng A Vu không muốn đồ thêm dầu cho cô ta. Vương di nương vốn định cắn răng chịu đựng,

ngầm ngầm bám rẽ vững chắc trong cái nhà này ba đến năm năm, sau đó mới giờ thủ đoạn. Không những thế, đến lúc đó Vinh tam gia còn thăng quan tiến chức, thế giới bên ngoài không chừng sẽ là của cô ta. Nhưng A Vu không thể để Vương di nương tiếp tục chiêu “mưa dầm thấm lâu” như vậy được nữa.

“Phải uy hiếp thì mới biết được, nếu thực sự lương thiện thì âu cũng là số mệnh của cô ta, nhưng nếu là giả thì cũng không thể trách mình không niệm tình được.” A Vu thầm nhủ. Đương nhiên A Vu cũng nắm chín phần chắc chắn rằng trên đời này có mấy ai uy hiếp được người tốt, nhưng còn người thông minh thì lại rất dễ uy hiếp.

“Cô nương, làm như vậy có thỏa đáng không, có cần nói với phu nhân không?” Khúc ma ma nhìn A Vu với vẻ khó xử. Khúc ma ma cũng là người của phòng Thôi Thị, không được trọng dụng bằng Lý ma ma nên chỉ quản vài việc không quan trọng.

“Đừng nói với phu nhân, giờ người đang bị bệnh, không nên để người lo lắng thêm.” A Vu nghĩ nếu như để Thôi Thị biết chuyện này thì sự trù tính của nàng sẽ là vô ích.

“Nhưng... nhưng...” Khúc ma ma vẫn còn do dự.

Đúng là chủ nhân thế nào thì nô tài thế đó, có làm một chút chuyện cỏ con cũng không có gan. A Vu đành phải bung chén trà lên rồi nói: “Bảo bà đi thì bà cứ đi, mọi thứ đã có ta lo, lẽ nào đợi tiện nhân đó sinh con ra làm mẹ ta tức chết bà mới vui, hay bây giờ bà muốn đến ôm chân của Vương di nương?”

Miệng thì mắng người thật đấy, nhưng trong lòng A Vu lại niệm Phật, lạy Phật tha tội, tha tội, nàng không muốn mắng người, thực sự nếu như không quát mắng dọa nạt Khúc ma ma này thì bà ấy sẽ không dám đi. Làm

nô tỳ mà không chia sẻ nỗi lo của chủ, đợi định làm Bồ Tát chắc!

Khúc ma ma do dự hồi lâu, rốt cuộc thì bà ta cũng không thể khuyên nhủ được tiểu chủ tử này, đúng là càng lớn thì tâm tư càng linh hoạt.

“Sao tiểu thư không tìm Lý ma ma?” Tử Phiến đứng phía sau hỏi. So với Khúc ma ma, Lý ma ma tận tâm với Thôi Thị hơn, làm việc cũng dứt khoát hơn.

A Vu chậm rãi nói: “Nếu để Lý ma ma đi làm việc này, mẹ có nói không biết thì người khác cũng không tin, huống hồ... Huống hồ nếu để Lý ma ma làm việc này sau lưng mẹ, bà ấy lại là người tín nhiệm nhất của mẹ, chỉ sợ sau này mẹ nghĩ lại sẽ thấy đau lòng.” A Vu đúng là luôn nghĩ cho Thôi Thị rất chu đáo.

Có điều, A Vu cũng không yên tâm về Khúc ma ma, đưa mắt ra hiệu cho Tử Phiến. Tử Phiến biết ý, đi tìm hai nha hoàn to cao cùng với Khúc ma ma đến phòng Vương di nương.

“Ma ma, bà có ý gì vậy?” Vương di nương kinh ngạc nhìn bát thuốc đen ngòm trước mặt mình.

“Đây là canh tránh thai, lão gia bảo di nương dùng.” Khúc ma ma nói xong cũng thấy chột dạ.

Vương di nương là loại người nào chứ, tất nhiên nhìn ra sự bối rối của Khúc ma ma, cô ta không tin Vinh tam gia lại cho mình uống loại canh này. “Không, ta không tin, lão gia sao có thể nhẫn tâm như vậy được?” Vương di nương khóc lóc vô cùng thương tâm, khiến Khúc ma ma nhìn thấy cũng không chịu nổi.

“Di nương nên uống đi thì hơn.” Ai bảo cô chọc giận tiểu thư chứ, Khúc

ma ma khuyên nhủ.

Vương di nương lắc đầu. “Ta không tin, ta không tin, có phải là phu nhân không, có phải phu nhân sai bà đến đây không, ta, ta...” Vương di nương đấm ngực thùm thụp, cảm giác đau lòng muôn chêt. “Phu nhân đã có hai ca nhi rồi, lại có một tý nhi, nhưng còn ta, ta nghĩ đời này còn có một tia hy vọng...”

Khúc ma ma không chịu nói ra càng khiến Vương di nương khăng định chuyện này là do Thôi Thị sai bảo.

“Di nương nên uống ngay đi, đừng để bọn ta phải động thủ.” Xuân Sam là nha hoàn to con, có dã tâm, lúc này chính là cơ hội để thị thể hiện sự trung thành của mình, so với Khúc ma ma, thị làm việc cỗ gắng hơn nhiều.

Vương di nương lắc đầu. “Không, ta không uống, ta muốn đến gấp phu nhân nói chuyện.”

Xuân Sam đưa mắt liếc nhìn Xuân Thủy, hai người giữ chặt lấy Vương di nương muôn cô ta uống thuốc. Tinh Minh đứng bên cạnh sợ hãi đến nỗi hồn vía lên mây, lôi vạt áo Xuân Sam, kêu to: “Di nương, di nương, các ngươi định làm gì vậy?”

Tinh Minh vẫn còn nhỏ, sức khỏe sao băng được Xuân Sam, Vương di nương yếu điệu cũng chẳng phải là đối thủ của Xuân Sam nên bị ép uống hết bát thuốc, còn Tinh Minh đứng bên cạnh thì bị Xuân Thủy bịt chặt miệng.

Cho uống xong thuốc, Khúc ma ma cùng Xuân Sam, Xuân Thủy trở về. Tinh Minh vội chạy đến ôm chầm lấy Vương di nương khóc lóc: “Di nương, di nương ơi...”

Vương di nương lúc này không khóc mà lại bật cười khiến Tinh Minh

bị dọa cho ngây ngốc, lo lắng gọi: “Di nương...”

Vương di nương vuốt tóc Tinh Minh, nói: “Tinh Minh ngốc, đừng khóc, ngươi nên vui mừng mới phải chứ!”

Đương nhiên là vui rồi, Vương di nương vui đến nỗi muốn nhảy cẳng lên ấy chứ. Cô ta biết Thôi Thị là một người hiền lành, tính tình cũng tốt, ôn tồn dịu dàng, thế nên đã giữ chặt được trái tim Vinh tam gia. Dung mạo của mình như vậy, nhưng lão gia cũng chỉ đến những lúc nhàn rỗi, một tháng có khi chỉ đến một, hai ngày.

Thôi Thị càng lương thiện thì càng không thể tìm ra lỗi làm gì và Vương di nương càng không cách nào đối phó được. Đúng là trời thương cô ta mới để cho Thôi Thị gây ra chuyện này, xem lần này bà ta giả bộ hiền đức, lương thiện trước mặt Vinh tam gia thế nào!

Uống canh tránh thai ư, đâu phải uống vào là cả đời không sinh được nữa, dù sao cô ta cũng không vội. Hai mắt Vương di nương sáng bừng, bàn tay nắm chặt, cô ta đợi mấy tháng thế là đã đủ rồi.

Xuân Sam, Xuân Thủy đến chỗ A Vu bẩm báo, nàng hào phóng sai Tử Nghiên thưởng công cho hai người. “Sau này chỗ Vương di nương vẫn phải nhờ đến hai ngươi nữa đấy.”

Xuân Sam vội vàng tỏ ý trung thành. “Cô nương yên tâm, bọn nô tỳ nhất định sẽ để ý đến.”

A Vu gật đầu.

“Tiểu thư, chuyện này...” Tử Nghiên đứng bên cạnh lo lắng, đây không phải là chuyện mà một cô nhóc nên làm, gây ra chuyện lớn, chủ tử của thị cũng không được yêu mến nữa, mà chủ tử của thị cũng thật nhẫn tâm.

Tử Nghiên thực sự không hiểu, đánh không chết rắn có khi rắn còn quay lại cắn người ấy chứ. A Vụ đã hạ quyết tâm bảo vệ Thôi Thị đương nhiên sẽ không cho phép Vương di nương có cơ hội “cắn càn”.

“Không sợ.” A Vụ tràn đầy tự tin, dịp này cũng là cơ hội để thử Vinh tam gia, những người chồng đóng vai phản bội trong vở kịch A Vụ từng nghe qua rồi.

Vương di nương lúc uống thuốc kêu gào khóc lóc một hồi, sau đó thì im hơi lặng tiếng, không một động tĩnh. A Vụ nghe Tử Phiến trở về nói vậy thì chỉ mỉm cười, mọi việc đúng như A Vụ dự đoán.

Buổi chiều A Vụ phải ngủ một giấc thật ngon, buổi tối mới có sức để xem kịch và diễn kịch.

Đến tối, Vinh tam gia về phủ, Vương di nương liền đến phòng Thôi Thị thỉnh an. Theo lý mà nói, Thôi Thị đã miễn cho cô ta thỉnh an buổi tối từ lâu, ai mà chịu được cảnh một cô nương xinh đẹp như hoa như ngọc đứng ở phòng mình liếc mắt đùa tình với chồng mình chứ!

Vương di nương quả thật cũng an phận mấy tháng liền, buổi tối không có mặt mũi nào đến làm phiền Vinh tam gia và Thôi Thị, nhưng tối nay cô ta đã có chỗ dựa nên không còn lo sợ gì nữa, còn A Vụ cũng buông lỏng để cô ta làm vậy. Nha hoàn canh cửa vừa đi ngủ, thế nên Vương di nương mới thuận lợi vào được phòng của Thôi Thị.

“Nô tỳ thỉnh an lão gia, phu nhân.” Vương di nương vừa bước vào phòng đã quỳ xuống.

Vinh tam gia bỗng tỏ ra bối rối, chuyện Thôi Thị không thích Vương di

nương bà cũng chẳng giấu giếm gì chồng, hai người họ vì chuyện này mà đã nhiều lần giận nhau, vì Vương di nương hiền dịu xinh đẹp, lại biết thi họa mới khiến cho Vinh tam gia có chút thương hoa tiếc ngọc, mỗi tháng đến một, đôi lần, nhưng ngài cũng dặn dò Vương di nương không nên đến làm phiền Thôi Thị, vừa là tốt cho Thôi Thị, cũng là tốt cho Vương di nương.

“Sao ngươi lại đến đây?” Giọng Vinh tam gia có chút lạnh nhạt.

Một nỗi ám úc, chua xót đè nặng trong lòng ngực khiến nước mắt Vương di nương dâng đầy, cô ta nhìn Vinh tam gia với vẻ tủi thân, đáng thương.

Vinh tam gia bị cô ta nhìn đến nỗi chột dạ, lại nhìn thấy mùa đông lạnh lẽo thế này mà Vương di nương chỉ mặc có một chiếc áo kép màu lam hồng thêu hoa mai bó sát người, tỏ ra đáng thương, đáng vè động lòng người, bầu ngực pháp phồng nhìn như muốn thiêu đốt mắt người khác, trông vừa đáng yêu vừa đáng thương khiến Vinh tam gia không nỡ mắng mỏ.

Thôi Thị vừa nhìn thấy Vương di nương đã muốn ghen “rụng răng”, chỉ biết căm hận liếc nhìn cô ta được Vinh tam gia đỡ dậy.

Vinh tam gia cười khổ một tiếng, cái cảnh một ông hai bà^[1] này không phải ai cũng chịu được.

[1]. Một ông hai bà: Nguyên gốc tiếng Hán là “Tè nhân chi phúc”, trích từ điển tích: Một người nước Tè có một người vợ và một người thiếp, sau khi ra ngoài thì com no rượu say mới về nhà, nói với vợ và thiếp rằng đã ăn cơm với những phú quý bên ngoài. Có lần, vợ và thiếp theo sau rình chồng mới biết, chồng mình đã xin cơm cúng tế mồ mả để ăn.

“Nô tỳ đến cầu xin phu nhân rủ lòng thương nô tỳ. Tâm lòng của nô tỳ với phu nhân và lão gia sáng như nhật nguyệt. Từ nhỏ nô tỳ đã cõi cút đáng thương, giờ được lão gia, phu nhân thu nhận, nô tỳ cảm kích vô cùng, chỉ mong làm trâu làm ngựa báo đáp công ơn của lão gia, phu nhân. Nô tỳ cũng

là phận đàn bà mệnh khổ, cầu mong phu nhân thương xót, để cho nô tỳ có một mụn con, nô tỳ sẽ nuôi dạy nó hiếu kính với lão gia, phu nhân.” Vương di nương dập đầu lia lịa xuống đất.

Mặc dù Thôi Thị hận Vương di nương cướp Vinh tam gia, nhưng dù sao bà cũng là người lương thiện, không nỡ chứng kiến cảnh này. “Ngươi đừng dậy nói, sao phải như vậy chứ?”

Khi Vương di nương ngẩng đầu lên thì trán đã thâm tím. Cô ta lê gối đến quỳ dưới chân Thôi Thị, khóc lóc ôm lấy chân bà. “Cầu xin phu nhân cho phép nô tỳ được sinh một mụn con, nô tỳ sẽ không có bất cứ đòi hỏi gì khác.”

“Di nương, di nương ơi...” Tinh Minh đi theo Vương di nương vào cũng quỳ cạnh Vương di nương khóc lóc, một mực cầu xin Thôi Thị. “Cầu xin phu nhân, cầu xin phu nhân, di nương con cũng là người đáng thương trên đời này không còn người thân nào nữa, chỉ mong có một mụn con để cậy nhờ. Phu nhân giờ đã phúc lộc song toàn, ca nhi, tỷ nhi lại thông tuệ hiếu thuận, cầu xin phu nhân cho di nương con chút hy vọng đi ạ, nếu không, nếu không di nương con thực sự không thể sống tiếp được.”

Trong phòng đột ngột vang lên tiếng khóc lóc sụt sùi của Vương di nương và nha hoàn Tinh Minh. Cứ như thế nếu Thôi Thị không cho phép Vương di nương sinh con thì trời đất không dung thứ vậy

“Thế này là thế nào?” Vinh tam gia chưa hiểu đầu đuôi việc khóc lóc của hai người ra sao.

Vương di nương không nói năng gì, chỉ lặng lẽ nhìn Vinh tam gia với đôi mắt đỏ mọng. Cô ta khóc như hoa lệ gặp mưa, sương rơi trên đóa hải đường, trông vô cùng phong tình như thế đã tập luyện rất nhiều lần rồi vậy.

Tinh Minh đương nhiên không có kỹ năng đó, nước mũi chảy ra tèm

lem. “Hôm nay phu nhân sai người mang đến một bát thuốc tránh thai, nói rằng lão gia bảo di nương uống, di nương không muốn uống, thế là Khúc ma ma liền ra tay ép di nương phải uống.”

“Sao có thể thế được?” Vinh tam gia vô cùng kinh ngạc.

Thôi Thị cũng rất kinh ngạc, vội vàng nói với Vinh tam gia: “Thiép không làm chuyện áy.” Cho dù Thôi Thị có chua xót, ghen tuông cũng tuyệt đối không làm ra những chuyện này, dù cho đó là di nương thì đứa trẻ sinh ra vẫn là máu mủ của Vinh tam gia. Huống hồ cả Vinh tam gia và Thôi Thị đều là con của vợ lẽ, càng biết tầm quan trọng của con cái đối với thiếp thất, họ cũng từng chịu đau khổ, đâu có thể lại trút nỗi khổ đó sang cho người khác.

“Nô tỳ tự biết mình xuất thân hèn kém, không nên có vọng tưởng này, chỉ vì lão gia thương hại nô tỳ, cho nô tỳ một chốn dung thân, nô tỳ luôn mong muốn báo đáp lão gia, chỉ cầu mong cho nhà cửa thêm đông vui nên kiếp này cũng có chút hy vọng. Nô tỳ biết phu nhân không ưa nô tỳ, chỉ xin phu nhân cho nô tỳ có một đứa con, sau này nô tỳ sẽ không bước ra khỏi phủ một bước.” Vương di nương dùng chiêu nhượng bộ hết lần này đến lần khác để cho thấy Thôi Thị lòng dạ hẹp hòi đến mức nào.

Với chuyện canh tránh thai, Vương di nương cũng đoán được lòng dạ của Vinh tam gia, nếu không ngay từ đầu họ đã phải đưa nàng uống canh đó rồi mới đúng. Vinh tam gia vốn là con vợ lẽ, Vương di nương khẳng định, Thôi Thị làm vậy chỉ khiến lòng Vinh tam gia thêm nguội lạnh. Không phải bà là người dịu dàng, hiền thực ư, chính cô ta sẽ khiến cho Vinh tam gia thấy rằng bà giả vờ giỏi cỡ nào.

“Y Lan!” Vinh tam gia quay đầu nhìn Thôi Thị. Cũng không thể trách Vinh tam gia nghi ngờ Thôi Thị, thực ra trong ngôi nhà này còn ai có thể đưa canh tránh thai cho Vương di nương ngoài bà. Phía lão thái thái có khi còn

muốn Vương di nương lập tức có thai ngay áy chứ, thế nên bà ta không thể ra tay với Vương di nương được.

“Không phải thiếp.” Đối diện với sự nghi ngờ của Vinh tam gia, Thôi Thị vừa cuồng vừa bức.

“Là con đây.” Nghe đến đây, A Vụ vén rèm bước vào phòng.

“A Vật!”

“Lục tiểu thư!”

Mọi người ở đó đều thảng thốt kêu lên.

A Vụ bước đến chỗ Vinh tam gia, kéo ống tay áo của ông, giọng nũng nịu: “Cha, con rất thích Vương di nương, con không cho di nương sinh em bé đâu, sau này di nương chỉ được đối tốt với một mình con thôi.”

A Vụ mặc kệ người khác kinh ngạc đến thế nào, nói tiếp: “Cha, Vương di nương nghe hiểu tiếng đàn của con, hôm đó con đánh một bản nhạc, di nương vừa nghe đã hiểu ngay. Ngày xưa, Du Bá Nha và Chung Tử Kỳ cũng chỉ đến thế mà thôi.”

A Vụ lại nhắc đến chuyện váy vóc, còn đem cả chuyện Vương di nương thêu tắt cho mình ra kể. “Cha xem, đây là tắt mà di nương cho con đây, vừa ấm lại rất xinh xắn.”

A Vụ bước đến kéo tay của Vương di nương, rồi lại kéo tay của Vinh tam gia, nũng nịu nói: “Con muốn cha mẹ và cả di nương yêu con, chỉ được yêu con thôi. Con không muốn di nương sinh em bé đâu.” A Vụ ngẩng đầu lên nhìn Vinh tam gia với ánh mắt làm nũng.

Hôm nay A Vụ mặc chiếc áo kép nhỏ màu đỏ thêu hoa văn phúc thọ hỷ,

chiếc váy xếp nếp màu vàng nhạt, trước ngực đeo sợi dây có chiếc khóa tròn lồng hệt như một đứa trẻ ngây thơ, hồn nhiên, quen được chiều chuộng.

Trẻ con thường ích kỷ, chỉ muốn cả nhà yêu thương mình, cảnh này A Vu diễn vô cùng sống động, xuất sắc.

Vinh tam gia không tin lời A Vu, còn Thôi Thị thì cảm thấy tồn thương đôi chút, bà không ngờ A Vu lại thích Vương di nương.

A Vu không hy vọng giàu được Vinh tam gia, nàng làm thế này vì muốn cả nhà biết rằng, nàng không có tâm tư độc ác, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ bướng bỉnh chưa lớn mà thôi. Dùng khuôn mặt này tạo ra cái cớ nào đó để nhẫn nhű với mọi người là được, vì không ai muốn xé rách tờ giấy mỏng cuối cùng. Nếu xé rồi thì sẽ không còn trở lại nguyên vẹn như trước được nữa.

“Cha, cha nói xem như thế có được không?” A Vu kéo tay cha, ánh mắt chờ đợi.

Vương di nương không ngờ việc mà mình muốn lấy lòng A Vu lại chính là tự lấy đá ném chân mình. Cô ta vội vàng nói: “Lục tiểu thư, nô tỳ dù cho có em bé cũng sẽ luôn coi lục tiểu thư là thứ nhất.”

Vương di nương cũng không muốn xé rách tờ giấy cuối cùng.

Mắt A Vu đã đỏ ửng, dấu môi nói: “Không giống, không giống. Từ nhỏ chúng ta đã được học bài Không Dung nhường lê, cho dù di nương có muốn coi ta là nhất, nhưng khi sinh em bé ra, ta vẫn phải nhường nhịn.”

A Vu quay đầu lại kéo tay Thôi Thị, kích động nói: “Mẹ, con không muốn nhường lê đâu, con muốn ăn quả to nhất cõi, con muốn là con bé nhất trong nhà cõi.”

Thôi Thị vội vàng vỗ vỗ vào tay A Vu rồi ngược mắt lên nhìn Vinh tam gia. Vương di nương thấy Vinh tam gia không tỏ thái độ gì, không đoán được tâm tư của ông, sợ ông nhất thời đồng ý, bèn quỳ xuống trước mặt A Vu, nói: “Lục tiểu thư, không cần cô phải nhường nhịn. Nô tỳ sẽ dạy nó từ nhỏ tôn trọng ca ca, tỷ tỷ, lúc nào cũng coi cô nương là nhất. Nô tỳ... nô tỳ chỉ muốn nếu có một ngày già yếu còn có người nhờ cậy.” Nước mắt Vương di nương cứ thế như mưa khiến người ta phải ái ngại.

A Vu đâu dám nhận lẽ của Vương di nương, nàng vội vàng tránh ra và nói: “Di nương, nếu người già đi, A Vật đương nhiên sẽ chăm sóc cho người, các ca ca cũng sẽ chăm sóc cho người.” Sau đó, A Vu lại ngoanh đầu về phía Vinh tam gia, nói: “Con không muốn có đệ đệ, muội muội nữa đâu cha.” A Vu làm nũng Vinh tam gia. “Huống hồ, nếu di nương có em bé, đệ đệ muội muội đó lại phải do mẹ dạy dỗ, bây giờ sức khỏe của mẹ cũng ngày càng yếu, làm sao có tinh thần như trước được.” A Vu bắt đầu phân tích lý lẽ.

Vinh tam gia bối rối nhìn Thôi Thị, một sợi tóc mai bạc sáng lên dưới ánh đèn, ông nhìn vào cũng cảm thấy áy náy, chỉ vì một người thiếp mà đã làm tổn thương đến vợ.

A Vu nói rất đúng, nếu sinh con ra lẽ nào lại để ở phòng di nương nuôi nấng, đó cũng là con của ông mà. Ông rất thấu hiểu nỗi khổ của một đứa con vợ lẽ nên không muốn con mình cũng phải chịu đựng cảnh đó. Nhìn sang A Vu, chắc chắn con bé cũng không chấp nhận Vương Thị có thai.

Rốt cuộc thì trái tim của Vinh tam gia vẫn nghiêng về phía vợ và con gái.

“Thôi cũng được, dù sao ta cũng lớn tuổi rồi, lại đã có cả trai lẫn gái. Vương Thị, nàng đứng dậy đi, A Vật đã nói cả rồi, sau này con bé sẽ cùng Giới ca, Ngân ca phụng dưỡng nàng.” Vinh tam gia nói lớn. Thật ra, nguyên

nhân quan trọng nhất là Thôi Thị ngày nào cũng giận dỗi với ông, nêu hôm nay ông không chấp nhận lời đề nghị của A Vụ thì không biết sau này sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa.

Vương di nương chỉ cảm thấy trước mắt mình là một quầng sáng chói lóa, hoa mắt chóng mặt rồi ngất đi.

Thôi Thị vội vàng sai người dùi cô ta về, lại sai người đi bảm với đại phu nhân để lấy thẻ bài đi mời đại phu. Sau đó Thôi Thị còn nói với Vinh tam gia với giọng bao dung: “Ngài đi xem cô ấy thế nào!” là nữ nhân, việc tranh giành một nam nhân là điều không dễ dàng, không thể “đồng cảm” cho nhau được, nhưng đáng tiếc họ đều sống chung dưới một mái nhà.

Lúc Vinh tam gia đến phòng Vương di nương thì cô ta đã tỉnh lại. Cô ta khóc thút thít sà vào lòng Vinh tam gia, ông cũng cảm thấy áy náy nên vỗ vai nói: “Nàng hãy thông cảm cho nỗi khổ của ta, người xưa nói hòa vạn sự hưng. A Vụ nó bướng bỉnh, sau này nàng nên đến đó ít thôi.”

Vinh tam gia là một người thông minh, Vương di nương lấy lòng A Vụ nhằm mục đích gì, ông ít nhiều cũng hiểu rõ.

“Lão gia, còn con cái, lẽ nào thiếp thực sự...” Vương di nương không cam tâm.

Vinh tam gia dịu giọng: “Nàng không phải vội, dù sao A Vật cũng là khuê nữ, vài năm nữa sẽ xuất giá, nàng còn trẻ, đợi khi nó xuất giá rồi, lúc đó mang thai vẫn chưa muộn.” Đầu gối tay áp bao ngày, lại là cô gái xinh đẹp, mềm mại, Vinh tam gia đương nhiên cũng phải suy nghĩ cho Vương di nương. Lời ông nói lúc này rất thật lòng.

Kể cũng đúng, Vương di nương vẫn còn rất trẻ, năm nay mới chưa đến mười sáu, đợi bảy, tám năm nữa, A Vụ xuất giá rồi, cô ta cũng chỉ khoảng hai

mươi ba, hai mươi tư, hoàn toàn vẫn có thể sinh con được.

Nhưng Vương di nương không thể đợi thêm được. Lần đầu tiên nhìn thấy Vinh tam gia vừa tuấn tú vừa ôn hòa, lòng cô ta đã ngả nghiêng, ngày đêm trông ngóng được ân sủng, nhưng thực tế thì gần như ngày nào cũng phòng đơn gối chiếc. Cô ta muốn viện một lý do để tìm ông cũng không có. Cô ta nghĩ nếu như sinh một đứa con, cho dù là trai hay gái thì cũng có thể mượn cớ bảo ông đến thăm con...

Thôi Thị là người hiền lành, trong lòng dù có đắng như nuốt phải hoàng liên thì cũng cắn răng mà nuốt trôi, Vương di nương nghĩ, đối phó với bà không khó chút nào.

Nào ngờ đến hôm nay mới vỡ lẽ, ngay cả một tiểu cô nương cũng quản việc thê thiếp của cha. Mà lục tiểu thư này còn viện ra lý do rất hùng hồn. Cô nhóc đó đưa ra bao nhiêu cớ vớ vẩn nhưng Vinh tam gia liền tin, liền đồng ý.

Vương di nương cũng hiểu rõ địa vị của mình, bây giờ cô ta còn đang ở tuổi như trăng như hoa thế này mà cũng chỉ đạt được có thể, qua bảy, tám năm nữa, cô ta sẽ như đóa hoa tàn, không biết Vinh tam gia còn đến phòng cô ta nữa hay không, nhìn kiểu sống lặng lẽ như Mộc di nương là biết, Vương di nương khẳng định chắc chắn mình không thể đợi thêm được nữa.

Thế là Vương di nương vận dụng hết tinh thần, giở ra đủ ngón nghề để hầu hạ Vinh tam gia cho thật chu đáo, mà kiểu phục vụ này và sự hưởng thụ này ông chưa bao giờ nhận được ở vợ.

Chương 10

Lộ âm mưu, A Vu bố trí mè trận

Thôi Thị lại một đêm mất ngủ, sáng sớm A Vu đến thỉnh an, trông Thôi Thị chẳng còn chút thần sắc. A Vu liền nhào vào lòng Thôi Thị, khẽ gọi: “Mẹ!”

Thôi Thị gí tay vào trán A Vu. “Con đây, cho dù có muốn... cũng không nên lấy danh tiếng của mình ra làm trò như vậy được. Hôm nay lão thái thái cũng biết rồi đấy.”

Thôi Thị không nói tiếp, nhưng A Vu chỉ cần đoán cũng biết chắc chắn bọn họ lại nói những lời khó nghe về mẹ con nàng.

“Mẹ đừng lo, sau này còn nhiều cơ hội mà.” Ý của A Vu là danh tiếng của nàng sau này còn nhiều cơ hội lấy lại. Huống hồ danh tiếng của nàng mà đổi lại được sự thoái mái cho Thôi Thị thì nàng không cảm thấy thiệt thòi chút nào.

“Mẹ quá tốt, thế nên con không muốn có đệ đệ, muội muội nữa đâu, nếu muốn, thà mẹ sinh một em còn hơn.” A Vu cười, nói đùa. Thực ra, trong lòng nàng rất cảm kích Thôi Thị, trong chuyện này, điều đầu tiên bà lo lắng lại chính là danh tiếng của nàng, vì thế bà chính là người mẹ tuyệt vời nhất.

“Haizz.” Thôi Thị thở dài một hơi. “Chỉ mỗi con biết mà mẹ không biết cho Vương Thị uống canh tránh thai sao?” Thấy A Vu hành sự trái với lệ thường, và nghĩ mấy ngày qua bà đã coi nhẹ việc dạy dỗ nàng.

A Vu im lặng không lên tiếng.

“Mẹ cũng không muốn cha con có thêm con cái, nhưng cả mẹ và cha đều là con vợ lẽ, mẹ mà làm chuyện này thì chẳng khác nào đánh vào mặt cha con, thêm nữa lại làm giảm tình cảm vợ chồng. Sống trên đời chẳng qua là làm những việc tích đức, dù mẹ có quản được Vương di nương không sinh con, nhưng liệu có quản được lòng của cha con không?”

Thôi Thị nắm tay A Vu, nói: “A Vật à, con người ta sống trên đời này, phải làm việc chính trực, không có tâm hại người. Con còn nhỏ thì càng không nên học mấy thói nham hiểm, sau này còn phải lấy chồng nữa chứ!”

Lời của Thôi Thị hơi nặng rồi. Mắt A Vu đã ướt áng nước. Tâm lòng của nàng là thế, nhưng Thôi Thị không hiểu, dù đã dự đoán được nhưng nàng vẫn cảm thấy tủi thân, mà nỗi tủi thân này nàng lại không thể thốt nên lời.

Vì tủi thân, A Vu bức bối nghĩ, mẹ lúc nào cũng tích đức, nhưng có biết suýt khiến cho bản thân chết vì tức không, lại còn bỏ mặc con cái không quản nữa chứ. Nếu mẹ ra đi thì bà mẹ kệ đó quá được lợi rồi, dù người đó có tốt đi nữa thì cũng làm sao bằng tấm lòng của người mẹ đẻ với con cái, còn ai có thể mặc kệ bệnh tật, giá rét may áo cho con như mẹ chứ?

Nhưng A Vu cũng biết là Thôi Thị chỉ muốn tốt cho mình. Thôi Thị tin vào Phật, tin vào đạo lý, tin vào luật nhân quả, bà không muốn bắt cứ việc xấu nào xảy ra với A Vu. Nhưng bà lại không hiểu rằng, ở cái thế giới ỷ mạnh hiếp yếu này, sự lương thiện của một người cần phải được bảo vệ bằng bao nhiêu sự tính toán của người khác.

Còn đối với A Vu, chỉ cần Thôi Thị sống vui vẻ, bình yên là được. Thế nên nàng cũng không trách Thôi Thị. Nếu bà không là con người như thế thì

làm sao Vinh tam gia luôn gần gũi, nể phục, làm sao có thể khiến A Vu vì bà mà tình nguyệt tổn hại đến phúc phận của mình được, mà tất cả điều đó chẳng qua cũng chỉ để cho bà cảm thấy thoải mái mà thôi.

Huống hò, A Vu cũng chưa bao giờ học lối sống bị ám úc mà phải nín nhịn chịu đựng. Người ta làm chuyện hại mình mà không trả thù thì sau này ai sẽ là người báo thù?

A Vu và Vương di nương đều không thể chờ đợi được, báo thù phải báo liền tay, kéo niềm vui chiến thắng sê phai nhạt. Mũi tên đã bắn đi có bao giờ quay ngược trở lại, lòng A Vu đã quyết thì dù Thôi Thị có nói thế nào cũng không thuyết phục nổi nàng.

Sau cùng, Thôi Thị mới buồn bã nói: “Con xem, hôm qua con xả giận giúp mẹ, cha con thương xót, áy náy với người ta nên đã vội vàng đến an ủi người ta rồi đây.”

Thôi Thị nghĩ, A Vu chỉ làm hỏng chuyện. Nhưng nàng không nghĩ vậy, không phải mẹ muốn cha hồi tâm chuyển ý sao, Vinh tam gia thích người như thế nào A Vu đương nhiên biết rất rõ. Vương di nương là người tâm địa thâm sâu, chỉ e sau này không thể nào tiếp tục lấy lòng ông được nữa. Điều nàng cần làm bây giờ chính là để bộ mặt thật của Vương di nương nổi lên mặt nước càng sớm càng tốt.

Đương nhiên A Vu làm không chỉ có việc này. Nàng đã ra tay thì tuyệt đối không chỉ giải quyết mỗi một mình Vương Thị được. Nàng muốn một mẻ thay Thôi Thị giải quyết hết đám người đằng sau Vương Thị. Chỉ là lần này phải khiến Thôi Thị chịu khổ một chút.

Tử Phiến về bẩm báo với A Vu, rằng Vinh tam gia lại đến phòng Vương

Thị, còn nói tối qua khi ông về phủ, Vương di nương đã đứng ở góc cửa cầm đèn lồng đợi sẵn. Tình ý của giai nhân như thế, Vinh tam gia sao có thể từ chối được.

Đối với chuyện này, Thôi Thị lại rất cố chấp, một mực muốn đeo cái giá của người vợ chính danh ngôn thuận, một mực giữ nỗi bực tức, xa cách với Vinh tam gia.

Đây chính là căn bệnh chung của các phu nhân. Khi thấy thiếp đẹp, nô tỳ xinh, các phu nhân thường tỏ ra vô cùng đoan trang với chồng, cố tỏ ra là mình có sự khác biệt với họ. Nhưng khi đóng cửa phòng the, điều đàn ông thích không phải là vẻ trang nghiêm như Bồ Tát ấy.

“Ú, ngươi đi thường cho bà coi cửa một ít bạc, bảo bà ấy sau này cứ tiếp tục mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện của Vương di nương nhé!” A Vu không những không cắt đứt con đường sau này của Vương di nương, ngược lại còn “nối giáo cho giặc”.

A Vu muốn xem Vương di nương rốt cuộc có bản lĩnh gì, nàng phải hiểu rõ thì mới có kế sách đối phó được. Kế trị nước không phải là chặn dòng mà phải khơi dòng. Làm như vậy A Vu đỡ mất công đoán mò, con người nàng luôn thích xem đối phương khoe con bài cuối cùng rồi mới ra tay.

Tử Phiến đi rồi, A Vu cúi đầu lấy tay khuấy đều thuốc bồ trong nồi. Đây là loại thuốc thu lê mà A Vu đã sai Tử Nghiên bưng cái lò nhỏ đặt dưới hành lang, sau đó bắc nồi hầm riêng cho Thôi Thị.

Đây là phương thuốc mà kiếp trước hòa thượng Du Phương đã kê cho A Vu. Nước dùng là nước quả lê cuối thu, hầm với xuyên bối, phục linh, mạch đông, cát cánh, quả la hán, táo tàu, gừng thái lát, đường phèn. Thang thuốc bồ này không những tiêu đờm nhuận phổi mà vị táo đỏ, gừng trong đó còn làm

âm tỳ vị, là phương thuốc rất tốt cho sức khỏe. A Vu tự tay hầm thuốc vừa là hiếu thuận vừa là không muốn phương thuốc này bị lộ ra ngoài.

Thôi Thị thấy A Vu bận bịu như thế liền hỏi tì mỉ mới biết A Vu tự tay hầm thuốc, bà vừa cảm động vừa xót xa. Bà uống một ngụm thuốc trước mặt nàng và cảm thấy rất hiệu quả.

Có lẽ là sự chân thành đã cảm động trời đất, phương thuốc này chữa được bệnh của Thôi Thị, giúp làm giảm cơn ho của bà rất nhiều.

Lại nói về Vương di nương, một tháng cô ta cũng đòi được ba ngày Vinh tam gia ở với mình. Mỗi ngày đều đến trước mặt Thôi Thị thỉnh an với dáng vẻ lá lướt, cảm tưởng mỏng manh đến mức gió có thể thổi bay, dáng vẻ mệt mỏi, lại không sợ lạnh để hở cả cổ, bên trên có những vết đỏ hồng, khiến Thôi Thị nhìn mà bức mình, ngứa mắt.

A Vu nhìn thấy thế, bấm tay Thôi Thị, đợi Vương di nương đi rồi mới nhẹ nhàng an ủi: “Mẹ đừng vì người này mà làm tổn hại đến cơ thể, chẳng qua chỉ là loại càu càu sau mùa thu, cũng chẳng nhảy nhót được mấy ngày nữa đâu.”

A Vu không hiểu vết đỏ hồng trên cổ Vương di nương, nhưng Thôi Thị thì tức đến nghẹn cổ, nǎm vật ra giùòng không thiết nói năng gì.

Ở cái nhà này, A Vu cơ bản đã hiểu rõ thủ đoạn của Vương di nương, thân chỉ là tôi thiếp, chuyện lớn lao cô ta không làm nổi, cùng lăm chi biết dùng tiền mua chuộc bà canh cửa, để cho cô ta ra ngoài đứng đợi Vinh tam gia. Cô ta bỏ tiền mua nha hoàn Minh Sắc ở hậu viện, sau đó A Vu cũng để cô ta có thể tự do vào sân, vườn của Thôi Thị, ngay cả phòng của A Vu cũng không ngoại lệ.

Bây giờ, tất cả động tĩnh trong phòng, trong sân của Thôi Thị, A Vu đều nắm rõ như lòng bàn tay. Ai được Vương di nương lấy lòng A Vu đều nắm rõ. Nàng chỉ dặn họ có thể lấy bạc, một số việc cũng có thể làm theo ý cô ta, nhưng đều bẩm báo qua cho nàng.

Mấy bà già, nha hoàn này vô cùng nhanh nhẹn, linh hoạt, có bạc cầm trong tay, chủ nhân lại để cho tự do nên họ cũng mặc kệ Vương di nương.

Trở về phòng, A Vu hào hứng cắt tỉa chậu tuyết tùng, chỉ cần cắt tỉa và chăm sóc đúng thì các chậu cây cảnh này sẽ phát triển theo hướng bạn muốn, muốn nó uốn lượn thế nào cũng được.

A Vu biết dù Vương di nương có bao nhiêu lượng bạc, nhưng với kiểu dùng tiền như vậy, cho dù có nhiều thì cũng đến lúc sẽ tiêu hết.

“Tiểu thư, chậu tuyết tùng này được cắt tỉa hay quá!” Tử Nghiên đứng bên cạnh nhìn A Vu cắt, chỉ bằng mấy nhát kéo đơn giản, hình dáng của cây đã hiện ra.

“Ồ, hay như thế nào?” A Vu cười hỏi.

“Giống như người đẹp đang cúi đầu.” Tử Nghiên tỉ mỉ quan sát.

A Vu nhìn lại, thấy có chút giống thật.

Loại người đẹp như Vương di nương rốt cuộc có mê lực nào mà lôi kéo được cả trái tim của Vinh tam gia, A Vu thực sự chưa hiểu. Ông rõ ràng biết nỗi khổ của Thôi Thị vậy mà vẫn không kìm lòng thương tiếc Vương Thị.

A Vu thầm hạ quyết tâm to gan lớn mật, trong lúc nghĩ ngợi, chiếc kéo cầm trong tay nhất thời cắt một nhát, dáng vẻ mềm mại như nước của “người đẹp” liền rơi xuống.

“Tiểu thư!” Tử Nghiên kêu lên.

Lúc này A Vu mới giật mình hồi tỉnh, xem ra chậu tuyết tùng này không thể gọi là người đẹp được nữa rồi.

A Vu luôn tự cho rằng biết mình biết người, trăm trận trăm thắng, vậy mà cũng không hiểu rõ thủ đoạn của Vương di nương với Vinh tam gia nên trong lòng nàng rất khó chịu. Hơn nữa, ngủ ở đâu mà chẳng là ngủ, tại sao Vinh tam gia lại cứ thích ngủ trong căn phòng nhỏ đơn sơ của Vương di nương?

Mấy dãy nhà ở của tam phòng đã kém nhất so với phủ Quốc công rồi, chỗ ở của di nương lại càng kém.

A Vu thấy trong mối quan hệ nam nữ này nàng đã bỏ sót một khâu quan trọng nào đó. Tìm rõ nguyên nhân, bỏ sung khuyết thiếu là điều mà một người có tính cách cầu toàn như A Vu muốn làm. Sự thiếu sót lớn này đã kích động A Vu làm một số việc không được lý trí.

Đã là việc không được lý trí thì cho dù là nha hoàn thân cận nhất, A Vu cũng không nói. Con người là vậy, biết rõ đó là việc không nên nhưng vẫn làm.

Đêm nay, A Vu đặc biệt bảo rằng không cần Tử Nghiên, Tử Phiến túc trực bên ngoài. Đến, nàng lặng lẽ tỉnh dậy, lấy chăn trùm lên gối giả như mình đang ngủ rồi trèo lên ghế, lén ra ngoài qua cửa sổ.

Cửa phía sau viện tuy đóng nhưng lại không khóa, A Vu nhẹ nhàng mở ra, bước vào phía hậu viện nơi Vương di nương ở. Trong tay nàng là chiếc lò sưởi cầm tay, mặc áo choàng che kín đầu mặt, thế nên cho dù đêm mùa đông cũng không cảm thấy quá lạnh.

Trong phòng Vương di nương vẫn còn ánh đèn sáng mờ nhạt. Cô ta và Vinh tam gia lúc này ngồi trên giường nói chuyện, lưng đối diện với cửa sổ.

A Vụ phải ngồi xổm ngoài cửa sổ, chỉ lộ ra nửa cái đầu, nhìn vào trong qua khung cửa mờ mờ.

Trong phòng, Vương di nương mặc chiếc áo chẽn mỏng đỏ hồng, lộ ra cả cái áo con bằng lụa, khuy cài vạt áo chéo đã mở hết để lộ nửa phần vai trắng nõn. Cô ta đang rót rượu cho Vinh tam gia, giọng ngọt ngào: “Lão gia uống một chén cho ám người.”

A Vụ nghĩ bình thường giọng Vương di nương đã rất dẻo rồi, hôm nay nghe mới thấy nó còn nũng nịu hơn cả một tiểu cô nương như mình, khiến toàn thân A Vụ nổi da gà.

Vinh tam gia dường như cũng rất hài lòng, kéo cả thân người đang uốn éo của Vương di nương vào lòng, nói: “Nàng cũng uống một chén đi, chúng ta cùng uống.”

A Vụ co người ngồi ở góc tường, nghe thấy bên trong vọng ra những tiếng lạ. Nàng lặng lẽ ghi nhớ, rượu chính là bà mai mối của sắc đẹp, xem ra Vương di nương đã tiếp cho Vinh tam gia không ít rượu.

Càng lạ hơn là phòng của Vương di nương hình như rất ám thì phải, vì cô ta mặc mỏng như vậy mà không cảm thấy lạnh chút nào. Dù A Vụ nhìn qua cửa sổ không thấy được rõ ràng, nhưng đường cong uốn éo lộ ra thì nàng nhìn thấy rõ mồn một.

Trong phòng rất lâu không thấy có động tĩnh gì, chỉ nghe thấy rất nhiều tiếng động lạ, tiếng rên rỉ. A Vụ mạnh dạn nhìn vào bên trong, thì thấy hai người họ đang quần láy nhau, mặt chạm mặt môi chạm môi.

Đối với một người sạch sẽ như A Vu, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng con người lại có thể làm những việc này.

A Vu nghĩ hành động thơm, hồn chỉ đơn thuần là trưởng bối dành cho vẫn bối, ví dụ như nàng, nàng cũng không kìm được thơm lên má những em bé mập mạp đáng yêu mới sinh, hay như trước đây Thôi Thị hay hôn lên má A Vu.

Lại nhìn vào bên trong, A Vu thấy cảnh tượng kinh người, không biết gì như nàng khi trông thấy cảnh này cũng hiểu đại khái phần nào.

A Vu nào dám nhìn tiếp nữa, nàng run rẩy trở về phòng mình, trong đầu chỉ thấy xuất hiện cảnh kinh tởm, dơ bẩn và trần trụi của bọn họ.

Ngày hôm sau A Vu bị ốm, sốt hầm hập, không thể dậy nổi.

Thôi Thị biết tin, vội vàng đến ngay phòng A Vu, hỏi thầy hỏi thuốc, lo lắng đến nỗi mùa đông lạnh lẽo như thế mà bà cũng toát mồ hôi. Buổi chiều Vinh Giới, Vinh Ngân biết tin cũng vội về, cầm hận đá bà già đứng chặn ở cổng không cho họ vào.

Thôi Thị thấy A Vu bị bệnh như thế, vội vàng sai Tiêu Ti đến Viện Hàn Lâm bẩm báo với Vinh tam gia, Vinh tam gia liền xin nghỉ phép, nhanh chóng về thăm A Vu.

Vương di nương cũng muốn tỏ ra quan tâm, cô ta là người thông minh, trước khi Vinh tam gia về phủ đã đến phòng A Vu trước, Thôi Thị không muốn gặp cô ta, cô ta liền ngồi ở phòng ngoài, mặt tỏ vẻ lo lắng.

A Vu mê man không biết mình đang ở đâu, bỗng nhiên nàng nhìn thấy trước mặt có quầng sáng, ánh sáng đó soi rọi một con đường hầm tối tăm, A

Vụ men theo ánh sáng bước tới, đến cuối con đường thì thấy một nam một nữ đang nằm trên giường ân ái, nam nhân có vẻ sung sướng, tuy không nhìn rõ mặt nhưng nữ nhân kia thì tươi cười thỏa mãn, đó không phải là A Vụ khi lớn thì là ai?

“Không, cút đi...” A Vụ hét lên một tiếng rồi ngồi bật dậy. Nàng mơ màng mở mắt thì nhìn thấy Thôi Thị, Vinh tam gia và cả hai ca ca đang nhìn mình với vẻ mặt lo lắng.

“Sao mọi người lại...” Sao mọi người lại ở đây hết thế này? A Vụ lúc này mới thấy đau đớn như bị xé, toàn thân đau nhức, mệt mỏi, có lẽ nàng bị ôm rồi.

“A Vật, A Vật, con tinh rồi!” Thôi Thị sụt sịt khóc, chỉ câu nói đơn giản đó thôi nhưng chứa đựng bao nhiêu lo lắng, buồn phiền.

Vinh tam gia ngồi sát đầu giường, vội vàng đỡ A Vụ vào gối dựa. “Mau mang thuốc lại đây cho cô nương.”

A Vụ nghe giọng nói của Vinh tam gia, toàn thân cảm thấy khó chịu liền nhào về phía Thôi Thị đang ngồi ở cuối giường rồi ôm chầm lấy bà. Vinh tam gia biết con gái quấn mẹ, vội vàng đổi chỗ cho Thôi Thị.

Vinh Ngân, Vinh Giới đều bước đến hỏi han ân cần, nhưng A Vụ nhất quyết không nhìn Vinh tam gia lần nào.

Vinh tam gia cũng cảm nhận thấy sự bất thường của con gái, tuy nhiên nhất thời không rõ mình đã làm gì đặc tội với con, đến khi Vương di nương bụng thuốc bước vào, Vinh tam gia mới chợt hiểu ra.

Vinh tam gia đỡ lấy bát thuốc từ tay Vương di nương, không nhìn cô ta cái nào, chỉ nói: “Ở đây đã đủ loạn rồi, nàng còn muốn loạn nữa à, mau về

phòng đi.”

Vương di nương không ngờ vẻ đẹp của mình lại trưng ra cho kẻ mù xem, đã thế còn cố tỏ ra quan tâm lục tiểu thư, nhưng không những không được khen mà lại còn bị ghét thêm.

Về chuyện Vinh tam gia đối xử với Vương Thị, đó không phải là sự sủng ái mà cô ta tưởng, chẳng qua chỉ là một thứ tô điểm thêm cho cuộc sống của ông, dạo gần đây Thôi Thị hay giận dỗi ông, hai vợ chồng làm mặt lạnh với nhau nên ông mới đến phòng Vương Thị vài buổi. Thêm nữa là Vương Thị hầu hạ rất chu đáo, Vinh tam gia học được không ít chiêu của cô ta, lại thêm đàn ông hay ham của lạ nên mới có cảnh tượng như hôm trước.

Nhin bát thuốc trong tay Vinh tam gia, A Vụ lại nhớ đến chuyện hai người họ làm liền cảm thấy buồn nôn, lắc đầu không chịu uống.

Đến tận lúc này, A Vụ vẫn chưa dám nhìn Vinh tam gia. Cứ nhìn thấy ông là nàng lại nhớ đến chuyện kinh tởm tối qua. A Vụ có quyết định “kinh thiên động địa” là đi nghe lén chuyện của cha, nào ngờ sau đó nàng lại phải chứng kiến cảnh “kinh thiên động địa” khác.

A Vụ vốn là người mắc bệnh sạch sẽ, chưa bao giờ nghe đến chuyện thế này. Nhưng nay không chỉ tận mắt nhìn thấy, mà người diễn lại chính là cha mình, thế nên cho dù là bất cứ ai gặp phải tình cảnh này cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Vinh tam gia không trách A Vụ tránh ông, trong nhà vợ bị ốm, con gái cũng bị ốm, hai người thân yêu nhất của ông bị ốm nên đương nhiên việc đối xử với Vương di nương cũng nhạt dần. Điều ông để ý đến nhất là gia đình hòa thuận, từ nhỏ ông đã mong ước cha mẹ, di nương và mình luôn được sống vui vẻ, hòa thuận. Vậy mà nay, vì nhất thời ham của lạ, ông đã khiến

cho Thôi Thị giận, ông bỗng thấy hối hận vô cùng.

Trận ốm này của A Vụ khiến cho cả Vinh tam gia và Thôi Thị đều phải dốc lòng chăm sóc, túc trực cạnh nàng, cho nên sự giận dỗi của hai người cũng không còn nữa. Dù cho ngày nào Vương Thị cũng thay trang phục đẹp lượn qua lượn lại, nhưng Vinh tam gia không bị cô ta lôi kéo nữa. Cô ta dần hiểu ra, lục tiểu thư có vị trí vô cùng quan trọng trong lòng Vinh tam gia, thế nên việc mưu tính “đục nước béo cò” cũng phải tạm gác lại.

Từ sau khi A Vụ bị ốm, là một người mẹ vô cùng thương con, Thôi Thị bỗng quên hẳn tâm bệnh của mình, tinh thần tốt lên để toàn tâm toàn ý túc trực bên giường con, chỉ sợ con có mệnh hệ gì. Bệnh tình của A Vụ đến quá nhanh, thực ra cũng không nghiêm trọng như Thôi Thị nghĩ, nhưng có người mẹ nào khi con đau ốm mà không suy nghĩ lung tung cơ chứ.

Trận ốm này của A Vụ vì được cả nhà chăm sóc nên khỏi khá nhanh, chỉ chưa đầy nửa tháng đã khỏe hẳn. Tuy nhiên, nàng lại có thêm một chứng bệnh nữa, đó là không được để món thịt nào trên bàn ăn, cứ nhìn thấy thịt là nàng buồn nôn. Điều này khiến cho Thôi Thị vô cùng lo lắng. Tìm bao nhiêu cách cũng không chữa trị được, cuối cùng Vinh tam gia mới nhờ người đi mua sữa bò, mỗi ngày cho A Vụ uống một bát để bồi bổ sức khỏe.

Hôm nay trời nắng đẹp, hiếm có ngày mùa đông nào trời lại đẹp như vậy. Tử Nghiên đỡ A Vụ ngồi dậy. “Tiểu thư ra ngoài sân đi dạo nhé, hôm nay cây lạp mai nở hoa thơm lắm, thời tiết đẹp, cũng không lạnh đâu.”

Tử Nghiên quay người, thuận tay mở cửa sổ. A Vụ nheo mắt thích nghi với ánh sáng bên ngoài rồi gật đầu. Đã là ký ức không hay thì nàng muốn đóng khép lại, chôn chặt một góc, để cho thời gian bao phủ. A Vụ là một cô

gái có khả năng thích nghi rất cao.

Mùi hương hoa lạp mai lan tỏa xung quanh như muôn rửa sạch mọi thứ dơ bẩn của cuộc đời. A Vu hít một hơi thật sâu, hơn chục ngày bệnh tật giày vò coi như chấm dứt. A Vu kiêng chân, bảo Tử Nghiên bế nàng lên, để nàng bế một cành lạp mai nhỏ cầm chơi.

Phía xa trong rừng vọng đến tiếng mắng chửi chua ngoa của đàn bà, A Vu nhíu mày, nếu đổi lại là trước kia, nàng chắc chắn sẽ quay người bỏ đi, mấy lời nói, việc làm thô tục, thấp kém của đám nô bộc già, A Vu vô cùng căm ghét.

Nhưng hôm nay mấy lời nói đó lại khiến A Vu dừng chân, nhưng không phải là lui bước mà là cùng Tử Nghiên đến đó.

Ở một góc rừng mai, một nữ nhân mặc áo chẽn màu xanh, tay chống nạnh, miệng mắng té tát: “Đồ đàn bà đê tiện, không phải sinh ra chỉ biết dạng chân đáy chứ? Đừng tưởng lọt vào mắt của mấy lão già thì đã ghê gớm, dám vênh vang trước mặt bà đây hả, hừ, không thử nhìn lại xem đức hạnh của mình ra sao, trên đời này không thiếu gì nữ nhân biết cái món đáy nhé, đừng có ra vẻ trước mặt bà, biết bò lên giường bọn đàn ông không phải chỉ có mình ngươi đâu.”

Người còn lại mặc áo chẽn màu vàng nghệ, trông có vẻ trẻ hơn lên tiếng mắng lại: “Hừ, bà có giỏi thì cứ bò lên xem, không phải bà bẩm sinh cũng có cái đó hay sao, tại sao bọn đàn ông lại không thèm nhòm ngó đến, không phải cái đồ hèn nhát nhà bà nhìn thấy ta là ra sức vẫy đuôi, tự nguyện đem thân đến thì bà cô đây cũng không thèm. Hừ, nhìn cái mặt lợn như bà ấy mà, chỉ xứng để dùng làm gậy cán bột thôi, đã không đĩ được thì đừng đến đây mà mắng chửi, bà cô đây nhổ vào, đừng tưởng bà cô đây sợ.”

Từ xưa đến nay, khi muốn mắng chửi người khác, người ta chỉ thích dùng các từ thô bỉ nhất để tuôn ra, đó là quy luật rồi.

Trước kia, A Vu chưa bao giờ nghe kiểu mắng nhiếc này, mà dù có nghe cũng chẳng hiểu gì, nhưng nay vừa nghe đã hiểu được bảy, tám phần, xấu hổ đến nỗi mặt đỏ bừng, vội vàng bước ra. Mặt Tử Nghiên cũng thoát đỏ thoát xanh, buồn bã nghĩ, mấy lời thô bỉ này đúng là làm bẩn lỗ tai của tiểu thư.

Tử Phiến vừa hay cũng vừa đi tới, trong tay thị đang cầm một cành lạp mai.

Tử Phiến nhìn thấy A Vu, vội vàng bước đến. “Tiểu thư, sao người lại ra ngoài thế này?”

“Ngươi ở đây làm gì vậy?” A Vu hỏi lại Tử Phiến vì từ sáng sớm đã không thấy bóng dáng thị đâu.

“À, nô tỳ đi tìm Thúy Hoa tỷ để lấy mẫu thêu thì thấy...” Tử Phiến không biết có nên nói tiếp hay không. Thị thấy vẻ mặt A Vu không có biểu cảm gì thì không dám nói tiếp. Vì tiểu thư này xinh đẹp như búp bê bằng ngọc, nếu nàng cười bạn sẽ thấy lòng mình phơi phới, nhưng nếu nàng không cười mà tỏ ra trầm ngâm, bình thản, không đoán được tâm trạng thế nào thì bạn cũng sẽ cảm thấy có chút sợ hãi.

Về phòng mình, A Vu mới gọi Tử Phiến đến. “Hãy nói chuyện vừa nãy đi!”

“Tiểu thư... tiểu thư muốn nghe ư?” Tử Phiến không biết A Vu có muốn nghe không nên ngập ngừng không dám kể.

Thấy A Vu gật đầu, Tử Phiến mới dám nói.

Nhắc đến mấy chuyện này, Tử Phiến hào hứng hẵn. “Mụ vừa nãy chính

là bà Vương chuyên cai quản rừng mai, còn nữ nhân trẻ hơn đó chính là ả đàn bà đã có chồng ở Hướng Sơn dan díu với đại lão gia. Lúc đầu, chồng của bà Vương lấy trộm chiếc trâm vàng của bà ta đem tặng cho ả này, sau đó bà Vương phát hiện ra, thế nên lúc nãy mới mắng chửi ả ta như vậy.”

“Ả Hướng Sơn này được lão gia nào sủng ái?” Đây là điểm quan trọng A Vu muốn biết, nếu không chẳng ai rảnh mà đi nghe mấy chuyện ô trọc này làm gì.

Tử Phiến đỏ mặt, tiếp tục nói: “Hình như ả đàn bà Hướng Sơn này quyến rũ đại lão gia.”

Ngón tay A Vu khẽ gõ nhịp lên bàn, chính là đại lão gia bị đại phu nhân quản lý nghiêm ngặt đây sao? A Vu thấy ả Hướng Sơn này lảng lơ, ngoa ngoắt, cũng chẳng có gì đẹp, không ngờ đại lão gia, thế tử của phủ Quốc Công, lại bị một ả đàn bà như vậy dụ dỗ.

A Vu cúp mắt xuống. “Ngươi ra ngoài chơi đi.”

Tử Phiến thấy A Vu như vậy thì không dám đi ra, áp úng giải thích: “Nô tỳ không cố ý nghe mấy chuyện này đâu ạ.”

A Vu cười. “Ngươi không nên nghe lén như thế.” Giọng nói không có ý trách phạt nên Tử Phiến thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chuyện bẩn thỉu xảy ra ở phủ An Quốc Công không chỉ có vậy.

Trước đây, lòng A Vu sáng như gương, nhìn cái gì cũng đẹp đẽ, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện bậy bạ, nhưng nay được nghe mấy chuyện này, nàng mới biết trước đây mình đã cố ý hoặc vô ý bỏ qua. Cũng giống như một nữ nhân mang bầu, trước khi chưa có bầu thì nhìn ai cũng thấy eo thon gọn, bụng bằng phẳng, khi bắn thân đã có bầu rồi thì cảm thấy khắp nơi đều xuất

hiện nữ nhân mang bầu. Điều này có nghĩa là bạn quan tâm đến một việc nào đó thì bạn sẽ bắt đầu để ý đến nó.

A Vu nhón chân, giẫm từng bước lên nền tuyết trắng phía sau dãy núi giả, cố không để phát ra tiếng động. Vừa có một đợt tuyết rơi, nàng tự nhiên nổi hứng muốn đến đây chơi thì tình cờ gặp phải chuyện bỉ ổi này.

Đang là giữa đông, ở trong phòng còn cảm thấy lạnh, vậy mà hai người đang ở trong hang núi kia không biết xấu hổ mà cũng không thấy lạnh.

“Sao ngài khỏe thế, xin nhẹ một chút.”

“Tiện nhân này, nhẹ là nhẹ thế nào, chẳng phải ngươi thích ta làm mạnh sao?”

“Lão gia thật xấu, lúc đầu cõng đoạt nô tỳ rồi bỏ mặc, bao lâu không đến tìm nô tỳ, bây giờ vừa gặp đã bắt nạt nô tỳ.” Tiếng nữ nhân trong hang nũng nịu vọng ra.

“Khà khà, lúc đầu không phải là ngươi không muốn ư, sao bây giờ lại ngày đêm tưởng nhớ đến Gia thế?” Giọng nói ngả ngón của người đàn ông vọng ra.

Lão gia? Được gọi là lão gia trong phủ chỉ có ba người, đương nhiên không phải là Vinh tam gia, mà nghe giọng nói cũng không phải kiểu của nhị lão gia.

A Vu rời khỏi chỗ đó, lại chửi bậy một câu rồi mới nhanh chân bước ra khỏi vườn.

Chuyện này chứng kiến lần đầu thì thấy kinh hãi, nhưng sau vài lần thì

thấy không có gì lạ nữa, A Vu đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Nàng nhất thời thấy mừng, lão thái thái sinh ra hai người con trai quá “tài giỏi”, đến mức không thể tưởng tượng nổi!

A Vu mỉm cười, bước thẳng về sân nhà, định đến phòng Thôi Thị, nhân tiện đem chiếc hầu bao đang thêu dở đến nhờ bà chỉ bảo thêm.

A Vu vào phòng mẹ đã thành quen nên được hưởng cái quyền ngang nhiên xông thẳng vào, không cần thông báo. Nào ngờ, nàng vừa vén tấm rèm nhung dày màu xanh lên và bước vào thì nhìn thấy Thôi Thị trong lòng Vinh tam gia đứng phắt dậy, mỗi hai người đang dính chặt cõng vừa mới rời ra, mặt của Thôi Thị đỏ hơn ớt chín, bộ dạng lúng túng không biết làm thế nào cho đỡ ngại.

A Vu cũng ngại, lúc Thôi Thị đứng phắt dậy thì nàng cũng nhanh chóng đưa hai bàn tay nhỏ lên che mắt theo phản xạ, nói to: “Con không nhìn thấy gì cả.”

A Vu không ngờ hôm nay mình lại “gặp may” lăm té, đi đến đâu cũng gặp cảnh tượng vô cùng khó xử.

Dù sao thì gặp tình huống này, đàn ông vẫn “mặt dày” hơn, Vinh tam gia vờ ho khẽ một tiếng rồi nói: “A Vật, dù sao con cũng không còn nhỏ nữa, vào phòng mà không bảo nha hoàn thông báo một tiếng, cứ tùy tiện như thế giống con nhà khuê các sao được?”

Thực ra, A Vu còn lúng túng hơn cả Thôi Thị, mặc dù nàng đã “bất cẩn” trông thấy sự phong lưu của Vinh tam gia, nhưng thực sự không có hứng thú với chuyện phòng the của cha mẹ, huống hồ hai người họ lại “không thận trọng”, dám ban ngày ban mặt hành động, đã thế Vinh tam gia còn đánh đòn

phủ đầu nũa chứ!

A Vụ sợ mình sẽ bị “đau mắt đỏ” mất thoi. Nàng không khỏi thở dài khi cảm thấy đâu đâu cũng xuất hiện trước mắt người hậu thế cái thứ gọi là “gian tình”.

A Vụ đỏ mặt buông tay xuống, ám úc nhìn Vinh tam gia. “Cha, sao giờ này cha lại ở nhà?”

Vinh tam gia lại gặng ho một tiếng, vẻ mặt có chút ngại ngùng. Đúng là giờ này ông không nên ở trong phòng Thôi Thị, dù nha môn không có chuyện thì ông cũng nên ở ngoài thư phòng nghỉ ngơi mới phải. Chỉ vì thời gian qua vất vả lăm ông mới làm lành được với vợ nên tình cảm vợ chồng càng mặn nồng hơn trước, mà chuyện này chỉ có người trong cuộc mới hiểu được.

Vinh tam gia và Thôi Thị từng có mười năm tương kính như tân^[1], nhưng dù tình cảm của họ có mặn nồng thế nào cũng sẽ nhạt dần theo năm tháng khi phải lo lắng chăm sóc cho con cái, lo toan cuộc sống thường ngày.

[1]. *Tương kính như tân: Ví vợ chồng ăn ở với nhau, tôn trọng nhau như khách.*

Vương di nương xuất hiện đột ngột như một hòn đá ném xuống hồ, làm dậy lên một chút sóng, khiến cho Thôi Thị giận dữ, bức bối, oán hận, ghen tuông. Bà giận chồng, làm mặt lạnh với chồng, dù khoảng thời gian đó cuộc sống của họ có mệt mỏi, nhưng giờ nghĩ kĩ lại thấy thêm phần thú vị, phong phú. Đương nhiên, phần thú vị, phong phú này chỉ cảm nhận được khi hai người đã làm lành với nhau và bình tĩnh hồi tưởng lại.

Được ném trải đầy đủ vị đắng, cay, mặn, ngọt khiến họ càng thêm yêu thương, trân trọng nhau, muôn bù đắp lại phần tình cảm còn thiếu hụt ngày trước.

Mà hôm nay tuyết rơi nhiều, gió thổi lạnh淙 tay, việc đầu tiên Vinh

tam gia nghĩ đến là được ôm vợ vào lòng, cùng uống rượu ấm, hâm nóng tình cảm. Lúc mới thành thân, hai người cũng có những ngày tháng mặn nồng, rồi sau đó Vinh tam gia bận rộn thi cử, sau hai lần thi lại không đỗ, sự nghiệp không được như ý nên tình cảm vợ chồng cũng nhạt bớt phần nào.

Con người ta có ăn ngon mặc ấm mới nghĩ đến chuyện tình cảm, đối với một người đọc sách như Vinh tam gia, ngoài ăn ngon mặc ấm, ông còn có thêm một mục đích nữa, đó là thi đỗ khoa cử.

Tuy bây giờ ông đã nhiều tuổi, không còn nhiệt huyết như hồi trẻ và sắc mặt của vợ trông cũng tiêu tụt hơn, nhưng ông lại thấy thương vợ hơn, thêm vào đó, vợ ông còn nói ra những câu hờn dỗi, ghen tuông, bàn tay nhỏ nhắn khẽ đấm vào ngực ông khiến lòng dạ Vinh tam gia ngứa ngáy. Thú tình cảm này hoàn toàn khác so với tình cảm phát tiết thuần túy khi ở bên Vương Thị, chỉ hận một nỗi là A Vu đã làm hỏng giây phút này.

“Hôm qua tuyết rơi nhiều, hôm nay nha môn cũng không có việc gì nên ta về nhà một chuyến.” Vinh tam gia giải thích. Thực ra khi tuyết rơi nhiều, bộ Công, bộ Hộ đều bận túi bụi, phải phái quân đi xem xét tình hình thiên tai và cứu tế người gặp nạn, nhưng vì Viện Hàn Lâm lại chuyên về sách vở, trong hoàn cảnh thế này, ai còn có tâm tư nào quản bọn họ nữa, thế nên Vinh tam gia mới mượn cớ về nhà.

A Vu vô ý làm hỏng chuyện ân ái của vợ chồng ông, thế nên Vinh tam gia có quyền trút giận. “A Vật, gần đây con học hành thế nào rồi?”

Khi dạy dỗ con cái, kiểm tra “việc học” là biện pháp mà Vinh tam gia hay dùng nhất. Vinh Giới, Vinh Ngân cứ nghe cha hỏi thế là muốn bỏ chạy, chỉ có A Vu là không sợ chút nào.

A Vu ngoảnh đầu ra dặn dò tiểu nha hoàn đứng bên, bảo thị đi tìm Tử

Nghiên mang quyền vở bài tập của mình đến phòng Thôi Thị.

Vinh tam gia nháy mắt ra hiệu cho Thôi Thị, ông còn bóp nhẹ lòng bàn tay của vợ. Thôi Thị e thẹn mỉm cười, sau đó ra ngoài dặn dò nha hoàn chuẩn bị chút điểm tâm cho hai cha con, nhân tiện làm nguội bớt gương mặt đang đỏ như than nóng của mình.

Vinh tam gia chỉ cho A Vu đọc mấy chữ, rồi lại kiểm tra một đoạn trong cuốn *Mạnh Tử* mà nàng mới học gần đây. Nàng đáp đâu ra đấy khiến Vinh tam gia không có cớ gì bắt bẻ, cuối cùng nghiêm khắc nói: “Um, cũng được, nhưng không được phép kiêu ngạo tự mãn, sau này con phải chăm chỉ học tập hơn nữa. Chiều nay con không cần đến nữa đâu.”

Thôi Thị đang ngồi gần đó khâu vá, nghe Vinh tam gia nói thế tai lại đỏ rần rần, liếc nhìn ông một cái, còn lo lắng ra hiệu bằng khẩu hình.

A Vu đi đôi ủng nhỏ bằng da dê giãm bình bịch về phòng, nằm ngửa ra giường, chẳng thèm để ý đến mấy thứ tu dưỡng của nữ nhi, đầy vẻ bức bối.

Tử Nghiên, Tử Phiến đều không hiểu lý do vì sao.

A Vu ngửa cổ nhìn chằm chằm lên trần nhà, trong lòng rầu rĩ. Nàng muốn dùng dao mổ trâu để giết gà, nào ngờ chưa dụng đến gà, mới định cắt tiết thôi thì gà đã tự mắc bệnh dịch lăn dùng ra chết. Đúng thật là... thật là không cam tâm chút nào.

Anh hùng không có đất dụng võ thường có tâm trạng như vậy, A Vu thầm thở dài ngao ngán.

Vẻ mặt rạng rỡ hôm nay của Thôi Thị trông khác hẳn với mấy ngày giận dỗi Vinh tam gia. Lần này trông mặt bà tràn đầy ý xuân, dáng vẻ khoan khoái, A Vu biết ngay là bà đã được uống “canh gà hầm” rồi.

Không nghĩ cũng biết, khi A Vu chưa kịp khiến cho người nào đó phải lĩnh hội thủ đoạn lợi hại của nàng thì trận ôm nặng đột ngột vừa rồi đã giải quyết mọi chuyện, đây là sự đả kích nặng nề cho mọi phán đoán và quyết sách của nàng. Thực ra, nàng không hiểu rõ và cũng đánh giá thấp tình cảm giữa Vinh tam gia và Thôi Thị, khiến nàng không có dịp thể hiện trước mặt Thôi Thị, bỏ phí một kế hoạch mà nàng cực kỳ tâm đắc và chỉ có thể để nó âm thầm biến mất.

A Vu đang nầm liền bật dậy. “Tử Phiến!”

Tử Phiến vội vàng bước đến. “Tiểu thư.”

“Ngươi đem ít bạc này đưa cho bà Hoa, dặn Vương di nương muốn làm gì thì cứ để cho cô ta làm, đừng干涉.” Dao này tiệm may của Thôi Thị cũng làm ăn khấm khá hơn nên A Vu cũng có chút tiền riêng để tiêu pha khi cần.

Thủ đoạn của Vương di nương vẫn như trước, tức là đứng đợi ở con đường Vinh tam gia đi qua, hỏi han ân cần. Vinh tam gia nhiều lúc không dám nhìn thẳng vào mắt cô ta, dù sao cũng là nữ nhân của ông, cứ để cho một bông hoa tươi thắm, xinh tươi thế này phải cô đơn lẻ bóng, trong lòng ông cũng có chút áy náy. Nhưng sự áy náy này không đủ lớn để ông tiếp tục bước vào phòng Vương di nương.

Đây chính là sự bạc tình của nam nhân, khi người ta không có tình cảm gì với bạn mà lại được nếm thử sự mới mẻ ở bạn, thì ăn xong rồi họ sẽ phũi tay bước đi.

A Vu nhìn thấy bộ dạng ủ rũ khi quay người rời đi của Vinh tam gia, nghĩ thầm, tình cảm chân thành của Thôi Thị dành cho chồng vẫn chưa đủ để đảm bảo cho bà một cuộc sống vợ chồng vui vẻ dài lâu.

Đương nhiên, thái độ kiên quyết của Vinh tam gia như vậy đã là tốt rồi, ít nhiều cũng giúp ích cho kế hoạch của A Vụ. A Vụ chỉ thấy tiếc là chuyện này không thể hiện rõ kế hoạch của nàng.

A Vụ thấy mình giống như một bông hoa xinh đẹp đứng trên sân khấu biểu diễn, đáng lẽ được đóng vai chính diễn một vở kịch hoàn hảo, nhưng người ta lại bảo nàng hát luyến láy vài điệu rồi đi xuống. Diễn kịch mà không được diễn hết vai khác nào châm điếu thuốc lên rồi không được hút.

Vương di nương sau khi dùng thủ đoạn dịu dàng cảm dỗ Vinh tam gia không hiệu quả, đương nhiên sẽ nhớ đến lão thái thái.

Đạo trước, lão thái thái thấy tình trạng ở tam phòng vô cùng hỗn loạn, Thôi Thị và A Vụ cùng đổ bệnh, bà ta vô cùng đặc ý, nên mới bót giày vò Thôi Thị. Nhưng từ khi Thôi Thị và Vinh tam gia làm lành, sắc mặt bà ta lại càng khó coi.

Thôi Thị vừa mới khỏe hơn thì lão thái thái lại đổ bệnh, phải tìm thầy thuốc khắp nơi, nằm bệt trên giường không thể dậy nổi, ba cô con dâu phải túc trực hầu hạ đêm ngày.

Đại phu nhân lo mọi chuyện trong phủ, bận rộn suốt ngày nên lão thái thái miễn cho việc hầu hạ bà ta. Nhị phu nhân thì đang mang thai nên cũng được miễn. Do đó, việc hầu hạ lão thái thái chủ yếu đặt lên vai Thôi Thị.

Hôm nay Thôi Thị còn không kịp về phòng, buổi tối phải trải thảm ra đất nghỉ ngay trong phòng lão thái thái để còn hầu hạ bà đi vệ sinh, lau chùi. A Vụ đến thượng phòng thỉnh an, thấy mẹ không có cả thời gian chải đầu, trong phòng không có thêm nha hoàn nào giúp đỡ, Thôi Thị vừa mới khỏe lại, sao có thể chịu đựng được việc bị giày vò cả đêm lẫn ngày như vậy, bà được ngủ

ngon một canh giờ là lão thái thái đã khai ân lầm rồi.

A Vụ nghe ngóng biết được thủ đoạn của lão thái thái, bà ta tuổi đã cao, ngủ ít, ban đêm tỉnh dậy bảy tám lần, lúc thì đòi uống nước, lúc lại kêu đau chân muộn bóp chân, mà chỉ bắt Thôi Thị hầu hạ chứ không gọi người khác. Trong phòng có giường nhỏ, vậy mà bà ta bắt Thôi Thị ngủ trên cái thảm để chân, đến nỗi Thôi Thị không dám trở mình.

Thôi Thị vì vừa làm lành với Vinh tam gia, không muốn ông vì mình mà đắc tội bất kính với mẹ, thế nên cứ phải cắn răng chịu đựng.

Trời mùa đông lạnh giá, hành hạ người ta như thế khác nào muốn lấy mạng người. A Vụ căm hận sự ác độc, tàn nhẫn của lão thái thái. Nàng thấy bà ta mặt mũi hồng hào, đâu có vẻ gì là bị bệnh, rõ ràng đây là trò cố ý giày vò Thôi Thị mà thôi. A Vụ quay về nói cho Vinh tam gia nghe tình hình của Thôi Thị, dù sao thì đã lâu ông cũng chưa được gặp vợ.

Thôi Thị trông tiêu tụy, gầy gò, lúc Vinh tam gia đến thương phòng thỉnh an, bà còn không muốn gặp ông, chỉ sợ ông xót thương mình mà đắc tội với lão thái thái.

Vinh tam gia nghe A Vụ nói, sắc mặt u ám, cúi đầu không nói, khéo mắt úa lệ, thực sự rất khó xử. Lão thái thái luôn ức hiếp người khác, nhưng ông nhất thời chưa nghĩ ra được biện pháp xử lý thỏa đáng nào.

“Cha ơi, A Vật không muốn có hậu nương^[1] đâu.” A Vụ thường nói với Vinh tam gia bằng giọng nũng nịu.

[1]. *Hậu nương: Tương đương với chức mẹ kế ngày nay.*

Vinh tam gia vuốt búi tóc của A Vụ. “Nói linh tinh, A Vật sẽ không có hậu nương đâu.”

“Hậu nương ác lầm!” A Vu dẫu môi.

Vinh tam gia đang định an ủi A Vu, mắt bỗng sáng bừng lên, lấy tay búng vào mũi A Vu. “A Vật ngoan, con chính là cứu tinh của mẹ đấy, tiểu quỷ tinh quái!” Vinh tam gia mỉm cười rạng rõ, sải từng bước dài ra khỏi phòng.

A Vu sờ vào mũi mình, bực bội lấy khăn tay lau kĩ. Ôi, ngoại trừ Thôi Thị lúc nào cũng thơm lừng thì nàng chẳng thích ai đụng vào mình, may mà Vinh tam gia là người thông minh, nói một chút đã hiểu ngay.

A Vu gọi Tử Phiến đến hỏi: “Vương di nương dạo này thế nào?”

“Cô ta cho nha hoàn Diêu Hoàng, Ngụy Tử ở phòng lão thái thái một túi tiền, nô tỳ đứng từ xa còn nghe tiếng bạc kêu. Con bé Tinh Minh trong phòng cô ta cũng rất thân thiết với Tường Vi, nha hoàn hạng ba ở phòng lão thái thái.”

A Vu nhéch miệng cười, gõ ngón tay xuống bàn, cô ta kể ra cũng không được thông minh cho lắm. Nàng tìm đâu ra một người mẹ khoan dung như Thôi Thị, nếu kế hoạch của nàng thành công, sau này có người đàn bà chua ngoa nào bước vào nhà này thì cũng sẽ không làm gì nổi nàng.

A Vu làm sao đoán được tâm tư của Vương di nương. Vương di nương thấy tấm lòng chân thành của Vinh tam gia đối với Thôi Thị thì cũng biết mình không thể chen vào được, trừ phi Thôi Thị có mệnh hệ gì, mà cho dù có người lợi hại hơn về tam phòng nữa thì sao chứ, Vương di nương tự cho rằng mình sẽ không bao giờ chịu thua.

Huống hò cô ta lại đã lấy được lòng của lục cô nương, dù sao lục cô nương cũng quý mến cô ta, không sợ sau này cô ta không được lên chức hậu nương. Nhưng trong thời gian này, Vương di nương vẫn phải giấu kín nỗi

căm hận A Vu đã cắt đứt đường sinh con đẻ cái của cô ta, cứ phải cút đầu lầy lòng nàng, vì bây giờ chưa phải là lúc trở mặt.

Còn nguyên nhân vì sao lão thái thái bỗng muốn giày vò Thôi Thị, đó là do Diêu Hoàng và Ngụy Tử nhận tiền từ chõ Vương di nương đã có tình nói xấu Thôi Thị. Bọn họ thỉnh thoảng lại rỉ tai lão thái thái, vu khống Thôi Thị, nói rằng Thôi Thị thường xuyên nguyên rủa sau lưng bà ta là sao mãi mà không chết đi.

Những năm qua, lão thái thái giữ Thôi Thị ở lại vì thấy tính Thôi Thị nhu nhược, nhút nhát, xuất thân không tốt, dễ sai khiến. Khi tuổi càng cao thì bà ta càng sợ chết, mà Thôi Thị lại rủa đúng vào thời điểm này khiến bà ta không chịu nổi.

Huống hồ, con cái càng trưởng thành thì An Quốc Công lại càng không hỏi han gì đến, tính độc đoán của lão thái thái càng được dịp phát tác, nghĩ rằng mình nắm quyền sinh sát trong tay, cho ai sống thì người đó được sống, muốn ai chết thì kẻ đó phải chết, đáng lẽ càng già càng lương thiện mới phải, đẳng này bà ta lại càng già lại càng hẹp hòi, thâm độc.

Lại nói về Vinh tam gia, vì nhanh chân nhanh tay, không bao lâu, “chuyện hay” của ông đã truyền đến phủ.

Từ xưa từng có chuyện thông báo kén rể, nếu Vinh tam gia đã có kiều thiê thi cho dù ông có tướng mạo tuyệt vời, nho nhã tuấn tú thế nào cũng không thể lọt được vào mắt xanh của mỹ nữ. Nhưng nếu Vinh tam gia mất vợ, dù chỉ ở vị trí kế thất^[1] thì cũng có hàng nghìn người muốn nhúng chân vào. Phong thái ngạo nghẽ cười ngựa dạo phố của quan trạng đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng không ít cô nương. Huống hồ quan trạng lại là tam công tử của phủ An Quốc Công.

[1]. Ké thất: Chỉ vợ lẽ.

Trước sự tôn quý của Viện Hàn Lâm và tài hoa của quan trạng nguyên thì ba chữ “con vợ lẽ” không còn quan trọng nữa.

A Vu đang ngồi trong phòng yên lặng vẽ hoa thì Tử Phiến từ ngoài chạy vào, hốt hoảng kêu lên: “Tiểu thư, xảy ra chuyện không hay rồi!”

A Vu ngẩng đầu liếc nhìn Tử Phiến, đặt bút xuống, bước đến bên bếp lò gần cửa sổ phía nam, rót một cốc nước nóng ở trong bình sứ hai tầng có hình chú cá đang đùa nghịch quanh lá sen đang đặt trên bàn nhỏ, sau đó mới ngồi xuống hỏi: “Chuyện gì?”

Ngoài sân có một tiểu nha hoàn đang chơi đùa, Tử Phiến ra hiệu muốn buông rèm cửa sổ nhưng thấy A Vu lắc đầu.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” A Vu giục Tử Phiến.

Tử Phiến vội vàng nói: “Bên ngoài có mấy tin đồn bậy, nói rằng phu nhân nhà ta không khỏe, lão gia đang đợi để tái giá, mà người ngoài muốn tái giá là ai cũng được tǎ tǐ mỉ, kĩ lưỡng. Tiểu thư mau nghĩ cách đi, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?”

A Vu không ngờ Vinh tam gia lại hành động nhanh như vậy, mà cũng đúng thôi, Thôi Thị đã bị giày vò bảy, tám ngày rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, dù không mất mạng thì cũng tổn hại sức khỏe nghiêm trọng.

“Hả, người bọn họ nói đó là ai vậy?” A Vu cũng rất tò mò.

“Nghe nói đó là con của Văn Tuyển Thanh Lại Ty lang trung gì đó. Tiểu thư, chúc quan đó là gì vậy? Có bằng chúc tri phủ của lão gia nhà phu nhân không?”

“Tiểu nha đầu nhà ngươi thì biết gì, con gái nhà Thanh Lại Ty lang

trung..." A Vu trầm ngâm một lát rồi nói tiếp. "Không được, chuyện này nhất định không được nói cho phu nhân biết. Nay giờ phu nhân không được khỏe, nếu nghe tin này chỉ e lại nhường vị trí của mình cho người ta thật ấy chứ."

"Tiểu thư sợ cái gì chứ, nếu như... nếu có ngày như thế thật thì cô ta chẳng qua cũng chỉ là vợ lẽ, làm sao bằng được tiểu thư là con chính thất!" Tử Phiến nói.

"Ngươi không hiểu đâu, nếu con gái của Thanh Lại Ty lang trung đó bước vào nhà này thì cha ta... e rằng sẽ không còn quan tâm đến bọn ta nữa."

"Ôi, sao có thể thế được, thường ngày lão gia thương yêu tiểu thư nhất mà, ngài sẽ không như thế đâu." Tử Phiến không tin.

A Vu liền giải thích cho Tử Phiến nghe: "Ngươi có biết Văn Tuyên Thanh Lại Ty lang trung của bộ Lại là chức quan gì không?"

Tử Phiến lắc đầu.

"Nói Văn Tuyên Thanh Lại Ty lang trung là chức vụ béo bở nhất trong triều đình cũng không có gì quá đáng, phẩm cấp cùng với việc thăng giáng tuyển lựa các quan văn đều nằm cả trong tay người này. Đừng nghĩ rằng người đó chỉ là lang trung ngũ phẩm mà coi thường, ngay cả đại lão gia trong phủ chúng ta hay thế tử của phủ An Quốc Công muốn tiếp cận họ cũng khó vô cùng."

Tử Phiến kinh ngạc. "Lợi hại như vậy sao?"

"Đương nhiên rồi. Cha ta đỗ trạng nguyên, vào được Viện Hàn Lâm thật đấy, nhưng ở Viện Hàn Lâm, người đỗ bảng nhãn, thám hoa bị đối xử vô cùng lạnh nhạt cũng vô khôi, cuối cùng người leo được lên địa vị quyền cao chức trọng cũng chỉ được vài người, mà cũng đều phải xét đến gia cảnh, lý

lịch. Nếu như cha ta lấy được con gái của lang trung, tương lai sau này như được trải gấm, như đại bàng mọc thêm cánh. Ta chỉ sợ, sợ cha ta..." Mặc dù chiêu "Ám độ Trần Thương^[1]" này là chủ ý A Vu gợi ý cho Vinh tam gia, nhưng đối phương là con gái của nhà Thanh Lại Ty lang trung thì lại khác. A Vu chỉ sợ Vinh tam gia biến giả thành thật.

[1]. *Lấy từ điển tích Ám độ Trần Thương (nghĩa là tấn công bất ngờ): Cuối đời Tần, Hạng Vũ sau khi diệt Tần, tự phong là Tây Sở Bá Vương, phản lại lời giao hẹn người nào tấn công vào thành Hàm Dương trước sẽ được phong làm vua. Lưu Bang vô cùng bất mãn, dẫn quân tiến vào Tứ Xuyên, tự phong làm Hán Vương. Được sự giúp đỡ của Hàn Tín, Lưu Bang ngoài mặt vờ như tu sửa đường núi, nhưng sau lưng ngầm ngầm đi sang Trần Thương bắt đại tướng Chuong Hàm của Hạng Vũ, cuối cùng tiến công và được phong làm vua của Trung Nguyên.*

“Sao có thể, sao có thể chứ!” Tử Phiến lo lắng nói.

“Sao lại không thể? Cha ta văn võ toàn tài, còn người ta lại thân cận với Đế vương, đương nhiên cha ta muốn rạng danh chốn quan trường rồi, mà giờ cũng chỉ thiếu cơ hội thôi.”

“Nhưng cho dù có như thế thì cô nương đó xuất thân từ thư hương môn đệ có lẽ cũng là người tốt.” Tử Phiến dè dặt khuyên nhủ.

“Ngươi không biết quy tắc nhà họ đâu. Ta từng nghe Âm tỷ tỷ nói rồi mà.” A Vu nói. Đường Âm chính là thiên kim của Các lão, là quan trên của Sử gia lang trung Thanh Lại Ty, nàng ta biết chuyện nhà họ Sử từ hồi xưa. “Quy tắc của Sử gia Thanh Lại Ty là, đàn ông bốn mươi tuổi mà chưa có con nối dõi thì có thể nạp thêm thiếp. Lúc đầu Sử phu nhân được gả vào nhà họ, vừa về đã đuổi di nương đang mang bầu của nhà họ Sử đi, Sử lão gia một câu cũng không dám nói gì. Người nghĩ xem, cô nương nhà họ Sử này chính là con gái của Sử phu nhân đấy, liệu tính cách của cô nương ấy sẽ thế nào?”

Còn Sử cô nương rốt cuộc lợi hại ra sao, A Vu chẳng có tâm tư giải thích cho Tinh Minh đang nấp ngoài hành lang nghe trộm biết, để bọn họ tự tưởng tượng có lẽ sẽ hay hơn.

Được Vương di nương sai bảo, Tinh Minh dốc hết sức kết giao với tiểu nha hoàn trong phòng A Vu, không ngờ hôm nay thị lại được nghe tin tức đáng sợ như vậy nên vội vàng chạy về hậu viện kể hết sự tình cho Vương di nương nghe.

Vương di nương thưởng cho thị một chiếc vòng vàng rồi đầm chìm trong suy tư.

Vương Thị tất nhiên từng trải hơn Tinh Minh và Tử Phiến nhiều. Từ nhỏ, cô ta đã từng nghe nhiều chuyện “thấy người sang bắt quàng làm họ” của dường phụ dường mẫu. Chuyện của Văn Tuyền Thanh Lại Ty cô ta cũng đã nghe qua, đó là người mà dường phụ dường mẫu dù nầm mơ cũng muôn quen biết với họ. Hồi còn hầu hạ mấy lão gia đàn hát ở hậu viện, cô ta từng nghe một số quan lại nói về Thanh Lại Ty với giọng nịnh bợ, ngưỡng mộ.

Nghĩ đến việc nếu con gái của nhà họ Sứ thực sự được gả vào phủ, chưa cần biết có xinh đẹp hay không, cứ xét về thân thế thì cô ta đã không thể bằng, và đương nhiên Vinh tam gia sẽ nâng niu nàng ta như trứng mỏng, chẳng trách lục cô nương lo sợ.

Vương di nương trách bản thân sao lại để ma xui quỷ khiến nghĩ ra cái trò thật ngu xuẩn. Trên đời này có ai tốt như Thôi Thị? Cứ nhìn bản thân cô ta bây giờ thì biết, tự do tự tại, được sống nhàn hạ thoải mái, trừ việc Vinh tam gia không vào phòng thì cô ta cũng được sống sung sướng chẳng khác gì mấy thiên kim tiểu thư.

Hơn nữa, Thôi Thị cũng không đánh không mắng, không bắt cô ta phải sống theo khuôn phép, quy tắc, mà lục cô nương cũng tỏ ra thân thiết. Nếu như có người khác thế chỗ Thôi Thị, không biết cuộc sống sau này của cô ta

sẽ ra sao.

Khi Vương di nương đang chán nản vì sự ngu xuẩn của mình thì lão thái thái cũng cảm thấy chán nản.

“Cô nói thật đây chứ?” Lão thái thái nhìn chăm chăm vào đại phu nhân. “Cô đừng có gạt bà lão này, khuê nữ Thanh Lại Ty nhà họ Sử mà cũng để ý đến lão tam và muốn vào cái nhà này làm hậu nương ư?”

“Mẹ, mẹ chưa biết cô nương nhà họ Sử đây thôi. Cô ta năm nay đã mười tám tuổi rồi.” Nhị phu nhân đứng bên cạnh nói chen vào.

“Sao cơ, mười tám tuổi rồi mà vẫn chưa xuất giá à?” Lão thái thái thấy thật kỳ lạ.

“Nghe nói Sử phu nhân muốn giữ con gái ở bên mình thêm một vài năm, đợi đến khi mười bảy tuổi cho xuất giá, nhưng bên nhà trai gây chuyện xấu xa gì đó, Sử gia vì muốn giữ bỏ quan hệ nên đã hủy hôn. Đến bây giờ cô nương đó cũng coi như quá lứa, nói thế nào thì Sử gia làm như vậy cũng không hay, sau này họ muốn tìm gia đình môn đăng hộ đối cũng không dễ dàng, mà nhà họ Sử đó lại rất kén chọn nên mới kéo dài đến tận bây giờ.” Thế nên mới có chuyện của lão tam. Câu cuối cùng này, Nhị phu nhân không nói ra.

Cô gái đã mười tám tuổi, lại từng đính hôn, dù là con gái của Thanh Lại Ty Sử gia đi nữa thì cũng không hay ho gì. Mấy công tử con nhà quý tộc chỉ cần có chút thanh danh cũng sẽ không để ý đến cô ta. Nhưng một người con vợ lẽ như lão tam, không có vốn liếng, nói không chừng cũng động lòng cũng nên.

“Hừ, lão tam này thâm độc thật đây. Ta cũng đang băn khoăn tại sao thường ngày hắn đối xử với vợ như chau báu, vậy mà lần này lại chẳng đoái hoài gì đến, ngày nào mặt mày cũng phơi phới, hào hoa phong nhã, hóa ra là đợi đến lúc này.” Lão thái thái cười lạnh một tiếng, đã thế hắn còn định vu cho bà ta tội danh giày vò hại chết vợ hắn nữa chứ.

“Mẹ, chúng ta không thể để cho tâm địa độc ác của tam thúc được toại nguyện.” Nhị phu nhân sot ruột nói.

“Đương nhiên rồi!” Lão thái thái nói chắc như đinh đóng cột.

“Thực ra chuyện này cũng không phải không tốt.” Đại phu nhân chậm rãi nói. “Nếu tam thúc leo được vào Thanh Lại Ty Sử gia, không phải chúng ta cũng được thơm lây sao?”

“Cô mong thơm lấy cái gì? Nó leo lên cao rồi lại không giảm cô chết mới lạ!” Lão thái thái mắng. “Cái loại tiện nhân đó mà lại cho chúng ta hưởng phú quý sao? Cô đừng nằm mơ nữa.”

Đại phu nhân không muôn phản bác ý của lão thái thái vì bà biết lão thái thái hận tam phòng đến tận xương tủy. Bị lão thái thái đứng giữa thế này, cho dù đại phu nhân có muôn giao hảo với tam phòng cũng không có cách nào.

Lão thái thái biết tin này xong liền thả ngay Thôi Thị đầu tóc rối bù, mặt mày trắng bệch về, còn đặc biệt dặn dò: “Vợ lão tam này, mấy ngày qua làm con vất vả quá, con về nhà nghỉ ngơi vài ngày đi, lấy thẻ bài ở chỗ đại táu rồi mời đại phu kêu thuốc bồi bổ cơ thể nhé!”

Thôi Thị tự nhiên được lão thái thái quan tâm như thế thì chỉ biết kinh ngạc về phòng, còn tưởng tấm lòng hiếu thảo của bà đã làm cho mẹ chồng cảm động. Đến tối Vinh tam gia về, bà vui mừng hớn hở đem chuyện này kể cho chồng nghe, muôn được ông khen ngợi.

Vinh tam gia chỉ cười nhạt vuốt má Thôi Thị: “Mấy ngày qua vất vả cho nàng rồi, mẹ nói đúng đấy, nàng nên tìm đại phu kê đơn thuốc bồi bổ cơ thể, ta còn mong nàng sinh cho ta thêm một khuê nữ nữa.”

Thôi Thị đỏ bừng mặt, xấu hổ lườm Vinh tam gia. “Chàng nói gì vậy, thiếp tuổi tác thế này còn sinh con cái gì nữa?” Mấy hôm túc trực ở phòng của lão thái thái, Thôi Thị cũng tiếp xúc nhiều hơn với nhị phu nhân, với kinh nghiệm của bà thì cái thai trong bụng nhị phu nhân chẳng qua chỉ là màn kịch lừa gạt để trói chân nhị lão gia.

“Nàng già gì chứ, ta thấy nàng chẳng khác lúc mới về phủ là bao.” Vinh tam gia ôm Thôi Thị vào lòng.

Gương mặt tiêu tụy của Thôi Thị tuy chưa được Vinh tam gia “chăm sóc” mà lúc này đã đỏ hồng lên rồi.

Còn phải nói hai vợ chồng họ tối nay mặn nồng thế nào.

Ở chõ A Vu, đạo này cứ dăm ba hôm Tử Nghiên lại xin nghỉ, hôm nay thị lại nói mẹ thị không được khỏe, muốn xin phép về thăm. A Vu rất thấu tình đạt lý nên đương nhiên cho phép thị về.

Thì ra mẹ của Tử Nghiên - Nương Quan - cũng là người hầu trong phủ, nhưng ngay từ trẻ đã ốm đau, bệnh tật nên giờ cứ cách vài ngày bà lại cáo bệnh xin nghỉ, trong một năm, nếu tính số ngày bà làm việc ở phòng Thôi Thị cộng lại thì chưa được ba tháng. Thôi Thị tính lại lương thiện, mỗi tháng còn cho bà thêm tiền.

Nhà của Tử Nghiên ở trong ngõ nhỏ chuyên bán dưa chua phía sau phủ An Quốc Công, vì không xa lăm nên thị cũng thường về nhà thăm mẹ, có

điều thời gian này lại về quá nhiều. Nếu là trước đây, có lẽ A Vu không phát hiện ra sự thay đổi của Tử Nghiên, nhưng giờ A Vu đã hiểu chuyện, thỉnh thoảng để ý thấy Tử Nghiên suốt ngày thêu khăn tay, thêu hầu bao, thêu lót giày, mà hoa văn toàn là hình chim uyên ương, bướm bướm.

Hôm nay Tử Nghiên về nhà, A Vu gọi Tử Phiến vào hỏi: “Đạo này Tử Nghiên tỷ tỷ của ngươi xảy ra chuyện gì vậy?”

Tử Phiến thấy A Vu hỏi, thầm giật mình sợ hãi, mặc dù chỉ là cô nhóc, nhưng vì xuất thân kẻ hầu người hạ, thường ngày lại thích nghe ngóng chuyện phiếm nên cũng biết nhiều hơn A Vu. Vì chột dạ, nghĩ rằng A Vu đã phát hiện ra điều gì nên Tử Phiến lắp bắp không thoát nên lời.

A Vu thấy bộ dạng Tử Phiến như vậy, trong lòng cũng đoán được phần nào nên quyết định dọa thị. Nàng làm ra vẻ nghiêm trọng, nói: “Ngươi có gánh vác được cho Tử Nghiên không, nếu xảy ra chuyện gì thì trong phòng chúng ta, đừng nói ngươi mà ngay cả ta cũng không tránh nổi.”

A Vu nói rất mơ hồ, vận vào chuyện gì cũng có thể đúng, Tử Phiến chỉ biết như thầm hiểu thư thật lợi hại, mấy chuyện này cũng phát hiện ra được. Thực ra, thị cũng hiểu chuyện của Tử Nghiên sớm muộn gì cũng bị lộ, mà có khi còn liên lụy đến thị và tiểu thư nữa.

Tử Phiến ôm hy vọng sẽ không có ngày này xảy ra, nhưng bây giờ A Vu đã phát hiện rồi, hy vọng của thị không còn nữa nên đáp: “Đạo gần đây có một biểu huynh sống trong nhà Tử Nghiên tỷ tỷ.”

A Vu nghe thấy một tiếng nổ “đùng” trong đầu mình, không ngờ nỗi lo của nàng lại thành sự thật. Đại nha hoàn thân thiết của nàng mà gây chuyện gì xấu, nếu lão thái thái biết thì hậu quả không thể lường trước được.

“Chuyện như vậy mà ngươi cũng dám giấu ta à?” A Vu nổi giận đùng

đùng,

“Tiểu thư...” Nước mắt của Tử Phiến lã chã tuôn rơi, thị cũng chẳng còn cách nào khác, một bên là tình nghĩa tý muội, một bên là sự trung thành của chủ tớ, thật tiễn thoái lưỡng nan. Thực ra, thị cũng từng khuyên nhủ Tử Nghiên rồi nhưng tý áy lại bảo thị là con nít không hiểu chuyện, cố gạt phắt đi.

Thực ra, người không hiểu chuyện là Tử Nghiên mới đúng. Thị áy đang ở độ tuổi thiếu nữ, dáng vóc cũng xinh xắn, lại đang trong giai đoạn tình cảm nở rộ nên mới bị một tên biểu huynh nào đó dụ dỗ, muốn dệt nên giấc mộng “tài tử giai nhân”. Những cô nương ở độ tuổi này thường bị coi là “dở dở ương ương”, cái gì cũng biết mà thật ra chẳng biết gì, luôn tự nghĩ mình là đúng, là độ tuổi nguy hiểm nhất của đời người. Tử Nghiên xưa nay tính tình trầm ổn, thế mà cũng bị những lời ngon tiếng ngọt của gã trai đó làm cho nghiêng ngả.

“Đi gọi Tử Nghiên về đây, cứ nói rằng chỗ ta có chuyện. Người không được nói với thị áy là ta đã biết chuyện, chúng ta vờ như không biết, bảo thị áy về là được.” A Vụ không muốn làm mất mặt Tử Nghiên .

Tử Phiến gật đầu, vâng lời rồi chạy đi.

Tử Nghiên khi gặp Tử Phiến lại khác hẳn lúc gặp biểu huynh của thị, tự nhiên thông minh hẳn, nhìn thần sắc của Tử Phiến là thị đã đoán được ba phần, sắc mặt tức thì trắng bệch, theo Tử Phiến về phòng của A Vụ. Vừa bước vào cửa, Tử Nghiên đã quỳ xuống. “Tiểu thư, xin tiểu thư khai ân.”

A Vụ liếc mắt nhìn Tử Phiến, Tử Phiến biết ý lui ra ngoài đợi, mấy tiểu nha hoàn đang chơi ngoài sân cũng tản đi.

Khi bốn bề đã tĩnh lặng, A Vụ mới nói: “Ta khai ân gì đây?”

“Tiểu thư...” Tử Nghiên nước mắt tuôn rơi, lê gối đến trước mặt A Vu. “Nô tỳ biết mình thấp hèn, làm tổn thương đến tiểu thư, chỉ vì nô tỳ và biểu ca tình đầu ý hợp, mong tiểu thư tác thành.” Tử Nghiên nói xong đập đầu xuống đất.

Tử Nghiên làm cho A Vu tức muôn chết, giờ thị đã phạm lỗi như vậy, không những không nhận lỗi mà còn cầu xin khai ân, tác thành.

“Tử Nghiên tỷ tỷ, năm nay tỷ mới bao nhiêu tuổi?” A Vu vội hỏi. Năm nay, Tử Nghiên mới hơn mười bốn tuổi, theo quy định của phủ, nha hoàn mười tám mới được chủ tử mai mối cho xuất giá.

Nhưng hoàn cảnh của Tử Nghiên lại rất đặc biệt. Biểu ca của thị là thư sinh đọc sách, mặc dù chưa đỗ tú tài, nhưng mở miệng là nhắc đến “chi, hò, giả, dã^[1]” khiến cho Tử Nghiên mới học chữ mấy ngày khen ngợi hết lời. Tử Nghiên cũng có thể đối đáp lại hắn vài câu, hai người đối qua lại liền thấy thuận mắt nhau.

[1]. Chi, hò, giả, dã: Người ta dùng mấy chữ này để chỉ những người học cao hiểu rộng, bụng mang một bộ sách, mở miệng ra là nói chữ, khiến những người xung quanh không hiểu nổi.

“Mà bây giờ hắn đã có công danh gì chưa?” A Vu hỏi.

“Mặc dù biểu ca chưa đỗ đạt gì, nhưng lúc đầu Văn Quân Tương Nhu^[1] cũng thế, được người đời ngàn năm ca ngợi, nô tỳ...”

[1]. Văn Quân, Tương Nhu: Là một điển tích cổ kể về nàng Trác Văn Quân bỏ chốn khuê phòng, cãi lời cha mẹ, quyết đi theo chàng Tư Mã Tương Nhu, trải qua bao khó khăn, sau này họ nên duyên vợ chồng.

“Ngươi...” A Vu tức đến nỗi giật chân bình bịch, đúng là đọc sách vở vẫn chỉ tổ hại người, mới biết được vài chữ đã dám ví mình là Trác Văn Quân, thị không thấy rằng cuối cùng Trác Văn Quân phải đi bán rượu đầy thoi, còn Tư Mã Tương Nhu thì đối xử thế nào với vợ, không phải cuối cùng Trác Văn Quân đã phải viết ra bài *Bạch đầu ngâm* hay sao?

Mà kể cả là Trác Văn Quân, A Vu cũng coi thường hành động tự ý bỏ trốn của nàng ấy. Tử Nghiên nói như vậy, ngẫm mới thấy hóa ra mấy chữ A Vu dạy thị lại gây ra họa. Có người đọc sách thì trở nên sáng suốt, cũng có người đọc sách lại trở nên u mê, lạc lối.

Tử Nghiên một mực nghĩ rằng biểu ca của mình sớm muộn cũng sẽ “Cá chép vượt Long môn”, đại bàng sải cánh, nhân lúc tài năng của hắn chưa bộc lộ, nếu không cột chặt lấy hắn thì sau này hắn đã đạt rồi, thị chẳng thế nào trèo cao được.

Tử Nghiên đang nghĩ cách làm thế nào để thô lộ tâm tư này với Thôi Thị và A Vu thì chẳng may Tử Phiến đã để lộ mọi chuyện, thị cũng muốn nhân cơ hội này xin chủ nhân tác thành cho mình.

A Vu muốn khuyên nhủ Tử Nghiên, nhưng thị lại vội vàng chen ngang, khóc thút thít. “Nô tỳ biết mình sai rồi, nô tỳ không quản được trái tim của mình, một ngày không gặp nhau như dài ba thu, một lòng một dạ với chàng, mong tiểu thư tác thành cho.”

A Vu đang bức mà cũng phải bật cười, ngay cả câu “Một ngày không gặp như dài ba thu” mà thị cũng biết. A Vu tự thấy mình còn nhỏ không rõ chuyện tình cảm nam nữ, vậy mà mấy lời xấu hổ chết đi được đó Tử Nghiên cũng dám nói cho nàng nghe, nữ sinh đã hướng ngoại thì có giữ lại bên cạnh cũng không tốt chút nào.

Vì không khuyên nhủ được Tử Nghiên, trong đầu A Vu bỗng nhanh chóng nghĩ ra được một cách. “Ta có thể tác thành cho tỳ.” A Vu lạnh nhạt nói. “Chỉ mong tỳ hãy nghĩ kỹ, ba ngày sau thì trả lời ta.”

Đừng nói là ba ngày, cho dù ba mươi ngày, ba trăm ngày, Tử Nghiên nghĩ mình sẽ không thay đổi tình cảm ban đầu, hơn nữa sau ba ngày đã trả lời

thì đương nhiên trái tim si tình của thị không thể nào thay đổi được.

A Vụ biết có nói nữa cũng vô ích, chỉ bảo: “Bây giờ, tỳ muốn lấy biểu ca của tỳ phải không?”

Tử Nghiên gật đầu.

Thực ra, tình hình bây giờ không đến nỗi quá nghiêm trọng, nếu để mọi người biết chuyện tình cảm giữa Tử Nghiên và biểu ca trước thì mới là phiền phức to.

“Tỷ làm cho ta vài việc, sang năm ta sẽ bảo mẹ ta trả lại văn tự bán thân cho tỷ.” A Vụ nói.

Tử Nghiên vui mừng khôn xiết, dập đầu ba cái. Bây giờ cũng sắp cuối năm, vài tháng nữa là đến sang năm, chút thời gian này thị có thể đợi được.

“Có điều trong thời gian này tỷ không được ra khỏi nhà, ngoan ngoãn ở trong phủ, nếu không, có xảy ra chuyện gì, ta cũng không bảo vệ được tỷ đâu.”

“Vâng.” Tử Nghiên giờ chỉ muốn mọi sự chóng thành nên việc gì cũng đồng ý.

Đêm, A Vụ trằn trọc không sao ngủ được. Nàng hoàn toàn không ngờ mình đã nhìn lầm người. Thì ra Tử Nghiên là cô gái ngoài nhu trong cương, dám làm những việc ngoài sức tưởng tượng hành sự quyết đoán, mặc dù ngốc nghếch thật đấy, nhưng cũng rất đáng khen.

Có điều, A Vụ không được lạc quan về chuyện tình cảm của Tử Nghiên và biểu ca của cô ấy cho lắm. Nàng đọc sách nhiều hơn Tử Nghiên, những việc chứng kiến ở kiếp trước cũng nhiều, mấy chuyện tình yêu có thể trở thành giai thoại chỉ chiếm một, hai phần trăm mà thôi. Người ở ngoài dù sáng

suốt cũng không thể khuyên nỗi người trong cuộc đang u mê, chỉ có thể chờ họ bị một thùng nước lạnh giội vào đầu mới có thể tỉnh ngộ, đáng tiếc là một bước sa chân nghìn thu hận, giật mình ngoảnh lại hóa trăm năm. Thế nên mới nói, người đáng thương át có chỗ đáng hận.

A Vụ buông tiếng thở dài, không khỏi tiếc cho Tử Nghiên, lại nghĩ giờ mình đang có vài việc khó cần có người tin cậy giúp, mà nàng đã năm được điểm yếu của Tử Nghiên, dù thị không muốn làm cũng phải làm, đợi sang năm cho thị đi, A Vụ cũng không phải lo lắng về sau nữa.

Chương 11

Chìm đắm trong tình cảm khó dứt

Thôi Thị gần đây đang rất vui vẻ nên coi như không nhìn thấy Vương di nương, dù cô ta có lăng lơ làm đóm cõi nào cũng không khiến Thôi Thị bức tức nữa. A Vụ lại không thể lơ là, bỏ qua giống mẹ, nàng ngược lại càng giám sát cô ta nghiêm ngặt hơn.

Thường ngày, nhìn thấy Vương di nương là A Vụ tỏ ra rất lễ phép, tôn trọng, ngay cả đám nha hoàn trong phủ cũng đổi xử lịch sự với Vương di nương hơn rất nhiều, nên dù cô ta có muốn tìm Vinh tam gia để giả vờ trút ám úc cũng không có lý do.

Hôm nay tuyết rơi, Vương di nương ngồi cạnh chậu than may áo lót cho Vinh tam gia, thấy Tử Nghiên bước vào liền vội vàng bảo Tinh Minh ra đón. Rồi cô ta cũng đứng dậy cười nói: “Tuyết rơi nhiều thế này, sao Tử Nghiên cô nương lại tới đây?”

“Lần trước không phải di nương muốn có mẫu thêu hoa sao, bây giờ nô tỳ đang rảnh nên mang đến cho di nương.” Tử Nghiên đón chén trà nóng do Tinh Minh mang đến, uống một ngụm rồi khen: “Trà thơm quá!”

Vương di nương mỉm cười: “Loại trà này là lục cô nương sai người mang đến cho ta, ta uống thấy rất ngon, may mà lục cô nương còn nhớ đến ta.”

“Lục cô nương lúc nào cũng muốn thân thiết với di nương, nhưng di nương cũng biết phu nhân thế nào rồi đấy.” Tử Nghiên bĩu môi, mơ hồ trách

móc thái độ của Thôi Thị, cho thấy thị cũng đứng về phía di nương và muốn nhanh chóng lấy được cảm tình của di nương.

“Ta vốn xuất thân thấp hèn, sao có thể thân thiết với lục cô nương được?” Vương di nương vẫn có vài phần oán giận A Vu. “Ây da, sao ta lại nói những lời như vậy chứ?”

Vương di nương tự đánh mình một cái rồi nói: “Tử Nghiên cô nương mau ngồi xuống đi, ta thường ở nhà một mình, chỉ mong có người đến nói chuyện thôi.” Thực ra, Vương di nương vẫn có một chút nghi ngờ thấy Tử Nghiên bỗng nhiên thân mật với mình, chỉ vì cô ta không biết mình đã làm gì Tử Nghiên yêu quý.

“Thế là di nương tự trói buộc bản thân rồi. Sao có thể cả ngày ngồi trong phòng được chứ, cẩn thận bị bệnh đấy! Theo nô tỳ, di nương nên ra ngoài dạo chơi, di nương đâu phải là người hầu hạ trong phủ, dù sao cũng là một chủ nhân nhỏ, cho dù di nương không muốn nói chuyện với đám nô tỳ chúng tôi thì cũng có thể nói chuyện với các di nương khác mà.”

Di nương khác ư, Mộc Thị chẳng khác gì một khúc gỗ, còn các di nương khác đều thuộc phòng khác rồi. Vương di nương cũng đâu có ngốc, cô ta biết rõ tam phòng không hòa thuận với đại phòng và nhị phòng, sao có thể đến viện khác mà ngồi lê nói chuyện được.

Tử Nghiên cũng không khuyên nhiều, sợ rằng khuyên nữa sẽ lộ, do đó bước đến lấy khung trong tay Vương di nương, nói: “Vương di nương nghỉ ngơi chút đã, chúng ta ra vườn chơi đi. Tiểu thư bảo tôi đến rùng mai bẻ vài cành hoa mai cho cô ấy, di nương biết cành nào đẹp thì giúp tôi chọn vài cành nhé!”

Vương di nương lập tức đứng dậy, mỉm cười: “Ta không dám nhận lời

khen này đâu, đúng là thêu nứa ngày cũng mệt nên đến rừng mai chơi cũng được.”

Tử Nghiên và Vương di nương đến rừng mai, thị cô gắng chọn cành mai, chỉ một lúc sau tay đã ôm một bó to, ngay cả Vương di nương cũng ôm một bó.

Bà Vương trông rừng nhận được tin báo của tiểu nha hoàn, lập tức chống nạnh bước đến, nhìn thấy Tử Nghiên liền quát to: “Đúng là nghiệp chướng, khu rừng đẹp đẽ của ta bị các ngươi phá nát hết rồi.”

Thật ra bà Vương này là một người vô cùng tham lam. Bà ta chỉ là người trông coi nhưng lại cho đó là rừng nhà mình. Đến mùa đông, bà ta tự chặt cành, sai con cái mang ra đường bán và kiếm được không ít. Hôm nay Tử Nghiên bẻ hết cành nợ đến cành kia chẳng khác nào “cướp” tiền của bà ta, thế nên bà ta mới tức giận như vậy.

“Đồ lăng loàn đáng chết kia, sao lại có loại người khốn nạn thế nhỉ? Cần thận không Diêm Vương tưới dầu đốt tan xác ngươi đấy!” Bà Vương muốn gây chuyện với Tử Nghiên.

Tử Nghiên cũng chẳng sợ, đáp trả: “Bà đang nói càn gì thế? Bà bảo ai là đồ lăng loàn, Vương di nương của tam lão gia nhà chúng tôi mà bà cũng dám mắng hả?”

“Ta đây phi nhổ, chủ nhân gì chứ, cho dù là phu nhân mấy người đến cũng thế thôi, cái loại lăng loàn như thế, ta cứ nói đấy, di nương chẳng qua cũng chỉ là đồ chơi của mấy vương gia thôi.” Bà Vương là người ngang ngược, thô tục, hai người đàn ông cũng không đánh lại bà, trong cái vườn này không ai dám chọc giận bà.

Tử Nghiên không đánh lại được bà ta, liền kéo Vương di nương bỏ chạy. Chạy về phía trước thì gặp Mai di nương của nhị phòng cũng đi hái mai. Tử Nghiên bèn dừng lại, ngoảnh đầu nói với bà Vương đang đuổi phía sau: “Bà chỉ biết mắng bọn ta, sao mấy người họ bê cành mai mà bà không nói gì?”

Bà Vương dừng lại, nhìn hai người Tử Nghiên với ánh mắt khinh thường. “Các ngươi là người nhà nào mà dám ngông cuồng so sánh với người ta?”

Bà Vương nói đúng, chó mèo ở đại phòng, nhị phòng cũng là bảo bối, bọn Tử Nghiên không thể so sánh được.

Bà Vương xông đến đánh Tử Nghiên, Vương di nương cũng bị kéo ngã, Mai di nương đứng từ远远 xa trông thấy cảnh đó thì che miệng cười.

Cuối cùng, Tử Nghiên phải vứt cành mai, kéo theo Vương di nương bỏ chạy thật nhanh.

Không thấy bà ta đuổi theo, Tử Nghiên mới dừng lại, ngoảnh đầu nói với Vương di nương. “Haizz, hôm nay tôi làm trò cười cho Vương di nương rồi.”

Vương di nương đương nhiên hiểu rõ tình hình của phủ An Quốc Công, chỉ không ngờ một bà già coi vườn mà cũng dám coi thường tam phòng như vậy. “Sao bà ta dám?”

Tử Nghiên thở dài nói: “Sao mụ ấy lại không dám? Di nương cũng không phải không biết, phu nhân nhà chúng ta hiền như Bồ Tát, ai mà chẳng dám cưỡi lên đầu lênh cổ, lão thái thái cũng không quý mến gì lão gia nhà ta.”

“Người bê cành mai vừa nãy là ai?” Vương di nương lại hỏi.

Tử Nghiên lại thở dài, nói: “Còn ai vào đây được? Đó là Mai di nương nhị lão gia mới lấy về năm ngoái, cung chiêu lăm, nhị phu nhân cũng không

dám làm gì cô ta. Di nương không thấy bà Vương đó sợ cô ta một phép sao?”

Tử Nghiên lại lầm bẩm: “Chẳng hiểu dùng thủ đoạn gì dụ dỗ nhị lão gia, khiến ngài ấy coi cô ta như chau báu.”

Vương di nương cảm thấy nụ cười của Mai di nương thật chướng mắt. Hai người họ cùng là di nương mà một người thì được ở trên trời, còn một người ở dưới đất, lại bị “chó dữ” đuổi theo chỉ biết bỏ chạy. Theo cô ta thấy, Mai Thị đó cũng đâu có gì đặc biệt, dung nhan bình thường, vóc dáng cũng bình thường nhưng duyên may nào lại được nhị lão gia ân sủng chứ?

Con người ấy mà, dáng sợ nhất là so đo, tính toán.

Không bao lâu, Tử Nghiên bẩm báo với A Vụ rằng Vương di nương đã bắt đầu qua lại với Mai di nương ở nhị phòng, mặc dù chưa nhiều, nhưng coi như cũng có.

“Ừ, sắp cuối năm rồi, tỳ hãy đến rủ Vương di nương ra hoa viên chơi.”
A Vụ dặn dò.

Tử Nghiên không đoán ra được A Vụ đang có ý đồ gì, chỉ cảm thấy nàng đối xử quá rộng lượng với Vương di nương.

Thôi Thị biết chuyện Vương di nương đi lại với Mai di nương ở nhị phòng, vốn định gọi cô ta đến trách mắng một trận nhưng bị A Vụ ngăn lại.

“Mẹ đừng vội mắng cô ta, cô ta dù sao cũng đáng thương, huống hồ cha cũng có chút áy náy với cô ta, mẹ trách mắng cô ta chỉ khiến cha thêm áy náy thôi.”

Thôi Thị là người lương thiện, lại biết làm thân phận đàn bà chẳng dễ

dàng gì nên nghe theo A Vu.

Vương di nương thăm dò mấy lần, phát hiện Thôi Thị hiền lành như Bồ Tát nên cũng dần to gan lớn mật, số lần qua lại với Mai di nương ngày càng nhiều.

Đến cuối năm, nhiều chủ tử tín Phật, tín Đạo ở các phủ đều thích mời Tăng, Đạo về phủ để niệm kinh, vẽ bùa chú cho phủ. Một số người sùng tín còn tu sửa Phật đường, Đạo quan ngay trong phủ mình, hằng năm thờ cúng Phật Tổ hoặc Tam Thanh Thiên Tôn, còn tiền nhang khói, dầu đèn ở các đền chùa, miếu mạo thường là do họ đến hết nhà này đến nhà kia để xin.

Thế nên, trong thời gian này các tăng ni, đạo quan trong kinh, ngoài kinh đều vô cùng bận rộn, ai ai cũng muốn dựa vào khả năng thần thông của mình để đến các gia đình. Những người xuất gia có thể ra vào trong các công môn hầu phủ đều là người nhẫn耐, chỉ với cái miệng nhanh nhẹn là đã có thể khiến người chết sống dậy, người già trẻ lại.

Đại phỏng tin Phật, nhị phỏng tin vào Đạo, Thôi thị thì thần phật, chân quân, nguyên quân đều tin hết.

Hôm nay, từ xa A Vu đã nhìn thấy một bóng dáng rất quen, lập tức nhớ ngay đến một người. A Vu cười, đúng là sự trùng hợp ngẫu nhiên, rất đúng lúc.

A Vu cúi đầu dặn dò Tử Nghiên vài câu, Tử Nghiên gật đầu, bước ra ngoài một lát, sau đó dẫn người đó về và đưa thẳng vào phòng Thôi Thị.

Phùng đạo bà có gương mặt gầy gò, mặc dù không phải kiêng ăn mặn, nhưng vì ăn chay quanh năm, lánh xa bụi trần, lại mũ áo chỉnh tề nên trông rất ra dáng một cao nhân thoát tục.

Vài năm nay, Phùng đạo bà rất được yêu mến ở chốn kinh thành, là khách quen của phủ Công, Hầu, Bá, dân thường không thể mời được bà. Bây giờ Thôi Thị được hưởng phúc của nhị phu nhân nên mới gặp được Phùng đạo bà. Bà vừa thấy Phùng đạo bà bước vào, vội vàng đứng dậy ra đón, sau đó sai Tu Họa, Tư Thư mang trà, bánh đến.

Phùng đạo bà chỉ ngồi một lát, sau đó vẽ cho Thôi Thị một vài đạo phù, còn Thôi Thị thì nói rằng sang năm sẽ đến đạo quan của Phùng đạo bà thắp đèn chong, mỗi tháng sẽ dâng cúng hai cân dầu đèn, một năm sẽ cúng tiền hai mươi lạng bạc.

A Vu đứng bên cạnh nghe thấy trong lòng không khỏi xót xa. Thôi Thị thắp đèn cho Vinh tam gia và ba đứa con, chỉ có mình là không thắp.

Sau khi Phùng đạo bà đi khỏi, A Vu dẫu môi nói: “Mẹ cũng hào phóng quá nhỉ?”

“Con thì biết cái gì, Phùng đạo bà này thần thông lăm, hôm nay khó khăn lăm mới mời được bà ấy đến, hai mươi lạng đã là gì, chỉ cần cha con và các con đều khỏe mạnh là mẹ thấy mãn nguyện rồi.” Thôi Thị chỉnh lại chiếc chuông vàng nhỏ trang trí trên búi tóc cho A Vu.

A Vu rất muốn nói cho Thôi Thị biết rằng, Phùng đạo bà đó là đại lừa đảo, đại côn đồ, thần thông gì, toàn dựa vào miệng lưỡi lừa gạt cả, mới làm cái lẽ đã thấy lòi đuôi rồi, chỉ là bây giờ A Vu vẫn chưa thể vạch mặt mụ ta.

Năm đó, Phùng đạo bà đã gây ra một chuyện nghiêm trọng, đến bây giờ A Vu vẫn còn nhớ rõ. Trưởng Công chúa Phúc Huệ cũng đã từng tin vào Phùng đạo bà này, thế nên A Vu chỉ mới nhìn bóng lưng đã nhớ ra ngay.

Vương di nương luôn lưu tâm đến mọi động tĩnh trong phòng Thôi Thị. Hôm nay, cô ta thấy Thôi Thị mời một người về, rồi chỉ cho phép lục cô nương ở lại trong phòng của hai người họ, vô cùng thần bí, thế nên cô ta đưa một ít tiền cho Tinh Minh, bảo đi nghe ngóng. Một lúc sau, Tinh Minh quay về nói: “Hình như trong phòng có một đạo cô.”

“Đạo cô!” Vương di nương không hiểu sự việc trong kinh thành, chưa từng nghe đến Phùng đạo bà, nhưng chuyện trong phòng của mấy người đàn bà thì cô ta không lạ gì, những đạo cô này chẳng làm chuyện gì tốt đẹp, đạo quan ở Dương Châu trước kia cũng toàn là đồ dâm đãng cả.

Vương di nương bỗng liên tưởng ngay Thôi Thị mời đạo cô đến vì việc gì. Cô ta thầm nhủ, Thôi Thị ngàn áy tuổi rồi mà vẫn còn giữ chặt được chồng bên mình, thật khiến người khác khó tin, không chừng sau lưng đã cùng đạo cô bày trò gì đó, thảo nào mà đuổi hết mọi người ra ngoài.

Vương di nương nhớ kỹ chuyện này, hôm sau gặp Mai di nương đang bẽ cành mai trong hoa viên, hai người liền kéo nhau vào đình nói chuyện.

“Hôm qua, phu nhân nhà tôi mời một đạo cô về phòng, thần bí vô cùng, cũng không biết là làm chuyện gì nữa.” Vương di nương vò như vô tình nói.

Mai di nương bĩu môi. “Ồ, có phải là Phùng đạo bà không?”

“Hình như là cái tên ấy.” Vương di nương giả vờ nghĩ mãi mới nhớ.

“Bà ta rất có tiếng trong kinh thành, nhiều phu nhân đều tìm đến bà ấy, mấy nhà nghèo khó bà ta không đến đâu. Nhị phu nhân nhà tôi cũng bỏ ra rất nhiều ngân lượng mới mời được bà ấy đây.” Mai di nương tò mò hỏi tiếp: “Tam phu nhân mời bà ta có việc gì à?”

“Tôi cũng không biết, Phùng đạo bà vừa đến, tam phu nhân liền đuổi tất

cả kẻ hầu người hạ ra ngoài.” Vương di nương nói. “Tôi cũng đang muốn hỏi Phùng đạo bà này là người thế nào?”

“Bà ta ấy à, giỏi lắm đấy. Nhị phu nhân có thai là nhờ công của Phùng đạo bà đây. Nghe nói uống mấy lần nước phép, sau đó nhị gia mới vào phòng nhị phu nhân, chỉ sau một tối là có liền. Kể cũng lạ, nhị gia đã lâu không cùng bà ta...” Mai di nương nhường mày nhìn Vương di nương, cả hai cùng hiểu là “không cùng bà ta làm gì cả.”

“Nhưng rõ ràng hôm đó nhị gia đến phòng bà ta và ở lại một tối, sau đó thì có luôn.”

“Ồ, lợi hại vậy sao?” Vương di nương bán tín bán nghi.

“Đúng vậy, có biết Tấn Quốc Công phu nhân không?”

Vương di nương lắc đầu. Điều này làm Mai di nương được dịp thỏa mãn thói khoe khoang của mình, cô ta đặc ý nói: “Mấy người ở trong kinh thành như chúng ta không ai là không ngưỡng mộ Tấn Quốc Công phu nhân, phu nhân thì yêu thương, con trai thì hiếu thuận, đến nay Tấn Quốc Công cũng chưa nạp thêm thiếp.”

Vương di nương kinh ngạc há hốc miệng, không ngờ trong số quan lại quý tộc lại có người đàn ông như vậy.

“Nghe nói Tấn Quốc Công phu nhân gả vào phủ Quốc Công không bao lâu thì được Phùng đạo bà chỉ cho bày đạo đàn.” Mai di nương miêu tả vô cùng sinh động, cứ như thể cô ta tận mắt chứng kiến vậy.

“Đạo bà đó còn có bản lĩnh này sao?”

“Đúng thế, nếu không lúc Phùng đạo bà đến phủ, nhị phu nhân đã không phải đề phòng bọn ta như thế. Mà phu nhân nhà cô chẳng phải cũng đuổi hết

bọn người hầu đi đó sao, ai mà biết bọn họ âm thầm cầu xin điều gì? Cô nói xem phu nhân nhà cô một lòng một dạ với tam gia như thế, liệu có...” Mai di nương nói lắp lừng.

Suy đoán vô căn cứ của Mai di nương vừa hay trúng ý của Vương di nương, thế nên cô ta càng khẳng định suy luận của mình là đúng, nghĩ chắc chắn Thôi Thị đã cầu xin Phùng đạo bà dùng bùa phép gì đó để trói buộc người đàn ông của mình.

“Nếu như chúng ta cũng mời được Phùng đạo bà thì tốt quá.” Vương di nương nói với ý thăm dò.

“Thế thì phải trả một số tiền rất lớn, ít tiền bà ta không nhận đâu.” Mai di nương cũng có ý định đó, nhưng khổ nỗi hầu bao ít ỏi. Nhị lão gia mặc dù sủng ái cô ta nhưng không thể hào phóng chi một số tiền lớn cho cô ta được vì nhị phu nhân quản rất chặt.

Vương di nương lại khác, cha mẹ nuôi đã nuôi cô ta nhiều năm nên cũng có tình cảm, lúc cô ta “xuất giá” còn cho một ít bạc phòng thân, mà mấy năm tiếp khách cô ta cũng được họ thường cho không ít, cộng với đồ trang sức thì cũng có khoảng vài trăm lạng bạc. Mặc dù bây giờ chi tiêu cũng đã hết nhiều, nhưng còn dư dả hơn so với Mai di nương.

“Tỷ tỳ ở trong phủ là người có tiếng nói, không như muội, mong tỷ lần sau có gặp Phùng đạo bà hãy nói giúp muội một tiếng, muội sẽ không bao giờ quên ơn tỷ tỳ.” Vương di nương nhìn Mai di nương, tay cầm khăn chấm giọt lệ ở khéo mắt. “Tỷ cũng biết tình hình hiện nay của muội rồi đấy, tam gia không đến phòng muội, ngay cả nhìn muội cũng không, muội... muội...” Vương di nương vốn chỉ định đóng kịch, nhưng cứ nghĩ đến tuổi xuân của mình bị hao mòn nơi hậu viện đã thấy thật xót xa, nước mắt cũng tự nhiên chảy ra.

Mai di nương vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Vương di nương, mặc dù cô ta là người không dễ dàng giúp đỡ ai, nhưng vì cùng là di nương với nhau nên ít nhiều cũng có chung mối thù với mấy bà vợ cả, rồi cô ta lại nghĩ, nếu thực sự giúp được Vương di nương, khiến tam phòng rối loạn, nhị lão gia đương nhiên sẽ đánh giá cao về cô ta. Vì nghĩ như thế nên Mai di nương vui vẻ nhận lời nhờ vả của Vương di nương.

Nhị phu nhân mời Phùng đạo bà về một lần đâu đã thành công, chỉ riêng việc lập đòn cầu nguyện đã phải ba lần, thế nên không bao lâu sau, Mai di nương lại nhìn thấy Phùng đạo bà đến phòng của nhị phu nhân.

Mai di nương sai tiểu nha hoàn lưu ý, rồi lấy một tấm thiệp đỏ dán kín mà Vương di nương gửi đưa cho nha hoàn rồi dặn: “Lúc nào thấy Phùng đạo bà đi ra thì mời bà ấy đến phòng ta ở hậu viện để nói chuyện.”

Phùng đạo bà vốn không muốn để ý đến một di nương, nhưng phong bao màu đỏ tiểu nha hoàn đó đưa tới rất nặng, thế nên cuối cùng bà ta cũng đồng ý đi theo tiểu nha hoàn đến hậu viện.

Mai di nương và Vương di nương đều đã ngồi trong phòng đợi từ lâu. Phùng đạo bà là người tinh ranh, thấy vẻ mặt hai người họ đều tỏ ra sốt ruột, muốn nói gì đó nhưng lại thôi nên bà ta biết có thể “chém mạnh tay” hai con gà này. Thế nên bà ta cũng thuận miệng nịnh bợ vài câu. “Vừa nhìn hai vị đã biết là người có phúc, chỉ là hiện giờ mây đen che mắt trời nên mới không được thuận lợi.” Phùng đạo bà đạo mạo nói.

“Nói vậy là sao ạ?” Mai di nương vội vàng hỏi, đúng là gần đây cô ta cực kỳ không thuận lợi, nhị phu nhân cậy “lão bang sinh châu^[1]” nên nhị lão gia không dám ho he gì, vài ngày nay còn quay sang giày vò mấy thiếp nữa.

[1]. Lão bang sinh châu: Nghĩa gốc là trai già nhả ngọc, ý chỉ già mà vẫn có thể sinh con.

Phùng đạo bà nhìn Mai di nương hồi lâu, sau đó mới nghiêm nghị nói : “Ô, có những chuyện cô không nên biết thì tốt hơn.” Nghe thấy vậy, Mai di nương càng sốt ruột, giục Phùng đạo bà nói ra.

“Üm, được rồi, nể cô thành tâm đấy. Tôi vừa vận thần nhẫn, xem xét khí sắc thì thấy trên đầu cô có một đám khí đen, có ác rồng bay qua nên khắc với mệnh con cái của cô, thiết nghĩ đường con cái của di nương rất mỏng.”

Mai di nương vỗ đùi, đúng quá, đầu năm nay cô mang thai lần thứ hai mà vẫn bị sảy. Lúc đó, thấy máu chảy ra cô mới biết là mình có thai.

“Có cách gì hóa giải không ạ?” Mai di nương vội hỏi.

Phùng đạo bà không nói gì.

Mai di nương là người nhanh nhẹn, ngoảnh lại liếc nhìn Vương di nương, cô ta lập tức đưa ra một phong bao đỏ, Mai di nương chuyển ngay cho Phùng đạo bà.

Phùng đạo bà lúc này mới nói: “Üm, nếu cô không thực sự thành tâm thì mấy lời này quả thực ta không nên nói ra, có điều ta cũng thấy cô đáng thương, chỉ là...” Phùng đạo bà nhìn Vương di nương với vẻ khó xử.

Dù sao thì tiền cũng là của Vương di nương, Mai di nương lại nhìn Vương di nương. Lúc này Vương di nương cũng không biết phải làm sao, nghĩ thầm mình nhờ Mai di nương nhẫn giúp, vậy mà cô ta lại hỏi chuyện của mình trước.

Mai di nương hình như cũng cảm thấy ngại liền nói với Phùng đạo bà: “Chân nhân, người xem giúp muội muội của con thế nào.”

Vương di nương vội vàng đứng thảng người dậy.

Phùng đạo bà nhìn một lúc lâu mới nói: “Là người tài mạo song toàn, nhưng đường phu thê kém một chút, có dung mạo của Vương Tường^[1], sắc đẹp của Tây Tú^[2]. ”

[1]. Vương Tường: Hay còn gọi là Vương Chiêu Quân, là mỹ nhân thời nhà Hán, một trong tứ đại mỹ nhân của lịch sử Trung Quốc

[2]. Tây Tú: Hay còn gọi là Tây Thi, cũng là một trong tứ đại mỹ nhân Trung Quốc.

Vương di nương thấy Phùng đạo bà gãi đúng “chỗ ngứa” nên càng tin lời bà ta nói.

“Chân nhân, vậy có cách hóa giải không?” Vương di nương vui vẻ đưa thêm phong bao.

Phùng đạo bà tỏ ra rất hài lòng. “Ta sẽ vẽ hai lá bùa, cô đốt lên, bắn thân uống một lá, còn một lá cho hắn ta uống. Nếu việc vẫn không thành, lần sau ta sẽ đến lập đàn cúng lễ cho.”

Vương di nương nghìn lần cảm tạ, nhận hai lá bùa bằng giấy như nhận thánh chỉ.

Sau đó thì đến lượt Mai di nương, Vương di nương không tiện nghe tiếp nên tự cáo lui về phòng mình.

Ai ngờ Vương di nương vừa bước ra khỏi phòng Mai di nương, ngẩng đầu nhìn thì thấy nhị lão gia Vinh Cát Hưng.

Vương di nương vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Vinh Cát Hưng sải bước dài đến trước mặt cô ta, nắm lấy bàn tay nhỏ nhăn mềm mại đỡ cô ta dậy, lại còn ra sức nắn nắn bóp bóp. Vương di nương

đã đứng dậy rồi mà hắn vẫn chưa chịu buông.

Vương di nương thất kinh, không ngờ Vinh nhị lão gia lại mặt dày như vậy, phía sau còn có nha hoàn theo hầu, vậy mà vẫn dám động tay động chân với cô ta, cô ta đỏ bừng mặt ra súc rút tay về.

Vinh nhị lão gia có vẻ cũng ý thức được đây là nơi nào, không bước lên nữa, chỉ đưa mắt nhìn ngắm cô ta. Đúng là một cô gái đẹp, lông mày lá liễu, gương mặt nhỏ nhắn, eo nhỏ như cành liễu mềm, bầu ngực căng tròn như trái đào cẩm, mỗi bước đi hai trái đào ấy lại pháp phồng khiến người ta không sao rời mắt được. Hắn mới nhìn thôi mà toàn thân đã tê dại.

Vinh Cát Hưng thầm nghĩ, thật tiếc cho một sắc đẹp, tự nhiên rơi vào tay một kẻ đầu đất không hiểu phong tình là gì, đã thế lại còn không biết trân trọng để người đẹp phòng không gối chiếc. Vinh nhị lão gia hận không thể thay tiểu đệ “an ủi” thị thiếp này.

Vinh nhị lão gia trong phủ ngang ngược đã quen, hầu hết nha hoàn, đàn bà trong phủ hắn đều đã qua tay hắn cả. Dù lão thái thái có đánh mắng thế nào thì vẫn không thể thay đổi được thói trăng hoa của hắn.

“Sao ta vừa quay về mà nàng đã đi thế?” Nhị lão gia nhìn Vương di nương đầy tình ý. Khi thấy Vương di nương lách người bước đi, hắn vội vàng bước sang bên phải chặn đường.

Vương di nương xấu hổ, bặt môi đáp: “Xin nhị lão gia tự trọng.”

Câu nói nhuốm vẻ buồn rầu, bị thương khiến Vinh nhị lão gia nghe xong run rẩy tim gan. “Gia không chỉ tự trọng mà còn quý trọng nàng, lẽ nào nàng không biết ư?” Vinh nhị lão gia lại muốn bước đến gần.

Vương di nương xấu hổ đỏ bừng mặt, rảo bước rời bỏ, nhưng Vinh nhị

lão gia không buông tha, chặn đường của cô ta, mặc cho cô ta dùng sức tránh né, hắn vẫn thua cơ gio tay chạm vào khuôn ngực căng tràn của cô ta. Vương di nương không dám kêu, vội vàng rời khỏi cổng hậu viện của nhị phòng.

Vinh nhị lão gia đưa tay mũi hít ngửi, mùi hương thật quyến rũ, khóe miệng hắn nhéch lên, ư ử ngân nga một điệu nhạc và bước vào phòng Mai di nương.

Về phần Vương di nương, khi về đến phòng liền đốt lá bùa uống ngay, cốc còn lại dành cho Vinh tam gia, còn cẩn thận bỏ thêm chút đường. Cô ta sợ ông không muốn gặp mình nên sai Tinh Minh mang qua đó.

Vinh tam gia dù không muốn vào phòng Vương Thị nữa nhưng cũng có phần si mê, lại thêm cảm giác áy náy nên không nỡ từ chối nước đường cô ta sai người mang đến, sau khi uống xong thì ông bị đau bụng đến tận nửa đêm.

Đương nhiên, nếu nước bùa này có công hiệu thật thì cũng bị ông cho ra bẳng hết rồi còn đâu.

Phùng đạo bà đã “câu” được con mồi Vương di nương, từng bước từng bước dẫn dụ cô ta, khiến cô ta rút không biết bao nhiêu ngân lượng cho vào túi bà ta.

A Vụ thì cứ để mặc chuyện của Vương di nương. Tử Phiến, Tử Nghiên luôn để tâm đến từng hành động của Vương di nương, nhưng lại không đoán ra tâm tư của A Vụ.

Ngày Hai mươi tháng Chạp, nha môn phong án, mấy vị lão gia ở phủ An Quốc Công Vinh đều về nhà, nhị phòng nhất thời lại thêm một nha hoàn

thông phòng khiến nhị phu nhân tức muối thổi huyết, luôn miệng kêu đau bụng.

Vương di nương tự nhiên thận trọng hơn, không đến khu của nhị phòng nữa, cả hai lần cô ta ra ngoài hoa viên đều gặp phải nhị lão gia nên cô ta không đi nữa.

A Vụ đều biết và ghi nhớ. Vương di nương cũng có điểm đáng khen, chỉ tiếc là đã bước vào nhầm chỗ.

Sau Tết không lâu là đến rằm tháng Giêng, và ngày long trọng nhất chính là Tết Nguyên Tiêu. A Vụ vẫn còn sợ khi nhớ đến việc xảy ra năm ngoái, thế nên không đòi Vinh tam gia và hai ca ca cho đi xem hoa đăng nữa.

Thôi Thị cũng không cho phép Vinh tam gia dẫn A Vụ theo.

Vinh tam gia không đồng ý. “Hà tất phải vì chuyện nhỏ mà bỏ chuyện lớn như thế, chẳng lẽ cả đời A Vật sẽ không ra khỏi nhà hay sao? Cả ngày cứ ở trong nhà, có biết biết mấy cũng biến thành không hiểu gì. Cả năm mới có ngày vui vẻ như thế này, đừng quản thúc con quá!”

Vinh tam gia nói rất đúng. Xã hội đương thời rất khắt khe với nữ giới, một năm chỉ có mấy ngày tết như Tết Nguyên Tiêu, Tết Nữ nhi... nữ giới mới được phép sống thoải mái một chút, mà thoải mái ở đây chẳng qua chỉ là được ra ngoài một cách chính đáng. Thôi Thị từ trước đến nay đều nghe lời Vinh tam gia, thế nên bà cũng không phản đối, coi như âm thầm chấp thuận.

“A Vật cùng cha đi xem hoa đăng nhé?” Vinh tam gia cúi xuống hỏi A Vụ.

A Vụ im lặng.

“A Vật, chẳng lẽ chỉ vì lần sơ hãi đó mà sau nay con không dám ra khỏi nhà xem rước đèn nữa ư? Đèn Ngao Sơn năm nay nghe nói còn có thể hút nước lên đây, bình thường muốn xem cũng không có mà xem đâu.”

A Vụ nhìn Thôi Thị và vẫn không nói gì.

“Thế này chẳng giống con gái của cha chút nào. Mới gặp khó khăn có một lần mà con đã nản chí rồi sao, ôi, thật đáng tiếc, thật đáng tiếc...” Vinh tam gia lắc đầu với vẻ thất vọng.

A Vụ biết Vinh tam gia đang dùng chiêu khích tướng cũng chỉ vì muốn tốt cho nàng. Chỉ có điều A Vụ không dám nói cho cha biết, thực ra nàng cũng rất muốn ra ngoài chơi. Kiếp trước bị bệnh tật già vò, kiếp này nàng rất muốn vui chơi, huống hồ nàng đã trưởng thành, sao có thể sợ không dám ra khỏi nhà chỉ vì một kẻ bắt cóc chứ!

A Vụ hành động như thế hoàn toàn là để đối phó với Thôi Thị. May mắn trước Thôi Thị đã nói đi nói lại với nàng là không được phép ra khỏi nhà. A Vụ không thuyết phục được Thôi Thị nên dành để Vinh tam gia “ra tay”. Thôi Thị nghe thấy thế, biết là Vinh tam gia muốn dạy dỗ con nên không tiện ngăn cản nữa.

“A Vật, điều con cần nghĩ không phải là sợ hãi ra sao, mà sau này nên làm thế nào để tránh chuyện tương tự xảy ra. Chỉ có như vậy, sau này con mới tự tin làm được mọi thứ.” Vinh tam gia tiếp tục khuyên nhủ.

Thôi Thị đứng bên gật đầu lia lịa, hoàn toàn quên mình từng nói không cho phép A Vụ ra khỏi nhà trước đó.

A Vụ cũng “thuận theo mệnh trời” gật đầu lia lịa.

Nhưng Thôi Thị vẫn không yên tâm về con gái nên bà đi cùng Vinh tam

gia, tay nắm chặt tay A Vu không rời.

“A Toàn!” Có người gọi A Vu sau lưng khiến nàng nhất thời không phản ứng kịp.

“A Toàn!” Người đó lại tiếp tục gọi.

A Vu ngoảnh đầu lại thì thấy Đường Tú Cẩn dẫn theo muội muội là Đường Âm đang đứng trước sạp bán tò he. Người cất tiếng gọi A Vu chính là Đường Âm.

“Âm tỷ tỷ.” A Vu buông tay Thôi Thị ra, chạy đến chỗ Đường Âm.

Đường Âm sờ quả cầu len màu hồng mịn màng trên đầu A Vu, nhéo hai cái má trắng mịn, tròn căng như chiếc bánh bao của A Vu. “Đáng yêu quá, về nhà cũng sẽ bảo mẹ làm cho tỷ hai quả cầu len thế này mới được.”

Thực ra, A Vu không biết làm thế nào với nó vì vẻ Thôi Thị rất thích mấy món đồ này. Năm ngoái bà làm cho nàng một chiếc mũ hình đôi tai thỏ, năm nay có đánh chét A Vu cũng không đội, cuối cùng phải thỏa hiệp là đội cái mũ có bốn quả cầu len này, hai quả thì cắm trên đầu, còn hai quả thì buông rủ xuống hai vai.

“Vinh phu nhân, cho phép A Vật chơi cùng cháu một lúc được không ạ?” Đường Âm kéo tay A Vu đến trước mặt Thôi Thị.

Thôi Thị nhìn Vinh tam gia, thấy chồng khẽ gật đầu, dù không yên tâm lắm nhưng bà cũng gật đầu theo, còn nhắc nhở A Vu không nên nghịch ngợm quá, sau đó nhìn sang Đường Tú Cẩn.

Đường Tú Cẩn là đối tượng kén rể mà các phu nhân thường nhắc đến. Thôi Thị cũng đã nghe danh cậu vài lần, chàng trai này phong thái xuất chúng, dưới ánh đèn đường buổi tối, bà càng thấy cậu tuấn tú, chẳng biết ai

sẽ có phúc lấy được chàng trai này.

Mặc dù nói như vậy nhưng Thôi Thị vẫn lo ngại vì cậu là nam nhi. A Vu cũng không còn nhỏ nữa, năm nay đã mười tuổi rồi (tính theo tuổi mụ). Thôi Thị chưa bao giờ nghĩ mình sẽ để A Vu và Đường Tú Cẩn có tình cảm với nhau hoặc xảy ra chuyện gì giữa hai đứa.

Những phu nhân khác vì mục đích “bắt” chàng rể này có thể sẽ nghĩ như vậy, nhưng với một người xuất thân là con vợ lẽ như Thôi Thị thì bà quan tâm đến phẩm hạnh của con gái hơn, bà không cho phép con bước sai một bước nào.

Đường Âm thấy Thôi Thị như thế, càng kính trọng bà hơn, nói: “Vinh phu nhân yên tâm, ca ca cháu chỉ đi theo từ xa, bên cạnh cháu có nha hoàn rồi a.”

Lúc này Thôi Thị mới yên tâm gật đầu.

Sau khi Đường Âm kéo tay A Vu rời đi, Thôi Thị thấy Đường Tú Cẩn đúng là chỉ đi theo từ xa, mới thực sự yên tâm. Sau đó, bà cùng Vinh tam gia vừa đi vừa bình phẩm về hoa đăng và đoán câu đố ghi trên đó.

A Vu và Đường Âm nắm tay nhau bước đi, Đường Âm còn mua cho A Vu một xâu kẹo hò lô. A Vu ngại không dám ăn trước đông người, nhưng thấy Đường Âm ăn ngon lành thì không cầm lòng được liền ném thử. Dù sao người đi xem đông như nêm, người nọ đụng vào người kia, ai cũng quần là áo lượt, làm gì có thời gian rảnh rỗi chú ý đến lục tiểu thư của phủ An Quốc Công. Thế nên A Vu yên tâm tạm thời vứt bỏ dáng vẻ thực nữ của mình. Kẹo hò lô tuy không ngon lắm, nhưng ăn trong bầu không khí này cũng thấy có vị đặc biệt.

Đi qua tiệm sách Tam Bảo Trai, A Vu kéo Đường Âm bước vào, nhìn

cuốn nào cũng thích. Sách ở thư phòng của Vinh tam gia, A Vu đã xem gần hết, nàng chính là con một sách, kiếp trước cũng thế, kiếp này cũng không ngoại lệ, nhìn thấy sách hay là không rời đi được.

Đường Âm đứng bên cạnh kéo quả cầu len bên tai A Vu. “Sao muội cũng là đồ một sách giống nhì ca tỳ thế nhỉ!”

Nhì ca mà Đường Âm nói chính là Đường Tú Cẩn cũng vừa bước vào Tam Bảo Trai. Chủ tiệm vừa nhìn thấy cậu liền nhiệt tình bước đến chào hỏi, lại còn sai tiểu đồng bưng trà. “Nhì công tử, lần trước cậu bảo tìm cuốn sách thất lạc đó, tôi đã tìm thấy rồi.”

A Vu tò mò dỗng tai lắng nghe, thấy một gói màu xanh được mở ra, bên trong có cuốn sách đã ngả vàng.

Theo A Vu biết, loại giấy và kiểu đóng sách như thế chắc chắn là sách đã thất lạc từ triều nhà Yên hàng trăm năm trước.

Đường Tú Cẩn thấy A Vu đứng một bên kiêng chân lên muốn xem nhưng lại xấu hổ, trông rất đáng yêu. Nàng đã mọc răng cửa rồi, gương mặt cũng thanh tú hơn, nhìn xinh hơn cả hình em bé in trên Dương Chi bạch ngọc, khiến người ta chỉ muốn véo vào đôi má ấy.

“Này, cho muội xem.” Đường Tú Cẩn đưa cuốn *Xuyên Sơn tập* cho A Vu.

A Vu mở to mắt nhìn, *Xuyên Sơn tập* cơ đấy! Đây là tập sách mà sinh thời Xuyên Sơn cư sĩ thường học. Sau khi ngài mất, bằng hữu và đệ tử của ngài đã chỉnh lý rồi in thành sách, nhưng chỉ in khoảng một trăm cuốn, giờ đã hai trăm năm trôi qua, đây là cuốn duy nhất A Vu nhìn thấy, một cuốn sách mà nàng muôn cũng không có được.

“Bao nhiêu ngân lượng?” Đường Tú Cẩn quay sang hỏi chủ tiệm sách.

Sau cùng, hai người họ thống nhất là một nghìn lạng bạc.

Đường Âm đứng phía sau kêu àm lên: “Đắt quá nhị ca, huynh đúng là phá gia mà!”

Chỉ có A Vu cầm cuốn sách lẩm bẩm: “Không đắt, không đắt.” Nếu là nàng, đừng nói một nghìn lạng, cho dù hai nghìn lạng nàng cũng mua. A Vu luyến tiếc khi phải đưa cuốn *Xuyên Sơn tập* cho Đường Tú Cẩn.

Đường Tú Cẩn không kiềm chế được véo cái má đáng yêu, trăng ngần như tuyết của A Vu, cảm giác còn mềm mại hơn cả tưởng tượng, như giữa mùa hè được ăn món chè mát lạnh vậy.

A Vu thấy thế bừng bừng nổi giận.

“Huynh xem xong sẽ cho muội mượn.” Đường Tú Cẩn thu tay về, nói nhanh.

A Vu nghĩ ngợi, cố kìm néń cơn giận.

“Tiểu nha đầu này cũng biết thưởng thức sách của Xuyên Sơn tiên sinh cơ à?” Đường Tú Cẩn lại cúi người xuống hỏi A Vu.

Bây giờ A Vu rất ghét người nào cố tỏ ra lịch sự, cúi xuống nói chuyện với nàng, như muốn nhắc nàng nhớ đến cái thân hình ngắn tũn của mình. Thé nêng nàng dẫu môi hỏi: “Lúc nào huynh xem xong?”

Đường Tú Cẩn nghĩ ngợi rồi nói: “Cố lẽ một tháng.” Cậu không muốn so đo với cô bé này.

Đường Âm lại nhìn thấy thứ gì đó mới mẻ liền kéo A Vu rời khỏi Tam Bảo Trai, ra vẻ chán nghe A Vu và ca ca của nàng nói về sách vở. Đường Âm kéo A Vu ra một góc, thì thầm vào tai nàng mấy câu.

“Gì cơ?” A Vu vốn biết Đường Âm bạo dạn, nhưng không ngờ tý ấy lại to gan đến thế.

“Muội có đi không?” Đường Âm hỏi A Vu.

A Vu lắc đầu. Đào kép thì có gì đáng xem đâu, chỉ là món đồ chơi của đám nam nhân mà thôi, A Vu không có hứng. Nàng cũng chẳng thích thú gì với loại côn khúc^[1] của Đại Giang Nam Bắc đang thịnh hành đương thời, dù mấy bài ca từ đó cũng hay, nhưng A Vu thích yên tĩnh, không ưa ồn ào.

[1]. Côn khúc: Hay còn gọi là ca kịch côn khúc, là một trong những loại hình cổ nhất của nghệ thuật Trung Quốc. Đây là loại hình đầu tiên của Trung Quốc được UNESCO đưa vào danh sách Kiệt tác truyền khẩu và phi vật thể nhân loại.

Đường Âm muốn đi xem Mai Trường Sinh của “Gánh hát Côn Ngọc.”

Côn Ngọc được coi là một trong những gánh hát côn khúc có tiếng nhất thời bấy giờ. Mai Trường Sinh là diễn viên chính, lúc nào cũng bận rộn. Gánh hát Côn Ngọc suốt năm đi quanh mười ba tỉnh, đến tháng Giêng mới trở về kinh thành, hơn nữa chỉ hát năm buổi, trong đó một buổi đã ở trong cung biểu diễn cho Thái hậu rồi.

Bốn buổi còn lại thì có một buổi biểu diễn ở phủ Vệ Quốc Công vì nể mặt Trường Công Chúa. May mắn gần đây, phủ Hoa Đình Bá của gia đình nhà quý phi cũng được họ đến biểu diễn một buổi, hai buổi còn lại thì phải xem tình hình thế nào.

Đường Các lão mặc dù giữ chức vị là các lão nhưng lại không phải là tể tướng, ngài có thể mời được Gánh hát Côn Ngọc nhưng vì là người khiêm tốn nên ngài sẽ không làm vậy, trong khi đó Đường Âm lại mê gánh hát Côn

Ngọc, mê Mai Trường Sinh vô cùng.

Kiếp trước A Vụ từng gặp Mai Trường Sinh, trông y rất khôi ngô tuấn tú, là một mỹ nam đầy phong độ. Nếu ai không biết, không quen y sẽ cho rằng y là công tử đại gia.

“Một diễn viên hát thì có gì đáng xem đâu?” A Vụ khuyên Đường Âm. Thực ra, không phải nàng không muốn đi xem kịch, mà vì người đi chơi đông quá, Đường Âm lại đề nghị là bọn họ sẽ tách khỏi đám nha hoàn lén đến Cảnh Viên nên A Vụ sợ xảy ra chuyện.

Cảnh Viên chính là nơi ở của Gánh hát Côn Ngọc, trong thời gian tổ chức hội đèn, gánh hát quy định không biểu diễn nên đến Cảnh Viên mới có thể gặp được Mai Trường Sinh.

“A Toàn, muội được lắm, coi như ta nhìn nhầm người!” Đường Âm hất tay A Vụ ra, trừng mắt nhìn nàng. “Không ngờ muội là loại người như vậy, ta mà lại tâng bốc con hát à? Có muội không biết thường thức, không hiểu sự tuyệt vời trong côn khúc mà Mai Trường Sinh hát thì có, đã thế lại còn nhìn người ta với ánh mắt khinh thường, coi như ta đề cao muội vô ích.”

A Vụ cuống lên, không ngờ Đường Âm lại đề cao Mai Trường Sinh đến vậy. Mặc dù nhiều năm sau, Mai Trường Sinh cũng trở thành diễn viên bậc thầy, nhưng bây giờ thì chưa đến mức độ đó.

Người đương thời gọi ai đó là “bậc thầy” thì có nghĩ là người ấy rất được công chúng yêu mến, tôn trọng.

Gần đây A Vụ cũng có may mắn được diện kiến một bậc thầy. Nguyên do là vì Cố Ngọc thấy A Vụ có tư chất chơi đòn, tự nhận thấy mình không dạy nổi nàng nên đã chủ động rút lui và muốn giới thiệu cho A Vụ một bậc thầy về nghệ thuật đánh đòn đương thời là Hạ Xuân Thùy.

Kiếp trước A Vu muốn bái bậc thầy họ Hạ làm sư phụ, nhưng không thể tiếp cận được, thân phận cao quý như Quận chúa Khang Ninh còn không đáng được nhắc đến trước bậc thầy này, ngay cả Hoàng đế muốn gặp họ cũng phải đợi dịp.

“Tỷ tỷ tốt oi, muội đang lo lắng cho tỷ mà! Nếu người ta biết được...” A Vu kéo góc áo của Đường Âm lấy lòng.

“Vậy muội có đi hay không?” Đường Âm nhìn A Vu chăm chắm.

A Vu đành phải gật đầu, vì nàng thấy Đường Âm sẽ nhất quyết không từ bỏ, huống hồ A Vu sợ Đường Âm bạo dạn quá lại gây chuyện, như thế thì thật đáng hổ thẹn cho một người bằng hữu như nàng, thế nên nàng đành “liều mạng” đi theo Đường Âm.

“A Toàn, ta biết muội là người tốt mà!” Đường Âm thấy A Vu đồng ý liền thay đổi thái độ.

A Vu chẳng biết làm thế nào với Đường Âm vì người ta đã biết nắm đúng “thóp” của nàng.

Có điều vì đã nhận lời Đường Âm nên A Vu thấy cần phải có trách nhiệm với bản thân và bằng hữu, cố gắng cùng Đường Âm bàn bạc vụ “bỏ trốn” này.

May mà Cảnh Viên tọa lạc ở khu chợ sầm uất, trước khi ra ngoài Đường Âm đã nghe ngóng được địa điểm, với một người ở kinh thành “nhiều năm” như Đường Âm thì chuyện này cũng không khó khăn gì.

Khi đám người đến gần Cảnh Viên thì Đường Tú Cẩn bị Đường Âm “đuổi” đi với đám bạn văn thơ ca phú của cậu.

“Ôi, thơm quá, hai bà đi mua cho ta hộp mứt nhân táo, nhân tiện mua

cho cả mấy người luôn nhé!” Đường Âm bảo hai bà đi theo hầu. Hai bà người hầu thấy sập bày bán mứt hoa quả la liệt hai bên đường nên không nghi ngờ gì, họ ngửi thấy mùi thơm bay ra từ hộp mứt táo thì không kìm nổi cơn thèm.

Đuối khéo được hai bà người hầu, Đường Âm lại bảo bọn nha hoàn là nàng bị đau bụng phải đi vệ sinh. “Hai người đứng ở đây chờ ta, không được chạy lung tung, chúng ta đi một lát rồi sẽ quay lại.” Đường Âm ngoảnh đầu lại, cởi chiếc áo choàng lông cáo màu xám khoác lên người một nha hoàn, nhìn từ xa trông chẳng khác gì Đường Âm. Hai bà người hầu vừa đợi mua mứt táo vừa quan sát từ xa, thấy áo khoác của cô chủ thì nghĩ rằng cô chủ vẫn ở đó.

Trong số hai nha hoàn thì một người đã bị Đường Âm “thu phục”, nhận lệnh của Đường Âm cũng không nói gì, chủ nhân của bọn họ rất tùy tiện, bướng bỉnh, chẳng thể nào khuyên được nên thị chỉ biết nhìn A Vu cầu cứu.

A Vu gật đầu với bọn họ. “Yên tâm đi, không sao đâu.”

Đường Âm vội kéo A Vu chạy đi, vòng qua vài đoàn người mới đến được cổng của Cảnh Viên.

Cảnh Viên là nơi khá phức tạp, mặc dù Đường Âm và A Vu đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng không ngờ lại đối diện với hoàn cảnh phức tạp như vậy. Phía sau Cảnh Viên là quán trọ, phía trước là khu vườn nghe hát xem kịch, người ta kẻ vào đều là nam giới, thi thoảng cũng có đám nữ giới, nhưng đứng cạnh bọn họ đều là nam giới, họ lại trang điểm đậm, uốn éo lá lướt, nhìn đã biết không phải loại người đứng đắn.

Đường Âm không ngờ gánh hát Côn Ngọc nổi tiếng lại là nơi ô hợp đến

như vậy.

Mắt A Vu vô tình nhìn thấy một bóng người mặc áo choàng tím vụt qua cổng, viền áo thêu cây kim ngân vàng, chân đi đôi giàu thêu cây kim ngân bằng lụa màu tím đen. A Vu tin mình không nhìn lầm, trong kinh thành này, người khó tính đến mức quần áo và giày dép phải phôi màu giống nhau thì chỉ có duy nhất một người.

Chỉ là A Vu không hiểu sao Tú Hoàng tử lại đến nơi hạ đẳng này. Nàng chưa từng nghe đồn thổi gì về thói ăn chơi của hắn, mặc dù trong kinh thành này có không ít người thích gái làng chơi, đặc biệt là mấy công tử đại gia, nhưng Tú Hoàng tử thì không thể có sở thích như vậy được.

Theo hiểu biết của A Vu về Sở Mậu thì hắn hầu như không có hứng thú gì với “sắc”. Ngày trước trong đại nội cấm cung, phi tần giai nhân có đến ba nghìn người, nhưng mấy tháng hắn mới đến chở họ một lần, còn hậu cung thì có cũng như không. Đối với đàn ông, hắn lại càng không có sở thích ấy. A Vu cảm thấy khá tò mò.

Lần này cho dù Đường Âm có muốn vào hay không thì A Vu cũng quyết tâm thám thính một lần, nàng thực sự tò mò muốn biết tại sao Sở Mậu lại đến nơi này. Với vị vua Chính Nguyên Đế tương lai này, A Vu rất muốn tìm hiểu về hắn, biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng, cho dù không phải là đối thủ của hắn thì cũng cần nghĩ cách để tránh tai họa.

Thế là A Vu kéo tay Đường Âm xông vào cổng, đang định hiên ngang bước vào thì bị người gác cổng chặn lại. Người gác cổng thấy A Vu và Đường Âm ăn mặc sang trọng, đặc biệt là Đường Âm thì không dám hồn xược, chỉ nói: “Mau đi đi, đây đâu phải là chỗ cho bọn trẻ con lui tới.”

Đường Âm tự nhiên thấy sợ, nắm chặt tay A Vu, đau đến nỗi nàng suýt

chút nữa kêu to. Do nhất thời không biết đối phó thế nào nên Đường Âm mới có hành động như vậy.

A Vu nắm chặt tay Đường Âm, ý bảo đừng hoảng hốt.

A Vu bước lên trước một bước, tay bên kia cầm kẹo hồ lô chua loét mà không thể vứt trước mặt Đường Âm. “Người có thái độ gì thế? Ta và tỳ tỳ của ta chỉ vừa ra ngoài mua kẹo hồ lô thôi, ngươi còn không mau lui ra! Mắt mũi để đảng nào vậy hả?” A Vu nói hùng hồn, mang rất hung hăng khiến người đó tin rằng họ vừa từ bên trong đi ra.

Người gác cửa ngần người, bắn khoan không biết hai tiểu cô nương này có phải là do khách dẫn đến hay không. Bọn họ vóc người nhỏ bé, Cảnh Viên lại đông người ra kẻ vào, không nhìn thấy họ cũng là lẽ đương nhiên, huống hồ người gác cổng cứ chốc chốc lại phải đi vệ sinh nên nhìn sót họ cũng đúng. Nghe A Vu nói, người gác cổng cũng tin phần nào, có thể hai cô nương này từ trong Cảnh Viên bước ra thật.

“Còn không mau để bọn ta vào à? Càn thận không cha nuôi ta phạt ngươi đấy.” A Vu ra vẻ hống hách dọa nạt.

Người gác cổng vội vàng để cho bọn họ vào.

Hai người vừa bước vào, Đường Âm liền hỏi A Vu: “Cha nuôi nào thế?”

“Muội nói linh tinh ấy mà.” A Vu lần này nói bừa mà cũng thành công.

Đường Âm cười, nói: “Muội thật lợi hại, sao muội không lo lắng nhỉ?”

A Vu nói: “Muội đương nhiên là lo chứ, nhưng không thể để hắn nhận ra được.” Con người trên thế giới này đều hay quát to và nổi nóng để che giấu việc làm sai trái của mình, tuy nhiên đối phương lại để mắc lừa bởi hành động đó.

Còn lý do vì sao nàng nhanh trí nghĩ ra hai từ “cha nuôi” vì nàng sợ nếu có người nào đó sau này nhận ra hai người bọn họ, nên đương nhiên nàng không dám nói từ “cha ruột” và đành phải bịa đại là cha nuôi, nào ngờ “mèo mù vớ cá rán”, bịa chuyện như vậy mà cũng thành công. Nhưng nàng đâu có biết rằng, những kẻ mạo danh cha nuôi thích tiểu cô nương trên đời này có vô khói, người gác cổng đã gặp quá nhiều, thế nên mới coi họ thuộc mấy loại người đó. A Vu tuy nhỏ tuổi ngây thơ, nhưng lại xinh xắn, đáng yêu, mấy kẻ có tiền để ý cũng không phải là không có khả năng. Người gác cổng chỉ không ngờ đám con gái quý tộc lại to gan đến thế, dám đến những nơi hồn tạp thế này.

Coi như A Vu cũng bị oan uổng vì người ta tưởng nàng là một món đồ chơi.

“Thôi đừng nói nữa, mau tìm người đi.” A Vu kéo Đường Âm bước vào chỗ tối vì sợ có người nhìn thấy. Dù gì cũng đang là giữa mùa đông nên có đèn đuốc chiếu sáng thì xung quanh vẫn nhập nhöang tối, nếu không quan sát kĩ thì không thể phát hiện ra hai đứa trẻ bọn họ.

“Muội nói xem Mai Trường Sinh sống ở đâu nhỉ?” Đường Âm hỏi A Vu. Vừa bước vào vườn, Đường Âm đã trở nên ngu ngơ, nàng ta không ngờ A Vu lại lợi hại đến thế, còn biết lừa cả người gác cổng nên mới có tâm lý dựa dẫm vào A Vu.

Thì ra A Vu đã đánh giá quá cao Đường Âm, nếu nàng kiên quyết không đồng ý thì nàng ấy cũng không có gan một mình đến Cảnh Viên, đây cũng là lý do mà mấy năm qua nàng ấy không vào được Cảnh Viên.

Còn A Vu lại là người thận trọng, can đảm, hai người họ gặp nhau mới xảy ra tình huống này.

A Vu kiẽng chân nhìn về phía hậu viện tối om. “Chắc chắn là ở hậu viện, gánh hát lớn như Côn Ngọc thì phải thuê riêng một dãy nhà rồi.”

“Ồ, gánh hát Côn Ngọc có tiếng tăm như vậy, sao có thể sống ở nơi này chứ?” Đường Âm nhíu mày.

“Là muốn ăn mình giữa chốn đông đúc chứ sao.” Hóa ra A Vu cũng chẳng hiểu gì. Gánh hát thường mang đậm chất dân dã, nếu nổi tiếng mà xa rời quần chúng thì chẳng mấy chốc sẽ thất bại.

Có lẽ vì làm được như vậy nên gánh hát Côn Ngọc mới có tiếng tăm ở hậu thế. Sau triều Đại Hạ, côn khúc vẫn có chỗ đứng, trở thành loại kịch yêu thích của người dân và là loại hí kịch chính thống trong giới quý tộc, trong đó gánh hát Côn Ngọc góp không ít công sức. Còn Mai Trường Sinh đúng như Đường Âm nói, trở thành bậc thầy hí kịch được người đời ca tụng, bồi dưỡng nên rất nhiều đệ tử nổi tiếng hai miền Nam Bắc.

Đường Âm không nói gì nữa, A Vu quan sát một hồi cách bài trí của khu vườn, sau đó dẫn Đường Âm đi về phía sau. Hầu hết những nơi buôn bán đều trọng phong thủy, dãy sân ở phía bắc có nhiều lối đi thông với nhau, chỉ cần hiểu một chút về thuật dịch lý là có thể tìm được đúng vị trí, thế nên A Vu và Đường Âm không phải đi quanh co nhiều.

Sau khi nhìn ngó một vài cánh cổng của mấy dãy nhà, A Vu nhanh chóng tìm được chỗ ở của gánh hát Côn Ngọc.

“Sao muội lại biết là ở đây?” Đường Âm hỏi A Vu, vì nàng thấy nó chẳng khác gì mấy dãy nhà trước.

“Dãy nhà này yên tĩnh nhất trong số những dãy nhà ồn ào của Cảnh

Viên, bước vào thấy nhiều hàng cây râm mát, dù có người đến thăm cũng khó phát hiện, là nơi ở thích hợp của các diễn viên gánh hát. Diễn viên gánh hát luôn phải xã giao tiệc tùng, mà Côn Ngọc cũng không phải gánh hát bình thường, thế nên họ sống ở trong dãy nhà này là rất thích hợp.”

Bên trong sân có đèn sáng trưng, người qua lại thưa thớt, không quá náo nhiệt, nhưng cũng không quá vắng vẻ.

“A Toàn, muội giỏi quá!” Đường Âm phục A Vu sát đất.

A Vu khiêm tốn đáp: “Thế đã là gì? Đọc vài cuốn sách là biết ngay thôi mà.” A Vu kéo Đường Âm, nhắc nhở không được tỏ ra e ngại, bối rối, tránh để người khác sinh nghi.

A Vu đi trước dẫn Đường Âm đến trước một căn phòng chéch về hướng bắc nam, rồi đi men đến chỗ cửa sổ hình chữ thập và hoa hải đường ở gian phòng phía bên trái. Cửa sổ vừa được dán giấy mới, còn dán cả giấy hình tròn có hình chim hỉ thước đùa nghịch trên cành mai.

Lần này Đường Âm mạnh bạo hơn A Vu, nàng lấy nước miếng thấm ướt lớp giấy trắng bên ngoài, sau đó thấm ướt cả lớp giấy bên trong tạo thành một lỗ thủng nhỏ. Đường Âm hé mắt nhìn vào bên trong, hào hứng cúi thấp đầu nói với A Vu. “Là Mai Trường Sinh, đúng là Mai Trường Sinh rồi.”

A Vu vỗ vào tay Đường Âm, ra hiệu im lặng.

Đường Âm vội vàng lấy tay che miệng.

Đáng tiếc đã muộn, trong bóng tối tĩnh mịch, tiếng mở cửa cách một cái khiến cho hai tiểu cô nương sững sờ.

Đường Âm sợ đến nỗi không dám quay người, A Vu thì nhìn thấy một người từ trong phòng bước ra, rồi từ khe cửa phía sau lưng người đó, A Vu

nhìn thấy một đôi giày êm hình cây kim ngân màu tím đen lộ ra dưới tấm rèm ngắn.

A Vu kéo tay Đường Âm, thì thầm: “Mai Trường Sinh.”

Đường Âm vội vàng quay lại, người bước ra đúng là Mai Trường Sinh

A Vu ngửa cổ lên nhìn Mai Trường Sinh, khí chất phong nhã, áo choàng xanh màu trúc, cũng không có nhiều người biết cách phối chiếc áo kép bằng bông bên trong làm cho nổi bật như thế. Y có dáng vóc cao ráo, gương mặt tuấn tú, mũi thẳng tắp, mặc dù đóng vai đào trên sân khấu, nhưng khi bỏ lớp phấn trang điểm thì không nữ tính chút nào.

Đường Âm lo lắng vừa kích động, hưng phấn đến nỗi không biết làm thế nào, chỉ ngây ngốc nhìn Mai Trường Sinh. Mai Trường Sinh tính tình cởi quái, dù là diễn viên chính trong gánh hát, nhưng hắn không bao giờ đứng ra tiếp khách, cứ hết vở diễn là bỏ đi. Phong cách thần bí, kiêu ngạo đó lại càng hấp dẫn một tiểu cô nương bướng bỉnh như Đường Âm. Đường Âm không coi hắn là một diễn viên hát, mà thấy hắn cực kỳ phong độ.

Tuy nhiên, tâm tư của A Vu không để ở chỗ Mai Trường Sinh.

Tứ Hoàng tử rõ ràng đang ở trong phòng của Mai Trường Sinh, hơn nữa còn đến một mình, thật kỳ lạ. A Vu bỗng chốc hiểu ra điểm mấu chốt của sự việc

Thảo nào gánh hát Côn Ngọc lại lớn mạnh đến thế, Mai Trường Sinh còn trở thành bậc thầy côn khúc, nếu nói không có người chống lưng phía sau thì thật khiến người ta khó tin. Dáng vóc ngọc thụ như Mai Trường Sinh, có thể hiên ngang “nở hoa” giữa bùn nhơ, tuyết lạnh, nếu bảo không có người giúp đỡ thì không thể nào tin được. Cứ nhìn tình trạng bõn cợt, chòng ghẹo con hát như hiện nay, nếu không có người giúp, e rằng hắn đã trở thành đồ

mua vui cho người khác từ lâu rồi.

Tuy nhiên không ai biết người che chở cho y lại là Tú Hoàng tử, tức vua Chính Nguyên Đế tương lai. Ngay cả A Vu cũng không ngờ, vì Chính Nguyên Đế chưa từng thể hiện sự quan tâm đặc biệt nào tới gánh hát Côn Ngọc.

Che chở cho gánh hát Côn Ngọc có thể kể đến mấy người, ngay cả Trưởng Công chúa Phúc Huệ cũng là một trong số đó.

Gánh hát Côn Ngọc và Tú Hoàng tử hầu như không có mối liên hệ nào. Tú Hoàng tử cũng chưa từng tán dương gánh hát này. Nếu hôm nay Sở Mậu không một mình đêm hôm tới đây và A Vu không nhanh nhẹy hiểu ra mối quan hệ giữa họ thì có lẽ cả đời này nàng sẽ chẳng biết gì.

Gánh hát Côn Ngọc đi khắp nam bắc, chuyên đến những nhà quan lại quyền quý và không biết đã lôi kéo được bao nhiêu mối quan hệ. A Vu tự hỏi, nếu đổi lại là nàng, nàng cũng chẳng thể nào nghĩ ra được việc dùng gánh hát để che giấu thân phận và dễ dàng tiếp xúc với các gia đình quan lại quyền quý như thế.

Gánh hát Côn Ngọc thành danh từ khi nào nhỉ? A Vu thử cố gắng nhớ lại, đế vương tương lai này tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã vô cùng thông minh, sắc sảo, sắp đặt cục diện lớn, A Vu không được bằng một phần vạn của hắn.

Mai Trường Sinh nhận chỉ thị trong phòng liền bước ra ngoài xem xét, không ngờ mở cửa ra thì nhìn thấy hai tiểu cô nương ngông cuồng. Mai Trường Sinh gặp trường hợp tương tự thế này không phải lần đầu nên cũng không ngạc nhiên lắm.

“Hai tiểu cô nương không nên ở đây, mau về nhà đi, người lớn sẽ lo lắng đây.” Mai Trường Sinh nói giọng ôn hòa, khiến người nghe rất có cảm tình.

“Muội... muội..” Đường Âm căng thẳng đến nỗi nói lắp bắp.

A Vu nhìn Mai Trường Sinh chăm chú, hồn nhiên nói: “Huynh thật tuấn tú!”

Hai tiểu cô nương này thật ngây thơ, Mai Trường Sinh đã gặp nhiều trường hợp như vậy rồi.

“Mau về nhà đi, nếu không ta cho người đi nói với trưởng bối của hai muội đây.” Mai Trường Sinh nói với giọng vui vẻ, không hề có ý đe dọa.

Đường Âm kéo tay A Vu. “Chúng ta đi thôi.” Sau đó hai cô nhóc rời khỏi đó.

Ra khỏi Cảnh Viên, Đường Âm reo lên: “Không ngờ được nhìn huynh ấy gần đến vậy, giọng nói của huynh ấy nghe hay quá, đúng không?”

A Vu thầm nghĩ: Tỷ thật biết giục, chẳng lẽ vượt bao nguy hiểm, khó khăn như thế để đến nhìn mỗi mặt của Mai Trường Sinh hay sao? Mà chưa kịp nói gì đã kéo mình bỏ chạy. A Vu rất bức, nàng vốn định mặt dày xông vào phòng để nhìn xem người đó có phải là Sở Mậu hay không mà.

A Vu đang định đáp lại thì bỗng thấy mắt tối sầm, bên tai còn kịp nghe tiếng thét của Đường Âm. A Vu bị người ta đánh ngất, bỏ vào túi vác trên lưng.

Đây chính là vận hạn của A Vu và Đường Âm, xinh quá cũng là một tai họa. Từ lúc A Vu cùng Vinh tam gia bước ra khỏi nhà thì đã bị người ta theo dõi. Những kẻ đó vốn không dám ra tay, nhưng ai ngờ hai cô nhóc này dám tách khỏi đám gia nhân bảo vệ, đúng là đáng đời mà.

A Vu hoàn toàn không ngờ mình lại gặp phải xui xẻo, mà hai lần đều giống nhau.

Trước khi hôm mê, nàng còn nhìn thấy ánh mắt sốt ruột của hai nha hoàn và hai bà già đứng cách chỗ nàng và Đường Âm không xa, thật chẳng cam tâm chút nào.

Lúc tỉnh dậy, A Vu thấy mình đang ở trên thuyền. Chân tay nàng bị trói, mở mắt ra thì trông thấy Đường Âm, hai người họ cũng ở trong tình trạng giống nhau, miệng bị nhét giẻ, mùi hôi xộc lên khiến A Vu không ngừng chảy nước mắt, khó chịu đến buồn nôn.

Mũi Đường Âm phát ra tiếng khụt khịt, đang cố sức di chuyển đến chỗ A Vu bị trói ở cuối thuyền. Hai người cùng giơ chân đạp sợi dây thừng trói trên chân đối phương và sợi dây cũng lỏng dần. Vì bọn họ còn nhỏ nên mấy kẻ xấu đó không quá cảnh giác, cũng không trói quá chặt sợ họ bị thương, bán không được giá, mà bây giờ họ đang ở trên thuyền, chẳng sợ chạy đi đâu được.

Con thuyền bỗng nhiên tròng trành, Đường Âm và A Vu nhìn nhau đầy sợ hãi.

Có người nhảy lên thuyền, vén rèm lên thì đó là một người đàn ông mặt mũi thô kệch khoảng bốn mươi tuổi, chưa lại gần đã thấy mùi hôi xông lên. Nhìn ngắm A Vu và Đường Âm, hắn cười khả ố. “Tốt lắm, lần này bắt được hai con cừu thượng hạng, hàng tốt thế này phải để bô đây thưởng thức mùi vị trước mới được.”

Người khom lưng bước vào cùng hắn phát ra tiếng cười dâm đãng. “Ây đừng, thất thân rồi thì sẽ không bán được giá cao đâu.”

“Không bán được thì bồ mày nhận. Cừu non thế này hiếm khi gặp được, mày biết khẩu vị của bồ mày rồi đấy.” Người đàn ông đang nói là kẻ chuyên bắt cóc trẻ em, là yêu râu xanh chính hiệu.

A Vụ và Đường Âm nghe hai kẻ đó nói chuyện thì sợ đến nỗi mặt mày trắng bệch. Hai người họ cứ thế dịch lùi về phía sau, A Vụ không biết bây giờ nên cầu cứu ai, chỉ hận mình qua sơ suất.

Hai kẻ đó chậm rãi tiến lại gần, A Vụ thà chết chứ không thể chịu nhục, dây thừng buộc ở chân nàng trong lúc giăng co đã lỏng hơn. Nàng cũng không biết mình lấy đâu ra sức để bật dậy nhanh như chớp chạy xuống phía cuối thuyền rồi lao đầu xuống nước lạnh làm nước bắn lên tung tóe. A Vụ chìm xuống nước và chỉ mong tiếng động này có thể khiến người khác chú ý cứu lấy Đường Âm.

Đường Âm định bắt chước A Vụ, nhưng vì chậm một bước nên bị tên mặt thô kệch giữ lại, cả hai giăng co kịch liệt.

Tay của kẻ bắt cóc vừa mới sò vào góc áo của Đường Âm thì thuyền bỗng rung lắc mạnh. Kẻ bắt cóc ngoanh đầu nhìn lại thì thấy một người đang đứng trên thuyền. Hai tên bắt cóc thấy có người, lập tức buông Đường Âm ra tiến về phía người lạ. Chưa kịp đến gần chúng đã bị người đó vừa lôi vừa đẩy, ngã rơi khỏi thuyền.

Đường Âm nhận ra người đó chính là Tú Hoàng tử, bắt đầu kêu lên ư ử. Sở Mậu liền lấy chiếc giẻ trong miệng Đường Âm ra. Nàng không để ý đến chuyện gì khác mà chỉ khóc àm lên. “Mau cứu A Toàn, muội ấy nhảy xuống nước rồi!”

Sở Mậu rảo bước đến cuối thuyền, không do dự nhảy ngay xuống sông. Hai thị vệ phía sau kinh ngạc kêu lên: “Điện hạ!” Rồi cũng vội vã nhảy theo.

A Vu đáng ra phải cảm ơn hành động nhảy xuống nước này của nàng.

Hóa ra, từ sau khi Đường Âm và A Vu gặp Mai Trường Sinh. Sở Mậu không tin lại trùng hợp như vậy, lần trước thì gặp họ ở cửa sau của Vương phủ, lần này lại gặp ở Cảnh Viên, hắn không thể không nghi ngờ. Hắn liền cho người theo dõi hai người, nào ngờ lại thấy bọn họ bị kẻ xấu bắt cóc.

Việc Sở Mậu đến Cảnh Viên là chuyện bí mật, hai thị vệ của hắn cũng không thể để lộ thân phận, nên chỉ có một người quay về bẩm báo, còn một người đi sau theo dõi. Khi nhận được lệnh của Sở Mậu thì họ mới dám hành động.

Bọn bắt cóc trói hai cô nhóc mang đến Tân Khẩu, đây là đoạn phía bắc của sông Vận Hà nối liền hai miền nam bắc, là đường sông lớn nhất đương thời, không biết có bao nhiêu chiếc thuyền lớn nhỏ đậu ở đây. Đêm tối đen như mực, thị vệ đi theo dõi dù có nhẫn lực kinh người thì cũng chỉ xác định được phạm vi đại khái, còn cụ thể bọn trẻ bị đưa lên chiếc thuyền nào thì chịu.

A Vu nhảy xuống nước chính là tín hiệu giúp họ, nếu không đến khi tìm được bọn họ, cho dù Đường Âm không bị làm nhục thì cũng phải chịu không ít ám úc.

A Vu nhanh chóng được Sở Mậu cứu lên thuyền, vì rơi xuống nước chưa lâu nên kể cũng không quá muộn, tuy nhiên nàng vẫn đang hôn mê. Lúc từ từ chìm xuống đáy sông, đầu óc nàng vô cùng tĩnh táo, tựa hồ như nhìn thấy có người đang bơi lại phía nàng, hoặc có thể là do nàng tưởng tượng mà thôi.

Vừa lên thuyền, Sở Mậu đã dốc ngược người A Vu xuống, thấy nàng nôn ra nước, ho mấy tiếng mới giao nàng lại cho Đường Âm, sau đó đi xuống cuối thuyền nhặt chiếc áo choàng hắn vừa mới cởi ra. “Đắp cho muội ấy đi.”

Hai thị vệ cũng vừa hay bơi vào bờ. Đường Âm sợ A Vu bị bệnh, vội vàng cởi quần áo ướt của A Vu ra, lấy áo choàng quần xung quanh người nàng, vừa xoa bóp phần ngực cho A Vu để làm ấm người vừa khóc thút thít. “A Toàn, xin lỗi muội, xin lỗi muội...” Nhị ca nàng đã từng nói, với tính cách của nàng thì sớm muộn gì cũng sẽ gây họa nhưng Đường Âm không tin, không ngờ hôm nay đã ứng nghiệm, suýt chút nữa hại chết A Vu, cũng hại chết chính mình.

Bên ngoài thuyền lặng ngắt như tờ, không hiểu Sở Mậu đã xử lý bọn bắt cóc thế nào. Một lát sau, Đường Âm thấy có một gói nhỏ từ bên ngoài đưa vào.

Đường Âm vội vàng nhận lấy, bên trong là quần áo của bé gái, gần giống bộ quần áo A Vu mặc trên người. Nàng vội vàng mặc cho A Vu. Tuy A Vu đã tỉnh lại, nhưng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đầu đau nhức, toàn thân run rẩy.

“A Toàn, A Toàn, muội đứng dậy được không?” Đường Âm sốt sắng hỏi.

A Vu gật đầu, chống tay đứng dậy.

Ngoài rèm vọng vào giọng nói của Sở Mậu: “Chuyện hôm nay không được để cho bất cứ ai biết, ta đã thông báo cho người nhà của mấy người rồi.”

Nhà họ Đường có Đường Tú Cẩn, nhà họ Vinh có Vinh tam gia, vì danh tiếng của tiểu cô nương nhà mình, nhận được tin của Tứ Hoàng tử, họ chỉ lặng lẽ đến nơi với tốc độ nhanh nhất có thể.

Đường Âm vừa nhìn thấy Đường Tú Cẩn liền nhào vào lòng ca ca, Vinh tam gia thì xót xa bế A Vu còn yếu mệt vào lòng.

“Điên hạ!” Vinh tam gia và Đường Tú Cản lần lượt lén tiếng chào hỏi.

“Hôm nay coi như mấy người không gặp ta, ta không gặp mấy người, chuyện này ta sẽ không tiết lộ ra ngoài.” Sở Mậu thản nhiên nói rồi ngay người rời đi cùng thị vệ.

Chương 12

Lừa gạt, đấu đá lẫn nhau

Thái độ lạnh nhạt cộng với vẻ xa cách của Sở Mậu khiến chẳng ai nghi ngờ lời nói của hắn.

Đường Tú Cẩn và Vinh tam gia vô cùng biết ơn hắn, nếu chuyện này lộ ra ngoài thì danh tiếng của Sở Mậu càng nổi, nhưng lại hủy hoại cả đời hai tiểu cô nương. Sau khi nghe Tú Hoàng tử nói vậy, hai người tự nhiên thấy cảm kích vô cùng.

Đường Tú Cẩn vốn rất sợ Tú Hoàng tử sẽ lợi dụng điểm yếu này của Đường gia để bắt ép Đường gia về phe cánh của hắn. Vinh tam gia thì càng đội ơn muôn phần. Năm ngoái nếu không nhờ hắn thì e rằng A Vu không còn bên cạnh họ nữa. Lần này cũng may có hắn kịp thời xuất hiện.

Nhưng hai người họ cũng thấy hơi hoài nghi, không hiểu sao hắn lại có thể kịp thời cứu hai cô nương đến vậy. Thân phận của Đường Các lão đáng để cho Sở Mậu lôi kéo, nên Đường Tú Cẩn cũng cần suy nghĩ. Sau đó, Đường gia đã điều tra việc này và biết Tú Hoàng tử không có bất cứ mối quan hệ gì với bọn bắt cóc. Sở Mậu cũng không hề biện bạch, điều đó càng thể hiện sự đùn đẩy của hắn.

Sau khi khỏi bệnh, A Vu tình cờ nghe được chuyện này trong lúc Vinh tam gia và Thôi Thị nói chuyện với nhau. Ông còn rất khen ngợi phẩm hạnh của Tú hoàng tử. Chỉ có A Vu hiểu rõ vì sao hắn làm vậy và cũng đoán được vì sao hắn cứu mình.

Nàng chỉ hận mình tự cao tự đại, biết là nguy hiểm mà vẫn tự cho mình là người lớn, tự cho mình thông minh, người khác sẽ không thể làm gì được nàng, nàng có thể thoát khỏi nguy hiểm như hội đèn năm ngoái, không nghĩ rằng mình sẽ lại gặp nguy hiểm nữa nên không khuyên nhủ Đường Âm. Nếu xảy ra chuyện gì, A Vu ở dưới suối vàng cũng chẳng thể nhắm mắt, mà có khi không thể đầu thai được cũng nên.

Thế mới biết, con người không nên tự cao tự đại hoặc mang tâm lý ăn may.

Nói về Sở Mậu, A Vu chỉ sợ sau khi rời khỏi phòng Mai Trường Sinh, Sở Mậu sẽ sinh nghi sai người theo dõi nàng và Đường Âm. Nhưng đúng là may mắn khi bọn họ bị hắn theo dõi, và coi như A Vu cũng có phúc lớn mệnh lớn, đương nhiên là do hưởng lây từ Đường Âm, nếu một mình nàng bị bắt cóc, Sở Mậu chắc gì đã chịu ra tay giúp đỡ. Vinh tam gia và phủ An Quốc Công chưa đến lượt để Sở Mậu để mắt tới.

Còn về việc Sở Mậu xử lý việc này nhanh chóng, gọn nhẹ là vì hắn thực sự không muốn lôi kéo Đường phủ, Vinh phủ. Hai phủ này về sau chẳng khác nào “cá nằm trên thớt”. Sau này Sở Mậu giết vua đoạt ngôi hoàn toàn dựa vào vũ lực.

Nếu hắn có dây dưa với Đường Các lão thì càng dễ bị người ta chú ý, không có lợi cho kế hoạch của hắn.

Đương nhiên việc cứu người đối với hắn dễ như trở bàn tay, mặc dù không muốn lôi kéo, nhưng mua chuộc lòng người cũng tốt hơn là gây thù chuốc oán.

Vinh tam gia còn khen Tú Hoàng tử giống như chi lan ngọc thụ, điềm tĩnh thoát tục. Chính bản thân A Vu cũng thấy Sở Mậu có tướng mạo vô cùng

cuốn hút, dáng vóc tiên nhân đó khiến giới văn nhân nho sĩ vô cùng ngưỡng mộ, thảo nào mà đến khi Sở Mậu đem quân vây hãm kinh thành, mấy sĩ tử mới dám tin Tứ Hoàng từ nho nhã hóa ra lại chính là kẻ gan hùm máu lạnh.

A Vu vẫn còn nhiều khúc mắc với Sở Mậu, nhưng phải thừa nhận rằng sâu thẳm trong lòng nàng là sự biết ơn sâu sắc. Có trời mới biết A Vu sợ nước như thế nào, lúc nhảy khỏi thuyền nàng đã tin chắc rằng mình sẽ chết. Đến loài kiến nhỏ bé còn ham sống nữa là A Vu. Sau khi chìm xuống đáy sông, nàng vô cùng sợ hãi, luyến tiếc và rất không cam lòng.

May mà nàng đã được hắn cứu sống. Tính cả việc năm ngoái thì nàng đã nợ Sở Mậu hai ân tình lớn.

Lúc nằm trên giường bệnh, trái tim nàng không ngừng giằng co, lúc thì thấy rất cảm kích Sở Mậu, lúc lại nghĩ đến cảnh ngộ tương lai của Trưởng Công chúa. Thực sự mà nói, Sở Mậu lên ngôi hoàng đế, A Vu không hề có ý phản đối. Nếu như con trai của Hướng Quý Phi lên ngôi, Trưởng Công Chúa trong tương lai cũng không có kết cục tốt đẹp. Mà giờ con trai của Điền Hoàng hậu cũng chẳng ra sao, để hắn làm hoàng đế, nhân dân trăm họ sẽ phải sống trong khổ cực.

Mặc dù khi Sở Mậu lên ngôi đã khiến máu chảy thành sông, nhưng lại là một hoàng đế tốt với muôn dân trăm họ, hắn biết đầy mạnh việc tốt, bài trừ việc xấu, chăm lo việc nước, yêu mến muôn dân.

Tuy nhiên, Trưởng Công chúa là người A Vu yêu thương nhất, nàng không biết làm thế nào để ngăn cản thảm kịch trong tương lai. Khuyên Trưởng Công chúa quay sang ủng hộ Sở Mậu là điều không thể. Chưa nói đến việc bà không thể nào nghe lời A Vu, mà chính bản thân bà luôn thấy Sở Mậu thật chướng mắt. A Vu cũng không biết lý do tại sao, bà chỉ nói rằng Sở Mậu là người lạnh lùng, vô tình, sẽ không chăm lo cho hoàng tộc, nhưng A

Vụ lại thấy những lý do này không đủ thuyết phục.

Có thể A Vụ sẽ ngăn cản Sở Mậu lên ngôi, vạch trần bộ mặt thật của hắn. Nhưng nàng cũng tự xét thấy tình cảnh hiện giờ của mình hoàn toàn không có đủ tư cách để thách thức với Sở Mậu, càng tiếp xúc với hắn, nàng càng cảm thấy con người hắn sâu xa khó lường, khiến người ta khiếp sợ. A Vụ không kiêu ngạo đến mức cho rằng mình trùng sinh thì có thể thắng được một người tuổi trẻ, mưu kế thâm sâu như Sở Mậu.

Huống hò ở kiếp trước nàng lại không hiểu rõ về chính trị, ít nhất là chuyện đấu đá nhau hay mấy chuyện thất kinh hồn vía nàng cũng chưa từng trải qua, vì Trưởng Công chúa không muốn nàng biết mấy việc này. Nhưng cuối cùng, A Vụ vẫn phải chứng kiến sự tàn nhẫn của chính trị.

Từ sau khi bị rơi xuống nước, A Vụ cứ ôm mãi cho đến mùa xuân mới khỏe lại.

Tử Phiến từ ngoài bước vào, ríu rít nói: “Tiểu thư, cô có nghe tin gì chưa? Phùng đạo bà hay đến phủ chúng ta đã bị quan phủ bắt rồi! Nghe nói bà này bày trò cúng bái xằng bậy nên đã hại chết An Quận vương phi.”

Phùng đạo bà “đi đêm” lầm sao có thể không “gặp ma” cơ chứ, kiếp trước, những việc nhảm nhí của bà ta bị bại lộ vào ngày nào, nàng không còn nhớ rõ nữa, chỉ biết rằng nàng luôn dặn Tử Nghiên phải để ý đến bà ta.

Sau đó, A Vụ giữ Tử Nghiên ở lại, Tử Nghiên gật đầu.

“Tiểu thư dự đoán không sai, sáng nay nô tỳ nhìn thấy Hương Càn lén lút vào phòng của phu nhân, Tư Họa tỷ tỷ đã tìm thấy cái này ở dưới gầm giường của phu nhân.” Tử Nghiên lấy một con búp bê vải giấu trong túi áo

ra, bên trên dán giấy đỏ, viết tám chữ. A Vu nhìn hồi lâu, thấy rất giống chữ của lão thái thái.

Ừm, A Vu gật gật đầu, đúng là một mũi tên trúng nhiều đích, lại còn nhỏ được cái đinh cắm sâu trong người Thôi Thị nữa chứ.

“Sao tiểu thư biết có người giấu bùa yểm dưới giường của phu nhân?” Từ lâu A Vu đã dặn thị phải để ý đến việc này, thậm chí còn đoán được rằng có bùa yểm trong phòng Thôi Thị, thế nên Tử Nghiên mới vô cùng kinh ngạc.

Thực ra, A Vu đã đứng ở góc độ của lão thái thái và nhị phu nhân để suy xét. Chuyện Phùng đạo bà bị vạch trần, A Vu biết, nhưng mượn chuyện này để gây sóng to gió lớn ở hậu viện không chỉ có An Quận Vương phủ. A Vu cho rằng, nếu nàng là lão thái thái và nhị phu nhân thì cũng sẽ nhân thời cơ này mà bóp chết tam phòng, đây là cơ hội ngàn năm có một của họ, một khi thành công thì tam phòng sẽ không thoát khỏi bàn tay của lão thái thái.

Huống hồn A Vu còn đặc biệt tạo cơ cho họ. Đó là lần Thôi Thị mạnh dạn, đường hoàng mời Phùng đạo bà về tam phòng, thực ra việc này là do A Vu mời, nhưng nhìn bề ngoài thì mọi người sẽ nghĩ đó là do Thôi Thị mời.

A Vu bảo Tử Nghiên cẩn thận lưu ý không phải là không có lý do, nàng tính toán chuẩn xác rằng lão thái sẽ sa vào cái bẫy này.

Đương nhiên, A Vu không thể đem những suy nghĩ này nói cho Tử Nghiên biết được. Nàng chỉ bảo: “Để phòng kẻ xấu là việc rất cần thiết, ta muốn người chú ý để phòng cẩn thận hơn mà thôi. Người hãy đi các nơi dò xét lại xem, đừng để sơ suất điều gì, chuyện này nghiêm trọng đấy.”

Tử Nghiên là người thông minh, thấy A Vu không muốn nói, thị cũng không hỏi lại, chỉ thầm nghĩ lục tiểu thư tuyệt đối không phải là người nói năng bừa bãi, huống hồn nàng ấy lại cho phép Vương di nương qua lại tự do

với Phùng đạo bà. Sau đó, Tử Nghiên lại nghĩ đến tin Tử Phiến vừa nói, trong lòng kinh hãi, không dám nghĩ tiếp nữa.

A Vụ ra hiệu cho Tử Nghiên cúi đầu rồi thì thầm nho nhỏ mấy câu bên tai thị. Tử Nghiên có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Đêm đó, lão thái thái và nhị phu nhân đều mơ gặp ma quỷ, kêu hét ầm ĩ như người lên cơn điên, gặp ai cũng kêu đánh kêu giết, cuối cùng sùi bọt mép nằm sõng soài trên giường như sắp chết đến nơi.

Phủ An Quốc Công vốn đã chìm trong bóng tối bỗng lại đèn đuốc sáng choang, đại phu nhân nghiêm túc ngồi trán ở thượng phòng. Một người chỉ cần có chút kinh nghiệm là nhận ra ngay lão thái thái và nhị phu nhân đã bị trúng tà.

“Điều tra, lập tức điều tra cho ta, lục soát hết phủ này cho ta.” Đại phu nhân căm hận nói.

Thái y, đại phu, đại phu nhân đều mòi cả, nhưng không có tác dụng. Kịch cần diễn đều diễn cả rồi.

Vương di nương khoác áo ngồi dậy, nhíu mày nói: “Tinh Minh em đi ra ngoài xem có chuyện gì, sao lại ôn ào thế!”

Nhưng Tinh Minh chưa kịp xỏ giày, cánh cửa đã bị gõ mạnh, rồi rung lắc như gõ trống. “Mở cửa, mở cửa!”

Cửa rung lắc mạnh rồi bị đẩy mạnh ra, suýt rơi khỏi bản lề, Tinh Minh còn chưa khoác áo vội chạy ra mở cửa, nói to: “Nửa đêm nửa hôm, quát ầm ầm gì thế?” Tinh Minh là nha hoàn được nuông chiều, ở tam phòng này vẫn luôn nói năng lớn tiếng, vì Thôi Thị vốn là người ôn hòa.

“Con tiện nhân đáng chết này, sao lâu ra mở cửa thế hả?” Giọng một bà già thô lỗ đẩy Tinh Minh ra, phía sau còn có một người khoắng hơn bốn mươi tuổi, gương mặt lạnh lùng, tay khoanh trước ngực, có lẽ là ma ma trong phủ, đứng cạnh bà ta là Lý ma ma ở phòng Thôi Thị.

Tinh Minh không quen biết họ, thấy bọn họ vừa vào đã bước thẳng vào phòng trong thì vội vàng hét to với Lý ma ma: “Lý ma ma, các người làm gì vậy? Các người muốn làm gì?”

“Đây là Ninh ma ma theo hầu Thế tử phu nhân, phụng mệnh của Thế tử phu nhân, lục soát các phòng.” Bà già thô lỗ đó đẩy Tinh Minh ra một bên.

Đại phu nhân với tác phong nhanh như chớp, hạ lệnh lục soát các phòng. Bà ta còn đích thân đưa người đến phòng Thôi Thị, rồi sai Thôi Thị phái Lý ma ma cùng người của bà ta đi tìm các phòng khác để tránh hiềm khích, không sau này Thôi Thị lại nói bà ta vu oan cho họ.

Vương di nương nghe thấy thế, tim nặng nề như đeo đá, bây giờ có làm gì cũng không kịp nữa, chỉ mong bọn họ đừng tìm thấy gì.

Ninh ma ma vừa bước vào phòng đã ngồi xuống chiếc ghế để bên cạnh, im lặng không lên tiếng. Lý ma ma của phòng Thôi Thị đứng bên cạnh nhẹ nhàng an ủi Vương di nương. “Vương di nương không cần lo lắng, lão thái thái và nhị phu nhân bị trúng tà, đạo gia đến nói là trong phủ có người yểm bùa hãi hại, thế tử phu nhân hạ lệnh tra soát, cô không phải lo.”

Vương di nương sao mà không lo cho được?

Hòm xiêng, ga gối, tráp gỗ, giường tủ đều đã tìm cả, mấy bà già thô lỗ còn ném tung tóe mọi thứ xuống đất, họ chẳng cần nể mặt ai ở tam phòng.

“Tìm thấy rồi!” Có một bà già vui mừng reo lên, trong tay cầm một hình

nhân nhỏ bằng vải. Đó là hình nhân của một nam nhân mặc áo choàng, trên lưng dán tờ giấy đỏ viết ba chữ “Vinh Cát Xương”.

Mặt Vương di nương trắng bệch như xác chết. “Không phải, đây không phải...” Nàng sao có thể yểm bùa Vinh tam gia được chứ? Đây chính là “dưỡng nhân” mà Phùng đạo bà nói, chỉ cần nuôi dưỡng tình cảm với hình nhân bằng vải này, trái tim của Vinh tam gia sẽ ở bên cạnh cô. Vì Vương di nương không biết sinh thần của Vinh tam gia nên Phùng đạo bà đã bảo cô viết tên lên đó.

Nhưng lúc này nếu có người bảo là yểm bùa cũng chẳng sai, Vương di nương có nghìn cái miệng cũng không thể giải thích được.

Lý ma ma trợn mắt kinh ngạc, kêu to: “Trời ơi!”

Ninh ma ma không ngờ có thể tìm được thứ này trong phòng của Vương di nương, do Lý ma ma cũng có mặt ở đây nên cho dù bà ta có muốn giấu giếm giúp cô thì cũng không thể.

“Mang đi, trói cô ta dẫn đến phòng của tam phu nhân.” Ninh ma ma nói, cô tỏ ra là người “mặt sắt vô tư”.

Phòng của Thôi Thị lúc này cũng rất ồn ào. Đại phu nhân đích thân gõ cửa phòng bà. Vinh tam gia và Thôi Thị lên tiếng đáp lại và cùng thức dậy.

“Cũng chỉ vì lão thái thái thôii, mong tam thúc lượng thứ.” Đại phu nhân cúi người nói.

Vinh tam gia và Thôi Thị đều không biết sự tình, vì một lý do nào đó A Vu cũng không nói cho họ biết, còn đặc biệt dặn dò Tư Họa, Tư Thư không để lộ ra ngoài, ngay cả Thôi Thị và Lý ma ma họ cũng giấu. Nếu không phải

nhờ Tư Họa, Tư Thư tìm đồ thì A Vu cũng muốn giấu luôn cả bọn họ. Sau khi nghe A Vu sắp xếp, Tử Nghiên phải tốn rất nhiều công sức mới thuyết phục được hai nha hoàn đó.

Vinh tam gia nghe đại phu nhân nói, tự thấy đã có gì đó không ổn. Tra xét cả phủ chẳng phải là chuyện hay ho, nếu cuối cùng không tra ra chuyện gì thì chỉ làm trò cười cho thiên hạ.

Thôi Thị thì sợ đến nỗi mặt trăng bệch.

Bốn bà già mà đại phu nhân dẫn đến đều ra vào vào phòng Thôi Thị, tìm hết các ngóc ngách, còn mang theo cả thang, ngay cả trên xà nhà cũng tìm, đương nhiên là chẳng được kết quả gì và họ chỉ biết lắc đầu với đại phu nhân.

Đại phu nhân mặt không biến sắc, giải thích với Vinh tam gia và Thôi Thị: “Làm phiền tam thúc và tam đệ muội, chỉ là ta muốn tốt cho lão thái thái thôi. Ta đã mạo muội hai người, hai người nghỉ đi.”

Đại phu nhân vừa nói dứt lời thì thấy Ninh ma ma dẫn Vương di nương bước vào.

“Thế này là thế nào?” Ánh mắt của đại phu nhân sáng rực lên, nhưng thấy Ninh ma ma hơi lắc đầu, mắt liền tối sầm lại.

“Bẩm phu nhân, nô tỳ tìm thấy cái này trong phòng của Vương di nương.” Ninh ma ma ra hiệu cho bà già đứng bên mang hình nhân bằng vải đưa cho đại phu nhân xem.

Đại phu nhân quét mắt nhìn qua rồi nói với Vinh tam gia: “Tam thúc và tam đệ muội xem đi, đây là chuyện trong nhà của hai người, may mà hôm nay tìm ra, một người tấu tấu như ta cũng coi như đã làm được việc công đức,

hai người tự xử lý đi.”

Đại phu nhân không muốn bị Vinh tam gia coi là kẻ lạm quyền, thế nên nói xong liền nhanh chân bước ra khỏi phòng.

“Tam gia!” Thôi Thị vừa nhìn thấy hình nhân, đâu như muốn nô đùng một tiếng, không dám tin Vương di nương lại có thể ác độc đến mức độ này. Họ không làm gì có lỗi với cô ta, sao cô ta lại nguyên rủa Vinh tam gia như vậy? “Ngươi... tiện nhân nhà ngươi giỏi thật đấy! Sao ngươi dám, sao ngươi dám...” Thôi Thị uất đến nỗi không thốt nên lời. Vương di nương nguyên rủa Vinh tam gia còn khiến bà giận hơn cả là nguyên rủa chính bà.

Vương di nương bị người ta trói, chỉ biết kêu oan: “Không phải tôi, không phải tôi! Tam gia, tam gia, thiếp bị oan!”

Mặc kệ Vương di nương kêu gào thảm thiết, Vinh tam gia cũng không còn thương hoa tiếc ngọc được nữa, trong lòng chỉ có sự phẫn nộ, cô ta lại dám nguyên rủa cả ông, có phải vì ông lạnh nhạt với cô ta không? Thật là một á đàn bà độc ác! Nhất thời nghĩ đến chuyện cô ta là do lão thái thái ban cho, ông càng cảm thấy phẫn nộ, giờ chân đạp phắt Vương di nương đang sáp đến gần.

Vương di nương ngã sõng soài ra đất, biết lần này thế là hết thật rồi.

A Vu mặc y phục chỉnh tề đứng ở góc sân, thường thức thời khắc kế hoạch diễn ra đúng theo trù tính của nàng. Phải nói rằng đó là do Vương di nương tự tìm đến đường chết, nếu cô ta không gian xảo, hợp tác với Phùng đạo bà thì đâu có ngày hôm nay? A Vu không bắt ép cô ta, chỉ là giúp cô ta dọn sạch chướng ngại vật mà thôi.

Đương nhiên A Vu cũng không phải là không làm gì. Hôm dặn dò Tử Nghiên xong xuôi, Tử Nghiên về báo lại rằng Vương di nương đã làm một

hình nhân bằng vải để trong phòng, như thế có nghĩa là A Vu không cần phải làm bẩn tay mình nữa. Nàng chỉ dặn Tử Nghiên một câu: “Đúng là tự gây nghiệp chướng! Thế cũng tốt, ngươi chỉ cần canh chừng cẩn thận là được.”

Lý do A Vu không tự vạch trần Vương di nương là vì đã có người khác thay nàng làm việc này, như vậy mọi người và Vinh tam gia cũng sẽ không nghi ngờ nàng.

Giờ thì A Vu hoàn toàn coi như không liên quan, chẳng ai có thể nghi cho nàng. Đại phu nhân làm việc nhanh gọn, trước đó chẳng ai biết gì về chuyện này, Thôi Thị, A Vu và đám nha hoàn đều không nghi ngờ gì, tội của Vương di nương thì đã rõ như ban ngày. Mà chuyện này càng không phải là người của lão thái thái làm, Vương di nương tự lấy đá đập vào chân mình thì đúng hơn.

“Lôi cô ta ra ngoài đánh chết cho ta!” Thôi Thị giận đến nỗi tay run run.

A Vu liền nhào đến ôm lấy Thôi Thị, nói: “Mẹ, đừng mà!”

“Con đang làm gì vậy, sao lại xin cho cô ta, con có biết cô ta muốn rửa chết cha con không hả?” Thôi Thị đẩy A Vu ra.

Vương di nương không ngờ A Vu lại cầu xin cho mình, vội vàng nói: “Tam gia, phu nhân, không phải nô tỳ! Nô tỳ bị Phùng đạo bà lừa gạt, hình nhân đó dùng để dưỡng nhân, không phải dùng để nguyên rủa! Bà ta nói nếu chịu khó chăm sóc hình nhân vải này thì Vinh tam gia sẽ hồi tâm chuyền ý, nô tỳ... nô tỳ...”

Vinh tam gia không thể tiếp tục chịu đựng được sự biện bạch của Vương di nương, cho dù là nguyên nhân gì thì cô ta cũng đã chạm đến giới hạn cuối cùng của ông rồi.

“Cha, dù sao cũng là một mạng người, lại là người do lão thái thái ban tặng. Giờ lão thái thái vẫn còn ôm trên giường còn chưa tỉnh lại, không thể lại đê đố máu nữa.” A Vu lo lắng nói.

Vinh tam gia nghĩ ngơi một lát, thấy lời A Vu nói rất đúng, Vương di nương này còn tồn tại thì chính là điểm yếu của lão thái thái, đương nhiên giữ lại vẫn tốt hơn là cho chết. Thế nên ông gật đầu nói: “Nhốt cô ta lại, không cho phép ra ngoài làm chúng ta mất mặt, còn nha hoàn hầu hạ cô ta thì đem bán đi.”

Trải qua chuyện này, Vinh tam gia không còn thương xót Vương di nương nữa. A Vu biết và Vương di nương cũng biết điều đó.

Nghe nói sau khi đại phu nhân cho người lục soát khắp phủ, lão thái thái và nhị phu nhân đột nhiên “khỏe” trở lại. Điều đáng tiếc duy nhất là họ không tìm được thứ gì ở phòng của Thôi Thị.

Lão thái thái và nhị phu nhân đưa mắt nhìn nhau đầy kinh ngạc. Rõ ràng Hương Càn về bẩm báo rằng đã để vào chỗ rồi, sao bỗng nhiên lại không thấy đâu? Nếu như người của tam phòng phát hiện ra, sao bọn họ lại không nói gì? Cũng không thấy àm ī điều tra ai, im lặng đến kỳ lạ, điều này khiến lão thái thái và nhị phu nhân không thể hiểu được.

Thế nên lão thái thái và nhị phu nhân đều muốn lắng nghe đại phu nhân nói. Đại phu nhân cũng biết chuyện này là chủ ý của nhị phu nhân. Bà thấy Thôi Thị và Vinh tam gia hình như không biết chuyện gì. Lúc bà dẫn người đến, bọn họ rất ngạc nhiên, đặc biệt là lão tam, mặt hắn xám ngoét như đoán có người bày trò với họ. Đại phu nhân không hiểu lý do gì mà không tìm thấy đồ, cũng không biết ai đã cứu tam phòng.

Đối với bọn họ, đây có lẽ là câu đố vĩnh viễn không có lời giải đáp.

A Vu thực sự không muốn làm àm ĩ, vì chuyện này chẳng khác nào cố ý vu oan giá họa cho bọn họ. Nếu lão thái thái tìm thấy thứ hình nhân đó trong phòng Thôi Thị thì tam phòng chắc chắn gặp họa, còn nếu tam phòng biết chuyện mà tố cáo thì chưa chắc đã làm khó được họ, thế nên A Vu chọn cách giấu nhẹm đi, khiến cho bọn họ không hiểu chuyện gì xảy ra và sẽ cảm thấy sợ hãi, là một cách để bót đi việc làm độc ác.

Thực ra đại phu nhân cũng có phần trách nhiệm phu nhân, cô ta dám “mượn dao” của bà để xử lý bọn người ở tam phòng, nhưng cầm dao mổ trâu mà chỉ giết được con gà, lại còn đánh rắn động cỏ, sau này có muốn đối phó với tam phòng cũng không dễ dàng nữa. Lão tam không phải là người đơn giản, sau chuyện này chắc chắn sẽ đề phòng cẩn thận hơn.

Trắng trợn nhất là qua đó đã tìm ra ở chõ Mai di nương của nhị phòng một hình nhân vải viết tên của nhị phu nhân, trên bụng hình nhân còn cắm một cây kim, có vẻ như nhị phu nhân sắp bị sảy thai rồi. Mai di nương đã bị nhét giẻ vào miệng và trói lại, nhị lão gia dù có thiên vị mấy cũng không thể làm gì được.

Tương đương với sự phản nỗ của đại phu nhân, nhị phu nhân mặc dù tiếc không trùng trị được tam phòng, nhưng mục tiêu chủ yếu của bà cũng đã đạt được. Mai di nương này muốn thách thức sự tôn nghiêm của chính phòng ư, đúng là tự tìm đường chết.

Hôm đó, Mai di nương mời Phùng đạo bà đến, nhị phu nhân cũng đã nghĩ ra chủ ý. Phùng đạo bà này coi như biết điều, không dám lấy tiền cả hai bên mà vẫn ra tay giúp đỡ bà. Cái đồ ngốc đó tự mời Phùng đạo bà, tưởng rằng bà không dám làm gì cô ta sao? Nhị phu nhân đặc ý mỉm cười, dù cuối cùng Phùng đạo bà có bị tội chết hay không thì kết cục của Mai di nương

cũng đã định rồi.

Đang lúc nhị phu nhân muốn ra tay thì đại phu nhân lại dẫn Phùng đạo bà về, nhị phu nhân lập tức nhận thấy rằng chuyện này chẳng khác nào bà muốn ngủ thì có người đưa gối tới.

Sau đó, bà lại nghĩ chiêu này của mình thật là cao siêu, nếu giải quyết được Mai di nương thì chẳng khác nào làm ít hưởng nhiều, huống hồ việc này lại là do chính cô ta làm ra, nhị lão gia chắc chắn sẽ hận cô ta, thế nên bà mới nghĩ cách xúi giục lão thái thái hâm hại tam phòng, rồi mượn đại phu nhân ra mặt tra xét vụ việc, như vậy coi như nhị phu nhân chẳng dính líu gì đến.

Không thể không nói rằng, về điểm này A Vu và nhị phu nhân đều “thông minh” hơn người.

Lại nói về Vương di nương, tục ngữ có câu “lành làm gáo vỡ làm muôi”, con người ta khi đã không có hy vọng gì, hoặc là tìm đến cái chết, hoặc là làm những chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Không bao lâu sau, Tử Nghiên về bẩm báo với A Vu, Vương di nương đã bị nhị lão gia cho vào tròng. “Chúng ta có nên nói với lão gia và phu nhân không ạ?” Tử Nghiên cho rằng mục đích cuối cùng của A Vu là bước này, nếu không đã không bảo thị khuyên khích Vương di nương kết thân với Mai di nương.

A Vu nghe xong sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường. “Không cần đâu, chuyện này cũng không phải vê vang gì. Cô ta cũng chỉ vì cái mạng của mình, giờ đã đến mức này là cô ta đã tự hạ thấp bản thân lắm rồi, chúng ta càng không nên làm cho cô ta hèn kém thêm nữa.” A Vu thở dài một tiếng. “Chỉ có điều nhị bà cũng chẳng phải người lương thiện, thật đáng tiếc.”

A Vu không muốn lấy mạng Vương di nương, không muốn làm bẩn tay mình, như vậy cũng coi như đã tích đức rồi. Đương nhiên, những điều này là do nàng tự an ủi bản thân.

Tử Nghiên cũng gật đầu, chuyện này mặc dù tác động ngầm, nhưng không ai bắt ép Vương di nương tự hạ thấp mình như vậy cả, đó gọi là tự gây nghiệp chướng. Xảy ra chuyện này, Tử Nghiên cho rằng A Vu vẫn muốn giúp Vương di nương, lại còn giấu giếm giúp cô ta, như thế đã nhân nghĩa lắm rồi.

Tâm tư của A Vu, Tử Nghiên làm sao đoán được. Vương di nương đi đến bước này, có thể nói là do “công sức” của A Vu. Nếu nàng không từng bước từng bước đẩy Vương di nương vào ngõ cụt thì cô ta sẽ không dễ dàng để cho nhị lão gia hưởng lợi như thế.

A Vu không những không vạch trần chuyện của Vương di nương, còn dặn Tử Nghiên nếu có thể che giấu được phần nào thì hay phần ấy. Chuyện này mà để lộ ra ngoài thì cả nhị phòng, tam phòng đều mất mặt, đàn ông mà bị “đội mũ xanh” lên đầu thì chẳng phải là việc vê vang gì.

Huống hồ bây giờ chính là thời điểm quan trọng của Vinh Giới, ngũ ca của nàng.

Nghe nói đại nho Đỗng Di muốn thu nhận đệ tử, sĩ tử ở khắp nơi đều sôi sục vì tin này, núi Ngọc Lũy ở ngoại ô gần kinh thành nhất thời tập trung rất đông học sĩ, ganh đua nhau còn hơn cả kỳ thi lớn ba năm một lần.

Người nào được Đỗng Di coi trọng còn phấn khởi hơn cả đỗ tiến sĩ, vì như thế chẳng khác nào nhận một giấy thông hành bằng vàng để bước vào chốn quan trường, không những được sĩ tử trong thiên hạ kính trọng, mà còn được sư huynh trên dưới nể phục. Đệ tử của Đỗng Di toàn bậc hiếu có,

không ai là không có chức vị cao sang, ví dụ như đứng đầu nội các đương thời là Hồ Khải Trung; hay như Đường Các lão - Đường Tân Sơn Đại học sĩ, vân vân... Nếu được trở thành sư đệ của họ thì con đường làm quan sẽ luôn rộng mở.

Huống hò, trở thành đại nho lý học như Đỗng Di phải là bậc kỳ tài thiên hạ, mặc dù ngài chưa xuất núi để phò tá Đế vương, nhưng các đệ tử của ngài đã thay mặt ngài làm việc đó rồi. Đỗng Di còn tự thấy rằng mình thích hợp lui về dạy học hơn là việc ra làm quan.

Phụ hoàng của Long Khánh Đế chưa từng làm khó Đỗng Di, Long Khánh Đế cũng không dám khuyên Đỗng Di xuống núi. Sự kính trọng của Đế vương hai triều đại càng khiến cho người đức cao vọng trọng như Đỗng Di được dân chúng ngưỡng mộ.

Vì chuyện Đỗng Di chọn đệ tử, hầu hết các gia tộc có con em trong độ tuổi thích hợp bắt đầu quản thúc gắt gao, chỉ sợ bị truyền ra ngoài điều tiếng gì không hay của con cháu mình.

Phủ An Quốc Công cũng định như vậy. Con trai của đại phu nhân là Vinh Mân, (theo thứ tự vị trí ngôi thứ trong họ) đứng ở hàng thứ tư, năm nay mười lăm tuổi; Vinh Giác ở nhị phòng, đứng ở hàng thứ sáu, mười bốn tuổi; Vinh Giới ở tam phòng, đứng ở hàng thứ năm, mười lăm tuổi; Vinh Ngân đứng ở hàng thứ bảy, mười hai tuổi, đều là độ tuổi phù hợp để Đỗng Di chọn làm đệ tử.

Thế nên An Quốc Công coi chuyện này vô cùng trọng đại, ngay cả lão thái thái cũng hạn chế bớt những suy nghĩ hồ đồ. Càng thời điểm này, đại phòng và nhị phòng lại càng thấy tam phòng thật chướng mắt, vì hiện giờ Vinh Giới rất có tiếng tăm, không chỉ ở thư viện mà còn ở kinh thành, lại là con trai của tân khoa trạng nguyên, rất có khả năng được chọn làm đệ tử của

Đồng Di.

Vinh Ngan thì vẫn chưa hiểu chuyện, hằng ngày chỉ thích luyện kiếm múa côn với sư phụ dạy võ. Thôi Thị mắng thế nào cũng không nghe. Vinh tam gia cho rằng thành tài cũng có năm, bảy đường, không nhất thiết phải theo con đường đọc sách, người đọc sách trong thiên hạ dù sao cũng chỉ là số ít, chẳng lẽ những người không học hành thì sẽ không thành công trong sự nghiệp sao?

Huống hồ An Quốc Công xuất thân từ quân công, Vinh Ngan nối nghiệp tổ tiên cũng không phải là không tốt, thế nên ông mới không bắt ép Vinh Ngan học nhiều.

Vinh Giới thì khác hẳn, tuy còn nhỏ nhưng đã thể hiện niềm đam mê học hành. Mặc dù không thể bảy bước làm thành bài thơ như Tào Tử Kiến^[1], nhưng ở độ tuổi như Vinh Giới, Vinh tam gia không thể sánh bằng. Ông rất kỳ vọng vào Vinh Giới, nên mấy ngày nay ông không ra ngoài tiếp khách, sau khi từ nha môn trở về là lại đến ngoại viện đích thân hướng dẫn Vinh Giới học bài.

[1]. *Tào Tử Kiến*: Hay còn gọi là *Tào Thực*, là con trai thứ ba của *Táo Tháo*, em của *Tào Phi*. Ông là nhà thơ nổi bật trong số văn nhân thời Kiến An, Trung Quốc.

Vinh Mân, Vinh Giác thì được đại phu nhân và nhị phu nhân mời thầy giỏi về bồi dưỡng, hy vọng có thể đối phó được với tình trạng “nước đến chân mới nhảy” của hai cậu.

Phương pháp chọn đệ tử của Đồng Di rất đơn giản, học trò nào có mong muốn làm đệ tử của ngài sẽ tự đến Bạch Hạc Viện ở núi Ngọc Lũy nơi ngài ở để lấy đề thi, nếu ngài thấy ưng ý sẽ phát cho người đó một tờ giấy, không ưng thì xin mời đến thế nào thì về thế đó.

Đây là cửa ải đầu tiên, gọi là xem tướng mạo. Số người có thể lấy được

đề thi chỉ chiếm một đến hai phần mười.

Vinh Mân, Vinh Giới của Vinh phủ đều lấy được đề thi về.

Lúc trước, Đỗng Di cũng chọn đệ tử bằng cách này, A Vụ vẫn còn nhớ người nào được chọn. Đường Du Đường Tú Cản là một trong số những người đó, nhưng Vinh phủ thì không có người nào được chọn cả. A Vụ luôn nhận mình là tài nữ nên việc đại nho lý học chọn đệ tử là chuyện nàng rất quan tâm, nếu không sẽ không được coi là nhân vật trong giới tài nữ.

Kiếp trước, A Vụ không quen Vinh Giới, cũng không biết tài năng của cậu. Nhưng kiếp này A Vụ và Vinh Giới là huynh muội cùng chung cha mẹ, cùng luyện chữ, lại được sự chỉ bảo của Vinh Giới. A Vụ thấy rằng tài năng của Vinh Giới đủ điều kiện để trở thành đệ tử của Đỗng Di, nhưng không hiểu vì sao Vinh Giới lại thất bại.

Và A Vụ nhanh chóng biết được lý do.

Cửa ải thứ hai là làm văn. Đề thi mà Đỗng Di phát cho mọi người chính là đề bài và ai cũng nhận được đề giống nhau.

Tin tức truyền về cho biết, Vinh Mân được thi tiếp còn Vinh Giới thất bại.

Vừa về đến phủ, Vinh Giới đã ngã bệnh, sắc mặt tái xanh khiến cho Thôi Thị lo lắng đến thắt gan thắt ruột.

“Không được tuyển chọn thì thôi, có gì to tát cơ chứ? Ông ấy không chọn con là vì không có mắt. Giới ca nhi, con đừng làm mẹ sợ, sau này con thi đỗ trạng nguyên cho ông ấy xem, để ông ấy thấy rằng có mắt mà không trông thấy ngọc. Ông ấy cũng bảy, tám mươi tuổi, mắt đã kém, con đừng suy nghĩ nhiều nữa, Giới ca nhi, Giới ca nhi...” Thôi Thị lo lắng quanh quẩn bên

con trai, vừa bón canh sâm, vừa ấn vào huyệt nhân trung.

Vinh tam gia ngồi bên không nói năng gì. Ông không suốt ngày quanh quẩn trong nhà như vợ nên đương nhiên hiểu rõ, việc không trở thành đệ tử của Đỗng Di sẽ là tổn thất lớn trong cuộc đời của Vinh Giới. Vinh tam gia còn cảm thấy buồn hơn cả Vinh Giới, nhưng cũng không dám trách con. Ông đã xem bài văn do Vinh Giới làm, văn phong hoa mĩ, ngôn ngữ giàu hình ảnh, phân tích sâu sắc, có thể coi là bài văn hay, nhưng không hiểu sao lại không được chọn.

Vinh tam gia tự nhiên thấy hoài nghi tài năng của mình, Vinh Giới đang ngồi đờ đẫn ở đó cũng hoài nghi về tài năng và học vấn của mình. Trong mắt hai người họ, tài năng và tầm nhìn của Đỗng Di là điều không phải bàn cãi, người không trúng tuyển thì chỉ có thể là chưa đủ tài.

Tính đến nay, Đỗng Di mới thu nhận năm đệ tử, năm người ấy sau đó đều đỗ trạng nguyên, chỉ cần như vậy cũng đủ biết ngài là danh sư thế nào.

Vì A Vụ biết hai đệ tử cuối cùng mà Đỗng Di thu nhận, lại từng đọc qua văn Chương thơ ca của họ nên càng không cảm thấy Vinh Giới kém cỏi ở điểm nào, nàng là người ngoài cuộc nên càng nhìn nhận rõ vấn đề hơn.

A Vụ không nghi ngờ tài năng của Vinh Giới, huynh ấy không thể nào không lọt vào mắt Đỗng Di được. Điểm đáng nghi nhất là kẻ học đòn như Vinh Mân mà lại có thể qua được cửa ải thứ hai, đúng là khôi hài nhất thiên hạ.

Chúng ta sớm đã biết, A Vụ chính là người không sợ nghĩ về người khác ở mức tồi tệ nhất.

Trong đầu A Vụ chợt lóe lên ý nghĩ: Chắc chắn có ai đó đã tráo đổi bài văn của Vinh Mân và Vinh Giới. Chuyện này không thể nói với người luôn

nghiêm túc và thanh cao như Vinh tam gia và Vinh Giới được, thế nên A Vu chỉ nói riêng với Thôi Thị và Vinh Ngân.

Vinh Ngân là người rất nhiệt tình, tính tình lại cởi mở, rất được lòng người. Mặc dù là thiếu gia của tam phòng nhưng quản sự hay đầy tớ ở ngoại viện đều muốn kết bạn với Vinh Ngân, thế nên để Vinh Ngân đi điều tra chuyện này là thích hợp nhất.

Tin tức Vinh Ngân đưa về chính là: A Vu đã đoán đúng.

Thực ra chuyện này đại phu nhân cũng không che giấu, chẳng qua mấy người bên nhà Vinh tam gia bản tính lương thiện, chưa bao giờ suy nghĩ về điều này và cũng không nghĩ rằng có người nào đó lại to gan lớn mật đến vậy. Phải nói rằng, ăn cắp tài hoa thì sớm muộn cũng bị vạch trần, chỉ cần so sánh giữa bài văn hôm nay với “cái tài” của Vinh Mân sau này sẽ chẳng khác nào tự vả vào mặt mình. Thế nên, Vinh tam gia mới không nghĩ đến chuyện đánh tráo bỉ ổi này.

Hơn nữa người quang minh chính đại như họ làm sao có thể tưởng tượng được tâm tư thấp hèn của người khác?

Mong con thành tài là tâm nguyện của hầu hết của các bậc cha mẹ, vì con, người mẹ chẳng chuyện gì là không dám làm. Đại phu nhân muốn Vinh Mân trở nên tài giỏi xuất chúng, bất chấp giãm đạp lên cả cháu mình là Vinh Giới, lại nhân tiện đả kích, áp chế luôn cả tam phòng. Hai người họ cũng nghĩ đâu ra đấy, dù Vinh Mân vẫn còn kém cỏi, nhưng chỉ cần theo Đồng Di học tập, chẳng lẽ một thời gian sau lại không “đắc đạo” ư? Đến lúc đó đương nhiên sẽ không xảy ra chuyện “tự vả vào mặt mình” nữa.

Thêm nữa là tài tử thường kiêu căng hóm hỉnh, đặc biệt là tài tử nửa mùa. Vinh Mân không hề nghĩ rằng tài năng của mình thua kém gì Vinh

Giới, sau khi đại phu nhân bàn với hắn về kế hoạch này, hắn cũng không phản đối, vì hắn rất tự tin vào bản thân. Hắn không nghĩ đến việc có một ngày sự thật bị phơi bày, mà Vinh Giới cũng chỉ nhất thời nổi hứng làm được bài văn hay hơn của hắn mà thôi, và hắn cũng chỉ mượn mỗi lần này.

Thôi Thị ngay lập tức nói chuyện này cho Vinh tam gia biết.

Thì ra đại phu nhân đã mua chuộc được tên đầy tớ hầu hạ bên cạnh Vinh Giới, để hắn lén trộm bài văn của Vinh Giới tráo đổi với bài của Vinh Mân. Tên đầy tớ đã tráo bài văn ngay sau khi Vinh Giới đút vào ống trúc, mà Vinh Giới cũng không kiểm tra lại, cứ thế đeo trên lưng và nộp cho Đồng Di.

Thủ đoạn đơn giản mà hiệu quả.

Việc này liên quan đến cả cuộc đời của con ông, Vinh tam gia dù muốn cũng không thể nhẫn nhịn được nữa. Ông trói tên đầy tớ đó lại, dẫn Vinh Giới đến chỗ thế tử gia nói chuyện. Ông không tiện một mình đi gặp tẩu tẩu nên đành phải nói chuyện này cho thế tử gia trước, đương nhiên cũng không quên nói với An Quốc Công.

Đang đêm, An Quốc Công liền triệu tập đại phòng và tam phòng đến thương phòng nói chuyện. Đại phu nhân với đôi mắt đỏ hoe quỳ xuống dưới chân An Quốc Công.

“Là do đại tẩu con nhất thời hồ đồ, thế nên ta đã dạy dỗ đại tẩu của con rồi.” An Quốc Công nói với Vinh tam gia.

Vinh tam gia đợi cha nói tiếp, nhưng không thấy ông nói thêm câu nào nữa.

“Cha!” Vinh tam gia vừa khóc sobs, thất vọng vừa căm hận.

“Được rồi, lão tam, Giới ca nhi, ta biết mấy người phải chịu ấm ức,

nhưng ván đã đóng thuyền, mà cho dù có đổi lại bài văn thì hai anh em chắc chắn sẽ không được chọn.” An Quốc Công cũng có chút áy náy, nhưng trong mắt ông, thế tử là người nối dõi, đương nhiên quan trọng hơn đứa con của vợ lẽ, phủ Quốc Công phải dựa vào thế tử để chống trụ sau này cơ mà.

Vinh tam gia không còn lời nào để nói.

“Tổ phụ!” Vinh Giới dù sao cũng còn trẻ người non dạ, không hiểu tại sao tổ phụ lại xử lý như vậy.

“Giới ca nhi, con chó nóng nảy, bài văn đó dù sao cũng là đích thân con đưa lên, lỗi đầu tiên của con là không kiểm tra kỹ, Đổng đại nho là người nghiêm khắc, sợ rằng sẽ không bỏ qua chuyện này. Huống hồ con và Mân ca nhi lại là huynh đệ, nếu con đi tố cáo sẽ mang danh bất hiếu, đi ngược lại với giáo huấn của thánh nhân, chỉ làm hại cả hai bên cùng thiệt hại mà thôi.” An Quốc Công đúng là “gừng càng già càng cay”, chỉ bằng lời nói này cũng đã thuyết phục được Vinh Giới.

Sắc mặt của Vinh Giới tự nhiên tái đi. Lúc Vinh Ngân báo tin về, cậu nghĩ có thể thay đổi được tất cả, nhưng giờ mới biết mọi chuyện đã muộn.

Nhưng chẳng lẽ cậu dành tro mắt đứng nhìn Vinh Mân thay mình trở thành học trò của Đổng đại nho hay sao? Vinh Giới không cam tâm.

An Quốc Công lại nói tiếp: “Giới ca nhi à, ta cũng biết con không cam tâm, nhưng giờ ván đã đóng thuyền, trong phủ chúng ta có một người trở thành đệ tử của Đổng đại nho là chuyện rất tốt. Tổ phụ già rồi, phủ Quốc Công này phải dựa vào thế hệ các con, phải dựa vào con và Vinh Mân chèo chống. Mân ca nhi là tú ca của con, nhưng lại làm chuyện có lỗi với con, sau này nó thành danh, tất sẽ báo đáp con. Huynh đệ các con yêu thương giúp đỡ nhau, kế truyền cơ nghiệp của tổ tiên là tâm nguyện lớn nhất của tổ phụ.”

Nếu Vinh Giới không nghe theo thì có nghĩa là thực sự bất hiếu rồi. Chuyện này tự nhiên lại biến thành tâm nguyện lớn nhất của tổ phụ!

Vinh Giới không thốt nên lời, quàng mắt đỏ ửng.

Vinh tam gia khẽ ho một tiếng, quỳ xuống trước mặt An Quốc Công, mắt cũng đỏ ửng, giọng khàn khàn: “Cha, Giới ca nhi cũng là cháu của cha mà!”

An Quốc Công cũng thoáng đỏ mặt. Thế tử gia ngoảnh đầu lại giận dữ liếc nhìn Vinh tam gia, tam đệ này thật quá quắt, cha đã nói đến mức đó rồi mà còn già mồm.

Từ lúc sinh ra đã khiến người ta chán ghét, đã ghét mẹ hắn thì chớ, giờ hắn cũng cướp hết vinh quang của lão và nhị đệ, lẽ nào Mân ca nhi không phải là cháu của hắn sao?

An Quốc Công nói: “Được rồi lão tam, ta biết cả. Ta sẽ phạt đại tẩu của con, bắt nó đóng cửa hối lỗi nửa năm. Mẹ con cũng đã đồng ý di dời phần mộ của di nương con vào trong nghĩa trang của Vinh gia. Còn về Giới ca nhi, ta sẽ đứng ra làm chủ, cho nó một phần sản nghiệp. Nó là một đứa trẻ có tài, sẽ có ngày làm nên sự nghiệp, cho dù không trở thành đệ tử của Đỗng đại nho, nhưng giờ có một người cha làm trạng nguyên như con đây, chẳng lẽ lại để nó thua thiệt hay sao? Chẳng lẽ con không tin tưởng Giới ca nhi ư?”

An Quốc Công biết dùng cả tình, cả lý, cả lợi ích để “khép miệng” Vinh tam gia, trong đó điều kiện duy nhất khiến Vinh gia động lòng là di dời phần mộ di nương ông đến nghĩa trang của Vinh gia. Thiếp thất thường không có tư cách được chôn trong nghĩa trang của Vinh gia, nhưng người chưa từng có cơ hội báo đáp ơn sinh thành dưỡng dục của mẹ như Vinh tam gia ông cuối cùng cũng có thể làm được việc gì đó cho mẹ rồi. Nếu bỏ qua lần này, chỉ sợ

lão thái thái sẽ không bao giờ đồng ý nữa.

Vinh Giới biết khúc mắc trong lòng cha, sợ cha khó xử, lại nghĩ ván đã đóng thuyền bèn đỡ cha dậy, hành động này muốn nói cậu đã chấp nhận.

Vinh tam gia và Vinh Giới trở về phòng, Thôi Thị sau khi biết đầu đuôi sự việc thì nầm vật ra giường, vừa khóc vừa than: “Giới ca nhi đáng thương của mẹ...”

Vinh Ngân liền xắn tay áo, vung nắm đấm định đi tìm Vinh Mân tính sổ.

A Vụ lại tỏ ra rất bình tĩnh. Khi mọi người ủ rũ hoặc phẫn nộ thì nàng thường rất bình tĩnh, mặc dù nàng cũng tức muôn phút máu.

Vinh Ngân lao ra ngoài, A Vụ liền đuổi theo ngăn Vinh Ngân lại.

“Thất ca, huynh đứng lại!” A Vụ không đuổi kịp Vinh Ngân đành phải gọi to.

Vinh Ngân ngoanh đầu lại, mắt đỏ ửng, hét lên: “Muội đừng ngăn cản ta! Còn ngăn cản ta thì không phải là muội muội của ta nữa!”

A Vụ thấy phía sau còn có Lý ma ma và bọn Tư Họa, đành rảo bước lên trước, kéo ống tay áo của Vinh Ngân, nói nhỏ: “Nhưng nếu như muội nói rằng muội có cách thì sao?”

Còn cách gì nữa?

Đương nhiên là để người nào vào đúng vị trí của người này rồi.

Vinh Ngân tính tình bộc trực và hấp tấp, nhưng đó cũng là xuất phát từ sự quan tâm đến người thân. Cậu không phải là kẻ ngốc, đương nhiên cũng

biết rằng đi như vậy có thể chẳng được lợi lộc gì có khi còn mang lại phiền phức cho cha và ca ca, nhưng cậu không thể nín nhịn được.

“Thất ca, huynh đánh Vinh Mân một trận, hắn chỉ đau một lúc thôi. Loại người ấy thì không thể để cho hắn hưởng lợi dễ dàng như vậy được!” A Vụ gọi thẳng tên Vinh Mân, không coi hắn là người thân nữa. Vinh Ngân nghe cũng chẳng thấy có gì không ổn.

Vinh Ngân có vẻ bình tĩnh hơn một chút. A Vụ ngoanh lại nói với Lý ma ma: “Ma ma mau về đi, nói rằng ta đã khuyên được thất ca rồi.”

Lý ma ma gật đầu quay về.

A Vụ dẫn Vinh Ngân vào phòng của nàng.

Vinh Tam gia và Vinh Giới là người hiếu thuận và hiền lành, nhất thời nghe theo lời khuyên nhủ của An Quốc Công, lại nhất thời cảm động về chuyện di dời mộ di nương, nhưng A Vụ lại không cảm động chút nào. Nàng cho rằng sau này khi Vinh tam gia và Vinh Giới thành đạt, Hoa di nương sớm muộn cũng sẽ được đưa vào nghĩa trang nhà họ Vinh, giờ dùng cả tương lai của Vinh Giới để đổi lấy chuyện vào nghĩa trang của người đã chết, có nhìn thế nào cũng thấy không thỏa đáng.

Vinh tam gia là người trong cuộc, không biết tính toán cái được và cái mất giữa bản thân và con trai, nhưng A Vụ lại không ngốc như vậy.

A Vụ thì thầm vào tai Vinh Ngân vài câu.

“Như vậy có được không? Đổng đại nho vẫn chịu thu nhận ca ca sao?” Vinh Ngân thấy lời Quốc Công nói cũng có lý, nghĩa là nếu Đổng đại nho mà biết chân tướng sự việc thì sẽ không thu nhận Vinh Giới nữa.

Chuyện này A Vụ cũng không dám khẳng định, nhưng vẫn phải cố gắng

hết sức và nghe theo ý trời vậy. A Vu không gạt Vinh Ngan, nàng lắc đầu. “Nhưng cũng không thể để Vinh Man hưởng lợi như vậy được.” A Vu không độ lượng được như Vinh Gioi, nếu để Vinh Man trở thành đệ tử của Dong dai nho, không biết tam phong sau này sẽ bị vùi dập như thế nào nữa! A Vu không nghĩ bọn họ sẽ yêu thương, chung sống hòa thuận với tam phong, chỉ e một ngày nào đó người thân biến thành kẻ thù cũng không biết chừng.

“Nhưng dù sao hắn cũng là ca ca của chúng ta.” Vinh Ngan vẫn hơi do dự.

A Vu hỏi ca ca: “Vậy huynh có nghĩ hắn coi ngũ ca là đệ đệ không?”

Vinh Ngan lập tức hạ quyết tâm. “Ta sẽ nghe lời muội, A Vật.”

Vinh Ngan đã dùng cách gì thì A Vu không quan tâm, chỉ biết trong vòng hai ngày ngắn ngủi đã khiến toàn kinh thành biết được tin đại phu nhân mua chuộc tên đầy tớ của Vinh Gioi và tráo đổi bài văn của Vinh Gioi với Vinh Man.

Chuyện tráo đổi này cho dù có phải tra xét lại thì phủ An Quốc Công cũng không sợ, vì chỉ có mình đại phu nhân liên quan đến việc này.

Lão thái thái biết tin, ném chén trà xuống đất khiến nó vỡ tan, gầm lên: “Con tiện nhân Hoa Ngọc Thanh đó cả đời này đừng hòng được vào nghĩa trang nhà họ Vinh!”

Đại phu nhân cũng lập tức ra khỏi phòng, phá bỏ lệnh cấm túc.

Nhất thời lão thái thái và đại phu phòng đều không nghi ngờ gì tam phong, vì nếu tam phong làm vậy thì cũng chẳng thu được lợi lộc gì, chuyện bại lộ Vinh Man không được làm đệ tử của Đông đại nho nữa thì Vinh Gioi cũng chẳng thể thay thế Vinh Man mà ngồi vào chỗ đó được. Thế nên, đại phu

nhân chỉ ra lệnh điều tra xem ai là người tiết lộ thông tin này thôi.

A Vụ đương nhiên không muốn làm cái chuyện ngốc nghếch hại người mà lại không có lợi cho mình.

Khi tin tức chưa bị bại lộ, A Vụ đã viết thư cho Đường Âm, bảo Đường Âm mượn cớ mời nàng để nàng xin phép ra ngoài. Đến Đường phủ, nàng và Đường Âm thay trang phục của nam giới và hẹn gặp Vinh Ngân ở bên ngoài phủ.

A Vụ muốn dẫn Vinh Ngân theo vì nàng thực sự bị chuyện lần trước làm cho sợ hết hồn. Lúc rảnh rỗi nàng cũng không muốn ra khỏi nhà, nếu đi thì phải có người đáng tin cậy đi cùng. A Vụ cho rằng, dẫn theo một người đầu óc đơn giản lại có võ công như Vinh Ngân là thích hợp nhất.

Đường Âm cũng cải trang thành nam giới đi theo A Vụ, vì là người cực kỳ tò mò, nên nàng ta sống chết đòi đi theo để chứng kiến sự việc.

Vinh Ngân thấy Đường Âm cải trang thành nam giới trông xinh xắn, đáng yêu thì đỏ bừng mặt e thẹn. Đường Âm kéo tay A Vụ, nháy mắt với nàng, rồi lén cười nhạo Vinh Ngân, làm cho Vinh Ngân không dám đi phía trước hai người.

Núi Ngọc Lũy không cao, Bạch Hạc Viện xây ở lưng chừng núi, cảnh sắc thanh tịnh, có dòng suối nhỏ uốn lượn chảy qua viện, có hàng trúc trồng bên đầm cá, lại có cả khu đất rộng trồng cây, là một nơi cực kỳ thích hợp để học tập. Thế nên một người không có tài năng gì, ở đây rèn luyện ba năm cũng có thể thành tài.

Đường Âm thở hổn hển, tay chống hông dừng bước đứng nghỉ, còn A Vụ tuy kém nàng một tuổi nhưng vẻ mặt thản nhiên, phong thái ung dung, nho nhã, khiến Đường Âm không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Cùng là tiểu thư khuê

các, Đường Âm lại hoạt bát hơn A Vu nhiều, vậy mà sức nòng không bằng cả A Vu. Tính hiếu thắng nổi lên, Đường Âm liền nói: “Không nghỉ nữa, đi thôi!”

Mặc dù A Vu là tiểu thư khuê các, nhưng hằng ngày đều luyện bài công pháp cường thân do đại sư Thiên Trúc truyền thụ, theo kinh nghiệm từ kiếp trước, A Vu cho rằng có sức khỏe tốt thì mới làm việc tốt được. Thế nên, thể lực của Đường Âm không bằng A Vu cũng không có gì lạ.

Bạch Hạc Viện nom giản dị, non nước hữu tình.

Vinh Ngân cung kính cúi đầu mở cánh cửa gỗ của Bạch Hạc Viện. Một tiểu đồng bước ra nói: “Tiên sinh không có nhà.”

Nói đùa gì vậy? A Vu đã bảo Vinh Ngân nghe ngóng mới biết, nhiều ngày nay Đồng Di không ra khỏi viện, cũng không xuống núi. Có lẽ những người quyền quý từng dùng nhiều cách để tiếp cận ngài, ngài lại không muốn gặp khách, mượn lý do không có ở nhà cũng là điều dễ hiểu.

Vinh Ngân không biết nên làm thế nào, ngoảnh đầu lại nhìn A Vu. A Vu đã có sự chuẩn bị từ trước, lấy trong ống tay áo ra một tập văn, hai tay dâng đưa cho tiểu đồng. “Thật không may, vậy phiền tiểu đồng đưa giúp tôi tập văn này tới tay đại nho, chỉ mong ngày nào đó có duyên được gặp tiên sinh một lần.”

Tiểu đồng nhìn A Vu một lúc, thấy cô bé có đôi môi đỏ mọng làn da trắng mịn đáng yêu, ăn nói lại cung kính nên gật đầu nhận tập văn của A Vu. Có điều cậu không nghĩ chủ nhân của cậu muốn gặp ba đứa trẻ này. Thiên hạ có biết bao người ngưỡng mộ tài năng của chủ nhân, bậc hiền tài xin chủ nhân bình phẩm cho văn Chương cũng không ít, nhưng xưa nay kẻ sĩ hay coi thường nhau, thực sự lọt vào mắt của chủ nhân chẳng được mấy người.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì cậu bé canh cửa của Đổng đại nho lại không hề kiêu ngạo, làm việc rất cẩn thận.

“A Vật, muội nói xem Đổng đại nho có gặp chúng ta không?” A Vu, Đường Âm và Vinh Ngân đứng dưới gốc cây to đồi điện Bạch Hạc Viện. Lúc này, ở dưới mấy tán cây xung quanh cũng có không ít học trò danh ngài tìm đến muốn được gặp Đổng Di, và đương nhiên họ đều chưa được diện kiến ngài.

“Có.” A Vu đáp rất chắc chắn. Nàng ra khỏi phủ thế này đâu có dễ dàng gì, thế nên bắt buộc phải giở “thủ đoạn”.

Đợi được khoảng một canh giờ thì Đường Âm đã mệt đến nỗi dựa hẵn người vào thân cây, bỗng nhiên cánh cổng của Bạch Hạc Viện mở ra. Tiểu đồng gác cổng mở cửa, kiêng chân nhìn ngó xung quanh, vẻ mặt sốt ruột. Nhác thấy ba người, cậu nở nụ cười chạy đến chỗ bọn họ, nói: “Chủ nhân mời ba người vào.”

Vinh Ngân và Đường Âm tròn mắt kinh ngạc, thầm nghĩ A Vu đúng là thần tiên. Những người đang đứng đợi bên ngoài thấy thế cũng tròn mắt ngạc nhiên, họ đến đây từ trước, nhìn thấy A Vu và hai người kia còn nghĩ, mấy đứa con nít này chạy đến đây làm gì không biết, chẳng lẽ đại nho lại gặp mấy đứa vắt mũi chưa sạch này?

Chuyện tiểu đồng bảo chủ nhân không có nhà, bọn họ cũng biết chỉ là cái cớ. Mọi người không bàn luận về chuyện này, vì được gặp ngài đã là điều vô cùng may mắn rồi.

Đường Âm đi phía sau A Vu, cảm thấy mình còn hiểu quá ít về cô bạn thân này. Một canh giờ đứng đợi ở ngoài, đến Vinh Ngân cũng thấy mỏi, thế mà A Vu vẫn đứng thẳng tắp, phải được rèn luyện thế nào mới có ý chí

bèn bỉ như vậy chứ?

Thêm nữa là bài văn của A Vu lại khiến cho Đồng đại nho chịu gắp mấy người họ, riêng điều này đã khiến Đường Âm vô cùng khâm phục.

Khi ba người họ bước vào cửa thì nhìn thấy Đồng Di với chòm râu trắng như cước, mặc áo bào xanh đang đứng đón họ. Vinh Ngân và Đường Âm há hốc miệng suýt rơi mắt cầm, còn A Vu lại không ngạc nhiên chút nào. Chỉ là bài văn mà nàng đưa ban nãy, hai mươi năm sau đã trở thành tác phẩm nổi tiếng của ông tổ “phái tâm lý học”.

“Khá khen thay cho người có tâm có trí, khá khen thay cho người biết kết hợp giữa trí thức và hành động! Đồng mỗ xin được chỉ giáo!” Đồng Di khiêm tốn, kính cẩn khom lưng trước A Vu, khiến một người trán tĩnh như nàng cũng phải sững sờ kinh ngạc.

Trong mắt A Vu thoáng vụt qua sự áy náy. Trên thực tế, một nửa bài hay nói đúng hơn là lời mở đầu của bài văn “tâm lý học” này chính là do Minh Dương Tử hai mươi năm sau sáng lập ra.

Đồng Di dẫn ba người họ ngồi vào chỗ, sai tiểu đồng rót trà, đối đãi như thượng khách.

A Vu đỏ mặt, cam tâm quỳ dưới đất, bái lạy Đồng Di, miệng nói: “Tiểu tử vô lễ đã lừa gạt đại nho.”

“Ồ?” Đồng Di vuốt râu, trên khuôn mặt vẫn mang ý cười.

“Bài văn này không phải do tiểu tử làm, mà là bài văn của trưởng bối.” A Vu nói nửa thật nửa giả. Trên thực tế, nàng và Minh Dương Tử chẳng phải là bạn bè vong niên, đương nhiên, lúc nàng biến thành ma cũng đã từng nghe danh mà bay đến nhìn mặt hắn.

“Người đó là ai?” Đỗng Di rất hứng thú với chuyện này. Đọc bài văn đó và nhìn thấy A Vu, Đỗng Di đoán tuyệt đối không phải do một đứa trẻ con viết.

Thực ra, lúc đứng ở bên ngoài A Vu đã suy nghĩ rất lâu, nàng không biết có nên giới thiệu cái tên Minh Dương Tử này sớm thế không, chỉ sợ mình lại “đốt cháy giai đoạn” khiến cho phái tâm lý học bị mai một. Nếu Minh Dương Tử thành danh ngay từ bây giờ thì hai mươi năm sau chưa chắc đã sáng lập được phái tâm lý học.

Thế nên A Vu nói: “Ông ấy từng nói rằng: “Đọc vạn cuốn sách cũng không bằng đi vạn con đường”, thế nên ông đã chu du thiên hạ, không biết tung tích ở đâu a.”

Văn nhân ẩn sĩ là như vậy, có người ở ẩn trên núi, có người ẩn dật trong dân gian. Đỗng Di không lấy làm lạ vì tung tích khó tìm kiếm của một người bạn vong niên của A Vu, nếu không có tầm nhìn khoáng đạt thì tuyệt đối không thể viết ra bài văn như thế này.

“Ba tiểu đồng mấy người gặp ta có chuyện gì không?” Đỗng Di có mái tóc và lông mày trắng như tuyết, nhìn rất hiền từ ôn hòa nên A Vu cũng đậm ra mạnh bạo hơn.

“Là việc của ngũ ca cháu tên là Vinh Giới a.” A Vu nói thảng vào ván đề. “Tiên sinh có lẽ đã biết được chuyện tráo đổi bài văn giữa tứ ca và ngũ ca của cháu, vậy xin tiên sinh cho ngũ ca cháu thêm một cơ hội.”

Đỗng Di đương nhiên đã biết chuyện này, nhưng đó chỉ là lời đồn thổi, không có chứng cứ, thế nên ngài vẫn chưa hủy bỏ tư cách của Vinh Mân, tuy nhiên ngài quyết định sẽ ra một đề thi đặc biệt ở cửa ải thứ ba này.

Đỗng Di trầm ngâm giây lát rồi nói: “Vậy cháu hãy nêu lý do để ta cho

ngũ ca cháu một cơ hội!”

A Vụ thầm vui mừng, biết là ngài đã cho nàng một cơ hội để thuyết phục, nếu như từ chính miệng ngài thốt ra lời từ chối thì e rằng sẽ không còn gì để lay chuyển nữa.

Thế nên A Vụ sắp xếp lại suy nghĩ của mình, sau đó nói: “Tiên sinh chỉ sợ ngũ ca cháu và tú ca cãi lộn, trở thành kẻ thù, rơi vào cục diện bế tắc. Nho gia từng giảng về hiếu đế^[1] nên tiên sinh mới không nỡ.”

[1]. *Hiếu đế: Sóng hòa thuận, kính trên nhường dưới.*

“Ồ!” Đỗng Di biết A Vụ đang nịnh ngài, nhưng chiêu nịnh này rất cao siêu khiến ngài cũng phải mỉm cười hài lòng.

A Vụ thấy Đỗng Di có ý muốn nghe tiếp nên nói: “Điều thứ hai chính là tu thân tề gia không nghiêm, trong nhà đã không yên thì sao có thể dẹp yên được thiên hạ?”

Lông mi của Đỗng Di khẽ giật giật.

A Vụ biết ý nói tiếp: “Điều thứ nhất là hữu đế, huynh muội trong gia đình không nên phản bội nhau, huynh ấy không nỡ làm trái ý của tổ phụ và cha, đó là vì hiếu; không nỡ phản lại huynh đệ mình, đó là hiếu. Tin tức là do cháu truyền ra ngoài, vì cháu cũng yêu thương huynh ruột mình, máu chảy ruột mềm, đương nhiên cháu phải tìm lại sự công bằng cho huynh ruột của cháu.”

A Vụ nhìn Đỗng Di, thấy ngài không nói gì, trong lòng có phần thấp thỏm. “Thứ hai, huynh cháu vì có tấm lòng khoan dung độ lượng nên đối đãi với ai cũng coi là người quân tử, sau khi trải qua chuyện này chắc chắn sẽ gần người quân tử, xa kẻ tiểu nhân.”

Đồng Di vẫn không nói gì, nhưng tay đã bung cốc trà ra hiệu tiễn khách.

A Vụ cuống lên lo lắng, hít sâu một hơi, tự nói với bản thân phải thật bình tĩnh. Có tình huống nào nàng chưa nghĩ đến chứ? Trong đầu A Vụ nhanh chóng nhớ ra mấy đệ tử của Đồng Di đều đã bước vào chốn quan trường, trở thành hiền thần của Đế vương. Từ xưa đến nay đã được coi là hiền thần thì đều phải lấy “trung thành” làm đầu.

Trung thành! A Vụ nghĩ ra rồi.

“Tiên sinh, cháu biết rồi!” A Vụ nói to.

Đồng Di tay đang bung cốc trà liền đặt xuống, mỉm cười nhìn A Vụ, ra hiệu cho nàng tiếp tục nói.

“Tiên sinh không đồng ý là vì ngũ ca cháu chưa có gắng đấu tranh vì bản thân. Thần phải trung thành với vua, vua phải dũng cảm vì thiên hạ, vì nhân dân tranh đấu lợi ích. Cá nhân ai đó nếu không sống trung thành, không dám tranh đấu vì bản thân thì làm sao có thể tính đến chuyện vì vua, vì dân? Đó là cái sai của ngũ ca cháu.”

A Vụ nói đến đây, Vinh Ngân lạnh toát cả người, thầm kêu trời: Não của con nhóc này bị nhúng nước à, sao lại nói xấu ngũ ca như thế! Vinh Ngân định mở miệng nói thì bị ánh mắt của A Vụ ngăn lại.

“Nhưng nếu những thứ này ngũ ca đều biết thì hà tất phải đến xin tiên sinh làm môn đệ? Văn Chương của ngũ ca lọt vào mắt của tiên sinh, có lẽ tiên sinh cũng mến cái tài của huynh ấy. Ngọc tốt như vậy mà không được mài giũa thì chẳng phải đáng tiếc lắm sao?” A Vụ thở dài một tiếng như người lớn.

Hành động này khiến Đồng Di bật cười. “Nha đầu lèo mép lắm! Tốt

cũng là ngươi nói, xáu cũng là ngươi nói, tóm lại ngũ ca ngươi tốt, ta cũng phải nhận, mà không tốt thì ta cũng phải nhận, có đúng không?”

A Vu đỏ mặt, nhận thấy đúng là mình có hơi lèo mép thật.

“Được, ta hỏi ngươi, nếu ta muốn cho ngũ ca ngươi cơ hội, vậy phải dùng cách nào?” Đồng Di hỏi như vậy chính là không muốn coi tin đồn ở phủ An Quốc Công biến thành một vụ án phức tạp.

“Quốc gia chọn nhân tài cũng cần gạn lọc, tiên sinh chọn đệ tử chắc chắn cũng có diệu pháp. Huống hồ, dùng một bài văn để định nhân tài thì e là hơi khinh suất.” A Vu nói.

“Có một muội muội như ngươi, ta nghĩ cũng nên cho ca ca ngươi một cơ hội.” Đồng Di cười.

Lúc A Vu xuống núi, gió thổi hiu hiu, khuôn mặt nàng ánh lên nụ cười rạng rỡ, không ngờ nàng lại có thể thuyết phục được Đồng Di. Vinh Ngân đi bên cạnh lấy vạt áo của mình vừa quạt cho A Vu vừa nói: “Muội muội chắc mệt lắm, muội muội chắc khát lắm...”

Đường Âm thấy thế thì ôm bụng cười rũ rượi. “A Vật!”

A Vu ngoanh đầu lại. “Hả, sao lại gọi muội là A Vật?” Bình thường Đường Âm hay gọi nàng là A Toàn.

“Tỷ thấy gọi là A Vật thân thiết hơn.” Đường Âm cầm tay A Vu.

Giữa bạn bè tồn tại một thứ tình cảm gọi là thân thiết, tôn trọng, tin cậy. Lúc này, A Vu mới triết để có được tình bạn của Đường Âm.

Xuống chân núi, A Vu lại cùng Đường Âm về Đường phủ thay váy áo.

Trước khi tạm biệt Vinh Ngân, nàng gọi huynh áy đến bên và nói: “Thất ca, huynh còn muốn bái sư phụ của Vương sư phụ làm sư phụ không?”

A Vu cố ý nói rất lắt léo, nhưng Vinh Ngân lại nghe hiểu rõ ràng. Vương sư phụ chính là người dạy Vinh Ngân quyền cước, thầy luôn miệng kể rằng thầy xuất thân là môn đệ của Cửng Đồng Tử phái Võ Đang. Thầy còn kể sư phụ của thầy giỏi ra sao, các sư huynh xuất sắc như thế nào, Tiền binh mã Đại nguyên soái là sư thúc của thầy. Thầy còn trêu đùa Vinh Ngân phải đến bái thầy ở phái Võ Đang mà học.

Thực ra, Vương sư phụ không trêu đùa mà đã nhìn thấy tài năng học võ của Vinh Ngân, cậu có thể trở thành tướng tài nên muốn giới thiệu cậu với sư phụ. Nếu không có lời giới thiệu của Vương sư phụ thì một người cao sang như Cửng Đồng Tử không bao giờ thu nhận Vinh Ngân.

Nhưng đáng tiếc cơ hội này rất khó vì Vinh tam gia và Thôi Thị kiên quyết không đồng ý. Thôi Thị không đồng ý vì không nỡ để Vinh Ngân đi xa. Vinh tam gia không đồng ý vì cảm giác như Cửng Đồng Tử là người giang hồ, Vinh Ngân lại vẫn còn trẻ, ông muốn con trai học hành thêm vài năm, giỏi văn giỏi võ mới là tướng giỏi.

“Đương nhiên là muốn chứ.” Vinh Ngân trả lời chắc nịch, vẻ mặt thoảng buồn. Cậu đã thuyết phục nhiều lần nhưng lần nào cũng bị Vinh tam gia từ chối.

A Vu cười, ánh mắt sáng như trăng rằm. “Lần này thất ca sẽ được như ý nguyện.”

Vinh Ngân nhìn A Vu đầy ngạc nhiên, một lúc sau mới nói: “Thế là sao?”

“Huynh về kể thật tỉ mỉ chuyện xảy ra mấy ngày qua cho cha nghe,

không chừng huynh sẽ được như ý nguyện.”

Vinh Ngân nghe xong, như vỡ ra điều gì, tươi cười nhảy cẳng lên. “Tuyệt lầm, A Vật, muội đợi nhé, đợi ta học thành tài trở về kinh sẽ bảo vệ muội, đảm bảo không kẻ nào dám cướp muội đi nữa! Muội xinh đẹp như vậy, sau này lớn lên sẽ có bao nhiêu người thích, ca ca sẽ trùng trị từng kẻ một, xem ai dám có ý với muội...”

A Vụ toát mồ hôi hột, tư duy của Vinh Ngân “nhảy” đi xa quá, không biết đang nói cái gì nữa!

Vinh Ngân đi rồi, A Vụ nhìn theo bóng lưng huynh ấy mà bật cười. Biển rộng để cho cá bơi, trời cao để cho chim bay lượn, A Vụ không tán thành việc Vinh tam gia và Thôi Thị trói buộc Vinh Ngân, họ yêu con cái nhưng nhiều khi lại áp đặt làm hại đến con. A Vụ nói chuyện nhiều với các ca ca nên nàng hiểu các ca ca của mình là người như thế nào. Giờ Vinh Ngân đã mười hai tuổi, nếu không để cho huynh ấy tự quyết định con đường đi của mình thì chắc chắn sau này sẽ không thể phát huy tài năng được.

A Vụ làm bất cứ việc gì cũng luôn cố gắng “một mũi tên trúng hai đích”, thế nên nàng ngày càng cảm thấy hài lòng về bản thân.

Vinh tam gia nghe Vinh Ngân kể xong chuyện, lập tức đồng ý cho cậu đến phái Võ Đang bái sư, do Vương sư phụ đi theo trông nom. An Quốc Công cũng đồng ý, vì ngài luôn mong đời cháu chắt của mình trở thành tướng tài, ngài cũng đã nghe qua danh Cửng Đồng Tử phái Võ Đang, danh tiếng của Tiền binh mã Đại nguyên soái cũng đã lừng lẫy khắp thiên hạ.

Lần này Vinh tam gia còn sốt sắng hơn cả Vinh Ngân nên sắp xếp mọi thứ rất chu đáo. Chưa đầy năm ngày sau, Vinh Ngân đã được cưỡi ngựa đến

phái Võ Đang. Mọi chuyện diễn ra nhanh đến nỗi cậu chưa định thần thì đã bị cha “đuối ra khỏi nhà” rồi. Nhưng vì tâm nguyện đã thành hiện thực nên cậu vui sướng huýt sáo, bắt đầu những bước đầu tiên trên con đường lập nghiệp

Sau mọi chuyện, Vinh tam gia nói với A Vu: “Con thật là to gan!”

A Vu cười lém lỉnh. “Con biết cha và ngũ ca bất đắc dĩ mới chấp nhận ý của lão thái gia, mà con lại không nhịn được cục tức này.”

Vinh tam gia thấy Vinh Giới khó có thể lọt vào mắt của Đỗng Di nên ông mới thầm chấp nhận sự sắp xếp của An Quốc Công.

Nhưng vì A Vu đã thuyết phục được Đỗng Di cho Vinh Giới một cơ hội mới nên đương nhiên ông sẽ không vì chuyện di dời mộ mẹ mà làm lỡ cả cuộc đời của Vinh Giới. Sẽ có một ngày, An Quốc Công phải chủ động nêu ra việc di dời mộ và Vinh tam gia hoàn toàn tin vào điều đó.

Bên chồ đại phu nhân nhanh chóng điều tra được người đưa tin ra ngoài là Vinh Ngân. Lão thái thái nỗi trận lôi đình, còn đại phu nhân thì căm hận nghiến răng trèo trẹo, lão thái thái rất muôn trùng trị đứa cháu bất hiếu, ngỗ ngược này, nhưng Vinh Ngân đã đến Võ Đang rồi.

Thôi Thị vì chuyện của Vinh Ngân mà bất đồng với Vinh tam gia, bà bức đến nỗi khóc ướt cả mấy cái khăn tay. Đến khi nhìn thấy bộ dạng như muôn ăn tươi nuốt sống Vinh Ngân của lão thái gia, lão thái thái và đại phu nhân, bà mới cảm thấy tướng công của bà thật anh minh sáng suốt, chuyện gì cũng lường trước được.

Kẻ gây tội không có mặt ở phủ, lão thái thái và đại phu nhân muốn gây sự cũng chẳng được, huống hồ chồ Đỗng đại nho cũng chưa thấy có tin gì là muôn khai trừ Vinh Mân.

Một tuần sau, Đỗng đại nho tuyên bố, vì sợ để sót nhân tài, những học trò nào bị trượt lần trước sẽ được thi lại. Lần này, Vinh Giới không phụ lòng mọi người, bước vào vòng thứ ba.

Ở vòng thứ ba này, Đỗng đại nho cùng với tất cả các đệ tử phân tích, tranh luận về lý học^[1], sau đó đã chọn được ba đệ tử lần lượt là nhị công tử Đường Du, tự là Tú Cẩn của Đường Các lão; tam công tử Kỳ Duệ, tự là Mẫn Hành của phủ Tấn Quốc Công; ngũ công tử Vinh Giới, tự là Thận Chi của phủ An Quốc Công.

[1]. Lý học: Phái triết học duy tâm đời nhà Tống, nhà Minh - Trung Quốc.

Tin này truyền ra, Vinh tam gia vui mừng đến nỗi uống cạn một ly rượu lớn, còn Thôi Thị cũng vô cùng mừng rỡ. An Quốc Công thì thấy chọn đứa cháu nào cũng được, chỉ có điều ngại khai tiếc vì đó không phải là Vinh Mân. Sắc mặt của lão thái thái và đại phu nhân thì u ám, trầm ngâm, bình tĩnh hơn những gì A Vu dự đoán. Chính điều này lại khiến A Vu có dự cảm không tốt.

Quả nhiên một tháng sau, triều đình ban thánh chỉ, Vinh tam gia biên soạn xong cuốn *Thông hải khúc*, được phong làm Phó sứ, đi sứ Lưu Cầu.

Thánh chỉ vừa ban xuống, Thôi Thị đã ngất lịm.

A Vu cảm nhận được nụ cười lạnh lùng trên khéo môi của đại phu nhân, sau đó nàng nhò Đường Âm nghe ngóng, quả nhiên là bà ta đã nhò bên đằng nhà ngoại giờ thủ đoạn. Nếu không thì chuyện đi sứ lần này sẽ không bao giờ đến lượt một người biên soạn sách mới ở Viện Hàn Lâm một năm như Vinh tam gia.

Thực ra vị quan đi sứ sang nước láng giềng mà bình an trở về thì có thể được thăng quan tiến chức vì có công lao không nhỏ.

Nhưng biển cả mênh mông, sóng to gió lớn, tàu thuyền có thể lật bất cứ

lúc nào. Triều Đại Hạ từ khi lập nước đến nay đã trải qua hơn sáu mươi năm, nhiều lần phái sứ thần vượt biển đi sứ, nhưng số người trở về được không đến một hai phần mươi. Cũng có người lênh đênh trên biển hai mươi mấy năm trời, khi trở về đến quê hương thì tuổi đã già, vợ đã về với tổ tiên, con gái đã đi lấy chồng, năm tháng trôi qua vô ích, lòng họ cũng nguội lạnh, không còn làm được chức vụ gì trong triều nữa, chỉ ở nhà đọc sách, dạy cháu học hành. Thảo nào Thôi Thị vừa nghe Vinh tam gia phải đi sứ sang nước bạn liền ngã ra bất tỉnh.

Có điều A Vụ không sợ, đại phu nhân tìm trăm phương nghìn kế để lấy mạng của Vinh tam gia, nhưng bà ta lại không biết được rằng lần đi sứ này sẽ cực kỳ thuận lợi. Nàng chỉ cần đợi Vinh tam gia vinh quy mà thôi.

Chương 13

Sắp xếp kế hoạch khéo léo

Vinh tam gia nhận thánh chỉ xong, nửa tháng sau là phải lên đường. Thôi Thị đỗ bệnh nên việc sắp xếp quần áo, đồ dùng cho Vinh tam gia đều do A Vu và nha hoàn chuẩn bị. Vinh tam gia và Thôi Thị chỉ biết khen A Vu đã lớn thật rồi.

Sau khi Vinh tam gia đi thì Thôi Thị ôm nặng, A Vu chăm sóc chu đáo và an ủi bà, nhưng nói thế nào Thôi Thị cũng không nghe, A Vu đành phải mượn quỷ thần để an ủi. Nàng nói rằng phụ thân là tân khoa trạng nguyên, là năm gặp vận may, được sao Văn Khúc trên trời chiếu rọi nên chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì bất trắc.

A Vu còn khuyên Thôi Thị đến chùa Đại Từ cầu nguyện, thắp đèn dầu.

Thôi Thị quả nhiên nghe theo lời khuyên này của A Vu, cố gắng lấy lại tinh thần, xin lão thái thái cho đến chùa Đại Từ. Lão thái thái cũng không phản đối, gây khó khăn gì.

Hôm nay, A Vu đợi Thôi Thị thức dậy thì nói: “Mẹ, cho Mộc di nương và Vương di nương cùng mẹ đến chùa cầu phúc cho cha nhé!”

Mộc di nương đi thì Thôi Thị không có ý kiến gì, nhưng Vương di nương đã làm chuyện thật thâm độc, bà không thể tha thứ được. “Sao con lại muốn gọi cô ta đi cùng?”

“Con có lý do riêng. Huống hò đã đến nước này rồi, cô ta dù gì cũng đã

biết sai, cũng có chỗ đáng thương, mẹ cho phép nhé!” A Vu năn nỉ.

Thôi Thị giờ đã biết A Vu là người có nhiều sáng kiến, bà trầm mặc không nói gì, coi như đồng ý. A Vu biết Thôi Thị vẫn còn giận cô ta, nhưng nàng còn có kế hoạch khác dành cho Vương di nương mà không tiện nói với Thôi Thị.

Thôi Thị cùng mấy người ở tam phòng đến chùa Đại Từ, bà thắp hương cầu nguyện cho Vinh tam gia bình an quay về, cho mình hồi phục sức khỏe.

Thắp hương xong, Thôi Thị được dẫn vào phòng khách nghỉ ngơi. Chùa Đại Từ hương khói hưng thịnh, người ra vào tấp nập, không có nhiều phòng khách để mọi người nghỉ, chỉ những phu nhân, gia quyến quý tộc mới được hưởng sự đặc biệt này, nhưng cũng phải nhiều người ngồi chung một phòng.

Thế nên lúc Thôi Thị bước vào phòng khách thì gặp không ít người quen. Trong đó có phu nhân “miệng lưỡi” dài nhất kinh thành - nhị phu nhân La Thị của An Bình Hầu Kim gia.

“Ồ, Thôi tam phu nhân cũng đến thắp hương à?” La nhị phu nhân vừa trông thấy Thôi Thị đã cao giọng hỏi. Mọi người xung quanh đang xì xào không biết Thôi Thị là ai, vì bà ít ra khỏi nhà, lại khiêm tốn, ôn hòa nên những phu nhân lớn không biết đến bà.

La nhị phu nhân hỏi như vậy, ý muốn nói người nào bà ta cũng biết, trong kinh thành này, tất cả những người có địa vị thì bà đều quen cả.

Thôi Thị cúi chào La nhị phu nhân. La nhị phu nhân liếc nhìn A Vu, khen một câu xâ giao, rồi liếc về phía Vương di nương và Mộc di nương

đứng sau, mắt sáng lên, tươi cười nói: “Ồ, xem kia, hai vị này là ai mà xinh đẹp thế?”

Thôi Thị sa sầm nét mặt. “Đây là thị thiếp của Vinh tam gia nhà tôi.”

La nhị phu nhân khen: “Dáng vóc đẹp quá, Vinh tam gia đúng là có phúc.”

Người ngồi cạnh đó nghe La nhị phu nhân nói thì thấy rất khó chịu, liền bước đến chào Thôi Thị và ngồi xuống hỏi han.

A Vu đứng bên cạnh nghe La nhị phu nhân nói nhưng nàng không lên tiếng. Giờ đã biết vì sao lưỡi của La nhị phu nhân lại “dài” nhất kinh thành rồi.

Thực ra chẳng ai ưa La nhị phu nhân, vì bà ta chuyên bới móc nỗi đau của người khác, chỉ muốn giảm đạp lên vết thương của họ. Bà ta khen di nương của Vinh tam gia xinh đẹp còn chưa đủ, lại còn nói Vinh tam gia được đi sứ nước ngoài thì thật có phúc, khiến Thôi Thị tức đến nỗi mắt hoa lén.

A Vu chẳng muốn nói chuyện với mấy người này, nàng đã đạt được mục đích nên chỉ giải thích là mẹ không được khỏe và dùi bà ra về.

Ở tam phòng bây giờ bên cạnh Thôi Thị chỉ có mỗi A Vu. Vinh tam gia đi sứ, Vinh Giới lại đến Bạch Hạc Viện, Vinh Ngân đi đến phái Võ Đang xa xôi, bà lại ôm, mọi chuyện của tam phòng đều do đôi vai bé nhỏ của A Vu gánh vác.

Người ta thường nói biết lắm khổ nhiều, nhưng A Vu không cảm thấy khổ, ngược lại không có sự quản thúc của Thôi Thị, A Vu còn cảm thấy tự do hơn.

A Vu chăm sóc Thôi Thị, Tử Nghiên chăm sóc A Vu. Chứng kiến sự vất vả của cô chủ mấy ngày qua, Tử Nghiên không khỏi đau lòng, dù sao thị cũng hầu hạ cô chủ bao năm rồi.

Thôi Thị bị bệnh, ngày nào A Vu cũng hỏi thăm, đem thuốc đến, lại còn xử lý những công việc vụn vặt. Đại phu nhân còn gây khó dễ, từ chối hoặc kéo dài việc mòi đại phu cho Thôi Thị. Ngay đến việc thầy dạy đàn Cốc Ngọc yêu quý A Vu, đại phu nhân cũng cho nghỉ, không mòi thầy dạy đàn đến phủ nữa.

Bạch Tố Tâm không biết có phải nhận lệnh của đại phu nhân hay không mà cũng làm khó A Vu, giao cho nàng rất nhiều bài tập, dù có thức đêm cũng không làm hết. Chỉ với cớ đó là có thể bẩm lên đại phu nhân rằng A Vu lười biếng, ương bướng khó dạy và không thể dạy nổi học trò này.

Như vậy, A Vu không thể tiếp tục đi học được nữa. Đại phu nhân muôn nàng không được học hành, không hiểu biết cả đời. A Vu không quan tâm, chỉ thầm nghĩ như thế càng đỡ lãng phí thời gian. Hơn nữa, với nhân cách như vậy mà Bạch Tố Tâm cũng dạy được học trò giỏi thì cũng phi lý.

Đương nhiên chuyện này nàng phải giấu Thôi Thị, nếu bà mà biết thì bệnh sẽ càng thêm nặng.

Hôm nay, lúc Tử Nghiên đang dọn chăn gối cho A Vu thì nghe nàng nói: “Vương di nương đạo này thế nào?”

Tử Nghiên biết ý của A Vu, đáp: “Nhị lão gia cũng ít tìm đến cô ta rồi.”

A Vu gật đầu, nhị lão gia có mới nói cũ, điều này A Vu đã đoán được trước. Nhị phòng vừa nạp thêm tiểu thiếp, Vương di nương thất sủng là phải.

“Cô ta thật ngốc, người như nhị lão gia sao có thể dựa dẫm được, vụng

trộm mà cũng không biết tìm của tốt.” A Vu nói châm chọc, sau đó còn dặn dò thêm Tử Nghiên vài câu.

Tử Nghiên không đáp, chỉ gật đầu. Đại phòng thực sự rất đáng, đến mức có vẻ như muốn lấy mạng của tam lão gia.

A Vu vốn không muốn đi nước cờ này, dù sao cũng không muốn mọi người cảm thấy khó xử, huống hồ từ trước tới nay, đại phòng và tam phòng cũng không mâu thuẫn gay gắt, nhưng không ngờ bây giờ đại phu nhân lại muốn đẩy họ vào chỗ chết. A Vu coi như được “mở rộng tầm mắt”, với những việc làm sắp tới của nàng thì không bằng một phần nhỏ của đại phu nhân, vậy mà nàng cũng từng băn khoăn mình làm thế có quá đáng lắm không.

Buổi chiều một ngày mùa xuân, tiết trời rất đẹp, Vương di nương ngồi bên cửa sổ thêu hoa, thấy Tử Nghiên đến liền đứng dậy chào, cả hai đã quen đến độ không cần khách sáo.

Vương di nương rót trà cho Tử Nghiên, mời thị ngồi xuống và nói: “Sao hôm nay cô nương lại có thời gian rảnh rồi đến đây?” Vương di nương tỏ ra cung kính và mang chút cảm kích đối với Tử Nghiên, nếu không được Tử Nghiên chiếu cố thì e rằng cô ta cũng chẳng được ra khỏi nhà, buồn chán mà chết.

“Lục cô nương đến phòng phu nhân rồi, tôi chẳng có việc gì nên đến thăm cô.”

“Phu nhân đã đỡ hơn chưa?” Thôi Thị bị ôm nặng, Vương di nương cũng biết, chỉ vì Thôi Thị không muốn gặp cô ta nên “thân mang trọng tội” như cô ta không dám đến thăm.

“Ừm, Vinh tam gia đi sứ nước ngoài, bệnh của phu nhân làm sao khỏi

được? Chỉ e, chỉ e rằng, thật đáng thương cho bọn trẻ...” Tử Nghiên không thốt ra được hai chữ “mồ côi”, lấy khăn tay chấm khói mắt. Sau đó thị nói tiếp: “Mà cô cũng thật đáng thương, tam lão gia trước thì còn có hy vọng, bây giờ...”

“Xem cô nương nói kia, tôi là loại người nào, sao có thể nghĩ khác được?” Vương di nương biết cô ta đã thực sự bị Vinh tam gia căm ghét rồi. Giờ nghe Tử Nghiên nói vậy, cô ta lại cảm thấy Vinh tam gia không thể trở về được nữa, phải nhanh chóng trù tính thôi. Cô ta thầm nghĩ, nhị lão gia giờ không đến tìm cô ta nữa, có đến thì cũng không còn tôn trọng cô ta, chỉ thích giở trò trong vườn, khiến Vương di nương cảm thấy chán ghét. Huống hồ nhị lão gia lại keo kiệt, nhị phu nhân thì hung ác, đi theo nhị lão gia thật không có tương lai. Chẳng qua Vương di nương chỉ chơi đùa với nhị lão gia cho đỡ buồn, đỡ hận mà thôi.

“Tôi và di nương cũng là chỗ quen biết từ lâu, tôi nói câu này mong di nương bỏ qua cho, chứ di nương còn trẻ thế này, chỉ hơn tôi có một hai tuổi, di nương hãy cứ lo cho bản thân đi.” Tử Nghiên thở dài một tiếng và nói: “Trong phủ này chỉ thấy tam lão gia là còn tốt một chút, có thể dựa dẫm được, đáng tiếc người tốt mà mệnh không tốt. Còn nhị lão gia thì phong lưu đã quen, lại không có ai khuyên nhủ được ngài. Cô còn nhớ Mai di nương không, thật đáng thương, nhị lão gia hồi đó chiêu chuộng cô ấy như thế, vì cô ấy mà đánh cả nhị phu nhân, nhưng cuối cùng thì sao chứ?”

Vương di nương cúi đầu lặng im, gần đây cô ta cũng đã nhìn thấu nhị lão gia, khi ông ta chưa đạt được thứ mình muốn thì mấy lời ma quỷ nào cũng nói được, nhưng một lời cũng không thực hiện.

“Xem ra, trong phủ chúng ta chỉ còn đại lão gia là có hy vọng. Ngài ấy là thế tử gia, tương lai cả phủ này thuộc về ngài ấy. Đáng tiếc là đại phu nhân

quản lý nghiêm ngặt nên chỉ có hai nha hoàn thông phòng, nhưng giờ cũng đã già cả héo úa. Vậy mà thế tử rất có tình, vẫn chăm sóc cho hai nha hoàn thông phòng đó chu đáo. Dao trước, tôi còn nghe nói mẹ của Hương Duyên cô nương đã mua được một căn nhà ở phía nam để dưỡng lão, thật ngưỡng mộ, mà nghe nói đó là do đại lão gia bỏ tiền riêng ra cho Hương Duyên.” Hương Duyên là một trong hai nha hoàn thông phòng lớn tuổi xuồng sắc của đại lão gia.

Vương di nương nghe thấy thế thì không thể bình tĩnh được nữa, tay siết chặt, Phùng đạo bà đã gạt cô ta biết bao nhiêu tiền, lại hại cô ta rơi vào tình cảnh này. Đáng tiếc, nhị lão gia là kẻ rỗng túi, không bòn rút được chút tiền nào ở chỗ lão ta.

Đại lão gia thì đương nhiên Vương di nương biết. Hồi ăn cơm đoàn viên đại gia đình dịp Tết, các di nương cũng được ngồi cùng bàn nên cô ta đã gặp mặt ông ấy, thỉnh thoảng cô ta cũng nhìn thấy ông ấy trong phủ. Đó là một người đàn ông trung niên phuơng phi béo tốt, rất có phong thái, không hổ danh là một thế tử gia, ban thưởng cho kẻ hầu người hạ cũng rất rộng rãi. Theo Hướng Sơn Gia nói thì ả đã nhận được không biết bao nhiêu là đồ tốt của đại lão gia, suốt ngày sống trong vàng bạc nhung lụa, vô cùng sung sướng.

Vương di nương có cách tìm hiểu tin tức riêng. Đối với chuyện phong lưu của các lão gia trong phủ, cô ta cũng biết ít nhiều. Chỉ nực cười ở chỗ đại phu nhân khôn ngoan như thế, vậy mà chuyện Hướng Sơn Gia bị đại lão gia chơi đùa, cả phủ đều biết mà bà ta lại không biết.

Vương di nương lại thăm dò những chuyện khác trong phủ từ miệng Tử Nghiên. Và chuyện nào Tử Nghiên cũng vô tình hoặc cố ý nhắc đến đại lão gia, ngoài ra còn kể những chuyện bỉ ổi của nhị lão gia như lén lút qua lại với

nhiều nữ nhân đã có chồng hoặc nha hoàn, và bọn họ hầu như đều bị nhí phu nhân trùng trị. Tóm lại, những chuyện đáng sợ nhất Tử Nghiên đều kể cho Vương di nương nghe.

A Vụ đứng một bên chi phối mọi chuyện, chặt đứt mọi cơ hội gặp mặt riêng tư giữa nhí lão gia và Vương di nương, rồi sau đó để cho cô ta phòng không gối chiếc, cô đơn trằn trọc. Ban đầu cùng với Vinh tam gia, cô ta còn không nghĩ gì, nhưng sau này bị nhí lão gia trêu hoa ghẹo nguyệt, làm cho xuân tình phơi phới xong rồi lại đột ngột im hơi lặng tiếng khiến cho cơ thể cô ta bứt rứt khó chịu, như kẻ nghiện thuốc không thể bỏ được.

Không bao lâu, bên phía Tử Nghiên có tin, Vương di nương đã qua lại với đại lão gia.

Một hôm, Vương di nương bị ngã trẹo chân trong vườn nên mới dẫn đến chuyện kia. Lúc đó, hai người đã giở trò trong núi giả, đại lão gia trông thì có vẻ nghiêm túc, vậy mà cũng có thể làm chuyện đồi bại, vụng trộm đó giữa thanh thiên bạch nhật.

Đương nhiên chuyện cụ thể thế nào, A Vụ không muốn hỏi. Vương di nương làm thế nào để dụ dỗ đại lão gia, nàng không quan tâm, chỉ thầm khen ngợi Vương di nương biết dùng thủ đoạn.

A Vụ hiểu rất rõ, đại lão gia bình thường chỉ được dùng người vừa già vừa xấu, nay được một “món ngon” vừa thơm vừa non mềm như Vương di nương dâng đến miệng, sao có thể bỏ qua? Lần trước ở trong vườn, A Vụ đã nhìn thấy á Hướng Sơn Gia đó, dáng vẻ cũng bình thường, lại cục mịch mà đại lão gia còn dùng được huống hồ là Vương di nương.

Giờ thì hay rồi, “Ngựa gầy” nhí phu nhân mua về đều qua tay ba lão gia

của Vinh phủ, chuyện này mà truyền ra ngoài thì không biết để mặt mũi đi đâu cho hết nhục! Điều A Vu mừng thầm là Vinh tam gia đi sứ, cho dù chuyện này có bị rò rỉ ra ngoài thì cũng không ảnh hưởng gì đến ông, người mất mặt chính là các ca ca của ngài, lúc tiểu đệ đi vắng mà lại dám “ăn vụng” cả thiếp thất của đệ.

Bây giờ Vương di nương và đại lão gia đã thăm thiết như keo với sơn, đại lão gia từ trước tới nay đâu có được hưởng những cuộc hoan lạc lên tận mây xanh như thế, chỉ tiếc không được mãi mãi vui đùa trong đó mà thôi.

Đương nhiên đây cũng là lúc A Vu “rèn sắt khi còn nóng”, không thể bỏ lỡ thời cơ.

Cũng may mà nhị lão gia rất biết phối hợp, có hôm đi uống rượu về, nghĩ đến Vương di nương là toàn thân ngứa ngáy, bèn gọi đầy tớ mang thư đến phòng Vương di nương. Nhưng giờ Vương di nương nào thèm ngó ngàng đến nhị lão gia nữa, đã một hai lần từ chối rồi. Nhị lão gia cũng không tìm cô ta nữa, nhưng không hiểu sao hôm nay lại thấy nhớ cô ta.

Người đưa tin nói với vẻ rất nghiêm trọng rằng nếu Vương di nương mà đắc tội nhị lão gia nữa thì sẽ không sống yên ổn được đâu. Vương di nương nghĩ và cảm thấy có lý, cô ta không thể làm mặt lạnh với nhị lão gia mãi được nên đồng ý đến vườn hoa.

Vương di nương vốn chỉ định dỗ dành nhị lão gia vài câu, sau đó viện cớ Thôi Thị tìm mình có việc để ra về, nào ngờ nhị lão gia hôm nay uống rượu, cơn giận bốc lên đầu, thấy Vương di nương từ chối mình hết lần này đến lần khác thì không thể chịu được nữa nên đã làm rất mạnh trong vườn, nghe nói đến mức Vương di nương phải kêu khóc một hồi.

Ôi chao, nào ngờ nhị phu nhân đi dạo trong vườn bắt gặp, gào khóc ầm ĩ

hết cả lên. Nhị lão gia thấy thế vội buông Vương di nương ra, kéo quần đứng dậy, còn Vương di nương thì váy áo xộc xệch nằm dưới đất khóc lóc rất thảm hại.

Nhị phu nhân bắt được thóp con hò ly tinh này, lại hận tam phòng quản di nương không nghiêm, nên nhanh chóng sai người báo cho Thôi Thị biết.

Thôi Thị nghe tin vội vàng đến, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì mắt mũi tối sầm lại.

Vương di nương kéo góc áo của Thôi Thị không buông, bặm môi nói rằng mình bị ép buộc. Váy áo bị xé nát, mặt cũng có vết tát, trên thân thể lại có vết cào cấu, nom thì đúng là bị ép buộc thật.

Chỉ đáng tiếc A Vu vẫn là cô nhóc nên chuyện bỉ ổi này nàng không thể kiểm chứng, đành phái Lý ma ma và Tử Nghiên đi quan sát tình hình.

Nhị phu nhân sai người trói Vương di nương đến chỗ lão thái thái, Thôi Thị đương nhiên cũng đi theo. Tử Nghiên được A Vu dẫn từ trước, bước lại gần Thôi Thị thì thầm mấy câu.

Thôi Thị nghe xong thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Bà đang lo Vinh tam gia không ở nhà, trong nhà lại xảy ra chuyện này, chỉ sợ không đối phó được với lão thái thái nên cũng đồng ý với cách làm mà Tử Nghiên nói.

Đến thượng phòng, Thôi Thị liền khóc thút thít. “Con ốm đau suốt, tam gia lại không có nhà, con cả ngày chỉ đóng cửa không ra khỏi nhà. Hôm nay thời tiết đẹp, con bảo Vương Thị ra vườn hái mấy cành hoa về cắm, đâu ngờ lại xảy ra chuyện này. Mặc dù cô ta nói rằng bị nhị bá ép buộc, nhưng cũng phải trách cô ta thường ngày không nghiêm chỉnh.”

Thôi Thị giải thích thế này, rõ ràng muốn nói nhị lão gia ép buộc Vương

di nương. Vương di nương ra vườn hái hoa là vâng lời Thôi Thị chứ không có hẹn với nhị lão gia.

Thôi Thị cứ nói mãi, không để cho lão thái thay vào lời nào: “Ban đầu mẹ nói rằng cô ta là người tốt, khuyên tam gia thu nhận cô ta, nào ngờ, nào ngờ... nhị bá cũng thích, vậy sao lúc đầu không tặng cho nhị bá, để đến nỗi xảy ra chuyện này khác gì đánh vào mặt của tam gia nhà con? Bây giờ tam gia không có nhà, nếu có người biết nhị bá chiếm đoạt thiếp thất của đệ đệ, con... con... Tam gia trở về không chừng còn trách mắng con, hu hu hu...” Lão thái thay và nhị phu nhân còn chưa làm gì Thôi Thị thì bà đã khóc trước rồi.

Những lời nói của Thôi Thị khiến lão thái thay và nhị phu nhân như mắc nghẹn cả cục tức trong họng, muốn nhả cũng không nhả nổi, mà nuốt vào cũng không xong, kể lể như thế chẳng phải ám chỉ bọn họ tự lấy đá đập vào chân mình hay sao?

Thôi Thị khóc lóc một hồi liền ngất lịm đi, lão thái thay và nhị phu nhân càng không thể làm gì được.

Bên kia, nhị phu nhân gào khóc đòi đánh chết Vương di nương.

Bên này, A Vu lại dặn dò Tử Nghiên một vài câu.

Đến tối, Tử Nghiên lén lén vào nhà chúa củi, đưa cho Vương di nương số ngân lượng mà ngày thường cô ta tích cóp được, nói: “Di nương, nhị phu nhân muốn đánh chết cô đấy, cô mau trốn đi.”

“Tôi, tôi có thể đi đâu bây giờ?” Vương di nương sợ đến nỗi mặt xanh mày tái.

“Ra khỏi phủ này rồi tìm lấy một nam nhân mà nương tựa. Dừng xuất

hiện trước mặt nhị phu nhân nǚa, cǎn thận kěo bà ta giết cô đây. Cô cũng thật đáng thương, bị nhị lão gia ép buộc không phản kháng được, lại còn bị mụ đàn bà độc ác kia đòi giết. Trong túi này có năm lạng bạc lục cô nương cho cô, cô cầm lấy đi, tìm người nào đó cô có thể dựa dẫm được mà sống qua ngày.”

Vương di nương không ngờ lúc này lục cô nương lại thương xót mình, trong lòng vô cùng cảm kích. Câu cuối cùng của Tử Nghiên đã thức tỉnh người đang trong cơn mê loạn như cô ta, ai có thể bảo vệ được cô ta đây? Dương nhiên là đại lão gia rồi.

Vương di nương lặng lẽ trốn khỏi nhà chứa củi và tự có ám hiệu để liên lạc với đại lão gia. Cũng may mà giữa họ đang lúc tình cảm nồng nhiệt, Vương di nương lại một mực thề rằng nhị lão gia ép buộc cô, mà nhị lão gia háo sắc thế nào, đại lão gia cũng biết rất rõ, đừng nói là Vương di nương, ngay cả nha hoàn trong phòng lão thái thái hắn cũng không tha nǚa là.

Dù sao Vương di nương cũng không phải tiểu thư con nhà khuê các thế nên đại lão gia cũng chẳng xem trọng trinh tiết, điều hắn thích chính là vẻ lǎng lơ của cô ta.

Vậy là Vương di nương đã dỗ dành đại lão gia tìm cho cô ta một căn nhà ở ngoài để họ có thể sống thoải mái.

Nhị phu nhân vẫn chưa tìm được kẻ nào to gan dám thả Vương di nương ra, sau đó cũng chỉ biết làm ngơ cho qua chuyện. Bà thừa biết tính nết của chồng mình, đại khái cũng tin Vương di nương bị ép buộc, có điều vẫn không thể nuốt trôi cục tức này. Thấy Vương di nương bỏ trốn, bà cũng không muốn truy cứu nǚa.

Tam phòng vì có thiếp thất bỏ trốn, A Vu liền sai đầy tớ đến nha môn

báo quan. Nhưng An Quốc Công là phủ đã sa sút, phủ doãn trong kinh thành đâu muốn quản mấy chuyện thiếp thất bỗ trốn nhà họ nên chỉ ghi chép vụ án mà không điều tra.

Tử Nghiên giúp A Vu chuyên này xong, A Vu đã giữ đúng lời hứa là khuyên Thôi Thị trả lại văn tự bán thân cho thị, để thị về nhà tự do lấy chồng, còn thưởng cho năm lạng bạc làm của hồi môn. Tử Nghiên tạ ơn, vui vẻ rời đi.

Khi Tử Nghiên đi khỏi, bên cạnh A Vu chỉ còn lại hai nha hoàn hạng hai, đại phu nhân quản lý phủ, đương nhiên sẽ ngó lơ, Thôi Thị bị bệnh, có lòng nhưng chẳng có sức có tiền mua nha hoàn cho nàng. A Vu liền đề cử Tử Phiến làm nha hoàn hạng hai, rồi lại cho một tiểu nha hoàn tên là Sảnh Nhi đến phòng hầu hạ nàng, đổi tên cho thị là Tử Trụy, vì A Vu để ý thấy nha hoàn này làm việc không tồi.

Tam phòng hằng ngày không có chuyện gì, người ra vào cũng ít. Thôi Thị bị bệnh, A Vu ngày nào cũng đến thăm, lúc thì kể chuyện cười cho bà nghe, lúc lại đọc vài đoạn trích trong sách. Bệnh của Thôi Thị mãi cũng không khá lên, nhưng cũng không xấu đi, A Vu biết là bà mắc tâm bệnh, trừ phi Vinh tam gia bình an trở về, nếu không Thôi Thị chẳng thể nào khỏe nổi.

Còn chuyện của tiệm may, Vinh tam gia trước khi đi đã giao cho nhũ mẫu Bành Thị, bà sẽ lấy cớ đến thăm Thôi Thị để mỗi quý đến báo cáo sổ sách một lần. Giờ Thôi Thị bị ốm không thể dậy nổi, A Vu đành phải thay Thôi Thị nghe báo cáo của Bành nhũ mẫu.

Thực ra cũng không phải bản báo cáo to tát gì, chẳng qua chỉ là đọc vài con số mà thôi. Bành nhũ mẫu chỉ biết vài chữ, trông nom tiệm may là chính, con trai bà mới là người tính toán sổ sách.

Nhưng dù như vậy, tiệm may của Thôi Thị mỗi quý cũng kiếm được năm sáu mươi lượng, thu nhập không tồi. Trong một năm, đặc biệt vào dịp lễ té, cộng lại cũng được hai trăm lạng bạc. A Vu nhìn bản báo cáo nhũ mẫu mang đến, thấy tính toán rõ ràng, không có sai sót.

Bành nhũ mẫu thấy A Vu nhíu mày thì lo lắng hỏi: “Tiêu thư có gì cần sai bảo không?”

A Vu liền cười nói: “Không ạ, mọi việc ở tiệm đành phải nhờ cậy bà và Hòa thúc vậy.” Hòa thúc là con trai duy nhất của Bành nhũ mẫu, tên là Trung Quý Hòa.

“Không vất vả, không vất vả.” Bành nhũ mẫu vội vàng xua tay.

Qua mấy lời Bành nhũ mẫu nói, A Vu biết bà thật thà, vô cùng yên tâm, có điều người như vậy không có bản lĩnh lớn, mà thứ A Vu cần bây giờ chính là ngân lượng.

Đợi Vinh tam gia về, nàng sẽ tính chuyện đi giao thiệp với các quan lại, những việc này rất cần dùng đến tiền, mà nếu có lỡ được chuyển ra ở riêng hay mua sắm đồ đặc thì cũng cần đến rất nhiều tiền. Hai ca ca của nàng sắp đến tuổi lấy vợ cũng cần tiền. Thôi Thị ôm như thế cũng cần tiền thuốc men, tắm bồ. Đáng lẽ việc này phải do Thôi Thị lo liệu, nhưng bà là người tốt số, bất cứ chuyện phiền phức gì đều có người lo liệu giúp bà.

A Vu lại hỏi tình hình của tiệm may và thấy cần phải quảng cáo rộng rãi hơn. Phương pháp kinh doanh của họ Thôi rất đặc biệt, dù tiệm may không ở phố phồn hoa nhất kinh thành nhưng vẫn kinh doanh tốt. Phía bắc và phía tây kinh thành tập trung nhiều hộ gia đình khá giả, nếu đặt tiệm may ở đó thì sẽ bán được giá cao; phía đông và phía nam tập trung dân buôn bán nhỏ nên giá cả cũng phải rẻ hơn. Tiệm may của Thôi Thị nằm ở trên con phố phía đông.

Hiện giờ tam phòng chǎng có sản nghiệp gì sinh lợi nhuận, Thôi Thị cũng không có của cải nên A Vụ đành phải chú tâm đến cửa hiệu này. Nhưng vì kiếp trước nàng là người “ngồi trên đồng vàng” nên bây giờ không mấy thông thạo việc kinh doanh. Tuy nhiên nàng đã có hai mươi năm quan sát, cũng biết một số cách kiếm ra tiền, chỉ khổ nỗi không có ai hỗ trợ.

A Vụ tiễn Bành nhũ mẫu ra về, mặt mày đăm chiêu tìm hướng giải quyết, cho đến khi nàng nhớ tới Liễu Kinh Nương.

Liễu Kinh Nương là người số khổ, bà từng sống trong gia đình khá giả ở kinh thành, nhà có cha và một người đệ đệ đều do bà chăm sóc, mười tám tuổi mới lấy phú thương họ Giang ở tận Cán Châu. Bà mới hưởng cuộc sống của người vợ trẻ vài năm, vợ chồng hòa thuận, sinh được một đứa con trai. Nào ngờ tai họa từ trên trời rơi xuống, nhà họ Giang dính vào vụ án trong triều, phải chịu tội thay tuần phủ đương thời, cuối cùng, tuần phủ đó cũng bị chém, nhà họ Giang thì bị tịch thu hết tài sản, dòng tộc bị diệt vong.

Liễu Kinh Nương dẫn theo con trai trải qua bao khó khăn mới trốn về được đến kinh thành, nghĩ rằng sẽ được nương tựa cha, nào ngờ tiểu đệ mệnh yêu, sau đó cha cũng đi theo em, nhà cửa cũng không còn, hai mẹ con phải lưu lạc khắp nơi.

[fb.com/ebookngontinhmienphi](https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi)

Nếu không gặp Trưởng Công chúa Phúc Tân và A Vụ thì hai mẹ con Liễu Kinh Nương - mẹ thì ốm yếu, con thì nhỏ dại, trong người lại không có một hào - có lẽ đã đi gặp Diêm Vương từ lâu. Kiếp trước Quận chúa Khang Ninh cứu được khá nhiều người, mỗi lần gặp người nghèo khổ, nàng đều tìm cách giúp đỡ, coi như tích đức. Trưởng Công chúa cũng rất ủng hộ việc này, vì A Vụ yếu ớt nhiều bệnh, bà muốn kết thiện duyên để kéo dài cuộc sống cho nàng.

Liễu Kinh Nương chính là một trong số những người mà A Vu từng cứu giúp. Ban đầu, nàng đưa hai mẹ con họ đến ngôi làng mà tương lai sẽ là của hồi môn của nàng, ai ngờ A Vu vẫn chưa xuất giá và cả hai mẹ con Liễu Kinh Nương cũng bị lãng quên. Cho đến khi Liễu Kinh Nương cầu xin A Vu cho con trai bà đến tiệm may làm việc, lúc này gia đình họ mới thể hiện bản lĩnh buôn bán của mình.

Bà và con trai đều có tài kinh doanh, những năm ở bên cạnh chồng, Liễu Kinh Nương cũng học được không ít kiến thức, thủ đoạn buôn bán. Bà lại là trưởng nữ gánh vác cả gia đình, thế nên quán xuyên chǎng thua gì nam giới, con trai bà cũng do một tay bà dạy dỗ nên.

Nhưng cái tài của mẹ con Liễu Kinh Nương không được thể hiện rõ, vì A Vu không quan tâm lắm đến việc này, chủ nhân không để ý nên kẻ bè tôi muồn làm cũng không dám làm.

Nhưng cho dù như vậy, hai mẹ con Liễu Kinh Nương cũng tạo nên sự khác biệt. Cửa hiệu do hai mẹ con họ quản lý, lợi nhuận hằng năm thu được gấp ba lần các tiệm khác dù ở cùng một con phố. Mà lúc ấy Liễu Kinh Nương đã có kìm hãm lợi nhuận, vì không muồn bị kẻ khác ghen ghét.

A Vu vẫn còn nhớ đến Liễu Kinh Nương là vì sau khi Trưởng Công chúa gặp nạn, chỉ có hai mẹ con bà là vẫn nhớ ơn báo đáp, giúp đỡ Trưởng Công chúa rất nhiều.

Mặc dù sau đó A Vu luôn nhớ đến Liễu Kinh Nương, nhưng lại nhớ khá mơ hồ về chuyện nàng đã cứu hai mẹ con họ. Nàng suy nghĩ rất lâu, có lúc còn nằm mơ bật dậy giữa đêm.

A Vu thấy dùng được một người trung nghĩa và có bản lĩnh như Liễu Kinh Nương thì không có gì tốt bằng. Kiếp này nàng không nê “vùi dập” hai

mẹ con họ như vậy nữa. Kiếp trước, khi A Vu tỉnh ngộ ra thì nàng đã là linh hồn phiêu bạt khắp chốn, chẳng làm nổi việc gì nữa.

Có thể thấy A Vu giúp đỡ người khác, làm việc thiện thật tốt biết bao, có những khi ta không nhận được báo đáp ở kiếp này thì lại nhận được báo đáp kiếp sau. Nhìn xem, những chuyện A Vu khổ sở nghĩ không ra thì lại nghĩ thông trong giấc mơ.

Thêm nữa, chuyện A Vu kiếp trước cứu hai mẹ con Liễu Kinh Nương tại chùa Đại Từ là vào ngày Mười lăm tháng Tư năm thứ Hai mươi lăm Long Khánh. Hôm nay đã là ngày mùng Mười tháng Tư rồi.

Ngày hôm sau, A Vu mặt dày đến thượng phòng, xin đại phu nhân cho phép nàng đến chùa Đại Từ thắp hương cầu Phật phù hộ cho Thôi Thị.

Đại phu nhân không đồng ý, nói rằng hôm đó là hội chùa, người đông đúc phức tạp, sợ họ úc hiếp A Vu. May mà chuyện nàng bị bắt cóc hôm đi xem rước đèn đó mọi người đều đã giấu nhẹm. Hôm ấy A Vu được Vinh tam gia bế về phủ, nhưng ông chỉ nói rằng nàng bị trúng gió. Nếu mà để đại phu nhân biết thì hôm nay bà càng có lý do từ chối lời cầu xin của nàng.

A Vu nhìn sang Vinh Ngũ với vẻ mặt đáng thương. Về điểm này, Vinh Ngũ không nhẫn tâm như mẹ, trong lòng cô ta hiểu rõ Vinh tam gia vì đâu mà phải đi sứ nước ngoài, nên cô ta cũng cảm thấy áy náy với A Vu và Thôi Thị, còn đại phu nhân thì luôn mong muôn diệt cỏ tận gốc.

“Mẹ, mẹ cho phép lục muội muội đi đi, cử vài hộ vệ và bà giúp việc đi theo là được. Tam thẩm uống thuốc mà không thấy đỡ, may ra cầu xin Bồ Tát sẽ đỡ hơn một chút chăng?” Vinh Ngũ khuyên mẹ.

Đại phu nhân mỉm cười đồng ý. Con gái cầu xin thì bà không thể từ chối. Huống hò bấy giờ bà vẫn chưa biết có tiêu diệt được hai kẻ đáng ghét của tam phòng hay không, giữ lại Thôi Thị có thể nǎm thóp được bọn họ.

A Vu cảm ơn Vinh Ngũ, trở về phòng nói với Thôi Thị về hội chùa.

Đến ngày Mười lăm, A Vu bảo Tử Phiến chuẩn bị cho nàng khăn lụa che mặt, đến chùa Đại Từ thắp hương xong, nán ná ở đó một chút rồi mới trở về phủ An Quốc Công.

Đến đường Văn Miếu, A Vu nói với Tử Phiến: “Ngươi đến chở Lý ma ma, bảo bà ấy nói với phu xe đổi đường đi đến Tây Hoa môn, hôm nay là hội chùa nên xe cộ đi từ chùa Đại Từ về rất đông sợ sẽ tắc đường, chúng ta đi đường vòng sẽ nhanh hơn.”

Tử Phiến không nghi ngờ gì, Lý ma ma nghe thấy có lý nên nói cho phu xe biết, phu xe vâng lệnh, đi theo đường từ Tây Hoa môn qua ngõ La Oa về phủ An Quốc Công.

Đến ngõ La Oa, đây vốn là ngõ nhỏ rất yên tĩnh, nhưng lúc này lại nghe thấy tiếng huyên náo, thì ra đầu ngõ có một hiệu thuốc, chủ hiệu thuốc đang xua đuổi một cậu bé.

Cậu bé này khoảng sáu, bảy tuổi, mặc chiếc quần lửng, trên đầu gối có một miếng rách lớn, trông giống một kẻ ăn mày, nhưng người lại rất sạch sẽ.

“Đi đi đi, đi ra đi, cứu giúp người bị thương à? Nhà ta không thu tiền thuốc men thì bản thân cũng chết, làm sao cứu giúp được? Đừng ở đây làm loạn nữa, nếu không ta trói ngươi đem đến quan phủ đây.” Một tiểu đồ đệ trong tiệm thuốc đang mang cậu bé, thấy cậu bé không đi liền lấy tay ra sức đẩy.

Cậu bé đó quỳ trên nến đất, dập đầu nói rằng mẹ mình bị bệnh sắp chết, cầu xin đại phu đi một chuyến xem bệnh tình thế nào.

A Vụ cho phu xe dừng xe, rồi bảo Tử Phiến xuống hỏi thăm tình hình.

Chuyện này Tử Phiến rất nhanh nhẹn, chẳng bao lâu đã hỏi rõ nguyên nhân, còn thương cậu bé đó nên dẫn đến xe A Vụ đang ngồi. A Vụ vén rèm lên nhìn, thấy phảng phát bóng dáng của Liễu Kinh Nương, nhưng vì lâu quá nên không nhớ rõ. Tuy nhiên cho dù có phải hay không, nàng đã gấp việc như thế này thì cũng nên giúp đỡ họ.

“Tử Phiến, ngươi lấy một lạng bạc nhờ đại phu đến thăm bệnh cho mẹ cậu ta. Ngươi cùng đi với Lý ma ma. Trông dáng vẻ cậu ta thế này, e rằng hoàn cảnh gia đình họ cũng không tốt. Ngươi và Lý ma ma đem họ đến chõ nhà nhũ mẫu ở ngõ Triều Dương cho ở mấy ngày, cứ bảo ta nói như vậy, đợi mẹ cậu ta khỏe thì về phủ nói chuyện với ta.”

Tử Phiến ngăn người, không ngờ tiêu thư lại lương thiện như vậy, mọi việc sau đó đều sắp xếp chu đáo.

Cậu bé là người thông minh, nghe A Vụ nói vậy, biết là gấp được người lương thiện, vội quỳ xuống dập đầu ba cái, mỗi lần đều gõ rất mạnh khiến A Vụ cũng ái ngại. Thấy trán cậu ta róm máu, A Vụ nói: “Tử Phiến, nhờ đại phu đắp thuốc cho cậu bé này nữa.”

A Vụ quay lại nói với cậu bé: “Đừng dập đầu nữa, mau đứng lên đến chõ mẹ ngươi đi.” A Vụ là cô nương của phủ Quốc Công, không thể ở lâu bên ngoài, không tự do, thoái mái như bọn Tử Phiến được nên chuyện này chỉ có thể giao cho Tử Phiến làm.

Vì là chuyện lương thiện tích đức, mấy bà vú già được đại phu nhân sai đi theo A Vụ cũng không có gì để nói, đứng đợi xử lý xong xuôi mới giục

phu xe nhanh trở về phủ.

Buổi tối, Tử Phiến quay về nói rằng đã sắp xếp cho hai mẹ con họ ở nhà của nhũ mẫu. A Vụ hỏi rõ, biết đó chính là mẹ con Liễu Kinh Nương thì cảm thấy an toàn.

Một tháng sau, Liễu Kinh Nương khỏe lại, bà cùng với nhũ mẫu đến phủ bái tạ A Vụ, còn nói hai mẹ con bà đã làm phiền họ, không dám gây thêm phiền phức nữa.

A Vụ không tỏ vẻ gì, chỉ hỏi han tỉ mỉ tình hình của họ rồi mới nói: “Giờ hai mẹ con bà không có nơi nương tựa, cũng không đi đâu được, nếu bà không chê, nhà ta có một cửa tiệm hiện đang thiếu người giúp, bà có thể giúp ta một tay.”

Liễu Kinh Nương nghĩ A Vụ chỉ nói khách sáo, vốn không biết nàng thực sự cần họ giúp đỡ. Nhưng Liễu Kinh Nương cũng hiểu đây là cách tốt nhất cho mẹ con họ, vốn đã cảm kích ơn cứu mạng của A Vụ nên bà đồng ý ở lại.

Nhũ mẫu Bành Thị thấy thế thì rất mừng, việc của cửa hiệu bận rộn, con dâu của bà lại sắp sinh, Quý Hòa cũng không giỏi việc kinh doanh, giờ có Liễu Kinh Nương giúp một tay thì cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Lần này A Vụ đã giải quyết được vấn đề nan giải của cửa hiệu, chỉ cần quan sát thêm Liễu Kinh Nương vài tháng nữa là có thể cho bà quản lý mọi việc được.

Tháng Sáu này là A Vụ tròn chín tuổi. Bỗng một hôm, Tử Phiến quỳ trước mặt A Vụ khóc mếu: “Xin tiểu thư giúp đỡ Tử Nghiên tỳ tỳ!”

A Vu kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì thế?”

Tử Phiến vừa khóc vừa kể hết mọi chuyện của Tử Nghiên cho A Vu nghe.

Thì ra Tử Nghiên đang mang thai, nhưng biểu ca lại không chịu lấy thị, di mẫu^[1] cũng chê bai thị. Nguyên nhân là vì có một cô nương con nhà khá giả thích hắn, muốn lấy hắn, hứa hẹn đem rất nhiều của hồi môn về khiến cho di mẫu và biểu ca của Tử Nghiên động lòng.

[1]. *Di mẫu: Chị, em gái của mẹ.*

Biểu ca của Tử Nghiên có chút tài, vóc dáng phong lưu tuấn tú, miệng lưỡi lại ngọt, làm cho cô nương nhà họ Hướng ở ngõ ấy động lòng. Nhà ấy lại nói rằng mình có họ xa với Hướng Quý nên biểu ca của Tử Nghiên lại càng có ý kết thân. Thực ra nhà đó họ Hướng thật nhưng ngay cả công phủ Hoa Đinh Bá mở hướng nào cũng chẳng biết.

Nhưng dù như vậy, nhà đó cũng được coi là khá giả hơn so với nhà Tử Nghiên. Cô nương đó còn nói rằng sau này biểu ca của Tử Nghiên mà về quê thi tú tài, cô ta cũng sẽ giúp đỡ tiền bạc. Nhà di mẫu của Tử Nghiên vốn nghèo khổ, nghe Hướng cô nương nói thế thì họ hài lòng quá. Giờ đã có một nơi tốt hơn nhờ cậy, gia đình họ càng không coi Tử Nghiên ra gì.

Lúc phát hiện ra Tử Nghiên có thai, di mẫu nàng đã nói những lời rất khó nghe, là con gái mà không biết giữ gìn, lôi kéo con trai bà, hai mẹ con bà ta còn chuyển ra khỏi nhà Tử Nghiên. Mẹ Tử Nghiên biết chuyện, tức quá muốn giết chết con gái, đương nhiên sau đó lại không nỡ, nhưng chính Tử Nghiên cũng không muốn sống nữa.

Thế nên mới có chuyện Tử Phiến cầu xin A Vu.

A Vu nghe Tử Phiến kể xong, bình tĩnh bảo: “Tử Nghiên tỳ tỳ chắc chắn

có lời nhở người nói với ta.”

Tử Phiến ngẩn người, không ngờ lục tiểu thư lại thông minh đến vậy. “Tử Nghiên tỳ tỳ nói, dù sao cũng đã hầu hạ tiểu thư bao nhiêu năm nên muốn đến lạy tiểu thư.” Như vậy là có ý vĩnh biệt rồi.

A Vụ nghe xong cười nhạt một tiếng, đến nước này rồi mà Tử Nghiên vẫn không trung thực, nếu không muốn sống nữa, chỉ cần lấy dải lụa trắng kết liễu đời mình là xong, cần gì phải làm ra vẻ muốn đến khâu lạy chủ nhân trước khi chết? A Vụ nghĩ, dù sao Tử Nghiên cũng đã hầu hạ nàng một thời gian, giúp việc nhiệt tình, lại là người đáng thương nên gật đầu, nói: “Vì tỳ ấy đã nhớ đến ta nên người bảo tỳ ấy đến đây cũng được.”

Ở bên ngoài, Tử Nghiên nghe Tử Phiến nói cô chủ đã chịu gặp mình, đám mây u ám trong lòng cũng quang trở lại. Thị vội vàng thu xếp hành lý, tìm một lý do rồi vào phủ An Quốc Công,

Tử Nghiên quả có ý định chết thật, nhưng chết mà mang tiếng dâm đãng, làm liên lụy đến cha mẹ, lại tội nghiệp đứa trẻ trong bụng thì thị không cam lòng. Con người ta khi không nỡ chết thì sẽ nghĩ cách để được sống.

Người đầu tiên Tử Nghiên nghĩ đến là A Vụ, không hiểu vì sao nhưng thị chỉ cảm thấy nếu thị tiếp tục sống được thì chỉ có thể nhờ cậy vào A Vụ - một đứa trẻ mới chín tuổi, nhưng đúng là án tượng A Vụ để lại cho Tử Nghiên một năm qua quá sâu đậm.

Lúc đầu, Tử Nghiên làm việc cho A Vụ trong tâm thế mù mờ, không hiểu cô chủ đang suy tính những gì. Cho đến khi mọi chuyện sáng tỏ, Tử Nghiên mới vỡ lẽ và thị càng thêm phần nể sợ A Vụ.

Hồi đầu Vương di nương về tam phòng, chưa kể dụ dỗ Vinh tam gia, còn ngầm liên kết với lão thái thái và nhị phu nhân. Thấy thế, Tử Nghiên

nghĩ A Vu sẽ rất căm hận Vương di nương, nào ngờ cô chủ còn ngầm giúp đỡ ta.

Bây giờ nghĩ lại, nhìn thì có vẻ chuyện của Vương di nương không liên quan đến A Vu, nhưng thực ra lại là con cờ cho A Vu dạy dỗ mấy kẻ như lão thái thái. A Vu bây giờ lại ngầm sắp xếp cho Vương di nương ở bên đại lão gia, mặc dù Tử Nghiên không đoán được A Vu định làm gì, nhưng chắc chắn đại phu nhân và đại lão gia không thoát khỏi tay A Vu.

Về phía Vương di nương, A Vu cũng một tay sắp xếp trò bói toán, bùa chú khiến tam lão gia hoàn toàn căm ghét ả, mặc dù A Vu không ép buộc, chỉ ngầm dẫn dắt để ả bước sâu vào vũng lầy. Từ chuyện của Vương di nương, Vinh tam gia căm hận thị thiếp vô cùng, nghe Tư Họa nói thì hình như Vinh tam gia còn đắm bảo với tam phu nhân sẽ không bao giờ nạp thêm thiếp nữa.

Tử Nghiên càng nghĩ càng thấy lục tiêu thư cao tay, vừa có thể dẫn dắt Vương di nương sa bẫy vừa giải quyết một mẻ, từ tâm tư của Vinh tam gia đến việc trả thù lão thái thái, đại phòng, nhị phòng, giúp tam phu nhân không phải khổ sở sau này.

Về chuyện của nhị lão gia, Tử Nghiên nghĩ lại, lúc đầu lục tiêu thư bảo thị đến khuyên Vương di nương qua lại với nhị phòng, chắc chắn là đã nghĩ đến chuyện để cho Vương di nương quyến rũ nhị lão gia. Sau chuyện bùa phép, lục tiêu thư lại ra sức bảo vệ Vương di nương, nhưng không phải vì lòng tốt. Bắt ép Vương di nương đi đến đường cùng chỉ có thể là do nhị lão gia. Chuyện bùa phép kia cũng chỉ là một mũi tên trúng hai đích mà thôi.

Sau chuyện này, lục tiêu thư cũng không vạch trần chuyện xấu xa giữa Vương di nương và nhị lão gia. Lúc đó, Tử Nghiên đã nghỉ ngơi rồi, vì đáng lẽ lục tiêu thư nên nhân cơ hội này đưa Vương di nương vào chỗ chết và làm nhục danh tiếng của nhị lão gia mới phải, nhưng nàng lại không làm thế,

ngược lại còn dung túng cho bọn họ, còn bảo Tử Nghiên ngầm giúp Vương di nương che giấu chuyện nhục nhã này. Tử Nghiên ngờ rằng, A Vu giấu chuyện này có lẽ vì muốn Vương di nương tiếp tục dù dỗ đại lão gia, nếu không cho dù Vương di nương có bản lĩnh lớn thế nào, đại lão gia cũng sẽ không bao giờ đụng vào nữ nhân của đệ đệ mình.

Sau đó, lục tiểu thư lại sai thị女 đến khuyên Vương di nương, nói rằng nhị lão gia không đáng tin cậy, lúc đó Tử Nghiên cứ nghĩ lục tiểu thư có lòng tốt thực sự, nhưng nay nghĩ lại mới thấy hóa ra cô chủ muốn Vương di nương đi dù dỗ đại lão gia.

Cuối cùng, chuyện của Vương di nương và nhị lão gia vỡ lở cũng là do bàn tay Tử Nghiên sắp xếp, thị đã dẫn dụ nhị phu nhân đến hiện trường bắt tận tay đôi gian phu dâm phụ. Sau khi nhờ bàn tay của nhị phu nhân vạch trần chuyện của Vương di nương và nhị lão gia xong, lục tiểu thư lại không thùa cơ hại người, ngược lại còn giúp đỡ Vương di nương, nói rằng ả ta bị bắt ép, là một người sống rất an phận.

Cho đến giờ, dưới con mắt của người trong phủ, Vương di nương chính là người đã chặt đứt tình cảm huynh đệ giữa nhị lão gia và đại lão gia, còn khiến cho nhị phu nhân tự lấy đá đập vào chân mình, tức đến nỗi đổ bệnh.

Sau đó A Vu tiếp tục sai thị女 thả Vương di nương, để cho ả ta ra khỏi phủ An Quốc Công và hưởng phúc ở bên ngoài cùng với đại lão gia. Chuyện bùa phép là do đại phu nhân cho người điều tra, vì chuyện này Vương di nương vô cùng căm hận đại phu nhân, giờ ở bên cạnh đại lão gia không biết sẽ như thế nào, nhưng tóm lại bọn họ đều trở thành quân cờ trong tay lục tiểu thư.

Tử Nghiên bỗng cảm thấy lục tiểu thư làm việc gì cũng đều có mục đích, lần trước cũng thế, đang yên đang lành thì dẫn cả hai di nương đến chùa Đại Từ thắp hương, lại còn gấp gõ rất nhiều phu nhân khác nữa.

Tử Nghiên bỗng hiểu ra. Vương di nương là thiếp thất của Vinh tam gia, để nhiều phu nhân gặp ả ta, sau này phát hiện thiếp của tam lão gia đã trở thành ngoại thất của đại lão gia, thì... trời ơi! Tử Nghiên không dám nghĩ tiếp nữa.

Mới đầu lão thái đem Vương di nương về còn nghĩ đó sẽ là nước cờ cao tay của bà ta nhằm gây rắc rối cho tam phòng, đương nhiên tam phòng cũng gặp không ít rắc rối, nhưng sau đó đã bị lục tiểu thư hoàn toàn lật ngược tình thế, vậy mà bọn họ vẫn không biết gì.

Tử Nghiên băn khoăn suy nghĩ, xem ra ngay từ đầu lục tiểu thư đã tính toán kĩ càng, hiểu thấu tâm tư từng người, vậy mà lại không bị ai nghi ngờ.

Chỉ với một mình Vương di nương, A Vụ đã khiến cho Vinh tam gia hoàn toàn từ bỏ ý định nạp thêm thiếp, ly gián tình cảm giữa đại lão gia và nhị lão gia, còn trùng trị được nhị phu nhân và lão thái thái, đồng thời sắp xếp mọi chuyện xung quanh đại lão gia để nàng có thể lợi dụng bất cứ lúc nào.

Một cô gái nhỏ tuổi mà đã có tâm tư thâm sâu như thế, bảo làm sao Tử Nghiên không sợ? Lúc đó thị muôn rời xa cô chủ một phần cũng vì nguyên nhân này.

Nhưng giờ Tử Nghiên gặp bất hạnh, người đầu tiên thị nhớ đến lại là A Vụ. Thị chỉ cảm thấy rằng nếu giao phó chuyện của mình cho A Vụ, thị sẽ được toại nguyện.

Lúc trông thấy Tử Nghiên, dường như A Vụ không còn nhận ra thị nữa. Tử Nghiên vốn xinh đẹp, trong thời gian ở bên nàng cũng học lỏm được phong thái của một cô nương khuê các, nhưng giờ nom thị già hơn vài chục tuổi, sắc mặt tiêu tụy, làn da vàng vọt, hốc mắt sâu, cầm nhọn hoắt, trông thật

thảm hại.

A Vu vốn nghĩ Tử Nghiên không có lòng tự trọng, tự làm tự chịu, chưa thành thân mà đã đi quá giới hạn cho phép, nàng đồng ý gấp thị chỉ vì nể tình cảm chủ tớ trước đây, nhưng khi thấy Tử Nghiên như vậy, trong lòng A Vu lại cảm thấy khó chịu.

Thông thường, một người có bản lĩnh, luôn đề cao bản thân sẽ luôn giấu giếm khuyết điểm của mình, đến cành hoa ngọn cỏ bên cạnh cũng không cho phép người khác giẫm lên, huống hồ đây lại là người hầu hạ bên cạnh nàng?

Tử Nghiên quỳ hồi lâu, nước mắt lăn xối xả, nghẹn ngào không thốt nên lời.

“Tử Phiến, mau đỡ tỳỷ của ngươi dậy đi.” A Vu thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn Tử Phiến. Tử Phiến vội vàng đỡ Tử Nghiên dậy, ra ngoài đứng canh cửa hai người họ nói chuyện.

“Tiểu thư, nô tỳ thực sự không còn mặt mũi nào để gặp cô nữa… Nô tỳ, nô tỳ…” Tử Nghiên nói xong lại định quỳ tiếp.

A Vu vội vàng ngăn lại. “Chuyện của tỳ, ta đã nghe Tử Phiến nói rồi, tỳ hãy nói dự định của tỳ đi.”

“Nô tỳ đâu còn mặt mũi nào sống tiếp nữa. Giờ được gặp lại tiểu thư là nô tỳ đã mãn nguyện rồi, mong cho mọi chuyện sau này của tiểu thư đều được thuận lợi, nô tỳ… nô tỳ cũng có thể…”

A Vu nhíu mày. “Đừng nói dối nữa, lúc này mà tỳ vẫn không nói thật lòng thì không cần ở đây nữa đâu.”

Tử Nghiên sững người, trầm mặc hồi lâu, sau đó lại quỳ xuống, khó xử nói: “Mong tiểu thư nể tình nô tỳ hầu hạ cô mấy năm qua mà giúp nô tỳ một

con đường sống.”

A Vu im lặng hồi lâu, sau đó mới nói: “Thôi được rồi, tỷ đi theo ta đã lâu, ta cũng không nhẫn tâm thấy tỷ như vậy. Ta chỉ muốn hỏi, đứa bé này tỷ có muốn giữ lại không?”

Chuyện này Tử Nghiên cũng đã nghĩ kĩ nên gật đầu. Tử Nghiên sớm đã nguội lòng với đàn ông, không muốn lấy chồng nữa. Giờ thị đang mang thai, nếu là con trai thì sau này cũng có nơi nương tựa, nếu là con gái thì cũng có chỗ để nhớ thương.

“Được rồi, vậy tỷ về bàn bạc với mẹ, bảo rằng tỷ sẽ đi đâu đó một thời gian, sau đó báo là chồng chết, về nương tựa nhà mẹ. Chờ tang ba năm là lẽ tất nhiên, trong thời gian ấy ta sẽ sắp xếp để hai mẹ con tỷ được sống yên ổn.” A Vu nói.

Tử Nghiên nghe xong liền gật đầu.

“Đợi lát nữa tỷ đến chỗ Tử Phiến lấy hai mươi lượng bạc, đã có ý định sinh con thì phải sắp xếp trước, cần bồi bổ sức khỏe mới được.”

“Vâng.” Tử Phiến lên tiếng, nhưng chần chờ không muốn rời đi.

Đương nhiên A Vu biết lý do, nhưng không muốn nói trước. Chuyện này chẳng nói trước được điều gì, lúc này bạn giúp cô ấy đối phó với người yêu bạc tình, nhưng dù gì hắn cũng là cha ruột của đứa trẻ, sau này họ lại hòa hợp thì không phải sẽ quay sang trách bạn ư?

Tử Nghiên là người khái tính, vẫn không nén được nỗi căm hận liền nói: “Nô tỳ còn có một chuyện cầu xin tiểu thư, nô tỳ cũng không biết nên nói thế nào, chỉ cảm thấy trong lòng thực sự khó chịu, cầu xin tiểu thư thương xót nô tỳ.”

A Vu nhường máy, thầm mừng vì Tử Nghiên chịu nói ra, chuyện này vốn phức tạp, bản thân nàng cũng không tiện ra mặt giúp, mà có giúp cũng chẳng ra sao.

“Tên Thạch Phong bạc tình đó đã dụ dỗ, lừa gạt nô tỳ, cuối cùng vứt bỏ nô tỳ, khiến nô tỳ không thể cam tâm! Nếu tiểu thư giúp nô tỳ, kiếp sau nô tỳ có làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp tiểu thư!” Tử Nghiên cắn răng nói.

A Vu thấy trong mắt Tử Nghiên đầy vẻ căm hận, không chút lưu luyến nào thì nói: “Tỷ muốn trút cơn giận này ngay, hay là để từ từ rồi tính?”

Tử Nghiên nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Nô tỳ muốn trút giận ngay, tránh sau này nhọc sức vì tên súc sinh đó.”

“Được.” Muốn chấm dứt thì sẽ chấm dứt ngay, không nên dây dưa lằng nhằng, đâu thể sống cả đời chỉ để báo thù một người đàn ông? Tử Nghiên đã chọn lựa như vậy thì A Vu mới chịu giúp.

A Vu gọi Tử Nghiên đến bên, dặn dò một hồi.

Tử Nghiên nghe xong, hơi do dự. “Nhưng nếu như hắn báo quan...”

“Không lo, ngươi cứ đi đi, đến hôm đó thông báo cho Tử Phiến một tiếng, tự ta sẽ có sắp xếp. Hắn có tật giật mình, không dám báo quan đâu. Người chỉ cần thể hiện rằng hắn là bình ngọc, còn mình là mảnh sành là được.”

Tử Nghiên vâng lời đi ra.

Tử Phiến tiễn Tử Nghiên xong, lúc về phòng cư nhìn A Vu mãi, nhìn đến nỗi A Vu nghĩ mặt mình nở hoa.

“Ngươi đang nhìn gì đấy?” A Vu hỏi.

Tử Nghiên cười. “Nô tỳ không ngờ tiểu thư lại chịu giúp Tử Phiến tỳ tỳ.” Tử Nghiên chưa nói gì mà Tử Phiến đã cảm động rồi.

A Vu cười không lên tiếng. Nàng chịu giúp Tử Nghiên không phải vì muốn thu phục Tử Phiến, Tử Trụy hay sao?

Đến ngày cần hành động, Tử Phiến theo lời của A Vu, đến nhà Tử Nghiên đưa đồ, chưa vào cửa đã nghe bên trong có tiếng ồn áo huyên náo. Tử Phiến vừa bước vào thì đã thấy trong tay Tử Nghiên là chiếc trâm vàng, trên trâm còn nhỏ máu, đứng đối diện là Thạch Phong, hay tay ôm mặt, mẹ hắn đang đứng bên cạnh đỡ hắn, gào khóc đòi báo quan, máu chảy thành giọt qua ngón tay Thạch Phong, trông rất ghê sợ.

“Ôi chao, Tử Phiến cô nương sao lại đến đây?” Mẹ Tử Nghiên nhìn Tử Phiến như nhìn một vị cứu tinh.

Tử Phiến thấy tình hình như vậy, biết là mình phải lên sân khấu diễn rồi, liền hắng giọng nói: “Lục tiểu thư nhớ Tử Nghiên tỳ tỳ, à không, tiểu thư mới có một xέp lụa Diễm Hà, nhớ đến ngày đại hỷ của Tử Nghiên tỳ tỳ nên sai cháu mang đến tặng.”

“Thôi đừng nói nữa! Ngày đại hỉ gì chứ, chúng ta lại làm phiền lục tiểu thư rồi! Tử Nghiên nhà chúng tôi gây tội, nó kêu không muốn sống nữa, mà tôi cũng chẳng thiết sống, chỉ muốn kéo tên phụ tình này đến quan phủ đòn công bằng thôi.” Mẹ Tử Nghiên là bà Quan bước đến kéo Thạch Phong.

“Đi thì đi, các ngươi làm người khác bị thương mà còn lý sự!” Mẹ Thạch Phong cũng không vừa, bất chấp bà Quan là tỷ tỷ ruột thịt của mình.

Tử Nghiên ném chiếc trâm xuống, bước lên trước, thái độ quyết liệt. “Đi! Dù sao bây giờ tôi cũng không còn mặt mũi nào để sống tiếp nữa, chúng ta cùng đi gặp quan phủ để quan phân xử! Kẻ bạc tình Thạch Phong này vong

ân bội nghĩa, dù dỗ biểu muội, lại còn muốn thi tú tài, tôi nhở vào! Phẩm chất như vậy, tộc lão trong thôn mà biết thì liệu có bảo đảm cho hắn được không?”

Thì ra luật thi tú tài ở triều Đại Hạ quy định, trước khi đi thi, người đó phải tìm một tú tài viết giấy bảo đảm chứng nhận tư cách tham gia. Giấy bảo đảm này chứng nhận rằng, thứ nhất người đó là ai ở thôn nào, thứ hai có nhân cách tốt hay không.

Thạch Phong là người luôn muốn đi theo con đường khoa cử, hắn rất chăm chỉ học hành và cũng có tài. Hướng cô nương ở đầu ngõ nhìn ra tiền đồ tương lai của hắn nên mới nhìn hắn với ánh mắt khác biệt.

Nếu vì chuyện này mà đi gặp quan phủ, lại để Hướng cô nương biết được, chắc chắn hắn chẳng có kết cục tốt đẹp. Thế nên hắn và mẹ hắn đều do dự.

Tử Phiến đứng bên cạnh lên tiếng: “Đúng vậy, đúng vậy, đi báo quan thôi! Nếu Tử Nghiên tỷ tỷ sợ, tôi sẽ về nhà cầu xin tiểu thư, để cô ấy nhờ Quốc Công gia gửi thiệp mời cho quan phủ.”

Từ xưa đến nay, dân không đấu lại với quan, Thạch Phong và mẹ hắn nghe Tử Phiến nói thế, lập tức nhớ ra rằng Tử Nghiên từng là nha đầu thân thiết của lục tiểu thư trong phủ Quốc Công, cha của lục tiểu thư lại là tân khoa trạng nguyên, phía sau còn có phủ Quốc Công. Tuy bây giờ Tử Nghiên không hầu hạ lục tiểu thư nữa, nhưng cô chủ vẫn thường xuyên nhớ đến Tử Nghiên, nếu báo quan e rằng bọn họ sẽ gặp phiền phức.

Thạch Phong đưa mắt ra hiệu cho mẹ, hai người không đòi báo quan nữa mà chỉ bắt Tử Nghiên bồi thường tiền thuốc thang.

Tử Nghiên cũng động lòng, dù sao mục đích của thị đã đạt được rồi.

Nếu xét về độ lạnh lùng thì Tử Nghiên không bằng Tử Phiến. Tử Phiến đã gặp nhiều trường hợp thế này, nếu không có thái độ cứng rắn với họ, họ sẽ được dâng chân lân dâng đầu. Thế nên thị mạnh miệng nói: “Đòi tiền thì không có đâu, chỉ có cái mạng thôi, chúng ta đến gặp quan phủ, loại người bạc bẽo như ngươi đáng tống vào ngục lắm!”

Tử Phiến khoanh hai tay, bắt đầu trổ tài miệng lưỡi, mắng người đâu ra đây. Thạch Phong dù gì cũng là kẻ có học, sao có thể mắng lại được thị. Mẹ hắn cũng là người mềm nắn rắn buông. Cuối cùng, Tử Phiến chỉ cho họ hai lạng bạc vụn, bọn họ thấy thế cả mừng, vội vàng đút túi, mặt mày lem luốc rồi đi.

Lần này bọn họ không báo quan, sau này sẽ không có chứng cứ để vu cáo nữa.

Tử Nghiên thở phào một hơi, cười với Tử Phiến: “Đa tạ muội muội.”

Tử Phiến đỡ thị ngồi xuống, nói: “Đừng cảm ơn muội, đều do lục tiêu thư dạy cả đấy. Tỷ to gan thật đấy, nhưng thế này rất sảng khoái!”

Tử Nghiên cũng cười. “Lục tiêu thư dạy đấy.”

Gặp tú tài mà dùng lý lẽ thì không thể nói lại được, nếu mặt dày lý sự với một kẻ thư sinh như Thạch Phong thì sẽ đau khổ nổi, tốt nhất là dùng bạo lực.

Chuyện quan trọng nhất của Thạch Phong bây giờ là gì? Dương nhiên là chuyện khoa cử. Hắn nghĩ tương lai mình sẽ đỗ tiến sĩ nên chỉ chơi đùa với Tử Nghiên thôi, chứ đâu có thật lòng với một nha hoàn.

Điều A Vu dạy Tử Nghiên chính là hủy hoại tiền đồ của tên Thạch Phong này.

Từ xưa đến nay, người làm quan luôn có quy định là ngũ quan đoan trang, Thạch Phong vốn đã có khuôn mặt tuấn tú, nhưng hôm nay Tử Nghiên đã phá hỏng tướng mạo đó, cho dù sau này hắn có đỗ tiến sĩ cũng không thể làm quan được.

Tử Nghiên cũng là người thâm độc, thị đã bôi thuốc lên đầu cây trâm, thuốc này sẽ làm vết thương để lại sẹo và sẹo đó không bao giờ mờ đi được, mặt của Thạch Phong sẽ không còn như trước nữa. Tử Nghiên ra tay cũng độc ác, rạch một đường dài từ lông mày trái qua sống mũi đến má phải trên mặt hắn.

Đợi đến khi Thạch Phong dưỡng thương xong, thấy vết sẹo không mờ, đến nhà Tử Nghiên làm loạn thì đã không còn ai nhận tội nữa. Tử Nghiên đã rời khỏi đó và chuyển đến một nơi xa rồi.

Bà Quan cũng chuyển vào phủ Quốc Công, vì cả nhà họ vốn bán thân làm nô lệ cho phủ Quốc Công. Thạch Phong không tìm thấy người, cũng chẳng dám đến phủ Quốc Công làm loạn. Hướng cô nương ở đầu ngõ thấy mặt mũi hắn như thế thì cũng coi thường, hắn rơi vào tình trạng trắng tay, chẳng làm nên chuyện gì.

Liễu Kinh Nương cùng Bành nhũ mẫu vào phủ Quốc Công vẫn an sau ba tháng làm việc ở tiệm may. A Vu bảo Tử Phiến mang trà bánh đón tiếp Bành nhũ mẫu, còn nàng ngồi ở chái nhà phía nam hỏi chuyện Liễu Kinh Nương.

“Dì Liễu, sau này chúng ta sẽ còn ở với nhau lâu dài, tôi cũng không nói vòng vo nữa. Dì đã ở tiệm may lâu một thời gian, dì thấy thế nào?” A Vu hỏi.

Liễu Kinh Nương vốn được A Vu mời ngồi, nghe nàng nói thế liền đứng

dậy, hoảng hốt nói: “Không dám, không dám, cô nương gọi tôi là Kinh Nương được rồi.” A Vụ là ân nhân cứu mạng của Liễu Kinh Nương, lại là tiểu thư của phủ Quốc Công, Liễu Kinh Nương nào dám nhận tiếng “dì Liễu” của A Vụ!

“Dì Liễu khách sáo rồi, dì hơn tôi nhiều tuổi, chuyện ở tiệm may sau này cũng phải nhờ dì giúp đỡ, gọi dì Liễu là rất thỏa đáng.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Bành nhũ mẫu cũng đứng bên cạnh nói thêm vào. Bà đã ở cùng Liễu Kinh Nương một thời gian khá dài, nhận thấy Kinh Nương là một người tài. A Vụ cũng đã từng nói chuyện riêng với Bành nhũ mẫu, bà cũng rất muốn Liễu Kinh Nương tiếp quản tiệm may. Bành nhũ mẫu vốn thật thà, không giỏi giao tiếp nên trước kia mới giao cho làm nhũ mẫu của Vinh tam gia, cuối cùng còn bị đuổi ra khỏi phủ Quốc Công. Mọi việc ở tiệm may đã từng khiến Bành nhũ mẫu rất đau đầu.

Liễu Kinh Nương nghe A Vụ nói, biết là sau này tiểu thư có việc muốn ủy thác nên không từ chối nữa.

“Dì Liễu ngồi đi, tôi muốn nghe dì kể chuyện ở tiệm may.” A Vụ nói.

Liễu Kinh Nương nghe xong thì do dự một hồi, mặc dù A Vụ từng cứu bà, nhưng dù sao cũng chỉ là một cô nhóc chín tuổi, chuyện ở tiệm may đáng lẽ phu nhân phải ra mặt nói chuyện mới phải, thế nên Liễu Kinh Nương mới có chút ngập ngừng.

A Vụ nhận ra tâm sự của Liễu Kinh Nương liền nói: “Dì Liễu nói với tôi cũng được, giờ mẫu thân tôi đang mệt, không quản được chuyện ở tiệm may, tôi cũng muốn giúp đỡ mẫu thân một chút.”

Liễu Kinh Nương nghe thế mới gật đầu. Người ta thường thấy trẻ con nhà nghèo trưởng thành sớm, nhưng nay trẻ con nhà giàu cũng trưởng thành

rất sớm, mọi việc ở phủ An Quốc Công, Liễu Kinh Nương đã nghe Bành nhũ mẫu kể lại, đại khái cũng hiểu được tình hình hiện giờ của tam phòng, thế nên một cô nhóc như A Vu mà đã có suy nghĩ chín chắn cũng là điều dễ hiểu. Phụ thân và các ca ca đều không có ở bên cạnh, mẹ lại mang bệnh, mọi việc trên dưới trong nhà đều do một mình nàng đứng ra gánh vác, thật không dễ dàng chút nào. Điều đáng quý là trái tim nàng lại rất lương thiện, tình trạng của gia đình không tốt những vẫn cố gắng giúp đỡ kẻ hoạn nạn.

Nghĩ đến đây, Liễu Kinh Nương không muốn giấu giếm nữa, thấy A Vu quan tâm đến tình hình của tiệm may như vậy thì cũng đoán lục tiểu thư là người cẩn kiêm, mong muốn tiệm may buôn may bán đắt.

“Nghè thêu nhà họ Thôi của phu nhân đặc biệt có một không hai, các sản phẩm thêu ở xung quanh đó cũng không nhiều, có thể kinh doanh được mặt hàng này.”

A Vu gật đầu. Cửa hiệu do một người thật thà như Bành nhũ mẫu trông coi mà mỗi tháng đã kiếm được hai mươi lạng, đúng là con số khiến người ta kinh ngạc. Chính vì vậy A Vu thấy nếu kinh doanh đúng phương pháp thì nhất định sẽ rất phát đạt.

“Dì nói tiếp đi!” A Vu tự tay rót cho Liễu Kinh Nương một cốc trà.

Liễu Kinh Nương là người thông minh, lập tức nhận ra A Vu rất coi trọng cửa hiệu này, thế nên bà ngồi thẳng người, nghiêm túc nói: “Không biết tiểu thư và phu nhân có dự định gì về cửa hiệu này không?”

A Vu đã sớm đoán được Liễu Kinh Nương sẽ hỏi như vậy, có hỏi được như vậy A Vu mới dám giao cửa hiệu cho bà.

“Tôi muốn khắp kinh thành và mười ba tỉnh thành trong cả nước đều biết đến nghè thêu họ Thôi, và sẽ mở chuỗi cửa hiệu này khắp nam bắc.”

Không chỉ Bành nhũ mẫu có tầm nhìn hạn hẹp ngồi cạnh đó kinh ngạc, mà ngay cả Liễu Kinh Nương đã chuẩn bị tâm lý từ trước mà vẫn không ngờ chí hướng của cô chủ lại lớn đến vậy. Liễu Kinh Nương chăm chú nhìn vào mắt A Vu, không thấy có bất cứ ý gì đùa cợt nào mà cực kỳ nghiêm túc, lúc này bà mới phát hiện mình đã xem thường lục tiểu thư rồi.

“dì Liễu cảm thấy tôi nói chuyện viễn vông đúng không?” A Vu hỏi.

Liễu Kinh Nương lắc đầu. “Nếu là cửa hiệu khác thì tôi không dám nói, nhưng với nghề thêu của họ Thôi, tôi nghĩ chỉ cần có cách kinh doanh đúng đắn, chắc chắn sẽ vang danh bốn biển.”

A Vu vui vẻ mỉm cười, Liễu Kinh Nương đúng là người có chí lớn.

“Được, việc này mời dì Liễu nói cụ thể xem sao.” Chí hướng vừa rồi chỉ là viễn cảnh, phải làm việc thì mới thực hiện được lý tưởng này.

Liễu Kinh Nương bắt đầu phân tích tỉ mỉ. “Hiện nay, thợ thêu trong cửa hiệu của chúng ta chưa nhiều, mà chủ yếu là thêu cho khách quen, danh tiếng chỉ dựa vào truyền miệng, đơn hàng lớn một chút thì không dám nhận, nhận rồi cũng làm không xong. Mà nghề thêu này là tuyệt kỹ cổ truyền của phu nhân nhà ta, cũng phải đề phòng không cho thợ thêu truyền bá ra ngoài.”

A Vu gật đầu, thợ thêu hiện nay chỉ có nhũ mẫu họ Thôi với hai người hầu thân cận của Thôi Thị. Ba người họ đều là người thân quen và là những người Thôi Thị tin cậy nhất nên không sợ truyền ra ngoài, nhưng sau này mở rộng cửa hiệu thì không thể sử dụng cách này được.

“Thế nên tôi nghĩ, khi có nhiều thợ thêu đến làm, trước tiên phải lập bản giao kèo, sau đó nhờ phu nhân cho người dạy dỗ họ thật lành nghề. Mở rộng tiệm may thêu trước, sau đó sẽ bàn tính những chuyện tiếp theo.”

A Vu lại gật đầu, bổ sung: “Tôi sẽ khuyên phu nhân cho một thợ thêu lành nghề nhất đến dạy các thợ thêu mới. Ngoài ra, tiệm may thêu cũng không nên dựa vào một phương pháp thêu, hãy khuyến khích các thợ thêu nghĩ ra cách thêu mới. Nếu có cách thêu mới, chúng ta sẽ có chế độ thưởng đặc biệt.”

Liễu Kinh Nương hào hứng đập bàn. “Ý kiến hay!” Không gò bó cách làm cũ, luôn đổi mới là cách làm việc rất sáng tạo và có tầm nhìn rộng. Liễu Kinh Nương sở dĩ muốn giúp A Vu, trước tiên là vì nàng là ân nhân cứu mạng của bà, giờ nghe A Vu nói, bà cảm thấy cô chủ này thực sự rất hợp với mình, vừa có chí hướng lớn lại hiếu biết, bà đi theo chắc chắn sẽ có tiền đồ, con đường tương lai của hai mẹ con bà sẽ rộng mở.

Bây giờ, cho dù A Vu không từng cứu Liễu Kinh Nương thì bà cũng cam tâm tình nguyện giúp đỡ nàng. Liễu Kinh Nương từng là trụ cột trong gia đình, sau khi lấy chồng lại cùng chồng buôn bán nên rất am hiểu việc kinh doanh. Sau đó bà gặp nạn ốm nặng, việc mưu sinh gặp khó khăn, thế nên giờ đây bà muốn thực hiện chí hướng của mình.

A Vu và Liễu Kinh Nương nói chuyện một hồi, cuối cùng nàng bảo Tử Phiến bung một chiếc hộp ra. “Trong này có bảy trăm lạng, dì tự sắp xếp nhé!” Đây là tất cả số vốn tích lũy được của tam phòng, câu cuối cùng này A Vu lại không nói với Liễu Kinh Nương.

“Chuyện ở tiệm sau này dì sẽ cai quản, nhưng sổ ghi thì dì cầm một cuốn, Hòa thúc cầm một cuốn.” A Vu nói. Nàng sắp xếp như vậy cũng là để Bành nhũ mẫu yên tâm, không phải có người mới là “đá bay” gia đình bà. Quý Hòa quản lý một cuốn sổ cũng coi như là người quan trọng của tiệm may thêu. Bành nhũ mẫu nghe thấy thế cũng yên tâm, không ghen tỵ với Liễu Kinh Nương.

Khi A Vu đưa chiếc hộp cho Liễu Kinh Nương, nàng chăm chú nhìn bà, thấy bà không có phản ứng gì với sự sắp xếp của mình, trong lòng càng khâm phục. “Tôi sắp xếp thế này, không phải là không tin dì, chỉ có điều sau này tiệm may thêu muôn mở rộng thì phải có quy tắc, như thế sẽ không bị loạn.”

Liễu Kinh Nương vội gật đầu. “Tôi hiểu. Nghe tiểu thư sắp xếp như vậy, tôi cũng biết tiểu thư là người có chí lớn.”

A Vu mỉm cười, thấp giọng dặn dò Liễu Kinh Nương: “Dì cầm chõ bạc này, lưu ý mua thật nhiều lụa Tuyết Hoa, số bạc còn thừa cũng mua tích trữ một ít.”

Liễu Kinh Nương nhìn A Vu, không hiểu vì sao nàng lại sắp xếp như vậy. Bà từng biết về loại lụa này, đây là loại lụa có phương pháp dệt bắt nguồn từ phía nam, đã xuất hiện hơn mười năm nay. Lụa Tuyết Hoa màu sắc tươi sáng, rất được các phu nhân tiểu thư thế gia yêu thích, nhưng so với các loại vải khác như lụa Yên Hà, lụa Vân Cẩm thì cũng chỉ là bình thường, giá cũng không cao.

A Vu đương nhiên không thể nói cho Liễu Kinh Nương biết mình là “người kiếp trước”, nàng chỉ cao giọng bảo: “Dì đừng hỏi nữa, cứ làm theo lời tôi là được.”

A Vu cố làm ra vẻ cao giọng một là để trấn áp, hai là muốn xem Liễu Kinh Nương có nghe lời nàng không, hay sẽ làm theo ý mình.

Liễu Kinh Nương gật đầu rồi cùng Bành nhũ mẫu cáo từ ra về.

Chương 14

Vinh tam gia áo gấm vinh quy

Năm Long Khánh thứ hai mươi lăm, cuộc sống của A Vụ trôi qua rất đơn giản. Vì Vinh tam gia đi sứ nên lão thái thái và đại phu nhân không còn thấy cái gai trong mắt nữa, mà họ cũng muốn để danh cho đời, không muốn mang tiếng là đối xử hà khắc, ngược đãi dâu con nên thường không quan chuyện của tam phòng nữa. Nếu Vinh tam gia không trở về, họ lại còn đối xử hà khắc với Thôi Thị để bà uất chết thì coi như nội phủ Vinh Quốc Công thực sự mất hết tiếng tăm, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hôn sự của các cháu trai, cháu gái trong phủ.

Thế nên cuộc sống của Thôi Thị và A Vụ cũng thoải mái hơn. Tuy nhiên, A Vụ vẫn không được đi học, cũng không có cơ hội ra ngoài, đại phu nhân chủ định biến nàng thành một đứa ngốc nghếch, ngu muội.

Đến cuối năm, Tử Phiến báo với A Vụ là Tử Nghiên đã sinh con trai và trở về nhà mẹ đẻ, cô còn nói với mọi người là chồng đã chết, phải để tang ba năm nên không tiện đến bái kiến phu nhân và A Vụ. Còn nhà Thạch Phong thì đã về quê, vì ở kinh thành cũng không có kế sinh nhai nên phải lặng lẽ rời đi.

A Vụ gật đầu, bảo Tử Phiến chuyển lời đến Tử Nghiên là nàng cho phép thi đến tiệm may thêu theo học Liễu Kinh Nương. Còn học hành như thế nào thì phải xem khả năng của thị.

Tử Nghiên đã khiến A Vụ rất ngạc nhiên. Thị vốn là người trầm tính,

không hay suy nghĩ nhiều, nhưng vì đã phải chịu nhiều thiệt thòi nên trưởng thành, chín chắn lên khá nhiều. Sau khi có con, phải lo toan, gánh vác nhiều nên đầu óc, chân tay thị bỗng trở nên linh hoạt, sau khi theo học Liễu Kinh Nương thì nhanh chóng nắm bắt được công việc. Sau đó, thị còn biết làm việc độc lập, thành thạo, đương nhiên đó là chuyện về sau.

Tử Nghiên luôn cảm kích A Vụ vì đã cho thị cơ hội sống lần thứ hai, đối với thị, ơn nghĩa này chẳng khác nào công sinh thành của cha mẹ.

Năm sau, tức là mùa đông năm Long Khánh thứ hai mươi sáu, Liễu Kinh Nương mang đến cho A Vụ một tin tốt lành.

“Tiểu thư, vì năm nay Hướng phi nương nương mặc bộ trang phục may bằng lụa Tuyết Hoa trong dịp yến tiệc Trung thu nên tất cả các phu nhân và tiểu thư khắp kinh thành đều bắt chước theo. Tuy nhiên vì số lượng sản xuất loại lụa này ở phía nam có hạn, nếu năm ngoái tiểu thư không dặn dò từ trước thì chúng ta đã không theo kịp trào lưu này. Bây giờ giá tăng lên gấp năm sáu lần, chúng ta đã kiếm được một món tiền lớn.” Một người như Liễu Kinh Nương mà cũng vui mừng kích động.

A Vụ gật đầu. Lý do nàng nhớ chuyện tơ lụa Tuyết Hoa là vì bữa tiệc Trung thu năm Long Khánh thứ hai mươi sáu đó nàng cũng tham gia và vẫn còn nhớ như in bộ trang phục bằng lụa Tuyết Hoa mà Hướng Quý phi mặc. Nữ nhân đã hơn ba mươi tuổi mà mặc bộ trang phục đó vào trong kiều diễm, xinh đẹp tựa như cô gái hai mươi, ngay cả A Vụ cũng không thể không khen ngợi cách ăn mặc và trang điểm của bà.

Trong kinh thành này, loại vải nào bán chạy thường phụ thuộc vào các quý phu nhân. Tuy nhiên A Vụ không nhớ rõ mấy người ngày ấy mặc gì, nếu

nàng không đi dự tiệc năm đó và sự kiện ấy vẫn lưu lại trong ký ức nàng thì cửa tiệm của họ cũng chẳng thể theo kịp trào lưu mặc lụa Tuyết Hoa này. Đúng là ông trời phù hộ nên mới cho nàng kiếm được món tiền lớn như thế.

A Vu nhìn Liễu Kinh Nương đem ngân phiếu và sổ ghi đến. Quá giỏi! Ngay cả A Vu cũng kinh ngạc, đúng bốn nghìn lạng bạc. Mặc dù số tiền này đối với A Vu không phải quá nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy số tiền lớn đến vậy.

A Vu giữ lại cuốn sổ đợi có thời gian sẽ xem, cũng không thu lại hộp đựng ngân lượng mà đẩy về phía Liễu Kinh Nương. “Số tiền này dì cầm lấy làm vốn, chõ ta bây giờ cũng không thiếu tiền tiêu”. Tiền sinh ra tiền mới là quy tắc vàng trong buôn bán.

Liễu Kinh Nương cũng không từ chối. “Có khoản tiền này, cửa hiệu của chúng ta sẽ càng phát triển hơn.”

A Vu gật đầu. Mùa hè năm đó, A Vu đã chia một phần lợi nhuận cho mẹ con Liễu Kinh Nương, chia nửa phần cho Bành nhũ mẫu, khiến cho mấy người họ dốc hết tâm gan phụ giúp nàng.

Liễu Kinh Nương thì kinh doanh cửa hiệu, còn Bành nhũ mẫu quản việc dạy dỗ các thợ thêu.

Một năm nữa trôi qua, A Vu lại nhận được tin từ Liễu Kinh Nương, bà nói rằng đã mở thêm một cửa hiệu nữa ở con phố Trường An Môn phồn hoa bậc nhất kinh thành, giờ cửa hiệu không chỉ bán các thành phẩm họ Thôi, mà còn bán các loại vải khác, có một số vải mới là do Liễu Kinh Nương đến các phường sản xuất nhỏ gần kinh thành đặt mua. Những phường sản xuất ấy vì vốn ít không mở được cửa hiệu nên chỉ buôn bán nhỏ, nay có Liễu Kinh Nương đứng ra thu mua, còn ký văn tự mua bán với họ, trở thành cửa hiệu

độc quyền, mang đậm bản sắc của cửa hiệu “Thôi Ký”.

“Thôi Ký” là tên A Vụ đã suy nghĩ rất lâu. Chữ “Thôi” trong “Thôi Ký” đồng âm với chữ “Thôi” trong nghề thêu nhà họ Thôi, còn có nghĩa là “lóng lánh, rực rỡ”, cũng là đặc điểm của nghề thêu họ Thôi - màu sắc tươi sáng, óng ánh lóa mắt.

Tạm thời chúng ta chưa nói đến việc Liễu Kinh Nương làm cho cửa hiệu này phát đạt, phồn thịnh như thế nào, mà hãy nói đến mùa xuân năm Long Khánh thứ hai mươi bảy, tam phòng của phủ An Quốc Công nhận được một tin tốt lành, đó là Vinh tam lão gia đã về!

Khi nhận được tin này, bệnh của Thôi Thị đã gần khỏi, không đợi thêm giây phút nào, bà liền bảo A Vụ đỡ mình ra ngoài sân đợi chồng. Vinh tam gia đến bái kiến An Quốc Công và lão thái thái trước, sau đó mới trở về tam phòng.

Thôi Thị gặp lại chồng sau hai năm xa cách, xúc động không nói nên lời, hai tay bà run run nắm chặt tay của Vinh tam gia. Hai người nhìn nhau không nói, nước mắt tuôn trào.

A Vụ nhìn thấy Vinh tam gia, hai mắt cũng nhòa lệ. Mặc dù nàng biết Vinh tam gia chắc chắn sẽ bình an trở về, nhưng khi nhìn thấy ông đứng trước mặt, nàng mới có thể hoàn toàn yên tâm.

“Cha!” A Vụ gọi một tiếng, lệ tuôn tràn mi.

Vinh tam gia cũng không kìm được nước mắt, dang hai tay ôm vợ và con gái, ba người xúc động ôm nhau, không giấu nỗi nhớ thương.

Khi đã ổn định tâm trạng, ba người ngồi nói chuyện tâm sự, Vinh tam

gia kể lại cuộc sống của ông nơi đất khách quê người.

A Vụ nhìn Vinh tam gia, thấy ông đã thay đổi rất nhiều, phong độ hơn trước. Vinh tam gia bây giờ đã để râu dài, ông vốn là người có tướng mạo tuấn tú, lại có sẵn cốt cách của một người tri thức nên càng có vẻ nho nhã, phong khoáng. Hai năm ở bên ngoài buôn chải, mở rộng tầm mắt, trong ánh mắt ông đã có thêm sự từng trải và phong thái đĩnh đạc, đường bê.

Ngay cả A Vụ cũng phải thầm khen ngợi. Từ giờ Vinh tam gia cũng sẽ rất may mắn, tiền đồ rộng mở. Phong độ, vóc dáng của ông đều xứng với bốn chữ “Vinh tam lão gia”.

Không nằm ngoài dự đoán của A Vụ, Vinh lão tam gia vừa trở về đã được gọi lên triều gặp Hoàng đế, được Hoàng đế đặc cách để bạt từ chức quan lục phẩm chuyên phụ trách công việc biên soạn ở Viện Hàn Lâm thành quan ngũ phẩm Chiêm Sự phủ Tả xuân phường Tả Dụ Đức.

Phủ Chiêm Sự thuộc cung điện của thái tử, hiện triều đình chưa lập thái tử nên phủ Chiêm Sự vẫn để không. Chức quan Tả Hữu xuân phường cũng không phải là chức hữu danh vô thực, trên thực tế là nơi để các quan ở Viện Hàn Lâm biên soạn, nghiên cứu sử sách.

Chưa đầy ba tháng sau, Vĩnh Cát Xương đã được thăng lên chức Tứ phẩm Quốc tử giám Tế Tựu.

Vinh tam gia đi sứ nước ngoài trở về thực sự gấp rất nhiều may mắn, chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi đã được thăng lên bốn cấp thành quan tứ phẩm, và như vậy chỉ còn hai cấp nữa thôi là sẽ trở thành đại quan tam phẩm.

Ở triều Đại Hạ, quan viên từ tam phẩm trở lên được coi là quan lớn, được ngồi trên kiệu bốn người khênh, nếu ở trong cung còn có thể được bái tướng phong hầu, ra ngoài cung có thể thống lĩnh một phuơng.

Chức tứ phẩm của Vinh tam gia coi như là quan dự bị của tam phẩm, chỉ cần không để xảy ra sai sót thì cho dù triều đình có sắp xếp theo tuổi tác và quyền hành thì sớm muộn ông cũng được thăng lên chức quan tam phẩm, tiền đồ rạng rỡ.

Sau khi Vinh tam gia về phủ, Thôi Thị đem chuyện lớn nhỏ trong hai năm qua kể lại cho ông nghe, đương nhiên không thiếu chuyện Vương di nương qua lại với nhị lão gia, bỏ trốn khỏi phủ. Vinh tam gia nghe xong không tỏ vẻ gì, mặc dù đàn ông bị “đội mũ xanh” lên đầu là điều không thể chấp nhận được, nhưng dù sao chuyện cũng xảy ra khi ông đang đi sứ nên cũng không cảm thấy quá bức.

A Vụ đang suy nghĩ xem có nên vạch trần chuyện của Vương di nương và đại lão gia không, tốt nhất là chuyện ba huynh đệ dùng chung một thị thiếp nên vỡ lở trước khi chuyển nhà, nhưng nàng không biết có chuyển nhà được hay không, thế nên vẫn chưa quyết định hạ ván bài, đợi một thời gian nữa xem sao.

Huống hồ bây giờ đường quan lộ của Vinh tam gia đang lên, Long Khánh Đế còn cho ông đảm nhận chức Kinh diên giảng quan^[1], mặc dù không phải ngày nào cũng vào cung nhưng mỗi tháng cũng có cơ hội gặp mặt Thánh thượng, lắng nghe lời thánh huấn - được ở bên cạnh Đế vương nhiều thì cơ hội cũng nhiều hơn.

[1]. Kinh diên giảng quan: Chức quan văn chuyên giảng dạy kinh truyện, lịch sử qua các khóa giảng tại triều đình cho nhà vua, các hoàng tử...

Hai tháng sau, một vị quan học chính ở Giang Tô bị bệnh qua đời, Long Khánh Đế liền thăng chức cho Vinh tam gia làm Tứ phẩm Chiêm Sư phủ Thiếu Chiêm Sư, đi nhậm chức quan Học chính ở Giang Tô.

Chức quan Học chính của triều Đại Hạ thường là do nha môn như Hàn, Chiêm, Khoa, Đạo ủy nhiệm, không có phẩm cấp cụ thể, trước kia là chức quan gì thì vẫn phẩm cấp vậy, sau khi từ chức lại trở về chức vị ban đầu. Còn Long Khánh Đế đặc biệt thăng chức Chính tú phẩm cho Vinh tam gia là vì nghĩ cho ông, ông đến đó có thể qua lại được với tuần phủ, tri phủ địa phương. Ân điển này cũng tượng trưng cho sự thân thiết của vua đối với ông.

Giang Nam từ xưa đến nay vốn là vùng đất hiếu học, trong hai bảng tiến sĩ thì có một nửa là học trò Giang Nam, được nhậm chức Học chính Giang Tô thì sau này sẽ là thầy của các học trò Giang Tô và sẽ có mối quan hệ mật thiết với nhiều tiến sĩ tương lai. Chỉ tính riêng mạng lưới này thôi đã vô cùng trân quý rồi.

Từ trước đến nay, các quan viên làm việc ở Viện Hàn Lâm thanh bần luôn mong muốn được đi sứ nước ngoài, Quốc tử giám, Chiêm sự phủ đều là nha môn không chút béo bở nên các quan cũng mong được đi sứ. Đi sứ nước ngoài chia làm ba cấp. Cấp thứ nhất là chủ khảo, tức là làm chủ khảo các kỳ thi hương ở tỉnh, khi được đi sứ đến đó, ít cũng phải nhận được hàng nghìn lạng bạc, đây là quy định của quan trường, không phải là ép buộc gì.

Chức quan béo bở nhất chính là chức Học chính mà Vinh tam gia sắp nhận, ông sẽ quản lý việc giáo dục và khoa cử của một tỉnh. Chức học chính này làm trong ba năm, cả một tỉnh lớn ông sẽ kiếm được khoảng ba bốn vạn lạng, còn tỉnh nhỏ thì cũng không dưới một vạn lạng.

Khi thánh chỉ ban xuống, Vinh tam gia vốn đã luyện được bản lĩnh “núi Thái Sơn có sụp đổ cũng không đổi sắc mặt” mà cũng không kìm được hưng phấn xoa hai tay vào nhau. Ông đang thiếu tiền, sau chuyến đi này, ông sẽ có một lượng tiền dư dả để sống ở kinh thành.

Nhung trước mắt có cửa ải khó vượt qua khiến Vinh tam gia lo lắng bạc

cả đầu. Thôi Thị thấy chồng như vậy thì thầm kinh ngạc, vì bà thấy cuộc sống của cả nhà bây giờ đã là tốt lắm rồi.

Vì không chỉ Vinh tam gia đi Giang Tô, mà ngay cả Thôi Thị và A Vụ cũng phải đi theo ông. Đây là ý của An Quốc Công. Mặc dù điều này khiến lão thái thái tức đến nỗi cả ngày không ăn cơm, nhưng An Quốc Công vẫn quyết làm theo ý mình.

An Quốc Công thấy rằng, con đường công danh của Vinh tam gia sắp rộng mở, tương lai của phủ Quốc Công phải dựa vào đứa con thứ xuất này, mặc dù ngài chưa đến nỗi phải lấy lòng, nhưng cũng không thể thờ ơ như trước kia được.

Vinh tam gia từng khéo léo nói với An Quốc Công: “Con đi những vài năm, bên cạnh không có ai chăm sóc, Mộc di nương thì đờ đẫn chẳng biết gì, thế nên con muốn Thôi Thị đi theo hầu hạ. A Vật cũng lớn rồi, con cũng muốn dành thời gian để dạy dỗ con bé, sau này xuất giá thì phủ Quốc Công cũng hưởng thơm lây.”

An Quốc Công cũng biết thái độ của lão thái thái với tam phòng. Giờ lão tam làm quan to, không biết bà còn giày vò Thôi Thị và A Vụ thế nào, nếu sau này tình cảm cha con, mẹ con, huynh đệ mà nhạt dần thì cũng không hay chút nào. Thế nên phủ An Quốc Công đã quyết định cho phép Thôi Thị và A Vụ đi Giang Tô.

“Chàng có chuyện phiền muộn gì mà hai ngày nay thiếp thấy chàng đăm chiêu suy nghĩ vậy?” Thôi Thị khẽ tựa đầu vào vai Vinh tam gia, một tay xoa lên ngực chồng.

Vinh tam gia hỏi: “Bây giờ chúng ta còn bao nhiêu tiền?”

Thôi Thị không hiểu ngảng đầu lên nhìn chồng.

Vinh tam gia biết vợ không hiểu, nhưng bây giờ vợ con đều đi theo ông, ông không thể giấu mãi được nên nói: “Quan ở kinh thành khi đi nhậm chức ở ngoại tỉnh, theo lệ sẽ phải biếu tặng cho các nha môn. Hai ngày nay ta đã nghe ngóng rồi, với chức quan như ta thì sẽ phải biếu mỗi người trong nội các ít nhất hai trăm lạng bạc, Thượng thư của sáu bộ là một trăm lạng, ví dụ Lại bộ, Lễ bộ... đều phải đặc biệt biếu tặng, còn quan Thị lang, Đô ngự sử... mỗi người năm mươi lạng. Ta mới tính sơ cũng phải cần năm nghìn lạng mới đủ

“Gì cơ, nhiều như vậy sao?” Thôi Thị kinh ngạc đến nỗi đang ngồi trên giường phải đứng bật dậy. “Có thể biếu ít hơn một chút được không?”

“Quan trường phúc tạp, hủ lậu, làm sao có thể giảm được?” Vinh tam gia đưa hai tay lên ôm đầu, vẻ mặt bất lực.

“Thiép chỉ có vài chục lạng bạc thôi, hai năm qua thiép bệnh tật nên tiêu tốn không ít.” Thôi Thị cảm thấy áy náy. “Mọi việc ở tiệm thêu may, may nhờ có A Vật đứng ra lo liệu, nhờ trời tuy con bé còn nhỏ tuổi nhưng lại rất thông minh, hiểu biết. Thiép... thiép thấy có lỗi với con...” Nói rồi Thôi Thị bật khóc nức nở.

Vinh tam gia đứng dậy ôm vợ vào lòng. “Được rồi, được rồi, nàng đừng khóc nữa, ta sẽ nghĩ cách, chỗ phụ thân chắc cũng sẽ giúp một ít.”

Thực ra Vinh tam gia đang nói dối Thôi Thị, An Quốc Công đã đưa cho Vinh tam gia hai nghìn lạng rồi, nhưng vẫn còn thiếu khoảng ba nghìn lạng nữa, thế nên ông mới mở miệng hỏi vợ. Trước khi hỏi, ông cũng đã đoán trước kết quả, mẹ con họ trong hai năm qua có thể sống sót được ở cái phủ này đã là niềm an ủi lớn đối với ông rồi, ông nào dám đòi hỏi gì thêm? Chẳng qua ông vẫn ôm một tia hy vọng nén tiệm miệng hỏi vậy mà thôi

“Ngày mai thiếp sẽ hỏi A Vật xem có thể lấy ở tiệm may ra một hai trăm lạng được không, nếu không được nữa thì bán tiệm thêu may đi cũng được.” Thôi Thị nói nhỏ, vì chồng, bà tình nguyện hy sinh tất cả.

“Không được, tiệm may đó ta tính cho A Vật làm của hồi môn.” Vinh tam gia không đồng ý với ý kiến của vợ. Thực ra ông còn có một cách khác, nhưng ông không muốn làm theo cách ấy, đó là mượn tiền.

Các quan mới nhậm chức theo thông lệ sẽ phải biếu xén, nếu không đủ tiền thường sẽ đi vay, khi nào có đủ sẽ trả. Trong kinh thành có người chuyên cho vay tiền theo hình thức này. Công triều đình to như cái chợ, họ chẳng lo các vị quan đó không trả nổi. Nhưng với chức quan này, họ có thể “bóp cổ” bạn để vơ vét tài sản. Đã mượn tiền của họ thì chẳng khác nào rơi vào túi của họ, bạn sẽ giống như con rối bị họ giật dây.

Nếu không mượn tiền thì sẽ không đủ tiền đi biếu xén, sẽ đắc tội với các đại lão gia trong kinh thành, sau ba năm nhậm chức trở về kinh thì đừng mơ được thăng quan tiến chức, cũng có trường hợp chưa đủ ba năm đã có người đến thay vị trí ấy rồi. Những rắc rối phúc tạp trong chuyện này, ông chẳng thể nói với vợ. Thế nên Vinh tam gia trằn trọc cả đêm không ngủ.

Thôi Thị và Vinh tam gia dù sao cũng là vợ chồng mười mấy năm, ông nói mình đã có cách, nhưng trông bộ dạng của ông, Thôi Thị biết là chẳng còn cách nào nữa.

Thế nên sáng hôm sau Thôi Thị liền đem chuyện này kể với A Vụ và hỏi tình hình của tiệm thêu may.

A Vụ cũng biết chút ít về chuyện này nhưng không ngờ lại phải chi nhiều đến vậy. Nàng trầm mặc hồi lâu rồi mới nói: “Hai năm qua, tiệm thêu may buôn bán cũng được, mẹ cho con ba ngày để con nghĩ cách nhé!”

Thôi Thị gật đầu, không cảm thấy kỳ lạ chút nào, bà đem gánh nặng như thế đặt lên vai một cô nhóc mười một tuổi nhưng lại rất yên tâm.

Chỉ hai ngày sau, A Vu đã đem tờ ngân phiếu ba nghìn lạng đặt vào tay Thôi Thị.

Không chỉ Thôi Thị, Vinh tam gia biết chuyện cũng cực kỳ kinh ngạc, gọi A Vu đến trước mặt, hỏi: “Con lấy đâu ra nhiều ngân lượng như vậy?”

A Vu không giàu Vinh tam gia, kể lại lợi nhuận hai năm qua của cửa hàng và chuyện lụa Tuyết Hoa với cha. Nhưng A Vu lại nhường hết công lao cho Liễu Kinh Nương nên Vinh tam gia không hề nghi ngờ nàng, chỉ khen nàng gặp may, chỉ tùy tiện cứu người mà người đó lại hữu ích đến vậy.

Vinh tam gia vừa vui vừa cảm thấy tự hào khi nghe A Vu kể về chí hướng của Liễu Kinh Nương, cũng là chí hướng của A Vu và cả chuyện mở rộng nghề thêu họ Thôi ra khắp cả nước.

Hai năm đi sứ nước ngoài, tầm nhìn của Vinh tam gia không còn bó hẹp trong nước nữa, những vùng ven biển có sự giao lưu buôn bán với nước ngoài đều trở nên phồn hoa, trong bốn ngành sĩ nông công thương, ông không còn khinh thường nghề “thương” nữa, ngược lại ông nhận ra nghề đó mới là một phần quan trọng tạo nên sự phồn vinh của quốc triều. Mặc dù nhận thức này vẫn chưa đủ sâu sắc và rõ ràng, nhưng Vinh tam gia đã từng nghĩ, nếu một ngày ông có thể đứng trên đỉnh cao chốn quan trường, át sê xem xét thúc đẩy sự giao thương buôn bán trong và ngoài nước, không chỉ ở vùng ven biển, mà còn buôn bán nội địa, làm đầy quốc khố, làm tăng uy danh quốc gia.

Quốc khố đầy đủ, quân phí dư dả thì quân Tác-ta ở phương bắc, bộ tộc

Ngõa Lạt ở đông bắc, và dân Cao Ly luôn ngáp nghé thèm muôn.

Đương nhiên tất cả những việc này đều là tưởng tượng, nhiệm vụ cấp bách trước mắt là Vinh tam gia thu xếp đồ đạc, dẫn theo vợ và con gái đến Giang Tô nhậm chức.

Mùa xuân năm Long Khánh thứ hai mươi chín, Vinh tam gia làm quan học chính ở Giang Tô vẫn chưa mãn nhiệm thì đã nhận thánh chỉ hồi kinh nhậm chức Tả Lễ bộ Thị lang. Năm Long Khánh thứ hai mươi ba, Vinh tam gia chỉ được chọn vào Viện Hàn Lâm làm chức biên soạn sách, vậy mà trong sáu năm ngắn ngủi, ông đã trở thành quan lớn tam phẩm trong triều, tốc độ thăng quan tiến chức thế này trước nay chưa ai từng có, khiến người đời vô cùng ngưỡng mộ.

Vinh tam gia thực sự rất may mắn, nếu không đi sứ bình an trở về, đối đáp trôi chảy trước mặt Hoàng đế, gây ấn tượng cho một vị quan phúc to mệnh lớn thì đã không thể thăng chức nhanh như vậy. Hơn nữa, người cùng đi sứ với Vinh tam gia năm đó là Ngô Minh Khai giờ cũng đã trở thành tâm phúc của Hoàng đế chuyên quản lý bộ Lễ. lần này do Ngô Minh Khai tiến cử với Hoàng đế nên Vinh tam gia mới được hồi kinh sớm.

Đó là số phận của con người. Nhớ hồi đó lão thái thái ngầm ngầm mượn thế lực đầy Vinh tam gia đi sứ, không ngờ việc đó lại trở thành điểm nhấn cho con đường thăng quan tiến chức của ông. Lão thái thái chắc chắn không thể ngờ được.

Có một con sông nhỏ bắt nguồn từ kênh đào lớn ở thượng kinh đi qua Thông Châu về kinh thành và thông đến tận bến sông Tây Hải trong kinh thành. Hằng năm, từ khi băng tan, ở nơi đây ngày nào cũng rất đông thuyền

bè qua lại, nhưng không phải tất cả loại thuyền đều được cập bến Tây Hải. Thuyền của người bình thường chỉ có thể đậu ở bến Thông Châu, sau đó đi theo đường bộ về kinh.

Vinh tam gia cùng gia đình lúc đi từ kinh thành đến Giang Tô cũng phải lên thuyền ở bến Thông Châu. Nhưng lần này, Vinh tam gia đã được thăng làm đại quan tam phẩm, đã vào bộ Lễ, thuyền quan của ông có thể đi thẳng đến bến Tây Hải rồi.

Đang vào mùa xuân, cành lá liễu xanh biếc rủ bóng bên bờ sông Tây Hải, khí hậu rất mát mẻ, trong lành. Hôm nay tiết trời mùa xuân rất đẹp, nắng chiếu khắp nơi, thỉnh thoảng lại có một đám mây bay qua như tô điểm thêm cho cảnh sắc đơn điệu của bầu trời. Công nhân đi lại trên bến sông đã phải cởi áo bông từ sớm, hôm nay cũng không thể mặc áo kép, mà chỉ mặc một áo mỏng, trên đầu mồ hôi mồ kê nhẽ nhại.

Thuyền quan của Vinh tam gia hôm nay đã đến bến Tây Hải, theo lịch trình sắp xếp thì đến giờ Tị sẽ cập bến. Phía trước là thuyền của bộ Lại, bộ Hình, hoặc là thuyền của phủ nội vụ hoặc là thuyền chở nhân vật quan trọng đang đem lệnh của Hoàng thượng về cung.

Hôm nay Vinh tam gia rất may mắn vì buổi trưa mà có thể đã cập bến trước tiên. Phủ Vinh Quốc Công cho kiệu đến đón Vinh tam gia, xe ngựa cũng đã đợi trên bờ rất lâu rồi. Khi thuyền của Vinh tam gia cập bến, trên cột buồm hiện rõ chữ “Vinh” để bảo cho người nhà biết mà mau ra đón.

Người đi đầu ra đón họ là Vinh Đạt, người quản sự ngoại viện do An Quốc Công sắp xếp, Vinh Đạt là cái tên mà An Quốc Công đặc biệt đặt cho ông, cũng là quản sự được coi trọng nhất của An Quốc Công. Lần này Vinh Đạt đích thân ra đón Vinh tam gia, khiến Vinh tam gia cũng cảm thấy vinh dự, thở phào nhẹ nhõm. Cha ngài cuối cùng đã xem trọng ngài rồi.

Vinh Đạt đưa tay ra để Vinh tam gia dựa vào tay ông bước qua tấm ván và đứng vững trên bờ.

Phía sau Vinh tam gia còn có hai người nữa đều đội mũ che mặt, xung quanh mũ còn có viền lưới trắng dài. Bên đò Tây Hải vốn là nơi phức tạp, gia quyến nữ cao quý đều phải đội loại mũ che mặt này.

Vinh Đạt không cần nhìn cũng biết hai vị đó là tam phu nhân Thôi Thị và lục tiểu thư.

Nha hoàn và bà già giúp việc mà Vinh Đạt dẫn tới vội vàng bước đến đỡ hai mẹ con A Vu, nhưng nha hoàn ở bên cạnh hai vị này còn nhanh tay nhanh mắt hơn, đứng chắn tạo thành một khoảng cách giữa bọn họ.

Khi Thôi Thị bước lên bờ ổn định rồi thì một cô nương dáng vóc cao ráo, thưốt tha được một nha hoàn xinh đẹp mặc áo màu tím dìu bước lên tấm ván.

Bà già, nha hoàn đứng bên cạnh đều chăm chú nhìn theo từng cử động của nàng, họ thấy cô nương này bước đi vô cùng đẹp, rõ ràng là bước trên tấm ván nhưng lại giống như mỹ nữ trong tranh đang rẽ hoa bước ra ngoài vậy.

Cũng có người ngân ngơ nhìn bàn tay ngọc ngà mà cô nương đó để trong tay của nha hoàn. Bàn tay trắng nõn, từng ngón tay thon dài như búp măng mới nhú mùa xuân, nhìn chỉ muốn cắn một miếng. Trên những ngón tay ấy, phần móng màu hồng bóng mịn, sạch sẽ, hơi cong lên như ánh trăng non, đó là bộ móng tay đẹp nhất họ từng thấy. Bao nhiêu người nhuộm móng tay các màu như hoa bóng nước, để trước đôi tay này cũng tự nhiên mờ nhạt.

Cũng có người chỉ nhìn xiêm y của nàng. Mùa này thường mặc lộn xộn, có người mặc áo bông, có người mặc áo kép, cũng có người mặc áo đơn.

Nhưng xiêm y của cô nương ấy trông không giống xa tanh, cũng không giống gấm mà sáng bóng hơn cả gấm. Màu sắc cũng tươi sáng, màu xanh ngọc điểm thêm màu hồng, các cửa hiệu trong kinh thành này chưa từng bán loại vải có màu sắc tươi mới đặc biệt như vậy.

Người đi lại trên bến từ xa đã dừng chân ngắm nhìn người đi trên tấm ván vào bờ, một số gia quyến đang chuẩn bị lên thuyền và người đi tiễn cũng chỉ trỏ, bàn luận. Đã có người nhận ra ký hiệu trên kiệu của phủ An Quốc Công, liền bước đến chào hỏi, những gia quyến nữ phía sau thì rướn cổ lên nhìn đoàn người nhà Thôi Thị, dường như muốn hỏi nguồn gốc trang phục họ mặc trên người.

Bỗng chốc gia đình nhà Vinh tam gia tự nhiên trở thành tiêu điểm của mọi người.

Trên bờ, lại có đoàn người đưa tiễn khác, một vài con tuấn mã đi đầu, ngồi trên lưng ngựa là công tử trẻ tuổi. Nếu A Vụ nhìn thấy thì chắc chắn có thể nhận ra một người trong số đó, không ai khác, đó chính là Nội các thủ phủ Đường Tấn Sơn nhị công tử - Đường Du - Đường Tú Cẩn mà mấy năm rồi nàng không gặp.

Đường Tú Cẩn đã đỗ khoa trường, được Thánh thượng ban chức thám hoa. Đám người đi phía sau đều thực sự tiếc cho chàng, vì chàng có thể đỗ trạng nguyên, nhưng quan chủ khảo năm nay đã tiến cử ba người, ngoài chàng trai Đường Tú Cẩn trẻ tuổi tuấn tú thì còn có hai người nữa tuổi cũng không còn trẻ, tướng mạo vừa thấp lùn, lại thô kệch xấu xí. Khi vào cung gặp Thánh thượng, Long Khánh Đế vô cùng băn khoăn, không muốn chọn người mặt đen làm thám hoa nên Đường Tú Cẩn đã phải chịu ám ức là như thế.

Từ trước đến nay, tiến sĩ và đệ hậu đều có lễ mừng long trọng, trong đó tiệc tổ chức cho Thám hoa lại chẳng ra gì. Hoàng đế đích thân chọn hai người

trẻ tuổi, tuấn tú nhất trong bảng tiến sĩ đó làm thám hoa sứ, đi dạo ở vườn hoa, hái hoa đẹp, thế nên mới có câu thơ “Nhất nhật khán tận Trường An hoa^[1]”. Mặc dù triều Đại Hạ không mở tiệc cho thám hoa nữa, nhưng ba người đỗ đầu đi diễu hành thì ít nhất cũng phải có người tài mạo song toàn, mà từ xưa đến nay, chọn thám hoa đều là người tuấn tú cả.

[1]. *Nhất nhật khán tận Trường An hoa: Có nghĩa là một ngày xem hết cả hoa của Trường An.*

Trong thư Đường Âm viết cho A Vụ cũng nhắc đến chuyện của Đường Tú Cẩn, nói rằng ca ca của tỷ ấy được chọn làm thám hoa, đồng thời đính hôn với Cố Tích Huệ của Vệ Quốc Công gia.

Đường Tú Cẩn bấy giờ nhậm chức ở Viện Hàn Lâm, lần đầu đến bến sông Tây Hải là tiễn bạn đi Giang Nam. Đoàn người ngựa đi thành một hàng dừng bước trước đầu bến sông, ánh mắt bị thu hút bởi đoàn gia quyến nữ đang đi phía dưới.

Mặc dù họ biết nhìn như vậy là không hay cho lắm, nhưng người trẻ tuổi thường mến mộ cái đẹp, đó cũng là chuyện thường tình. Thế nên tất cả đều gần như nín thở, chỉ mong có một con gió mạnh thổi đến lật tung chiếc mũ che mặt của cô nương xuống để họ có thể trông rõ dung nhan của nàng.

Quả nhiên có một cơn gió nhẹ thổi qua, lúc này ngay cả mũi ngựa cũng không phì phò thở nữa. Cơn gió thổi qua tưởng như sẽ thổi mang che mặt lên một chút, nhưng gió lại như cõi tình trêu đùa, chỉ khẽ lướt qua làm gó áo giống lụa mà không phải lụa của cô nương đó khẽ tung lên, để lộ dây lạc tứ^[1] kết tua rua màu phấn hồng. Trên dây còn thắt một quả cầu nạm vàng rỗng nhỏ óng ánh, cứ khi gió thổi đến là quả cầu đó lại phát ra tiếng kêu vui tai.

[1]. *Lạc tứ: Một món đồ trang sức dạng lưới của các cô nương thời cổ đại.*

Tiếng chuông vui tai ấy dường như cũng làm rung rinh trái tim mấy chàng trai trẻ. Cho đến khi đoàn gia quyến nữ đó lên xe rời đi, tim họ vẫn hướng theo tiếng chuông, trong mắt như vẫn còn vạt áo đó.

Người ta vẫn nói “thư trung tự hữu nhan như ngọc^[1]”, Đường Tú Cẩn đọc sách nhiều mà vẫn chưa đọc được “nhan như ngọc” của mình, sau này đính hôn rồi, Cố Tích Huệ lại là một trong hai mỹ nữ kinh thành tài sắc vẹn toàn nên Đường Tú Cẩn kính trọng cô, trong mắt không hề có người nào khác.

[1]. *Thư trung tự hữu nhan như ngọc có nghĩa là trong sách có người con gái nhan sắc như châu ngọc. (Ý muốn nói rằng việc đọc sách cũng khiến người ta say mê như nhìn người con gái đẹp.)*

Nhưng không ngờ hôm nay, trong khoảnh khắc này, vật áo ấy, tiếng chuông lanh lảnh ấy, bóng hình ấy không dự báo trước cứ thế dâng lên nỗi mong chờ thầm kín sâu thẳm trong lòng mà chàng nghĩ là sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời mình.

Đoàn người nhà Vinh tam gia được Vinh Đạt tiễn vào đến cửa ngách của phủ An Quốc Công, rồi xe ngựa cứ thế chạy đến Thùy Hoa môn.

Vinh tam gia chưa đáp thuyền lên bờ đã phái người đến bộ Lại đưa lệnh bài, đợi Thánh thượng triệu kiến. Việc trong triều bận rộn, không phải vị quan nào hồi nhiệm cũng được diện kiến Thánh thượng, còn Vinh tam gia được thông báo rằng ngày kia sẽ lên triều, thế đã là ân điển của Thánh thượng rồi.

Lão thái thái đang ở thượng phòng thì Vinh tam gia dẫn Thôi Thị và A Vụ bước vào, cởi áo choàng xong, ba người họ cung kính dập đầu bái lạy An Quốc Công và lão thái thái.

“Cha, mẹ, đứa con bất hiếu đã trở về rồi!” Trong giọng nói của Vinh tam gia có chút nghẹn ngào, tình cảm của một người con phương xa được trở về quê nhà bất kể là thật hay giả thì Vinh tam gia cũng cư xử rất đúng mực.

“Đứng dậy đi!” An Quốc Công nói.

Người hầu bên cạnh vội vàng đỡ ba người dậy.

Vinh tam gia trông già hơn một chút, ánh đường đã có nếp nhăn, nhưng lại uy nghiêm, mấy người hầu coi thường tam phòng thì giờ đã cảm nhận được sự oai phong của một quan lớn tam phẩm trong triều.

An Quốc Công cảm thấy rất vui.

Còn lão thái thái thì bĩu môi, mấy năm qua, bà ta không thể nói mấy lời nịnh hót hay giả tạo, tính bà ta vẫn không thay đổi, chỉ có nếp nhăn ở hai khóm miệng là sâu hơn, vẻ tàn ác càng thể hiện rõ, cả người toát lên vẻ già nua. Người ta thường nói người càng già trông càng hiền từ, nhưng ta lại không thể cảm nhận được điều đó ở lão thái thái. Nếu nhìn bà ta vào ban đêm thì còn thấy đáng sợ hơn nữa là khác.

Đại phu nhân và nhị phu nhân hai năm qua trông cũng già đi.

Đại phu nhân mặc chiếc váy mảnh diện màu tím và áo bối tử^[1] hoa màu tương, nếp nhăn trên khóm mắt tăng lên không ít, tỏ rõ sự mệt mỏi, nhưng khuôn mặt tròn xoe đó vẫn còn mang dáng vẻ hiền lành.

[1]. Áo bối tử: Một loại trang phục truyền thống của dân tộc Hán. Đây là loại áo có cổ đan chéo, ống tay dài và rộng, thân áo dài xuống gần đến mắt cá chân, vạt áo được xẻ ở hai bên sườn.

Nhị phu nhân mặc chiếc áo bối tử màu xanh ngọc thêu hoa sen viền vàng cành sen, phía dưới là chiếc váy xếp nếp màu hồng. Trông bà mặc thì đẹp, nhưng gương mặt gầy gò quá đỗi khiến người khác cảm thấy kỳ quặc, lớn tuổi mà còn mặc như vậy, chẳng lẽ không nghĩ con gái bà ta sắp đến tuổi lấy chồng rồi ư?

Vinh Tứ và Vinh Ngũ đứng bên cạnh đại phu nhân và nhị phu nhân trông rất ra dáng tiểu thư.

Vinh Tứ mặc chiếc váy màu hồng tím tôn lên làn da trắng sáng, trên tóc

cô ta cài rất nhiều trâm vàng, cổ đeo chiếc khóa hình kỳ lân với chuỗi ngọc hình hoa hướng dương nặng ít nhất ba bốn lạng, cổ tay đeo ba cái vòng vàng, A Vụ bắn khoan không biết có phải cô ta đã lấy tất cả các trang sức đeo lên người không, trông chẳng khác nào “kim nữ”.

Vinh Ngũ và Vinh Tú cao gần như nhau nhưng Vinh Ngũ có dáng vóc thanh mảnh, gương mặt thanh tú, diễm lệ hơn, một viên ngọc to như móng tay cái rủ trước trán khiến người ta phải chăm chú ngắm nhìn. Ở Vinh Ngũ toát lên vẻ đài các của một trong hai cô gái xinh đẹp nhất kinh thành, chỉ với bộ xiêm y hơi cũ màu vàng nhạt nhưng khi được khoác lên người cô ta thì trông quý phái như hoàng phi.

Trong lúc Thôi Thị và A Vụ nhìn ba người họ thì bọn họ cũng nhìn lại Thôi Thị và nàng.

Hai năm qua, Thôi Thị sống rất thoái mái, vui vẻ nên vóc người đã dày dà hơn, khác hẳn so với sắc mặt vỏ vàng, tiêu tụy khi còn ở kinh thành. Ở bà toát lên vẻ quý phái, phúc hậu, nhìn có thể đoán là sống rất hạnh phúc. Tuy không trang điểm nhiều nhưng trang phục bà mặc là loại lụa thượng hạng, chiếc vòng vàng đeo trên tay tuy không to nặng nhưng được khắc trạm tinh xảo, có khi công làm còn đắt hơn giá trị của chiếc vòng, điều này khiến nhi phu nhân thầm ghen tị.

Đại phu nhân thì phương phi béo tốt, chẳng so làm gì.

Dáng vẻ Thôi Thị thế này là chuyện mà mọi người có thể đoán được. Vừa không bị mẹ chồng và các chị dâu già vò vừa được chồng yêu thương, lại có con gái, con trai ngoan ngoãn, hiếu thuận, đương nhiên bà sống rất thoái mái rồi.

Nhưng A Vụ mới thực sự làm cho mọi người kinh ngạc.

Lúc rời kinh thành, A Vu chỉ mới là cô nhóc thấp lùn, tuy hơn mười tuổi nhưng cũng chỉ giống như cô bé búp bê mõm mím, đáng yêu, dù có xinh xắn đến mấy thì người ta cũng đủ ngoái lại nhìn mà thôi.

Còn A Vu bây giờ hoàn toàn khác hẳn.

Vinh Tú vò chiếc khăn trong tay, hận không thể xé nát nó. Vinh Ngũ thì vô cùng ngạc nhiên.

A Vu mặc bộ trang phục làm từ lụa có màu xanh ngọc dịu nhẹ, đây là loại vải nhuộm màu mới nhất do chính phường nhuộm nhà nàng mới mở ở Giang Tô làm ra. Tuy kiểu dáng bình thường, nhưng vì màu sắc và đường may tinh tế nên khi nàng khoác vào người thì trông vô cùng kiều diễm. A Vu chỉ cài một chiếc trâm ngọc hình bông hoa đơn giản trên tóc, ngoài ra không có bất cứ món đồ trang sức nào, nhưng cách trang điểm như vậy lại đẹp hơn bất cứ đồ trang sức quý giá nào. Trông nàng chẳng khác nào đóa phù dung ngậm sương được tạo hóa tỉ mỉ điêu khắc, không nhuốm chút bụi trần, thật có thể ví nhan sắc này như “chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt hẹn”.

Các cô nương ở tuổi lên mười đã bắt đầu trở nên thon thả, cũng có nghĩa là sắp trở thành thiếu nữ. Thời gian khiến con người ta thay đổi. Các cô nương ở triều Đại Hạ thường dậy thì lúc mười lăm, mười sáu tuổi nếu là con nhà nghèo; còn các tiểu thư quý tộc từ nhỏ được ăn uống đầy đủ, bồi dưỡng nên có thể dậy thì từ lúc mười một, mười hai tuổi.

Sau khi đến Giang Châu, năm mươi ba tuổi A Vu bắt đầu dậy thì, lớn nhanh như thổi, đứng cùng Vinh Tú, Vinh Ngũ cũng cao gần bằng bọn họ.

Điều khiến mọi người bất ngờ nhất, và ngay cả bản thân A Vu cũng bất ngờ là khi bước vào tuổi dậy thì nàng lại trở nên cực kỳ xinh đẹp. Có lần nàng cũng phải sững sờ khi vô tình nhìn vào gương.

Thực ra, các cô nương xinh đẹp như Cố Tích Huệ, Vinh Ngũ đã là rất hạnh phúc và may mắn rồi. Trong số tiểu thư quyền quý ở kinh thành, người có sắc đẹp như vậy không nhiều. Với vẻ đẹp ấy, mọi người thường ngưỡng mộ, khen ngợi, đến tuổi thành thân sẽ rất thuận lợi. Khi xuất giá, trong đêm động phòng, phu quân vén mạng che mặt lên chắc chắn sẽ rất vui, khi phu quân hài lòng thì cuộc đời sau này sẽ được sung sướng, thuận lợi.

Nhưng vẻ đẹp của A Vu lại trở thành mối họa. May mà cha nàng giờ đã là quan trong triều đình, lại có tổ phụ là An Quốc Công, thế nên người nào có suy nghĩ không an phận cũng phải cân nhắc chút ít. Tuy nhiên, trong kinh thành có hàng nghìn gia đình quý tộc, Lễ bộ Thị lang cũng chẳng phải chức quan to, chỉ cần có người nói xấu một vài câu là có thể bị giáng chức ngay. Hiện giờ phủ An Quốc Công cũng dần suy thoái, đừng nói bảo vệ được A Vu, chỉ cần họ không đem A Vu gả cho gia đình nào đó để tạo mối quan hệ cũng là có lương tâm rồi.

Vì gương mặt này mà khi ở Giang Tô, dù ở trong nhà nàng cũng phải đeo mạng che mặt, lúc rảnh rỗi cũng hiếm khi ra ngoài. Khi A Vu cùng Vinh tam gia và Thôi Thị đứng dậy, An Quốc Công, lão thái thái, đại phu nhân, nhị phu nhân và tất cả kẻ hầu người hạ bỗng im lặng.

An Quốc Công nhìn A Vu với ánh mắt phức tạp, nhưng rất nhanh đã kìm lại vẻ ngạc nhiên, ngài hỏi han vài câu về tình hình đi đường của Vinh tam gia, sau đó nói: “Chuyến đi này chắc chắn và lăm, mẹ các con đã dặn đại tẩu cho người dọn dẹp sạch sẽ khu nhà các con ở trước kia, hãy về nghỉ ngơi đi rồi chúng ta nói chuyện sau.”

A Vu cùng Thôi Thị bước vào khu nhà mình đã từng sống cách đây vài năm, và bỗng cảm thấy rất chật chội. Kinh thành tắc đất tắc vàng, mua được một nơi như thế này đã là tốt lắm rồi, nhưng so với chỗ của họ ở Giang Nam

thì khu nhà nhỏ hẹp này khiến Thôi Thị và A Vụ không quen lăm, thậm chí Tử Phiến và Tử Trụy cũng thấy không quen.

Hai nha hoàn hạng hai mà A Vụ mua từ Giang Nam về lúc trên đường đi thì tút tít nói chuyện, băn khoăn không biết phủ Quốc Công tráng lệ thế nào, khi bước vào phủ, họ mới thấy không bằng chõ ở Giang Nam, thậm chí khu nhà dành cho vị quan bình thường ở đó cũng rộng rãi hơn ở đây.

Ở Giang Nam, có cả hậu viện rộng lớn dành cho Thôi Thị, đại nha hoàn của A Vụ trở thành nha hoàn hạng một, Tử Phiến và Tử Trụy nghiêm nhiên trở thành nha hoàn hạng một, mỗi tháng được nhận một lạng bạc tiền lương, vì Thôi Thị chỉ mong họ có thể hầu hạ cô chủ ngày càng tận tụy. Thôi Thị còn mua thêm cho A Vụ hai nha hoàn, đầy tớ và bà nô bộc.

Từ Giang Nam trở về kinh, Thôi Thị đã dẫn theo tất cả bọn họ, tam phòng bây giờ còn có thêm đầy tớ do đại phu nhân bố trí nữa nên vô cùng chật chội. May mà đại nha hoàn là Tư Kỳ, Tư Họa của Thôi Thị đã được rèn luyện đâu ra đấy nên chỉ loáng cái đã sắp xếp khu nhà náo nhiệt như cái chợ thành một nơi gọn gàng, ngăn nắp, mười mấy con người ra ra vào vào không phát ra tiếng động.

Mấy người hầu do đại phu nhân phái đến vốn coi thường tam phòng, giờ thấy thế cũng bắt đầu chột dạ, nói năng bớt gắt gỏng hơn. Họ chỉ cần nhìn vào điểm này là biết tam phòng bây giờ không giống như xưa nữa, các quy tắc được thực hiện chẳng kém gì quy tắc của mấy thế gia nổi tiếng kinh thành.

Chiêu đánh rắn động cỏ, cộng thêm trò “giết gà dọa khỉ” của nha hoàn Tư Kỳ đã lập tức phát huy tác dụng lớn.

A Vụ được Tử Phiến, Tử Trụy hầu hạ trong phòng, nàng đang ngồi trên

chiếc giường nhỏ gần cửa sổ phía nam uống trà nóng. Nha hoàn xung quanh đi lại sắp xếp hành lý, thu dọn quần áo, đồ dùng. Họ lặng lẽ làm việc, không dám ảnh hưởng đến A Vu đang trầm ngâm suy tư.

A Vu rất hài lòng, thậm chí có phần đặc ý về cảnh tượng này.

Giang Nam từ xưa đã được coi là vùng đất phồn hoa, ngoài các gia đình lao động ra thì chuyện ăn mặc đi lại của các thế gia ở đó không kém gì kinh thành. Chính bản thân A Vu đi Giang Nam mới biết, Quận chúa Khang Ninh năm đó đi Giang Nam nhưng cũng rất quê mùa, cục mịch.

Mấy người hầu A Vu đem từ Giang Nam về đều có tài riêng, nhân tài này không đến nỗi trãm dãm mới chọn được một, nhưng ít nhất cũng mười dãm mới chọn được một. Nha hoàn hầu hạ bên cạnh Thôi Thị là Tư Thư và Tư Họa đều đã lớn tuổi, A Vu thấy họ không có tài cán gì, chỉ được lòng trung thành. Nàng đã từng khuyên Thôi Thị khéo léo đuổi họ, cho họ đi lấy chồng hoặc gả cho quản sự, như vậy sẽ tốt hơn cho họ.

Tư Kỳ, Tư Cầm là nha hoàn A Vu mua ở Giang Nam cho Thôi Thị, nàng biết Thôi Thị không rành việc dạy dỗ người hầu nên đã bỏ ra một món tiền lớn, lại nhờ mối quan hệ của Vinh tam gia để mời một ma ma rất giỏi về chuyên dạy bảo cho bốn người Tư Kỳ, Tư Cầm, Tử Phiến, Tử Trụy.

Ngoài ra, nha hoàn hạng hai, đầy tớ, bà nô bộc đều có lai lịch rất đặc biệt. Nha Bà Hành ở Giang Nam giờ đã trở thành một nơi chuyên đào tạo nha hoàn, bà già nô bộc với quy mô lớn, những người như vậy khi mua về rất được việc.

Tư Kỳ, Tư Cầm cũng xuất thân từ nơi như vậy, họ lại được ma ma dạy dỗ đặc biệt nên rất có năng lực và trách nhiệm. Người khác thấy tam phòng như thế, chỉ nghĩ người hầu mua từ Giang Nam về thật lợi hại mà đâu biết

rằng để mua được mười mấy người này đã phải tốn không dưới một nghìn lạng.

Nhưng hôm nay A Vu cảm thấy số tiền này rất đáng.

Tử Phiến, Tử Trụy giúp A Vu thay trang phục hơi cũ nhưng rất mềm, sau đó chải tóc và tết bím cho nàng. Họ đổi cho nàng một đôi giày màu hồng thêu bông sen vàng đế mềm, ra hiệu cho Đồng Quán đến bóp chân cho A Vu, sau đó mới lặng lẽ lui ra ngoài.

Tử Phiến và Tử Trụy trở về phòng thì có hai tiểu nha hoàn lập tức bưng nước tới.

“Tỷ tỷ vất vả rồi, nước này đã nhỏ tinh dầu hoa hồng, tỷ tỷ rửa mặt đi.” Tiểu nha hoàn Thúy Linh vắt khăn đưa cho Tử Phiến.

Tử Trụy cũng ngồi xuống bên cạnh, tiểu nha hoàn Thúy Lung cũng vắt khăn đưa cho thị, nhưng trong chậu này không phải tinh dầu hoa hồng, mà là tinh dầu hoa nhài.

“Tỷ tỷ, khu nhà này chật thật đây, hai tỷ tỷ còn phải dùng chung một phòng, thế mà cũng gọi là phủ Quốc Công!” Thúy Linh năm nay mới mười tuổi, cậy mình còn nhỏ, lại được Tử Phiến dung túng nên nói năng có chút tự do.

“Nói nhảm gì thế? Đây là kinh thành, có chỗ đứng là tốt lắm rồi. Đừng có nhìn ngắn như vậy, mấy cô quen sống ở Giang Nam rộng rãi, nhưng khi đến kinh thành, có tiền cũng không mua được căn phòng thế này đâu.” Tử Phiến uống ngum trà do Thúy Linh đem tới. “Mỗi năm miệng mười, nói nhăng nói cuội, không sợ cắn vào lưỡi à! Đi đến chỗ Cung ma ma nhận hai mươi roi, cứ nói là ta bảo thế.”

Thúy Linh biết Tử Phiến rất giận, thường ngày thị gây họa lớn hơn thế này cũng chưa từng bị phạt hai mươi roi, thế nên thị không dám xin tha, cũng không dám nhìn Tử Trụy và Thúy Lung đang đứng bên cạnh, vội quỳ xuống nói: “Tỷ tỷ, Thúy Linh biết sai rồi!”

Nói xong câu này mới dám đứng lên đi nhận hình phạt.

Cung ma ma chính là người chuyên phụ trách dạy dỗ nha hoàn do A Vu mời từ Giang Nam đến, bây giờ bà đi theo hầu hạ A Vu và thực hiện các hình phạt trong hậu viện.

“Thúy Linh lại gây họa à, lần này bị phạt bao nhiêu roi?” Một nha hoàn khoảng mười ba, mười bốn tuổi rất xinh đẹp từ phòng Cung ma ma bước ra, thấy bộ dạng ủ rũ của Thúy Linh là biết thị lại bị Tử Phiến phạt.

“Hai mươi.”

Cung Vân nghe xong, lông mày nhướng cao. “Lần này gây họa gì mà Tử Phiến tỷ tỷ lại phạt muội vậy?”

Thúy Linh định mở miệng nói, Cung Vân vội vàng ngăn lại: “Vào phòng đi, ma ma cũng đang ở bên trong.”

Thúy Linh nghe Cung ma ma đang ở trong phòng thì chân đã mềm nhũn, ngoan ngoãn theo Cung Vân vào phòng, bị phạt rất lâu mới bước ra ngoài, lòng bàn tay sưng đỏ. Bà nô bộc, tiểu nha hoàn thân thiết với Thúy Linh tuy rất thương nhưng cũng chỉ giúp thị bôi thuốc, không dám lên tiếng hỏi nguyên do.

Trong phòng Tử Phiến và Tử Trụy, thấy Thúy Linh bị phạt, Tử Trụy cũng nói với Thúy Lung: “Ở đây không giống Giang Nam, đi ra ngoài cấm được gây rắc rối cho phu nhân và tiểu thư, cẩn thận cái miệng, nếu không

không chỉ bị phạt hai mươi roi đâu đây.”

Thúy Lung vội vàng gật đầu.

Không khí trong phòng mặc dù hơi nặng nề nhưng Thúy Lung đã hầu hạ Tử Trụy khá lâu, lại biết tính Tử Phiến nên được một thời gian, tính trẻ con lại nổi lên, thị hồn nhiên nói: “Tỷ tỷ, tiểu thư mấy hôm nay sao vậy, từ xa muội đã thấy sắc mặt của tiểu thư không được tốt lắm?”

Thúy Lung mặc dù cũng là nha hoàn của A Vu, nhưng A Vu có yêu cầu về nội quy trong phòng rất nghiêm, ai làm việc của người này, không có chuyện người làm việc này chạy sang làm việc khác, đặc biệt trước mặt chủ nhân tuyệt đối không được lấy lòng, nịnh hót, tránh sự ganh ghét, ghen tị lẫn nhau giữa các nô tỳ, vì bao nhiêu chuyện đều từ nguyên nhân này mà ra cả.

Thế nên, Thúy Lung không được lại gần hầu hạ A Vu, cũng không được phép đi lại trước mặt nàng. Ngay cả khi ở bên cạnh chủ nhân không có ai hầu hạ, nếu chủ nhân không lên tiếng gọi thì cũng không được phép lại gần. Do đó, Thúy Lung chỉ có thể đứng nhìn từ xa, có quan tâm thì cũng chỉ biết âm thầm hối han.

Thúy Lung không biết tâm tư của A Vu, nhưng Tử Phiến và Tử Trụy lại biết, hai người này đưa mắt nhìn nhau không nói. Tiểu thư của họ đã lớn, chuyện phiền muộn cũng theo đó mà tăng lên.

Cũng có lẽ vì thế mà Tử Phiến và Tử Trụy đều bắt đầu nhớ đến Giang Nam, cuộc sống hồi đó thật là thoải mái, dù Thúy Linh, Thúy Lung có nói sai một chút cũng không sao, nhưng giờ trở về phủ Quốc Công rồi thì không thể như thế được nữa.

Tử Phiến và Tử Trụy cùng A Vu lúc này đều nghĩ đến hai chữ: Gả chồng.

A Vu đã mười ba tuổi, chính là độ tuổi nhà gái bắt đầu tính chuyện định hôn. Từ lúc định hôn đến lúc thành thân, chuẩn bị các thủ tục cũng mất hơn nửa năm.

Các tiểu thư danh giá khi lấy chồng thường phải để cho nhà trai giục năm bảy lượt mới chịu, vì nhà mẹ đẻ muốn giữ họ ở lại. Ở nhà, các tiểu thư được chiều chuộng, tôn quý, nhưng khi gả đến nhà người khác, họ là dâu con nhà người ta, trên thì phải hầu hạ mẹ chồng, dưới thì phải chăm sóc đệ muội, giữa thì phải phục vụ chồng, người con dâu đứng giữa phải nín nhịn, phải lấy lòng vô cùng vất vả. Thê nên, nhà mẹ đẻ muốn giữ họ ở lại thêm, muốn bồi dưỡng thêm cho họ quy tắc, đến lúc gả chồng cũng phải từ mười lăm, mười sáu tuổi mới được.

Những thế gia bách niên hoặc thư hương môn đệ, gia đình cao quý thì càng coi trọng giáo dục con gái, các cô gái chưa đến mười tám tuổi thì chưa được xuất giá, mẹ họ nói rằng muốn họ ở lại để dạy các quy tắc, thực ra là không nỡ cho con lấy chồng sớm. Càng là khuê nữ con nhà quyền quý thì càng được tôn trọng.

Họ xuất giá muộn cũng được, nhưng phải đính hôn sớm vì qua giai đoạn đó thì người ta sẽ nghi ngờ không biết cô nương này có thói tật gì hay không.

Ở Giang Tô, nhìn vào hoàn cảnh của Vinh tam gia, cũng không ít phu nhân, thái thái muốn kết thân với Vinh phủ, nhưng Thôi Thị và Vinh tam gia sau khi bàn bạc đều không đồng ý. Vì Vinh tam gia biết mình sẽ trở về kinh thành, nếu gả chồng cho A Vu ở Giang Nam thì cách xa nhà quá, sau này mà chịu ấm ức, có muốn đến nhà mẹ kế lễ tâm sự cũng không dễ dàng. Thôi Thị thì càng không nỡ rời xa con gái, giờ đây, ngoài Vinh tam gia, A Vu chính là

người để bà dựa dẫm, nương tựa, không thể xa được.

Huống hồ, A Vụ bước vào tuổi dậy thì xinh đẹp thế này khiến Vinh tam gia càng lo lắng, sốt ruột. Chuyện thành thân cho con sớm muộn gì cũng phải thực hiện, vậy mà chẳng có gia đình nào ông cảm thấy hài lòng. Hai vợ chồng Vinh tam gia bàn bạc và quyết định về kinh thành rồi tính sau.

Nhưng tình hình ở phủ An Quốc Công thế nào Vinh tam gia là người nắm rõ nhất, chuyện hôn sự của A Vụ càng quyết định sớm càng tốt, nếu không muộn sẽ sinh biến, có biến ắt có họa.

A Vụ cũng có dự định này. Lúc còn nhỏ nàng đã từng nghĩ rằng sau này được gả cho một gia đình làm quan thanh liêm, cao quý là tuyệt vời nhất. Kiểu gia đình như thế có nề nếp tốt, tuy chức vị không cao, nhưng nếu có Vinh tam gia quan tâm thì cuộc sống của nàng cũng dễ chịu, A Vụ tin là như vậy.

Nhưng bây giờ A Vụ lại buồn rầu vì gương mặt này, người có mắt nhìn một chút chưa chắc đã muốn lấy nàng. Lấy vợ về không thể giấu vợ trong nhà, nếu để A Vụ ra ngoài giao thiệp thì chẳng thích hợp chút nào. Dương nhiên, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thăng, ngoài lo cho chuyện hôn sự của mình, trong lòng nàng còn suy nghĩ về hôn sự của Vinh Tú, Vinh Ngũ, đây sẽ là biến số lớn nhất ở phủ An Quốc Công.

Vinh Tú năm nay đã mười sáu, hôn sự sớm muộn gì cũng phải tiến hành. Cô ta có dung mạo cũng được, chỉ kém ở phần xuất thân, còn phẩm hạnh thì người ngoài chỉ nhìn vài lần đâu hiểu rõ được, mà con gái khi đến tuổi lấy chồng cũng sẽ biểu hiện tốt hơn.

Vinh Tú khá kén chọn nên nhỉ phu nhân cũng chán, để mặc cô ta tự quyết, thế nên giờ đã mười bốn, mười lăm tuổi mà vẫn chưa có ai. Năm

ngoài, mẫu thân của nhị phu nhân qua đời, mặc dù bà là gái đã xuất giá, nhưng cũng coi như có hiếu, khi tính đến chuyện hôn sự cho Vinh Tú thì bà thoái thác vì còn phải để tang mẹ, không muốn ra khỏi nhà, khiến Vinh Tú bây giờ rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan. Năm đó, di nương của Vinh Tú “gây nêu tội”, nhị phu nhân nhàn cơ hội này muốn xem hai mẹ con họ giương mắt lên mà nhìn “gieo nhân nào, gặp quả ấy”.

Vinh Ngũ thì mùa hè năm nay tròn mười lăm tuổi, chuyện hôn sự vẫn chưa định đoạt. Khác với Vinh Tú, Vinh Ngũ không lo chuyện lấy chồng. Là con cháu đích tôn của phủ Quốc Công, lại có cha là An Quốc Công tương lai, bản thân còn tài mạo song toàn, là một trong hai tiểu thư xinh đẹp nhất kinh thành, người đến cầu hôn nhiều tới mức sắp giẫm mòn cả bậc cửa, đại phu nhân cũng không nhẹ nhõm chút nào. Chuyện hôn sự của Vinh Ngũ vẫn chưa định, mọi người đều có thể hiểu được lý do tại sao.

Có điều A Vu biết đại phu nhân không đến nỗi hoa mắt khi phải chọn lựa vì từ lâu bà ta đã có chủ ý về hôn sự của Vinh Ngũ, mà mắt bà ta luôn nhìn lên rất cao.

Hiện nay, các hoàng tử trong cung đều đã đến tuổi thành thân và chưa quyết định chọn chính phi. Trong bốn vị Hoàng tử là Tú, Ngũ, Lục, Thất thì Tú Hoàng tử năm nay đã hai mươi mốt tuổi nhưng vẫn chưa chọn được chính phi, Thất Hoàng tử nhỏ nhất cũng đã mười bảy tuổi rồi.

Các hoàng tử ở triều Đại Hạ phải chính thức thành thân, sau đó mới được xuất cung lập phủ, độ tuổi thành thân của họ cũng không cố định, Hoàng đế muốn giữ con bên mình thêm hai năm cũng được, hoặc không muốn giữ thì có thể tính ngay chuyện hôn sự cũng được.

Tuy nhiên, sống trong cấm cung không tiện chút nào, các Hoàng tử điện hạ là nhân vật có máu mặt ở bên ngoài, nhưng trong cung, nếu không được

vua cha sủng ái thì còn không oai phong bằng một viên đại thái giám. Do đó, các hoàng tử khi tới mươi lăm tuổi đều muốn nhanh chóng thành thân ra ngoài lập phủ.

Tứ Hoàng tử hai mươi mốt tuổi chưa thành thân được coi là hiện tượng hiếm có trong lịch sử, mươi lăm tuổi hắn đã rời khỏi cấm cung và chuyển vào Kỳ Vương phủ. Năm Tứ Hoàng tử mươi lăm tuổi, Long Khánh Đế cũng đã từng chọn chính phi cho hắn, đó chính là con gái cả của Vân Quý Tông giám.

Lễ thành thân tam thư lục phủ ở hoàng thất muôn xong cũng phải mất một năm. Nhưng vị cô nương đó có vẻ chán cuộc sống trần gian hay sao mà chỉ hơn một tháng từ khi thành chỉ ban xuống đã chết bất đắc kỳ tử.

Đối tượng được chọn làm con dâu cho hoàng thất, điều kiện đầu tiên là phải khỏe mạnh. Người được chọn chưa đến một tháng đã chết không rõ nguyên do, điều này làm cho người ta phải suy nghĩ. Hướng Quý phi và đương kim Hoàng hậu nhân cơ hội đó vội vàng tung tin Tứ Hoàng tử có mệnh khắc mẹ khắc vợ, thế nên hai mươi mốt tuổi hắn vẫn còn độc thân.

Mọi người đều nói con gái hoàng thất không lo chuyện xuất giá, con trai hoàng thất cũng không lo chuyện lấy vợ, nhưng Tứ Hoàng tử Sở Mậu thực sự cô đơn, lẻ loi, chuyện này A Vụ biết rõ nhất.

Khi sinh Sở Mậu, mẹ hắn là Tiên Hiếu Trinh hậu vì khó sinh mà qua đời; mươi tám tuổi hắn được định hôn, vương phi tương lai chưa đến một tháng đã lăn đùng ra chết. Hoàng hậu sau này của Sở Mậu cũng là người đoán mệnh, lúc hắn vừa lên ngôi thì hoàng hậu chết. Sở Mậu tiếp tục lập hoàng hậu, nhưng chưa đầy hai năm cũng chết. Mẫu phi của người con duy nhất của Sở Mậu hình như cũng chết vì khó sinh. A Vụ không còn nhớ rõ nữa, nhưng trong đầu có gì đó vụt qua, nàng nhất thời không nắm bắt được, chỉ cảm thấy đó là chuyện cực kỳ không tốt và cực kỳ quan trọng.

Có điều, A Vu biết rõ Sở Mậu đúng là có số “cô đơn, lẻ bóng”. Cái chết của mẫu hậu hắn và hai hoàng hậu chưa bàn đến nguyên nhân là do sức khỏe hay tinh thần phiền muộn, nhưng còn cô con gái cả của Vân Quý Tông giám kia thì đúng là chết rất oan khuất.

Một cô gái còn trẻ, tràn đầy sức sống mà bị chính cha đẻ ra tay giết chết, chỉ vì Vân Quý Tông giám không muốn bị buộc chung một dây với Tú Hoàng tử. Thái độ này đã đủ chứng tỏ sự cương quyết, đoạn tuyệt của ông ta. Các hoàng tử đều đã lớn, Long Khánh Đế lại chưa lập thái tử, hoàng tử nào cũng có cơ hội lên ngôi, đây chính thời điểm nhạy cảm, không thể đứng sai đội ngũ được.

Lúc này dù Tông giám không thể đốt lò nóng như Ngũ Hoàng tử - con của Hoàng hậu, hay Lục Hoàng tử - con của Hướng Quý phi, nhưng cũng tuyệt đối không thể đi đốt cái lò lạnh chết người như Tú Hoàng tử.

Chẳng phải vì Tú Hoàng tử có gì không tốt, con người hắn cực kỳ ưu tú, đáng tiếc là đầu thai nhầm người. Tiên Hiếu Trinh hậu có lẽ đã đắc tội lớn với Long Khánh Đế nên sau khi chết không được phụ táng ở lăng tẩm của hoàng thất, cho đến nay di cốt vẫn ở trong chùa Đại Nghiệp, một ngôi chùa của hoàng thất.

Sau khi hoàng hậu mất, Hoàng đế không cho phép thiên hạ để tang, lệnh cho muôn dân cứ việc cưới hỏi, vui chơi như bình thường, chính ngài còn mở đại tiệc ba ngày như đang ăn mừng, chưa đến một tháng sau đã lập hoàng hậu mới, chính là hoàng hậu bảy giờ.

Nguyên hậu đã như vậy thì Tú Hoàng tử thế nào trong mắt Long Khánh Đế cũng không cần phải nói nhiều. Hồi ấy từng có tin đồn rằng Sở Mậu không phải là con ruột của Long Khánh Đế, chữ “Trinh” trong danh hiệu Hiếu Trinh hậu mà Long Khánh Đế đặt là để châm chọc bà.

Đương nhiên, chuyện thật giả này không ai biết, A Vu từng ở trong cung nhưng chưa bao giờ nghe Trưởng Công chúa Phúc Huệ nói gì về Nguyên hậu. Nhưng xem thái độ của Trưởng Công chúa với Tú Hoàng tử thì A Vu có thể cảm nhận được tin đồn ấy là thật. Không có gió làm sao có sóng, không có lửa làm sao có khói!

Nói xa hơn là chuyện của Vân Quý Tông giám Dương Kính Bưu, nếu con gái ông ta được gả cho Tú Hoàng tử, cho dù quan hệ giữa nhạc phụ và hiền tê thế nào thì trong mắt người khác ông vẫn chính là người nhà của Tú Hoàng tử. Sau này đừng nói đến chuyện thăng quan phát tài, phong hầu báu tướng, có khi giữ được mạng sống cũng là vấn đề. Cuộc chiến trong triều đình thường là thắng làm vua thua làm giặc, mất đầu như bỡn, không phải là trò chơi.

Tú Hoàng tử Sở Mậu bây giờ mặc dù nhìn có vẻ không màng đến ngôi vị, nhưng hắn thực sự là cái gai trong mắt mọi người. Ba người con trước của Long Khánh Đế cũng đã mất, Tú Hoàng tử Sở Mậu vừa là con chính thất vừa là con trưởng, trong mắt một số kẻ bảo thủ, hắn lên làm thái tử là lẽ đương nhiên.

Nhưng theo ý của Long Khánh Đế thì chắc chắn Tú Hoàng tử không có hy vọng lên ngôi. Và nếu Ngũ Hoàng tử hoặc Lục Hoàng tử muốn kế vị một cách danh chính ngôn thuận thì bọn họ phải loại bỏ Tú Hoàng tử.

Dương Kính Bưu là Vân Quý Tông giám, một trong chín đại thần có chức quan cao nhất triều Đại Hạ, quan nhất phẩm thì cũng coi như là hoàng đế nhỏ ở vùng Vân Quý, hoàn toàn không cần cùng Tú Hoàng tử chơi cái trò đoạt ngôi cầm chắc phần thua.

Hy sinh một đứa con gái để đổi lấy sự bình yên cho cả gia đình và tương lai sau này, đó là tính toán có lợi nhất.

Nói nhiều về Tú Hoàng tử Sở Mậu như thế thực ra chỉ với một mục đích
khẳng định đại phu nhân chắc chắn cũng không chọn hắn. A Vụ thầm thở dài,
bà ta có nghĩ nát óc thì cũng chẳng ngờ được cái lò lạnh này mới là hoàng đế
tương lai!

Hiện nay, Ngũ Hoàng tử của Hoàng hậu mười chín tuổi, còn Lục Hoàng
tử của Hướng Quý phi mười tám tuổi, gần một năm nay họ đã truyền tin
muốn chọn chính phi, rồi cung lập phủ.

Mẫu phi của Thất Hoàng tử là người ở tiểu cung, có lẽ kiếp trước thắp
hương cầu Phật nhiều nên kiếp này mới sinh con rồng. Tuy vậy Thất Hoàng
tử cũng chẳng ra gì, không có hy vọng lên ngôi, nhưng dù sao cũng có lợi thế
hơn Tú Hoàng tử.

A Vụ còn nhớ, Vinh Ngũ được gả cho Lục Hoàng tử làm chính phi, sau
đó lên ngôi hoàng hậu, nhưng đáng tiếc không được hưởng phúc mấy ngày
thì bị chết dưới tay Sở Mậu,

A Vụ nghĩ đến đây thì lạnh toát cả người, phủ An Quốc Công này chẳng
phải là nơi tốt đẹp, nàng sẽ phải nghĩ cách thoát khỏi đây, đáng tiếc An Quốc
Công lại là cha ruột của Vinh tam gia, mối quan hệ này không dễ dứt bỏ. Thế
nên, so với hôn sự của nàng, A Vụ lo cho phủ An Quốc Công hơn.

A Vụ đang ngồi một mình trầm tư suy nghĩ thì Tử Phiến bung lư hương
bằng đồng mạ vàng có hoa văn hình đầu sư tử bước vào, có ý muốn bảo
Đồng Quán rời đi.

A Vụ hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Tiểu thư, nghe nói hôn sự của tú tiểu thư đã định rồi, cách đây nửa
tháng trước khi chúng ta lên đường về phủ.” Tử Phiến vừa nói vừa mở nắp lư
hương, lấy trong túi đeo bên mình ra một viên thuốc thơm mà A Vụ thích đặt

lên trên tấm vải chịu nhiệt.

A Vu “ồ” một tiếng rồi hỏi: “Định hôn với nhà nào vậy?” Mặc dù A Vu là người tương lai sống lại ở quá khứ, biết hầu hết các sự việc ở kiếp trước, nhưng vì Vinh Tú là người quá bình thường nên nàng đâu để ý đến, thế nên không thể nhớ nổi Vinh Tú đã được gả cho ai.

“Hình như là gả cho người bên nhà ngoại của lão thái thái, lấy con trai thứ của thế tử gia của phủ Kiến Ninh Hầu làm vợ lẽ.” Tử Phiến đem lư hương đặt lên trên chiếc ghế cao cách chỗ A Vu ngồi khoảng năm thước.

A Vu lấy tay day trán, có chút khổ sở. Mặc dù nàng không biết con trai thứ của thế tử gia đó là ai, nhưng Hầu phu nhân Mã Thị của phủ Kiến Ninh Hầu chính là tẩu tẩu của lão thái thái, hay cũng chính là di mẫu của đương kim Hoàng hậu. Nhà họ nhất định thuộc phe cánh của Ngũ Hoàng tử.

Giờ thì hay rồi, Vinh Ngũ định hôn thì riêng phủ An Quốc Công đã có hai phe phái tranh đấu nhau.

“Nghe nói hôn sự này là do lão thái thái sắp đặt.” Tử Phiến nói.

A Vu gật đầu, tỏ ý hiểu rõ. Dù thế nào thì Vinh Tú cũng là cháu gái của lão thái thái nên không thể để nhị phu nhân vùi dập được, hơn nữa lão thái thái luôn muôn có quan hệ thân thiết với Diên Hoàng hậu, gả Vinh Tú cho bên nhà ngoại sẽ khiến mối quan hệ này gần gũi hơn.

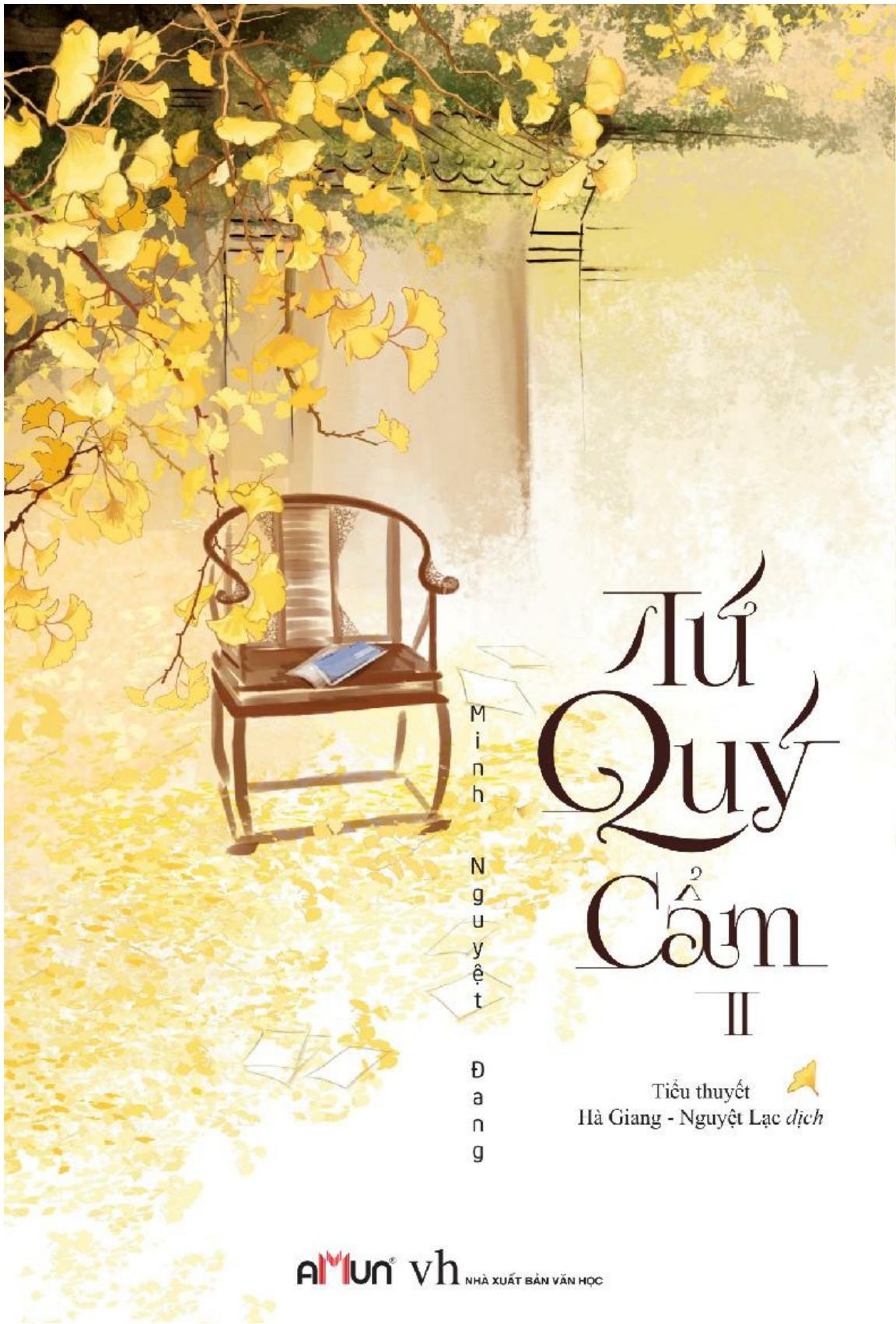
Mặc dù Vinh Tú chỉ là con vợ lẽ nhưng cũng là người tài mạo song toàn, lại có tỷ tỷ xuất sắc như Vinh Ngũ nên người khác cũng đánh giá cao cô ta. Huống hồ đối phương mặc dù là con thứ của thế tử gia Hầu phủ, nhưng tương lai chắc gì đã đoạt được chức tước gì, mà hắn tìm vợ lẽ nên cũng không thể kén chọn được.

“Tiểu thư, không biết đại phu nhân định gả ngũ tiểu thư cho nhà nào?”
Tử Phiến tò mò hỏi.

A Vụ không trả lời, chỉ nói: “Đúng rồi, vài hôm nữa người có thời gian
thì đến thăm Tử Nghiên đi.”

“Vâng. Tử Nghiên tỷ biết tiểu thư về, có lẽ đang đợi tin nhắn để vào phủ
thỉnh an tiểu thư.” Tử Phiến và Tử Nghiên từ nhỏ đã thân thiết với nhau, mặc
dù mấy năm không gặp nhưng thị rất nhớ tỷ ấy, không quên nói những lời tốt
đẹp dành cho Tử Nghiên trước mặt A Vụ.

Hồi đi Giang Tô, A Vụ dẫn theo cả Liễu Kinh Nương, để Tử Nghiên ở
kinh thành cùng Bành nhũ mẫu trông coi tiệm may. Mặc dù Tử Nghiên
không giỏi bằng Liễu Kinh Nương, nhưng đã được rèn luyện nhiều nên cũng
rất có tiếng tăm.

Tú Quý Câm

II

M
i
n
h

N
g
u
y
ệ
t

Đ
a
n
g

Tiểu thuyết
Hà Giang - Nguyệt Lạc dịch

AMUN® vh
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Chương 15

Rực rỡ gấm hoa âm thầm nở rộ

Ngày hôm sau, A Vụ theo Thôi Thị đến phòng lão thái thái thỉnh an. Lão thái thái nhìn thấy Thôi Thị và A Vụ, khuôn mặt lộ ra ý cười, ánh mắt cũng mang vẻ hiền từ hơn. “Toàn tỷ nhi mau lại đây nào, tứ tỷ và ngũ tỷ mấy năm qua rất nhớ con đấy. Giờ mấy tỷ muội con cũng đã lớn, sau này không còn nhiều thời gian ngồi nói chuyện với nhau nữa. Giờ con đã trở về, ba tỷ muội cũng nên thân thiết hơn, sau này xuất giá cũng cần phải giúp đỡ, ủng hộ nhau.”

Đại phu nhân cười híp mắt. “Người ngoài có thể thân thiết thế nào cũng không thể thân bằng người nhà được.”

Lời của đại phu nhân là muốn xóa bỏ hết mọi ân oán trước kia, phải xóa bỏ hết món nợ ân oán mới có thể bồi đắp tình cảm được.

Thấy đại phu nhân nhiệt tình như vậy, Thôi Thị hơi lo lắng, còn A Vụ thì nhìn thấu lòng dạ rắn độc của bà ta. Được lăm, mới chưa đến một ngày mà đã nghĩ ra chủ ý mới rồi.

Lão thái thái vẫn căm ghét Thôi Thị và A Vụ, nhưng bà ta cũng tiếc ché được, mặt không nhìn thấy ý cười nhưng cũng không cau có, khó chịu nữa.

“Tỷ muội các con đều đã lớn, tứ tỷ và ngũ tỷ bây giờ đều sống ở bên trong hoa viên, cảnh sắc mùa xuân rất đẹp, rất thích hợp cho độ tuổi của các con. Bá mẫu cũng đã cho người dọn dẹp một căn phòng cho con ở Vĩnh Điềm Cư phía sau Kỳ Hoa Viên, rất gần chỗ ngũ tỷ, lúc rảnh rỗi các con có

thể thêu thùa, nói chuyện cùng nhau.” Đại phu nhân tỏ ra hiền từ như muôn ôm A Vu vào lòng. Bà ta đâu biết rằng, ngay từ lúc đầu A Vu đã biết bà ta dùng thủ đoạn ép Vinh tam gia đi sứ.

Đại phu nhân luôn cho rằng hai phòng không có ân oán gì, nếu có thì là tam phòng nợ bọn họ, là Vinh Giới nợ Vinh Mân, hôm nay bà ta nhún nhường lấy lòng A Vu, cứ nghĩ rằng A Vu và Thôi Thị sẽ ngạc nhiên, cảm động rơi nước mắt mới phải.

A Vu mỉm cười, chấp nhận lời đề nghị của đại phu nhân. Gái lớn thường ở xa cha, các cô nương trong phủ một mình sống ở biệt viện đã thành thông lệ, đại phu nhân sắp xếp như vậy cũng là lẽ thường. Bất thường là bà ta thừa biết A Vu và Vinh tam gia cùng về phủ, tại sao lúc chuyển đồ đặc không trực tiếp cho người mang đồ của A Vu đến Vĩnh Điểm Cư ngay mà phải để đến bây giờ mới cho chuyển?

Có thể nói, đại phu nhân chỉ mới nảy ra chủ ý này khi nhìn thấy A Vu ngày hôm qua.

Từ thượng phòng của lão thái thái bước ra, đại phu nhân đã lập tức cho người đến giúp A Vu chuyển đồ. Vinh Tú, Vinh Ngũ cũng nhiệt tình mời A Vu đến hoa viên chơi.

Mới hai năm không gặp, Vinh Tú và Vinh Ngũ đã trưởng thành hơn rất nhiều, ít nhất thì Vinh Tú đã biết cát giấu thói đồ kỹ, ghen tức dâng lên trong mắt, mồm miệng đã biết giữ kín chuyện cho xứng với tiểu thư con nhà quyền quý.

Vinh Tú rửa tay trong chiếc chậu men sứ Thanh Hoa do một tiểu nha hoàn bưng đến, cầm chiếc bình có quai trên bàn trà rót nước nóng vào mấy chiếc cốc sứ trắng in hình chim hổ thước đậu trên cây. Đây là nghệ thuật trà

đạo đã có từ rất nhiều năm trước ở phương nam, nay thịnh hành trong kinh thành triều Đại Hạ, chú trọng bốn chữ: hòa, thanh, tĩnh, tịch.

Người đương thời uống trà viên, trà mạt nữa, cách đây mươi năm trước khi thành lập ra triều Đại Hạ, thái tổ chính thức ban thánh chỉ không cung tiến trà viên mà thay bằng trà lá (trà vụn). Cách pha trà lá này phát triển mươi năm trước ở phương nam, sau đó lan đến kinh thành, thay thế nghệ thuật thưởng thức trà của các triều đại trước.

Thấy Vinh Tú tự tin khoe nghệ thuật pha trà đạo, A Vu liền bưng chén nhấp một ngụm.

“Lục muội thấy trà này thế nào? Đây là trà Sư Phong Long Tĩnh từ phương nam gửi tới, sản lượng mỗi năm rất ít, dân thường không được thưởng thức đâu, loại trà này là lần trước dì của tỷ cho đấy!” Vinh Tú nói câu này khiến A Vu thay đổi hẳn án tượng ban đầu của mình. Lúc mới gặp Vinh Tú, trông cô ta xinh đẹp, nhẹ nhàng, ít nhất cũng được năm bảy phần của Vinh Ngũ, nhưng khi nghe câu này xong, A Vu mới thấy cô ta vẫn xốc nổi, hời hợt như ngày trước.

“Chuyện hứa hôn của tú tỷ, muội vẫn chưa kịp chúc mừng!” A Vu đặt cốc trà xuống, đứng dậy hai tay hành lễ, cúi người về phía Vinh Tú.

Mặt Vinh Tú bỗng vênh lên đầy đắc ý, vừa cười vừa kéo tay A Vu. “Tỷ muội chúng ta cần gì phải đa lễ như vậy chứ?”

Vinh Tú chưa đợi tới ống tay áo của A Vu thì đã bị nàng khéo léo tránh đi. Bây giờ tính tình của A Vu khá kỳ quái, ngay cả Thôi Thị cũng không được tùy tiện đụng vào nàng nữa.

A Vu ngồi xuống, Vinh Tú mời nàng trà. “Ngày trước còn chưa hiểu chuyện nên làm nhiều việc có lỗi với lục muội, muội tha thứ cho tỷ nhé. Giờ

tỷ muội chúng ta đều đã lớn, lại sắp mỗi người một nơi, đại bá mâu nói đúng, chúng ta phải giúp đỡ, ủng hộ nhau mới được.”

Lời này Vinh Tú nói rất hay, Vinh Ngũ cũng đứng dậy cầm cốc trà. A Vu giả bộ niềm nở uống, nhưng trong lòng thì thầm nhủ, lúc hai vị tỷ tỳ bảo giúp đỡ nhau, tuy nhìn nhau, nhưng ánh mắt lại không giao nhau, xem ra đều là muốn lấy lòng A Vu mà thôi.

Nhưng A Vu bây giờ thì có tài năng đức độ gì, có lợi gì cho họ chứ? Chẳng qua cũng chỉ có một gương mặt dùng để ra mắt những nhà quyền quý mà thôi. A Vu nghĩ, nàng phải nhanh chóng chặt phăng ý nghĩ lấy nàng ra để nịnh nọt, nhờ vả của bọn họ.

“Núi non vùng Giang Nam rất biết chăm sóc người, muội mới đi có hai năm mà dung nhan đã xinh đẹp như vậy khiến người khác phải ngưỡng mộ. Lục muội kể cho chúng ta nghe về tập tục văn hóa của Giang Nam đi, ta cũng muốn đến đó.” Vinh Ngũ hào hứng nói.

A Vu cũng cố tỏ ra thân thiết, chọn mấy tập tục đặc sắc của vùng Giang Nam kể cho họ nghe. Nàng có tư duy nhanh nhẹn, nói năng lưu loát nên cảnh đẹp của Giang Nam như đang trải ra trước mắt Vinh Tú, Vinh Ngũ.

Thực ra mặc dù ở Giang Nam khá lâu, nhưng A Vu ra ngoài không nhiều, sau đó lại sợ gặp phiền phức nên càng không muốn ra ngoài, nếu đi thì cũng chỉ cùng Thôi Thị đến chùa thắp hương mà thôi. Tất cả những hiểu biết của nàng về Giang Nam đều là nghe người ta kể lại.

Lần về kinh này, trong hành lý của A Vu đều là sách cổ. Vinh tam gia là học chính, những người ông giao thiệp đều là văn nhân nhã khách, đồ tặng cũng đa phần là sách cổ, tranh cổ, thế nên A Vu vô cùng sung sướng.

Cuối cùng, Vinh Tú, Vinh Ngũ đều bày tỏ niềm yêu thích với vẻ đẹp của

Giang Nam, tình cảm của ba người bạn họ cũng tựa như được uống chén trà nóng, dần thân mật hơn.

“Lục muội năm nay cũng không còn nhỏ nữa, ở Giang Nam, tam thẩm không đi coi mắt cho muội sao? Giang Nam đẹp như vậy, nếu như tỷ được ở đó thì mới cảm thấy không uống khi sống trên cõi đời này!” Vinh Ngũ thốt lên.

Lông mi A Vu hơi động đậy, ở phủ này, con người Vinh Ngũ cũng không đến nỗi nào, mặc dù có chút tâm tư riêng, nhưng cũng không đến nỗi quá ác độc. Cô ta khuyên A Vu ở lại Giang Nam chắc cũng không dễ dàng gì.

Vinh Tú nhìn Vinh Ngũ, nói: “Sao muội lại nghĩ vậy, Giang Nam có tốt thế nào cũng đâu thể bằng ở kinh thành? Huống hồ lục muội lại xinh đẹp thế này, mấy người ở Giang Nam đó liệu có xứng với lục muội nhà chúng ta không?” Vinh Tú định thân thiết nắm tay A Vu, nhưng nàng đã rút tay lại, ánh mắt cô ta lóe lên tia không vui, nhưng ngay lập tức mỉm cười, nói: “Theo tỷ thấy, với nhan sắc của lục muội thì ngay cả Hướng Quý phi cũng không bằng, chỉ có gia tộc quyền quý trong cung mới xứng với muội ấy thôi.”

Vinh Tú lại nói thêm. “Muội có biết không? Lần trước Hướng phi nương nương đi thăm người thân, những người ở đó, đặc biệt là các quý cô trong kinh thành, đều phải đỏ mắt nhìn. Nghe nói chỉ riêng hạt minh châu rủ giùa trán Hướng phi nương nương thôi đã to như hạt long nhãn rồi, giày của bà ấy cũng đính hạt dạ minh châu to như ngón tay cái, phát sáng lấp lánh. Ôi, những người như chúng ta mà được như thế thì mới không uống công sống trên đời này, ngũ muội thấy có đúng không?”

Vinh Ngũ do dự một lúc rồi mới gật đầu.

A Vu nhìn Vinh Tú rồi lại nhìn Vinh Ngũ, hai người này nghĩ nàng ở

Giang Nam chỉ lớn người mà không lớn não sao? A Vu vừa nghe Vinh Tú nói đã cảm thấy khó chịu, buồn nôn.

Xem ra, từ lão thái thái trở đi, tâm địa của những người trong phủ này đều đen như than. Long Khánh Đế là cậu ruột của A Vu, chỉ cần nghĩ đến dự định của lão thái thái và mấy người bọn họ thôi là nàng liền muốn lấy chân giẫm bẹp bà lão yêu tinh và đại phu nhân độc ác này.

Chưa nói đến việc Long Khánh Đế là cậu ruột của A Vu, chỉ tính độ tuổi của ngài thôi thì làm cha của nàng cũng đã là lớn rồi, huống hồ Long Khánh Đế mấy năm nay sức khỏe yếu kém, râu tóc bạc trắng, cảm giác phải già như An Quốc Công, một ông già sắp gần đất xa trời như thế mà bọn họ lại có ý nghĩ quái đản là đưa nàng vào hậu cung cho ông.

Dù nàng có gắng nhẫn nhịn thế nào cũng không nhịn được cục tức này, bèn lập tức đáp trả: “Ồ, thảo nào ngũ tỷ trì hoãn mãi mà vẫn chưa hứa hôn, không phải định vào cung tuyển tú đây chứ?”

Hoàng đế triều Đại Hạ cứ ba năm tuyển tú một lần, nhưng không phải cố định, ví như sau đời Long Khánh Đế thì không tuyển tú nữa. A Vu nhắc đến chuyện này là muốn mỉa mai Vinh Ngũ sao không tự tiến cung làm nương nương.

Vinh Ngũ nghe xong thì thay đổi sắc mặt.

“Theo muội thấy, từ tỷ đã ngưỡng mộ Quý phi nương nương như vậy thì nên hủy bỏ hôn sự, xin Hoàng hậu nương nương vào cung hầu hạ vua có phải tốt hơn không? Sau này muội cũng được nhờ cậy.” A Vu cười nói.

Vinh Tú, Vinh Ngũ không ngờ A Vu lại không nể mặt bọn họ, cay nghiệt chỉ trích, khiến bọn họ xấu hổ đến nỗi đỏ bừng mặt.

Thói quen đồi xử với những người nàng căm ghét luôn là: Đồi với người muốn hại bạn, bạn sẽ vùi dập cho chết. Đồi với những người chơi xấu bạn mà lại giả vờ tình nghĩa thân thiết thì bạn sẽ giả ngốc nghêch, ngô nghê, có gì nói đây.

“Muội uống trà đủ rồi, tú tỷ à, trà này của tỷ có lẽ không phải là loại Sư Phong Long Tinh đâu, có rất nhiều loại trà Long Tinh, đặc biệt là Long Tinh thượng phẩm ở Sư Phong, nhưng vì nổi tiếng nên có khi làm giả cũng nhiều. Nước trà Sư Phong Long Tinh màu xanh ngọc, thơm ngát như hoa lan, nhưng nước trà này của tỷ lại hơi vàng, mùi thơm nhàn nhạt, sau này người ta nói gì thì tỷ cũng đừng dễ tin quá.”

A Vụ chỉnh lại nếp nhăn trên váy, nho nhã hành lễ rồi bình thản rời đi.

Vinh Tú ở phía sau bức túc nghiến răng ken két.

Thực ra, không phải Kiến Ninh Hầu phu nhân lừa gạt Vinh Tú, mà bọn quan lại đã lừa gạt Hoàng đế. Loại trà Sư Phong Long Tinh thu hoạch trước Tết Thanh Minh là ngon nhất, trong đó chỉ có vài cây trà Long Tinh, sản lượng ít, gấp năm hạn hán thì sản lượng càng kém. Vì hiệu quả công việc, ai dám lấy loại trà tốt nhất cung tiến vua, nhỡ năm sau không có loại trà đó thì làm thế nào? Thế nên, quan lại đã mượn tiếng của trà Sư Phong Long Tinh để cung tiến các loại trà xung quanh. Hoàng đế ở xa, mà các chúa đất ở vùng đó là to nhất, thế nên các quan địa phương ở Giang Nam mới được hưởng một hai lạng trà Long Tinh chính hiệu.

A Vụ điềm nhiên bước đi, vì giờ nàng không còn muốn diễn kịch với Vinh Tú, Vinh Ngũ nữa. Chức vụ của Vinh tam gia càng cao thì tính khí của quân chúa sống bên trong A Vụ càng trỗi dậy mạnh mẽ.

Huống hồ sớm muộn cũng phải lột mặt nạ, giờ A Vụ chỉ đợi Tử Nghiên

đến thôi.

Hai hôm sau, Tử Phiến đến báo Tử Nghiên muốn vào bái kiến Thôi Thị và A Vu. A Vu đồng ý, Tử Phiến liền dẫn Tử Nghiên và con trai cô đến bái kiến Thôi Thị. Thôi Thị thấy đứa trẻ khóc khóc, bụ bãm thì thương Tử Nghiên còn trẻ mà đã là góa phụ liền lấy năm lượng bạc thưởng cho cô.

Tử Nghiên dập đầu cảm tạ rồi theo Tử Phiến đến Vĩnh Diêm Cư.

Khi Tử Nghiên bước vào, A Vu đang nắm nghiêng người, trong tay cầm một cuốn sách. Thấy Tử Nghiên bước vào, A Vu mới ngồi thẳng người dậy.

“Tử Nghiên tỷ!” A Vu gọi.

Nước mắt của Tử Nghiên cứ thế tuôn rơi, cô biết A Vu tùy tiện như thế trước mặt mình là vì nàng coi mình là người nhà, phảng phát tựa như mới hôm qua cô vẫn còn hầu hạ tiểu thư.

Tử Nghiên bước nhanh đến quỳ xuống đi giày cho A Vu.

“Tử Nghiên tỷ đừng làm vậy, dù gì bây giờ tỷ cũng là bà chủ mà!” A Vu cười.

“Nô tỳ mãi mãi là nô tỳ của tiểu thư.” Tử Nghiên lau nước mắt.

“Nhiều năm rồi mà cảm giác như vừa mới hôm qua, ta còn nhớ mới sáng sớm Tử Nghiên tỷ đã gọi ta dậy!” A Vu có chút xúc động.

“Vâng, nhưng bây giờ nô tỳ không nhận ra tiểu thư nữa. Tiểu thư lớn thật rồi.” Tử Nghiên nhìn A Vu, có chút sững sờ.

Cậu bé khóc khóc bị mẹ nhất thời bỏ quên bước đến kéo ống tay áo mẹ, giọng nghẹn nói: “Mẹ ơi, tiên nữ tỷ tỷ đây.”

Giọng trẻ con khép khín khiến mọi người có mặt đều bật cười. Tử Phiến vội lấy một vốc kẹo đúra cho cậu bé. “Cháu ngoan, đây là tiên nữ cô cô.”

Tử Nghiên vội kéo đúra bé lên trước. “Mau mau dập đầu lạy cô chủ đi con!”

Trước khi đến đây, Tử Nghiên đã cẩn dặn con nhiều lần, cậu bé là đúra trẻ thông minh nên ngoan ngoãn dập đầu bái lạy A Vu.

A Vu đỡ cậu bé đứng lên, lấy trong hầu bao ra hai nén vàng hình hổ lô cho cậu bé.

Thực ra, A Vu tiện tay thì thường thôi, chứ Tử Phiến đã bung ra một khay sơn màu đen mạ vàng, bên trên đặt hộp văn phòng tứ bảo khắc bằng ngọc và hai hộp sách.

“Tử Nghiên tỷ, giờ tỷ cũng không thiếu tiền nên ta tặng cho cậu bé hộp dụng cụ học tập và hai hộp sách này, mong là cậu bé giỏi giang hơn người, để sau này tỷ được nở mày nở mặt.” A Vu nói.

Tử Nghiên rất cảm kích, tâm nguyện duy nhất trong cuộc đời của cô là con trai học hành đàng hoàng, sau này đỗ tiến sĩ, thay đổi địa vị của gia đình.

Chủ và tớ ôn lại chuyện cũ một hồi, sau đó Tử Nghiên mới dám ngồi vào ghế, nhưng cũng chỉ dám ngồi ở mép ghế bọc nhung. Tử Nghiên lăn lộn trong kinh thành nhiều năm, biết giới quyền quý rất coi trọng quy tắc, mặc dù A Vu và cô trước kia từng là chủ tớ, nhưng nay cô lại đang giúp A Vu trông coi tiệm may thêu nên không dám cản rỡ.

Tử Nghiên dẫn theo một tiểu nha hoàn ôm túi vải. Tử Phiến nhận lấy túi vải rồi mang vào phòng, đây chính là sổ sách của Thôi Ký trong những năm

qua.

A Vụ để một bên không giở ra xem. “Tử Nghiên tỳ kẽ lại cho ta nghe tình hình ở kinh thành nhé!”

Tử Nghiên gật đầu, nói: “Trước đây, tiểu thư đã dặn rằng tiệm may trong kinh thành vẫn giữ nguyên trạng, không mở rộng nên chúng ta chỉ có thể trông vào những cửa hiệu quanh kinh thành. Sau đó, nô tỳ tìm thấy một nơi ở Tân Khẩu, là nơi quan trọng của chín nhánh sông, hàng hóa từ phương nam đến phương bắc đều phải đi qua Tân Khẩu, các thương lái đều hội tụ ở đây vô cùng náo nhiệt, bên dưới có Giang Nam, bên trên có kinh thành, tiệm may Thôi Tú muốn nổi tiếng khắp nơi thì phải kinh doanh trên đất đó, thế nên nô tỳ mở một tiệm ở Tân Khẩu. May mà tiểu thư đã phổ biến phương pháp dệt mới ở phương nam và đem các cuộn lụa nhuộm theo phương pháp mới đến nên tình hình sản phẩm ở cửa hiệu bây giờ là cung không đáp ứng nổi cầu.”

A Vụ gật đầu.

Tử Nghiên luôn muốn biểu hiện tốt trước A Vụ nên nói tiếp: “Tiểu thư dặn mở cửa hiệu ở ven tuyến đường tây bắc nên nô tỳ liền bảo đệ đệ đi tìm, hiện giờ ba tỉnh ở tây bắc đều có cửa hiệu của chúng ta, việc buôn bán rất thuận lợi.”

A Vụ lại gật đầu. Tình hình cụ thể thì nàng đã biết, nhưng vẫn muốn nghe Tử Nghiên nói, cũng là cho cô có cơ hội khoe công trạng. Nàng hỏi tiếp: “Vậy tiệm Thôi Tú ở kinh thành thế nào?”

Nhắc đến chuyện này, Tử Nghiên thực sự khâm phục tiểu thư sáng suốt hơn người. Nàng cho mở cửa hiệu ở Tân Khẩu, sau đó âm thầm phát triển rộng, lấy danh của phủ An Quốc Công, cộng với số bạc lớn bỏ ra để mở thêm

một chuỗi cửa hiệu khác nữa.

Thôi Ký trong kinh thành cho đến nay vẫn là một cửa hiệu nhỏ, kinh doanh nhỏ lẻ, sách lược do A Vụ và Liễu Kinh Nương đặt ra là bán những sản phẩm cao cấp nhất, người có tiền cũng chưa chắc đã mua được, nhưng tiệm lại rất đông khách, đến nỗi lượng việc của năm nay đã phải ba năm sau mới làm xong. Cũng có nghĩa là năm nay bạn đặt tiền mua thì ba năm sau mới được mặc một sản phẩm thêu của Thôi Ký.

Thôi Tú là hiệu may đặc biệt, cách thêu tỉ mỉ, hoàn chỉnh, điều tuyệt vời nhất là màu sắc lấp lánh của sản phẩm thêu - chỉ thêu khác nhau sẽ ánh lên màu sắc khác nhau và thay đổi theo ánh sáng, thể hiện các loại hoa văn khác nhau.

A Vụ cũng có một chiếc váy thêu Thôi Tú, nhưng vì nó quá rực rỡ, bắt mắt nên nàng không biết mặc thế nào.

Thôi Tú nổi tiếng như thế, nhưng lại chỉ buôn bán nhỏ, rất khiêm tốn, Tử Nghiên vẫn có thể trông nom được và cũng không có nhân vật lớn nào để ý đến tiệm này, thế nên Thôi Tú vẫn có thể bám rẽ được trong kinh thành phức tạp.

A Vụ nghe Tử Nghiên nói vậy thì yên tâm. Việc tranh đoạt ngôi vị sắp bước vào thời khắc quan trọng nhất, lúc đó tình hình trong kinh thành sẽ hỗn loạn, không có lợi cho thương gia, hơn nữa A Vụ còn biết tất cả tuyến đường mà Tú Hoàng tử đã khởi binh nên những tiệm may nàng mở ra đều tránh tuyến đường đó.

A Vụ lại cùng Tử Nghiên nói về dự định tương lai của Thôi Ký. Nàng nghe lời khuyên của Liễu Kinh Nương, nếu muốn Thôi Ký trở thành tiệm may lớn phát triển từ nam tới bắc thì phải chia chuỗi cửa hiệu thành ba cấp là

thượng lưu, trung lưu và hạ lưu.

Cửa hiệu Thôi Ký chủ yếu kinh doanh mặt hàng thêu, đối tượng là giới quyền quý, quan lại. Đây còn là cửa hàng độc quyền nghiên cứu chế tạo ra thuốc nhuộm và phương pháp dệt, vừa nhằm phục cho các thế gia và thương nhân giàu có vừa hướng tới đối tượng phổ thông với các loại vải như bông, gai, bố,... không bỏ qua bất cứ cách thu lợi nhuận nào.

Do đó, A Vụ không chỉ có cửa hiệu Thôi Ký, mà còn có Tú Quý Cầm và Đức Thắng Bố Trang. Từ năm Long Khánh Đế thứ hai mươi lăm khi A Vụ cứu Liễu Kinh Nương đến nay, chỉ trong vòng bốn năm, ba cửa hiệu này đã trở nên vô cùng hưng thịnh, dù không thể so sánh với sản phẩm thêu nổi tiếng ở Giang Nam.

Thôi Tú cũng dần dần có tiếng, trở thành sản phẩm quý hiếm và đắt tiền. Có điều chỉ có người dân biết, A Vụ bây giờ đã trở về kinh thành, nàng muôn các phu nhân trong kinh thành và cấm cung cũng biết đến sản phẩm này, nhưng việc này không chỉ cần sách lược, mà còn cần có may mắn và cơ hội.

A Vụ nói chuyện với Tử Nghiên thêm chút nữa rồi mới chuyển sang nói đến việc nàng quan tâm nhất hiện nay. “Vương Thị dạo này thế nào?”

Tim của Tử Nghiên đập dồn dập, cuối cùng tiểu thư cũng quyết định sử dụng quân cờ này. “Năm ngoái, Vương Thị đã sinh cho đại lão gia một đứa con trai, bây giờ ông ta rất cung chiều cô ta, trong một tháng thì có đến nửa tháng sống với Vương Thị, nô tỳ đoán có lẽ sắp không giấu được đại phu nhân nữa rồi.”

Trước khi đến Giang Nam, ngoài phó thác chuyện tiệm thêu may cho Tử Nghiên, nàng còn giao cho cô để ý đến Vương Thị, có thể giúp gì được thì giúp, che giấu được thì che giấu.

Kết quả là, trong việc quyến rũ đại lão gia, Vương Thị đã phát huy triệt để bản lĩnh của “Ngựa gầy Dương Châu”, và đại lão gia cũng thể hiện rất tốt thủ đoạn giấu giếm của ông ta với đại phu nhân, cho nên mấy năm qua không ai biết tung tích của Vương Thị. Cho dù đại phu nhân biết ông có gái bên ngoài thì tuyệt đối cũng không biết đó là Vương Thị.

Tử Nghiên rời khỏi phòng, A Vu gõ ngón tay búp măng ngọc ngà xuống bàn, do dự chưa đầy nửa khắc đã hạ quyết tâm, chuyện gì dứt khoát thì nên dứt khoát, tránh để hậu họa về sau.

Từ khi về kinh đô, Thôi Thị trở nên bận rộn hơn với việc tiếp đón khách khứa. Vinh tam gia là Lễ bộ Thị lang, ngoài các quan văn, ông cũng giao thiệp với một số gia đình vương tôn quý tộc, đến nỗi cứ cách vài hôm Thôi Thị lại ra ngoài gặp gỡ khách. Thôi Thị cũng rất lo cho tương lai của A Vu nên bà rất tích cực tìm hiểu nhà nào có công tử đang ở độ tuổi lấy vợ.

A Vu đã mách cho Thôi Thị rằng, ở kinh thành này không tìm đâu ra người nào hiểu rõ các gia đình vương tôn quý tộc như An Bình Hầu Kim gia nhị phu nhân La Thị.

Thôi Thị nghe con nói liền kết giao ngay với La nhị phu nhân. Bà ta chuyên ngồi lê đôi mách, chuyện gia đình nhà nào cũng muốn kể nên rất hợp với ý của Thôi Thị. Hai người dần dà trở nên thân thiết.

Một hôm, La nhị phu nhân tự nhiên đến thăm khiến Thôi Thị không phản ứng kịp. Ngoài gia đình thông gia, các phu nhân trong kinh thành trước khi đến thăm nhau thường gửi thư thông báo trước rồi mới đến, nếu không sẽ bị coi là mất lịch sự. Nhưng La nhị phu nhân lại chẳng để ý đến điều này, lại còn dẫn hai cô con gái theo.

A Vu chẳng cảm thấy ngạc nhiên chút nào, đừng nói đến La nhị phu

nhân, không chừng vài ngày nữa Hoàng nhị phu nhân, Lý tam phu nhân đều sẽ đến để tạo mối quan hệ thân thiết với Thôi Thị.

La nhị phu nhân đến thỉnh an lão thái thái trước, sau đó mới đến tam phòng. Tối qua, Thôi Thị cùng Vinh tam gia tâm sự, tình cảm đến khuya, sáng nay phải hầu lão thái dùng cơm, bây giờ về chợp mắt một lát, ai ngờ La nhị phu nhân đến nên bà lại phải lấy tinh thần đứng dậy tiếp đón.

“Muội muội không trách lão tỷ tỷ này làm phiền đây chứ?” La nhị phu nhân có khuôn mặt tròn xoe như cái mâm bạc, dáng mập mạp, môi mỏng như tờ giấy, lật lọng giỏi, có thiên phú nói không thành có.

Thôi Thị vội vàng mời La nhị phu nhân ngồi. “Đâu có, đâu có, mời khách quý đến còn không được nữa là!”

Hai cô con gái của La nhị phu nhân cũng bước đến hành lễ với Thôi Thị.

Thôi Thị khen họ xinh xắn, nho nhã rồi hỏi tuổi. Cô con gái cả là Kim Tam tiểu thư nhỏ nhẹ đáp: “Mười bốn ạ.” Cô con gái út cũng đáp: “Mười hai ạ.”

Thôi Thị liền thường cho họ mỗi cô hai nén vàng hình hoa hải đường, đây là quà A Vu chuẩn bị săn ở Giang Nam, nàng nói khi về kinh thành sẽ gặp tiểu bối nhiều, chuẩn bị trước sẽ tốt hơn. Ngoài ra, Thôi Thị còn tặng cho hai cô nương họ Kim mỗi người một chiếc trâm ngọc.

Mắt La nhị phu nhân sáng bừng lên, chiếc trâm ngọc đó có nước màu rất đẹp, màu ngọc cũng mịn và trong suốt, không phải loại bình thường. Mặc dù không phải là hàng thượng phẩm, nhưng quà gấp mặt như thế đã là rất hào phóng, có thể thấy cuộc sống của tam phòng ở Vinh phủ rất sung túc, tiền tài dư dả.

La nhị phu nhân lại hỏi: “Lục cô nương không ở nhà ư?”

A Vụ từ lúc trở thành thiếu nữ đã không thích ra ngoài xã giao, tránh gặp phiền phức, thế nên Thôi Thị đáp: “Hai hôm nay cháu nó bị ốm, không tiện ra ngoài tiếp khách.”

La nhị phu nhân hỏi thăm thêm vài câu, sau đó không nói đến vấn đề này nữa, vì bà ta chỉ tiện miệng hỏi thế thôi.

La nhị phu nhân cười nói: “Hôm nay mạo muội đến đây chính là vị nhị thiếu thư nhà tôi. Lần trước ở Tĩnh An Hầu gia nó nhìn thấy bộ váy áo muội mặc nên cứ hỏi tôi về chất liệu và mua ở đâu. Nó cứ hỏi mãi khiến tôi phát bức, đành phải dẫn nó đến phủ của muội để trực tiếp hỏi muội, tôi tuổi đã cao, sợ nói không đúng.”

Cái cớ này thật chẳng ra làm sao.

Nhưng Thôi Thị đã quên lần trước ở phủ Tĩnh An hầu đã mặc váy áo gì, liền nháy mắt với Tư Kỳ, Tư Kỳ vội vàng nói: “Có phải bộ váy áo màu tím điểm hoa tường vi không a?”

Cô con gái thứ hai là Kim Lục tiểu thư gật mạnh đầu một cái.

“Ồ, chất vải đó mua ở tiệm Tứ Quý Cẩm phía nam kinh thành. Hoa tường vi đó được dệt trên vải, màu sắc thay đổi theo ánh sáng trông rất giống hoa thật, cũng là mới mẻ ở Giang Nam.” Thôi Thị nói.

“Đúng thế, nhìn bông hoa như đang nở vậy.” La nhị phu nhân cũng có ấn tượng sâu sắc với bộ váy áo đó, nhưng không ngờ nó lại đặc biệt đến thế, chưa đến mấy ngày mà Thôi Thị đã không nhớ gì, chứng tỏ bà có rất nhiều quần áo.

La nhị phu nhân trong lòng vừa mừng rõ vừa ghen tị. Cũng là đàn bà với

nhau, Thôi Thị còn là dâu thứ con vợ lẽ, nhưng lại sung sướng hơn cả một người dâu trưởng con trưởng như bà.

An Bình Hầu gia mặc dù là hầu phủ, bè ngoài lộng lẫy, nhưng bên trong thì rỗng tuếch, con cháu bất tài, sự nghiệp tổ tiên phán đầu bao năm giờ cũng sắp mất trăng.

La nhị phu nhân bình phẩm thêm vài câu về chất liệu vải rồi chuyển chủ đề sang Vinh Giới. Vinh Giới năm nay mười chín tuổi, nếu Thôi Thị không cùng Vinh Tam gia đi Giang Nam thì có lẽ đã hứa hôn cho cậu từ lâu. Lần này Thôi Thị trở về, ngoài việc sốt sắng tìm bà mai lo chuyện hôn sự cho A Vu, bà còn nghe ngóng chuyện lấy vợ cho Vinh Giới.

La nhị phu nhân mượn cớ đến đây là có dụng ý, lại đặc biệt dẫn hai con gái đến là muốn “nhà ở gần hò hướng trước ánh trăng.”

Vinh Giới là con trai cả của Thôi Thị, trong tương lai là trụ cột của gia đình nên hôn sự của cậu cần phải lựa chọn thận trọng. Vinh tam gia đã dặn Thôi Thị nhiều lần, chọn vợ cho con trai phải để ông xem mắt, gật đầu rồi mới có thể đồng ý. Thế nên Thôi Thị đâu dám tự ý. Huống hò hai vị cô nương họ Kim mặc dù không đến nỗi nào, nhưng cũng chẳng có điểm gì đặc biệt nên Thôi Thị rất khó xử.

La nhị phu nhân lập tức đoán được ý của Thôi Thị, trong lòng tuy rất bức nhưng không thể hiện ra mặt, vì dù sao Thôi Thị cũng không từ chối rõ ràng.

Tử Phiến đứng bên ngoài nghe được cũng tương đối, nháy mắt ra hiệu cho Tư Cầm, Tư Cầm bước ra, Tử Phiến ghé vào tai thị thì thầm vài câu, Tư Cầm gật đầu.

La nhị phu nhân uống trà nhiều nên muốn đi vệ sinh, Tư Cầm chủ bước

đến dẫn bà ra sau nhà. La nhị phu nhân rửa tay bước ra, vừa đi vừa khen: “Khắp cả kinh thành chỉ có phu nhân nhà ngươi có phúc, con trai giỏi giang, chồng thì không trăng hoa tuyết nguyệt, chỉ có mỗi mình vợ.”

Tư Cầm tiếp lời: “Con người ta ai chẳng có chuyện buồn phiền à. Mấy năm trước lão gia nhà nô tỳ nạp thêm Vương di nương, ban đầu còn khiến cho phu nhân nhà nô tỳ khóc hết nước mắt, chút nữa thì không dậy nổi. Sau đó thì không biết cô ta trốn đi đâu khiến lão gia nhà nô tỳ nổi trận lôi đình, từ đấy cũng nhạt dần ý nghĩ nạp thiếp.”

La nhị phu nhân thầm khinh bỉ, ai chẳng biết cô ấy chạy trốn thế nào, người ngoài đều biết nhị lão gia ở phủ này qua lại với Vương di nương, ép người ta bỏ đi.

Trên đời này tường nào chẳng có vách, La nhị phu nhân lại là người thích hóng chuyện, bà biết được chuyện này cũng không có gì lạ, thế nên chép miệng nói: “Ta đã từng gặp Vương di nương nhà các ngươi rồi, trông lảng lơ lăm, vừa nhìn đã biết là đồ không an phận, cô ta trốn đi là tốt đây, đỡ làm phu nhân nhà các ngươi bức mình.”

“Nhưng tam lão gia nhà nô tỳ vẫn còn nhớ cô ta, người đẹp như vậy cơ mà!” Tư Cầm lắc đầu.

La nhị phu nhân nghe được chuyện thiên hạ thì thích quá, không biết rằng Tư Cầm mới hầu hạ Thôi Thị có vài năm, làm sao biết rõ chuyện của Vương di nương như vậy được. Mà dù bà ta có lợi hại thế nào cũng không biết được những người hầu hạ trong phòng Thôi Thị là ai.

La nhị phu nhân trở lại phòng của Thôi Thị, rồi hai người nói chuyện một hồi. Thấy Thôi Thị không chịu nói gì về chuyện của Vinh Giới, bà ta ngồi mãi cũng chán nên đứng dậy cáo từ ra về.

Thôi Thị vội vàng gọi Tư Kỳ mở tủ, lấy hai cuộn lụa quý Tứ Quý Cẩm tặng cho hai cô nương họ Kim. Hai cô nương mừng ra mặt, La nhị phu nhân cũng rạng rỡ mặt mày, còn cười mãi đến khi ra tận cổng.

Hai hôm sau là đến ngày Hai mươi tám tháng Tư, sinh thần của Dược Vương Bồ Tát. Mỗi năm vào ngày này, những người cầu mong tai qua nạn khỏi đều đến chùa Long Hoa ở ngoại ô để cúng bái, nghe nói Dược Vương Bồ Tát ở ngôi chùa này hiển linh nhất.

La nhị phu nhân là người thích giao thiệp nên những ngày trọng đại này không thể thiếu bóng dáng bà ta.

Hôm nay La nhị phu nhân vừa thắp hương trên điện Dược Vương xong, đang định đến hậu viện nghỉ ngơi theo sự sắp xếp của khách tăng thì nhìn thấy một nữ nhân dẫn theo một bà vú già cùng một nha hoàn bước ra ngoài. Hai người nhìn nhau, nữ nhân nhìn thấy La nhị phu nhân thì vội quay mặt sang hướng khác bỏ đi.

La nhị phu nhân dừng bước, cảm giác người đó rất quen, nhưng nhất thời không nhớ ra mình đã gặp ở đâu, tuy nhiên chắc chắn không phải là phu nhân hay thái thái bà quen mặt ở kinh thành. Cách trang điểm, ăn mặc thì không phải dân thường, nhưng nếu không phải là thái thái, phu nhân quyền quý thì không thể mặc đẹp như vậy.

Theo lý, với loại người như thế, La nhị phu nhân sẽ chẳng có ấn tượng gì. Vì người ta không phải là thái thái, phu nhân nên bà liên tưởng ngay đến di nương, rồi bà đánh bõp vào đầu mình một cái. “Là cô ta, đúng là cô ta rồi!”

Người này chính là Vương Thị, di nương của Vinh tam gia, người mà mấy hôm trước ở phủ An Quốc Công bà đã nghe nhắc đến tên.

La nhị phu nhân vội vàng dặn dò bà vú, bảo bà ta đi theo nữ nhân hỏi

nãy, rồi sai tên đầy tớ đi theo dõi xem cô ta đang ở đâu.

La nhị phu nhân ngồi trong phòng khách nhà chùa, càng ngẫm càng đắc ý- Người khác tìm mòn gót giày không được, vậy mà lại vô tình gặp được ở đây, đây chẳng phải là món quà mà ông trời ban đến tận cửa cho bà hay sao?

La nhị phu nhân nhếch miệng cười, nghĩ thầm: Thôi Thị có thái độ ngập ngừng, coi con trai bà ta như chậu báu, đã thế lại còn coi thường con gái mình, khiến mình càng bức, cứ nhìn bà ta mà phát ngán lên được, lần này tìm thấy Vương di nương, xem bà ta sau này còn sống thoải mái được nữa không?

Đây chính là tâm địa của một số người: Mình khổ thì người khác cũng đừng hòng sướng hơn mình.

Đến tối, bà vú trở về nói với La nhị phu nhân: “Kiệu của nữ nhân đó đừng trước một căn nhà nhỏ ở ngõ Toan Tảo.”

“Thế đã thăm dò xem đó là nhà ai chưa?” La nhị phu nhân hỏi.

Bà vú này đã ở bên La nhị phu nhân một thời gian dài nên quen cung cách làm việc của bà ta, chủ nhân đã bảo bà đi theo nữ nhân đó thì tất nhiên là muốn tìm hiểu ngọn ngành. Bà vú về muộn thế này là vì muốn dò hỏi kĩ lưỡng mọi chuyện.

“Căn nhà đó bí hiểm lắm. Mọi người xung quanh đều nói gia đình này đã chuyển đến đây sống vài năm. Chủ nhà đi về không bằng xe ngựa thì cũng bằng kiệu nhỏ, bọn kẻ hầu người hạ cũng kín miệng, không hỏi được điều gì, rất kỳ lạ.”

La nhị phu nhân cũng cảm thấy lạ. Vương di nương là thiếp bỏ trốn của Vinh tam lão gia, ai cũng nghĩ cô ta đã trốn khỏi kinh thành, không ngờ lại

dám sống ngang nhiên trong kinh thành, đã thế còn giấu giếm rất kĩ, trốn được rất lâu.

“Thế rốt cuộc bà đã dò hỏi được những gì rồi?” La nhị phu nhân bức bối hỏi lại.

Bà già mỉm cười vẻ nịnh bợ. “Chuyện phu nhân dặn dò, lão nô đâu dám không dò hỏi cẩn thận. Lão nô nấp ở nhà bên cạnh cả một buổi chiều, phu nhân đoán xem lão nô đã gặp ai?”

La nhị phu nhân phẩy khăn tay. “Bà già này gan ngàye càng lớn rồi đây, còn dám đùa bỡn ta hả.”

Bà già vội lắc đầu. “Không dám, không dám! Lão nô nhìn thấy chiếc xe ngựa đó chính là xe của phủ An Quốc Công.”

Khóe mắt La nhị phu nhân giật giật, sao có thể là người của phủ An Quốc Công chứ?!

“Bà nhìn rõ đây chứ?”

“Chắc đến tám chín phần.” Bà lão họ Mạnh nói. Bà nhìn nhận mọi việc rất sắc bén nên mới được La nhị phu nhân trọng dụng đến bây giờ.

La nhị phu nhân trầm ngâm giây lát. “Nhưng là phòng nào của phủ An Quốc Công nhỉ?” Chẳng lẽ Vinh tam gia muốn giấu tam phu nhân nên mới mua nhà giấu thiếp? Không đúng, vì lúc Vương di nương bỏ trốn thì Vinh tam lão gia vẫn còn đang đi sứ.

Mắt La nhị phu nhân bỗng sáng lên, lẽ nào là ...

Nếu là như vậy thì có kịch hay để xem rồi. La nhị phu nhân là loại người chỉ sợ thiên hạ không đại loạn, rất thích xem nhà người khác náo loạn.

“Bà mau đi nghe ngóng cho kĩ vào! Nếu tìm hiểu được mọi chuyện rõ ràng, về đây ta sẽ thưởng cho bà.”

Bà lão họ Mạnh được La nhị phu nhân giao việc, mấy ngày nữa sẽ chẳng phải làm gì, chỉ việc đứng ở nhà hàng xóm để thăm dò tin tức mà thôi.

Chúng ta tạm thời không nhắc đến La nhị phu nhân đi nghe ngóng chuyện của Vương di nương, vì ở phủ An Quốc Công cũng đang diễn ra một sự kiện trọng đại, đó là sinh thần sáu mươi tuổi của lão thái thái.

Những ngày này, phủ An Quốc Công chẳng đèn kết hoa, người ra người vào tấp nập, vô cùng náo nhiệt. Trước đó vài ngày phủ đã bày tiệc cơ động, ai đến trước ăn trước. Đại phu nhân còn cho người khiêng hai hòm tiền đồng đi trên đường rải tiền trường mệnh, ở bên ngoài cổng Nam An còn dựng lều nấu cháo bồ thí ba ngày cho kẻ nghèo khó.

Mấy ngày trước đại thọ sẽ mời các quan viên quyền quý trong kinh thành, còn ngày chính thức sẽ mời người nhà đến dự, hai ngày sau sẽ mời bạn bè thân thiết và gia quyến bên nhà ngoại.

Tóm lại, tiệc chúc thọ lần này của lão thái thái tổ chức rất hoành tráng, ai cũng ngưỡng mộ bà ta có con trai, con dâu hiếu thuận. Tuy nhiên mọi người đâu có biết mọi chi phí cho bữa tiệc chúc thọ này đều là ngân lượng của tam phòng.

Lão thái thái và đại phu nhân đều thèm thuồng số ngân lượng mà Vinh tam gia kiếm mấy năm ở bên ngoài. Họ đưa ra các danh mục để bòn rút tiền, nào là lão thái thái đại thọ sáu mươi tuổi thì không thể thắt lẽ với mọi người, và cũng không thể để người ta chê bai Lễ bộ Thị lang được. Mặc dù Thôi Thị xót của, nhưng sau khi bàn bạc với Vinh tam gia, bà cũng đành phải thỏa mãn lòng tham không đáy của đại phu nhân.

Có tiền rồi, tiệc đại thọ của lão thái thái còn to hơn cả mấy vị quan cao tuổi khác. Riêng việc mời gánh hát Đức Âm đến trong suốt nửa tháng đã đủ khiến người ta phải ngưỡng mộ về mức độ vinh hiển của phủ Quốc Công, vì số tiền bỏ ra không phải là ít.

Trong kinh thành bây giờ, ngoài gánh hát Côn Ngọc biểu diễn trong đêm trù tịch thì gánh hát Đức Âm là nổi tiếng nhất, họ làm ăn rất phát đạt, phải đặt trước nửa năm họ mới về diễn.

Lão thái thái còn bỏ tiền mời tận cẩm cung, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng đến dự tiệc chúc thọ bà. Đây quả là vinh hạnh lớn, lão thái thái vui đến nỗi khuôn mặt vốn đã nhăn nhúm, nay càng cười lại càng nhăn, có khi còn kẹp chết được cả muối cũng nên.

Hôm nay là ngày gia quyến đến chúc thọ lão thái thái, A Vụ có bệnh thì cũng phải cùng Thôi Thị hiện diện để tiếp đãi khách.

Ở thượng phòng, Đường Âm cùng Đường phu nhân bước vào, sau đó nàng đi khắp phòng tìm A Vụ, khi nhìn thấy A Vụ thì nàng sững người, mắt chớp chớp, A Vụ cũng cười nháy mắt đáp lại, sau đó hai người bạn thân thiết nhiều năm không gặp chỉ biết nhìn nhau cười.

Đợi lão thái thái phát biểu xong, các cô nương của Vinh phủ dẫn khách ra vườn chơi, Đường Âm mới dám kéo tay A Vụ rời khỏi đó.

Đường Âm kéo tay A Vụ, nhìn trước ngó sau, sau đó không nhịn nổi ôm bụng vừa cười vừa nói: “Muội đừng có nói với tỷ là bây giờ ở Giang Nam tĩnh hành kiều để lông mày giun dế như thế này đây nhé!”

A Vụ mặt đỏ rần rần. Nàng chẳng biết làm thế nào, vì những ngày này không thể đeo mạng che mặt được, đành phải trang điểm cho xáu xí đi, gương mặt thì nàng dùng phấn màu nâu vàng, lông mày thì vẽ thành hình con

giun ngoằn ngoèo, nhìn hơi kỳ quái nhưng cũng không đến nỗi khó coi lắm.

“Này, tỷ tỷ tốt ơi, đừng cười nữa mà!” A Vu kéo vạt áo của Đường Âm năn nỉ.

Đường Âm lúc này mới ngừng cười, cầm tay A Vu, nói: “Chúng ta mấy năm rồi chưa gặp nhau nhỉ?”

A Vu gật đầu. Từ khi nàng đi Giang Nam, nàng và Đường Âm ngoài thư tín qua lại thì chưa gặp nhau lần nào. Lúc về kinh đô, nàng cũng không ra ngoài gặp gỡ xã giao, nếu không có đại thọ của lão thái thái thì không biết hai người họ bao giờ mới gặp mặt nhau.

“Mấy năm không gặp, Âm tỷ tỷ đã trở thành đại cô nương rồi, xinh đẹp đến nỗi khiến cho người khác không nhắm nổi mắt.” A Vu trêu chọc. Thực ra, lời khen đó cũng không có gì quá đáng, ca ca của tỷ ấy- Đường Tú Cẩn là nhân vật chi lan ngọc thụ nên đương nhiên Đường Âm cũng xinh đẹp vô cùng. Mặc dù không bằng Cố Tích Huệ và Vinh Ngũ, nhưng tính cách Đường Âm lại hoạt bát, đáng yêu nên cũng chẳng thua kém gì hai mỹ nữ kinh thành kia.

Đường Âm tỉ mỉ ngắm nhìn A Vu. “Nếu muội không cố ý trang điểm xấu đi thì muội mới là người khiến người ta nhắm mắt không nổi đấy!” Mặc dù Đường Âm là người phóng khoáng, tùy tiện, nhưng cũng rất thông minh.

Hai người dắt tay nhau, chọn chỗ vắng người ngồi xuống nói chuyện. A Vu hỏi về mấy người bạn như Tô Niệm, Đường Âm nói: “Niệm tỷ lấy chồng ở ngoại ô kinh thành, Huyên tỷ tỷ thì theo chồng đi nhậm chức, Nhã Hòa tỷ tỷ hứa hôn xong cũng rất ít khi ra ngoài.”

Nhắc đến việc này, A Vu vội hỏi: “Chuyện hôn sự của Âm tỷ tỷ thế nào rồi?” A Vu luôn canh cánh trong lòng chuyện hôn sự của Đường Âm. Đường

Các lão là vị quan trung thành với đế vương, sau khi Ai Đế lên ngôi, ngài luôn toàn tâm toàn ý phò tá và trở thành cái gai trong mắt Tứ Hoàng tử. Khi Sở Mậu lên ngôi, cả nhà họ Đường cũng gặp phải thảm cảnh, nhưng lại bỏ qua cho gái đã xuất giá, vì thế A Vu hy vọng Đường Âm cũng lấy chồng ngoại thành.

Đường Âm nghe xong thì đỏ mặt. “Tỷ còn nhỏ mà! Hơn nữa mẫu thân cũng không nỡ xa tỷ, ở quê tỷ, con gái trên mười tám tuổi mới xuất giá, không vội. Thế muội thì sao, mẫu thân muội đã bắt đầu đi xem mặt cho muội chưa?”

A Vu rất không thích nghe đến chủ đề này. Lúc còn ở Giang Nam, Thôi Thị cũng trêu đùa như vậy, còn bảo nàng đi xem cậu trai nhà nào tốt, nàng bức đến nỗi làm mặt lạnh với mẹ. Chỉ cần nghĩ tới việc lấy chồng, để cho đồ đàn ông thối đó tự do dụng tay dụng chân với mình, buổi tối còn làm chuyện dơ bẩn đó là A Vu đã nhộn nhạo hết ruột gan, mấy ngày không ăn được thứ gì.

A Vu thầm quyết tâm không lấy chồng. Ở các gia đình quyền quý cũng có bà cô không xuất giá, mọi người đều nói rằng vì có nhiều nỗi khổ nên mới làm như vậy. A Vu thì không thể chịu khổ nếu xuất giá nên bây giờ đành phải cố kéo dài ngày nào hay ngày ấy.

A Vu ngẩng đầu nhìn Đường Âm, nói: “Muội nói nghiêm túc đây Âm tỷ.” A Vu muốn cùng Đường Âm nói về chuyện xuất giá, cùng trút bầu tâm sự xem Đường Âm có ủng hộ suy nghĩ của mình hay không, sau đó sẽ nghĩ cách.

Tuy nhiên Đường Âm hoàn toàn không coi lời A Vu nói là thật. Họ là những cô nương con nhà quyền quý, lại đúng độ tuổi, cũng chẳng có bệnh tật gì, sao lại không muốn lấy chồng? Thế nên Đường Âm chỉ coi đó là lời chừa

thẹn của một tiểu cô nương mà thôi.

Chỉ có điều khi Đường Âm nhìn vào A Vụ mới phát hiện đôi mắt A Vụ đẹp quá, như có hàng vạn ngôi sao lấp lánh chiếu rọi hồ nước mùa xuân, vừa mênh mông sâu thẳm, lại tinh tảng như muốn tước đoạt hồn phách người khác, có điều ánh mắt đó ẩn chứa nỗi buồn khiến người nào đồng cảm với nàng sẽ thấy tim mình vỡ vụn.

Đường Âm ngân người hồi lâu mới nói: “Mắt của muội đẹp quá!”

A Vụ không ngờ Đường Âm vô duyên vô cớ lại thốt ra câu như vậy thì kêu ầm lên: “Âm tỳ tỳ!”

Đường Âm cười. “Tỷ là con gái mà cũng bị ánh mắt của muội hút hồn, không biết sau này phu quân của muội sẽ thế nào đây! Muội đúng là cô nương ngốc, sao lại nói ra những lời ngốc nghênh như vậy, sao lại không muốn xuất giá? Nhưng mà tỷ cũng hiểu được tâm tư của muội.”

A Vụ nghe nửa đoạn đầu cảm thấy khá thất vọng, nhưng nửa đoạn sau thì khó tránh khỏi pháp phỏng, đành hiểu lời của Đường Âm là: Con gái nhà người ta thanh khiết xinh đẹp như vậy làm sao có thể hâu hạ đồ cục súc, dơ bẩn được!

Đôi má ửng đỏ, Đường Âm thấp giọng nói: “Muội cũng giống tỷ, nếu không phải là người tỷ thích, tỷ cũng sẽ không lấy chồng.”

Đường Âm là người rất bạo dạn, dám nói ra chuyện luyến ái riêng tư giữa nam và nữ, nhưng vì đối tượng nghe là A Vụ nên nàng ta mới dám nói ra bí mật trong lòng.

A Vụ lúc này mới biết thì ra vừa nãy nàng đã hiểu nhầm Đường Âm, tự duy của họ căn bản không cùng một hướng. “Tỷ có người thích rồi à?”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, A Vu liền nhớ ngay đến một người. Nếu Đường Âm thích Sở Mậu thì có phải sẽ là một chuyện vô cùng tốt lành không? Với thân phận của Đường Âm, chỉ cần tỳ ấy muốn, chuyện gì cho Sở Mậu không khó, nghĩ cho cùng thì Sở Mậu có lẽ cũng rất muốn có một vị phu nhân như vậy. Vì Đường Âm, Đường Các lão sẽ phải ủng hộ Sở Mậu, và như thế nhà họ Đường sẽ không gặp phải thảm cảnh.

Mà cho dù Ai Đế lên ngôi, chỉ cần chịu đựng nửa năm thì nhà họ Đường cũng không gặp phải nguy hiểm. Nửa năm đầu tiên, vì việc lên ngôi chưa ổn định nên hắn sẽ không giết hại các trọng thần, và Đường gia sẽ không gặp nguy hiểm gì. Với mối quan hệ giữa Đường Âm và nàng, không biết chừng cả nhà họ cũng sẽ được hoàng hậu tương lai này che chở.

Ôi chao, A Vu càng nghĩ càng thấy tuyệt vời.

“Là ai vậy?” A Vu đương nhiên cũng vô cùng hiếu kỳ.

Vậy mà Đường Âm ngượng nghịu mãi không chịu nói, cô gái phóng khoáng thế nào đi nữa thì trong chuyện này cũng nên ngại ngùng. “Tháng sau là Tết Đoan Ngọ, tổ hội đua thuyền rồng, muội nhất định phải đi đấy.”

Các cô nương triều Đại Hạ thường ngày chỉ ở trong khuê phòng, ra ngoài cũng chỉ là thăm họ hàng, một năm có ba ngày lễ tết mới được ra ngoài vui chơi, đó chính là ngày Tết du xuân mùng Ba tháng Ba, ngày Tết Đoan Ngọ xem đua thuyền rồng tháng Năm và xem hoa đăng vào ngày rằm tháng Giêng.

Thế nên Đường Âm mới bảo A Vu ngày Tết Đoan Ngọ nhất định phải ra ngoài.

A Vu tỏ ra khó khăn thì mặt Đường Âm liền biến sắc, thế là nàng đành vội vàng gật đầu, có lẽ ngày hôm đó Đường Âm có chuyện muốn nói.

A Vu và Đường Âm ở đây nói chuyện náo nhiệt thì bên phía đại phu nhân cũng náo nhiệt không kém.

La nhị phu nhân là người không chịu để mồm miệng nghỉ ngơi, chỉ qua vài ngày bà ta đã kể hết những tin thăm dò được cho vài phu nhân nghe. Hôm nay mọi người đến đông đủ cũng là muốn xem phủ An Quốc Công là nơi như thế nào mà lại nuôi được người có thể làm ra chuyện bỉ ổi, xấu xa như vậy!

Thì ra, La nhị phu nhân đã cho người điều tra rõ ràng chuyện cái nhà đó. Bà già họ Mạnh là người nhanh nhẹn, khi đứng đợi bên ngoài mãi không có tin tức gì, bà liền gọi thằng nhóc giúp việc đến giúp, dùng tiền mua chuộc được một thằng bé chuyên bán hương sáng sớm và một thằng bé chuyên đưa rau. Bà còn thuê một bà chuyên đi bán hoa, bán chỉ thêu đính thân đến nhà đó.

Thật không thể tưởng tượng nổi, vì bà phát hiện người đó chính là đại lão gia của phủ An Quốc Công. Đại bá quan hệ với thiếp của đệ đệ, lại nuôi dưỡng bên ngoài, đúng là một chuyện mới mẻ, hơn nữa á thiếp này còn sinh cho lão một đứa con trai.

La nhị phu nhân nghe xong lập tức đứng phắt dậy, mặt không giấu nổi sự kích động và nụ cười khinh bỉ. “Trời ạ, lại có chuyện như thế này nữa cơ đây!” La nhị phu nhân mừng như nhặt được mấy trăm lạng bạc.

Hôm nay vốn là ngày vui nhất của lão thái thái và đại phu nhân, thứ nhất có thể khoe khoang cuộc sống ung dung, vinh hiển của mình, thứ hai là thể hiện được tài năng và bản lĩnh của dòng họ trước mặt mọi người. Nhưng mọi người trong phòng lại nhìn đại phu nhân với ánh mắt kỳ lạ, họ còn ghé tai thì thầm to nhỏ với nụ cười rất lạ, nếu đại phu nhân không bình tĩnh thì chắc chắn cũng thấy lo lắng, thấp thỏm.

Bỗng có nha hoàn bẩm báo rằng bên ngoài có người tìm đại lão gia, bọn chúng đã tìm khắp cả viện mà không thấy bóng dáng ngài đâu nên mới đến hoa viên tìm đại phu nhân để xin chỉ thị.

“Sao lão gia lại không có ở đây? Đã đến thư phòng tìm chua?” Đại phu nhân hỏi.

“Tìm rồi ạ.”

Đại phu nhân trầm mặc giây lát rồi hỏi: ‘Chỗ ở của gánh hát Đức Âm liệu đã tìm chua?’

“Cũng tìm rồi ạ, không thấy người đâu.”

Câu nói này khiến đại phu nhân thở phào, chỉ cần đại lão gia không đến gánh hát giờ trò thì tốt rồi. “Ông ấy cũng thật chẳng ra sao, biết rõ hôm nay là ngày trọng đại của lão thái thái mà còn ra ngoài. Người đi tìm Triệu Tự Phát hay theo hầu hạ lão gia xem sao, hỏi hắn xem đại lão gia có ra ngoài không.”

“Vâng.” Nha hoàn nhận lệnh rời đi.

Mấy lời nha hoàn và đại phu nhân nói chuyện với nhau dù nhỏ, nhưng vì trên sân khấu vẫn chưa có tiếng chiêng tiếng trống, mà tai người ngoài thường thính nên đều nghe thấy cả.

La nhị phu nhân vừa lấy khăn tay che miệng vừa nghiêng người nói nhỏ vào tai Tiêu phu nhân: “Chắc nhân lúc nào nhiệt đi qua đó đấy mà!” Tiêu phu nhân rất thân với La nhị phu nhân, hai người không có chuyện gì là không kể cho nhau.

La nhị phu nhân nói rất đúng, đại thọ của lão thái thái bận rộn mấy ngày nên đại lão gia không đến chỗ Vương Thị được, trong lòng thấy nhớ vô cùng. Sau khi sinh con xong, dáng vóc của Vương Thị lại thon thả như trước, làn da

trắng ngần, bầu ngực càng căng tròn, chuyện chăn gối cũng nhiệt tình hơn, vừa nghĩ đến sự phong tình của cô ta là chân của đại lão già đã mềm nhũn ra rồi.

Huống hò bấy giờ đứa con trai của họ lại rất ngoan khiến đại lão già cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cứ có thời gian là lại lao đến chỗ hai mẹ con họ. Hôm nay là ngày mời các gia quyến nữ, đại lão già thấy không có việc gì liên quan đến mình, đại phu nhân cũng bận rộn nên mới tranh thủ đến chỗ Vương di nương.

Đại phu nhân hôm nay là chủ nhà, phải có ba mắt sáu tai ngóng mới có thể tiếp đón mọi người chu đáo. La nhị phu nhân đứng không xa chỗ bà, nói giọng như cố ý nói cho bà nghe, lại như không phải thế, nhưng đại phu nhân nghe xong mấy lời đó thì lông mà giật giật.

Mặc dù câu nói “Chắc nhân lúc nào nhiệt đi qua bên đó đấy mà” của La nhị phu nhân không đầu không cuối, người khác nghe chẳng hiểu gì, nhưng đại phu nhân thì biết ngay đại lão gia có người bên ngoài. Hơn nữa gần một năm qua, lão ta thường xuyên ngủ bên ngoài. Đại phu nhân bận việc của Vinh Ngũ, lại hy vọng chồng ra ngoài xã giao, vận động nên cũng buông lỏng nhiều. Hôm nay nghe câu này, bà biết là đã có chuyện không hay xảy ra rồi.

Đàn ông nào mà chẳng có thói ăn vụng nên đại phu nhân cũng không quản nghiêm ngặt. Đặc biệt là khi tuổi đã cao, tâm tư của bà chỉ hướng về con trai, con gái. Đại lão gia thỉnh thoảng có đi vụng trộm, bà cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng giấu giếm sùng ái một con yêu tinh trong thời gian dài thì đại phu nhân không thể chịu đựng được.

Mặc dù trong lòng sôi sùng sục nhưng ngoài mặt bà vẫn cười nói, tiếp khách chu đáo như thường.

Sau khi khách khứa ra về, đại phu nhân mới cử bà vú già đi dò la hành tung của đại lão gia. Ông ta đi đâu, gặp ai, điều quan trọng nhất là có phải đã nuôi một ả thiếp bên ngoài hay không?

Ánh nắng mặt trời gay gắt chiếu rọi xuống mặt đất, mặc dù mới chỉ chớm mùa hạ nhưng thời tiết đã rất nóng bức vô cùng khó chịu. Các tấm vách ngăn trong phòng đều đã cất đi hết, mở toang các cánh cửa sổ mới có một ít gió thổi vào. A Vụ đang ngồi trên ghế dài để Tử Trụy sửa móng cho nàng.

Mùi hương hoa nhài thoang thoảng trong phòng, cứ nghĩ chiều nay rất yên tĩnh, nào ngờ lại bị phá vỡ bởi tiếng bước chân gấp gáp.

“Tiểu thư, lão gia và phu nhân về phủ rồi, hai người đến thẳng thượng phòng của lão thái thái, lại sai người đi mời Quốc Công lão gia, đại lão gia và nhị lão gia về, nghe nói đã bắt được Vương di nương bỏ trốn. Thì ra cô ta đã trở thành người của đại lão gia nuôi bao ở bên ngoài, còn sinh một đứa con trai nữa.” Đồng Quán vừa bước vào phòng đã nói một tràng.

A Vụ nghe thấy nhưng vẫn không ngược mắt lên, Tử Trụy vốn là người bình tĩnh nên tiếp tục sửa móng tay cho cô chủ. Chỉ có Đồng Quán buồn bực đứng đó nói một mình, xảy ra chuyện thế này mà chẳng ai thấy hứng thú là sao?

Tử Trụy ngắm nghía ngón tay đã giũa cho cô chủ, móng hình nửa vàng trăng hoàn mỹ, móng tay của tiểu thư vừa dài vừa sáng bóng, lại mềm mại như cánh hoa; đôi bàn tay nàng đẹp như kiệt tác trần gian, khiến người ta không thể không yêu.

Lòng dạ A Vụ không bình tĩnh như vẻ mặt của nàng. Nàng hơi chột dạ, không dám nhìn sắc mặt của Vinh tam gia. Đến mức này rồi thì tình cảm giữa Vinh tam gia và hai huynh của ông cũng chẳng còn gì nữa.

Mặc dù Vương di nương chỉ là thiếp của Vinh tam gia, ông lại chẳng còn tình cảm gì, thậm chí hận không thể giết chết cô ta, nhưng dù sao cũng bị mang tiếng “đội mũ xanh”, mà lại do chính huynh đệ ruột thịt trong nhà đội cho, nếu chuyện này mà Vinh tam gia nhẫn nhịn được thì quả là hèn kém.

Thêm nữa, thân phận của Vinh tam gia ở chốn quan trường cũng rất tệ hại. Quan thanh liêm, trong sạch, thân phận cao quý, cho dù gia cảnh có thanh hàn cũng không quan trọng, cốt ở danh tiếng chính là tiêu chí quan trọng nhất của các quan lại. Vinh tam gia là quan văn, lại là trạng nguyên có tài nên ông rất muốn được liệt vào tiêu chí này. Đáng tiếc ông lại là tam lão gia ở phủ An Quốc Công, tuy xuất thân con quan quyền quý, nhưng thân phận lại không được cao quý, chính quan viên cũng tranh cãi về chỗ đứng của ông trong chốn quan trường.

Thế nên Vinh tam gia bỗng trở thành người thừa không thuộc phe phái nào cả. Phái quan thanh liêm nghĩ rằng ông ở nhóm quyền quý, còn nhóm quyền quý lại cho rằng ông thanh liêm ngạo mạn. Xảy ra chuyện của Vương di nương khiến cho tình hình càng thêm phức tạp, và Vinh tam gia càng quyết tâm chặt đứt mó rắc rối này.

A Vụ không bàn bạc trước mọi việc với Vinh tam gia mà đã đi nước cờ này là vì hoàn toàn muốn Vinh tam gia cắt đứt quan hệ với Vinh phủ. Nếu lần này mà không cắt đứt được thì chắc sẽ không có lần sau.

A Vụ không hiểu rõ tình cảm của Vinh tam gia với Vinh phủ, dù sao đây cũng là nơi ông sống từ nhỏ, An Quốc Công cũng không đối xử quá tệ với ông, nếu muốn tiền đồ thuận lợi thì nhẫn nhục chịu đựng, hiếu kính với song thân là cách tốt nhất. Tuy nhiên A Vụ không đợi được nữa, nàng quyết không để cho lão thái thái và lão thái gia can thiệp vào chuyện hôn sự của mình.

Hơn nữa chuyện hôn sự của Vinh Tứ cũng có liên quan đến Điền Hoàng

hậu, sau này Vinh Ngũ cũng liên quan đến Hướng Quý phi, hai vị này cuối cùng đều là kẻ thất bại, nếu Vinh tam gia không nhanh chóng thoát khỏi vũng bùn này, sớm muộn cũng sẽ bị liên lụy.

Đáng tiếc là A Vu không thể nói cho Vinh tam gia biết sự thật, với tình hình hiện giờ thì không nhìn ra Tú Hoàng tử có mưu đồ kế vị. A Vu lại không có chứng cứ chứng minh Tú Hoàng tử tạo phản, mà trong chuyện này, Vinh tam gia đời nào nghe theo một cô nương chưa bao giờ rời phủ như nàng.

A Vu tự thuyết phục bản thân rằng mình chỉ muốn tốt cho tam phòng, và vì nàng không có tình cảm gì với Vinh phủ nên mới quyết định đi nước cờ này, dù hi sinh danh tiếng của Vinh tam gia một chút cũng được.

“Tiểu thư không quan tâm à?” Đồng Quản hỏi.

A Vu mở mắt nhìn thị. “Chuyện xấu xa như thế, trong nhà còn không giấu được, một cô nương như ta biết quan tâm thế nào đây? Chuyện không tốt của cha mẹ thì càng phải tránh. Người đi ra trông coi mấy nha hoàn, bà nô bộc ở ngoài xem thế nào, không cho phép ai lầm lời, nếu không cứ trói vào rồi đem bán hết!”

Đồng Quản gật đầu, vội vàng bước ra.

Một lát sau, Tử Phiến từ ngoài bước vào, đúng lúc móng tay của A Vu cũng được cắt tỉa xong. Nàng hài lòng ngắm nghía ngón tay mình rồi bảo người hầu kề hạ lui ra ngoài.

Tử Phiến tỉ mỉ kể lại chuyện xảy ra ngày hôm nay cho nàng nghe.

Đại phu nhân là người nóng vội nên đã nhanh chóng điều tra ra căn nhà bên ngoài phủ của đại lão gia. Bà còn sắp xếp ngày hôm sau đích thân cùng

nô bộc đến đó. A Vu cho người theo dõi động tĩnh của đại phu nhân, đại phu nhân vừa ra ngoài thì Thôi Thị cũng ra ngoài.

Thôi Thị vì nghe lời khuyên của A Vu nên muốn đến xem tình hình buôn bán ở cửa hiệu may thêu. Bà vốn không muốn ra ngoài, mọi việc giao cả cho A Vu, nhưng vì A Vu khuyên nhủ nên bà đành đi một chuyến.

Bà già sống cạnh nhà Vương di nương bị La nhị phu nhân mua chuộc đoán biết sẽ xảy ra náo loạn, liền thông báo trước cho La nhị phu nhân. Đại phu nhân sai người đẩy cửa xông vào, vừa nhìn thấy bà liền trồ mắt kinh ngạc, không ngờ đó lại chính là con ngựa gầy Dương Châu của Vinh tam gia - Vương Thị.

Đại phu nhân kinh ngạc tưởng như tim cũng ngừng đập, nhưng dù sao bà cũng là dâu trưởng của phủ Quốc Công, từng gặp quá nhiều những chuyện lớn nhỏ rồi nên ngay lập tức cho người trói Vương Thị và con trai ả lại, định tống cổ đi thật xa. Nếu được giết người ở kinh thành thì bà đã giết chết cô ả Vương Thị này ngay tại trận rồi.

Nhưng bên cạnh Vương Thị còn có một đám người, đám nha hoàn và bà nô bộc đó đều có chút võ công, họ đã bảo vệ cho Vương di nương và con trai của ả chạy ra cửa sau bỏ trốn, ả chạy được ra đường lớn thì đại phu nhân cũng không dám ra tay.

Vương di nương là người tinh nhanh, vừa nhìn thấy đại phu nhân là biết ngay mình không sống nổi nữa nên mới bất chấp cố gắng bỏ trốn. Sau đó, cô ta giảm phải góc váy, ngã sông xoài trước xe ngựa của La nhị phu nhân. Muốn biết tại sao lại trùng hợp như thế, có lẽ phải hỏi phu xe của La nhị phu nhân thôi.

Và bất ngờ hơn nữa là xe ngựa của Thôi Thị cũng đi ngang qua con

đường ấy. Thôi Thị vốn không đi qua đây, nhưng đại nha hoàn của bà là Tư Cầm xin bà cho thị mua một món đồ nên mới rẽ vào con đường này.

Lúc này, khuôn mặt của Vương di nương, Thôi Thị cùng gia nô do đại phu nhân đuổi theo Vương di nương đều như đang mở tiệm bán phẩm màu, thoát xanh tái, thoát trắng bệch, thoát đỏ ửng, rồi lại như nhìn thấy ma quỷ, mắt trợn tròn lên.

Chỉ có La nhị phu nhân cảm thấy mình tốn nhân lực, vật lực những ngày qua thật xứng đáng, sao trên đời lại có một vở kịch sống động và náo nhiệt như thế này cơ chứ!

“Trời ơi, đây không phải là thị thiếp bỏ trốn của nhà tam gia hay sao? Mấy năm trước ta còn gặp ở chùa Đại Từ, không phải ta nhìn nhầm đấy chứ?” La nhị phu nhân kinh ngạc nói với Thôi Thị. “Sao cô ta vẫn còn ở kinh thành, đứa bé này là ai?”

Cậu bé đang được bà vú ôm trong lòng sợ hãi khóc òa lên, giơ tay về phía Vương di nương. “Mẹ, con muốn cha, con muốn cha...”

Đứa bé này thật lạ, đứa khác gặp lúc sơ hãi thường gọi mẹ, chỉ có nó là muốn tìm cha, có thể thấy hằng ngày đại lão gia cung chiều nó thế nào. Chỉ cần nghe tên của cậu bé là biết đó là con riêng, thế nên mới được đặt bắt đầu bằng từ “Ngọc”, giống như Vinh Mân, Vinh Giới vậy.

“Cha ngươi là ai?” Thôi Thị ngập ngừng hỏi, đầu óc vẫn chưa phản ứng kịp.

“Không phải là con của tam lão gia của phủ An Quốc Công ư?” La nhị phu nhân biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

“Không phải, đại lão gia, đại lão gia.” Hoàn ca nhi khóc àm lên, cho dù

ở trong tình cảnh này, cậu bé cũng không cho phép cậu bé đổi cha của cậu. Nhưng cậu nói không rõ lời, chỉ gào thật to tên đại lão gia, đại lão gia.

Thôi Thị biết, chuyện không hay của gia đình thì không nên loan ra ngoài, do đó lập tức sai người trói Vương di nương dẫn về phủ. Tư Kỳ, Tư Cầm nhanh chân cho người về báo với Vinh tam gia.

Sau lưng Vinh di nương là một bà già, Thôi Thị có thể nhận ra đó là nô bộc của phủ Quốc công, tâm phúc bên cạnh đại phu nhân, tiếng gọi “đại lão gia” đã giúp bà lập tức hiểu ra tất cả sự việc, bà túc đến nỗi không thốt nên lời, lảo đảo lùi về phía sau, may mà dựa được vào tay vịn xe thì mới có thể đứng vững.

La nhị phu nhân thấy thế thì bước đến an ủi.

Thôi Thị từ chối, cáo lỗi rồi lên xe, nhanh chóng quay về phủ, may mà Tư Cầm khuyên được Thôi Thị, bảo bà đi nửa đường đón Vinh tam gia rồi cùng nhau trở về.

Thôi Thị đập tay lên đầu, đúng thế, đúng là bà không biết giải quyết sự việc gì cả, đây là chuyện lớn, phải để Vinh tam gia đứng ra giải quyết mới đúng.

Do đó, hai vợ chồng họ gặp nhau giữa đường rồi cùng về phủ An Quốc Công, sau đó đến thẳng thượng phòng.

Tử Phiến vừa kể tỉ mỉ xong xuôi thì bên ngoài có tiểu nha hoàn cao giọng thông báo: “Tiểu thư, tam lão gia và phu nhân về rồi ạ.”

A Vu đứng dậy. “Mang chiếc quạt tròn màu xanh lại đây cho ta.”

Dù mới đầu hạ chưa nóng lắm, nhưng vẫn phải lấy chiếc quạt tròn từ trong rương nhỏ ra, lúc này nàng rất cần đến nó, vì nó có thể che giấu được

tâm trạng của nàng, lúc không biết nói gì, nàng có thể giả vờ ngắm nhìn chiếc quạt.

Có thể nói, chiếc quạt trong màu xanh này là một món đồ rất quý hiếm, người nào không biết thì không thể nhận ra giá trị của nó, dù chỉ là một chiếc quạt nhỏ nhưng cũng đáng giá vài trăm lạng bạc.

Mặt quạt được bện bằng sợi trúc hiếm, sợi trúc này được lấy từ lớp vỏ của ống trúc non nhất trên thân cây, mà lại dùng tay bóc ra nên sẽ mỏng như tờ giấy Tuyên Thành, nhưng lại không thấm nước và trong suốt.

Sợi trúc lại có màu xanh và màu vàng, thợ thủ công lợi dụng màu sắc của sợi trúc bện thành bức tranh gà con mổ sâu rất đáng yêu. Màu xanh làm nền, màu vàng của trúc làm một đôi gà con lông vàng tơ, những chấm nhỏ trên sợi trúc thành con sâu, vô cùng khéo léo.

A Vụ rất thích bức tranh độc đáo trên quạt, chất sợi thiên nhiên từ trúc, mà sợi trúc lại vừa mỏng vừa trong suốt, khiến người khác không đoán được chiếc quạt này làm từ chất liệu gì.

A Vụ cầm chiếc quạt tròn từ tay Tú Phiến và đến phòng của Thôi Thị.

Trong phòng Thôi Thị lúc này im phăng phắc, kim rơi cũng có thể nghe thấy tiếng, nô bộc ít nhiều cũng nghe chuyện, lại thấy sắc mặt của chủ nhân thì sợ đến nỗi không dám thở mạnh.

Tiêu nha hoàn vén rèm cho A Vụ bước vào, trong phòng đã có người thông báo cho Vinh tam lão gia và Thôi Thị, A Vụ bước vào lên tiếng chào: “Cha, mẹ!”

Sắc mặt của Vinh tam lão gia hơi khó coi, trông thấy A Vụ thì tỏ vẻ khó xử, phận làm cha mẹ mà để con gái biết chuyện này, ông cảm thấy rất xấu hổ,

Vinh tam lão gia định lên tiếng nhưng lại không biết nên nói thế nào.

A Vụ rất hiểu ý, vội nói: “Cha, con đã nghe hết rồi.”

Vinh tam lão gia bỗng đỏ bừng mặt.

Trên đường đến đây, A Vụ đã cân nhắc cần phải nói gì. “Cha, tớ phụ nói thế nào ạ?”

Nhắc đến chuyện này, Vinh tam lão gia càng cảm thấy bức, hận không thể ra tay với cha, vì dù sao ông cũng là người có học, đối phuơng lại là cha ông nên đành phải nhẫn nhịn. “Tớ phụ của con trách mắng đại bá, nhị bá một hồi, bảo sẽ trùng trị Vương Thị, còn đứa bé dù sao cũng là cốt nhục của đại bá, tuổi còn nhỏ chưa hiểu chuyện nên sẽ đón nó vào phủ.”

A Vụ sớm đã đoán được là An Quốc Công sẽ giảng hòa, biến chuyện to thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành không có gì.

“Chuyện này thế là xong ạ?” A Vụ lấy quạt che nửa mặt. “Tớ phụ thiên vị quá!” Vương Thị dù sao cũng là thị thiếp của Vinh tam lão gia, gây ra chuyện lớn như vậy mà An Quốc Công lại xử lý như thế thì không công bằng chút nào. Ai cũng biết nhìn cả, sau này Vinh tam lão gia muốn ra ở riêng thì mọi người cũng đều thông cảm cho ông.

Từ khói mắt của Vinh tam lão gia úa ra giọt lệ, có câu: Nam nhi có nước mắt nhưng không dễ dàng rơi, chỉ vì chưa chạm tới nỗi đau. Trải qua việc lần này, Vinh tam lão gia thực sự mất hết tinh thần, vô cùng thất vọng về sự thiên vị của An Quốc Công. Cho dù ông có cố gắng thế nào thì cũng không thể bằng hai người ca ca khôn nạn con bà cả.

Vinh tam gia vốn chỉ oán hận lão thái thái, tình cảm của ông đối với hai người ca ca cùng cha khác mẹ cũng tạm, nhưng qua việc này, tình huynh

đệ vốn mỏng manh đã chẳng còn nữa, khi bị An Quốc Công đối xử bất công như thế thì một chút tình máu mủ còn lại cũng tan biến.

Vinh tam lão gia thở dài, còn Thôi Thị có ám ức, phẫn nộ thế nào thì cũng cố nhịn, vì bà sợ sẽ càng làm ông thêm buồn phiền.

“Chuyện này mà đồn ra ngoài thì danh tiếng của phủ Quốc Công sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.” A Vụ nhắc nhở Vinh tam lão gia, chuyện này cũng bất lợi cho một vị quan như ông.

Nhưng Vinh tam lão gia và Thôi Thị lại chỉ nghĩ đến hôn sự của A Vụ, có thúc bá khốn nạn như vậy thì A Vụ làm sao có thể có thông gia tốt được? Chuyện hôn sự của tứ tiểu thư thì không phải lo lắng nữa, còn ngũ tiểu thư là một trong hai mỹ nhân đẹp nhất kinh thành, có tiếng tăm nên cũng không bị ảnh hưởng nhiều, chỉ có A Vụ là đáng thương, người bị hại là ông còn được, nhưng giờ lại làm liên lụy đến cả con gái ông, hỏi ông làm sao mà nhẫn nhịn nổi.

“Lão gia, chúng ta không thể ra ở riêng được sao?” Thôi Thị không nhịn được lên tiếng.

Vinh tam lão gia lại thở dài. “Phụ thân sẽ không bao giờ đồng ý đâu.” Lão đại, lão nhị bất tài, sau này mọi chuyện đều dựa vào đệ đệ ông gánh vác, An Quốc Công thì không cần biết mẹ con lão thái thái đối xử với Vinh tam lão gia thế nào, chỉ một mực yêu cầu ông báo đáp lại gia đình, trở thành chỗ dựa cho cả nhà, bao gồm cả hai ca ca. Ông tuyệt đối sẽ không cho phép Vinh tam lão gia chuyển ra ngoài ở riêng.

“Tại sao? A Vật đáng thương nhà ta...” Thôi Thị ngồi sụp xuống ghế nghẹn ngào nói.

A Vụ an ủi Thôi Thị một hồi rồi phe phẩy chiếc quạt. “Con không sao,

Vương di nương mới là đáng thương. Hồi đầu cha đi sứ chưa về, nhị bá đã úc hiếp phòng chúng ta, nhị bá nương còn muốn đánh chết Vương di nương, thế nên Vương di nương mới trốn ra ngoài, không ngờ còn bị đại bá cướp đi. Cha không có nhà, các ca ca cũng không có nhà, con và mẹ sức lực yếu ớt không bảo vệ được cho di nương.” A Vụ lấy quạt che mặt, giọng nghẹn ngào.

Vinh tam lão gia nhìn A Vụ với ánh mắt kì lạ, nhưng không nhìn lâu mà ngẫm nghĩ những lời con gái nói. Đúng vậy, trong thời gian ông đi sứ, Vương di nương đã “đội mũ xanh” cho ông, chỉ cần xác định hai ca ca của ông cưỡng ép cô ta thì tính chất sự việc lại hoàn toàn khác, không còn là chuyện phong lưu nữa, mà chính là úc hiếp mấy mẹ con thơ đại của tam phòng, việc này sẽ giúp Vinh tam gia giải được oan úc là để cho hậu viện bất chính, hơn nữa mọi tội lỗi sẽ đổ hết lên đầu hai ca ca cầm thú của ông.

Lúc đầu Vương di nương bị nhị lão gia bắt ép, số người biết việc này trong phủ cũng không phải là ít, chỉ có điều cô ta một mực im lặng... Làm thế nào để Vương Thị giúp họ đây?

A Vụ lại nói tiếp: “Đứa trẻ đó cũng đáng thương, nghe nói tên là Hoàn ca nhi, có vẻ như đại bá cũng rất yêu quý nói.” Ngay cả tên đứa trẻ cũng ngang hàng với các thiếu gia ở phủ. “Nhưng đứa bé đó còn nhỏ, đại bá là cha thì cũng không thể chăm sóc được, xuất thân như vậy, lại để đại phu nhân nuôi thì không tốt chút nào. Vương di nương đúng là khổ, gấp phải chuyện thế này, một nữ nhân yếu ớt như cô ấy không thể phản kháng, cha lại ghét bỏ cô ấy từ lâu, dù là đồ bỏ đi nhưng vẫn là mạng người, cha hãy khuyên tống phu đem bán Vương di nương đến nơi nào thật xa là được, tránh để sau này Hoàn ca nhi oán hận tống phu giết mẹ của nó.”

Không phải A Vụ muốn lợi dụng Vương di nương, mà nàng thực sự thương xót cái mạng của cô ta. Mặc dù cô ta tự chuốc họa vào thân, nhưng dù

sao cũng là do A Vu đứng ngoài tác động vào nên nàng không muốn cô ta mất mạng.

“Cái gì? Đồ tiện nhân như cô ta, cho sống để làm xấu mặt cha con à?” Đầu óc của Thôi Thị vốn đơn giản, không hiểu những chuyện phức tạp phía sau.

Vinh tam lão gia xua tay, ngăn không để Thôi Thị nói tiếp. “A Vu nói có lý, Vương Thị là người đàn bà yếu đuối, do bị bắt ép nên mới để người ta ức hiếp như vậy. Mà số của cô ta cũng khổ, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ, huống hồ còn có Hoàn ca nhi, thôi cứ coi như tích đức vậy, ngày mai ta sẽ đi khuyên nhủ phụ thân.”

Nói xong, Vinh tam lão gia đưa mắt nhìn A Vu, nói: “Tâm trạng cha đang rất phiền muộn, muốn đến thư phòng một lát, A Vật đến đọc sách cho cha nghe nhé!”

A Vu biết chuyện này không qua mắt được Vinh tam lão gia nên gật đầu. Thôi Thị biết chồng buồn bực thì cũng không ở lại lâu, bà dặn dò gia nhân hầu hạ chu đáo rồi sai người mang điểm tâm đến cho hai cha con.

Vinh tam lão gia ngồi trong thư phòng, chăm chú nhìn A Vu. A Vu hơi chột dạ phẩy chiếc quạt.

“Được rồi, tha cho cái quạt của con đi, mắt của con đảo vòng tròn như thế, có thể lừa được ai hả?”

A Vu ngồi xuống với vẻ chán nản, cảm thấy buồn bực vì nàng vẫn chưa luyện được khả năng giấu giếm tâm trạng.

“Nói đi!” Vinh tam gia lúc này đã lấy lại bình tĩnh. Người con gái này của ông từ nhỏ đã thông minh, làm ra những chuyện như thế này chắc chắn là

có nguyên nhân, chỉ là khá to gan, ngay cả chuyện liên quan đến tiểu thiếp của ông mà cũng dám động đến.

A Vu cười nũng nịu. “Chẳng qua con cũng là bất đắc dĩ thôi, cha đánh giá thế nào về tình hình trong triều a?”

Vinh tam lão gia trùng mắt nhìn con gái, đang nói về chuyện tiểu thiếp, sao lại liên quan đến triều chính, không biết trong đầu con bé này đang nghĩ cái gì nữa.

“Üm, một cô con gái suốt ngày sống ở khuê phòng như con thì quan tâm gì đến chuyện triều chính chua?” Vinh tam lão gia không đáp mà hỏi vặn lại.

A Vu bĩu môi, nàng biết một chính khách như ông không thấy thỏ thì sẽ không thả diều hâu, ông sẽ không dễ dàng bàn luận đến việc triều chính đâu, dù có là nói với con gái đi chăng nữa. A Vu cũng biết Vinh tam lão gia coi thường sự hiểu biết của đám nữ nhi như nàng.

“Nước mất thì nhà tan, nữ giới sao không quan tâm cho được?” A Vu chậm rãi nói.

Vinh tam lão gia mở to mắt, không ngờ A Vu lại có trình độ này. “Ồ, nói vậy có nghĩa là?”

Đến nước này, A Vu cũng không còn kiêng nhẫn quanh co với Vinh tam lão gia nữa. “Hiện giờ long thể của Thánh thượng ngày càng yếu, các Hoàng tử cũng đã lớn, mỗi người đều có tâm tư riêng, Hoàng hậu nương nương và Quý phi nương nương cũng đã mâu thuẫn ra mặt. Chuyện hôn sự của tứ tỷ coi như đã sắp xếp bên phía Hoàng hậu nương nương rồi, khi chúng ta về phủ, đại bá mẫu tiếp đón con rất long trọng, còn nói sau này con sẽ dắt theo ngũ tỷ nữa, cha, người bảo con không lo làm sao được?”

Vinh tam lão gia kinh ngạc, không ngờ A Vu lại mãn cảm như vậy, còn đạiẫu của ông thì toan tính muôn “ăn tươi nuốt sống” gia đình họ mới thôi. Bàn tay của Vinh tam lão gia đang đặt trên chiếc ghế tròn đã vo thành nǎm đám.

“Con không xem trọng Hoàng hậu nương nương sao?” Vinh tam lão gia đã hiểu ý của A Vu, con bé làm như vậy là muốn chia tách triệt để tam phòng và phủ An Quốc Công.

“Con không dám, nếu thực sự có thể thành công thì là chuyện tốt, nhưng quan sát mọi chuyện từ năm kia, con thấy chuyện hôn sự này là canh bạc lớn, kẻ bị thua sẽ khuynh gia bại sản, người thắng cũng chưa chắc được hưởng yên bình. Con nghĩ chẳng thể nào đánh cuộc với tương lai không biết trước, chỉ bằng mình cứ kiên trì trung thành với đạo trung quân, cho dù sau này ai là quân là thần, chỉ cần mình luôn có lòng trung quân ái quốc thì sẽ không lo.”

“Được!” Vinh tam lão gia gần như muôn vỗ tay tán thưởng lời nói này của A Vu. Suy nghĩ này đã từng khiến ông băn khoăn, trăn trở, ông cũng đã từng cùng thầy của Vinh Giới là Đỗng Đại Nho bàn bạc vài lần mới nghĩ thông, không ngờ một tiểu thư ngày ngày ở chốn khuê phòng như A Vu lại nhìn nhận thấu đáo như vậy.

“Con gái sợ cha khó xử, từ xưa đến nay vẫn luôn coi chừ hiểu làm đầu, thế nên con mới cả gan tự sáp xếp, không cho cha biết, con xin gánh tội bất hiếu này.” A Vu thắng thắn nói.

Vinh tam lão gia kinh ngạc nhìn A Vu như không nhận ra con mình, quyết đoán mạnh mẽ, dung mạo xinh đẹp, đứa trẻ như vậy sau này phải gả cho ai mới không bị vùi dập đây?

“Con bắt đầu làm việc này từ khi nào?” Vinh tam lão gia hỏi đúng trọng

điểm, thật không hổ danh là kẻ lọc lõi chốn quan trường.

A Vụ cúi đầu, xấu hổ nói. “A Vật, con thực sự không nên...” Thực sự không nên làm gì thì Vinh tam lão gia không muốn nói. Thông minh như vậy, lại có dung nhan như thế, không biết là phúc hay là họa.

Nhưng A Vụ nghe thấy thế đã hiểu ngay. “Con hiểu rồi ạ.” Thực ra, A Vụ còn hiểu rõ hơn cả Vinh tam lão gia. Nàng sống những ngày pháp phỏng, lo lắng hơn bất cứ ai, vì nàng luôn cảm thấy thời gian này là do nàng ăn cắp và sẽ phải trả giá, nhưng bây giờ nàng vẫn chưa biết phải trả giá như thế nào.

Vinh tam lão gia thấy A Vụ thông minh tuyệt đỉnh, chưa nói hết đã hiểu thì vừa tự hào vừa chua xót. Những cô gái bằng tuổi A Vụ vẫn đang được cha mẹ chăm sóc, vẫn đang ở độ tuổi vô lo vô nghĩ, vậy mà con gái ông chẳng ngày nào được sống vui vẻ, lúc nào cũng phải lo trước tính sau, còn sắp xếp trù tính cho cha mẹ, Vinh tam lão gia làm sao mà không chua xót cho được.

Ông trầm mặc hồi lâu mới nói: “Nếu chỉ riêng chuyện lần này, tổ phụ con chắc chắn không đồng ý cho nhà chúng ta tách ra ở riêng đâu, cả tổ mẫu con cũng sẽ không đồng ý, con nghĩ bước tiếp theo cha nên làm thế nào đây?”

A Vụ nói một câu khiến Vinh tam lão gia sáng bừng mắt, nhưng rồi ngay lập tức chìm vào suy tư, một lúc sau mới nói: “Con về phòng đi, để cha nghĩ xem sao.”

Đương nhiên không phải nghĩ có nên làm hay không, mà là nghĩ nên làm thế nào.

A Vụ hơi cúi đầu, xoay người định bước ra ngoài thì nghe tiếng Vinh tam lão gia gọi lại: “A Vật!”

A Vu quay đầu lại. “Cha còn gì dặn dò a?”

Nhìn đôi vai mỏng manh và thân hình mảnh dẻ của con, Vinh tam lão gia xúc động nói: “A Vật à, sau này những chuyện như vậy con không cần phải nghĩ nữa, tất cả đã có cha, cuộc đời này của cha không có mong ước nào to lớn, chỉ hy vọng được che chở cho con và các ca ca của con mạnh khỏe.”

A Vu thấy mắt cay cay, cho dù sau này Vinh tam lão gia có làm được điều đó hay không thì tình cảm của ông rất chân thực, lời hứa của ông cũng có trọng lượng.

“Cha!” A Vu nghẹn ngào nói, không biết đáp lại như thế nào.

Vinh tam lão gia xua tay, ra hiệu cho nàng về phòng.

A Vu bước ra khỏi cửa, ngẩng đầu hít sâu một hơi. Thực ra, nàng cảm thấy có lỗi với Vinh tam lão gia, nàng luôn nghĩ rằng chuyện này dù sao cũng phải bàn bạc với ông, tính toán mọi chuyện vượt cả quyền cha thì cũng có phần quá đáng. Nhưng chuyện ra ở riêng nhất định phải tiến hành, nàng còn có rất nhiều việc phải làm, rất nhiều người phải bảo vệ, nàng không thể không tính toán, suy nghĩ.

Tình cảm của Vinh tam lão gia và Thôi Thị đối với A Vu khiến nàng vô cùng cảm động, nhưng Trưởng Công chúa Phúc Huệ cũng là mẹ của nàng, cho dù giờ đây bà không có chút tình cảm nào với nàng, nhưng nàng không thể nào quên được tình cảm mẹ con kiếp trước, trong lòng nàng, Trưởng Công chúa Phúc Huệ vẫn là người mẹ duy nhất, không ai có thể thay thế được. Đối với Vinh tam lão gia và Thôi Thị, A Vu luôn kính yêu và cảm kích.

Trước đây, A Vu không hiểu rõ tâm ý của Vinh tam lão gia, nhưng giờ đây nàng đã biết chắc chắn rồi.

Sau khi A Vu đi khỏi, Vinh tam lão gia thở dài, con gái của ông dù sao cũng là người lương thiện, loại người giống như Vương Thị có chết hàng nghìn lần ông cũng không thương tiếc. A Vu không phải là người “bị cấm sừng” nên không hiểu được tâm trạng của nam giới, cho dù bản thân có không cần, có chán ghét, cũng không cho phép á ta vượt tường ra ngoài với kẻ khác.

Có điều Vinh tam lão gia không thể không xem xét ý kiến của A Vu, ngoài chuyện thương xót Vương di nương và muốn giữ mạng sống cho cô ta, còn có nguyên nhân khác nữa, nếu A Vu thực sự thương xót thì đã không lợi dụng triệt để cô ta như vậy.

Trận om sòm này cho thấy thế tử gia của phủ An Quốc Công chiếm đoạt tiểu thiếp của tam đệ, lén lút sinh con trai với á ta, Thế tử gia Vĩnh Cát Thịnh nếu đabol mặt đàn ông thì sẽ gánh tội danh trăng hoa, chơi bời, đàn ông với nhau dù sao có thể hiểu được thói xấu này. Nhưng chỉ cần có người để lộ tin tức thì dư luận sẽ nhanh chóng bùng lên, người có tâm sẽ nói rằng Vương Thị bị ép buộc, thà chết phản kháng lại, nhưng cũng không thể chống lại được cường quyền, đành phải phục tùng. Lúc đó, Vinh tam lão gia đi sứ, sống chết chưa biết thế nào, trong nhà chỉ có vợ dại con thơ, khó có thể “xoay chuyển tình thế”... Thế nên cần phải giữ lại cái mạng cho Vương di nương.

Nhưng cô ta còn sống lại là cái định trong mắt, An Quốc Công chắc chắn không để cho cô ta ở lại. Vinh tam lão gia gõ ngón tay lên bàn, suy nghĩ tìm cách nên cầu xin thế nào.

Ngay tức thì, ông đứng bật dậy, mặc áo choàng, dẫn theo nô bộc đến đại phòng.

Vinh đại lão gia, hay còn gọi là thế tử gia, nghe bảo Vinh tam lão gia đến thì giật mình, hắn cảm thấy hơi áy náy, nhưng chính vì cái phần áy náy

này lại càng khiến cho việc đi tìm Vương Thị chơi đùa thêm phần kích thích và sung sướng.

“Lão tam đến giờ này còn có chuyện gì thế nhỉ?” Vinh đại lão gia chột dạ, chỉ sợ Vinh tam lão gia tức giận xông vào đây.

“Vì ông đã làm chuyện tốt đẹp quá nên có đánh chết ông cũng đáng đời.” Đại phu nhân túc đến nỗi bây giờ ngực vẫn còn thấy đau. Hôn sự của Vinh Ngũ vẫn chưa xong, cứ nghĩ là được nở mày nở mặt một chút, nào ngờ xảy ra chuyện này, thật khiến người ta mất mặt.

Thực ra, A Vụ để chuyện xảy ra như thế này cũng không phải là không muốn xáo trộn chuyện hôn sự của Vinh Ngũ. Mặc dù Vinh Ngũ gả cho Ai Đế cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng dù sao trong một thời gian, dù ngắn ngủi, cô ta cũng là mẫu nghi thiên hạ, A Vụ phải quỳ lạy cô ta, đến lúc đó không biết lông mày của lão thái thái và đại phu nhân sẽ nhéch cao đến thế nào, rồi có bao nhiêu người phải hy sinh sau đó nữa nên A Vụ không thể không đề phòng.

“Bà đừng nói nữa, bụng dạ tôi đã khó chịu lắm rồi.” Vinh đại lão gia hôm nay bị vợ, cha, mẹ lần lượt dạy dỗ, tâm trạng như lửa đốt, vậy mà Vinh tam lão gia lại tới khiến lòng ngực lão như sắp cháy đến nơi. “Ta đến thư phòng gặp hắn, xem hắn muốn gì, hừ, ta không tin hắn không mang đến một đại ca như ta, dù gì con nhỏ đó cũng chỉ là tiểu thiếp thôi mà.”

Vinh đại lão gia ngồi ngay ngắn trong thư phòng, sống lưng thẳng tắp, trong lòng đã có sự tính toán chu đáo, lão sẽ đưa ra mọi lý do hùng hồn để ngăn chặn, thậm chí đánh đòn phủ đầu, nói rằng chuyện lão làm với Vương Thị là sai, sau đó dùng tình cảm để thuyết phục, không nên vì một con đàn bà mà hủy hoại tình cảm huynh đệ.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của Vinh đại lão gia, dáng vẻ của Vinh tam lão gia rất bình tĩnh, không phải là đi hỏi tội.

“Đại ca.” Vinh Cát Xương chắp tay.

“Ngồi đi, đệ đến là...” Thấy Vinh Cát Xương như vậy, Vinh đại lão gia không biết nên nói gì.

Vinh Cát Xương vén áo choàng ngồi xuống. “Đại ca, ngày hôm nay đệ đã quá kích động, huynh cũng biết đấy, người đàn ông nào gặp phải chuyện này cũng đều khó kiềm chế cả.”

Vinh đại lão gia vội nói: “Huynh biết, huynh biết.” Lão đã nghe ra ý muốn đến làm hòa của lão tam, Vinh đại lão gia thở phào nhẹ nhõm, thấy con người lão tam vẫn còn có ưu điểm, chí ít là biết trọng tình nghĩa.

Lúc này, Vinh Cát Xương vội đến làm hòa, đối với một người vừa bị giáo huấn, răn dạy, bị vợ ghét bỏ, bị mọi người sỉ nhục như Vinh đại lão gia thì chẳng khác nào cứu người lúc gặp nạn, huống hồ Vinh tam lão gia lại là đường sự, sự lượng thứ này đối với Vinh đại lão gia vô cùng đáng quý.

“Lão tam, chuyện này ca ca sai, nhưng đều là do Vương Thị quyến rũ huynh, huynh... huynh cũng tốt bụng, lúc đầu thấy lão nhị ức hiếp cô ta, huynh thấy đáng thương nên mới giúp đỡ, nào ngờ...” Lúc đầu, Vinh nhị lão gia ức hiếp Vương Thị, Vinh đại lão không hề hận đệ đệ mình, nhưng càng sống với Vương Thị, lão lại càng thấy ghét nhị đệ. Hồi đầu nhị đệ cũng làm như thế mà hắn chẳng thấy gì, nhưng khi chuyện này rơi vào hắn thì hắn lại cảm thấy ông trời thật bất công, thế nên mới không tiếc gì mà kéo Vinh lão nhị xuống nước cùng.

Vinh tam lão gia gật đầu. “Vương Thị đó cũng đáng thương, hồi đầu đệ đi sứ nước ngoài, bản thân không biết có sống mà trở về được không, trước

khi đi cũng đã dặn Thôi Thị là Vương Thị còn trẻ mà phải chờ đợi đệ thì khổ quá, nếu gặp người nào thích hợp thì cứ cho cô ấy đi. Không thể ngờ là cô ấy lại chọn ở cạnh đại ca.”

Vinh đại lão gia nghe đến đây thấy đệ mình nói thuận tai quá, hóa ra hắn không cướp thiếp thị của đệ đệ, mà vốn dĩ đệ ấy cũng muốn cho thiếp thị đó đi, chỉ là hắn chưa kịp đợi Vương Thị được thả đi thì đã có tình ý với cô ta rồi.

“Hồi đầu cô ấy phạm lỗi, đại ca đã cứu cô ấy, huynh thật tốt bụng. Hiện giờ cô ấy lại sinh con trai cho huynh, thêm cành thêm lá cho phủ Quốc Công chúng ta, mặc dù có sai, nhưng dù sao cô ấy cũng là mẹ đẻ của Hoàn ca nhi, nếu sau này Hoàn ca nhi lớn lên, biết chúng ta xử chết mẹ nói, nó sẽ...” Vinh tam lão gia buồn bã nhíu mày. “Cứ nghĩ đến đây là đệ lại cảm thấy khó chịu, dù sống một ngày cũng nên nghĩa vợ chồng, hoàn ca nhi lại là cháu của đệ, đệ...”

Nhắc đến Hoàn ca nhi, đại lão gia lại nghĩ đến đứa con mập mạp, đáng yêu của mình. Mặc dù lão cũng có con trai, nhưng không ai đáng yêu và giống lão như Hoàn ca nhi, đại lão gia thực sự yêu thương cậu bé. Lão cũng cảm thấy thương xót Vương Thị. Tối qua bọn họ còn ân ái, ngọt ngào bên nhau, vậy mà sáng mai phải vĩnh biệt cô ấy mãi mãi, đại lão gia không nỡ chút nào.

Giống đàn bà thường hay nghĩ ngợi, Vương Thị từng nhiều lần hỏi Vinh đại lão gia rằng nếu chuyện của bọn họ vỡ lở, lão có bảo vệ cô ta được không, lúc đó lão đã vỗ ngực hùng hồn đáp: “Đương nhiên rồi!”

Nghĩ đến đây, Vinh đại lão gia càng cảm thấy áy náy, một người như hoa như ngọc, thân hình này nở trắng muốt như thế mà lại sấp hương tàn ngọc vỡ, sau này lão sẽ không được hưởng sự chăm sóc dịu dàng, ân cần của cô ta nữa, thật không nỡ chút nào.

Khi Vinh Cát Xương nói ra những lời này, Vinh đại lão gia cũng không phải kẽ ngốc, trong lòng cảm thấy rất xúc động.

“Ai nói là không phải, có điều một người lăng loàn như Vương Thị thì sống cũng mất mặt, chỉ thấy đáng thương cho Hoàn ca nhi của ta.” Vinh đại lão gia xúc động đến nỗi rơi hai giọt lệ.

“Người ta thường nói cứu một mạng người còn hơn xây một tòa tháp bảy tầng, chúng ta là người một nhà, càng nên đối xử nhân từ với nhau mới phải, đem Vương Thị đến chùa Cô Tử không phải là vẹn cả đôi đường ư, sau này Hoàn ca nhi có lớn cũng không trách người làm cha, làm thúc như chúng ta.”

Mắt Vinh đại lão gia sáng bừng, chộp lấy tay Vinh Cát Xương, kích động nói phun cả nước bọt: “Lão tam, ca ca thay mẹ con Hoàn ca nhi cảm ơn đệ.”

Sáng sớm hôm sau, Vinh đại lão gia tích cực gọi Vinh tam lão gia đến chỗ An Quốc Công nói giúp cho Vương Thị.

“À đàn bà như vậy đáng phải cho vào rọ nhốt lợn đòn chết, các ngươi còn cầu xin giúp nó sao?” An Quốc Công giận dữ trừng mắt nhìn hai người con trai.

“Cha, Vương Thị có xấu xa thế nào cũng sinh ra Hoàn ca nhi, sau này Hoàn ca nhi lớn, hỏi về mẹ nói rồi sẽ trách con. Huống hồ, nhà chúng ta luôn sống lương thiện, tích đức, dù sao cũng là một mạng người, đưa cô ấy vào chùa Cô Tử cũng là cách giải quyết, lại có thể tích đức cho Hoàn ca nhi.” Vinh đại lão gia tha thiết cầu xin An Quốc Công.

“Chẳng lẽ ngươi không có con trai ay sao mà đi thương tiếc một đứa con thú?” An Quốc Công giận mình phải trao sản nghiệp cho ông con trai cả hồ

đò này.

“Cha...” Vinh đại lão gia nhìn Vinh tam lão gia với ánh mắt đầy thâm ý. Vinh Cát Xương cũng là con thứ, mẹ đẻ ta không cần thể diện bò đến giường của cha hắn, rồi sinh ra đệ ta, cha hắn không thương tiếc, nhưng sao không chê thân phận người ta thấp kém.

Mặc dù là thế nhưng lại không thể đem ra so sánh trong trường hợp này được, vì di nương của Vinh tam lão gia ngay từ đầu là nữ nhân đã có chồng. Nhưng lần này, An Quốc Công cũng không thể không xem xét thái độ của Vinh tam lão gia.

“Lão tam, con thấy thế nào?” An Quốc Công đẩy mọi trách nhiệm lên vai Vinh tam lão gia, An Quốc Công không muốn Vương Thị còn sống để đúra con trai út của ông phải “đội mũ xanh” suốt đời.

“Con...” Vinh tam lão gia liếc nhìn Vinh đại lão gia một cái, cái nhìn này cũng tràn đầy thâm ý, sau đó mới thấp giọng nói. “Dù sao cũng là một mạng người, đưa cô ta vào chùa Cô Tử coi như giải quyết vấn đề gọn ghẽ.”

An Quốc Công rất hiểu ý của Vinh tam lão gia. Vì lão đại ngốc nghếch nên mới phải tìm lão tam giúp đỡ.

An Quốc Công thở dài một tiếng. “Thôi được rồi, sản nghiệp gia đình này về sau đều là của ngươi, ngươi muốn thế nào thì làm thế đi.”

Vinh đại lão gia nghe thấy thế thì vừa mừng vừa thấp thỏm, lão già nói thế có nghĩa là muốn từ bỏ quyền lực sao?

Khi cửa phòng chứa củi được mở ra, ánh sáng hắt vào căn phòng tối om, Vương Thị ngồi co ro trong góc tường bỗng ngẩng phắt đầu lên, trong ánh mắt chứa đầy vẻ tuyệt vọng, đây là lần cuối cùng cô ta được nhìn thấy ánh

mặt trời sao? Tôi qua, cô ta khóc gần như mù hai mắt, kêu gào rát họng nhưng cũng vô tác dụng, không ai muốn nghe cô ta nói. Cô ta có kết cục thế nào, dù không ai nói thì cô ta cũng đã biết.

“Ra ngoài đi!” Hai bà nô bộc khỏe mạnh đứng ngay trước cửa, hét lên với giọng căm ghét.

Vương Thị ngắn người, cô ta vốn nghĩ cửa mở ra là có người mang thuốc độc hoặc tâm lụa trăng ba tấc vào mới phải chứ. Cô ta đứng dậy, chậm chạp lê bước đến cửa, muốn cố gắng sống thêm một khắc.

“Sao lè mề thế, còn không mau đi nhanh lên.” Bà nô bộc họ Mã quát to, bà ta cực kỳ coi thường ả đàn bà này, may mà chủ nhân trong phủ này khai ân cho ả ta.

“Ma ma, phải đi đâu vậy?” Vương Thị lo lắng hỏi.

“Đưa ngươi đến chùa Thủy Tế, Quốc Công gia đã khai ân, tha mạng cho ngươi, loại đàn bà như ngươi chết cũng không tiếc, nhưng vì chủ nhân khai ân giữ lại mạng cho nên phải sống cho an phận, đọc kinh niệm Phật cầu phúc cho chủ nhân đây.” Một bà khác tính tình điềm đạm hơn trả lời.

Vương Thị không kiềm chế được niềm vui, khóc òa lên, nhưng vì họng đã khàn nên khóc không thành tiếng, nước mắt rơi như mưa, vội vàng quỳ xuống tạ ơn hai bà nô bộc.

“Đứng dậy đi.” Hai bà thấy cô ta vừa đáng ghét vừa đáng thương.

Vương Thị đứng dậy, điều chỉnh lại tâm trạng rồi nói: “Tôi muốn đến dập đầu tạ tội với Quốc Công gia.”

“Quốc Công gia đâu có kiên nhẫn mà gặp cô, số cô cũng may mắn đấy, được cả đại lão gia và tam lão gia cầu xin cho, thế nên Quốc Công gia mới nể

tình họ mà tha mạng cho cô đây.”

Vinh đại lão gia cầu xin cho cô ta thì Vương Thị còn đoán được vài phần, nhưng cô ta vạn lần không ngờ tam lão gia lại cũng cầu xin cho mình. Vương Thị đưa mắt nhìn về hướng của tam phòng, nhớ đến cảnh cô ta gấp tam lão gia, hòng tụ thêm hương, người pha trà, người vẽ tranh, thật vui biết bao!

Thực ra, sau bao nhiêu năm trí nhớ của cô ta chỉ còn lại những ký ức đẹp đẽ này, hòng tụ thêm hương trên thực tế chỉ có một lần, cảnh pha trà người vẽ tranh cũng đâu có, nhưng trong trí nhớ mơ hồ, con người ta chỉ muốn thêm thắt vào trí tưởng tượng của mình, để khiến giờ đây Vương Thị cảm thấy vô cùng hối hận.

“Tôi rất có lỗi với tam lão gia, trước khi đi muôn đến dập đầu tạ ơn ngài ấy, cầu xin ma ma nói với lão thái thái một câu, lần đi này tôi sẽ không bao giờ được trở về nữa, cũng để cho tôi nhìn Hoàn ca nhi đáng thương một lần.” Vương Thị quỳ xuống dưới chân hai bà, khổ sở cầu xin.

Bà nô bộc ăn nói điềm đạm hơn thấy bộ dạng của cô ta như vậy thì có chút thương tình. Bà là người già nhất trong phủ, thói tật của đại lão gia và nhị lão gia thế nào sao bà không biết chứ, Vương Thị tuy không đứng đắn, nhưng cũng vì hai lão già làm càn, do đó bà đồng ý sẽ nói hộ với lão thái thái.

Lão thái thái nghe xong muôn nỗi cáu, muôn gấp Hoàn ca nhi ư, cô ta đang nằm mơ chắc?

Nhưng rồi nghĩ lại, bà thấy cô ta dù sao cũng là di nương của tam phòng, lại có tâm địa xấu lôi kéo con trai của bà, tiếng xấu này không để đâu cho hết, cứ để ả ta đến tam phòng làm Thôi Thị thêm uất ức, nhân tiện làm cho người ta càng không quên được chuyện Vương Thị chính là người của tam hòng,

mà tam phòng hiện giờ đang có một cô nương đến tuổi thành thân. Như thế chẳng khác nào cho người ta biết hậu viện đào tạo ra một con điếm vô liêm sỉ, hù hử...

Lão thái thái nghĩ như thế nên đồng ý cho Vương Thị đến tam phòng bái lạy Thôi Thị, tuy nhiên lại không cho phép cô ta gặp con trai.

Vương Thị cùng hai bà nô bộc đến tam phòng, Vinh tam lão gia và Thôi Thị vốn không muốn gặp, nhưng hai bà nô bộc liền nói đó là ý của lão thái thái. Trong phòng, Vinh tam lão gia và Thôi Thị ngồi trên ghế, A Vụ đang đứng bên cạnh Thôi Thị.

Vương Thị bước vào, quỳ xuống dập đầu bái lạy ba cái, mạnh đến nỗi như muốn làm cho nền nhà rung chuyển, luôn miệng nói: “Tạ ơn lão gia đã cầu xin giúp nô tỳ.”

Vinh tam lão gia nhăn mặt, còn Thôi Thị nhìn thấy Vương Thị thì cực kỳ chán ghét, nghe cô ta nói Vinh tam lão gia cầu xin cho cô ta thì bà liền đưa mắt về phía Vinh Cát Xương.

Vinh tam lão gia nhìn Vương Thị, nói bằng giọng thiếu kiên nhẫn: “Không cần cảm ơn, muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn lục tiểu thư, tiểu thư khuyên ta nên làm như vậy.”

Vương Thị nghe thấy thế thì ngẩng đầu, nói với A Vụ: “Nô tỳ xin dập đầu tạ ơn lục tiểu thư, đây không phải là lần đầu tiên lục tiểu thư cứu nô tỳ.”

A Vụ nghe xong, lông mày hơi giật giật. Nàng đang đeo mạng che mặt, khi biết Vương Thị sẽ đến, nàng liền sai người mang nó đến. A Vụ không muốn Vương Thị nhìn thấy mặt mình, mặc dù nàng muốn cho cô ta đến chùa Cô Tử, nhưng sau này cô ta có còn giở thủ đoạn nào nữa không thì nàng không thể biết, dù sao cuộc đời này vẫn còn dài, nàng chỉ sợ cô ta không chịu

nỗi cuộc sống cô đơn ở chùa ni cô đó.

Cứ ngắm gương mặt của mình, nàng lại cảm thấy lo sợ, từ nhỏ đọc sách sử, nàng đã biết về cụm từ “hồng nhan họa thủy” và “hồng nhan bạc mệnh”. Sau đó, hai lần gặp nguy hiểm khi ra ngoài chơi, lại thêm một lần ở Giang Tô, chỉ khoảnh khắc gặp phải kẻ háo sắc mà đã khiến cho Vinh tam lão gia mất bao nhiêu công sức mới dẹp yên được, thêm vào đó, A Vu đã tồn không ít ngân lượng mới khiến cho Vinh tam lão gia được về kinh.

Mặc dù việc này cũng có công lao của thầy dạy và đồng niên, nhưng sao người ta lại muốn giúp Vinh lão tam chú? Đó là vì gương mặt của nàng, dù người ta có nói nàng tự kiêu tự đại cũng được, hay nói nàng cẩn thận quá mức cũng được, tóm lại nàng không muốn mạo hiểm, cũng không muốn đi vào chỗ chết.

Vương Thị lại dập đầu ba cái với A Vu, sau đó ngẩng đầu nói: “Lục tiểu thư từ nhỏ đã thương xót nô tỳ, nay nô tỳ sắp đi rồi, xin tiểu thư cho nô tỳ được nói vài lời để trong lòng.”

Lời gì để trong lòng, thực ra mấy lời vừa nãy của Vương Thị đã để lộ ý đe dọa rồi, A Vu không thể không nghe cô ta nói tiếp, thực ra nàng cũng muốn nghe xem thế nào nên gật đầu đồng ý.

“Cha, mẹ, con dẫn Vương...” A Vu bỗng nhiên không biết xung hô thế nào với Vương Thị, thế nên chỉ nói nửa chừng. “...đến phòng trước kia của con nhé!”

Vinh tam lão gia nói trước khi Thôi Thị kịp lên tiếng: “Đi đi!” Cũng phải có một ngày nói chuyện thăng thắn với Vương Thị, tránh để lại phiền phức sau này.

Chương 16

Tranh tài ở cuộc đua thuyền rồng

Phòng của A Vu vẫn giống hệt như trước kia, có những lúc nàng ở chõ Thôi Thị rất muộn, không muốn quay về Vĩnh Điêm Cư, thế là tạm thời ở lại luôn.

A Vu ngồi xuống chiếc giường kê sát cửa sổ, ánh nắng buổi sớm hắt qua rèm cửa chiếu vào giữa lông mày. Lông mày của nàng dài mảnh nhưng không thưa, thậm chí còn dày hơn người khác, gương mặt ấy toát lên sự tinh tế, sắc nét, thu hút được mọi ánh nhìn.

Vương Thị nghĩ, hồi xưa sao có thể ngu ngốc như vậy chứ, người có ánh mắt và hàng lông mày như thế thì làm sao có thể là đứa trẻ ngốc nghếch, không biết gì được, thật là nực cười mà!

Vương Thị nâng váy, tiếp tục quỳ xuống.

“Tiểu thư có tấm lòng nhân hậu, nô tỳ mặt dày cầu xin tiểu thư sau này hãy chăm sóc cho Hoàn ca nhi của nô tỳ.” Vương Thị dập đầu lạy.

Vương Thị thực sự không còn cách nào khác, cô ta ở trong phủ An Quốc Công đã lâu nên hiểu rõ con người của đại phu nhân. Đó là loại người “miệng nam mô bụng một bồ dao găm”, con trai cô ta ở trong phủ của bà ta thì e không thể lớn nổi. Nhưng trong phủ này lại chẳng có ai giúp được, vì thế cô ta mới cầu xin A Vu.

Mạng che mặt đã giấu đi cái cười nhếch miệng của A Vu. “Hoàn ca nhi

là đường đê của đại phòng, một đường tỷ như ta có giỏi giang thế nào đi nữa cũng chẳng dám vươn tay đến tận đại phòng, sao di nương lại cầu cứu ở chỗ ta?”

Vương Thị không chút ngạc nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt ánh lén sự cứng cỏi của một người mẹ. “Đều do nô tỳ phẩm hạnh kém, tự gây chuyện sa đọa nên mới có ngày hôm nay. Từ bây giờ nô tỳ sẽ sửa chữa lỗi lầm, ăn chay niệm Phật, chỉ mong gột sạch được nghiệp chướng này và sẽ luôn cầu phúc cho lão gia, phu nhân và cô nương.”

Đây là thể hiện sự hối cải và trung thành của Vương Thị. A Vu gật đầu.

“Thực ra trong mấy năm qua, nô tỳ luôn cảm thấy bất an, cảm giác như mình đang đánh cắp cuộc sống này và sớm muộn gì cũng phải trả lại, cũng dự đoán rằng rồi sẽ có ngày hôm nay. Không ngờ cô nương nhân hậu, giữ lại cái mạng cho nô tỳ.” Vương Thị hối hận nói. “Ban đầu nô tỳ bị lão gia giam ở hậu viện, tiểu thư lương thiện nên mới sai Tử Nghiên thả nô tỳ ra để tìm bạn giải sầu, vì thế nô tỳ mới... Cái hôm ở trong vườn, tiểu nha hoàn vốn đi cùng nô tỳ đã tự ý chạy đi hái cỏ bện giờ, thế nên nhị lão gia mới làm điều bỉ ổi với nô tỳ, nô tỳ cũng biết mình đê tiện, nhưng nô tỳ...”

Vương Thị kể lể đầy ý phê phán, như thể muốn lén án A Vu đang giúp nhị lão gia hãm hại cô ta.

“Cô nói linh tinh gì vậy? Chẳng lẽ có người dùng dao ép cô ra ngoài ư? Bản thân đê tiện còn trách người khác!” Tử Phiến là người nóng nảy, dù bây giờ tính nết đã sửa được không ít, nhưng nghe Vương Thị nói thì vẫn không nhịn được.

Vương Thị co rúm người lại, cũng biết mình đang “cả vú lắp miệng em”, nhưng thực sự không còn cách nào khác. Muốn dùng tình cảm hay mối quan

hệ đều không được, bây giờ cô ta chỉ còn cách dùng hạ sách để đánh cược một ván thoi.

Vương Thị dập mạnh đầu xuống đất. “Đúng vậy, là nô tỳ đê tiện. Vì tiểu thư lương thiện nên trước khi nhị phu nhân ép nô tỳ chết đã cứu lấy nô tỳ. Tiểu thư đã tha cho nô tỳ, vậy có thể làm người tốt đến cùng, thay nô tỳ chăm sóc Hoàn ca nhi được không?”

A Vụ không trả lời.

Vương Thị cứ thế lầm bầm một mình: “Chuyện xấu xa này là do nô tỳ tự gây ra, ban đầu nếu không phải bị bà nô bộc xúi giục đến miếu cầu phúc cho Hoàn ca nhi thì cũng sẽ không gặp La nhị phu nhân. Hôm đó đại phu nhân đến bắt nô tỳ lại vừa hay gặp La nhị phu nhân nên mới bảo bà ta kể hết mọi chuyện. Thực ra, lúc đó đại phu nhân nhìn thấy nô tỳ đã muốn giết chết nô tỳ rồi, nhưng bà nô bộc đi bên cạnh cũng bạo gan, bảo vệ nô tỳ và Hoàn ca nhi chạy ra đường, may lúc đó gặp được phu nhân nhà mình nên giữ được tính mạng.”

Nói đến đây, Vương di nương đã tự hiểu ra phần nào.

Lúc này, Vương di nương đã hiểu ra toàn bộ sự việc, tối qua, khi liên kết các sự việc lại, cô ta mơ hồ phát hiện ra tất cả chuyện này có lẽ không phải là sự trùng hợp. Người đứng phía sau là ai? Người được lợi nhiều nhất là ai?

A Vụ cũng chẳng sợ Vương Thị hiểu ra mọi chuyện, dù sao cũng là do cô ta tự phạm tội, không ai bắt ép cả, nhị lão gia làm nhục cô ta và nàng đã cứu, cô ta hoàn toàn không cần đi theo đại lão gia, nhưng rõ ràng cô ta có thể rời bỏ vinh hoa phú quý, mà điều này thì không thể trách người khác được. Vương Thị nói ra những chuyện này, A Vụ cũng cảm thấy buồn, nhưng nàng không hề sợ sự uy hiếp của Vương Thị.

Vương Thị chờ đợi câu trả lời của lục tiêu thư dù mới mười ba tuổi nhưng tim còn nhiều lỗ thủng hơn cả Tỷ Can¹, càng đợi càng thấy tim mình buốt giá. Thực ra, cô ta không có tư cách để mặc cả, nếu lục tiêu thư sơ cô ta thì hoàn toàn không phải giữ lại cái mạng này của cô ta làm gì, thế nên Vương Thị chắc chắn rằng bản thân vẫn còn chút giá trị.

[1] *Tỷ Can: Nhân vật lịch sử nổi tiếng thời nhà Thương, là con của vua Thái Định và là chú của vị vua cuối cùng thời nhà Thương là Trụ Vương. Tỷ Can mất lòng Trụ Vương vì nhiều lần can gián và chỉ trích Trụ Vương. Trụ Vương ra lệnh cho Tỷ Can móc tim ra vì tờ mờ rằng tim của ông ta có bảy lỗ.*

Nghĩ đến đây, Vương Thị không khỏi cảm thấy chua xót, bản thân cô ta vốn là con dao lão thái thái đưa đến để “xả thịt” tam phòng, vậy mà lại bị lục tiêu thư lợi dụng làm hại đến chính phòng. Với một người có tâm tư và sách lược như thế, nếu Hoàn ca nhi được một câu nói đồng ý của A Vu thì chắc chắn sẽ lớn khôn. Đã đến nước này rồi, Vương Thị không mong con trai mình có tiền đồ, chỉ cần cậu bé lớn lên bình an mà thôi.

“Tiểu thư, cậu xin tiểu thư thương xót tấm lòng người làm mẹ này. Nô tỳ ở trong am sẽ lập bài vị trường sinh cho tiểu thư, cả đời này sẽ thờ cúng chu đáo, nô tỳ nói rất thật lòng. Tiểu thư đã cứu nô tỳ ba lần, nô tỳ không phải là người không có lương tâm. Dù tiểu thư không chịu giúp đỡ thì nô tỳ cũng tuyệt đối không đem mấy chuyện này kể cho người khác nghe.”

A Vu đặt bát trà xuống, coi như Vương di nương đã nghĩ thấu đáo, nàng có thể nói chuyện được rồi.

“Di nương đứng dậy đi, hôm nay ta vẫn sẽ gọi di một tiếng di nương. Còn chờ Hoàn ca nhi, ta không thể hứa trước điều gì, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức.”

Vương di nương lại vội vàng dập đầu, cái dập đầu này rất mạnh. Lời nói của A Vu mặc dù mơ hồ, nhưng lúc này cô ta lại hoàn toàn tin tưởng, dù sao

nàng cũng chỉ là tiểu thư của tam phòng, sao có thể tự do không chế đại phòng được? Nếu A Vu vừa mở miệng đã khoác lác thì Vương di nương cũng phải suy tính lại.

“Di nương cũng biết đây, nếu muôn sau này Hoàn ca nhi làm một người đàng hoàng thì cậu bé không thể có một di nương thông dâm như vậy được. Nếu di nương nhẫn nhục chịu khổ, xuất gia đi tu thì sau này con dì còn có chút thể diện và cũng không oán hận dì, cũng không uổng công cha tôi đã từng thương xót dì.” A Vu phe phẩy chiếc quạt trúc trên tay.

Mắt di nương bỗng bừng sáng lên, tình yêu là thứ ảo vọng, tình máu mủ mới là kỳ vọng duy nhất của cô ta. Bây giờ cô ta đã nhìn thấu đáo mọi việc, suy nghĩ cũng nhạy bén hơn nhiều.

“Nô tỳ hiểu rồi.”

Vương di nương đi rồi, Tử Phiến nhìn theo bóng lưng của cô ta rồi bĩu môi, tỏ vẻ khinh bỉ, một người đàn bà không biết giữ tiết hạnh như vậy mà còn trách móc tiểu thư. “Tiểu thư, sao cô lại giúp cô ta chăm sóc Hoàn ca nhi?” Tử Phiến với bộ dạng ám ức của cô nương nhà lành bị bắt nạt, bắt chọt hiểu ra. “Nô tỳ hiểu rồi, tiểu thư dỗ dành cô ta trước đúng không?”

A Vu mỉm cười nhìn Tử Phiến, mắng: “Tỷ có thông minh thì cũng mau dừng lại cái suy nghĩ ấy lại đi. Ta đã nhận lời cô ta thì không thể nuốt lời, cũng không hy vọng Hoàn ca nhi có thể sống tốt, chỉ cần người ta không hại chết nó là được. Hãy lưu tâm giúp ta nhé, Tử Phiến tỷ tỷ!” A Vu thốt ra câu cuối cùng với vẻ nũng nịu. Bao nhiêu năm qua, Tử Phiến dần trưởng thành và hầu hạ nàng như một nô tỳ và người tỷ tỷ, tuy nhiên thị cũng khá khó tính, nếu think thoáng không nịnh một chút thì chưa chắc Tử Phiến đã chịu giúp nàng làm những chuyện linh tinh.

“Ây, đúng là cô ta mắc nợ tiểu thư rồi!” Đúng như A Vu đoán, Tử Phiến vốn không bằng lòng làm giúp việc này đâu, nếu sau này Vương di nương có trách thì hãy trách bản thân ấy, nhưng A Vu nũng nịu như vậy khiến Tử Phiến không còn cách nào khác.

“Tiểu thư gấp phải ma quỷ đấy à, sao trong hoàn cảnh này mà còn muốn giúp cô ta? Giữ lại cái mạng cho cô ta là cô ta đã phải thắp hương khấn vái tổ tiên phù hộ rồi, đã thế còn đến đây uy hiếp tiểu thư nữa chứ!” Tử Phiến giật chân, cảm thấy không thỏa đáng chút nào.

“Tỷ tỷ tốt của ta ơi, ta làm việc gì cũng cân nhắc mà, một đại nhân như tỷ chấp người tiểu nhân như cô ta làm gì.” A Vu làm nũng rất điệu nghệ, khiến Tử Phiến phải ngậm ngùi cho qua.

Tử Phiến hâu hạ A Vu tháo giày, nằm nghiêng trên giường nghỉ ngơi. A Vu muôn ở một mình, Tử Phiến liền lui ra và đóng cửa lại.

Tử Phiến đi rồi, A Vu nằm co người trên giường. Nàng nhận lời giúp Vương di nương, tuyệt đối không phải chỉ vì bị cô ta đe dọa hay giao dịch, mà là vì một câu nói của cô ta. Thực ra trong mấy năm qua, nô tỳ luôn bất an, cảm giác mình đang đánh cắp cuộc sống này và sớm muộn gì cũng phải trả lại...

Đúng vậy, sớm muộn nàng cũng có ngày phải trả lại. Từ khi được trùng sinh, A Vu luôn hỏi bản thân: Tại sao ông trời lại cho nàng được tái sinh, bản thân nàng có công đức gì chẳng, hay là có ơn phải báo? Những năm qua, nàng vô cùng cảm kích hai vợ chồng Vinh tam gia, nhờ có cô con gái Vinh Vật Uu của họ nàng mới có cơ hội làm người lần nữa, nhưng linh hồn của Vinh Vật Uu giờ phiêu du chốn nào? Hay là cũng giống như nàng năm đó, ban ngày ẩn nấp, ban đêm mới ra ngoài để rồi cô đơn, sợ hãi bóng đêm? A Vu càng nghĩ càng cảm thấy áy náy và thực lòng muốn bù đắp.

Nhưng nếu cứ sống như con người “đoản mệnh” ấy thì nàng không muốn chút nào, như thế cũng không hẳn là không sống được, chẳng qua chỉ bị người ta thòng dây vào cổ dắt đi mà thôi. Thế nên một người luôn tin vào luật nhân quả như nàng cũng vẫn phải làm những chuyện này, nguyên do là trông thấy Thôi Thị quá nhu nhược, mềm yếu, chỉ biết lấy nước mắt rửa mặt. Đáng lẽ phải đường đường chính chính lấy thân phận là chính thất quản thúc thiếp thất thì bà lại không làm được, thế nên A Vu đành phải đứng ra can thiệp. Khi đã ra tay thì đương nhiên phải dứt khoát, không được hối hận, nhưng cũng may là nàng không trực tiếp dính vào những vụ bẩn thỉu. Nhưng năm đó, chính nàng đã bảo tiểu nha hoàn tạo điều kiện cho Vương di nương dạo chơi ở vườn hoa nên mới có chuyện nhị lão gia úc hiếp Vương Thị.

Cha mẹ mềm yếu thì con gái phải mạnh mẽ. Nhớ hồi xưa, Quận chúa Khang Ninh luôn có phẩm hạnh cao sang như lan ngọc, đâu phải lo lắng những chuyện vụn vặt thế này? Thực ra đó là vì mẹ nàng cực kỳ bảo vệ nàng nên nàng mới có trái tim từ bi, tâm can trong sáng như pha lê, tính kiêu ngạo như ngọc vỡ.

Nhớ hồi đó, vì bị lão thái thái bắt ép nên A Vu mới dập đầu xin lỗi Vinh Tú, nếu đổi lại là Quận chúa Khang Ninh, e rằng nàng thà chết chứ nhất quyết không chịu nhục, không phải vì nàng không trân quý tính mạng mà vì những người có huyết thống hoàng tộc thì luôn có lòng tự trọng cao, đôi khi thà mất đầu chứ không chịu quỳ gối.

Hồi nhỏ đọc sách, nàng được biết về sự tích các sĩ tộc Cao Môn thời Ngụy Tấn Nam Bắc Triều và vô cùng ngưỡng mộ khí cốt ngạo nghẽ của họ. Nàng thấy phải làm người mong manh dễ vỡ như chiếc bình thủy tinh kia thì mới không oan uổng người con gái cao quý như nàng đến với thế giới phàm tục này. Nhưng bây giờ, vì Vinh tam gia và Thôi Thị mà đầu gối và cổ của A Vu như bị hòn đá tảng đè lên, nửa đêm tỉnh dậy trằn trọc không thể ngủ ngon

giác.

Với một quận chúa từ nhỏ đã yếu ót, luôn phải sống trong đau đớn bệnh tật thì chỉ tính riêng việc đó đã khiến nàng không thể chịu nổi rồi. Tuy nhiên, A Vu giờ đã hiểu biết hơn, nàng không còn trần trồc, băn khoăn vì những chuyện thế này nữa. Bản thân nàng cũng không biết đó là việc tốt hay xấu. Dù sao thì đâm lao cũng phải theo lao thôi.

Những giọt nước mắt nóng hổi từ khói mắt rơi ra, nhưng nàng không lau, chỉ co rúm lại như một đứa trẻ phạm lỗi, luôn miệng gọi: “Mẹ...”

Đây là hành động thường thấy của một đứa trẻ chịu ám úc. Mặc dù A Vu nhận thức rõ trong cuộc đời này Thôi Thị mới chính là mẹ nàng, nhưng nàng vẫn nhớ da diết Trưởng Công chúa Phúc Huệ, trong sâu thẳm trái tim nàng chỉ có một người mẹ mà thôi. Thôi Thị có tốt thê nào thì cũng chỉ là một người mẹ trên danh nghĩa, nàng sẽ báo đáp, sẽ kính yêu, sẽ bảo vệ, nhưng không có tình cảm như máu mủ ruột rà. Hơn nữa, Thôi Thị cũng không thể an ủi tâm hồn cô đơn của nàng.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ cho dù cực kỳ ghét nàng, A Vu vừa đau lòng vừa không dám nhận mẹ, nhưng tình cảm của nàng dành cho bà chưa bao giờ thay đổi.

Một lát sau, Tử Trụy bước vào mời A Vu dùng bữa trưa. A Vu liền đứng dậy, ánh mắt trở nên kiên định, nàng lại biến thành lục cô nương thông minh, nhanh nhẹn.

Tử Trụy thấy khói mắt của A Vu vẫn còn vương lệ nhưng thấy cô chủ không nói gì nên thị cũng không dám hỏi, chỉ vội đi lấy nước, sai tiểu nha hoàn mang khăn đến hầu hạ cô chủ rửa mặt.

Vài ngày nữa là đến Tết Đoan Ngọ.

Bắt đầu từ mùng Một, ở đầm Cảnh Minh phía đông nam kinh thành ngày nào cũng có cuộc đua thuyền rồng, người đến xem đông đúc, náo nhiệt đến tận mùng Năm.

Thời điểm này hằng năm là khoảng thời gian mà tiểu thư quý tộc như Vinh Ngũ cảm thấy rất vui vẻ, vì cô ta có thể danh chính ngôn thuận gọi bạn bè ra ngoài chơi, đi xem thuyền rồng, nô đùa vui vẻ, tuy nhiên ba vị cô nương ở phủ An Quốc Công lại chẳng muốn ra ngoài chơi chút nào.

Cha Vinh Ngũ thì làm chuyện xấu xa, mặc dù không phải chịu phạt nhưng dư luận cũng đã làm ông bẽ mặt, khiến cho Vinh Ngũ có phải đi đâu ra ngoài cũng không dám ngẩng mặt lên, thế nên cô ta mới không muốn đi đâu. Mặc dù Vinh Tứ vui mừng thấy đại lão gia gây chuyện bậy bạ, làm xấu mặt Vinh Ngũ, nhưng dù sao cũng là người một nhà nên cô ta cũng xấu hổ không kém khi ra ngoài. Còn A Vu thì từ trước tới giờ đã không thích đi chơi rồi.

Ngày mùng Năm tháng Năm năm Long Khánh thứ hai mươi chín là Tết Đoan Ngọ nên họ không thể không ra ngoài. Dù sức khỏe của Hoàng đế ngày một kém, nhưng ngài lại rất hào hứng, đích thân đến đầm Cảnh Minh xem đua thuyền rồng, còn nói sẽ ban thưởng cho đội nào thắng cuộc.

Tin này đã truyền ra ngoài từ cách đó rất lâu. Trước khi Vinh đại lão gia gây chuyện, đại phu nhân đã chuẩn bị dựng lều, bày biện đồ đặc ngay cạnh đầm Cảnh Minh để phục vụ các vương công quý tộc trong kinh thành.

Người của tam phòng cũng đành phải đến đầm Cảnh Minh, bất chấp sự chỉ trỏ của người khác, họ còn cố cười nói vò như không có chuyện gì xảy ra.

May mà mọi người đều biết điều, hơn nữa sự việc cũng đã qua nhiều ngày nên không ai thêu dệt thêm. Vinh Ngũ được nhiều người yêu mến nên có vài người đưa khăn tay an ủi và nói là động viên, thế nên cô ta cũng có thể

ngảng cao đầu.

Đầm Cảnh Minh là lâm viên thuộc phía đông nam kinh thành, cũng là khu danh lam thắng cảnh nổi tiếng, chỉ có điều hơi xa và vắng vẻ. Phía sau đầm Cảnh Minh có dòng sông nhỏ uốn lượn quanh co, tên là Khúc Giang, một cái tên rất cổ. Một trăm năm trước có một người đỗ trạng nguyên được Hoàng đế ban thưởng cho Khúc Giang yến². Có điều, triều Đại Hạ đã sớm đổi kinh thành, sông Khúc Giang này không còn là Khúc Giang ngày xưa nữa, thế nhưng phong cảnh vẫn rất hữu tình. Ngày Tết Nữ nhi mùng Ba tháng Ba, các khuê nữ thường dạo chơi ở chốn này, ngày Tết hoa đăng cũng có không ít khách phương xa đến đây thả đèn xuống sông cầu phúc lộc. Trong vòng vài chục dặm cũng có du khách đến dạo chơi, ngắm cảnh.

[2] *Khúc Giang yến: Ngày xưa là nơi nhà vua mở yến tiệc ban thưởng cho những ai đỗ đạt cao trong các kỳ thi.*

Tết Đoan Ngọ năm nay vì sự an toàn của lão Hoàng đế nên phía bên ngoài đã cấm không cho dân thường vào, chỉ vương tôn quý tộc, gia đình danh giá mới được du ngoạn nơi này, còn người dân chỉ có thể đứng ở phía bên ngoài kia của đầm Cảnh Minh mà xem.

Tuy không ồn ào nhưng khắp nơi đều thấy từng nhóm từng nhóm người quần áo gấm vóc là lượt. Thôi Thị và A Vụ cũng đi với mấy người ở đại phòng và nhị phòng, mấy người như Vinh Ngũ đều có bạn, vừa đến đây là đã tản đi, chỉ có ba vị phu nhân là vẫn phải tỏ vẻ hòa nhã trước mặt người khác, muôn chứng tỏ phủ An Quốc Công luôn gió yên sóng lặng, con hổ ly Vương Thị chẳng thể nào gây gió bão thêm được nên mọi người đừng hy vọng được xem trò cười.

Mặc dù vui chơi nhưng giữa nam nữ vẫn phải tỏ ra dè dặt, tuy đã nói lỏng những điều cấm kỵ nhưng các cô nương vẫn thường trùm mũ che mặt từ

chói ánh mắt của mấy kẻ háo sắc, mà đa số háo sắc đều xuất thân từ gia đình quyền quý.

A Vu cũng đội một chiếc mũ trùm bằng lụa trắng nhưng không quá cao. Nàng không dám chạy lung tung mà đứng ở một nơi dễ nhìn thấy để đợi Đường Âm. Quả đúng như dự đoán, nàng vừa đến thì một lát sau Đường Âm cũng đến.

“Ồ, sao bây giờ muội mới đến? Tỷ cứ nghĩ muội không đến cơ đây.” Đường Âm bước đến định kéo tay A Vu, nhưng nghĩ đến cái tính không thích người khác đụng vào người của A Vu nên lại thôi. “Đi nào, Cố gia tỷ tỷ cũng đến đây, chúng ta qua đó chào hỏi một chút.”

Cố Tích Huệ là tẩu tâu tương lai của Đường Âm, nàng ta tỏ ra gần gũi như vậy cũng có thể hiểu được, có điều vài năm trước Đường Âm cũng không ưa qua lại với một tài nữ kiêu ngạo như Cố Tích Huệ.

Hai mỹ nhân kinh thành đều không hợp với Đường Âm. Cố Tích Huệ xuất thân danh giá, lại được hưởng tiếng thơm của Trưởng Công chúa Phúc Huệ nên có thể coi là quý nữ bậc nhất kinh thành, đi đứng thuорт tha, Đường Âm không chịu nổi kiểu hờ hững, nhạt nhẽo của tỷ ta. Còn Vinh Ngũ, vì tình hình thực tế của phủ An Quốc Công, cô ta luôn phải diễn vai là một người rộng lượng, giao thiệp nhiều, dù chưa đến nỗi xu nịnh nhưng Đường Âm không thích loại người tỏ ra thân thiết với tất cả mọi người như cô ta.

Hôm nay Đường Âm gặp A Vu, hai tỷ muội chưa nói được câu nào thì nàng ấy đã bảo nàng đi chào hỏi Cố Tích Huệ nên nàng không thể không để ý. “Đã bắt đầu lấy tẩu tâu tương lai sớm thế sao?” A Vu nói đùa.

“Đi nào!” Đường Âm lườm nàng một cái. “Chỉ có mấy người thôi, đều là người quen cả, mà muội đội mũ đáy à? Mau bỏ xuống đi, học theo mấy kẻ

nhỏ mọn làm gì.” Đường Âm tính thẳng thắn bộc trực, A Vu cẩn thận đội mũ thì nàng ấy lại cho là kẻ nhỏ nhen.

A Vu dừng bước, áp sát lại gần, hai người họ gần như cao bằng nhau, lúc A Vu bỏ một góc mũ trùm đầu ra, Đường Âm bỗng đờ đẫn hồi lâu, sau mới phản ứng lại. “Muội, thôi muội cứ đội vào đi, đúng thật là...” Đường Âm là thiên kim của Đường Các lão, đương nhiên rất hiểu chuyện. Mặc dù ngẩn ngơ trước vẻ đẹp tuyệt sắc của A Vu, nhưng nàng cũng lập tức nghĩ ngay đến những điều A Vu lo lắng.

A Vu cùng Đường Âm đến bãi đất trồng cây râm mát gần bờ sông, trên nền đất đã trải sẵn một tấm đệm gấm. Cố Tích Huệ đang ngồi phía trước. Phía dưới tán cây bên cạnh có một chàng trai khí chất cao quý, nhưng lạnh lùng nghiêm nghị, đang nói chuyện với Cố Tích Huệ. A Vu bỗng dừng chân, người đó chính là Cố Đình Dịch, nhị ca kiếp trước của nàng.

Mấy năm không gặp, nhị ca hồi xưa trông vẫn còn trẻ con, không ngờ nay đã cao lớn chững chạc, đôi vai này đã có thể gánh vác bất cứ gian khổ nào. Huynh ấy trông cao sang, tuấn tú, khuôn mặt lạnh lùng, tiểu thư nào vô tình đi ngang qua cũng phải liếc nhìn.

Nghe giọng nói ngọt ngào của Đường Âm gọi “Cố tỷ tỷ”, Cố Đình Dịch và Cố Tích Huệ cùng quay đầu lại.

A Vu nghe Đường Âm cố lấy giọng gọi ba chữ “Cố tỷ tỷ” mà nỗi cả da gà, Đường Âm ở phía sau còn nhéo nàng một cái, nhưng mặt vẫn nở nụ cười ngọt ngào.

A Vu lập tức cảm thấy Đường Âm có tình ý gì đó với Cố Đình Dịch, điều này đã lý giải vì sao tỷ ấy lại tích cực đến gấp Cố Tích Huệ như vậy. Làm gì có chuyện “em chồng” lấy lòng chị dâu, đáng lẽ Cố Tích Huệ là

người phải lấy lòng Đường Âm mới đúng!

“Đừng có bỏ mạng che mặt ra đây!” Đường Âm nghiến răng nói nhỏ vào tai A Vu.

A Vu mặc kệ Đường Âm, luôn tay vào phía dưới vành mũ vén tấm mạng đang rủ xuống nửa tai ra phía sau. Mặc dù mặt vẫn có mạng che bằng sa tanh, nhưng vẫn hở đôi mắt, mà đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn nên cơ bản không ảnh hưởng đến cuộc trò chuyện.

“Cô tỷ tỷ còn nhớ không, muội ấy là lục cô nương Toàn tỷ nhi ở phủ An Quốc Công.” Đường Âm giới thiệu với Cố Tích Huệ.

Cố Tích Huệ mỉm cười gật đầu với A Vu, ánh mắt hơi dừng lại trên cái mạng của nàng. À, còn kiêu ngạo hơn cả mình...

A Vu vội cúp mắt xuống, giải thích: “Hai ngày nay muội bị lén sởi, bỏ mạng ra e làm người khác sợ.”

Cố Tích Huệ gật đầu, ánh mắt quét sang chiếc váy của A Vu.

A Vu mặc chiếc váy ngắn Yên La mềm rủ xuống, lại không thêu hoa văn cầu kỳ. Chiếc váy này vừa trong trắng thuần khiết vừa đặc biệt, nhưng lại thể hiện được sự cao quý, tỉ mỉ thật khiến người ta phải thán phục.

Cố Tích Huệ thấy màu của chiếc váy thật đẹp, tựa như sắc vàng mật của ánh trăng đang chảy xuống. Khi cô ta biết đó là màu lưu nguyệt hoàng, trong lòng thầm khen ngợi và hỏi thăm thì biết ở vùng phía nam có một tiệm Tú Quý Cẩm làm ra loại vải có màu sắc này. Cô lập tức xin nương nương sai người đi khắp kinh thành mua, cuối cùng mới biết ở Tân Khẩu có một tiệm Tú Quý Cẩm, lúc đó mới thực hiện được ước nguyện. Nhưng đó là chuyện sau này.

Cố Đinh Dịch đang ở đây, Cố Tích Huệ không thể không giới thiệu: “Âm tý nhi, xem muội nói kìa, sao ta lại không nhớ Toàn tý nhi chứ?” Bọn họ đều có chung một bí mật mà.

Cố Tích Huệ ngoanh sang Cố Đinh Dịch nói: “Đây là nhị đường ca của ta, Toàn tý nhi vừa hồi kinh, có thể chưa biết, Âm tý nhi thì đã biết rồi.”

Đường Âm vội vàng gật đầu, cúi chào Cố Đinh Dịch, giọng nói nhẹ xấu hổ: “Cố nhị ca!” A Vụ cũng vội chào theo.

Cố Đinh Dịch gật đầu. Dù A Vụ có thay đổi thế nào, Cố Đinh Dịch vẫn nhận ra nàng. Hồi đầu nàng đến phủ nhà họ chơi, chàng cảm thấy nàng giống hệt người em gái A Vụ đã mất của họ. Người thân mất lúc còn trẻ, dù tình cảm sâu sắc thế nào, trí nhớ đậm sâu bao nhiêu thì cũng phải dần phai nhạt, chỉ còn lại nỗi buồn man mác.

Cố Đinh Dịch rất có ánh tượng với A Vụ, dáng vóc yêu kiều, thuорт tha uyển chuyển, dù không nhìn rõ mặt, chỉ nhìn đôi mắt cũng đã biết là một giai nhân tuyệt sắc.

Sau khi hành lễ xong, Cố Đinh Dịch gật đầu với Cố Tích Huệ và hai người họ. “Ta ra ngoài đi dạo một lát.” Dù sao mấy người họ cũng đã trưởng thành, nên giữ gìn ý tứ, cho dù được phép nói chuyện, chơi đùa mấy ngày, nhưng cũng không thể quá đáng. Huống hồ thời điểm này phải bàn hôn sự cho Cố Đinh Dịch. Trước khi ra khỏi nhà, Trưởng Công chúa còn ân cần nhắc nhở, không cho phép chàng nói chuyện với bất cứ cô nương nào. Lời dặn của Trưởng Công chúa đại khái như thế này: “Hôm nay thời tiết nóng nực, nếu có bị rơi xuống nước cũng không sao, nhưng nếu thấy cô nương nhà nào rơi xuống nước, con không được thấy việc nghĩa mà hăng hái đâu, nếu không sẽ tự rước họa vào thân đấy.”

Cố Đinh Dịch đi rồi, Đường Âm và Cố Tích Huệ nói câu được câu chăng, vì ánh mắt Đường Âm luôn dõi theo bóng dáng của Cố Đinh dịch, tỏ ý thất vọng, ngại ngùng, lại có chút chán nản vì chàng không hiểu tâm tư của nữ nhi.

A Vụ thấy sắc mặt của Đường Âm như thế thì vội nói chen vào nhằm thu hút sự chú ý của Cố Tích Huệ, không muốn cô ta nhìn thấy bộ dạng như vậy của Đường Âm, vì nếu bị lộ ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của nàng ấy.

Chủ đề câu chuyện xoay quanh Tú Quý Cẩm. Cố Tích Huệ đang chuẩn bị của hồi môn nên rất hứng thú với mấy thứ vải vóc, lụa là hiếm có, thời thượng. Có những thứ này thì cô gái về nhà chồng mới cảm thấy hân diện.

A Vụ rất kiên nhẫn chỉ dẫn cho Cố Tích Huệ. Cửa hiệu Tú Quý Cẩm mở ở Giang Chi Nam, ở kinh thành không ai biết cửa hiệu này. Cửa hiệu nổi tiếng nhờ cách dệt, nhuộm rất lại, cũng có những màu vải rất đặc biệt, ví dụ như: lưu nguyệt hoàng (màu vàng ánh trăng), màu tím của khói xương, màu xanh nho... không những Cố Tích Huệ thích thú mà ngay cả Đường Âm cũng bị thu hút.

Cuộc nói chuyện rôm rả thế nào thì cũng đến lúc cạn lời, may mà vừa hay có vài tiểu thư bước qua chào hỏi họ. Đó là Hòa Nhụy, con gái của Công chúa Trường Thanh- tiểu muội cùng cha khác mẹ của Hoàng thượng; Hà Bội Chân- cháu gái của Trần Quốc Công. May người họ gặp nhau, A Vụ lại phải nói đến chuyện lên sỏi ở mặt. Hà Bội Chân bĩu môi. “Lên sỏi thì đừng ra ngoài, không sợ lây sang người khác sao?” Nói xong còn cố ý bước lùi lại. Chuyện cách đây vài năm Hà Bội Chân vẫn chưa thể nào quên. Đó là lần đầu tiên cô bị người khác làm cho bẽ mặt, không những bị mẹ trách, mà tiểu thư, phu nhân trong kinh thành cứ nhìn thấy cô ta là chỉ trỏ, dù bây giờ mọi

chuyện đã trôi qua, nhưng cô ta vẫn không thể quên được cảm giác xấu hổ khi đó.

A Vụ coi như không nhìn thấy cô ta, đưa tay kéo góc áo của Đường Âm. Đường Âm liền hiểu ý ngay.

Lúc này, Huyện chủ Hòa Nhụy đang nói chuyện với Cố Tích Huệ: “Huệ biểu tỷ, sao không thấy các biểu ca đến?” Hòa Nhụy rất thân với Cố Tích Huệ, vì mẹ của họ là hai tỷ muội, thường xuyên đến thăm nhau. Cố Tích Huệ có hai người ca ca ruột thịt là Cố Đinh Trình và Cố Đinh Túc, nhưng hai tiếng biểu ca mà Hòa Nhụy nói ra không định nhắc đến hai người này.

Kiếp trước, người Cố Đinh Dịch lấy chính là Huyện chủ Hòa Nhụy, nhưng cô ta được Công chúa Trường Thanh quá nuông chiều nên không phải là vợ hiền của Cố Đinh Dịch. Cô ta vốn có tính hay ghen tuông, làm cho di nương nha hoàn thông phòng của Cố Đinh Dịch không chết thì cũng bị thương tật. Hai vợ chồng họ bất hòa nhiều năm, cuối cùng Cố Đinh Dịch hầu như không đặt chân vào phòng của Hòa Nhụy nữa.

A Vụ ngoảnh đầu nhìn Đường Âm, thấy Đường Âm với Cố Đinh Dịch mới là một cặp xứng đôi. Trong lòng Đường Âm đã có hình bóng nhị ca của nàng, A Vụ sẽ từ bỏ ý định lôi kéo Đường Âm với Tứ Hoàng tử, giải cứu Cố Đinh Dịch mới là nhiệm vụ cấp bách của nàng lúc này.

Cha của Huyện chủ Hòa Nhụy là Tiết phò mã thì bất tài, nhưng ông của cô ta lại là Tiết Các lão. Trường Công chúa Phúc Huệ muốn dùng hôn nhân của Cố Tích Huệ lôi kéo Đường Các lão, lại dùng hôn nhân của Cố Đinh Dịch và Hòa Nhụy để lôi kéo Tiết Các lão, thật vô cùng dụng tâm. Đáng tiếc, khi người con gái đã gả đi lấy chồng thì chỉ là “hàng lỗ vốn”, chắc chắn không thể lôi kéo được Đường Các lão, nhưng Tiết Các lão thì giúp ích được cho Trường Công chúa, đáng tiếc khả năng lại không nhiều.

A Vu trong lúc xuất thần đã nói chuyện với Hòa Nhụy về Cố Đinh Dịch. Đường Âm vốn không thích Hòa Nhụy và Hứa Bội Chân, vốn định đi nhưng nghe thấy chuyện này thì liền không đi nữa.

“Cố tỷ tỷ, nghe nói Trưởng Công chúa định bàn chuyện đính hôn Cố nhị ca phải không ạ?” Hứa Bội Chân nhận được ánh mắt ra hiệu của Hòa Nhụy liền hỏi. Khuê nữ danh giá không nên hỏi vấn đề này mới phải, nhưng Hứa Bội Chân tự nhiên thắc mắc, không có ý gì với Cố Đinh Dịch, lại muốn lấy lòng Hòa Nhụy nên mới hỏi.

“Cái này...” Cố Tích Huệ không ngờ Hứa Bội Chân lại hỏi thắc như vậy, ngẫm nghĩ một lát mới trả lời: “Ta chưa nghe Trưởng Công chúa nhắc tới, có điều nhị đường ca cũng đã đến tuổi rồi.” Cố Tích Huệ là một trong hai mỹ nhân của kinh thành, đương nhiên phải thông minh rồi, tuy đã nhận ra tâm tư của mọi người ở đây, nhưng Trưởng Công chúa vừa ý ai thì cô ta thực sự không rõ.

Nhận thấy thái độ muốn nói qua loa của Cố Tích Huệ. Hòa Nhụy bĩu môi. Hứa Bội Chân vốn định hỏi thêm, nhưng Cố Tích Huệ đã lập tức chuyển chủ đề.

Đường Âm kéo A Vu đứng dậy. “Đi dạo loanh quanh nhé!”

A Vu đi theo Đường Âm, vừa bước vừa nhìn nàng ấy, nhìn đến nỗi Đường Âm phải giật chân bình bịch. “Không được cười nhạo tỷ!”

A Vu nghiêm sắc mặt. “Tỷ có ý với Cố nhị ca hả?”

Gương mặt Đường Âm thoáng chốc đỏ ửng, dù nàng mạnh bạo thật nhưng cũng không hỏi thắc những câu như thế. “Muội nói gì cơ?”

“À, thôi bỏ đi.” A Vu phe phẩy chiếc quạt, nàng đã bắt đầu gay gắt, dù

đứng dưới bóng cây râm mát thì vẫn thấy nóng.

Tiếng “À” của A Vụ nghe đầy thâm ý, Đường Âm không nhịn được, hỏi lại: “Muội muốn nói cái gì?”

“Không có gì.” A Vụ vội phủ nhận, sau đó liếc nhìn Đường Âm trêu chọc: “Tỷ không có ý gì với Cố nhị ca thì muội không còn phải lo lắng nữa.”

“Muội không được phép thích huynh ấy.” Đường Âm lo lắng thốt lên.

“Ôi ôi, tỷ đừng có hiểu lầm.” A Vụ biết Đường Âm đang hiểu lầm mình, vội vàng giải thích: “Ý của muội là, nếu tỷ không thích huynh ấy thì sẽ không cảm thấy đau lòng thôi.”

“Thế có nghĩa là sao?” Sắc mặt Đường Âm thoáng thay đổi.

A Vụ vốn định trêu chọc Đường Âm, nhưng thấy dáng vẻ của nàng ấy như vậy thì đoán có lẽ không chỉ là thích một chút. A Vụ nghĩ, nếu có một tẩu tấu như Đường Âm cũng tốt, chỉ tiếc nàng đã tạm thời quên Cố Đinh Dịch không còn là ca ca của nàng nữa rồi.

“A Vật!” Đường Âm sốt sắng kéo ống tay áo của A Vụ.

A Vụ nói: “Tỷ nghĩ xem, Cố tỷ tỷ và nhị ca của tỷ đính hôn rồi, sao Trưởng Công chúa có thể để tỷ lại làm con dâu được? Dù Cố tỷ chỉ là cháu họ, nhưng trưởng Công chúa là người coi trọng thế diện, gia đình họ cũng đâu hèo khó, sao có thể để người khác nói là hoán hôn được?”

Mặt Đường Âm trắng bệch, sao nàng lại không nghĩ đến việc này nhỉ? Nàng luôn nghĩ cha mình là thủ phụ³, nàng và Cố Đinh Dịch cũng coi như môn đăng hộ đối. Nếu Đường Âm được gả cho Cố Đinh Dịch thì cũng không dám nói họ hoán hôn, nhưng trưởng Công chúa đang có ý định lôi kéo quân thần trong triều, sao có thể cho tất cả trứng gà vào trong cùng một giỏ được⁴?

[3] Thủ phụ: Người đứng đầu một ngoại thành.

[4] Ý câu này là giả con cháu vào cùng một gia đình thì không có tác dụng nhiều trong việc lôi kéo các quần thần khác.

“Tỷ... A Vật, tỷ...” Đường Âm là người bộc trực, khi bị tổn thương thì khó giấu giếm được, nước mắt àng ập sấp trào ra thì bỗng có người gọi tên nàng.

Đường Âm vội vàng nheo nhíu đầu lau nước mắt, A Vu bước lên trước nửa bước che cho nàng, người bước đến là Hồ Nhã Hòa.

“Nhã Hòa tỷ tỷ.” A Vu chào.

Hồ Nhã Hòa nhìn thấy Đường Âm nén mới bước tới, gặp A Vu thì ngắn người. “Muội là..”

“Muội là Toàn tỷ nhi đây!” A Vu nói.

“Trời ơi, là muội à, ôi chao, cô nương thấp tịt hồi nào giờ đã thành đại cô nương rồi.” Tính Hòa Nhã Hòa là thế, thảo nào rất hợp với Đường Âm. Giờ Hồ Nhã Hòa đã đính hôn nên cũng có dáng vẻ của nàng dâu tương lai rồi.

Đường Âm hít một hơi thật sâu rồi mới ngoảnh lại mỉm cười với Hồ Nhã Hòa. “Nhã Hòa tỷ tỷ, hôm nay tỷ cũng đến à?”

“U. Lẽ nào không cho phép cho ta ra ngoài đón gió sao?” Hồ Nhã Hòa mỉm cười, nụ cười vẫn như xưa. “Hôm nay Thánh thượng và Quý phi nương nương cũng đến đây.”

Ba người bọn họ chuyện trò một lúc thì Hồ Nhã Hòa đi tìm cô em chồng tương lai. Trước lúc đi, tỷ ấy còn kéo tay Đường Âm và nói với cả A Vu: “Mùa thu năm sau, chúng ta cùng cưỡi ngựa đi chơi nhé!?”

A Vu ngoảnh lại nhìn Đường Âm, mấy năm rồi nàng không ở trong kinh thành, những trò vui của kinh thành ngày một khác xưa, nàng không hiểu cũng chẳng có gì lạ.

“Muội biết không, Nhã Hòa tỷ tỷ và cháu đích tôn của Hoa Đinh Bá Hướng gia đính hôn, thế nên bây giờ họ sùng kính Quý phi nương nương vô cùng.” Giọng Đường Âm có chút châm chọc.

“Cưỡi ngựa là sao?” A Vu hỏi. Quy định dành cho nữ nhi ở triều Đại Hạ vẫn còn nghiêm khắc, con gái vùng Giang Nam Văn Hội phải biết *Nữ giới*, *Nữ tắc*; ngay cả việc ra ngoài đi dạo mỗi năm cũng chỉ có ba lần, thế nên sao biết cưỡi ngựa là gì.

“À, đây là trò chơi mới thịnh hành hai năm nay. Hướng quý phi đã phát triển chính sách “Hồ phục kỹ xạ⁵” là người rất có bản lĩnh, thế nên bây giờ các cô nương quý tộc, danh giá trong kinh thành hay các thiếu phu nhân đều hào hứng học theo, môn cưỡi ngựa, bắn cung này cũng được giảng dạy cho các cô nương.”

[5] *Hồ phục kỹ xạ*: Phong trào ăn mặc theo lối trang phục của người Hồ, cưỡi ngựa bắn cung.

Xưa có sáu môn nghệ thuật, đó là: Lễ, lạc, xạ, ngực, thư, số⁶. Đương thời nam giới đều phải học hết các môn này, nhưng nữ giới thì ít được học săn bắn, nay lại trở thành trào lưu, thế nên mới biết con cháu ngày nay vẫn phải học tập người xưa.

[6] *Lễ, lạc, xạ, ngực, thư, số*: Dịch ra có nghĩa lượt là lễ nghĩa, nhạc họa, bắn cung, đánh xe, đọc sách, toán học.

Đúng là phải ban thưởng cho Hướng Quý phi vì đã phát triển chính sách này. Nạn nhũng nhiễu ở biên cương như sâu bọ đục trong xương khiến cho Hoàng đế đau đầu, Hướng Quý phi mặc Hồ phục để khuyên con cháu không

quên triều Đại Hạ, hiện nay có được thiêng hạ cũng là từ trên lưng ngựa, không sa vào những thói xa hoa, dâm đãng. Hoàng đế ban thưởng cho Quý phi rất hậu hĩnh, truyền thành chỉ khắp nơi, còn trích dẫn lời của Hướng Quý phi khích lệ con dân thiêng hạ.

Hướng Quý phi không phải là người đầu tiên mặc Hồ phục, nhưng bà mặc lại rất đẹp. Hướng Quý phi cũng không phải là người đầu tiên nói những lời khích lệ dân chúng, nhưng phụ nữ mà có kiến thức sâu rộng như vậy thì rất được quý trọng. Hướng Quý phi còn là người khổ luyện cưỡi ngựa, bắn cung, mùa săn bắn năm ngoái đã trình diễn cho mọi người thấy tài nghệ bắn cung của bà, thế nên các cô nương đều muốn học theo.

Đường Âm nói xong, A Vụ mới nhớ ra kiếp trước sức khỏe không tốt nên nàng không thể cưỡi ngựa, bắn cung, do đó mọi người không dám nhắc đến việc này trước mặt nàng, không muốn nàng nghĩ ngợi đau lòng nên nàng mới không có ánh tượng về việc này. Giờ ngẫm lại thấy Hướng Quý phi luôn được sủng ái cũng không phải là không có nguyên do.

Sau cùng, A Vụ hỏi Đường Âm: “Chẳng phải Nhã Hòa tỳ tỲ ban đầu cũng thích nhị ca của tỳ ư?”

“Đừng nhắc đến nữa, vì tỳ không nhiệt tình giúp tỳ ấy nên tỳ và tỳ ấy không còn thân thiết như trước.” Đường Âm lắc đầu. “Thôi, không nói chuyện này nữa, hôm nào tỳ sẽ dạy muội cưỡi ngựa, cha tỳ đã mua cho tỳ một con ngựa cái rất thuần tính nuôi ở biệt viện, lần sau chúng ta sẽ đến đó.

Ở Giang Nam, con gái thường coi trọng “văn, tĩnh, nhã, thực” hàng ngày đố nhau thơ từ, nữ công gia chánh may vá, thêu thùa. Con gái phía nam dịu dàng, diễm lệ, không cao gầy xinh đẹp như con gái phương bắc, càng không học cưỡi ngựa, bắn cung như các tiểu thư, phu nhân. Từ xưa, vùng Giang Nam không phải là nơi cưỡi tuấn mã đi dạo, mà là nơi chèo thuyền đọc *Nhi thập tứ kiều minh nguyệt dạ*⁷, bước lên lầu xem *Ngô oa song vũ túy phù*

*dung*⁸. Thế nên A Vu chẳng biết gì về chuyện cưỡi ngựa, bắn cung cả.

[7] *Nhi thập tứ kiều minh nguyệt dạ*: Câu thơ trích trong bài thơ *Ký Xương Châu Hàn Xước phán quan* của nhà thơ Đỗ Mục, dịch nghĩa là tại cầu nhị thập tứ ngắm trăng sáng.

[8] *Ngô oa song vũ túy phù dung*: Câu thơ này trích trong bài *Úc Giang Nam* kỳ 2 của nhà thơ Bạch Cư Dị, dịch nghĩa là hai cô gái họ Ngô múa đẹp đến nỗi làm say cả đóa hoa phù dung.

“Nếu học rồi, lẽ nào chúng ta sẽ có một nơi riêng để quất roi thúc ngựa?”

Đường Âm nghĩ ngợi một lát rồi ngại ngùng mỉm cười. “Mấy cô nương như chúng ta đương nhiên không có, nhưng nếu xuất giá, đến mùa săn bắn hằng năm, Thánh thượng sẽ cho phép các đại thần trong triều mang theo gia quyến, đến lúc đó mà chỉ có một mình muội không biết cưỡi ngựa thì xấu hổ lắm. Đến thảo nguyên rồi, cưỡi ngựa phi trên đồng cỏ sẽ cực kỳ thú vị.”

A Vu nhìn vẻ mặt xa xăm của Đường Âm, thầm đoán phải chăng vì chuyện cưỡi ngựa mà tỷ ấy muốn xuất giá sớm?

“Tỷ nghĩ xa quá rồi đấy.” A Vu trêu chọc. Tuy nhiên cũng phải nói là chuyện cưỡi ngựa và chuyện xuất giá thực chất có liên quan đến nhau, những cô nương như họ thường lấy người xuất thân vương tôn quý tộc, hộ giá Thánh thượng đi săn bắn cũng không phải là chuyện hiếm.

A Vu nhớ đến Hoàng đế cậu của mình, tuy tuổi cao sức yếu nhưng ngoài lại rất thích du ngoạn, thế nên mỗi năm tiêu tốn rất nhiều tiền của, cứ đến mùa săn bắn là các đại thần trong triều đều đi theo Thánh thượng. Ngày đó A Vu ôm yếu nôn chưa bao giờ tham gia hoạt động trọng đại này.

A Vu và Đường Âm đang nói chuyện thì Đường Tú Cẩn cùng một đám người bước đến gần, sau đó chàng ngoảnh lại nói với người đó vài câu, rồi bước qua bên này.

Đường Âm thấy Đường Tú Cẩn thì mặt mày rạng rỡ, gọi to: “Nhị ca!”

Đường Tú Cản sờ vào tập sách trong ống tay áo, rồi nhanh chóng bước về phía họ. “Các muội sao vẫn chưa đi xem đua thuyền?” Ánh mắt chàng nhìn về phía A Vu, lòng vô cùng kích động, nhưng mặt vẫn cố tỏ ra tự nhiên. Hôm gặp A Vu ở bến sông Tây Hải, chàng vừa gặp đã có cảm tình, dò hỏi mới biết nàng chính là con gái của Vĩnh tam gia ở phủ An Quốc Công.

“Nhi ca, đây là lục cô nương của phủ An Quốc Công.”

Đường Tú Cản mỉm cười gật đầu. “A, là cô nương cũng bị sứt răng cửa giống muội hồi nhỏ phải không?”

Câu nói này khiến cho cả Đường Âm và A Vu đều xấu hổ đỏ cả mặt, bất giác nhớ đến bộ dạng thiếu một chiếc răng cửa của mình hồi nhỏ, thật khôi hài!

Ánh mắt của Đường Tú Cản dừng lại thật lâu trên vành tai nhỏ trắng muốt, mềm mại đang đỏ ửng lên của A Vu.

“Ta nhớ hồi đó vẫn còn nợ lục cô nương cuốn sách *Xuyên Sơn tập* của Xuyên Sơn cư sĩ. Đó là lỗi của ta.” Đường Tú Cản cúi đầu xin lỗi.

“Đúng vậy.” Đường Tú Cản nhắc A Vu mới nhớ ra, sau Tết hoa đăng lần đó, nàng bị ôm khá lâu, sau đó lại xảy ra chuyện của Vương di nương nên nàng không nhớ đến chuyện này.

“Hôm nay không biết sẽ gặp muội, để lần sau ta mang đến cho muội nhé!” Đường Tú Cản mỉm cười nói.

“Được ạ.” A Vu gật đầu, Xuyên Sơn cư sĩ là tác giả A Vu luôn yêu thích.

Thực ra, người đọc sách như Đường Tú Cản rất coi trọng chữ tín, lúc đầu chàng đã nhận lời cho A Vu mượn cuốn *Xuyên Sơn tập*, sau đó lại cho

người khác mượn mà chàng không tiện từ chối nên mới không cho A Vu mượn sách như đã hứa. Nhưng nếu giải thích như thế thì xảo biện quá nên chàng chỉ chân thành xin lỗi thôi.

“Ừ, lần sau tỷ sẽ mang đến cho muội.” Đường Âm không nhận ra tâm tư của ca ca mình nên chủ động giúp đỡ.

Đường Tú Cẩn im lặng không nói, bỗng có người bằng hữu phía sau gọi, lúc này chàng mới gật đầu, nói lời tạm biệt: “Các muội mau đến đầm nước đi, Thánh thượng sắp đến rồi đấy.”

Đường Âm và A Vu gật đầu. Nha hoàn của hai nhà cũng đến nên mỗi người tự đến lán nhà mình.

Rồi bọn họ nghe tiếng roi vun vút mở đường, tiếp đó là tiếng nội thị hắng giọng nói to “Hoàng thượng giá lâm!” truyền đi trong không trung.

Thế là tất cả mọi người đứng quanh đầm Cách Minh đều quỳ xuống, cả một rừng người đồng thanh hô vạn tuế.

Trong đám người cũng có kẻ lén ngang đầu nhìn qua khe hở về phía trước, thấy chiếc áo bào màu vàng thêu rồng phượng quét qua bậc thềm trải thảm đỏ, bước đến bên chiếc lán nhiều màu chào đón đế vương đã dựng sẵn bên hồ.

Long Khánh Đế ngồi chính giữa, phẩy tay một cái, sau đó thấy tiếng nội thị vang lên dõng dạc: “Bình thân!”

Dân chúng lần lượt đứng cả dậy, tiếng thì thào trong đám đông dần vang lên, thấy không bị trách mắng thì nói to dần, sau đó mọi người lại hoạt động như cũ, mặc dù không được rôm rả như trước nhưng vẫn vô cùng náo nhiệt.

Trong đầm có hai con thuyền ở cách nhau hai dặm, một sợi dây màu đỏ

vắt ngang trên mặt nước, đó là vạch xuất phát. Còn ở đầu bên kia, cách không xa chỗ Hoàng đế ngồi đã cắm ba cây sào cao khoảng ba trượng, bên trên treo quả cầu nhiều màu, đây chính là tiền thưởng của cuộc đua. Khi chèo thuyền đến sào trúc, đội thắng cuộc còn phải trèo lên con sào lấy được quả cầu xuống thì mới coi là chiến thắng. Đội đầu tiên lấy được chính là đội đã về nhất, tổng cộng có ba cây sào, lần lượt chuẩn bị cho ba đội về đích đầu tiên.

Trên đầm Cảnh Minh, tiếng trống vang dội, tiếng reo hò vang dậy khắp nơi, nam nhân trên thuyền rồng đều để ngực trần, hát vang cổ vũ chí khí. Người dẫn đầu đang dặn dò các thành viên trong đội. Ở chỗ gần đuôi thuyền rồng, có một cậu bé thân thủ nhanh nhẹn nhảy lộn ngược người lên và biểu diễn các động tác nguy hiểm, thu hút quan khách reo hò cổ vũ cho họ.

Mỗi thuyền rồng đều tô màu khác nhau, từ đỏ cam vàng lục đến lam chàm tím, trang phục của mỗi đội cũng khác nhau, từ lam chàm tím đến đỏ cam vàng lục.

Những lá cờ đủ màu sắc bay phấp phới, trên mặt nước tựa như trăm hoa đua nở.

A Vụ nhìn mặt nước, cảm thấy hoa mắt, chóng mặt buồn nôn, vội vàng thu ánh mắt về, nhìn về phía Hoàng đế đang ngự giá.

Ngồi ở hai bên Hoàng đế là hai quý phụ trong trang phục cung đình, một người là Điền Hoàng hậu, còn người kia là Hướng Quý phi. Chỗ ngồi trên ngự đài được sắp xếp theo hình cánh chim nhạn, hai bên cánh lần lượt là bốn vị hoàng tử.

Tất cả mọi người chỉ có thể nhìn ngắm từ xa bảy nhân vật quyền lực nhất đang có mặt trên ngự đài, người nổi bật nhất không phải là Long Khánh Đế mặc long bào màu vàng tươi, cũng không phải là Hướng Quý phi- được coi là

mỹ nhân đệ nhất đương triều, mà chính là Tú Hoàng tử Sở Mậu ngồi bên phía tay phải của Trưởng Công chúa Phúc Huệ. Hắn mặc chiếc áo măng bào màu tím điểm xuyệt đơn giản bằng màu xanh vàng, tuy không nhìn thấy rõ mặt, nhưng dường như khí chất của hắn đã che lấp hết ánh sáng hào hoa của ba vị hoàng tử còn lại. Người có khí chất như thế, ngay cả Long Khánh đế cũng không sánh được.

A Vụ nghĩ thầm, không hiểu Long Khánh Đế và đại thần trong triều đều mờ mắt cả hay sao mà không nhìn ra người có long khí đế vương rõ ràng như thế. Người như vậy làm sao có thể băng lòng đứng dưới thiên hạ?

Một lát sau, nội thị đứng trên đài thượng bước xuống mời Trưởng Công chúa Phúc Huệ lên ngồi ở đài thượng. Do vậy, ba quý phụ có ảnh hưởng mạnh nhất trong triều Long Khánh đã ngồi cả trên đài thượng.

A Vụ mơ hồ nghĩ đến cảnh ngộ mẹ nàng gấp phải sau này và kết cục của hai nữ nhân còn lại, chứng kiến sự thay đổi của số phận, thế sự xoay vần, nàng bỗng thấy lòng quặn đau, cảm giác mọi thứ đều là trống rỗng, hư không.

Lúc A Vụ đang lơ đãng nghĩ ngợi thì trống chiêng gỗ liên hồi, trên đàm Cảnh Minh hàng trăm mái chèo khuấy nước liên tục, thuyền này vượt lên trước thì thuyền kia lại đuổi kịp tới. Trên thuyền, đám nam tử gọi to tên thuyền của mình, đồng loạt tay chèo, những giọt mồ hôi trên mặt, trên người họ phản chiếu lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời.

Người đứng xem kêu gào tên đội của mình, đám người cá cược đứng ở phía ngoài mở ngay ván cá cược, người nào trông thấy đội mình ủng hộ tụt lại phía sau thì giậm chân, chửi mắng, còn người nào thấy đội của mình dẫn đầu thì cười nói, nhảy cẩng vui mừng.

A Vụ cảm thấy những người ấy có sức sống thật căng tràn, so với những

ngày tháng sống bình lặng thì khoảnh khắc này mới thú vị làm sao. Tất nhiên họ cũng chỉ hào hứng nhất thời như vậy thôi, qua buổi hôm nay, họ lại phải đối mặt với cuộc sống cùi đầu mắm muối và cả những khó khăn hằng ngày.

Đội thuyền rồng đầu tiên về đích, họ trèo lên sào trúc, đoạt lấy quả cầu sắc sỡ, đúng lúc đó thì bụng A Vu đau dữ dội, nàng ôm lấy bụng, miệng rên rỉ khiến Thôi Thị lo lắng hỏi: “Con làm sao thế, làm sao thế?”

A Vu thở hổn hển nói: “Con đau bụng quá!”

“Ôi, có phải con ăn nhầm cái gì rồi không? Chúng ta mau quay về phủ thôi. Tư Kỳ, ngươi về trước tìm đại phu, mau!” Thôi Thị hoảng hốt dù A Vu đứng dậy, rồi bẩm báo lại với lão thái thái và đại phu nhân. Hai vị này hôm nay nóng lòng muốn đến kén rể, chỉ mong đuổi A Vu đi cho nhanh nên cũng thể hiện chút sự quan tâm giả tạo.

Quả nhiên không nằm ngoài dự tính của A Vu, từ Diền Hoàng hậu đến Hướng Quý phi và cả Trưởng Công chúa Phúc Huệ đều có con trai đến tuổi thành thân, các quý phu nhân đều muốn nhân cơ hội này sẽ triêu kiến các tiểu thư trong kinh thành.

Đương nhiên tình hình sôi nổi thế nào thì sau này A Vu mới được nghe Vinh Ngũ và Vinh Tứ kể lại, nàng còn nghe Thôi Thị than thở một hồi là tại sao A Vu lại bị đau bụng vào đúng lúc đó, bà còn không khỏi nghi ngờ hai phòng kia có ý giờ thủ đoạn gì đó với A Vu.

Thôi Thị hậm hực nói mấy lời đó với Vinh tam gia, ông vuốt chòm râu trên cằm, cười nói: “A Vật là đứa lanh lợi, sau có thể mắc bẫy được? Nó có ý đấy.”

Mặc dù bảo là lên sỏi, nhưng trước mắt các quý phu nhân, A Vu không thể không tháo mạng che mặt. Nàng vốn thích làm đẹp, trừ phi vạn bất đắc dĩ,

nếu không nàng quyết không trang điểm xấu đi để khỏi phụ công ông trời đã ban cho nàng gương mặt xinh đẹp này.

Hướng Quý phi lại được mệnh danh là mỹ nhân đệ nhất đương triều, nếu nhìn thấy A Vu, bà ta sẽ thế nào đây? Bà ta lại là người được Thánh thượng sủng ái, nếu nảy sinh lòng đố kỵ với nàng thì rất có thể sẽ làm ra bất cứ chuyện gì. Thực ra, dung mạo của A Vu như vậy lại rất khó thành thân. Nàng đẹp quá nên đàn ông khó tránh khỏi sa đà vào sự ngọt ngào này. Những bà mẹ chồng hiểu biết vẫn coi trọng phẩm hạnh và tài năng của con dâu hơn là dung mạo. Cô nương xinh đẹp có lẽ chỉ làm tiểu thiếp thôi.

Vinh tam lão gia cũng không muốn giãm vào vũng nước đục để tranh cướp con dâu cho con trai, ông nghĩ tốt nhất nên tìm cho con trai một người vợ là con của một sai sứ, rồi cho con làm quan ở một địa phương nào đó cũng được. Riêng chuyện này, ông và A Vu có chung quan điểm.

Vinh Tú và Vinh Ngũ luôn muốn thăm dò ý tứ của A Vu. Mặc dù lần trước gây ra chuyện không vui vẻ, nhưng bề ngoài họ vẫn phải tỏ ra quan tâm. Nếu Vinh tam lão gia vẫn chỉ là quan ở Viện Hàn Lâm như hồi xưa thì chắc chắn họ sẽ không bao giờ đến tìm A Vu, nhưng bây giờ Vinh tam lão gia đã là Lễ bộ Thị lang, Vinh Ngũ muốn trở thành Vương phi cũng cần Vinh tam lão gia giúp đỡ. Hơn nữa, Điền hoàng hậu cũng coi trọng Vinh tam lão gia. Thế nên, dù lần trước A Vu có nói năng khó nghe, Vinh Tú, Vinh Ngũ vẫn phải cố tỏ ra thân thiết. Phận nữ nhi khi trưởng thành sẽ không còn tính đấu đá trẻ con như hồi nhỏ nữa mà sẽ có suy nghĩ thực tế hơn.

“Lục muội, sức khỏe của muội đã khỏe hơn chút nào chưa? Sao lúc đó lại bị đau bụng vậy? Hôm nay khi xem xong đua thuyền, Hoàng hậu nương nương và Hướng Quý phi nương nương đã gọi bọn tý đến nói chuyện đấy, đáng tiếc là muội lại không đi được.” Vinh Tú nói.

A Vu cười nhạt, nói: “Muội khỏe hơn nhiều rồi, cũng hơi tiếc vì muội chưa gặp hai nương nương đó bao giờ.”

Vinh Tú nói: “Tỷ cũng là lần đầu tiên gặp họ, Hoàng hậu nương nương rất nhã nhặn, khoan thai, đoan trang, đúng là bậc mẫu nghi thiên hạ, bà ấy nói chuyện với ta và ngũ muội rất thân thiện, còn hỏi bọn ta đọc những sách gì.”

Vinh Tú muốn gả vào nhà di mẫu⁹ của Hoàng hậu nương nương nên câu nào cũng nói tốt về Hoàng hậu.

[9] Di mẫu: Như chúc chị, em gái bây giờ.

“Hôm nay Hướng Quý phi còn kéo tay của ngũ muội lại hỏi han chuyện trò, còn hỏi lục muội sao không đến. Hướng Quý phi đúng là bậc mỹ nhân, nhưng không đoan trang như Hoàng hậu.” Vinh Tú bỗng trở thành người lăm lòi.

“Sao ngũ muội không nói gì?” Vinh Tú mỉm cười nhìn Vinh Ngũ.

Vinh Ngũ chỉ cười không đáp.

Thế nên chỉ có mình Vinh Tú đóng vai chính duy nhất trong vở kịch, nói thao thao bất tuyệt: “Ôi, muội không biết Hoàng hậu nương nương và Hướng Quý phi nương nương quý mến ngũ muội nhà chúng ta thế nào đâu, tỷ được hưởng lây nên mới có vinh dự cùng Hướng Quý phi nói chuyện đấy, không biết chừng...” Vinh Tú nói úp mở.

A Vu cũng rất phổi hợp vươn cổ ra, tỏ vẻ mình rất muốn biết câu tiếp theo là gì.

Vinh Tú hài lòng nhấp một ngụm trà lấy giọng rồi nói tiếp: “Không biết chừng... nhà chúng ta lại có một vị Vương phi cũng nê.”

A Vu thực sự muốn vỗ tay, từ tý mặc dù có lúc không biết điều, nhưng

lúc này mà lại dự đoán như thán. Kinh thành mặc dù có nhiều tiểu thư, nhưng Vinh Ngũ rất ưu tú để được chọn làm Vương phi. Dung mạo, phẩm hạnh, năng lực của Vinh Ngũ đều xuất sắc, lại là cháu chính thất của phủ An Quốc Công. Cha là An Quốc Công thế tử, mặc dù An Quốc Công đã già, nhưng vì nắm binh quyền bao năm nên vẫn có chút thể lực trong đám quân lính. Hướng hồ cô ta lại có thúc là Vinh tam gia, mà chức vị Lễ bộ Thị Lang của Vinh Tam gia rất quan trọng trong triều đình.

Bộ Lễ ngõ không có thực quyền, nhưng mùa khoa cử mỗi năm là những ngày họ được ngẩng cao đầu. Ngoài ra, những việc lớn liên quan đến quốc gia đều dính dáng đến bộ Lễ, ví dụ tiên đế băng hà, hoàng đế mới lên ngôi... Các quan trong bộ Lễ đều phải đọc thuộc lịch sử triều đình và các quy định lề lạt, nghiêm túc học tập những ghi chép lịch sử của tổ tiên các triều đại. Các nghi lễ lớn trong triều đều có bộ Lễ tham gia, việc lập thái tử cũng liên quan đến bộ Lễ.

Như hiện nay Tú Hoàng tử vừa là con chính thất vừa là con trưởng, được sự ủng hộ của bộ Lễ thì chẳng khác gì hổ mọc thêm cánh. Điền Hoàng hậu và Hướng Quý phi lôi kéo bộ Lễ là vì không muốn đám quan lại mọt sách này kết giao với trưởng thất, mà muốn lập người có đức, có tài. Long Khánh Đế không lập thái tử cũng là vì có ý này. Những vị quan cao tuổi thì ủng hộ lập con trưởng làm vua, nhưng Hoàng đế thì yêu quý con út, hai bên không thống nhất được quan điểm nên tạm thời gác chuyện này lại. Hiện nay sức khỏe của Long Khánh Đế không ổn chút nào, Điền Hoàng hậu và Hướng Quý phi đều sốt ruột, vì có một ngày Hoàng đế băng hà, không để lại di chúc thì khả năng Tú Hoàng tử lên ngôi càng cao, mặc dù hắn không được trọng dụng nhưng cũng không mang tiếng xấu.

Nhưng không hiểu sao kiếp trước Vinh Ngũ lại được gả cho Lục Hoàng tử, con của Hướng Quý phi. A Vụ không thể hiểu nổi, nghe nói Lục Hoàng tử

rất yêu thương Vương phi, thế cũng coi như vẹn cả đôi đường.

A Vụ cân nhắc một hồi, tối hôm sau nàng đến phòng Thôi Thị thỉnh an, sau đó nói chuyện với Vinh tam lão gia.

“Tôi qua con nghe nói Hoàng hậu nương nương và Hướng Quý phi gặp ngũ tỷ xong đều rất thích.” A Vụ nghịch chiếc quạt.

“Thế chẳng phải nhà chúng ta sắp có một Vương phi sao?” Thôi Thị kinh ngạc kêu lên, bà biết nếu Vinh Ngũ trở thành Vương phi thì không phải là chuyện tốt đẹp với họ.

Vinh tam lão gia dùng nắp chén gạt lá trà nỗi lên trên rồi nhấp thử một ngụm trà Long Tinh năm nay, sau đó nói: “Không nên vọng đoán thánh chỉ, hôn sự của hoàng tử phải được Thánh thượng gật đầu đồng ý, chuyện này mà truyền ra ngoài người khác lại nói nhà chúng ta có ý nghĩ ngông cuồng, vọng tưởng. Huống hò Tứ Hoàng tử lớn tuổi nhất, hôn sự của chàng còn chưa quyết định, Thánh thượng sao có thể xem xét đến chuyện của các Hoàng tử bên dưới?”

“Tứ Hoàng tử ư...” Thôi Thị nhắc đến hắn bằng giọng ngập ngừng mang chút xót thương, bà biết Vinh Ngũ không bao giờ muốn gả cho vị Hoàng tử này.

A Vụ nhìn Thôi Thị, trong lòng cười thầm: Nếu mẹ mà biết chuyện sau này e là sẽ không còn thương xót tên hoàng đế xấu xa này đâu.

“Không biết Tứ Hoàng tử này sẽ lấy cô nương nhà nào?” Nữ nhân có tình thương bao la này thấy Hoàng tử từ nhỏ đã mệt mè nêng cũng rất quan tâm. “Hôm nay nhìn từ xa thấy Tứ Hoàng tử đúng là chi lan ngọc thụ¹⁰, diện mạo bất phàm, Giới ca nhi nhà ta không thể bằng được. Nghe nói năm đó Hiếu Trinh Hoàng hậu chính là mỹ nhân đệ nhất của triều Đại Hạ chúng ta.”

[10] Chi lan ngọc thư: Chỉ sự cao thượng, tài đức thời xưa.

Nhắc đến Hiếu Trinh Hoàng hậu, hai vợ chồng họ đều thoảng nghĩ đến “hồng nhan bạc mệnh” và bất giác nhìn sang A Vu.

A Vu kinh ngạc khi thấy Thôi Thị nhận xét về Tú Hoàng tử như vậy. Đây quả là lời tán thưởng hết mức cho hắn, vì đối với bà, không ai so bì được với Giới ca nhi, vậy mà hôm nay bà lại nói Giới ca nhi không bằng Tú Hoàng tử, xét tính cách của bà thì bà nói câu này không khách sáo chút nào mà hoàn toàn là thực lòng.

“Cha, cha nói xem nào!” Đã nói sang chủ đề khác thì A Vu cũng muốn biết ý kiến của Vinh tam lão gia.

“Theo ta, Thánh thượng sẽ tuyển chọn Vương phi trong số gia quyến quan văn ở kinh thành.” Vinh tam lão gia thấy vợ và con gái đều có ý chờ đợi, dù sao cũng là chuyện đồn thổi, từ lâu ông đã muốn nói tới chuyện này, nhưng lại không dám nói với người bên ngoài.

“Thế là sao ạ?” A Vu ngầm khen ngợi Vinh tam lão gia, chức vị trạng nguyên của cha đúng là không uổng công giành được.

Vinh tam lão gia đặc ý nhấp một ngụm trà rồi mới thong thả nói: “Tú Hoàng tử lúc đầu đã được chỉ định đính hôn với khuê nữ của Tổng giám Văn Quý, đáng tiếc cô gái đó lâm bạo bệnh rồi qua đời.” Nói đến đây, ông và A Vu đưa mắt nhìn nhau. A Vu thì đã biết trước tương lai, còn Vinh tam lão gia thì đoán biết được và cả hai rất ngạc nhiên về sự nhạy bén của đối phương.

Tổng giám của triều Đại Hạ giám sát chỉ huy quân đội cả một vùng, trong tay nắm binh quyền, điều binh tướng, lại làm chức quan văn nên quyền binh rất lớn, đây chính là mục tiêu mà Vinh tam lão gia phán đấu, chức vị này còn thú vị hơn cả chức Các lão.

“Thiết nghĩ Thánh thượng có ý chọn khuê nữ của quan văn, nhưng Tống giám lại ở bên ngoài, khó cai quản, giám sát nên rất có thể sẽ tuyển chọn con gái của quan văn trong kinh thành.”

Khó có thể cai quản ư? Đều là quan viên trong triều, sao lại khó cai quản? Thôi Thị không hiểu. Nếu người khác muốn đứng về phía nào thì Hoàng đế cũng không ngăn cản được cơ mà.

“Tứ Hoàng tử dù sao cũng là con chính thất duy nhất của tiền Hoàng hậu, lại là con trưởng, Thánh thượng không thể để y chịu ám ức, phần nhiều sẽ chọn khuê nữ ở chốn kinh thành, hoặc con gái của quan văn tam phẩm trở lên.” Nói đến đây, Vinh tam lão bỗng nhìn sang A Vụ. Ông bây giờ cũng là quan văn tam phẩm, mà lại là tam phòng của phủ An Quốc Công, kể ra thì thân phận của A Vụ cũng không thấp chút nào, may mà A Vụ chỉ là thứ xuất nên có thể Khánh Đế sẽ không làm trái quy định, Vinh tam lão giật mình chột dạ.

A Vụ thì hoàn toàn không lo lắng gì, vì kiếp trước nàng đã biết Tứ Hoàng tử lấy ai, đó chính là con gái thứ của Tả Bình bộ Thị Lang.

Thôi Thị tò mò hỏi: “Tại sao lại không tuyển chọn con gái của quan võ?”

Vinh tam lão gia không thể nói cho vợ biết rằng Hoàng hậu và Hứa Quý phi sao có thể chấp nhận Vương phi của Tứ Hoàng tử là con nhà quan võ, như thế chẳng phải đem “binh quyền” ra làm của hồi môn sao? Ông chỉ ho một tiếng: “Được rồi, bây giờ cũng không còn sớm nữa, mau đi nghỉ thôi, ta thấy hơi nóng, nàng tìm một viên thanh nhiệt cho ta nhé!”

Thôi Thị lập tức đứng dậy rời khỏi phòng.

A Vụ nhìn sự việc là đoán được ý nêu chăm chú nhìn cha.

Vinh tam lão gia vuốt chòm râu nói: “Hôm nay, sau cuộc đua thuyền rồng, Hoàng thượng đã triệu kiến cha hỏi đầu đuôi sự việc, cha nghĩ nếu việc mà thành thì mấy hôm nữa sẽ có thánh chỉ ban xuống. Con không phải lo lắng, nhà chúng ta không thể có Vương phi.” Nét mặt của Vinh tam lão gia toát lên vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị.

Vinh Ngũ được gả cho vị hoàng tử nào thì đối với Vinh tam lão gia cũng là điều cực kỳ bất lợi. Nếu kế hoạch của đại phu nhân thất bại, Vinh tam lão gia có muôn hướng lợi một mình cũng không được. Nhưng nếu đại phu nhân thắng trận này thì bà ta sẽ chiếu cố đến tam phòng sao? Thực ra, cho dù không được chiếu cố thì ông cũng không lo. Nhưng qua chuyện “mượn văn” của Vinh Mân và chuyện “dâm ô” của đại lão gia, hai phòng đã có hiềm khích sẵn rồi. Bây giờ đại phu nhân còn hận không thể khiến Vinh tam lão gia chết đi áy chứ!

Vinh tam lão gia dự tính không sai, mấy hôm sau đã có thánh chỉ đến, tước luôn phong hiệu thế tử của Vinh đại lão gia.

Một hòn đá ném xuống nước, cuồn cuộn nổi sóng vài nhà vui mừng vài nhà lo.

“Gia tộc được phong huân tước là ân điển của Hoàng đế, thế nên càng phải cẩn thận tu đức, tu tinh thân tâm. Trẫm lấy đức trị thiên hạ, lấy nhân trị quân thần. Vậy mà An Quốc Công thế tử không tu nhân tích đức, nhân lúc đê đệ tuân lệnh trẫm đi sứ nước ngoài đã ở nhà loạn luân với thiếp thị của đê khiến trẫm vô cùng phẫn nộ. Cha là Vinh An Kiệt lại không hành xử vừa ý trẫm, không quản thúc con cái, nuông chiều bỏ mặc, nếu con cháu của quan lại quý tộc đều như vậy thì sẽ trở thành ung nhọt của nước nhà, khiến trẫm lo lắng, quốc gia lâm nguy! Trẫm tuyên bố tước bỏ phong hiệu thế tử của An Quốc Công thế tử Vinh Cát Thịnh, giáng làm thú dân. An quốc công Vinh

An Kiệt thì trẫm niệm tình xưa đã có công lao với đất nước, nên tự đóng cửa suy ngẫm hối lỗi một tháng. Khâm thử.”

Phong hiệu của đại lão gia Vinh Cát Thịnh thế tử bị tước bỏ thì ra hoàn toàn là vì An Quốc Công đã không quản thúc con cái nghiêm khắc, lại không có bất cứ hình phạt nào với con, nên Hoàng đế mới thay trời hành đạo.

An Quốc Công và lão thái thái vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, hiện giờ Hoàng đế ban bỗng lộc cho phủ An Quốc Công đã ít, nay đại lão gia lại bị tước mất phong hiệu, chỉ sợ sau này sẽ bị tước luôn cả chức vị.

An Quốc Công than vãn và hối hận vì ngay từ đầu đã không trói thẳng con súc sinh lại đánh cho một trận thật đau, cho dù chỉ dọa thôi thì cũng phải cho hắn sợ một chút, đằng này bà vợ già mê muội của ông lại nói rằng thằng con này rất yếu đuối, mà á Vương Thị này vốn quen thói dụ dỗ đàn ông, lão đại chưa bao giờ ở cạnh phụ nữ đẹp nên mới bị mắc bẫy của á... Thế nên ông cũng chỉ ra lệnh cho đại lão gia kiểm điểm lại bản thân mình mà thôi. Nào ngờ Hoàng đế lại biết chuyện này nên hôm nay mới xảy ra chuyện lớn như vậy. An Quốc Công chỉ biết than thở thời vận không tốt.

“Đều tại lão tam, chắc chắn là lão tam...” Lão thái thái đập bàn giận dữ, dù có sai sót gì, người đầu tiên mà bà nghĩ đến luôn là Vinh tam lão gia, có điều lần này đúng là bà không đổ oan cho Vinh tam gia.

“Sao lại là nói? Lão đại bị cướp mất phong hiệu, lẽ nào nó lại được lợi?” Phủ An Quốc Công dù sao cũng là một phủ hạng nhất, một Lễ bộ Thị lang làm sao sánh được với thể diện và vinh quang của phủ? An Quốc Công cũng đã đi nghe ngóng, nghe nói Ngự sử biết tin liền dâng tấu lên Thánh thượng, rồi tố cáo ông trị gia không nghiêm, nuông chiều con cái sinh hư nên có tai họa này.

An Quốc Công ngay trong đêm đó đã dâng tấu lên xin tội phạt con, Long Khánh Đế liền hạ chỉ khuyên giải, an ủi để ông không quá sợ, còn nói rằng các thế hệ của phủ An Quốc Công đều là người trung lương, chỉ là hiện nay còn một vài người chưa tu tĩnh nghiêm khắc, An Quốc Công phải quản thúc chặt hơn.

Thế nên An Quốc Công mới yên tâm phần nào, ông bảo lão thái thái phải quản thúc nghiêm, không cho phép nuông chiều buông thả, đợi xem vài năm nữa có thể phục hồi lại phong hiệu cho lão đại không.

Đương nhiên, đó chỉ là suy nghĩ của An Quốc Công mà thôi.

Đại phòng sau khi nhận được thánh chỉ, lão đại gia đúng theo lời nhận xét của lão thái thái là “sức khỏe yếu ớt” liền ngã lăn ra đất. Vương di nương bỏ đi đã khiến lòng dạ của lão buồn bực, thêm vào đó lão thái thái lại suốt ngày châm chọc, chỉ trích khiến tinh thần của lão cũng ủ rũ, giờ phong hiệu thế tử lại bị tước, chút sinh khí còn lại của lão dường như đã bị rút cạn.

Đại phu nhân vừa phải chăm sóc chồng vừa phải lo lắng hôn sự cho Vinh Ngũ.

Từ hôm đi xem cuộc đua thuyền rồng trở về, mẹ con họ đã ngồi mưu tính một hòi. Điền Hoàng hậu và Hướng Quý phi đều có ý chọn Vinh Ngũ nên đại phu nhân phát sầu làm sao để chọn một người mà không đắc tội với người còn lại.

“Con nghĩ xem Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử, trong hai người ai có thể...” Đại phu nhân dùng nước trà vẽ trên bàn chữ “bạch”, chữ “bạch” thêm chữ “vương”¹¹, ý này không cần nói cũng hiểu.

[11] Chữ bạch, thêm chữ vương: Trong tiếng Hán, khi viết chữ này ra sẽ thành chữ “hoàng”, tức hoàng đế. Ý của đại phu nhân muốn hỏi Vinh Ngũ xem nàng thấy Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử sau này ai có thể làm Hoàng đế?

Tâm tư của Vinh Ngũ lại không để ở đây, trong đầu cô ta đang có bóng dáng của một người khác thoảng qua nhưng vẫn nói: “Mẹ, chuyện hôn sự của con là do lệnh của cha mẹ, do lời của bà mai mối, mẹ hỏi con làm gì?”

Đại phu nhân mỉm cười, nghĩ rằng Vinh Ngũ xấu hổ. “Con gái ơi, mặc dù đó là lệnh của cha mẹ, nhưng mẹ cũng phải hỏi tâm ý của con, dù sao đó cũng là chuyện cả đời của con.”

Vinh Ngũ bỗng cảm thấy chua xót, người mà nàng nhớ tới sẽ không có hy vọng lên ngôi Hoàng đế, mẹ đương nhiên sẽ không bao giờ gả cô cho chàng. Vinh Ngũ cũng không hiểu tại sao người đó chỉ đứng từ xa nhìn nàng một cái, vậy mà trái tim cứ như có ma quỷ, lúc nào cũng nhớ đến bóng dáng của người ấy.

“Vậy để mẹ nghe ngóng xem sao.” Dù sao cũng là chuyện đúng về phe nào nên cần phải thận trọng mới được. Đại phu nhân còn muốn cân nhắc thêm, đáng tiếc Vinh Ngũ không còn nhỏ nữa, có kiêu ngạo thế nào thì mười lăm tuổi cũng phải gả chồng.

“Mẹ nói xem tam thúc sẽ gả A Vụ cho nhà nào?” Vinh Ngũ hỏi.

Đại phu nhân nhếch miệng cười. “Con không cần lo, nói tóm lại là không tranh nổi với con đâu, nếu nó dám có ý nghĩ không an phận ấy thì sẽ phải gánh chịu hậu quả. Tam thúc và Thôi Thị đều là con thứ xuất, người như vậy thì dạy con cái làm sao được! Những phu nhân có chút thế lực trong kinh thành liệu có để mắt đến họ không chứ?” Nếu A Vụ không an phận, gây trở ngại cho con gái của bà thì bà sẽ có trăm nghìn kế对策 với nàng.

Đại phu nhân vốn định tống A Vụ vào cung, nhưng lần trước Vinh Ngũ đi thăm dò tình hình về nói lại nên bà đã thôi ý định đó, nó không trợ giúp được gì mà trở thành hòn đá cản đường khi ở trong cung thì không hay chút

nào. Nếu đã như vậy, đại phu nhân sẽ không cho phép A Vu được gả vào nhà tử tế. May mà A Vu đã biết điều, bỏ qua cơ hội không tiếp cận với mấy vị phu nhân nên đại phu nhân còn cảm thấy thoái mái một chút, tạm thời không muốn ra tay đối phó với nàng.

Đáng tiếc trời không chiêu lòng người, tối hôm trước hai mẹ con vừa mới vạch kế hoạch rõ ràng, chỉ còn xem chọn Ngũ Hoàng tử hay Lục Hoàng tử nữa là xong, thế mà hôm nay lại có sấm sét giữa trời quang. Chưa nói đến việc chọn Hoàng tử nào, ngay cả chọn người gần kinh thành e rằng cũng không còn cơ hội nữa. Vinh đại lão gia bị mất phong hiệu, An Quốc Công thì mất sự tin tưởng của Thánh thượng, lại còn bị Thánh thượng hạ chỉ trách mắng, Điền Hoàng hậu và Hướng Quý phi đều là người nhanh nhạy, chắc chắn sẽ không xem xét đến Vinh Ngũ nữa.

Lúc này đại phu nhân quá sốt ruột, bà cho rằng cứ “bắt vạ” được người nào hay người ấy. Thánh chỉ vừa truyền xuống thì ngay tối hôm đó, đại phu nhân nắm tay Vinh Ngũ, nói: “Uyển tỷ nhi, bây giờ không phải là lúc kén chọn, tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, ta thấy trong cuộc đua thuyền lần này, Lục Hoàng tử cũng có ý với con, hay là con...”

“Mẹ, mẹ đang nói gì vậy! Nếu như con làm vậy thì sau này sẽ ra sao...” Vinh Ngũ hiểu ý của mẹ, muốn bảo cô ta dùng thủ đoạn quyến rũ Lục Hoàng tử.

Lục Hoàng tử đúng là có một chút tình ý với Vinh Ngũ. Vinh Ngũ vốn xinh đẹp, xuất chúng, xếp thứ nhất nhì ở kinh thành, hơn nữa đại phu nhân luôn cố gắng bồi dưỡng trí thức, lại trang điểm kỹ lưỡng cho cô ta, ngay cả công chúa, huyện chủ cũng chưa chắc mặc đẹp bằng. Dáng vẻ đoan trang, lại mang nét tươi trẻ trong sáng của thiếu nữ nên Vinh Ngũ được coi là đứng đầu trong số các tiểu thư ở kinh thành, vì Cố Tích Huệ sớm đã đính hôn rồi.

Nam thanh nữ tú lần đầu gặp gỡ nảy sinh tình cảm là điều khó trách, nhưng tình cảm này có đủ để tiến đến hôn nhân hay không lại cần có thêm một bước nữa, đây chính là ý mà đại phu nhân muốn dặn dò Vinh Ngũ.

“Con gái ngốc, bây giờ là lúc nào rồi mà con còn giữ lòng tự trọng, người có tài năng và thân phận như thế, ngoài Hoàng tử ra, ai xứng với con được?” Nói đến đây, đại phu nhân bỗng nhớ đến Trưởng Công chúa Phúc Huệ còn có một người con trai nữa cũng đã đến tuổi hùa hôn.

Mắt Vinh Ngũ sáng bừng, Ngũ, Lục Hoàng tử đều không thể, vậy chàng có được không? “Mẹ, Điền Hoàng hậu và Hướng Quý phi sẽ không chọn con đâu, nếu mẹ cứ bắt con gái phải gả cho Hoàng tử, vậy...”

“Dừng lại, dừng lại.” Đại phu nhân nghĩ đến Tứ Hoàng tử và Thất Hoàng tử. “Nói khó nghe một chút thì hai người đó sau này còn không bằng người sa cơ thát thể, con từ bỏ ý nghĩ đó đi, vì người sau này chịu khổ là con đấy.”

Vinh Ngũ bỗng cảm thấy thật mệt mỏi.

Đại phu nhân vội vàng an ủi: “Được rồi, chúng ta không nói nữa, hôm nay xảy ra chuyện này, sau này con hãy cứng rắn lên, đừng để người khác bắt nạt. Chuyện của cha con, lão thái thái nhất định sẽ nói rõ sự tình với Hoàng hậu nương nương, mẹ cũng sẽ có cách, con không cần phải lo.” Bà vuốt tóc Vinh Ngũ đầy yêu thương: “Ôi chao, đều tại cha con chẳng ra sao!”

Vinh Ngũ chỉ biết nuốt nước mắt vào trong.

Hồi lâu, đại phu nhân bỗng hỏi: “Con nói xem, chuyện này có phải là do tam phòng sắp xếp giúp con tiện nhân đó không? Sao không xảy ra sớm, không xảy ra muộn, mà đúng lúc bọn họ trở về thì cha con lại gây ra chuyện?” Đại phu nhân cũng bắt đầu hiểu ra vấn đề.

Vinh Ngũ tròn mắt, có vẻ cưng đồng ý với ý kiến của mẹ.

“Đồ bỉ ổi đáng chết, mẹ sẽ không tha cho hắn đâu!” Đại phu nhân gầm lên. “Con đi nghỉ trước đi, mẹ đến phòng lão thái một lát.”

Lúc này, nhị phu nhân Dương Thị đang cười thỏa mãn trong phòng, bị đại phu nhân chèn ép bao nhiêu năm, cuối cùng bà cũng được hả lòng hả dạ. Đại lão gia là thế tử, đại phu nhân lại xuất thân danh giá nên vừa về phủ đã được nắm quyền quản lý. May mắn qua, đừng nói đến một chén trà gừng, ngay cả bát canh cặn, bà ta cũng không được chia phần. So với tam phòng, nhị phu nhân còn hận đại phòng hơn nhiều, nhưng không thể vạch áo cho người xem lưng nên khi đối phó với tam phòng thì họ có vẻ rất đồng lòng nhưng thực chất lại ngầm ngầm chống đối lẫn nhau.

Nhị phu nhân đây vai nhị lão gia lúc này đang ngâm nga hát, nói nhỏ: “Lần này đại bá bị tước phong hiệu, cha và lão thái thái muôn xin sắc phong lại cho bá áy e cũng phải mất nhiều năm, mà chưa chắc Thánh thượng đã phê chuẩn. Ngài cũng là con chính thất, đại bá đã làm mất lòng Thánh thượng nên chắc không có chuyện trao phủ này cho bá áy đâu, hay là ngài đến chỗ lão thái thái khóc lóc một trận đi. Lão gia, ngài cũng có thể phong thế tử đây!”

Bao nhiêu năm nay có mỗi câu nói này của nhị phu nhân là hợp ý với nhị lão gia. Hắn là kẻ trăng hoa, mấy chục tuổi rồi cũng không biết tiết chế, ở ngoài hắn còn nợ một đồng tiền vì trêu hoa ghẹo nguyệt, uống rượu hàn huyên, lúc nào cũng phải nhờ phủ trả nợ. An Quốc Công, lão thái thái và đại lão gia ít nhắc đến hắn, vì chỉ cần nghe thấy ba chữ “nhị lão gia” là họ đã phát chán rồi. Nếu hắn trở thành thế tử, sau này toàn bộ phủ này sẽ là của hắn, còn lo gì không trả được nợ?

Do đó hai vợ chồng họ chong đèn bàn luận một hồi, ra chiềutự đắc cho cái việc đoạt phong hiệu thế tử của đại phong.

Chương 17

Bàn tính chuyện ra ở riêng

Còn tam phòng đang trù tính chuyện ra ở riêng.

“Làm sao con biết lão già sẽ đồng ý cho mình ra ở riêng?” Vinh tam lão gia vuốt chòm râu hỏi A Vụ.

“Thành bại là do con người quyết định mà cha.” Từ nhỏ A Vụ đã có giọng nói ngọt ngào, trong vắt, ở Giang Nam mấy năm nàng cũng chịu ảnh hưởng bởi giọng nói mềm mại của vùng Ngô Nùng, mang âm sắc của vùng non nước Giang Nam. Người nghe cảm thấy vui vẻ thoải mái, chỉ cần nghe giọng nói cũng thấy bớt mệt mỏi.

“Ồ...” Vinh tam lão gia nhường mày.

“Con nghĩ chuyện này sẽ dần rời vào quên lãng, vài năm nữa lão thái gia và lão thái lại xin phong chức cho đại bá phụ thôi.” Từ khi An Quốc Công bao che cho đại lão gia, Vinh tam lão gia thường gọi ông là lão già, có ý châm biếm cười chê, nhưng A Vụ là bậc con cháu, không thể hổn xược như vậy nên gọi ông là lão thái gia chứ không gọi là tổ phụ.

Hai cha con ngầm hiểu ý, đưa mắt nhìn nhau.

A Vụ tiếp tục nói: “Nhị bá phụ có lẽ cũng muốn có chức vị ấy.” Thế hệ con cái bát tài đương nhiên chỉ có thể nhờ vào bóng mát của tổ tiên: “E rằng bọn họ sẽ tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán đấy ạ.”

A Vụ dừng lại đợi tam lão gia nói.

Vinh tam lão gia trầm mặc một lúc rồi mới nói: “Con đừng quên, người bên ngoài từng đồn thổi đại bá và nhị bá cưỡng ép Vương Thị.” Đương nhiên, vì có Vương Thị làm chứng nên mới lan truyền rộng như vậy. Huynh đệ, cha con cùng chung một thiếp là vở kịch luôn khiến người ngoài tò mò, họ còn rôm rả bàn tán nữa. Tóm lại, đại lão gia không thể lấy lòng được Thánh thượng, nhị lão gia cũng một thân nhơ bẩn, cho dù muốn xin phong hiệu cũng chưa chắc đã được.

Trong ba người con của lão thái gia, có hai người đã không được Hoàng đế coi trọng, chỉ có tam lão gia tuy là con vợ lẽ nhưng lại có hy vọng kế thừa phong hiệu, ông lại là trạng nguyên, Lễ bộ Thị lang nên càng được Hoàng thượng coi trọng.

“Đúng vậy, thế nên con mới nói đây là thời điểm thuận lợi.” A Vụ nhìn Vinh tam lão gia, thấy cha im lặng thì hiểu được phần nào. Nếu tam lão gia được phong tước thì thật đã an ủi được vong linh của di nương ông. Điều này không có nghĩa là Vinh tam lão gia tham lam phú quý, chỉ là ông muốn tranh giành khí phách mà thôi. Một người là con vợ lẽ bị đàn áp bao nhiêu năm, bỗng một ngày “qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai” trở thành An Quốc Công, đây chính là cách trả thù tốt nhất nên có thể hiểu vì sao Vinh tam lão gia không muôn ra ở riêng.

“Bọn họ đều mơ hồ, còn cha lại là người nhìn thấu đáo mọi việc mà!” A Vụ rất hiểu Vinh tam lão gia, sợ ông khó xử nên trước khi phê phán thì lấy lòng ông trước.

Vinh tam lão gia lại nhìn A Vụ, ra hiệu bảo nàng nói tiếp.

“Con thứ được kế thừa phong tước, chuyện này cũng từng có trong triều, nhưng đó là vì nhà họ không có con chính thất, hơn nữa còn phải giáng cấp. Lão thái gia sẽ không đồng ý đâu ạ.” A Vụ nói.

Vinh tam lão gia tối sầm mắt lại, ông biết lời A Vu nói là sự thật. Cho dù ông là con của lão già, cho dù ông ấy đối xử bất công với ông, nhưng nếu liên quan đến việc thừa kế phủ An Quốc Công mà phải giáng cấp thì lão già có chết cũng không đồng ý. Về điểm này, Vinh tam lão gia rất hiểu An Quốc Công.

“Huống hồ, Thánh thượng đã hạ chỉ như thế, có lẽ là trọng dụng cha về một phương diện khác.” A Vu nhanh chóng thay đổi chủ đề, muốn làm Vinh tam lão gia phấn chấn trở lại.

Vinh tam lão gia thực ra cũng đã đoán được ý của Thánh thượng, chỉ là không ngờ con gái mình lại có thể nhìn ra được. “Ồ, con nói xem sao?”

A Vu đang định cát lời thì Vinh tam lão gia đã nói: “Khoan đã.” Ông lập tức quay ra ngoài nói to một câu: “Bách Thắng, đi lấy cho lục tiểu thư một chén trà nóng.” Điều này có nghĩa là cha con họ sẽ nói chuyện lâu, ra hiệu cho Bách Thắng biết để cậu ta đứng chờ bên ngoài, không cho phép người nào làm phiền.

Trà được bung đến, A Vu thong thả nhấp một ngụm. “Con vẫn thích trà núi Vũ Di hơn.” Trà núi Vũ Di có nguồn gốc từ ngọn núi Vũ Di, là loại trà đặc biệt nhất trong thiên hạ, mùi hương nồng đậm, vừa có mùi thơm của cỏ mèt, lại có mùi thơm của hoa, vị tươi mát ngọt thanh. Khi còn ở Giang Tô, A Vu rất thích uống, nhưng khi trở về kinh thành, nhập gia phải tùy tục, cho dù có tiền cũng không dám mua, sợ người ta dị nghị, thế nên nàng phải cố gắng sống thật giản dị, ở trong nhà cũng phải đeo mạng che mặt, cực kì bất tiện.

“Cha, nếu như có trà đại hồng bào thì tuyệt biết bao.” A Vu cười nói.

“Con cứ nằm mơ đi, trong khe Cửu Long ở phía bắc núi Vũ Di hiện giờ chỉ còn lại sáu cây trà đại hồng bào thôi, ngay cả Hoàng thượng cũng chưa

chắc được uống loại trà đặc biệt này.” Vinh tam lão gia cười.

“Vâng, nhưng không có đại hồng bào thì uống trà thiết la hán, bạch kê quan, thủy kim quy cũng được mà.” Đây là bốn loại trà nổi tiếng xếp sau trà núi Vũ Di. “Nhưng ở trong phủ này có lẽ cả đời sẽ không được uống mất.” A Vu nói ra chuyện này nhằm mục đích khác.

“Được rồi, cha lại không hiểu ý của con ư?” Vinh tam lão gia bất đắc dĩ mỉm cười.

A Vu lúc này mới nói tiếp: “Trong kinh thành này có gia đình nào là sống thanh sạch đâu, tại sao Hoàng thượng lại chỉ quản mỗi gia đình chúng ta?”

Vinh tam lão gia gật đầu, nói trăng ra, đại lão gia làm chuyện bậy bạ với một tiểu thiếp mà Vinh tam lão gia không cần, cũng không phải là vợ, và chuyện này cũng chưa đến mức để Thánh thượng trực tiếp ra tay. Mặc dù Vinh tam lão gia cũng tác động vài phần và một nhóm bạn sẵn sàng dâng sớ tố cáo tội của huynh trưởng ngài, nhưng phê chuẩn hay không lại hoàn toàn phụ thuộc vào Hoàng đế. Vinh tam lão gia cũng không ngờ Hoàng thượng lại chuẩn tú và còn tước bỏ phong hiệu thế tử của lão đại.

Đối với A Vu, chuyện này là một lần để thăm dò thái độ Hoàng thượng mà thôi.

“Theo con thấy, sức khỏe của Hoàng thượng không còn được như trước nên có lẽ ngài cũng có ý gửi gắm. Mà việc cấp bách hiện nay chính là chọn được những đại thần thanh liêm để trọng dụng. Cha là vị quan thanh liêm, siêng năng, lại giỏi giang, chúng ta thử như vậy là đã biết tâm ý của Thánh thượng rồi. Nếu Thánh thượng không coi trọng cha thì sao có thể giúp đỡ cha như vậy chứ?”

“Ồ, việc này có liên quan gì đến chuyện gửi gắm chứ?” Vinh tam lão gia hỏi.

Ngón tay A Vụ vẽ một vòng tròn trên chén trà, sau đó mới nói tiếp: “Bây giờ đại cục chưa rõ ràng, không có ai đoán được tâm tư của Hoàng thượng, nhưng có thể khẳng định là Hoàng thượng muốn bồi dưỡng nhân tài cho người kế vị.” Những Hoàng đế không băng hà vì bạo bệnh thì trước khi chết đều chuẩn bị cho con một thế hệ đại thần có thể trọng dụng do chính ngài cân nhắc để làm người tâm phúc.

“Hơn nữa, Hoàng thượng sợ người khác phát hiện ra tâm ý của mình nên những người ngài thăng chức cho phải là người công minh, trung lập, tuy nhiên hiện giờ Điền Hoàng hậu và Hướng Quý phi đã tạo được thế đứng riêng, lôi kéo được rất nhiều đại thần và ít nhiều cũng thể hiện lập trường của mình. Cha cũng có lập trường riêng, chỉ là bây giờ Hoàng thượng đang nổi trận lôi đình nên mới tạm không thể hiện ra mà thôi.

Phủ An Quốc Công và Điền Hoàng hậu có một quan hệ họ hàng bắc cầu, người ngoài nhìn vào sẽ thấy Vinh tam lão gia là phe phái của Điền Hoàng hậu, nhưng các đại thần trong triều đều biết ông không thân thiết với ai, như thế Long Khánh Đế mới có ý trọng dụng ông, nếu không ông làm sao có thể thăng chức nhanh như vậy, vừa được đi đến vùng Giang Nam trù phú, khi về lại được nhậm chức ở bộ Lễ?

Vinh tam lão gia nhìn A Vụ, không ngờ người có tầm nhìn cao xa như vậy lại chính là con gái của mình, nếu là nam nhi chắc chắn sẽ khiến bằng hữu chốn quan trường của ông phải ghen tị.

“Cha hãy nhân cơ hội lần này mà ra ở riêng, nếu con đoán không lầm thì bước tiếp theo Hoàng thượng sẽ có thánh chỉ ban xuống.”

Vinh tam lão gia thực ra đã đoán được đại khái suy nghĩ của Long Khánh Đế, nhưng không nhìn nhận một cách rõ ràng, minh bạch như A Vu, suýt chút nữa ông đã bị tước vị của An Quốc Công làm cho mờ mắt mà lỡ chuyện lớn. Nếu đi theo vua mà có công lao, sau này dù không được xếp công lao loại một thì được phong hầu bá tướng cũng không phải là không thể, mà còn hoàn toàn dựa vào khả năng của bản thân nữa chứ! Nghĩ đến đó, Vinh tam lão gia lại tràn đầy nhiệt huyết, chỉ muốn lập tức dựng lão già thức dậy để xin ra ở riêng.

“Cha, chuyện này cần phải có người thêm dầu vào lửa thì mới thành công được, nếu không lão thái gia sẽ không cho phép đâu ạ.” A Vu lên tiếng.

Vinh tam lão gia tự tin vuốt chòm râu. Lúc ông do dự hoặc đặc ý thường có động tác vuốt râu này. A Vu nhìn chòm râu rậm của ông, thầm nghĩ không biết trong đó có chứa bao nhiêu bụi bẩn. Sau này nếu phải lấy chồng, nàng chắc chắn sẽ không cho phép đổi phương để râu, nếu không nửa đêm sẽ cạo sạch râu của hắn, để hắn tưởng là quỷ đã cạo râu của mình.

Khi đã có kế hoạch rõ ràng, Vinh tam lão gia quyết định rất nhanh chóng, liên tiếp đến thăm, mời tiệc nhiều bạn đồng niên, mấy hôm đều rất muộn mới về nhà. Thế nên người không sinh nghi cũng phải nghi ngờ, huống hồ đối tượng lại là người hay nghi ngờ.

“Mấy hôm nay chàng bạn rộn cái gì vậy? Cả ngày không thấy bóng dáng đâu, mỗi lần về là say lướt khuót, người toàn mùi son phấn.” Thôi Thị cởi giày cho Vinh tam lão gia, nhăn mũi phàn nàn.

Tâm trạng của Vinh tam lão gia đang rất vui, bèn nhéo mũi vợ. “Nàng hãy tin tưởng một trăm hai mươi lần đi, kỹ nữ bên ngoài có tốt thế nào cũng đâu thể có dư vị tuyệt vời như vợ ta được.” Vinh tam lão gia không nịnh chút nào, sau khi trải qua chuyện của Vương Thị, trong phòng the, Thôi Thị đã trở

nên phóng khoáng hơn, bà ta lại đang ở trong độ tuổi hùng hực sức sống như hồi xuân lần hai, thế nên ngày nào cũng cùng Vinh tam lão gia ân ái ngọt ngào, quần quýt không rời.

“Dư vị gì!” Thôi Thị vớ được câu này liền mắng. “Lại còn kỹ nữ nữa cơ đấy!” Thôi Thị giả vờ cầm giày của Vinh tam lão gia lên đánh ông.

Ông vội vàng xin tha tội, ôm chặt lấy vợ rồi hôn tới tấp. “Là dư vị này còn gì, làm cho ta nhớ mãi!” Giọng của Vinh tam lão gia càng lúc càng nhỏ, sau cùng chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển.

Thôi Thị quay người lại, lầm bầm: “Chẳng đứng đắn gì cả!” Thế nhưng bà cũng không giãy ra phản đối, mặc kệ cho Vinh tam lão gia “giở trò”.

Chỗ tam phòng xuân tình hùng hực bao nhiêu thì chỗ lão thái thái lại có gió bắc rít gào bấy nhiêu.

“Mẹ, mẹ mau nghỉ cách đi, nửa tháng nay, lão tam cả ngày ở ngoài mòi bằng hữu chén thù chén tạc, người khác nhìn không ra, nhưng chẳng lẽ chúng ta cũng không nhận ra hắn định làm gì sao? Đã có người báo với con, lần này hắn đang nghỉ cách đây.” Nhị lão gia hận không thể nhảy lên ôm đầu lão thái thái mà lắc để cho bà tỉnh táo lại.

“Hắn đừng có nằm mơ! Trừ phi bà già này chết!” Lão thái thái phẫn nộ gõ cây gậy đầu rồng xuống đất. Bà ta phẫn nộ như vậy vì lão tam rất có thể sẽ thành công, mà ít nhất họ cũng cho là thế.

“Ôi, cũng chưa chắc đâu ạ, bây giờ hắn đang bám vào Quý phi nương nương, nhưng Quý phi nương nương lại luôn đau đá với Hoàng hậu nương nương, không nói chắc được...” Nhị phu nhân đứng bên cạnh nói chen vào.

“Đúng vậy đấy, mẹ chờ mấy năm nữa mới xin sắc phong cho đại ca, nhỡ

bị lão tam cướp mất thì thà phong hiệu cho con còn hơn để thế lực của hắn thêm mạnh, chẳng lẽ con không phải là con ruột của mẹ à? Mẹ lúc nào cũng chỉ nghĩ đến đại ca, chăm sóc cho đại ca, mệnh của huynh ấy tốt hơn con, ra đời trước con, con thì không nói làm gì, nhưng lần này huynh ấy khiến Hoàng thượng tức giận, là do huynh ấy không chú ý giữ gìn, lẽ nào lại bắt con phải chịu nhịn nữa?" Nhị lão gia càng nói càng kích động, nước mắt rơi như mưa. "Mẹ, lẽ nào con là đứa con mẹ nhặt ngoài đường về sao, mẹ thà để cho lão tam hưởng lợi còn hơn giúp con sao?"

Lão thái thái vừa tức vừa lo, nhưng lại không thể không kiên nhẫn giải thích cho lão nhị: "Anh nghĩ người mẹ này không nghĩ cho anh sao? Mẹ vừa nhận ra lão tam có gì không ổn liền bàn với cha anh chuyện của anh rồi."

"Thế cha đã nói thế nào ạ?" Nhị lão gia vội vàng hỏi.

"Anh cũng mặt dày hỏi được câu này đây nha? Anh chẳng ra thể thông gì, Vương Thị ở chùa Ni Cô đã kể hết rồi, đều ra do hai huynh đệ nhà anh cưỡng hiếp người ta. Năm đó, anh ở nhà gây chuyện, vợ anh còn muốn giết chết cô ta, khi cô ta bỏ trốn thì đã hận các anh đến tận xương tủy. Đại ca anh bị khiển trách, anh cũng không thoát đâu. Lúc này mà xin phong hiệu cho anh thì chắc chắn sẽ bị từ chối, như thế thì chỉ có thể giương mắt lên nhìn lão tam đặc ý, sung sướng mà thôi." Lão thái thái càng nói càng tức giận, cầm gậy đánh nhị lão gia. "Đều tại anh là đồ vô dụng, anh mó vào vợ hay bọn nha hoàn trong nhà anh còn được, đáng này lại đụng vào ả kĩ nữ đó!"

Nhị lão gia bị đánh đau quá, luôn miệng xin tha: "Mẹ, ai mà biết đại ca cũng bị con tiện nhân đó dụ dỗ chứ!"

Dù sao cũng là con ruột nên lão thái không nỡ đánh đau, bà quay đầu lại nhổ luôn nước bọt vào mặt nhị phu nhân. "Đều tại ngươi cả, tại ngươi mang cái đồ xui xẻo ấy vào nhà, lại còn bảo làm cho tam phòng khốn đốn,

kết quả thì sao?”

Nhị phu nhân cũng bắt đầu khóc lóc. Lúc đầu chuyện này cũng là do lão thái thái đồng ý, không ngờ bây giờ lại quay sang trách mình.

“Mẹ, thế chúng ta cứ để cho lão tam đắc ý như vậy sao?” Nhị lão gia không can tâm, nói.

Lão thái thái lạnh lùng không lên tiếng.

Lúc này, Lôi ma ma hầu hạ bên cạnh lão thái mới cất tiếng: “Cũng không phải là không có cách bịt miệng tam lão gia.”

Lúc này, lão thái thái và nhị lão gia giống như người chết vớ được cọc, vội hỏi: “Cách gì?”

Lôi ma ma ước lượng số ngân phiếu đổi khắp nước mới được năm trăm lạng đồng đại nguyên mà bà đựng trong túi, rồi lại nghĩ đến tương lai cô cháu gái xinh đẹp trẻ trung của mình. Bà không muốn cho cô cháu gái rơi vào đám bùn lầy của phủ An Quốc Công để đại lão gia và nhị lão gia chà đạp nên đã đưa nó đến tam phòng là tiểu nha hoàn, làm nội ứng cho bà, nhưng thời thế thay đổi, bây giờ cháu bà lại được ở bên cạnh chăm sóc cho A Vu và tỏ ra rất trung thành.

“Ra ở riêng, cho tam lão gia ra ở riêng, như vậy sau này cho dù phủ Quốc Công có thế nào, bọn họ cũng không thể hưởng lợi được.” Lôi ma ma nói.

Nhị lão gia cười nham hiểm. “Đúng rồi, ra ở riêng. Cho hắn ra ở riêng thì sẽ không còn danh nghĩa gì để tranh cướp với chúng ta nữa.”

“Lúc này có nê...” Lão thái thái do dự giây lát, dù sao lượng muối mà bà phải nuốt cũng nhiều hơn lượng cơm mà nhị lão gia vô dụng đã ăn.

“Lão thái thái, tôi thấy người quá lương thiện rồi, bị người ta úc hiếp quá đáng như vậy mà người còn nghĩ cho bọn họ. Tam lão gia và tam phu nhân bây giờ muốn bám chặt lấy người, không phải để gả lục cô nương, ngũ gia, thất gia cho thuận tiện sao? Đợi bọn họ ra ở riêng rồi, tôi sẽ chóng mắt lên xem có đám nào tốt đến hỏi không, chỉ là quan tam phẩm thôi mà, có gì ghê gớm chứ! Ở kinh thành này, không có cái nhiều, mỗi quan lại là nhiều, tam phẩm đã là gì? Quan nhất phẩm còn vô khói ra đấy. Chúng ta là phủ Quốc Công kế thừa nghiệp cha truyền con nối được phong hiệu khai quốc cơ mà.” Mỗi lời nói của Lôi ma ma đều trúng tâm ý của lão thái thái.

Lão thái thái lập tức gật đầu. “Được rồi, cho họ ra ở riêng. Chỉ là chuyện này tạm thời chưa nói cho cha ngươi biết. Hai ngươi hãy đến chỗ các lão gia trong họ vận động trước đi.” Hãy đánh động chuyện này để bọn họ đứng về phía bên chính thất.

Nhi lão gia và nhị phu nhân vui vẻ bước ra, mặc dù không được phong hiệu thế tử, nhưng ngoài lão tam là hòn đá cản đường thì nhị phòng coi như cầm chắc phần thắng, vì tình trạng của lão đại như thế e rằng không lọt được vào mắt Hoàng thượng nữa.

Chuyện xảy ra ở phòng lão thái thái đã nhanh chóng truyền đến tai đại phu nhân. Bà quản lý cái phủ này bao năm nay cũng không phải là vô ích.

“Ra ở riêng?” Đại phu nhân chải tóc, mỉm cười. “Cũng may là bọn họ có chút đầu óc.” Đại phu nhân rất đồng ý với chuyện ra ở riêng của tam phòng, vì bà cũng lo lắng giống như lão thái thái và nhị lão gia vậy.

Nhưng suy cho cùng ba người này đều ngốc hơn cả A Vụ, không nhìn thấu con người của An Quốc Công. Tuy nhiên bản thân họ ở trong tình trạng này lại có sẵn lòng tham lam nên khó tránh khỏi suy tính thiệt hơn, đa nghi

nham hiểm, do đó mới giết chết mọi khả năng từ trong trứng nước.

Chuyện cho ra ở riêng lão thái đã nói trực tiếp với tam lão gia mà không thông qua An Quốc Công. Hôm đó, lão thái sai một nha hoàn đến báo, Vinh Cát Xương và A Vu nhìn nhau, có vẻ như sắp thành công rồi.

Hai cha con bước vào phòng, lão thái thái có thái độ rất lịch sự, còn mời tam lão gia ngồi xuống nói chuyện.

“Lão tam này, bây giờ tuổi ta cũng đã cao, mắt cũng đã hoa, không còn sức lực để chăm sóc cho ba huynh đệ các ngươi. Chúng ta nói thảng thắn với nhau mọi chuyện thì hơn, người không phải là con do ta sinh ra nên dù sao cũng có sự xa cách, theo ý của ta, ta muốn cho ngươi ra ở riêng, ý ngươi thế nào?” Lão thái thái tỏ ra ra một bà mẹ nhân từ.

Vinh tam lão gia không thể ngồi yên được nữa, vội vàng phát áo quynes xuống trước mặt lão thái thái. “Mẹ, có phải con lại làm gì khiến mẹ tức giận không? Mẹ muốn đánh muôn mắng, con sẽ không than vãn nữa lời nữa, chỉ mong mẹ đừng đuổi con đi, người đời sau sẽ mắng con là đồ bất hiếu!” Vinh tam lão gia tỏ ra rất kích động.

Vinh Cát Xương càng kích động thì lão thái thái càng lạnh lùng. Cuối cùng bà ta cũng coi như tìm ra điểm yếu của lão tam, người làm quan mà phải đội mũ bất hiếu, sau này chắc chắn còn tiền đồ gì nữa. Bất hiếu thì làm sao có thể trung thành với vua được? Lão thái thái muốn cười hả hê một tiếng trong lòng, chắc chắn phải cho hắn ra ở riêng mới được.

“Ngươi đang làm gì đấy? Mau đứng dậy đi. Bây giờ trong nhà đã loạn như thế này, ba huynh đệ nhà ngươi mà sống cùng nhau thì tất sẽ có dị nghị, cứ ra ở riêng là tốt nhất.” Lão thái thái tỏ ra rất hiểu đạo lý ăn ở.

Vinh tam lão gia vội vàng lắc đầu. “Con tuyệt đối không dám có ý nghĩ

bất kính với các ca ca. Vương Thị chǎng qua cũng chỉ là tiện thiếp, lại không giữ gìn bản thân nên không thể trách các ca ca được, mong mẹ không đuổi đứa con này, để ba huynh đệ chúng con cùng nhau hiếu kính với cha mẹ.”

Lão thái thái cười lạnh một tiếng, hừ, không thể để người ở cạnh báo hiếu được, nếu không có ngày nào đó phủ này làm việc gì hò đồ, người được hưởng lợi nhất lại chính là người.

“Lão tam, cả nhà thúc ra ở riêng, vợ thúc không phải hầu hạ mẹ chồng nữa, được sống những ngày tháng nhàn hạ, như vậy không phải tốt hơn sao?” Nhị lão gia cười lạnh. “Hay là thúc không nỡ rời xa phú quý của cái phủ này?”

“Nhị ca, huynh nói thế có ý gì chứ?” Vinh tam lão gia ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn nhị lão gia.

“Thôi đừng có giả bộ nữa, mấy ngày qua thúc chạy đông chạy tây khắp nơi làm gì? Đừng tưởng cả nhà mù cả, thúc cũng nhẫn nại thật đấy. Hừ, nhưng ta nói cho thúc biết, thúc đừng có mơ chức vị của phủ Quốc Công, hãy sớm chuyển ra ngoài đi, sau này còn có chỗ mà nhìn mặt nhau!” Nhị lão gia là người lỗ mảng, đến tuổi này rồi mà nói năng vẫn còn thô lỗ như vậy. Vinh tam lão gia thực sự lấy làm mừng vì đã quyết định chuyển ra ngoài.

“Nhị ca, phản làm con như đệ tuyệt đối không có tâm tư đó đâu.” Vinh tam lão gia chỉ thiếu mỗi hành động chỉ lên trời mà thề.

Nhưng con người ta vốn thích suy bụng ta ra bụng người, Vinh tam lão gia càng phủ nhận thì mọi người càng nghĩ lòng dạ ông đen tối, lão thái thái, nhị lão gia, nhị phu nhân liên kết lại, cuối cùng bắt ép Vinh tam lão gia phải đồng ý ra ở riêng.

Đương nhiên, lão thái thái cũng đã nói, cho dù là ra ở riêng cũng không

để họ phải chịu thiệt thòi.

“Được rồi, lão tam, chuyện này thúc hẵn đi nói với cha, bảo là thúc tự nguyện đấy nhé.” Nhị lão gia tuyên bố, không nhìn lại mình xem lời nói đó có đủ sức nặng hay không.

Vinh tam lão gia cúi đầu không nói, hai mắt rưng rưng, kĩ năng diễn xuất có khi còn hơn cả hai ông anh vô dụng của ông áy chứ!

“Đang làm gì ở đây thế này?” Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, An Quốc Công Vinh An Kiệt bước vào thượng phòng của lão thái thái.

“Cha!” Nhị lão gia ngại ngùng đứng dậy.

“Phụ thân.” Vinh tam lão gia nhìn An Quốc Công với vẻ mặt âu sầu và cầu xin.

Lão thái thái có chút chột dạ, nhưng lại rất kiêu ngạo khi nhường vị trí ngồi bên trái cho An Quốc Công.

“Lão tam, ngươi đang làm cái gì vậy, sao lại có bộ dạng quý quái thế này?” An Quốc Công xuất thân nhà binh, mặc dù Vinh tam lão gia hiếu thuận và rất có năng lực, nhưng lão lại không thích kiểu trí thức của con. Nhớ hồi đó, lão cũng không chịu nổi đám ranh con chỉ biết cầm bút viết lách.

Ở triều Đại Hạ, quan văn tiết chế quan võ, khi không có chiến tranh, quan võ chỉ giống như nhị nương, mà cho dù có chiến tranh, quan võ cũng thường xuyên bị đám văn nhân chỉ biết “đánh trận trên giấy” khoa châm múa tay chỉ báo, thế nên không thể trách An Quốc Công ghét đám quan văn, ngay đến con của vợ lẽ ngài cũng tỏ ra xa cách.

Vinh tam lão gia quỳ xuống trước mặt An Quốc Công, khóc lóc. “Cha, cầu xin cha... con...”

Câu ngắt quãng này thực sự rất “thâm sâu”, hoàn toàn không nghe ra là Vinh tam lão gia xin ra ở riêng hay là xin đừng cho ông ta ra ở riêng.

Nhị lão gia bắt đầu cuồng lên, cũng gào theo: “Cha, lão tam đòi ra ở riêng, mẹ đã đồng ý rồi.”

An Quốc Công đập bàn đứng dậy. “Ai nói muốn ra ở riêng?”

An Quốc Công mặc dù đã già nhưng cũng coi như chưa đến nỗi hờ đồ, quan sát tình cảnh này là biết chuyện ra ở riêng không phải là chủ ý của lão tam, mà nếu là chủ ý của lão tam thì bà vợ của ngài lại đồng ý sao? Có khi đã lấy gia pháp mà đánh chết không tha ấy chứ.

Nhị lão gia thấy An Quốc Công tức giận thì cũng không dám lên tiếng, còn Vinh tam lão gia lúc này đã làm ra vẻ “sắp ngất xỉu đến nơi”, chỉ có lão thái thái là không sợ An Quốc Công, từ hồi còn trẻ bà đã không biết sợ là gì rồi.

“Tôi đã nói đây. Không phải ông hay bảo cha con ông không cùng chung quan điểm ư? Nếu cứ miên cưỡng sống dưới một mái nhà thì mọi người đều cảm thấy khó chịu, chi bằng cho nó ra ở riêng là tốt hơn cả.” Lão thái thái gân cỗ lên nói.

An Quốc Công tức giận đến nỗi máu nóng dồn hết lên mặt, mụ vợ hờ đồ này sao lại dám nói ra những lời ngài đã an ủi riêng với mụ, thế này thì xong rồi, cha con họ sẽ càng xa cách, lạnh nhạt với nhau.

“Ra ở riêng cái gì, ta còn chưa chết đâu!” An Quốc Công phẫn nộ gầm lên, có khi nửa phủ còn nghe thấy tiếng.

Lão thái thái cũng không chịu thua kém, mặc dù không được vang to đồng đặc như An Quốc Công, nhưng bà lại thắng ở tiếng rít. “Ông đừng nghĩ

rằng tôi không hiểu ông, ông vẫn còn nhớ con hò ly đã leo lên giường ông năm đó chứ gì, bây giờ thì hay rồi, lão đại nhà ta nhất thời hò đồ làm sai chuyện, ông lại muốn đem con của ả tiểu nương đó lên ngồi thay phải không? Tôi nói cho ông biết, dù tôi có chết cũng không để cho ông toại nguyện đâu.” Vại giám của lão thái thái bao năm rồi mà vẫn còn chua đến tận hôm nay, đúng là càng ủ càng chua.

“Bà... bà... năm đó bà đối xử với A Hoa như vậy, tôi không có...” An Quốc Công tức quá cũng thành hò đồ.

Vinh tam lão gia bắt ngay được thóp. “Phụ thân, di nương con làm sao? Bà ấy làm sao ạ? Lúc đó con còn nhỏ, chỉ nhớ di nương...” Thực ra Vinh tam lão gia chẳng nhớ gì cả, nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến suy đoán của ông, cũng phải năm sáu phần là đúng.

An Quốc Công mặt trăng bệch, không dám nhìn Vinh tam lão gia, sự ôm yếu ở đâu ùa đến đè nặng cơ thể già cả của lão, khiến sắc mặt lão xám ngắt.

“Phụ thân, di nương con năm đó còn khỏe như vậy...”

An Quốc Công xua tay, trùng mắt quát: “Di nương ngươi chết vì bệnh, chết vì bệnh.”

Vinh tam lão gia đương nhiên không tin, còn lão thái thái vẫn vô cùng bình tĩnh, ngẩng cao đầu. An Quốc Công biết chuyện này sợ không che giấu nổi nữa, chỉ có cách duy nhất là cho chúng ra ở riêng, nếu không sau này sẽ thành họa.

“Üm, lão tam, cha xin lỗi con. Mẹ con nói đúng, ba huynh đệ giờ đã xảy ra chuyện này, thanh danh của con cũng bị tổn hại, chi bằng cứ ra ở riêng đi.” An Quốc Công đột ngột thay đổi ý kiến khiếp mọi người kinh ngạc.

“Thanh danh gì nó!” Lão thái thái không chịu nổi kiêu nói này.

An Quốc Công giận dữ trừng mắt nhìn lão thái thái. “Người cha này đã già yếu, gia đình này phải nhờ cậy vào các con, cho dù con ở ngoài thì nơi này vẫn là nhà của con. Ba huynh đệ con máu mủ ruột già, có ân oán lớn thế nào cũng không thể chia rẽ được máu mủ, con phải nhớ kĩ điều này.”

Vinh tam lão gia dập mạnh đầu trước An Quốc Công. “Phụ thân, con bất hiếu, chỉ mong cha mẹ được sống lâu trăm tuổi để chúng con tận lực báo hiếu, giờ con sắp phải chuyển ra ngoài, còn gì là thanh danh nữa, phụ thân...”

Đến lúc này rồi mà cũng không chịu gọi một tiếng “cha”. An Quốc Công biết sự oán hận trong lòng lão tam nhiều thế nào, còn lão thái thái nghe câu này thì cảm thấy rất dễ chịu.

“Ừ, thôi cứ ra ở riêng đi, ở riêng cũng tốt.” An Quốc Công dường như không còn sức để nói nữa, chỉ thêm câu cuối cùng. “Vài ngày nữa mời các bô lão trong họ tộc đến chủ trì, sẽ không để con chịu thiệt thòi đâu.”

Vinh tam lão gia biểu diễn cả một tối, vừa dập đầu vừa khóc lóc, về đến phòng thì đã mệt phờ người.

Thôi Thị vội vàng hầu hạ ông cởi giày, thay áo, rửa mặt, sau đó nói nhỏ: “Lão gia, có thành không?” Nói đến việc ra ở riêng, Thôi Thị chính là người vui nhất, lão thái thái và hai bà chị dâu như ba quả núi lớn chèn ép bà bao năm nay, cột sống của bà cũng sắp bị cong vẹo cả rồi.

Vinh tam lão gia gật đầu. “Có phải A Vụ nghĩ ra trò kêu người bảo lão già đó đến thượng phòng không?” May mà hai người đó không bàn bạc trước, xảy ra cãi vã nên chuyện ra ở riêng mới được định đoạt, nếu không sau này phải để lão già đó đi khuyên lão thái thái thì sẽ không còn hay nữa.

“Vâng, con bé thấy thời cơ tốt liền bảo lão thái thái không được khỏe, sợ chàng lại mâu thuẫn cãi cọ với bà nên sai người đi mời ông ấy đến khuyên giải.” Thôi Thị lại vắt một chiếc khăn lạnh đặt lên trán Vinh tam lão gia.

Vinh tam lão gia giữ chiếc khăn nằm xuống giường, thở ra một hơi khoan khoái.

Vì sợ đêm dài lầm mông nên lão thái thái nhanh chân nhanh tay hành động, mới qua hai ngày đã mời được các bô lão của họ tộc đến chủ trì chuyện ra ở riêng cho họ.

Hôm nay có ba vị tộc lão đến. Một người là nhị thúc của An Quốc Công Vinh An Kiệt, râu tóc bạc trắng như cước, mặt mũi hồng hào, sống rất thọ, giờ ông là người cao tuổi và có vai vế cao nhất trong nhà. Vị thứ hai là đệ đệ của An Quốc Công, Vinh An Hưng. Vị thứ ba là đại bá cùng họ khác chi. Ba vị này là người có tiếng nói nhất trong dòng tộc.

Ba người ngồi ổn định rồi mới quan sát đầy đủ mọi người của đại phòng, nhị phòng và tam phòng.

Cuối cùng lão thúc tổ lên tiếng: “Hôm nay có lão nhị, lão tam muốn muôn ra ở riêng đúng không?”

An Quốc Công nhăn nhó mặt mũi, nói: “Chỉ có lão tam ra ở riêng thôi à.”

Lão thúc tổ đậm đà giọng: “Lão tam à, thúc cũng coi như nhìn thấy con trưởng thành, song thân vẫn còn, vậy mà con lại muôn ra ở riêng, lẽ nào không sợ người ta chê cười hay sao?”

Vinh tam lão gia không nói nửa lời, lập tức quỳ xuống, cảm tưởng giọng

càng vang thì lời nói càng thật lòng. “Lão thúc tổ...” Vừa thốt ra lời, nước mắt đã tuôn rơi. “Xin người khuyên nhủ phụ thân con, con muốn suốt đời được hầu hạ phụng dưỡng bên cạnh cha mẹ, con không muốn...”

Thôi Thị cũng quỳ xuống theo, viền mắt đỏ mọng nhìn lên lão thúc tổ.

“Ô, chuyện gì xảy ra thế này?” Lão thúc tổ ngoảnh đầu sang nhìn An Quốc Công.

An Quốc Công đỏ mặt đáp: “Con cái đều đã lớn rồi, trời cao chim rộng cánh bay, không thể cả đời nép dưới cánh cha mẹ được, nhân lúc cháu còn ở trên cõi đời này thì cũng muốn cho lão tam ra ở riêng, để cho nó rèn luyện bản thân và cháu vẫn còn có thể dõi theo mà chăm sóc được phần nào. Nếu cháu mất rồi mới dọn ra ở, chúng mà không đứng lên nối thì bậc làm cha mẹ này thật có lỗi với chúng.”

Lão thúc tổ liếc nhìn An Quốc Công, nói thế thì ai chẳng nói được, nhưng tại sao cứ nhất định là lão tam, con vợ lẽ, phải chuyển đi? Đúng là có chuyện đuổi họ ra ngoài rồi.

Đại bá và đệ đệ của An Quốc Công nói chen vào: “Nên làm vậy, nên làm vậy, đây chính là tính chuyện lâu dài cho con cháu.” Bọn họ đã nhận bạc của lão thái thái, đương nhiên hết lòng nói giúp bà. Lão thúc tổ là người đức cao vọng trọng trong dòng tộc, chuyện lão thái mua chuộc ngài, ngài không để bụng, ngược lại còn lắc đầu thầm nghĩ, phủ Quốc Công này cũng sắp suy tàn.

Lão thái thái đứng bên cạnh dõng dạc nói: “Cá không ăn muốn cá ươn, thúc phụ việc gì phải như vậy? Hôm nay mời thúc phụ và hai người đến đây chỉ để làm chứng thôi.” Ý của lão thái thái rất rõ ràng: Các ngươi đừng có nhiều lời, không phải mời các ngươi đến để hòa giải đâu.

Vì ngại lão thái thái có tấu tấu và Diên Hoàng hậu là chỗ thân thiết nên

lão thúc tổ cũng không nói nhiều, cúp mắt lặng im.

An Quốc Công hắng giọng. “Bây giờ vì hai vợ chồng tôi vẫn còn nên sẽ chia sản nghiệp trong phủ thành năm phần, chúng tôi hai phần, ba người con trai mỗi đứa một phần.”

Ba tộc lão đều gật đầu, thế là công bằng, hợp lý, ngay cả Vinh tam lão gia cũng cảm thấy quá công bằng.

Duy chỉ có lão thúc tổ lên tiếng: “Dù sao nó cũng là con vợ lẽ, sao có thể bằng hai huynh được? Hơn nữa phủ Quốc Công sau này sẽ là của lão đại, chia như thế là thiếu thỏa đáng.” Lão thúc tổ suy luận theo lối cũ, ở kinh thành này chưa từng có trường hợp nào con vợ lẽ lại được bằng con vợ cả khi chia tài sản.

Nghe được câu này, nhị phu nhân liền dẫu môi định nói chen vào, nhưng cuối cùng lại thôi.

Đại phu nhân thấy lão thúc tổ là người ích kỷ nên hé miệng cười. “Đều là huynh đệ trong nhà, con vợ cả, vợ lẽ gì a, cháu thấy cha chia như thế là rất công bằng.”

Ba vị tộc lão đều gật đầu, đại phu nhân xuất thân trong gia đình danh giá có khác, đại lượng khoan dung, đúng là tấm gương cho các nàng dâu khác.

Tiếp theo là đến lão thái thái nói. Bà chưa nói gì mà mắt đã đỏ hoe. “Hai vị thúc phụ và bá bà cũng biết đây, mấy năm nay, từ khi lão gia nhà chúng tôi cáo lão về nghỉ ngơi thì cuộc sống không còn được như trước, phủ Quốc Công đã có tiếng bao đời nay, vì thế diện, chúng tôi đã phải có chồng đỡ. Trước đây tôi đã phải giật gấu vá vai, bán đi không ít đồ trang sức thì mới có thể duy trì được, bây giờ có dâu trưởng lo liệu, bên ngoài thì sáng sủa, nhưng bên trong khổ cực thế nào chỉ có phận làm dâu như chúng tôi mới biết mà

thôi.”

“Mẹ!” Đại phu nhân lên giọng. “Hà tất phải nói trước mặt các thúc chuyện của gia đình mình?” Đại phu nhân làm bộ rất xấu hổ.

“Sao lại không nói? Đều là người nhà cả, đê bà già này kẽ khõ không được hay sao? Ta vất vả cả một đời, nuôi lớn mấy đứa con, bây giờ đủ lông đủ cánh muốn bay nhảy, chẳng lẽ không cho phép ta kể lại chuyện cũ sao?” Nói đi nói lại, lão thái thái muốn dùn đầy trách nhiệm lên tam lão gia, và đầy cái ý chủ động muốn ra ở riêng cho tam lão gia.

Vinh tam lão gia là người thế nào? Dương nhiên ông lập tức quỳ xuống trước mặt lão thái thái, ôm lấy chân bà mà khóc. “Mẹ, con trai không ra ở riêng, con trai không ra ở riêng đâu, nếu mẹ không thích, con sẽ từ quan ở nhà hầu hạ pha trà rót nước.” Vinh tam lão gia hạ quyết tâm làm lão thái khó chịu mà tức chết, nước mũi, nước mắt cứ thế nhỏ xuống người bà. Nếu không phải là người một nhà, nhìn cảnh tượng này mọi người sẽ nghĩ mẹ ruột của ông vừa mất.

Lão thái thái tiến thoái không được, định mắng “Bà lão này vẫn chưa chết, ngươi gào khóc cái gì!”, nhưng lúc này bà phải diễn, vai người mẹ hiền từ. “Được rồi, được rồi, ta biết con là đứa con ngoan.” Bà vội vàng đầy Vinh tam lão gia ra, nói: “Dâu cả, con đem bản liệt kê vốn ra ở riêng cho ba vị tộc lão xem!”

Bản liệt kê này là do lão thái thái làm, bà nắm giữ phủ Quốc Công bao nhiêu năm nay nên biết rõ có những tài sản gì.

Mặc dù ba vị tộc lão đều hưởng lợi, nhưng khi đệ đệ của An Quốc Công xem bản liệt kê vẫn phải dụi mắt, nghĩ là mình nhìn lầm, cho đến khi dụi hai ba lần vẫn không dám tin hỏi lại: “Phủ Quốc Công chỉ còn lại tùng này tài

sản thôii sao?"

Hai vị tộc lão khác khi xem cũng phải nhíu mày.

An Quốc Công thấy có gì đó kỳ lạ liền đón lấy xem và cũng giật nảy mình, so với lúc lão cùng đệ đệ của mình phân chia sản thì số tài sản này đã giảm đi chín phần.

Lão thái thái và đại phu nhân đưa mắt nhìn nhau rồi cùng gạt nước mắt. “Ông không ở nhà nên không biết cùi gạo mắm muối đắt thế nào đâu, bây giờ trong nhà cũng chẳng có thu nhập gì, hoàn toàn dựa vào một chút cung ứng của điền trang. Nếu không có dâu cả thu xếp, làm sao có thể duy trì cuộc sống cho đến bây giờ? Bây giờ Minh tỷ nhi, Uyển tỷ nhi cũng đã đến tuổi thành thân, nhưng của hồi môn còn chưa biết chuẩn bị thế nào đây. Tôi ăn một bát cháo yến cũng phải cân nhắc, dâu cả hiếu thuận không ăn, lấy tiền riêng của phòng ra mua cho già này ăn...” Lão thái thái còn muốn khóc vì nỗi khổ bà phải chịu chất cao như núi.

Vinh An Hưng khá hiểu bà chị dâu của mình lúc nào cũng kể nghèo kể khổ, năm đó chia gia sản bà ta cũng khóc lóc kể khổ nên ngài cũng đã phải chịu không ít thiệt thòi. Bao nhiêu năm trôi qua, ân oán cũng đã nhạt, có những chuyện phải nhò vả đại phong, lần này lại được hưởng chút lợi lộc nên ông mới chịu giúp bọn họ, nhưng nhìn cảnh tượng này ông lại chợt nhớ đến năm xưa và biết bà ta lại giờ trò với người con vợ lẽ.

“Mẹ, mẹ nói gì vậy, con dâu hiếu thuận với mẹ là điều nên làm, cho dù con dâu và con trai không có cái ăn thì cũng phải phụng dưỡng mẹ.” Đại phu nhân cũng thật biết nhân thời cơ để diễn kịch.

Nhi phu nhân thì không nhanh nhẹn bằng, chỉ biết mở to mắt nhìn bà chị dâu diễn vai nàng dâu hiền thảo, hiếu thuận.

Nhi lão gia đứng bên cạnh liền huých Dương Thị, lúc này Dương Thị mới vội vàng khóc lóc i ôi. “Đúng vậy đây mẹ, nhà chúng ta có khó khăn thế nào, cũng không thể để mẹ khổ được, đúng không tam thúc?”

Vinh tam lão gia đương nhiên chỉ biết gật đầu.

“Vậy bây giờ có cách nào?” Lão thúc tò lén tiếng, không muộn ba mẹ con nàng dâu kia tiếp tục khóc lóc.

“Sản nghiệp này bây giờ đều do nhị thúc quản lý, vài cái tiệm của phủ cũng liên quan đến nhau, nương tựa vào nhau, bây giờ đột nhiên tách ra thì không đáng lắm. Ý của mẹ cháu là sẽ cho bằng ngân lượng, lấy ngân lượng ra chia cho tam thúc.” Đại phu nhân ngừng khóc, nói.

Lão thái thái vội vàng gật đầu.

Cuối cùng họ quyết định cho tam phòng năm nghìn lượng bạc làm vốn ra ở riêng, sau này sẽ không còn liên quan đến sản nghiệp của phủ nữa. Đại phu nhân cũng biết số bạc này có hơi ít, phủ Quốc Công to thế này chẳng lẽ một phần sản nghiệp trong số đó mới đáng năm nghìn lượng bạc? Chỉ tính riêng cái nhà đã đáng giá mười vạn lạng rồi, mà còn chưa chắc đã mua được. Bè ngoài, lão thái thái nói chắc như đinh đóng cột là không để nhà lão tam chịu thiệt, nhưng trên thực tế thì sao, một hào bà cũng không muộn bỏ ra.

“Lão tam thấy thế nào?” Lão thúc tò lén tiếng.

“Con xin nghe theo lời phụ thân, mẫu thân.”

Ba vị tộc lão có mặt đều gật đầu: Người hiểu biết có khác. Rõ ràng bị cả nhà đuổi đi, lại đối xử hà khắc, vậy mà gia đình Vinh tam gia vẫn phải ra vẻ là muộn chuyển ra ngoài, còn thái độ giả tạo của mấy người nhà họ thật làm cho người ta thấy khó chịu.

“Ôi chao, tam thúc thật hiếu thuận. Thực ra, tam thúc giữ chức học chính¹ ở Giang Châu, đó là quê hương của cá và gạo, là mảnh đất trù phú, tam thúc cũng không thiếu tiền đâu nhỉ?” Nhị phu nhân được cái liếc mắt của lão thái thái, hé miệng cười.

[1] *Học chính: Chức quan thời xưa, tên đầy đủ là đế đốc học chính, chuyên quản việc giáo dục, khoa cử của một tỉnh, gọi tắt là “học chính”.*

Vinh tam lão gia sa sầm nét mặt, nói: “Nhị tẩu nói năng giữ ý một chút, đê đê mặc dù bát tài, nhưng làm quan cũng biết thanh liêm, vùng Giang Nam trù phú thật, nhưng không phải là túi tiền của đệ.”

Nhị phu nhân đụng vào trúng cái đinh to, sắc mặt vô cùng khó coi, nhưng cũng không dám nói tiếp nữa.

Vinh tam lão gia cung kính dập đầu vái lạy An Quốc Công và lão thái thái. “Con trai bát hiếu, cho dù dọn ra ngoài vẫn không bao giờ quên công ơn dạy dỗ của phụ thân, mẫu thân. Công ơn sinh thành như trời biển, con trai dù có chết cũng không thể không báo đáp, tất cả những điều này đều là do phụ thân cho con, ra ở riêng lại có được hai phần sản nghiệp, con vô cùng cảm kích. Đứa con bát hiếu này xin dập đầu bái lạy phụ thân, mẫu thân ở đây.”

So với hai ca ca, Vinh tam lão gia là người hiếu thuận, không oán trách nửa lời, có tui thân cũng chỉ biết cam chịu.

Mấy tộc lão thực ra cũng cảm thấy áy náy, phủ An Quốc Công dù là con thuyền nát thì cũng hơn nhiều người, năm nghìn lạng bạc mà họ cũng cho được, đúng là úc hiếp người quá đáng. Trông bộ dạng của lão thái thái thì rõ ràng là muốn tam phòng thuyền đi, còn lão tam lại không muốn. Gần đây phủ An Quốc Công xảy ra chuyện, trong lòng ai cũng rõ là mẹ cả không dung được con vợ lẽ rồi. Thế nên mọi người đều đồng tình với Vinh tam lão gia.

Đại Vinh tam lão gia đứng dậy, lão thúc tỗ đích thân kéo tay ông nói: “Cháu ngoan, sự hiếu thuận của cháu chúng ta đã thấy cả, sau này nếu có người nào dám nói nhăng nói cuội bên ngoài, lão thúc tỗ sẽ là người đầu tiên đứng ra nói giúp cháu. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, máu mủ không thể cắt rời, người thiên hạ sao bằng cha mẹ, cháu có chuyền ra ngoài cũng luôn phải nhớ đến cha mẹ mình.”

Vinh tam lão gia đương nhiên đồng ý, còn có ý muốn lão thái gia và lão thái thái cho phép ông mỗi năm vào dịp lễ tết dẫn theo vợ con về nhà cúng bái tổ tiên.

An Quốc Công hồi lâu không nói mà cũng không biết phải nói thế nào. Mụ vợ lão quyết tâm cho lão tam ra ở riêng mà không muốn chia sản nghiệp, nếu cứ đôi co mãi, không chừng nảy sinh oán hận. Lão rất hiểu vợ mình, vì muốn tốt cho lão tam nên lão nhẫn nhịn vì có khi mụ vợ thấy việc chia bạc ít thì sẽ không nghĩ đến chuyện làm hủy hoại thanh danh của lão tam nữa.

An Quốc Công thấy lão tam chuyền ra ngoài cũng tốt, về chuyện di nương của lão tam, lão cũng cảm thấy có lỗi với con, bây giờ lão đại, lão nhị đã như vậy cũng làm liên lụy đến danh tiếng của lão tam, chuyền ra ngoài rồi không chừng còn sống tốt hơn.

Trong chuyện ra ở riêng này, chỉ có Vinh tam lão gia là chịu thiệt thòi, ngoài ra thì ai cũng hài lòng thỏa mãn.

Nhưng lão thái thái có chết cũng không thay đổi tính nết, vừa bàn xong chuyện đã giục tam phòng chuyền đi.

Lúc đầu bàn chuyện chuyền ra ở riêng, người thì giả bộ ngốc nghếch, người thì tỏ ra sững sờ, ngay cả ba vị tộc lão cũng giả hồ đồ, không ai hỏi một câu xem sau khi ra ở riêng thì tam phòng ở đâu.

Năm nghìn lượng bạc ở kinh thành này có thể mua được gì chứ? Một tú hợp viện to một chút cũng không mua nổi.

Mới ngày thứ ba, nhà bếp đã cắt khẩu phần ăn của tam phòng, tất cả nô bộc phục vụ tam phòng đều chuyển đi hết.

Vinh tam lão gia tỏ ra rất bình tĩnh, đầu tiên, ông thỉnh tội với Long Khánh Đế, tự cho rằng mình bất hiếu, song thân vẫn còn khỏe mạnh mà không thể hầu hạ được, thật hổ thẹn khi làm quan ở bộ Lễ.

Kết quả lại khiến người ta bất ngờ.

Long Khánh Đế liền tặng cho Vinh tam lão gia một căn nhà gần cầu Thanh Long ở Thừa Thiên Môn Ngoại. Đây là vinh dự vô cùng đặc biệt! Chưa có vị quan nào được đế vương ban thưởng cho nhà cửa, chỉ có người đẹp trong mắt Hoàng đế mới nhận được điều ngộ này, mà ban thưởng nhà cũng có năm bảy loại.

Thừa Thiên Môn Nội xếp hạng thứ nhất, là mảnh đất cung đình, từ xưa đến nay được sống ở đây đều là ninh thần. Thêm nữa, điểm tuyệt vời nhất của Thừa Thiên Môn Ngoại là phía tây có cầu Bạch Hổ, phía đông có cầu Thanh Long, từ đây đi men theo cẩm thành thì hàng ngày lên triều rất gần. Mùa đông từ lúc gà cát tiếng gáy đầu tiên, quan lại sống ở xa đã phải thức dậy lên triều, đường vào chầu lạnh run lập cập. Sông ở cạnh cầu Thanh Long này thì dày muộn một khắc cũng được và sẽ không bị quá lạnh. Cầu Thanh Long đi từ bắc đến nam, men theo đường lớn chính là bộ Lục, rất gần nha môn bộ Lễ của Vinh tam lão gia, thực sự không phải ai làm quan cũng được như vậy. Cả vùng đất này từ xưa đến nay là của Hoàng đế giữ lại cho mình, bây giờ mới ban thưởng cho quan viên.

Tuy có nhiều ưu điểm, nhưng A Vu thấy cũng có rất nhiều nhược điểm.

Nhà do Hoàng đế ban tặng thường chỉ cho phép một thê hê sống ở đó, nếu như bị giáng chức thì phải mau chuyển nhà đi, buổi sáng bị giáng chức thì buổi chiều hãy gói ghém đồ đạc đi cho nhanh. Nếu may mắn sẽ được sống yên bình suốt đời, nhưng nếu chẳng may chết thì con cháu đời sau cũng mau mà chuyển đi, trong kinh thành chỉ có mỗi ít đất này, để con cháu mấy đời nhà bạn sống ở đây thì Hoàng đế tìm đâu ra nhà để ban thưởng cho người khác nữa?

Tóm lại, căn nhà này không phải là vật sở hữu riêng của bạn, bạn chỉ có quyền sử dụng nhất định, mà lại tắc đất tắc vàng, cho dù là nhà được tặng, nhưng lại rất chật chội, không thể động thổ, lại chẳng thể xây thêm, có bất cứ sự thay đổi nào cũng phải bẩm báo lên phủ nội vụ, vì đây thuộc vào sản nghiệp của Hoàng đế.

Cuối cùng, nhà Hoàng đế ban tặng thì đương nhiên phải ở.

Ví dụ, nếu A Vu là một ông chủ lớn đã có một căn nhà rộng rãi với sân vườn bề thế trong kinh thành nhưng vì được Hoàng đế ban tặng nhà nên đành phải để không.

Nhưng cho dù thế nào thì Hoàng đế ban tặng nhà cũng là một việc tốt, giống như Vinh tam lão gia, sau lưng có Hoàng đế ủng hộ ra ở riêng là một chuyện hiếm có. Chẳng phải vì Hoàng đế đối xử với Vinh tam lão gia đặc biệt đến mức có thể “nằm chung giường”, chỉ là vì Vinh tam lão gia gặp thời mà thôi.

A Vu cũng cảm thấy kinh ngạc về chuyện Long Khánh Đế ban tặng nhà cho Vinh tam lão gia, theo lý thì việc này không giống với cách làm của cậu nàng trước kia, nhưng khi gõ tay xuống mặt bàn một hồi, nàng nhanh chóng tìm ra nguyên nhân.

Hoàng đế vừa mới “đập bàn” với An Quốc Công, nói rằng ông cụ dạy con không nghiêm, để mặc con làm chuyện dâm đãng, thì ngay sau đó An Quốc Công lại cho người mà Hoàng đế nâng đỡ ra ở riêng, thế này không phải rõ ràng đang muốn chống đối với Hoàng đế sao?

An Quốc Công đã rời chốn quan trường từ lâu, Vinh đại lão gia lại là đồ vô dụng, không nhạy cảm với thời cuộc, chỉ nhìn thấy lợi ích cỏn con trước mắt mà quên nghiệp lớn.

A Vụ thầm nghĩ, xem ra nàng vẫn quá ngây thơ, có lẽ đến bước này, bản thân Vinh tam gia cũng đã tính toán rồi, nếu không một người khôn ngoan như ông sao dám gánh tội danh bất hiếu để dọn ra ngoài chứ?

Lệnh ban nhà của Long Khánh Đế vừa truyền xuống, Vinh tam lão gia liền cùng Thôi Thị và A Vụ đến thượng phòng khâu đầu chào An Quốc Công và lão thái thái. Vẻ mặt của mấy người này cũng thật thú vị.

An Quốc Công trông thì có vẻ giống một người cha hiền từ, đáng quý là còn nặn ra được chút nước mắt quanh mi, tay ôm trán như thể không muốn rời xa con. Lão thái thái thì ngắn người như tượng Bồ Tát điêu khắc bằng gỗ.

Đại phu nhân và nhị phu nhân vừa muôn khóc vừa muôn cười, vừa muôn thân thiết với tam phòng một chút, nhưng nhất thời lại chẳng kéo được cơ mặt lên. Bây giờ Vinh tam lão gia đã dọn ra ngoài, lại được Hoàng đế coi trọng như vậy, sau này phu quân của họ có muôn phong chức tước gì, không chừng còn phải nhờ vào mối quan hệ của Vinh tam lão gia. Hai người đàn bà này thật “biết nghĩ”, cho rằng Vinh tam lão gia là người mà bọn họ có thể vẫy tay thì đến, xua tay thì đi, hôm nay có thể bạt tai, ngày mai cho kẹo ngọt, giống như nhị thúc phụ trong số những tộc lão, trải qua bao chuyện, chỉ có chút lợi là chịu giúp ngay.

Cho dù thế nào thì cả nhà Vinh tam lão gia cũng đã bước ra khỏi cánh cổng lớn của phủ An Quốc Công.

Trên đường đi, A Vụ và Thôi Thị nói chuyện sôi nổi, cảm giác như bầu trời đột ngột bừng sáng. Ở trong không gian chật hẹp của phủ An Quốc Công, ngay cả nói chuyện họ cũng phải kiềm chế.

Đến cầu Thanh Long, Khúc ma ma hầu hạ Thôi Thị và Cung nhũ mẫu ở bên cạnh A Vụ đã đến đây từ trước để sắp xếp chuẩn bị, bước ra đón họ.

“Lão gia, phu nhân, đã sắp xếp xong ở bên trong rồi, chỉ đợi phu nhân mở nhà kho, chọn một số vật trưng bày nữa thôi.” Khúc ma ma với gương mặt nhăn nheo cười rạng rỡ, hình như bà còn vui hơn cả Thôi Thị. Bà chính là ma ma tin cậy của Thôi Thị. Sau này sống trong hậu viện, thân phận của bà sẽ càng cao.

Vinh tam lão gia được nghỉ hǎn ba ngày phép, vuốt chòm râu ra vẻ đặc ý rồi cùng Thôi Thị và A Vụ bước vào trong.

Nhà mới không lớn, nhưng so với những ngôi nhà gần cầu Thanh Long thì không phải là nhỏ, đó là tam tiến nhị viện², bên phải còn có một khu vườn nhỏ dài, đầy đủ vật dụng cần thiết.

[2] Tú hợp viện còn được gọi là Tú hợp phòng, là một hình thức kiến trúc tổ hợp của nhà dân vùng Hoa Bắc Trung Quốc. Tú hợp viện là khuôn viên hình vuông hoặc hình chữ nhật, tức là ba tòa kiến trúc gồm nhà chính và nhà ngang hướng đông- hướng tây được khép kín bằng dãy nhà có cửa ở phía trước. Tú hợp viện hình chữ “Khẩu” được gọi là Nhị tiến Nhất viện; Tú hợp viện hình chữ “Nhật” được gọi là Tam tiến Nhị viện; Tú hợp viện hình chữ “Mục” được gọi là Tứ tiến Tam viện. Nói chung, trong một sân vườn, nhất tiến là dãy nhà có cửa ra vào, nhị tiến là sảnh, tam tiến hoặc sau tam tiến là phòng ngủ hoặc nhà trong, tức không gian hoạt động của phụ nữ và

gia quyén, người thường không được tùy tiện bước vào. Gia đình A Vu thuộc Tam tiến nhị viện.

Bước qua cổng là vào sân, phía bên góc trái tường có một cây mai tròn đã nhiều năm, cuối đông rồi mà vẫn rất đẹp, ở góc trên bên phải có vài cây hải đường, bên dưới đặt một vại nước dùng để cứu hỏa, trên vại có vẽ hình trẻ nhỏ đang chơi với con ngỗng dưới khóm trúc, rất tao nhã.

Dãy nhà thứ nhất là phòng chính, thường ngày dùng để tiếp khách, thư phòng ngoài của Vinh tam lão gia cũng đặt ở đây. Nô bộc nam, người trông nom dọn dẹp phủ thì ở dãy nhà ngang, ở đây còn có nhà bếp, phòng tắm giặt và một giếng nước.

Đi qua phòng khách, bước vào trong sân vườn của dãy nhà thứ hai, dãy nhà này rộng rãi nhất, Vinh tam lão gia và Thôi Thị ở phòng chính, còn phòng nhỏ bên trong là nơi đọc sách của Vinh tam lão gia. Hai gian phòng ngang bên cạnh là chuẩn bị cho Vinh Giới, Vinh Ngân. Ở dãy này cũng có một nhà bếp nhỏ, có thể làm các món bánh hay hầm các loại canh.

Phía sau phòng của Vinh tam lão gia và Thôi Thị là phòng của A Vu, con gái trong nhà được cưng chiều như khách quý, thế nên A Vu có một dãy phòng riêng, có thể bố trí làm phòng để đàn, phòng sách... và còn có một phòng dành cho nha hoàn của nàng. Những người hầu hạ nàng còn nhiều hơn cả Thôi Thị, không phải do nàng kiêu ngạo, chỉ vì Thôi Thị muốn đem tất cả đày tớ trong nhà đi phục vụ cho A Vu, nói chung câu cửa miệng của bà là: “Con gái phải cưng chiều như khách.”

Một lối vườn nho nhỏ cạnh khu nhà là nơi có thể ngắm cảnh, trong vườn không có nước nên đã cho xây một hồ cá nhỏ, trang trí những hòn đá Thái Hồ giả làm non bộ, trông khá tinh tế.

Khu nhà mới của gia đình A Vu tốt hơn nhiều so với ở phủ An Quốc Công, khiến cho ai ai cũng cười “không khép được miệng”, ngay cả A Vu cũng luôn nở nụ cười rạng rỡ. Nhu cầu của nàng giờ đã hạ thấp đi rất nhiều, dù là một khu vườn nhỏ như vậy cũng khiến nàng vô cùng sung sướng.

Vinh tam lão gia ngồi ở chính phòng nhấp một ngụm trà ở núi Vũ Di, hài lòng đặt chén trà xuống, nhìn khắp xung quanh, sau đó nói: “Đồ dùng trong nhà làm từ gỗ đàn, e rằng bách niên thế gia³ cũng chưa chắc đã tìm được đồ nào toàn vẹn thế này.”

[3] *Bách niên thế gia: Ví với gia đình giàu có, hiền hách trăm năm.*

A Vu mỉm cười nói: “Đúng ạ, loại gỗ tử đàn tấm to như thế này rất hiếm, lúc ở Giang Nam con cũng thấy người ta mua mà không mặc cả. Gặp những đồ như thế này là phải có duyên, chi bao nhiêu ngân lượng cũng đáng. Mà không phải nhà chúng ta cũng muốn phát triển theo hướng bách niên thế gia ư?”

Vinh tam lão gia gật đầu. Lời A Vu nói đã trúng ý của ông, dọn ra ở riêng thì sau này sẽ phải tự xoay xở, ông thực sự muốn phát triển theo hướng bách niên thế gia, và điều quan trọng nhất là giáo dục con cháu để chúng có thành tích vẻ vang, làm nên sự nghiệp. Sự nghiệp của người đàn ông là trị quốc, tề gia, bình thiên hạ, và việc tề gia này không chỉ riêng thế hệ của ông.

Trang trí nội thất bằng gỗ tử đàn chính là một khởi đầu tốt đẹp. Trong những gia đình thế tộc luôn có những đồ bền đẹp, cho dù năm tháng trôi qua, đồ mới biến thành đồ cũ thì vẫn giữ lại được nguồn cội và nét cổ xưa.

Khi mua được gỗ tử đàn, A Vu đã mời thợ mộc giỏi nhất vùng Giang Nam vẽ tranh, phân loại, điêu khắc, tổng hợp thì mới có ngày hôm nay. Ban đầu, hai thuyền chở đồ gia dụng không theo họ vào kinh mà tạm thời ở xưởng, sau khi hoàn thành mới cho quản gia áp tải vào kinh, không ngờ thực

sự phát huy tác dụng.

Mấy đồ nội thất này đặt cạnh phòng của Vinh tam lão gia và Thôi Thị, không đặt ở phòng tiếp khách, không muốn mang tiếng cố ý khoe khoang giống hộ nhà giàu mới nỗi.

A Vu cũng rất phóng khoáng với bản thân, nghe nói gỗ hoàng hoa lê⁴ ở vùng Hải Nam rất tốt nên đã dặn dò mọi người lưu ý, khi đặt được nguyên liệu, nàng cũng tôn không ít công sức vẽ hình dáng đại khái, sau đó bảo thợ mộc làm theo.

[4] *Gỗ hoàng hoa lê: Tên gọi khác của gỗ sưa.*

Hai bộ đồ vừa đặt vào đúng là mang lại không ít sinh khí cho căn phòng.

Vinh tam lão gia vuốt chòm râu, vô cùng biết ơn cô con gái, còn trẻ tuổi mà đã biết tính toán lâu dài, có khi nam giới cũng chưa chắc bằng nàng.

“Cha, chúng ta không thể động vào căn phòng này, nhưng chắc là treo biển cũng được chứ ạ. Cha là trạng nguyên có tài, không phải nên ra tay viết vài bức sao?”

Thôi Thị cũng nhìn Vinh tam lão gia với ánh mắt chờ đợi.

Vinh tam lão gia bỗng thấy vô cùng kiêu hãnh. “Được chứ, có điều nên gửi thư cho Giới ca nhi, nói với nó về chuyện ra ở riêng, tránh đi về không đúng chỗ. Khi nào nó về, hai cha con chúng ta sẽ cùng nghĩ tên. Đúng rồi, cũng nên viết thư cho Ngân ca nhi, bảo nó phải thường xuyên về thăm nhà mới được.”

Thôi Thị nghe thấy chồng bảo viết thư cho hai con trai thì liền vội vàng gật đầu.

Vinh tam lão gia cũng nói với A Vu: “Con cũng đi đi, đến thư phòng viết

thư cho các ca ca của con.”

A Vụ gật đầu.

Vinh tam lão gia bước vào thư phòng của tiền viện, nhìn khắp một lượt rồi đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài, phía sau có một khóm trúc xanh tốt, trong lòng vô cùng khoan khoái.

“Sang năm tròng thêm mấy cây phong lan thảo cạnh mấy khóm trúc này thì càng tuyệt.”

Vinh tam lão gia gật đầu tâm đắc, thấy trong thư phòng có một Đa Bảo Các dùng để đặt các đồ quý giá, ở trong góc phòng đặt bình gốm Thanh Hoa có hình cây mai rất to dùng để cất tranh cuộn. Phía sau Đa Bảo Các là một bàn vẽ tranh bằng gỗ từ đàn kiểu dáng giản dị, bề mặt đen bóng, bốn chân to như cột trụ, uốn cong ra phía ngoài. Trên đó bày đồ rửa bút làm từ gốm Thanh Hoa, giá để bút không có gì đặc biệt, nhưng bút, mực, giấy, nghiên thì cực kỳ đáng chú ý.

Bút, là sự kết hợp giữa “mềm và rắn” ở xưởng Lưu Ly, là loại bút “Thất tử tam dương”, cán bút có độ cứng vừa phải, lông bút là lông dê mềm mại. Sự kết hợp giữa cứng và mềm đó sẽ viết ra chữ tròn đầy, là loại bút tốt nhất để viết hoành phi, câu đối.

Mực, là do Xuân Tại Đường của họ Trình làm ra, một mặt khắc ba chữ “Xuân Tại Đường”, một mặt đóng dấu triện ghi bốn chữ “Trình Thị Cúc Trang”. Họ Trình có sở trường về làm mực, mực của Xuân Tại Đường chuyên dùng làm công phẩm, về sau họ Trình chia tách, con cháu đều làm mực Xuân Tại Đường, nhưng chỉ có mực của Cúc Trang là tốt nhất.

Giấy, chính là loại giấy Giác Hoa do phủ Kỳ Vương làm ra. Trong thiên hạ bây giờ, loại giấy đắt nhất và khó tìm nhất không gì hơn là giấy Giác Hoa

được làm bởi phủ Kỳ Vương của Tú Hoàng tử Sở Mậu. Vinh tam lão gia mở hộp, bên trong đặt một xấp giấy ngọc bàn⁵ vuông vức rộng chừng tám tấc, góc dưới bên trái có hình hoa đào, kèm với đó là một chữ “Kỳ” mờ mờ.

[5] Giấy ngọc bàn: Một loại giấy tốt thời cổ, màu trắng, có thể hút nước.

“Là giấy Giác Hoa của phủ Kỳ Vương, con kiếm đâu ra vậy?” Vinh tam lão gia thấy thứ này thì mừng rỡ, chỉ thiếu điều khoa chân múa tay nữa thôi. A Vu cười không nổi, nàng bỏ tiền ra chử sao, mà còn là một khoản tiền lớn.

Nghiên, là loại nghiên Lỗ mà Vinh tam lão gia thích, chẳng phải là loại nghiên Đoan mà người đương thời tán dương. Nghiên Lỗ từ trăm năm trước đã rất nổi tiếng, cực kỳ cổ kính mộc mạc, chuyên dựa theo các đường nét của đá tự nhiên rồi chạm khắc sơ qua mà thành. Chiếc nghiên trên bàn đây là loại nghiên đá hình chim én, trời sinh đã thành hình, cực kỳ cổ xưa thú vị.

Mặc dù Vinh tam lão gia từ lâu đã luyện được bản lĩnh vui buồn không thể hiện ra ngoài, nhưng lúc này ông quả thực vô cùng bất ngờ và ngỡ ngàng, kích động thốt lên: “Ta sẽ viết thư ngay!”

Người học võ thì yêu đao kiếm, người học văn thì yêu bút mực. Người học võ gặp được đao quý sẽ không kiềm chế được mà múa một đường, người học văn cũng vậy.

A Vu hiểu rõ tâm tư của Vinh tam lão gia, ông không mặn mà với giá bút, giá mực, nhưng lại cực kỳ coi trọng văn phòng tú bảo.

“Cha, không vội. Con đã chuẩn bị cho cha mấy tờ giấy Trùng Tâm Đường, chỉ đợi cha vung bút viết mấy bức họa treo trong thư phòng này thôi đấy.” A Vu đã đi qua thư phòng của Vinh tam lão gia ở phủ An Quốc Công, tất cả những tác phẩm treo trên tường đều là của ông, một là vì muốn thể hiện

cái thú tao nhã, hai là vì không có tiền mua bán gốc.

Những đồ vật quý trong lịch sử có nghìn vàng cũng khó mua nổi. A Vu dù có tám cái đầu thì cũng không thể mua hết được, nàng chỉ có thể dành dụm tiền mua những thứ nào có thể mua được, ví như văn phòng tứ bảo này.

Gia sản của gia tộc dù có bè thê ra sao thì cũng phải dựa vào nhiều đời tích lũy mới có được, nếu con cháu bất hiếu, trong khoảnh khắc có thể làm tan gia bại sản, nhưng muốn gia tộc hưng thịnh lại phải mất hàng trăm năm.

Vẽ tranh, viết thư đương nhiên không vội, Vinh tam lão gia gọi A Vu đến thư phòng cũng không phải vì muốn nàng viết thư.

“A Vật, con nói xem Thánh thượng ban cho cha ân điển này là phúc hay họa?” Bên cạnh Vinh tam lão gia không có muru sĩ, hai người con trai lại không ở bên, may mà ông còn có cô con gái thông minh, hiểu biết, thế nên khi đã bàn chuyện, ông cũng không hề phân biệt thân phận, tuổi tác.

A Vu cúi đầu, nàng đại khái cũng đã hiểu ý của Vinh tam lão gia. Từ ngàn xưa, quân thần tương hỗ, nhưng cũng có khi quân thần tương tranh. Lời quân vương nói như cung thần bắn ra, quân coi trọng quyền lực, lời thần nói chỉ như nước, có thể làm nỗi thuyền, mà cũng có thể làm lật thuyền, thế nên các vị quân vương từ xưa đến nay đều muốn tranh giành dân quyền, thần quyền.

Vinh tam lão gia được Long Khánh Đế trọng dụng, khó tránh khỏi bắn khoan hoặc mình sẽ bị sai khiến hoặc bị loại bỏ. Huống hồ, trong mắt kẻ học sĩ, quân muôn thần chết, thần không thể không chết, cha muôn con chết, con phải nhanh chóng chết. Cha mẹ còn sống mà ra ở riêng, đó chính là sự bất hiếu, cho dù có được Hoàng đế nâng đỡ thì cũng không được phép như vậy. Kẻ sĩ cả đời luôn coi trọng danh dự, thể diện.

“Là phúc hay họa thì còn phải xem Âm tỷ tỷ có đến nhà chúng ta hay không đã ạ.” A Vụ nói.

A Vụ chuyển đến nhà mới, người bạn tri âm của nàng là Đường Âm đương nhiên rất muốn đến chơi, nhưng tỷ ấy có được ra khỏi nhà hay không thì lại còn phải xem ý của Đường phu nhân hoặc Đường Các lão.

Nếu Đường Âm vẫn được qua lại với A Vụ, vậy cái đại danh “bất hiếu” của Vinh tam lão gia chẳng đáng ngại, dù sao thì Đường Các lão cũng đứng đầu trăm quan, lại là người đứng đầu các quan võ, thái độ của ông sẽ đại diện cho ý kiến của rất nhiều người.

“U!” Vinh tam lão gia không thể không công nhận điều này.

“Có điều theo con thấy, Âm tỷ tỷ phần nhiều là sẽ đến, giờ đang là thời buổi rối ren, phải nhanh chóng đứng về phe nào đó mới được.” A Vụ mỉm cười. Nếu lúc này Long Khánh Đế mới lên ngôi, không chừng lão thái sẽ đứng phía sau ngáng chân và Vinh tam lão gia sẽ phải sống cả đời trong xui xẻo. Nhưng giờ, người có tầm nhìn sẽ không sán lại ngự tiền nữa mà đi càng xa càng tốt, đợi bụi bẩn lắng xuống mới trở lại tranh đoạt danh lợi. Ở thời điểm giao thoa giữa cái cũ và cái mới này, người có cốt cách là người dễ bị gục ngã nhất, như việc con người ta dễ bị ốm khi giao mùa vậy.

Vinh tam lão gia có chút trầm tư, nói: “A Vật ơi là A Vật, giờ người cha này không biết đem con gả cho người nào mới xứng với con đây?”

Chuyển ra ngoài khoảng nửa tháng, mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa thì A Vụ mới gửi thiệp cho Đường Âm, mời tỷ ấy qua phủ chơi.

Ngày hôm sau, xe ngựa của Đường Âm đã dừng trước Vinh phủ. Trái tim trong lồng ngực Vinh tam lão gia lúc này mới đập bình ổn trở lại. Người ở chốn quan trường thị phi khó lường, sau lưng dù có căm hận đến tận xương

tuy thì trước mặt vẫn phải mỉm cười hòa nhã, chỉ khi nhìn thấy hướng gió ở “hậu viện” mới có thể yên tâm hơn một chút. Mỗi quan hệ qua lại giữa mấy nữ nhân thường sẽ thể hiện sự giao hảo của hai gia đình.

Đường Âm đến phủ, trước tiên vào phòng của Thôi Thị hỏi thăm sức khỏe của bà, ánh mắt nàng dừng lại một lát ở mấy đồ gia dụng bằng gỗ từ đàn và lộ ra chút kinh ngạc. Sự tăm thường chân thành đó khiến lòng Thôi Thị vô cùng thỏa mãn, thiện cảm của bà đối với Đường Âm cũng tăng lên vài phần.

Cuối cùng, Thôi Thị sắp xếp cho hai tiểu cô nương này vào phòng A Vụ trò chuyện.

Vì đang là mùa hè, phòng của A Vụ không đốt hương mà chỉ đặt mâm quả phật thủ lấy mùi hương. Nông dân trồng hoa quả ở kinh thành thật lợi hại, không có bọn họ chắc không trồng ra được thứ gì. Hằng ngày từ sáng sớm đến tối mịt, khắp nơi trong kinh thành từ phố lớn đến phố nhỏ đều là thiên hạ của người nông dân trồng hoa quả, cũng vì nhà cửa chật hẹp, không thể xây được phòng trồng hoa, thế nên sáng sớm hằng ngày nàng đều sai người ra phố mua hoa.

Trên ban công ngoài cửa sổ đặt vài chục chậu hoa nhài, mỗi khi có cơn gió mát nào thổi qua, hương thơm lại lan tỏa khắp phòng. Rèm cửa bằng lụa mỏng Thiên Dực được buông xuống ngăn ánh nắng chói chang bên ngoài, vừa thông gió lại tránh muỗi, ánh sáng chiếu vào phòng bị ngăn bởi lớp lụa mỏng tạo thành một màu huyền ảo tuyệt đẹp.

“Muội biết hướng thụ thật đấy!” Đường Âm nhận xét không chút khách sáo. Lụa Thiên Dực không rẻ chút nào, hơn một trăm lạng bạc một cuộn, vậy mà A Vụ lại chỉ để làm rèm cửa.

“Chỉ vì không có chỗ nào cất thôi!” A Vụ nói với giọng chẳng khiêm tốn

chút nào, vì người trước mặt nàng chính là Đường Âm.

Đường Âm ngồi xuống, uống một bát nước quả mai chua Tử Phiến vừa bưng tới, sau đó lên tiếng khen: “Này, nước mai chua nhà muội ngon thật đây!” Vị chua mát, ngọt thanh, vừa nhấp thì thấy êm dịu nhưng khi nuốt xuống thì có cảm giác hơi gắt, rất hiếm có.

A Vu đặc ý mỉm cười, giải thích: “Đó là đặc sản ở vùng Giang Nam do Đồng Quản làm đây. Loại nước mai chua do nha hoàn này làm là số một, lúc chuyển nhà, cô ấy chẳng để ý đến thứ gì, chỉ chăm chăm đào ba cái hũ mai chôn dưới gốc cây mai từ năm ngoái, sau đó tự đặt lên xe ngựa mang đến đây.”

Hai mỹ nhân khoan khoái thưởng thức hai cốc nước mai chua xong, Đường Âm mới lấy ra một cuốn sách đưa cho A Vu.

A Vu mở ra xem, đó là cuốn *Xuyên Sơn tập* bản chép tay, bút tích là của Đường Âm.

Lông mi A Vu chợt rung rung, nàng ngẩng đầu nhìn Đường Âm, nói: “Cảm ơn!”

Bọn họ đều là người thông minh, tâm ý tương thông, A Vu không muốn vì chuyện này mà phá hỏng tình bạn giữa họ nên đắn đo giây lát mới lên tiếng: “Muội...”

A Vu chưa kịp thốt ra câu nào, Đường Âm đã ngắt lời: “A Vật, thực ra nêu ca ca của ta chưa đính hôn, ta rất muốn muội được gả vào nhà ta.”

Mặt A Vu bỗng đỏ bừng. Đại cô nương Đường Âm này đúng là chuyện gì cũng dám nói.

“Âm tỳ tỳ”. A Vu ngăn Đường Âm lại. “Âm tỳ tỳ, muội và Đường nhị

gia không có gì cả, hôm nay nếu tỳ tỳ không mang sách này tới thì muội cũng chẳng biết gì.”

Lời của A Vu nửa thật nửa giả. Lần trước, trong cuộc đua thuyền rồng Tết Đoan Ngọ họ đã gặp mặt nhau, Đường Tú Cẩn bỗng nhiên nhắc đến *Xuyên Sơn tập* khiến A Vu nhận ra điều gì đó khác lạ. Cũng chẳng phải là nàng đa tình, mà thực ra sau lễ hoa đăng năm đó, Đường Tú Cẩn hứa một tháng sau sẽ cho nàng mượn đọc, nhưng sau đó lại không thấy nói gì, A Vu cho rằng chàng quên mất, nhưng sau nhiều năm như vậy mà chàng đột nhiên nhắc đến, điều đó khiến cho người khác khó tránh khỏi nghi ngờ.

Hôm nay, Đường Âm mang đến cho nàng cuốn chép tay, có thể thấy ấy cũng cảm nhận được và muốn ngăn cản trước chuyện qua lại ngầm giữa họ.

Đường Âm biết mình hành động khá tùy tiện, vì sau khi A Vu về kinh cũng chỉ gặp mặt ca ca của nàng có một lần, mà lúc ấy nàng cũng có mặt ở đó. Nàng thấy ít nhất thì bên phía A Vu không có ý gì, nhưng vì Đường Âm quan tâm quá thành ra bối rối, huống hồ ca ca của nàng là một nhân tài xuất sắc như vậy. Đường Âm thấy nhị ca của mình có ý với A Vu, tự cho rằng A Vu cũng có chút ý gì đó với nhị ca nên mới vội vàng thăm dò, thấy A Vu vẫn tỏ ra thản nhiên thì Đường Âm khó tránh khỏi lo lắng. “Vậy muội chắc không để ý đến Cố nhị ca đây chứ?”

Chương 18

Sợi dây tình rối rắm

A Vu tức đến nỗi muốn ngã ngửa, đúng là sóng tình của người con gái một khi đã bắt đầu dập dềnh rồi thì đều nghĩ ai cũng sẽ giống mình, và Đường Âm cũng không ngoại lệ.

“Tỷ nói hò đồ cái gì vậy! Mình tỷ nhớ đến đàn ông thì cũng cho rằng người khác giống tỷ hay sao?” Nói xong, A Vu đỏ mặt xấu hổ, vậy là nàng đã dám nói ra cái từ thô tục đó.

“Muội nói ra mà không thấy ngại à...” Đường Âm xấu hổ lấy tay bụt miệng A Vu lại, hai người họ nói qua nói lại một hồi.

“Vậy trong lòng muội chẳng lẽ không có suy nghĩ gì sao? Muội cũng đã đến tuổi thành thân rồi còn gì? Nhị ca của ta và Cố nhị ca, muội đều không để ý, ta thật không biết muội muốn lấy một người như thế nào nữa, hay là muội nói ra cho ta nghe thử đi.” Đường Âm nói với giọng nài nỉ.

A Vu tức quá thở hồn hồn, ngồi tựa vào ghế, tóc mai lòa xòa, mặt đỏ bừng, giống như màu đỏ nước hoa đào chưng cất, điểm trên làn da trắng mịn như ngọc, có sức cuốn hút kinh người khiến Đường Âm nhìn vào cũng phải giật nảy mình, trong lòng mơ hồ xét qua ý nghĩ “Có thể Nhị ca cũng chưa chắc xứng với muội ấy”.

A Vu bị Đường Âm giày vò đến phát chán, tâm tư của tiểu cô nương này thật không thể coi thường, cứ gặp mặt là lại nói đến mấy chuyện đó, lần trước ở cuộc đua thuyền rồng cũng thế, A Vu còn không dám nghĩ đến chuyện lấy

chồng nữa là.

“Muội ấy à, muội không lấy chồng đâu, cả đời này sẽ là tiểu ni cô. Con gái ở nhà mới tự do thoái mái chứ, đi lấy chồng rồi chẳng còn được như thế nữa.” Lời A Vu nói nghe như đang đùa, thực ra là rất thật lòng.

Còn nhớ hôm đó, Vinh tam lão gia cũng cười đùa nói rằng không biết nên gả A Vu cho ai mới xứng, A Vu cũng mượn thời cơ ấy nói ra như thế, nhưng Vinh tam lão gia không coi là thật.

“Làm gì có ai không đi lấy chồng, mẹ muội cũng đồng ý sao? Mà theo tỳ thấy, một nhân tài như muội thì làm Vương phi mới xứng.” Đường Âm không chờ A Vu phản bác, nói tiếp: “Nghe nói trong cung đang muốn tuyển phi cho Tứ Hoàng tử, nếu muội không có ý định gì thì có chuẩn bị trước đi.”

A Vu gật đầu, vậy mới là thực sự quan tâm đến bạn chứ!

“Đường Các lão chắc cũng đang lo lắng phải không?” A Vu hỏi.

Ai bảo là không? Đường Các lão là miếng thịt béo bở, mà chỉ có mỗi một mụn con gái đang chờ gả chồng, mấy vị Hoàng tử mà ông có ý nhăm thì đã nhìn như hổ nhìn mồi rồi.

“Muội không biết đây thôi, lần trước Diên Hoàng hậu và Hướng Quý phi cho triệu kiến bọn ta, Ngũ Hoàng tử có cái nhìn thật đáng ghét. Thật uổng khi hắn là một Hoàng tử, lại là con chính thất chứ!”

fb.com/ebookngontinhmienphi

A Vu gật đầu, thực ra Ngũ Hoàng tử có bộ dạng không đứng đắn như thế cũng là có nguyên nhân cả. Diên Hoàng hậu mặc dù là hoàng hậu, nhưng thế lực ở hậu cung lại kém xa Hướng Quý phi, lại không được sủng ái vì Long Khánh Đế chẳng mấy khi quan tâm đến bà. Ngũ Hoàng tử trong mắt Long

Khánh Đế chỉ như ngọn cỏ dại. Bên trên có Tứ Hoàng tử xuất sắc mọi mặt, bên dưới thì có Lục Hoàng tử luôn được sủng ái, Điền Hoàng hậu lại có vẻ khá ngốc, nên Ngũ Hoàng tử không đứng đắn cũng không có gì lạ.

Ban đầu, Trưởng Công chúa ủng hộ đứng về phe của Điền Hoàng hậu vì thấy hai mẹ con họ ngờ nghênh, dễ thao túng, nhưng A Vụ không mấy đồng tình với suy nghĩ của mẹ, vì mỗi người đều có khát mắc riêng. Trưởng Công chúa coi thường xuất thân của ba vị hoàng tử kia, nhưng đành phải nhượng bộ để đạt được mục đích của mình.

“A Vật, vóc dáng của muội thế này nhất định đứng đẽ cho Ngũ Hoàng tử trông thấy, muội không biết hôm đó khi nhìn thấy Cố tỷ tỷ và Vinh Ngũ, hắn ta đã nhỏ nước dãi thế nào đâu.” Đường Âm che miệng cười, sau đó còn nói thêm: “Có điều, phải nói rằng Vinh Ngũ nhà muội tài giỏi thật đấy, hôm đó Hướng Quý phi và Lục Hoàng tử nhìn nàng ta với ánh mắt rất đặc biệt, đáng tiếc là sau đó đại bá nhà muội lại bị tước phong hiệu thế tử, nếu không nhà muội đã có một Vương phi rồi cũng nên.”

“Ồ, hôm đó mấy tỷ bị Điền Hoàng hậu và Hướng Quý phi chọn qua chọn lại ư, lại còn dẫn theo cả Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử nữa sao?” A Vụ hỏi đúng trọng tâm.

“Đúng là như vậy đấy.” Hoàng gia có tôn quý thế nào thì cũng không thể để mắt mặt như vậy. “Nói ra thì hai vị đó đâu thể bằng móng tay của Hiếu Trinh hậu.”

“Tỷ đã gặp Hiếu Trinh hậu rồi à?”

“Ặc, tỷ đâu có được gặp, chỉ nghe mẹ tỷ kể thôi.” Đường Âm thật thà đáp.

Nhắc đến Hiếu Trinh hậu, hai người khó tránh khỏi nghĩ đến Tứ Hoàng

tử Sở Mậu.

“Hôm đó bọn tỳ có trông thấy Tứ Hoàng tử không?”

“Không, Tứ Hoàng tử rời đi ngay sau cuộc đua thuyền rồng.” Đường Âm nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Này, sao muội lại chỉ nhắc đến một mình chàng ta, có phải là muội...”

A Vu vội lắc đầu. “Hắn chẳng phải là mỹ nam đẹp nhất kinh thành mà tỳ đã nhắc đến hay sao? Tỷ không nhớ năm đó đã hăm hở dẫn bọn muội đến cửa sau của Vương phủ để ngắm trộm hắn à?”

A Vu quả nhiên đã chuyền được sự chú ý của Đường Âm. “Oái, giờ muội còn nói được, chuyện hồi đó đã làm ta sợ chết khiếp, muội nói xem, ta đã gặp Hoàng thượng nhưng cũng chưa từng sợ như vậy, thế mà hôm đó hắn chỉ nhìn ta một cái, chân ta đã run rồi là sao?”

A Vu thầm nghĩ, tỷ sợ hắn cũng đúng thôi, hắn giết người không chớp mắt cơ mà.

“Phải nói rằng nếu ai đó mà không sợ hắn thì lấy hắn cũng không tội. Hằng ngày tinh dậy được ngắm nhìn gương mặt đó, thật bỗ mắt biết bao, chắc chắn sẽ sống thọ thêm vài năm là ít.” Dù sao thì Đường Âm cũng là con gái nên chớp mắt đã nghĩ đến tướng mạo xuất chúng của Sở Mậu.

A Vu chỉ biết lẩm bẩm: Thế thì tỷ nói sai rồi, ai lấy hắn sẽ trở thành quý đoán mệnh thì có, nói gì đến sống thọ thêm vài năm.

“Nếu tỷ không sợ hắn, tỷ có muốn lấy hắn không?” A Vu trêu chọc.

Đường Âm do dự giây lát, thứ nhất trong lòng đã có người thương, thứ hai là thiên kim của Đường phủ nên hiểu rõ địa vị khó nói của Tứ Hoàng tử, tiền đồ của hắn cực kỳ bấp bênh và nguy hiểm.

“Ôi, thật tiếc cho một gương mặt đẹp!” Đường Âm thở dài.

Gương mặt của hắn đâu có đáng tiếc, vì biết bao nhiêu người cố sống cố chết để lấy được hắn cơ mà.

A Vu đang nghĩ, làm thế nào mới có thể giúp Trưởng Công chúa vượt qua được ải của Tú Hoàng tử một cách tốt nhất đây? Nàng đã nghĩ về chuyện này rất nhiều lần. Nếu Sở Mậu không kế vị thành công thì Trưởng Công chúa sẽ thoát khỏi ải này, nhưng đây cũng không phải là cách hay. Khi Ai Đế còn sống, với ân oán giữa Hướng Quý phi và Trưởng Công chúa thì chỉ e kết cục của Trưởng Công chúa còn đáng sợ hơn cả ở dưới tay của Sở Mậu. Lúc đầu, mặc dù Sở Mậu không thích Trưởng Công chúa, gây khó khăn trăm bề, nhưng cũng không cấm hận đến nỗi ra tay lấy mạng, tuy nhiên nếu bà ở trong tay Hướng Quý phi thì chưa chắc đã được sống. Ngày trước, nếu như không phải bà ta đến thân mình còn lo chưa xong thì Trưởng Công chúa cũng chưa chắc đã sống được. Để Ngũ Hoàng tử hay Thất Hoàng tử kế vị ư? Việc này lại càng khó, mà họ được kế vị thì lại là mối họa của nhân dân. Thất Hoàng tử vốn ngốc nghếch, trong cung có Điền Hoàng hậu và Hướng Quý phi, vậy mà Thất Hoàng tử vẫn có thể sống được, chứng tỏ hắn phải có đặc điểm hơn người, ví dụ như ngốc nghếch hơn người chẳng hạn.

A Vu nghĩ đi nghĩ lại, thấy cách tốt nhất bây giờ là làm sao để Trưởng Công chúa làm lành với Tú Hoàng tử, như vậy mới vẹn cả đôi đường. Nhưng đáng tiếc, việc này còn khó hơn cả lên trời. Tuy nhiên, A Vu cũng tin rằng, muôn sự tại nhân, cứ đi bước nào hay bước ấy vậy.

A Vu nhất thời ngân người liền bị Đường Âm kéo về thực tại. “A Vật, muội nói xem...” Giọng Đường Âm nhỏ hơn muỗi kêu. “Có cách nào để ta lấy được Cố nhị ca không?”

Giọng nàng áy tuy nhỏ nhưng ở khoảng cách rất gần nên A Vu nghe rõ mồn một.

Vấn đề này A Vu đã nghĩ đến từ lâu, nàng đã thử phân tích xem có thể đi qua “cửa ải” của Trưởng Công chúa được không, nhưng có vẻ không ổn.

“Tự hủy hoại thanh chắc chắn là không được rồi.” A Vu trước tiên ngăn cản Đường Âm bước đến “đường tà”. Theo như hiểu biết của nàng về con người của Trưởng Công chúa thì tự hủy hoại thanh danh để bước vào nhà khác chỉ có thể trở thành thiếp, không thể trở thành vợ được, vì Trưởng Công chúa là người vô cùng kiêu ngạo.

Đường Âm ngại ngùng nói: “Nhưng ta đâu có nghĩ đến việc tự hủy hoại thanh danh.” Cách này thường dành cho con của vợ lẽ muốn trèo cao.

“Nếu tỷ có thể làm cho Cố nhị ca xiêu lòng, dám đứng lên đấu tranh với Trưởng Công chúa thì với giá thế của tỷ, Trưởng Công chúa chắc chắn sẽ gật đầu.” Đây là cách duy nhất mà A Vu có thể nghĩ ra được.

Nhưng để một người nghiêm túc lại có vẻ ngốc nghếch trong chuyện tình cảm như nhị ca của nàng suy nghĩ “phóng khoáng” như vậy cũng không dễ chút nào. A Vu nhớ lại một hồi và cảm thấy chuyện này là không thể.

Nhưng chính câu nói đó của A Vu lại khiến mắt Đường Âm sáng lấp lánh. “A Vật, vậy muội nghĩ làm thế nào để Cố nhị ca có thể thích ta?”

A Vu than thầm trong lòng, nàng là đại khuê nữ còn tân đầy nhé, thảo luận vấn đề này chẳng thích hợp chút nào, hơn nữa Đường Âm hỏi đúng vào vấn đề mà A Vu đã suy nghĩ vắt óc cũng chưa tìm ra cách, may mà nàng đọc nhiều sách.

A Vu hắng giọng: “Trong sách nói rằng, ừm, muội cũng chỉ đọc trong

sách thôi đấy nhé.” A Vu nhán mạnh.

“Biết rồi, biết rồi, muội mau nói đi.” Đường Âm sot ruột kêu lên.

“Tốt nhất là vừa gặp đã yêu.” A Vu nhìn Đường Âm một hồi rồi nói tiếp: “Üm, tỷ có lẽ đã bỏ qua bước này rồi.”

Đường Âm vừa ngạc ngùng vừa lo lắng véo má A Vu. “Nếu mà tỷ có gương mặt xinh đẹp như muội, bảo đảm chàng vừa gặp đã yêu rồi.”

A Vu vội vàng lắc đầu. “Chưa chắc, yêu vì sắc đẹp thì có thể kéo dài bao lâu? Cái gọi là vừa gặp đã yêu chính là ngưỡng mộ tài hoa của đối phương, tỷ có thể chú ý thể hiện phương diện này.”

Đường Âm nghĩ ngợi một lát, nhưng không thấy mình có điểm nào đặc biệt nổi trội.

“Vậy điều thứ hai là gì?”

“Thứ hai đó là tính tình hợp nhau. Có nghĩa là hai người khi đã nói tới vấn đề gì thì nói mãi vẫn không hết chuyện.” A Vu máy móc nói như trong sách.

“Ta làm gì có cơ hội được nói chuyện với Cố nhị ca lâu như vậy?” Đường Âm phủ định ngay điều thứ hai.

“Điều thứ ba...”

A Vu chưa nói ra, Đường Âm đã cười. “Có phải là thiếu bà mai mối không?”

A Vu đáp: “Vớ vẫn, thư sinh họ Sinh và Thôi Oanh Oanh đâu có cần người mai mối mà cũng đi lại với nhau đầy thôi, sau đó thì Oanh Oanh có

sống ra gì đâu. Tỷ áy, ít nghĩ đến chuyện có mai mối, ít xem mấy cuốn sách linh tinh đi. Điều thứ ba muội muốn nói đến chính là ơn cứu mạng, lấy thân bão đáp.”

Đường Âm kêu “Oa” một tiếng. “A Vật, muội thật tuyệt, ta biết hỏi muội là không sai mà.”

A Vụ thấy Đường Âm vui mừng reo to như thế Cố Đinh Dịch mặc áo bào đỏ đang cùng tỷ ta làm lễ bái đường vậy. Thấy tâm trạng Đường Âm như thế, A Vụ cũng vui lây.

“Tiểu thư, phu nhân cho người đến bảo nhị thiếu gia đã về rồi.” Tiếng Tử Phiến bên ngoài vọng vào.

A Vụ nhất thời không phản ứng kịp xem nhị thiếu gia là ai, ngẩn người giây lát mới vỡ lẽ đó chính là thất ca Vinh Ngan đã trở về.

A Vụ từ tốn lên tiếng: “Nhị ca sao lại trở về đột ngột như vậy nhỉ, cũng không nói trước một tiếng?”

“Nhị thiếu gia nói là muôn cho lão gia, phu nhân và tiểu thư bất ngờ.” Giọng Tử Phiến còn mang ý cười.

“Ồ, chính là tiểu tử nhà muội ra ngoài học võ đã trở về rồi đây à?” Đường Âm đã từng gặp Vinh Ngan, lúc đó nàng ấy cùng A Vụ đến Bạch Hạc Viện, Vinh Ngan cũng ở đó.

“Ừ, đã mấy năm rồi, không biết bây giờ trông như thế nào.” A Vụ sốt sắng đứng dậy, nàng cũng thấy nhớ ca ca.

“Ca ca của muội đã về, ta cũng nên đi thôi, ta qua chỗ bá mẫu chào một câu, nhân tiện xem tiểu tử đó đã thay đổi dáng vóc thế nào.” Đường Âm luôn miệng gọi Vinh Ngan là “tiểu tử” là vì hồi ở Bạch Hạc Viện, hai người họ đã

đầu khâu suốt đường đi.

A Vụ nghĩ thấy không tiện lăm, nhưng một bên là ca ca, một bên là hảo bằng hữu, sau này cũng phải gặp mặt, huống hồ Đường Âm nói ra trước nên nàng cũng không có lý do gì để từ chối. Thé là hai người sánh bước đến tiễn viện.

Trong phòng Thôi Thị, một nam nhi dáng vẻ dũng mãnh đang đứng nói chuyện với Thôi Thị, lưng quay về phía A Vụ. Vinh tam lão gia vẫn chưa về phủ.

“Nhi ca!” A Vụ lên tiếng gọi.

Vinh Ngân quay người lại, nhìn thấy A Vụ thì ngẩn mắt ra một lúc lâu.
“A Vật?”

A Vụ mỉm cười. “Là muội đây!”

“Oa, ta đã nói mà, A Vật nhà chúng ta thật xinh đẹp.” Vinh Ngân vẫn là người bộc trực, khi khen người khác chỉ biết dùng mỗi từ này.

A Vụ nhìn ngắm Vinh Ngân từ đầu đến chân: Thân hình cao lớn, còn cao hơn Vinh tam lão gia nửa cái đầu, vì phải chịu dãi dầu sương gió nên làn da nỗi màu đồng, chiếc áo choàng màu xanh thẫm khoác bên ngoài khiến cho phong thái chàng càng thêm hiên ngang, oai hùng. Vinh Ngân được thừa hưởng nét di truyền đôi mắt sáng, lông mày sắc của Vinh tam lão gia, làn môi lại tinh tế như Thôi Thị, khuôn mặt tuấn tú này kết hợp với thân hình cường tráng vừa chứa đựng sự ngang tàng đầy khí chất nam nhi, vừa mang vẻ nho nhã.

A Vụ thầm nghĩ, nếu nhị ca nàng học hành giỏi giang thì có thể ví như Nho tướng cũng chẳng ngoa.

“Vị này là Đường cô nương?” Vinh Ngân nhìn thoáng qua đã nhận ngay ra Đường Âm, chính điều này đã khiến A Vụ nhìn hai người họ có chút kỳ lạ. Phải biết rằng, ngay cả ngũ ca Vinh Giới, lần đầu tiên nhìn thấy nàng từ Giang Nam trở về thì trong mắt đã không còn thấy ai khác nữa.

Đường Âm thấy vậy không gọi Vinh Ngân là “tiểu tử” nữa, ngược lại mặt thoáng đỏ ửng, bước đến đứng cạnh A Vụ, gật đầu chào Vinh Ngân.

Vinh Ngân mạnh dạn bước đến cúi chào Đường Âm.

A Vụ hết nhìn bên trái lại nhìn bên phải, trong lòng băn khoăn không hiểu dáng vẻ của Đường Âm lúc này là như thế nào. Nếu không biết Đường Âm đã có người trong lòng, A Vụ chắc chắn sẽ cho rằng tỷ ấy vừa gặp đã phải lòng Vinh Ngân.

Thực ra, A Vụ không hiểu được tâm tư của Đường Âm lúc này. Ở kinh thành đương thời, đa số nam nhi đều là bạch diện thư sinh, những kẻ quần là áo lượt không học hành gì cũng luôn tỏ ra là thư sinh. Còn Vinh Ngân đứng trước mặt nàng đây lại đầy phong độ khí chất, khiến người đối diện vừa cảm thấy áp lực vừa có cảm giác an toàn.Thêm nữa, bị làn hơi nóng hầm hập của một nam nhân phả vào mặt khiến cho nữ nhi tính tình bộc trực như Đường Âm cũng phải đỏ mặt.

Người thời ấy đương nhiên không thể biết hơi thở đó thuộc một loại hormone, những người tập võ nhiều thường trao đổi chất nhanh nên mồ hôi toát ra cũng nhiều hơn.

“Bá mẫu, cháu đến để cáo từ ạ.” Đường Âm cúi đầu không dám nhìn Vinh Ngân, chỉ ngoảnh đầu qua nói nhỏ với Thôi Thị, giọng nói uyển chuyển, dịu dàng đến mức làm A Vụ nổi cả “da gà”.

Vinh Ngân thì muốn nhìn nhưng lại không dám nhìn nên chỉ liếc trộm về

phía Đường Âm.

Trong lòng A Vụ muốn than trời, đúng là rối như một cuộn dây gai. Trái tim nàng như mặt nước hồ thu, làm sao chịu nổi khi thấy thiếu nam thiếu nữ hùng hực sức xuân như thế.

A Vụ tiễn Đường Âm về, lúc quay trở vào thì Vinh Ngân vẫn còn ở trong phòng Thôi Thị. Bà đang hỏi han tỉ mỉ con trai, vừa nói vừa lau nước mắt: “Con gầy và đen đi đây.”

Vinh Ngân vừa thấy nản vừa thấy khó xử, mà mà A Vụ kịp đến giải cứu cho chàng.

“Nhị ca, sao huynh trở về đột ngột thế?”

“Nghe nói triều đình năm nay mở cuộc thi trạng nguyên vỡ, sư phụ biết chuyện của gia đình mình nên bảo huynh về xem sao.”

Vinh Ngân giờ đã trở thành nam tử hán, muốn dùng đôi vai của mình gánh vác việc gia đình.

A Vụ gật đầu, tòng quân là chuyện tốt, sau này gặp biến Kỷ Dậu, không chừng có thể tự bảo vệ được mình. Biến Kỷ Dậu chính là Tứ Hoàng tử Sở Mậu dậy binh thanh trừ quân phản loạn, năm đó Ai Đế lên ngôi.

Buổi tối, Vinh tam lão gia trở về, hai cha con đã nói chuyện rất lâu. Vinh tam lão gia dặn dò Vinh Ngân ngày mai đến phủ An Quốc Công bái kiến An Quốc Công và lão thái thái.

Ở phía bên này, Thôi Thị đưa mắt nhìn A Vụ rồi kéo tay nàng. “A Vật, con nói xem có phải nhị ca con có tình ý với Đường cô nương không?” Thôi Thị hỏi vậy nhưng tuyệt đối không có ý gì khác, chỉ vì bây giờ bà quá nhàn rỗi, không cần phải hầu hạ mẹ chồng, cũng không phải lo lắng việc nhà. Bây

giờ, bà lấy lý do là A Vu đã lớn nên cho nàng học cách quản lý gia đình, như một nữ nhân thực sự, còn lại toàn bộ thời gian rảnh rỗi, bà dùng để xem xét chuyện hôn sự của ba người con.

Giờ Vinh Giới ở Bách Hạc Viện chưa về, chuyện hôn sự của A Vu, Vinh tam lão gia nói rằng cần phải xem xét thận trọng, thế nên hôn sự của hai người này nhất thời Thôi Thị chưa thể lo lắng được. May mà Vinh Ngân quay về đúng dịp, là liều thuốc tốt cho Thôi Thị.

“Chắc không đâu ạ.” A Vu dè dặt nói.

“Sao lại không, con trai mẹ sinh ra lẽ nào mẹ còn không hiểu ư? Ngân ca nhi từ nhỏ đã ngốc nghếch, nhìn thấy con gái đâu có tỏ ra mạnh mẽ như thế bao giờ?”

A Vu không tiện nói rằng trong lòng Đường Âm đã có người khác, chỉ phân trần: “Có lẽ ca ca ra ngoài một vài năm nên nhìn các cô nương cũng khác?”

“Tuyệt đối không thể nào, chắc chắn nó có tình ý.” Thôi Thị nói chắc nịch.

Người mẹ hiểu con trai nên vừa nhìn đã nhận ra ngay, nhưng Vinh Ngân giờ vẫn chưa lập công danh nên nói chuyện hôn sự cũng khó, cho dù có nhắc đến cũng sẽ bị từ chối, thế nên Thôi Thị đành phải nhẫn耐nại chờ đợi Vinh Ngân thi xong kỳ thi võ mới có thể tính tiếp được.

Sau lập thu, Vinh Ngân dễ dàng giành được chức trạng nguyên võ của kỳ thi. Long Khánh Đế phong cho Vinh Ngân chức Ngự tiền tam đẳng thị vệ. Đây là chuyện tốt hiếm có, Ngự tiền thị vệ sẽ được gần Hoàng đế, luôn đi theo bảo vệ đế vương, thăng chức nhanh, đường quan rộng mở, thông thường vị trí này chỉ chọn trong số con cháu quý tộc, ví dụ triều đình mở khoa thi

chọn tiến sĩ vỡ, và cũng từ danh sách đó chọn ra những người ưu tú.

Mùa hè năm nay, A Vụ vẫn lặng lẽ ở yên trong nhà. Tất cả bữa tiệc Thôi Thị được mời, nàng đều không đi để tránh mấy phu nhân đến hỏi han này nọ, ngộ nhỡ lại trúng ý phu nhân nào thì phiền phức.

Sau lập thu, A Vụ càng lười ra khỏi nhà, cả ngày chỉ quẩn quanh bên hoa cỏ, đúng phong cách con nhà khuê tú, chỉ ở trong khuê phòng không ai biết đến.

Từ khi trở thành Ngự tiền thị vệ, Vinh Ngân phải canh gác luân phiên ở Đại Nội, ngoài thời gian đó thì luyện bắn cung, cưỡi ngựa, tháng nào cũng tham gia thi, lại bận tiệc tùng, bận rộn còn hơn cả chức Tam phẩm Thị lang của Vinh tam lão gia, lúc rảnh rỗi cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Thế nên ban ngày ở nhà thường chỉ có Thôi Thị và A Vụ.

Hôm nay, Vinh Ngân đột ngột trở về phủ trong ngày, phía sau chàng còn có một công tử mặc áo choàng đỏ thẫm, mặt mũi sáng sủa, người hầu thấy hai người tiến vào cổng thì kinh ngạc.

Vinh Ngân cùng công tử đó xuống ngực, đưa roi cho nô bộc rồi hỏi: “Có biết tiểu thư ở đâu không?” Đúng là cư di khí, dưỡng di thể¹. Vinh Ngân giờ đã cùng hội với các vương tôn công tử, khí chất vô cùng oai phong, không còn là người gây họa xong đi tìm muội muội như năm xưa nữa. Khí chất như thế nên mấy nô bộc cũng không dám nhìn thẳng vào chàng.

[1] *Cư di khí, dưỡng di thể*: Trích câu nói của Mạnh Tử, nghĩa gốc là nơi ở có thể làm thay đổi khí chất, dinh dưỡng có thể làm thay đổi thể chất. Đại ý là địa vị có thể làm thay đổi khí chất con người.

Chỉ nghe họ cúi đầu cung kính nói: “Hành tung của tiểu thư nô tài đâu dám hỏi ạ. Nếu nhị gia muốn biết, nô tài sẽ đi tìm Thúy Linh hỏi xem sao.”

Vinh Ngân gật đầu đáp. “Đi đi.”

Cố Đinh Dịch đứng phía sau Vinh Ngân hỏi: “Cây mặc long đó là do lệnh muội tròng sao?”

Lúc tán chuyện gẫu, Cố Đinh Dịch nghe Vinh Ngân nói nhà hẵn có một chậu cây cúc móng rồng màu đen như mực, trong lòng vô cùng kích động, nghĩ ngày mai là sinh thần của mẹ, mặc dù bà không muốn bày vẽ, nhưng phận làm con, chàng vẫn muốn chúc thọ. Lễ thọ này không làm khó được hai huynh đệ Cố Đinh Dịch, với địa vị của Trưởng Công chúa thì cái gì mà chẳng có?

Nghe Vinh Ngân nói, Cố Đinh Dịch bỗng thấy xúc động, chàng còn nhớ hồi nhỏ A Vụ- muội muội chàng cũng tròng một chậu móng rồng màu đen, mẹ chàng rất thích, đáng tiếc cổ cây cũng có tình, từ khi A Vụ qua đời, chậu cây đó cũng dần dần khô héo, thế nên Cố Đinh Dịch mới chủ động hỏi dò Vinh Ngân. Vinh Ngân vốn nhiệt tình giúp đỡ người khác khi gặp khó khăn, lại nghe nói là để chúc thọ mẹ nên đồng ý ngay, không nghĩ A Vụ tròng một chậu ở nhà, đến lúc về trước cổng mới nhớ ra chuyện này, vội vàng hỏi xem A Vụ đang ở đâu.

Cố Đinh Dịch trầm mặc giây lát, nhớ đến người con gái đó, tên gọi thân thiết ở nhà của cô là “A Vật”, là “Vật” chứ không phải là “Vụ”, vậy mà cô ấy có thể vẽ được bức tranh vẹt mà chỉ A Vụ mới biết vẽ, bây giờ cô ấy lại tròng được cả cây móng rồng đen, lẽ nào trong cõi hồng trần này cũng có duyên trời định?

Vinh Ngân dẫn Cố Đinh Dịch vào phòng uống trà, cười nói: “Xin lỗi, Quân Tập, cây móng rồng đen đó do muội đệ tròng, phải hỏi qua ý của muội ấy đã, nhưng huynh cũng đừng lo lắng, muội của đệ là người rất hào phóng.” Quân tập là tên chữ của Cố Đinh Dịch.

“Nên hỏi trước chứ!” Cố Đinh Dịch lơ đãng nói.

Lúc này, nô bộc Quan Danh bước đến, nói: “Thúy Linh nói tiểu thư đang ở trong vườn à.”

Vinh Ngân gật đầu, ngoảnh lại nhìn Cố Đinh Dịch, định bảo huynh ấy đợi thêm chút nữa, nào ngờ Cố Đinh Dịch đã đứng dậy chuẩn bị đi theo.

Hành động này về lẽ nghĩa thì không đúng lắm, nhưng về tình thì có thể thông cảm, chuyện hôm nay nếu như xảy ra với Vinh Giới thì Cố Đinh Dịch đừng mơ được bước đến khu vườn, nhưng Vinh Ngân thì lại khác.

Vinh Ngân dù sao cũng đã lăn lộn mấy năm trên giang hồ, nữ nhi trong giang hồ thường cởi mở, hào phóng hơn, do đó trong mắt Vinh Ngân, nam nữ gặp mặt nhau không phải là chuyện không thể, vì cứu người mà có khi ôm người ta cũng là việc khó tránh khỏi. Thứ hai, Vinh Ngân là ca ca nên đương nhiên cũng quan tâm đến chuyện hôn sự của muội muội. Vinh Ngân coi A Vụ chẳng khác nào tiên nữ trên trời, khó có ai xứng đáng với muội ấy. Tuy nhiên, dù là tiên nữ trên trời, thì cũng phải có ngày đi lấy chồng. Theo quan sát của Vinh Ngân, Cố Đinh Dịch từ gia thế đến tướng mạo đều xuất chúng, tài hoa, tạm coi là một người xứng đáng với A Vụ. Vinh Ngân có lòng quan tâm đến muội muội, hơn nữa Thôi Thị cũng thường ân cần dạy bảo, bảo chàng để ý xem có thanh niên tuấn tú nào hợp với A Vụ không. Lần này Vinh Ngân đã tìm được người phù hợp rồi.

Vinh Ngân nghĩ trước mắt để hai người họ gặp mặt đã, nếu có ưng mắt nhau thì mới nói tiếp được.

Có thể thấy, tư tưởng của Vinh Ngân khá tiến bộ khi nghĩ hôn nhân không thể ép buộc, bản thân chàng cũng muốn như vậy, nhưng muốn gặp Đường cô nương một lần nữa cũng thật là khó khăn.

Vinh Ngân thấy đồng cảm với Cố Đinh Dịch, nhìn thấy y sốt ruột như vậy liền suy đoán hay y đã có tình cảm với A Vu? Vinh Ngân nghĩ, Cố Đinh Dịch có tình cảm với A Vu là lẽ đương nhiên, vì không có mới là có vấn đề. Vinh Ngân thậm chí còn nghĩ rằng, có lẽ ở trong trường hợp nào đó, Cố nhị gia này đã từng gặp muội muội nhà mình rồi cũng nên. Thế rồi Vinh Ngân bắt đầu tưởng tượng cảnh hai người gặp nhau, liệu có giống như lần đầu chàng gặp Đường Âm, tim nhảy loạn xạ như hươu chạy trong rừng không nỉ? Tiếp đó Vinh Ngân lại phỏng đoán tâm tư của Cố Đinh Dịch, y có ăn không ngon, ngủ không yên không?

Lúc này, Vinh Ngân bắt đầu rơi vào mộng tưởng, chắc chắn chàng và Quân tập đã bị rơi vào lưới tình nên đồng bệnh tương lân. Thế nên, chàng thân thiết vô vai Cố Đinh Dịch.

Cố Đinh Dịch tự nhiên được Vinh Ngân coi là bạn tốt tri âm.

Thực ra, Cố Đinh Dịch đang nhớ đến tiểu muội đã mất của mình, cơ thể theo bản năng đứng bật dậy khi thấy Vinh Ngân đứng dậy, chàng bước đi nhưng ý thức vẫn chưa theo kịp bước chân. Chàng cùng Vinh Ngân bước đến trước Lang Hoa Môn của vườn Thao Quang và nghe thấy tiếng đàn trầm lắng, mộc mạc, u tịch hòa với tiếng nước róc rách. Không hiểu vì sao, Cố Đinh Dịch cảm thấy tiếng đàn này cùng cái tên vườn Thao Quang như một chính thể vẹn toàn, đầy tính nghệ thuật.

Vinh Ngân không dám bước tiếp vào bên trong, chàng biết A Vu đang đánh đàn thì không cho phép ai ngắt quãng, chuyện có quan trọng thế nào cũng phải đợi nàng chơi hết bản nhạc đã.

Vinh Ngân không bước tiếp. Cố Đinh Dịch cũng chắp tay sau lưng đứng chờ.

Tiếng đàn réo rắt vọng qua những lỗ hổng trên bức tường hoa hình trăng khuyết, Cố Đinh Dịch cảm giác như nhìn thấy tất cả, mà cũng như không nhìn thấy gì, trong đầu hiện lên hình ảnh người con gái đang mượn tiếng đàn để khóc than, người mẹ nhớ con gái da diết, con gái nhớ mẹ đến nỗi rời lê, nhưng không hiểu tại sao cơ duyên của hai mẹ con lại phải chia cắt.

Cố Đinh Dịch cũng không biết tại sao chàng lại cảm nhận được rằng tiếng đàn này như đang kể lể về tình mẹ con, so với tình cảm trai gái quấn quýt, tình cảm bạn bè vô tư, tình cảm cha con cứng nhắc, thì tình cảm giữa mẹ và con gái luôn sâu lắng, bền chặt.

Không hiểu sao Cố Đinh Dịch bỗng nhớ đến A Vu, lại nhớ đến nỗi nhớ mong của mẹ về A Vu, đó là cô con gái duy nhất của mẹ, từ nhỏ mẹ đã nâng niu như ngọc, không muốn muội ấy phải ra đi sớm như thế.

Tiếng đàn im lặng rồi mà mãi hồi lâu sau, hai người đứng ở cửa mới định thần lại.

Vinh Ngân ngoanh đầu sang nhìn Cố Đinh Dịch, thấy chàng đang nhìn ba chữ đen trên nền trắng- Thao Quang Viên trên cánh cổng với ánh mắt mơ màng, liền biết chàng đã cảm tiếng đàn của A Vu rồi. Vinh Ngân cũng rất khâm phục nghệ thuật chơi đàn điêu luyện của A Vu, một người luyện võ suốt ngày cầm đao kiếm như chàng mà nghe tiếng đàn cũng thấy xúc động, xem ra hồi ở Giang Nam, A Vu đã theo học đệ nhất thánh đàn Hạ Xuân Thúy nên mới tiến bộ vượt bậc như vậy.

Vinh Ngân ho khẽ một tiếng để nhắc nhớ Cố Đinh Dịch, Cố Đinh Dịch lúc này mới định thần lại, ngại ngùng lên tiếng: “Ba chữ Thao Quang Viên này không biết ai đẽ, rất có nghệ thuật, sâu sắc, bút pháp phóng khoáng, cảm giác như ánh trăng treo ở chân trời.”

Vinh Ngân là người thẳng thắn, phóng khoáng, đâu có được sống trong nhung lụa giàu sang như công tử Cố Đinh Dịch nên chẳng cảm thấy có gì khác lạ. Cố Đinh Dịch mặc dù cũng tập võ, cũng bảo vệ ngự tiền, nhưng từ nhỏ đã học thư pháp, văn Chương rất thành thạo. Vinh Ngân thì được An Quốc Công dạy dỗ, ngoài binh pháp ra, các kiến thức khác đều không hiểu gì nên không hiểu ẩn ý của mấy câu chữ đó nằm ở đâu. “Đó là tác phẩm luyện tập của tiểu muội đây.”

Cố Đinh Dịch mỉm cười. “Khiêm tốn rồi!”

Vinh Ngân dẫn Cố Đinh Dịch bước qua cổng, men theo hành lang đi vào trong, lên tiếng nhắc A Vu: “Lục muội, huynh muốn bàn với muội một chuyện.”

Hai người đi vòng qua khóm trúc, A Vu chưa kịp phản ứng thì họ đã sắp đến gần chỗ nàng. Đó là góc xấu nhất, nhỏ nhất của khu vườn.

Hôm nay A Vu bỗng có nhã hứng đánh đàn ngăm cúc, chỉ vì ngày mai là sinh thần của Trưởng Công chúa, mà nàng chẳng thể quỳ gối chúc thọ, chỉ biết đứng ở xa trông ngóng. Lúc Cố Đinh Dịch đột nhiên xuất hiện trước mặt, A Vu nhất thời mất kiểm soát, đứng dậy buột miệng gọi “nhi ca”, may mà họ không biết nàng đang gọi Vinh Ngân hay đang gọi Cố Đinh Dịch.

Vinh Ngân thì khẳng định A Vu đang gọi mình. “Lục muội, để huynh giới thiệu với muội, vị này là Cố nhị gia của phủ Vệ Quốc Công.”

Vinh Ngân ngoanh đầu lại, chẳng thấy Cố Đinh Dịch bước đến mà chỉ thấy chàng đang ngắn ngơ đứng cạnh cột trụ ở hành lang, mắt nhìn A Vu không rời.

Vinh Ngân không tránh khỏi bức mình, không ngờ Cố nhị công tử này lại là kẻ háo sắc, đi nhìn ngắm con gái nhà người ta như vậy, chàng dẫn

huynh ấy đến đây đã là nể mặt huynh ấy lắm rồi, có khi huynh ấy thực sự không xứng với A Vu. Vinh Ngân thấy A Vu rất quý cây móng rồng đen, sợ bản thân không thuyết phục nổi nên mới dẫn Cố Đinh Dịch đến, để huynh ấy nói lên suy nghĩ của mình.

“Cố nhị gia.” Vinh Ngân gọi to.

Cố Đinh Dịch lúc này mới ngái ngùng, xấu hổ định thần lại, đã từng trông thấy một tuyệt sắc giai nhân như Hướng Quý phi nhưng y cũng chưa hề mảy may kích động, không ngờ hôm nay lại có hành động xấu hổ thế này.

“Ta...” Cố Đinh Dịch ngái ngùng không biết nên tiến hay nên lùi.

A Vu đoán được sự tình, sợ Vinh Ngân giận Cố Đinh Dịch, liền cúi đầu chào Cố Đinh Dịch từ xa rồi sau đó ngoảnh lại nói: “Nhị ca, huynh muốn bàn bạc gì với muội?”

Vinh Ngân bước lên một bước chắn trước mặt A Vu, ngăn ánh mắt của Cố Đinh Dịch, rồi cúi đầu ghé tai nhỏ với A Vu: “A Vật, hôm nay nhị ca lỗ mang, không nên dẫn nam nhân ở ngoài vào, lần sau huynh sẽ đèn cho muội. Muội xem, huynh ấy cũng cùng ở ngự tiền với ta, còn là thông linh, muội xem...” Vinh Ngân cười lấy lòng nhìn A Vu.

Đối với A Vu, việc này giống như người đang ngủ được người khác mang gậy đến vậy. Nàng vất vả chăm sóc chậu cây này chỉ là để chúc thọ Trưởng Công chúa từ xa.

Trong các loài hoa, Trưởng Công chúa chỉ thích mỗi hoa cúc, trong vườn hoa ở phủ vệ Quốc Công có thể tìm thấy muôn loài hoa đủ màu sắc. Kiếp trước, ngay từ khi còn nhỏ, để chúc thọ Trưởng Công chúa, A Vu đã phải vắt óc suy nghĩ làm sao trồng được chậu cúc đặc biệt. Nàng đã thử rất nhiều cách, sau đó trong một lần trùng hợp, nàng đã lấy nước mực đặc chế và

trồng ra được loài cúc có những cánh hoa màu đen, đặt tên là măc long và đem tặng Trưởng Công chúa. Cũng từ đó, loài hoa này là báu vật đối với bà.

“Huynh cứ đem đi đi, nhưng phải tìm đồ gì ngon ngon đèn cho muội.” A Vu và Vinh Ngân từ trước tới giờ chưa bao giờ khách sáo với nhau. Chàng bôn ba khắp nơi, lại là Ngự tiền thị vệ, đồ ngon vật lạ gấp và lấy được không ít, A Vu không vòi vĩnh chàng thì còn vòi ai.

Vinh Ngân trêu chọc chắp tay vái A Vu, sau đó quay đầu bước đến trước mặt Cố Đinh Dịch, không hiểu là cố ý hay vô tình, Vinh Ngân vẫn đứng chắn tầm mắt của Cố Đinh Dịch. “Cố nhị gia, tiểu muội của đệ đồng ý rồi, đợi lát nữa sẽ có nô bộc mang đến phủ của huynh, đi thôi nào, chẳng phải chúng ta đã hẹn mọi người uống rượu rồi hay sao?”

Cố Đinh Dịch dù không muốn thì cũng vẫn phải quay người đi theo Vinh Ngân.

Tử Phiến hầu hạ bên cạnh A Vu thấy hai người đi xa mới bật cười thành tiếng. “Tiểu thư, nô tỳ thấy Cố nhị gia này hình như bị tiểu thư hút hồn rồi.” Tử Phiến quen trêu đùa A Vu, không ngờ vừa nói dứt lời đã thấy trong mắt tiểu thư ánh lên tia giận dữ, trong lòng không khỏi rét run, vội vàng cúi đầu.

“Thu dọn đàn lại, bảo người mang chậu măc long này ra ngoài, đưa cho nô bộc của nhị ca.” A Vu lạnh lùng nói.

Thái độ lạnh lùng này không phải là để đối phó với Tử Phiến, mà vì nàng sợ Tử Phiến nhìn ra được thứ mà nàng không muốn nhìn thấy, nàng vẫn lần không tin Cố Đinh Dịch có tình cảm với nàng. A Vu luôn coi Cố Đinh Dịch là ca ca ruột thịt, chưa bao giờ nghĩ khác, câu nói vừa nãy của Tử Phiến đã khiến A Vu tinh táo hơn, nàng coi Cố Đinh Dịch là nhị ca, nhưng huynh ấy chưa chắc đã coi nàng là tiểu muội. Sau đó, A Vu lại nghĩ đến Đường Âm,

không khỏi ảo não nghĩ: Đúng là một mớ hỗn độn.

Lời Tử Phiến nói chẳng nói sai chút nào.

Cố Đinh Dịch không biết mình bước ra khỏi cổng Vinh phủ từ lúc nào, cũng không biết đã lên ngựa ra sao. Chàng nhớ đến tiếng đàn da diết, nhớ đến bóng hình xinh đẹp động lòng người, rồi lại nhớ đến ba chữ “Thao Quang Viên”, lòng thầm nghĩ, chẳng trách gọi là Thao Quang Viên², con người như thế nếu không giàu kín tài năng, e là danh tiếng đã chấn động kinh thành. Chàng tỉ mỉ nhớ lại từng chút dáng vẻ của người ấy: Tóc búi bình thường hai bím tóc được buộc bằng dây đính hạt ngọc nhỏ trước ngực, giữa búi tóc cài chiếc trâm ngọc, đầu chiếc trâm là hạt ngọc hình hoa sen, phát sáng lấp lánh, chiếu rọi đôi mắt trong như nước, lại sâu hút như giếng mùa đông, long lanh như sao trên trời, như muôn tước đoạt sự hô hấp của người đối diện. Cố Đinh Dịch còn băn khoăn vì chàng chưa nhìn rõ dung nhan, nhưng vẫn chắc chắn nàng vô cùng đẹp.

[2] *Thao Quang Viên: Nghĩa là “Khu vườn che giấu ánh sáng.*

“Cố nhị gia cẩn thận!” Vinh Ngân ở phía sau hét lên một tiếng. Cố Đinh Dịch không biết đang nghĩ gì, vì gấp phải trở ngại nên con ngựa rẽ đột ngột khiến chàng suýt ngã ngựa, nhưng đối với người cung mã thành thạo như Cố Đinh Dịch thì việc này không ảnh hưởng gì.

Chàng định thần lại và phát hiện mình đã đến con đường lớn Trường Dương Môn.

“Trung Cử, đệ gọi tên huynh là Quân Tập được rồi, sao bỗng nhiên trở nên xa cách như vậy? Hôm nay, phải cảm ơn lệnh muội đã tặng cho chậu cúc.” Lúc này chàng đã lấy lại được phong độ của một công tử phủ Quốc Công.

Vinh Ngân đáp: “Huynh không nên đi khắp nơi nói chuyện về muội của đệ.” A Vụ thì có gì đâu mà nói, chỉ có gương mặt đẹp mà thôi.

Cố Đinh Dịch vội vàng nghiêm túc húra. “Tuyệt đối không bao giờ!”

Hai người lại kẻ trước người sau đi một đoạn, Cố Đinh Dịch điều khiển ngựa đi chậm lại, đi sánh ngang với Vinh Ngân. “Tài nghệ đánh đòn của lệnh muội thật tuyệt vời, không biết đã bái danh sư nào vậy?”

“Huynh đừng hỏi đệ nữa.” Vinh Ngân trả lời, sau đó lặng lẽ nhìn Cố Đinh Dịch hồi lâu, nhìn cho đến khi huynh ấy phát ngại, mới nói: “Nếu huynh có lòng, về nhà nói chuyện với trưởng bối trước đã, sau này tự đi hỏi muội ấy thì hơn.”

Câu nói này khiến Cố Đinh Dịch vui mừng khôn xiết, cậu hai đã mở lời, chàng còn không nghe theo sao được? Khuôn mặt sạm đen của chàng hôm nay không biết đã đỏ ửng bao nhiêu lần rồi.

Thực ra, mặc dù khá bực Cố Đinh Dịch, nhưng Vinh Ngân không cảm thấy thông cảm với huynh ấy. Nhiều lúc một ca ca như chàng nhìn em gái cũng phải ngắn người nữa là, thế nên biểu hiện của Cố Đinh Dịch cũng không có gì là quá đáng. Họ đã làm việc cùng nhau một thời gian, Cố Đinh Dịch rất biết kiềm chế, cho dù là mấy huynh đệ trẻ tuổi tản gẫu, huynh ấy cũng không bao giờ tham gia, đối với nữ giới càng không bao giờ biểu lộ cảm xúc. Vinh Ngân biết Trưởng Công chúa dạy dỗ con trai, con gái rất nghiêm khắc, từ khi họ quen biết nhau, Cố Đinh Dịch luôn là người phong độ, cởi mở, trầm tĩnh, chưa bao giờ thấy huynh ấy thất thần như hôm nay.

Hai người đang nói chuyện thì đã đến quán ăn, Vinh Ngân xuống ngựa và nhìn thấy người chàng hẹn gấp. “Tú Cẩn huynh, huynh đến sớm à?”

Vinh Ngân thật may mắn, vì những nhân vật như Đường Tú Cẩn và Cố Đinh Dịch đều kết bạn với chàng, đi đến đâu chàng cũng có bạn bè bên cạnh.

Đường Tú Cẩn được coi là nhân vật đứng đầu trong số các công tử của

quan văn, không chỉ cha, mà ngay chính bản thân chàng cũng rất giỏi giang, không biết có bao nhiêu người muốn lấy lòng chàng nữa. Còn Cố Đinh Dịch là người con thứ hai của Trưởng Công chúa, lại là Ngự tiền thị vệ, với thân phận như vậy, trẻ tuổi như thế, ngoại trừ hoàng tử có địa vị cao hơn chàng, còn những người khác trông thấy chàng ai mà chẳng run sợ?

Hai người này vốn là ngọc sáng trong kinh thành, được làm bạn tốt với họ là điều Vinh Ngân cũng không ngờ. Vinh Ngân cũng là một chàng trai tuấn tú, có tài, do may mắn “nước lên thuyền cũng lên theo” nên Vinh nhị công tử cũng trở thành nhân vật có tiếng trong kinh thành, vô cùng uy phong.

Mặc dù vậy trước mặt A Vụ, Vinh Ngân cũng không dám tỏ vẻ, hôm nay chàng dẫn Cố Đinh Dịch về nhà, lại lấy đi chậu cây mặc long yêu thích của nàng nên buổi tối không dám uống rượu nhiều, vội vàng chuẩn bị quà mang về nhà đèn cho tiểu muội.

Vui mừng khi thấy A Vụ vẫn chưa ngủ, Vinh Ngân đứng ngoài cửa chờ tiểu muội cho phép vào, mặt dày nói: “A Vật, sao muội vẫn chưa ngủ, xem ca ca mang gì về cho muội này!”

A Vụ đang thêu tranh dưới ánh đèn, nàng muốn thêu chiếc hår bao mừng thọ Trưởng Công chúa, chỉ còn chút nữa là xong nên chưa ngủ. Thấy bộ dạng Vinh Ngân như vậy, nàng biết huynh ấy sợ bị trách mắng nên mỉm cười, nói: “Có phải con bợ ngựa đan bằng trúc không?” Ngày còn nhỏ, mỗi lần Vinh Ngân làm A Vụ giận, chàng thường hay mua đồ mình thích để đèn cho tiểu muội.

Vinh Ngân cười tươi, để lộ dáng vẻ ngốc nghếch khi ở trước mặt tiểu muội. “Lần này không phải rồi.”

Đồng Văn đang đứng bên cạnh gỡ đồ trang sức trên đầu của A Vụ xuống

nghe thấy thế liền bật cười.

A Vụ dừng kim thêu, nghiêm túc nhìn Vinh Ngân, không muốn để ca ca hiểu làm là nàng vẫn giận huynh ấy.

Lần này, không bắt A Vụ phải đoán nữa mà Vinh Ngân nói ngay ra đáp án: “Muội nhìn này, *Nam Tuyết trai tiểu ký*³ nhé.”

[3] *Nam Tuyết trai tiểu ký*: Ghi chép về những món ăn chay ở Nam Tuyết.

A Vụ mừng ra mặt, cuốn sách này không dễ tìm chút nào. *Nam Tuyết trai ký* là do một nữ quan viết ở thời kỳ đầu lập triều Đại Hạ, mọi người đều gọi là tây Mai. Cuốn này nghe nói chỉ in khoảng một trăm cuốn, đa số là để tặng bằng hữu, người ngoài rất hiếm gặp, không ngờ Vinh Ngân lại có lòng và bản lĩnh đến thế.

“Cảm ơn nhị ca, muội rất thích.”

Vinh Ngân nhận ra điều đó, thầm thở phào một hơi, cuối cùng cũng có một lần y làm cho tiểu muội vui. “Thế đã đủ bù đắp cho cây mặc long của muội chưa?”

“Đương nhiên rồi.” A Vụ nghĩ thầm, thực ra không cần huynh phải đèn, muội còn phải cảm ơn huynh mới đúng.

“Nhị ca, sao lại tặng sách cho muội, mà còn là cuốn này, chắc không rẻ đâu nhỉ?”

“Đương nhiên là không rẻ, ba mươi lạng bạc đây.” Vinh Ngân đáp.

“Ba mươi lạng bạc còn chê đắt, mua được còn phải vui thầm mới đúng chứ.” A Vụ trêu chọc Vinh Ngân, có điều nàng cũng không nghĩ nhiều.

Những đồ như sách ấy mà, nếu nhiều người thích và bạn cũng thích thì dù có ba trăm lạng cũng không đắt, nhưng nếu không thích thì ba đồng cũng chưa chắc đã bỏ tiền để mua. A Vụ nghĩ, có lẽ người thời nay không thích bà Tây Mai, thế nên sách cổ của bà mới rẻ như vậy.

Hai huynh muội họ, một người ít đọc, một người đọc nhiều nhưng lại ít ra ngoài, không hiểu lăm về cuộc sống bên ngoài nên giá trị thực chất của cuốn sách này thế nào, họ đều không đoán được đúng.

Thấy A Vụ vui mừng như vậy, Vinh Ngân cũng rất vui, lúc ấy Tú Cẩn giục chàng mua, nhưng chàng lại băn khoăn vì quá đắt, may mà Tú Cẩn quen với ông chủ tiệm sách, giảm từ một trăm lượng bạc xuống còn ba mươi lượng nên chàng mới chịu bỏ tiền ra mua. Vinh Ngân là chàng trai tốt, từ nhỏ đã ở phủ Quốc Công nên cũng chịu nhiều thiêu thốn, mặc dù không keo kiệt, nhưng lại biết quý trọng đồng tiền, tuyệt đối không chi tiêu lãng phí. Đây là đồ mua cho A Vụ, chứ nếu mua cho chàng, dù có giá hơn mười lạng thì chàng cũng sẽ đi thẳng không ngoảnh đầu lại. Nhưng Vinh Ngân nào có biết, Đường Tú Cẩn lại phải âm thầm trả thêm tiền cho ông chủ tiệm sách, và A Vụ cũng không thể biết Đường Tú Cẩn là người có công trong việc này. Lòng say mê khó diễn đạt thành lời nên Đường Tú Cẩn chỉ còn biết mượn cách này để thể hiện tâm chân tình của mình.

Đương nhiên, những điều này cả hai huynh muội nhà họ Vinh đều không biết. So ra, hành động đến thăm nhà họ Vinh vài ngày sau đó của Cố Đinh Dịch lại có vẻ khoa trương hơn.

Khi Vinh Ngân dẫn Cố Đinh Dịch đến trước mặt Thôi Thị, bà liền tươi cười rạng rỡ.

Lần trước, Cố Đinh Dịch đến Vinh phủ, Vinh Ngân chưa dẫn huynh ấy ra mắt Thôi Thị, bởi lúc đó tình bạn giữa Vinh Ngân và huynh ấy chưa đủ sâu

sắc, hơn nữa huynh ấy cũng đến vì có việc riêng. Nếu Vinh Ngân tự nhiên dẫn Cố Đinh Dịch đến thăm hỏi mẹ mình thì chẳng khác nào đang muốn trèo cao vì nếu rảnh rồi, một nhân vật như Cố Đinh Dịch sao có thể đến Vinh phủ được? Nhưng lần này thì khác, Cố Đinh Dịch đến là để hỏi thăm và cảm ơn.

“Gia mẫu cháu rất thích chậu mặc long nên cháu đến là muốn đa tạ Vinh cô nương.” Cố Đinh Dịch lịch sự, nho nhã nói với thái độ chân thành.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ rất thích chậu cây mặc long đó, lúc nhìn thấy nó mặt bà liền biến sắc, tay run run, liên tục hỏi Cố Đinh Dịch lấy chậu cây hoa ở đâu.

Cố Đinh Dịch tất nhiên không hề giấu giếm.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ là người hay suy nghĩ trước sau nên bình tĩnh nói: “Ồ, tiểu cô nương nhà đó à, mẹ cũng có chút án tượng.” Thực ra, Trưởng Công chúa có án tượng rất sâu sắc về A Vu. Cô ta tuổi còn trẻ mà đã lầm mưu mô, thủ đoạn, đầu tiên là bắt chước A Vu vẽ tranh vيت, sau đó lại có thêm mấy hành động giống A Vu. Nhưng cô ta không phải là A Vu, không phải là đứa con bà rút ruột đẻ ra, bà không chịu nổi sự bắt chước này, như thế chẳng khác nào đang coi khinh cô con gái của bà.

Lúc đầu, Trưởng Công chúa cho rằng A Vu có ý lấy lòng bà, nhưng sau đó thấy cô ta không nhờ vả gì mình nên cũng buông lỏng cảnh giác. Khi nhớ đến con gái, bà cũng thoáng nghĩ đến cô ta và băn khoăn không hiểu tại sao cô ta có thể vẽ tranh vệt giống phong cách của A Vu đến thế, còn biết những động tác nhỏ đó của A Vu. Lời kể của Cố Đinh Dịch hôm nay không khỏi khiến Trưởng Công chúa cảnh giác. Trên đời này không có bức tường nào không có gió lùa, không có việc gì giấu giếm mãi được, chỉ cần muốn thì người ta cũng có thể bắt chước được giống hệt A Vu của bà. Hôm nay, bà giàn như nắm bắt được “điểm yếu” của Vinh lục cô nương, thì ra chính là điều

này!

Trưởng Công chúa kiêu hãnh nhìn người con trai tài giỏi của mình, dù là công chúa trong cung muốn lấy chàng, chắc gì bà đã đồng ý? Bà luôn cho rằng nữ nhi trong thiên hạ này không ai có thể từ chối con trai bà. Bọn họ bỏ công sức, thủ đoạn để tiếp cận bà và Quân Tập là điều dễ hiểu, Vinh lục cô nương nhiều năm trước đã có ý đồ ấy, cuối cùng hôm nay cũng bị bà phát hiện ra.

Trưởng Công chúa thở phào nhẹ nhõm, trước kia không hiểu sao cứ nghĩ đến người nào đó có tình bắt chước giống A Vụ mà lại không nhớ cậy, dựa dẫm gì mình khiến bà cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trưởng Công chúa cũng nói với Cố Đinh Dịch nỗi lo của mình: “Sao lại trùng hợp như vậy? Sao con biết nhà họ có trồng loài cúc đen?”

Cố Đinh Dịch không khỏi cảm thấy sợ hãi, khi mẹ hỏi chàng mới nhận ra thật là trùng hợp. Chàng đã đến tuổi trưởng thành, cũng gặp không ít thủ đoạn của mấy nữ nhi, may mà Trưởng Công chúa luôn đề phòng nên chàng mới may mắn tránh khỏi, thế nên y luôn có một khuôn mặt lạnh lùng khiến các cô nương nhìn thấy cũng run sợ. Nếu Đường Tú Cẩn được coi là lang quân tuấn tú trong mắt các cô nương ở kinh thành thì Cố Đinh Dịch lại chính là lang quân lạnh lùng.

Mặc dù Trưởng Công chúa nói vậy, Cố Đinh Dịch cũng thấy cần phải cảnh giác, nhưng thẳm sâu trong lòng chàng lại không muốn nghĩ về Vinh lục cô nương như thế. Nàng ấy không vướng bụi tràn, tuyệt đối không phải là người như vậy. Mà cho dù nàng ấy có như vậy thì chàng cũng không thể ghét nổi, có thể đây là chút thủ đoạn nhỏ nhoi của nàng hoặc của cha mẹ nàng, tuy có chút xảo quyết nhưng rất đáng yêu, vì dù sao họ cũng muốn “giăng lưới” bắt chàng.

Nghĩ đến đây, Cố Đinh Dịch hơi đỏ mặt. Ánh mắt nhìn chàng của bà Thôi Thị thể hiện quá rõ ràng, đến nỗi Cố Đinh Dịch nghĩ có lẽ nhà họ Vinh muốn chàng làm rể của họ.

Giờ “mẹ vợ” và “anh vợ” đều đứng về phía chàng, chỉ cần biết tâm tư của lục cô nương thế nào nữa thôi. Cố Đinh Dịch cho rằng điều này là không cần thiết, họ đều là người rất quy củ, sau khi thành thân rồi bồi dưỡng tình cảm là được.

Thôi Thị lịch sự mỉm cười. “Cố công tử không cần khách sáo thế, Trưởng Công chúa thích cậu cây mặc long là vinh hạnh cho chúng tôi rồi.”

Cố Đinh Dịch mang đến hai giỏ cua, cua mùa thu rất ngon và béo, con nhỏ nhất cũng đến gần ba lạng, không phải ai cũng mua được. Ngoài ra còn có hai giỏ quýt ngọt Tam Khê, quả to gần bằng miệng bát, nhìn thấy đã thích rồi. Loại quýt này vận chuyển theo đường thủy từ phía nam đến kinh thành, riêng tiền vận chuyển cũng khiến người ta “cắn phải lưỡi”, không phải ai cũng được ăn loại quýt này.

Tuy thường ngày Thôi Thị đã quen ăn đồ ngon vật lạ nhưng khi nhìn thấy món quà này, mắt bà cũng phải sáng lên. Xem ra, Cố công tử thực sự muốn đến cảm ơn rồi. Các công tử xuất thân vinh hiển khó tránh khỏi thói kiêu ngạo, hống hách, vậy mà Cố Đinh Dịch lại hiếu lễ nghĩa, nho nhã tuấn tú, khiến cho Thôi Thị càng nhìn càng quý mến, chỉ thấy đáng tiếc vì có vẻ Trưởng Công chúa coi thường gia thế nhà họ, nếu không thì chàng trai này rất xứng với A Vụ, kim đồng ngọc nữ ở bên nhau thật tốt biết bao.

Thôi Thị vừa đánh giá Cố Đinh Dịch vừa thấy tiếc.

Cố Đinh Dịch ngồi một lát rồi nói: “Vẫn bối còn mang cho Vinh cô nương chút đồ, lấy đi thứ yêu thích của người khác là không phải chút nào,

hôm nay vẫn bối muối đến cảm tạ sự khảng khái của muội ấy.”

Cố Đinh Dịch đưa Tư Kỳ chuyển qua cho Thôi Thị xem, đó là một cuốn sách phồ nhạc cổ, trên bìa sách có ghi ba chữ: *Quảng Lăng Tán*.

Thôi Thị vốn cảm thấy khá khó xử, thay A Vụ nhận đồ của nam giới thế này thật không thích hợp chút nào, nhưng khi nhìn thấy ba chữ này trên bìa sách bà lại do dự. A Vụ thích đánh đàn, Thôi Thị cũng đã từng nghe nàng nhắc đến thiên cổ tuyệt khúc *Quảng Lăng Tán*, nếu hôm nay bà từ chối thì thật tiếc cho A Vụ. Nghĩ đi nghĩ lại, lý trí không đấu lại được lòng yêu thương con gái, bà đành nói: “Vậy ta thay tiểu nữ đa tạ công tử.”

Lúc này Cố Đinh Dịch cũng nên cáo từ, mục đích hôm nay đến đây đã đạt được, điều đáng tiếc duy nhất là vẫn chưa nhìn thấy mặt giai nhân.

Cố Đinh Dịch cũng không hiểu tại sao mình lại bị mê hoặc giống như bị ma xui quỷ khiến như vậy, ban đêm trằn trọc không ngủ được, chàng cũng đã tự hỏi bản thân. Nguyên nhân thứ nhất có lẽ là vì vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của giai nhân, nhưng chàng thấy mình không nên thiếu chín chắn như vậy mới phải. Nguyên nhân thứ hai là tài đánh đàn của nàng cũng khiến cho chàng điên đảo. Cuối cùng, chàng nghĩ đến A Vật hời nhỏ, lần đầu tiên gặp mà chàng đã có cảm giác vô cùng thân thiết. Vốn chỉ là hai con người xa lạ, vậy mà chàng lại không thể kìm nén gọi nàng, hỏi tên nàng, có lẽ đó là do duyên phận. May mắn qua, chàng không thấy ưng ý cô nương nào, mẹ có ý định đính hôn cho chàng, nhưng lần nào cũng chán nản từ chối, thì ra là đợi đến lúc này.

Lúc nhìn thấy cuốn *Quảng Lăng Tán*, thái độ của A Vụ không do dự như Thôi Thị, ngược lại nàng cầm lấy rất thản nhiên, đến nỗi Thôi Thị còn nghĩ con gái của bà cũng để ý đến Cố Đinh Dịch.

“Vị Cố nhị công tử này đúng là con nhà gia giáo, không khen kiêng, không quần là áo lượt, rất tôn trọng người khác...” Thôi Thị bắt đầu liệt kê ưu điểm của Cố Đinh Dịch.

A Vụ thấy xúc động, sống cùng nhau bao nhiêu năm, bà vẫn là người thảng thắn, bộc trực như vậy. A Vụ nhìn bà như nhìn cuốn truyện tranh liên hoàn, thoáng cái là có thể đọc từ đầu đến cuối. Nàng nghĩ, Cố nhị ca quả là đối tượng lựa chọn của bất cứ vị phu nhân nào có con gái đến tuổi cập kê. Lúc đầu A Vụ cũng rất vinh dự vì có một người ca ca như vậy, nhưng bây giờ, toàn thân nàng nhộn nhạo như có rận bò, muốn ngồi cũng không thể ngồi yên được.

Nàng nhíu mày, có chút buồn bã. “Cố công tử xuất thân thế nào mẹ còn không biết hay sao, mẹ đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, nếu có những hành động không hay thì sau này con biết sống thế nào đây?”

A Vụ nhắc ngay đến trọng điểm vấn đề khiến Thôi Thị lập tức im lặng. Cũng đúng thôi, Trưởng Công chúa Phúc Huệ là người “mắt mọc ở trên tần đỉnh đầu”, chắc chắn sẽ coi thường xuất thân thấp kém của gia đình họ, nếu tam lão gia là con vợ cả thì may ra còn có chút cơ hội.

“Nhưng thứ đồ quý giá như cuốn *Quảng Lăng Tán...*” Thôi Thị cảm thấy khó xử, hai nhà không thể kết thông gia, nhận đồ quý giá như vậy thì không nên chút nào.

A Vụ lại không nghĩ như vậy, trong tiềm thức, nàng đã coi cuốn *Quảng Lăng Tán* là đồ của mình, vì vốn dĩ cuốn sách này được để ở giá sách của Quận chúa Khang Ninh.

A Vụ cảm thấy hơi đau xót, đồ như vậy mà nhị ca nàng lại dễ dàng đem đi tặng người khác, có lẽ huynh ấy đã quên tiểu muội mình rồi. Trong lòng A

Vụ bỗng dâng lên cảm giác không cam tâm, thấy có người cướp đi ca ca của mình, nhưng người ấy lại chính là bản thân nàng, thật là rỗi rãm, lồng nhăng. Thế nên một ý nghĩ quỷ quái bỗng xuất hiện trong đầu A Vu, có điều nàng còn phải đợi thời cơ thích hợp.

Từ góc sân nhỏ hẹp của Vinh phủ đến con phố lớn tấp nập người qua kẽ lại, khắp kinh thành đều đang bàn tán về cuộc đi săn bắn vào mùa thu của đế vương.

Đối với thương gia, lái buôn thì đây là cơ hội làm ăn buôn bán lớn, từ sáng sớm họ đã tập trung gần cung Mạc Bắc Hành để buôn bán. Long Khanh Đế dẫn theo đại gia đình, lại có thêm nhiều quan lại theo hầu, mà việc ăn uống, chơi bời, du ngoạn của họ đều là cơ hội kiếm tiền của giới thương nhân.

Đối với các quan triều Đại Hạ, đây là lần du lịch miễn phí duy nhất, có thể đến thảo nguyên Mạc Bắc xem cảnh “mặt trời lặn trên sông”, xem bò dê đồng đúc chạy trên đồng cỏ. Mỗi lần đi cũng mất một tháng, Long Khanh Đế cũng không cần xử lý công vụ, thế nên các quan làm việc ở các nha bộ đều đi theo.

Đối với các công thần quyền quý, đây là dịp để họ mặc sức chè chén say sưa, đế vương còn cho phép họ dẫn theo gia quyến nên họ càng danh chính ngôn thuận mà đi săn.

Còn đối với gia quyến của vương công đại thần, gia đình vương tôn quý tộc, đây là dịp họ được đo sắc đẹp và quen biết nhau. Tóm lại, ai ai cũng vui mừng, phấn khởi.

Hai nam chủ nhân trong Vinh phủ đều phải đi, Vinh Ngân là Ngự tiền thị vệ nên bắt buộc phải theo hầu đế vương, Vinh tam lão gia thì phải đi cùng để

bất cứ lúc nào cũng có thể phụng mệnh ý chỉ của Hoàng thượng và xử lý công vụ.

A Vụ không đi, theo tiền lệ, mùa săn bắn rất ít người cho con gái đi cùng. Thôi Thị vì con gái nên cũng ở lại, lòng tràn đầy tiếc nuối không được ngắm cảnh sắc bên ngoài, lại mất cơ hội chọn con rể, nhưng bà không thể để con gái ở phủ một mình.

Long Khánh Đế khởi hành không bao lâu thì A Vụ nhận được thư của Đường Âm, nàng ấy rất tiếc vì A Vụ không được đi chuyến này, nhưng trong câu chữ cũng biểu lộ niềm vui sướng âm thầm. A Vụ vừa đọc thư vừa buồn cười, thật không ngờ Đường Các lão lại dẫn theo cả Đường Âm.

Trong bức thư thứ hai nhận được từ Đường Âm, A Vụ biết lý do ấy được đi vì Long Khánh Đế cũng dẫn theo mấy cô Công chúa, mà theo lời Hướng Quý phi nói với Hoàng đế thì nên mời một vài cô nương đi cùng các Công chúa, để các Công chúa không cảm thấy cô đơn.

Ngoài Đường Âm, còn có một vài tiểu thư tôn quý chưa đính hôn trong kinh thành cũng được đi như Huyện chủ Hòa Nhụy, Hà Bội Chân...

Hà Bội Chân là người đã mắng A Vụ là con vợ lẽ, mặc dù danh tiếng của cô ta không tốt lắm, nhưng gia thế của nhà cô ta đã lấn át hết cả. Con mắt chọn rể của phủ Tân Quốc Công cũng mọc “ở trên đầu”, thế nên các nhà khác cũng phải ganh đua nhau dữ dội. Nhưng không hiểu nguyên cớ gì, Hà cô nương năm nay đã mười sáu tuổi rồi mà vẫn chưa đính hôn với ai.

Kiếp trước, A Vụ không quan tâm lắm đến cô nương Hà Bội Chân này, hai người họ cũng không qua lại, giao thiệp gì, qua mười mấy năm, A Vụ cũng không nhớ là cô ta được gả cho ai. Ở kiếp này, nàng thấy Tân Quốc Công bè ngoài thì tưởng phú quý lấn át người, nhưng trên thực tế cũng chỉ là

người tranh đoạt chức vị con cả, thế nên lão hò ly này đâu dễ dàng cùi đầu nhìn xuống dưới, cuối cùng cũng trở thành lão già đáng thương.

A Vu ở kinh thành chăm cây thêu hoa, xem sổ sách đếm ngân lượng, cuộc sống trôi qua bình lặng. Thỉnh thoảng nàng cũng chống tay lên cầm, nhìn lá vàng rơi ngoài cửa sổ, thầm ngưỡng mộ Đường Âm có lẽ đang ngắm mặt trời mọc hay mặt trời lặn trên thảo nguyên. Nàng cũng không biết thảo nguyên trông như thế nào, trâu ở đó có giống trâu nước hay bò trung nguyên hay không, có lẽ Đường Âm được sống những ngày tháng thú vị lắm đây.

Sự thực chứng minh, cuộc sống của Đường Âm cực kỳ thú vị!

Thời gian một tháng trôi qua như nước chảy qua kẽ tay, hai người đàn ông một già một trẻ ở Vinh phủ đã về nhà an toàn, Thôi Thị thấp thỏm lo lắng cả tháng giờ đã yên lòng, bà vồn vã hỏi thăm này nọ, bận rộn đi ra đi vào.

A vu hiểu kỳ nhìn hai cha con họ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà biếu cảm của hai người lại mâu thuẫn như vậy chứ?

Vinh Ngân cười tít mắt, dù đã cố gắng kiềm chế nhưng khóe miệng vẫn cong lên. Vinh tam lão gia thì trông buồn phiền, ấn đường nhăn tít lại, từ lúc bước vào nhà vẫn chưa nói câu nào.

Thôi Thị nhận ra nỗi phiền muộn của chồng, thận trọng hỏi: “Lão gia, nước tắm đã chuẩn bị xong rồi, lão gia đi tắm rồi thay quần áo nhé.”

Vinh tam lão gia day lông mày, gật đầu với vẻ mệt mỏi.

A Vu và Vinh Ngân không tiện ở lại thêm, họ chào cha mẹ rồi sánh bước ra ngoài. Chưa ra khỏi sân, A Vu đã thấy Vinh Ngân nhìn nàng với ánh mắt lấp lánh, trên mặt như đang viết rõ ràng mấy chữ: Hãy hỏi huynh đi, hãy hỏi

huynh đi!

Nhị ca tính tình bộc trực này, cha thì đang râu rĩ mà huynh ấy vẫn cười được. A Vụ cố ý trêu chọc nên có tình ngoảnh đầu không thèm nhìn, giả vờ như không nhận được tín hiệu ngầm của huynh ấy.

Vinh nhị ca thấy thế ra vẻ tồn thương ho một tiếng, sau đó nói với giọng mừng rỡ: “Muội sắp có tẩu tẩu rồi đó.”

A Vụ bỗng như ai đó điểm huyệt, có tẩu tẩu không phải là sự lạ, nhưng người tẩu tẩu có thể khiến Vinh Ngân vui mừng đến nỗi quên cả cha thì chỉ có một người, đó chính là Đường Âm. Vấn đề là Đường Âm thích Cố nhị ca cơ mà, chuyện thần kỳ nào đã xảy ra vậy?

Giờ thì A Vụ không đoán được nữa, nàng ngoảnh đầu liếc nhìn Vinh Ngân với ánh mắt thô bạo, ý muốn nói “đi theo muội”.

Một người uy vũ dũng mãnh, cao hơn A Vụ một cái đầu như Vinh Ngân lập tức lật đật đi theo, họ cùng vào vườn cây ngồi. A Vụ đã lớn, cho dù là ca ca ruột thịt cũng không thể tùy tiện vào khuê phòng của tiểu muội.

“Tẩu tẩu nào? Chuyện hôn sự của ca ca không phải là do mệnh lệnh của cha mẹ ư? Sao muội không thấy mẹ nói gì?” A Vụ là người hiểu Vinh Ngân nhất, nếu bạn giả ngốc nghếch, huynh ấy sẽ vội vàng nói cho bạn biết chuyện. Nhưng nếu bạn tỏ ra sốt ruột, huynh ấy sẽ chỉ “ve vẩy đuôi” trước miệng bạn mà thôi. Từ nhỏ đến lớn, có lúc nào Vinh Ngân thoát khỏi bàn tay của A Vụ đâu?

“Người này muội cũng biết đây, muội đoán xem!” Biểu cảm của Vinh Ngân như chú cún con nhìn người chủ là A Vụ, ý như muốn nói: Hãy vứt cục xương ra đi, tôi sẽ chạy đến gặt ngay.

“Ồ, để muội nghĩ xem. Sau khi hai người đi, mẹ có mấy lần ra ngoài và gặp vài phu nhân, về nhà cũng nhắc đến cô nương nhà họ Hoàng có cha đang làm chức cấp sự trung, mặc dù gia cảnh thanh bần một chút, nhưng...”

“Đó chính là Đường cô nương, muội cũng biết nàng ấy và hai người cũng thân thiết với nhau mà.” Vinh Ngân quả nhiên lập tức nhảy ra “gặm cục xương” rồi.

“Âm tợn...” A Vu vốn định thêm câu “sao có thể”, nhưng như thế thì lộ tẩy mắt, như thế không phải là ngầm cho rằng Vinh Ngân và Đường Âm có tình ý với nhau sao? May mà A Vu nhanh trí, tỏ ra vô cùng kinh ngạc. “Hai người có phải là ước hẹn riêng không đấy...”

“Sao có thể? Ta sao có thể làm hại danh tiếng của Đường cô nương như vậy được.”

Được lăm, tẫu tẫu còn chưa về mà đã ra mặt bảo vệ rồi. Trong lòng A Vu có chút ghen tị. “Vậy huynh nói đi...”

Bên này Vinh Ngân kể với A Vu chuyện chàng đã dùng sự anh dũng để đổi lại hậu đãi của ông trời, còn bên kia khi Thôi Thị đang lau lưng cho Vinh tam lão gia thì ông cũng đang nói về vấn đề này.

“Nàng chuẩn bị đi, hãy long trọng một chút, mấy hôm nữa chúng ta đến phủ Đường Các lão cầu thân.” Vinh tam lão gia căn dặn Thôi Thị, chuyện này có thể coi là vạn điều may trong những điều bất hạnh.

“Hả, cầu thân cho ai?” Thôi Thị nhất thời không phản ứng kịp.

“Đi hỏi con gái của Đường Các lão cho Ngân ca nhi.”

Đường Các lão chỉ có một cô con gái, đó chính là Đường Âm. Có câu: “Gả con gái đến nhà giàu, lấy con dâu ở nhà nghèo”, mặc dù Thôi Thị rất quý

mến Đường Âm nhưng cũng không nghĩ rằng bà sẽ đi hỏi vị tiểu thư cao quý này cho một trong hai người con trai của mình. Quan điểm của bà rất đơn giản, mặc dù bà sẽ không làm khó con dâu, nhưng ít nhất cũng phải có sự uy phong của người làm mẹ chồng. Có điều trước mặt Đường Âm, bà làm sao có thể ra vẻ là mẹ chồng được? Hơn nữa lấy nàng dâu như thế cho con trai út, vậy sau này Giới ca nhi sẽ thế nào đây? Muốn hỏi lấy một nàng dâu cao quý hơn cả Đường Âm là điều vô cùng khó, mà dâu cả sau này chính là vợ chính thất trong dòng tộc, đối diện với em dâu thân phận cao hơn mình thì phải sống thế nào đây?

“Hả, có trèo cao quá không?” Thôi Thị cảm thấy việc này thật khó xử và gấp gáp.

“Quả là trèo cao, nhưng tên nhóc này đúng là kẻ ngốc được hưởng phúc, nàng cứ lo mấy chuyện kia đi nhé!” Vinh tam lão gia rất hiểu suy nghĩ của vợ, dù sao thì hai người họ đã đầu gối tay ấp bao năm nay.

Thôi Thị không vui đẩy Vinh tam lão gia. “Ngài cũng thật là, sao không bàn bạc với thiếp một chút.”

“Ta bàn bạc với nàng lúc nào được? Tên tiểu tử thối đó còn chẳng bàn bạc gì với ta nữa là!” Vinh tam lão gia bức bối nói, như thể không phải chuyện vui mà là chuyện khiến ngài bức mình, mượn cớ phát tiết vậy.

Thôi Thị đoán ra điều gì đó. “Ngài nói bọn chúng...” Thôi Thị lập tức biến sắc. “Thế này thì không được, một cô nương như thế cho dù có là con gái của Đường gia, nhưng làm chuyện như vậy cũng thật chẳng ra sao, sao lại cùng...”

“Nàng nghĩ linh tinh gì vậy, con trai nàng gặp may mới có được phúc phận đó, chứ không phải bọn chúng có tư tình ám muội gì.” Vinh tam lão gia

ngắt lời Thôi Thị.

“Thế thì ngài nói với thiếp đi, đừng để thiếp đoán già đoán non nữa.”
Thôi Thị lại đẩy phu quân.

Vinh tam lão gia đành phải mặc áo ngồi dậy, Thôi Thị rót hâu một cốc trà, sau đó ông mới từ tốn kể chuyện.

Chuyện thực ra cũng rất đơn giản, là kiểu anh hùng cứu mỹ nhân hay xuất hiện trong kịch.

Hôm ấy, ngựa của Đường Âm gấp sờ hãi lòng chạy như điên, có vẻ sắp làm Đường Âm rơi xuống ngã gãy cổ như chơi. Đường Âm sợ đến nỗi ngồi trên lưng ngựa khóc lóc àm ī, có điều may mà nàng ấy còn tỉnh táo, nắm rạp xuống ôm lấy cổ ngựa, như vậy mới không bị rơi ngay xuống.

Lúc đó, thị vệ theo hầu bên cạnh Long Khánh Đế cùng vài người khác được lệnh đuổi theo con ngựa điên, nhưng chỉ có mỗi Vinh Ngân là ra sức đuổi theo bắt chấp tính mạng. Sau khi khoảng cách giữa hai con ngựa được kéo lại gần, với kỹ thuật cưỡi ngựa điêu luyện, chàng nhảy phắt sang con ngựa của Đường Âm, ngồi ở phía sau ôm chặt lấy Đường Âm, rồi mất rất nhiều công sức mới khống chế được con ngựa đó.

Ban ngày ban mặt mà lại ôm chặt một cô nương trong lòng, ngay cả Hoàng đế cũng nhìn thấy, mặc dù chỉ là hành động đối phó với tình hình nguy cấp, nhưng dù sao cũng không hay lắm, may mà cả hai đều chưa thành thân, do đó chuyện này đã trở thành giai thoại anh hùng cứu mỹ nhân.

Long Khánh Đế mặc dù không đích thân ban thưởng chuyện hôn nhân, nhưng ngài cũng đã từng nhắc đến nên Các Đường lão muốn từ chối cũng không được, huống hồ Vinh Ngân dù sao cũng là một thanh niên có tiền đồ, mà ngài lại là Các lão, chỉ cần là thứ lọt qua kẽ tay ngài cũng đủ để hai đứa

con của ngài làm nên sự nghiệp.

Thế nên, Đường Các lão và Vinh tam lão gia đều thầm mặc định ngầm, chỉ cần đợi đến lúc về kinh, hai nhà họ sẽ bàn chuyện hôn nhân. Nhưng người tính không bằng trời tính, hai nhà đều không ngờ sau này lại xảy ra chuyện như vậy. Vinh tam lão gia sợ đêm dài lầm mông nên muốn bàn chuyện hôn sự gấp.

Cũng chính vì chuyện này mà Vinh tam lão gia rất buồn phiền, ông dặn Thôi Thị lo chuyện này trước, lại kiên nhẫn giảng giải cho vợ nghe nguyên nhân và kết quả của sự việc.

A Vu ở bên này nghe chuyện xong thì nảy ra ý định muốn nghe lại toàn bộ câu chuyện từ chỗ Đường Âm. A Vu vừa mừng vì Vinh Ngân được thỏa ý nguyện, vừa buồn cho Đường Âm, tiếc cho Cố nhị ca không lấy được một người con gái như vậy.

Vinh Ngân thì vẫn nhớ đến mùi hương của Đường Âm, ba ngày sau chàng ta còn ngắn ngo không nỡ đi tắm, ban đêm cũng nằm mơ thấy mùi hương và cả vẻ mặt kinh hoàng, hoảng hốt của nàng ấy khi ôm chặt lấy chàng.

A Vu thì không được nhàn rỗi như huynh của nàng. Con ngựa bị hoảng sợ thật ư, thật là quá trùng hợp nhỉ? Chuyến đi này là thời cơ nhạy cảm để các Hoàng tử tuyển phi, ngựa dành cho các tiểu thư cưỡi đáng lẽ phải hiền lành, ngoan ngoãn mới đúng, sao có thể hoảng sợ, kinh hãi được? Phía sau chuyện này chẳng lẽ không có bóng dáng của kẻ khả nghi nào hay sao. Dù kết thúc khá tốt đẹp, nhưng nếu không có Vinh Ngân cố gắng cứu thì Đường Âm đã gặp phải chuyện gì, chết hay là tàn phế? Mặc dù chuyện này không xảy ra với A Vu, nhưng cũng chỉ có ít người được nàng thực sự quan tâm đến, thậm chí còn quan tâm hơn cả chuyện của mình, vì thế nàng mới sốt ruột

muốn gặp Đường Âm.

Có điều, trước mắt nàng có chuyện gấp hơn cần hỏi Vinh Ngân.

Chương 19

Xảy ra nhiều chuyện kỳ lạ từ sau chuyến đi săn mùa thu

“Nhi ca, ở chuyến đi săn mùa thu đã xảy ra chuyện gì, sao cha lại mắng mày ủ rũ như vậy?” A Vụ cho rằng đó tuyệt đối không phải là chuyện kết thân với Đường Các lão, vì đây là chuyện tốt, dù gì thì Vinh tam lão gia cũng đang cố gắng là người nối nghiệp của Đường Các lão.

“À, cái này à, huynh cũng không tiện nói, phải đợi thánh chỉ ban xuống thì mới chắc chắn.” Vinh Ngân nhíu mày, chuyện triều chính chàng không muốn kể cho tiểu muội nghe vì không muốn muội ấy lo lắng. Bây giờ phải nhanh chóng tìm cho tiểu muội một người thích hợp để gả đi, tránh sau này xảy ra chuyện làm liên lụy đến nàng.

Về chuyện này, Vinh tam lão gia và Vinh Ngân đều giữ kín như bưng, A Vụ chẳng lấy được chút thông tin gì từ họ. Sau khi A Vụ hỏi về việc này, Vinh Ngân đang cười tươi như hoa cũng trở nên trầm ngâm, suy tư.

Vài ngày sau, Vinh tam lão gia và Thôi Thị nhờ Thọ Xương Hầu phu nhân làm mối đến Đường phủ cầu thân, bà mai này là người có thân phận tương đối khá. Con dâu của Thọ Xương Hầu phu nhân lại là biểu tượng của Thôi Thị, vì mối quan hệ này nên Thọ Xương Hầu phu nhân mới chấp nhận làm bà mai.

Vinh nhị gia vì nghĩa đã cứu được Đường gia cô nương, chuyện này không còn là bí mật trong giới quan lại quý tộc ở kinh thành nữa, vì thế Thọ

Xương Hầu phu nhân mới vui vẻ nhận giúp, bà còn nói chuyện hôn sự này mười phần chắc chắn, nào ngờ lại không nhận được câu trả lời chính xác của Đường gia.

“Đường phu nhân nói thế nào?” Thôi Thị hỏi Thọ Xương Hầu phu nhân vừa trở về.

“Đường phu nhân chỉ nói Đường cô nương mấy ngày nay bị bệnh, phải hỏi ý của cô ấy trước rồi mới có thể trả lời.” Thọ Xương Hầu phu nhân an ủi Thôi Thị. “Dù sao thì đó cũng là chuyện cả đời của người ta, nhà họ cũng chỉ có một mụn con gái, quý hơn vàng bạc châu báu, nên phải cân nhắc một chút.”

Mấy lời này, đừng nói đến Thôi Thị, ngay cả Thọ Xương Hầu phu nhân cũng cảm thấy thiếu sức thuyết phục. Hôm đó mặc dù Vinh Ngân có lòng cứu người, nhưng dù sao cũng đã ôm chặt con gái nhà người ta trước mặt bao người, tình huống đó thì chỉ có kết thân là cách tốt nhất, sao Đường gia còn chần chừ không quyết?

“Hôm nay đa tạ phu nhân đã đi giúp một chuyến. Hôm khác, tôi và ngoại tử¹ sẽ đến cảm tạ.” Hôm khác đương nhiên là ngày mà việc đã thành, nếu không hai nhà chỉ đành im đi coi như chưa có việc gì xảy ra, tránh làm mất mặt cả hai.

1. Ngoại tử: Cách xưng hô ngày xưa, chỉ chồng tôi, nhà tôi.

Thọ Xương Hầu phu nhân tự thấy mình xui xẻo, bà vốn dĩ muốn làm chuyện tốt, tích thêm phúc đức mà thôi.

Tối hôm đó, Vinh tam lão gia nghe Thôi Thị kể lại chuyện thì thở dài thườn thượt, Vinh Ngân mặt mày nhăn nhó, nhìn chăm chăm vào A Vụ.

“Muội phải giúp huynh đi hỏi Âm tỷ nhi xem sao, lẽ nào chuyện đã như

vậy mà nàng ấy vẫn không muốn lấy ta? Vậy nàng ấy còn có thể lấy ai, thế không phải là làm hại đến nàng ấy sao?” Vinh Ngân sốt ruột nói.

A Vu nói: “Không lấy huynh cũng chẳng sao, với thân phận của Đường Các lão, gả Đường Âm đi cũng không phải là chuyện khó khăn. Những vị quan ngoài kinh thành biết được chuyện của hai người cũng không nhiều, hơn nữa có cả đồng người muốn cậy nhờ quyền thế của Đường Các lão. Mà trong tình thế nguy hiểm như thế, những nhà nào suy nghĩ phỏng khoáng, đại lượng sẽ không trách Âm tỷ tỷ.” Đây là sự thật.

“Hả, sao có thể nói như vậy được, Đường Các lão sao nỡ gả con mình ra ngoài kinh thành chứ?” Vinh Ngân lo lắng nhảy dựng lên, bước quanh vườn. “Tóm lại muội phải giúp ta chuyển lời đến Âm tỷ nhi mới được.”

“Huynh nghĩ rằng muội không chuyền à, nhưng thư muội viết cho Âm tỷ tỷ như đá rơi xuống biển, căn bản không đến được tay tỷ ấy, hoặc có đến được tay tỷ ấy thì thư của tỷ ấy cũng không thể gửi ra ngoài được.” A Vu không lấy được tin tức gì ở cha và nhị ca, định tìm cách khác, nào ngờ vẫn đi vào ngõ cụt.

“Trong chuyến đi săn đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Đầu A Vu cũng sấp nổ tung rồi.

“Có nói muội cũng không hiểu đâu!” Vinh Ngân “hừ” một tiếng rồi sau đó giận dữ bỏ đi.

Cái chuyện có nói mà A Vu cũng không hiểu đó rất nhanh đã “nổi lèn bènh trên mặt nước”.

Long Khánh Đế hạ chỉ, vì ngài chỉ có bốn Hoàng tử ruột thịt nên cần tuyển cho các chàng mỗi người một danh sư để theo học, mỗi tuần ít nhất một buổi, Vinh tam lão gia bị chỉ định làm sư phụ của Tứ Hoàng tử Sở Mậu.

Chuyện này đối với Vinh tam lão gia như sấm giữa trời quang, lý tưởng của ông e là sẽ phải tạm dừng. Đường Các lão không đồng ý chuyện hôn sự giữa hai nhà, việc này ông cũng có thể hiểu được, nếu là người khác, có lẽ họ còn cư xử tuyệt vời hơn nhiều.

Chẳng trách mấy ngày nay cứ bấy triều là Vinh tam lão gia lại về nhà giam mình trong phòng, không tiếp khách, không giao thiệp. Vinh phủ trước đây mặc dù không đến nỗi đông như trẩy hội, nhưng người ra kẻ vào cũng tấp nập, bây giờ thì chẳng thấy bóng dáng ai.

Chỉ mỗi mình A Vụ sau khi nghe được tin này thì khóc miếng nàng cong còn hơn cả cánh cung, đúng là có Thần Phật giúp đỡ.

Vinh tam lão gia tiếp cận được với Tú Hoàng tử thì lúc Ai Đế lên ngôi, ông chỉ cần hành sự nhún nhường hoặc nhẫn nhục chịu đựng một thời gian là có thể bảo toàn được tính mạng, tương lai sau này cũng sẽ rộng mở. Theo A Vụ biết, Lục Hoàng tử không phải là kẻ giết người bừa bãi, nên tính mạng của Vinh tam lão gia cũng không cần lo lắng.

Như vậy bây giờ A Vụ chỉ cần lo cho Trưởng Công chúa thôi, không cần phải lo cho hai nhà nữa, nếu lúc đó có Vinh tam lão gia đứng giữa hòa giải, biết đâu lại có thể dung hòa được mối quan hệ giữa Trưởng Công chúa và Tú Hoàng tử cũng nên.

A Vụ là người khá thực tế, ân oán của kiếp trước, kiếp này sao có thể mong chung sống hòa bình được. Sống bình an là điều quan trọng nhất, sao phải lấy trứng chọi đá làm gì. Ít nhất thì thời điểm này vẫn có thể coi là lấy trứng chọi đá. Mặc dù A Vụ không tiếp xúc nhiều với Tú Hoàng tử, nhưng nhìn nhận ở góc độ khách quan thì sự thành công sau này của Sở Mậu không chỉ dựa vào vận may và sức mạnh. Bàn cờ này hắn đã nghiên cứu rất lâu, A Vụ không thể không cuồng cho rằng mình trùng sinh là có thể trở thành đối

thủ của hắn. Nhưng chuyện gì cũng cần phải có gắng hết khả năng thì mới không cảm thấy đáng tiếc.

Nghĩ như vậy, A Vụ không thể không đến an ủi Vinh tam lão gia mặc dù ông cực kỳ gấp may mắn nhưng lại chẳng biết gì, còn giận trời trách người nữa chứ.

“Cha, nghe mẹ nói tối nay cha chưa ăn gì, con mang đến cho cha chút điểm tâm đây à.” Bữa điểm tâm này chính là bánh xốp nhiều tầng nhân hạt sen, mặn đê. Món bánh điểm tâm này mứt rất nhiều công phu, riêng vỏ bánh đã phải làm hơn một canh giờ, vỏ bánh, mặn đê giòn, ngọt mà không ngấy, bên trong nhân lại mềm, A Vụ và Vinh tam lão gia đều rất thích ăn. Thôi Thị là người chu đáo, thấy Vinh tam lão gia râu ria mây ngày trời mà bà lại chẳng làm được gì nên làm chút bánh điểm tâm an ủi phu quân.

“Ồ, A Vật đến đây à, con ngồi đi, cha đang có chuyện muốn nói với con.” Vinh tam lão gia nói với vẻ mặt nghiêm túc.

A Vụ gật đầu ngồi xuống.

Vinh tam lão gia nhìn cô con gái có dung mạo xinh đẹp, khí chất cao quý với vẻ vạn lần không nỡ. “Cha có một người đồng niên, là tri huyện ở phủ Hồ Châu, xuất thân là Vô Tích Tiết gia.” Vinh tam lão gia dừng lại một chút.

A Vụ gật đầu tỏ ý biết điều này, Vô Tích Tiết gia là gia tộc lớn, đã có hai vị thái phó, một vị các lão, hơn nữa còn được lập đền thờ về sự trung trinh tiết nghĩa, triều đình cũng nhiều lần ban thưởng.

“Con người ông ấy ngay thẳng, thận trọng, dạy con có phương pháp, mấy người con trai của ông ấy đều rất có triển vọng, lần trước viết thư cho cha còn nhắc đến lão tam, người này hơn con ba tuổi, cũng đã qua kỳ thi viện thí², giờ đang học ở Thiên Nhất Thư viện ở Giang Nam.”

2. Viên thí: Đây là một loại thi cử mà học trò sau khi đỗ mới có tư cách tham gia các khoa thi chính thức.

Nói chuyện với người thông minh thường không cần nói thăng, ý của Vinh tam lão gia A Vụ đã hiểu rõ, gương mặt hơi ửng đỏ, nàng không ngờ cha lại nói với mình về chuyện này.

“Cha, con gái không đi lấy chồng đâu.”

Vinh tam lão gia bỗng sa sầm nét mặt “Chuyện này không do con đồng ý hay không đồng ý, con không có quyền từ chối, cha chỉ muốn thông báo cho con biết thôi.”

A Vụ chớp chớp mắt, quyết định nói lảng sang chuyện khác, “Cha, bây giờ các Hoàng tử cũng đã lớn rồi, sao đột nhiên Hoàng thượng lại muốn tuyển sư phụ cho họ?”

Có đầu óc nhanh nhẹn như Vinh tam lão gia mà cũng phải mất một lúc lâu mới thích ứng được với tốc độ chuyển đề tài của A Vụ. Ông im lặng hồi lâu rồi mới nói: “Ở chuyến săn bắn mùa thu, Tam Vương tử của Mạc Bắc Vương mắng Thát Hoàng tử là kẻ ngốc, Ngũ Hoàng tử lúc ấy cũng có mặt nhưng không bảo vệ hoàng đệ, sau đó Hoàng thượng biết chuyện thì nổi trận lôi đình, mắng Ngũ Hoàng tử không hiểu đạo lý cơ bản là huynh đệ phải biết thương yêu, kính trọng nhau. Lúc đó, Hoàng thượng còn nói rằng phải tuyển chọn cho mỗi vị Hoàng tử một vị sư phụ, sống đến già học đến già.”

Sau đó bất hạnh thay, Long Khánh Đế hỏi riêng Vinh tam lão gia là có muốn làm sư phụ của Tứ Hoàng tử không. Vinh tam lão gia chẳng lẽ lại nói trước mặt Hoàng thượng là “Thần không muôn”.

“Cha, sư phụ của các vị Hoàng tử kia, Hoàng thượng đã chỉ định những vị nào a?” A Vụ hỏi. Xem ra Long Khánh Đế chọn sư phụ cho các Hoàng tử

tưởng là ngẫu nhiên nhưng chưa hẳn.

Từ xưa đến nay, người được coi là thầy dạy của hoàng tử, bất kể trong lòng nghĩ thế nào thì cũng sẽ bị gắn mác thuộc phe phái hoặc là phần tử trung thành trong phe cánh của vị hoàng tử đó, có ý muốn phản bội cũng không ai công nhận. Chẳng trách sau khi biết Long Khánh Đế chỉ định mình làm sư phụ của Tứ Hoàng tử, Vinh tam lão gia đã “chết đứng”.

Người được làm sư phụ của hoàng tử tuyệt đối không phải hạng vô danh tầm thường, thật ra Vinh tam lão gia chẳng qua cũng chỉ vừa đủ tư cách mà thôi. Sư phụ của hoàng tử phải là người có đầy đủ học vấn, đã chủ trì vài kỳ thi hương, có cả “đám” môn sinh, hoặc là người được Hoàng thượng đích thân cho làm chủ khảo thi Hội. Những người như vậy đặt dưới trướng của các vị hoàng tử thì sẽ không sợ thiên hạ đại loạn.

Long Khánh Đế định bày một bàn cờ như thế nào đây?

A Vụ và Vinh tam lão gia rõ ràng mượn chuyện chuyền nhá để thăm dò ý tứ của Long Khánh Đế, xem ý ngài muốn trọng dụng ông hay là muốn ông giúp sức cho vua kế vị, nhưng sao bây giờ đột nhiên lại chỉ định Vinh tam lão gia là sư phụ của Tứ Hoàng tử? Chuyện này cả A Vụ và Vinh tam lão gia đều không hiểu nổi. Lẽ nào chọn sư phụ dạy học cho các Hoàng tử chỉ là ý nghĩ bột phát của Hoàng đế khi thương xót Thất Hoàng tử bị mắng là ngốc sao?

Vinh tam lão gia thấy A Vụ nhìn mình bằng ánh mắt long lanh nên cũng chẳng biết làm thế nào, dù sao thì chuyện triều đình ông cũng không bao giờ giấu con, đành nói: “Sư phụ của Ngũ Hoàng tử là Chiêm Sĩ phủ Chiêm Sĩ Ân Thiều Nhan, sư phụ của Lục Hoàng tử chính là Hộ bộ Thượng thư Diệp Vĩ Ninh, sư phụ của Thất Hoàng tử là Lễ bộ Thượng thư Chu Nguyên.”

Việc chỉ định này cũng thật thú vị. Các mệnh quan trong triều sớm đã

nhân chuyện này mà phân tích tâm tư của Long Khánh Đế thành bảy tám dí bản, nhưng bất kỳ ai cũng cho rằng chuyện lập thái tử chắc chắn có liên quan đến việc chọn sư phụ cho các Hoàng tử.

Đa số mọi người đều hiểu rằng: Trong số bốn vị sư phụ của bốn Hoàng tử, có hai vị đang giữ chức chính nhị phẩm thượng thư là nhân vật có thực quyền, còn hai vị khác là chính tam phẩm. Thất Hoàng tử thì không phải xem xét gì nữa, còn Lục Hoàng tử được sự ủng hộ của Hộ bộ Thượng thư, giống như hổ mọc thêm cánh, có cơ hội nhòm ngó ngôi báu nhất. Nhưng sư phụ của Ngũ Hoàng tử cũng khá thú vị. Ở triều Đại Hạ, phủ Chiêm Sĩ là nơi dừng chân của mấy vị quan nhàn hạ và tiến sĩ muôn thăng chức, nhưng ai cũng hiểu rằng phủ Chiêm Sĩ là nơi phò trợ cho thái tử. Thế nên người ủng hộ Ngũ Hoàng tử đều tự nhủ và khuyên người khác như vậy. Đối với Lễ bộ Thị lang Vinh Cát Xương vừa mới chuyển nhà, lại về kinh thành chưa được nửa năm, bàn làm việc cũng chưa ngồi ấm chỗ thì mọi người nhất trí cho rằng ông làm thầy dạy cho một người mà cha không thương, mẹ đã mất như Tứ Hoàng tử là rất hợp lý.

Chỉ có hai người cảm thấy không hợp lý là A Vụ và Vinh tam lão gia.

Có điều, A Vụ nhanh chóng chấp nhận sự thực này, tâm tư của Hoàng đế thường khó đoán. Theo A Vụ nhớ, người cậu kiếp trước của nàng tuổi càng cao đầu óc càng lộn xộn, nếu dùng tâm lý bình thường phán đoán thì chưa chắc đã đoán trúng được ý ngài.

“Theo như tình hình hiện nay thì người Hoàng thượng coi trọng nhất là Lục Hoàng tử rồi.” A Vụ nói mà không cần nghĩ.

Vinh tam lão gia không lên tiếng.

“Vậy cha ơi, sau này cha định thế nào?” Thực ra, A Vụ đã gần như đoán

hết được tâm tư của Vinh tam lão gia, nếu không ông sẽ không bao giờ muốn vội vã gả nàng đi như thế. Việc này thật nan giải, làm đảo lộn hết trù tính của A Vu, nàng vốn muốn trở thành bà cô ở cái nhà này cả đời cơ.

“Ăn lộc của vua, trung thành với vua. Hoàng thượng đã lệnh cho ta truyền dạy kiến thức cho Tú Hoàng tử, đương nhiên ta sẽ tận tâm tận lực.”

A Vu thực sự muốn giơ ngón tay cái lên với Vinh tam lão gia, chỉ qua vài ngày mà cha nàng đã nghĩ thông suốt rồi, mọi việc là do con người, chỉ cần hành xử đúng đắn, trung quân ái quốc, dù trở thành bè phái của Tú Hoàng tử, dù Tú Hoàng tử trong tương lai có ra sao, chỉ cần Vinh tam lão gia có uy danh thì tân Hoàng đế muốn động vào ông cũng phải xem xét. Nếu may mắn, tân Hoàng đế là người độ lượng, không chừng Vinh tam lão gia còn trở thành một giai thoại giống như Ngụy Chửy và Đường Thái Tông. Ngụy Chửy vốn phò tá cho ca ca của Thái Tông, sau đó người ca ca này bị Thái Tông giết, nhưng Thái Tông lại tha chết cho Ngụy Chửy và còn trọng dụng ông.

“Đây là chuyện riêng của cha, tương lai sau này ra sao không ai có thể biết trước được, nhưng cho dù thế nào, cha cũng không thể để lỡ chuyện hôn sự của con...” Vinh tam lão gia cũng biết A Vu thông minh, thế nên mượn ngay cơ hội này để giải thích với nàng.

“Cha, bây giờ cha nói chuyện này còn quá sớm, hơn nữa, Hoàng thượng có lẽ chỉ chống chịu được vài năm nữa thôi, cha không cần tính toán quá sớm như vậy. Chẳng lẽ cha nhẫn tâm gả con đi xa, nhỡ con gái chịu ấm ức thì làm thế nào?” A Vu bắt đầu dụng chiêu làm nũng của mình.

“Thôi nào, hai nhà ở xa như vậy nên bây giờ quyết định chuyện hôn sự cho con, rồi đưa hết các lễ nạp cũng phải mất hơn một năm, dù sao thì ta và mẹ con cũng có thể ở thêm với con hơn một năm nữa, nếu có chuyện gì xảy

ra, con cũng có thể xuất giá ngay.” Đầu óc của Vinh tam lão gia vô cùng tinh táo.

“Mà con cũng không sợ phải chịu ám úc, đến lúc đó ta sẽ cho Giới ca nhi đi cùng con đến phía nam, ca ca con cũng không cần phải trở về đâu.” Vinh tam lão gia đã “quyết một trận sống mái” và tính toán hết cả rồi.

A Vu cũng không muốn tranh luận thêm với Vinh tam lão gia, đối với nàng thì gả cho ai cũng vậy thôi, huống hò cuộc hôn nhân này cũng không đến nỗi nào, chỉ mỗi điều không hay lầm là gia huấn của họ Thiết quy định nam giới lấy vợ mà không có con thì bốn mươi tuổi sẽ phải nạp thiếp. Nhưng không sao, A Vu tin mình có thể xử lý được.

“Cha, vậy hôn sự của nhị ca thì sao?” A Vu cũng biết Đường gia có thái độ mập mờ nước đôi, không từ chối hẳn, còn để lại cho họ một đường lùi, nhưng tình hình trước mắt cũng không được khả quan lắm.

A Vu không có suy nghĩ gì về sự chọn lựa của Đường gia, họ chỉ muốn bảo vệ bản thân mà thôi, dù sao thì cả nhà mấy trăm người không thể tùy tiện đi một nước cờ mạo hiểm được, yên ổn mới là quan trọng nhất. Nhưng chính thái độ này của Đường Các lão dưới thời Chính Nguyên Đế cũng chẳng được lợi lộc gì. Nếu Vinh Ngân không thực sự yêu thương Đường Âm, nàng và Đường Âm lại là bạn tốt của nhau thì A Vu cũng không muốn nhà nàng và Đường phủ có bất cứ quan hệ gì.

“Chỉ có thể đợi thôi, dù sao nhị ca con cũng suy nghĩ không thấu đáo, làm lỡ chuyện của Đường cô nương, nếu họ cho Đường cô nương đính hôn với nhà khác thì chúng ta mới tính chuyện hôn sự cho nhị ca con, nếu không thì chỉ biết chờ đợi thôi.” Từ miệng Vinh tam lão gia, chuyện anh hùng cứu mỹ nhân của Vinh Ngân đã trở thành “suy nghĩ không thấu đáo”, nhưng dù gì họ cũng là bên nhà trai, thái độ của Đường phủ có thể mập mờ nước đôi, còn

họ không thể làm như vậy, đó là sự khác nhau giữa nghĩa và tín. Đàn ông có thể đợi được, còn con gái lại không thể.

“Cha dạy rất phải, nếu sống không có chữ tin thì không thể làm được việc gì thành công, con đi nói với nhị ca, bảo huynh ấy chịu khó đợi vây.” A Vu vội vàng nói.

Vinh tam lão gia được khen thì mặt mày rạng rỡ. “Được rồi, con đi đi.”

Vinh Ngân biết được ý của cha từ A Vu thì cũng yên tâm phần nào. Chàng đang muốn tìm cơ hội để gặp mặt Đường Âm, dù sao ông trời cũng đã giúp chàng đến bước này rồi thì chàng không có lý do gì để bỏ cuộc, phải đi đường tắt qua đằng nhà “anh vợ” là Đường Tú Cẩn thôi.

Về phần A Vu, vì hai kẻ oan gia đó nêu nàng lại đành phải ra sức nghĩ cách giúp đỡ.

“Ngươi chắc chắn là nhẫn được cho Đường Âm rồi chứ?” A Vu chậm rãi xoa kem lên tay, Tử Phiến cũng ngồi xuống xoa kem vào chân A Vu, cẩn thận xoa bóp rồi sau đó đi tắt bông cho nàng.

“Vâng, chỉ có điều không biết Đường cô nương có ra ngoài được không.” Tử Phiến nói.

A Vu cười. “Ngươi đánh giá thấp tỷ ấy rồi.” Đường Âm thường ngày tính tình bộc trực, thẳng thắn, nghịch ngợm, nhưng tâm tư lại rất thông tuệ. “Hơn nữa, Âm tỷ tỷ cho dù không ra ngoài được thì chúng ta cũng phải đến chùa Đại Từ một chuyến. Năm đó, cha đi xú, mẹ đến chùa Đại Từ cầu nguyện, bao nhiêu năm qua vẫn chưa đi lễ tạ được.”

Sáng sớm hôm sau, Thôi Thị đã dẫn theo A Vu đến chùa Đại Từ. Chủ trì chùa Đại Từ là thiền sư Tuệ Thông tinh thông pháp phật, là người sáng lập Phật giáo Nam Tông ở triều Đại Hạ, hằng ngày đều có các cao tăng không

quản đường xá xa xôi đến chùa luận đàm thư kinh phật pháp với ngài. Trong phật lý của thiền sư Tuệ Thông không dùng tĩnh tọa thu tâm³ để thiền, mà hành vãng tọa ngoại⁴ cũng được coi là ngộ thiền, hiểu về thiền, ngài đi ngao du khắp nơi, người có duyên gặp được ngài không nhiều. Ví như kiếp trước A Vu là quận chúa, nhưng nàng chưa bao giờ gặp được Tuệ Thông, người mà sau này được Chính Nguyên Đế phong làm Đại Giám thiền sư.

3. *Tịnh tọa thu tâm*: Một phương pháp ngồi thiền của nhà Phật, đó là ngồi yên, tâm trí an tĩnh, không suy nghĩ nhiều.

4. *Hành vãng tọa ngoại*: Chỉ hành động đi lại, ngồi, nằm.

Hôm nay, A Vu đoán có lẽ thiền sư Tuệ Thông đã về chùa rồi. Chùa Đại Từ vẫn đắm mình trong ánh nắng mặt trời chói chang và cỗ kính hiền hòa như xưa, nhưng trên gương mặt các hòa thượng vẫn tràn đầy tinh thần và phảng phát ý cười, lại kính cẩn hơn trước. Nhưng A Vu không thông minh đến mức có thể quan sát tỉ mỉ được như vậy, chỉ vì nàng nhận ngay ra một người, đó là nội thị Lý Diên Quảng, người hầu hạ bên cạnh Sở Mậu.

A Vu bỗng nhớ ra Tứ Hoàng tử hình như là người tin Phật, sau vài năm lên ngôi, hắn vẫn luôn đếm tràng hạt bằng gỗ tử đàn, trên đó có khắc đầy Kim Cương kinh⁵. Đó là một bảo bối hiếm có, khiến cho cô hồn phiêu diêu như A Vu cũng không dám lại gần.

5. *Kim Cương kinh*: Một bộ kinh quan trọng thuộc hệ Bát-nhã-ba-la-mật-đa kinh, được lưu truyền rộng rãi vùng Đông Á.

A Vu cực kỳ khinh bỉ, kẻ giết người máu chảy thành sông cũng không nhíu mày như hắn thì tin Phật cái nỗi gì!

Hôm nay thấy Lý Diên Quảng ở đây, A Vu nghĩ chắc chắn Sở Mậu cũng đang ở trong chùa, có điều xem tình hình thì có vẻ hắn mặc thường phục đến. Trong chùa có nhân vật nào khiến Tứ Hoàng tử phải đích thân đến gấp nhỉ? A Vu nghĩ chắc đó là thiền sư Tuệ Thông rồi.

A Vụ thấy Sở Mậu thật biết diễn trò, hắn cùng cao tăng tham thiền luận đạo theo phong thái không vướng bụi trần, không giành giật với đời, chẳng trách có thể che giấu được bao nhiêu con mắt người đời.

Mặc dù bây giờ Vinh tam lão gia đã trở thành sư phụ của Sở Mậu, nhưng A Vụ không muốn có bất cứ sự tiếp xúc hay dây dưa gì với hắn, tất cả sự nhẫn nhịn âm thầm của nàng cũng chỉ vì muốn người thân không phải chịu khổ mà thôi.

A Vụ cùng Thôi Thị đến đại điện dâng hương, tạ lễ, góp công đức hai trăm lạng bạc, sau đó đến phòng khách.

Không bao lâu thì họ nhìn thấy Đường Âm cùng nha hoàn bước vào.

Sắc mặt Đường Âm có chút phờ phạc, nhưng tinh thần vẫn rất tốt, chỉ là khi thấy A Vụ thì không còn thân thiết như trước.

A Vụ thấy vậy liền bảo Tử Phiến và Đồng Văn đang hầu hạ đi ra ngoài, Đường Âm cũng bảo nha hoàn của mình đứng đợi bên ngoài phòng, hai người ngồi cách nhau một cái bàn, nhất thời không ai lên tiếng.

Cuối cùng, A Vụ không chịu nổi nữa liền nói: “Âm tỷ tỷ, tỷ và nhị ca của muội rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thuốc nổ đã châm ngòi!

“Xảy ra chuyện gì ư? Đều tại nhị ca của muội đấy, nếu không phải là hắn, nếu không phải tại hắn nhiều chuyện thì ta... ta...” Nước mắt của Đường Âm cứ thế lã chã tuôn rơi khiến A Vụ hoảng hốt. Đường Âm không phải là người hay khóc, trừ khi thật sự đau lòng, nếu không nàng ấy không bao giờ làm vậy.

A Vụ không hiểu sự tình, cũng không tiện hỏi Vinh Ngân, đành phải an

ủi Đường Âm.

“Âm tỳ tỳ...”

“Ta nói muội nghe, nghĩ lại chuyện hôm đó, ta thấy nhị ca của muội cứ đê ta chết đi còn hơn. Giờ ở tình trạng thế này, trong lòng ta cảm thấy rất khó chịu, cha mẹ ta đều muốn từ chối lời cầu thân của nhà muội, họ muốn gả ta cho một gia đình nào đó thật xa, nhưng như vậy vẫn bị mang tiếng, thật không ngờ Đường Âm hôm nay lại rơi vào tình cảnh này.”

Vinh Ngân cứu Đường Âm xuất phát từ sự chân thành dù gây ra sự tình như hôm nay, nhưng tuyệt đối không phải do lỗi của Vinh Ngân. A Vụ nghe Đường Âm nói mấy lời đó thì cảm thấy không thoải mái chút nào, nhưng nếu đặt mình vào hoàn cảnh của tỷ ấy thì nàng cũng biết Đường Âm rất khó xử.

“Âm tỳ tỳ, đừng khóc nữa, tỷ hãy kể mọi chuyện cho muội nghe, chúng ta cùng nhau nghĩ cách có được không?” A Vụ thấp giọng khuyên nhủ.

Đường Âm lại khóc một trận nữa, dường như muốn đem mọi ám ức gầm dây trút ra hết, mãi hồi lâu sau nàng mới gạt nước mắt nói: “Xin lỗi, vừa nãy ta không chịu nổi nên mới nói ra những lời tức giận, ta biết ta không nên giận nhị ca của muội. Đáng chết chính là hai con tiện nhân đó!” Đường Âm nghiến răng nghiến lợi gắt lên.

A Vụ lúc này mới biết được nguyên nhân của sự việc.

Chuyến đi săn hôm đó có khoảng mười tiểu thư con quan lại quý tộc, thật ra trong lòng họ đều rõ, lấy cớ là đi cùng làm bạn với Công chúa, thực ra là để chọn phi cho các Hoàng tử. Đường Âm chẳng có ý gì với các Hoàng tử, nhưng chuyến đi săn này có Trưởng Công chúa, Cố Định Dịch là Ngự tiền thị vệ cũng đi cùng nên Đường Âm phải thể hiện mình một chút.

Đường Âm xuất thân danh giá, tài mạo song toàn, kỹ thuật cưỡi ngựa cũng giỏi nhất so với đám tiểu thư kia, thế nên họ cảm thấy chướng mắt, mấy người đó không biết rằng Đường Âm thể hiện trước mấy người họ hoàn toàn là vì Cố Đinh Dịch.

Hôm xảy ra chuyện là do có người đã giở trò với con ngựa của Đường Âm. Họ cũng tính toán khá chuẩn: Long Khanh Đế ở đó, ngự tiền thị vệ đương nhiên cũng theo hầu, ngựa của Đường Âm bị kinh hãi chạy lồng lên, người ra tay cứu giúp đương nhiên là ngự tiền thị vệ, chứ không phải là các Hoàng tử.

Bọn họ chỉ muốn hủy hoại danh tiếng của Đường Âm, ai ngờ con ngựa lồng lên dữ quá, nếu Vinh Ngân không bắt chấp nguy hiểm đuối theo con ngựa cứu Đường Âm thì e là Đường Âm đã không thể trở về lành lặn.

Đường Các lão và Đường Tú Cẩn cho người bí mật điều tra thì được biết thủ phạm chính là Hà Bội Chân và Huyện chủ Hòa Nhụy. Nhưng khổ nỗi lại không có bằng chứng xác thực, Đường Các lão cũng không thể đến chất vấn hai nhà này khi không có chuyện gì xảy ra với con gái ngài, ngài cũng không thể vì tính đố kỵ của đám con gái mà làm hỏng mối giao hảo vốn có của ba phủ được.

“A Vật, ta nhất định sẽ không tha cho hai con tiện nhân này.” Đường Âm lại một lần nữa nghiên răng nghiên lợi. “Nhị ca của muội cũng đã nói, có cơ hội nhất định sẽ trả thù giúp ta.”

A Vu gật đầu, nàng nghĩ mình nên nói với Cố Đinh Dịch chuyện này, để huynh ấy nói với Trưởng Công chúa, người con gái như Hòa Nhụy không thể lấy về làm dâu được.

“Vậy tỷ và nhị ca của muội...” Mặc dù Đường Âm đang không vui

nhưng A Vu không thể không hỏi. “Hôm đó Cố nhị gia không đến cứu ty sao?”

Sắc mặt Đường Âm lập tức thay đổi, có chút tủi thân nói: “Hôm đó lại không phải là buổi chàng trực, nếu không...” Tất cả có thể sẽ khác.

A Vu nghĩ, sao lại xảy ra chuyện đúng ngày thế này, lẽ nào Hòa Nhụy và Hà Bội Chân cũng có tình ý với Cố nhị ca? Mà với kiểu bày tỏ của Đường Âm trước mặt Cố Định Dịch, không chừng người nào tinh ý sẽ nhận ra ngay là Đường Âm có ý với huynh ấy.

“Tỷ có định lấy chồng xa không?” A Vu hỏi. “Thực ra, nhị ca của muội...”

A Vu mới nói đến đây, mặt của Đường Âm bỗng đỏ như gác, hậm hực nói: “Không cho phép muội nhắc đến hắn, ta có gả cho lợn cho chó cũng không lấy hắn.”

Phản ứng này hơi quá rồi chăng? A Vu nhìn thần sắc của Đường Âm và hiểu ngay ra vấn đề. Lúc này, nàng mới nói nhỏ, giọng pha chút buồn bã: “Mấy ngày nay nhị ca của muội chẳng thiết ăn uống gì, người thì đờ đẫn, đi đường cũng suýt bị vấp ngã. Huynh ấy cũng biết mình không phải với tỷ, nếu hôm đó huynh ấy không cứu tỷ thì tỷ cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như bây giờ, tình hình nhà muội hiện giờ lại như vậy, huynh ấy cũng không muốn liên lụy đến tỷ...”

“Cái gì mà không muốn liên lụy đến ta, tối qua hắn còn mặt dày lén vào khuê phòng của ta, uy hiếp ta không được phép lấy người khác mà!” Đường Âm nói to, gương mặt đỏ hồng, xán lạn như ánh chiều tà.

Lần này thì đến lượt người “tính toán như thần” như A Vu cũng ngẩn te.

Vinh Ngân đang làm gì vậy? Dám trèo tường lén vào khuê phòng nhà người ta, nếu bị bắt thì khác gì đạo tặc hái hoa, vậy mà còn dám uy hiếp Đường Âm không được lấy người khác, đúng là kẻ thành sự không có, bại sự có du! A Vụ lần này có vắt óc suy nghĩ thì cũng không thể nào đoán được trong tình yêu nam nữ lại có thể làm ra những chuyện trái với phép tắc thông thường như vậy.

“Huynh áy, huynh áy...” A Vụ chỉ thốt ra được hai chữ này, còn trong đầu nàng thì đang xuất hiện một hàng chữ chạy qua như ngựa phi. “Vinh Ngân lại có thể to gan như thế ư?” Thế nên, A Vụ dứt khoát cho rằng cái đầu của Vinh Ngân không hề chúa nã.

Nhưng A Vụ nào có hiểu được những điều thú vị đến bất thường trong tình yêu.

Sau đó, Đường Âm áp a áp úng nói: “Hắn còn cướp cả hầu bao ta hay mang bên mình, muội bảo hắn trả lại cho ta.”

Được thôi, mặc dù A Vụ không hiểu sự ngoan ngoéo trong quan hệ nam nữ, nhưng lại là người thành thạo trong việc phân tích kết quả, do đó nàng nói: “Tầu tầu, ca ca của muội cướp đồ của tỷ sao có thể trả lại được? Đợi sau này hai người thành thân rồi thì tỷ tự hỏi huynh áy nhé!”

Đường Âm xì một tiếng. “Gọi lung tung gì vậy, ai là tầu tầu của muội?” Tuy nhiên giọng điệu thì như muốn nói: Ta không để ý muội gọi lung tung đâu.

A Vụ cực kỳ tò mò, không hiểu tối qua Vinh Ngân đã làm gì Đường Âm mà khiến thái độ của tỷ ấy thay đổi nhiều như vậy.

Thực ra, Đường Âm có tình cảm sâu đậm với Cố Định Dịch hay không? Cả hai người họ còn chưa nói với nhau vài câu, chẳng qua là nữ nhi ngưỡng

mộ thiếu niên tuấn tú, dáng vẻ của Cố Đinh Dịch ở một thời điểm nào đó đã khiến cho trái tim của Đường Âm gợn sóng. Sau buổi tối hôm qua, chúng kiến sự bạo gan và ngọn lửa nhiệt tình của Vinh Ngân, trái tim của Đường Âm đã thay đổi hoàn toàn. Đường nhiên, Vinh Ngân cũng tuấn tú không kém nên mới có tác dụng lớn. Huống hò, từ nhỏ Đường Âm đã mạnh bạo, bướng bỉnh, mọi người trong nhà đều phải chiều theo, nào ngờ lại gặp phải Vinh Ngân cũng to gan và bướng bỉnh không kém, vừa đe dọa vừa cưỡng bức, ngay cả miệng nàng cũng bị người ta hôn rồi, thế nên chàng rất có khả năng trở thành hôn phu của nàng. Miệng Vinh Ngân còn như “phết mật”, làm chuyện xấu xong là bắt đầu tâm sự, kể lể, Đường Âm đâu đã từng trải qua trận chiến như thế, vậy nên làm kẻ bại trận cũng không oan ướng.

Khi A Vụ đang chìm đắm trong việc suy đoán hai bọn họ đã xảy ra chuyện gì thì nghe Đường Âm ảo não nói: “Cha ta không đồng ý hôn sự giữa ta và nhị ca của muội.”

A Vụ gật đầu, nhưng vẫn còn băn khoăn không hiểu “Vinh Ngân làm thế nào mà khiến Đường Âm cảm động”.

“Chỉ có nhị ca của ta mới khuyên nhủ được cha ta, nhưng ngay cả nhị ca ta cũng không đồng ý. A Vật, muội đi khuyên nhị ca của ta có được không?” Đường Âm ủ rũ nhìn A Vụ như bông hoa tháng Hai.

A Vụ nhìn Đường Âm, kinh ngạc đến nỗi sắp rơi cả cầm, Vinh Ngân và Đường Âm lại định “bán” cả nàng sao? Thực sự không coi nàng là người nhà sao?

Đối với A Vụ, Đường Tú Cẩn là người ngoài, mà Đường Âm không phải không biết tình hình giữa nàng và Đường Tú Cẩn, rõ ràng trước đó Đường Âm có ngầm ra hiệu cho A Vụ không được qua lại với Đường Tú Cẩn, vậy mà bây giờ lại thay đổi rồi sao? Còn bảo A Vụ đi khuyên chàng, đúng là kẻ

có tình quên bạn.

A Vụ bây giờ coi như đã hiểu tất cả, nàng luôn cho rằng mình thông minh, nhưng lại rơi vào bẫy của Vinh Ngân và Đường Âm. Hôm nay vừa bước vào cửa, Đường Âm đã làm bộ khóc lóc để nhận được sự thông cảm của nàng, cuối cùng còn giờ thêm chiêu này nhưng nàng làm sao làm người hòa giải được đây?

Đúng là phòng ngày phòng đêm, khó phòng trộm nhà, A Vụ chỉ biết lắc đầu thở dài.

“Muội thì có cách gì thuyết phục được ca ca của tỷ?” A Vụ không muốn mình dễ dàng bị thao túng.

Đường Âm nói: “Nhị ca của muội nói rằng miệng muội có thể khiến người chết sống lại, xương cốt mọc lại da thịt, ca ca của ta đang ở bên ngoài, muội không được phép nói không đâu đấy.” Đường Âm bắt đầu giở trò.

A Vụ ngạc nhiên ngẩn người nhìn Đường Âm, không hiểu Vinh Ngân nghĩ thế nào mà lại cho rằng nàng có bản lĩnh như vậy, cái mõ này có phải là “chụp” hơi quá rồi không? A Vụ lúc này mới biết nàng đã quá coi thường Vinh Ngân, còn nghĩ mình có thể dắt mũi huynh ấy, không ngờ hoàn toàn ngược lại.

Đường Âm cũng biết mình nói hơi quá. “Được rồi, nhị ca của tỷ đang ở phía sau rừng mai kia, chúng ta cùng đi dạo nhé, hoa mai ở chùa Đại Từ rất nổi tiếng.”

Thời tiết đã sang đông, ở kinh thành đã có vài trận tuyết rơi, hoa mai ở chùa Đại Từ nở sớm hơn, bầu trời trong xanh, gió thổi mang theo mùi hương bay xa vài dặm.

A Vu bước đến giữa rừng cây, lấy tay kéo lại áo choàng dài màu xanh lam bạc có thêu điểm xuyệt mây cánh hoa mai đang rơi, viền áo được làm từ lông cáo trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn được lông ở cổ áo che một nửa trông càng thanh tú.

Hoa mai ở chùa Đại Từ đã có tiếng khắp nơi, nhưng nổi tiếng nhất phải kể đến là cây mai sau hậu viện, nhưng nơi này không mở cửa cho khách thập phương, nếu không phải là người cao quý, dòng dõi thì khó có thể bước vào. Đường Âm và A Vu đương nhiên đã đến chào hỏi từ trước nên mới được ra vào thuận lợi như thế.

Lúc này trong vườn không có ai, nhìn về phía xa xa, giữa rừng ẩn hiện mái đình cong tám góc làm từ gỗ, trông cổ kính giản dị, càng tôn lên vẻ đẹp cho khu vườn.

Đường Tú Cẩn đã đợi phía trong đình, trên bàn đá bày sẵn một bàn cờ, chàng đang nhàn tản mở sách dạy đánh cờ.

Đường Âm đứng phía sau đầy A Vu, nàng ấy là đương sự, cho dù mặt dày đến đâu cũng không thể nói với ca ca chuyện lấy chồng của mình được.

A Vu bị đuổi như vịt nằm trên đĩa, đến cơ hội nói không cũng không có. Hai kẻ đáng ghét Vinh Ngân và Đường Âm đã lên kế hoạch chu đáo hết rồi, ngay cả hẹn gặp Đường Tú Cẩn cũng đã dàn xếp xong.

Đường Tú Cẩn xem sách rất chăm chú, ánh mắt dán chặt vào bàn cờ, có người bước lại gần mà chàng như không phát hiện ra, chỉ thấy vành tai đỏ ửng lên vẻ kích động.

A Vu cũng chột dạ đỏ bừng mặt, thấp giọng gọi: “Đường nhị ca!”

Đường Tú Cẩn ngoảnh đầu nhìn, thấy một người con gái như nàng tiên

hoa đứng dưới cây mai trắng. Chàng ngắm nhìn đến ngây呆, khiến mặt A Vu nóng bừng lên. Chàng trai này dù sao cũng là người khiến nàng từng rung động ở kiếp trước, thế nên nàng chẳng thể kiềm chế được niềm vui trào dâng trong lòng, đó là niềm vui khi “thù được báo”, rồi sau đó lại chán nản về bản thân, trách mình sao lại để ý đến một người “trông mặt mà bắt hình dong” như vậy.

A Vu nào có biết rằng, Đường Tú Cẩn đã động lòng trước khi nhìn thấy dung nhan nàng, duyên số giữa con người với con người, có khi chỉ là một ánh mắt, một câu nói, thậm chí chỉ cần chạm vào vật áo là đủ.

“Đường nhị ca.” A Vu lại gọi lần nữa.

Lúc này Đường Tú Cẩn mới định thần lại, lóng ngóng đứng dậy, lại đụng phải bàn cờ, khiến cho các quân cờ trên bàn bị làm cho lộn xộn. Đường Tú Cẩn biết thát lě, vội vàng điều chỉnh tâm trạng bình tĩnh lại, dù sao thì một hai năm nay chàng cũng là người được triều đình rèn luyện, không còn là chàng thiếu niên nhỏ dại nữa.

A Vu mỉm cười. “Đường nhị ca thật có nhã hứng, một mình chơi cờ ở vườn mai, không biết tiểu muội có thể hân hạnh cùng Đường nhị ca chơi một ván?” A Vu mặt dày tự đến đây, nếu có thể vừa đánh cờ vừa nói chuyện với chàng thì có thể lừa mình gạt người rằng đó là mượn cờ gặp bạn, còn hơn cô nam quả nữ ngồi nói chuyện riêng.

Đường Tú Cẩn làm động tác mời, A Vu mới chậm chạp bước lên trước. Đường Tú Cẩn hít một hơi thật sâu, cảm giác hương mai của khu vườn này như đang bao bọc xung quanh nàng sau khi nàng bước đi, hoa mai cũng lá tía rụng xuống như để tiễn biệt nàng. Đúng là người thì như tiên, còn cảnh thì như mộng.

Nếu không có hòn ước từ trước, chàng... không dám nghĩ tiếp.

A Vụ ngồi xuống, Đường Tú Cẩn lịch sự nhường A Vụ cầm quân cờ đen đi trước. A Vụ không nhường nhịn, đánh cờ bình thường, Đường Tú Cẩn cũng không bận tâm. Chàng biết A Vụ tìm chàng có chuyện và chàng đang đợi A Vụ nói, đồng thời cũng nghĩ nên từ chối thế nào cho khỏi tổn thương, giảm sự thất vọng của người đẹp ở mức thấp nhất. Chỉ có điều mãi vẫn không thấy A Vụ nói gì, ngón tay thon dài trắng muốt như ngọc kẹp quân cờ đen, cảm giác như ánh nắng mặt trời có thể chiếu xuyên qua được, ánh mắt Đường Tú Cẩn cũng vì thế mà dính chặt vào đó.

A Vụ lần lượt ra quân cờ và Đường Tú Cẩn cũng không nhường, khả năng chơi cờ của chàng rất tốt, những bằng hữu đồng niên có thể thắng chàng không nhiều, cho dù cùng sư đệ đồng môn Vinh Giới chơi cờ, hầu hết cũng đều là chàng thắng. Nghĩ đến Vinh Giới, trong lòng Đường Tú Cẩn không khỏi băn khoăn. Trên thực tế trước khi Long Khánh Đế hạ chỉ, chàng và cha đều rất có cảm tình với Vinh phủ, chưa kể sự thông minh, thận trọng của Vinh tam lão gia, hai người con trai của ông cũng rất có tài, sư phụ Đồng Di từng nói, kỳ thi mùa xuân lần sau, Vinh Giới chắc chắn sẽ nằm trong số tam giáp⁶, không chừng còn có giai thoại hai cha con đều đỗ trạng nguyên. Chỉ tiếc là Long Khánh Đế đã chỉ định Vinh tam lão gia làm thầy dạy học cho Tứ Hoàng tử. Hoàng đế ra chiêu này khiến cho các đại thần trong triều không ai đoán được, và họ càng cảm thấy lòng dạ của đế vương thật thâm sâu khó lường, dù đã hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng mấy chục năm trời mà vẫn không thể đoán biết được.

6. Tam giáp: Từ này bắt nguồn từ chế độ khoa cử của triều Tùy Đường, trong khoa thi đó, người đỗ tiến sĩ được chia thành ba cấp bậc: Nhất giáp, nhì giáp và tam giáp.

Cờ chơi đến chung cuộc thì A Vụ đã là bại tướng, Đường Tú Cẩn đang nghĩ xem mình phải ra nước nào để A Vụ bị thua mà không cảm thấy khó xử.

Đường Âm và Vinh Ngân đứng trong góc tối sot ruột giật chân trách A Vụ sao chỉ biết chơi cờ, một câu cũng không nói, thời gian của bọn họ có hạn

thôi mà.

Dường như nghe hiểu được tiếng lòng của hai kẻ “bán rẻ tiểu muội”, A Vu cuối cùng cũng nói: “Đường nhị ca thực sự muốn gả tiểu muội đến nơi xa sao?”

Giọng nói tựa như ngọn suối mùa xuân se lạnh, chảy qua tảng băng đầu xuân, như tiếng Phạn giội xuống khiến người khác giật mình.

Đường Tú Cân ngẩng đầu nhìn A Vu, im lặng không lên tiếng, đương nhiên chàng không nỡ rồi.

“Muội nói câu này có thể quá lời, nhưng nhị ca của muội thực sự chân thành với Âm tỷ tỷ.” A Vu nói xong cũng cảm thấy xấu hổ, hai người đó có thể coi là có tư tình trước hôn nhân không? Tuy thế cũng không thể ngăn được số mệnh tốt đẹp dành cho họ, vì có biết bao nhiêu người phải lao tâm khổ sở vì họ. “Nếu Âm tỷ được gả cho nhị ca của muội, chắc chắn cả đời này huynh ấy sẽ không phụ lòng tỷ tỷ.”

Cuộc đời của người con gái quan trọng nhất là lấy đúng người, cho dù gia thế của đối phương hiển hách, gia tài đồ sộ thế nào đi chăng nữa, nhưng nếu lấy không đúng người thì sẽ phải chịu khổ suốt đời. Nếu Đường Âm lấy Vinh Ngân thì sẽ không phải lo lắng điều này. Hơn nữa, Thôi Thị là một bà mẹ chồng lương thiện hiếm có, xuất thân của bà lại bình thường nên càng không thể ra vẻ trước mặt Đường Âm được.

Trong chuyến đi săn mùa xuân đó, Đường Các lão đồng ý hôn sự chắc hẳn vì đã nghĩ đến những điều này.

“Nếu Đường Các lão đồng ý, cha muội bảo sẽ cho họ ra ở riêng, sau đó nghĩ cách để nhị ca chuyển ra ngoài, như vậy Âm tỷ tỷ sẽ có thể ở cùng chồng.” A Vu lại hạ tiếp một quân cờ.

Quân cờ trắng trong tay Đường Tú Cẩn hồi lâu chưa hạ xuống, chàng không ngờ Vinh tam lão gia lại quả quyết như vậy. Nghĩ như thế cũng đúng, hơn nữa trái tim của Âm tỷ nhi cũng đã nghiêng về phía Vinh Ngan, nếu cứ cố ngăn cản, chỉ e muội áy lại gây chuyện, chàng rất hiểu tính tiểu muội của mình. Mà hôn sự này đã cho phép từ trước đó rồi, giờ thay đổi không đồng ý thì Đường Các lão cũng khó xử, nếu từ chối thì chẳng khác nào đánh thằng vào mặt Tú Hoàng tử. Mặc dù hắn ta không có hy vọng kế vị, nhưng dù sao vẫn là Hoàng tử.

A Vụ thấy ân đường của Đường Tú Cẩn đã dấn ra phần nào mới chậm rãi nói tiếp: “Huống hồ, giờ đại sự còn chưa rõ, chưa nhìn thấy...” A Vụ lại đánh tiếp một quân cờ, hình thành thế bốn quân cờ đen bao vây quân cờ trắng. “Chưa nhìn thấy thì không thể hy vọng được sao?”

Đợi Đường Tú Cẩn nhìn lại bàn cờ thì sắc mặt chàng đã thay đổi, rõ ràng đang ở tình thế thắng lợi, thoát một cái đã bị A Vụ đào tận gốc, tróc tận rễ, phản kích lại khiến cho rơi vào chỗ chết.

A Vụ đẩy bàn cờ. “Huynh nhện thua đi.” Từ lâu nàng đã muôn đấu một ván cờ với đại tài tử họ Đường, khiến cho chàng ta thất bại thảm hại, như vậy mới có thể báo thù cái kẽ “có mắt mà không nhìn thấy ngọc” từ kiếp trước. Ở kiếp trước, chàng ta sau khi thành thân đã sống rất hạnh phúc với Cố Tích Huệ, lại còn đọc thơ chơi cờ, đi khắp nơi khen ngợi tài chơi cờ của vợ, điều đó khiến A Vụ vô cùng bức mình. A Vụ cũng là phận nữ nhi, có thù át phải báo, cho dù muộn một kiếp cũng được.

Đường Tú Cẩn ra dáng độ lượng của bậc quân tử, chỉ cười nói: “Lục muội muội chơi cờ rất giỏi!”

Khóe mắt A Vụ giật giật, chàng ta cũng biết lợi dụng thời cơ đấy, lại còn gọi nàng là muội muội chứ.

“Ta sẽ thử khuyên cha ta xem sao.” Đường Tú Cẩn có thái độ như vậy vì hiện giờ vẫn chưa rõ đại cuộc, chàng cảm thấy không nên quyết định sớm, khi tiếp xúc với Tứ Hoàng tử, chàng lại cảm thấy Tứ Hoàng tử mới là người thích hợp nhất để lên ngôi, đương nhiên, chuyện đại sự không thể do mấy người như họ quyết định mà chính là Thánh thượng.

A Vụ mỉm cười chân thành, nụ cười như mùa xuân đang tràn về, hoa mẫu đơn bừng nở trong tuyêt lạnh.

Đường Tú Cẩn nắm chặt bàn tay dưới gầm bàn, nói: “Ta nghe nói chuyện hôn sự của lục muội đã được định rồi?”

Mặt A Vụ biến sắc, miệng Vinh Ngân đúng là cái còi mà, về nhà nàng nhất định phải cầm chổi lông gà trừng trị huynh ấy mới được. Nàng đứng dậy nói: “Ván cờ đã kết thúc, tiểu muội cũng không nên ở lại lâu.”

Đường Tú Cẩn đứng dậy, tiễn A Vụ bằng mắt, cuối cùng chàng vội lên tiếng: “Lục muội muội, sau này nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, cho dù là ngàn dặm vạn dặm, Tú Cẩn ta cũng sẽ cố gắng hết sức.”

A Vụ thực sự xúc động, Đường Tú Cẩn là người sống nội tâm, nói ra một câu như thế chắc chắn không dễ dàng gì. Lúc này, nàng đã bước ra khỏi đình, nhưng không kìm được lòng ngoảnh đầu lại mỉm cười với chàng.

Giai nhân đã rời đi mà Đường Tú Cẩn vẫn ngoogn ngoài nguyên chõ cũ, trong đầu chỉ toàn là cảnh A Vụ đứng dưới tán cây, ngoảnh đầu nhìn chàng cười rạng rỡ. *Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh. Lục cung phán đại vô nhan sắc*⁷, đâu chỉ có đàn bà ở sáu cung không có nhan sắc, e rằng đàn bà trong thiên hạ này cũng khó lọt được vào mắt Đường Tú Cẩn nữa.

7. Trích trong bài thơ Trường hận ca của Bạch Cư Di có nghĩa là: Nàng ngoảnh lại nhìn mỉm cười làm cho vẻ xinh đẹp tăng lên gấp trăm lần. Khiến cho đám nữ nhân trong lục cung đều như không có nhan sắc.

Ngược lại với sự chán nản của Đường Tú Cản, Đường Âm ở bên này hào hứng kéo A Vụ lại. “Thế nào? Thế nào?”

Thấy Đường Âm sốt ruột như vậy, A Vụ định trêu chọc tỷ ấy một chút nhưng lại thôi. “Đường nhị ca đã đồng ý thử xem sao rồi”

Đường Âm vui mừng reo lên: “A Vật, Vinh nhị ca nói quả không sai, cái miệng của muội đúng là làm người chết sống lại, chẳng bù cho ta nói với huynh ấy vã bọt mép, khóc gào đủ kiểu mà vẫn không có tác dụng.”

A Vụ thầm nghĩ: *Thật phi lời, đây là chưa được phép của cha, mình còn chưa giờ tuyệt chiêu đâu đây!*

“À, nhị ca của muội đến đón muội và bá mẫu, đang ở bên ngoài vườn đây.” Mặt của Đường Âm bỗng đỏ ửng lên.

Lúc này, A Vụ mới nhớ đến Thôi Thị. “Mẹ muội giờ đang ở đâu?”

“Đừng lo, thím họ của tỷ hôm nay cũng đến nên đã dẫn mẹ muội đi dạo trong vườn rồi.” Đường Âm nở nụ cười giảo hoạt rồi đẩy A Vụ đi tìm Vinh Ngân, còn bản thân nàng ta thì tránh đi. Nếu bị Đường Tú Cản bắt gặp hai người bọn họ gặp riêng nhau thì phiền phức to.

Bước ra khỏi cổng, A Vụ đã nhìn thấy Vinh Ngân đang đứng đợi bên ngoài với gương mặt lo lắng, thấy A Vụ xuất hiện, chàng vội bước đến, nở nụ cười pha chút ngại ngùng.

A Vụ giờ không mắc lừa nhị ca nữa, xem ra Vinh Ngân lăn lộn trên giang hồ vài năm cũng đã học được chiêu “giả heo ăn thịt hổ” rồi.

“A Vật, thế nào rồi, Tú Cản huynh có đồng ý khuyên nhủ giúp không?”

Đối với Vinh Ngân, A Vu lại không tốt bụng được như với Đường Âm, thế nên lạnh lùng bảo: “Chưa, muội chẳng phải là gì của người ta, huynh ấy sao phải nghe lời muội chứ!”

“Ta biết muội làm được mà, A Vật, xem ra nhị ca này không uổng công thương yêu muội.” Vinh Ngân cười.

A Vu gần như bị Vinh Ngân làm cho bật cười, thì ra nàng cũng không lừa được huynh ấy.

“A Vật, đi thôi, chúng ta đi tìm mẹ thôi.” Vinh Ngân cười.

A Vu nghĩ hôm nay chuyện cần làm đã làm xong, đi tìm Thôi Thị là lẽ đương nhiên.

Vinh Ngân dẫn A Vu đến một nơi vắng vẻ, yên tĩnh, đó là khu vườn nhỏ, bên trong trồng trúc xanh biếc, có một phòng thiền nhỏ, có lẽ là nơi tu hành của đại sư nào đó.

“Sao mẹ lại đến đây?” A Vu tò mò hỏi.

“Quân Tập huynh, trùng hợp thật đấy!” Ngay khi Vinh Ngân lên tiếng, A Vu nhìn thấy một bóng người trong vườn trúc đang bước lại gần, đó chính là Cố Đinh Dịch.

A Vu lúc này bức đến nỗi muốn thổi huyết, Vinh Ngân, huynh được lăm, đúng là không lấy chồi lông gà đánh huynh thì không xong. Nhưng Vinh Ngân là con nhà võ, chạy còn nhanh hơn thỏ, A Vu vừa ngoảnh lại nhìn thì đã không thấy bóng dáng huynh ấy đâu nữa.

Lúc này cho dù Cố Đinh Dịch có là nhị ca ở kiếp trước của nàng thì nàng cũng không dám gặp, quay đầu bỏ đi.

Cô Đinh Dịch ở phía sau đuổi theo, nói: “A Vụ, muội đừng đi, do ta nhờ Trung Cử đệ đây, muội đừng trách đệ ấy, ta có chuyện muốn nói với muội.” Cô Đinh Dịch biết tên nhũ danh của A Vụ, hồi đầu chàng hỏi và A Vụ đã trả lời, chỉ là thay đổi chữ mà thôi.

A Vụ nghe thấy thế liền dừng bước. Người khác không hiểu Cô Đinh Dịch, nhưng nàng còn không hiểu ca ca của mình ư? Vì là con thú, không phải gánh vác nghiệp nên huynh ấy được nuông chiều hơn, tính tình chín chắn, bộc trực hơn đại ca, hôm nay dù biết rõ làm thế này là không thỏa đáng chút nào nhưng huynh ấy vẫn đến.

Kiếp trước, A Vụ không được chứng kiến những tình huống bi hài trong chuyện tình cảm của Cô Đinh Dịch, kiếp này nàng càng vạn lần không muốn chuyện tình cảm với vẫn này lại xảy ra với mình, thế nên nàng phải sớm dập tắt ý nghĩ đó trong đầu của nhị ca, tránh để huynh ấy càng lún sâu. Nghĩ đến chuyện này, A Vụ cảm thấy thật kỳ quặc, khó chịu, trong lòng càng bức Vinh Ngân, Hôm nay A Vụ mới thấy rõ con người của Vinh Ngân, đúng là tiểu holly. Đầu tiên thì lợi dụng tình cảm mơ hồ của Đường Tú Cẩn đối với nàng để bảo nàng đi thuyết phục Đường Tú Cẩn, tiếp đó lại sợ Đường Âm xảy ra chuyện gì với anh chàng Cô Đinh Dịch tuấn tú, tài giỏi nên vội vàng kết dây bắc cầu nối duyên cho nàng với Cô Đinh Dịch.

Chuyện đã đến mức này, A Vụ không thể không nghĩ đến sự tồi tệ của Vinh Ngân, huynh ấy vội vã gọi Cô Đinh Dịch đến có lẽ là muốn nhờ A Vụ để leo bám vào mối quan hệ của Trưởng Công chúa. Như vậy, khi đã có hai thông gia là Đường Các lão và Trưởng Công chúa, sau này Tứ Hoàng tử gấp phải bất trắc gì, Vinh phủ có rơi vào cảnh mất chức mất nhà thì tính mạng vẫn được đảm bảo.

Nếu đổi lại là A Vụ, nếu có cơ hội như vậy có lẽ nàng cũng sẵn sàng lợi

dụng, nhưng vì là nạn nhân nên nàng không được đại lượng như vậy, huống hồ lại chính là ca ca mình đứng đằng sau tính toán.

Nam nữ hẹn hò riêng tư nếu bị bắt gặp sẽ phải chịu tội danh gì, A Vu không tin là Vinh Ngan không biết. Mặc dù lúc này có lẽ Vinh Ngan đang ở ngoài vườn canh gác, nhưng A Vu vẫn tức đến nỗi toàn thân run rẩy. Vì hôn sự của hai người đó, A Vu đành phải ra ngoài thuyết phục Đường Tú Cẩn và vì điều này nàng còn có thể tự an ủi bản thân, nhưng lần này nàng không thể an ủi mình được nữa. Ca ca lấy được vợ rồi thì quên tiểu muội sao? Nhưng bây giờ việc đang gấp, A Vu cho rằng mình nên thăng thắn nói chuyện với Cố nhị ca.

A Vu điều chỉnh tâm trạng, ngoảnh đầu nhìn Cố Đinh Dịch, thậm chí không biết huynh ấy có tin mình hay không. A Vu hít một hơi thật sâu, nhưng dù cố gắng vẫn không thể nặn ra một nụ cười. “Cố nhị ca, phòng thiền đó có người không?”

Cố Đinh Dịch lắc đầu.

“Chúng ta vào đó nói chuyện nhé!” Những điều A Vu muốn nói, ngay cả Vinh Ngan cũng không thể nghe.

Cố Đinh Dịch gật đầu, bước theo A Vu vào phòng thiền.

A Vu thấy huynh đóng cửa thì ngăn lại. “Không cần đóng đâu, nên mở cửa sổ ra.”

Cố Đinh Dịch cho rằng A Vu muốn đề phòng chuyện nam nữ nên cũng thuận theo lời nàng, nhưng thực ra nàng làm thế là không muốn có người nghe trộm, vì A Vu chưa bao giờ có suy nghĩ đề phòng chuyện nam nữ, huynh ấy chính là ca ca của nàng, là người ca ca ruột thịt của nàng.

Cố Đinh Dịch thấy A Vụ ngồi xuống đệm cõi thì cũng ngồi xuống, tai và mặt đỏ bừng, đang định mở miệng nói thì đã bị A Vụ ngắt lời.

“Nhi ca!” A Vụ lên tiếng gọi.

Tiếng gọi này khiến Cố Đinh Dịch ngân người, bao nhiêu năm qua chưa có ai gọi chàng như vậy, đó là cách phát âm đặc biệt chỉ riêng tiểu muội A Vụ của chàng mới có. Từ nhỏ khi mới học nói, A Vụ đã không nói rõ từ “Nhi”, nên nghe từ “nhi” mà cảm giác như đang nghe từ “nga”, từ “ái”⁸, tóm lại rất đặc biệt.

8. “Nga” và “ái”, dịch nghĩa ra là “con ngỗng” và “yêu”, trong tiếng Trung hai từ này có phát âm khá giống với từ “nhi”.

“Tên nhũ danh của muội là A Vụ, không phải là từ “vật” trong “Kỷ sở bất dục vật thi vu nhân”, mà là từ “vụ” trong “Bạc vụ trì đường sinh, mông lung cách ngạn hoa”⁹. A Vụ nói ra mấy chữ này thật chậm và rõ ràng.

9. Dịch nghĩa: Sương mỏng giăng khắp hòi, trông mờ ảo như muốn ngăn cách cả vườn hoa ven bờ hòi.

Sắc mặt Cố Đinh Dịch bỗng chốc trăng bêch, mở to mắt nhìn A Vụ như không muốn tin.

Được nhận người thân ở kiếp này là ước nguyện lớn nhất của A Vụ. Nàng không nghĩ đến thù hận, cũng chẳng muốn thay đổi lịch sử, điều nàng luôn nhớ đến là những người thân luôn yêu nàng, chiều nàng, thương nàng. Nếu có thể nhận họ, A Vụ cũng không biết đó là gánh nặng hay niềm vui đối với họ.

Đối với Trưởng Công chúa Phúc Huệ, A Vụ đã suy nghĩ rất nhiều mà không tìm được lý do gì để nói. Tình yêu thương của Trưởng Công chúa đối với A Vụ, nàng chưa bao giờ hoài nghi nhưng tình yêu đó chỉ dành cho cốt nhục của bà, còn bản thân A Vụ bây giờ... chính nàng cũng không muốn nghĩ đến đáp án.

Còn đối với hai huynh của nàng, A Vu cũng không biết bọn họ nghe xong có coi nàng là yêu quái mà đem đi thiêu sống không nữa.

Gặp phải tình huống như ngày hôm nay, A Vu thực sự không biết nên vui hay buồn. Nhưng nàng có thể khẳng định cho dù nhị ca không muốn tin nàng thì cũng không nhẫn tâm coi nàng là yêu quái mà mang đi thiêu sống, thế nên nàng muốn đánh cuộc một ván. Nếu thắng, nàng sẽ giúp cho người thân kiếp trước của mình tránh được “Biến cố năm Kỷ Dậu”. Nếu thua, cho dù có phải chết, A Vu cũng không oán hận, vì ít nhất nàng đã cố gắng hết sức. Huống hồ thời cơ bây giờ cũng rất tốt, phần thắng chiếm đa số. Dương nhiên, nàng phải nói trước khi Cố Đinh Dịch mở miệng, tránh để cả hai phải ngại ngùng về sau.

“Sao muội lại biết câu thơ này?” Đây là câu thơ vào buổi sáng sớm khi A Vu sinh ra, tổ phụ của A Vu ở phủ Vệ Quốc Công là lão Quốc Công khi biết Trưởng Công chúa sinh hạ được con gái đã vui mừng và cao hứng xuất khẩu thành thơ.

Lúc đó, A Vu chính là cháu gái đầu tiên ở phủ Vệ Quốc Công nên ai cũng yêu thương nàng. Trưởng Công chúa khi nghe xong câu thơ của bố chồng liền đặt nhũ danh cho nàng là A Vu, từ đó mọi người trong phủ đều gọi nàng là A Vu, cái tên xấu xí để cho dễ nuôi, vì A Vu từ nhỏ đã ôm yếu rồi. Tất cả mọi người trong phủ đều theo lệnh của Trưởng Công chúa gọi tên nhũ danh của nàng, chứ không gọi là tiểu thư.

Mặc dù như vậy, cũng chỉ có ít người biết về nguồn gốc cái tên A Vu này.

A Vu cười khổ một tiếng. “Nhị ca, đừng nói là huynh không tin, ngay cả lúc muội tỉnh dậy cũng không dám tin.” A Vu thấy Cố Đinh Dịch hồi lâu không nói, biết rằng huynh ấy không thể chấp nhận, nếu đổi lại là nàng,

không phải chính bản thân nàng trải qua thì nàng cũng tuyệt đối không bao giờ tin. A Vu đã chuẩn bị rất nhiều công sức để thuyết phục ca ca mình.

Nàng không ngờ rằng Cố Đinh Dịch đã tin nàng năm phần. Chưa bàn đến mục đích khác, cứ theo lý trí phân tích sẽ thấy A Vu muốn lừa chàng như thế cũng chẳng được ích lợi gì.

Nếu A Vu muốn nhân cơ hội này để leo vào phủ Vệ Quốc Công, Cố Đinh Dịch cho rằng không cần thiết, vì tấm lòng của chàng đối với nàng thế nào đã rõ như ban ngày, được là con dâu của Trưởng Công chúa lẽ nào không đáng tin hơn mấy lời nói dối kia hay sao?

Nếu muốn từ chối chàng, nàng cũng hoàn toàn không cần thiết phải kể cho người ta chuyện khó tin như vậy.

Huống hò, lần đầu tiên gặp, lúc đó nàng mới là tiểu cô nương, Cố Đinh Dịch đã có cảm giác bóng dáng của nàng rất giống với A Vu. Sau đó, chàng cũng nghe ngóng thấy hôm ở căn phòng cũ của A Vu, nàng cũng buột miệng gọi “Ái Nga”. Sự băn khoăn này luôn luẩn quẩn trong lòng chàng và cô người hầu Ái Nga, hôm nay nếu tất cả những điều A Vu nói là thật thì sự việc đã hoàn toàn được lý giải. Lại còn bức tranh vịt của nàng nữa, tất cả hoàn toàn trùng khớp.

“Tại sao không nói với mẹ?” Cố Đinh Dịch hỏi ngay vào trọng điểm.

“Nhi ca cho rằng mẹ sẽ tin sao?” A Vu hỏi lại, đôi mắt sáng long lanh, thắm sâu trong đó là trái tim trong sáng, không chút sợ sệt hay thiếu tự tin.

Cố Đinh Dịch lại tin thêm hai phần, nếu là kẻ lừa đảo, đâu có thể hỏi lại một cách thảng thắn như thế, có khi còn ra sức giải thích ấy chứ.

“Cuốn sách thứ ba tính từ bên trái của cột thứ hai ở hàng thứ ba của giá

sách là cuốn nào?” Cố Đinh Dịch hỏi.

Đây đúng là một câu hỏi kỳ lạ, dù là người cực kỳ muốn điều tra tình hình bên trong bên ngoài phủ Vệ Quốc Công thì chắc chắn nhất thời cũng không thể tìm ra được cuốn sách nào để ở cột thứ mấy, hàng thứ mấy trong thư phòng chất đầy sách vở của A Vu.

“Đó là cuốn *Ma La thi tập*.” A Vu là kẻ nghiền sách, từ nhỏ đã thích đọc sách, người khác tặng gì cũng không làm nàng vui bằng được tặng sách. Mỗi cuốn sách đều được nàng đặt ở vị trí cố định, mỗi năm nàng tự đem sách đi phơi, rồi sau đó cũng tự xếp từng cuốn lên giá, cho dù nha hoàn thân cận nhất của nàng cũng chưa chắc đã biết rõ cuốn nào để ở đâu.

Cố Đinh Dịch có ấn tượng sâu sắc với cuốn *Ma La thi tập*, đây chính là cuốn sách mà chàng tặng cho A Vu.

Lúc này, Cố Đinh Dịch không thể tìm ra lý do nào để không tin người đang đứng trước mặt mình chính là A Vu, người tiểu muội đã không may mất sớm của chàng.

“Chẳng trách mẹ lại luôn thắp cây đèn Trường Minh cho muội ở chùa Đại Từ, mẹ không tin muội đã ra đi.” Cố Đinh Dịch hồi lâu mới cất giọng khàn khàn.

“Nhị ca!” Nước mắt A Vu đã giàn giụa trên má, không ngờ nhị ca lại dễ dàng tin mình đến vậy, nàng vừa cảm thấy được an ủi vừa cảm thấy huynh ấy chẳng biết cảnh giác là gì, sau này nhất định phải nhắc nhở nhiều mới được.

“A Vu!” Cố Đinh Dịch gian nan thoát ra hai từ, đem tất cả tâm tư thu hết lại. Chàng cũng không biết mình đang vui hay buồn, vui vì tự nhiên thấy tiểu muội của mình vẫn còn sống, buồn vì tâm sự này khó có thể nói ra, may mà chàng đã vì chuyện này mà cãi nhau với mẹ, còn định bỏ nhà đi.

Tin này đến quá bất ngờ và kinh hãi, Cố Đinh Dịch nhất thời không thể phản ứng kịp là lẽ đương nhiên, nhưng A Vụ là tiểu muội của chàng thì không có gì phải bàn cãi nữa.

A Vụ thì không đủ thời gian để ý xem tin tức này khiến người ta kinh ngạc thế nào và tâm tư của nhị ca hỗn loạn ra sao, vì họ gặp nhau cũng không dễ dàng, thời gian lại không có nhiều nên nàng phải chọn nói việc cấp bách nhất. “Nhị ca, chuyền đi săn mùa thu đó, ngựa của Âm tỷ xảy ra chuyện là do Huyện chủ Hòa Nhụy và Hà Bội Chân làm. Huyện chủ Hòa Nhụy phẩm hạnh không tốt, huynh nhất quyết không được lấy cô ta.”

Cố Đinh Dịch giật mình, mẹ chàng đúng là đã từ chối “A Vụ” và có nhắc đến cái tên Hòa Nhụy với chàng.

“Ừ.”

Cố Đinh Dịch còn có rất nhiều băn khoăn muốn được A Vụ giải thích, nhưng đáng tiếc thời gian không đợi người, bên ngoài vọng vào tiếng ho của Vinh Ngôn.

“Muội nên đi rồi.” A Vụ đứng dậy.

“Vậy sau này chúng ta gặp nhau thế nào?” Cố Đinh Dịch cũng đứng dậy theo.

A Vụ nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Nếu muốn tìm muội, huynh hãy đến chỗ Tử Nghiên ở tiệm Thôi Ký đường phía đông.”

Cố Đinh Dịch gật đầu. Chàng bước ra khỏi phòng trước rồi nhảy qua bức tường thấp phía sau phòng thiền. A Vụ lúc này mới điều chỉnh lại tâm trạng và bước ra.

“A Vật, sao con lại ở đây? Con làm mẹ tìm lâu rồi đấy.” Thôi Thị xuất

hiện ở đầu rừng trúc.

“Con đi dạo một chút, thấy mệt nên ngồi nghỉ ở đây một lát.” A Vu nói với vẻ mặt tự nhiên, Thôi Thị cũng không nghi ngờ gì, cùng nàng quay về.

Trên đường đi, Vinh Ngân nháy mắt với A Vu, nhưng nàng coi như không nhìn thấy. Thôi Thị thấy Vinh Ngân thì cũng không ngạc nhiên, hình như hai mẹ con đã gặp nhau rồi thì phải.

Đến cổng chùa, vừa hay Đường Âm cũng cùng người thím họ bước ra, hai nhà liền chào hỏi nhau.

Đường Âm trông thấy A Vu thì bước đến, hình như tỷ ấy không biết sau đó Vinh Ngân còn hẹn Cố Định Dịch nên thái độ vô cùng tự nhiên. A Vu vốn rất giận, nhưng thấy thái độ vô tư kia thì trong lòng thầm nghĩ, chắc chắn Vinh Ngân đã không nói gì với tỷ ấy, kẻ không biết thì không có tội nên A Vu không giận nữa.

“Âm tỷ, trùng hợp thật đấy.” A Vu nói.

“Đúng vậy, không ngờ hôm nay muội cũng đến chùa Đại Từ.” Đường Âm phổi hợp nói theo. “Lúc gặp mẹ muội, ta còn hỏi xem muội có đến không.”

Hai người diễn quá ăn ý nên Thôi Thị đâu có ngờ hôm nay ở chùa Đại Từ này lại xảy ra biết bao nhiêu chuyện.

A Vu và Đường Âm sánh vai bước ra khỏi cổng chùa, trong lúc đợi phu xe đưa xe ngựa đến, từ xa họ trông thấy cánh cổng gỗ cót két mở ra và có hai người bước ra ngoài.

Một vị mặc áo choàng bằng sợi gai, râu trắng như cước, trông như thần tiên hạ phàm. Vị kia dáng vóc như chi lan ngọc thụ, thần thái hiền ngang, nho

nhã tuyệt luân, nhìn vào khiến người ta phải ngưỡng mộ, hận không thể bước nhanh đến để ngắm nhìn.

Cảnh tượng giống như một bức tranh thủy mặc nhà sư gấp tiên, khiến người ta chỉ biết lặng yên đứng nhìn.

Đường Âm nhìn đến ngây người, miệng lẩm bẩm: “Chẳng hiểu Hoàng thượng sau này sẽ chỉ định ai làm Kỳ Vương phi, theo mình thấy, chàng không nên thành thân, cứ quy y nhà Phật lại hay, nếu không mấy người phàm phu tục tử như chúng ta đây đều bám theo chàng mất.”

A Vụ nhìn Tú Hoàng tử Sở Mậu, lại nhìn Đường Âm, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Không ngờ Đường Âm lại có con mắt nhìn người như vậy. Chẳng ai có thể ngờ, Chính Nguyên Đế lúc đầu tìm mọi cách để quy y nhà Phật thì lại được lên ngôi hoàng đế, còn cậu con trai duy nhất của hắn năm mươi tám tuổi, đang đúng độ tuổi kết hôn lại thoái vị xuất gia. Chính thời khắc đó, hồn phách đang phiêu diêu của A Vụ bỗng nhiên bị một sức mạnh nào đó kéo đi, mắt tối sầm lại, khi tỉnh dậy thì đã trở thành con gái của Vinh tam lão gia và Thôi Thị.

“Đó là công tử nhà nào vậy?” Thôi Thị vốn vô tâm vô tính nhất thời không nhận ra đó là ai, nhưng khi nhìn thấy chàng trai trẻ xuất sắc như thế, trái tim người mẹ này lập tức cõi gắng đập chậm hai nhịp, trong đầu tính toán người như chàng trai này mới xứng đáng với A Vụ.

Thím họ của Đường Âm lại không vô tâm như Thôi Thị. “Nhìn có vẻ như Tú Hoàng tử.”

Vẻ mặt Thôi Thị lập tức héo rũ như cà gắp phải sương.

Lúc này, hai vị phu nhân cùng hai cô nương, lại cả một đám nha hoàn, bà nô bộc đều ngắn ngoi nhìn ngắm bức tranh, người trong tranh dường như

cũng cảm nhận được những ánh mắt “nóng rực như lửa” ấy liền ngoảnh đầu lại, nhưng không dừng lại giây nào mà nhanh chóng quay đi.

Mấy người này đương nhiên không lọt vào mắt nhân vật thần tiên như chàng.

Vinh Ngân đưa Thôi Thị và A Vu về phủ xong thì có tiệc xã giao nên lại đi. Buổi tối, chàng mới liêng biêng trở về phòng mình, nằm lăn ra ngủ một giấc. Nào ngờ mới sáng sớm đã thấy tự nhiên có một trận đau buốt ở đầu giội xuống, cố gắng mở mắt ra nhìn thì thấy trong tay A Vu là chiếc chổi lông gà đang ra sức vùt lên chǎn của chàng. May mà đang là mùa đông, chǎn bông cũng dày nên không cảm thấy quá đau.

Vinh Ngân thấy tình hình như vậy không ổn chút nào, vị tiểu muội này luôn là tấm gương cho các tiểu thư con nhà quan lại quý tộc, vậy mà hôm nay lại cầm chổi lông gà đánh người giống như mấy mụ chua ngoa đầu đường, chắc chắn muội ấy đang rất tức giận.

Vinh Ngân lập tức ngồi bật dậy. “A Vật, A Vật, muội muội tốt của ta, nhị ca sai rồi, nhị ca sai rồi.”

A Vu ra tay không nể tình chút nào, nhân lúc Vinh Ngân thức dậy, nàng còn đánh thêm vài cái nữa. Thực ra A Vu hiểu rõ, nàng đằng nào cũng phải tha thứ cho Vinh Ngân, mắng mỏ hay báo thù thế nào cũng chẳng thấy vui, suy đi tính lại vẫn cảm thấy nên đánh một trận cho bõ tức.

“Nói, huynh sai ở đâu?” A Vu giận dữ quát.

Vinh Ngân giả vờ che đầu che mặt cứ để mặc cho A Vu đánh, lúc này thấy A Vu lên tiếng mới vội vàng ngẩng đầu nhìn với vẻ đáng thương, rồi ngăn người giây lát mới nói: “A Vật, lúc tức giận trông muội đẹp kinh người!”

A Vu đang chắp tay sau lưng bị Vinh Ngân chọc cho bật cười, có tiến bộ rồi đấy, trước kia chỉ biết nói người ta xinh, bây giờ dám dùng cả từ “đẹp kinh người” rồi, không hổ là kẻ háo sắc nửa đêm xông vào khuê phòng con gái nhà người ta.

A Vu đánh mới có chừng ấy đã cảm thấy mệt, thở hồn hển, vứt cây chổi lông gà đi, ngồi xuống bên chiếc bàn tròn, nói: “Rót nước!”

Vinh Ngân vội vàng rót cho A Vu một chén trà ám, hai tay bưng đến.

A Vu uống một hơi hết sạch, cười lạnh. “Nhị ca, nhị ca tốt của muội, huynh nói xem rốt cuộc huynh sai ở đâu?”

Đôi mắt phượng nhìn không thấy uy nghiêm, ngược lại rất xinh đẹp, dù trong đó là tia lạnh lẽo, nhưng vẫn có chút dịu dàng của con gái.

Vinh Ngân sờ gáy, vẻ mặt ngây ngô.

A Vu thấy không thể đánh tiếp được, chỉ lạnh lùng nói: “Nhị ca đừng giả vờ ngốc nữa, muội luôn cho là mình thông minh, nào ngờ lại bị người thân tin cậy nhất đánh cho một gậy sau lưng như vậy.” A Vu đã chuẩn bị sẵn tâm lý, Vinh Ngân đã bất nhân thì cũng đừng trách nàng bất nghĩa. Nhưng khi định nói ra câu này, trái tim nàng không kiềm chế được sự chua xót, nước mắt cứ thế lăn dài.

Việc này khiến Vinh Ngân sợ hãi. “A Vật, A Vật, muội đừng khóc, đừng khóc, đều tại huynh, nhị ca đã sai rồi.” Vinh Ngân bước lên trước định lau nước mắt cho A Vu thì nàng ngoanh đầu tránh.

“Không cần huynh giả dối như thế! Huynh có vợ rồi thì chắc gì còn nhớ đến người muội muội này? Huynh chỉ muốn nhanh chóng bán ta đi để đổi lấy vinh hoa phú quý phải không?” A Vu thốt ra câu vô cùng tàn nhẫn.

“A Vật, nhị ca không bao giờ có ý nghĩ áy, nếu có xin trời chu đất diệt, chết không toàn thây.” Mặt Vinh Ngân trăng bêch, chỉ lên trời thè thốt.

A Vu không phải là người dễ bị cảm động bởi mấy lời thè thốt, nàng ngoảnh đầu lại lạnh lùng nhìn Vinh Ngân, trong mắt là một làn sương bao phủ, nhưng chính đôi mắt trong vắt như nước mùa thu đó lại thâm trầm tựa như có thể nhìn thấy rõ lòng người.

Vinh Ngân biết giả ngốc cũng không được nữa nên ngồi xuống, từ trước đến nay chàng biết A Vu thông minh, chỉ không ngờ nàng còn nhạy bén đến vậy.

“A Vật, nhị ca tuyệt không có dã tâm bán rẻ muội muội, huynh là người thế nào sau này sẽ chứng minh. Chỉ vì bây giờ tình hình triều đình phức tạp, gia đình chúng ta lại dây dưa với Tú Hoàng tử, sau này sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Cha mẹ đều lo lắng về hôn sự của chúng ta, đặc biệt là muội. Ta và đại ca đều là nam nhi, nếu xảy ra chuyện thì chỉ cần bỏ trốn là xong, nhưng muội là nữ nhi, lại xinh đẹp thế này, nếu muội phải đi lấy chồng xa, chúng ta thực sự không nỡ, cũng không thể yên tâm.”

Vinh Ngân thấy sắc mặt của A Vu đã dịu xuống, tiếp tục nói: “Cha mẹ ngày nào cũng than ngắn thở dài. Cha đã hạ quyết tâm rồi, nhưng chỉ lo lắng cho mỗi mình muội, cha mẹ đêm cũng ngủ không ngon giấc, vì thế huynh mới...”

A Vu giật dữ trùng mắt nhìn Vinh Ngân.

Vinh Ngân tiếp tục nói: “Khi Cố nhị gia đến gặp huynh hỏi thăm, huynh nghĩ Trưởng Công chúa có thể bảo vệ được muội, hơn nữa bây giờ mọi người đều biết cha đã trở thành thầy dạy của Tú Hoàng tử rồi thì còn ai muốn kết thân với gia đình ta nữa? Thời khắc này mà Cố nhị gia vẫn không hề băn

khoắn nên ta có thể thấy được sự chân thành của huynh ấy.”

“Thế nên huynh mới giống như kẻ thô lỗ làm mối cho tiểu muội mà không sợ gây ra chuyện?” A Vụ nghĩ thầm, trong lòng cũng dịu lại.

Vinh Ngân ngang dọc giang hồ đã quen, khoảng cách và lễ tiết giữa nam nữ đều coi nhẹ, tất cả chỉ cần biết đến kết quả, thế nên đương nhiên không nghĩ được chu đáo như nữ nhi khuê các. Nếu không bột chộp, tùy tiện như thế thì đêm hôm khuya khoắt chàng đã chẳng lén vào khuê phòng của Đường Âm làm gì.

“Thế nên huynh mới tự ý hành động mà không hỏi xem muội có thích hay không? Huynh nghĩ là tốt cho muội, nhưng không biết rằng khi muội phát hiện ra người ca ca thân thiết nhất của mình “đâm lén” sau lưng mình thì...” A Vụ dù sao cũng là con gái, dù có thông minh thế nào thì cũng hành xử theo cảm tính.

“Huynh chính là loại người có thiếp quên tiểu muội.” A Vụ tiếp tục nói về việc nàng để ý nhất, nếu trước đó Vinh Ngân bàn bạc trước với nàng, bảo nàng hy sinh vì gia đình, chắc chắn nàng sẽ không thoái thác, nhưng huynh ta lại lén làm mọi việc sau lưng nàng, điều này phạm vào đại kỵ của nàng.

Vinh Ngân nhìn A Vụ, nghiêm túc nói: “Chuyện này là ca ca không đúng, nhưng ca ca tuyệt đối không phải loại người có thiếp quên tiểu muội.”

A Vụ vừa nhìn đã nhận ra ngay kế hoạch của chàng, lại dễ dàng thuyết phục Đường Tú Cẩn nên Vinh Ngân rất khâm phục vị tiểu muội này và cũng không e ngại bàn chuyện thế sự với nàng nữa. “Mặc dù ca ca để ý đến Đường cô nương, nhưng trong tình hình như hiện nay, ta có thể chỉ biết vui với việc của mình mà quên mối sầu của cha hay sao?”

Lời Vinh Ngân nói mặc dù chưa rõ nhưng trong lòng A Vụ cảm thấy vô

cùng xúc động. Nàng luôn nghĩ rằng Vinh Ngân là người thiêu chín chắn, một lòng vì thích Đường Âm nên mới làm ra những chuyện vượt quá quy định như vậy, không ngờ phía sau lớp mặt nạ đẹp đẽ kia lại là lớp bùn nhơ bẩn. Thì ra Vinh Ngân muốn có được Đường Âm là vì đã nhìn trúng thế lực của Đường Các lão.

Hồi lâu, A Vụ mới nói khẽ như vừa choàng tỉnh khỏi cơn mơ: “Ca ca nói đúng, muội đã suy nghĩ thiển cận.”

Đến bây giờ, đáng lẽ A Vụ phải vui mừng vì thấy được trí tuệ của Vinh Ngân, nhưng trong lòng nàng lại nặng nề như có đá tảng đè, thì ra tình cảm bè ngoài thì đẹp đẽ, nhưng khi xé lớp mặt nạ giả dối ra, phía sau đó lại là bao nhiêu sự lợi dụng. Vinh Ngân đối với Đường Âm như vậy, Vinh tam lão gia đối với Thôi Thị có thể cũng như vậy, nếu không đã không xuất hiện Vương Thị, sau đó nếu A Vụ không tìm cách làm cho Vinh tam lão gia ghét bỏ tiểu thiếp thì Thôi Thị chưa chắc đã được sống ung dung như bây giờ. Nàng lại nghĩ đến Trưởng Công chúa và cha nàng kiếp trước, có lẽ họ cũng sống để lợi dụng lẫn nhau.

Vinh Ngân nào có đoán được tâm tư của nữ nhi, chỉ thấy sắc mặt A Vụ trắng bệch, trong mắt bị một làn sương che phủ, trong lòng chàng vô cùng buồn bã, nghĩ mình không nên nói cho A Vụ biết những chuyện phiền muộn, xáu xa thé này.

Chương 20

Bất ngờ lấy chồng hoàng tộc

“A Vật, muội yên tâm, người muội không muốn lấy, cha mẹ và huynh sẽ không ép buộc, chúng ta chỉ mong muội sống vui vẻ suốt đời, cho dù chúng ta có mưu tính gì, làm những việc gì bên ngoài, cũng chỉ với mục đích duy nhất là để người nhà được sống bình yên, vui vẻ.”

Vẻ mặt của Vinh Ngân rất chân thành, nghiêm túc, nhưng A Vu vẫn không thể vui vẻ được.

Vinh Ngân nói tiếp: “Nếu muội nghĩ ca ca lấy vợ rồi sẽ quên muội thì chỉ cần muội nói một câu thôi, ta sẽ không lấy vợ nữa.”

A Vu mở to mắt ngoanh đầu lại nhìn Vinh Ngân, lòng thầm vui mừng. Vinh Ngân, huynh được lăm, lúc này mà còn bày trò với muội. Thế là nàng cũng hùa theo. “Vậy được, huynh đừng lấy Âm tỷ nữa.” Vì Đường Âm mà huynh ấy dám bảo nàng đi khuyên nhủ một chàng trai đang có tình ý với mình, A Vu cũng là một người có bụng dạ hẹp hòi đấy nhé.

Vinh Ngân nghĩ ngợi một lát rồi trịnh trọng đáp: “Được.” Lúc này, một người thông minh như A Vu cũng không đoán được Vinh Ngân nói thật hay giả, cứ theo thực tế mà suy luận thì huynh ấy đã như vậy với con gái nhà người ta rồi, tuyệt đối không thể hối hôn được, nhưng rõ ràng lời hứa huynh ấy vừa thốt ra cũng rất nghiêm túc.

Có thể Vinh Ngân đã quen thói lừa gạt, hoặc có thể tình cảm lúc này của Vinh Ngân là thật, vì lời nói ra rất nghiêm túc mà!

A Vu không biết thế nào, nhưng cũng không thể bông đùa như vậy được nên đang bức cũng phải bật cười. “Được rồi, muội chỉ thử huynh thôi, vì không muốn huynh quên muội, sau này lấy Âm tỳ rồi không được phụ lòng tỳ ấy nhé.”

“A Vật, trong lòng của huynh, muội lúc nào cũng quan trọng hơn tầu tầu của muội, vì chúng ta cùng chung huyết thống mà.” Vinh Ngân trịnh trọng nói.

Lúc này, A Vu mới có cảm giác thoái mái như được uống một cốc nước mát lạnh giữa mùa hạ oi bức, bất kể là thật hay giả, câu nói này cũng khiến người nghe cảm thấy được an ủi vô cùng, ánh mắt của Vinh Ngân lúc này lại rất trong trẻo, không có chút xấu hổ hay giấu giếm nào.

A Vu cũng cảm thấy ngoài người thân chảy chung huyết mạch thì cho dù người khác có thân thiết thế nào cũng không bằng được, thế nên một chút ghen ty với Đường Âm cũng không còn. Khi thấy tầu tầu cướp đi sự quan tâm và chú ý của ca ca dành cho mình, trong lòng có sự tủi thân, ghen ty, đó là điều rất bình thường.

Đương nhiên tình cảm dành cho tiểu muội lúc này của Vinh Ngân là thật, nhưng khi chàng đã thành thân với Đường Âm, hai người họ có sự giao hòa cơ thể và có con, bên nào nặng bên nào nhẹ lại là chuyện khác.

Lúc này chúng ta cũng không cần để ý đến việc đó, A Vu cũng không thể hiểu được những điều này.

“Được rồi, A Vật tha thứ nhị ca nhé!” Vinh Ngân dang hai tay ra.

A Vu sững người, mặc dù hơi do dự nhưng nàng vẫn chạm đầu vào vai ca ca rồi nhanh chóng rời ra.

Lúc A Vụ dựa đầu vào vai Vinh Ngân, chàng cảm thấy vô cùng thỏa mãn, vì từ trước đến nay A Vụ không thích người khác đụng vào. Mùi hương thiếp nữ phả vào mũi chàng, không ngờ lại có cảm giác dễ chịu như vậy nên không kìm nổi hít một hơi thật sâu. Vinh Ngân nhìn A Vụ, cảm giác muội muội của chàng giống như giọt sương mỏng đọng trên lá trúc xanh biếc buổi sớm, chỉ sợ tan biến lúc nào không hay. Vinh Ngân thở dài không biết tương lai sau này ai sẽ ở bên cạnh nàng đây.

Khi Vinh Ngân lo lắng cho hôn sự của muội muội thì ở gia đình khác cũng đang lo lắng chuyện hôn sự của con gái, bao gồm cả gia đình hoàng tộc.

Long Khánh Đế chỉ cho họa sĩ vẽ dung nhan các cô gái con của những vị quan từ bậc tam phẩm trở lên đến tuổi thích hợp mà chưa thành thân, những bức họa này sẽ do nội các dâng lên để trình Hoàng hậu thẩm duyệt, nhằm chuẩn bị chọn phi cho các Hoàng tử.

Thực ra, Điền Hoàng hậu và Hướng Quý phi đã sớm xem xét hoàng phi cho Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử rồi, họ nhìn tận mắt thì yên tâm hơn là nhìn qua tranh. Thực ra bảo là trình Hoàng hậu chọn lựa nhưng bà chỉ ngự lâm mà thôi, còn Long Khánh Đế mới là người đích thân hỏi chuyện hôn sự của các Hoàng tử. Mặc dù là thiên tử, nhưng ngài không thể triệu tập tất cả thiên kim của các vị quan tam phẩm trở lên để xem xét được, vì dù sao cũng không phải là ngài tuyển phi cho mình mà là tuyển con dâu nên muốn tránh những chuyện vô nghĩa.

Vinh tam lão gia là quan tam phẩm, thế nên A Vụ cũng bị đưa vào danh sách tuyển chọn. Thánh chỉ ban xuống không lâu thì có họa sĩ trong nội cung đến phủ vẽ tranh chân dung của A Vụ. Trong tình hình này, vị quan nào muốn leo đến gần Hoàng thượng sẽ phải hết sức để tâm, hối lộ những người cần phải hối lộ, nhưng Vinh tam lão gia lại không có ý định này, ông ra sức

hồi lộ nội thị, cầu xin họ không nên quá hao tâm tổn trí làm gì.

Vinh tam lão gia cũng không cho rằng A Vu có thể làm hoàng tử phi, dù sao gia cảnh nhà họ cũng thấp kém, mặc dù A Vu có dung nhan xinh đẹp, nhưng tài năng, danh tiếng trong kinh thành cũng chỉ bình thường, huống hồ bản thân ông còn là sư phụ của Tứ Hoàng tử, A Vu không thể nào được chỉ định cho các vị Hoàng tử khác. Còn về Tứ Hoàng tử, Vinh tam lão gia nghĩ, dù sao ông cũng đã bị kéo lên con thuyền cùng với Tứ Hoàng tử, Hoàng thượng sẽ không mất công vô ích đem A Vu gả cho Tứ Hoàng tử làm gì.

Long Khánh Đế còn chưa chọn hoàng tử phi cho các con trai thì bên phía nhà họ Đường đã truyền tin, Đường Các lão đồng ý chuyện hôn sự của Vinh Ngân và Đường Âm. Đường Các lão có đủ mánh khóe lọc lõi nhưng cũng chẳng biết phải làm sao khi Đường Âm đòi tuyệt thực, mà ngài lại rất thương yêu con gái. Hai nhà Đường, Vinh trao thiếp canh cho nhau với phương thức giản dị nhất. Đường phu nhân cũng ngầm ra hiệu cho nhà họ Vinh hãy tuân thủ lời giao ước.

Giao ước này là chuyện chia nhà, A Vu hôm đó đã về nói lại với Vinh tam lão gia. Ông nghĩ ngợi một hồi rồi cũng gật đầu.

Sau khi định xong chuyện hôn sự của Vinh Ngân, Thôi Thị lại vội vã lo cho Vinh Giới và A Vu. Mặc dù Vinh Giới vốn nêu đính hôn trước, nhưng hôn sự giữa Vinh Ngân và Đường Âm có nguyên nhân đặc biệt nên không tính. Sau khi hai nhà đã trao đổi thiếp canh, chuyện hôn sự của Vinh Giới càng không thể trì hoãn được nữa.

Chẳng ai mặn mà tình hình của Vinh phủ hiện giờ, những cô nương con nhà quyền thế xứng đáng làm dâu cả thì chắc chắn nhà họ cũng không đồng ý. Mà dù có gia đình nào bạo gan muốn kết thông gia với Vinh phủ thì Thôi Thị lại không bằng lòng, vì so về tài mạo và gia thế, bọn họ kém xa Đường

Âm nén bà cảm thấy tủi thân cho Vinh Giới.

Vì chuyện này, Vinh tam lão gia và Thôi Thị lo lắng không ít. Lúc này sư phụ của Vinh Giới là Đỗng đại nho sai người đem đến một phong thư, trong thư có ý làm mối cho Vinh Giới, người con gái đó chính là Đỗng Tàng Nguyệt, cháu gái của Đỗng đại nho. Đỗng Tàng Nguyệt từ nhỏ đã mồ côi cha, đến năm hơn mười tuổi thì mẹ cũng qua đời, được nuôi dưỡng tại nhà Đỗng Di và Kỳ phu nhân, phẩm hạnh rất tuyệt vời.

Thôi Thị lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, miệng luôn niệm A Di Đà Phật vì không ai thích hợp hơn cô nương nhà họ Đỗng. Bây giờ trong kinh thành, muốn tìm một gia đình có gia thế hơn Đường Âm thì chỉ có thể tìm trong hoàng tộc, mà như thế thì lại trèo cao quá, nhưng nếu nàng dâu cả quản lý cả hậu viện mà lại kém Đường Âm quá nhiều thì cũng không hay chút nào.

Đỗng cô nương mặc dù xuất thân không danh giá, số phận nghèo khổ, nhưng thân phận và địa vị của Đỗng đại nho lại quá nổi bật, mặc dù Đỗng Tàng Nguyệt và Đường Âm không có điểm nào để so sánh, nhưng cũng không cần phải so sánh, vì vốn xuất thân của họ hoàn toàn khác nhau.

Vì kính trọng Đỗng đại nho, Vinh tam lão gia và Thôi Thị chưa kể chuyện nhờ người mai mối đến cầu thân, đã đích thân đến Bạch Hạc Viện bái kiến Đỗng đại nho. A Vụ lâu ngày chưa gặp Vinh Giới, lại biết lần này có thể nhìn thấy đạiẫu tương lai nên nhất quyết đòi đi cùng.

Đến Bạch Hạc Viện, Đỗng đại nho đích thân ra đón Vinh tam lão gia và Thôi Thị, khi nhìn thấy A Vụ, ngài cũng ngắn người giây lát, ánh mắt thoáng qua tia kinh ngạc. Lão tiên sinh này cũng không phải là lúc nào cũng chỉ biết đến sách vở, đối với con người và sự vật đẹp đẽ, ngài luôn tràn đầy sự ngưỡng mộ.

Đồng Di có ánh tượng sâu đậm với Vinh lục cô nương, lúc còn nhỏ tính cách lanh lợi, tinh tế, thông tuệ hơn người, lại mạnh mẽ quyết đoán, hồi đó ngài không dám coi thường, không ngờ lớn lên lại xinh đẹp dường này, thế gian này khó ai sánh kịp, họa chăng chỉ có A Vi. Nghĩ đến đây, trong mắt Đồng Di lộ rõ sự bi ai.

Vinh Giới nghe tin cha mẹ đến thì muôn qua bái kiến. Chàng vừa bước vào cửa đã làm cho tất cả các cặp mắt sáng bừng. Chàng khoác áo choàng màu xanh, vạt áo và viền cổ áo thêu cành trúc xanh, búi tóc trên đầu cài cây trâm gỗ, thể hiện rõ sự phong lưu phóng khoáng. Thường ngày chàng đã ôn hòa thanh tú, tướng mạo và khí chất hòa quyện khiến người ta nhìn một lần thì khó có thể quên.

A Vụ cũng sững sờ, cảm giác Vinh Giới có một phong thái mà nàng chưa thấy bao giờ, thứ huyền ảo mơ hồ này A Vụ đã gặp ở đâu đó rồi. Nàng tập trung suy nghĩ rồi kinh ngạc nhận ra, thần thái của Vinh Giới gần giống với Tứ Hoàng tử Sở Mậu. Có điều, khi nàng định thần và nhìn lại lần nữa thì thấy huynh ấy chính là đại ca của nàng, cảm giác tương tự như vừa nãy không xuất hiện nữa.

Vinh Giới bái kiến Vinh tam lão gia và Thôi Thị, bị Thôi Thị kéo lại gần hỏi han đủ mọi chuyện, sau đó chàng mới có thời gian mỉm cười với A Vụ. “A Vật cao lên đây!”

A Vụ mím môi cười. “Đại ca lần này không còn được nói muội là quả bí ngô nữa nhé!” Thực ra, lúc đó Vinh Giới và Vinh Ngân đều trêu A Vụ, định gọi nàng là quả bí đao lùn, nhưng như thế thì làm臊 thương muội muội quá, vì dù sao cũng là muội muội mà họ yêu thương nhất nên mới bảo nàng là quả bí ngô.

Huynh muội mặc dù lâu ngày không gặp, nhưng luôn nhớ đến nhau,

không nói nhiều cũng hiểu.

Đồng đại nho và Vinh tam lão gia có rất nhiều chuyện cần bàn bạc, nhưng đều không phải là chuyện nữ nhân muốn nghe. Đồng Di cười nói: “Nội tử đang ở phòng Mai Hạc cách đây không xa, mời Thôi phu nhân qua bộ đến đó vậy.”

A Vu đi cùng Thôi Thị, có tiểu đồng dẫn đường, họ nhanh chóng đến phòng Mai Hạc. A Vu cảm thấy rất kỳ lạ, Đồng đại nho dù tôn quý thế nào thì Đồng phu nhân cũng không có lý gì mà không ra tiếp khách, có khách đến nhà, chủ nhà cũng nên ra mặt đón tiếp mới phải. Nhưng khi nàng thấy Đồng phu nhân, nhìn hai con mắt trống rỗng của bà, nàng mới biết bà bị mù, không thể trách được. Đồng Tàng Nguyệt dùi Đồng phu nhân bước ra, Thôi Thị cũng bước đến.

Đồng phu nhân lớn tuổi hơn Thôi Thị, vì thế Thôi Thị cùng A Vu hành lễ với vân bối. Đồng phu nhân là người ôn hòa thân mật, không ra vẻ trưởng bối nên A Vu có ấn tượng rất tốt về bà.

A Vu và Đồng Tàng Nguyệt nhìn nhau, hai cô nương kiêu ngạo này âm thầm kinh ngạc về đối phương.

Đồng Tàng Nguyệt kinh ngạc vì trên thế gian này sao lại có người con gái xinh đẹp nhường vậy, chẳng khác nào tiên giáng trần, chỉ riêng về dung mạo, nàng chẳng thể nào so được.

Khi Đồng Tàng Nguyệt đang đánh giá A Vu thì A Vu cũng nhìn ngắm cô.

Kiếp trước, A Vu cũng biết Đồng Tàng Nguyệt, mặc dù con người cô cũng giống như cái tên, luôn che giấu tài năng, nhưng A Vu từng có dịp đọc qua tập thơ của cô, tâm nhìn phóng túng, tài khí tung hoành, không hề kém

nam tử hán, về điểm này A Vu phải chịu thua.

Có điều A Vu chưa từng gặp cô, hôm nay trông thấy nên tò mò muốn nhìn ngắm tỉ mỉ. Đồng Tàng Nguyệt chỉ mặc bộ váy vải nhưng không làm mất đi vẻ tao nhã. Dung mạo thanh tú, vóc dáng lại đoan trang, nhã lè, toát lên vẻ đài các. A Vu cho rằng, dù là tiểu thư có thân phận cao quý ở bách niên thế gia cũng chưa chắc có phong thái như Đồng Tàng Nguyệt. A Vu thầm nghĩ, nếu Tử Phiến gặp được Đồng Tàng Nguyệt, hẳn thị sẽ biết thế nào là “*Phúc hữu thi thư khí tự hoa*”.

1. Có nghĩa là trong người có kiến thức, tình hoa sẽ phát tiết ra ngoài.

Ngoài A Vu, người chú ý đến Đồng Tàng Nguyệt nhất phải kể đến Thôi Thị. Bà kéo tay Đồng Tàng Nguyệt hỏi chuyện, cô trả lời từng câu mạnh dạn, tự tin, không vì Thôi Thị là mẹ chồng tương lai mà khép nép, lấy lòng.

Thôi Thị thấy Đồng Tàng Nguyệt đoan trang, cởi mở, nho nhã trí tuệ thì rất hài lòng.

Đồng phu nhân cũng nhận ra sự hài lòng ở Thôi Thị, đợi Thôi Thị đánh giá con dâu tương lai xong, liền cười nói: “Nguyệt nhi, con dẫu Vinh cô nương đến phòng chơi đi, không cần ở bên cạnh chúng ta đâu, ta không muốn các con cảm thấy gò bó.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Thôi Thị từ trước đến nay luôn coi trọng A Vu nên cũng muốn để nàng tiếp xúc nhiều hơn với Đồng Tàng Nguyệt, xem tấu tấu là người như thế nào.

Khuê phòng của Đồng Tàng Nguyệt cũng giống như con người của cô, giản dị thoảng mát, sạch sẽ gọn gàng. Cô cùng A Vu ngồi xuống nói chuyện, đầu tiên nói về chuyện nữ công gia chánh, như vậy đối phương sẽ cảm thấy gần gũi hơn.

A Vu thầm công nhận, nếu là tài nữ khác nói chuyện với người cùng giới, thường thì dăm ba câu đã hết kiên nhẫn, ví dụ như Vinh Ngũ, nhưng Đồng Tàng Nguyệt lại khác, cô luôn suy nghĩ cho đối phương. A Vu đã từng học thêu ở chõi Thôi Thị, mặc dù học ít, nhưng không kém cỏi chút nào. Hai người họ nói chuyện một hồi thì đề cập đến vấn đề văn Chương thơ phú. Đồng Tàng Nguyệt có sở trường về thơ phú, A Vu cũng hùa theo sở thích của cô, dù sao cô cũng là đạiẫu tương lai, sau này còn phải nhờ cây nhiều.

Khi bàn luận về thơ ca, Đồng Tàng Nguyệt lại vô cùng kinh ngạc. Trong tâm lý của mọi người không biết từ bao giờ đã mặc định một điều, phàm là những người con gái có dung mạo xinh đẹp thì đa số đều “không có nǎo”, chính bản thân Đồng Tàng Nguyệt cũng có chút suy nghĩ như vậy. A Vu đẹp đến mức siêu phàm thoát tục, lại còn tài hoa xuất chúng thì các cô gái khác biết sống sao đây? Khi hai người nói chuyện, Đồng Tàng Nguyệt có cái nhìn hoàn toàn khác về A Vu. Cô thấy A Vu là người nói có sách, mách cho chúng, hiểu biết hơn người, tư chất trác tuyệt. Đồng Tàng Nguyệt không phải là loại người hẹp hòi đố ky nên coi A Vu là tri kỷ, vô cùng yêu mến.

Tối đó, Đồng phu nhân hỏi Đồng Tàng Nguyệt về con người A Vu, nàng không hề giấu giếm sự ngưỡng mộ của mình với A Vu.

“Như vậy tổ phụ con tác hợp chuyện hôn nhân cho con là rất đúng, chưa kể đến Giới ca nhi phẩm chất tài hoa rất xứng với con, ngay cả mẹ chồng tương lai của con cũng là người ôn hòa biết điều. Ta vốn lo lắng sợ con bị bà cô này làm khó, nhưng khi nghe con nói vậy thì ta yên tâm rồi.” Đồng phu nhân nhẹ nhè vỗ vào tay của Đồng Tàng Nguyệt.

Đồng Tàng Nguyệt cười. “Tổ mẫu từ trước đến giờ không hay phán xét ai, vậy tại sao lại nghĩ rằng con khó sống với A Vu a?”

Đồng phu nhân nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Vinh cô nương xem ra dung

mạo vô cùng xuất chúng đúng không nào?”

Đồng Tàng Nguyệt thấy tò mò đoán như thần. “Tò mò, sao người lại biết?” Đồng phu nhân bị mù mắt, nếu muốn phán đoán vóc dáng ai đó thì bắt buộc phải dùng tay sờ mới biết được phần nào, nhưng hôm nay bà không có cơ hội đó.

“Con đừng có coi thường tò mò mắt mù, mũi ta, tai ta nhạy bén hơn các con đấy. Mỗi cô gái đều có một mùi hương riêng, nên dù mắt ta không trông thấy, nhưng có thể dễ dàng phân biệt được ai vào ai ra, còn chính xác hơn các con nhìn bằng mắt đấy. Vinh cô nương từ lúc bước vào phòng, ta đã ngửi thấy mùi hương của cô ấy, mùi hương đó khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoái mái, thoát tục, như mùa đông được ngửi hoa mai, mùa hạ ngửi hoa sen vậy.” Những cô gái có mùi hương như vậy tất có dung nhan diễm lệ. Nhiều năm trước Đồng phu nhân cũng đã từng ngửi thấy mùi hương tương tự trên người của một tuyệt sắc giai nhân, dù không giống nhau, nhưng cũng vô cùng đặc biệt.

“Nhưng như vậy đâu thể chứng minh là khó chung sống với cô ấy?” Đồng Tàng Nguyệt lại hỏi, trước mặt người ngoài nàng đoan trang chín chắn, nhưng khi ở riêng bên cạnh Đồng phu nhân, nàng vẫn nũng nịu như bao cô gái khác.

“Vinh cô nương có vẻ đẹp tuyệt trần, mặc dù ta không nhìn được cô nương đó, nhưng nghe tiếng bước chân vào phòng và tiếng quần áo cọ sát là có thể nghe ra.”

Đồng phu nhân nghe bước chân của A Vu, tiếng dừng chân ở mỗi bước đều giống nhau, hơn nữa bước chân còn nhịp nhàng như có vấn điệu. Tiếng ma sát giữa quần áo cũng nhỏ và đều, chứng tỏ A Vu được dạy dỗ cực kỳ cẩn thận.

“Con nghĩ mà xem, với dung mạo tuyệt đỉnh, phong thái xuất chúng như vậy, tất sẽ có tính kiêu ngạo. Lão phu nhân của phủ An Quốc Công e rằng không thể bồi dưỡng được cô cháu gái có khí phách như thế. Thôi phu nhân mặc dù ôn hòa lương thiện, nhưng một số phương diện cũng còn khiếm khuyết. Ngay chính bản thân con cũng kiêu ngạo, mặc dù cố gắng tỏ ra ôn hòa, nhưng cũng không giấu nổi vẻ kiêu hãnh thể hiện qua phong thái của con.” Đỗng phu nhân rất tự hào về Đỗng Tàng Nguyệt, bà cảm thấy bất cứ cô nương nào đứng trước mặt cháu bà đều phải nhận phần thua. “Vì thế tôi mỉa đoán, Vinh cô nương chưa chắc đã dung nạp con.”

Đỗng Tàng Nguyệt cười. “Tôi mỉa ơi, lần này bà nhìn nhầm rồi. Bà luôn cho rằng cháu gái mình là người tốt nhất thiên hạ, có điều tôi phụ tùng nói “Bên ngoài bầu trời còn có bầu trời khác, người tài còn có người tài hơn”, hôm nay gặp A Vu, con thực sự đã nghiệm ra câu này rồi a.”

Hai bà cháu vừa nói vừa cười, trong lòng vô cùng vui mừng vì chuyện hôn sự này.

Tử Bạch Hạc Viện trở về, Thôi Thị bận rộn chuẩn bị hôn sự cho hai con trai, mặc dù hai chuyện này đều không gấp, nhưng bà là người thích mò mẫm việc để làm. Về hôn sự của A Vu cũng coi như có manh mối vì Vinh tam lão gia đã đích thân viết một phong thư gửi cho nhà họ Tiết và đang đợi hồi âm.

Người quan tâm đến hôn sự của A Vu không chỉ có Vinh tam lão gia, một người ca ca khác của A Vu cũng quan tâm không kém. Sau vài ngày, A Vu mới nhận được tin từ Tử Nghiên gửi đến, Cố Đình Dịch hẹn gặp nàng ở Thôi Ký.

Thôi Ký mặc dù không phải là cửa hiệu nổi tiếng trong kinh thành, nhưng cũng có chút tiếng tăm và được khen ngợi. Mấy năm qua, dưới sự quản lý của Tử Nghiên, cửa hiệu cũng làm ăn phát đạt. Lúc đầu cửa hiệu chỉ

có một gian, giờ đã phát triển thành ba gian, sân phía sau cũng đã mua lại.

A Vụ bước vào cửa hiệu Thôi Ký từ cửa ngách trong ngõ nhỏ. Tử Nghiên đã dâng trà mời Cố Đinh Dịch ở phòng khách, cô còn đích thân ngồi hầu chàng.

Cố Đinh Dịch không nói gì nên Tử Nghiên cũng không dám mở miệng. Cô sống ở kinh thành bao năm nên cũng biết con trai thứ của Trưởng Công chúa, nhưng không ngờ có ngày cô lại được nhìn thấy chàng ở khoảng cách gần thế này.

Tử Nghiên khẽ nhường mày đánh giá Cố Đinh Dịch, chàng tuy lạnh lùng nghiêm nghị nhưng vẻ mặt ôn hòa, nhã nhặn, toàn thân toát lên phong thái công tử quý tộc, nếu sánh với tiểu như nhà mình thì thật giống một cặp trời sinh. Hai người họ gặp nhau ở đây để tránh tai mắt người đời, thế nên Tử Nghiên cho rằng phu quân tương lai của tiểu thư tám chín phần là vị này, do vậy cô hầu hạ vô cùng chu đáo. Đợi A Vụ bước vào, Tử Nghiên liền tự giác lui ra, còn đích thân đứng trông bên ngoài.

“Nhi ca!” A Vụ hơi gấp gáp bước về phía Cố Đinh Dịch, nhìn ca ca mình với ánh mắt chờ đợi.

Cố Đinh Dịch nhìn vào mắt A Vụ, định nói nhưng không thể thốt nên lời. Chàng biết A Vụ đang chờ đợi điều gì. Chuyện muội muội chết đi sống lại làm sao Cố Đinh Dịch có thể giấu giếm Trưởng Công chúa được? Nhưng chuyện này thực sự quá hoang đường, mà Trưởng Công chúa lại là người cố chấp không bao giờ tin vào quỷ thần. Cố Đinh Dịch nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn cách thăm dò thái độ của bà. Chàng liền bịa ra câu chuyện một người bạn của mình đã chết bỗng nhiên sống lại để kể cho mẹ nghe, nào ngờ mẹ chàng cười lạnh, nói: “Ta thấy con đọc nhiều tiểu thuyết chí quái quá rồi đấy. Mẹ sống bao nhiêu năm, chưa bao giờ nghe thấy chuyện có người nào chết đi sống lại.

Cái cô nương con bảo chết đi sống lại đó chắc chắn là có ý đồ.”

“Không phải đâu ạ, cô nương đó hiểu rõ muội muội nhà bạn con, chuyện bí mật chỉ có hai người biết, vậy mà cô nương đó cũng biết, nếu không phải là sống lại thì khó có thể giải thích được.” Cố Đình Dịch biện bạch.

Nhưng Trưởng Công chúa là người vô cùng thông minh, bà xâu chuỗi những chuyện đã xảy ra và hiểu được khoảng ba phần, thế nên mới nói vẻ châm chọc: “Cô nương mà con nói chết đi sống lại đó có phải là Vinh lục cô nương không?”

Cố Đình Dịch kinh ngạc không thốt nên lời, coi như thầm thừa nhận.

“Dịch ca nhi ơi là Dịch ca nhi, rốt cuộc thì mẹ phải nói thế nào con mới chịu nghe lời? Vinh cô nương đó không phải là người thật thà đâu, so về sự thâm hiểm, nữ nhi trong kinh thành này không ai thắng nổi cô ta. Phía sau chuyện chia nhà ở phủ An Quốc Công không thiếu công của Vinh cô nương này đâu.” Trưởng Công chúa nói.

A Vu làm việc rất kín kẽ, nhưng dù thế nào cũng để lại dấu vết, người thông minh chỉ cần chịu khó vạch lá tìm sâu, chắc chắn sẽ đoán được phần nào chân tướng.

Con trai vì Vinh cô nương mà gây chuyện với mẹ ruột, với tính cách của Trưởng Công chúa, chẳng lẽ bà lại không đi điều tra hay sao? Cuộc điều tra thú vị hết sức, vì Trưởng Công chúa phát hiện cả ba người con trai của lão thái thái đều dùng chung một thiếp, chỉ căn xem người hưởng lợi cuối cùng là ai thì sẽ dễ dàng đoán ra người đứng sau sắp xếp kế hoạch này.

“Mẹ, A Vu chỉ muốn bảo vệ bản thân thôi.” Cố Đình Dịch đã từng nghe mẹ phân tích những chuyện A Vu làm.

“A Vu cái gì, nó cũng xứng với cái tên ấy ư?” Trưởng Công chúa quát to: “Dịch ca nhi, con đã lớn từng này rồi, sao dễ dàng bị lừa gạt như vậy chứ? Rõ ràng nó thấy không có hy vọng được gả vào cái nhà này... Mẹ quyết không cho phép loại người như nó bước vào cái nhà này, thế nên nó mới tìm một lý do vớ vẩn để tiếp cận con, còn lừa gạt cả mẹ, hù!”

Cố Đinh Dịch đang định biện hộ thì lại nghe Trưởng Công chúa nói: “Nó nói nó là A Vu tái sinh, tại sao ngay từ đầu không nhận ta là mẹ mà lại nhận con trước trong hoàn cảnh nhạy cảm này? Cha nó là Vinh Cát Xương đang bị chỉ định làm sư phụ của lão Tú, giờ nó muốn đeo bám lấy con, với sự tính toán này thì mấy người như con không phải là đối thủ của nó đâu!”

Lời Trưởng Công chúa nói, nghe ra cũng không phải là không có lý.

Cố Đinh Dịch nhất thời phản bác không lại, thế nên hôm nay đối diện với ánh mắt chờ đợi của A Vu, chàng chẳng biết nói thế nào.

“A Vu, nghe nói Vinh Thị lang muốn gả muội đến nhà họ Tiết ở Hồ Châu phải không?” Cố Đinh Dịch tránh né ánh mắt biết nói của A Vu.

Nhắc đến chuyện này, toàn thân A Vu như bị vắt kiệt sức, nhưng nàng lại chẳng tìm được lý do nào để từ chối, vì ngay bản thân nàng cũng cảm thấy cuộc hôn nhân này không tồi, nếu như nàng không biết trước rằng cuối cùng Tú Hoàng tử sẽ lên ngôi kế vị.

Cố Đinh Dịch thấy thần sắc của A Vu không vui mừng hay thẹn thùng thì đã biết tâm ý của nàng, tiếp tục hỏi: “Muội không muốn lấy chồng xa phải không?”

A Vu không những không muốn lấy chồng xa, mà căn bản không muốn lấy chồng, nàng cũng không giấu nhẹm của mình nên gật đầu rất dứt khoát.

“Ta có chủ ý này, muội có muốn nghe không?” Cố Đinh Dịch do dự hồi lâu rồi hỏi.

“Nhi ca, huynh có gì thì cứ nói đi.” A Vu cười.

Cố Đinh Dịch cố gắng kiềm chế cơn sóng lòng của mình, giọng trầm xuống: “A Vu, hay là muội lấy huynh nhé!” .

A Vu nghe xong, ngẩng phắt đầu lên nhìn Cố Đinh Dịch, nghi ngờ là mình đã nghe nhầm.

“Muội không cần trả lời ngay, nghe huynh nói xong đã.” Cố Đinh Dịch vội vàng nói, đã nói được lời mở đầu rồi thì phần phía sau cũng không còn khó nữa. “Nếu muội gả cho huynh, huynh sẽ không bắt muội làm bất cứ việc gì, huynh là ca ca của muội, đời này chẳng lẽ còn có người yêu thương muội hơn huynh sao? Hơn nữa muội cũng biết tính của mẹ rồi đấy, bà không tin cũng không chấp nhận việc muội là A Vu. Ta biết muội cũng muốn nhận mẹ mà!”

Cố Đinh Dịch dùng ánh mắt ra hiệu cho A Vu bình tĩnh lại: “Muội xem, nếu lấy huynh, chẳng phải mẹ sẽ trở thành mẹ của muội hay sao? Chúng ta sống lâu với nhau, tự nhiên mẹ sẽ tin muội chính là A Vu.”

Cố Đinh Dịch thấy trong mắt A Vu có chút buông xuôi, liền tiếp tục nhấn mạnh: “Huống hò, chắc muội thông minh cũng biết Hoàng thượng không ưa gì Tứ Hoàng tử, mà Tứ Hoàng tử lại là con trưởng nên sợ rằng khó có kết cục tốt đẹp, nếu thực sự có ngày đó, muội lấy ai cũng không yên ổn bằng lấy huynh.”

A Vu nhìn Cố Đinh Dịch, trầm mặc không nói, thực ra lời của huynh ấy ở một mức độ nào đó cũng tác động đến A Vu, cứ nghĩ đến chuyện lấy ca ca, sau này có thể sống chung với mẹ ruột của mình là nàng đã cảm thấy rất xúc

động. Nhưng nàng nghĩ nếu lấy ca ca thì thực sự chẳng ra thể thống gì, đó chính là loạn luân. Huống hò, vì họ là huynh muội ruột thịt nên không thể ở cùng phòng, chuyện sinh con đẻ cái sau này của nhị ca sẽ ra sao chứ? Huynh ấy có thể nạp thiếp, nhưng con vợ lẽ làm sao so với con chính thất được.

A Vụ nhỏ nhẹ nói ra mối lo của mình.

Cố Đinh Dịch lại chẳng lo chuyện này. “Chuyện này có sao đâu? Nhà chúng ta cũng đâu phải chỉ có mỗi huynh sinh con cháu nối dõi, con trưởng của đại ca cũng đã hai tuổi rồi, đại tẩu năm nay cũng đang mang thai.” Không thấy A Vụ phản đối, chàng lại bổ sung thêm: “Nếu muội không đẻ bụng, cùng lăm sau này ta lấy thêm một vợ nữa là được chứ gì.”

Thực ra, Cố Đinh Dịch không nghĩ đến chuyện lấy thêm vợ nữa, đây chẳng qua chỉ là kế hoãn binh của chàng thôi, lời của Trưởng Công chúa nói với chàng cũng khiến niêm tin A Vụ là muội muội của chàng bị dao động, và vừa hay cũng là điều mà chàng sẵn sàng vui vẻ chấp nhận. Hơn nữa, em gái chàng qua đời lúc ốm yếu bệnh tật, so với một thiếu nữ xinh đẹp mảnh mai như A Vụ thì hoàn toàn khác hẳn, Cố Đinh Dịch khó có thể coi hai người họ như một.

Cố Đinh Dịch vốn không để bụng lời A Vụ nói là thật hay giả, cho dù từ đầu đến cuối nàng đều lừa gạt chàng thì chàng vẫn vui vẻ chấp nhận. Cùng A Vụ thành thân, sau hôn nhân sẽ từ từ bồi dưỡng tình cảm vợ chồng, sau này phu thê ân ái, sớm tối bên nhau chỉ nghĩ như vậy thôi Cố Đinh Dịch đã cảm thấy tràn đầy sự ngọt ngào.

A Vụ lại nghĩ như vậy không đáng tin chút nào, trong lòng cũng khó mà chấp nhận, hơn nữa nếu đúng như lời nhị ca nói, sống chung lâu, mẹ nàng sẽ tin nàng là A Vụ, đến lúc đó thì nàng đã trở thành vợ của nhị ca, vậy mẹ sẽ chấp nhận thế nào đây? Và lúc ấy mới thực sự là một mớ hỗn loạn.

Nghĩ đến đây, A Vụ kiên quyết lắc đầu nói: “Nhị ca, muội biết huynh muốn tốt cho muội, nhưng muội không thể vì sự ích kỷ của mình mà hại cả đời huynh được, muội vẫn muốn chứng kiến cảnh huynh lấy vợ, sinh ra cháu trai cháu gái ngoan ngoãn để muội thương yêu, cưng nựng. À, đúng rồi, chuyện Huyện chủ Hòa Nhụy huynh đã nói với mẹ chưa?” A Vụ bất chợt nhớ ra.

“Huynh nói rồi.” Cố Định Dịch đã cho người ngầm điều tra, đúng như lời A Vụ nói, với loại người độc ác đó, đừng nói là chàng không thích, cho dù có thích thì cũng không bao giờ lấy làm vợ,

“Vậy mẹ...” A Vụ hỏi.

“Mẹ không bắt ta lấy Hòa Nhụy nữa.” Cố Định Dịch nhìn A Vụ với vẻ mặt thất vọng. “Muội không muốn xem xét lại sao?”

“Nhị ca, trong lòng cả hai chúng ta đều biết mình là huynh muội ruột thịt, sao có thể thành thân được?”

“Nhưng A Vụ, thân thể này đâu phải là của muội, hay nói một cách khác, chúng ta đâu phải huynh muội ruột thịt, huynh...” Cố Định Dịch vẫn muốn khuyên A Vụ.

A Vụ nghe thấy thế thì kinh ngạc thất sặc, không ngờ sau khi nàng nói ra bí mật như vậy mà nhị ca vẫn còn ý nghĩ đó khiến nàng thực sự thất vọng, chẳng trách mẹ không tin nàng chết đi sống lại, ngay cả đến nhị ca nàng miệng thì nói tin nàng, nhưng tận sâu trong lòng cũng đâu có tin nàng.

A Vụ bỗng thấy cảnh vật trước mắt tối sầm, toàn thân lạnh toát. Hồi lâu, nàng mới định thần lại, mắt ngắn lẻ. “Nhị ca không tin muội sao?”

“Ta đương nhiên là tin muội.” Cố Định Dịch không nỗi khi nhìn

thấy nước mắt của A Vu, chỉ lên trời thề rằng huynh ấy tuyệt đối tin nàng, lúc này A Vu mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Hai người ngồi đối diện với nhau nhưng cảm thấy không được tự nhiên, Cố Đinh Dịch thì không nỡ rời đi, còn A Vu cũng có chuyện muôn nói. Nàng vốn nghĩ, nếu ca ca có thể thuyết phục được mẹ thì nàng sẽ nói ra tất cả mọi chuyện, bao gồm cả việc Tú Hoàng tử sau này muru phản đế lên ngôi. Nhưng bây giờ nghĩ lại, nàng thấy không nên nói với ai. Chuyện chết đi sống lại đã khiến người ta khó tin, thêm cả chuyện cô hồn phiêu du thì càng khó tin hơn. Hơn nữa trong lúc này mà nói ra những lời như vậy sẽ khiến người ta nghĩ rằng đây là cái bẫy giăng ra để tranh đoạt địa vị.

A Vu cân nhắc hồi lâu mới nói: “Nhi ca, Thánh thượng lần này hạ chỉ vẽ dung mạo tiểu thư con nhà quan từ hàng tam phẩm trở lên để cho vào cung tuyển hoàng tử phi, nội thị cũng đã đến nhà muội. Nhi ca có biết Hoàng thượng sắp xếp chuyện hôn sự của mấy vị Hoàng tử thế nào không?”

Cố Đinh Dịch lắc đầu. “Mặc dù chuyện này đáng lẽ là Hoàng hậu chỉ định, nhưng cậu lại không bàn bạc với ai, ngay cả mẹ cũng không biết tin tức gì. Điện Hoàng hậu đã chọn cô nương nhà Trần Quốc Công, bà ấy có nhờ mẹ đến chở cậu nói trước việc này.”

“Sao mẹ cứ muốn thân thiết với Điện Hoàng hậu vậy? Ngũ Hoàng tử khó có thể kế vị, nếu hắn lên ngôi cũng chưa chắc đã là phúc cho bách tính, lẽ nào mẹ không nhận ra điều này?” A Vu hỏi.

Cố Đinh Dịch thở dài. “Nếu Ngũ Hoàng tử không thể lên ngôi, với ân oán giữa mẹ và Hướng Quý phi, đợi đến lúc Lục Hoàng tử kế vị, chắc chắn họ sẽ đối phó với chúng ta.”

“Vậy Tú Hoàng tử thì sao, lẽ nào không có cơ hội?” A Vu hỏi tiếp.

Cố Đinh Dịch đáp: “Muội không ở trong cung nên không rõ tình cảm giữa cậu và Tú Hoàng tử. Cậu còn không muốn gặp Tú Hoàng tử nữa kia, cha con họ bảy tám năm nay chưa hề gặp mặt nhau.”

A Vụ nghe thấy thế thì mắt mờ to kinh ngạc. Dù nàng biết Long Khánh Đế đối xử không tốt với Tú Hoàng tử, nhưng cũng không ngờ lại đến mức độ này, ngay cả nhìn mặt cũng không muốn.

“Nói thì như vậy, nhưng thế sự khó lường, không chừng Tú Hoàng tử có thể sẽ phản kích lại đó.” A Vụ từng bước gọi ý cho Cố Đinh Dịch.

“Muội đúng là chẳng ra khỏi nhà bao giờ. Người khác thì ta không dám nói, chứ Tú Hoàng tử nếu muốn ép vua thoái vị thì tuyệt đối không có khả năng thành công.” Ý tứ của câu nói này rất rõ ràng, Tú Hoàng tử nếu muốn lên ngôi thì chỉ có con đường ép vua thoái vị, nhưng về đội phòng vệ của kinh thành và cấm cung Cố Đinh Dịch là Ngự tiền thị vệ nên rất tự tin.

A Vụ nghĩ không nên tiếp tục chủ đề này nữa, nếu không sẽ không còn được tự nhiên, thế nên nàng nói: “Ý trời khó đoán, cho dù vị Hoàng tử nào kế vị thì sự tôn nghiêm của mẹ cũng không giảm, mẹ hà tất phải giảm vào vũng nước bẩn làm gì, ngộ nhỡ ủng hộ nhầm người, không phải là rước họa vào thân hay sao? Chỉ cần mẹ không nghiêng về ai thì cuối cùng cũng sẽ được sống bình an mà.”

Cố Đinh Dịch gật đầu. “Ta cũng khuyên mẹ như vậy nhưng mẹ luôn có chủ ý riêng.” Chẳng ai có thể khuyên nhủ được Trưởng Công chúa.

A Vụ thở dài. “Cho dù thế nào, nhị ca cũng nên khuyên mẹ nhiều một chút.”

A Vụ trở về Vinh phủ với vẻ mặt buồn bã. Mặc dù nàng đã sớm dự liệu được rằng con đường nhận người thân vô cùng gian nan, nhưng khi phải đối

mặt với điều đó, nàng vẫn khó tránh khỏi buồn tủi. Tuy vậy nàng không biết rằng điều khiến nàng buồn hơn vẫn còn ở phía sau.

Long Khánh Đế vì chuyện chỉ định hôn sự cho bốn vị Hoàng tử mà sáng sớm hôm sau đã làm chấn động cả triều đình.

Nếu trong nhà có một hoàng tử phi thì đúng là nên đốt pháo ăn mừng ba ngày ba đêm rồi, ba gia đình ở phía nam và phía tây kinh thành sau khi tiếp thánh chỉ thì đều vui mừng hớn hở, duy chỉ có Vinh phủ ở cạnh cây cầu Thanh Long là như có một đám mây đen bao phủ trên đỉnh đầu nên không ai có thể cười được.

Vinh tam lão gia là người bình tĩnh nhất, ông nghĩ dù sao mình cũng đã đứng trên chiếc thuyền của Tứ Hoàng tử, nay có thêm quan hệ thông gia thì cũng không ảnh hưởng lớn lắm, chỉ là càng không có hy vọng gì nữa mà thôi. Huống hồ, ông cũng nghĩ, ngoài tiền đồ ra, các phương diện khác của Tứ Hoàng tử đều xứng với A Vu.

Thôi Thị nhớ lại dáng vóc và phong độ của Tứ Hoàng tử hôm đó khi bà đứng nhìn từ xa thì thấy chẳng có điểm nào đáng chê cả. Bà thấy chuyện hôn sự này cũng rất tốt, lão gia lại là sư phụ của Tứ Hoàng tử, dù gì cũng phải nể mặt thầy mà không ức hiếp A Vu. Thôi Thị nghĩ như vậy là vì Vinh tam lão gia, A Vu và hai người con trai của bà đều chưa từng nói với bà về cục diện của triều đình, càng không nói cho bà biết những lo lắng xa gần của họ. Tuy nhiên Thôi Thị thấy A Vu phản ứng kịch liệt, không vui mừng chút nào thì tự nhiên cũng không thấy vui nữa.

“Lão gia, ngài khuyên nhủ A Vật đi.” Thôi Thị đầy chòng.

Vinh tam lão gia trầm mặc không nói, lần trước Vinh Ngân muốn mai mối A Vu với Cố nhị gia, ngài đã ngầm chấp nhận, thế nhưng không thể ngờ Hoàng thượng lại đột ngột chỉ định A Vu làm chính phi của Tứ Hoàng tử.

Vinh tam lão gia nghĩ trong lòng A Vu có Cố nhị gia nên mới phản ứng mạnh mẽ như vậy. Phải nói rằng, thân phận, địa vị và tướng mạo của Tú Hoàng tử còn hơn cả Vệ Giới, Phan An², biết bao tiểu thư quý tộc kinh thành ngưỡng mộ hắn, ngay như cháu gái đích tôn của Trần Quốc Công vì muốn Thánh thượng đồng ý cho cô trở thành trắc phi của Tú Hoàng tử mà đã bất chấp cả danh tiếng của gia đình.

2. Vệ Giới, Phan An được coi là một trong hai mỹ nam thời cổ đại, Trung Quốc.

“Cứ để con bình tĩnh và suy nghĩ thông suốt đã.” Vinh tam lão gia thở dài, tương lai nếu có bất trắc gì, ông phải làm thế nào để bảo vệ cô con gái duy nhất đây? Điều này khiến ông cảm thấy lòng dạ rối như tơ vò.

A Vu nằm trên giường, mắt nhìn đăm đăm vào quả cầu mạ vàng quấn cành hoa cúc rỗng ruột treo trên đầu giường, trong đầu là những suy nghĩ ngỗn ngang, phức tạp.

Nghe tin thánh chỉ ban hôn xong, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu A Vu là: Không thể nào, nguyên phi của Tú Hoàng tử ở kiếp trước rõ ràng không phải là cô nương nhà họ Vinh. Có điều, nàng cũng phải nghĩ lại là kiếp trước Vinh tam lão gia đâu có đỗ tiến sĩ và trở thành sư phụ của Tú Hoàng tử nên đương nhiên Vinh Toàn Vinh Vật Uu cũng đâu thể trở thành Tú Hoàng tử phi!

Bị bắt gả cho kẻ thù oan gia của mình là điều mà A Vu vạn lần không ngờ tới. Chỉ cần nghĩ tới những việc mà hắn đã làm với Trưởng Công chúa và phủ Vệ Quốc Công là nàng lại không thể bình tĩnh được. Mặc dù không phải là mối thù, nhưng không thể nào tránh được nỗi căm hận. Sau đó, trong đầu A Vu thoáng qua một ý nghĩ, Tú Hoàng tử chính là biểu huynh của nàng. Trong điển luật của triều Đại Hạ mặc dù chưa quy định anh em họ không được lấy nhau, nhưng trong dân gian và triều đình đều có quy định bất thành

vẫn là họ hàng trong phạm vi ba thế hệ không được lấy nhau.

Nghĩ đến đây, A Vụ càng thấy đáng ghét, kiếp trước chính phi và hoàng hậu của hắn đều lần lượt bị chết, A Vụ nghĩ hắn thực sự là khắc tinh của nàng. Hắn vừa sinh ra đã khắc mệnh với mẫu hậu, khiến mẫu hậu hắn phải chết, Long Khánh Đế cũng đối xử với hắn chẳng ra gì, cha con chẳng bao giờ nhìn mặt nhau. Hai người vợ của hắn cũng chết, sau đó hắn không lập hậu nữa, cuối cùng hắn gặp phải họa khởi binh, máu đổ khắp kinh thành. Với sự tàn nhẫn và máu lạnh đó, rõ ràng số phận bắt hắn phải sống cô đơn suốt đời, A Vụ không tin mạng của mình lại buộc chung với Tú Hoàng tử. Chỉ cần nghĩ đến thôi là nàng đã run rẩy.

Đương nhiên, cuộc hôn nhân này không phải là không có lợi. A Vụ trong tương lai sẽ là Tú Hoàng tử phi, chỉ cần chú ý bảo vệ tính mạng thì còn sống ngày nào là có thể chăm sóc cho Trưởng Công chúa và các ca ca thêm ngày ấy, tuyệt đối không để họ rơi vào cảnh tuyệt vọng, đau đớn. Mặc dù nhìn thấy bao nhiêu điểm bất lợi, nhưng chỉ cần điều này, A Vụ đã có thể chấp nhận được cuộc hôn nhân này. Nhưng cứ nghĩ sau này phải tận tâm hầu hạ kẻ thù của mình, lại phải làm cái việc phu thê với một kẻ như vậy thì lông mày của nàng chẳng thể nào dấn ra được. Huống hồ, cuộc sống trong nội viện triều đình khác hẳn với bên ngoài. Thiên tử có thể lấy bảy mươi hai vợ, số người trong nội viện của Hoàng tử cũng không ít, số người vợ trên sổ sách là nhất chính nhị trắc, Long Khánh Đế chỉ hôn cho Tú Hoàng tử không chỉ ban chính phi, mà còn trực tiếp ban cho mỗi Hoàng tử thêm hai trắc phi nữa.

A Vụ bị chỉ định làm chính phi của Tú Hoàng tử Sở Mậu, hai trắc phi của hắn lần lượt là Hà Bội Chân của phủ Trần Quốc Công và con gái của Tổng giám Đào Ứng Thời ở tỉnh Đông Tam là Đào Tư Dao.

Nói về xuất thân, hai trắc phi này đều có xuất thân cao hơn A Vụ. Hà

Bội Chân là cháu gái đích tôn của Trần Quốc Công. Trần Quốc Công là nhát phẩm quốc công, giữ trấn Tây Nam, quản chế hai đại quân, ngay cả Long Khánh Đế cũng còn phải kiêng nể vài phần. Tổng giám của triều Đại Hạ đứng ở hàng quan nhị phẩm, nếu sắc phong tam công “thái sư, thái phó, thái bảo” thì sẽ lên làm quan nhất phẩm. Đào Ứng Thời cho dù chỉ là quan nhị phẩm nhưng cũng cao hơn chức quan Thị lang ở hàng tam phẩm của Vinh tam lão gia, huống hồ chức vụ tổng giám còn cai quản quân đội và chính trị ở một phương được coi là chúa đất trong vùng.

Con gái sinh ra trong gia đình như vậy mà làm trắc phi của hoàng tử cũng không coi là bị hạ mình, dù sao vinh hoa phú quý đều do đế vương ban thưởng, con trai của đế vương dù thế nào cũng tôn quý hơn con gái nhà họ. Nhưng chỗ dở tệ là, xuất thân của chính phi thấp hơn thì không thể áp chế được hai trắc phi. Thế nên, chỉ cần dùng “đầu ngón chân” để nghĩ cũng sẽ biết sau này hậu viện của Tú Hoàng tử chắc chắn không được hưởng thái bình.

A Vụ thầm nghĩ, người cậu Hoàng đế của nàng và Tú Hoàng tử chắc chắn không phải cha con ruột, mà chính là kẻ thù của nhau. Chưa được gả đi mà A Vụ dường như đã có cảm giác nước sôi lửa bỏng rồi.

Trước khi lên ngôi, Tú Hoàng tử sẽ giấu kín tài năng, sống âm thầm lặng lẽ, thế nên chắc chắn Tú Hoàng tử phi phải chịu ám ức vì gia đình của hai vị trắc phi kia đều là thứ mà Sở Mậu cần lôi kéo. Có được sự hậu thuẫn của hai gia đình nhà vợ như vậy, A Vụ đoán rằng, kiếp này hy vọng thành công trong việc phát cờ mưu phản của Tú Hoàng tử tuyệt đối không thua kiếp trước. Sau khi hắn lên ngôi, sự hung hiểm ở hậu cung sẽ không thua kém gì sự xảo quyệt nơi triều đình.

Xem xét đến hôn sự của các vị Hoàng tử khác mới thấy, đây thực sự là

kế hoạch, là dự định của một người cha dành cho con trai.

Ngũ Hoàng tử, con của Điện Hoàng hậu, được chỉ định hôn sự với cô con gái của sứ phụ hán là chiêm sĩ Ân Thiều Nhan ở phủ Chiêm Sĩ - Ân Tuyết Hà. Hai trắc phi, một người là con gái Lưỡng Hoài Diêm vận sứ³ nhà họ Tăng, nhà này rất giàu có; một người là cháu gái ruột của Lưu Thái phó vài năm trước đã từ quan tên là Lưu Diệu Liên, tổ phụ của vị này là nguyên lão tam triều, thái phó nhất phẩm, mặc dù đã từ quan về nhà, nhưng danh tiếng vẫn không hề giảm, có ảnh hưởng rất lớn đến giới văn nhân sĩ phu. Gia cảnh của hai vị trắc phi mặc dù có điểm mạnh riêng, nhưng dựa theo xuất thân hiện tại thì đều không vượt qua Ân Tuyết Hà. Hậu viện này sẽ hòa thuận biết bao!

3. *Lưỡng Hoài Diêm vận sứ: Lưỡng Hoài là tên viết tắt của hai địa danh Hoài Nam và Hoài Bắc; Diêm vận sứ: Chức quan chuyên lo việc khai thác, chuyên chở, vận chuyển muối thời xưa ở Trung Quốc*

Lục Hoàng tử, con của Hướng Quý phi, được chỉ định chính phi là Huyện chủ Hòa Nhụy. Hai trắc phi, một người là con gái quan Diêm vận sứ nhà họ Hình ở Phúc Kiến, một người là Vinh Uyển, cháu gái đích tôn của An Quốc Công, một trong hai mỹ nhân đẹp nhất kinh thành. Ở triều Đại Hạ không có chuyện anh em họ lấy nhau, nhưng cũng có khi xuất phát từ nguyên nhân đặc biệt nên cũng có thể xảy ra. Ví dụ như lần này, Trường Thanh Công chúa có quan hệ mật thiết với Hướng Quý phi nên mới đồng ý gả con gái Huyện chủ Hòa Nhụy cho Lục Hoàng tử, thật đáng chúc mừng. A Vu cho rằng, để Huyện chủ Hòa Nhụy gây vạ cho Lục Hoàng tử sẽ tốt hơn là gây họa cho ca ca mình.

Còn Thất Hoàng tử thì bỏ qua không tính, đại khái Long Khánh Đế cũng sợ hán hủy hoại cô nương nhà người ta nên chỉ ban cho hán một chính phi, đó là con gái nhà họ Hướng của phủ Hoa Đình Bá, cũng chính là cháu gái của Hướng Quý phi - Hướng Vân Giai.

A Vu cung điểm qua một lần chính phi, trắc phi của Tú gia, bao gồm cả mình trong đó, trong lòng không khỏi nghi hoặc, nhưng ngồi trong phòng thì chẳng nghĩ được gì nên nàng mở cửa bước ra ngoài.

Người trên kẻ dưới trong phủ thấy tiểu thư buồn bã nhốt mình trong phòng một ngày một đêm tự nhiên bước ra ngoài thì đều thở phào nhẹ nhõm. Thôi Thị biết tin, vội vàng bước đến phòng A Vu, vừa nhìn thấy nàng đã xót xa kêu lên: “Con già đi rồi, sao mới có một ngày mà đã tiêu tụy thế này? Nhìn sắc mặt con kia, không được, mẹ phải mời đại phu đến xem thế nào.” Chuyện gì liên quan đến A Vu là Thôi Thị lúc nào cũng âm ĩ hết cả lên.

A Vu cảm động, vội kéo tay mẹ, nói: “Mẹ à, con không sao, mới có một ngày thôi mà, sao có thể già đi được? Mẹ lo cho con, con biết mà.” A Vu cười tít mắt.

“Con cũng biết ta lo cho con cơ đấy!” Thôi Thị gí tay vào trán A Vu.

A Vu lắc tay Thôi Thị. “Con đâu phải là người không có tim phổi, sao có thể không biết cha mẹ lo cho mình, chỉ là bây giờ con mới nghĩ thông suốt thôi.” Giây phút trông thấy Thôi Thị, tất cả những bất mãn về cuộc hôn nhân của nàng đều tan biến như mây khói, bởi vì nàng không những phải bảo vệ cả nhà Trưởng Công chúa, mà nàng còn phải bảo vệ cha mẹ nàng ở kiếp này nữa, bởi họ luôn thật lòng thương yêu nàng. A Vu cũng hy vọng sẽ luôn bảo vệ cho Thôi Thị được sống những ngày tháng vô lo, vô nghĩ.

Sau khi nói chuyện với Thôi Thị, A Vu ăn hết một bát cháo bích ngạnh⁴ và vài miếng bánh ngọt. Vinh tam lão gia trở về phủ là nàng cùng cha đến thư phòng.

4. Cháo bích ngạnh: Cháo được nấu từ một loại gạo tẻ có màu xanh như ngọc, loại gạo này được trồng ở tỉnh Hà Bắc huyện Ngọc Diền, Trung Quốc, thuộc loại cổng phẩm chỉ có quan lại quyền quý và hoàng thân quốc thích

mới được ăn.

“Cha, tại sao Hoàng thượng lại chỉ định con cho Tú Hoàng tử? Việc này quá đột ngột!” A Vụ nói thẳng vào vấn đề. Chuyện này thực sự rất kỳ lạ, chưa nói đến việc họa sĩ nhận “hối lộ” của Vinh tam lão gia, vẽ dung mạo A Vụ chỉ được bảy phần, thì hơn nửa năm qua sau khi trở về kinh, A Vụ cũng rất ít ra khỏi nhà, sống lặng lẽ, cẩn trọng, không để lộ dung nhan ra ngoài, vậy làm sao có thể lọt vào mắt Hoàng thượng?

“Điều con thắc mắc thì ta cũng đã đi nghe ngóng nhưng vẫn không biết chuyện gì xảy ra, ngay cả Tô công công ở cạnh Hoàng thượng cha cũng đã hỏi qua, nhưng ông ấy cũng không biết.” Vinh tam lão gia nói.

Tô Đức Hải mà không biết thì trên đời này đúng là không có ai biết được suy nghĩ của Long Khánh Đế rồi. A Vụ không băn khoăn nhiều về việc này nữa, dù sao thì ván cũng đã đóng thuyền.

“Cha, vậy tại sao Thánh thượng lại để Hà cô nương làm trắc phi của Tú Hoàng tử? Hà cô nương xuất thân hiền hách, có làm chính phi cũng xứng, mà chỉ riêng Trần Quốc Công đứng ở phía sau cô ta thôi cũng khiến cho người ta kiêng nể rồi. Hoàng thượng không thích Tú Hoàng tử thì tại sao lại gả con gái của Trần Quốc Công cho Tú Hoàng tử?” Đây là điều mà A Vụ suy nghĩ mãi cũng không thể nào hiểu được.

Vinh tam lão gia bật cười. “Con không biết cũng không có gì lạ, nhà họ Hà đã có giấu chuyện này, đó là chuyện nhơ bẩn nên ta không muốn kể cho con nghe.”

Vinh tam lão gia nói vậy khiến A Vụ cảm thấy hứng thú. “Ồ, thế là sao a?”

Thì ra, Hà Bội Chân say mê Tú Hoàng tử, sau khi biết Long Khánh Đế

chọn vợ cho Tú Hoàng tử thì cô ta đứng ngồi không yên. Tổ phụ và cha của cô ta đương nhiên không cho phép con cháu mình lấy Tú Hoàng tử, nhưng vì từ nhỏ đã được nuông chiều nên tính tình cô ta rất kiêu ngạo, ngang ngược, những thứ cô ta muốn thì phải có bằng được, do cả nhà không đồng ý nên tất cả mọi chuyện cô ta đều phải tự dựa vào sức mình.

Hà cô nương đúng là một người bạo gan, sau khi nghe ngóng biết được Tú Hoàng tử sẽ đến chùa Đại Từ tìm thầy Tuệ Thông bàn luận kinh Phật, cô ta đi theo, bất chấp danh dự thô lộ tình cảm với Sở Mậu, nhưng chuyện này lại bị đại phu nhân của phủ Trung Vũ Bá, chính là thím họ Trang Thị của Đường Âm nghe thấy. Vì đại phu nhân này lại đem chuyện đó kể cho mấy vị phu nhân trong nhà nghe.

Thế nên danh tiếng của Hà Bội Chân hoàn toàn không còn nữa. Mặc dù sau đó phu nhân Trần Quốc Công đã nhờ mối quan hệ của mình che giấu được chuyện này, nhưng trên đời này mọi bức vách đều có tai, Long Khánh Đế cũng đã sắp đặt hoặc công khai hoặc ngầm ngầm rất nhiều “tai mắt”, nếu ngài đã quan tâm đến chuyện gì thì hiếm khi giấu giếm được. Hà Bội Chân đã được chọn làm con dâu của ngài thì đương nhiên ngài cũng phải quan tâm ít nhiều, thế nên ngài mới chỉ định cô ta làm trắc phi của Tú Hoàng tử, còn nhà họ Hà thì không dám phàn nàn câu nào vì vốn dĩ con gái nhà họ cũng chẳng tốt đẹp gì.

Vinh tam lão gia kê xong A Vụ mới vỡ lẽ, uổng công nàng đã nghĩ ngợi lung tung.

“A Vật, con nghĩ thông suốt được như vậy là cha yên tâm rồi. Cho dù thế nào thì cha cũng sẽ giúp con.” Vinh tam lão gia nhìn ngắm cô con gái mình yêu thương từ nhỏ đến lớn, cứ nghĩ đến việc con sắp phải xuất giá là ông đã cảm thấy buồn.

A Vu vô cùng cảm kích cha nhưng không nói ra lời, chỉ biết gật đầu.

“Chỉ là... con cũng biết một số quy tắc trong cung không giống như ở bên ngoài, con không cần phải bối rối, cho dù thế nào, bọn họ cũng không thể vượt qua vị trí chính phi của con được.” Vinh tam lão gia an ủi A Vu.

“Con biết rồi ạ.” A Vu đáp.

Ý của Vinh tam lão gia, A Vu rất hiểu. Long Khánh Đế đã hạ chỉ thì tất nhiên sẽ tiến hành hôn sự cho Tú Hoàng tử trước tiên, vì năm nay hắn cũng lớn tuổi nhất trong số mấy vị Hoàng tử, nhưng A Vu vẫn còn nhỏ, chỉ mới mười ba, cho dù đi lấy chồng hay sau này làm mẹ thì đều còn rất non nớt. Thế nên Điền Hoàng hậu ở trong cung cũng hạ chỉ, Tú Hoàng tử sẽ lấy Hà Bội Chân trước, đây cũng coi như là niềm an ủi đối với nhà họ Hà. Mặc dù đó là ý chỉ của Điền Hoàng hậu nhưng mọi người đều biết đây là ý của Hoàng thượng. Điền Hoàng hậu là người trước nay chưa bao giờ dám thay Hoàng thượng làm chủ chuyện gì.

Hà Bội Chân năm nay mười lăm tuổi, hơn A Vu hai tuổi, đúng độ tuổi gả chồng. Ngày tổ chức sẽ là mùa xuân năm sau. Đào Tư Dao kém Hà Bội Chân nửa tuổi, định vào mùa thu năm sau sẽ gả về Phủ Kỳ Vương, còn A Vu, đợi nàng đến tuổi cập kê⁵, Tú Hoàng tử và nàng mới tiến hành đại lễ.

5. Tuổi cập kê: “Cập” là đạt tới; “Kê” là cái trâm cài. Theo Kinh Lễ, người con gái Trung Quốc thời xưa khi đến tuổi mười lăm thì được cài trâm, có nghĩa là đã đến tuổi lấy chồng.

Hai vị trắc phi được gả vào phủ trước sẽ lôi kéo hết mọi người trong phủ, không chừng còn nắm giữ cả phủ. Còn chính phi là A Vu hai năm sau mới được gả đến đó, những ngày đầu tiên chắc chắn sẽ vô cùng gian nan. Hai người đó nếu lợi hại hơn nữa thì có khi còn sinh con để cái cũng nên. Hoàng tộc không như chốn nhân gian, trong quy định của họ có thể cũng cho phép

con vợ lẽ được sinh trước. Điều này khiến cho Vinh tam gia và Thôi Thị vô cùng lo lắng.

Hai người con trai và cô con gái của Vinh tam lão gia và Thôi Thị trong chuyện hôn nhân cứ như gấp phải sao Thái Tuế⁶ vậy. Là con trưởng, hôn sự của Vinh Giới đáng lẽ phải tiến hành đầu tiên, nhưng ý của Vinh tam lão gia và Đồng đại nho đều muốn Vinh Giới tham gia khoa cử xong xuôi rồi mới thành hôn, như vậy vừa song hỷ lâm môn, vừa tránh cho Vinh Giới bị phân tâm. Từ xưa đến nay, có anh hùng nào thoát được cửa ải mỹ nhân, chong đèn đọc sách làm sao hấp dẫn bằng ở bên người vợ dịu dàng yêu kiều? Thế nên Vinh Giới ít nhất phải đến năm Long Khánh thứ ba mươi hai mới được thành thân. Còn Vinh Ngân đương nhiên không thể thành hôn trước đại ca được, thế nên nhà họ Đường cũng đành phải đợi thêm một thời gian chờ xem cục diện thay đổi thế nào.

6. Sao Thái Tuế hay còn gọi là Sao Mộc: Theo quan niệm ngày xưa, do đặc thù tính chất hình thành phức tạp của ngôi sao này nên mọi người coi là sao xấu, gây ảnh hưởng đến cuộc sống con người và mùa màng trên Trái Đất.

Mặc dù hai người ca ca của A Vụ đều coi như kết hôn muộn, nhưng hôn sự của A Vụ thì không thể đợi được nữa. Long Khánh Đế khai ân đợi A Vụ đến tuổi cập kê, lại bảo Khâm thiên giám⁷ xem ngày, như thế đã coi là ân điển to lớn rồi.

7. Khâm thiên giám: Cơ quan trông coi về thiên văn và việc làm lịch trong triều đình phong kiến ngày xưa.

Mùa hè năm Long Khánh thứ ba mươi mốt, sau khi A Vụ đến tuổi cập kê, Khâm thiên giám xem được một vài ngày tốt và Long Khánh Đế đã chọn ngày Mười sáu tháng Tám để Tứ Hoàng tử Sở Mậu và A Vụ thành thân, thế nên A Vụ còn thành thân trước cả hai người ca ca của mình. Thông thường việc này chẳng ra sao, nhưng khi xảy ra với người trong hoàng tộc thì không ai cảm thấy kỳ lạ.

Ngày giờ đã định, Thôi Thị ngày càng bận rộn, một mặt A Vu phải cẩn thận giao sổ sách và việc trong nhà cho Thôi Thị, mặt khác còn vội vàng chuẩn bị đồ hồi môn cho A Vu. Mặc dù hai năm qua cũng đã chuẩn bị tương đối, nhưng của hồi môn của A Vu một ngày chưa được đưa ra khỏi cửa là một ngày Thôi Thị chưa thể yên tâm, lúc nào cũng nghĩ cái này có thiếu không, cái kia có ít không. Mặc dù được gả vào hoàng thất, nhưng nghe nói cuộc sống của một Hoàng tử không được ân sủng còn đậm bạc không bằng cả một vị quan bình thường. Thôi Thị cứ nghĩ đến việc hai trắc phi được gả vào Phủ Kỳ Vương trước là càng thấy thương xót A Vu, hận một nỗi không thể lấy hết mọi thứ ở Vinh phủ để làm của hồi môn cho con.

Thêm nữa, Thôi Thị vạn lần không nỡ xa A Vu, miệng luôn lầm bẩm nếu không phải là Hoàng đế ban hôn thì bà nhất định sẽ giữ A Vu ở bên mình đến năm mươi tám tuổi mới cho nàng xuất giá. Đồng Tàng Nguyệt cũng chờ đến năm mươi tám tuổi mới có thể gả cho Vinh Giới, về điểm này thì Thôi Thị không thể không phàn nàn.

Bản thân Thôi Thị không giỏi quản lý việc nhà, những năm qua toàn bộ đều dựa vào A Vu sắp xếp đâu ra đây, bây giờ bà phải tiếp quản, đau óc đau nhức, vốn định cưới con dâu cả về sớm một chút nhưng nhà họ Đồng lại không đồng ý. Thực ra, đây là quy tắc gả con của nhà họ Đồng, không thể trách họ ngạo mạn được, về phần Thôi Thị, bà chẳng trách được Đồng đại nho, cũng không thể trách được lão gia nhà mình nên chỉ có thể trách Đồng Tàng Nguyệt. A Vu biết tâm sự của mẹ liền an ủi bà vài câu, nói rằng Thôi Thị chỉ phải chịu nửa năm nữa thôi, mùa xuân sang năm Đồng Tàng Nguyệt đã có thể gả vào nhà mình rồi.

Về của hồi môn, Vinh tam lão gia, Vinh Ngân, Vinh Giới cũng lén cho A Vu không ít. Trong tay A Vu bây giờ có tiệm Tứ Quý Cẩm, tính ra, của hồi môn của nàng cũng coi như nhất kinh thành, chỉ có điều tiệm Tứ Quý Cẩm

này không thể công khai. Còn về Thôi Ký, đây là cửa tiệm A Vu kinh doanh giúp cho Vinh tam lão gia và Thôi Thị, số vốn ở cửa tiệm Đức Thắng Bố Trang, A Vu chia làm hai phần tặng cho hai ca ca của mình. Về phần Cố Đinh Dịch, vì là người không thiếu tiền tiêu nên không tính đến.

Thấy ngày hôn lễ của A Vu sắp đến gần, Cố Đinh Dịch hẹn gặp A Vu ở Thôi Ký. Hai năm qua, hai người họ cũng gặp riêng nhiều lần, nhờ có Cố Đinh Dịch, A Vu cũng biết thêm nhiều tin tức của Trưởng Công chúa, ví dụ như sức khỏe mẹ vẫn tốt, mẹ thích mặc gì và màu sắc trang phục đều do A Vu chuẩn bị để Cố Đinh Dịch mang về biếu mẹ. Trưởng Công chúa thấy thế liền khen ngợi Cố Đinh Dịch hiếu thuận, có khiếu thẩm mỹ.

“Nhi ca.” A Vu vén rèm bước vào phòng.

Cố Đinh Dịch đang chắp tay sau lưng ngắm bức tranh vẽ hoa và chim treo ở trong phòng, nghe thấy tiếng A Vu liền quay người lại.

Cho dù đã nhiều lần gặp gỡ, nhưng lần nào cũng khiến Cố Đinh Dịch phải ngắn ngo ngắn nhìn. Càng lớn dung mạo của A Vu càng xinh đẹp, vóc dáng mảnh mai cùng với sự đầy đặn của cơ thể thiếu nữ khiến A Vu trông giống như một nụ hoa sắp nở, vô cùng thu hút.

Theo từng bước đi của nàng, vòng eo thon nhỏ hình như ngày càng thắt lại, cảm giác chỉ cần nhéo một cái là đứt. Cố Đinh Dịch thấy thế thì chán nản nói: “Phiền muộn gì đến nỗi gây ôm thế kia!”

“Nhi ca, sao sắc mặt của huynh khó coi vậy, lại cãi nhau với mẹ à?” A Vu và Cố Đinh Dịch do gặp nhau nhiều, nói năng cũng thân thiết và tùy tiện hơn. “Mẹ nói cũng không sai đâu, huynh giờ cũng không còn nhỏ nữa, còn hơn đại ca Vinh Giới nửa tuổi, huynh lại không muốn lấy vợ, mẹ đương nhiên là giận huynh rồi.”

Hai năm qua, không hiểu vì sao Cố Đinh Dịch luôn mâu thuẫn với Trưởng Công chúa, có đánh chết chàng cũng không chịu kết hôn. Mặc dù A Vụ cũng đoán được ra phần nào nguyên nhân nhưng không muốn nghĩ đến điều đó.

“Hiện giờ ta chẳng làm nên trò trống gì, hoàn toàn dựa vào gia đình, lần này ta tìm muội là có chuyện muốn nói.” Cố Đinh Dịch ngồi xuống.

A Vụ thấy vẻ mặt nghiêm túc của Cố Đinh Dịch thì cũng chăm chú lắng nghe.

“Ta đã xin với cậu rồi, ta sẽ đến Liêu Đông nhậm chức Đề hình án sát sứ ty phó sứ.”

A Vụ rất ngạc nhiên, Đề hình án sát sứ ty phó sứ là chức quan võ của triều Đại Hạ, do bộ Binh cai quản, khi xảy ra chiến tranh sẽ phải ra chiến trường, hơn nữa vùng Liêu Đông luôn bị dân tộc Man ở phía bắc nhòm ngó, chẳng ngày nào được bình yên.

“Sao lại đột ngột như vậy? Nhị ca cho dù muốn ra ngoài thì sao cứ nhất thiết phải là Liêu Đông? Ở đó nguy hiểm lắm.”

“Nơi thái bình thì sao có thể lập chiến công được? Muội không phải lo, ta đã suy nghĩ kỹ rồi.” Cố Đinh Dịch không hề để tâm đến nguy hiểm.

“Mẹ có đồng ý không?” A Vụ biết Trưởng Công chúa sẽ không đồng ý, hơn nữa ở kiếp trước, nhị ca của nàng cũng đâu có rời khỏi kinh thành.

Cố Đinh Dịch trầm mặc một lát rồi nói: “Cuối cùng mẹ cũng đồng ý rồi.”

A Vụ đoán được dự định của Cố Đinh Dịch, trong lòng không khỏi xót xa. Triều Đại Hạ quản lý rất lỏng lẻo vùng Liêu Đông, mà dân tộc Man ở

phía bắc lại luôn nhũng nhiễu, chỉ cần Cố Đinh Dịch trụ vững ở Liêu Đông, nếu Tứ Hoàng tử chết, thay xà đổi cột là có thể bảo vệ được cho A Vu. Vả lại, trắc phi của Sở Mậu là Đào Tu Dao, con gái của Đào Ứng Thời - Tổng giám của tỉnh Đông Tam, Cố Đinh Dịch đến chỗ của Đào Ứng Thời, là thủ hạ dưới trướng của ông ta thì cũng coi như người của Sở Mậu. Sau này chàng lập công thì Trưởng Công chúa sẽ được sống dễ chịu hơn một chút. Điều này thì A Vu rất tin, mặc dù Sở Mậu đối xử với kẻ địch vô tình, nhưng lại rất biết ơn công thần, không bao giờ qua cầu rút ván.

“Nhị ca, muội...”Mắt A Vu đã cay cay.

“Có lẽ ta không thể tham dự lễ thành thân của muội được, một tháng nữa ta khởi hành rồi.” Cố Đinh Dịch nói.

Nước mắt của A Vu cứ thế lã chã tuôn rơi. “Huynh phải bảo trọng nhé, muội luôn đợi huynh nâng đỡ cho muội.”

Cố Đinh Dịch cười. “Vậy mà ta cứ nghĩ ít nhất muội cũng giữ ta lại.”

A Vu vừa khóc vừa nói: “Chí nam nhi ở bốn phương, nhị ca có chí khí này, muội vô cùng khâm phục. Nếu huynh sống tốt thì mẹ cũng sẽ được sống tốt.”

Cố Đinh Dịch khẽ thở dài. Chàng đi Liêu Đông là lo nghĩ cho mẹ và A Vu, và cũng là chí hướng của chàng, chàng không ngờ A Vu chỉ nghe một câu mà đã đoán được trúng tâm tư đó.

Cố Đinh Dịch thấy nước mắt A Vu lăn dài, không kìm nổi giơ tay lau cho nàng. A Vu sững người, định bước lùi về phía sau theo phản xạ, nhưng kịp dừng lại.

“A Vu, muội cũng phải bảo trọng, cho dù thế nào, ca ca cũng sẽ cố gắng

bảo vệ muội.”

“Nhị ca.” A Vu sụt sịt không nói nên lời.

Cố Đinh Dịch nắm bàn tay đang buông thõng, rồi bất ngờ ôm chặt lấy A Vu, đặt lên trán nàng một nụ hôn nhẹ.

Hành động này khiến A Vu kinh ngạc đến ngơ ngác, nhưng cũng chẳng biết nói gì.

Sau nụ hôn ấy, cả hai người đều ngại ngùng. A Vu nhìn Cố Đinh Dịch ra về, mắt dõi theo bóng lưng của ca ca rất lâu. Thầm sâu trong trái tim, nàng biết nhị ca có một phần tình cảm khác dành cho mình, nhưng nàng không thể mềm lòng, hiện tại bây giờ cũng không cho phép họ ở bên nhau.

Hồi lâu, A Vu ngoảnh đầu lại mới phát hiện ở trên bàn có hộp gỗ tử đan son vàng khắc cánh mẫu đơn, có lẽ là do Cố Đinh Dịch để lại.

A Vu mở hộp, thấy chia làm hai ngăn. Ngăn trên là một viên kim cương, hai viên ngọc màu đỏ và xanh, một số viên ngọc nhỏ hơn màu hồng, xanh lam và vàng. Đồ trang sức quý giá này khiến A Vu có chút kinh ngạc. Những đồ đắt tiền thế này, hồi nàng là Quận chúa cũng không thấy nhiều. Ngăn phía dưới của chiếc hộp là một xấp ngân phiếu, mỗi tờ trị giá một trăm lạng, đếm sơ qua cũng ít nhất có khoảng hơn năm mươi tờ.

A Vu nghĩ, có lẽ đây là toàn bộ tài sản của nhị ca, bây giờ giao tất cho nàng. Trái tim A Vu bỗng thắt lại, không hiểu nhị ca đi Liêu Đông với tâm trạng thế nào mà bỏ lại toàn bộ gia sản như vậy.

A Vu trở về phòng và ngắm mình qua gương, cảm giác đầu tiên của nàng là: Nếu gương mặt này đủ bình thường thôi thì sẽ không làm nhị ca rung động để đến nỗi cả hai luôn cảm thấy xa cách và ngại ngùng, và huynh ấy

cũng không vì đau lòng mà bỏ đi viễn xứ. Nhưng dù thế nào, trong lòng của A Vụ, Cố Đinh Dịch mãi là nhị ca của nàng, có những chuyện nàng chỉ có thể giả ngốc mà thôi.

Lập thu, thời gian trôi như tên bay, ngày tháng cứ thế vô tình trôi, chặng mấy chục đã đến ngày Mười sáu tháng Tám.

Nghi thức của hoàng tộc phức tạp và cứng nhắc, A Vụ phải mặc cát phục của tân Vương phi, được Vinh Giới cõng lên kiệu hoa trong tay cầm quả táo đỏ, trên đầu là vương miện bằng vàng, nặng đến nỗi cổ sắp gãy đến nơi, theo đó là chánh, phó sứ dẫn đầu nghi thức đón dâu rời khỏi Vinh phủ, bước đến một nơi mà nàng sẽ phải sống ở đó lâu dài - phủ Kỳ Vương.

Phủ Kỳ Vương lúc này dán giấy đỏ khắp nơi, đèn chandelier đủ màu, kẻ hầu người hạ đi ra đi vào nhẹ nhàng, vẻ mặt e dè, nói thăng ra là mặt người nào cũng buồn buồn, đại khái nếu là đám ma cũng chỉ có vẻ mặt ấy là cùng.

Hoàng tử kết hôn, đại thần văn võ theo lệ là phải đến chúc mừng và mang quà tới, nhưng họ lại mượn có đang phải làm nhiệm vụ cấp bách hoặc cha mẹ bị bệnh nên vội vã ra về, tất nhiên cũng có người ở lại uống cốc rượu mừng.

Có điều, đại hỷ của Tứ Hoàng tử quả là đạm bạc, chưa nói đến quy cách bình thường, rượu và đồ ăn uống bình thường, thì người đến dự tiệc cũng vô cùng ít ỏi, đa số chỉ là anh em trong hoàng tộc, dù sao họ cũng là người nhà nên ngại không dám về.

Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử dẫn theo người đẹp đến, đang tranh nhau thể hiện tình cảm huynh đệ “yêu thương lẫn nhau”. Thất Hoàng tử thì đứng bên cười giả lả, đòi nhìn mặt cô dâu mới.

Lúc này, lễ đã xong xuôi, Tứ Hoàng tử Sở Mậu đi trước, trong tay cầm

dải lụa đỏ, một đầu của dải lụa buộc vào tay A Vu, họ bước vào động phòng trong sự vây quanh của bà mối và người thân.

Phòng tân hôn chính là Ngọc Lan Đường, phía đông của phủ Kỳ Vương. Ngọc Lan Đường được xây dựng theo quy định phòng ngủ của thân vương, nóc nhà cao vút như một ngọn núi được che bằng ngói lưu ly xanh, cho dù bạn là thần tử, quan nhất phẩm cũng không được sống ở một nơi có quy mô như vậy, chỉ có phòng ngủ của thân vương mới thế. Chẳng trách bao nhiêu gia đình biết rõ “hoàng gia thâm sâu như biển” nhưng vẫn tranh giành đến đầu rơi máu chảy để được gả con vào hoàng tộc.

Trong Ngọc Lan Đường lúc này đông đủ các quý phu nhân, mặc dù hôm nay khách nam giới ở lại uống rượu mừng không nhiều, nhưng các quý phu nhân đều tò mò về dung mạo của Tú Hoàng phi, mà những người này ở nội viện thì đâu có bận việc gì, thế nên muốn ở lại phủ Kỳ Vương ăn một bữa và cũng coi như giữ thể diện cho Tú Hoàng tử và hoàng thất.

Long Khánh Đế là một người cha điển hình trong việc bản thân thì không coi con trai ra gì, nhưng lại không cho phép ai coi thường chúng.

Thế nên, Ngọc Lan Đường đèn nền sáng trưng được coi là nơi duy nhất có không khí đám cưới trong phủ Kỳ Vương.

Đôi nến Long Phượng to như cánh tay trẻ con chiếu sáng rực cả Ngọc Lan Đường khiến khuôn mặt mọi người đều đỏ ửng. Các cô, các chị em ruột, chị em họ và cả hai đệ muội của Tú Hoàng tử đều giục chàng mau bỏ tấm khăn che mặt của tân nương xuống.

Nếu nữ nhi trong kinh thành phải lấy Hoàng tử thì có lẽ họ sẽ suy đi nghĩ lại, nhưng khi thấy Tú Hoàng tử cưới được Vương phi, trong lòng họ lại thấy ghen tỵ, muốn biết người con gái nào có được mỹ nam đệ nhất triều Đại Hạ.

Sở Mậu hôm nay mặc bộ bào phục màu đỏ mà trong cuộc đời chàng chỉ mới mặc vài lần, khuôn mặt anh tuấn, trắng trẻo, lại được ánh sáng đỏ rực của căn phòng chiếu vào khiến cho nhân vật lúc nào cũng có phong thái thần tiên này nhuộm chút bụi tràn, càng thêm vẻ thân thiện mê đắm lòng người.

Ngắm Sở Mậu ở khoảng cách gần thế này, không chỉ đám con gái bên ngoài mà ngay cả mấy chị em có cùng huyết thống của chàng cũng phải say mê, những phu nhân hơn ba mươi, bốn mươi tuổi nhìn thấy cũng phải đỏ mặt. May mà trong phòng có nhiều người, lại có cả ánh sáng đỏ rực của nến nên ai cũng có suy nghĩ “Nhiều người thế này, người ta chắc gì đã chú ý đến mình”, thế nên chàng kiêng dè, nể nang gì mà không tranh thủ nhìn ngắm mỹ nam nổi tiếng.

Chàng có vóc người cao ráo, tấm lưng to khỏe, phần bụng nhỏ gọn, trông hơi gầy nhưng không yếu ớt, phong thái hiên ngang như Côn Ngô⁸ trên núi Ngọc, như hương hoa lan ở Dao Trì⁹, chỉ với phong thái này đã khiến người ta mê mệt, chưa kể đến khuôn mặt tuấn tú như điêu khắc, như muôn cướp đoạt hết công của tạo hóa. Dung mạo của Sở Mậu siêu phàm đến độ nhìn ngắm chàng mà cảm giác như có một dòng suối trong mát chảy qua cơ thể đang nóng rực, khiến người ta dễ chịu không thốt nên lời.

8.Côn Ngô: Thanh bảo kiếm.

9.Dao Trì: Tên một hồ nước nổi tiếng trên núi Côn Lôn trong truyền thuyết của tộc Hán thời cổ đại.

Nếu là trước đây, những người này tuyệt đối không dám nhìn ngắm và mơ mộng về Sở Mậu như vậy, nhưng tối nay là đêm động phòng hoa chúc của chàng, vốn đã có không khí vui vẻ nên càng khiến người ta có tâm tư tốt đẹp. Và càng như thế thì đám nữ nhân đó càng đố kỵ với A Vu, người đang bị trùm đầu bởi chiếc khăn đỏ thêu rồng phượng vàng và ngồi ngay ngắn trên giường kia.

Thực ra, Sở Mậu đã cực kỳ khó chịu, nhưng khéo miệng vẫn phải cố tươi cười. Chính nụ cười này mà biết bao nhiêu người mơ ước được ngồi lên chiếc giường kia thay A Vu.

Sở Mậu nhận túi giấy vàng trong tay bà mai tò ý bằng lòng, rồi nhanh chóng lật tấm khăn che đầu của tân nương ra.

Chương 21

Lần đầu làm phụ nữ, lòng dạ băn khoan.

Thông thường các tân lang trong thời khắc này đều lo lắng không yên hoặc do dự, lòng rộn rã, hồi hộp khi bỏ mạng che mặt cô dâu ra, đó là vì mong ngóng nên mới hồi hộp, tuy nhiên Tú Hoàng tử Sở Mậu lại rất bình tĩnh, không tháp thòm, nói chung khuôn mặt ấy chẳng giống tâm trạng của chú rể chút nào. Nếu lúc này chàng không mặc đại hồng bào, bị ánh sáng của nến chiếu đỏ mặt, thì có lẽ người ta sẽ nhận ra sắc mặt trầm tư như tham dự tang lễ của hắn.

Khi khăn cô dâu được lật ra, nàng từ từ nâng đầu lên, tất cả mọi người trong phòng đều yên lặng, ngay cả bà mai luôn miệng nói những lời may mắn cũng dừng lại, miệng há hốc.

Nữ nhân được gặp các tân nương nhiều nhất trong đời đó chính là bà mai này. Bà được coi là người có phúc, có đầy đủ con trai con gái, mồm miệng lanh lợi nói ra những lời may mắn, là bà mai mà hoàng thất thường nhờ vả. Nhưng hoàng thất thì có mấy người cưới chứ? Được sự cho phép ngầm của phủ nội vụ, bà cũng là bà mai trong khắp kinh thành. Bà đã gặp biết bao tân nương, toàn là những giai nhân thân thế hiền hách, dung mạo xinh đẹp, nhưng bà dám nói rằng bà chưa từng nhìn thấy cô nương nào xinh đẹp, dịu dàng như cô dâu hôm nay.

Ngay cả Sở Mậu, người mà sét đánh ngay trước mắt cũng không động đậy cũng phải sững sờ trong giây lát, trong mắt thoáng qua tia kinh ngạc, không ngờ cô bé ngắn tũn như quả bí xanh ôm lấy chân hắn gọi “Ca ca, cứu

muội” hồi nào giờ đã trở nên như vậy.

“Tứ ca thật có phúc nhé, đạiẫu đẹp quá!” Công chúa thứ mười một Nữ Xương Hà, con của Long Khánh Đế là người lên tiếng đầu tiên.

Tiếp đó, các phu nhân khác cũng bắt đầu nói ra những câu chúc mừng, người nào mà ghen tức thì lúc này càng tỏ ra đau khổ, vì trong lòng họ luôn vê lén giấc mộng ban ngày, mơ rằng Tứ Hoàng tử sẽ ghét bỏ chính phi, nhưng khi bị sắc đẹp của A Vụ làm cho chấn động thì họ cũng phải thừa nhận rằng nếu họ cứ tiếp tục nằm mơ giữa ban ngày thế này thì không thực tế chút nào.

Bà mai đã định thần lại, buộc áo choàng của cô dâu chú rể lại với nhau và bắt đầu buông rèm.

Vung quả táo, nhận con trai

Vung hạt đẻ, nhận con gái

Một năm đẻ, một vóc táo

To thì nhận, nhở thì đi

Một năm đẻ, một vóc tiễn

To thì nhận, nhở thì chối.

Những lời may mắn thốt từ miệng bà mai rất cục mịch, theo kinh nghiệm mươi mấy năm làm mai của bà, càng là những gia đình phú quý lại càng thích nghe bài hát buông rèm quê mùa, còn những nhà cuộc sống bần hàn, thanh đạm lại thích những bài hát nho nhã “Một là tiền lăn đầy đất, hai là con cháu song toàn; ba là bình an khang thái”.

A Vu nghe thấy thế thì hơi run, bây giờ nàng là đại cô nương rồi, trước khi xuất giá, Thôi Thị đã mời ma ma về giảng dạy cho nàng môn học quan trọng nhất của đời người con gái, ví dụ trong cuốn sách nhỏ đó có nói, làm thế nào để người phụ nữ dễ mang thai, tốt nhất là đặt một cái gối ở phía dưới thân, việc xong xuôi, để đầu thấp, nhắc chân cao lên một chút; hoặc bấm ngón tay xem, nếu ngày kinh nguyệt là cuối tháng thì giữa tháng sẽ dễ mang thai.

A Vu là người nào chứ? Nàng thanh cao, trong trắng như tuyết, lại sạch sẽ vô cùng, ai thèm cùng nam nhân làm cái chuyện hạ lưu, nhơ bẩn, lại còn phải cố gắng sinh con làm gì?

A Vu đã nghĩ rồi, từ xưa đến nay những người không có con trong cung cũng không ít, chỉ cần nàng không có lòng dạ xấu xa tranh chức thái hậu với mẹ ruột của hoàng đế tương lai là được mà. Nếu hoàng tử nào có họ hàng đằng nhà ngoại không vinh hiển hoặc mẹ mất sớm, nàng cũng có thể mang về nuôi.

Bạn có thấy bốn nha hoàn xinh đẹp như hoa đứng thảng hàng cạnh nàng không? Đó là chính là những tuyệt sắc giai nhân mà hai năm qua nàng đã dốc sức tuyển chọn, tài hoa phong tình đều có đủ là để chuẩn bị cho Tứ Hoàng tử hưởng dùng.

A Vu vừa e lệ vừa kiêu ngạo, không dám ngược mắt lên, cũng chẳng dám nhìn thảng vào Sở Mậu, thực ra nàng không muốn nhìn “Tứ biểu ca” của nàng vì cảm giác đó thật khó chịu.

Bài lễ kết thúc, Sở Mậu đứng dậy bước ra ngoài tiếp khách, còn mấy chị em dâu của A Vu thì bước đến hỏi han thân thiết, Ngũ Hoàng tử phi lần lượt giới thiệu từng người trong phòng.

Ân Tuyết Hà nhận ra Kỳ Vương phi Vinh Toàn mà mọi người hầu như không gặp, không nghe thấy tiếng tăm này không ngờ lại thông tuệ như vậy, bản thân cô cũng chỉ được giới thiệu qua, vậy mà Vương phi có thể ghi nhớ và gọi rõ tên từng người. Trong phòng có ít nhất hơn hai mươi người, lại là họ hàng của nhau nên dáng vóc cũng rất giống nhau, ăn mặc cũng khá giống nhau, nhưng Kỳ Vương phi không nhận nhầm bất cứ một ai.

Kỳ Vương phi có dung mạo như vậy, thông minh như vậy mà lại khiêm tốn như vậy nên Ân Tuyết Hà lập tức dán mác “nguy hiểm” lên người A Vu.

Lục Hoàng tử phi Huyện chủ Hòa Nhụy mặt tái xanh nhìn A Vu. Hòa Nhụy luôn ngưỡng mộ Cố Đinh Dịch, lúc đầu chỉ vì Cố Đinh Dịch nhìn Đường Âm vài cái mà cô ta đã ra tay độc ác với Đường Âm, Kỳ Vương phi mà Cố Đinh Dịch luôn quan tâm thì cô ta vẫn chưa tìm được cơ hội ra tay, hôm nay nhìn thấy vóc dáng, khuôn mặt của A Vu như vậy, cô ta sao chẳng nghiến răng nghiến lợi chứ?

“Lục muội muội!” Người lên tiếng là Vinh Uyển, trắc phi của Lục Hoàng tử.

A Vu thấy Vinh Uyển chải kiểu tóc của phu nhân, đoan trang nho nhã, gương mặt tuy có chút mệt mỏi nhưng phong thái vẫn rất xinh đẹp, không hề danh là mỹ nhân kinh thành, vượt xa Hòa Nhụy.

Vinh Uyển vẫn gọi A Vu như cách gọi tỷ muội ngày xưa để thể hiện tình cảm thân thiết.

“Ngũ tỷ tỷ!” A Vu cũng cất tiếng gọi.

Hai người họ nhìn nhau cười, nhưng không biết nói gì với nhau.

Khó khăn lắm mới tiễn được các bà các cô ra về, A Vu lúc này đã có thể nghỉ ngơi một chút.

Tử Phiến và Đồng Văn giúp A Vu cởi trang sức trên đầu, trên mặt, sau đó vào phòng tắm tắm gội, thay bộ váy đỏ vải mềm thoải mái. Tử Phiến chải và tết cho A Vu kiểu tóc đơn giản. Vì là ngày cưới nên không được trang điểm giản dị như ý của A Vu, mà phải gài một cây trâm vàng có đính ngọc đỏ giữa búi tóc, mỗi hạt ngọc đỏ đều to như móng tay cái, phát sáng lấp lánh, có một hạt ngọc màu đỏ nhỏ và tròn nhẵn còn rủ xuống trước trán.

Có thể nói, trừ lễ thành hôn hôm nay, đây là lần đầu tiên A Vu trang điểm lộng lẫy nhất, thường ngày nàng đều chải kiểu tóc đơn giản, cài một cây trâm ngọc hoặc trâm gỗ là xong.

Tử Phiến đứng sau lưng A Vu, nhìn nàng qua gương và hơi ngắn người.

“Nô tỳ thấy tiểu thư cài chiếc trâm này chắc chắn Vương gia cũng phải ngắn ngo. Đến Tử Phiến nhìn tiểu thư suốt ngày thế này mà cũng ngạc nhiên nữa là.” Đồng Văn chuyên lo việc trang điểm đầu tóc cho A Vu thì đã quen với những việc này rồi.

“Tiểu thư để thế này đẹp hơn đội mũ hoa đấy.” Tử Phiến nói.

Khóe miệng A Vu khẽ cong lên, đương nhiên rồi, bất cứ tân Vương phi nào sau khi thành thân đều phải đội mũ hoa, làm theo quy chuẩn thì đẹp làm sao được?

“Tử Trụy lại chạy đi đâu rồi? Ta sắp đói lá rồi đây.” A Vu đói đến nỗi giọng cũng mềm mỏng hơn thường ngày.

A Vu đang nói vậy thì thấy Tử Trụy bung một cái khay gỗ sơn màu đen, bên trên khay có một bát cháo yến và bốn món ăn. “Tiểu thư yên tâm ăn đi,

đều là đồ từ nhà mang đến đây a.”

Không phải Tử Trụy lấy bụng tiêu nhân đo lòng quân tử, mà vì trước khi tiêu thư ra khỏi nhà, Vinh tam lão gia, Thôi Thị và hai vị đại ca đã dặn dò thị phải hầu hạ A Vu cẩn thận trong việc ăn uống, thế nên thị cũng phải cẩn thận một chút, dù sao trong gia đình mới này còn có hai trắc phi nữa.

A Vu ăn thức ăn trước, nhai kĩ và chậm, sau đó mới ăn cháo, tuy thế trái tim nàng lại đập rất nhanh, chẳng phân biệt được mùi vị gì. Lúc này nàng không thể để ý thức ăn có an toàn hay không, phòng bài trí thế nào, kẻ hầu người hạ trong phủ ra sao, vì trong lòng nàng chỉ lo lắng đến chuyện “đêm xuân”, mới ăn được nửa bát cháo nàng đã bỏ xuống.

Tử Trụy lo lắng nói: “Tiêu thư cả ngày đã không dùng cơm rồi, sao lại ăn ít vậy?”

Chưa đợi A Vu trả lời đã nghe thấy tiếng Tang ma ma nói: “Tử Trụy, đổi cách xung hô là Vương phi đi. Bên ngoài yến tiệc cũng đã tan, ta thấy Vương gia cũng sắp vào rồi đấy.” Tang ma ma vừa bước vào vừa nói.

Chén trà trong tay A Vu bỗng rơi xuống đất kêu xoảng một tiếng.

“Ôi, tué tué¹ (toái toái) bình an, tué tué (toái toái) bình an.” Tang ma ma vội vàng nói, Tử Phiến và Tử Trụy nhanh chóng dọn dẹp mảnh vỡ.

1. Tué tué (tuổi), toái toái (vỡ), trong tiếng Trung Quốc hai từ này có âm đọc giống nhau. Nhân vật trong truyện sợ rằng chén vỡ xui xẻo nên đọc chệch thành “tué tué”.

Trái tim A Vu đập càng lúc càng nhanh theo tiếng bước chân từ ngoài vọng vào.

Hằng ngày nàng là người nhanh nhẹn hoạt bát, vậy mà lúc này cũng ngồi đơ trên giường cạnh cửa sổ như một bức tượng gỗ, mắt không chớp.

Tử Phiến và Tử Trụy nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ mảnh vỡ trước khi Tử Hoàng tử bước vào phòng.

Người trong phòng gần như nín thở, nha hoàn dẫn Sở Mậu bước vào cũng không dám thở mạnh, thế nên A Vu có thể nghe thấy cả tiếng vén rèm nhẹ nhè.

“Vương gia!” Nha hoàn đứng bên ngoài đồng thanh lên tiếng chào.

Sau đó A Vu nhìn thấy một bóng người đi vòng qua tấm bình phong, không khí phảng phất mùi rượu, sắc mặt Sở Mậu hơi đỏ khi đứng trong ánh đèn.

“Vương gia!” Nha đầu trong phòng quỳ xuống vấn an, tiếp đó là sự im lặng.

Tang ma ma là người đầu tiên phản ứng kịp thời. “Còn đờ người ra đó làm gì, mau hầu Vương gia thay áo đi!”

Lời Tang ma ma nói khiến A Vu tinh táo hơn, nàng liền đứng dậy, ngẩng đầu nghênh đón.

Sau khi A Vu được chỉ định lấy Sở Mậu, bốn đại nha hoàn bên cạnh nàng đều được Tang ma ma huấn luyện đặc biệt, lúc này mặc dù Tang ma ma nói như thế nhưng không thấy ai bước lên trước.

Nhìn phía sau Sở Mậu thì thấy có hai nhóm nha hoàn khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, hai người đi đầu có dung mạo xinh xắn, tuy không diễm lệ nhưng cũng khiến người ta có cảm giác sạch sẽ, dễ chịu.

Sở Mậu thoảng dừng bước khi thấy đám nha hoàn lên tiếng thỉnh an, sau đó bước vòng qua tấm bình phong tám cánh, viền ngoài làm bằng gỗ tử đàm, trong được khâm bằng trai có hình trẻ con đang đùa nghịch, rồi đi vào phòng

tắm.

Tám nha hoàn đứng thành hai hàng phía sau Sở Mậu cúi đầu chào A Vụ, không đợi A Vụ nói gì đã đứng thảng người lên.

Hai nha hoàn đứng đầu hàng nhận lấy chiếc khay sơn màu đen trên có vẽ hình hoa mai màu vàng từ trong tay nha hoàn đứng cuối cùng rồi bước vào phòng tắm. Trên hai khay này, một khay xếp gọn gàng hai mươi tư cuộn khăn bông Tùng Giang màu trắng như tuyết, một khay khác để một số bình đựng màu xanh đặc chế cho quan lại, bên trong đựng tảo đậu², dầu thơm, hoa khô và tinh dầu gội đầu. Hai nha hoàn phía sau quay người lại nhận khay gỗ sơn đen, bên trên để một bộ quần áo lót và quần áo mặc bên ngoài, hai nha hoàn đứng cuối cầm trong tay chiếc khay để tất, túi thơm đeo bên người và ngọc bội.

2. *Tảo đậu: Một loại bột để tắm dùng trong dân gian, thành phần gồm có bột đậu và được pha chế với các nguyên liệu khác.*

Tang ma ma và mấy người Tử Phiến đều nhìn đến ngây người, đúng là phong thái của hoàng gia, mỗi phục vụ tắm gội thôi mà cũng tám nha hoàn, còn nhiều hơn cả nha hoàn bên cạnh tiểu thư nhà họ.

A Vụ thì không như vậy. Phong thái và sự cẩn thận của Sở Mậu trong mấy năm linh hồn phiêu du nàng nhìn đã quen, lần đầu tiên nhìn thấy thế, nàng cũng quê mùa chẳng khác gì bọn Tử Phiến.

A Vụ nhận ra quần áo, tất giày của hắn đều mang từ ngoài vào, điều đó có nghĩa là Sở Mậu không sống ở Ngọc Lan Đường và sau này cũng không có ý định sống ở đây?

A Vụ cảm giác như cả người sống lại, như thể cá được đem thả vào nước vậy.

Cung ma ma cũng có mặt trong phòng, bà đang quan sát đám nha hoàn.

Cứ nhìn dáng vẻ của hai nha hoàn đứng đầu là biết, đúng là nha hoàn quản gia, phong thái hoàn toàn hơn hẳn mấy quý phu nhân trong kinh thành. Thêm nữa, bộ đồ họ đang mặc đều là lụa Lăng La, thuộc hàng cổng phẩm, trang sức đội đầu cũng có giá trị từ năm trăm lượng trở lên, ngay cả Cung ma ma chuyên “bới bèo ra bọ” cũng không thể không thừa nhận họ làm việc rất chuyên nghiệp. Họ chính là nha hoàn thông phòng, Cung ma ma khẳng định chắc chắn.

Như thế có nghĩa là bốn nha hoàn tuyệt sắc do Cung ma ma dạy dỗ mà A Vu chuẩn bị cho Sở Mậu không cần đến nữa, nhà người ta có tám người cơ mà.

Tang ma ma lo lắng nhìn A Vu. Tử Phiến và ba nha hoàn còn lại vừa lo lắng cho tiểu thư nhà mình vừa thầm nghĩ sau này có lẽ không so bì được với nha hoàn của Vương gia, nhưng cũng không thể để cho tiểu thư mất mặt.

“Cung ma ma, nhũ mẫu, mấy người đi nghỉ đi, Tử Phiến và Đồng Văn thì ở lại.” A Vu ngồi lại trên giường, nhấp một ngụm trà xanh.

Tử Phiến mồm mép lanh lợi, còn Đồng Văn thì có chút vỡ, A Vu cũng không biết bọn họ có thể bảo vệ được nàng hay không.

Lúc Sở Mậu bước ra, tóc hơi ướt, nhưng toàn thân thì đã gọn gàng, hàn mặc một chiếc áo hình mảng xà màu xanh lam, dây thắt lưng, ngọc bội, túi thơm cũng đã đeo đầy đủ, nhìn không giống như về phòng nghỉ, mà như sắp ra ngoài, cách ăn mặc này nếu có lập tức phải vào cung bái kiến Hoàng đế cũng không có gì thất lễ.

A Vu thấy Sở Mậu bước ra, lập tức đứng dậy, Sở Mậu nhìn lướt qua chỗ nàng rồi ngồi xuống đầu giường bên kia.

Tám nha hoàn đứng trong phòng lúc này lặng lẽ rút lui, trong tay họ là

đồ Sở Mậu thay ra được xếp gọn gàng. Không cần nhìn cũng biết, phòng tắm ở Ngọc Lan Đường lúc này sạch sẽ như thế chưa dùng qua.

Sở Mậu ngẩng đầu ra hiệu A Vu ngồi xuống, nàng mới ngồi xuống, hai tay xếp lên đùi, đầu hơi ngẩng lên nhìn vào mắt Sở Mậu.

Một lát sau, nha hoàn tên là Mai Ánh mặc bộ váy màu tím đinh hương đứng hàng đầu bung một cốc trà nóng bước vào, cúi chào Sở Mậu và A Vu, nhẹ nhàng đặt cốc trà trong suốt như tờ giấy màu xanh thanh thiên được đậy nắp kín lên bàn nhỏ có ba chân cong cong bằng gỗ tử đàn khẩm hình bông hoa rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Sở Mậu bung chén trà, nhấp một ngụm, ngón tay hàn thon dài, tư thế bung chén trà rất nho nhã khiến người ta thấy vui mắt, gương mặt đang căng thẳng của A Vu cũng tự nhiên dần ra.

“Sớm nghỉ ngơi đi, sớm ngày mai còn phải vào cung diện kiến Thánh thượng.” Giọng Sở Mậu trầm thấp giống như âm thanh của tiếng đàn cổ.

Cho dù hàn nói như vậy thì cũng không thể an ủi được trái tim đang thấp thỏm, bốn chữ “sớm nghỉ ngơi đi” đã cướp mất tất cả tinh thần của nàng.

Hồi lâu sau A Vu mới định thần lại, đứng dậy bước đến bên Sở Mậu, cố gắng kiềm chế giọng nói run run của mình: “Thiép thân hầu Vương gia thay áo.”

“Không cần, ta ngồi đây một chút, nàng nghỉ ngơi trước đi.” Sở Mậu nói.

A Vu lặng lẽ trở lại chỗ cũ, lòng thầm nhủ: Không ngủ là tốt, không ngủ là tốt. Nàng nào dám đi ngủ trước, vị Hoàng tử này không chỉ mắc bệnh sạch sẽ, mà còn chú trọng quy tắc và thù dai kinh khủng.

Theo lý, phu quân không ngủ thì vợ cũng phải ở bên cạnh hầu hạ, đây là kết luận rút ra sau vài ngày quan sát Sở Mậu và hậu phi của hắn. Chỉ cần không chu đáo một chút thôi đã khiến chủ tử không hài lòng rồi.

Lúc này, Mai Ánh hầu hạ bên ngoài lại bước vào đưa cho Sở Mậu một cuốn sách.

Sở Mậu ngoảnh lại nhìn A Vu, nàng mỉm cười với hắn, ý muốn nói không cần để ý đến thiếp.

A Vu liếc nhìn Tử Phiến, sau đó lại đưa mắt về phía chiếc gối bằng lụa đỗ thêu hình rồng phía bên tay phải, Tử Phiến ngoan ngoãn lui ra, tốn bao nhiêu công sức mới tìm được sợi đựng đồ thêu để trong phòng hồi môn mang đến Ngọc Lan Đường.

“Các ngươi cũng lui ra đi.” A Vu nói với Tử Phiến và Đồng Văn.

Dưới ánh nến, A Vu chăm chú thêu thùa với dáng vẻ hiền dịu, thỉnh thoảng ngước mắt nhìn Sở Mậu rồi lại lập tức cúi đầu làm hầu bao, trong lòng nghĩ thầm, mỗi lần cốc trà của Sở Mậu sắp hết, sao nha đầu đó lại biết mà vào rót nhỉ? Pha được khoảng bốn lần trà thì sẽ thay trà mới. Nha đầu này không thể xem thường. A Vu nghĩ.

Đến khoảng nửa đêm mà Sở Mậu vẫn không có ý định đi ngủ, A Vu đã bị giày vò cả một ngày, mí mắt bắt đầu cộp xuống nhưng nhờ ý chí lớn lao nên nàng mới không ngủ gật - Từ trước đến nay nàng ngủ gật không ít lần.

Cuối cùng, sau khi A Vu nho nhã ngáp một cái, Sở Mậu mới đặt cuốn sách trong tay xuống, khi tim A Vu đang thắt lại thì nghe hắn nói: “Đi nghỉ thôi.”

A Vu gật đầu, bước theo Sở Mậu đến cạnh giường treo rèm lụa đỏ sẫm.

Nàng đứng bên cạnh, không bước đến cởi khuy áo giúp hắn, một người cũng mắc bệnh sạch sẽ như nàng đương nhiên hiểu thói quen của Sở Mậu.

Sở Mậu đưa mắt nhìn nàng, miệng gọi: “Mai Ánh.”

A Vụ lúc này mới biết thì ra nha hoàn đó tên là Mai Ánh.

Mai Ánh và Mai Mộng cùng lên tiếng rồi bước vào, phía sau có thêm hai nha hoàn nữa. Mai Ánh bước lên trước một bước, đứng cách Sở Mậu khoảng nửa tấc, đưa tay cởi đồ trang trí trên người hắn, động tác nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, ngón tay chỉ hơi chạm vào đồ vật. A Vụ nhìn mà thót tim, thật là làm khó cho Mai Ánh, động tác dứt khoát mà không chạm vào người hắn, khó hơn cả đi trên dây thép.

Những đồ Mai Ánh cởi ra được đặt vào khay đang bưng trong tay Mai Mộng. Tiếp đó, Sở Mậu tự mình cởi áo ngoài, Mai Ánh nhanh chóng đỡ lấy đưa cho Mai Mộng, Mai Mộng gấp lại gọn gàng, rồi đặt vào khay mà nha hoàn phía sau đang cầm.

Cuối cùng, Sở Mậu mặc trung y ngồi ở mép giường, Mai Ánh giúp hắn cởi giày tất, rồi xếp giày gọn gàng ở trên chõ đặt chân, sau đó giúp hắn buông rèm, cúi đầu chào A Vụ và bốn người họ lần lượt lui ra ngoài.

Xem xong màn kịch câm này, A Vụ gọi Tử Phiến đến bước vào sau bình phong thay quần áo. Bước ra ngoài, nàng mặc trung y màu đỏ ngồi trước bàn trang điểm, tháo đồ trang sức đội đầu và để Đồng Văn thu lại gọn gàng. Tử Phiến bắt đầu giúp nàng gỡ từng búm tóc ra.

Lúc này A Vụ mới vén rèm bước vào ngồi một góc giường, Tử phiến lại giúp nàng cởi giày tất, nhẹ nhàng co chân để lên giường và nằm thẳng. Tử Phiến chỉnh lại rèm, để giày A Vụ lại gọn gàng sau đó mới bước ra sau tấm bình phong cùng Đồng Văn gấp quần áo của A Vụ thật gọn gàng.

Nếu có ai đó từ trên cao nhìn xuống giường nằm của hai người thì sẽ kinh ngạc phát hiện ra rằng tư thế nằm của hai vị chủ nhân một nam một nữ này giống nhau y đúc: họ nằm thẳng người, hai tay đan chéo đặt trước bụng.

A Vụ nhắm mắt thầm nghĩ, tối nay cũng không đến nỗi nào. Trên người Sở Mậu tỏa ra mùi hương hoa mai nhàn nhạt, khiến người ta nghĩ tới chốn mênh mông trăng xóa.

Không có mùi hôi cơ thể đàn ông như mùi của ca ca Vinh Ngân hiếu động cũng không có mùi khó ngửi như mùi chân ướt của Vinh tam lão gia.

Sở Mậu nhắm mắt lại, thấy vị Vương phi này cũng không đến nỗi nào. Phòng tắm nàng dùng xong mặc dù có hơi ẩm ướt, nhưng được thu gọn gàng sạch sẽ, hành động của nàng cũng quy củ, không hấp tấp, nhan sắc như đóa hoa sen mới nở, gương mặt mộc không trang điểm, trông rất sạch sẽ dễ chịu. Mà người nằm cạnh hắn còn tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, như có như không, thanh khiết, dễ ngửi.

Tối nay trôi qua rất yên tĩnh, hài hòa, hai vị chủ tử đều rất hài lòng.

Điều khiến A Vụ bất ngờ là tối hôm đó nàng ngủ rất ngon, đến nỗi giọng Mai Ánh từ ngoài tấm bình phong nói vọng vào mà nàng vẫn còn đang chìm trong giấc mộng.

Bên trong phát ra tiếng “ùm”, Mai Ánh, Mai Mộng cùng hai hàng nha hoàn lần lượt bước vào, một người bên phải, một người bên trái vén màn lên. Sở Mậu đã ngồi dậy, ánh mắt quét qua A Vụ đang nằm ngủ say bên ngoài.

Trong quy định nằm ngủ của phu thê triều Đại Hà, chồng nằm trong, vợ nằm ngoài, nếu buổi tối chồng có nhu cầu uống nước hoặc gì đó, người làm vợ sẽ đứng dậy rót nước pha trà, như vậy sẽ tiện hơn. Thêm nữa, nếu bọn đầu trộm đuôi cướp hoặc kẻ giết người đột nhập vào phòng, tay gươm tay dao thì

người bị hại đầu tiên là cái mạng không đáng giá của người phụ nữ. Trong hoàng tộc cũng có quy định này. Thế nên A Vu vô tình đã chấn lối ra của Sở Mậu, mà một vị thân vương như Sở Mậu đương nhiên không thể làm cái việc mất mặt là bước qua người vợ, mà đi vòng xuống cuối giường để bước xuống cũng không ra thể thống gì.

Mai Anh hầu hạ Sở Mậu đã tám năm, từ năm mươi hai tuổi đã ở bên cạnh hắn, năm nay thị đã hai mươi tuổi, mặc dù A Vu thấy thị chỉ khoảng mươi lăm, mươi sáu tuổi, nhưng thực sự thị đã là lão cô nương rồi. Tâm tư của lão cô nương này rất nhanh nhẹn, hiểu rõ từng ánh mắt của chủ tử. Cô cầm chiếc chuông vàng đã chuẩn bị sẵn trong tay, đặt ngay bên tai Kỳ Vương phi.

Mai Anh ngẩng đầu nhìn Sở Mậu, thấy chủ nhân không phản đối.

Tinh tinh tinh, tiếng ồn giống như tiếng gọi hồn vang lên bên tai A Vu, khiến nàng sợ đến nỗi lập tức ngồi phắt dậy. “Chuyện gì thế?”

“Bẩm Vương phi, đã đến lúc thức dậy rồi ạ.” Mai Anh cúi đầu nói.

A Vu lúc này mới phát hiện Sở Mậu đã tỉnh dậy, đang ngồi nhìn nàng. Nàng vội vàng thu chân về, nhìn vào mắt Sở Mậu, ra hiệu cho hắn cứ bước qua.

Mắt của Sở Mậu sâu như vực thẳm không đáy, A Vu đành phải đoán tâm tư của hắn, có lẽ hắn không được vui lắm.

Sở Mậu vẫn ngồi yên.

A Vu nghe thấy tiếng Mai Anh nói: “Mời Vương phi thay áo.”

A Vu lúc này mới chợt hiểu ra, nói như vậy có nghĩa là muốn nàng đứng dậy. Nàng vừa vén chăn vừa thuận miệng hỏi: “Mấy giờ rồi?” A Vu lấy làm

lạ là tại sao bọn Tử Phiến lại không vào phòng hầu hạ nàng chải đầu.

“Giờ Dần khắc mốt³.” Mai Mộng trả lời.

3. Giờ Dần khắc mốt: Giờ Dần là từ ba đến năm giờ sáng; khắc mốt là mười lăm phút (bằng năm giờ mười lăm phút sáng.)

A Vụ đi giày xong đang định đứng dậy, nghe thấy thế lại ngồi xuống. “Gì cơ?” A Vụ nghĩ mình nghe nhầm, cho dù phải lên triều thì cũng không cần dậy vào cái giờ này chứ? Huống hồ Hoàng tử kết hôn sẽ được nghỉ ngơi một tuần không phải lên triều. Hôm nay phải vào triều bái kiến Thánh thượng nhưng cũng phải là giờ Thìn⁴ chứ nhỉ?

4. Giờ Thìn: Khoảng từ bảy giờ đến chín giờ sáng.

“Giờ Dần khắc mốt.” Mai Mộng đáp lại một lần nữa, sau đó cúi đầu hành lễ với A Vụ rồi theo sau Sở Mậu đến phòng tắm.

Sắc mặt A Vụ trắng bệch, sau này không lẽ ngày nào nàng cũng phải dậy vào giờ này ư? Mặc dù không phải hầu hạ hắn thay quần áo, nhưng nhìn bộ dạng hắn thì có lẽ nàng phải đứng dậy để hắn bước xuống rồi.

Lúc A Vụ đang ngồi trên giường dần mặt ra thì Sở Mậu đã thay quần áo xong, đầu đội vương miện vàng. Hắn mặc chiếc áo có ống tay ngắn và hẹp màu tím đậm, thắt lưng màu vàng, quần bó chân bằng chất co dãn màu mực.

Đợi Sở Mậu và đám nha hoàn của hắn ra ngoài, Tử Phiến và mấy nha hoàn còn lại cùng Tang ma ma vội vàng bước vào.

“Sao bây giờ mới tới?” A Vụ nhíu mày, theo lý tối qua Tử Phiến ở bên ngoài trực đêm, thấy đám Mai Anh bước vào thì họ cũng không nên vào muộn mới đúng.

Tử Phiến dẫu môi nói: “Cái người tên Mai Anh đó không cho bọn nô tỳ vào, bảo là lúc Vương gia ngủ không muốn gặp người ngoài. Bọn nô tỳ đành

phải đợi Vương gia đi ra thì mới dám vào.”

A Vụ biết Tử Phiến đang bức và nàng cũng đang rất bức. Cô nương Mai Ánh thân phận thì bình thường, mặc dù rát lẽ phép với nàng nhưng mắt toàn mọc trên đỉnh đầu, luôn ra vẻ kiêu ngạo khiến người ta chỉ muốn đánh.

“Mai Ánh còn nói mỗi ngày nó tỳ phải lau chùi bụi bẩn của căn phòng này ba lần, sàn nhà cũng phải quỳ mà lau ba lần, bên ngoài sân mỗi ngày phải xách nước rửa một lần, nếu không Vương gia không bước vào.” Đồng Văn nói.

A Vụ liếc nhìn hai nha hoàn điềm đạm nhất của nàng mà trên mặt còn lộ vẻ bất mãn liền nghĩ, cô Mai Ánh này thật là bản lĩnh, chỉ cần một lần đã khiến cho nha hoàn của nàng mắc tội hết. Nhưng bây giờ không phải là lúc tính sổ với thị, vì nàng vẫn chưa hiểu gì về tình hình trong phủ.

“O?” Người lên tiếng là Tang ma ma.

Tang ma ma thường ngày không hầu hạ cạnh A Vụ vì nàng thích nha hoàn chưa xuất giá, nhưng bây giờ nàng mới xuất giá nên cần người có kinh nghiệm ở bên chỉ bảo, do đó bà mới ở cạnh hầu hạ vài ngày.

A Vụ ngoảnh đầu nhìn theo ánh mắt của Tang ma ma, chẵn gối trên giường đã thay cái mới và được thu gọn gàng.

“Tiểu thư, miếng vải lụa trắng đâu rồi?” Tang ma ma lo lắng buột miệng kêu “tiểu thư”.

“Cái gì trắng...” A Vụ đang nói thì dừng, lập tức nhớ đến lời dặn dò của ma ma trước lúc xuất giá. Khi màng trinh bị rách sẽ chảy máu, máu chảy ra mới chứng tỏ cô nương đó trở thành phụ nữ. Nếu không thấy máu thì có nghĩa là không còn trinh, người vợ đó sẽ bị đuổi về nhà mẹ đẻ.

Có điều, cô dâu của hoàng tộc đều do hoàng đế đích thân chỉ định, cho dù có trinh tiết hay không cũng chưa từng thấy ai bị đuổi về nhà mẹ đẻ bao giờ. Nếu người trong hoàng tộc lấy vợ thì người kiểm tra miếng vải trắng không phải mẹ chồng, mà chính là nội thị trong cung do Hoàng hậu phái tới.

Tang ma ma cuồng lên, còn A Vu lại rất bình tĩnh. “Không lo, Vương gia sẽ xử lý việc này.” Không chảy máu đâu phải là lỗi của nàng, chuyện này đương nhiên nàng không cần phải lo lắng. Chẳng biết Sở Mậu sẽ xử lý thế nào, nhưng dù sao cũng không có ai gây phiền phức cho A Vu.

A Vu chẳng thể ngủ được nữa nên đến phòng tắm. Phòng tắm của Ngọc Lan Đường rất lớn, có ba gian ngăn cách bởi rèm và tấm bình phong, phục vụ nước nóng hai mươi tiếng mỗi ngày, vô cùng tiện lợi. Bồn tắm hình tròn to được làm bằng gỗ long não. A Vu khoan khoái tựa đầu vào cạnh bồn, cái bồn này là của hồi môn của nàng. Bồn tắm của Sở Mậu đặt ngay bên cạnh.

A Vu tò mò nhìn lên túi nước to có thể đựng cả một người bên trong đang treo lơ lửng bên trên phòng tắm, bên ngoài túi được bện bằng sợi mây rất đẹp. A Vu nghĩ ngợi một lát rồi đứng dậy bước đến, ngẩng đầu lên nhìn kĩ rồi giơ tay mở nắp dậy bên ngoài.

Nước ấm nóng ào ạt chảy xuống khiến A Vu kêu một tiếng nhảy tránh ra. Lúc này nàng mới biết thì ra túi nước là để dùng trong lúc tắm, gần giống cái thùng sứ Thanh Hoa ở phòng khác. Cái thùng sứ Thanh Hoa này dùng cho việc “giải quyết nỗi buồn”, lúc nào vệ sinh xong thì kéo sợi dây thừng bên cạnh, nước sẽ ào ra làm trôi hết mọi thứ bên dưới, không dùng thì có nắp đậy bằng gỗ long não nên không có mùi.

A Vu chải đầu xong, tô nhẹ lớp nhũ xanh ở dưới mắt và một chút son lên môi, khiến gương mặt nàng vô cùng vui tươi. Bước vào xe ngựa, ngẩng đầu nhìn lên thì nàng thấy Sở Mậu đang ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy

tiếng nòng bước lên xe mới mở mắt ra nhìn nàng.

Lý Diên Quảng đờ người ra hồi lâu rồi mới hành lễ, sau đó liếc trộm sang Sở Mậu chỉ sợ chủ nhân mắng, may mà chủ nhân của ông là người sạch sẽ nên coi như không đắc tội.

A Vụ gật đầu chào rồi ngồi bên trái của Sở Mậu, còn đám nha hoàn Tử Phiến thì không được phép lên xe.

“Mời điện hạ đi bên này, Hoàng thượng đang ở điện Càn Nguyên.” Nội thị đi bên cạnh dẫn đường.

Mặc dù vẻ mặt của Sở Mậu không thay đổi, nhưng qua tốc độ bước chân, A Vụ nhận ra hắn đang ngạc nhiên, lý do là vì Hoàng thượng lại chịu gắp hắn.

Mặc dù kiếp trước yếu ớt, không thường xuyên vào cung, nhưng những lễ nghĩa cần thiết trong cung thì nàng đã được dạy dỗ nhiều, quỳ, khẩu đầu, đứng dậy là việc dễ dàng, quan trọng nhất vẫn là thần thái bình tĩnh, bây giờ nàng diện kiến Thánh thượng cũng tương tự như về nhà bái kiến trưởng bối, chỉ có điều cung kính hơn.

Điện Càn Nguyên vốn là nơi thăm sâu, rộng rãi và uy nghiêm., khiến cho uy nghiêm của Hoàng đế tăng lên gấp chục lần, trăm lần, người ngồi trên ngai vàng lại có vẻ mặt nghiêm khắc khiến người ta run rẩy, sợ hãi. Lần đầu tiên bái kiến đế vương thường thì rất ít người có thể bình tĩnh như A Vụ, đặc biệt là nữ giới.

Long Khánh Đế ngồi trên ngai vàng nheo mắt có chút kinh ngạc, không ngờ nàng lại xuất sắc như vậy. Long Khánh Đế hỏi A Vụ vài câu, nàng đáp lại rõ ràng, mạch lạc, giọng nói điềm tĩnh.

Hoàng đế theo lệ ban thưởng rồi nói: “Hai con đến bái kiến Hoàng hậu và Quý phi đi!”

Hai cha con họ hầu như không nói gì với nhau, Sở Mậu cùng A Vu hành lễ xong liền bước ra khỏi điện Càn Nguyên. Vừa ra khỏi cửa, Sở Mậu liền ngoảnh sang nhìn A Vu.

A Vu biết hắn đang nhìn gì, nhưng nàng không thể giả vờ làm ra vẻ nhút nhát, sợ sệt, dù sao cũng không cần phải giấu giếm việc này nên nàng cũng nhìn lại Sở Mậu.

“Vương phi can đảm đấy!” Sở Mậu cười.

A Vu hoảng hốt khi nhìn thấy nụ cười trên gương mặt hắn, thì ra hắn cũng rất đẹp, đặc biệt là lúc cười.

Hai người đến cung Khôn Ninh của Hoàng hậu, Điện Hoàng hậu và Hướng Quý phi đều đang ở đó. Thân phận của Hướng Quý phi chưa đủ để hoàng tử phải đích thân đến cung của bà bái kiến, thế nên từ sáng sớm bà đã đến cung Khôn Ninh của Điện Hoàng hậu.

Hai người hành lễ xong, Điện Hoàng hậu vui mừng kéo tay A Vu, cười nói: “Con dâu mới xinh đẹp làm sao, trong cung này không thể tìm được người nào hơn con đâu.”

A Vu cố năn ra nụ cười, chịu đựng để không rút tay về. Bỗng chốc nàng đã hiểu được phần nào sự mưu phản sau này của Sở Mậu. Nàng không thích bị người khác đụng vào tay khi nói chuyện, nhưng cũng không hất tay ra được.

Chỉ cần một câu nói của Điện Hoàng hậu đã chia rẽ thành công quan hệ giữa Hướng Quý phi và Kỳ Vương.

Hướng Quý phi luôn tự hào về dung mạo của mình, luôn coi mình là mỹ nhân đệ nhất triều Đại Hạ, nếu không với cái đầu bã đậu như bà ta, làm sao có thể ngồi lên vị trí như bây giờ? Nhưng hôm nay nhìn thấy A Vu, khéo mắt của Hướng Thị cũng phải giật giật. Thường ngày dù Điền Hoàng hậu có khen bao nhiêu người con gái xinh đẹp, Hướng Quý phi cũng không động tâm, ai có mắt đều biết người nào đẹp hơn.

Nhưng hôm nay Hướng Quý phi không thể thản nhiên được nữa, bà nở nụ cười gượng gạo. “Tứ Hoàng tử đúng là có phúc!”

Hướng Quý phi mặc dù đã hơn ba mươi tuổi, khéo mắt cũng có nếp nhăn, nhưng vẫn còn rất trẻ trung, xinh đẹp.

Khéo miệng Sở Mậu khẽ cong lên, vốn dĩ khéo môi hắn đã hơi cong khiến người ta yêu thích.

Điền Hoàng hậu lại kéo A Vu hỏi chuyện vài câu, sau đó mới buông tay A Vu ra và cùng Hướng Quý phi ban thưởng cho cô dâu, chú rể.

Từ cung trở về, A Vu thấy lưng mỏi, chân nhức. Ở trong cung, động chút là phải quỳ, khấu đầu, đối diện với Sở Mậu cũng phải đoan trang, nghiêm túc, từ cơ thể đến tâm trí đều cảm thấy mệt, mà đây mới chỉ là ngày thành thân thứ hai.

Nếu A Vu nghĩ rằng được trở về phủ Kỳ Vương nghỉ ngơi và được Đồng Quân đầm vai đầm lưng cho mình thì nàng đã nghĩ rất sai rồi.

Mặc dù họ hàng của Sở Mậu đều ở trong cung, A Vu hôm nay coi như đã gặp, nhưng Hoàng đế cũng còn có họ ba bè bốn bên nữa. Thê nên, mặc dù buổi chiều A Vu không phải tiếp đón mấy người thân của Sở Mậu như bác công chúa, chị công chúa,... cũng không phải đón tiếp mấy người đệ đệ bằng mặt mà không bằng lòng cùng mấy em dâu của Sở Mậu, nhưng lại phải đối

phó với một đám họ hàng nghèo túng nhân đại hỷ đến vòi tiền, mang danh là để A Vụ nhận người thân, tránh sau này ngay cả người thân cũng không biết.

A Vụ rất nản khi phải đón tiếp những người này, nhưng vì thân phận là con gái và làm dâu con là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Là con gái có thể kiêu ngạo một chút, và người khác vẫn thông cảm cho tính tình kiêu ngạo của thiếu nữ chưa chồng, nhưng khi đã thành vợ nhà người ta mà vẫn còn thói kiêu ngạo thì sẽ bị đánh giá là không biết đối nhân xử thế, không có đạo đức, phẩm hạnh.

Vừa về phủ, Sở Mậu đã đến thư phòng, A Vụ cởi bỏ đồ trang sức, một mình dùng bữa trưa đơn giản, nàng đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì có bà quản gia bước vào mời nàng ra phòng phía trước tiếp khách, nhận mặt người thân.

A Vụ đành phải sai người đi mời Sở Mậu, còn nàng thay một bộ thâm y⁵ khác, vì là cô dâu mới nên tất cả quần áo của A Vụ đều phải là màu đỏ.

5. *Thâm y: Trang phục xuất phát từ triều Ngu (tên một nước thời Chu, Trung Quốc) do Ngu Thị mặc, là loại áo liền với váy, hai vật rời nhau, nhưng phần trên và dưới được may dính liền.*

Trang phục cho đàn bà con gái triều Đại Hạ mặc dù đa dạng về màu sắc, kiểu dáng, nhưng tuân theo cách làm thời cổ, lễ phục thường là thâm y. Người dân thường ngoài ngày tế lễ tổ tiên hoặc trước lễ thành hôn ba ngày đều phải mặc thâm y vạt gấp. Ở trong cung, nội mệnh phụ⁶ trong các dịp lễ lớn đều phải mặc thâm y vạt gấp, còn ngoại mệnh phụ⁷ nhập cung hay bái kiến vua cũng phải mặc thâm y, thế nên hôm nay A Vụ cũng phải mặc thâm y. Ngoài những ngày này ra thì mặc váy ngăn hay bối phục cũng được.

6. *Nội mệnh phụ: Chỉ những người phụ nữ sống trong hậu cung.*

7. *ngoại mệnh phụ: Những người phụ nữ sống bên ngoài cung.*

A Vụ mặc quần áo xong, đến Thụy An Đường gặp khách. “Vương gia có đến không?”

“Vương gia nói không rảnh, chỉ cần Vương phi gặp họ cũng được.” Tử Phiến đáp.

A Vu thầm nghĩ, được lăm, những người hắn không muốn gặp lại dùn đầy cho ta, lấy vợ khác gì lấy bia đỡ cung tên. Có điều than phiền thì than phiền nhưng A Vu vẫn phải cố gắng làm tốt, để Sở Mậu không thể nói xấu nàng, sau này không nhìn thấy công lao thì cũng nhìn thấy sự khổ cực mà tha cho cho cha mẹ và các anh ở kiếp trước của nàng.

Mặc dù không đến nhưng Sở Mậu cũng sai một ma ma cai quản mọi việc đến giúp A Vu, vì nàng và nha hoàn vẫn chưa hiểu rõ về phủ Kỳ Vương cũng như họ hàng phức tạp của hắn.

Vừa bước vào Thụy An Điện, A Vu đã nhìn thấy hai hàng người ngồi trên ghế gỗ sơn đen bóng khám hình rồng không sừng, lưng ghế vẽ hình hoa hồng, họ đứng dậy hành lễ với nàng.

A Vu gật đầu, vừa bước vừa nói: “Đều là người thân cả, không cần phải khách sáo, mời ngồi ạ.” Nói xong nàng bước đến ngồi xuống chiếc ghế thái sư phía bên trái chiếc bàn bát tiên đặt ở chính giữa phòng, Lỗ ma ma mà Sở Mậu phái tới liền đứng phía sau A Vu.

“Vương phi bình an.” Hai vợ chồng ngồi hàng đầu phía tay trái bước ra giữa ván an A Vu. Lỗ ma ma hơi cúi thấp người nói nhỏ vào tai A Vu thân phận của hai người này.

“Thì ra là Khiêm nhị thúc và Khiêm nhị thẩm, xin mời ngồi ạ.” Khiêm nhị thúc cũng là con cháu của tông thất, là cháu của người con thứ mười ba của thái tổ, là con cháu thứ xuất, gia cảnh sa sút, dù là con cháu thứ xuất nhưng nếu tính thân phận, ông cũng thuộc hàng chú của Sở Mậu.

A Vu thấy quần áo của hai vợ chồng họ mặc dù còn tốt, nhưng ống tay

áo và khuỷu tay đã mòn bạc. Có điều nàng không thể hiện ra mặt, vẫn thân thiết, hòa nhã nói chuyện với họ.

Cặp vợ chồng thứ hai đứng ra nghe nói là đường huynh của Sở Mậu, là chắt trai của người con thứ chín của thái tổ, gọi là Sở Huệ, Huệ ngũ gia. Huệ ngũ gia mặc dù gia thế sa sút nhưng lại có nhiều sở thích như nuôi chim, chơi dê,... đúng kiểu “con nhà lính tính nhà quan”. Hắn ta nhìn A Vu đến đờ người, khóc miệng hình như còn chảy dài. Nếu không có vợ hắn đứng bên huých cùi chỏ vào người thì có lẽ hắn vẫn chưa định thần lại.

“Tứ đệ muội!” Huệ ngũ gia kéo dài giọng nịnh nọt. “Trên đời này có lẽ không thể tìm được người nào xinh đẹp, hoàn hảo như Tứ đệ muội.”

Lời nói ra không chỉ khiến A Vu tức giận, mà tất cả mọi người trong phòng đều nhíu mày khó chịu. Huệ ngũ phu nhân suýt ngất, tên phá gia chi tử này lại dám trêu ghẹo cả Kỳ Vương phi, cho dù Kỳ Vương không được ân sủng thì cũng là con trưởng của Thánh thượng.

Tuy nhiên Huệ ngũ gia lại không cảm nhận được điều đó, hắn to gan lớn mật, mờ mắt vì sắc đẹp. Thấy A Vu mặc bộ thâm y vạt gấp màu đỏ có viền hoa vàng để lộ đôi giày mũi cong màu đỏ, chiếc đai thắt lưng màu vàng kim làm nổi bật vòng eo thon thả, hắn nghĩ, nếu được véo một cái thì cho dù có chết ngay lập tức, hắn cũng cam lòng.

A Vu không thể chịu đựng nổi ánh mắt của Huệ ngũ gia liền nhìn phóng qua hắn, chỉ vào một người trông như quả phụ đang dẫn đứa con gái nhỏ khoảng bảy tám tuổi. “Vị này là...”

Lỗ ma ma ngắn người, sau đó cúi đầu nói nhỏ bên tai A Vu: “Đây là biểu tượng của Vương gia.”

A Vu đoán vị này có lẽ là họ hàng bên ngoại của Sở Mậu, đúng như dự

đoán, đó chính là Trần Nương, con gái của chị gái Hiếu Trinh hoàng hậu.

“Trân biếu tỳ!” A Vụ mỉm cười hỏi.

Trân Nương vội vàng dắt con gái là Loan tỷ nhi lên trước hành lễ. Loan tỷ nhi người nhỏ bé gầy gò, khá nhút nhát, đứng khép nép bên cạnh mẹ, nhỏ nhẹ lên tiếng: “Biểu thẩm.”

A Vụ nhìn Tử Phiến, may mà có sự chuẩn bị từ trước nên Tử Phiến lấy cho Loan tỷ nhi bốn miếng vàng có hình con lợn để chơi.

Loan tỷ nhi dập đầu cảm tạ A Vụ, sau đó Lỗ ma ma lại giới thiệu cho nàng vài người họ hàng nữa. Những người họ hàng xa từ mấy đời, may mà có Tử Phiến ghi nhớ nên A Vụ mới không hoa mắt chóng mặt.

Theo lệ, khi họ hàng chuẩn bị ra về, nàng dâu mới sẽ phải tặng quà cho họ. Lỗ ma ma đã chuẩn bị quà xong xuôi và sai nha hoàn bưng đến.

A Vụ thấy quà dành cho nhà Huệ ngũ gia khá nhiều, trong lòng không vui, nói: “Nhà này tặng ít thôi.”

Lỗ ma ma liền để lại hai phần quà, chỉ tặng cho họ bốn cuộn gấm, hai cuộn vải và bánh ngọt bốn màu.

“Vương phi, không thể làm thế được.” Tang ma ma lên tiếng ngăn cản. “Vương phi hà tất tính toán với những người này? Chúng ta là ngọc quý, còn hắn chỉ là con chuột. Nếu giảm quà của hắn, chắc chắn hắn sẽ ra ngoài rêu rao, làm tổn hại đến danh tiếng của Vương phi thì không hay chút nào.” Phụ nữ thời nay rất dễ bị tổn hại danh tiếng, con gái đi lấy chồng dù bản thân đoan trang, nhưng nếu có người đàn ông nào khen nhan sắc của nàng, người ta chắc chắn sẽ nghĩ xiên xéo, huống hồ Huệ ngũ gia lại là kẻ trăng hoa, tồi tệ.

“Nhữ mău nói đúng, Lỗ ma ma, những đồ cắt giảm của hắn lại cho vào đi.” A Vu dặn dò.

Lỗ ma ma liền nhận lời.

Lần này, A Vu sai Tử Phiến tặng cho mẹ con Trần Nương thêm bốn cuộn vải và hai mươi lạng bạc. Không phải A Vu tiếc lụa là gấm vóc, mà có tặng họ thì bọn họ cũng không dám mặc. Quần áo hai mẹ con họ mặc hôm nay cũng chỉ may bằng vải thường

Lỗ ma ma thấy nàng cho thêm hai mươi lạng bạc thì ngẩn người kinh ngạc, đây là số tiền không nhỏ, huống hồ trước đó đã cho Loan tỷ nhi bốn miếng vàng rồi. “Vương phi, việc này không được đâu ạ, chưa từng có tiền lệ này.”

A Vu nhìn Lỗ ma ma cười. “Không sao đâu, tôi thấy hai mẹ con họ đáng thương, hai mươi lạng này là của riêng tôi, không lấy trong phủ.” A Vu thấy mẹ con họ nghèo túng, nhưng lại không nịnh nọt nàng, quần áo vá nhưng sạch sẽ, nàng cảm thấy rất thuận mắt, nghĩ rằng giúp họ được một chút cũng tốt, chẳng ánh hưởng gì đến bản thân.

“Vương phi, nô tỳ không có ý đó, nhưng dù sao chị ta cũng là họ hàng bên đó.” Lỗ ma ma nhắc khéo.

A Vu thầm ngạc nhiên, không ngờ không chỉ cậu mình đối xử lạnh nhạt với Hiếu Trinh hậu, mà ngay cả con của bà ấy cũng đối xử lạnh nhạt với mẹ mình.

“Dù sao cũng là họ hàng cả mà.” A Vu không định thay đổi chủ ý, nàng giúp Trần Nương cũng chẳng phải vì quan hệ họ hàng, chỉ vì thấy vui và muốn giúp, thế thôi.

Lỗ ma ma không nói thêm gì nữa.

Khi A Vụ trở về Ngọc Lan Đường nằm nghỉ, Tang ma ma ngồi trên chiếc ghế bọc nhung lo lắng nói: “Vương phi, không phải lúc nãy tôi cố ý cãi lại Vương phi, nhưng Vương phi làm như vậy là thiếu thốn đáng. Lúc còn ở nhà, Vương phi cũng giúp phu nhân xử lý mọi việc, vậy sao hôm nay...”

Đây chính là lý do A Vụ không thích dùng các bà nhũ mẫu nhưng lại không thể không dùng, dù ghét họ hay tỏ vẻ hiểu đời dạy dỗ, nhưng lại không thể không nghe theo những mách bảo đầy kinh nghiệm của họ, Tang ma ma cũng là người như vậy.

“Nhũ mẫu, tôi biết ý của bà, lúc nãy tôi chỉ muốn thử Lỗ ma ma mà thôi.” Là Kỳ Vương phi nên A Vụ rất coi trọng người nàng đem tới, Vương phủ rộng lớn như vậy thì bắt buộc phải dùng thêm người khác. Lỗ ma ma này, A Vụ thấy có thể dùng được, bà nói năng làm việc đúng mực, nhưng vừa nãy thử xong thì lại không thể dùng được nữa. Lỗ ma ma là người Sở Mậu phái đến để giúp A Vụ nhận họ hàng, bà chắc chắn quen, thậm chí biết rõ mấy người họ hàng này, nên cũng phải biết tính khí của Huệ ngũ gia. Ngay cả Tang ma ma chưa từng gặp người như Huệ ngũ gia cũng biết tính hắn, thế nên Lỗ ma ma không thể không biết, vậy mà lại không hề lên tiếng khuyên nhủ A Vụ. Khi A Vụ cho Trần Nương thêm bạc thì bà lại lên tiếng ngăn cản. Kiếp trước nàng đã có những ngày ở bên cạnh Sở Mậu nên mới biết hắn rất kính trọng người mẹ đã mất vì sinh ra hắn thế nào. Cho dù Sở Mậu không quan tâm đến người biểu tỷ, thì cũng tuyệt đối không vì tỷ ta là họ hàng của Hiếu Trinh hậu mà không cho phép nàng giúp đỡ.

A Vụ nghĩ chắc chắn sau lưng Lỗ ma ma có người đỡ lưng, chỉ là nàng không biết đó là ai trong hai vị trắc phi của Sở Mậu.

Tuy nhiên, A Vụ đã đoán lầm.

Đến giờ dùng cơm tối Sở Mậu mới bước vào cánh cổng lớn của Ngọc Lan Đường, nhưng chỉ cần khoảng thời gian ngắn trước đó cũng đủ để Tử Phiến nghe ngóng được một số tin tức và nói với A Vu.

“Nội thư phòng của Vương gia nằm ở Băng Tuyết Lâm thuộc góc phía Đông Nam của khu vườn, phía sau Băng Tuyết Lâm có một cánh rừng mai rất rộng, Vương phi nhìn thấy rừng mai là biết phải đi thế nào.”

“Vương gia thường tiếp khách ở Hứa Nhàn Đường trong vườn.”

“Vương gia có thói quen tập võ vào sáng sớm và buổi tối, cạnh đình Thanh Lại.”

Mỗi câu Tử Phiến nói đều liên quan đến Kỳ Vương Sở Mậu, thế nên A Vu không thể không nhìn thị chằm chằm. Tử Phiến hiểu ý, bị A Vu nhìn thì đỏ bừng mặt. Thị không có ý gì, chỉ là thấy một người tuấn tú như thế thì trái tim có làm băng đá cũng đập rộn rã.

Có điều Tử Phiến vội vã giải thích: “Nô tỳ nghĩ rằng trong phủ này, người tiêu thư phải nhờ cây nhiều nhất chính là Vương gia nên mới muốn tìm hiểu rõ sở thích của ngài, giúp tiêu thư không phạm phải những điều Vương gia kiêng kỵ.” Tử Phiến vẫn quen gọi A Vu là tiêu thư.

Tử Phiến nói xong liền bị Tang ma ma lườm một cái, thị rụt co lại, nói: “Nô tỳ nhất thời nóng vội quên mất, ma ma đừng trách nô tỳ.”

“Ta cũng thấy gọi là tiêu thư thuận tai hơn.” A Vu lên tiếng bênh vực Tử Phiến.

Bao nhiêu năm là chủ tớ, A Vu không bao giờ nghĩ rằng Tử Phiến phản bội mình. Huống hồ, A Vu nghĩ thị làm như vậy cũng tốt, nếu Tử Phiến cam tâm tình nguyện giúp mình lôi kéo được Sở Mậu, còn tốt hơn bị người khác

lôi kéo, mà Tử Phiến cũng vui vẻ khi được làm tai mắt cho nàng. Bây giờ nàng không hiểu rõ Sở Mậu nên cũng không dám chắc chắn điều gì.

Tử Phiến thấy sắc mặt A Vu bình thường, không có ý trách móc nên tiếp tục mạnh dạn nói: “Tiểu thư nói xem, một thư phòng tốt như vậy mà lại đặt tên là Băng Tuyết Lâm⁸, nghe thật kỳ lạ và lạnh lẽo. Hơn nữa rõ ràng là căn phòng, sao lại gọi là rừng chứ?”

8. *Băng Tuyết Lâm: Nghĩa là rừng băng tuyết.*

Tử Phiến là người không kiên nhẫn, năm đó A Vu dạy thi và Tử Nghiên học chữ đọc sách, thị biết được vài trăm từ xong là không học thêm nữa, thế nên trình độ hiểu biết về văn thơ vẫn còn rất ít

Băng Tuyết Lâm - ba chữ này làm A Vu nghĩ đến bài thơ: *Băng tuyết lâm trung trú thử thân, bất đồng đào lý hồn phuong trần. Hốt nhiên nhất dạ thanh hương phát, tán tác càn khôn vạn lý xuân.* Hai câu đầu là sự thanh cao, kiêu hãnh, hai câu sau là dã tâm. Tình cảnh khó khăn hiện tại của Sở Mậu cũng chính là ở ba chữ “băng tuyết lâm” này, nhưng ý nghĩa này đương nhiên không thể nói cho Tử Phiến biết.

A Vu nói: “Bảo ngươi đọc nhiều sách vào thì không nghe, bây giờ lại đến hỏi ta, ta không nói cho biết đâu.”

Khi Sở Mậu bước vào, mấy người hầu hạ A Vu đã ra ngoài. A Vu đứng dậy vắn an hấn, sau đó hấn vào phòng tắm thay đồ, lúc bước ra cũng đến giờ dùng bữa tối.

Bữa tối được dọn ra ở gian thứ phía tây, có bốn món ăn mặn, một món canh. Mặc dù món ăn mặn không nhiều, nhưng được làm tinh tế, bắt mắt và khá sạch sẽ. Có điều A Vu là người kén ăn, mặc dù trên bàn dùng bộ bát đĩa giống nhau, nhưng lại không phù hợp để bày món nên trông không ngon lắm.

Tú Hoàng từ bè ngoài tỏ ra nhàn nhã, bình thản, nhưng trên thực tế A Vu biết hắn là người vô cùng bận rộn, trong đầu toàn là sách lược, mưu kế, có sành ăn đi nữa cũng không nhàn rỗi đến mức hỏi cả đến chuyện bát đũa.

Khóe miệng A Vu khẽ cong lên, có lẽ đây là điểm đột phá của hắn.

Đợi cho người có thân phận cao nhất trong Vương phủ ngồi xuống, A Vu mới dám ngồi. Mai Ánh và Mai Mộng mỗi người đứng một bên Sở Mậu và A Vu. Họ đưa cho hai người một cốc nước trà súc miệng. Vị trà hơi nhạt, họ súc miệng xong nhổ vào trong ống nhổ do một nha hoàn bung đến, sau đó mới bắt đầu dùng cơm.

A Vu nhìn thấy Tú Trụy bị đứng hơi xa thì lườm thị một cái, ý muốn nói: Người thật là vô tích sự. Tú Trụy liếc nhìn về phía phần hông đang cong lên của Mai Ánh như muốn nói: Tiểu thư không biết đây thôi, mông cô ta lợi hại lắm, huých một cái đã khiến nô tỳ đặt sang bên đây rồi.

“Dùng cơm thôi.” Sở Mậu nói với A Vu rồi nhanh chóng gấp thức ăn.

A Vu quan sát cách sắp xếp bát đũa trên bàn, thấy Mai Ánh, Mai Mộng mỗi người cầm một đôi đũa chung, thế là biết Sở Mậu không thích đũa đang ăn dính nước bọt của người khác đụng vào thức ăn trên bàn.

A Vu không phải là người không biết ý, thế nên liếc mắt nhìn về phía món dưa chuột nêm chua ngọt trông rất giòn mát, nhưng đợi hồi lâu mà không thấy Mai Mộng có động tĩnh gì.

Thế này không phải là đang giở trò với nàng sao, A Vu nghĩ thầm, cô ta cũng thông minh đây, có thể mượn cớ là không biết sở thích của nàng để thoát tội, hơn nữa, với năng lực của một đại nha hoàn hầu hạ cho Sở Mậu thì cô ta thực hiện thủ đoạn này vô cùng dễ dàng.

A Vu trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra mà tự cầm đũa lên, ai ngờ đôi đũa của nàng vừa mới gio lên thì Mai Mộng đã dùng đôi đũa chung gấp thức ăn vào bát cỗ.

“Vương phi thích ăn món gì thì nói với nô tỳ một tiếng a, nô tỳ không dám để Vương phi nhọc sức.” Mai Mộng nhẹ nhàng lên tiếng.

A Vu không giận mà bật cười nói với Sở Mậu: “Hàng ngày thiếp áo đến thì gio tay, cơm đến thì há miệng, cơ hội tự làm không nhiều, lúc ăn cơm muốn dùng đũa coi như vận động một chút, tránh để sau này tay bị liệt.” A Vu nói với vẻ châm chọc, cũng để Sở Mậu sau này đừng có lười biếng như thế nữa. Ăn bữa cơm thôi, cần gì phải nghiêm trọng như vậy chứ?

Mai Mộng ngắm chuẩn thời gian bước vào phòng nàng lẽ nào A Vu không biết ngắm chuẩn thời gian? Ngày mai nàng được về thăm nhà, Sở Mậu đương nhiên không thể để nàng về nhà mà phàn nàn, trách móc, vì dù sao Vinh tam lão gia cũng là thầy của hắn mà.

Sở Mậu nhìn A Vu, khéo miệng khẽ cong lên, cảm thấy rất thú vị. Người kiêu ngạo như Hà Bội Chân và Đào Tư Dao sau khi vào phủ bị Mai Ảnh, Mai Mộng gây khó dễ cũng không dám phản kích trước mặt thế này.

A Vu trong phút chốc hiểu được ý của Sở Mậu. Lấy vợ hiền đức, mục đích là gì? Dương nhiên là để quản lý tốt mọi việc trong phủ, không để cho phu quân bôn ba bên ngoài phải lo lắng hậu viện. Nếu một người phụ nữ làm chủ gia đình dễ dàng bị đám nha hoàn bắt nạt thì không đủ tư cách làm chủ gia đình, cũng không đủ tư cách làm Vương phi và mẫu nghi thiên hạ trong tương lai.

A Vu “giơ dao” lên đối phó với Mai Ảnh, Mai Mộng là chuyện đương nhiên, giết gà thì phải giết hai con gà mái già to nhất chứ. Nghĩ đến chuyện

này, A Vu lại thầm bật cười, ha ha, gà mái già.

Mai Ánh, Mai Mộng bắt đầu từ ngày thứ hai A Vu bước vào phủ đã chống đối với nàng. Chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên, đây là vấn đề tranh giành địa bàn mà. Nếu bây giờ bọn họ không chèn ép A Vu để nàng biết được sự lợi hại của bọn họ, thì cứ với dung mạo của A Vu, một khi được Vương gia sủng ái, đương nhiên bọn họ cũng không thể đổi đời được nữa.

Nhưng tình thế bây giờ đã khác, A Vu mới về phủ hai ngày, hôm qua không cùng Vương gia động phòng nên có thể thấy Vương gia cũng không để tâm đến nàng nhiều lắm. Hai chị em họ thì đã ở bên cạnh Sở Mậu tám năm, chủ dù nuôi chó cũng có tình cảm nữa là con người. Hôm nay bọn họ ngầm đổi đầu với A Vu trước mặt Sở Mậu vì bọn họ biết ngài sẽ bênh vực họ, ít nhất thì từ việc xảy ra ở chỗ hai trắc phi là Hà Thị và Đào Thị cũng đã chứng tỏ điều đó.

Huống hồ, nếu như hôm nay áp chế được A Vu, dựa vào sự hiểu biết của họ về con người Sở Mậu, họ tin ngài chắc chắn sẽ không thích một chính phi yếu đuối. Qua việc này cũng để mấy người hầu hạ trong phủ thấy rằng, trong phủ này rốt cuộc Vương phi hay hai chị em họ lợi hại, đừng tưởng bở rằng có bà chủ mới về là họ vây xung quanh nịnh bợ.

Nếu như ở nhà khác thì Mai Ánh, Mai Mộng cho dù có gan to đến mấy cũng không dám chống đối bà chủ, nhưng ở phủ Kỳ Vương lại khác. Phe phái ở đây quá nhiều, chưa kể đến mấy người hầu hạ bên dưới, chỉ riêng Hà Thị và Đào Thị thôi cũng đủ khiến bà chủ như A Vu nếm đủ. Với suy đoán của Mai Ánh, Mai Mộng, cho dù họ có đắc tội với A Vu thì cũng chẳng làm sao, vì sau này Vương phi có muốn đàn áp hai trắc phi kia thì rất có thể phải thấp giọng nịnh nọt hai nha hoàn bọn họ.

Hơn nữa, Mai Ánh, Mai Mộng đã quen thói ngang ngược, hống hách

trong phủ nén không cút đầu trước Vương phi cũng là điều đương nhiên.

Sự tính toán của hai người rất tinh miết, Mai Mộng thấy Sở Mậu không nói gì bèn tiếp lời A Vu: “Vương phi, Vương gia không thích người khác dùng đũa riêng gấp thức ăn.”

Còn Mai Ánh cút đầu không nói, chỉ điểm nhiên gấp thức ăn cho Sở Mậu.

A Vu thầm đánh giá tính cách của hai nha hoàn này. Nàng chẳng buồn đáp lại Mai Mộng, một nha hoàn thấp kém như thị không đáng để một Vương phi như nàng đúp khẩu. Thế nên nàng ngoanh lại nói với Tử Trụy: “Tử Trụy, ngươi lui ra trước đi, có nhiều người quá ta ăn không ngon miệng.”

Tử Trụy nhanh chóng lui ra ngoài.

Lúc này, A Vu mới ngoanh đầu nhìn Mai Mộng. “Ngươi cũng lui ra đi, ta không cần người hầu hạ.” Sau đó, Mai Mộng nhìn thấy A Vu cầm đũa chung, gấp một miếng gân hươu hàm vào đĩa, rồi lấy đũa của mình ăn, động tác vô cùng thuần thục nho nhã, không có vẻ bất tiện, lóng ngóng, cảm giác như nàng đã quen dùng như vậy từ lâu lắm rồi.

Mai Mộng không cam tâm, đứng im nhìn Sở Mậu, thị là nha hoàn của Vương gia chứ không phải là của Vương phi.

A Vu nhìn Mai Mộng rồi lại nhìn Sở Mậu khẽ nhíu mày, nỗi ám ức này được biểu đạt vô cùng tinh tế: Vương phi nàng mà lại không sai bảo được một nha hoàn.

Trên thực tế, biết sử dụng sắc đẹp chính là một loại vũ khí lợi hại, mà vũ khí này của A Vu, nếu sánh với kiếm, ít nhất phải là loại bảo kiếm hoặc kiếm Can Tương.

Thế nên, có thể là vì cái nhíu mày của người đẹp hoặc vì nể cha của A Vu là thầy dạy của hắn nên hắn mở miệng: “Ngươi lui ra trước đi.”

Mai Mộng liếc nhìn Mai Ánh, thấy Mai Ánh không lên tiếng nói giúp mình thì liền nhanh chóng lui ra đứng đợi bên ngoài.

Vốn dĩ cuộc chiến đầu tiên giữa A Vu và Mai Ánh, Mai Mộng đến đây là kết thúc, nhưng Mai Ánh đã đoán sai.

Con người vốn có sở trường là “được voi đòi tiên” và phụ nữ lại giỏi khoản này nhất.

A Vu ngầm thăm dò Sở Mậu, thấy vẫn chưa chạm đến giới hạn cuối cùng của hắn, nên nàng nghĩ đã làm người thì không nên “bỏ cuộc giữa chừng”, chặt “mai” phải chặt tận gốc. Huống hò, trước khi đại sự chưa thành, A Vu không nghĩ rằng Sở Mậu sẽ “sung thiếp diệt thê”, đợi hắn đại phong hậu cung xong có thể hiện sự thương hoa tiếc ngọc cũng chưa muộn.

A Vu cầm đôi đũa chung gấp rau bỏ vào đĩa của Sở Mậu.

Mai Ánh kinh ngạc ngẩng đầu liếc nhìn A Vu, trong mắt tràn đầy sự lạnh giá, nhưng thị thông minh hơn Mai Mộng là không nói gì, chỉ ngoảnh sang nhìn Sở Mậu với vẻ tủi thân.

Có điều, thực sự xin lỗi, có A Vu xinh đẹp như châu ngọc ở đây thì ánh mắt tỏ ra làm nũng đáng thương lại vương mấy giọt nước mắt kia cũng không đủ thu hút ánh nhìn của Sở Mậu, chẳng khác gì “Đông Thiệu Tân”.

A Vu thì mỉm cười nhìn Sở Mậu. “Hầu hạ Vương gia là bốn phận của thiếp, để thiếp gấp thức ăn cho Vương gia nhé?”

Sở Mậu nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của A Vu, phóng ánh mắt qua vai nàng, hắn cảm tưởng như đang thấy cái đuôi đặc ý của nàng cong lên, chỉ có

điều không phân biệt rõ là đuôi mèo hay đuôi cáo.

Sở Mậu còn chưa lên tiếng, Mai Ánh đã không chịu được, nói: “Vương phi vừa vào phủ vẫn chưa rõ sở thích của Vương gia, hãy để nô tỳ hầu hạ ạ. Hầu hạ Vương gia và Vương phi là bốn phận của nô tỳ, nô tỳ không dám lười biếng.”

“Ta biết ngươi chăm chỉ, hay là như vậy đi, ngươi đến gian bên ở phía đông nhà lau chùi đồ đạc một lần nữa, lát nữa dùng bữa xong, Vương gia có thể đến đó đây.” A Vụ tiện miệng sai bảo. Không phải Mai Ánh từng nói mỗi ngày đều phải lau ba lần đó sao? Lần thứ ba do Mai Ánh lau chùi là tốt nhất.

Mai Ánh đứng yên bất động, thi không phải là tiểu nha hoàn lau chùi, dọn dẹp.

“Ta mới về phủ, không biết sở thích của Vương gia, sợ hầu hạ chưa được tốt. Mai Ánh, ngươi hầu hạ Vương gia đã nhiều năm, có ngươi đi xem xét ta mới yên tâm. Nha hoàn của ta có gì không phải, mong ngươi chỉ bảo thêm, nếu có ai không nghe lời, ngươi cứ đến tìm ta, đuổi đi là được.” A Vụ nói như vậy mà Mai Ánh còn đứng im thì đúng là không biết điều rồi.

Mai Ánh nhìn Sở Mậu, Sở Mậu gật đầu. “Hãy làm theo lời Vương phi nói đi.”

Mai Ánh hậm hực lui ra, khóc miệng nhêch lên thầm nhủ: “Vương phi này cũng chỉ là kẻ học đòi, giả vờ hiểu biết, chứ vừa mới về phủ, ngay cả thói quen dùng bữa của Vương gia thế nào còn không biết, vậy mà còn đòi gấp thức ăn, hừ, phải đợi xem ta bị Vương gia chán ghét thế nào mới được!”

A Vụ dám mạo muội thế này là vì nàng vô cùng tự tin. Năm đó, nàng đã phải cùng Sở Mậu dùng bữa vô số lần ở trong thâm cung, nàng đã phải nuốt

nước bọt khi nhìn thấy Sở Mậu ăn, hắn thích ăn gì, thói quen ăn thế nào, nàng đều nắm rõ: Trước khi ăn sẽ uống một bát canh, sau đó ăn một miếng thịt, một miếng rau, mỗi món ăn trên bàn đều ăn lần lượt như vậy, rất có quy luật và cũng rất đơn giản.

Ăn xong bữa, ngay cả Sở Mậu cũng nhìn A Vu với ánh mắt khác, nàng không chỉ tự phục vụ mình thành thạo, mà còn hầu hạ Sở Mậu rất chu đáo, hợp ý, không cần Sở Mậu phải động tay một chút nào.

Có điều đây không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là động tác của người đẹp vô cùng nho nhã, không hề lóng ngóng, cảm giác như đang vui vẻ dạo chơi ở nơi đông đúc, náo nhiệt.

Sau bữa cơm, Mai Mộng và Tử Trụy mỗi người bụng nước trà và ống nhỏ phục vụ hai người súc miệng. A Vu còn ăn thêm một miếng bánh hương trà bạc hà cho thơm miệng.

Sau đó, hai người bước đến gian phía đông phủ ngồi. Tử Phiến rất thông minh, nhân lúc Tử Trụy đi đổ ống súc miệng, thị đã pha xong trà bích la xuân và dâng lên mòn.

Sở Mậu chỉ uống loại trà bích la xuân một mầm một lá tròng ở núi Động Đinh.

Tử Phiến vừa dâng trà xong thì Mai Ánh cũng bước vào, trong tay là cốc trà, khi nhìn thấy Sở Mậu bụng chén trà, cô ta mím môi cúi người lui ra ngoài.

Coi như tôi nay A Vu đại thắng lợi.

Sở Mậu đã quen dùng nha hoàn của hắn thì A Vu để bụng, nhưng loại người như Mai Ánh thì tuyệt đối không nên dùng, và thị cũng không nên

ngay từ đầu đã đánh chiêng gỗ trống đối đầu với A Vu.

Nguyên tắc sống của A Vu là người không hại ta, ta cũng không hại người, nhưng nếu người hại ta thì ta nhất định sẽ giết người không còn mảnh giáp.

Mai Ánh, Mai Mộng mặc dù được coi là người hầu thân cận của Sở Mậu, nhưng cơ hội hầu hạ hắn không nhiều, ra khỏi Ngọc Lan Đường, đi theo hầu Sở Mậu đã có Lý Diên Quang, mấy thứ “mai” gì đó không có phận sự gì nữa.

Bây giờ Ngọc Lan Đường trở thành địa bàn của A Vu, bọn hoa Mai đó cũng chỉ có mỗi việc hầu hạ Sở Mậu thay quần áo mà thôi.

A Vu đang nghĩ sau này không biết hai bông hoa mai này nghiêng về phía thế lực nào, bản thân nàng có phải đã quá kích động không? Có lẽ phải sử dụng kế gây chia rẽ để bọn chúng cắn xé nhau, còn nàng làm ngư ông đắc lợi mới đúng.

Người thông minh trong thiên hạ đa số đều muốn làm ngư ông, còn A Vu lại muốn ngồi ở vị trí của Kỳ Vương phi, đó là mục đích lớn nhất. Trong phủ này đều là những yêu tinh có lý tưởng, có hoài bão, không cam tâm phục vụ người khác. A Vu nghĩ nếu hôm nay nàng không dạy dỗ nhị mai này thì bọn họ cũng không bao giờ chịu ở dưới trướng của nàng, có khi thấy nàng dễ bắt nạt, bọn họ lại giờ trò lợi hại hơn nữa cũng nên.

Nghĩ đến đây, A Vu không băn khoăn gì nữa.

Lúc A Vu trầm ngâm suy nghĩ, Sở Mậu cũng nghiêng đầu nhìn ngắm vẻ kiều diễm của nàng, không hiểu nàng đang nghĩ gì. Hai vợ chồng họ đều ưa yên tĩnh nên không khí trong phòng lặng ngắt như tờ.

“Bẩm Vương gia, Vương phi, Lỗ ma ma đến ạ.” Tử Phiên nhận được tin từ tiểu nha hoàn đứng canh bên ngoài.

A Vu nhìn Sở Mậu, thấy hắn không nói gì bèn bảo: “Mời Lỗ ma ma vào đi.” Hôm nay người ở cạnh giúp nàng nhận họ hàng là Lỗ ma ma, bây giờ bà ta lại đến, xem ra trong phủ này bà ta rất hữu ích.

Lỗ ma ma bước vào cửa ván an, A Vu liền ban cho ngồi xuống lúc đó bà mới ngồi móm trên chiếc ghế bọc nhung và nói: “Lão nô đến để đưa danh sách những đồ ngày mai Vương phi hồi môn, mời Vương gia và Vương phi xem có phải tăng giảm gì không.”

Sở Mậu ừm một tiếng, biểu thị là biết rồi.

A Vu là người luôn nghĩ ngợi sâu xa. Quà hồi môn này không phải là do Sở Mậu sắp xếp, trong Vương phủ này có một người khác sẽ đứng ra lo liệu, chỉ có điều nàng không biết ai đã thay hắn quản chuyện nội phủ, nghe ngóng thì hình như không phải là hai vị trắc phi Hà, Đào, nếu không Lỗ ma ma đã báo với nàng là do ai mang đến chứ không nói mập mờ như thế. Tử Phiên kiên nhẫn như vậy mà cũng không thể thăm dò được ai là quản gia. Có điều bây giờ không phải là lúc băn khoăn, đợi ngày mai về phủ sẽ có người dặn dò nàng.

A Vu lấy danh sách đồ lễ hồi môn từ tay Sở Mậu, nàng liếc nhìn qua thì thấy vừa long trọng lại phù hợp với thân phận của Vương phủ, mà cũng rất thực dụng với Vinh phủ.

“Tốt lắm, cứ theo thế mà chuẩn bị.” A Vu nói, sau đó đưa danh sách lễ hồi môn cho Lỗ ma ma.

“Vâng, lão nô xin cáo lui.” Lỗ ma ma nói.

Lỗ ma ma đi. khói, trong phòng lại yên tĩnh đến lạnh người khiến Tử Phiến và Tử Trụy đứng bên cạnh toát mồ hôi.

A Vu đành phải lén dây cót tinh thần, nhìn Sở Mận đang đọc sách và hỏi: “Vương gia đang xem sách gì vậy?”

Sở Mậu đưa sách cho A Vu, quay người bước vào phòng tắm.

A Vu nhanh chóng liếc mắt về phía Tử Phiến, bảo thị gọi bọn hoa mai đó vào hầu hạ. Tử Phiến đi ra, Tang ma ma từ ngoài bước vào nhìn A Vu với ánh mắt không cam lòng, cơ hội tốt như vậy mà cũng không biết nắm lấy, lại đi gọi mấy con hồ ly đó làm gì kia chứ.

A Vu không hiểu vì sao nhìn thấy Tang ma ma nàng lại chột dạ, chỉ cười nói: “Nhữ mẫu sao lại đến đây? Nhữ mẫu đi nghỉ sớm đi, con bảo nhữ mẫu đến Vương phủ cùng con là để hưởng phúc mà.”

“Nếu tỷ nhi sớm có quý tử, nhữ mẫu lúc đó mới cảm thấy được uống mật. Không phải nhữ mẫu đã nói với tiểu thư, vợ chồng trẻ...” Tang ma ma lại bắt đầu giảng giải.

A Vu vội vàng cướp lời: “Vâng, nhữ mẫu nói đúng, con sẽ lôi kéo Vương gia để chàng làm chỗ dựa vững chắc cho con, nhữ mẫu không phải lo lắng đâu. Nhữ mẫu nhìn con thế này, lẽ nào Vương gia lại đối xử lạnh nhạt với con ư?” Để đối phó với “Kinh Đường Tăng” của nhữ mẫu, A Vu đành phải sử dụng chiêu “mặt dày vô sỉ”.

Tang ma ma nhìn A Vu. “Dù nói như vậy, nhưng lão nô thấy Vương gia cũng không phải là người bình thường đâu.”

“Đúng vậy, thế nên phải từ từ, thực ra con còn sốt ruột hơn cả nhữ mẫu kia.” A Vu cười. “Nhữ mẫu nên nghỉ sớm đi, con bảo Tử Phiến tiễn nhữ

mẫu về. Tử Phiến, Tử Phiến...” A Vu cất cao giọng gọi.

A Vu tiễn được “lão Bồ Tát” thì lại đón “nam Bồ Tát” bước ra, cả hai người họ, ai nàng cũng phải dỗ dành, nhường nhịn.

Lúc Sở Mậu bước ra không “trịnh trọng” như tối qua, chỉ mặc bộ quần áo ngủ may bằng vải Tùng Giang màu trắng, rồi bước thăng lên giường.

A Vu ngồi trước bàn trang điểm, lén nhìn động tĩnh của Sở Mậu trên giường qua gương. Đây là sáng kiến của A Vu, sau khi nhận mặt họ hàng xong, nàng về phòng ngồi trước cái gương này, từ góc phản chiếu của gương khiến nàng có thể nhìn thấy động tĩnh của người trên giường.

Lúc này, Sở Mậu đang ngồi dựa vào thành giường đọc sách. A Vu nhìn qua gương, suy nghĩ xem hôm nay nàng có an toàn không, tối qua Sở Mậu uống nhiều và mệt nên không cùng nàng động phòng, nhưng hôm nay... hắn lên giường sớm như vậy, lại ngủ muộn như vậy, A Vu cảm thấy có chút nguy hiểm.

A Vu chậm chạp cởi đồ trang sức, sau đó bước vào phòng tắm, ở đó mãi khoảng một canh giờ sau mới bước ra, tóc vẫn còn ướt nên nàng lại khẽ bước lại gần giường nói: “Vương gia, tóc thiếp vẫn chưa khô nên muốn ra ngoài đọc sách một chút rồi mới ngủ.”

Người bên trong rèm nâng đầu lên, nói: “Mùa thu trời lạnh rồi, cẩn thận kẻo lạnh.”

Nếu giữa A Vu và Sở Mậu không có ân oán từ kiếp trước, có lẽ nàng sẽ cảm động bởi sự chu đáo này, nhưng bây giờ nàng chỉ cảm giác thấy Sở Mậu như đang muốn mua chuộc nàng.

Cuối cùng, A Vu ngồi ngoài phòng cho đến khi cổ sấp gãy vì ngủ gật

mới bước vào. Sở Mậu đã ngủ, A Vu thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm, cố gắng nằm lên giường mà không gây ra bất cứ tiếng động nào.

Nàng cứ nghĩ là sẽ được ngủ một giấc đến sáng, nhưng đó chỉ là một giấc mơ.

Chương 22

Không quản nội viện mà quản ngoại viện

A Vụ đang ngủ rất ngon, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông dài vang lên bên tai, trước mắt sáng chói. A Vụ bước theo ánh sáng đó thì thấy tiếng chuông ngày càng dồn dập, chói tai, cho đến khi nàng hoàn toàn tỉnh dậy.

A Vụ dụi mắt, biết là ai đã bày trò này, tiếng chuông gọi hồn vào sáng sớm còn to hơn cả ngày hôm qua.

Liên tiếp hai ngày đã bị người ta gọi dậy từ sáng sớm, A Vụ dù có tốt tính đến đâu cũng không thể chịu đựng nổi, huống hồ tiếng chuông của Mai Ánh lại đây vẻ thách thức. Vừa sáng đã muộn khai chiến, A Vụ thấy hành động của cô hầu này vừa ấu trĩ lại nực cười.

“Được rồi, đừng rung nữa.” A Vụ bực tức ngồi thẳng người dậy, thấy Sở Mậu đã ngồi lên nhưng nàng cũng không co chân lại mà vén màn lên ngó đầu ra ngoài. “Mới nửa đêm nửa hôm đã rung chuông, gọi hồn hả?”

Mai Mộng cúi đầu nhìn Mai Ánh cười, để lộ chút sung sướng khi báo được thù. “Bầm Vương phi, Mai Ánh tỳ vừa gọi Vương phi, nhưng Vương phi không nghe thấy, cũng không dám đụng vào ngọc thể của người nên mới phải rung chuông a.”

A Vụ bật cười, nhìn Sở Mậu, nói: “Ô, các ngươi gọi Vương gia dậy cũng rung chuông thế này à?”

Mai Mộng nhanh nhau nói: “Vương gia không cần bọn nô tỳ gọi, Vương

gia thức giác rất đúng giờ.”

A Vụ tức quá vén màn lên, đứng dậy xuống giường, quát: “Chưa thấy nha hoàn nào mà chủ nhân nói một câu đã cãi một câu” Nàng liếc sang nhìn Mai Mộng. “Nể tình ngươi phạm lỗi lần đầu ta phạt ngươi ra ngoài phòng quỳ một tiếng, lần sau còn tái phạm, ta sẽ cho ngươi quỳ ngoài sân.”

Mai Ánh và Mai Mộng có vẻ như đắc ý mà quên rằng bọn họ cho dù có được yêu quý thì cũng chỉ là nha hoàn, A Vụ cho dù không được sủng ái thì cũng là chủ nhân. Mai Mộng trăng trọn chồng đối lại A Vụ như vậy hoàn toàn bị A Vụ nắm thóp, nếu thị ngầm ngầm thì chưa chắc A Vụ đã làm gì được, loại người giống như Mai Ánh, dù trong lòng A Vụ có bức đến mấy thì cũng chỉ nói châm chọc vài câu mà thôi.

Mai Mộng kinh ngạc ngẩng đầu, thị không ngờ bà chủ lại vô lý đến vậy, chỉ có thể thôi mà cũng bị phạt.

Cũng là do Mai Mộng đã được chủ nhân và tôi tớ trong cái phủ này chiều quá đâm hư, bình thường ai chẳng mong được yêu quý chứ? Ngay cả hai trắc phi mặc dù trong lòng bất mãn với Mai Ánh, Mai Mộng nhưng ngoài mặt vẫn phải giả vờ thân thiết. Theo lời Mai Ánh, Mai Mộng nói thì A Vụ xuất thân từ gia đình sa sút, chẳng biết gì. Một cô nương xuất thân từ phủ Quốc Công như A Vụ mà họ cũng coi thường, vì họ đâu biết xuất thân của nàng cao quý ra sao. Mai Mộng đương nhiên không chịu quỳ, cho dù là quỳ ở bên ngoài phòng thì một đại nha hoàn như thị cũng chẳng còn thể diện gì, thế nên thị mới ngược đôi mắt oan ức nhìn Sở Mậu.

Mai Ánh cũng quỳ xuống, nước mắt rơi lả chã. “Cầu xin Vương gia tha cho Mai Mộng lần này, muội ấy chỉ muốn bênh vực nô tỳ mà thôi, Vương phi nếu muốn phạt thì phạt nô tỳ là được rồi.”

Mới sáng sớm A Vu đã bị mèn kịch vớ vẫn này làm cho bật cười, cầu xin khoan dung, tha thứ thì tìm Vương gia, cầu xin trừng phạt thì tìm Vương phi, lại còn bênh vực nữa ư, có phải muốn trừ bạo an dân không đây?

“Ồ, hóa ra là thiếp úc hiệp Mai Ánh, thế nên Mai Mộng mới muốn bênh vực cô ta?” A Vu quay sang nói với Sở Mậu. “Có vẻ như những người ở bên cạnh Vương gia đây thiếp không thể trách mắng, nếu nói sẽ bị coi là úc hiệp người khác.”

Người đẹp dù buồn hay vui trông đều rất xinh đẹp, thật thú vị.

Sở Mậu bước xuống giường, không nhìn Mai Ánh mà chỉ nói với Mai Mộng: “Ra ngoài quỳ đi, ngươi nói hơi quá rồi đấy, Vương phi cũng là chủ nhân của các ngươi.” Sau đó Sở Mậu quay người bước vào phòng tắm. Mai Ánh đành phải đi theo hầu hạ, không để tâm đến Mai Mộng được nữa.

Mai Mộng bặm môi, lặng lẽ bước ra ngoài.

A Vu kéo chiếc dây màu tím treo trước đầu giường, bên ngoài vọng ra tiếng chuông, Tang ma ma dẫn Tử Phiến và vài nha hoàn nữa bước vào. Bên giường, hai nha hoàn của Sở Mậu đang đổi ga và sắp xếp lại chăn gối, Tang ma ma vươn cổ nhìn vào nhưng cũng chẳng thấy gì.

A Vu ở bên này không chải đầu, chỉ bảo Đồng Quản khoác chiếc áo choàng vào người rồi ngồi dựa vào chiếc ghế tựa bọc nhung đỏ thêu kim ngọc đường phú quý, chậm rãi chờ Tử Trụy mang nước muối đến súc miệng, trong lòng nghĩ về câu nói của Sở Mậu. Hắn đồng ý cho nàng phạt Mai Mộng, nhưng trên thực tế vẫn bảo vệ hai nha hoàn này, nếu không sẽ không nói mấy lời nhắc nhở bọn chúng.

A Vu nhếch môi, xem ra không thể xử lý triệt để hai nha hoàn này được, thật đáng tiếc.

Lúc A Vu còn đang ngẩn người thì Tang ma ma vẫn lặng lẽ quan sát nàng. Tang ma ma dù sao cũng là người từng trải, thấy A Vu không có một chút xấu hổ, e lệ của cô dâu mới, làn da trắng tréo nõn nà kia cũng không thấy có bất cứ vết tích gì, trong lòng bà bắt đầu lo lắng, đêm động phòng hoa chúc hôm trước bà đã nảy sinh nghi ngờ, tối qua cũng như vậy, bà nhìn A Vu nhưng không dám nói, chỉ sợ chạm vào nỗi buồn của nàng.

A Vu nói với Tang ma ma: “Hôm nay hồi môn, con dẫn theo Tử Trụy và Đồng Văn cùng về, nhũ mẫu và Tử Phiến ở lại thay con trông coi phủ và nghe ngóng tình hình xem sao nhé!”

Tang ma ma đang muốn lên tiếng thì A Vu lại cười nói tiếp. “Trong phòng này đều là tiểu nha hoàn không có kinh nghiệm, con không yên tâm, nhũ mẫu phải ở lại giúp con mới được.”

Đã nói đến thế, Tang ma ma cũng không có gì để nói nữa, chỉ thầm than không thể về phủ kể hết tình hình với phu nhân, để phu nhân khuyên tiểu thư, cũng để lão gia nhắc nhở Vương gia, làm gì có chuyện mới kết hôn mà đã lạnh nhạt với vợ như vậy chứ?

Sở Mậu ra ngoài luyện võ, A Vu nhìn giường gọn gàng không một nếp nhăn, nhưng chẳng buồn do dự lập tức nằm lại lên giường ngủ bù. “Bảo Tử Trụy không cần chuẩn bị bữa sáng cho ta, ta không ăn, để ta ngủ thêm một chút.”

Tang ma ma muốn nói thêm nhưng nhìn vết thâm dưới mắt A Vu thì không nói gì nữa.

Đến khi trời sáng rõ, A Vu mơ mơ màng màng bị Tử Phiến và Tử Trụy đùi vào trong phòng tắm, tắm gội sạch sẽ, sau đó chải đầu thay quần áo, cho đến khi bước ra khỏi cửa, nàng mới thực sự mở mắt ra được.

Lúc đến Vinh phủ, Vinh tam lão gia và Thôi Thị đã đứng đợi ở cửa từ trước, Vinh Giới và Vinh Ngân cũng có mặt, Vinh Giới vì kỳ thi Hương nên ở đây vài ngày và cũng vì tham dự lễ thành hôn của A Vu.

Sở Mậu bái kiến nhạc phụ, nhạc mẫu xong thì được Vinh tam lão gia mời đến ngoại viện, còn Thôi Thị dẫn A Vu vào nhị môn.

Thôi Thị cầm tay A Vu không buông, còn nhìn ngắm nàng mãi. Vạt áo ngắn màu đỏ, để lộ trung y cổ đứng trắng muốt bên trong, bên dưới là chiếc váy lụa trắng có thêu hoa mai màu tối, đầu cài trâm loan phượng bằng vàng có đính đá quý màu đỏ, tai đeo hạt minh châu, eo thắt dây lưng vàng, trông rất ra dáng phong thái của Vương phi.

“Con ở Vương phủ có quen không? Kỳ Vương đối xử với con có tốt không?” Thôi Thị có vô số điều muốn hỏi và đây là hai câu đầu tiên.

A Vu cười: “Vẫn chưa quen nhà lăm ạ, một thời gian nữa có lẽ sẽ tốt hơn, Vương gia đối với con rất tốt.” Hai câu này đều nửa thật nửa giả, nhưng vì A Vu thẳng thắn nói rằng mình không quen ở Vương phủ nên Thôi Thị nghĩ có lẽ nàng không nói dối bà.

Trên thực tế, Sở Mậu đối xử với A Vu cũng không hẳn là không tốt, ít nhất nàng được quyền lựa chọn và hẳn đều giữ thể diện cho nàng.

Lúc về phủ, Sở Mậu vẫn ngồi cùng xe với A Vu, A Vu thấy sắc mặt hàn hơi đỏ, hơi thở cũng có mùi rượu, có lẽ là uống không ít.

“Vương gia uống bát canh giải rượu đi.” A Vu đổ canh giải rượu ra bát đưa cho Sở Mậu. Canh này nàng đã sai Tử Trụy chuẩn bị từ trước, quả nhiên cần dùng đến. Nhạc phụ và con rể lúc gặp nhau thường uống rượu, cho dù Sở Mậu là Hoàng tử thì cũng phải giữ thể diện cho sư phụ, chỉ cần không uống say mà thôi.

“Vương phi nghĩ thật chu đáo.” Sở Mậu không tiếc lời khen đốí với những người có ích cho hắn.

A Vu cười nhạt, muốn có được cảm tình của người ta thì nàng phải chuẩn bị đầy đủ. Trước khi lấy chồng, nàng đã kín đáo hỏi riêng Vinh tam lão gia, Vinh Giới và Vinh Ngân: Người con gái thế nào thì được đàn ông yêu thích. Đương nhiên là cách thức hỏi rất nhẹ nhàng. Người trả lời câu hỏi của nàng cũng rất phóng khoáng vì biết tình hình nàng đang phải đối mặt rất phức tạp.

A Vu tổng kết câu nói của ba người đó lại và khái quát thành phương châm tám chữ sau: Chu đáo, dịu dàng, hiểu ý, xinh đẹp.

Cách sắp xếp của tám chữ này cũng phải nghiên cứu tỉ mỉ, không thể để sai vị trí được.

Người con gái đầu tiên phải chu đáo, ví dụ như hành động lúc này của A Vu, chính là quan tâm chu đáo đến sự khó chịu của Sở Mậu sau khi uống rượu say. Có hai chữ này, cho dù vợ không đủ dịu dàng thì cũng có thể bao dung, ví dụ như Đường Âm với Vinh Ngân.

Dịu dàng rất quan trọng, cử chỉ phải nho nhã, hài hòa, nói năng nhỏ nhẹ, không được tùy tiện cáu gắt, cho dù có cáu cũng phải cáu một cách dịu dàng. Ba quân sư của nàng còn thừa nhận rằng, người con gái lúc nào cũng tỏ vẻ đáng thương sẽ dễ khiến người ta mũi lòng, thương xót.

Hiểu ý là một nghệ thuật đòi hỏi yêu cầu cao, tiêu chuẩn cao, người bình thường chưa chắc đã làm được. Thôi Thị chỉ chiếm bốn chữ đầu tiên đã khiến Vinh tam lão gia xiêu lòng. Nếu bà biết thêm nghệ thuật “hiểu ý” nữa thì chắc chắn sẽ không có sự xuất hiện của Vương di nương. Hiểu ý chính là người đàn ông nói gì thì bạn không chỉ hiểu, mà còn có thể nói ra trước,

khuyên họ không cố chấp, khuyến khích họ bộc bạch nỗi lòng. A Vụ cảm thấy điều Vinh Giới nói là thấu đáo nhất, người con gái không chỉ biết hồng tú thiêm hương, mà còn phải có kiến thức sâu rộng, hiểu lòng người; Vinh Ngân thì nói lộ liễu hơn, hai từ “hiểu ý” này cũng rất hữu dụng trong phòng the, thực ra Vinh Ngân muốn nói đến niềm vui của vợ chồng chốn khuê phòng, nhưng chàng không dám nói thẳng với A Vụ. Vinh tam lão gia vì chưa trải nghiệm được hai chữ “hiểu ý” mà đã thấy thỏa mãn rồi nên không có nhận xét nào đặc biệt.

Bàn về xinh đẹp, A Vụ coi như hoàn thành xuất sắc phuơng châm này, ba điều trên chỉ là điểm cộng cho nàng mà thôi.

Cho dù thế nào, bây giờ A Vụ đã có ba trong bốn điều, hai chữ “hiểu ý”, nàng nghĩ cần tuần tự tiến mới được.

Về phủ, Sở Mậu đến Hứa Nhàn Đường, trước giờ đi ngủ mới trở về Ngọc Lan Đường, từ phòng tắm bước ra, hắn thấy A Vụ nằm bên trong giường thì miệng khẽ cười.

A Vụ mặt dày cười nói: “Mong Vương gia thứ lỗi, thiếp thực sự không dậy sớm được.”

Nàng đang trong thời kỳ phát triển cơ thể, mặc dù đã đi lấy chồng, nhưng “cây vẫn chưa ra quả”, vẫn trong giai đoạn là nụ hoa, ham ngủ là lẽ đương nhiên. Ở phủ Quốc Công, A Vụ không phải đến chỗ lão thái thỉnh an nên Thôi Thị luôn lo lắng về thói quen ngủ nướng này của nàng. Ở Giang Nam, nàng muốn ngủ đến bao giờ thì ngủ, khi chuyển nhà cũng vậy. Sau khi gả vào Vương phủ, A Vụ nghĩ mình cũng không thể thay đổi được.

Gả cho Sở Mậu ngàn lần vạn lần không tốt, nhưng có đúng một ưu điểm rõ rệt là trong phủ không có mẹ chồng. Mặc dù trong cung có Điền Hoàng

hậu, nhưng dù sao bà cũng ở xa, lại không phải là mẹ ruột nên cũng chẳng thể trực tiếp quản thúc A Vụ. Không có mẹ chồng thì không cần phải dậy sớm thỉnh an, A Vụ nghĩ mình có thể thức dậy bất kỳ lúc nào, không đến nỗi phải dậy vào giờ Dần như vậy.

Sở Mậu không nói không rằng, cũng không bắt A Vụ nằm ra ngoài. A Vụ trong lòng mừng rỡ, coi như qua được cửa ải này. Thế nên kinh nghiệm rút ra là bắt cứ việc gì cũng phải biết đấu tranh, nếu thử mà bạn cũng không thử thì làm sao biết là không làm được? Dương nhiên, A Vụ cũng chọn cách giải quyết vấn đề tốt nhất là nói thật.

Theo quan sát nhiều năm của A Vụ về Sở Mậu, chỉ cần bạn nói thật thì dù bạn có làm sai thế nào, hắn cũng sẽ không trách móc nặng nề. A Vụ cũng là một chủ nhân như vậy, người hầu kề hạ có thể giấu nàng việc nào đó, nhưng khi đã nói ra thì phải nói thật, cho dù phạm lỗi cũng dễ tha thứ. Nếu nói dối, cho dù việc đó không sai thì nàng cũng không thể tha thứ cho được.

A Vụ nằm trên giường, hai mắt đảo liên tục, phải thừa nhận rằng nàng có một chút hào hứng vì sáng sớm mai có thể gặp trắc phi và thị thiếp trong phủ. Thế nên, trong giấc ngủ, khóe môi A Vụ còn khẽ cong lên.

Sở Mậu nằm bên cạnh ngoảnh đầu nhìn A Vụ và lấy làm kỳ lạ, không được cùng phu quân động phòng, thế mà một câu người ấy cũng không hỏi, lại còn ngủ rất ngon và mỉm cười nữa. Thế không phải lạ sao?

Sở Mậu vạn lần không ngờ rằng A Vụ chính là kẻ ném chuột sợ vỡ bình, sợ rằng nàng hỏi ra sẽ khiến hắn suy nghĩ viển vông. A Vụ muốn kéo dài được ngày nào hay ngày ấy, coi như họ ngầm hiểu ý nhau và cứ sống như thế là tốt nhất.

Ngủ tối thứ ba ở phủ Kỳ Vương, A Vụ vẫn ngủ rất ngon, lúc tỉnh dậy,

thần thái tinh táo thoái mái. Điều nàng cảm thấy được chăm sóc nhất là Sở Mậu thức dậy không làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của nàng, thậm chí nàng còn không biết hắn dậy lúc nào.

A Vu mở cửa sổ nhìn ra ngoài, hôm nay không khí mùa thu mát mẻ, quang đãng, lát nữa nắng vàng sẽ chiếu khắp nơi, lá vàng trong sân theo gió rụng lá tả. Nàng cực kỳ thích thú khi được ngắm lá vàng rơi xuống.

“Tiểu thư, mấy thị thiếp đang ở bên ngoài chờ ạ.” Tử Phiến bước vào phòng bẩm báo.

A Vu gật đầu đứng dậy, đợi Đồng Văn bước đến chỉnh sửa lại một chút nếp gấp trên váy áo, sau đó mới bước vào phòng khách. Ba thị thiếp đứng chờ ngoài hành lang, cúi thấp đầu đi theo hàng lần lượt bước vào phòng.

A Vu nhìn thấy ba người họ thì có chút thất vọng, nàng đưa tay để Tử Phiến dẫn đến chỗ ghé bằng gỗ tử đàn ở chính giữa có khắc hoa văn hình con hổ và ngồi xuống.

“Ngồi xuống cả đi!” A Vu lên tiếng.

Ba người lúc này mới dè dặt ngồi ở mép ghế, không dám ngẩng đầu.

A Vu thực sự không có tâm trạng đánh giá ba thị thiếp mà mức độ tồn tại của họ gần như bằng không này.

Có điều, ba thị thiếp lại cực kỳ tò mò về Vương phi. Họ cúi thấp đầu nén cố nhường mày mới nhìn thấy váy áo của chủ mẫu, vô cùng tinh tế, đài các, quý phái.

A Vu nhấp một ngụm trà, tuy không nói gì nhưng đầy sự uy nghiêm, đến khi ba người này nhấp nhôm mấy lần, nàng mới nói: “Hai vị trắc phi đâu?”

Lúc này, hai nha hoàn đứng một bên cùng bước đến, một đứa nói: “Bẩm Vương phi, trắc phi nhà nô tỳ hôm nay thức dậy thì bị trúng gió, sợ bệnh khí lây sang Vương phi nên không dám đến thỉnh an.”

Đứa kia nói: “Bẩm Vương phi, chủ nhân nhà nô tỳ sáng hôm nay ăn bát cháo yến xong thì nôn một hồi, bây giờ đang phải nằm nghỉ ngơi, đại phu cũng nói chủ nhân nhà nô tỳ cơ thể yếu ớt cần phải nghỉ ngơi nhiều a.”

A Vu nhường mày, nàng vừa bước về phủ này thì hai người đều bị ôm, ai không biết lại tưởng mệnh của nàng khắc với hai người bọn họ, may mà thân phận nàng cao hơn nên không ai đồn thổi như vậy.

“Đã mời đại phu khám chưa? Sức khỏe là quan trọng nhất.” A Vu giả vờ rất đạt. Chính thê không phải đồ chơi mua vui cho đàn ông, lúc quan trọng cũng cần phải hiền dịu, thông tuệ, không thể tùy tiện bừa bãi như hai thiếp thất được.

Hỏi han xong hai vị trắc phi, A Vu liền ngoanh sang ba thị thiếp, cười nói: “Ngẩng đầu lên đi, cứ nhìn khuy áo của ta mãi thế, sau này nếu gặp ta mà lại không nhận ra thì buồn cười lắm.”

Thái độ của A Vu vừa thân thiết vừa hòa nhã lại có chút hài hước khiến ba người đang cúi thấp đầu thở phào nhẹ nhõm, đồng loạt ngẩng đầu lên.

Năm người, bao gồm cả hai nha hoàn, trong phút chốc mở to mắt vẻ vô cùng kinh ngạc. Cần phải nói rằng cho đến nay, ngoại trừ hai đóa “hoa mai” ra thì thị thiếp và nha hoàn trong phủ Kỳ Vương cực kỳ có quy tắc. Chủ nhân không nói thì họ sẽ không dám ngẩng đầu nhìn, thế nên cho đến bây giờ năm người họ mới nhìn rõ dung nhan của A Vu.

Trong ba thị thiếp, Tuân Mi đứng đầu nhìn thấy A Vu xong thì thát thán, trong mắt tràn ngập sự lạnh lẽo, cho đến khi Công Tôn Lan đứng bên huých

cô, cô mới định thần lại, nhận chén trà từ tay Đồng Quản bước đến quỳ lên đệm, hai tay bưng trà cao quá đầu, nói: “Tỳ thiếp Tuân Thị mời Vương phi uống trà.”

Tuân Thị chính là người ở bên cạnh Sở Mậu đã lâu, nghe nói từ nhỏ đã là cung nữ hầu hạ Sở Mậu, hơn Sở Mậu hai tuổi, giờ đã hơn hai mươi, dung mạo đang ở thời kỳ nảy nở, cơ thể như quả đã chín muốn người ta hái xuống. Theo A Vụ thấy, cô ta là người có dung mạo được nhất trong số mấy người ở đây. Hà Bội Chân còn không bằng Tuân Thị, không biết Đào Thị trông như thế nào.

A Vụ không có ý làm khó Tuân Thị, nhanh chóng nhận lấy chén trà nhấp một ngụm. Tử Phiến bưng khay đến, bên trong có một cặp vòng vàng nặng khoảng bốn lạng và hai chiếc trâm ngọc. Tuân Thị dập đầu khấu tạ, sau đó đứng lên và bước đến ghế ngồi của mình. Hai người sau là Công Tôn Lan và Âu Dương Chỉ, là một trong số hai mươi đào múa được công nạp cho Long Khánh Đế vào năm nào đó, nhưng dưới uy quyền của Hướng Quý phi, họ đã được thưởng cho làm thị thiếp của hoàng tử và đại thần, dung nhan khá diễm lệ, bờ vai cực kỳ thon nhỏ, eo cong như cành liễu.

Hai người họ dâng trà và cũng nhận được quà là một cặp vòng vàng, hai chiếc trâm ngọc.

Lúc này, ba người họ mới thầm cảm thán sự khảng khái của A Vụ, cũng đoán đồ trang sức của Vương phi không hề ít - ít nhất thì nhìn bên ngoài thấy như thế.

A Vụ hỏi thêm họ vài câu rồi cho cáo lui. Thấy vẻ mặt của ba người vô cùng e dè, kính cẩn, A Vụ đoán tình hình của họ ở phủ Kỳ Vương không tốt chút nào, vì cửa phòng của họ Sở Mậu không bước vào một bước nêu đương nhiên chẳng có tương lai gì.

Không đợi được hai trắc phi đến khiêu chiến, A Vu có chút hụt hẫng, nhất thời dựa vào gối ở gian phòng phía đông, nghĩ cách giết thời gian trước khi gặp người nàng đang đợi.

Có điều A Vu không phải đợi lâu vì Tử Phiến với dáng vẻ chờ sẵn, nói: “Tiểu thư, Hách ma ma cầu kiến.”

A Vu liếc mắt nhìn Tử Phiến, tỏ ý bảo thị tiếp tục nói, kết quả Tử Phiến lại chẳng nói được thêm câu nào vì thị không nghe ngóng được lai lịch gì của Hách ma ma. Nhưng Tử Phiến từng nghe A Vu nói rằng, những người có thân phận cao quý không cần nhò đến trang sức để khoe khoang, họ thường ăn mặc rất giản dị. May hôm nay Tử phiến đã quan sát các ma ma và bà nô bộc trong phủ, chỉ thấy Hách ma ma ăn mặc giản dị nhất. Từ tình hình thực tế cũng cho thấy các nha hoàn trong phủ đều rất kính trọng Hách ma ma, thậm chí họ còn tỏ ra dè dặt với bà hơn cả ở trước mặt Vương phi.

A Vu nhớ lại thì thấy kiếp trước nàng không hề có ấn tượng gì với Hách ma ma cả.

Hách ma ma đi cùng với một tiểu nha hoàn khoảng mười một, mười hai tuổi trông rất lanh lợi. Tiểu nha hoàn cẩn thận đỡ khuỷu tay bà bước qua bậc cửa vào Ngọc Lan Đường.

Vì không nghe ngóng được thân phận của Hách ma ma nên A Vu cũng mặc kệ, cứ ngồi trên ghế cạnh cửa sổ không đứng dậy. Nếu Hách ma ma không phải là người A Vu muốn đợi thì thân phận của bà không xứng đế A Vu đứng dậy tiếp đón. Nếu bà đúng là người A Vu đang đợi, trông coi nội phủ đâu ra đấy, khi A Vu mới bước về đây, bà đã ra uy với nàng để cho nàng thấy bà mới là người thống trị tuyệt đối phía sau Vương phủ thì A Vu thực sự cảm thấy chán nản.

“Thỉnh an Vương phi!” Hách ma ma cúi người một cách khó khăn vì trong người đang có bệnh.

A Vụ vội vàng bước đến đỡ bà. “Mời ma ma ngồi.” Đối phó với một người bệnh thì thắng cũng chẳng vinh quang gì.

A Vụ thấy sắc mặt của Hách ma ma nhợt nhạt, chỉ ánh mắt là có thần, ăn mặc sạch sẽ, gọn gàng, màu áo giặt nhiều đến nỗi đã bạc, chiếc váy mảnh diện màu lam xám trông rất giản dị, nhưng miếng hổ phách vô cùng quý giá trước trán đã tiết lộ thân phận của bà.

A Vụ đã biết Hách ma ma là ai, chính là “Kỳ Liên phu nhân” - nhũ mẫu của Sở Mậu, mà sau khi Sở Mậu lên ngôi đã phong hiệu cho bà. Có điều sau đó sức khỏe của Kỳ Liên phu nhân không tốt, hưởng phúc chưa được vài năm đã qua đời, khi linh hồn A Vụ phiêu diêu bên cạnh Sở Mậu thì Kỳ Liên phu nhân đã qua đời rồi, thế nên nàng mới không được gặp.

Sở Mậu vô cùng kính trọng vị nhũ mẫu này, cứ đến ngày giỗ của bà, tất cả các chùa trong hoàng gia đều cúng bái, và Sở Mậu sẽ đến thắp hương. Từ khi hắn chào đời đã không có mẹ, nhũ mẫu đã chăm sóc hắn cho đến khi lớn, tình cảm giữa họ còn hơn tình mẫu tử.

Nghĩ đến đây, A Vụ hơi mỉm cười, nhiệt tình nhưng không vồ vập, mời Hách ma ma ngồi đối diện với nàng. “Hách ma ma uống trà gì?”

“Gì cũng được, Vương phi khách sáo rồi.” Hách ma ma khẽ ho một tiếng.

“Ta có một ít cao thu lê, nhuận phổi trị ho rất hiệu quả, ma ma dùng thử xem sao!” A Vụ quan tâm nói.

Hách ma ma gật đầu. “Làm phiền Vương phi rồi.”

“Ma ma đừng nói vậy, thực ra ta nên đến thăm bà, bà không được khỏe mà còn đến thăm ta, khiến ta cảm thấy thật xấu hổ.”

Hách ma ma liếc nhìn A Vu, không ngờ vị Vương phi này vừa nhìn đã nhận ra thân phận của bà, không biết là nàng quá thông minh hay quá bảnh lĩnh.

“Vương phi là chủ tử, lão nô không dám cậy mình nhiều tuổi. Hôm nay đến bái kiến Vương phi là bốn phận của lão nô. Lúc Vương phi chưa về phủ, lão nô đã mặt dày thay Vương gia tạm thời cai quản nội viện, bây giờ Vương phi đã về phủ, lão nô nhờ phúc của Vương phi nên có thể nghỉ ngơi được rồi.”

Tiêu nha hoàn bên cạnh Hách ma ma là Bội Lan đặt chiếc hộp ôm trong lòng lên cái bàn nhỏ. Hách ma ma mở hộp, bên trong có một cặp thẻ bài và một chùm chìa khóa, bà đẩy chiếc hộp đến trước mặt A Vu.

A Vu cảm thấy cầm vật này như cầm khoai nóng bỏng tay, nếu quyền quản lý gia đình ở trong tay Hà Thị hoặc Đào Thị, nàng nhất định phải đoạt lại bằng được, nhưng ở trong tay Hách ma ma, A Vu có chút do dự.

A Vu đặt mình vào địa vị của Sở Mậu để nghĩ, hắn đã tôn trọng nhũ mẫu này như vậy, để nhũ mẫu nắm quyền quản lý nội viện chính là sự kính trọng lớn nhất và như vậy kẻ hầu người hạ dưới đều phải kính trọng bà. Nếu A Vu nắm giữ quyền này, Hách ma ma cho dù là nhũ mẫu của Sở Mậu nhưng vẫn sẽ nhận được ít sự tôn trọng hơn, hơn nữa dù sao bà cũng không phải là nhũ mẫu của A Vu, một núi không thể có hai hổ, nếu A Vu không vui thì bà cũng khó tránh khỏi bị coi thường. Hơn nữa, Sở Mậu là người coi trọng đại sự, trong nội viện không thể để xảy ra mâu thuẫn, Hách ma ma quản nội viện đâu ra đấy, nắm chắc như lòng bàn tay, trông mong vào một cô gái mới mười lăm tuổi như nàng thì thà tiếp tục trọng dụng Hách ma ma còn hơn.

A Vu nhìn chiếc hộp, nhận thì không hay lầm, mà không nhận thì với bệnh tình của Hách ma ma, A Vu cũng không dám làm phiền bà. A Vu luôn tự cho là thông minh nhưng lại không thể nhìn ra ý đồ thực sự của bà, rốt cuộc bà muốn giao lại quyền hành hay lấy lùi để tiến. Mùi vị của quyền lực thì ai chẳng muốn. Trưởng Công chúa Phúc Huệ năm đó nếu như không tham lam quyền thế thì cũng không đến nỗi phò tá cho “cái đầu gỗ” Ngũ Hoàng tử, đế cuối cùng cũng phải cúi đầu trước Sở Mậu.

“Tử Phiến, ngươi đi mời Vương gia đến đây.” A Vu không nhận chiếc hộp mà quay sang bảo Tử Phiến.

Tử Phiến bước ra ngoài, A Vu mới cười nói với Hách ma ma: “Ta biết ma ma sức khỏe không tốt, đáng lẽ không nên làm phiền ma ma, nhưng ta còn ít tuổi, chưa chứng kiến sự đời, không hiểu phải quản lý Vương phủ rộng lớn này như thế nào nên vẫn phải nhờ ma ma thay Vương gia vất vả một thời gian để cho ta từ từ học hỏi.”

Cũng như vậy, Hách ma ma không nhìn ra A Vu nói thật hay nói dối, nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là vị Vương phi trẻ tuổi này tuyệt đối không phải là một kẻ ngốc. Hách ma ma thầm thở dài một hơi, không biết nên vui hay nên buồn.

A Vu lại nói chuyện với Hách ma ma một hồi, hỏi bà đang uống thuốc gì, mời đại phu nào, có những triệu chứng gì, rồi vô tình hỏi Hách ma ma còn có người thân hay không.

Hách ma ma ngắn người, đáp: “Không có, được Vương gia hậu đãi, lão nô có thu nhận một đứa con gái nuôi để sau khi qua đời thì còn có người nhang khói.”

“Ồ, sao không dẫn muội muội đến để ta gặp?” A Vu vô tình hỏi. Cô con

gái nuôi này là nghĩa muội của nàng, không chừng còn cao quý như tiểu Bồ Tát ấy chứ.

“Cũng chẳng phải người cao quý gì nên không dám đến làm phiền Vương phi. Nếu Vương phi muốn gặp, hôm khác lão nô sẽ dẫn con bé đến thỉnh an Vương phi.” Hách ma ma cũng coi như cô con gái nuôi này không quan trọng gì để từ chối lời mời của A Vu.

Đang nói chuyện thì nha hoàn vén rèm, cất cao giọng: “Vương gia đã về.”

Nghe Sở Mậu đã trở về, Hách ma ma bất chấp bệnh tật, cắn răng chổng tay vào thành ghế đứng dậy.

Sở Mậu vừa bước vào, thấy Hách ma ma như vậy liền nói: “Cô cô mau ngồi xuống đi, sắp đến mùa đông rồi, chân của người lại đau lắm phải không?”

A Vu ngược mắt nhìn Sở Mậu, vị Vương gia này bình thường rất kiệm lời, chưa thấy hắn nói một câu dài như thế bao giờ.

Sở Mậu đích thân đỡ Hách ma ma ngồi xuống, A Vu ngoan ngoãn đứng dậy nhường chỗ và ngồi xuống chiếc ghế khảm hoa hồng bên dưới. Hách ma ma lại đứng dậy nhường chỗ cho A Vu, miệng nói những câu như: “Lão nô không dám vượt phép tắc...”

“Cô cô, người ngồi đi, người là vẫn bối, kính trọng người là lẽ đương nhiên.” Sở Mậu thể hiện quan điểm của mình cho Hách ma ma và A Vu biết.

A Vu thầm cười lạnh một tiếng, mặc dù biết “cô cô” là cách gọi nữ nhân trong cung, Sở Mậu đã quen gọi từ bé, bây giờ Hách cô cô đã trở thành Hách ma ma, nhưng A Vu vẫn cảm thấy khó chịu. Theo lý mà nói, người cô ruột

của Sở Mậu chỉ có một, đó chính là Trưởng Công chúa Phúc Huệ, cùng là hai cô cô nhưng sự đối xử lại khác nhau một trời một vực. Mặc dù A Vu cung biết mình “già mồm”, biết rõ ân oán giữa Trưởng Công chúa và Sở Mậu, nhưng trái tim của con người luôn thiên vị, chẳng thể nói bằng lý lẽ được.

Ánh mắt của Sở Mậu quét qua cái hộp đặt trên chiếc bàn nhỏ, A Vu lập tức ngoan ngoãn đứng dậy. “Vừa nãy thiếp và ma ma đang nói về chuyện này, thiếp còn nhỏ tuổi chưa có kinh nghiệm trong chuyện này, làm sao quản được Vương phủ rộng lớn như vậy? Thiếp muốn nhờ ma ma vất vả vài năm nữa để thiếp còn biết học hỏi thêm. Nhưng lại lo sức khỏe của ma ma, thế nên mới mời Vương gia đến để xin ý kiến.”

Khóe môi của Sở Mậu cong lên khoảng ba phần, coi như rất khen ngợi sự biết điều của A Vu. Phải biết rằng, khóe miệng cong lên một phần của Sở Mậu là do bẩm sinh, nếu cong lên hai phần thì hoặc là cười nhạo, hoặc là châm chọc, nhưng cong lên đến ba phần là chân thành khen ngợi, vẻ biểu cảm nhỏ nhặt này A Vu đã nghiên cứu nhiều năm rồi.

“Cô cô mang cái hộp này về đi, Vương phi nói cũng có lý, sau này vẫn phải nhờ người chỉ bảo thêm cho nàng.” Sở Mậu quả nhiên vẫn hy vọng Hách ma ma cai quản Vương phủ.

A Vu mỉm cười ngồi lại chỗ cũ, lắng nghe Sở Mậu và Hách ma ma nói chuyện, thỉnh thoảng thêm vào một hai câu. Buổi gặp mặt hôm nay coi như khách và chủ đều vui, chỉ có điều trong trường hợp này A Vu lại là khách.

Cuối cùng, Sở Mậu đích thân đỡ Hách ma ma lên kiệu trúc để trong Ngọc Lan Đường, còn đích thân đắp chiếc chăn da hổ lên đầu gối cho bà.

A Vu đương nhiên cũng phải đứng bên cạnh, nàng thấy thì ra Sở Mậu không hề e ngại khi tiếp xúc với Hách ma ma, bệnh sạch sẽ của hắn biến đâu

rồi, hay nói cách khác là bệnh sạch sẽ đến mức quái dị ấy biến đâu rồi?

Đến Hồng Dược Sơn Phòng, nơi Hách ma ma ở, Bội Lan cẩn thận đỡ bà xuống, vừa bước vừa nói như không thể kìm nén được nữa: “Ma ma, lời Vương phi vừa nói là thật hay là giả đấy a?”

Hách ma ma bỗng dừng chân. “Cho dù đó là nói thật hay nói dối, sau này người phải kính trọng Vương phi đấy, người biết năm biết bông là người cực kỳ thông minh.”

Bội Lan “ồ” lên một tiếng rồi nói nhỏ: “Vương phi trông thật xinh đẹp!”

Hách ma ma thở dài một tiếng. “Đúng vậy, mỹ nhân trăm năm khó có một người, ngay cả năm đó...” Bà không nói tiếp nữa.

Người xinh đẹp như vậy, tâm tư thấu đáo như vậy, không thấy lợi mà động lòng, không thấy danh mà lung lay, lúc trao cặp thẻ bài và chùm chìa khóa cho bà, trong mắt nàng ta không có một tia dao động, nàng ta không muốn nhận công việc này, nhưng lại sợ sức khỏe của bà không tốt, lo điện hạ sẽ trách tội nên mới sai người mời điện hạ về. Thêm nữa, chỉ nhìn vào ánh mắt của điện hạ mà nàng ta đã hiểu rõ thái độ, lập tức từ chối quyền cai quản nội viện, ban đầu chỉ nói nhờ bà cai quản vài bữa, nhưng có mặt điện hạ ở đó thì đã đổi thành cai quản vài năm, đúng là con người thông minh nhìn thấu mọi việc. Một nhũ mẫu như bà thì có thể làm gì chứ, bà lại chẳng có người thân, cũng chẳng thể sống ích kỷ được, bà sống chết cai quản phủ này không phải là vì tận tâm tận lực với chủ nhân hay sao? Nàng ta không gánh vác thì càng sống dễ chịu, thoải mái hơn mà thôi. Nhưng Hách ma ma cũng biết để bà quản lý nội viện là cách Sở Mậu thể hiện mình coi trọng và trọng dụng bà, bà không thể từ chối được. Đối với một người danh không chính, ngôn không thuận, không có gì giữ thể diện tốt hơn là được nắm thực quyền trong tay.

Sau khi Sở Mậu giao lại chiếc hộp cho Hách ma ma, hắn ngoanh đầu lại nhìn A Vụ đầy thâm ý.

A Vụ thầm “hừ” lạnh một tiếng, cảm thấy Sở Mậu thật đa nghi đáng ghét, tưởng ai cũng muốn chút gia sản của hắn sao?

Thực sự nếu đổi là người khác thì cũng sẽ cảm thấy kỳ lạ, chủ mẫu của một phủ không có mẹ chồng mà không được giữ quyền quản gia, liệu nàng có thực sự cam tâm tình nguyện không? Có ngầm ngầm gây trở ngại không?

Mặc dù A Vụ cảm thấy Sở Mậu nghi ngờ làm tổn thương tấm lòng rộng lượng của nàng, nhưng cùng sống dưới một mái nhà, nàng không thể không cùi đầu, nàng cần mượn cơ hội này để tỏ rõ tấm lòng của mình mới được, nếu không nàng sợ sau này bên chồ Hách ma ma có con gái, cho dù bà không có ý gì nhưng nghĩa muội đó cũng không biết thế nào.

Vì nghĩa muội đó, A Vụ đã phải nhắc nhở bản thân về thân phận của mình.

Sau khi hai người vào phòng, A Vụ có ý muốn giải bày lòng mình, ví dụ như nhũ mẫu của Vương gia cũng là nhũ mẫu của thiếp, thiếp thực sự vui mừng vì Hách ma ma có thể quản nội viện, thiếp cũng sẽ theo bà ấy học hỏi, chắc chắn sẽ không để Vương gia phải phân tâm vì chuyện này. Nếu nói ra những lời này có thể khiến Sở Mậu cảm thấy áy náy và nàng được thêm một chút lợi ích thì cũng tốt.

Có điều A Vụ chưa kịp mở miệng thì đã nghe Sở Mậu hỏi: “Vương phi có tên gọi ở nhà không?”

“À.” A Vụ hoàn toàn không ngờ Sở Mậu lại thăng thắn như vậy, ngắn người một lúc mới nói: “Tên chữ của thiếp là Vật Uỷ, ở nhà mọi người gọi thiếp là A Vật.”

“A Vật.” Sở Mậu lặp lại từ này. “Rất ít người con gái dùng một chữ “Vật” như thế!”

Hỏi tì mỉ cứ như thế người quan tâm lắm ấy, A Vu thầm mắng nhưng miệng vẫn nhanh nhau: “Đúng vậy, thế nên thiếp thích từ “Vu” trong “Sơn U vân vụ đà¹” hơn.”

1. Sơn U vân vụ đà: Có nhiều mây và sương trên núi Sơn U.

Sở Mậu trong lòng không khỏi run rẩy, khí mây mỏng manh, gấp nắng sẽ tan, không phải là cái tên trường thọ, hơn nữa tên chữ của hắn lại là “Càn Húc”, trong bài Ngọc thiên của Cố Dã Vương có nói: *Húc chính là ánh nắng mặt trời*.

Mặc dù Sở Mậu hơi sững sờ, nhưng vẫn nhắc lại một lần nữa, khéo miệng còn khẽ cong lên, nói: “A Vu, sương kết lại thành hạt ngọc, phong thanh kim tuyền, tên hay!”

A Vu cũng cười, tên của nàng đương nhiên phải hay rồi.

“A Vu, nàng là Vương phi của ta, nội viện này vốn dĩ nên giao cho nàng quản lý, vừa nãy nàng phải chịu ám úc rồi.”

A Vu vội vàng đứng dậy, hoảng hốt nói: “Vương gia, thiếp...” Nàng vốn đã có thời cơ tốt để bộc bạch nỗi lòng, nhưng không ngờ Sở Mậu lại xua tay, cắt đứt bài biểu diễn đó của A Vu.

“Đương nhiên ta biết nàng thật lòng, chuyện này không mấy người làm được như thế.” Sở Mậu nói tiếp. “Nàng đã suy nghĩ cho ta, kính trọng cô cô, nhưng ta lại không thể coi sự chu đáo của nàng là hiển nhiên được.”

A Vu nghe những lời này, trong lòng cảm thấy thoải mái như được ủ tay trong lò sưởi giữa mùa đông giá lạnh, nếu không có thù oán từ kiếp trước,

không chừng nàng sẽ bị xiêu lòng trước bài “chiêu hiền đãi sĩ” của Sở Mậu.

“Tú Hoàng tử ta mặc dù tình cảnh hiện nay không tốt, nhưng dù sao cũng là Kỳ Vương do Thánh thượng sắc phong, cũng được phong ấp và vài điền trang, ngày mai ta sẽ bảo Lý Diên Quang trao sổ sách và chìa khóa cho nàng, sau này Vương phi sẽ giúp ta quản lý.”

Sở Mậu nói nhẹ như không, nhưng trên thực tế quyền lực hắn trao cho nàng không nhỏ chút nào. Là một hoàng tử bình thường thì phong ấp và điền trang chính là chỗ thu lợi, điều này đồng nghĩa với việc giao cả gia sản cho A Vu. Nội viện chi tiêu gì mỗi tháng đều đến ngoại viện lĩnh tiền, mà tiền bạc ở ngoại viện thì lấy đâu ra? Chính là từ phong ấp và điền trang đó thôi.

A Vu coi như nắm được “yết hầu” của nội viện. Nhưng rất tiếc là Sở Mậu lại nhà to nghiệp lớn. Theo A Vu được biết, Kỳ Vương ngầm ngầm thao túng không ít thương gia lớn, thậm chí những thương gia giàu có còn là một chủ tiệm hàn thuê, thế nên hắn không thiếu tiền.

Thu nhập ở ngoại viện cũng không chỉ có phong ấp và điền trang, quyền quản lý ngoại viện đương nhiên không nằm trong tay A Vu - những thứ nàng quản lý chẳng qua chỉ là một sợi lông trên chín con bò của Vương phủ mà thôi.

Nếu A Vu không biết những điều này thì có lẽ nàng đã bị sự khảng khái của Sở Mậu làm cảm động rót nước mắt rồi.

“Thiếp sợ mình không quản lý tốt.”

“Ngoại viện đã có Ngô Hàn Vịnh tinh thông mấy việc vặt này, nếu nàng không hiểu gì cứ thỉnh giáo hắn là được.”

“Vâng.” A Vu không từ chối nữa, tránh để Sở Mậu có án tượng “rượu

mời không uống lại thích uống rượu phạt". Có điều, nàng cũng thầm nghĩ, Kỳ Vương điện hạ chắc gì khoan dung như vậy. Nàng tự hỏi, nhan sắc của mình cũng tạm được (đương nhiên, đây là cách nói rất khiêm tốn nhưng cũng rất yêu bản thân của A Vu), thế mà điện hạ lại không để bụng về việc nàng tiếp xúc với nam nhân bên ngoài, dù người đó đang làm việc cho Vương phủ. Sở Mậu còn dùng từ "thỉnh giáo", hiển nhiên là rất coi trọng hắn, không cho phép Vương phi của mình khinh thường bọn họ.

A Vu đã hiểu ra được một chút là vì sao hồi xưa Sở Mậu thành công, có lẽ nàng cũng phải học tập hắn mới được.

Về phía A Vu, Sở Mậu cũng coi như rất nhọc công để lôi kéo, mặc dù hắn không muốn dùng cách đơn giản nhất, thân mật nhất là động phòng với nàng. Với một "vụ án" đặc biệt như A Vu, Sở Mậu coi như đã xử lý thành công. Đầu tiên, hắn không động phòng là đã lôi kéo được A Vu rồi. Thứ hai, chiều ngày hôm nay coi như đã cho A Vu thấy nàng là người của hắn, hay nói cách khác, hắn có ý định để cho A Vu thấy nàng trở thành người của hắn.

Nhưng cho dù thế nào thì đến hôm nay, ác cảm của A Vu đối với Sở Mậu không sâu sắc thêm, thậm chí còn giảm đi, thế đã là một sự thành công của Sở Mậu rồi, nếu hắn mà biết, chắc chắn sẽ vô cùng kiêu ngạo.

Kỳ Vương điện hạ thấy A Vu biết "nhường nhịn", lại vui vẻ nhận thịnh tình của hắn, còn thể hiện mình là người có ích cho phủ Kỳ Vương nên quyết định hy sinh một chút thời gian của hắn để cùng Vương phi ăn bữa cơm tối.

A Vu thì âm thầm ghi chép hành động ác độc này của Sở Mậu vào trong cuốn sổ lòng. Nếu A Vu có thể đọc được nội tâm của Sở Mậu, nàng sẽ mãi mãi hối hận vì sự xinh đẹp hôm nay của mình.

Sau bữa cơm, mặc dù Sở Mậu lại đến Băng Tuyết Lâm, nhưng khi ánh

trăng chua lén đến ngọn cây, hắn đã trở về Ngọc Lan Đường. Theo dự định thì bắt đầu từ tối nay hắn sẽ ngủ ở Băng Tuyết Lâm nhưng khi đối diện với A Vu, Sở Mậu không thể mở miệng vì Vương phi không chỉ là con gái của sư phụ hắn, mà nàng còn rất hiểu ý người khác, dù trong đêm tân hôn phu quân không “hành động” gì nhưng nàng vẫn không oán than trách móc. Sở Mậu cảm nhận được sự chân thành của A Vu nên hắn thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng vì việc này mà hắn lại cảm thấy hổ thẹn.

Có chồng mà sống như quả phụ, đối với nữ nhân là một điều cực kỳ tàn nhẫn, thậm chí có nghĩa là tương lai nàng không thể có con. Nhưng Sở Mậu cũng thầm hứa với lòng, nếu có một ngày hắn muốn có một đứa con thì người đầu tiên hắn xem xét đến chính là A Vu.

Đương nhiên, việc này hắn không thể để A Vu phát hiện ra, được tiếp tục ngủ chung với Sở Mậu chính là do sự thông minh và khéo léo của A Vu, nhưng điều quan trọng nhất là nàng không khiến cho Sở Mậu cảm thấy phản cảm. Nàng sống rất có quy tắc, lại sạch sẽ, cũng không thích đựng vào người khác hoặc bị người khác đựng vào. Với bao nhiêu ưu điểm đó A Vu vô hình trung trở thành “người con gái mà Kỳ Vương điện hạ hài lòng nhất”.

Lúc Sở Mậu bước vào phòng, A Vu đã tắm xong, mặc một chiếc áo ngoài bằng vải lanh màu xanh nhạt, chân đi đôi giày vải mềm đế màu xám trắng, bên trên là lớp vải hoa mẫu đơn thêu hình ánh trăng, nàng đang gác một chân lên đùi của Tử Phiến đang quỳ dưới đất để thị xoa kem thơm. Loại kem này là phương thuốc bí mật trong cung đình, có thể triệt lông chân, khiến cho chân mịn màng như sứ.

A Vu không nghe thấy tiếng thông báo nên khi Sở Mậu bất ngờ xuất hiện trước mặt, nàng cảm giác như lông tóc trên cơ thể đều dựng đứng cả lên, đó chính là phản ứng khi đối diện với kẻ địch. Nhưng A Vu đã nhanh chóng

lấy lại bình tĩnh, nho nhã đứng dậy, buông váy xuống, che đi cẳng chân dài trắng muốt như tuyết, nhỏ nhắn như cánh hoa.

“Vương gia?” Chữ cuối cùng hơi vút cao như đang muốn hỏi.

Nếu Sở Mậu nói với A Vu, từ nay về sau hắn không ngủ ở Ngọc Lan Đường nữa mà ngủ ở Băng Tuyết Lâm thì nàng cũng không hề cảm thấy kinh ngạc vì nàng đã đoán trước được, huống hồ quần áo và đồ dùng của hắn đều không để ở Ngọc Lan Đường. A Vu cũng đoán được hôm nay sau khi về phủ hắn sẽ nói chuyện này, thế nên việc Sở Mậu đang có mặt ở Ngọc Lan Đường lúc này ít nhiều làm A Vu ngạc nhiên. Hành lễ xong, nàng nhanh chóng bước vào sau tấm bình phong, mặc thêm áo choàng rồi mới bước ra.

Ánh mắt của Sở Mậu lướt qua đôi chân của A Vu rồi mới bước vào phòng tắm.

Lúc Sở Mậu vén rèm bước vào, A Vu đã cuộn người trong tấm chăn dày. Chăn đắp rất cao, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, càng toát lên vẻ diễm lệ, lông mi vẫn còn run run vô tình tiết lộ là nàng đang giả vờ ngủ. Khóe môi Sở Mậu cong lên hai phần, hắn tắt đèn rồi bước lên giường.

Trong bóng tối, A Vu mở to mắt, cảm thấy chán nản vì sắp thở không ra hơi. Thực ra tư thế ngủ của nàng không có quy tắc chút nào, hai hôm trước thì cố gắng nằm ngay ngắn, nhưng có trời mới biết sau khi ngủ thì nàng thế nào, có đụng vào Sở Mậu hay không. Thêm một việc nữa cũng làm A Vu chán nản, có lẽ sau này chuyện ăn uống của nàng cũng cần phải chú ý, ít ăn những thứ có thể sản sinh mùi “xấu hổ” như: khoai sọ, khoai lang, hạt dẻ, đậu phụ...

A Vu ngoảnh đầu nhìn Sở Mậu, thấy hắn nằm quay lưng vào mình, tay đặt lên hông, hít thở ổn định. Không biết nhân vật thần tiên như hắn có thấy

phiền não vì những chuyện rất riêng tư của mình không nhỉ? Nghĩ mãi nghĩ mãi nàng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Đến nửa đêm, Sở Mậu cảm thấy rõ ràng có bàn tay đang cào phía sau lưng. Hắn thành thạo lấy một chiếc chăn mìn hay đắp trong hai chiếc chăn, cuộn thành một đường ngăn cách giữa hai người, sau đó đẩy A Vu cùng chăn của nàng dịch vào bên trong, A Vu “umm” một tiếng, lật người vào bên trong ngủ.

Sáng hôm sau, lúc A Vu tỉnh dậy, Sở Mậu đã ra khỏi nhà, nàng thấy mình vẫn nằm ở bên trong theo đúng quy tắc thì vô cùng hài lòng, cảm thấy khóa huấn luyện bản thân trước khi xuất giá của mình thật hiệu quả.

Dùng xong bữa sáng không lâu thì có nha hoàn đến bẩm báo nói rằng Ngô quản sự² và Đoàn trưởng phòng³ ở ngoại viện đang đứng ở ngoài Nhị môn xin cầu kiến.

2. *Quản sự: Quản lý công việc nội bộ.*

3. *Trưởng phòng: Giống như công việc kế toán, thu chi ngày nay.*

A Vu không ngờ việc Sở Mậu nói tối qua hôm nay đã làm luôn rồi, thật là nhanh gọn.

“Mời họ vào phòng khách phía trước đợi ta, hầu hạ cho cẩn thận đấy.” A Vu dặn dò Tử Phiến. Ngô quản sự có vẻ chính là Ngô Hàn Vĩnh mà Sở Mậu nhắc đến, A Vu sợ bọn tiểu nha hoàn không hiểu chuyện thất lễ với họ, hoặc sợ bị ai đó sinh sự nên mới trực tiếp sai Tử Phiến đi.

A Vu thay bộ trang phục khác, sau đó mới đứng dậy cùng Đồng Quản đến phòng khách phía trước, trên đường đi còn suy nghĩ đến việc chỉnh đốn lại đám nha hoàn ở Ngọc Lan Đường. Mặc dù nàng dẫn theo không ít nha hoàn, nhưng không thể đem theo cả bà quét dọn hay người bê vác việc nặng

nhọc được.

Lúc A Vu đến, Ngô Hàn Vĩnh và Đoàn Nhị đang uống trà, Đoàn Nhị nheo mắt ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của Tử Phiến, còn Ngô Hàn Vĩnh thì ngoảnh ra sau thường thức bức tranh sơn thủy treo trên tường.

Không ngờ vị Ngô quản sự này lại là người phong nhã như vậy, A Vu thầm nghĩ. Nàng vừa bước vào, hai người Ngô, Đoàn lập tức đứng dậy hành lễ.

“Ngô quản sự và Đoàn trưởng phòng không cần đa lễ, mời ngồi.” A Vu mỉm cười.

Giọng nói này khiến Đoàn Nhị run run, một luồng tê dại chạy từ bàn chân dọc lên đỉnh đầu, đúng là “*Thanh nhu ngọc châu ty băng bàn, sắc nhu lệ nhật diệu hàn giang*”. Đoàn Nhị nghĩ: Đâu phải cứ công tử, thiếu gia quyền quý mới được ngủ với gái đẹp, người như hắn cũng không hề thua kém bọn họ.

Đoàn Nhị là kẻ ham vui, bây giờ hai mươi lăm, hai mươi sáu rồi mà vẫn chưa lập gia đình, nếu cứ dựa vào vị trí đứng thứ hai trong công việc sổ sách thu chi của phủ Kỳ Vương thì con gái muôn lấy hắn nhiều không đếm xuể, nhưng hắn lại không vừa mắt một ai, thế nên thường xuyên đến lâu xanh bao vài cô chơi bời. Những cô gái ấy sắc như hoa xuân, thân như yến oanh, mà trong kinh thành này chỉ cần giơ thẻ bài lên là mua được cả hoa khôi, xinh đẹp hơn hắn mấy quý tiểu thư, phu nhân, cũng thú vị hơn gấp vạn. Đây là điểm duy nhất khiến hắn cảm thấy mình không thua kém gì mấy người dòng dõi hoàng tộc, bọn họ luôn bị ràng buộc bởi các quy tắc và trưởng bối, không được tự do, phóng túng như hắn.

Nhưng hôm nay, sau khi nhìn thấy Kỳ Vương phi, Đoàn Nhị mới đột

nhiên cảm thấy hắn trước kia chẳng khác nào éch ngồi đáy giếng. Lúc đầu hắn còn đang nghĩ, sao nha hoàn thân thiết của Vương phi lại xinh đẹp như vậy, không sợ trèo lên giường của chủ tử hay sao. Giờ hắn mới vỡ lẽ, Vương phi nhà người ta không cần lo lắng đến điều này.

So với sự thất thần của Đoàn Nhị, Ngô Hàn Vĩnh nhìn thấy A Vu thì bình tĩnh hơn, chỉ ngẩn người trong giây lát mà thôi.

“Thiết nghĩ Vương gia gọi hai vị tới đây?” A Vu hỏi.

“Vâng, Vương gia bảo tại hạ giao lại tiền lợi tức của phong ấp và điền trang cho Vương phi xử lý, vì vội nên tại hạ chỉ mang đến cuốn sổ ghi chép ba năm gần đây, còn những ghi chép trước đó ngày mai sẽ cho mang đến.” Ngô Hàn Vĩnh nói. “Mấy việc sổ sách chủ yếu do Đoàn Nhị gia chuyên thu chi xử lý nên tại hạ cũng mời đến đây.”

“Không dám, không dám, Vương phi và Ngô quản sự cứ gọi tiểu hạ Đoàn Nhị là được, không cần phải gọi là gia gì đó đâu.” Đoàn Nhị hốt hoảng cúi người.

A Vu ra hiệu cho Đồng Quán và nha hoàn đứng cạnh nàng là Thúy Đại đem sổ sách đặt ở trên bàn để đối chiếu xem sao.

Sở Mậu làm việc dứt khoát, nhanh gọn nên A Vu cũng không muộn chật chạp. “Mong hai vị không để bụng, vì Vương gia đã giao cho ta tiếp quản việc này nên cũng cần làm rõ ràng, tránh để sau này gặp rắc rối không cần thiết.”

Hai người gật đầu đồng tình, rất ưng bụng về tác phong việc của A Vu. Hai người định đến để giao công việc, việc sổ sách phức tạp nên họ nghĩ nếu Vương phi là người chậm chạp hoặc không biết gì về công việc thì họ sẽ phải mất rất nhiều thời gian giải thích, hướng dẫn, không ngờ Vương phi còn

nhanh nhẹn hơn cả họ.

Ánh mắt Đoàn Nhị quét qua Thúy Đồng, nhìn ngón tay cô lướt trên bàn tính thì biết cô là người thành thạo công việc, thàm than không ngờ bên cạnh Vương phi lại có nhiều người tài như vậy, vóc dáng cũng xinh đẹp, mặc dù không được như cô nương Tử Phiến, nhưng vẻ diễm lệ thì có thừa.

Cùng với tiếng chạm vào bàn tính, A Vu hỏi Ngô Hàn Vịnh: “Mong Ngô quản sự nói cho ta biết một chút về tình hình của phong áp và điền trang.”

“Phong áp của Vương gia ở gần Cố Bắc Khẩu, ba điền trang đều ở Sơn Đông.” Ngô Hàn Vịnh kể ngắn gọn.

Cố Bắc Khẩu là vùng dân cư giữa triều Đại Hạ và dân tộc Man phía bắc, thường không ổn định, người cậu kiếp trước của nàng phong áp cho Sở Mậu ở đó đủ biết ông thiên vị thế nào, vì ở đó đâu có lợi tức gì.

A Vu nghĩ một lát rồi nói: “Phong áp này có thứ gì sinh lợi được không?”

“Thuế ruộng và một chút thuế thương.” .

A Vu thấy Ngô quản sự chỉ nói qua loa, không biết đó là ý của hắn hay là ý của Sở Mậu, nhưng cho dù thế nào thì nàng cũng đã mượn có “thỉnh giáo” hắn rồi.

“Ồ, có cả thuế thương nữa ư? Theo ta nghĩ, nơi đó đất ít người thưa, nhưng có thể nuôi chiến mã, không biết ta nghĩ có đúng không?”

Ngô Hàn Vịnh không ngờ A Vu lại sắc bén như vậy nên cũng chuẩn bị tinh thần nghiêm túc trả lời nàng: “Đúng vậy, mặc dù người Man ở phía bắc nhiều lần nhưng nhiều biên cương nước ta, nhưng lúc tạm ngừng chiến tranh, hai bên cũng có lúc... ừm, mua bán qua lại, nên ít nhiều cũng có thuế

thương.” Không chỉ triều Đại Hạ và người Man ở phía Bắc có hiệp ước qua lại mua bán, mà triều trước cũng vậy, nhưng thông thường ký kết xong rồi hủy bỏ, hủy bỏ xong rồi lại ký.

“Vậy có kinh doanh trại ngựa không?” A Vu hỏi chi tiết.

Ngô Hàn Vĩnh trong lòng run rẩy. “Sao Vương phi lại hỏi như vậy?”

A Vu cười. “Không có gì, ta chỉ nghĩ lợi tức từ thuế thương không ổn định, lợi tức đó không thể bằng kinh doanh trại ngựa. Ta biết phong ấp của Vương gia ở xa, điền trang có lẽ cũng chỉ là vùng đất khô cằn, lợi tức không nhiều, phải chống đỡ cả Vương phủ to lớn thế này không dễ chút nào, thế nên ta mới phải hỏi, nếu chưa xây dựng trại ngựa thì sau này chúng ta cũng có thể thử xem sao.”

Ngô Hàn Vĩnh cười gượng. “Có hai trại ngựa rồi, thu nhập cũng tạm thõi.”

A Vu thầm nghĩ, xem ra đúng là đã xây dựng trại ngựa rồi, nếu có cơ hội phải sai người đến đó xem thế nào. Sắc mặt A Vu không chút biến đổi, nói tiếp: “Trước đây, việc chi tiêu mỗi tháng trong nội viện đều do Hách ma ma đến chở Ngô quản sự lấy phải không?”

“Vâng.” Ngô Hàn Vĩnh gật đầu, không đợi A Vu hỏi nhiều, tiếp tục nói: “Việc chi tiêu một năm của nội viện khoảng năm nghìn lạng bạc, việc ăn ở hằng ngày của mỗi người đều được ghi trực tiếp trong sổ.”

A Vu nhầm tính, số bạc chi tiêu trong nội viện không ít, cũng không nhiều, chỉ có thể nói là vừa vặn.

Tiếp đó, A Vu lại hỏi về tình hình của điền trang, Đồng Quản cùng Thúy Đại đã đổi chiêu xong sổ sách ba năm. Đồng Quản ra hiệu bằng tay cho A

A Vu, ý muốn nói số liệu trong này rất sạch sẽ.

A Vu nhận cuốn sổ trong tay Đồng Quán, chỉ nhìn qua, rồi chưa nhìn vào số liệu thu nhập ở trại nuôi ngựa đã mỉm cười đầy cuốn sổ đến trước mặt Đoàn Nhị, nói: “Nha hoàn của ta đã xem qua rồi, số liệu của Đoàn trưởng phòng rất rõ ràng. Ngô quản sự, mời ngài bàn giao việc cho Đồng Quán nhé!”

Ngô quản sự đứng dậy, đưa tay lên ngực. “Tại hạ không làm tròn bổn phận, xin Vương phi tha tội, vì đi gấp nên đã quên mang theo con dấu, vậy để tại hạ về lấy.”

A Vu cũng đứng dậy nói: “Không sao, ngày mai quay lại cũng được.”

Ngô Hàn Vĩnh cùng Đoàn Nhị rời đi, Tử Phiến đến bến A Vu, bỗng nói: “Cái tên Ngô quản sự này cũng tò vò gớm, chỉ là một quản sự mà dám xưng là tại hạ nọ, tại hạ kia.”

A Vu nói: “Ngươi chỉ được cái mồm miệng nhanh nhảu, sau này đối xử với Ngô quản sự phải kính trọng một chút. Ta thấy hắn không chỉ là người hầu hạ cho phủ này mà còn là một tướng tài đắc lực của Vương gia đấy.” Còn hắn làm gì thì chắc chắn có liên quan đến tiền bạc rồi. Sau khi kinh doanh Thôi Ký và Tú Quý Cầm, A Vu hiểu rõ một người có đầu óc kinh doanh, lại giỏi quản lý sổ sách quan trọng như thế nào.

Tử Phiến “ồ” lên một tiếng, tiếp tục bình phẩm người đến hôm nay. “Còn người tên là Đoàn trưởng phòng gì đó cũng thật chẳng ra làm sao, thấy tiểu thư mà dám thất lễ như thế, chuyện này phải nói với Vương gia mới được.”

“Được rồi, được rồi, chẳng có ai ngươi thấy vừa lòng cả. Con người Đoàn Nhị này cư xử cũng có chút...” A Vu không muốn nói ra từ này, chỉ nói chung chung. “Nhưng sổ sách cũng làm rõ ràng chứng tỏ tính hắn cũng

không đến nỗi nào, người ta chỉnh tề như vậy, cũng khó tránh khỏi được tật xấu. Người đấy, đừng chê bai người khác nữa, xem lại mình trước đi.”

A Vụ đương nhiên không vui với thái độ thát lẽ của Đoàn Nhị nên đã kể chuyện này với Sở Mậu, A Vụ sợ hãi coi nàng là loại người “không trong sáng”. Phụ nữ ngày xưa giữ gìn tiết tháo đến mức bị người khác nhìn thấy cánh tay trần đã tự chặt cánh tay của mình đi, nếu nàng gặp Đoàn Nhị, chẳng lẽ phải chặt đầu, hủy hoại dung nhan mới coi là trinh tiết? A Vụ không hiểu Sở Mậu nhìn nhận thế nào về việc này, chỉ nghĩ cứ kể hết là hơn. Huống hồ, ánh mắt đó nhìn nàng cũng chỉ là thường thức, chứ không có ý trêu ghẹo, khinh thường, chính vì điểm này nên A Vụ mới chịu nhẫn nhịn hãi ta.

Gặp hai người này xong, A Vụ về Ngọc Lan Đường dùng bữa trưa, đang nghỉ ngơi thì nghe thấy Tứ Phiến báo có người bên Hồng Dược Sơn Phòng đến.

Khi thấy người đến là Lỗ ma ma, A Vụ bất giác bật cười, nàng cứ tưởng người nào đến dựa dẫm vào Vương phi này, thì ra người đó đã sớm có chỗ dựa dẫm rồi.

Lỗ ma ma hành lễ với A Vụ, nói rõ lý do đến: “Hách ma ma bảo tôi đem nha hoàn, bà nô bộc ở Ngọc Lan Đường đến cho Vương phi và cả tiền tháng này nữa. Ở phủ thường cuối tháng sẽ phát tiền lương, tiền lương ở Ngọc Lan Đường phát thế nào xin phu nhân tùy ý định đoạt.”

Với những người không thể lôi kéo, thông thường nàng sẽ hành xử theo phép lịch sự, không tỏ ra quá thân thiết, thế nên nàng chỉ điểm đạm nói: “Ồ, không biết người bên Ngọc Lan Đường tính tiền lương thế nào, chỗ ta còn có vài nha hoàn hạng một và hạng hai nữa?”

A Vụ nhìn tổng ngang lượng quyết định, nhưng cũng cần phải hỏi trước,

tránh không biết lại đắc tội với mọi người. “Không biết Lỗ ma ma có đem danh sách tên của mọi người ở Ngọc Lan Đường đến không? Không giàu gì bà, đến nay ta vẫn chưa biết hết mọi người ở Ngọc Lan Đường.”

Lúc này, Lỗ ma ma mới rút trong ống tay áo ra hai tờ giấy.

“Bẩm Vương phi, tôi cũng không biết Vương phi ở các phủ khác sắp xếp người thế nào, cũng không luật lệ gì đâu ạ, phủ nào giàu có thì nhiều nha hoàn hơn, phủ nào tiết kiệm thì dùng ít người hơn. Như hai trắc phi trong phủ này, mỗi người đều có hai nha hoàn loại một, bốn nha hoàn loại hai, bốn nha hoàn và bốn bà nô bộc giúp việc.”

A Vu gật đầu.

“Vương gia có bốn nha hoàn hạng một, bốn nha hoàn hạng hai, Hách ma ma cũng theo quy tắc này mà phát ngân lượng cho Ngọc Lan Đường, nha hoàn giúp việc cho Ngọc Lan Đường bây giờ là tám người, bà nô bộc là bốn người.”

A Vu rất hài lòng, nói: “Vậy mấy người Mai Ánh đó cũng là nha hoàn của Ngọc Lan Đường hay là...?”

Lỗ ma ma nghĩ thầm, sao có thể thế được, nhưng ngoài mặt vẫn cười nói: “Bạn họ là người của Băng Tuyết Lâm.”

A Vu bảo Tử Phiến nhận cuốn sổ danh sách của Ngọc Lan Đường. “Mang đưa cho Cung ma ma.” Người phụ giúp A Vu cho đến nay vẫn là Cung ma ma.

“Ồ, không biết Cung ma ma là...” Lỗ ma ma tỏ vẻ ngạc nhiên.

A Vu thực sự muốn cho bà ta biết tay, nhưng với tình hình hiện giờ thì Ngọc Lan Đường chỉ như một con kiến nhỏ, Hồng Dược Sơn Phòng đã ghi

chép hết lại rồi, huống hồ Cung ma ma là người quan trọng như thế cơ mà. “Cung ma ma là người dạy dỗ nuôi dưỡng ta, bên cạnh ta còn có Tang ma ma, là nhũ mẫu của ta.”

A Vu quyết định, lát nữa sẽ bắt tất cả người hầu hạ nàng gọi là Tang ma ma. Nhũ mẫu của Sở Mậu được gọi là ma ma, nên nhũ mẫu của nàng cũng sẽ được gọi là Tang ma ma. Đương nhiên, bà cũng phải có chế độ đai ngộ rồi. Hách ma ma quản cả Vương phủ, vậy mà Tang ma ma lại chẳng được hưởng đồng lương nào thì không được. Không phải vì A Vu thiếu mảy đồng bạc, nàng chỉ cảm thấy không nên lấy số tiền này từ chối Hách ma ma. A Vu thấy bà hào phóng tặng người hầu hạ thân thiết của mình cho Ngọc Lan Đường thì cũng chẳng muôn rước bức vào thân làm gì.

“Ồ, ồ, cái này...” Lỗ ma ma có vẻ ngồi không yên.

A Vu lại vui vẻ mỉm cười nói: “Hai ma ma đều chăm sóc ta từ nhỏ, vốn dĩ phải do ta phụng dưỡng, tiền lương của họ đều do ta chi cả.”

Lỗ ma ma cười xấu hổ, A Vu giữ bà ta lại uống trà nhưng bà ta từ chối.

Nhưng trên đường trở về Hồng Dược Sơn Phòng, Lỗ ma ma mắng A Vu không tiếc lời: “Đúng là đồ khẩu Phật tâm xà, xuất thân thì chẳng ra làm sao mà còn ra vẻ, đồ keo kiệt, cũng chỉ phải trả lương cho hai người thôi mà...” Lỗ ma ma căn bản coi khinh hai lượng bạc Tử Phiến nhét vào hầu bao của bà trước khi rời đi.

Lỗ ma ma vừa về đến Hồng Dược Sơn Phòng thì đã có nha hoàn, bà nô bộc chạy ra đón, miệng ngọt ngào nịnh nọt: “Lỗ ma ma về rồi!” Tiếng nọ tiếp tiếng kia khiến bà hết cả buồn bức. Nhưng bà ta không nghĩ được rằng mình chỉ là một quản sự bình thường trong phủ, một Vương phi đâu phải nịnh nọt bà? Đúng là được chiều hư rồi!

A Vu ở bên này lại nổi hứng nói: “Đi, chúng ta đến Hồng Dược Sơn Phòng nào!”

“Á, tại sao Vương phi phải đi thăm bà ta, thật mất mặt!” Tử Phiến tỏ ra bất bình vì một Vương phi đường đường chính chính được Thánh thượng ban hôn sự mà vẫn không được quyền quản lý nội viện.

A Vu cười. “Mất mặt chỗ nào? Ta chỉ tôn kính trưởng bối thôi mà.” Nàng nheo mắt nhìn Tử Phiến. “Huống hò, ta đã dạy ngươi bao nhiêu lần rồi, người có thể diện thì mới không để ý đến thể diện, người vốn không có thể diện thì luôn tìm cách giữ thể diện.”

A Vu là Kỳ Vương phi, đến Hồng Dược Sơn Phòng thăm trưởng bối thì sẽ được coi người sống khiêm nhường, nếu người khác đi thì lại bị coi là đến nịnh nọt. Đương nhiên, A Vu có rất nhiều cớ để đến Hồng Dược Sơn Phòng, nàng dẫn theo Tử Phiến và Xích Cảm, còn bảo Tử Phiến đem theo một bình đựng cao thu lê.

Hồng Dược Sơn Phòng nằm ở Tương Tư Viên, cũng chính là phía đông của vườn hoa Vương phủ, cách Băng Tuyết Lâm không xa, ở đây trồng các loại hoa thuốc dược, cứ đến mùa xuân là nở hoa nên được đặt tên như vậy, nghe nói các giống hoa thuốc dược trong thiên hạ đều có thể tìm thấy ở đây. Giờ đang là mùa thu, lá rụng khắp lối đi, nhưng Hồng Dược Sơn Phòng vẫn trồng được thuốc dược trong phòng ấm để thường lâm.

Bước vào Hồng Dược Sơn Phòng sẽ thấy ngay ngọn núi giả tầng tầng lớp lớp được làm từ những tảng đá Thái Hồ. A Vu dừng bước ngắm nhìn hòn đá kỳ lạ rõ ràng vô cùng tinh xảo. Thảo nào người ta lại coi Tương Tư Viên là một trong bốn khu vườn nổi tiếng ở kinh thành, những hòn đá kỳ lạ như vậy đủ để người ta dừng bước ngắm nhìn không chán mắt.

Hồng Dược Sơn Phòng được bài trí nho nhã, xung quanh ba dãy nhà là khoảng sân. A Vu bước lên bậc, ngoài đầu nhìn cây long não, ngân hạnh trong nội viện, hai bên trồng hoa thược dược mọc um tùm. Hồng Dược Sơn Phòng ngoảnh về ba hướng, phía nam và bắc đều có cửa sổ dài chạm đất, khâm pha lê nhiều màu, trông vô cùng sang trọng, Ngọc Lan Đường không thể nào so bì được.

A Vu vừa thích thú ngắm nghĩa lan can hình hoa hướng dương dọc theo hành lang, vừa đợi một tiểu nha hoàn vào thông báo, thời gian dài phải tính bằng một nén hương. A Vu thầm nhủ: “Một ngọn núi khó có hai hổ, cỗ nhân dại không sai chút nào.” Nàng cảm thấy mình khó có thể đối xử rộng lượng được, trong phủ của mình mà nàng cảm tưởng như khách vậy.

Chương 23

Canh cánh trong lòng về song giám lâu

Trong một căn phòng A Vụ không nhìn thấy, Hách ma ma vừa ngủ trưa dậy nghiêm khắc nhìn con gái nuôi.

“Ma ma, chắc chắn Vương phi đến đây để kể tội đấy.” Lỗ ma ma khinh bỉ bĩu môi.

“Im miệng, ngươi là đồ đáng chết!” Hách ma ma nổi giận mắng Lỗ ma ma.

“Cô cô, đừng trách Lỗ ma ma, đều tại con quên.”

“Quên thật sao, Tương Tư?” Hách ma ma ngừng một lát. “Ta biết con không phải là người so đo vì chút tiền cỏn con này.”

Một giọng nữ trong trẻo cất lên: “Cô cô, con cũng làm theo quy tắc thôi, chõ Vương phi, con cũng đã cấp tiền như chõ nha hoàn và bà nô bộc của Vương gia rồi, không thể vì cô ta là Vương phi mà phá hỏng quy tắc được.”

“Ồ, vậy sao? Vậy Tang ma ma đó là nhũ mẫu của Vương phi, ta là nhũ mẫu của Vương gia, con nói xem nên so sánh thế nào đây?”

“Sao cô cô lại nói thế...” Tương Tư gọi mẹ nuôi của mình là “cô cô” chỉ vì hồi đầu Hách ma ma cứu một đứa con gái mồ côi là cô và nói rằng cô giống con gái của ca ca bà, nhưng tất cả người thân của Hách ma ma đều đã qua đời trong trận hỏa hoạn. Sở Mậu cũng gọi Hách ma ma là cô cô nên Tương Tư cũng gọi theo, nhưng cô cô không hiểu theo nghĩa “bác họ” thông

thường.

“Chẳng có gì khác nhau cả, đây là ân nghĩa của Vương gia cả thôi, chúng ta không thể vì ân nghĩa của Vương gia đối với chúng ta mà quên mất thân phận của mình.”

Trong mắt Tương Tư chất chứa một chút tổn thương. “Con biết rồi, cô cô, hôm nay con đã sai.”

Hách ma ma thấy Tương Tư nhận sai, yêu thương vuốt ve mái tóc con gái. “Tương Tư à, tất cả những gì cô cô có thể làm cho con, ta đều sẽ làm. Vì mối quan hệ giữa ta và Vương gia, ngài sẽ không bạc đãi con, cho dù ta mất, ngài cũng sẽ không bạc đãi con. Nhưng nữ chủ nhân trong phủ này chính là Vương phi, có những thứ là của chúng ta thì sẽ là của chúng ta, những thứ không phải thì cũng không nên tham lam.”

Tương Tư gật đầu, nước mắt lăn dài trên má. Cô biết cái mình thiếu là xuất thân, có điều cô cũng đã nghe nói vị Vương phi này chẳng qua chỉ là con gái của một người là con vợ lẽ ở phủ An Quốc Công, may mắn là cha cô ta quá tài giỏi.

Lúc tiểu nha hoàn bước vào thông báo, một nha hoàn canh cửa chẵn nàng ở ngoài hành lang. Trong phòng chủ nhân đang nói chuyện, trừ khi Vương gia đến, nếu không thì không ai được phép làm phiền, thế nên A Vu cứ thế đứng dựa vào cột cạnh lan can hành lang bên ngoài Hồng Dược Sơn Phòng đợi khoảng hai tuần trà mới có người xuất hiện mời nàng vào.

Trong lúc ấy, Tử Phiến giật chân bình bịch tướng thủng đê giày. “Loại người gì không biết, đánh giá thấp người khác quá đáng! Tiểu thư, cô xem, có đến mấy nha hoàn, bà nô bộc thậm thảm thực nhìn ngó rồi. Bọn họ dám giẫm lên mặt tiểu thư như vậy đấy! Tiểu thư!” Tử Phiến nhìn vẻ mặt bình

tĩnh của A Vụ, khóe miệng còn khẽ cong lên thì bức đến nỗi muôn chét đi sống lại.

“Nhìn ngó càng tốt chứ sao, chỉ sợ không có ai nhìn ngó!” A Vụ cười nhạt. “Lát nữa bước vào, ngươi không được phép trưng vẻ mặt đó ra đâu đấy. Người phải nhớ Hách ma ma là nhũ mẫu của Vương gia, từ nhỏ đã nuôi nấng chàng, công ơn nuôi dưỡng còn lớn hơn cả công ơn sinh thành, ngươi phải thu cái miệng nhanh nhảu của ngươi lại.”

Người bước ra khỏi Hồng Dược Sơn Phòng là Lỗ ma ma, điều này khiến A Vụ khá ngạc nhiên, hai mẹ con danh không chính ngôn không thuận nhà họ bắt nàng chờ ở ngoài nửa ngày chỉ vì bà Lỗ ma ma.

“Lỗ ma ma, Hách ma ma thế nào rồi?” Trên gương mặt A Vụ vẫn nở nụ cười, mặc dù nàng cảm thấy nụ cười này vô cùng gượng gạo.

“Mong Vương phi tha tội. Ma ma vừa ngủ trưa dậy thì bị ho một trận, ho ra cả máu, Tương Tư cô nương lo lắng đến nỗi khóc đỗ mắt, tiểu nha hoàn thấy vậy không dám bẩm báo, thế nên mới làm lỡ việc của Vương phi.” Lỗ ma ma cười hùa theo.

“Là ta không phải, đến không đúng lúc làm phiền Hách ma ma. Nhưng dù gì ta cũng đã đến rồi nên muốn vào hỏi thăm Hách ma ma mới phải đạo. Đã ho ra máu, sao không mời đại phu? Đừng chậm trễ việc này, nếu Vương gia trách tội, chúng ta cũng không thoát đâu.” A Vụ nói với giọng nửa châm chọc nửa nghiêm túc.

fb.com/ebookngontinhmienphi

Bước vào chính phòng thì thấy Hách ma ma đang nằm trên sập, cô con gái nuôi Tương Tư đang bón thuốc cho bà. Hai người thấy A Vụ bước vào thì đều định đứng dậy, nhưng A Vụ vội vàng nói: “Ma ma nằm xuống đi. Ta đến

hỏi thăm sức khỏe của ma ma thế nào. Vừa nãy ở bên ngoài nghe Lỗ ma ma nói hình như là bệnh tình nặng hơn. Ta mang một bình cao thu lê đến, ma ma dùng thử xem, nếu thấy đỡ hơn thì nói cho ta biết, ta sẽ cho người mang thêm đến.”

“Mời Vương phi ngồi!” Tương Tư vội vàng đứng dậy.

A Vu ngồi xuống chiếc ghế trang trí hoa văn thưc được, nói: “Cô nương không cần đa lễ, sức khỏe của ma ma quan trọng hơn, cứ tiếp tục cho ma ma uống thuốc đi.”

Tương Tư cũng không từ chối, lại ngồi xuống cẩn thận bón thuốc cho ma ma, sau đó đưa nước súc miệng, rồi lấy khăn tay lau khói miệng cho bà.

“Vị này có lẽ là con gái nuôi của ma ma?” A Vu hỏi.

“Chính thế, tên thường gọi là Tương Tư.” Ma ma nói.

Tương Tư đang ngồi bên cạnh lại đứng dậy, cúi người hành lễ với A Vu.
“Tương Tư thỉnh an Vương phi.”

“Cái tên nghe hay quá, cùng tên với vườn nhà chúng ta.” A Vu khen.

Tương Tư nghe thấy thế vẫn rất điềm tĩnh, về chuyện tên của nàng, hai trắc phi trước cũng đã từng châm chọc, nhưng nàng đều không để tâm.

A Vu không nói về vấn đề này nữa, mà quay sang nói với Hách ma ma:
“Thực ra hôm nay đến là ta có việc muốn nhờ Hách ma ma giúp đỡ.”

“Vương phi cứ nói, việc gì lão thân làm được thì không dám chối từ.”
Hách ma ma chân thành nói.

“Ta muốn đặt một khu bếp nhỏ ở Ngọc Lan Đường, như vậy có đúng với quy tắc không?” A Vu hỏi nhưng trong lòng nàng đã có sẵn đáp án, dù có đúng quy tắc hay không thì sau khi bước vào Hồng Dược Sơn Phòng, nàng đã phát hiện ra ở đây cũng có một phòng bếp.

“Đương nhiên là được, là do lão thân suy nghĩ không chu đáo, ngày mai lão sẽ dặn thuộc hạ đi chuẩn bị.”

“Lại làm phiền ma ma rồi. Bệnh của ma ma cần nghỉ ngơi nhiều, vậy ta xin cáo từ.” A Vu đã đạt được tâm nguyện nên chẳng muộn ở lại thêm.

Tương Tư tiễn A Vu ra đến cổng của Hồng Dược Sơn Phòng mới quay vào, trong đầu tràn ngập hình dáng của A Vu. Tương Tư nhìn cái đã nhận ra ngay loại vải thêu hoa mẫu đơn đó là sản phẩm thêu họ Thôi, mỗi khi A Vu chuyển động là lại có cảm giác như các cánh hoa trên váy áo cũng như từ từ nở ra. Mặc dù Vương phi trang điểm nhẹ nhàng, trên đầu cài không quá ba chiếc trâm nhỏ cũng chỉ có một hạt ngọc màu xanh hồng nhỏ như ngón tay út đính trên trâm, chiếc áo mặc trông rất nhã nhặn nhưng lại vô cùng xa hoa.

Tương Tư nghĩ, không phải cô không có mấy thứ đó, trong cung thường đồ gì hay thuộc hạ tặng đồ gì Hồng Dược Sơn Phòng đều được chọn đầu tiên, chỉ có điều cô không có thân phận để đeo, để mặc những thứ đó.

Có điều, Vương phi nương nương này đúng là vô cùng kiêu ngạo giống như Lỗ ma ma nói, vì nàng ta còn không thèm nhìn thẳng vào cô khi nói chuyện. Đây là lần đầu tiên Tương Tư bị coi nhẹ như vậy, trước kia hai trắc phi nhìn thấy cô cũng còn nghiến răng đố kỵ, ngoại trừ Vương phi biết giả vờ này. Ai cũng nói Vương phi đẹp, hôm nay Tương Tư nhìn và thấy chẳng qua cũng chỉ có thể mà thôi.

Hách ma ma thấy vẻ mặt coi thường của Tương Tư thì than thảm, phong

thái này của Tương Tư không bằng Vương phi rồi.

Chuyện hôm nay là do bọn họ thất lễ, hy vọng Vương gia nghe xong không để bụng.

A Vu mặc dù không để mắt đến Tương Tư, nhưng Tử Phiến lại để ý. “Cô nương Tương Tư này có vẻ là người có giáo dục, sao vẫn chưa gả cho ai nỉ?”

A Vu không nhịn được bật cười. “Ngươi học được câu có giáo dục ở đâu thế, nha đầu nhà ngươi vẫn chưa được gả cho ai, có thấy xấu hổ không?”

“Nghe Tang ma ma nói từ đại mỹ nhân mà tiểu thư chọn đều là người có giáo dục.” Từ đại mỹ nhân chính là bốn người hầu A Vu định chọn làm di nương cho Sở Mậu.

“Thực ra, ngươi còn đẹp hơn cả từ đại mỹ nhân.” A Vu cười đáp.

“Tiểu thư!” Tử Phiến chu môi. “Nô tỳ cũng có lúc nhất thời hờ đờ, Vương gia tuấn tú như vậy, ai nhìn mà chẳng hờ đờ à. Nhưng sau đó nô tỳ hiểu ra, nhân vật như Vương gia không phải là người để cho nô tỳ nghĩ đến. Huống hờ, nô tỳ cũng không gánh vác nổi.” Không gánh vác nổi tính sạch sẽ của ngài, Tử Phiến không dám nói nốt câu này.

A Vu thu lại nụ cười, không ngờ Tử Phiến lại thông minh như vậy, nàng vốn định để Tử Phiến lôi kéo Sở Mậu, nhưng giờ không thành thì lại phải hy vọng vào từ đại mỹ nhân thôi.

“Tiểu thư, cô nương Tương Tư đó cũng đã nhiều tuổi, sao vẫn không xuất giá mà cứ ở trong phủ mãi thế?” Tử Phiến tò mò hỏi.

Từng có lời đồn rằng Tương Tư cô nương là người con gái đẹp nhất kinh thành, lúc đó cô ta vẫn còn nhỏ, nhưng qua nhiều năm rồi, có lẽ bây giờ cũng

đã hơn hai mươi tuổi. Đến giờ mà vẫn chưa xuất giá, xem ra là muộn dưa dẫm vào Sở Mậu. Chỉ có điều A Vụ không biết Sở Mậu nghĩ thế nào, mà đã như vậy thì sao lại không nạp thêm thiếp nhỉ?

“Ta cũng không biết, không phải ngươi rất giỏi nghe ngóng tình hình sao? Người đi dò hỏi xem sao.” A Vụ hỏi thêm. “Người thấy cô ta trông thế nào?” A Vụ bất chợt quan tâm đến vấn đề này.

“Khuôn mặt khắc khổ, không có gì tốt đẹp cả.” Tử Phiến thốt ra một câu.

Không phải A Vụ ghen ghét gì Tương Tư, có điều nàng cũng cảm thấy cô ta có tướng phúc phận mỏng, tên là Tương Tư, không được thì mới phải tương tư, tên nghe thì hay nhưng ngữ ý trong cái tên lại không tốt lắm. Kiếp trước, cô nương này cuối cùng trở thành quý phi của Sở Mậu, sau khi hai vị hoàng hậu mất thì thống lĩnh hậu cung, nhưng cô ta lại không phải là mẹ của cậu con trai duy nhất của Sở Mậu. Điều kỳ quặc là, linh hồn A Vụ quanh quẩn bên Sở Mậu lâu như vậy, nhưng không thấy hắn ngủ chung với cô ta. Ôi, tội lỗi, tội lỗi, A Vụ tự thấy mình thật thô tục, lại nghĩ đến cả từ “ngủ chung” nữa chứ.

Trở về Ngọc Lan Đường, lúc A Vụ đang nghĩ ngợi vẫn vơ thì Sở Mậu bước vào.

A Vụ thấy khá ngạc nhiên, nàng tưởng Sở Mậu có quay về ngủ cũng sẽ không trở về đúng giờ ăn cơm tối, không ngờ nàng lại phải hầu hắn cùng ăn tối. A Vụ vuốt ve cái bụng no căng như bị ngược đai trong hai ngày qua của mình, mỉm cười đứng dậy chào hắn.

Dùng xong bữa, hai người họ như thường lệ đến phía đông phòng nghỉ ngơi. A Vụ ngồi nghiêng người trên giường, hai tay bắt chéo đặt trên đùi, một tư thế ngồi rất đẹp như có thể vẽ tranh được, cảm giác như đang e thẹn cúi

đầu nhìn vào ngực Sở Mậu. Ô, hoa văn ở chiếc áo này đẹp quá, khuy hình chiếc lá vàng ở cổ áo cũng rất tinh tế. A Vụ bị mất tập trung vì sở thích trang phục của mình, nhưng cũng nhanh chóng sực tỉnh, nàng đang nghĩ nên làm thế nào để phá vỡ sự im lặng giữa mình và Sở Mậu. Hai vợ chồng ngồi đối diện nhau mà không có lời nào để nói thì cũng không được hay cho lắm.

Nói về chuyện thời tiết thì tầm thường quá, chẳng để lại cho người ta ấn tượng gì sâu sắc cả. A Vụ nghĩ nên bắt đầu nói về sở thích của nhau. Trong đầu nàng bỗng nhớ đến sở thích của Sở Mậu, mà suy nghĩ đầu tiên lóe lên chính là “Phật Lý”, nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị gạt đi. Về cầm kỳ thi họa, thơ từ ca phú, nàng tự cảm thấy khá tự tin, chỉ có Phật Lý nàng không am hiểu rõ, hơn nữa nàng cũng không có ý định nói chuyện với Sở Mậu về kinh Phật, chủ đề đó quá mệt óc. Đánh đòn là sở trường của nàng, nhưng lại không biết trình độ của Sở Mậu thế nào, nàng không dám hành sự lỗ mãng, đánh vào điểm yếu của Kỳ Vương điện hạ thì không hay lắm. Thơ từ ca phú mà nói cũng không được tự nhiên lắm, hơn nữa giờ nàng cũng chẳng có ý thơ nào. Nói chuyện về sách ư, càng không cần nhắc đến, lần trước Kỳ Vương điện hạ đã chẳng trực tiếp đưa cuốn sách mình đang xem cho nàng đó sao, sau đó... sau đó... không có sau đó nữa.

Nhưng dù sao A Vụ cũng nghiêm được ra một điều, đó là đưa ra yêu cầu với đối phương sẽ kéo gần khoảng cách hơn cả việc giúp đối phương thứ gì đó, lại còn làm giảm sự cảnh giác của người ta, A Vụ đã làm thế với Hách ma ma. Đối với Sở Mậu, A Vụ cũng quyết định thử xem sao.

“Vương gia, trong phủ có nơi nào cất sách không ạ? Thiếp muốn tìm vài cuốn sách đọc cho đỡ chán.” Lời vừa thốt ra, A Vụ đã thầm than, nói thế chẳng khác nào đang phàn nàn rằng mình nhàn rỗi đến nỗi thấy chán nản, vô vị.

“Chính là Song Giám Lâu ở trong vườn áy, nhưng cần có lệnh bài của ta mới được vào.” Ánh mắt Sở Mậu tạm thời rời khỏi cuốn sách trong tay, nhìn về phía A Vu.

A Vu đợi hắn nói tiếp, nhưng đợi khoảng mười nhịp thở mới dám xác nhận là không có câu tiếp theo nữa. Đúng là đồ keo kiệt, A Vu bức mình nghĩ, nhưng cũng đúng thôi, sách của nàng nàng cũng không thích người khác xem mà.

“Sao lại đặt tên là Song Giám Lâu?” Nếu A Vu muốn, nàng sẽ là cao thủ gọi chuyện.

Nhưng Sở Mậu lại là cao thủ mặt lạnh, hắn chỉ liếc nhìn A Vu một cái rồi lại tiếp tục đọc sách, hai cánh môi còn không thèm động đậy tượng trưng cái nào.

A Vu tỏ vẻ hiểu biết, người ở địa vị cao như vậy thường coi im lặng để làm tăng khí chất, nếu không lỡ nói sai thì sẽ bị coi là ngốc, nếu nói nhiều lại bị người ta tìm ra sơ hở.

Trước tiên, A Vu đặt mình vào địa vị của Sở Mậu để thông cảm, sau đó lại nghĩ đến bản thân. Nàng cảm thấy ngoài việc da mặt phải dày hơn một chút thì đúng là không có cách nào phá vỡ được sự im lặng, thế nên nàng đành phải tự hỏi tự trả lời: “Chắc có lẽ là ý lấy người làm gương và lấy sự cỗ kính làm gương?” Thực ra với cách hiểu thông thường thì chỉ lấy người làm gương thôi, nhưng nếu bạn muốn đối phương cất tiếng nói thì cách tốt nhất là cố ý giải thích sai cho đối phương nghe.

Lần này, ánh mắt Sở Mậu cuối cùng đã dừng lại trên người A Vu, A Vu vội vàng vừa nói vừa cười với hắn. “Vương gia, trong Song Giám Lâu có cất những cuốn sách quý như *Thông giám*¹ không?”

1. *Thông giám*: Chính là cuốn *Tự trị thông giám*, là bộ sử thư biên niên thế, nội dung của nó bắt đầu từ Chu Liệt Vương năm 403 TCN xuống đến Chu Hiên Đế năm 959 TCN, bao quát toàn bộ lịch sử mười sáu triều đại, hơn 1300 năm, đồng thời theo triều đại phân thành mười sáu kỷ. *Tự trị thông giám* có khoảng 300 vạn chữ, lấy thời gian làm cương, thấy sự kiện làm mục, nội dung bao hàm nhiều phương diện như: chính trị, dân tộc, kinh tế, văn hóa...

Nếu hỏi A Vu vì sao nghe ba chữ Song Giám Lâu lại nghĩ đến cuốn sách này, thực ra cũng có nguyên nhân cả. Sở Mậu đã có chí trị vì thiên hạ thì chữ “Giám” trong Song Giám Lâu sẽ khó tránh được việc người ta nghĩ đến câu “Giám vu vãng sự, hữu tư trị đạo²” trong *Thông giám*.

2. *Lấy việc cũ làm gương mới có tư cách trị đạo.*

Môi Sở Mậu cuối cùng cũng cong lên ba phần, bung chén trà trên bàn nhỏ nhấp một ngụm, hành động này nàng ngầm hiểu là sắp bắt đầu nói chuyện dài, A Vu nghĩ vậy.

“Trong Song Giám Lâu có hai cuốn Thông giám, một cuốn là tập vở chắp vá lại, một cuốn là... nguyên bản.” Sở Mậu nói điềm nhiên, nhưng tràn đầy sự đắc ý, có lẽ là bị lời nói của A Vu gãi đúng chỗ ngứa.

A Vu cũng ngầm đắc ý, coi như hắn đã bị nàng lôi kéo. Có điều khi nàng nghe thấy hai từ “nguyên bản” thì gần như ngẩn người. “Nguyên bản mà Vương gia nói là bản gốc phải không?” A Vu kích động đến nỗi giọng nói bắt đầu run run.

Khóe môi Sở Mậu lại cong lên, ánh mắt trở lại cuốn sách, “ù” một tiếng rất tùy tiện, ra vẻ khoe khoang cực độ.

Thực ra, A Vu không yêu thích sách sử lắm, sách nàng thích là ngũ cản, tạp cản, tiểu ký, nhật ký, bút ký,... nhưng nàng lại cực kỳ quan tâm đến những chuyện bên ngoài triều chính của kiếp trước, thế nên đọc rất nhiều sách sử. Người yêu sách đương nhiên say mê những loại sách cổ, sách hiếm, cũng gần như người am hiểu về rượu say mê với những loại rượu được ủ hàng trăm

năm, huống hồ đây lại là bản gốc cuốn sách.

Lúc này, A Vu gạt phăng sỹ diện, mặt dày nói: “Không biết thiếp có thể...”

A Vu chưa kịp nói hết câu thì đã nghe Sở Mậu nói dứt khoát, lạnh lùng: “Không thể!” Tận nơi sâu thẳm trong lòng, A Vu đã thêm một nét mực đen đậm trong cuốn sổ đen về Sở Mậu.

Đến bước này, A Vu cũng chẳng còn tâm trạng nói gì với Sở Mậu nữa. Không phải nàng lập dị hơn người khác sao? A Vu không chịu thua bất cứ ai.

Tuy nhiên trên đời này vạn vật đều có sự bù trừ, bạn tiến tôi lùi, tôi lùi bạn tiến, lúc A Vu không nói thì Sở Mậu lại bắt đầu mở miệng. “Chiều nay nàng đến Hồng Dược Sơn Phòng à?”

Vì tâm trạng không vui nên A Vu chỉ thốt ra một tiếng: “Ừ”

“Bệnh của cô cô đã đỡ hơn chưa?” Sở Mậu lại hỏi.

Trong lòng A Vu muốn phi nhổ một cái, ngươi đã biết ta đến Hồng Dược Sơn Phòng, chẳng lẽ lại không biết cô cô của ngươi bệnh tình thế nào? Tưởng lừa gạt được ai chứ! Có điều Sở Mậu hỏi như vậy, A Vu cũng lập tức trả lời: “Trông thì có vẻ nặng hơn, thiếp đã giục Tương Tư cô nương và Lỗ ma ma đi mời đại phu rồi.” Còn bệnh tình như thế nào, A Vu không rõ lắm, hai người bọn họ bắt nàng đợi lâu như vậy, chắc cũng chỉ diễn màn kịch “bệnh nặng” cho nàng xem mà thôi. Trong lòng ai cũng hiểu rõ chỉ có điều không thể vạch trần, tránh để cho tất cả cảm thấy khó xử.

“Cô cô không được khỏe, nàng phải chịu khó vậy.”

A Vu nghe xong, cảm giác Sở Mậu nói câu này như thể muốn an ủi nàng, nhưng chịu khó gì chứ, bắt một Vương phi như nàng đứng bên ngoài

lâu như vậy, liệu còn có quy tắc gì nữa không? Mặc dù A Vu không có thành kiến gì với Tương Tư, nhưng nghe Sở Mậu thiên vị như vậy, cơn bức tức xông thẳng lên đầu.

Có điều vừa nói xong Sở Mậu đã bỏ cuốn sách xuống, đứng dậy vào phòng tắm, tắm gội thay quần áo, có ý ở lại.

A Vu lờ mờ cảm nhận rằng, hôm nay Kỳ Vương về Ngọc Lan Đường cùng nàng dùng cơm, lại có ý muốn ở lại, chắc không phải vì muốn an ủi nàng đây chứ?

Sau khi đã bình tâm trở lại, A Vu nghĩ, Sở Mậu nói Hách ma ma không khỏe, bảo nàng phải chịu khó, không biết hắn thật lòng muốn A Vu lượng thứ cho nhũ mẫu, hay là hắn biết Hách ma ma không sống được lâu, cần phải hiểu thuận nên mới khoan dung như thế đối với Hồng Dược Sơn Phòng.

A Vu cố gắng nhớ lại xem Kỳ Liên phu nhân mắt lúc nào, nhưng thật đáng tiếc, Quận chúa Khang Ninh sao có thể quan tâm đến một nhũ mẫu không danh tiếng chết lúc nào chứ? Nàng thậm chí còn không biết Kỳ Liên phu nhân chết sau hay chết trước khi Sở Mậu lên ngôi cơ mà. Sự việc trôi qua đã quá lâu, trí nhớ nàng cũng bắt đầu phai nhạt. Có điều cứ nghĩ đến chuyện phải kính trọng người sắp chết là cơn giận của nàng với Hồng Dược Sơn Phòng cũng bớt dần.

Ban đêm vì đang là cuối thu, thời tiết ngày càng lạnh, bản năng của A Vu là dịch đến chỗ ấm ngủ, thế nên hai chiếc chăn dày chặn giữa hai người cũng bị A Vu quấn hết vào người. Điều khác biệt là đêm nay Sở Mậu không đầy nàng vào trong như mọi khi mà lấy chiếc chăn của mình đắp thêm lên người A Vu. Bị chiếc chăn bông nặng mười mấy cân đè lên người khiến A Vu không thể động đậy nổi, mồ hôi túa ra, còn Sở Mậu nằm dịch sát ra phía ngoài giường.

Sáng tinh dậy, A Vu cảm thấy toàn thân dấp dính, ngay cả áo trong cũng bị ướt nên cảm thấy rất lạ. Thực ra không thể trách nàng, các tiểu cô nương ở độ tuổi này đều trong giai đoạn ngủ ngon giấc, có sấm sét giữa mùa hè cũng không thể tỉnh giấc. Thôi Thị biết thói quen này của con, luôn miệng bảo con có phúc lớn, ngủ được cũng là cái phúc.

Tử Phiến tươi cười bước đến hầu hạ A Vu, miệng nói: “Vương gia rất quan tâm đến tiểu thư đấy, sáng sớm bước ra khỏi phòng đã dặn bọn nô tỳ hôm nay hãy đốt địa long trong Ngọc Lan Đường. Việc này thực hiện sớm hơn năm ngoái mười mấy ngày, mà thời tiết năm nay cũng chưa lạnh lắm.”

Khác hoàn toàn với vẻ vui mừng hớn hở của Tử Phiến, Tang ma ma mặt sa sầm như bị nhỏ nước. Đợi A Vu tắm gội và mặc váy áo xong xuôi, Tang ma ma cho tất cả nha hoàn lui ra, chỉ còn một mình bà ở trong phòng nói chuyện với A Vu.

“Tỷ nhi à, con nói thật với nhũ mẫu đi, con và Vương gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao hai người vẫn chưa viên phòng³?” Thực ra, chỉ cần nhìn ga trải giường sạch sẽ mấy ngày qua là Tang ma ma đã biết được đáp án rồi, nhưng bà vẫn ôm tia hy vọng, hy vọng A Vu phản bác lại bà.

3. Viên phòng: Chỉ quan hệ vợ chồng

A Vu đỏ bừng mặt, không ngờ Tang ma ma lại hỏi thảng thắn như vậy, chuyện phòng the của nàng bà cũng nói vào, nàng đỏ mặt rồi nhíu mày kêu lên: “Nhũ mẫu...”

Tang ma ma biết tính khí kỳ quặc của A Vu là rất ghét mọi người nói về chuyện này, buổi tối trước hôm xuất giá, phu nhân nói với nàng về chuyện phòng the, nàng cũng không muốn nghe.

“Tỷ nhi, nhũ mẫu biết con không thích, nhưng sinh con để cái là chuyện quan trọng. Con và Vương gia nếu như chưa viên phòng, làm sao sinh con

được? Con làm sao có thể sống được ở Vương phủ này! Chưa kể đến những chuyện khác, nói ngay đến hai trắc phi, lại còn có cả Tương Tư cô nương nữa, nếu con không mau chóng sinh con, chẳng lẽ muỐn họ giãm lêN đầu lêN cỗ hay sao?"

A Vu không nói gì, nàng cũng biết mình nên sinh con, nhưng cho dù nàng muỐn, Sở Mậu không muỐn, chẳng lẽ nàng bắt ép hắn hay sao? Chuyện này xấu hổ chết đi được. Nàng từng nghe Thôi Thị nói mập mờ, cứ nghĩ đến là A Vu đã thấy buồn nôn, và đúng là nàng nôn khan hai cái khiến Tang ma ma cũng không biết nên nói tiếp thế nào.

"Tỷ nhi à tỷ nhi!" Tang ma ma chỉ biết giậm chân

"Nhữ mẫu, con biết rồi, con biết rồi, con cũng muỐn sinh con, nhưng chuyện này phải thuận theo tự nhiên, không sỐt sắng được, nhữ mẫu kiên nhẫn chờ nhé!" A Vu vội vàng an ủi Tang ma ma, sợ bà lo lắng lại sinh bệnh.

Về chuyện sinh con, A Vu từng nghĩ nhường cho người khác sinh, sau đó nàng sẽ nuôi. Nhưng nàng cũng biết nếu không phải con đẻ của mình thì nuôi cũng rất khó khăn, nếu một ngày con nàng làm vua, lúc đó sẽ có hai thái hậu, cho dù nàng là chính cung thái hậu đi nữa thì cũng không ổn, vẫn phải sống nhờ hai mẹ con họ. Đương nhiên, phương án tốt nhất là thị thiếp khó sinh, sau khi sinh con xong thì chết. Chuyện này A Vu chẳng thể tính toán nỗi, thế nên mới cứ để thuận theo tự nhiên.

Tang ma ma thấy A Vu bình chân như vại, tức đến nỗi môi run run, thậm chí còn nói nặng lời với nàng rằng sau này nàng sẽ phải hối hận.

A Vu lại chẳng giận khi bị Tang ma ma mắng mỏ, vì nàng cũng đồng ý với Tang ma ma, nhưng nàng cảm thấy rất khó khăn khi thực hiện, thế nên nói thì dễ mà làm mới khó.

A Vu còn chưa kịp suy nghĩ xong thì đã thấy Tử Phiến với bộ dạng kinh hãi bước vào, thấy vẻ mặt khoa trương của Tử Phiến, A Vu bật cười. “Có phải là Đào Trắc phi đến không?”

“Tiểu thư đoán đúng như thần, sao tiểu thư đoán ra được?” Tử Phiến bước đến hỏi.

A Vu bấm ngón tay làm động tác tính toán. “Đương nhiên đoán ra được chứ sao.” Trên thực tế, theo A Vu tìm hiểu, Sở Mậu không hề đoái hoài gì đến hai trắc phi, chỉ ở lại một đêm trong phòng hôm đón họ về phủ, sau đó đến ngày càng ít. Đương nhiên, bọn họ tình cờ gặp nhau trong vườn hoa thì không tính.

“Đi thôi, Đào Trắc phi đã có thành ý như vậy, chúng ta cũng không nên chậm trễ.” A Vu đỡ chiếc trâm trên đầu.

Tử Phiến nhìn sắc trời bên ngoài, mặt trời đã chiếu đến nửa người rồi mới đến thỉnh an, có thành ý quá cơ!

Đào Tư Dao thấy A Vu bước ra, từ từ đứng dậy, cúi người chào A Vu. “Vương phi đại an!”

A Vu mỉm cười với Đào Tư Dao, nhân tiện quan sát cô ta, cũng có thể coi là một mỹ nhân: mắt hạnh, cầm thon, mũi thẳng răng trắng, trông yêu ót lá lợi, nếu yêu điệu thuởta nữa thì hoàn toàn giống Tây Thi tái thế. Lúc này, A Vu hoàn toàn hiểu ra vì sao Đào Tư Dao là một thiên kim của tổng giám mà chỉ có thể làm trắc phi, vì vừa nhìn đã thấy là không dễ sinh nở. A Vu bỗng run rẩy trong lòng, hổng rồi, nàng cũng nghĩ xiên xéo như Tử Phiến rồi.

A Vu đang định ngồi xuống thì Tử Trụy đứng hầu bên cạnh đã đặt chiếc đệm hương bồ trước khi nàng ngồi, Tử Phiến bung sǎn khay gỗ sơn đỏ có đế

một chén trà nóng trên đó.

Sắc mặt của Đào Tư Dao biến đổi, nhưng nhanh chóng che giấu đi, cầm chén trà nóng trên khay, quỳ xuống rồi đưa lên ngang lông mày, miệng nói: “Mời Vương phi uống trà.”

A Vụ cầm chén trà nhấp một ngụm, rồi bước về phía trước đỡ Đào Tư Dao đứng dậy.

Sau khi hai người họ ngồi lại ghế mới bắt đầu nói chuyện. Theo lẽ thường sẽ nói về tình hình thời tiết hoặc nói về sức khỏe. “Nhìn trắc phi như vậy, có phải là bị bệnh từ nhỏ không?”

Đào Tư Dao nói với vẻ tự giễu. “Cũng quen rồi, từ nhỏ đã uống thuốc như uống nước.”

“Đã như vậy thì tỷ không cần ngày nào cũng đến thỉnh an, nên nghỉ ngơi nhiều mới phải.” Dương nhiên, A Vụ cũng biết người ta cẩn bản không muốn ngày ngày đến thỉnh an nàng, dù danh phận là thiếp thất đi chăng nữa, nhưng dù sao cũng là tiểu thư cành vàng lá ngọc.

“Vâng.” Đào Tư Dao quan sát A Vụ vừa ngồi xuống, không kìm được ho vài tiếng, tiếng nọ nỗi tiếp tiếng kia, ho đến nỗi chảy cả nước mắt, nha hoàn đứng phía sau cô vội vàng bước đến vỗ lưng xoa ngực.

Đợi bình tĩnh trở lại, cô mới đỏ mắt nói: “Vương phi tỷ duyên dáng xinh đẹp, thân bồ liễu như thần thiếp đúng là không thể so sánh, chẳng trách Vương gia yêu thương tỷ tỷ như vậy.”

Ngụm trà trong miệng A Vụ suýt chút nữa phun ra ngoài, nàng ngần vạn không ngờ rằng Đào Tư Dao lại có bộ dạng này, mỹ nhân mong manh như ngọn đèn trước gió, chỉ cần thổi một hơi là tắt.

Thực ra A Vu rất muốn an ủi cô, tư chất của cô cũng không thua kém gì nàng, cha lại là tổng giám ba tỉnh phía đông, tương lai Sở Mậu muốn nổi binh ở kinh thành sẽ phải cùng Đào Ứng Thời đánh từ hai hướng nam và bắc, khiến cho Ai Đé bị tấn công bất ngờ mà thất thủ. Chỉ cần có điểm này thôi thì Sở Mậu cũng đã nên yêu thương cô ấy. Nhưng A Vu cũng đoán được tâm tư của Sở Mậu, Đào Tư Dao động một tí là ho đến long cả phổi, với một người mắc bệnh sạch sẽ như hắn thì làm sao có thể chịu được?

A Vu sợ nói thẳng ra sẽ làm người đẹp tổn thương nên bảo: “Vương gia cũng ở phòng muội vài đêm vì muội mới đến phủ, nói chung chàng cũng cần giữ thể diện cho chính phi mà.” A Vu quả thực không muốn nói với Đào Tư Dao những lời như vậy, nhưng thấy cô ta muốn khóc mà không khóc được nên mới an ủi.

“Thần thiếp không có ý đó, tỷ tỷ và Vương gia vợ chồng hòa thuận là phúc của phủ chúng ta, thiếp cũng lấy làm vui mừng.” Đào Tư Dao như bị oan ức vội vã nói, mắt lại đỏ lên. “Thần thiếp cũng mong tỷ tỷ sớm vào phủ chủ trì nội viện, nhưng không ngờ...”

“Ồ, Hách ma ma đang quản nội viện rất tốt, tuổi của muội còn nhỏ, ý của Vương gia là vẫn muốn mời Hách ma ma tiếp tục quản lý nội vụ.” A Vu bỏ qua ý ghen xích mích trong lời nói của Đào Tư Dao, nàng sờ mình cả nghĩ.

“Vương phi không biết đây thôi, sức khỏe của Hách ma ma lúc tốt lúc xấu, bình thường đều do con gái nuôi của bà là Tương Tư quản lý mọi việc trong nội viện, mấy nô tài trông thấy cô ta còn cung kính, nịnh nọt hơn cả mấy chủ tử chúng ta. Có đêm thần thiếp nhặt miệng, muốn ăn chút điểm tâm cũng bị mấy bà già trong bếp gây khó dễ, không bỏ tiền ra thưởng cho họ thì họ cũng chẳng coi mình ra gì.” Mắt của Đào Tư Dao lại đỏ ửng lên.

A Vu càng lúc càng không chịu nổi nữa, nàng vốn nghĩ cô là nhân vật gì

ghê gớm lắm, không ngờ lại là cô Tây Thi mang bệnh động tí là rời nước mắt, còn ra yêu cầu với một Vương phi như nàng. Thật là nan giải!

A Vu gấp kẽ mạnh thì mạnh, gấp kẽ yếu thì lại càng yếu hơn, huống hồ kiếp trước nàng bị bệnh tật đau đớn giày vò, rất hiểu sự yếu đuối bất lực của người bệnh, cho nên hiểu rõ Đào Tư Dao đang muốn nàng đau với Hồng Dược Sơn Phòng, nhưng nàng cũng cùi để cô nói tiếp.

“Nghe nói Ngọc Lan Đường của Vương phi muốn xây một phòng bếp nhỏ, tỷ tỷ có thể xin cho muội xây một phòng ở Quỳnh Chỉ Viện được không?” Đào Tư Dao rào trước đón sau hợp tình hợp lý, Ngọc Lan Đường đã được phép xây thì Quỳnh Chỉ Viện của cô có lẽ cũng không thành vấn đề.

A Vu là người hay suy nghĩ sâu xa, Ngọc Lan Đường xin xây nhà bếp là chuyện nhỏ, chiều hôm qua nàng mới đến nói với Hách ma ma, hôm nay Hồng Dược Sơn Phòng vẫn chưa cho người đến làm, vậy mà Đào Tư Dao đã biết. Vì Hách ma ma quản lý nội viện rất nghiêm ngặt, kín kẽ nên A Vu không thể không nghĩ, hoặc Đào Tư Dao có người nội ứng trong Ngọc Lan Đường, hoặc Hồng Dược Sơn Phòng cố ý để lộ tin này ra. Nhưng những người biết tin này đều là nha hoàn thân thiết của nàng, nàng không nghĩ trong thời gian ngắn Đào Tư Dao đã mua chuộc được họ, trường hợp thứ hai có tính khả thi hơn.

A Vu hiểu được lợi ích đạt được của Hồng Dược Sơn Phòng trong chuyện này. Một Vương phi như nàng rõ ràng đã đồng ý để Hách ma ma tiếp tục quản lý nội viện, Kỳ Vương điện hạ cũng đã bù đắp cho nàng bằng cách để nàng quản lý lợi tức của phong áp và điền trang. Tuy nhiên, nay nàng lại mượn chuyện của Đào Tư Dao, can thiệp vào quản lý nội viện của Hồng Dược Sơn Phòng, mặc dù xây phòng bếp chỉ là chuyện nhỏ, nhưng từ khi nàng vào phủ không chỉ muốn xây phòng bếp nhỏ cho mình, mà còn muốn

giúp Đào Trắc phi hoặc tương lai còn có Hà Trắc phi nữa. Là Vương phi, muốn xin hộ trắc phi để xây phòng bếp nhỏ thực ra chỉ là một câu nói, nhưng trên thực tế thì nàng lại đang vượt quyền quản lý nội viện.

Dù A Vu có lòng thương xót Đào Tư Dao, nhưng nàng cũng không hổ đollo đến mức làm liên lụy đến mình. Nàng nhíu mày, lấy khăn tay dụi vào long mi như Đào Tư Dao thường làm. “Hách ma ma quản lý nội viện, chuyện này cần phải bàn bạc với bà áy mới được.”

“Vương phi là nữ chủ nhân của phủ này, chẳng lẽ chuyện xây phòng bếp nhỏ như vậy cũng phải bàn bạc với Hách ma ma sao?” Đào Tư Dao nhìn A Vu với vẻ mặt ngây ngô.

A Vu đương nhiên không bị ảnh hưởng bởi kiểu công kích này. “Không thể nói như vậy được, Vương gia đã để Hách ma ma quản lý nội viện, chúng ta phải làm theo quy tắc của bà áy, nếu không Hách ma ma khó có thể điều hành được mọi việc. Muội xây phòng bếp nhỏ ở đây cũng phải bàn bạc với Hách ma ma. Tỷ là trắc phi do Hoàng thượng ban hôn, cũng là chủ nhân chính thức của phủ này, nếu tỷ cần có thể trực tiếp đến thương lượng với Hách ma ma, bà áy không phải là người hà khắc, có điều...”

“Có điều gì vậy?” Đào Tư Dao nghe A Vu nói vậy đã thấy chán nản, nhưng khi nghe nàng nhấn mạnh từ “có điều”, cô lại thấy hứng thú nên mới vội hỏi.

“Tỷ có thể đến nói với Vương gia một tiếng, đảm bảo việc sẽ thành.” A Vu cười.

Quầng mắt của Đào Tư Dao lại đỏ ửng lên.

Lần này, A Vu không thể đoán ra mình đã nói điều gì sai với cô ta.

“Vương phi tỷ tỷ đâu cần phải nói mấy lời đó để châm chọc tôi? Vương gia không đến phòng tôi cũng đâu phải chỉ một, hai ngày. Chàng yêu thương tỷ tỷ, tỷ tỷ lại là Vương phi, yêu cầu tỷ tỷ nêu ra, đương nhiên Hách ma ma sẽ đồng ý, nhưng chúng tôi muốn làm việc này thì vô cùng khó khăn. Hách ma ma thì không sao, nhưng cô nương Tương Tư đó thì Vương phi cũng phải cần thận một chút.” Đào Tư Dao nói đến đó thì dừng, liếc nhìn A Vu, đợi A Vu hỏi tiếp.

Nào ngờ A Vu không nói gì, về chuyện tương lai của Tương Tư, A Vu là người hiểu rõ hơn Đào Tư Dao. Nếu không cần thiết, nàng cũng không muốn chủ động đối đầu với cô ta, dù sao sau này nàng cũng có chuyện cần nhờ Sở Mậu và nàng không muốn Tương Tư lại thổi gió độc gì vào cạnh gối của Sở Mậu.

A Vu không muốn nói chuyện tiếp với Đào Tư Dao nữa, vì nàng không biết cô ta định kể khổ gì, nàng liền cầm chén trà lên ra hiệu tiễn khách. Nhưng Đào Tư Dao hình như không hiểu, vừa như có chút xấu hổ lại vừa có chút khó mở miệng. “Vương phi tỷ tỷ, trong phủ chúng ta, cho đến nay Vương gia cũng đã có tục phong thê thiếp, ngày trước tỷ tỷ chưa có mặt ở đây thì không có quy tắc gì cả, nhưng nay tỷ tỷ đã vào phủ cũng nên đặt ra quy tắc để mọi người thực hiện, sau này biết đâu còn có người mới đến phủ, không thể để sau làm ảnh hưởng đến sức khỏe của Vương gia được.”

A Vu vừa nghe vừa gật đầu, cô ta nói đến điểm mấu chốt của vấn đề. Chuyện thê thiếp đúng là chỉ có A Vu quản lý, Hách ma ma không tiện nhúng tay vào, nhưng đặt ra quy tắc thì cũng không hay. Trước khi xuất giá, A Vu cũng đã nghĩ đến vấn đề này. Còn nhớ hồi xưa, Trưởng Công chúa mẹ nàng đã áp dụng thái bộ buông lỏng với cha nàng là Vệ Quốc Công, sau khi bà sinh ra hai người con trai, Vệ Quốc Công muốn đến phòng nào thì đến phòng đó. Còn Thôi Thị thì càng không thể lấy làm gương được. Những chuyện ở

các phủ khác, A Vu đều đã tìm hiểu qua, cũng có nhà sắp xếp ngày cho thị thiếp, nhưng cũng có nhà tùy ý của nam chủ nhân. Khi đến sống ở phủ Kỳ Vương, A Vu chưa bao giờ nghĩ sẽ đặt ra quy tắc gì, vì điều đại kỵ của Kỳ Vương chính là bị người khác sắp xếp công việc, mặc dù bây giờ Sở Mậu chưa phải là đế vương, nhưng nàng không thể không suy nghĩ đến tương lai, không thể để Sở Mậu có ánh tượng xấu về nàng, hơn nữa nàng cũng không nghĩ rằng mình sắp xếp hắn ngủ ở đâu và vào hôm nào là hắn sẽ nghe theo. Thông thường trong nhà có một số quy tắc truyền từ đời tổ tiên, các con cháu cứ thế mà chấp hành, nhưng chưa từng nghe nói người vợ sẽ đặt ra quy tắc này nọ để chống thực hiện. Hoàng đế trong cung mỗi ngày lật thẻ bài xanh cũng là do quy tắc của tổ tiên truyền lại. A Vu nghĩ bây giờ nàng không thể chuẩn bị một khay thẻ bài xanh cho Sở Mậu được, đó là vượt quy tắc, có thể mất đầu như chơi.

“Chuyện này cũng cần phải bàn bạc với Vương gia.” A Vu bình thản nói.

Qua chuyện này, một Vương phi như A Vu đã để lại ánh tượng trong lòng Đào Tư Dao là người “không có bản lĩnh, nhút nhát như chuột.”

Đào Tư Dao đi rồi, Tử Phiến quẹt quẹt mũi. “Mùi nước hoa nồng nặc quá, nô tỳ phải cố nhịn mới không hắt xì hơi.”

A Vu lầm bẩm: “Đó là để che giấu mùi thuốc đáy.” Hồi xưa nàng cũng đã từng làm chuyện này.

“Đào Trắc phi rõ ràng hơn tiểu thư hai tuổi, vậy mà một câu tý tý, hai câu tý tý mà cũng không thấy ngại miệng.” Tử Phiến tiếp tục bới móc, thị thực sự không thể nhìn nổi kiểu yếu ót hèn kém cứ nói câu nào là khóc câu đáy của Đào Tư Dao.

A Vu bật cười. “Vì ta là chủ mẫu mà!” Chủ tớ bọn họ nhìn nhau cười, không nói về Đào Tư Dao nữa. “Hôm nay thời tiết đẹp, chúng ta ra vườn đi dạo đi, ta cũng chưa chính thức đi dạo trong Tương Tư Viên nổi tiếng kinh thành này.”

Lối vào của Tương Tư Viên được dùng đá Thái Hồ xếp thành hình núi Cửu Sư, trùng trùng điệp điệp, dây leo quần xung quanh, trông vô cùng đặc sắc, các con sư tử đá có thể ngồi mai phục hoặc nhảy lên cao. Dù A Vu đã từng được nhìn thấy sự kỳ diệu của khu vườn ở Giang Nam, nhưng cũng phải thừa nhận ngọn núi Cửu Sư này vô cùng sống động. Đi tiếp về phía trước thì càng thấy đá Thái Hồ nhẵn mịn, có chỗ đã mọc rêu, lắng nghe kĩ thấy tiếng nước chảy róc rách tựa như tiếng đàn, cảm giác như đang ở trong một hang núi sâu, nơi này có tên là Bát Âm Giản. Đi tiếp về phía trước, ánh sáng dần dần hé mở, rộng rãi sáng sủa khiến lòng người sáng khoái, nước suối chảy róc rách, uốn lượn.

A Vu bỗng nhiên hoảng hốt, đáng lẽ nàng phải nghỉ đến phía sau Tương Tư Viên là hồ dẫn nước vào vườn mới phải, vì trong vườn vừa có núi vừa có nước, còn có rất nhiều bãi đất trống, đối với người khác là cảnh sắc tuyệt hảo, nhưng đối với nàng những bước tiếp theo lại cực kỳ khó khăn vì nàng sợ nước.

Nhưng đã đi dạo trong vườn thì không thể vừa bước vào đã ra về, nàng đành cố bước lên phía trước, may mà hồ nước ở đây không quá rộng, nàng có thể miễn cưỡng đối phó được. Cứ đi về hướng đông, chỗ nào có nước thì đi vòng qua, sau đó qua cầu, không đến Phòn Hương Ô mà quay lại về hướng nam, đến đình Thiên Quang.

Đình Thiên Quang được xây dọc theo lưng núi Cửu Sư, nhìn từ trên xuống sẽ thấy nhiều ngôi nhà xung quanh, hành lang kéo dài với nhiều đá và

cây đẹp, hồ rộng nước xanh ngắt.

Còn Băng Tuyết Lâm ở phía đông nam lại có cảnh sắc hoàn toàn khác, sảnh, đường, lầu, tạ đều làm bằng gỗ và trúc, mái nhà không cong vút, trên mái lợp bằng cỏ và cây mây, quanh tường dựng bằng những cây trúc đan, xung quanh hang rào trồng cúc, trồng rau, hoàn toàn thôn dã. A Vu cũng từng muốn có một nơi như thế này để hưởng thú vui thiên nhiên. Natürlich, bản thân nàng chưa phải làm ruộng nên mới có suy nghĩ văn thơ như thế.

Bên dưới đình Thiên Quang là rừng mai, kẻ hầu người hạ thường lấy tên này gọi thay cho tên Băng Tuyết Lâm. Mặc dù mới là cuối thu, nhưng có một số cây mai đã nở hoa sớm, hương thoang thoảng đưa, đáng tiếc vẫn chưa nhiều để rời lá tả như tuyết.

A Vu đứng bên đình, thấy trong rừng có bóng người thấp thoáng phía dưới, rồi sau đó là tiếng quần áo sột soạt, nàng đang định bước lùi về phía sau thì nghe thấy tiếng nói vang lên: “Thì ra Vương phi cũng ở đây.”

Vì người lên tiếng là Sở Mậu nên A Vu có muôn giả vờ không biết cũng không được, thế nên nàng đành men theo cầu thang đá đi xuống rồi bước vào rừng mai.

Trong rừng, hai người chỉ thấy ống tay áo rộng nhẹ nhàng vung lên cùng với những cánh hoa mai rơi rụng, khi ống áo hạ xuống, một dung nhan khiến Triệu Phán xấu hổ, Diêu Hoàng ghen tỵ xuất hiện trước mặt Sở Mậu.

Dưới cây mai trắng, A Vu với chiếc váy ngắn bằng gấm màu xanh nhạt, bên ngoài khoác chiếc áo có ống tay bằng lụa Tuyết Quang màu hoa anh đào, eo thắt chiếc dây lưng dài ba trượng hình hoa mẫu đơn màu bạc trên nền hồng đậm có thắt thêm dây lụa Lưu Nguyệt Hoàng. Trên vai phía trước còn đeo chiếc túi Chiêu Quân bằng nhung, viền mép túi có chữ màu đỏ. Nàng

trông không giống người thật, mà giống một nàng tiên hoa mai hay Ngọc Quan Âm vậy.

Hà Bội Chân tròn xoe mắt nhìn A Vụ, A Vụ đáp lại bằng nụ cười, rồi cúi đầu chào Sở Mậu, lúc này mới quay sang nói với Hà Bội Chân: “Sức khỏe của Hà Trắc phi thế nào rồi? Hồi sáng nha hoàn của tỷ đến Ngọc Lan Đường nói với muội là tỷ không được khỏe nên không đến thỉnh an muội.”

Mặt Hà Bội Chân lúc này thoát đỏ thoát trắng trông rất thú vị. Cô ta đang hận A Vụ đến phá đám đúng lúc mình “vô tình” gặp Kỳ Vương, lại nghe A Vụ nói vậy thì chỉ muốn buột miệng mắng chửi A Vụ, nhưng vì Sở Mậu đang ở bên cạnh nên cô ta mới cố nhẫn nhịn.

“Tôi thấy tức ngực nên mới ra ngoài đi dạo một lát, không ngờ tình cờ lại gặp Vương gia và Vương phi ở đây.” Hà Bội Chân nói xong, liếc mắt về phía Sở Mậu, cảm giác như đang trách hẩn không hiểu chuyện.

A Vụ cũng kinh ngạc vì độ mặt dày của Hà Bội Chân, thế nên cũng học theo cô ta, liếc Sở Mậu một cái, rồi nói: “Muội không phải tình cờ gặp Vương gia đâu, muội đến đây để gặp Vương gia mà.”

Ánh mắt của A Vụ long lanh như nước khiến Lý Diên Quảng đứng hầu bên cạnh cũng trở nên mềm nhũn. Lý Diên Quảng buộc phải thừa nhận, Thánh Thượng hạ chỉ ban cho điện hạ một Vương phi nghiêng nước nghiêng thành thế này thì điện hạ tốt số thật.

Hà Bội Chân bị A Vụ châm chọc, sắc mặt càng khó coi.

Có điều A Vụ cũng chẳng muốn quan tâm đến cô ta, hai người họ từ nhỏ đã đối đầu với nhau, nay nàng coi như đã cướp được đĩa thịt trên bàn của cô ta, trở thành kẻ thù không đội trời chung của cô ta nên cũng không cần thiết phải tỏ ra giả bộ niềm nở làm gì.

“Ồ, Vương phi đợi ta có việc gì không?” Sở Mậu cũng phối hợp theo.

A Vụ không phải là người để người khác dễ dàng lợi dụng, Sở Mậu không thể đối phó được với Hà Bội Chân nên mới đẩy nàng ra làm bia đỡ nên A Vụ cũng muôn thu được chút lợi ích từ việc này.

“Thiép muốn đi dạo ở Song Giám Lâu, không biết Vương gia có tiện dẫn thiép đi không.” A Vụ chớp chớp đôi mắt long lanh mộng nước.

Sở Mậu đột nhiên bật cười khiến Lý Diên Quang và Hà Bội Chân đứng bên cạnh chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, nụ cười này có thể coi như cơn gió thổi đêm mùa xuân, như trăm hoa đua nở, chỉ có điều nội tình ẩn bên trong thì chỉ có A Vụ và Sở Mậu mới hiểu.

“Được!” Sở Mậu có vẻ như sợ mâu thuẫn giữa Hà Bội Chân và A Vụ chưa đủ độ sâu sắc nên còn bước đến bên A Vụ, hơi đỡ khuỷu tay nàng, dẫn nàng bước về phía Song Giám Lâu đối diện bên kia con suối.

Hà Bội Chân tự nhiên bị hai người họ bỏ quên.

Có điều cô ta chỉ bị A Vụ bỏ quên trong giây lát mà thôi, vì lúc Sở Mậu bước lên cầu còn chậm rãnh quay người lại nói với Hà Bội Chân đang đứng chờ người ở chỗ cũ: “Dù Vương phi tốt tính đến đâu thì một trắc phi như nàng cũng cần phải đến thỉnh an theo quy tắc. Nếu nàng thực sự có bệnh không dậy nổi thì nên ra ngoài nông trang an dưỡng mới phải.”

A Vụ thực sự không dám nhìn sắc mặt Hà Bội Chân lúc này. Một người con gái say mê, ngưỡng mộ hắn như vậy mà hắn cũng không hề rung động, A Vụ chỉ có thể cảm thán Kỳ Vương điện hạ “biết nhìn người”.

Sở Mậu dạy dỗ Hà Bội Chân xong liền quay sang dạy dỗ A Vụ: “Các quy tắc đối với hai trắc phi và ba tiểu thiép, Vương phi cũng nên quản cho

tốt. Những chuyện này Hách ma ma không tiện xe vào, nàng đã về phủ rồi thì cũng nên đặt ra quy định đi.”

“Vâng.” A Vu nhanh miệng đáp nhưng trong lòng lại nghĩ, ba tiểu thiếp rất biết quy củ, chỉ có hai trắc phi là say mê Sở Mậu quá mức, cả ngày tương tư thành bệnh, không có việc gì làm, khác gì thiêu thân đâu? Nếu như được ban ân huệ thì đâu có đến nỗi như thế.

Nói đến ân huệ, tư duy của nàng lại bắt đầu nghĩ đến chuyện Thôi Thị từng dạy nàng: Sau khi hành lạc xong, lấy một chiếc gối đặt xuống hông, đầu thấp chân cao, hai chân gác lên thành giường, nghỉ ngơi một lát thì tỷ lệ thụ thai sẽ cao.

A Vu vội vàng lắc đầu, nàng chẳng hiểu tại sao lúc này lại nghĩ đến điều đó, thực ra điều nàng muốn nghĩ đến là, nếu hai trắc phi mang thai sinh con thì cũng không đến nỗi nhàn rỗi mà bám riết lấy Kỳ Vương điện hạ.

A Vu cũng không muốn làm vật hy sinh, trở thành kẻ bị mọi người căm hận, mà cho dù Sở Mậu muốn đẩy nàng ra làm “thuyền cỏ mượn tên” thì cũng phải xem nàng có muốn trở thành bù nhìn rom không đã. Sau khi cân nhắc, nàng nghiêm túc nói: “Thực ra, thiếp cũng không tiện đặt ra quy tắc. Thánh nhân có câu: “Vạn vật dựa vào âm mà ôm lấy dương, trùng khí dĩ vi hòa.” Chỉ có mỗi âm cũng không thể phát triển, mà mỗi dương cũng không thể sinh sống được, muốn hòa thì cần phải thuận âm dương.”

A Vu nói ra những lời này thực sự là đã lấy hết dũng khí của bản thân. Phải biết rằng, nàng không muốn có một chút nào gọi là âm dương hòa hợp, dù đã tìm từ chọn lọc nhưng nàng vẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nàng có thể lờ mờ đoán rằng Sở Mậu không có hứng thú gì với chốn khuê phòng, nàng có thể không có con, nhưng Sở Mậu thì bắt buộc phải có, nếu không sau này nàng lấy đâu ra “con” để nuôi dạy? Xét thấy chính phi kiếp này của Sở Mậu

là nàng, A Vu tự nhiên lo lắng không biết người phụ nữ sinh con cho Sở Mậu ở kiếp trước còn có thể bước vào phủ sinh con cho hắn được nữa không. Thế nên lúc này, A Vu rất nghiêm túc suy nghĩ đến đề nghị của Đào Tư Dao, hoặc là sẽ phải thúc giục Sở Mậu chuyện ân ái.

Sở Mậu nghe A Vu nói xong, khóc miếng cong lên hai phần vể ché nhạo. “Ô, Vương phi đang trách ta ư...”

“Không, không...” A Vu đâu có muốn tự lấy đá đập vào chân mình. “Ý của thiếp là, ba di nương và hai trắc phi vào phủ trước thiếp, hằng ngày đều hầu hạ Vương gia tận tâm tận lực, thế mà nay Vương gia đối xử với thiếp có phần hơn họ, khiến họ hoang mang. Thêm nữa là Vương gia vẫn chưa có con, nên có đứa con để tận hiếu tận trung với ngài.” Còn về cha của Sở Mậu, A Vu cho rằng hắn đã tận hiếu tận trung rồi. “Thiếp tuổi vẫn còn nhỏ, cơ thể yếu ớt, sợ không dễ thụ thai...”

A Vu thấy Sở Mậu nhìn mình chăm chú, ánh mắt nóng bỏng thì nhất thời hoảng loạn, lắp bắp nói: “Thiếp nghe nói phụ nữ ngoài hai mươi có con là thích hợp nhất, Vương gia...” A Vu càng nói càng cảm thấy khó khăn, đến nỗi cuối cùng nàng không thể nói tiếp được nữa, còn Sở Mậu thì lại vui vẻ cười to.

Sở Mậu thấy A Vu căng thẳng đến độ cứ luôn vò khăn tay, sắc mặt ửng đỏ vì xấu hổ, vì cuồng quýt, đôi mắt lấp lánh như sao mùa thu, lại vì muôn nhấn mạnh câu nói của mình nên mắt càng mở to, lông mi chớp chớp, lo lắng hồn hển, khiến Sở Mậu không nhịn được cười. Hắn cũng không biết A Vu lấy tự tin ở đâu mà nói rằng hắn đối xử với nàng hơn bọn họ.

“Vương gia!” A Vu thẹn quá hóa giận, nàng cho rằng mình nói nghiêm túc là thế, vậy mà Sở Mậu lại chẳng để tâm. “Vương gia không cần cười nhạo thiếp, những lời thiếp nói là thật đấy. Không có con là tội bất hiếu lớn nhất

đối với cha mẹ, Vương gia đã bao năm rồi vẫn do dự, lẽ nào không sợ có người bịa đặt nói xấu..."

Sở Mậu thấy A Vu nghiêm nghị trông rất đáng yêu liền hỏi: "Nàng làm sao biết đó là nói xấu?"

"Vương gia có phong thái rồng phượng, con người đàng hoàng, sao có thể là loại người đó được? Nhưng miệng lưỡi thế gian đáng sợ, không thể không đề phòng." A Vu bây giờ đã biết dùng lời "bià đặt" để khuyên Sở Mậu.

"Ô, vậy Vương phi cho rằng ta nên làm thế nào?"

"À..." A Vu bắt đầu lắp bắp. "Vương gia có thể đi đến các viện khác, sắp xếp ngày đến, vừa nãy Vương gia cũng có nói là hy vọng sau khi thiếp vào phủ sẽ đặt ra quy tắc đấy thôi."

"Nhưng cho dù ở trong cung cũng không có chuyện thê tử khoa châm múa tay sắp xếp ngày giờ cho phu quân như vậy." Sở Mậu nói cực kỳ nghiêm túc.

A Vu trong lòng run rẩy, vừa thấy Sở Mậu nói cười, cứ nghĩ tâm trạng hắn vui vẻ nên mới mạnh dạn được voi đòi tiên, đáng thương thay cho nàng, đúng là kẻ vui buồn thất thường, lòng dạ khó đoán. Hôm nay đã như vậy, sau này lên ngôi không biết còn thế nào nữa!

A Vu lập tức im lặng không nói, lúc này mới phát hiện nàng và hắn đã bước một vòng quanh Song Giám Lâu.

"Vương gia..." A Vu đứng trước cổng Song Giám Lâu, đưa mắt nhìn Sở Mậu muôn bảo hắn gọi người mở cửa.

Sở Mậu nhàn nhạt nói: "Bản vương đã đưa Vương phi đi dạo một vòng

quanh Song Giám Lâu rồi, ở Hứa Nhàn Đường ta còn có khách, Vương phi cứ tự nhiên nhé!”

A Vu nhìn Sở Mậu với vẻ không dám tin, hắn dám bẽ cong ý của nàng, chơi chữ với nàng, bất giác nàng bức mình kêu lên: “Chàng...”

“Ồ, đúng rồi, vì trong lâu còn có Bách viễn thiếp, Thục Tô thiếp và cả Lạc thần vũ đồ, Du xuân đồ, đều là đồ quý giá cả, cho nên...”

A Vu nghe Sở Mậu nói đến những cuốn sách quý, trong lòng kích động thầm đọc tên từng người: Vương Tuần, Mẽ Điện, Cố Tam Tuyệt, Triển Tử Khiền...đều là những nhân vật nàng sùng bái điên đảo.

Có điều khi Sở Mậu để lại câu “cho nên...” rồi nho nhã rời đi, A Vu chỉ còn biết thấp thỏm mất ăn mất ngủ.

Thực ra cuốn *Thông giám* bản gốc đó không có sức hút lớn lăm với A Vu, nàng chỉ bức mình vì Sở Mậu đẩy nàng ra làm bia đỡ tên, lại không đồng ý cho nàng đến Song Giám Lâu nên nàng mới nhân cơ hội này buộc hắn dẫn nàng đến đây. Nào ngờ Sở Mậu là kẻ gian xảo, không chỉ đùa cợt nàng mà còn để miếng mồi ngon trước mặt không cho ăn.

Kiếp trước, A Vu vĩ tranh rất giỏi, nàng chỉ sùng bái đại sư họ Cố, họ Triển trong lịch sử. Kiếp này, nàng khổ luyện thư pháp Vương Tuần, Mẽ Điện lại là người nàng khâm phục. Lẽ đương nhiên, Song Giám Lâu luôn ở trong lòng nàng, đã trở thành thánh địa của nàng. Nếu không được vào đó nhìn ngắm một lần, A Vu cảm giác như mình sẽ gầy mòn vì mong mỏi.

Tên Sở Mậu khôn kiếp, trong lòng A Vu lại tô thêm một nét bút đen sì lên người hắn.

Nhưng hôm nay mặc dù bị Sở Mậu chơi một vố, A Vu cũng cảm thấy vì

mình “gieo gió” nên mới “gặt bão”. Ai bảo nàng để lộ yếu điểm cho người ta nắm được, lại còn dụ nàng cắn câu, nàng biết rõ là mồi nhử giàu bên trong mà vẫn muốn cắn một miếng. Thế nên, nàng cũng rút ra kinh nghiệm, lần sau nếu gặp chuyện tương tự, nàng nhất định sẽ nói rõ ràng, không thể nói mơ hồ kiểu như “đi dạo một vòng” được.

A Vu trở về Ngọc Lan Đường dùng bữa trưa, nghỉ ngơi một lát thì Cung ma ma mang danh sách đến.

A Vu vội vàng thu chân lại, ngồi thẳng trên giường, chỉnh lại trâm trên đầu, lúc đó mới bảo người mòi bà vào. Chưa nói đến các nha hoàn sợ Cung ma ma, ngay cả A Vu nhìn thấy bà suốt ngày mà cũng không dám hồn xược, bởi vì Cung ma ma sẽ nhìn với ánh mắt “cô như vậy không hợp quy tắc” cho đến khi nào bạn thay đổi thành “hợp quy tắc” mới thôi.

“Vương phi, đây là danh sách nha hoàn tôi đã chép lại.” Cung ma ma ngồi xuống nói, rồi trực tiếp đưa cuốn sổ cho A Vu.

A Vu nhận lấy giở ra xem, Cung ma ma để bốn nha hoàn là Tử Phiến, Tử Trụy, Đồng Quản, Đồng Văn là nha hoàn hạng một, bốn nha hoàn tên Thúy hạng hai, Xích Cẩm vì là người đặc biệt mòi từ Giang Nam về, có chút năng lực nên không coi là nha hoàn, ngân lượng của cô hằng tháng sẽ do A Vu tự trả.

A Vu đọc lướt qua rồi nói Cung ma ma: “ Ma ma, để bọn Thúy Linh tạm thời làm nha hoàn hạng ba đi, còn cho Cung Vân và Tang Diệp là nha hoàn hạng hai.” Cung Vân và Tang Diệp là nha hoàn hầu hạ Cung ma ma và Tang ma ma.

“Thế này tôi không dám đâu tiêu thụ.” Cung ma ma không đồng ý, bà là ma ma nàng mòi về mà lại có hai nha hoàn hạng hai phục vụ thì không hay

chút nào. “Không hợp quy tắc.”

A Vu biết ngay là Cung ma ma sẽ nói như vậy. “Ma ma cũng biết đấy, mặc dù không phải ma ma chăm sóc con từ nhỏ, nhưng bao nhiêu năm qua, con đã coi người là trưởng bối của gia đình, người cũng luôn lo lắng cho con, tận tâm tận lực, chưa bao giờ thoái thác.” Quản giáo thuộc hạ không phải là việc dễ dàng, A Vu thấy mình nói như vậy mà Cung ma ma vẫn thờ ơ, thế nên dành ra đòn quyết định. “Hơn nữa bây giờ trong phủ, Vương gia là người kính lão tôn hiền...”

A Vu chưa nói hết câu, Cung ma ma đã gật đầu.

“Vậy danh sách hai nha hoàn hạng hai còn lại sẽ sắp xếp thế nào?” Cung ma ma hỏi.

“Tạm thời cứ để đó, mặc dù Hách ma ma cho con sắp xếp chuyện nha hoàn ở cạnh mình và quy tắc của Vương gia, nhưng con cũng không muốn vượt quyền.” A Vu nói.

Cung ma ma lại gật đầu.

Lúc này A Vu mới tỉ mỉ xem tiếp, không ngờ chỉ có mấy ngày mà Cung ma ma đã điều tra ra được cơ bản lai lịch, gia cảnh cùng mối quan hệ của các nha hoàn, bà nô bộc trong Ngọc Lan Đường. Ví dụ nha hoàn chuyên quét dọn là Khanh Châu có tỷ là thị tỳ của Hà Trắc phi đã được gả cho người con cả nhà họ Lý Công Hải. Như vậy có nghĩa là thế lực phía sau của Khanh Châu đã rất rõ ràng, cho dù bản thân Khanh Châu không làm gì, nhưng cũng không thể không đề phòng. Mặc dù đã có lai lịch, gia cảnh rõ ràng nhưng cũng không biết người ta tính cách như thế nào, và chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi thì không thể biết rõ tình hình được nên Cung ma ma đã dùng bút đen đánh dấu để điều tra sau.

A Vu xem cụ thể các đầu mối do Cung ma ma cung cấp mới biết hai trắc phi đều cài người ở Ngọc Lan Đường, ngay cả ba thị thiếp cũng không phải là người thật thà, còn có ba nha hoàn có quan hệ với Hồng Dược Sơn Phòng.

Một lúc lâu sau, A Vu ngẩng đầu lên nói với Cung ma ma: “Ma ma sắp xếp tốt lắm, mấy ngày qua ma ma đã phải vất vả rồi.”

“Lão nô không dám khoe khoang, những thứ viết ở trong này đều do các nha hoàn điều tra, đặc biệt là Tử Phiến, cô ấy rất được việc.” Cung ma ma hiếm khi khen ngợi ai đó.

A Vu nghe xong vô cùng đắc ý, nàng nhìn bà cười nói: “Đúng vậy, nếu là nam nhi, làm lính trinh sát khi ra trận cũng được lắm.”

“Mấy người này Vương phi định xử lý thế nào?” Cung ma ma nhìn danh sách bà đã đánh dấu bằng bút.

“Rận nhiều không lo, nợ nhiều không ngứa, cứ giữ lại đã.” A Vu và Cung ma ma nhìn nhau, họ đều hiểu một điều, có thời điểm những cái định không chừng sẽ dùng được vào việc lớn. Hơn nữa vì nàng đã có sự phòng bị thì bọn họ cũng chẳng thể nào nổi sóng to gió lớn được.

Cung ma ma gật đầu, ngày càng khâm phục cô chủ tuổi còn trẻ mà đã tính toán chu đáo mọi việc, cũng chính vì thế mà bà mới dành nửa đời còn lại của mình hầu hạ bên cạnh nàng.

“Ma ma, còn điều này nữa, việc xây dựng phòng bếp trong nhà, mong người lưu tâm một chút, ngoài người tin cậy của chúng ta ra thì không để cho bất cứ ai khác nhúng tay vào.” Chuyện ăn uống A Vu cũng không thể không cẩn thận, ít nhất là trong vấn đề vệ sinh.

“Chuyện này lão nô sẽ lưu ý.”

Xong xuôi, A Vu lại nói: “ Ma ma làm lại danh sách đi, vì còn phải gửi cho Hồng Dược Sơn Phòng một bản, ngoài ra ngân lượng của hai nha hoàn hạng hai thừa ra đó cũng trả cho họ, nghe nói Tương Tư cô nương bên đó cũng là người rất có quy tắc.” Chỉ với một câu nói này thôi cũng đủ để Cung ma ma hiểu rằng, mặc dù bây giờ Hách ma ma là quản gia, nhưng chuyện lớn nhỏ hằng ngày đều do Tương Tư cô nương chỉ đạo.

Cung ma ma gật đầu, bà định nói nhưng lại thôi, một bà già cỗ hủ và quy củ như bà đương nhiên không quen mắt với tình trạng chủ tử không ra chủ tử, nô tài không ra nô tài ở phủ Kỳ Vương. Một đứa con gái nuôi đứng đằng sau nắm quyền quản gia thật chẳng ra làm sao. Bà nhiều lần muốn nói với A Vu, nhưng cũng biết A Vu vừa mới bước chân vào phủ, chõ đứng còn chưa vững, để có được sự sủng ái, tin cậy của Vương gia cũng không phải là điều dễ dàng.

Nhưng Cung ma ma rất hiểu A Vu, cũng mong nàng sút tốt hơn, dù biết nói thật lòng nhưng bà không thể không nói. “Lão nô còn muốn nói thêm vài câu nữa, nếu Vương phi không muốn nghe, lão nô nói nốt lần này sẽ không bao giờ nhắc đến nữa.”

Cung ma ma vốn kiệm lời, giờ lại có vẻ trịnh trọng như vậy, A Vu càng tỏ ra cung kính. “Mời ma ma nói đi ạ.”

“Tương Tư cô nương đã là người có quy tắc như vậy thì cô ta cũng nên biết rằng bản thân tham gia vào việc quản gia như thế là không có quy tắc chút nào.”

A Vu thầm khen, quả nhiên người tẩm ngâm thường lợi hại, câu nói này của Cung ma ma đã hóa giải sự phỏng bị của nàng. So với Tang ma ma hay nghĩ linh tinh thì A Vu không thể không thừa nhận Cung ma ma biết nói chuyện hơn, mặc dù nội dung cũng không khác nhau nhiều lắm.

“Mỗi người đều có bốn phận riêng, ví dụ Vương phi ngoài việc xử lý chuyện nội viện còn có thêm một việc nữa là khuyên can hôn phu. Dù Vương gia có là Hoàng tử cao quý đi chăng nữa thì cũng là hôn phu của Vương phi, nếu hôn phu làm việc sai, Vương phi nên khuyên nhủ ngài ấy chứ đừng tính đếm đến chuyện được mất cá nhân.” Câu nói này của Cung ma ma có chút nặng nề, nhưng đã đánh trúng vào thứ mà A Vu tính toán, đó là “được mất cá nhân”.

A Vu đúng là đang cân nhắc tính toán, nàng không muốn vì quyền quản gia mà đặc tội với Sở Mậu và sự kính trọng với nhũ mẫu của hắn.

“Phu thê một thể thống nhất, giống như chuyện hôn sự giữa Vương gia và Vương phi vậy, vinh nhục cùng hưởng.”

Đúng vậy, các nhà khác còn có chuyện vợ chồng hòa thuận hay xa cách, tình nghĩa hay đoạn tuyệt, nhưng hoàng gia thì không, thậm chí cũng không có chuyện bỏ vợ.

“Vương phi hành sự như vậy, nói là vượt quyền, thực ra là không có dự định thật lòng chung sống với Vương gia. Người ta cưới vợ là muốn cưới người hiền đức để có thể khuyên giải, can ngăn những việc làm không đúng của phu quân, nếu cứ một mực thuận theo cách làm sai của phu quân, người vợ đó chỉ là đang nịnh bợ, không thật lòng.”

Nói đến đây thì A Vu mới thấy Cung ma ma có con mắt thật sắc sảo, thảo nào mới có mấy ngày mà đã điều tra được cẩn thận nhiều chuyện như vậy. A Vu nghĩ nàng thật lòng sống với Sở Mậu, nhưng thực ra thâm sâu trong lòng nàng đúng là chưa thật sự coi Sở Mậu là hôn phu của mình. Nàng giống như Lỗ ma ma, chủ tử nói cái gì thì làm cái đấy, bất luận đúng sai. Người nịnh bợ như vậy, A Vu không thích, cũng sẽ không dùng, nhưng nàng lại đang trở thành kiểu người như vậy, thật là nực cười, hổ thẹn thay khi nàng

tự nghĩ mình là thông minh.

Nghĩ đến đó, A Vụ bất giác rùng mình. Sở Mậu không phải kẻ ngốc, trong mắt hắn, lẽ nào nàng cũng giống loại người như Lỗ ma ma nói? Nàng là người như vậy thì làm sao có thể nhận được sự thân thiết và tín nhiệm của hắn chứ?

Lời của Cung ma ma như thế đè hổ⁴, khiến A Vụ bất giác hiểu ra.

4. *Đè hổ: mồ sữa cô đặc, chất tinh túy của sữa bò (hay còn gọi là bơ). Vì vị của nó rất nồng đậm nên được nghe các đạo thiết yếu gọi là quán tính đè hổ (chữ trong kinh Phật). Chữ này cũng được dùng để ví với chính pháp của Phật, tinh hoa của Phật giáo.*

A Vụ lập tức đứng dậy, cúi người vái Cung ma ma một cái, chắp hai tay như một nam tử hán. “Cảm tạ ma ma đã dạy bảo.”

Cung ma ma cũng đứng dậy. “Vương phi vốn có trái tim như lan như huệ, đâu cần lão nô nhiều lời, chỉ mong Vương phi không chê lão nô cậy già lên mặt dạy đời.”

A Vụ mỉm cười, nói: “Sau này lúc nào rảnh rồi, mời Cung ma ma thường xuyên đến cùng con nói chuyện nhé!”

Cung ma ma đi khỏi, A Vụ tự nhận thấy rằng kẻ sĩ ra làm quan có bao nhiêu phụ tá, sư phụ, vậy mà nàng chưa bao giờ nghĩ, phụ nữ trong nội viện thực ra cũng cần có một người ở bên khuyên can, chỉ bảo. A Vụ luôn cho mình là biết dùng người, vậy mà một bảo bối như Cung ma ma ở bên cạnh nàng, nàng chỉ biết cho bà quản thúc kẻ hầu người hạ bên dưới, thật đúng là hổ thẹn.

Chỉ có điều những lời nói này của Cung ma ma lại hơi muộn, dù sao ván đã đóng thuyền, A Vụ giờ có khuyên can Sở Mậu thì cũng sẽ bị coi là tiểu nhân lật lọng. Có điều trong chuyện này, A Vụ cũng không cho rằng mình

sai, dù sao nàng vừa mới về phủ, nếu can thiệp, chồng đói lại Sở Mậu, cho dù có là suy nghĩ cho hắn đi chăng nữa thì đói phuơng chưa chắc đã cảm kích. Giống như lời nói vừa rồi của Cung ma ma, giữa bà và nàng đã có tình cảm bao năm, A Vụ lại biết bà là người như thế nào nên mới nghe theo lời khuyên nhủ của bà, không nghĩ bà già cả lên mặt dày đời, nhưng nàng và Sở Mậu giờ mới chỉ ở giai đoạn mới quen nên không dám quá lỗ mang.

Tuy nhiên lời của Cung ma ma cũng giúp A Vụ nhận ra một điều là nàng đã coi nhẹ chuyện này : Đói với người thông minh thì bạn có giở thủ đoạn nào dù là nhỏ nhất thì đói phuơng vẫn nhận ra, phuơng pháp duy nhất để bạn nhận được sự tin cậy và tin yêu của họ là không tính toán sự được mất của cá nhân, dùng chân tình đói lấy chân tình. Trước đây, nàng giở tiếu xảo ra nên Sở Mậu mới không để cho nàng tiếp cận Song Giám Lâu, đây là chưa nói đến những yêu cầu quá đáng khác của nàng với Sở Mậu.

A Vụ tin, cánh của Song Giám Lâu chắc chắn sẽ mở ra chào đón nàng.

Chương 24

Nữ chủ nhân không có gì vẫn có thể tự cường

Cung ma ma rời khỏi phòng đã lâu mà A Vu vẫn ngồi suy nghĩ cho đến khi trời tối thì nghe Tử Phiến vào bẩm báo: "Vương phi, Mai Ánh tỷ tỷ đến nói rằng tối nay Vương gia không về Ngọc Lan Đường dùng bữa tối."

A Vu gật đầu, Tử Phiến vừa thay đổi cách xưng hô với nàng, cũng gọi Mai Ánh là "tỷ tỷ", xem ra vừa bị Cung ma ma giáo huấn cho một trận. A Vu thầm công nhận Cung ma ma là người rất giỏi dự đoán trước mọi việc.

Tử Phiến nói xong mà vẫn đứng yên khiến A Vu thấy hơi kỳ lạ. "Cô ta còn nói gì nữa à?"

Tử Phiến tiếp lời: 'Mai Ánh tỷ tỷ còn nói, Vương gia có dặn, hãy lệnh cho người thu dọn trang phục, đồ dùng của ngài ở Băng Tuyết Lâm, đợi lát nữa sẽ đem đến Ngọc Lan Đường, còn nhờ Vương phi lưu ý xem nên cất dọn ở chỗ nào."

Nghe xong, mắt A Vu vốn đã to, lúc này càng tròn như quả chuông đồng.

Từ nay về sau phải sống với Sở Mậu trong cảnh chung chăn chung gối, đồng sàng dị mộng, A Vu thực sự chưa chuẩn bị tâm lý. Hay nói cách khác trước khi thành thân, A Vu đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng, nhưng trong đêm động phòng hoa chúc, Sở Mậu đã chứng minh rằng nàng đã nghĩ sai, nàng cho rằng mình hoàn toàn không cần phải chuẩn bị gì nữa, nhưng đúng là cuộc sống không bao giờ được như mình muốn.

Mặc dù A Vu đã nhắc nhở bản thân khi đối xử với Sở Mậu phải dùng chân tình đổi lấy chân tình, nhưng tuyệt đối không bao gồm chuyện sinh con đẻ cái, huống hồ nói thì dễ chứ làm thì khó vô cùng. A Vu cũng không biết nên làm thế nào, nhưng tóm lại chỉ cần đặt bản thân vào địa vị của hắn để suy nghĩ là được.

Thực ra A Vu không đoán được vì sao Sở Mậu lại đột nhiên có hành động này. Nếu nàng đoán không nhầm thì ban đầu hắn không hề có dự định này, nhưng vì sao hôm nay lại hồi tâm chuyển ý? A Vu nhớ lại chuyện xảy ra hôm nay và tin chắc nàng không làm chuyện gì xúc động đến mức khiến hắn thay đổi ý định.

A Vu suy đi nghĩ lại rồi cũng đặt mình vào hoàn cảnh đổi phương để nghĩ, nghi ngờ không biết Sở Mậu có bị lời nàng nói làm cho xúc động thật không, hắn không muốn có lời đồn thổi nên mới chuyển về Ngọc Lan Đường sao? Về điểm này, A Vu rất có ưu thế, nàng tự hỏi mình đâu phải hạng nữ nhân đeo bám, cũng đâu cần Kỳ Vương điện hạ làm cái việc sinh con đẻ cái với mình. Đối với việc vì sao Sở Mậu không thích làm chuyện phu thê hay làm, A Vu luôn tự đưa lý do, suy từ bụng ta ra bụng người, cho rằng bọn họ đều mắc bệnh sạch sẽ, không thích đụng chạm vào người khác, thế nên thái độ của hắn trong chuyện này cũng không có gì kỳ lạ cả.

“Vương phi!” Tử Phiến đứng bên cạnh gọi khẽ, A Vu mới phát hiện mình đã suy nghĩ thất thần khá lâu.

“À, ngươi bảo Đồng Quản dọn tủ đứng ở phía bên trái rồi cho quần áo của Vương gia vào đó, mở cửa chái nhà phía tây ra, cho các vật dụng khác của ngài vào đó.” A Vu dừng lại một lát rồi nói tiếp. “À, đúng rồi, bảo Mai Ánh, Mai Mộng đến sắp xếp đi, vì chúng ta cũng không biết sở thích của Vương gia thế nào.”

Tử Phiến vâng một tiếng rồi lui ra sấp xếp, đến lúc A Vu đang dùng cơm tối thì đồ đặc của Sở Mậu ở Băng Tuyết Lâm đựng trong hai chiếc hòm to được khiêng đến. A Vu nhìn và đoán đây chỉ là một phần nhỏ vật dụng, quần áo của Sở Mậu mà thôi, nàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tang ma ma mặt tươi tỉnh dẫn theo Đồng Văn giúp Mai Anh, Mai Mộng thu dọn đồ đặc cho Sở Mậu mà không cần nhìn sắc mặt của hai nha hoàn này. Nhưng A Vu cũng nói riêng với người hầu của mình rằng Sở Mậu không thích bị người khác đụng vào đồ đặc của hắn, thế nên chỉ phụ giúp thôi, không để cho hai cô họ Mai đó lên mặt.

Sau bữa cơm, A Vu đi dạo hai vòng quanh sân Ngọc Lan Đường để tiêu thực. Nàng vô tình nhìn thấy chậu cây cảnh cành lá um tùm lộn xộn, liền bảo Xích Cầm vừa luyện công xong bê giúp nàng vào phòng.

Lúc nhàn nhã, những thú vui tao nhã như cắt tỉa cây cảnh, cắm hoa pha trà vẫn khiến một tài nữ giai nhân như A Vu thích nhất, cả ngày quanh quẩn trong nội viện, chuyện cha mẹ chồng, việc nhà đã đủ để chị em phụ nữ bận rộn cả ngày rồi.

Lúc Sở Mậu trở về thì đã khuya, thấy A Vu đang cặm cụi cắt tỉa chậu cây, hắn lặng lẽ đứng phía sau nhìn nàng.

A Vu ngoảnh đầu lại cười với hắn, rồi cũng rất tự nhiên cắt giọng hỏi: “Vương gia thấy thiếp cắt tỉa thế nào?”

Sở Mậu nhường mày không bình luận, còn A Vu hiểu được ý của hắn, bước đến bên chiếc bàn tròn, lấy bức họa vẽ chậu cây nàng chưa cắt tỉa cho Sở Mậu xem, so sánh hai cái này là có thể đánh giá được.

Sở Mậu liếc nhìn một cái rồi nói: “Cũng không tồi.”

A Vu cực kỳ không hài lòng với thái độ của Sở Mậu, nàng ngoảnh đầu lại nhìn ngắm tuyệt tác của mình, tồn cả một buổi tối mà chỉ nhận được mỗi câu “không tồi” sao? Trên thực tế thì A Vu đã nghĩ oan cho Sở Mậu, vì từ miệng hắn thoát ra được câu “không tồi” cũng là quá hão hĩnh rồi.

A Vu cảm thấy Sở Mậu chẳng hiểu biết gì về cây cảnh cả, còn Sở Mậu lại dùng ánh mắt thâm trầm nhìn nàng sau lưng. Hắn không thể ngờ trên đồi này lại có một người vẽ tranh chậu cây mình chưa cắt tỉa, sau đó hình dung thế cây, dáng cây trong đầu mà tỉ mỉ cắt tỉa ra.

Sau khi Sở Mậu bước vào phòng tắm, A Vu mới do dự cho người đem chậu cây chuyển ra ngoài, trong lòng trào dâng cảm giác cô đơn, đây là nỗi cô đơn của người không có ai chia sẻ, A Vu vừa hưởng thụ lại vừa tiếc nuối.

Sau cùng nàng bỗng giật mình kinh hãi, tối nay nàng mải mê cắt tỉa chậu cây đến nỗi hồn điên bát đảo, quên phắt là Sở Mậu vào phòng tắm trước, điều đó có nghĩa là hắn sẽ lên giường trước và bản thân nàng sẽ phải ngủ ở phía ngoài, ngày mai sẽ phải dậy sớm.

A Vu cũng không thể ngờ rằng, sau khi kết hôn, nàng không đau đầu về chuyện bố mẹ chồng, chị em dâu, cô em chồng, cậu em chồng,...trái lại đau đầu vì chuyện nhỏ nhặt là ai đi ngủ trước.

A Vu gỡ trâm cài ra, bảo Tử Phiến tết tóc cho nàng, đợi Sở Mậu bước ra, nàng mới bước đến nói: “Vương gia có cần dùng bữa ăn đêm không, nhà bếp có...”

“Sau bữa tối ta không muốn ăn gì nữa.” Sở Mậu ngắt lời A Vu khi nàng đang định kể một loạt tên món ăn khiến người nghe chảy nước miếng.

A Vu không nói không rằng nghiêng người đứng giữa Sở Mậu và cái giường khiến hắn phải đứng dịch ra phía ngoài. “Vương gia có muốn xem

sách không để thiếp bảo Tú Phiến đi pha một ám trà?" Ý của nàng là muốn Sở Mậu ngồi một lát ở sập phía cửa sổ.

"Không cần đâu." Sở Mậu không hề để ý đến các kiểu ám thị của A Vu, cứ thế bước lên giường.

A Vu ủ rũ quay người bước vào phòng tắm, lúc đi ra, vì trong phòng đột địa long nên nàng mặc bộ váy áo thường ngày ở nhà thay vì chiếc áo ngủ dày mặc lúc đi ngủ.

Sở Mậu nhìn thoáng qua thấy A Vu mặc chiếc áo ngắn màu hồng thắt dây phía trên eo nên nhìn thấy vòng eo thon gọn như cành dương liễu, bên dưới là chiếc quần vải mềm màu xanh thẫm dài chạm gót, trông nàng như đóa hoa đào mới nở ngày đầu xuân, ngực pháp phòng sau chiếc áo màu xanh nhạt bên trong chiếc áo ngắn khiến ánh mắt Sở Mậu phải vội vã nhìn ra chỗ khác.

A Vu không hề hay biết nét quyến rũ của chiếc áo nàng đang mặc, nếu là người khác mặc, e rằng hai màu hồng nhạt và xanh thẫm này cực kỳ mâu thuẫn nhau.

A Vu vừa nhìn thấy Sở Mậu nằm ngoài thì mừng thầm, nhưng rồi lại ngay lập tức nghĩ đến việc nàng phải bước qua chân hắn mà trèo vào giường u?

Mặc dù tính toán như vậy, nhưng khi thấy Sở Mậu đứng lên nhường đường, nàng còn ngại ngùng cúi đầu, đúng là làm phiền người ta mà.

A Vu ngồi ở mép giường, cởi giày, trong lúc nâng đầu, ánh mắt vô tình liếc nhìn Sở Mậu, chỉ thấy hắn đang ngẩn người nhìn vào chân nàng.

Mịn màng như ngọc, trắng muốt như tuyết, giống như đóa sen ngọc trên

đài sen của Phật.

A Vụ chỉ cảm thấy ánh nhìn của Sở Mậu khiến người ta hoang mang, rối loạn, thế nên nàng vội vàng thu đầu gối, nhắc chân lên rồi giấu vào dưới chăn, sau đó quấn chăn quanh người như kén tắm. Mặc dù chuyện này nàng không hiểu rõ lắm, nhưng trực giác mách bảo thường là đúng nên khi nàng phát hiện Sở Mậu vẫn đang nhìn mình thì nàng liền nhắm tịt mắt, rụt cổ lại.

Sở Mậu tắt đèn lên giường, trong bóng tối vẫn nghe được tiếng thở của nhau. Lúc A Vụ nghĩ Sở Mậu đã ngủ thì lại nghe thấy tiếng của hắn: “Nàng vẽ tranh cũng được.”

A Vụ bỗng mở to mắt, thầm nghĩ: Đâu chỉ là cũng được?

Cho dù là trong bóng tối thì Sở Mậu vẫn cảm nhận được ánh mắt lúc này của A Vụ đang sáng lấp lánh.

Hiếm khi Kỳ Vương điện hạ rảnh rỗi nói chuyện, mà lại chủ động gợi chuyện, A Vụ làm sao có thể không cho hắn thể diện chứ! “Tù nhỏ thiếp đã thích tô vẽ linh tinh.”

“Ồ!”

Ánh mắt A Vụ bức bối sáng quắc lên, cảm giác sau chữ “ồ” đó có nghĩa là hắn không phản đối mấy từ “tô vẽ linh tinh” của nàng, thật là tội không thể tha thứ. Mà thôi, nàng không muốn so đo với kẻ ngoại đạo.

“Thiép muốn đặt một thư phòng ở chái phía đông, Vương gia thấy thế nào?” A Vụ nambi nghiêng người, hai tay chắp lại đặt lên gối, mặt hướng về phía Sở Mậu.

“Chuyện của Ngọc Lan Đường nàng tự quyết là được.” Sở Mậu quay lưng ra ngoài, phảng phất như không có húng thú nói chuyện tiếp với A Vụ.

A Vụ trợn mắt nhìn vào lưng của Sở Mậu hồi lâu, thấy trái tim của hắn sâu như kim đáy biển, rõ ràng là hắn gợi chuyện trước, kết quả mới nói được hai câu đã quay người đi mặc kệ đối phương.

A Vụ đã chìm vào giấc ngủ say từ lâu mà Sở Mậu không tài nào chớp mắt được, trong đầu cứ hiện lên hình ảnh trăng như tuyết đó. Thật ra cũng chẳng có gì to tát, cũng chẳng có gì thu hút, nhưng sự mịn màng trăng nõn ấy nhờ có ánh đèn dù dịu hắt lên góc tường mà hắn cảm tưởng như đó là miếng bơ sữa trăng mịn khiến người ta muốn đưa tay ra quết một lớp rồi cho lên miệng thưởng thức.

Ngày hôm sau, sau một đêm ngủ ngon, A Vụ thấy tinh thần vô cùng sảng khoái, chỉ có ánh mắt Tang ma ma là trợn lên suýt chút nữa làm hỏng tâm trạng vui vẻ của nàng.

Mỗi buổi sáng, người đầu tiên bước vào phòng ngủ gọi cô chủ mà sét đánh bên tai vẫn ngủ ngon đương nhiên là Tang ma ma. Ánh mắt bà nhìn A Vụ từ trọn tròn, chuyển sang thâm trầm, rồi đến thương xót và sau cùng là bất lực. Cuối cùng cũng đến một ngày, bà không thể chịu nổi nữa, giữ A Vụ lại trong phòng nói chuyện. “Tỷ nhi à, con nói cho nhũ mẫu nghe xem, Vương gia mắc bệnh gì phải không?”

“Bệnh...bệnh gì ạ?” A Vụ hờ hờ hỏi, vài giây sau mới phản ứng kịp. “À, ma ma nói đến cái đó...” Mặt A Vụ thoáng chốc đỏ ửng như ánh chiều tà. “Không có, Vương gia không bị bệnh gì cả.” Hắn sinh được con trai, hồi xưa khi linh hồn nàng còn phiêu dạt trong cung đã nhìn thấy hắn lật thẻ bài màu xanh mà.

“Vậy con nói cho ma ma nghe, sao các con không viêng phòng, có phải là con...”

A Vu vội vàng lắc đầu, nàng không thể gánh được nỗi oan ức này, nếu cứ bị Tang ma ma lải nhải cả ngày thế này thì nàng nhất định phải về nói với mẹ. “Không, là tại Vương gia, Vương gia không muốn.”

Lần này Tang ma ma cảm thấy kỳ lạ, đã không có bệnh tật gì thì làm gì có người nào nhìn thấy cô gái như tiên giáng trần thế này mà lại không động lòng chứ?

Thế nên bà cố gắng vận dụng đầu óc, loại bỏ các khả năng có thể, và trong đầu chỉ còn lại vài suy đoán, cuối cùng bà do dự hỏi lâu rồi hỏi: “Vương gia có người khác phải không?”

Thực ra Tang ma ma cảm thấy lý do này là tuyệt đối không thể, vì cho dù có người khác thì đối với nam giới cũng chẳng ảnh hưởng đến chuyện họ ân ái với vợ.

A Vu nghiêm túc nghĩ ngợi hồi lâu rồi lắc đầu. “Không có.” Nàng hiểu ý của Tang ma ma, nhưng nàng không cho rằng Tương Tư chính là người trong lòng của Sở Mậu.

“Vậy...” Tang ma ma lại do dự một hồi rồi quyết định nói cho A Vu biết, dù saoỷ nhi cũng đã xuất giá trở thành phụ nữ có chồng, một số chuyện biết rõ còn hơn là hiểu lơ mơ. “Vậyỷ nhi có phát hiện thấy thường ngày Vương gia có biểu hiện gì khác lạ hoặc có hành động nào kỳ quặc không?”

Người khác có lẽ sẽ cảm thấy Kỳ Vương gia có rất nhiều điểm kỳ lạ, nhưng trong mắt A Vu, Sở Mậu là người vô cùng bình thường, người có mùi mò hôi kinh khủng như Vinh Ngân mới gọi là không bình thường.

“Không có.” A Vu đáp chắc nịch.

Tang ma ma nghe thấy thế biết ngay A Vu chưa hiểu ý mình. “Lão nô

muốn nói là thường ngày Vương gia có hay để ý đến mấy tên đầy tớ trông cũng khôi ngô hay không?”

A Vu thầm nghĩ, vài ngày nay bản thân nàng không hề nhìn thấy mặt mũi mấy tên đầy tớ nào thì làm sao biết Sở Mậu có hay để ý đến bọn họ không? Có điều A Vu cũng lờ mờ hiểu ý của Tang ma ma, ý bà muốn hỏi Sở Mậu có mắc bệnh đồng tính luyến ái không.

“Không thể nào.” A Vu đáp rất chắc chắn.

“Vậy thường ngày Vương gia có hay để ý đến mấy tiểu nha hoàn không?” Tang ma ma hỏi xong mà cũng thấy kinh hãi.

A Vu nhíu mày, không hiểu Tang ma ma muốn ám chỉ điều gì. Các vị độc giả hãy thông cảm cho A Vu, mặc dù nàng cực kỳ thông minh, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ theo chiều hướng này, lại không có ai dạy nàng nên càng không biết những chuyện bỉ ổi này.

“Hay là Vương gia có thích những phụ nữ lảng lơ, diêm dúa không?” Tang ma ma rất hiểu chuyện, sơ cô nương nhà mình không hiểu được những điều này nên chuyển câu hỏi, mà mấy chuyện bỉ ổi đó thì ai dám nói đến tai nàng! Tang ma ma vì không còn cách nào khác mới phải mở miệng hỏi. Bà đã mở miệng hỏi thì sẽ không có chuyện tay trắng trở về.

“Nhữ mău rót cuộc định nói gì vậy?”

Tang ma ma muốn đánh cược một phen, thế nên nói thảng: “Lão nô dứt khoát phải nói điều này cho Vương phi. Trên thế gian này đàn ông có rất nhiều loại, cũng rất kỳ lạ, có người đồng tính luyến ái, có người thích trẻ em, có người thích phụ nữ lảng lơ, có người lại thích vụng trộm. Lại có những người chỉ yêu thích phần cổ của phụ nữ, hoặc bầu ngực to như hai quả dưa...”

“Tang ma ma!” A Vu vô cùng phẫn nộ, nhũ mẫu của nàng lại dám nói với nàng những chuyện dơ bẩn như thế, nàng hận không thể lấy ngọc tuyỀn để rửa lỗ tai. “Tang ma ma, con kính trọng ma ma vì ma ma là nhũ mẫu của con, nhưng ma ma không nêu...không nêu...” A Vu đứng bật dậy, tức đEEN nỗi toàn thân run rẩy.

Về chuyện này, chính vì xuất phát từ việc xảy ra giữa Vinh tam lão gia và Vương Thị nên A Vu cực kỳ phản cảm, đứng nói là nhìn, chỉ nghe thôi đã không muốn nghe rồi. Buổi tối trước khi xuất giá nàng bị ép phải nghe, đó là tập tục truyền thống, A Vu không thể không vâng theo, nhưng cho dù như vậy, Thôi Thị cũng chỉ nói mơ hồ, hoàn toàn không cụ thể, tỉ mỉ như Tang ma ma.

Tang ma ma không biết vì sao A Vu lại tức giận như vậy, thấy hối hận vì mình đã lỡ lời, quan tâm quá làm cho rối bời tâm trí. “Là lỗi của lão nô, là lỗi của lão nô, tỷ nhim con đừng giận nữa...” Tang ma ma thực sự rất thương A Vu, thấy nàng giận như vậy cũng không dám nói tiếp nữa.

“Ma ma sau này không cần lo chuyện phòng the của con nữa, cũng không được kể lại với mẹ con, nếu không con...” A Vu nửa thật nửa giả nói to áp chế Tang ma ma.

“Được...được.” Tang ma ma hoàn toàn không dám gắng lên với A Vu, bà rất hiểu tính của nàng, từ trước đến nay nàng luôn nói một là một.

Tang ma ma đi khỏi, A Vu mới nhớ lại ánh mắt của Sở Mậu khi nhìn bàn chân trần của nàng tối qua, lẽ nào Tang ma ma đã nói đúng, Kỳ Vương điện hạ có sở thích đặc biệt sao?

Mặc dù A Vu không đồng ý với cách nói thăng của Tang ma ma, nhưng cũng không thể thừa nhận, thỉnh thoảng nàng cũng học được một chút trong

những lời nói ấy.

Buổi tối khi Sở Mậu quay về phòng, thấy A Vu đã đi dép lụa mềm, chân còn đeo tất vải bông nhưng cũng không nói gì. Ngược lại, A Vu thì chột dạ nên giải thích: “Thời tiết lạnh hơn, buổi tối ngủ cứ cảm giác lạnh chân.” Thực ra, A Vu rõ ràng đang nói dối, vì đốt địa long trong phòng nên nàng vẫn có thể mặc xiêm y bằng lụa Hà Ánh như mùa hè.

Sở Mậu chẳng bụng tâm, chỉ nói: “Ngày mai bảo bọn họ đốt địa long cho nóng hơn.”

A Vu gật đầu, coi như mình đối phó được qua cửa ải này.

Hôm sau, A Vu dùng bữa sáng xong, đang chuẩn bị đi dạo Tương Tư Viên lần nữa thì qua cửa sổ thấy Lỗ ma ma dẫn một ông già và một tiểu đồng bê hòm thuốc bước vào Ngọc Lan Đường.

Lát sau, A Vu thấy Tử Phiến bước vào nói: “Lỗ ma ma dẫn Sa đại phu đến bắt mạch cho Vương phi, nói rằng đây là quy định trong phủ, mỗi tuần Sa đại phu đều sẽ đến bắt mạch cho các chủ tử.”

A Vu gật đầu.

Đám nha hoàn bắt đầu bận rộn làm việc, người kéo rèm, người lau bàn ghế, Tử Phiến còn vội vàng lấy khăn tay để che cổ tay của A Vu, nhưng nàng nói không cần.

“Sa đại phu tuổi cũng đã cao, không cần thiết phải kiêng dè như vậy, hơn nữa đã bắt mạch thì cần vọng, văn, vấn, thiết¹, người che thế này thì còn bắt mạch chuẩn sao được?” A Vu nói với Tử Phiến, trước kia ở Vinh phủ cũng không có lầm quy tắc thế này.

1. Vọng, văn, vấn, thiết : Bốn phương pháp khám bệnh của y học cổ truyền, còn gọi là tứ chẩn.

Vọng: là nhìn, quan sát hình thái, vóc dáng, động thái, sắc mặt, màu sắc của da, lông, tóc móng,...và hình thái, cử động của lưỡi, màu sắc tưa lưỡi.

Văn: là nghe, ngửi : nghe là nghe tiếng nói, nghe tiếng ho, tiếng náu, tiếng thở của người bệnh; Ngửi: là ngửi khí vị, cụ thể là ngửi hơi thở của người bệnh.

Ván: là hỏi để biết nóng, lạnh, hỏi về mồ hôi, hỏi về vị trí đau, hỏi về nguyên nhân gây bệnh.

Thiết: Sờ nắn – sờ nắn vùng bụng, lòng bàn chân, tay, vùng bị bệnh, bắt mạch để chẩn bệnh.

Tử Phiến cười xấu hổ. “Nô tỳ nghĩ tiểu thư là Vương phi nên mới...”

A Vụ trừng mắt nhìn thị, Tử Phiến không dám nói tiếp mà bước ra mòi Sa đạo phu vào.

Sa đại phu dẫn theo tiểu đồng bước vào phòng, cung kính hành lễ với A Vụ, không dám ngẩng đầu lên nhin nàng, thấy một phụ nữ mặc áo hoa ngồi cạnh bàn, biết là Kỳ Vương phi liền lấy hòm thuốc từ tay tiểu đồng, lấy ra gói kẽ tay dùng để bắt mạch đặt trên bàn.

“Vương phi hãy giơ tay ra ạ!”

Một cánh tay trắng muốt như ngọc đặt trên gói bắt mạch khiến ngón tay của Sa đại phu hơi run run – Người càng không kiêu ngạo thì sẽ càng khiến người khác kinh ngạc, nể phục.

Sa Hữu Triết đã từng bắt mạch cho hai vị trắc phi, họ đều buông rèm, lấy khăn trùm lên tay, ngài không ngờ vị Vương phi này lại thảng thắn như vậy.

Tiểu đồng đứng bên cạnh không thể kiềm chế như Sa đại phu nên đã sờm ngẩng đầu liếc trộm Vương phi, sau đó thì đứng ngay ra một bên.

Sa Hữu Triết bắt mạch xong, cất gói đi rồi chậm rãi nói: “Vương phi thân thể an khang, không có gì phải lo lắng. Mùa đông sắp đến gần, cần chú ý giữ ấm, nhưng cũng cần thường xuyên thông khí trong phòng, không nên lúc

nào cũng đóng cửa sổ.”

A Vụ thu tay về, thong thả chỉnh lại ống áo, vuốt cái ống áo gần như không có nếp nhăn, trước khi Sa Hữu Triết nói lời cáo từ, nàng ôn tồn bảo: “Sa đại phu, kết luận mạch chứng của ta, ngài viết ra đây đi!”

Ở các gia đình quan lại bình thường, mỗi tháng sẽ có đại phu đến bắt mạch chẩn bệnh, nhưng mỗi tuần mà mời đại phu đến thì hơi nhiều, không cần nghĩ cũng biết đây là tâm tư, mưu kế vụn vặt của ai đó, A Vụ khinh không muốn đoán, nhưng khi bắt mạch chẩn bệnh thì cần viết bệnh án, sau này người bắt mạch phán bệnh cũng có căn cứ mà tra. Mặc dù sức khỏe của A Vụ không có vấn đề gì, nhưng mọi chuyện cần phải rõ ràng, công khai, như vậy bệnh án của nàng có gửi đến Hồng Dược Sơn Phòng cũng không cần lo lắng. Hơn nữa, Hồng Dược Sơn Phòng lưu bệnh án của A Vụ là không danh chính môn thuận, rất dễ làm chuyện khuất tất, thế nên A Vụ không thể không đề phòng, kể cả nàng bị mang tiếng là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử cũng được, nàng tình nguyện gánh tội danh này.

Nàng lại chợt nghĩ, không biết ai trong hai chủ nhân ở Hồng Dược Sơn Phòng lại quản việc tỉ mỉ như vậy. A Vụ đoán nếu có một ngày Sa đại phu chẩn đoán ai đó mang thai thì chỉ e có người ăn không ngon, ngủ không yên.

Sa Hữu Triết không ngờ Kỳ Vương phi lại nhạy cảm đến vậy, nhưng ông cũng tự thấy không hổ thẹn với lương tâm nêng ngồi ở bàn bên ngoài viết bệnh án. Viết xong, ông cung kính gửi cho Tử Phiến.

Sa Hữu Triết đi khỏi, Tử Phiến đến gian phía đông, nói với A Vụ: “Vương phi, sao không dặn dò Sa đại phu vài câu, bảo ông ta giữ mồm giữ miệng một chút.”

A Vụ nhìn Tử Phiến, nha đầu này cái gì cũng tốt, mỗi tội là không hay

động não suy nghĩ. “Phủ đã mời Sa đại phu đến bắt mạch chẩn bệnh thường xuyên, chứng tỏ ông ta có điểm hơn người.” Chỉ là “điểm hơn người này” của ông ta khiến cho hai vị kia thêm tín nhiệm.

A Vu chẳng sợ Sa đại phu nói gì với Hồng Dược Sơn Phòng, điều nàng muốn thể hiện chẳng qua là thái độ của mình mà thôi.

Qua việc bắt mạch lần này, A Vu có cảm giác mình bị xâm chiếm lạnh thớ, hoặc có thể Hồng Dược Sơn Phòng không nghĩ nhiều như vậy, dù Tương Tư cô nương có muốn quản lý các thị thiếp khác của Sở Mậu thế nào, A Vu cũng không quan tâm, nhưng nếu cô ta nhúng tay vào chuyện của nàng, nàng sẽ không bao giờ cho phép. Chỉ cần mỗi lần cô ta có ý định nhúng tay vào thôi, nàng sẽ gõ thật mạnh vào mu bàn tay cô ta, để cô ta nhớ thật kĩ.

May là trong mấy ngày qua, phòng bếp nhỏ ở Ngọc Lan Đường đã làm xong. Chủ nhân trước đây của Ngọc Lan Đường cũng xây nhà bếp nhỏ, thế nên bây giờ sửa sang lại cũng nhanh.

A Vu sợ Tang ma ma lại suy nghĩ linh tinh nên để bà quản việc nhà bếp, ngoài ra còn có Tử Trụy giúp đỡ, lo liệu chuyện ăn uống cho nàng và Sở Mậu.

Nguyên liệu nấu ăn của Ngọc Lan Đường vẫn là do phòng bếp lớn chọn mua, Tang ma ma và Tử Trụy mỗi ngày hoặc cách ngày đến lấy một lần – Đường nhiên cũng phải tuân thủ theo quy tắc mới, ví dụ mỗi ngày số lượng thịt lợn, thịt dê, thịt gà dành cho Vương gia và Vương phi là bao nhiêu... A Vu nghĩ quy tắc của Tương Tư cô nương hà khắc đến mức có thể làm hoàng hậu trong cung được, chỉ ở đó mới có quy định phân chia lượng thức ăn cho các nương nương.

Theo quan sát của A Vu, hồi nàng mới về phủ thì nhà bếp cung cấp thực

phẩm cho Ngọc Lan Đường không hề có quy tắc này, mà dựa vào sở thích của Sở Mậu, mỗi ngày đều thay đổi những món khác nhau.

Nhưng Hồng Dược Sơn Phòng đưa ra quy định như vậy, A Vụ không thể nói là sai. A Vụ cũng không thể bỏ tiền ra bảo Tang ma ma và Tử Trụy đi ra ngoài mua thực phẩm, làm như vậy là không tôn trọng Hồng Dược Sơn Phòng, nếu để người ngoài biết được họ sẽ đánh giá về hậu viện của Kỳ Vương điện hạ.

Lúc rãnh rỗi A Vụ đã nghĩ rằng của hồi môn của mình cộng với điền trang và quả đồi nhỏ mà Thôi Thị cho ở ngoại ô cũng khoảng trên dưới trăm mẫu có thể trồng được rau củ quả, trên núi thì nuôi gia súc, gia cầm. Nếu có thể tự cung tự cấp như vậy thì người ngoài cũng chẳng thể nói gì được.

A Vụ vốn dĩ không nghĩ đến chuyện này, nhưng vì Hồng Dược Sơn Phòng chèn ép như thế nên nàng mới nghĩ ra cách này, cũng coi như tìm một người trông coi điền trang. Đường nhiên đây là chuyện sau này.

Vì sao A Vụ thích làm một căn bếp nhỏ, đó là vì nàng đã ăn quen những món do Tử Trụy nấu. Hồi còn ở Giang Nam, Cung ma ma phát hiện Tử Trụy có thiên phú nấu nướng nên đã mời đầu bếp chuyên nghiệp về dạy thi, nhiều năm qua, món ăn phương nam hay phương bắc thị đều nấu rất ngon.

Tử Trụy dựa vào thực phẩm trong phủ để ghi chép thực đơn, khoảng trên dưới trăm món, các món đều do A Vụ chọn, thói quen này hình thành từ khi chủ tớ còn ở Vinh phủ.

Hôm nay, vì có chuyện muốn lấy lòng Sở Mậu nên A Vụ đã chọn toàn những món hàn thích ăn, còn đặc biệt dặn Đồng Văn mở cửa chái phía tây, lấy ra hơn chục bộ bát đĩa là của hồi môn nàng mang từ nhà đến.

Bữa tối trên chiếc bàn tròn ở chái phía tây của Ngọc Lan Đường hôm

nay bày bốn món ăn và một bát canh đầy đủ màu sắc, nhìn đã thấy muôn ăn.

Sở Mậu ngồi vào bàn liền nói: “Vương phi hình như rất để tâm đến chuyện ăn uống.”

A Vu cười, tự cho đó là lời khen ngợi. “Cảm thấy rất thoải mái.” A Vu gấp cho Sở Mậu một miếng cá.

Bữa cơm này, Sở Mậu đã dùng thêm nửa bát cơm nữa.

Ăn xong, hai người đến chái nhà phía đông ngồi nghỉ ngơi, A Vu liền đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay Sa đại phu đến Ngọc Lan Đường bắt mạch chẩn bệnh cho thiếp.”

Sở Mậu không nói gì, cũng không nhìn A Vu.

Nhưng A Vu biết hắn nghe thấy nên nói tiếp: “Thiếp bảo Sa đại phu ghi lại bệnh án và để ở Ngọc Lan Đường, Vương gia thấy thiếp có nên giao bệnh án này cho Hồng Dược Sơn Phòng không?”

Sở Mậu đặt cuốn sách trong tay xuống, nhìn A Vu với vẻ hào hứng. “A Vu, nàng có biết không, mỗi lần muốn xin ta điều gì, nàng đều nói năng rất ngọt ngào.”

A Vu nghĩ thầm, sao con người này lại để ý đến chuyện vụn vặt như vậy cơ chứ?

Sở Mậu nói tiếp: “ Theo ta thấy, bệnh án của Vương phi thì cứ để ở Ngọc Lan Đường, như vậy sẽ tiện hơn.”

A Vu tỏ ra thoải mái hơn, nhưng mục đích của nàng không chỉ có vậy. “Không chỉ bệnh án của thiếp, thiếp nghĩ, bệnh án của hai vị trắc phi và ba thị thiếp cũng nên để ở Ngọc Lan Đường, dù sao họ cũng là thiếp thất của

Vương gia, nên do chủ mẫu như thiếp chăm sóc mới phải.”

Trong ánh mắt của Sở Mậu lộ ra tia kinh ngạc, không tin A Vu lại dũng cảm đàm nhận chuyện này.

A Vu nghĩ thầm, trước đây đúng là nàng đã nghĩ sai, cứ nghĩ việc gì cũng phủi tay mặc kệ thì sẽ được lòng Sở Mậu, chưa từng nghĩ mình cũng là Vương phi của hắn và vợ chồng phải kè vai sát cánh bên nhau.

“Nàng đã nói như vậy thì cứ thế mà làm.” Sở Mậu khẽ gật đầu.

A Vu cảm thấy vô cùng đắc ý, rất muốn biết sắc mặt của mấy người bên đó thế nào.

Đêm đó, A Vu ngủ rất ngon. Sáng hôm sau tỉnh dậy, trong người cảm thấy khoan khoái, vui vẻ, vì bên Hồng Dược Sơn Phòng sai Đào Thị đem bệnh án qua, thêm vào đó bên nhà nàng cũng có bà nô bộc đến báo tin vui. Năm nay Vinh Giới thi hương và đỗ đầu bảng.

“Đến Hồng Dược Sơn Phòng thông báo một tiếng, ngày mai ta phải về Vinh phủ một chuyến.” A Vu dặn Tử Phiên. A Vu nói rất tự nhiên, Tử Phiên vâng lệnh cũng rất tự nhiên.

Hai người này, một người là Quận chúa Khang Ninh được chiêu chuộng của kiếp trước, bao năm qua ở Vinh phủ cũng là cô chủ nhỏ được cưng chiêu, một người là đại nha hoàn vô cùng thân thiết bên cạnh A Vu, cho dù là người thận trọng đến bao nhiêu thì cũng không tránh khỏi bị cô chủ dung túng thành ra có chút kiêu ngạo.

Đúng vậy, không chỉ Tử Phiên không chịu nổi lời từ chối lạnh nhạt của Hồng Dược Sơn Phòng, mà ngay cả A Vu khi nghe bẩm báo lại cũng nhất thời không phản ứng kịp. Hách ma ma đúng là không nể mặt Vương phi nàng

chút nào, mặc dù bà ta quản nội viện thật đấy, nhưng hành tung của Vương phi e rằng không đến lượt bà ta quyết định. Nàng bảo Tử Phiến đi thông báo với bà ta một tiếng chǎng qua cũng vì kính trọng mà thôi, thêm nữa là chuyện xe ngựa cũng do bà ta sắp xếp, nhưng A Vu không thể ngờ mình lại bị từ chối như vậy.

Lúc này, A Vu mới thấy mình thật ngốc nghếch, không hiểu dây thần kinh nào của nàng trước đó bị chập mà lại chấp nhận “vô tư, ngoan hiền” để cho một bà lão nắm quyền quản lý nội viện, mặc sức khoa chân múa tay với mình, mà nàng cũng chǎng được tiếng tốt đẹp nào trước mặt Sở Mậu.

Có điều, Hách ma ma cũng không mạnh đến thế, vì một lát sau A Vu đã thấy Hách ma ma đến Ngọc Lan Đường.

Lần này, nàng không đứng dậy cũng chǎng cười nói nhiệt tình hay bước đến đỡ bà. Nàng còn đang nghĩ có lẽ là do lần trước nàng quá hạ mình, thế nên Hách ma ma mới ngang nhiên chǎng coi nàng ra gì.

Hách ma ma nhận ra Vương phi đang không vui, đồng thời cũng thầm nghĩ may mà Vương phi còn trẻ, vui buồn đều thể hiện trên nét mặt nên có thể nhận ra được. “Lão nô thỉnh an Vương phi.”

“Ma ma tự xưng mình là “nô”, thật ta chǎng dám nhận, Vương gia đã đối đãi với ma ma như trưởng bối, ta đâu dám vượt quyền, ma ma đừng làm ta khó xử nữa.” A Vu lạnh nhạt nói.

Hách ma ma cũng biết thân biết phận, nói: “Vậy lão thân này đã đi qua giới hạn rồi.” Nói xong, bà nhìn mấy nha hoàn đang đứng đó, không nói thêm câu nào nữa.

A Vu đưa mắt ra hiệu cho Tử Phiến, bảo thị dẫn mấy nha hoàn còn lại lui ra ngoài.

Hách ma ma thấy thế mới nói tiếp: “Lão thân đến để thỉnh tội với Vương phi. Vương phi muốn về nhà chúc mừng lệnh huynh đỗ đạt, đó là lẽ thường tình, nếu là ở gia đình bình thường thì không can hệ gì. Hôm nay lão thân vượt quyền cũng chỉ bởi có nỗi khổ trong phòng, Vương phi có chịu nghe lão nói không?”

A Vụ gật đầu.

“Trước khi chưa gả về Vương phủ, Vương phi vẫn là thiên kim của Thị lang đại nhân, thế nên có lẽ Vương phi cũng biết thời buổi bây giờ rối loạn thế nào.” Hách ma ma muốn ám chỉ rằng, mỗi lần thay đổi triều đại lại xảy ra nhiều phen rối ren, còn có thể xảy ra chết chóc thảm khốc nữa.

Thấy A Vụ khẽ gật đầu, Hách ma ma noi tiếp: “Càng như vậy, một người làm hoàng tử như Vương gia lại càng muốn tránh hiềm nghi. Triều đình có luật lệ, hoàng tử không được phép riêng tư kết giao với đại thần. Vĩnh phủ mặc dù là nhà mẹ đẻ của Vương phi, nhưng đại nhân bên nhà lại là lệnh quan của triều đình, còn giữ chức quan tam phẩm. Vương phi là con gái của ngài ấy, nhưng cũng là Kỳ Vương phi, thế nên mong Vương phi hãy nghĩ đến Vương gia một chút.”

Hách ma ma thấy A Vụ không nói gì liền tiếp tục khuyên nhủ: “Lão thân cũng biết Vương phi rất nhớ nhà, nhưng lúc này chi bằng cho người mang quà đến tặng, thiết nghĩ lệnh huynh cũng cảm thông cho sự khó xử của Vương phi mà không trách chứ gì.”

A Vụ thấy Hách ma ma bộc bạch chân thành, lại không màng bệnh tật mà đến khuyên nhủ nàng cũng chỉ vì luôn nghĩ cho Sở Mậu. Trong thâm tâm, nàng tự nhủ chẳng trách Sở Mậu kính trọng bà như vậy. Nói thật là Hách ma ma quản lý nội viện cũng không đến nỗi nào, nàng không thể chấp nhận bà không phải vì lý do cá nhân, chỉ vì Sở Mậu luôn đặt bà ở phía đối lập với

nàng nêng nàng cũng không thể thích Hách ma ma được.

Hách ma ma có lý lẽ riêng của bà, và A Vu cũng có lý lẽ riêng của nàng.

“Ca ca đương nhiên không trách ta, nhưng ta lại cảm thấy áy náy, cứ như thế gả về nhà chồng rồi thì quên luôn nhà đẻ vậy. Huống hò, ma ma cũng biết, cha ta mỗi tháng đều đến giảng kinh sử cho vương gia, cho dù muốn tránh hiềm nghi cũng tránh không nổi. Ca ca thi đỗ, một muội muội như ta về nhà chúc mừng là lẽ thường tình, nếu không về có khi lại khiến người ta cảm thấy bất thường. Người xưa có câu: “Chuyện bất thường tất có điểm kỳ lạ”, không chừng có người còn nghĩ Vương gia...” Những lời này chỉ có thể hiểu ngầm, không thể nói ra.

Hách ma ma ngăn người hồi lâu mới nói: “Vương phi nói cũng có lý.”

Vì cả hai bên không thuyết phục được đối phương nên A Vu liền nói: “Ta biết những lo lắng của ma ma, hay là thế này, tối nay ta sẽ bẩm báo với Vương gia rồi sắp xếp lại.” Thực ra A Vu nên bẩm báo trước với Vương gia rồi sắp xếp mới phải, tránh bị Hách ma ma giội cho một gáo nước lạnh thế này, nhưng lúc đó nàng vui mừng quá nên không suy nghĩ mọi chuyện thấu đáo.

Sau khi Hách ma ma đi khỏi, Tử Trụy đứng bên cạnh nói: “Ngẫm ra Hách ma ma cũng không phải người ngạo mạn.”

Tử Phiến “hừ” một tiếng, nói giọng khó nghe: “Cô ngốc thật đấy, bà ấy một mình đến đây giải thích với Vương phi, như thế chẳng khác nào cho Ngọc Lan Đường của chúng ta một cái bạt tai trước mặt mọi người!”

Tử Trụy là người hiền lành, nhất thời không nghĩ đến khía cạnh này, nhưng ngẫm kỹ thì thấy lời Tử Phiến nói cũng có lý.

A Vu cũng cảm thấy Tử Phiến nói đúng. Cho dù Hách ma ma không cho phép thì cũng nên mượn miệng Sở Mậu từ chối nàng mới đúng. Vậy mà bà ấy cố nắm lấy cơ hội này chạy đến “tát” nàng một cái, lại còn giả bộ tử tế.

A Vu không quan tâm chuyện nào là ý của Tương Tư, chuyện nào là ý của Hách ma ma, tóm lại, giờ trong mắt nàng, bọn họ giống nhau cả. Con người khi đã có sự xa cách thì cho dù đối phương có làm gì cũng không thể nghĩ đến chiều hướng tốt được.

Buổi tối, trăng lê cao giữa trời rồi mà Sở Mậu vẫn chưa quay về, A Vu rất muốn ngày mai trở về Vinh phủ nên cố gắng c้าง mắt ra vừa uống trà đặc để đỡ buồn ngủ vừa thêu thùa để giết thời gian. Nàng không xem sách vì thực sự quá buồn ngủ, thêu còn đỡ hơn, thỉnh thoảng kim đâm vào tay để còn tỉnh ngủ.

Lúc Sở Mậu trở về Ngọc Lan Đường, thấy A Vu vẫn chưa ngủ liền hỏi: “Sao vẫn chưa ngủ?”

A Vu bỏ kim chỉ xuống, đứng dậy đáp: “Đợi Vương gia!”

“Ồ?” Giọng của Sở Mậu hơi vút cao.

A Vu xấu hổ không thể nói mấy lời dịu dàng như “Chàng không về thiếp không ngủ được” nên thành thật trả lời: “Vì thiếp có chuyện muôn bàn bạc với Vương gia.”

Sở Mậu gật đầu, ngồi xuống đối diện với nàng, ra hiệu cho nàng nói.

A Vu ngửi thấy trên người hắn có mùi rượu, có chút không vui nhưng không thể hiện trên nét mặt, chỉ dịu dàng bảo: “Vương gia đi tắm rửa đi, chuyện của thiếp không vội.”

Sở Mậu không phản đối, đứng dậy vào phòng tắm, lúc bước ra thấy A

Vụ vẫn còn đang thêu dưới ánh đèn liền nói: “Còn làm gì nữa, chăm chỉ như vậy không sợ bị hỏng mắt sao?”

A Vụ thấy xúc động, ngũ điệu của hắn khi nói chuyện với nàng đã thân mật hơn rất nhiều so với hai ngày đầu tiên. “Thiép đang thêu một đôi tất cho Vương gia.”

Theo tập tục của triều Đại Hạ, gái sắp về nhà chồng khi thêu đồ hồi môn đều phải thêu thứ gì đó cho vị hôn phu tương lai, nhưng thường là chuẩn bị từ nhà mẹ để nên không ai biết đồ ấy có phải là cô dâu mới làm thật hay không. Nhưng đồ ấy không thể so sánh được với thứ mà Sở Mậu đang thấy trước mắt đây.

Với công việc bận rộn hằng ngày của A Vụ, nếu thêu những đồ to như quần áo e rằng tốn rất nhiều thời gian, còn nàng lại muôn nhanh chóng lấy lòng Sở Mậu nên mới chọn thêu đôi tất.

A Vụ giơ đôi tất lên cho Sở Mậu xem. “Vương gia thấy có được không?”

Lần này Sở Mậu không thể không xem, quét mắt qua và nghĩ có lẽ phải mất thời gian vài ngày. “Ồ!”

A Vụ giờ coi như hiểu rằng, những thứ mà hắn không muốn nhận xét, hắn đều dùng từ “ồ” để thay thế, thế nên nếu có được câu đánh giá “cũng không tồi” của hắn coi như cũng không dễ dàng gì.

Nhưng chuyện nữ công đối với A Vụ không dễ dàng như việc làm văn thơ, nó làm mất khá nhiều thời gian của nàng. Vì không thích thái độ qua loa của Sở Mậu, thế nên nàng mới giơ cho hắn xem thứ mà nàng cảm thấy đặc ý nhất.

Cuối cùng Sở Mậu cũng nói: “Tại sao lại thêu một con vịt trên tất của ta?”

“Ặc!” Cái này hỏi A Vu là đúng rồi, vì giờ nàng thích cái gì thì sẽ luyện thêu cái đó, mà nàng thích nhất là vịt, thế nên sẽ vẽ vịt, thêu vịt. “Ồ” A Vu cũng bắt chước Sở Mậu, muốn lờ đi không trả lời.

Cuối cùng Sở Mậu liền nói: “Con vịt này trông rất sinh động.”

A Vu cảm kích mỉm cười với Sở Mậu khiến hắn sững sờ trong giây lát.

A Vu cũng không dám khoe khoang tài nữ công và tâm ý của mình nữa, nàng thu dọn kim chỉ, bước lên giường nằm phía trong, sau đó mới nghiêng người quay ra nói với Sở Mậu đang nằm bên cạnh. “Vương gia, nghe nói đại ca thiếp lần này thi đỗ đầu bảng kỳ thi hương, ngày mai thiếp muốn về Vinh phủ một chuyến.”

Trong đêm tối, có một đôi mắt to tròn trong vắt sáng lấp lánh nhìn bạn, liệu bạn có thể nói ra lời từ chối được không?

“Nghe Mai Ánh nói, hôm nay cô cô cũng đã đến khuyên nàng rồi?” Sở Mậu hỏi.

A Vu nghe thấy tên Mai Ánh, biết chắc là thị đã mách lèo hết mọi việc với Sở Mậu rồi. Hắn đã biết Hách ma ma khuyên nàng mà hắn vẫn đồng ý thì coi như đã không nể mặt Hách ma ma. A Vu vốn định giấu giếm cho qua, nhưng xem ra không thành.

Nhưng A Vu cũng không phải là không có thu hoạch, tại sao Sở Mậu lại nói là hắn nghe Mai Ánh nói, như vậy không phải là muốn bảo nàng cẩn thận với Mai Ánh hay sao? A Vu trầm ngâm nghĩ, là hắn vô ý nói lỡ lời, hay là hắn không thích Mai Ánh nói xấu Vương phi của hắn, muốn nàng cảnh cáo

Mai Ánh? A Vu thiết tha hy vọng là trường hợp thứ hai, như vậy nàng rất tình nguyện thi hành.

“Vâng, ma ma nói cần tránh hiềm nghi, nhưng thiếp nghĩ, nếu phải tránh hiềm nghi thì Vương gia cũng không nên lấy thiếp. Theo thiếp nghĩ, nếu phải lấy thì Vương gia nên lấy một cô sơn nữ, như vậy mới có thể tránh được rắc rối. “A Vu nói đùa vài câu.

“Ồ, sao ta lại nên lấy một cô sơn nữ?”

“Nếu Vương gia lấy con gái quan lại quyền quý sẽ bị nghi ngờ là lôi kéo gia đình quý tộc; Nếu lấy con gái của võ tướng, lại bị nghi là lôi kéo binh quyền; Nếu lấy con gái một quan văn như thiếp, lại bị nghi là lôi kéo quan thanh liêm; Nếu lấy con gái của một thương gia thì khó tránh khỏi bị nghi là tham tiền. Thế nên thiếp nghĩ Vương gia lấy một cô sơn nữ là tốt nhất.” A Vu cười hì hì.

Sở Mậu nói: “E rằng lấy sơn nữ cũng bị hiềm nghi.”

Lần này đến lượt A Vu ngạc nhiên. “Hiềm nghi gì cơ?”

“Sợ bị nghi chiếm đất.” Sở Mậu thong thả nói.

A Vu lần này bật cười to, càng nghĩ càng thấy câu “chiếm đất” của Sở Mậu tuyệt diệu, chỉ hận không thể bước xuống giường để cười cho thỏa. “Vương gia thật biết nói đùa, vậy Vương gia nghĩ lấy vợ như thế nào mới không bị nghi ngờ?”

Sở Mậu tựa như cũng đang nghiêm túc suy nghĩ câu nói của A Vu, sau đó nói: “E rằng chỉ có thể lấy một bà ăn mày không còn họ hàng thân thích thì mới tránh được nghi ngờ.”

A Vu cười càng cao hứng, gần như nghiêng cả nửa người về phía Sở

Mậu.

“Chỉ có điều đâu thể tìm được bà ăn mày nào tuyệt sắc giai nhân như thế này?” Sở Mậu bất giác giơ ngón tay lên nhéo chiếc cầm thon mịn tuyệt đẹp của A Vu.

Chính vì cái nhéo này khiến cả hai người họ trong phút chốc như bị điểm huyệt, không khí đang tự nhiên, âm áp bỗng trở nên vô cùng ngượng ngùng.

A Vu thấy ảo não, giận mình sao có thể kích động như vậy, sao lại giơ cầm ra như thế chứ, không biết lúc đó mình có biểu hiện thế nào, đừng để Sở Mậu nhìn ra điều gì mới được. Thực ra, A Vu không ghét sự đụng chạm của Sở Mậu, nàng luôn ghét sự đụng chạm của tất cả mọi người, nhưng lần này lại không, thế nên nàng mới không hiểu vì sao. A Vu bỗng thấy ảo não, chẳng phải hắn cũng không thích bị đụng chạm hay sao, sao lại tùy tiện nhéo cầm nàng?

Sở Mậu nằm một bên cũng cảm thấy ảo não. Phản ứng theo bản năng của con người là chân thực nhất, hắn không thể thuyết phục bản thân rằng ánh mắt của A Vu lộ ra khi nãy không phải là sự chán ghét. Dương nhiên, hắn cũng thấy ảo não vì không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại đưa tay ra làm như thế.

Sau câu này, cả hai đều không nói gì thêm, mặt hướng lên phía trên, mắt nhắm giả vờ ngủ.

Rất lâu sau, A Vu hình như ý thức được rằng phản ứng của mình như thế là không hay lấm nêc cố vót vát: “Thực ra, nếu Vương gia lấy một bà vợ ăn mày thì e rằng cũng bị nghi ngờ.”

Mãi sau không thấy Sở Mậu lên tiếng, A Vu cứ nghĩ hắn đã ngủ, một lúc lâu sau mới nghe thấy hắn nói: “Nghi ngờ gì cơ?” Giọng nói có thêm một

chút lành lạnh.

A Vu thầm thở dài, rốt cuộc vẫn bị lộ rồi, thật là tồi tệ.

“Ồ, chỉ sợ mọi người sẽ đoán bà ăn mày này là cốt nhục lưu lạc bên ngoài của một đại nhân nào đó.”

Con người là như vậy đấy, nếu người ta đã nghi ngờ bạn thì cho dù bạn làm gì, người ta vẫn sẽ tìm ra chỗ để nghi ngờ.

Lại một lúc lâu sau, A Vu sắp ngủ rồi mới nghe Sở Mậu nói: “Ta sẽ nói với cô cô chuyện này. Thúc huynh đỡ đầu bảng, nàng nên về nhà chúc mừng, nếu rảnh ta cũng sẽ đi.”

A Vu vội nói: “Không dám, thiếp về một mình cũng được rồi.”

A Vu thầm nghĩ, Sở Mậu nói như vậy là trong sự việc này hắn đã đứng về phía nàng, xem ra Hồng Được Sơn Phòng cũng không phải là thành trì không thể đụng đến.

Một lát sau, bên phía A Vu đã vang lên tiếng thở đều đều, trong đêm khuya tĩnh mịch, chỉ người còn lại là thức đến tận sáng.

Hôm sau, A Vu tắm gội, sửa sang đẹp đẽ rời khỏi Vương phủ, nàng không phô trương lễ nghi của tân Vương phi mà lặng lẽ trở về Vinh phủ, chỉ sợ có người biết trước sẽ “khua chiêng gõ trống” đón tiếp, như thế nàng sẽ cảm thấy không quen.

Khi người gác cổng nhìn thấy xe ngựa của phủ Kỳ Vương thì sợ hãi chạy nhanh vào trong bẩm báo.

Thôi Thị trông thấy A Vu, câu đầu tiên là: “Sao con không cho người thông báo với chúng ta một tiếng, trở về như vậy là đã xảy ra chuyện gì rồi

sao?”

“Không có chuyện gì xảy ra cả, con chỉ không muốn làm náo loạn lên thôi.” A Vu nhẹ nhàng nói.

Vinh tam lão gia ngày càng nghiêm khắc, ngài hắng giọng nói: “Hồ đồ! Con giờ đã trở thành con dâu của hoàng cung, tân hôn còn chưa đến một tháng mà đã chạy về nhà mẹ đẻ, như vậy thì còn ra thể thống gì nữa!”

A Vu không sợ Vinh tam lão gia, nàng nói: “Ca ca đỗ trạng nguyên, người muội như con sao có thể không quay về? Đúng không, đại ca? A Vu cười nói với Vinh Giới.

Vinh giới bây giờ cũng giống hệt Vinh tam lão gia. “Cha nói đúng đấy, tâm ý của muội sao ta không biết chứ? Cho dù muội không trở về, huynh muội chúng ta cũng không vì thế mà nhạt mắt tình cảm được, muội phải chăm sóc bản thân mình hơn mới được. Mặc dù trong Vương phi không có trưởng bối, nhưng chuyện của Hoàng tử điện hạ không biết có bao con mắt nhìn vào, muội cũng nên thận trọng chứ.”

A Vu thực sự sợ người nhà mình rồi, Thôi Thị vừa nhìn thấy nàng đã cho rằng xảy ra chuyện, hai trụ cột trong gia đình thì thuyết giáo một hồi, nàng đành bức bối nói: “Được rồi, được rồi, nếu đã bị mọi người ghét như vậy thì lần sau con không về nữa là được chứ gì!” Nói xong nàng còn giả vờ lấy khăn tay chấm nước mắt khiến mọi người đều bật cười.

“Không được, đại ca thành hôn thì con vẫn phải về chứ, con sẽ là niềm vinh hạnh cho chúng đây.” Thôi Thị nói.

Cả nhà nói chuyện hồi lâu, sau đó Thôi Thị kéo A Vu vào trong phòng hỏi: “Vương gia đối với con thế nào?”

A Vu đương nhiên kể toàn chuyện vui, còn tươi cười nói: “Mẹ nếu không tin con thì cũng nên tin vào cái mặt của con.”

Thôi Thị mắng nàng: “Đã lấy chồng rồi mà vẫn như trẻ con!”

Buổi trưa, vì Vinh tam lão gia rất kiên quyết nên Thôi Thị không dám giữ A Vu lại ăn cơm, đành “đuối” nàng về. Trên đường trở về Vương phủ, A Vu thấy hơi tủi thân, gả cho hoàng tử rồi, nhà mẹ đẻ không còn giống như trước nữa, ngay cả nói chuyện, đi về hỏi thăm người thân cũng trở thành xa xỉ, sau này đại táu, nhị táu được gả về, không biết sẽ còn thế nào nữa.

Sau khi trở về phủ Kỳ Vương, A Vu liền lấy lại tinh thần, thấy đôi tất vẫn chưa thêu xong đặt trong giỏ kim chỉ ở trên bàn, nhớ đến tối qua vì hoảng hốt có lẽ nàng đã có điều thất lễ, thế nên nàng lại cầm kim chỉ lên thêu, trong lòng chỉ hy vọng Sở Mậu bận nhiều việc không để ở trong lòng.

Lúc này, A Vu vừa thêu vừa dặn dò: “Tử Phiến, ngươi ra ngoại viện nói với Ngô quản sự một tiếng, mời hắn ngày mai đến đây một chuyến.”

Mặc dù Tử Phiến thấy băn khoăn, nhưng không dám hỏi A Vu, nào ngờ mới ra khỏi Ngọc Lan Đường đã thấy đầu hành lang có một đám người đang bước đến.

Mai Ánh nổi bật giữa đám đông, phía sau là bốn nha hoàn vừa đi vừa cúi thấp đầu. Tử Phiến nghĩ thầm, nhìn cảnh tượng này thấy cũng chẳng kém tiểu thư nhà mình là bao, ai không biết còn tưởng cô ta là Kỳ Vương phi cũng nên. Thị chỉ hối hận là mình ra ngoài chẳng dẫn theo nha hoàn nào theo, tự nhiên thấy mình nghèo túng quá. Tiếp tục nhìn về hướng đó, thị thấy nha hoàn của Mai Ánh nghiêng người dừng lại, cúi đầu trước thị ta. Tử Phiến cũng đã từng được hưởng đãi ngộ này, có điều đó là những ngày họ còn ở Vinh phủ.

Tử Phiến và Mai Ánh đi ngang nhau, nhưng không ai để ý đến ai, Tử Phiến càng không thể cúi đầu trước Mai Ánh. Cái cổ của Mai Ánh ngạo mạn rướn cao lên như cổng cho đến khi Tử Phiến bước qua, thì ta mới cất tiếng: “Người đó là ai...”

Nha hoàn đứng phía sau Mai Ánh, thấp giọng nói: “Ánh tỷ tỷ, đó là Tử Phiến hầu hạ bên cạnh Vương phi.”

“Nhờ Tử Phiến cô nương chuyển lời với Vương phi rằng, Vương gia tối nay không về Ngọc Lan Đường.” Giọng của Mai Ánh không giấu được vẻ muộn chê giấu trên nỗi đau của người khác.

Tử Phiến dừng bước, nhìn theo bóng lưng đi xa dần của Mai Ánh, bực tức nghĩ thầm: “Người vui mừng cái nỗi gì? Lẽ nào Vương gia không về Ngọc Lan Đường thì sẽ đến phòng của người u?”

Tử Phiến đi đến ngoại viện nhưng không gặp được Ngô Hàn Vĩnh nên nói với tiểu tử của hắn, bảo chuyển lời đến hắn. Khi thị đến Thùy Hoa Môn, vì muốn nhanh chóng về Ngọc Lan Đường nên bước khá vội, nhất thời không để ý đến người đang đi ở hành lang bên cạnh nên hai người va vào nhau.

Tử Phiến nghe thấy có người cao giọng mắng. “Đi đường không có mắt à, đụng vào trắc phi của chúng ta còn không mau quỳ xuống!”

Tử Phiến lúc này mới nhìn rõ, người mình vừa đụng phải là Hà Bội Chân. Hà Bội Chân đang chống lưng, gương mặt nhăn nhó cứ như thế bị bụng đau lắm vậy.

Tử Phiến là người tinh ý, chuyện này cho dù thị có đúng thì cũng biến thành sai, mặc dù cực kỳ không muốn nhưng người ta đã tóm vể như thế nên thị đành phải quỳ xuống.

“A, nô tỳ biết là ai rồi, thì ra là Tử Phiến tờ tờ hầu hạ bên cạnh Vương phi, ai mà không biết đến chó ở bên cạnh Vương phi cũng được nuông chiều, ngay cả trắc phi của chúng ta cũng dám va vào.” Nha hoàn vừa nói lúc nãy lại bắt đầu châm chọc.

Tử Phiến trùng mắt nhìn thị ta, mặc dù thị không làm gì được Hà Trắc phi, nhưng cũng không thể để một tiểu nha hoàn sỉ nhục được.

“Trắc phi thấy không, Tử Phiến này dụng vào người mà còn trùng mắt nhìn chúng ta, trong phủ này còn có chỗ đứng cho chúng ta nữa không đây?” Nha hoàn đó đang muốn đỗ thêm dầu vào lửa.

Hà Bội Chân chẳng thèm nhìn Tử Phiến, chỉ nói: “Vương gia thương yêu Vương phi đến nỗi một tiểu nha hoàn cũng không biết trời cao đất dày là gì, dám sỉ nhục cả ta.”

Tử Phiến không hiểu tại sao Hà Bội Chân lại nói những câu này thì nghe thấy nha hoàn tên Trúc Vận đó nói: “Anh cô nương, cô hãy đứng ra phân xử giúp, cô Tử Phiến này có ý dụng phải trắc phi nhà chúng tôi, đã không nhận sai lại còn trùng mắt nhìn chúng tôi. Trắc phi nhà chúng tôi cũng không thể chịu nổi, dù gì cũng là một cô nương xuất thân danh giá, không đáng bị sỉ nhục như vậy.”

“Nô tỳ không có ý dụng phải trắc phi đâu ạ, chỉ là nhất thời không nhìn thấy mà thôi.” Cho dù thế nào, Tử Phiến cũng không thể nhận mình dụng phải Hà Bội Chân, nếu không sẽ làm liên lụy đến tiểu thư nhà thị. Thị không ngờ Hà Trắc phi vô si đến mức bản thân không có bản lĩnh gì thì tìm cách hâm hại một nha hoàn như thị, uổng công thị đánh giá cao cô ta.

“Ai nói là không có? Là cô có tình mà! Anh cô nương, cô đứng ở đâu dãy hành lang chắc cũng nhìn thấy chứ?” Trúc Vận nói.

“Ừ, mặc dù cô ta vênh váo đắc ý, không biết trời cao đất dày là gì, nhưng dù sao cũng là đại nha hoàn bên cạnh Vương phi, cần giữ thể diện hơn chúng ta, vậy hãy giao cô ta cho Vương phi xử lý.” Ánh cô nương nói.

Hà Bội Chân cười lạnh một tiếng: “Hừ, cô ta là chủ nhân chẳng lẽ lại không bao biện hộ? Huống hồ trong phủ này trên dưới đều do Hách ma ma cai quản, nên đưa cô ta đến Hồng Được Sơn Phòng giao cho Thái ma ma, nói rằng ta bảo đánh ba mươi gậy là được.”

Thái ma ma là ai? Bà chính là người tương đương như Cung ma ma ở Ngọc Lan Đường, chuyên xử phạt kẻ hầu người hạ, trong phủ này nha hoàn nào mà không sợ bà cơ chứ? Rơi vào tay bà, không chết thì cũng trầy da tróc vảy.

Tử Phiến đã nghe qua uy danh của Thái ma ma, thị thấy phía ngoài có nha hoàn nhìn thấy cảnh này định chạy đi, nhưng bị Hà Trắc phi và Mai Ánh giữ lại, bọn họ không muốn cho ai đến cứu Tử Phiến.

Tử Phiến cũng rất cứng cỏi, bao nhiêu năm nay làm đại nha hoàn, có bao giờ thị phải chịu thiệt thòi kiêu này đâu? Giờ không trốn tránh được, thị cũng dứt khoát không thèm giữ thể diện cho họ, thế nên đứng dậy nói: “Nô tỳ không phục, nô tỳ nhất thời đi nhanh, không có ý dụng vào trắc phi, nếu mà có tội cũng không đến nỗi bị ba mươi gậy của trắc phi. Vì sao trắc phi muốn trừng phạt nô tỳ? Mai Ánh cô nương vì sao mắt trông thấy rõ mà vẫn nói dối? Chẳng qua là đều ghen tức với Vương phi nên lấy nô tỳ ra trút giận.”

Tử Phiến gặp cái khó ló cái khôn, cứ thế gào thật to, chỉ rõ ý đồ thực sự của bọn họ, khiến Hà Bội Chân và Mai Ánh cũng phải kiêng dè vài phần. Đương nhiên, bọn họ cũng không ngờ Tử Phiến lại đánh đá, không sợ chết như vậy.

“Tôi nói dối ư, lẽ nào cô làm chuyện sai, người khác chỉ ra giúp thì đều là nói sai sao? Đúng là ghê gớm hơn cả phường đạo tặc.” Mai Ánh kiên quyết không thừa nhận.

Trong lúc đôi co, có một người bước đến đầu hành lang, Tử Phiến nhận ra đó là Lỗ ma ma.

“Ồ, chuyện gì thế này?” Lỗ ma ma hỏi.

Trúc Vận nhanh miệng kể, còn nói rằng Tử Phiến đỗ tội cho Mai Ánh nói dối.

Lỗ ma ma hỏi mọi người có mặt ở đó: “Còn có ai nhìn thấy Tử Phiến cố ý đụng vào trắc phi không?”

Mọi người đều không trả lời, Lỗ ma ma liền nói: “Được rồi, mặc dù Tử Phiến chưa làm bị thương trắc phi, nhưng tâm địa này của cô ta thì không thể chấp nhận được, theo tôi thấy ba mươi gậy vẫn còn nhẹ. Chẳng qua trắc phi nể tình cô là người của Vương phi nên mới nhẹ tay, chứ theo ta thì phải đánh năm mươi gậy để mọi người sau này biết rằng nô tài vẫn là nô tài, cho dù ở đâu thì khi đụng vào chủ tử cũng phải chịu phạt!”

Tử Phiến dù sao cũng là cô gái yếu đuối, chịu năm mươi gậy chắc chắn là không còn mạng, mà nếu còn mạng thì cũng gây chấn. Hai người ở hai bên đang định bắt thị đi thì nghe thấy có người thấp giọng nói: “Nô tỳ nhìn thấy Tử Phiến không cẩn thận mới đụng phải Hà Trắc phi.”

Tử Phiến hoàn toàn không ngờ lúc này lại có người đứng ra nói giúp thị liền nhìn sang, người đó chính là nha hoàn đứng phía sau Mai Ánh tên là Thái Mai, tuổi xấp xỉ Tử Phiến.

Lỗ ma ma bực bội hỏi: “Sao lúc trước hỏi thì ngươi không nói?”

Thái Mai run rẩy đôi vai, nhìn Hà Trắc phi rồi lại nhìn Mai Ánh, không dám nói nhưng ý thế hiện rất rõ ràng.

Lỗ ma ma cười hòa giải: “Thế này hóa ra chỉ là hiểu nhầm thôi, vậy mong Hà Trắc phi đại lượng, không nên chấp vặt với cô ta làm gì, phạt cô ta quỳ ở đây một giờ là được.”

Quỳ một giờ mặc dù không đau đớn, nhưng chẳng khác nào tát một cái thật đau vào mặt của Ngọc Lan Đường, Hà Bội Chân không cam tâm nhưng cũng chỉ có thể làm vậy.

Mai Ánh thấy Thái Mai nói như vậy, sắc mặt rất khó coi, chẳng thèm nhìn Lỗ ma ma thêm cái nào, cứ thế đi thẳng. Còn Tử Phiến ghi tạc trong lòng người cứu nguy cho cô là Thái Mai.

Khi trò cười này hạ màn, A Vụ mới biết tin. Tử Trụy và Thúy Linh thân thiết với Tử Phiến đến chõ A Vụ cầu xin, A Vụ chỉ biết thở dài nói: “ Cho dù có ý hay không thì chuyện Tử Phiến đụng phải Hà Trắc phi là thật, Lỗ ma ma phạt cũng đúng, Hồng Dược Sơn Phòng muốn dạy dỗ Tử Phiến cũng đúng.” Tất cả nô tài trong phủ đều thuộc quản lý của Hồng Dược Sơn Phòng, giống như mẹ chồng quản lý nha hoàn của con dâu, dù quản hơi nhiều nhưng cũng không có gì quá đáng cản.

A Vụ chỉ hận mình biết tin quá muộn, có điều nàng cũng đành chịu, ai cũng ganh ghét Ngọc Lan Đường, A Vụ dù có là Khổng Minh tái thế thì trong thời gian ngắn cũng không thể bố trí nhiều người, huống hồ Hách ma ma quản lý quá nghiêm khiến A Vụ không thể bố trí tai mắt được.

Nhưng cũng không sao, không bố trí được thì có thể khai thác. Tuy nhiên nàng cũng không thể chấp nhận được sự ngốc nghếch của bản thân. Nàng vốn nghĩ mình rộng lượng, việc quản lý nội viện thì có thêm tiền, mà

nàng lại không thiếu ngân lượng, cũng không quan tâm người ta tham lam ngân lượng trong phủ, nhưng giờ nghĩ lại nàng mới thấy hối hận.

Khi Thúy Linh, Thúy Lung dìu Tử Phiến về phòng, A Vu đích thân mang cao bôι đến cho thị. Tử Phiến nhìn thấy nàng thì lật đật đứng lên, A Vu vội bước đến nắm lấy tay thị.

“Cứ nằm đi, bảo Thúy Linh bôi thuốc này vào.” A Vu ngồi xuống đầu giường.

Tử Phiến lúc này mới nằm yên, nhìn A Vu mà nước mắt tuôn rơi. “Đều tại nô tỳ không cẩn thận.”

“Đúng là ngươi không cẩn thận, nhưng bọn họ đã có kế hoạch cả, ngươi có cẩn thận nữa cũng vô ích. Có điều chuyện hôm nay...” A Vu thấy kết cục thật buồn cười, sấm thì to mà mưa thì nhỏ, Tử Phiến không chịu tội nặng, còn Ngọc Lan Đường có thể diện hay không cũng không sao vì nhiều người có coi thể diện của Vương phi nàng ra gì đâu. Vậy màn kịch hôm nay là gì? Là khua chiêng gióng trống muộn khai chiến ư? Vì đâu mà Lỗ ma ma dễ dàng thay đổi như thế, có phải chỉ dựa vào mỗi lời nói của một nha hoàn?

A Vu nhất thời không nghĩ ra liền hỏi Tử Phiến: “Ngươi có thấy chuyện hôm nay có gì kỳ lạ không?”

Tử Phiến nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu.

A Vu lại trầm tư suy ngẫm một hồi. “Với tính cách của Hà Bội Chân thì gây ra chuyện này cũng không có gì lạ, ta chỉ lạ là tại sao nha hoàn của Mai Anh lại đột nhiên đứng ra giúp ngươi.”

“Lúc đó Lỗ ma ma nói sẽ đánh nô tỳ năm mươi gậy, có thể cô ấy nhất thời thương tình...”

Nhất thời thương tình ư? A Vu không nghĩ thế, đã được là nha hoàn ở bên cạnh Sở Mậu sao có thể là người đơn giản được? Thị ta lại có thể nhất thời thấy thương tình, chống lại đại nha hoàn như Mai Anh, không màng đến bản thân để giúp đỡ Tử Phiến ư?

A Vu không thể không đề phòng. “Cô ta nhất thời thương tình, bất chấp hậu quả giúp người, nếu đổi lại là người, người có làm được không?”

Tử Phiến lắc đầu.

“Cứ đợi xem sao, nếu ta đoán không lầm thì bọn họ chắc chắn sẽ có quý kế sau đó và chắc chắn xuất phát từ Thái Mai. Nếu như không có quý kế sau đó thì tấm lòng lương thiện của cô ta sau này chúng ta sẽ báo đáp.” A Vu dặn dò.

“Nô tỳ sẽ không để bọn họ đục nước béo cò.” Tử Phiến nghiêm túc nói.

A Vu lắc đầu. “Không, nếu như thực sự có quý kế gì thì chúng ta cứ thuận theo sắp xếp của họ là được, chúng ta đã có phòng bị thì cũng không phải sợ.” A Vu cũng muốn xem bọn họ giờ trò gì. “Bọn họ” ở đây có thể là ba bên, cũng có thể là bốn bên liên kết chống đối lại họ.

A Vu vuốt ngón tay của mình và thầm nghĩ, xảy ra chuyện như thế cũng thú vị vì nàng đang sâu là không có lý do gì trùng trị mấy người này. “Mấy ngày nay người nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Tử Phiến thấy A Vu sắp rời đi bỗng nhớ đến lời của Mai Anh. “Mai Anh bảo nô tỳ nói với Vương phi, tối nay Vương gia không về Ngọc Lan Đường.”

“Mai Anh nói với người lúc nào?” A Vu hỏi

“Cô ta nói lúc nô tỳ đang định ra ngoại viện tìm Ngô quản sự.”

A Vụ nghĩ thầm, như thế có nghĩa là việc Sở Mậu không về Ngọc Lan Đường không liên quan gì đến chuyện xảy ra chiều nay, thế mà họ đã gây khó dễ cho Tử Phiến, Sở Mậu không về Ngọc Lan Đường cứ như thể hắn đang trách tội nàng và Mai Ánh nhân cơ hội đó giật đỗ bìm leo.

A Vụ phân tích thì thấy nàng không nắm quyền quản nội phủ, như vậy bọn họ đối phó với Ngọc Lan Đường không phải là tranh quyền, nhưng nàng cũng không nghĩ họ đẹp đỗ nàng là có thể trở thành Kỳ Vương phi. Trắc phi thì còn có thể chử Tương Tư và Mai Ánh thì tuyệt đối không thể. Hà Bội Chân khi gả cho Sở Mậu thì không có lý do tốt đẹp gì, bệnh của Đào Tư Dao lại như thế cũng không thể trở thành Vương phi được, chẳng lẽ tất cả chuyện này đều chỉ vì sự “sủng ái” của Sở Mậu?

A Vụ thấy cũng có khả năng, mặc dù nàng không mặn mà lăm với chuyện động phòng, nhưng người khác lại không nghĩ như thế. A Vụ không để ý, nhưng nàng có một tật xấu, đó là sẽ không để cho người khác cướp bất cứ thứ gì từ tay nàng, dù đó là thứ nàng không thích. Huống hồ, Sở Mậu còn có ích đối với nàng.

Chương 25

Thể hiện tài năng, ra uy ở vương phủ

Hôm sau, Ngô Hàn Vĩn bước vào phòng khách của nội viện, băn khoăn không biết Vương phi tìm hắn có chuyện gì.

“Ngô quản sự mời ngồi, ta có một việc muôn nhờ Ngô quản sự giúp đỡ.”
A Vu sai nha hoàn đem trà đến mời Ngô Hàn Vĩn.

“Không dám, Vương phi có chuyện gì cứ nói.” Ngô Hàn Vĩn khiêm tốn đáp.

“Ta có một thôn trang ngoại thành, là của hồi môn, cũng không lớn lăm, khoảng hơn trăm mẫu, ở đó còn có ngọn đồi nhỏ, nếu cứ bỏ không như vậy cũng phí. Ta muốn trồng rau củ quả và nuôi cá tôm, gia súc gia cầm, nhưng mấy nha hoàn của ta đều không biết làm hoặc không hiểu gì về chuyện này. Ngô quản sự đã quản lý một vài điền trang của Vương gia ở Sơn Đông nên chắc cũng quen việc. Ta muốn nhờ Ngô quản sự tìm người đến điền trang đó xem trồng cây gì thì thích hợp, như thế mùa xuân sang năm là có thể gieo hạt rồi.”

“Chuyện này không khó, tại hạ sẽ bảo Bao Lương đi xem thế nào, anh ta trồng trọt rất giỏi.” Ngô Hàn Vĩn trả lời luôn.

“Tốt, ở điền trang này còn có một phòng dành cho thị tỳ, đến lúc đó nhờ Ngô quản sự bảo Bao Lương hướng dẫn họ.”

Ngô Hàn Vĩn lần lượt nhận lời các việc.

A Vu thấy thế thì rất hài lòng. Diền trang này khá hữu ích đối với nàng, nhưng người của nàng lại không thông thạo việc này. Đương nhiên, nàng làm việc này cũng là vì Sở Mậu, nàng không ích kỷ chút nào, ngay cả diền trang của mình cũng để người của vương phủ sắp xếp giúp, thế coi như nàng đã sống rất thật lòng rồi.

Mấy ngày liên tiếp, Sở Mậu không về Ngọc Lan Đường, A Vu cũng không sốt ruột, làm đôi tất xong nàng mới đến Băng Tuyết Lâm.

Băng Tuyết Lâm được xây bằng trúc, tổng cộng có hai dãy nhà, bên ngoài bao quanh bởi hàng rào bằng trúc thấp, dây leo chằng chịt, mùa xuân sẽ có một màu xanh mướt. Mùa thu đông đến cây cối trở nên khô héo, và A Vu không hiểu vì sao Sở Mậu không trồng mấy chậu hoa cúc trang trí cho đẹp.

A Vu bước vào sân nhưng không vào phòng, nàng đưa hộp đựng tất cho Lý Diên Quảng và bảo ông ta đưa cho Sở Mậu.

Lý Diên Quảng vào phòng đưa cái hộp đó cho Sở Mậu và nói: “Vương phi đích thân mang đến.”

“Nàng ấy đâu?” Sở Mậu hỏi

“Vương phi đã đi rồi.”

Sở Mậu mở hộp ra xem, đúng là đôi tất hình con vịt mà hôm đó A Vu thêu. Hắn thấy nàng rất biết điều, biết hắn không muốn bị bọn họ làm phiền thì cũng không đến quấy rầy.

A Vu đương nhiên biết điều, Hà Bôi Chân và Đào Tư Dao đã gấp phải “định” ở Băng Tuyết Lâm không biết bao nhiêu lần mà vẫn lao đến như ruồi mất đầu. A Vu hiểu Sở Mậu không vì thân thế của họ mà đối xử đặc biệt với bọn họ. Với hắn, chỉ cần kết thông gia thì mối quan hệ này đã được định đoạt.

Cho dù hắn và con gái của họ không có tình cảm gì thì người ngoài cũng đâu biết. Khi nhắc đến quan hệ của mấy người đó, họ chỉ cần biết cô con gái nhà này là trắc phi của hắn, thế là đủ. Nếu hai nhà đã có mâu thuẫn thì cũng sẽ không vì hắn và con gái của họ gắn bó keo sơn mà quay sang ủng hộ hắn, điều này Sở Mậu rất hiểu.

Chuyện gia thế không tính, vậy đành phải dựa vào bản lĩnh của bản thân thôi. A Vu cũng coi như hiểu được con người của Sở Mậu, ai mà không biết hắn ghét nhất là đàn bà lầm miệng, ồn ào? Năm đó trong cấm cung, mấy phi tần bị hắn trừng trị phải phục sát đất, không ai dám làm cái chuyện “tình cờ gặp” nữa. Không được đến tìm hắn, hắn cũng không đến gặp bạn, làm thế nào để lôi kéo mối quan hệ? A Vu chỉ thấy mình học nữ công của Thôi Thị năm đó là rất đúng.

Đi vào chân sẽ thấy ám lòng, đây chính là suy nghĩ của A Vu.

Trên thực tế, Kỳ Vương điện hạ không thích thú gì với đôi tất hình con vịt này vì hắn rất kén chọn trang phục, hơn nữa cũng không hợp với phẩm vị của hắn. A Vu thì rất tự tin cho rằng, không ai có thể thêu tranh vịt đẹp bằng nàng.

Con người khi đã có sở trường về thứ gì đó thì khó tránh khỏi tự cao, tự đại. A Vu đợi bao ngày không thấy Sở Mậu trở về Ngọc Lan Đường, nghĩ thầm sự chân thành của mình đã bị phụ lòng rồi.

Ai cũng có điểm mù quáng, A Vu không phải là thánh nhân, đương nhiên cũng có lúc bị chấn động. Những người được nàng tặng đồ thêu bao gồm Vinh tam lão gia, Thôi Thị, Vinh Giới, Vinh Ngân đều suýt “cảm động rơi nước mắt” và khen sǎn phẩm thêu của nàng thật tinh tế, tỉ mỉ. Trong đó, Thôi Thị thể hiện khoa trương nhất, bà cầm chiếc khăn tay A Vu tặng, cứ một lát lại lấy ra tấm tắc khen.

Thôi Thị đánh giá tác phẩm ở góc độ chuyên nghiệp là hình thêu sinh động, linh hoạt, thù ví, là tuyệt tác chưa thấy bao giờ, lại là của cô nhóc hơn mười tuổi thì càng đáng quý.

Mặc dù Thôi Thị khen ngợi khoa trương, việc khác có thể A Vu không tin, nhưng về nghệ thuật thêu thì A Vu không hề nghi ngờ.

Thế nên A Vu đã phạm phải sai lầm giống như Hà Bội Chân, Đào Tư Dao... Họ cho rằng gia thế nhà mình hiển hách, dung mạo của mình xuất chúng, một người đàn ông bình thường không có lý gì từ chối họ; còn A Vu lại cho rằng Sở Mậu không thích tất thêu hình con vịt của mình vì hắn không biết thường thức. Hoặc lý do Sở Mậu không về Ngọc Lan Đường không liên quan đến đôi tất, mà là tính hắn lạnh lùng, không biết điều nên mới không có phản ứng gì với quà nàng tặng. A Vu không buồn, nàng nghĩ hắn chưa cảm nhận được sự chân thành của nàng, nên cho dù bằng cách nào, A Vu cũng sẽ làm thêm một ít đồ nữa cho hắn: hắp bao, khăn lau mồ hôi, thắt lưng, thậm chí cả áo lót...

A Vu cho rằng tặng hắp bao là tốt nhất, phụ nữ yêu chồng nghe nói đều tặng hắp bao, ba thứ kia vừa tốn công sức lại thân thiết quá. A Vu hy vọng vừa có được thiện cảm hoặc sự chân thành của Sở Mậu, vừa không quá thân mật, ví dụ như hành động nhéo cằm chẳng hạn...

Lần này A Vu rất dụng tâm, vẽ mẫu vài cái sau đó mới bắt tay vào làm. Nàng lần lượt vẽ vệt với màu sắc khác nhau ở mỗi mùa khác nhau, mùa xuân tung bừng sức sống, mùa thu lặng lẽ, mùa đông đọng tuyết, mùa hạ trêu đùa với hoa sen, màu nền của hoa sen lần lượt phôi thành màu phấn hồng, màu xanh, màu vàng, màu tím.

A Vu thắp đèn làm đêm, mắt hàn đỏ vì thiếu ngủ, chỉ mong mấy nha hoàn vô ý nói với Sở Mậu, nhưng nàng không phải diễn trò mà làm thật, đó là

sự chân thành của nàng.

Cuối cùng, A Vu cũng may xong hầu bao, sau đó lại làm thêm cả khăn lau mồ hôi hình con vịt, thắt lưng hình con vịt, nhưng áo lót thì nàng không làm vì A Vu không biết số đo của Sở Mậu, thế nên nàng làm cho hắn một chiếc gối dựa lưng hình con vịt.

“Vương gia, Vương phi nói ngài ngồi lâu, khó tránh khỏi bị đau lưng, có gối dựa phía sau sẽ đỡ mỏi.” Lý Diên Quảng giúp A Vu đem đồ đến tặng Sở Mậu đã thành quen.

Thực ra, Sở Mậu không ngồi lâu, cũng chẳng đau lưng, người đau lưng chính là A Vu.

Chiếc gối êm ái trong tay Lý Diên Quảng rất đẹp, mặt gối là lụa màu tím đen, giữa gối êm ái hoa văn, phía trong là hình vịt nước đùa nghịch với cá dưới lá sen. Hình chú vịt trông sống động, ngộ nghĩnh, khiến người ta thích thú không muốn rời tay.

Nhưng sau khi đem gối đi tặng, A Vu cũng không nghĩ là Sở Mậu động lòng. Không ngờ tối hôm đó, Sở Mậu đột nhiên trở về Ngọc Lan Đường.

Lúc này, A Vu đang ngồi dưới ánh đèn may miếng bảo vệ đầu gối cho Sở Mậu. Nàng nghĩ trời lạnh ngồi lâu sẽ bị té công đầu gối, đương nhiên không thể thiếu hình con vịt trên đó.

Lúc Sở Mậu bước vào phòng thì thấy cảnh tượng A Vu mặc chiếc áo bông hai lớp lông chồn xám êm ái hình hoa mẫu đơn vàng, bên dưới là chiếc váy mỏng diện đang yên tĩnh ngồi dưới ánh đèn, trông đẹp tựa như ngọc, nếu nàng không thêu hình con vịt thì hoàn mỹ biết bao.

“Vương gia!” A Vu đang tập trung tinh thần bỗng ngẩng đầu lên thì thấy

Sở Mậu. May mà hôm nay nàng không có hành động nào sai, nếu không thì không hay chút nào, ngày mai ít nhất nàng cũng phải mắng nha hoàn của Ngọc Lan Đường một trận mới được.

A Vu đứng dậy thỉnh an, Sở Mậu liền nói: “Sau này đừng hao tốn thị lực vào những việc này nữa, cứ giao cho nha hoàn làm cũng được, chẳng phải trong phủ cũng có thêu tú hay sao?”

Lời nói này của Sở Mậu thật chu đáo biết bao.

A Vu cũng không muốn kém cạnh, cười nói: “Đồ Vương gia dùng, người làm vợ như thiếp sao có thể để cho người khác làm được?”

Khóe mắt của Sở Mậu giật giật, hắn bước nhanh về phòng tắm. Lúc hắn bước ra, cái bảo vệ đầu gối vừa làm xong.

Nàng bước đến giờ trước mặt Sở Mậu, nói: Vương gia có muốn thử cái bảo vệ đầu gối này không, ngày mai vào cung còn phải đi cung tế trời đất có lẽ sẽ dùng đến.”

Sở Mậu nhìn hình con vịt, thờ ơ nói: “Ta không dùng đồ bảo vệ đâu gối.”

A Vu sững người, không ngờ Sở Mậu lại từ chối dứt khoát như thế. Hắn không thèm để ý đến cảm nhận của nàng, khiến nàng cảm thấy vừa đau vừa tức. Nàng dốc hết tâm sức, thúc đêm thức hôm về mẫu, phối chỉ và màu thêu, ngón tay cũng không mềm mại như trước nữa, vậy mà vẫn không đổi được một lời nói ám áp của hắn. Đã thế nàng không hề làm qua quýt, đây là hình nàng thêu giỏi nhất và thích nhất, lẽ nào như thế còn chưa đủ thật lòng?

A Vu sợ Sở Mậu không thích nên còn sai tiểu nha hoàn mang mẫu hoa đến hỏi rất nhiều người trông coi trong vườn, ai trông thấy cũng khen đẹp, họ

còn tranh nhau mượn mẫu để chép lại. Hôm nay thấy bộ dạng Sở Mậu như vậy, nàng đoán hắn không thích mẫu thêu của mình.

Sở Mậu không nể mặt nàng, thì nàng vẫn cần nể mặt mình, nếu không thì thật xấu hổ. Do đó nàng cố gắng nặn ra nụ cười. “Vương gia năm nay vẫn còn khoẻ, có lẽ không cần dùng bảo vệ đầu gối, do thiếp suy nghĩ không chu đáo, để thiếp cất đi, đợi vài năm nữa chàng dùng nhé!”

Lần này khéo môi của Sở Mậu khẽ giật giật, nhìn tranh vịt sống động như thật được thêu trên áo và giày của đứa trẻ con rất hài hòa, hắn không dám tưởng tượng lúc mình già đeo cái bảo vệ đầu gối này vào thì nực cười như thế nào. Có điều hắn đã nhận ra được vẻ tủi thân và làn sương bao phủ quanh mắt A Vu. Hắn bỗng cảm thấy cái tên “A Vu” thật hợp với nàng.

“Ừ.”

A Vu thấy lần này Sở Mậu không từ chối hắn, cũng coi như đã nể mặt nàng.

A Vu đứng dậy thu dọn đồ, lúc từ phòng tắm bước ra thì thấy Sở Mậu đang ngồi trên sập xem sách, thần thái rất nhàn nhã.

A Vu buộc phải thầm khen ngợi người trước mắt nàng cực kỳ tuấn tú nho nhã, lại thêm thần sắc nhàn nhã mang theo một chút lười biếng. Tư thế người hơi nghiêng dựa vào sập không mang vẻ cứng nhắc của nam tử thế gia, mà mang vẻ ngang tàng, không chịu gò bó.

A Vu không biết đó là vì nàng đã nhìn thấy khí chất ấy của hắn ở kiếp trước, hay là vì hắn thực sự có khí chất ấy.

Sở Mậu thấy A Vu bước ra thì liếc mắt nhìn nàng. Ánh mắt đem theo sự kiêu ngạo, khiến người ta có cảm giác tất cả quy tắc trên thế gian đều không

nằm trong mắt hắn, hắn sẽ không thản phục bất cứ người nào hay sự vật nào.

“Ngủ thôi, ngày mai còn phải vào cung nữa.” Sở Mậu đặt cuốn sách trong tay xuống, đứng dậy bước đến bên giường.

A Vu gật đầu, tháo giày, chân đi tất nhanh chóng cho vào dưới chăn.

“Ngày mai triều đình tổ chức tiệc mừng ngày Đông Chí, nàng không phải lo lắng, nếu trong cung có việc gì thì có thể chuyển lời cho Phương cô cô hầu hạ cạnh Hoàng hậu.” Trong bóng tối, Sở Mậu bình thản nói.

A Vu nghe xong thì không thể bình tĩnh được, thì ra Phương cô cô phục vụ Hoàng hậu lại chính là người của Sở Mậu. A Vu còn nhớ Phương cô cô chính là cung nữ được Điền Hoàng hậu rất tín nhiệm.

A Vu nghĩ, tai mắt của Sở Mậu đã tiến được vào gần bên cạnh Điền Hoàng hậu rồi, vậy kiếp trước sao lúc cậu nàng qua đời hắn không nổi dậy cướp ngôi? Thực ra, chỉ cần sắp xếp hợp lý, ví dụ giả mạo chỉ dụ của vua để lên ngôi thì chắc chắn sẽ dễ hơn nhiều so với khởi binh mưu phản sau này.

Đương nhiên, Sở Mậu không thể trả lời câu hỏi này của A Vu. A Vu không ngờ Sở Mâu nói cho nàng biết bí mật này, chẳng lẽ sự chân thành của nàng đã cảm động đến hắn? Hay nói cách khác, trong mắt hắn, nàng cũng là người của hắn, gia đình của nàng cũng là người của hắn. Chắc hắn điều quan trọng là hắn không muốn A Vu xảy ra chuyện gì khi vào cung.

A Vu nảy sinh ảo tưởng cho rằng sự chân thành của nàng đã đổi lấy bí mật của hắn.

Hôm sau, A Vu cùng hai trắc phi vào cung, đến cung Khôn Ninh dự Tết Đông Chí và đương nhiên nàng không thể phạm lỗi gì. Tất cả quy tắc trong cung nàng quen thuộc hơn ai hết, chưa kể kiếp trước nàng là Quận chúa

Khang Ninh bao nhiêu năm, chỉ riêng hồn của nàng phiêu du bao năm trong cung như thế cũng đủ cho nàng rõ hơn bất cứ người nào.

Mặc dù vào cung chúc tết vừa khổ vừa mệt, thời tiết lại lạnh lẽo, nhưng trong lòng A Vu vẫn rất vui vì nàng vừa được gặp Trưởng Công chúa Phúc Huệ, lại được gặp Thôi Thị. Dù không được nói chuyện với nhau, nhưng nàng biết họ vẫn khỏe, thế đã đủ an ủi nàng rồi.

Trở về phủ Kỳ Vương, khắp nơi đều thắp đèn sáng trưng, người qua kẻ lại tấp nập. Buổi tối phủ mở điện Ngân An cúng tế tổ tiên trước. A Vu trong trang phục màu đỏ, vạt áo nâu hình hoa văn thưốt tha bước phía sau Sở Mậu, mọi người đang đợi người đàn ông duy nhất trong nhà bước vào điện Ngân An tế tổ.

Trong phủ Kỳ Vương sâu rộng, bóng dáng Sở Mậu bỗng trở nên thật cô đơn, lặng lẽ.

Sau khi tế lễ tổ tiên xong, cả nhà bày yến tiệc ở Thụy An Đường. Và tất cả chuyện này không cần Kỳ Vương phi lo lắng, nàng chỉ cần thoải mái ngồi ở vị trí của mình cầm đũa lên thưởng thức là được.

Để phục vụ căn bệnh sạch sẽ phiền toái của Sở Mậu, yến tiệc không bày bàn tròn to rộng như ở các gia đình bình thường khác mà theo phong cách cổ xưa, tức là trước mặt mỗi người sẽ có một chiếc bàn trà thấp nhỏ, phía sau xếp ghế dài, trên ghế đặt tấm đệm mềm hình tròn, mọi người sẽ ngồi trên đó. Ở trên các bàn trà sẽ bày món ăn, có một nha hoàn đứng cạnh hầu hạ.

Sở Mậu mặc áo bào ống rộng thêu chữ “**福**”¹ nạm vàng có hình cánh bướm xung quanh, đeo dây thắt lưng lớn, phong nhã ngồi chính giữa.

1. “**福**” : Chữ “*Vạn*”, có nghĩa là phúc lộc, an khang.

A Vu ngồi ở hàng đầu tiên bên trái, ghế đối diện với nàng để trống, hàng

thứ hai là Hà Bội Chân, đối diện là Đào Tư Dao, ba thị thiếp lần lượt ngồi phía sau.

“Đi mời cô cô đến đây!” Sở Mậu lên tiếng.

Mai Ánh vâng một tiếng rồi bước ra, Hách ma ma đến ngay sau đó, khiêm tốn như thường lệ, ngồi đối diện với A Vụ.

Bữa tiệc bắt đầu.

Một hàng đào kép quỳ ngoài cửa bắt đầu thổi sáo, thổi tiêu.

Trong bữa tiệc không có sự giao lưu, A Vụ ăn đến nỗi sắp đau dạ dày đến nơi, may mà lúc này có người giúp nàng giải sầu.

Tương Tư ôm cây đàn, mặc bộ váy có óng tay áo rộng hình hoa hồng, hai tay khoác khăn lụa màu hồng, thuốt tha bước vào như nàng tiên rẽ mây xuống trần.

A Vụ thầm nghĩ, may mà trong phòng âm áp, có nên chiếu sáng khắp nơi, nếu không thời tiết tháng Chạp lạnh lẽo thế này thì Tương Tư cô nương đàn xong một bản nhạc e rằng mấy ngày sau không dậy nổi.

“Tương Tư xin đàn tặng Vương gia, Vương phi và cô cô nhân dịp Tết Đông Chí một bản nhạc.”

Người đẹp nói giọng nhỏ nhẹ, A Vụ gần như muốn vỗ tay cổ vũ cho Tương Tư. Thường ngày cô ta thích ra vẻ, lúc này lại phải nhún nhường lấy lòng Sở Mậu trước mọi người, thật không dễ chút nào, A Vụ cũng tự nhận thấy nếu là nàng thì nàng cũng không làm được.

Hằng ngày Tương Tư không có cơ hội gặp Sở Mậu, vì cô không phải là thê thiếp của hắn nên để tránh hiềm nghi, cô đành phải mượn cớ tiếp cận hắn.

A Vu nghĩ rằng Tương Tư có thái độ này mới đúng, thiếp thát cần phải mua vui cho hôn phu, cô ta đã có suy nghĩ này thì nàng cũng không gây khó dễ làm gì.

Nào ngờ trong phòng có người bật ra tiếng cười giễu cợt, A Vu quay đầu lại nhìn thì thấy đó là Hà Bội Chân. “Tương Tư cô nương đàn giỏi, múa hay, đây là tiết mục biểu diễn hằng năm của phủ chúng ta nhân dịp lễ Tết, cô không đến chúc mừng thì tỷ muội chúng ta mới lấy làm lạ đấy.”

Sắc mặt Tương Tư trắng bệch, đầu cúi thấp, trong mắt hằn lên tia đỏ, tỏ ra uất ức, khiến người ta thương xót.

Sắc mặt của Hách ma ma ngài đó cũng thật khó coi.

Hà Bội Chân thấy mọi người đều nhìn mình thì vênh cằm tỏ vẻ kiêu ngạo. Thực ra Hà Bội Chân cũng là kẻ bị ruồng bỏ, vì cho dù cô ta có làm gì thì Kỳ Vương điện hạ cũng không đoái hoài, huống hồ cô ta lại từng phạm sai lầm, chỉ vì có cha cô ta đứng phía sau nên Sở Mậu mới phải nể mặt không làm gì cô ta.

A Vu hiểu được tâm trạng này của Hà Bội Chân, cô nương này được nuông chiều đã quen, làm sao có thể chịu được những nỗi bức đó chứ!

“Tương Tư cô nương đàn hay lắm.” Sở Mậu an ủi Tương Tư một câu, sau đó quay sang nói với A Vu: “Hà Trắc phi đã phạm vào điều cấm kỵ trong lời ăn tiếng nói, phạt chép ba trăm bản *Nữ giới*, sau đó nộp cho nàng.” Khi nói, hắn thậm chí chẳng buồn liếc nhìn Hà Bội Chân cái nào.

“Vâng.” A Vu đáp.

Hà Bội Chân giận dữ trợn mắt. “Vương gia!”

Ánh mắt Sở Mậu liếc nhìn về phía Hà Bội Chân, trong mắt chứa đầy sự

lạnh lùng, thấy thế Hà Bội Chân liền tỏ ra üz rũ, Sở Mậu lại nhìn về phía Tương Tư.

Tương Tư chậm rãi gảy đàn.

A Vụ không có tâm trạng nghe tiếng đàn của Tương Tư, nàng ngạc nhiên về thái độ của Sở Mậu đối với Hà Bội Chân, đó không chỉ là thái độ phiền muộn nữa mà là chán ghét cực độ. Trần Quốc Công và hắn có quan hệ không tốt ư mà Sở Mậu lại đối xử như vậy với Hà Bội Chân? A Vụ thực sự không hiểu.

Trong mắt A Vụ, Sở Mậu không phải là người vì sự yêu ghét của cá nhân mà bất chấp đại cục, như vậy là hắn cố ý làm thế, nhưng để làm gì và tại sao? A Vụ nghĩ nàng đã suy luận sai chăng? Nàng luôn cho rằng Hà Bội Chân được gả cho Sở Mậu thì hắn sẽ lôi kéo Trần Quốc Công. Nhưng trên thực tế, Trần Quốc Công chưa chắc vì một Hà Bội Chân mà nghiêng về phía Sở Mậu. Kiếp trước, ông ta cũng đâu có nương nhờ vào Sở Mậu. Vậy ra Sở Mậu căn bản không có ý định lôi kéo Trần Quốc Công. Kiếp trước Sở Mậu khởi binh tạo phản cần phải sắp đặt rất nhiều, riêng chuyện quân đội đã phải giấu giếm kĩ tung tích, nên hắn tốn rất nhiều công sức làm nhiễu loạn tai mắt của người đời, khiến họ nghĩ rằng hắn không có chí lớn. Vậy thì việc không phân biệt ngôi vị chủ thứ trong nội viện, chèn ép Hà Bội Chân, không màng đến Đào Tư Dao, để một người phụ nữ ngoài dòng tộc và một nha hoàn trèo lên đầu lên cổ thì đúng là khiến người ta yên tâm quá! Nam nhi nếu không tè gia, làm sao trị thiên hạ?

A Vụ nghĩ, có lẽ trong phủ cũng có tai mắt trong cung, chỉ là không biết đó là ai, thiết nghĩ Sở Mậu chắc chắn biết rõ. Sở Mậu cũng biết rõ Long Khánh Đế không bao giờ lập hắn làm thái tử nên căn bản cũng không cần giả làm hiền vương, chỉ cần hóa giải tâm lý để phòng của kẻ địch thôi. Có ai ngờ

chính lúc này đây, Tú Hoàng Tử lại đã vạch sẵn âm mưu sau khi Ai Đế lên ngôi sẽ khởi binh làm phản! Trong khi đó tất cả các Hoàng tử đều muốn lấy lòng Hoàng đế hoặc thay đổi địa vị của mình trong triều.

Khúc nhạc của Tương Tư khiến A Vu sực tỉnh, tuy chưa ai bình phẩm gì nhưng biểu cảm của họ đã đủ để đánh giá nghệ thuật đánh đàn của Tương Tư. Khóe môi của Sở Mậu cong lên ba phần, Hách ma ma tỏ ra vô cùng tự hào, ánh mắt Hà Bội Chân chứa đầy sự ghen ghét, Đào Tư Dao thì vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ, còn ba thị thiếp thì A Vu không nhìn đến.

Sau cùng, hai tỷ muội Công Tôn Lan và Âu Dương Chỉ cũng múa tặng một bài. Theo A Vu thấy thì bài múa xứng đáng là “Vu đê dương liễu lâu tâm nguyệt; Ca tận đào hoa phiến đê phong²”, nhưng không ngờ người xinh đẹp như vậy mà cũng không được Sở Mậu sủng ái.

2. Trích trong bài thơ Giá cô thiên kỳ I của nhà thơ Án Kỷ Đạo. Dịch thơ là: Dập dùi điệu múa như cành liễu; Ngừng hát gió xuân cũng chợt ngừng. (Bản dịch của Nguyễn Thị Bích Hải)

Tiệc tan, A Vu cùng Sở Mậu trở về Ngọc Lan Đường. Khi Sở Mậu vừa bước vào phòng tắm, A Vu liền dặn Tử Trụy đem cho nàng bữa ăn đêm, vốn dĩ là bữa tiệc đoàn

viên nhưng bị Sở Mậu làm cho giống như Hồng Môn Yên³ lạnh như băng khiến A Vu nghĩ tới đã cảm thấy đau dạ dày.

3. Hồng Môn Yên là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn, bên ngoài Hàm Dương, kinh đô của triều đại nhà Tân. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu Bang và Hạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tân từ năm 209 đến 206 TCN. Sự kiện này là một trong những điểm nhấn của chiến tranh Hán-Sở, một cuộc đấu tranh quyền lực cho uy quyền tối cao trên toàn Trung Quốc giữa Lưu Bang và Hạng Vũ, kết thúc với sự thất bại của Hạng Vũ và sự thành lập triều đại nhà Hán với Lưu Bang là hoàng đế đầu tiên.

“Vẫn chưa ăn no à?” Sở Mậu từ phòng tắm bước ra thấy A Vu đang ăn một miếng bánh.

A Vu nhai xong, lấy khăn lau miệng, sau đó mới ngạc nhiên hỏi lại:
“Vương gia đã ăn no rồi ư?”

Lần này Sở Mậu không nói gì, ngồi ngay xuống trước mặt A Vu.

A Vu ngoan ngoãn đây bát cháo mình chưa ăn đưa sang cho Sở Mậu.

Bát cháo nấu hạt sen đựng trong bát men sứ màu xanh, chưa ăn đã ngửi thấy mùi thơm mát, kèm theo một đĩa củ niềng non trộn dầu ớt và một đĩa dưa chuột cay, nhìn đã thấy ngon miệng rồi.

Tử Trụy đứng bên cạnh biết ý lấy thêm một bộ đũa nữa. Sở Mậu liền ăn rau và ăn thêm nửa bát cháo, còn dùng thêm một miếng bánh ngọt làm từ bột củ ấu và sữa bò, A Vu không ăn vì nàng không thích vị gây của sữa.

Ăn xong không thể đi ngủ ngay, Sở Mậu lấy một cuốn sách lên đọc, còn A Vu thì cầm kim chỉ lén thêu.

“Đúng rồi, nàng nói là sẽ bố trí một thư phòng, sao vẫn chưa thấy động tĩnh gì?” Sở Mậu hỏi.

A Vu bỏ kim chỉ xuống, thực ra nàng cũng không thích chuyện thêu thùa lắm, chỉ vì muốn thể hiện sự hiền dịu trước mặt Sở Mậu một chút mà thôi. “Giờ sắp đến cuối năm, Hách ma ma rất bận, thiếp không muốn gây thêm phiền phức, đợi mùa xuân sang năm vậy.”

Sở Mậu liếc nhìn A Vu, khóc mồi khẽ cong lên. “Vương phi cũng lười đọc sách nhỉ?”

Lời nói đùa này như chê A Vu không bao giờ đọc sách vậy.

A Vu hờn dỗi liếc nhìn Sở Mậu, bĩu môi. “Đúng là bên cạnh thiếp chẳng có cuốn sách nào.”

Hai người liền nhớ đến chuyện Song Kim Lâu, Sở Mậu chỉ cười không nói, còn A Vu ghét nhất tính keo kiệt này của hắn.

Lúc này, Sở Mậu lại cầm sách lên đọc, còn A Vu thì không đụng đến kim chỉ nữa mà lấy từ trong hộp sơn đen mạ vàng ra một tờ giấy màu hồng và bắt đầu vẽ hoa văn, nhưng không phải là để thêu, mà để tiệm Tứ Quý Cẩm dùng vào việc dệt hoa văn kiểu mới năm nay.

“Tờ giấy của nàng thật đặc biệt.” Sở Mậu bỗng lên tiếng, khiến A Vu giật mình suýt chút nữa vẽ chệch đi.

“Vàng, cả tập giấy có năm màu.” A Vu cúi đầu lấy ra bốn màu khác trong hộp gồm màu xanh, màu xanh lục, màu xanh nhạt, màu hồng nhạt, hoa văn đang vẽ chính là Thọ sơn phúc hải. Vì là cuối năm nên A Vu muốn vẽ cảnh vui tươi.

Sở Mậu cầm lên ngắm nghía, còn A Vu lại cúi đầu vẽ tiếp, nàng đang vẽ cỏ huyên, đàn bướm bay lượn xung quanh, nền đất điểm thêm vật cúc dại. Thợ vẽ dân gian thường dùng bản khắc kẽm, hoặc đa số lấy hoa văn dân gian, còn A Vu dùng hoa văn bằng tranh do nàng tự nghĩ nên hình thêu phong phú, tỉ mỉ, đây cũng là điểm đặc sắc của tiệm Tứ Quý Cẩm.

Cũng không biết từ lúc nào, Sở Mậu không đọc sách nữa mà lặng lẽ ngồi bên cạnh nhìn A Vu tập trung vẽ.

“Nàng nhàn rỗi thật đây, còn vẽ cả hoa văn cho trang phục của mình nữa.” Sở Mậu nói.

Tay cầm bút của A Vu đột nhiên dừng lại, nàng không rõ chuyện của mình Sở Mậu biết được bao nhiêu, nhưng nếu nói rằng chuyện của nàng mà hắn không biết thì quả là lừa mình lừa người, thiết nghĩ, hắn lấy người như thế nào có lẽ đã điều tra rõ từ trước đó rồi cũng nên.

“Không phải làm cho trang phục của thiếp, mà là vẽ hoa văn cho tiệm Thôi Ký, thiếp cũng có vốn ở trong đó.” A Vu cũng có một phần vốn ở Thôi Ký, nàng nghĩ những chuyện nhỏ nhặt này sẽ không giấu Sở Mậu.

“Vẽ được lắm, các bức tranh của nàng rất khá.” Sở Mậu khen

A Vu nghĩ thầm, thực ra tranh sơn thủy của nàng cũng không kém chút nào, nhưng nàng chỉ khẽ mỉm cười, nhìn chiếc đồng hồ phương Tây, nói: “Ôi, đã muộn như vậy rồi ư?”

Hai người họ liền đi rửa mặt, chải đầu và không nói gì thêm nữa.

Hôm sau, A Vu lại ngủ một giấc đến trời sáng rõ mới dậy. Càng vào đông nàng càng lười, mấy ngày liền bữa sáng và bữa trưa ăn六合 một thê, riêng điều này có vẻ còn thoái mái hơn cả ở Vinh phủ. Dù sao ở Vinh phủ cũng có hai người già, A Vu ngại dậy muộn, nhưng đến phủ Kỳ Vương, chỉ có hai ngày đầu không thoái mái, còn sau đó chuyện thức dậy đều thuận lợi. Sở Mậu từ sáng sớm đã ra khỏi nhà, tối thì mãi đến khi ngoài sân sắp khóa cổng mới về. Hách ma ma quản lý rộng thế nào cũng không thể quản được việc ngủ của nàng.

A Vu tỉnh dậy, ôm chăn lăn một vòng trên giường, sau đó mới kéo chuông buộc ở đầu giường, dây thừng nổi ra tận bên ngoài phòng và đầu dây bên đó treo một quả chuông, khi chuông kêu, Tử Phiến và Tử Trụy sẽ dẫn tiểu nha hoàn bước vào.

Mỗi lần mở mắt tỉnh dậy, thấy mình vẫn còn sống là điều khiến A Vu vui mừng hơn bao giờ hết, thế nên nàng vui đến nỗi không để ý đến cái nháy mắt của Tử Phiến.

Tử Phiến vắt chiếc khăn đã nhỏ vài giọt tinh dầu bạc hà vào trong chiếc chậu sứ bình hoa mẫu đơn màu xanh rồi đưa cho A Vu, nhưng A Vu còn

không cầm. “Tử Phiến, người hát một bài về quê nhà của ngươi cho ta nghe đi.”

“Vương phi mau dậy đi, tối qua có tuyết rơi nhiều lắm.” Tử Phiến thúc giục.

“Người không hát thì ta không dậy đâu.” A Vu lại nằm xuống định ngủ tiếp.

Tử Phiến không còn cách nào khác, lại không tiện nói, đành hắng giọng hát: “Con la đi đầu, ba ngọn đèn dầu, mang theo cái chuông, lanh lảnh tiếng kêu.”

A Vu chưa bao giờ nghe khúc hát này, trước đây Tử Phiến thường hát cho nàng mấy bài tình ca cơ. Nàng cầm khăn lạnh đắp lên mặt, hít một hơi và thấy tỉnh táo hơn rất nhiều. Nàng đứng dậy bước xuống giường, chân không đi tắt – tối qua trong lúc ngủ không biết nàng đẹp rỡ đâu rồi, vui vẻ hỏi: “Tôi qua tuyết rơi ư?”

A Vu nhanh chóng vòng qua tấm bình phong chạy ra ngoài, miệng còn ngân nga: “Con la đi đầu, ba chiếc đèn dầu...” Sau đó thì im bặt.

A Vu muôn chạy ra phía ngoài đầy cửa sổ xem tuyết rơi, thói quen dậy buổi sáng của nàng thường là như vậy, thích được tự mình mở cửa, hít hà không khí trong lành. Nào ngờ nàng vừa tung tăng bước ra thì thấy Sở Mậu đang ngồi trên sập trước cửa sổ, nhìn nàng bất động.

Vì nàng mới vừa ngủ dậy nên khuôn mặt vẫn còn đỏ hồng, xiêm y lộn xộn, yếm màu xanh nhạt xộc xệch, đôi chân trần trắng muốt như ngọc, tóc hơi rối tựa như một nụ hoa né nở khi bị gió đông thoảng qua, vẻ đẹp đó khiến người ta hận không thể cầm từng cánh hoa bẻ cong bắt nó nở tung.

“Vương gia!” A Vu hít phải hơi lạnh, vội vàng dịch vào bên trong, mắt liếc nhìn Tử Phiến và Tử Trụy đầy giận dữ, ý muốn nói: “Sao các ngươi không nhắc ta.”

Tử Phiến và Tử Trụy vừa chớp mắt vừa gãi cổ, ý muốn bảo Vương gia không cho, muốn xem nàng ngủ đến mấy giờ.

A Vu vội vàng ăn mặc chỉnh tề, chải tóc gọn gàng, lúc đó mới mỉm cười bước ra dù hơi chột dạ. “Sao hôm nay Vương gia không đến Băng Tuyết Lâm?”

“Hiếm khi được nghỉ, định cùng Vương phi dùng bữa sáng.” Sở Mậu nói nhẹ nhàng, cảm giác như không hề để ý đến chuyện dậy muộn của nàng. “Sao không thấy mấy trắc phi đến thỉnh an?”

A Vu cười. “Hà Trắc phi và Đào Trắc phi sức khỏe không tốt, còn ba di nương thì thiếp bảo họ không cần đến buổi sáng, tối qua cũng được.”

“Ngươi không khỏe thì mời đại phu, không tiện mời đại phu thì đến điền trang dưỡng bệnh. Giờ nàng đã về phủ cũng cần đặt ra quy tắc, người ở phủ khác làm thế nào, phủ chúng ta cũng không được ngoại lệ.” Sở Mậu nhấp một ngụm trà.

A Vu nghe xong thì cảm thấy sợ hãi, đây không phải là lần đầu tiên hắn nói với nàng chuyện này, lần đầu nàng không coi là thật, mà đoán mò tâm tư của hắn, cho rằng sự hỗn loạn trong phủ là do hắn bày mưu tính kế, mà không nghĩ sự hỗn loạn này là do chính nàng tạo nên.

Người thông minh có lúc lại gặp chuyện phiền phức, thấy Sở Mậu nói thẳng thắn như vậy chúng tôi hắn cũng ngầm ngầm mong đợi nàng, chứ chưa thất vọng về nàng, thế nên A Vu nghĩ phải nhân cơ hội này để thể hiện sự trung thành của mình.

“Tại thiếp nghĩ nhiều quá, thiếp vốn nghĩ rằng...” A Vu hít một hơi thật sâu, cảm giác phải lấy dũng khí mới nói ra được. “Nghe cha nói Thánh thượng không còn bao lâu nữa. Thiếp nghĩ Đào Trắc phi là cháu gái của Trần Quốc Công, lại là con gái của Đào Tống giám, đều là người Vương gia cần dùng, thế nên mới...”

Lời nói này của A Vu thực sự rất to gan, gần như nói rõ tất cả, có điều nàng cũng đã cân nhắc kĩ hết rồi. Nàng cũng muốn nói quanh co, đợi khi nào thân thiết với hắn, hắn nói lòng sự phòng bị, nàng mới nhắc đến chuyện này. Có điều hai tháng qua, nàng cũng nhận thấy rằng, Sở Mậu là người cực kỳ khó gần. Họ không phải là cặp vợ chồng bình thường, hắn lại ghét chạm vào người khác nên nàng không tìm được cơ hội nào gần gũi, nàng đã từng nghĩ có nên sắp xếp cảnh mỹ nhân cứu anh hùng hay không, đương nhiên chỉ nghĩ vậy thôi. Nàng nghĩ mình cứ nói thẳng là hơn. Người ngoài mà nói như vậy thì không hay, nhưng nàng là vợ hắn, vinh nhục có nhau, nếu nàng không hỏi han gì thì sẽ càng cảm thấy bất an. Khi cả hai chưa hiểu rõ về nhau, nàng đã to gan nói trước, sẵn sàng bộc bạch lòng mình coi như ném đá dụ ngọc vậy.

Đúng như A Vu đoán, Sở Mậu nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc, sau đó nói: “Đó không phải là chuyện của chúng ta, quốc gia đại sự cũng không cần thần tử làm chủ.”

A Vu thấy hắn nói “không cần thần tử làm chủ” với dáng vẻ nghiêm túc thì nghĩ đây là lời nói trong lòng hắn, nhưng còn phải xem sau này hắn hành xử thế nào.

“Những chuyện này nàng không cần nghĩ ngợi nhiều, phủ chúng ta nên làm thế nào thì cứ làm thế đó. Họ đã về phủ rồi thì là người của Sở Thị, không phải là Hà Thị, Đào Thị.” Sở Mậu nói.

Lúc này A Vu mới phục Sở Mậu, hắn không nịnh nọt ai, cũng không

ghen ghét ai, nghĩ nên làm thế nào thì làm thế. A Vu khâm phục vì hắn đã đạt đến đỉnh cao của cảnh giới là đóng giả như thật. Nếu nàng không biết chuyện kiếp trước thì có lẽ chẳng bao giờ đoán được suy nghĩ thật của hắn.

A Vu nghĩ điều nàng cần làm bây giờ là quên đi chuyện nàng biết ngày xưa.

“Vương gia đã nói như vậy thì thiếp hiểu rồi. Nhưng thiếp vẫn còn có câu này muốn thưa.” A Vu nghiêm túc nói.

Sở Mậu gật đầu.

“Vậy Hách ma ma quản chuyện trong phủ thiếp thấy cũng không thỏa đáng.” A Vu thật thà bộc bạch nỗi lòng.

“Ồ, không phải nàng bảo để Hách ma ma quản lý vài năm, nàng còn trẻ chưa hiểu chuyện, cần học hỏi sao?” Giọng Sở Mậu mang theo ý cười.

A Vu liếc nhìn hắn, nói giọng hờn dỗi: “Đó là lúc thiếp mới vào phủ, muốn lấy lòng Vương gia nên mới nói như vậy, nhưng thực ra trong lòng thiếp lại không nghĩ thế.” A Vu nói nửa thật nửa giả, nói đến từ “lấy lòng”, mặt nàng bất giác đỏ ửng lên.

“Ồ, nhưng ta lại rất nghiêm túc, ta thấy Vương phi cần học hỏi thêm mới có thể quản lý nội viện được, nhiều nhất cũng không quá một năm đâu, phải không Vương phi của ta?” Sở Mậu nhường mày.

A Vu mặc dù không hiểu gì về tán tỉnh, nhưng cũng bị câu “Vương phi của ta” của Sở Mậu làm cho rung động.

Lúc này A Vu cũng thấy mình đã hiểu làm Sở Mậu, nàng cho rằng hắn luôn bảo vệ Hách ma ma, không muốn một người ngoài như nàng quản nội phủ, không ngờ nàng đã tự coi mình là người ngoài, còn trong mắt Sở Mậu,

nàng đã sớm trở thành người nhà của hắn. Hắn đối xử chân thành với nàng, còn nàng lại lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

A Vu nghĩ nàng nên đoán được trước mới phải, vì Sở Mậu luôn một lòng một dạ bảo vệ Hách ma ma, sẽ không bao giờ đặt Hách ma ma vào chỗ đối lập với nàng, vì như thế không phải là bảo vệ bà ấy, mà đang gây khó khăn cho bà. Với sự thông minh của Sở Mậu thì đương nhiên sẽ không làm chuyện ngốc nghếch như vậy, thế nên khi nàng và Hách ma ma xảy ra mâu thuẫn, hắn luôn đứng về phía nàng cũng chỉ vì muốn hóa giải sự đối địch giữa nàng và Hách ma ma. A Vu còn nghĩ rằng, Sở Mậu đã bị động lòng bởi dung nhan của nàng, thật xấu hổ.

Đương nhiên, điều khiến A Vu xấu hổ hơn là Sở Mậu luôn đối xử chân thành với nàng, nhưng nàng lại không đáp lại, suy đoán quá nhiều thành ra nhỏ nhen, ích kỷ. “Có thể thăng thắn nói với Vương gia như thế này thực sự đã hóa giải được nỗi băn khoăn lớn trong lòng thiếp, sau này thiếp cũng muốn nói chuyện với Vương gia như thế này, hy vọng Vương gia chỉ bảo cho thiếp.”

Sở Mậu nhìn nàng, cười nói: “Vương phi thông minh như vậy, cần gì ta phải chỉ bảo chứ?”

Lúc này, A Vu thực sự không đoán được lời nói của Sở Mậu là thật lòng hay ché nhạo, nhưng vì chột dạ nên thấy nghi ngờ, cho rằng Sở Mậu đang cười nhạo nàng. Gương mặt A Vu đỏ ửng như ráng chiều khiến nàng càng trở nên xinh đẹp, quyến rũ.

Sở Mậu lặng người trong giây lát, sau đó đứng dậy nói: “Nàng dùng cõm đi, ta đến Băng Tuyết Lâm.”

Mặc dù Sở Mậu bước rất vội vàng, nhưng A Vu không lấy làm ngạc

nhiên, con người hắn không có nhiều việc mới lạ. Hắn đến Băng Tuyết Lâm gấp gáp như thế cũng không phải chuyện hiếm, ở lại Ngọc Lan Đường đến giờ này mới kỳ.

Sở Mậu đi rồi, Tử Phiến bước đến hầu hạ A Vu rồi kể lại cho nàng một chuyện.

“Ngươi muốn nói là tối qua Vịnh Mai, Úc Mai bắt nạt Thái Mai và còn để cho ngươi nhìn thấy?” Sau bao lâu họ không động tĩnh gì nên nàng còn tưởng mình đã nghĩ quá nhiều, cho rằng mấy người đó chỉ là kẻ ngốc, không ngờ chính nàng lại nôn nóng, còn đối phương mới kiên nhẫn.

“Nô tỳ không nghĩ là họ cố ý, vì nô tỳ cũng chỉ vô tình đi qua đó, bọn họ không thể biết nô tỳ sẽ đi ngang qua vào lúc ấy.” Tử Phiến có chút băn khoăn, thị thấy Thái Mai đáng thương, cũng từng giúp mình nên không muốn nghĩ xấu cho thị ấy.

A Vu cũng thấy Tử Phiến nghĩ như vậy không sai, chứng tỏ thị rất lương thiện. “Ta cũng không đánh giá gì. Có điều chuyện này ngươi đã nhìn thấy rồi nên ta không thể không đề phòng, chúng ta cũng không hại Thái Mai, nhưng cần lưu ý một chút. Hơn nữa, nếu bọn họ đoán được ngươi đi qua chỗ đó thì sẽ thường xuyên bắt nạt Thái Mai, không chừng còn đang đợi ngươi bắt gặp áy chứ.” Khóe miệng A Vu nhếch lên, có lẽ vì không muốn để lộ dấu vết của màn kịch nên họ mới tốn nhiều công sức đến thế.

Mặc dù A Vu đã cảm nhận được sự chân thành của Sở Mậu, nhưng khi gặp phải chuyện gì, lo nghĩ đã trở thành bản tính của nàng, mà bản tính thì rất khó thay đổi. Vài ngày trước nàng không hiểu rõ tại sao mấy người đó lại rat ay với Tử Phiến, vì mặc dù là Vương phi nhưng nàng cũng không gây mâu thuẫn với họ, mà cho dù nàng không còn là Vương phi thì bọn họ cũng đâu thể trở thành Vương phi được. Nhưng giờ nàng đã nghĩ khác, từ lúc nghe Sở

Mậu nói, A Vu phát hiện ra rằng, hắn chỉ tạm thời giao chuyện của nội viện cho Hách ma ma quản lý thôi, Hồng Dược Sơn Phòng và Mai Ánh cùng bắt tay làm việc xấu, nàng cũng hiểu được phần nào.

A Vu chưa bao giờ đánh giá thấp đối thủ của mình, cũng không nghĩ thủ đoạn của Tương Tư, Mai Ánh lại tầm thường như thế, hôm nay quả nhiên họ đã diễn màn thứ hai, chỉ là nhất thời không rõ kết thúc ra sao.

“Thế ngươi bước đến giải vây cho Thái Mai à?” A Vu lại hỏi.

“Vâng, nô tỳ không thể làm người bất nghĩa được, huống hồ Vương phi cũng bảo nô tỳ hành sự theo ý của bọn họ mà.” Tử Phiến nói.

A Vu bật cười. “Nha đâu giỏi lắm, không uống công thường ngày ta yêu thương ngươi.”

“Vương phi còn nói thế nữa, sáng nay Vương phi không biết nô tỳ đã lo lắng thế nào đâu, may mà Vương gia không nổi giận.” Lúc này Tử Phiến thấy tim đập dồn dập.

“Ha, ngươi còn trách ta à, ta đang không biết trong mắt các ngươi, ta có còn là chủ nhân nữa không. Vương gia ngồi đó bao lâu mà cũng không biết gọi ta một tiếng. Lần trước ta đã nói với các ngươi rồi, dù là bắt cứ ai vào cũng phải thông báo, chẳng để tâm đến lời ta nói gì cả.” Nhắc đến chuyện này là A Vu lại bức mình, đều là nha hoàn thân thiết của nàng, thường ngày nàng cũng hay chiếu cố đến họ, bây giờ thì hay rồi, chẳng ai coi nàng ra gì.

“Vương phi, chuyện này không thể trách bọn nô tỳ được. Vương gia ngồi đó và nhìn bọn tiểu nhân, bọn nô tỳ chỉ biết run sợ, mà ngài ấy đã nói, bọn nô tỳ sao dám không nghe?” Tử Trụy lên tiếng kêu oan.

Tử Phiến đứng bên cũng gật mạnh một cái.

“Hắn là hổ muốn ăn thịt người, nhưng hắn cũng đâu có phạt người.” A Vu quát lên.

Tử Phiến rụt cổ. “Còn đáng sợ hơn cả hổ đấy ạ.”

A Vu trùng mắt nhìn Tử Phiến, thế mà còn là đại nha hoàn bên cạnh nàng, thật đáng xấu hổ. “Ngươi nói xem sao lại đáng sợ hơn cả hổ?”

Tử Phiến nói: “Nô tỳ không thể nói được, nếu nói được thì đã chẳng sợ nữa, không tin Vương phi cứ hỏi mọi người trong phủ xem, có ai mà không sợ chứ, lẽ nào Vương phi không sợ ư?”

A Vu nghĩ ngợi một lát, nàng đúng là chưa từng sợ hắn.

Lúc này, Đồng Quán bước vào nói: “Nô tỳ thấy mọi người cũng sợ thật, nhưng điều đáng sợ nhất là không ai nỡ làm trái ý của Vương gia.”

“Ôi, cô nói câu này mà không thấy ngại à?” Tử Phiến cười.

Đồng Quán bình thản nói: “Có gì mà không nói được? Lòng tôi trong sáng, nghĩ thế nào nói thế, Vương gia cực kỳ tuấn tú, tỷ thấy có đúng không, Tử Trụy tỷ tỷ?”

Tử Trụy ngân người rồi gật đầu.

A Vu đưa tay lên bóp trán, đúng là mấy nha hoàn chẳng ra làm sao. “Được rồi, được rồi, tuấn tú thì có thể ăn thay cơm được không, cũng không nghĩ xem ai trả các ngươi ngân lượng hằng tháng.”

“Vương phi còn nói thế nữa, là Vương gia trả còn gì.” Đồng Quán cười, hằng ngày thị quản lý chuyện sổ sách của A Vu nên rõ nhất chuyện này.

“Được rồi, hắn tuấn tú đúng không nào? Lát nữa đừng để tú đại mỹ nhân

vào đây, cứ để các ngươi hầu hạ Vương gia là được.” A Vụ vừa buồn cười vừa bức.

“Không cần đâu, chỉ riêng bọn nô tỳ biết là được rồi, nô tỳ muốn gả đến nhà nào để làm vợ chính của người ta cơ.” Tử Phiến cười nói. Hơn nữa, bọn họ có ai muốn làm “góá phụ sống” bao giờ!

Nhưng A Vụ lại cam tâm tình nguyện làm “góá phụ sống”, đã thế còn rất thích thú, chẳng khác gì “Ất chi thạch tín, giáp chi mật đường⁴”.

4. *Ất chi thạch tín, giáp chi mật đường* : câu này có hai nghĩa, nghĩa thứ nhất là : thú nào đó đối với bạn là độc hại, có thể gây tổn thương, gây chết người thì với người khác lại là đẹp, là phù hợp, ngọt ngào; Nghĩa thứ hai để chỉ tình yêu có đắng cay nhưng cũng có ngọt ngào.

Sau khi trêu đùa thoải mái, A Vụ mới nghiêm túc dặn dò Tử Phiến: “Sau này ngươi thân thiết với Thái Mai nhiều hơn, nhưng cần để ý một chút.”

Tử Phiến gật đầu.

Tử Phiến đi khỏi, A Vụ gọi Đồng Quán và Đồng Văn lại rồi nói: “Hai người hằng ngày thay ta để mắt đến Tử Phiến và Thái Mai, Tử Phiến là người trong cuộc, ta sợ tỳ áy bị Thái Mai lừa mà cũng không biết.” A Vụ kể chuyện của Thái Mai cho Đồng Quán và Đồng Văn nghe, hai người lúc này mới hiểu rõ vì sao lại phải đề phòng Thái Mai nên thận trọng gật đầu.

“Hằng ngày cũng nên chú ý đến Hồng Dược Sơn Phòng, cả Mai Anh, Mai Mộng nữa, ta cảm thấy chuyện này không đơn giản chút nào.” A Vụ nhíu mày, vì không thể tìm ra sơ hở nên chỉ có thể đề phòng mà thôi.

Bây giờ chuyện Sở Mậu trách nàng không ra dáng chủ mẫu của nội viện không thể kéo dài thêm nữa.

Trước bữa tối, Tuân Mi cũng hai di nương khác đến Ngọc Lan Đường hầu hạ A Vụ. Mặc dù không cần bọn họ hầu hạ gì, nhưng ba người họ vẫn rất

cảm thận, tỉ mỉ. Ngày trước, khi Sở Mậu dùng bữa tối ở Ngọc Lan Đường, ba người đó sẽ bị Mai Ánh, Mai Mộng đứng chặn ở bên ngoài và A Vụ cũng mặc kệ. Lúc đó, nàng nghĩ rằng chuyện của phủ Kỳ Vương chẳng liên quan đến nàng, mặc dù cũng biết rằng không nên vì chuyện kiếp trước mà oán hận Sở Mậu, nhưng làm được điều đó rất khó. Nhưng giờ Sở Mậu đã nói thẳng thắn với nàng như thế, nàng cũng không thể tiếp tục hờ hững nữa.

Ba di nương thỉnh an xong, không thấy A Vụ nói gì thì có chút lo lắng, nếu là trước đây Vương phi đã cho họ lui về từ lâu rồi, hôm nay không hiểu sao lại giữ họ ở lại, không nói năng gì.

Công Tôn Lan và Âu Dương Chỉ nàng không muốn nói đến, vì bọn họ vốn xuất thân là vũ công hạ đẳng nhất, lại không được Sở Mậu để ý đến, thường nhìn sắc mặt chủ để sống, nên lúc này chỉ biết cúi đầu không dám lên tiếng.

A Vụ cảm thấy tiếc cho hai người này, họ múa đẹp, nhan sắc cũng không đến nỗi nào, vậy mà lại rơi vào đầm sâu này.

Tuân Mi là người quen của Sở Mậu, năm đó, khi Sở Mậu vẫn còn ở trong cung, cô ta luôn ở bên cạnh chăm sóc, nghe nói cô ta chính là cung nữ đầu tiên hầu hạ Sở Mậu. Sau khi Sở Mậu rời cung lập phủ, cô ta liền đi theo về. Thế nên, cho dù không gần gũi với Sở Mậu thì cô ta cũng được coi là người biết Sở Mậu hơn ai hết.

Chính vì biết rõ Sở Mậu nên Tuân Mi mới càng kính trọng A Vụ, người khác không biết rõ thói quen của Sở Mậu đã dành, nhưng cô ta thì không thể không biết. Vương phi này khiến Vương gia thay đổi dự định ban đầu, lúc nào cũng ngủ lại Ngọc Lan Đường, vì có thể giữ chàng ngủ lại một đêm, Tuân Mi đã cảm thấy kinh ngạc lắm rồi, huống hò Vương phi lại có thể giữ Vương gia lâu như thế.

Không phải A Vu có ý trầm ngâm không nói, mà đang suy nghĩ để tìm từ thích hợp nói thăng ý của Sở Mậu. “Hôm nay Vương gia trách ta về phủ lâu như vậy mà vẫn chưa đặt ra quy định với các tỷ, đó là lỗi của ta. Từ ngày mai trở đi, sáng sớm giờ Thìn ba khắc, các tỷ đến đây, còn buổi tối giờ Dậu một khắc thì đến.”

Lời này khiến cho ba thị thiếp nghe xong đều mù mờ không hiểu, từ Ngọc Lan Đường bước ra họ vẫn chưa hiểu được ý của Vương phi là gì. Công Tôn Lan bước đến trước mặt Tuân Mi, hỏi: “Tuân tỷ, sao Vương phi lại đột ngột thay đổi chủ ý như vậy nhỉ?” Công Tôn Lan không phải kẻ ngốc, trước kia A Vu bỏ mặc họ không quản, sao bây giờ lại nổi hứng muốn đặt ra quy tắc? Cô không tin lý do bị Vương gia trách mắng, nếu đã bị khiển trách thì nên che giấu mới phải, có gì tốt đẹp gì đâu mà khoe khoang.

Tuân Mi nhíu mày nghĩ ngợi, nếu Vương gia trách Vương phi thì bọn họ phải lấy tinh thần hồn hạ Vương phi rồi, mà Vương gia là người thế nào chứ, ngài đâu có nói lời trong lòng với ai bao giờ?

Tuân Mi hồn hồn Sở Mậu bao năm như vậy cũng đâu có thấy ngài mở miệng trách cứ ai, không thích thì chỉ đưa mắt liếc nhìn là cùng, có lẽ A Vu là chính phi, lại có nhan sắc nên ngài mới đối xử đặc biệt.

“Chúng ta thân phận hèn mọn làm sao đoán được ý của chủ nhân thế nào, mỗi người phải làm tròn bổn phận của mình thôi, Vương phi cũng không phải là người hẹp hòi đâu.” Tuân Mi nói Công Tôn Lan.

Công Tôn Lan dù sao cũng còn trẻ, không nghĩ được thấu đáo như Tuân Mi, nghe tỷ ta nói thế thì chỉ bùi môi, thì thầm nói chuyện với Âu Dương Chỉ đi bên cạnh.

Sáng hôm sau, Tuân Mi và hai thị thiếp đến thỉnh an, còn Hà Bội Chân

và Đào Tư Dao thì không thấy bóng dáng đâu, giờ ngay cả việc sai người đến thông báo một tiếng họ cũng lười. Dương nhiên, điều này khiến A Vu càng cảm thấy xấu hổ, trước đây xem ra nàng đã quá buông lỏng họ nên mới thế.

Trước mặt ba thị thiếp, A Vu nhấp ngum trà rồi hắng giọng hỏi: “Hai trắc phi đâu rồi?”

Tử Phiến đáp: “Hai vị trắc phi không sai người đến, nô tỳ đã cho người đến Dao Bích Viện và Quỳnh Chỉ Viện xem rồi ạ.”

Một lát sau, Thuý Linh, Thuý Lung bước vào bẩm báo: “Hà Trắc phi và Đào Trắc phi đều nói đang bệnh nên không thể đến thỉnh an Vương phi được.”

A Vu liếc nhìn ba di nương, cười nói: “Đều là lỗi của Vương phi như ta, ta vừa về phủ là hai trắc phi đã bị bệnh không dậy nổi. Hôm nay tuyết cũng đã tan, chúng ta cùng đến thăm hai vị trắc phi được không?”

Tuân Mi và hai thị thiếp đâu dám từ chối, lo lắng đi theo A Vu.

A Vu đến Dao Bích Viện của Hà Bội Chân trước, cô ta là trắc phi về phủ đầu tiên, có ông ngoại là Trần Quốc Công nên trong phủ này ai cũng phải nể mặt cô ta. A Vu muốn giết gà thì cũng phải chọn con nào có màu lông sang sủa đẹp đẽ một chút chứ!

Hà Bội Chân ở Dao Bích Viện nghe nói A Vu dẫn theo ba thị thiếp đến thăm mình thì trợn tròn mắt. “Ha, cô ta dám đến đây giờ trò trước mặt ta, được, ta muốn xem một chính phi như cô ta thì giỏi giang thế nào, làm gì được ta nào!” Hà Bội Chân là người không đến thỉnh an, vậy mà còn giận dữ hơn cả A Vu.

“Chủ tử, cô ta dù sao cũng là chính phi, hay là chủ tử cứ nằm trên

giường nghỉ ngơi, coi như nể mặt cô ta một chút?" Trúc Ý hì hò bên cạnh Hà Bội Chân khuyên nhủ, cũng là cho Hà Bội Chân một lối thoát.

Nào ngờ Hà Bội Chân không nghe, rít lên: "Sao ta phải nể mặt cô ta chứ? Ta không tin cô ta làm gì được ta, dù gì ta cũng là người được Hoàng thượng ban hôn, còn được viết tên trên ngọc đệp⁵ kia kia!"

5. Ngọc đệp: Chỉ loại sách quý được lưu giữ trong cung đình thời xưa.

"Đúng vậy, cô ta chỉ là con của Lễ bộ Thị lang mà cũng dám ra vẻ trước mặt chủ nhân, hù!" Trúc Vận đứng bên nói xen vào.

Trúc Ý thầm chán nản, nhưng biết tính cô chủ càng khuyên càng làm ngược lại nên thị không nói gì nữa.

Lúc A Vụ bước vào chính phòng của Dao Bích Viện thì thấy Hà Bội Chân đang nhàn nhã ngồi trên sập uống trà, thấy nàng bước vào cũng không đứng dậy. "Mong Vương phi lượng thứ, tôi đang bệnh, không thể đứng dậy hành lễ với Vương phi được."

Lời nói đối trắng trợn như vậy mà cô ta cũng nói ra được!

A Vụ không bức chút nào, bước đến ngồi đối diện với Hà Bội Chân, nói: "Đã bệnh thì không cần nghi lễ rườm rà làm gì. Thật đáng thương, bị bệnh gì đến nỗi không cả đứng lên được vậy? Mời đại phu nào mà sao lâu thế vẫn không thấy hiệu quả?"

Hà Bội Chân tức tối lồng lộn khi bị A Vụ nói với giọng cao cao tại thượng. "Không dám phiền Vương phi, tôi cũng không nhớ là đại phu nào khám bệnh cho, nếu Vương phi muốn biết thì hỏi Hồng Dược Sơn Phòng, đại phu là do họ mời đến."

A Vụ hé miệng cười, nhận thấy cô ta cũng không đến nỗi ngốc lăm, còn

biết đâm bị thóc chọc bị gạo nữa. Có điều, A Vụ cũng không muốn phí lời với Hà Bội Chân nên đưa tay phải lên tì mỉ vuốt ve bàn tay trái, tựa như trên đời này không có gì đáng để nàng chú ý hơn những ngón tay ngọc ngà, quý giá của mình. Động tác này nàng học được ở Trưởng Công chúa Phúc Huệ, người khác nhìn vào sẽ thấy đây chính là hành động coi thường người khác.

“Đạo trước Vương gia cũng đã nói Hà Trắc phi cứ để bệnh kéo dài như thế này cũng không hay, trong phủ người đông việc nhiều, không có lợi cho Hà Trắc phi dưỡng bệnh, trắc phi nên ra ngoài điền trang ở một thời gian, đợi khỏi bệnh hãy về phủ.” A Vụ bình thản nói, như thể quyết định đi hay ở này không phải dành cho người như Hà Bội Chân, mà dành cho con cún hay con mèo gì đó. Cũng phải nói rằng, A Vụ rất biết cách làm người khác tức giận.

“Cô...mà cũng dám?” Hà Bội Chân thực sự không dám tin A Vụ lại đối xử với mình như vậy.

A Vụ không biết Hà Bội Chân lấy đâu ra can đảm mà lại nói với nàng bằng cái giọng đó, lần này nếu Sở Mậu không nói thì nàng cũng phải chỉnh đốn lại mới được. Giờ thì nàng đã biết, cơm có thể ăn bừa lung tung, nhưng lời nói thì không thể nói lung tung được.

“Sao ta lại không dám! Hôm qua Vương gia đã bảo tỷ chép ba trăm lần cuốn Nữ Giới, đến điền trang rồi tỷ sẽ càng có nhiều thời gian ngồi chép và lĩnh ngộ chứ sao.” A Vụ đứng lên, dặn dò Tử Phiến và mấy người khác : “Ngươi và Xích Cẩm cùng mấy bà nô bộc ở lại đây giúp Hà Trắc phi lên ngựa rời khỏi phủ.” Nói xong, nàng cũng không nhìn Hà Trắc phi nữa mà đứng dậy đi thẳng.

Ở trước cổng đã có bốn bà nô bộc cao to đứng đó, thực ra là để uy hiếp Hà Bội Chân thôi, chứ chỉ riêng một mình Xích Cẩm cũng đã đủ để bọn họ phải nghe lời rồi.

“Vinh Toàn, ngươi dám!” Hà Bội Chân đứng bật dậy rồi rít lên.

“Ha, đúng là chưa từng nghe thấy trắc phi ở phủ nào lại dám gọi thăng tên huý của chủ mẫu!” A Vu châm chọc. “Ồ, vừa nãy không phải ngươi nói bệnh không đứng dậy nổi sao, sao bây giờ lại đứng lên được rồi kia? Ngươi không sợ nguyễn rủa bản thân nhiều quá, sau này lại thực sự bị bán thân bất toại sao?”

Tử Phiến đứng bên sờ trán, từ trước tới giờ thị không biết chủ nhân của mình lại có thể nói những lời độc địa như vậy.

Thực ra A Vu cũng không muốn thế, ai chẳng muốn để lại ấn tượng dịu dàng, phúc hậu với người khác, nhưng đối phó với loại người như Hà Bội Chân, chỉ cần bạn mềm yếu một chút là cô ta sẽ cho rằng bạn sợ cô ta và chắc chắn sẽ đè đầu cưỡi cổ bạn.

Sau khi châm chọc Hà Bội Chân một cách thoái mái xong, A Vu cảm thấy rất sáng khoái, so với việc chỉ biết khóc lóc sụt sùi khi năm xưa bị Hà Bội Chân mắng là con của tiểu nương thì giờ nàng đã cảm thấy dễ chịu vô cùng.

A Vu thấy thế vẫn chưa đủ, còn bước đến gần Hà Bội Chân, cúi xuống vừa cười vừa nói vào tai cô ta: “Năm đó không phải ngươi mắng ta là con của tiểu nương ư? Ta đang nghĩ khi ngươi sinh con ra, không phải nó cũng do một tiểu nương nhà ngươi nuôi dưỡng sao?”

Hà Bội Chân nghe xong, tức điên người định xông vào đánh A Vu. “Vinh Toàn, ngươi là đồ bỉ ổi!”

Xích Cầm đứng bên sõm đã nhận được cái nhìn ra hiệu của A Vu, lập tức đẩy Hà Bội Chân ra, rồi nhân cơ hội đó cho cô ta một cái bạt tai.

“Tiện nhân nhà ngươi dám đánh ta sao?” Hà Bội Chân ôm mặt, không dám tin mình bị người khác đánh.

A Vụ đứng bên cạnh lạnh lùng nói : “Ngươi đáng bị đánh lăm, dám bất kính với chủ mẫu, lại còn tùy tiện chửi rủa ta! Nếu như ngươi mới vào phủ ba ngày thôi thì ta đã cho ngươi trở lại nhà Hà phu nhân để bà ấy dạy dỗ ngươi rồi!” A Vụ đang trách Hà Bội Chân. “Nhưng giờ ngươi đã gả vào phủ được gần hai năm, kể ra thì một chủ mẫu như ta đã không quản ngươi tốt nên mới xảy ra như vậy. Được rồi, Tử Truy, ngươi đến Hồng Được Sơn Phòng mời Hách ma ma đến đây, nếu bà ấy đi lại không tiện thì ngươi bảo người dùng xe của ta kiệu bà ấy đến đây!”

Tử Truy là người nhân hậu, mềm yếu, A Vụ biết thị không muốn chứng kiến cảnh này nên mới sai thị đi mời Hách ma ma.

Trúc Vân và Trúc Ý thấy A Vụ sỉ nhục chủ nhân của mình như vậy cũng bước đến muốn bảo vệ Hà Bội Chân, nhưng đã bị Xích Cầm chặn lại.

A Vụ đưa mắt nhìn Tử Phiến, bốn bà nô bộc đứng canh cửa lập tức lôi Trúc Vận và Trúc Ý ra ngoài. Những người khác ở trong viện của Hà Bội Chân cũng không dám bước đến họ là những kẻ thông minh, một Vương phi được sủng ái đang đối phó với một trắc phi thất sủng, bọn họ chọn đứng về phía bên nào đương nhiên không cần đoán cũng biết. Giờ họ không bước đến giúp Ngọc Lan Đường coi như đã là trung thành với Hà Bội Chân lăm rồi.

A Vụ lại ngồi xuống, nói: “Tử Phiến, đi rót cho ta chén trà lại đây.”

Tử Phiến vâng lời bước ra, không lâu sau bưng trà đến, A Vụ chậm rãi nhấc nắp đậy lên, ngoảnh đầu lại nói với Hà Bội Chân đang bị Xích Cầm giữ chặt. “Ngươi xem, thế này tốt biết bao, lúc đầu ngươi cứ như một mụ điên cắn càn vậy, haizz...”

Tử Phiến lại lấy tay sờ trán, thầm nghĩ: Chủ tử, cô muốn làm trắc phi túc chết sao?

A Vu đúng là muốn trắc phi túc chết, dù sao không đắc tội với nàng thì cô ta cũng đã tìm đến chỗ chết rồi, chẳng lẽ cô ta còn hy vọng sau này còn có thể biến chiến tranh thành hoà bình sao? Thé nê A Vu cứ thoái mái trừng tri, dù sao nàng cũng đâu có sợ cô ta.

Lúc Hác ma ma bước vào, bên cạnh bà còn có Tương Tư cô nương với vẻ mặt lo lắng. Hai người họ đến Dao Bích Viện thấy tình hình như vậy thì đều vô cùng kinh ngạc, không ngờ một người thường ngày sống lặng lẽ như Vương phi mà hôm nay lại làm ra chuyện lớn như vậy.

Hà Trắc phi bị ức hiếp đến thảm hại, tóc tai rối bời, mắt vẫn đỏ, ngay cả xiêm y cũng xộc xệch, nha hoàn ở Dao Bích Viện đều quỳ bên cạnh im như thóc, còn Vương phi đang ngồi ghé sập điềm nhiên uống trà.

“Hách ma ma đã đến rồi!” A Vu đứng dậy, bước đến đỡ một tay của Hách ma ma mòi bà ngồi xuống ghế đối diện với mình.

“Vương phi mòi lão nô đến đây không biết là có chuyện gì?” Hách ma ma đảo mắt nhìn khắp phòng.

“Hôm nay mòi Hách ma ma đến đây là vì chuyện nha hoàn của Dao Bích Viện. Giờ Hách ma ma quản nội viện, tôi cũng nên nói với Hách ma ma một tiếng, tránh làm khó cho Hách ma ma.” A Vu cười nói tiếp. “Hà Trắc phi vừa nãy tùy tiện mắng chửi sỉ nhục tôi, những lời đó tôi không tiện nhắc lại cho ma ma nghe, không muốn làm bẩn lỗ tai của bà. Tôi nghĩ Hà Trắc phi đây được Hoàng thượng chỉ hôn, là trắc phi của Vương gia, trước khi xuất giá là một cô nương hiền淑, nhưng không ngờ bây giờ lại không tuân thủ phép tắc trên dưới như vậy. Thiết nghĩ, đó cũng là do lỗi của Vương phi tôi dạy dỗ

không nghiêm. Tôi tình nguyện chịu phạt nửa năm ngân lượng. Mặc dù tôi dạy dỗ không nghiêm nhưng nha hoàn ở Dao Bích Viện cũng khó tránh khỏi bị dị nghị là xúi giục chủ nhân, thế nên tôi muốn đổi tất cả nha hoàn và bà nô bộc ở Dao Bích Viện, bà thấy như thế có được không?"

"Chuyện này sẽ làm theo chủ ý của Vương phi." Hách ma ma không muốn làm người xấu, bà cũng chỉ muốn tốt cho Sở Mậu, không muốn đắc tội với Hà Trắc phi.

"Được, vậy để tôi làm chủ, sẽ bán hai đại nha hoàn của Hà Trắc phi là Trúc Vận và Trúc Ý. Bọn họ hằng ngày hầu hạ Hà Trắc phi mà không biết khuyên can chủ nhân, nếu chỉ biết xúi giục thì chẳng khác nào loại nô tỳ gian trá, phủ chúng ta không thể dung thân. Còn những người khác phạt một tháng ngân lượng, chuyển làm việc khác và chờ xem kết quả thế nào."

"Vinh Toàn, ngươi dám! Ngươi dám bán Trúc Vận, Trúc Ý, ta nhất định sẽ khiến ngươi chết không dễ dàng!" Hà Bội Chân tức tối phát điên.

A Vu nhìn Hách ma ma và Tương Tư mỉm cười ra vẻ bất lực. "Để Tương Tư cô nương chứng kiến chuyện nực cười này đều là lỗi của tôi, thường ngày buông lỏng họ không quản khiến bọn họ không coi ai ra gì."

Tương Tư không biết vì sao A Vu lại nhắc đến tên mình, vội cúi đầu không nói.

A Vu nói Tương Tư là vì cô ta không biết tốt xấu, chỉ là con gái nuôi của Hách ma ma thôi mà lại dám chạy đến nội viện phủ Kỳ Vương xem trò cười làm gì cơ chứ!

"À, đúng rồi, tôi đã cho người thu dọn hành lý của Hà Trắc phi, sẽ đưa ty ấy đến điền tranh ở Sơn Đông, xem ty ấy kiểm điểm như thế nào rồi sẽ đón về sau." A Vu nói thêm. "Phiền Hách ma ma chọn cho Hà Trắc phi hai nha

hoàn cùng đến Sơn Đông hầu hạ tỷ áy nhé!”

Hách ma ma còn nói được gì đây, Vương phi không có chủ ý thì thôi, một khi đã có chủ ý thì to bắng trời.

“Được rồi, tôi phải đi xem Đào Trắc phi thé nào, tỷ áy cũng đang bị bệnh.” A Vụ cười rồi dẫn đám người tự tin sải bước.

Bọn nha hoàn của Quỳnh Chỉ Viện khi nhận được tin A Vụ đến viện của họ thì vội vàng chạy bay về kể hết tình hình xảy ra cho Đào Tư Dao nghe. Đào Tư Dao vốn ôm yếu trong người, giả vờ bị bệnh cũng không khó khăn gì.

Lúc A Vụ bước vào phòng thì thấy Đào Tư Dao sắc mặt trắng bệch, đầu cúi thấp cố bước xuống giường thỉnh an, dáng vẻ ôm yếu cứ như sắp về chầu Diêm Vương đến nơi.

“Đào Trắc phi không cần đa lễ, ta đến thăm tỷ, biết tỷ không khỏe nên ta mang biểu tỷ một củ nhân sâm trăm tuổi, tỷ bảo nha hoàn hầm canh uống nhé.” A Vụ nhiệt tình an ủi Đào Tư Dao.

Đào Tư Dao liền cảm tạ ân đức của A Vụ.

Hai người nói chuyện khá vui vẻ, trước lúc rời đi, A Vụ mới nói: “Sức khỏe của trắc phi nếu khá hơn thì hãy thường xuyên đến Ngọc Lan Đường của ta trò chuyện nhé!” Lời nói thì giả nhưng quy tắc thỉnh an vào sáng sớm và chiều tối là thật. Dương nhiên, nàng không cần nói rõ ràng nhưng lại tin rằng với trò giết gà dọa khỉ hôm nay, khỉ chắc chắn sẽ hiểu.

A Vụ xử lý xong mấy việc của thiếp thất thì cũng mệt nhoài, vậy là nàng đã đóng vai “kẻ xấu” rất tốt, thiết nghĩ Kỳ Vương điện hạ chắc chắn sẽ hài lòng.

Đến bữa tối giờ Dậu tam khắc, Sở Mậu quả nhiên bước chân vào cổng của Ngọc Lan Đường.

A Vụ liếc nhìn sắc mặt của Sở Mậu, không đoán ra tâm tư của hắn, có điều lạ là Mai Ánh, Mai Mộng lại không theo hắn bước vào hầm hố.

A Vụ bước đến, thấy Sở Mậu khoác chiếc áo choàng lông báo màu tím thì có chút do dự không muốn lại gần. Sở Mậu vẫn đứng bất động ở cửa, nàng đành phải miễn cưỡng bước đến, cố giả bộ điềm tĩnh hỏi: “Bên ngoài có tuyệt vời sao?”

“Ừ.” Sở Mậu đáp.

A Vụ cố gắng kiềm chế ngón tay run rẩy của mình, hơi kiêng gót chân cởi nút buộc áo choàng trên cổ cho Sở Mậu. Đứng ở khoảng cách gần thế này nàng mới thấy Sở Mậu rất cao, so với nữ giới nàng cũng đã khá cao rồi, nhưng khi đứng trước Sở Mậu, nàng mới cảm thấy chiều cao của hắn khiến nàng thấy áp lực.

A Vụ bằng tùng này tuổi rồi nhưng chưa bao giờ tiếp xúc gần với nam giới như vậy, hơi thở của Sở Mậu phả vào giữa trán nàng khiến gương mặt nàng bất giác đỏ lựng.

Sở Mậu cúi đầu nhìn A Vụ, ngón tay thon dài, trắng muốt như ngọc, lúc này nàng cúp mắt, cố kiềm chế hơi thở, nhưng thần sắc lại không giấu được sự hoảng hốt, hắn thoang thoảng ngửi thấy mùi thơm, giống hương hoa mà không phải hoa, giống hương quả nhưng không phải quả, nói tóm lại là vô cùng dễ chịu.

Sau khi cởi nút buộc xong, thần kinh A Vụ mới được thả lỏng, thở phào một cái, ngược mắt lên thì phát hiện Sở Mậu đang nhìn nàng cười, lúc này nàng mới phát hiện nhất thời mình cũng đang mỉm cười với hắn. Thường

ngày nàng trách bọn Tử Phiến sơ sệt Sở Mậu vô cớ, nhưng chẳng phải nàng cũng vừa cảm nhận thấy mình đang khuất phục trước uy của hắn hay sao?

“Vương gia kêu Mai Ánh, Mai Mộng vào hầu hạ đi.” A Vu có chút xấu hổ.

“Bọn họ không dám vào. Hôm nay Vương phi oai phong quá, vừa ra tay đã cho ngay một trắc phi của bản vương về điền trang rồi.” Sở Mậu nghiêm túc nói, mặc dù giọng hơi trêu đùa, nhưng trông dáng vẻ cũng không phải là vui.

A Vu lúc này đứng cách Sở Mậu ba bước và cũng không còn sợ hắn nữa Nàng ngoảnh đầu đưa áo khoác của Sở Mậu cho Tử Phiến. Tử Phiến sợ hãi như thể cầm bình lưu li dễ vỡ, học theo cách của Mai Ánh cẩn thận treo lên.

“Không phải Vương gia đã ngầm cho phép thiếp làm như thế sao?” A Vu mỉm cười hỏi lại. Hách ma ma mà không được Sở Mậu cho phép thì nào dám đồng ý với cách làm của A Vu là đưa Hà Bội Chân đến điền trang ở?

“Gan nàng cũng không nhỏ đâu.” Sở Mậu nhìn A Vu mỉm cười.

“Thực ra không phải thiếp to gan mà là cái nết của Hà Trắc phi lớn quá, nếu hôm nay không thiết lập quy tắc, sau này có người mới về thì khó xử lý lắm.” A Vu vừa nói chuyện với Sở Mậu, vừa vắt chiếc khăn mặt trắng trong cái chậu có hình bông hoa quấn quanh cành lựu mà Tử Phiến bung lên, đưa cho Sở Mậu. “Vương gia lau tay đi, thiếp bảo họ dọn cơm.”

Khi Sở Mậu có mặt trong phòng, các nha hoàn đều cố gắng bước nhẹ nhât có thể. Lúc hầu hạ chủ nhân, Tử Phiến, Tử Truy đều run run, thở cũng không dám thở mạnh.

Chương 26

Dùng tiểu kế, chi mai thất sắc

Sáng hôm sau khi Sở Mậu đi khỏi, Tử Phiến mới dám hỏi A Vu : “Vương phi, sau này Vương gia về phòng, bọn nô tỳ sẽ phải hầu hạ ngài sao?”

A Vu đang bôi kem dưỡng da tay, nghe Tử Phiến hỏi vậy, bất giác ngược lên nhìn thi. “Sao vậy?”

Tử Phiến có chút tủi thân đáp : “Tôi qua, nô tỳ nằm mãi không ngủ được và chỉ nghĩ đến chuyện này, cũng may Mai Ánh, Mai Mộng không sợ Vương gia nên mới dám bước lại gần ngài.”

“Đúng đây ạ, nô tỳ chỉ đứng ngoài thoi mà chân đã run rồi.” Đồng Quán cũng thảng thắn bày tỏ.

“Thường ngày ta dạy các ngươi nói xấu sau lưng chủ nhân như vậy sao?” A Vu lên tiếng trách mắng. Có điều, nàng cũng không thể trách cứ Tử Phiến và Đồng Quán được vì tôi qua nàng cũng cư xử chẳng ra sao. Nàng biết ý của Sở Mậu, hắn cho phép nàng và nha hoàn của nàng hầu hạ chính là cách báo đáp của hắn, chỉ đáng tiếc ân điển này bọn họ không biết có nhận được không.

Tử Phiến và Đồng Quán vội vàng quỳ xuống, thấy thế A Vu nhẹ nhàng nói: “Được rồi, Vương gia đâu có ăn thịt người, các ngươi cũng chỉ bưng trà, đưa nước mà thôi, chuyện cấp thiết thì đã có Mai Ánh, Mai Mộng làm rồi. Làm lâu rồi sẽ quen, nhưng cần nhớ là móng tay phải sạch sẽ, sau này đừng

son móng tay nữa.”

Lúc họ đang nói chuyện thì nha hoàn đứng canh cửa bên ngoài vén rèm bước vào, báo rằng có Đào Tư Dao và ba thị thiếp đến vấn an.

A Vu vừa cố kìm néo con buồn ngủ để tiếp bốn người xong thì Tử Nghiên lại vào phủ báo cáo tình hình thu nhập của tiệm thêu may trong một năm. Liễu kinh Nương cũng nhờ Tử Nghiên chuyển lời giúp là sẽ gặp nàng vào ngày kia. Nàng cứ bận rộn như vậy suốt buổi chiều cho đến gần giờ cơm tối.

A Vu nhìn sắc trời, nói : “Tính toán số sách cũng tương đối rồi, kêu Tử Truy chuẩn bị bữa tối đi, Vương gia có lẽ cũng sắp về.” Sở Mậu có ưu điểm là cho dù về Ngọc Lan Đường hay không, hắn đều cho người đến chuyển lời để A Vu không phải chờ đợi. Giờ này chưa thấy người đến báo, có lẽ hắn sắp về rồi nên A Vu mới dặn dò nha hoàn như vậy.

Năm nay tiệm may bội thu nên tâm trạng A Vu rất vui, đến bữa tối còn bảo Tử Truy chuẩn bị một bình Noãn Xuân, muốn cùng hắn uống một chút rượu, nào ngờ đến giờ Dậu ba khắc mà vẫn chưa thấy bóng dáng Sở Mậu đâu, trong khi đó Mai Ánh, Mai Mộng và Lỗ ma ma lại cùng đến Ngọc Lan Đường.

fb.com/ebookngontinhmiennphi

Phía sau Lỗ ma ma còn có hai nô bộc cao to đang dùi một người áo quần xộc xệch. A Vu nhất thời không nhận ra là ai, cho đến khi Tử Phiến kêu lên : “Cầm Mi!”

Cầm Mi là một trong những nha hoàn thông phòng chuẩn bị cho Sở Mậu khi A Vu về phủ, ai ngờ Sở Mậu hoàn toàn không có ý nạp thêm thông phòng, từ đại mỹ nhân đương nhiên cũng không dùng đến nên cho ở sau viện

và nàng cũng quên mất họ.

A Vu ngồi trên sập, đảo mắt nhìn Lỗ ma ma. “Lỗ ma ma, thế này là thế nào?”

Lỗ ma ma mặt nghiêm nghị, trừng mắt nhìn Cầm Mi, nói : “Tiêu xương phụ này không chịu được cô đơn, cả ngày ăn mặc lòe loẹt để dụ dỗ đám nam nhân, hôm nay lại còn cả gan đến Băng Tuyết Lâm làm phiền Vương gia, Vương gia bảo lão nô dẫn cô ta về giao cho Vương phi xử lý.”

Tử Phiến trợn tròn mắt, hận không thể nuốt chửng Cầm Mi, chủ nhân nhà mình sống trong phủ này đã gian nan rồi, không ngờ tiện nhân này lại dám dụ dỗ Vương gia làm liên lụy đến Vương phi.

A Vu nghe xong không cảm thấy quá ngạc nhiên, hồi trước trong hậu cung cũng có trăm nghìn cung nữ, người muôn dụ dỗ Sở Mậu không chỉ có một, nhưng thuộc hạ của hắn canh phòng nghiêm ngặt, không dễ lại gần chút nào. A Vu không ngờ hôm nay Cầm Mi lại dám chạy đến Băng Tuyết Lâm. Nếu không có chuyện mờ ám bên trong thì có đánh chết A Vu cũng không thể tin.

A Vu nhìn Mai Ánh, Mai Mộng. “Hai người đến đây có việc gì?”

Mai Ánh cúi đầu bước lên trước một bước rồi nói : “Vương gia bảo nô tỳ đến nói với Vương phi là tối nay ngài không về Ngọc Lan Đường.”

“Biết rồi ngươi lui ra đi.” A Vu không có cảm tình chút nào với hai nha hoàn thích xem trò này.

Mai Ánh, Mai Mộng thấy A Vu nói vậy, biết không có lý do gì ở lại Ngọc Lan Đường nữa nên đành cúi người lui ra.

Hai người đi khỏi, A Vu mới ngoảnh lại nói với Lỗ ma ma : “Nha hoàn

này đã mạo phạm đến Vương gia, nhờ Lỗ ma ma tìm người bán cô ta đi là được.”

Cầm Mi lúc này ngã vật xuống đất miệng thều thào : “Xin Vương phi khai ân! Xin Vương phi khai ân! Nô tỳ sẽ không dám thế nữa.”

A Vu cũng cực kỳ ghét loại nha hoàn vượt quyền, mặc dù nàng mua bọn họ về để hầu hạ Sở Mậu, nhưng không được phép của chủ nhân mà đã tự ý hành động lại là chuyện hoàn toàn khác. Thê nên A Vu không để ý đến lời cầu xin của Cầm Mi, phất tay áo nói: “Đưa cô ta đi!”

Lỗ ma ma đem người giao cho A Vu xong thì cũng cáo từ trở về Hồng Dược Sơn Phòng.

“Vương phi, Vương gia có giận chúng ta không?” Tử Phiến lo lắng hỏi.

“Giận cũng không sợ, chuyện này không thể trách chúng ta được, hắn có ngoại hình gọi ong mòi bướm thế, làm sao trách chúng ta được? Huống hò, ngươi cho rằng Băng Tuyết Lâm dễ vào thế sao, một mình Cầm Mi mà có thể xông vào mạo phạm được Vương gia sao?” A Vu cười lạnh. “Đám người này muốn tìm cái chết cũng không thể trách ta được.”

Tử Phiến là người thông minh, vừa nghe đã hiểu ngay ý của A Vu. “Nhưng bọn họ làm thế thì có lợi gì?” Tử Phiến hướng cằm về phía Băng Tuyết Lâm. Mai Ánh và mấy người nữa là nha hoàn của Băng Tuyết Lâm, có bọn họ ở bên trong làm trò, Cầm Mi xông vào được Băng Tuyết Lâm cũng không có gì lạ.

Thật ra, A Vu cũng không hiểu bọn Mai Ánh được lợi gì trong vụ này, cho dù Sở Mậu ghét bỏ chính phi thì liệu hắn có để ý đến hai nàng họ Mai hoặc Tương Tư hay không?

A Vu đâu biết được tâm tư của mấy người như Mai Ảnh? Lòng đó kỵ đã thiêu đốt trái tim họ, khiến họ không màng được mắt, không thể trơ mắt nhìn Sở Mậu đối xử tốt với người đàn bà khác. Sở Mậu bây giờ lại thường xuyên ở lại Ngọc Lan Đường khiến cho lòng dạ của Mai Ảnh, Mai Mộng như lửa đốt, tối qua ở Ngọc Lan Đường chàng còn không để cho bọn họ hùa hạ, như thế hai người họ làm sao có thể chịu được?

Buổi tối, A Vu nằm trằn trọc trên giường mãi không ngủ được. Mặc dù nàng thấy chuyện của Cầm Mi không phải lớn, ngày trước ở Vinh phủ nàng cũng cai quản mấy nha hoàn rất nghiêm, cũng có nha hoàn không sợ chết muộn dụ dỗ Vinh Giới, Vinh Ngân, thậm chí cả Vinh tam lão gia, nhưng nàng đều cảm thấy không phải là chuyện to tát. Nhưng bây giờ tính tình của Sở Mậu rất kỳ quái, A Vu không biết Sở Mậu có trách nàng hay không, những ngày phong ba bão táp ngày càng đến gần, nàng không sốt ruột sao được?

Sáng sớm hôm sau, A Vu ứng phó với bốn thiếp thất Đào Tư Dao xong liền bảo Tử Phiến đi nghe ngóng chỗ Sở Mậu, sau đó khoác áo choàng đến Băng Tuyết Lâm.

Tối qua tuyết rơi dày đặc, chiếc ủng da hươu mềm của A Vu giẫm lên tuyết lạo xạo khí lạnh bên ngoài khiến mũi nàng ửng đỏ, cho dù đã ôm lò sưởi cũng không hết lạnh.

“Vương phi, hay là ngồi xe kéo đi ạ?” Tử Phiến khuyên.

A Vu lắc đầu, chuyến đi này mang ý nghĩa hỏi thăm và xin lỗi, chỉ có đi bộ đến mới thể hiện thành ý. Ai ngờ khi đến Băng Tuyết Lâm thì nghe nội thị gác cổng nói Sở Mậu vừa đến Hứa Nhàn Đường.

Hứa Nhàn Đường là nơi Sở Mậu tiếp khách, A Vu không tiện đi đến đó

nên nàng nói: “Ta vào trong đợi Vương gia có tiện không?”

“Mong Vương phi thứ lỗi, chưa được phép của Vương gia, bất cứ ai cũng không được vào Băng Tuyết Lâm.” Nội thị nói với giọng hòa nhã, không có ý làm khó cho A Vu.

Tuy nhiên xung quanh cũng có chỗ ngồi, A Vu lại không phải là người bỏ cuộc giữa chừng nên nàng ngoảnh lại nói với Tử Phiến: “Ngươi đến Hứa Nhàn Đường nói với Vương gia một tiếng là ta đang đợi ở Băng Tuyết Lâm.”

Tử Phiến định khuyên A Vu về nghỉ ngơi, đợi Sở Mậu về Băng Tuyết Lâm rồi sẽ quay lại sau, nhưng nghe chủ nhân nói như vậy, thấy rằng có khuyên nhủ cũng không được nên đành phải cất bước đến Hứa Nhàn Đường.

Nội thị Lã Nhược Hưng dẫn A Vu đến cạnh gốc cây to, nói: “Mời Vương phi đứng đây đợi, chỗ này có thể chắn được chút gió đấy ạ.”

A Vu gật đầu. “Ngươi cứ làm việc của mình đi, ta đứng đây đợi được rồi.” Đây là nội thị hầu hạ bên cạnh Sở Mậu, A Vu cũng không dám lên mặt với hắn.

Lã Nhược Hưng nào dám đi, dù sao Vương phi cũng là chủ nhân của phủ này, hắn chỉ biết cẩn thận đứng bên cạnh chờ.

A Vu thầm nghĩ, chẳng trách Sở Mậu lại trọng dụng hắn.

A Vu đứng một lúc đã cảm thấy hơi lạnh liền kiêng chân lên, thấy phía không xa có một bàn đá phủ đầy tuyết trắng để một bàn cờ. A Vu chẳng biết làm gì, liền bảo Xích Cầm tìm cành cây nhỏ mang đến, cào nhẹ lớp tuyết ra và đúng là có bàn cờ thật.

Đây là một bàn cờ đã sắp tàn cuộc, bên phía chủ là quân trắng, bên phía khách là quân đen, quân cờ trắng chiếm thế thượng phong quân cờ đen yếu

thé, sắp bị đánh bại đến nơi. A Vu thấy rất hung thú, nhón một quân đen trong hộp đựng quân cờ, định tìm cách chuyển bại thành thắng.

Hộp cờ trên bàn cờ cũng được làm từ đá thô nên có thể lấy quân cờ tự nhiên. A Vu không ngồi xuống mà đứng bên cạnh vừa kiêng chân vừa đánh cờ, lần lượt vừa đóng vai chủ vừa đóng vai khách, đến nỗi Sở Mậu về lúc nào nàng cũng không biết.

“Thẩm Lão nếu biết có người giải được bàn cờ này, hơn nữa lại là Vương phi của ta thì sợ rằng sẽ thồ ba lít máu mất.” Giọng Sở Mậu vang lên bên tai khiến A Vu giật mình, trong lòng ai oán kêu thảm người gì mà đi không phát ra tiếng động nào vậy.

Thực ra A Vu đã trách làm Sở Mậu, nàng chơi cờ chăm chú quá nên mới không nghe thấy tiếng bước chân lại gần đây thôi.

“Vương gia!” Trong giọng nói của A Vu mang theo chút hờn dỗi.

Sở Mậu thấy ngón tay A Vu lạnh đến nỗi đỏ ửng lên thì nói: “Vào trong nhà rồi nói.”

A Vu gật đầu, bước theo sau Sở Mậu. “Thẩm Lão mà Vương gia vừa nói là ai? Vì sao thiếp giải được bàn cờ này thì ông ấy lại thồ ba lít máu?” A Vu có chút tò mò, nàng vừa nói vừa quan sát cách bài trí ở Băng Tuyết Lâm.

Băng Tuyết Lâm không phú quý như Ngọc Lan Đường, thậm chí cũng khác hẳn với sự hoa lệ, tinh tế trong cách ăn mặc của Sở Mậu. Nơi này trông đơn sơ, trống rỗng, phảng phát như bước vào nơi vô cùng thanh tao. Ở chính giữa của treo một cái biển viết ba chữ “Băng Tuyết Lâm”, bên cạnh đèn câu “Hoài bão quan cổ kim, thâm tâm thác hào tố¹” chỉ nhìn tấm biển cũng đã thấy được tâm tính của chủ, có ý nghĩa sâu sắc, thanh thoát đặc biệt. Trong phòng kê một chiếc sập ngắn, dùng để ngồi và nghỉ ngơi, bên trên còn có một chiếc bàn nhỏ đặt thanh kiếm Nhu Ý, góc phòng đặt một chiếc bình màu

trắng có hình hoa màu sẫm quấn xung quanh cành hoa sen, miệng bình cầm một bó hoa lạp mai tỏa mùi hương thoang thoảng. Bên phía tay trái đặt một chiếc tủ có ô vuông để ngăn cách không gian trong phòng, trên các ô vuông bày bình sứ, tượng Phật bằng ngọc, hộp sách, bước vòng qua thấy chính giữa kê chiếc bàn lớn, bên trên bày bút mực giấy nghiên, có cả cái chặc giấy, hình như thường xuyên dùng đến nên bóng loáng, cạnh bàn có sập nhỏ, cạnh sập đặt một vài ghế nhỏ bằng đá, trên bày đồ uống trà. Trên tường treo loại bình sứ treo tường và đàn cổ, cách bài trí rất cổ điển, nho nhã.

1. *Hoài bão quan cổ kim, thâm tâm thác hào tố*: Dịch nghĩa là trong lòng có hoài bão học tập cổ kim, thâm tâm luôn đưa vào ngoài bút và sự thanh đạm.

Sở Mậu cởi nút buộc áo choàng, tiện tay đưa cho A Vụ. A Vụ cầm chiếc áo, đang không biết làm thế nào, may có Lý Diên Quảng bước đến đón chiếc áo từ tay A Vụ.

“Thẩm Lão là phụ tá của ta, ông ta muốn đến Băng Tuyết Lâm từ lâu, nhưng ta bày ra bàn cờ trên bàn đá đó, nói với ông ta rằng nếu phá được thế trận thì ta sẽ mời ông ta đến.” Sở Mậu nói một hơi dài khiến A Vụ vốn lo lắng giờ mới thả lỏng, xem ra tâm trạng của Kỳ Vương điện hạ hôm nay khá tốt.

A Vụ cũng được thế được voi đòi tiên, nói: “Vậy Vương gia cũng bày thế cờ ở Song Giám Lâu đi, nếu thiếp giải được thì cho thiếp vào tham quan nhé?”

“Nàng đừng có mơ.” Sở Mậu nhấp ngụm trà nóng. “Nàng uống đi, uống chén trà nóng này.”

A Vụ sắp bị lạnh cứng rồi, thấy hắn nói thế liền ngồi xuống ghế đối diện, hai tay bưng chén trà, chậm rãi thưởng thức, lúc này mới cảm thấy ấm hơn một chút.

Băng Tuyết Lâm này giống hệt tên của nó, lạnh khiến người ta phát run,

vậy mà cũng không đốt địa long.

“Hôm nay nàng tìm ta có việc gì gấp ư?” Sở Mậu hỏi.

A Vu thấy hơi xấu hổ, mặt đỏ ửng nói : “Vương gia, hôm qua nha hoàn thiếp dạy dỗ không tốt, thiếp...”

“Nàng nghĩ tối qua ta không về Ngọc Lan Đường là vì giận nàng chuyện này sao?” Sở Mậu nhìn A Vu hỏi.

A Vu có chút ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ không phải?”

“Tôi qua ta có việc, lúc định về thì có người bạn cũ đến thăm.” Sở Mậu chăm chú nhìn A Vu, khéo môi khẽ cong lên. “Có những chuyện là ta đã sai, thế nên ta muốn giao mười hai nha hoàn hầu hạ bên cạnh ta, gồm cả Mai Ánh, Mai Mộng cho nàng dạy dỗ, nàng thấy thế nào?”

A Vu có chút bất ngờ nhìn Sở Mậu, không ngờ hắn nỡ giao mười hai nha hoàn này cho nàng, xem ra Mai Ánh, Mai Mộng này đã chạm đến giới hạn cuối cùng của hắn rồi.

“Vương gia lại đùa thiếp rồi, chuyện này vốn là bốn phận của thiếp mà.” A Vu vui vẻ nhận lấy sự ngạc nhiên bất ngờ này.

Lý Diên Quang mang đến một hộp nhỏ, bên trong là mười hai tờ văn tự bán thân của mười hai người họ Mai. Sở Mậu vốn dĩ giữ số giấy tờ này là vì bọn họ đều là người hầu hạ thân thiết bên cạnh, không muốn để cho người khác lợi dụng hay khống chế. Nay Sở Mậu giao hết cho A Vu, có nghĩa là hắn đã tín nhiệm nàng hơn rất nhiều.

A Vu cảm thấy vô cùng vui mừng.

Sau khi trở về Ngọc Lan Đường, Mai Ánh cùng những người khác nhận

được tin liền đến Ngọc Lan Đường thỉnh an A Vu. Mai Ânh, Mai Mộng vẫn có thần sắc bình tĩnh, thản nhiên, còn những người phía sau thì tỏ ra lo lắng, căng thẳng.

A Vu cười, nói: “Ý của Vương gia là mười hai người các ngươi không cần đến Băng Tuyết Lâm hầu hạ nữa. Nhưng ở Ngọc Lan Đường, Vương gia vẫn cần đến các ngươi, trước đây các ngươi làm việc gì thì nay vẫn làm việc ấy. Ta đã cho Cung ma ma sắp xếp chỗ ở cho các ngươi, trong viện này nha hoàn, bà vú của ta đều nhờ Cung ma ma quản lý, các ngươi cũng không ngoại lệ. “A Vu ngoảnh đầu lại nhìn Cung ma ma đang đứng bên cạnh, Cung ma ma cúi người hành lễ với A Vu, sau đó để cho mười hai người họ Mai đó nhận mặt bà.

Khi mười hai nha hoàn họ Mai đã làm quen mọi thứ, A Vu giữ Tử Phiến lại và nói: “Trong thời gian này ngươi để ý cẩn thận Mai Ânh, Mai Mộng, ta thấy chó cùng sẽ cắn rứt giẬu đây, chuyện bạn bè của ngươi và Thái mai cũng nên để ý một chút.”

“Nô tỳ sẽ lưu ý. Vì nô tỳ đã cứu cô ấy nên cô ấy đối xử rất tốt với nô tỳ, thân thiết đến mức khiến nô tỳ cảm thấy không thoải mái.” Tử Phiến đáp.

A Vu liếc nhìn Tử Phiến, nói : “Ngươi biết là được rồi.”

Cung ma ma sắp xếp cho mười hai người họ Mai đó xong, liền dẫn theo ba người đến chỗ A Vu bẩm báo, đây chính là ba người còn lại trong tứ đại mỹ nhân.

Cung ma ma chưa nói gì, ba người đã bước đến quỳ trước mặt A Vu, dập đầu ba cái rất mạnh.

A Vu đưa mắt hỏi Cung ma ma thì bà đáp: “Cứ để bọn họ tự nói đi!”

Tú Nghi, một trong ba người có dung mạo xinh đẹp nhất ngẩng đầu lên và nói: “Bọn nô tỳ muốn hầu hạ Vương phi, mong Vương phi ân chuẩn. Nô tỳ biết Vương phi mua bọn nô tỳ để làm gì, Cầm Mi đã không tôn trọng Vương phi, nhưng bọn nô tỳ không bao giờ có ý nghĩ ngông cuồng như vậy, bọn nô tỳ chỉ muốn được hầu hạ bên cạnh Vương phi thôi.”

A Vụ thấy Tú Nghi nói năng hoạt bát thì cũng thấy vui mừng. “Nhưng nha hoàn bên cạnh ta đã nhiều, Vương gia cũng vừa giao mười hai nha hoàn của ngài cho ta rồi.”

“Cho dù làm việc nặng nhọc, nô tỳ cũng nguyện làm.” Tú Nghi lại dập đầu khấn lạy, Khả Chi ở phía sau trông điềm đạm nho nhã cũng dập đầu theo, Diễm Chiêu quỳ ở cuối hàng do dự giây lát rồi cũng dập đầu.

“Tuổi của các ngươi cũng không còn nhỏ nữa, sao có thể làm việc nặng được? Quả thực ta cũng không cần nha hoàn nữa, nếu giữ lại ở vương phủ, chỉ sợ các ngươi sẽ phải đến Hồng Dược Sơn Phòng. Chúng ta dù sao cũng từng là chủ tớ, ta sẽ cho các ngươi của hồi môn, sẽ tìm người xứng đáng để gả các ngươi đi, thế nào?”

Diễm Chiêu tỏ ra khá xúc động, còn Tú Nghi và Khả Chi thì đồng thanh nói không chớp mắt: “Nô tỳ không cần tìm người xứng đôi, chỉ muốn ở bên cạnh hầu hạ Vương phi thôi.” Hai người này dù không biết tâm lòng thật hay giả nhưng đều là người thông minh. Họ biết mình và A Vụ chẳng thân thiết gì, nếu bị gả đi cũng chỉ là tùy tiện mà thôi, đợi sau này chiếm được cảm tình của Vương phi rồi mới bị gả đi thì sẽ có sự khác biệt.

A Vụ không sợ người thông minh, chỉ sợ người không trung thành.

“Diễm Chiêu, ngươi thì sao?” A Vụ nhìn sang Diễm Chiêu hỏi.

Diễm Chiêu thấp giọng đáp: “Nô tỳ xin nghe Vương phi sắp xếp.”

“Được!” A Vu ngoảnh đầu nói với Cung ma ma: “Ma ma, bà tìm cho Diễm Chiêu một tiểu tử thích hợp. Còn Tú Nghi và Khả Chi, bà giữ lại bên mình, thấy lúc nào tìm được người thích hợp thì gả họ đi.”

Cung ma ma gật đầu đáp vâng.

Khả Chi và Diễm Chiêu đi theo Cung ma ma ra ngoài, còn Tú Nghi vẫn chần chừ đứng đó, cuối cùng bước đến trước mặt A Vu, quỳ xuống nói: “Nô tỳ còn có một chuyện muôn bẩm với Vương phi.”

A Vu gật đầu.

Tú Nghi nói: “Cầm Mi ban đầu không có gan lớn như vậy đâu ạ, nhưng Vịnh Mai cô nương tìm mấy lần, cô ấy mới đi đến đó.”

A Vu gật đầu, nói: “Ta biết rồi, ngươi lui ra trước đi, sau này nếu thấy có chuyện gì khả nghi, ngươi đến bẩm báo với ta.”

Tú Nghi lúc này mới lui ra ngoài.

“Vương phi, không ngờ Vịnh Mai lại dám chọc gậy bánh xe như vậy, bọn họ cùng một giuộc cả.” Tử Phiến bức bối nói.

Mặc dù mười hai nha hoàn họ Mai đó đều hầu hạ Sở Mậu, nhưng rõ ràng Mai Ánh, Mai Mộng mới có thể đến gần Sở Mậu, mười người còn lại do Mai Ánh, Mai Mộng quản lý, Vịnh Mai xen vào chuyện này cũng không có gì lạ.

A Vu cười lạnh: “Ta không tin không làm gì được mười hai người bọn họ, bọn họ đã dám ra tay thì chúng ta cũng không sợ.”

A Vu không sợ bọn họ có nhiều người, có khi ít người nàng mới sợ.

Hôm sau, A Vu không nói gì với Mai Ánh, Mai Mộng mà trực tiếp gọi

Vịnh Mai, Úc Mai đến chõ nàng.

Hai nha hoàn đứng trước mặt A Vụ không hề hoảng hốt. A Vụ lại thích kiểu nha hoàn “lợi hại” này. “Các ngươi cũng biết đấy, Vương gia bây giờ không muốn có nhiều người hầu hạ nữa nên ta muốn sắp xếp ca làm cho mười hai người, cứ hai người một ca lần lượt hầu hạ Vương gia. Ta muốn biết ở trong phòng tắm, hai ngươi có thể hầu hạ Vương gia được không?”

Vịnh Mai và Úc Mai nhìn nhau đầy sự ngạc nhiên, họ không ngờ Vương phi tìm họ vì chuyện này. Vịnh Mai vẫn tỏ ra thản nhiên, còn Úc Mai thì rất kích động, thi cùng Mai Anh, Mai Mộng cùng hầu hạ cho Kỳ Vương điện hạ, dựa vào cái gì mà thị lại chịu sự quản lý của họ chứ? Hai người đó cũng đâu phải là chủ nhân chính của họ, vậy mà không bao giờ cho phép họ lại gần Kỳ Vương. Đã thế tướng mạo tuấn tú siêu phàm của Sở Mậu đã hàn sâu trong trái tim họ, chỉ cần được đến gần ngài, cho dù phải làm gì họ cũng sẵn sàng. Úc Mai không ngờ mình lại có thể đổi đời nhanh đến vậy, thị còn không kìm được ý nghĩ lại gần Sở Mậu.

Thấy bộ dạng của Úc Mai A Vụ biết thị đã động lòng. Thực ra, hai người này có hầu hạ được hay không, nàng không quan tâm, nếu không hầu hạ được thì càng có cớ đuổi đi, Ngọc Lan Đường tự nhiên thêm mười hai người, đông đúc quá cũng cảm thấy khó chịu.

Sau đó, A Vụ lần lượt gặp những cô nương họ Mai còn lại, cũng nói với họ về việc hầu hạ Sở Mậu và ai cũng nóng lòng muốn được thử sức.

Cuối cùng, A Vụ mới gặp tất cả mươi hai người ở Ngọc Lan Đường, bảo Cung ma ma nói cho họ về thứ tự trực ca. Mai Anh nghe xong, tay bắt giáp nắm chặt trong ống áo, còn Mai Mộng thì không thể kìm né được sự bức tức.

“Vương phi, từ trước tới nay đều là do nô tỳ và Mai Ánh tý hầu hạ Vương gia, mấy người bọn họ không biết tính cách của Vương gia, nhỡ làm cho Vương gia nổi giận...”

Mai Ánh nghe Mai Mông nói vậy, vội vàng kéo ống áo của Mai Mông.

A Vu coi như không nhìn thấy động tác nhỏ đó. “Các ngươi đã ở bên Vương gia nhiều năm như vậy, nếu giờ vẫn chưa hiểu tính của Vương gia thì đúng là phí công. Với lại, ngươi và Mai Ánh không còn nhỏ tuổi nữa, cũng không thể ở bên Vương gia mãi được, sau này cũng cần có người khác hầu hạ Vương gia. Ta đang định nói với Hách ma ma, bảo bà ấy tìm cho hai ngươi người thích hợp.”

Lời vừa nói ra, mặt của Mai Ánh và Mai Mông đều trăng bêch.

Tối đến, Sở Mậu trở về, đến ca trực của Mai Ánh và Mai Mông, hai người vào phòng tắm rất lâu mới ra ngoài.

Khi Sở Mậu bước ra liền hỏi A Vu: “Nàng nói gì với Mai Ánh, Mai Mông đây? Bọn họ vừa nhắc đến nàng đã sợ hãi run rẩy rồi.”

A Vu thầm nghĩ, hai người này thủ đoạn thật, cũng biết tố cáo cơ đáy, có điều với người thông minh như Sở Mậu, nàng lại tỏ ra sững sờ. “Thiép chỉ nói với bọn họ là tuổi cũng không còn nhỏ nữa, thiép bảo Hách ma ma chọn cho họ người xứng đáng, không thể hầu hạ Vương gia mãi được.”

Sở Mậu nhìn A Vu không nói, tất cả mọi người trong phủ này tuy không nói ra, nhưng ai cũng ngầm thừa nhận Mai Ánh, Mai Mông là nha hoàn thông phòng của Sở Mậu, ngay cả hắn cũng nghĩ như vậy. Mặc dù hắn không có ý dụng vào bọn họ, nhưng dù sao bọn họ cũng đã hầu hạ hắn bao nhiêu năm như thế, gả đi thì cũng khó tránh khỏi ngại ngùng.

“Hoặc Vương gia nhận thêm hai người đó, bọn họ và Vương gia là chủ tớ nhiều năm, cũng có tình cảm, để thiếp đứng ra nhận họ là di nương được không?” Nếu Sở Mậu gật đầu thì A Vu cung bằng lòng, khi là nha hoàn của Sở Mậu thì nàng còn khó đụng đến, chứ đã là di nương rồi thì nàng muốn nắn tròn thành dẹt lại càng dễ dàng.

Sở Mậu nghĩ ngợi, rồi nhìn thấy vẻ giáo hoạt trong mắt A Vu, hắn biết rằng Mai Ánh, Mai Mộng rơi vào tay A Vu cũng chẳng tốt đẹp gì. “Không cần đâu, dù sao cũng chỉ là chủ tớ, nàng nói với Hách ma ma một tiếng, tìm người xứng đáng rồi gả bọn họ đi, tặng họ nhiều của hồi môn một chút.”

A Vu kinh ngạc nhìn Sở Mậu, không ngờ hắn cũng có chút tình cảm với hai nha hoàn này, trong lòng cảm thấy vui chỉ cần nàng làm tốt, sau này có thể Sở Mậu cũng sẽ niệm tình cảm giữa nàng và hắn mà dung thứ cho Trưởng Công chúa vài phần.

Mặc dù Sở Mậu nghĩ cho Mai Ánh, Mai Mộng, nhưng khi tin này đến tai họ thì cảm giác như sấm giữa trời quang, bảo họ rời Sở Mậu còn khổ hơn đi vào chổ chết.

Vì Sở Mậu có chút tình cảm thương xót với Mai Ánh, Mai Mộng nên A Vu nghĩ mình có thể phỏng khoáng mà tha thứ cho sự vô lễ trước đây của bọn họ. Còn về việc Tử Phiến bị Hà Bội Chân bắt quỳ, A Vu sẽ đòi lại công bằng ở chổ Hà Bội Chân. Đương nhiên, sự rộng lượng của A Vu cũng chỉ hạn chế ở mức không làm khó dễ chuyện hôn sự của hai người họ mà thôi.

Để tránh hiềm nghi, A Vu giao hắn chuyện chọn chồng của hai người bọn họ cho Hách ma ma, còn hứa rằng nếu Mai Ánh, Mai Mộng không lấy nô bộc trong phủ mà lấy chồng bên ngoài thì nàng sẽ trả lại họ khế ước bán thân. Nhưng Hách ma ma lại không biết điều, khi nhận sự ủy thác của Mai Ánh, Mai Mộng đã đến Ngọc Lan Đường cầu xin A Vu.

Lúc này A Vu rất mong mình có một chiếc quạt để che giấu cái cười khẩy của mình. Mẹ chồng muốn lấy thiếp về cho con trai thì ít nhất cũng phải để ý đến cảm nhận của con dâu một chút chứ, nhưng Hách ma ma lại coi như thế đó là điều đương nhiên.

“Vương phi cũng biết tình hình trong phủ hiện giờ thế nào mà, Vương gia đã hai mươi ba tuổi nhưng lại chưa có con nối dõi, trong khi đó đại công tử của Ngũ Hoàng tử đã sắp đi học. Lão thân nghĩ, Mai Ánh, Mai Mộng cũng đã hầu hạ bên cạnh Vương gia bao năm, tuổi cũng đã nhỡ nhàng cứ để bọn họ tiếp tục hầu hạ cho Vương gia không phải tiện hơn sao? Chắc chắn Vương gia cũng sẽ khen ngợi sự hiền đức của Vương phi.” Hách ma ma toàn tâm toàn ý muốn là một người mẹ hiền trong mắt Sở Mậu.

Thực ra A Vu không phản đối Sở Mậu nạp thiếp, nàng còn sẵn sàng và cũng đã từng chuẩn bị cho hắn bốn nha hoàn thông phòng, nhưng với điều kiện là những người này thuộc sự cai quản của nàng còn nếu giữ lại Mai Ánh, Mai Mộng thì rõ ràng là hậu họa khó lường. A Vu cũng không tin Hách ma ma quản lý nội viện bao năm nay mà không nhìn ra mọi việc.

A Vu đoán có thể đây là mưu kế của Tương Tư cô nương, muốn để “Trai cò đánh nhau, Ngu Ông đắc lợi.”

Lúc này, Mai Ánh và Mai Mộng đang quỳ dưới chân A Vu, nghe Hách ma ma nói thế thì liên tục dập đầu, miệng van xin: “Xin Vương phi khai ân, nô tỳ sau này nhất định sẽ toàn tâm toàn sức hầu hạ Vương phi.”

A Vu không muốn làm chuyện ngốc nghếch là nuôi cáo trong nhà, liền mỉm cười với vẻ áy náy. “Ma ma trách nhầm tôi rồi. Thực ra hôm đó tôi cũng khuyên nhủ Vương gia, bảo ngài nạp Mai Ánh, Mai Mộng làm di nương, nhưng Vương gia lại bảo tôi cho thêm họ của hồi môn, tìm chỗ phù hợp gả cho họ làm vợ chính thất, coi như bù đắp lại tình cảm chủ tớ bao năm. Thế

nên ma ma nói những lời này với tôi cũng vô ích, ma ma đi khuyên Vương gia xem có thể thay đổi được chủ ý của ngài không.”

A Vu vừa nói dứt lời, Mai Mộng liền ngẩng phắt đầu lên, mắt trừng trừng nhìn A Vu, lầm bầm: “Vương gia không thể đổi xử với chúng tôi như vậy, tôi không tin!”

A Vu liếc nhìn Mai Mộng, không để bụng mấy lời nói hồn xược như vậy. A Vu cũng không hiểu Mai Mộng lấy đâu ra tự tin như thế, hay là Sở Mậu không nỡ rời xa thị thật. Nhưng theo A Vu hiểu về tính cách của Sở Mậu thì trên đời này chẳng có người nào hay việc gì mà hắn không nỡ cả, ngay cả bản thân mình hắn còn không tiếc, huống chi người khác!

Đừng nói Mai Ánh và Mai Mộng không tin, ngay cả Hách ma ma cũng không tin lời A Vu. Mặc dù họ biết Sở Mậu không thích gần nữ giới, ngay cả hai trắc phi cũng không lọt vào mắt chàng, nhưng trong lòng họ, cho dù là hai tỷ muội họ Mai hay Hách ma ma và Tương Tư thì đều thầm nghĩ rằng đó là vì Sở Mậu không thích mấy nữ nhân đó.

Mai Ánh và Mai Mộng cũng không nghi ngờ khả năng đàn ông của Sở Mậu. Khi hầu hạ bên cạnh hắn, ngày ngày giặt quần áo, chăn ga cho hắn, mấy thứ dấu vết ngại ngùng đó thỉnh thoảng bọn họ cũng nhìn thấy trên ga trải giường của Sở Mậu. Thế nên trong lòng bọn họ đã từng có một giấc mơ, là Vương gia cũng thích người, nhưng hắn không muốn dụng chạm đến người vì yêu mến và tôn trọng người, hắn muốn nhân thời cơ thích hợp nào đó sẽ đón người bằng nghị thức long trọng nhất, chỉ toàn tâm toàn ý yêu một người như người mà thôi.

A Vu nhận ra sự kinh ngạc của Hách ma ma nên nói: “Nếu ma ma không tin tôi thì có thể đi hỏi Vương gia, từ nhỏ tôi cũng đã học Nữ tú thư, Vương gia chưa có con nối dõi trong lòng tôi cũng sốt ruột như ma ma vậy. Chỉ vì

Vương gia thương xót Mai Ánh, Mai Mộng, không muốn cả đời họ làm kẻ hầu hạ hèn mọn nên xin ma ma hãy thông cảm cho nỗi khổ tâm của Vương gia. Nếu ma ma lo sau này bọn họ ra ngoài sẽ phải chịu khổ thì chúng ta sẽ chuẩn bị cho họ của hồi môn hậu hĩnh.”

Lời của A Vụ không chỉ là cái tát thật mạnh đói với Hách ma ma, mà còn với cả Mai Ánh, Mai Mộng, chủ nhân đã nghĩ cho họ chu đáo đến vậy mà bọn họ còn tự hạ thấp mình.

Rời khỏi Ngọc Lan Đường, Hách ma ma đã đến Băng Tuyết Lâm tìm Sở Mậu, mặc dù A Vụ không biết Hách ma ma nói gì với Sở Mậu, nhưng sau đó Hách ma ma đã bắt đầu tìm người gả Mai Ánh, Mai Mộng đi.

Đến hôm Trừ Tịch, Tú Nghi bỗng đến tìm A Vụ và nói: “Vương phi, nô tỳ không biết có phải mình đã nghĩ nhiều hay không, nhưng vì nhìn thấy nê muôn nói với Vương phi một tiếng.”

A Vụ đang chọn đồ trang sức để đeo vào triều chúc mừng ngày mai, nghe Tú Nghi nói vậy liền đặt đôi khuyên tai bằng ngọc xuống, ngoảnh lại nói:

“Ngươi nói đi!”

Tú Nghi thưa: “Hôm nay, nô tỳ gặp Thái Mai cô nương ra ngoài viện, còn lấy một đồng tiền thưởng cho nô bộc đi theo cô ta, thì ra cô ta đi tìm Đoàn nhị gia ở trường phòng. Nô tỳ nghĩ, Thái Mai cô nương và Đoàn nhị gia không thân thích, thường ngày cũng không gặp gỡ nhau hôm nay bận rộn là thế mà cô ta lại chạy ra ngoại viện, chắc chắn là có chuyện gì đó, không biết nô tỳ có nghĩ nhiều quá hay không?”

A Vụ vui mừng nhìn vẻ cung kính của Tú Nghi, mặc dù miệng nói mình nghĩ quá nhiều, nhưng vẻ mặt của thị lại nói với A Vụ hay rằng, chuyện này

chắc chắn có gì khuất tất.

Tú Nghi là nha hoàn cho A Vụ mua về, thị chẳng có của nả gì, mỗi tháng chỉ có năm trăm ngân lượng, việc hầu hạ A Vụ thường ngày cũng không cần dùng đến thi, nhưng thi lại vì chuyện này mà lấy tiền cho nô bộc để nghe ngóng tình hình, nếu thi không ngốc thì là quá thông minh, lại suy nghĩ thận trọng, chính là người A Vụ cần dùng.

“Ngươi làm tốt lắm. Tử Phiến, ngươi lấy ít bạc vụn thưởng cho Tú Nghi, không nên để cô ấy tự lấy tiền đi nghe ngóng tin tức được.” A Vụ nói. “Nếu chuyện này mà đúng như ngươi nói, ta sẽ còn thưởng cho ngươi nữa.”

Tú Nghi gật đầu dạ vâng.

A Vụ lại nói: “Sao ngươi biết Thái Mai và Đoàn Nhị không thân thích? Và sao lại biết được nam tử ở ngoại viện?”

Tú Nghi thảng thắn đáp: “Chủ nhân đừng cười chê nô tỳ, lúc rảnh rỗi nô tỳ thích nghe mấy chuyện kiểu thế này, không biết có ích gì không nhưng vẫn thích nghe.”

A Vụ gật đầu, thực ra nàng không để ý Tú Nghi dùng cách gì để biết, chỉ hơi tò mò mà thôi, nếu đúng như Tú Nghi nói thì con người thị không thể xem thường.

Bên cạnh đó, A Vụ cũng không yên tâm, nếu Thái Mai đã có hành vi khác thường thì nàng cần phải đề phòng, nhắc nhở tất cả người của nàng lưu ý đến Thái Mai mới được.

Đến chiều tối, A Vụ phải đến Đắc Nguyệt Lâu ở gần hồ nước lăn tăn gợn sóng trong vườn, vì đêm trù tịch năm nay sẽ bày yến tiệc ở đó, nghe nói còn chuẩn bị cả pháo hoa nữa. Hách ma ma đối xử rộng rãi với người ăn kě ở nê

đêm nay cũng cho phép nô bộc không phải trực đêm, có thể nghỉ ngơi và đi chơi vui vẻ.

A Vu định ra khỏi nhà thì Tú Nghi đến thưa: “Chủ nhân, Đoàn Nhị gia vào vườn phía sau công Song Hạc a.”

A Vu rất ngạc nhiên, mặc dù đêm nay Hách ma ma cho phép cả nhà được vui vẻ, nhưng không có nghĩa là nam tử ngoại viện được thoải mái ra vào vườn, hơn nữa đêm nay cả nhà bày tiệc trong vườn, A Vu cũng ở đó, bà canh cửa càng không nên để nam tử đã trưởng thành vào nội viện mới phải.

“Ngươi có nhớ bà canh cửa là ai không?” A Vu hỏi.

Tú Nghi gật đầu.

“Ta muốn có danh sách tất cả những người có quan hệ họ hàng với bà ta, những người này không trùng trị chắc chắn muốn làm phản cả rồi.” A Vu cười lạnh, nói.

Tú Nghi lấy tay áo ra một tờ danh sách đưa cho A Vu, chữ của thị thanh mảnh rất đẹp, xem ra được giáo dục tốt. A Vu rất mừng vì có một người lành lợi như Tú Nghi.

“Trước tiên chờ đánh rắn động cỏ, ngươi nghĩ Đoàn Nhị vào nội viện lúc này thì sẽ xảy ra chuyện gì?” A Vu muốn thử Tú Nghi.

Tú Nghi trầm ngâm một lát rồi đáp: “Trời đã tối, đêm nay lại là đêm trù tịch, Hách ma ma cho tất cả mọi người nghỉ, mặc dù trong vườn vẫn trật tự quy củ, nhưng chuyện nước đục thả câu cũng có thể xảy ra. Lúc này, một nam tử vào viện thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của nữ giới.”

Đây cũng là điều A Vu nghĩ đến. Nữ nhân hẹp hắt riêng nam tử ở ngoại viện trong đêm trù tịch, chuyện này xảy ra ở phủ An Quốc Công đã không

thể chấp nhận được, huống chi phủ Kỳ Vương lại “sạch sẽ” như thế. Chủ nhân sạch sẽ đã thành tính, đương nhiên không thể chấp nhận chuyện như thế này.

Điều đầu tiên A Vu nghĩ đến là chính nàng. Ba người có liên quan đến bà canh cửa đó là hai cô á họ Mai và Tương Tư. Ba người đó đều có lý do đối đầu với nàng. Nhưng A Vu lại tự phủ định suy nghĩ này, bên cạnh nàng nô bộc nhiều như mây khói, đi một mình là chuyện không thể, huống hồ nàng còn phải cùng Sở Mậu đón Giao thừa. Vậy người bên cạnh của nàng thì sao? A Vu tự nhiên nghĩ đến Tử Phiến. Thị là đại nha hoàn đặc lực nhất của nàng, nếu phẩm hạnh của Tử Phiến có vấn đề, một chủ nhân như nàng khó tránh khỏi bị liên lụy.

A Vu không hiểu tại sao người bọn họ chọn lại là Đoàn Nhị, thật ra, cho dù kế hoạch của bọn họ có thuận lợi, nàng đứng ra làm chủ gả Tử Phiến cho Đoàn Nhị thì cũng không thiệt thòi gì cho Tử Phiến cả.

“Ngươi có biết tại sao Đoàn Nhị lại đến không?” A Vu hỏi.

Tú Nghi trầm ngâm giây lát, sau đó nói: “Có thể là vì Đoàn Nhị có tiếng phong lưu, cũng có thể chỉ có hắn mới có gan dám nhẫn lúc đêm tối mà lén vào nội viện.”

Tử Phiến đứng bên cạnh nói chen vào: “Hoặc có thể Đoàn Nhị thích Mai Anh.”

A Vu và Tú Nhi nghe thấy thế liền nhìn sang Tử Phiến. “Nghĩa là sao?”

Tử phiến đỏ bừng mặt, thấp giọng nói: “Nô tỳ nghe Thái Mai nói rằng, Đoàn Nhị thường xuyên mua son phấn nhờ người đem đến cho Mai Anh, hơn nữa còn là Ngọc Đường Hồng của Hà Chi Cát.”

Hà Chi Các và Ngọc Đường Hồng A Vu đều biết, Hà Chi Các là tiệm son nổi tiếng trong kinh thành, là cửa hiệu cổ kính từ trăm năm trước, Ngọc Đường Hồng càng là loại son quý của cửa hiệu, phương pháp chế tạo được truyền từ hơn một trăm năm trước. A Vu cũng có một thỏi Ngọc Đường Hồng, nhưng nàng không hay dùng.

“Thái Mai cũng nói với ngươi chuyện này sao?” A Vu ngạc nhiên hỏi.

Tử Phiến càng đỏ mặt xấu hổ, chuyện này thực sự khó mở miệng. Đoàn Nhị là cái tên mà Tử Phiến thường xuyên nghe được từ miệng của Thái Mai, còn nói hắn tuấn tú thế nào, gia cảnh ra sao, tuy phong lưu nhưng cũng là do mẹ hắn mất sớm nên không có ai quản thúc hắn. Thái Mai còn lần lượt kể tên từng nha hoàn trong phủ thích Đoàn Nhị.

Mà người áy sao lại chỉ để ý đến cô Mai Ánh kiêu ngạo đó chứ? Thái Mai thường than ngắn thở dài, trách móc Mai Ánh. Thị còn nói, Tử Phiến xinh đẹp hơn Mai Ánh, lại là đại nha hoàn thân cận của Vương phi, có điểm nào không bằng Mai Ánh. Nói xa nói gần thì đều có ý xúi giục Tử Phiến hướng về Đoàn Nhị.

Dù sao Tử Phiến cũng đang ở tuổi yêu đương, Thái Mai lại nói một cách hàm súc và thỏa đáng như thế nên sau nhiều lần Tử Phiến cũng đã cả mến Đoàn Nhị, trong lòng có ý đối đầu với Mai Ánh.

Và như vậy, Tử Phiến hai lần nhận được son môi do Đoàn Nhị tặng để ở chõi Thái Mai, có điều là Hà Chi Các chứ không phải Ngọc Đường Hồng. Chuyện về son Ngọc Đường Hồng hai ngày trước Tử Phiến mới vô tình phát hiện ra. Mai Ánh thường không tô son, nhưng gần đây lại trang điểm rất đẹp, mặc dù trang phục của nha hoàn có kiểu dáng nhất định, nhưng không hạn chế đồ trang sức trên đầu và son môi, Mai Ánh lại có thân phận như vậy nên cho dù có vượt quy tắc cũng không ai dám nói thị ta.

Tử Phiến hằng ngày hầu hạ A Vu chải đầu, trang điểm nên biết rõ màu và mùi hương của Ngọc Đường Hồng. Thị đã ngửi thấy cái mùi này trên người Mai Ánh nên mới nói với Thái Mai rằng Đoàn Nhị chưa bỏ Mai Ánh mà lại muộn qua lại với thị.

Đương nhiên, trong chuyện này Tử Phiến rất khó mở miệng nói với A Vu. Böyle giờ thị bỗng thấy mình bị lừa gạt, có thể Đoàn Nhị chưa bao giờ tặng thị son môi, tất cả đều là quý kệ của Mai Ánh và Thái Mai.

A Vu thấy Tử Phiến không nói gì thì có chút lo lắng: “Ngươi nói thật cho ta biết, có phải ngươi và Đoàn Nhị...”

Tử Phiến vội vàng lắc đầu phủ nhận. “Những ngày qua nô tỳ và Đoàn Nhị chưa bao giờ nói chuyện với nhau, đều là do Thái Mai thường xuyên nhắc đến hắn trước mặt nô tỳ.”

Lúc này A Vu mới gật đầu.

Thực ra, nếu Mai Ánh không chó cùng rút giậu giờ trò trước và Tú Nghi không phát hiện ra thì việc Tử Phiến có bị rơi vào bẫy hay không cũng không thể biết được. Chuyện tình cảm nam nữ cho dù là nô tỳ trung thành nhất thì cũng có thể giấu giếm chủ nhân của mình, không chừng Tử Phiến còn bị Đoàn Nhị làm cho xiêu lòng và đi quá giới hạn cũng nên.

“Cho dù thế nào, hành vi của Đoàn Nhị ở nội viện là không thể chấp nhận được. Hắn có thích Mai Ánh đi chăng nữa thì việc chủ tử sắp xếp nha hoàn của mình cho ai cũng không đến lượt hắn nghĩ hộ. Huống hồ, hắn còn có hành vi xằng bậy, muốn mượn dao của kẻ khác để giết người thì chúng ta cũng không cần khách sáo với hắn làm gì.”

A Vu gọi Tú Nghi đến gần, nói nhỏ vào tai thị vài câu. “Ngươi có làm được không?”

Tú Nghi gật đầu. “Nô tỳ sẽ cố gắng hết sức.”

Chuyện sắp xếp cho Tú Nghi lần này, A Vu cũng dặn Tử Phiến là coi như không biết gì, Thái Mai bảo làm gì thì làm đấy, tất sẽ có người đứng ra xử lý.

A Vu lại sai người mời Cung ma ma đến, giao cho bà vài việc, lúc đó mới khoác chiếc áo choàng gấm thêu hình chim công đến Đắc Nguyệt Lâu.

Đắc Nguyệt Lâu được xây dựng trên một hồ nước lớn trong Tương Tư Viên, có cây cầu bắc sang Song Huy Lâu xây ở hồ Hoa Ngạc. Vào ngày trời mưa, đi đôi guốc gỗ cao bước qua cây cầu cong cong, tiếng lộc cộc của guốc gỗ hòa với tiếng mưa như bản nhạc vang trong không trung, vô cùng ấn tượng, thế nên nơi này còn được gọi là Hướng Diệp Lang.

Hướng Diệp Đạp Nguyệt là phong cảnh nổi tiếng của Tương Tư Viên, nhưng A Vu lần đầu tiên bước chân đến nơi đây nước này.

A Vu sợ nước, nàng sợ không dám nhìn vào mặt nước mênh mông, các khu vườn khác có một hồ nước đã là chuyện hiếm, nhưng Tương Tư Viên lại có hai hồ nước lớn, rộng vài mẫu, hồ nước sát núi, cảnh sắc hữu tình. Người khác hận không thể đến đây tham quan một lần, nhưng trong mắt A Vu hồ nước chẳng khác nào mảnh thú đáng sợ. Nơi duy nhất khiến người ta cảm thấy thoải mái là Băng Tuyết Lâm thì đã có chủ rồi, điều này khiến A Vu vô cùng đau lòng.

Điều khiến A Vu đau đớn hơn nữa là vị chính chủ đang ngồi trong Đắc Nguyệt Lâu bình thản uống rượu.

Ai ngồi vào đúng vị trí của người này, A Vu mừng vì mình ngồi ở phía bên trái của Sở Mậu, không phải nhìn thẳng ra mặt hồ Hoa Ngạc, nếu nàng sợ mình sẽ bị chóng mặt, nôn ợ mất.

Người trong phủ ít đi, đêm trù tịch trở nên vắng lặng, nhưng Hách ma ma cũng sắp xếp rất chu đáo bằng cách chuẩn bị các tiết mục biểu diễn vô cùng náo nhiệt.

Bà mời gánh hát ở bên ngoài, mời người hát làn điệu Nam khúc, tấu hài, đương nhiên còn có tiết mục múa của các cô nương trong phủ Kỳ Vương. Công Tôn Lan, Âu Dương Chỉ đều xuất thân từ ca kỹ. Vài năm nay Điền Hoàng hậu và Hướng Quý phi đều lần lượt ban tặng ca kỹ cho phủ Kỳ Vương vào ngày mùng Một Tết nên tự nhiên hình thành một gánh hát không nhỏ.

A Vu ngồi trong Đắc Nguyệt Lâu, nhìn mặt nước mênh mông bên ngoài nên không có lòng dạ nào thưởng thức ca múa, nhưng cho dù như vậy nàng vẫn phải thừa nhận đám ca kỹ này không chỉ dung mạo tuyệt sắc, thân hình thon thả, mà múa cũng rất hay.

A Vu ngược mắt nhìn Sở Mậu, tay hắn cầm chén rượu đang xem các ca kỹ biểu diễn, mặc dù ánh mắt như nhìn vào họ, nhưng lại phảng phất như đang nhìn rất xa, thần sắc lơ đãng.

Mùng Một ngày mai chính là sinh thần của Sở Mậu, cũng là ngày giỗ mẹ ruột hắn, Hiếu Trinh hậu. A Vu không đoán được tâm tư của hắn, có vẻ như sự đáng thương, đau khổ, lạc lõng, cô đơn đều không liên quan gì đến hắn.

A Vu nhìn Sở Mậu chăm chú, bỗng thấy hắn đám mắt nhìn nàng, nàng giống như kẻ trộm bị bắt quả tang, chột dạ ngoảnh đầu đi chỗ khác, cảm thấy toát mồ hôi, mặt đỏ ửng như đóa phù dung. Nhưng cảm giác ánh mắt nóng bỗng áy hình như không rời đi, nàng cũng không dám ngoảnh đầu lại xem Sở Mậu có đang nhìn mình hay cười với mình hay không. Cuối cùng nàng không kìm được đảo mắt nhìn sang thì thấy Sở Mậu đang cười với nàng, còn giơ chén rượu trong tay lên.

A Vu vội vàng cúi đầu nâng ly rượu uống một ngụm, nụ cười của Sở Mậu quả thật cuốn hút, ánh tượng nhất là hàm răng trắng bóng của hắn.

Hình như phát giác ra hành động “liếc mắt đưa tình” giữa Sở Mậu và A Vu, Đào Tư Dao cầm bình rượu, tha thướt bước đến bên Sở Mậu, dịu dàng nói: “Thiếp mời Vương gia một chén”

Sở Mậu không từ chối, nhưng động tác nghiêng đầu khiến người bên cạnh khó nhận ra.

Đào Tư Dao với đôi mắt mộng nước, cố tỏ ra vui vẻ nói: “Vương gia, chúng ta đi đốt pháo hoa để đốt trên thuyền ở hồ Hoa Ngạc, nhưng không thú vị bằng tự mình đốt, hồi còn nhỏ năm nào ở nhà cha và huynh cũng đều cùng thiếp đốt pháo hoa.”

Tương Tư lúc này đang ngồi phía dưới chỗ Hách ma ma, nghe Đào Tư Dao nói vậy cũng bước đến dịu dàng nói: “Đúng đấy, chúng ta cùng đi đốt pháo hoa đi!”

Đào Tư Dao yếu điệu như nước, Tương Tư thì mềm mại như lụa, đều là mỹ nhân xuất sắc cả, thế nên A Vu thầm tiếc cho họ.

Quả như dự đoán, Sở Mậu nói: “Lý Diên Quảng, ngươi dẫn Đào Trắc phi và Tương Tư đi đốt pháo hoa đi!”

Mặt Đào Tư Dao thoắt biến sắc, nhưng Tương Tư vẫn rất bình tĩnh, có thể cô ta cũng đoán được kết quả này, chỉ là không hy vọng Đào Tư Dao được chiếm cơ hội trước, đương nhiên cô ta cũng sợ xảy ra tình trạng: Sở Mậu nhận lời Đào Tư Dao.

Lúc ra ngoài đốt pháo hoa, Đào Tư Dao tỏ ra rất vui, nhưng lại không chịu nổi cái lạnh nên đành đứng một bên ôm lò sưởi cầm tay, kiêng chân ngó

xem, còn Tương Tư thì chơi vô cùng vui vẻ, vừa cười vừa nhảy lên vỗ tay àm ĩ, đến nỗi toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Khi bọn họ đốt pháo hoa trở về thì nhìn thấy A Vu đang ngồi đối diện với Sở Mậu, trước mặt họ là một bàn cờ. A Vu ngẩng đầu nhìn hai người họ mỉm cười, còn biểu cảm của hai người họ lại không tự nhiên.

Thật ra A Vu bị oan, nàng cũng muốn mượn có về trước như Tuân Mi và Công Tôn Lan, nhưng không hiểu điều gì kích động khiến Sở Mậu chủ động lên tiếng mời nàng chơi một ván cờ. A Vu đương nhiên không thể từ chối, huống hồ Lã Nhược Hưng còn đem tặng bàn cờ bằng ngọc Hòa Điền sáng bóng không tỳ vết khiến nàng yêu thích không nỡ rời tay.

“Vương phi có muốn cược với ta một ván không?” Sở Mậu hỏi.

Mắt A Vu sáng bừng, lại nghĩ đến Song Giám Lâu, không thể để tuột mất cơ hội này được. Nhưng nàng rất ít khi cá cược, đã cược là muốn thắng. Mặc dù nàng đã lang thang nhiều năm ở bên cạnh Sở Mậu, nhưng chưa thấy hắn đánh cờ bao giờ nên không biết hắn chơi thế nào. Nàng thấy trình độ chơi cờ của mình đã tiến bộ hơn trước, rất có khả năng chiến thắng, điều quan trọng phần thưởng là gì mà thôi.

“Vương gia muốn cược gì?” A Vu hỏi.

Sở Mậu hỏi lại: “Nàng muốn cược gì?”

A Vu không chút do dự, thẳng thắn đáp: “Nếu thiếp thắng, sau này Vương gia phải cho thiếp tự do ra vào Song Giám Lâu.”

Sở Mậu trầm ngâm giây lát rồi nói: “Ừm, nếu ta thua không phải sẽ rất thiệt sao?”

A Vu cũng biết dựa vào một ván cờ mà khiến Sở Mậu đồng ý chuyện

này thì cũng không thiết thực lắm, nàng cũng chỉ muốn thử vận may xem sao thôi, nhưng mặt vẫn không tỏ vẻ gì, miệng kiên quyết nói: “Phần thưởng khác, thiếp không thích.”

Sở Mậu lại nghĩ ngợi, sau đó mới chậm rãi gật đầu. “Được.”

Sở Mậu do dự hồi lâu mới đồng ý với nàng, điều này lại khiến A Vu càng tin thêm vài phần. “Vậy Vương gia muốn có phần thưởng gì?”

Khuôn mặt Sở Mậu hơi ửng đỏ vì men rượu, lại nhìn nàng với ánh mắt trêu đùa khiến A Vu không dám nhìn thẳng vào hắn, chỉ biết cúi đầu giả vờ nhặt quân cờ.

Sở Mậu mãi một lúc lâu mới đáp: “Ta nhất thời chưa nghĩ ra, như vậy đi, nếu nàng thua thì đồng ý một yêu cầu của ta là được.”

A Vu thực sự không dám tin, Sở Mậu còn dám yêu cầu cao hơn nàng, mặc dù phần thưởng nàng muốn lớn thật, nhưng lại rất rõ ràng, đâu có giống cái phần thưởng lúc nào cũng như thanh kiếm treo lơ lửng trên đầu của hắn.

Lý trí mách bảo A Vu không nên cá cược vụ này, nhưng nàng lại quá muốn nhìn ngắm các danh họa trong Song Giám Lâu, cứ nghĩ thôi đã thấy đau lòng.

A Vu bình tâm nghĩ, thì ra trước kia mình không cá cược với ai, không phải vì mình thông minh kiểm soát được thế trận, mà vì đối phương không đủ bản lĩnh đưa ra phần thưởng nào khiến mình động tâm.

A Vu lại nhìn Sở Mậu, ánh mắt đang nhìn nàng ngây ngốc, có lẽ cũng do uống rượu không ít, mà vừa nãy hình như Sở Mậu cầm trên tay cốc rượu suốt, cơ hội tốt như vậy, không biết quý trọng thì thật là ngốc.

“Được.” A Vu tự tin mỉm cười đáp lại.

Sở Mậu hào phóng nhường A Vu lấy quân đen đi trước, A Vu không khách sáo cười đáp lại ý tốt của hắn.

Cuộc đấu cờ bắt đầu, nửa ván đầu, A Vu cứ nghĩ rằng mình sắp thắng, cánh cửa ở Song Giám Lâu đang từ từ mở ra chào đón nàng, nhưng nửa ván sau, cục diện đã bị lật ngược, không phải là vì A Vu đi sai nước cờ, mà đối phương quá xảo quyệt, lúc đầu cho đối phương thấy mình yếu thế, dần dần dụ đối phương vào, cuối cùng bao vây đối phương, khiến cho A Vu luống cuồng không biết làm thế nào.

A Vu vừa thở phù phù vừa ngược mắt nhìn Sở Mậu, mặt hắn vẫn hơi đỏ, nhưng bờ môi lại mang theo nụ cười đáng ghét, A Vu nghi ngờ có lẽ lúc trước hắn đã giả vờ say.

“Đúng là đồ gian xảo!” A Vu thầm mắng hắn, tốc độ chơi cờ cũng bắt đầu chậm lại, mỗi bước đều phải cẩn thận, mỗi bước đi nàng cũng rất lo lắng vì sợ rơi vào bẫy.

Quân cờ màu đen bóng được kẹp ở ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay trắng muốt tựa như một bức tranh đen trắng khiến người ta không rời mắt.

A Vu cầm trong tay quân cờ nhưng không nỡ hạ xuống, bỗng thấy Sở Mậu giơ tay về phía quân cờ của mình, nàng hoảng hốt rút tay lại, nghĩ rằng Sở Mậu chờ sót ruột muốn lấy quân cờ của mình.

Tay Sở Mậu bỗng khụng lại rồi thu về. “Không hạ cờ là trời sáng đấy.”

A Vu vốn có ý chơi xấu, nghe thấy Sở Mậu châm chọc mình thì càng không muốn giữ lời hứa lúc cá cược, đúng lúc đó thì Đào Tư Dao và Tương Tư đi đốt pháo quay về, A Vu rất mừng, tỏ ra là người bị oan ức, nàng đâu phải là người đòi chơi cờ với Sở Mậu.

Do đó, thấy Đào Tư Dao bước đến, A Vu liền đứng bất động cười. “Đào Trắc phi đến rồi, tỷ mau ngồi xuống hầu Vương gia chơi cờ đi, ta thực sự không có sở trường về trò này.” A Vu cố ý nhường chỗ, nói: “Vương gia, nghe nói Đào Trắc phi chơi cờ rất giỏi, chơi cờ mà sức lực ngang nhau thì mới thú vị, hay là ngài cùng với Đào Trắc phi chơi một ván khác nhé?”

Đào Tư Dao có chút dao động nhìn vào Sở Mậu, thấy ánh mắt hàn nhìn A Vu bắt đầu chuyển sang lạnh nhạt.

A Vu vội vàng đưa tay lên sờ trán, vò vịt nói: “Á, vừa nãy thiếp uống rượu nên bây giờ thấy hơi đau đầu muốn về nghỉ ngơi một chút.”

A Vu nhìn Sở Mậu ngồi im không nói, cũng biết cái cớ của mình khá đe dọa, nàng đang rất ngại, nhưng chẳng có ai gỡ bí cho nàng nên không khí cực kỳ ngột ngạt.

“Vậy là nàng nhận thua?” Sở Mậu lạnh nhạt hỏi một câu.

“Sao có thể? Cũng chưa chơi xong mà!” A Vu hoảng lên, ngay sau đó bổ sung thêm: “Hôm qua quả thực thiếp thấy đau đầu, hay là hôm khác chúng ta tiếp tục nhé?”

A Vu đặc ý nghĩ, hôm khác là hôm nào, hay là đêm trù tịch năm sau? Ai mà nhớ được ván cờ sắp tàn này sắp xếp thế nào cơ chứ!

Sở Mậu gật đầu, nói: “Cũng được.” Sau đó dặn Lý Diên Quảng: “Cắt bàn cờ đi, không cho phép ai đụng vào ván cờ này, lần sau ta sẽ cùng Vương phi tiếp tục.”

Nghe xong câu này, ý cười trên gương mặt A Vu có chút gượng gạo.

Nụ cười của Đào Tư Dao và Tương Tư thậm chí còn gượng gạo hơn cả A Vu.

Ngược lại, Mai Mộng bước đến tươi cười hớn hở, trước tiên vẫn an mọi người, sau đó thị nói rỗn ràng với A Vụ: “ Vương phi, sao không thấy Tử Phiến đâu? Hách ma ma cho bọn nô tỳ bày hai bàn tiệc, chúng tôi đang muốn chơi túr lệnh² mà không thấy Tử Phiến, định cho cô ấy làm lệnh quan³. ”

2.Túr lệnh: túr lệnh là trò chơi trợ hứng khi uống rượu, sinh ra đầu tiên từ Tây Chu, sau đó hoàn thiện vào thời Tuỳ Đường. Uống rượu hành lệnh đặc biệt thịnh hành trong giới sĩ phu thời Đường, uống rượu ngâm thơ soạn văn là chuyện thường.

3.Lệnh quan: Theo Phong tục, muốn chơi trò túr lệnh cần phải có một lệnh quan để ra đề mục.

A Vụ nghĩ, Mai Mộng chọn thời cơ không tồi chút nào, ngay cả nàng cũng thấy cảm kích. “Ô, ta cũng không biết bóng dáng cô ấy đâu, chẳng hiểu đã đi đâu rồi, ngoài trời lạnh như thế phiền người gọi người cùng Xích Cẩm đi tìm cô ấy giúp ta.”

Một lát sau, Xích Cẩm với chút vỗ công của mình không phụ sự mong đợi của A Vụ đã áp giải Đoàn Nhị và một cậu thanh niên khôi ngô bước đến.

“Chuyện gì thế này?” A Vụ vò kinh ngạc hỏi.

Mai Ánh, Mai Mộng đi theo phía sau Xích Cẩm lúc này có vẻ mặt thật khó coi.

Lúc này, Tử Phiến đứng phía sau Xích Cẩm, vừa được “tìm về” lên tiếng: “Bẩm Vương phi, Mai Mộng tỷ, Xích Cẩm và nô tỳ phát hiện Đoàn Trưởng phòng đang cùng Minh Trạch có quan hệ bất chính ở Uý Tú Viên. Hai người này thật hạ lưu, vô liêm sỉ, dám vào nội viện làm bậy, bọn nô tỳ không tự quyết định được nên mới áp giải họ về đây.”

Trong miệng của Đoàn Nhị và Minh Trạch đều bị nhét giẻ, vừa nghe thấy Tử Phiến nói như vậy thì một mực lắc đầu, miệng kêu ư ư như bị oan.

A Vụ quay người nói với Xích Cẩm và Mai Mộng: “Không phải hai

người đi tìm Tử Phiến ư? Sao lại đến Uý Tú Viên làm gì?”

Xích Cẩm nhanh miệng nói trước: “Nô tỳ và Mai Mông đi tìm Tử Phiến thì nghe Thái Mai nói lúc chập choạng tối có thấy Tử Phiến đến Uý Tú Viên, thế nên nô tỳ và Mai Mông mới đến đó, nào ngờ không thấy bóng dáng Tử Phiến đâu mà lại phát hiện ra Đoàn Trưởng phòng và Minh Trạch đang...” Xích Cẩm không nói tiếp được nữa.

A Vụ lại nhìn sang Tử Phiến: “Tù tối đã không thấy ngươi, ngươi chạy đi đâu vậy?”

Tử Phiến đáp: “Lúc trời tối, Thái Mai bị treo chân, bảo nô tỳ đến Uý Tú Viên tìm Chu Mông cô ấy nói rằng chỗ đó có thuốc trị treo chân. Không ngờ trên đường gặp Tú Nghi cô ấy bảo Vương phi không có ở đó, bọn tiểu nha hoàn ở Ngọc Lan Đường gây ồn ào làm ĩ hết cả, cô ấy không quản được nên bảo nô tỳ về quản bọn họ, thế nên nô tỳ đành quay lại Ngọc Lan Đường, nhờ Tú Nghi đi lấy thuốc cho Thái Mai. Lúc nô tỳ xử lý xong chuyện ở Ngọc Lan Đường và trở lại Uý Tú Viên thì gặp Xích Cẩm và Mai Mông đang đến Uý Tú Viên tìm nô tỳ, rồi sau đó gặp phải cảnh đáng xấu hổ của Đoàn trưởng phòng và Minh Trạch.”

Tử Phiến nói liền một mạch như quên cả thở.

“Tú Nghi cũng đến Uý Tú Viên, sao không phát hiện ra chuyện này?” A Vụ hỏi.

Tú Nghi lúc này vội vàng bước đến đáp: “Lúc nô tỳ đến đó thì nhìn thấy bóng một nam nhân lọt vào Uý Tú Viên, lúc ấy nô tỳ sợ hãi vô cùng, nội viện sao lại có nam nhân lạ mặt ra vào được? Nhưng nô tỳ chỉ có một mình, xung quanh lại tối om nên không dám mạnh miệng, đành ở bên ngoài cõng đợi, nào ngờ một lát sau thì thấy Minh Trạch lén lút bước vào vườn. Nô tỳ nào

biết bọn họ dám làm chuyện hạ lưu trong nội viện, lúc Xích Cẩm và Mai Mộng tìm đến nơi, nô tỳ mới dám bước ra gặp bọn họ.”

“Vương gia, chuyện này liên quan đến Đoàn trưởng phòng và nô bộc ở ngoại viện, thiếp và Hách ma ma không tiện tham gia hay là nghe xem bọn họ nói thế nào, thiết nghĩ họ cũng không vô liêm sỉ đến mức vào nội viện để giở trò bậy bạ.” A Vu nói với Sở Mậu xong, ngoảnh đầu lại sai người gọi Thái Mai và Chu Mộng đến.

Trên thực tế mọi người có mặt ở hiện trường đều hiểu rằng đây là cái bẫy nhằm vào Tú Phiến, chỉ là họ không biết ai đặt ra cái bẫy này và đương nhiên cái bẫy này đã bị người ở Ngọc Lan Đường nhìn thấu.

Sở Mậu chứng kiến màn kịch A Vu tự biên tự diễn nhưng vẫn gật đầu.

Cái giẻ vừa được lấy ra khỏi miệng Đoàn Nhị và Minh Trạch là Minh Trạch đã vội quỳ sụp xuống chân Sở Mậu và A Vu, dập đầu nói: “Tiểu nhân bị oan, tiểu nhân bị oan ạ. Tiểu nhân thấy Đoàn Nhị lén lút vào nội viện, trong lòng tò mò nên đi theo hắn đến Uý Tú Viên, nào ngờ nô tài vừa nhìn thấy Đoàn Nhị bước vào trong phòng thì mình cũng bị người nào đó ở phía sau đẩy mạnh một cái vào trong, rồi sau đó cửa bị khóa lại. Bên ngoài không có ai, tiểu nhân và Đoàn trưởng phòng gọi khản cả cổ cũng không có ai mở cửa. Trong phòng lại đốt hương, lúc ấy tiểu nhân không để ý, nhưng sau đó thấy đầu váng vất rồi không kiềm chế được bản thân...”

Đoàn Nhị cũng vội nói: “Loại hương đó có vấn đề, tiểu nhân cũng nhận thấy điều đó nên cố gắng kiềm chế bản thân. Lúc Xích Cẩm và Mai Mộng đến thì chẳng qua chỉ thấy Minh Trạch không kiềm chế nổi đang bước đến xé áo nô tài chứ giữa bọn tiểu nhân không xảy ra chuyện gì cả.”

Lúc này, A Vu không cần hỏi ý kiến Hách ma ma mà nàng tự hỏi trước:

“Minh Trạch nói là đi theo Đoàn Nhị vào nội viện, nhưng người đã vào bằng cách nào, vì chuyện gì, lẽ nào người không biết khi không được chủ nhân sai bảo, dặn dò thì các người không được tùy tiện vào nội viện sao?”

Đoàn Nhị nghe thấy thế thì không nói gì, chỉ đưa mắt liếc nhìn Mai Ánh.

A Vu sớm đã đoán rằng Đoàn Nhị vì Mai Ánh nên sẽ không nói ra chân tướng sự việc, có điều nàng vẫn muốn xem Đoàn Nhị có mấy phần thật lòng. “Người không nói cũng không sao. Chuyện ngày hôm nay, rõ ràng có người muốn làm nhục người và Tử Phiến, nếu không Thái Mai cũng không bị treo chân một cách trùng hợp như thế để Tử Phiến phải đến Uý Tú Viên lấy thuốc cho cô ta. Có điều may mà cô ấy lại bị Tú Nghi gọi đi, còn Minh trạch lại vô tình rơi vào chuyện rắc rối này. Họ còn chuẩn bị mê hương, đúng là không từ thủ đoạn nào.” A Vu cười lạnh nói: “Hoặc có thể là người mua chuộc Thái Mai để mơ mộng đến đại nha hoàn Tử Phiến của ta?”

Thái Mai vừa được dẫn đến nghe thấy thế thì lập tức nói: “Đúng là hắn mua chuộc nô tỳ, hắn thấy nô tỳ và Tử Phiến thân thiết nên đã bảo nô tỳ đêm nay lừa Tử Phiến đến Uý Tú Viên.” Thái Mai là người nhanh nhẹn, thấy chuyện của Tử Phiến bị vạch trần, vì không muốn liên lụy đến đám người phía sau nên đành phải phản công lại, đem tất cả mọi chuyện đổ lên đầu Đoàn Nhị.

Nhưng vì Thái Mai ứng phó bất ngờ nên suy nghĩ cũng không được chu toàn.

Tú Nghi nghe thấy thế liền cười nhạo. “Ồ, hóa ra người thân thiết với Tử Phiến nhưng lại dễ dàng bị người ta mua chuộc để quay lại lừa gạt cô ấy?”

Đoàn Nhị nghe Thái Mai nói vậy cũng chỉ cúi đầu không phản bác, A Vu không hấn là kẻ si tình như vậy.

Tú Nghi hỏi như vậy khiến Thái Mai dù có mặt dày đến đâu cũng không phản bác lại được. Mọi người có mặt đều không lên tiếng nói giúp khiến thị sáu không chịu nổi. Người hưởng lợi lớn nhất trong chuyện này không phải là thị, thị chỉ là người giúp đỡ nên không thể một mình gánh tất cả hậu quả. Sai lầm chính là bọn họ tính toán thế nào cũng không thể nào nhìn rõ được mọi chuyện, nếu không đã không rơi vào tình cảnh này.

“Cũng không thể trách Thái Mai được, chắc chắn là Đoàn Nhị đã dùng thủ đoạn thâm hiểm nào đó để bắt ép Thái Mai nên cô ấy mới phải làm như vậy. Cô ấy đã ở với bọn nô tỳ bao nhiêu năm, bọn nô tỳ đều hiểu cô ấy rất lương thiện, hòa đồng, nếu không thì ngày hôm đó đã không vì Tử Phiến mà đứng ra phản bác lại lời của nô tỳ.” Lúc này, Mai Ánh cũng biết mình không thể đứng ngoài cuộc được nữa, nếu không Thái Mai chắc chắn sẽ tố cáo thị.

A Vu ngoảnh đầu lại hỏi Đoàn Nhị: “Đoàn trưởng phòng có gì để nói không?”

Lời của Mai Ánh vô tình đã là sụp đổ tia hy vọng cuối cùng của Đoàn Nhị. Hắn định vì Mai Ánh mà giấu kín chuyện này, vì dù sao để xảy ra chuyện này hắn cũng không thể nào yên ổn như trước được nữa, nhưng Mai Ánh nói thế có nghĩa là hoàn toàn không coi tâm chân tình của hắn ra gì, làm sao hắn có thể yên lặng được?

Mai Ánh dè dặt nhìn Đoàn Nhị, cảm giác như đang cầu xin hắn niệm tình thị. Chỉ có điều lời thị nói ra chẳng niệm tình hắn, tùy ý giẫm đạp lên tình cảm của hắn, dù tình yêu của Đoàn Nhị có cao thượng cỡ nào thì hắn vẫn cảm thấy bị tổn thương.

“Bẩm Vương phi, tiểu nhân hôm nay ma xui quỷ khiến nên mới làm ra chuyện sai lầm này. Sáng sớm Thái Mai ra ngoại viện tìm tiểu nhân, nói rằng Mai Ánh cô nương vì chuyện Vương phi đang tìm người tác hợp cho mà ủ rũ

buồn bã không thiết ăn uống, bảo tiểu nhân đi khuyên nhủ xem sao. Tiểu nhân biết chuyện này không thỏa đáng, vốn đã định từ chối, nào ngờ Thái Mai lại nói những đồ mà tiểu nhân tặng Mai Ánh cô nương khiến cô ấy rất cảm kích, chỉ cần bây giờ đi khuyên nhủ một chút không chừng sẽ chiếm được cảm tình của cô ấy. Tiểu nhân vô cùng sốt sắng..." Lúc đó Đoàn Nhị đâu còn tiếng phong lưu công tử nữa mà là kẻ khổ vì tình.

"Ngươi nói xằng bậy gì vậy!" Thái Mai rít lên chói phắt.

Đoàn Nhị mặc kệ, cứ thế kể lể: "Tiểu nhân từ khi nhìn thấy Mai Ánh cô nương thì không thể nào quên được, thường xuyên nhờ Thái Mai tặng cô ấy son phấn, tiểu nhân cũng không nỡ để cô ấy phải thiệt thòi, lần nào cũng tặng son Ngọc Đường Hồng cả." Đoàn Nhị nói ra tất cả.

Tử Phiến liền nói xen vào: "Chẳng lẽ ngươi chưa từng nhờ Thái Mai tặng cho ta son ở tiệm Hà Chi Các sao?"

Đoàn Nhị ngạc nhiên nhìn Tử Phiến. "Tiểu nhân đâu dám thế với Tử Phiến cô nương?"

"Vương phi, nhưng rõ ràng Thái Mai lại đưa hai thỏi son của tiệm Hà Chi Các cho nô tỳ, nói rằng Đoàn trưởng phòng tặng, may mà nô tỳ biết không thích hợp nên không dùng. Bọn họ chắc chắn đã có chủ ý từ trước, muốn vu cáo cho nô tỳ và Đoàn trưởng phòng, nhưng bọn họ cũng đâu có sạch sẽ gì mà lại vấy nước bẩn lên người khác như thế?"

A Vụ nhìn Mai Ánh, sắc mặt thị đã trắng bệch, vội vàng thanh minh: "Nô tỳ chưa từng nhận son phấn gì của Đoàn Nhị, hắn là tên hạ lưu vô liêm sỉ, bản thân đã không đứng đắn còn muốn hăm hại nô tỳ."

"Có nhận gì hay không thì chỉ cần tìm ở phòng cô là biết ngay thôi!" Tử Phiến châm chọc. "Chỉ đáng tiếc người ta chân tình như thế mà lại bị ngươi

chà đạp, cuối cùng cũng vỡ lẽ rồi.” Nói đến đây, Tử Phiến có chút hả hê.

Chuyện diễn ra đến thời điểm này, mọi người cơ bản đều đã hiểu, A Vu cũng không muốn mất thời gian vì Mai Ánh nên nói: “Gọi bà canh cửa đến đây.”

Bà canh cửa nghe thấy thế thì run rẩy bước đến, chưa cần hỏi đã kể hết sự tình, nói rằng Thái Mai cho bà hai lạng bạc để bả cho Đoàn Nhị vào nội viện.

“Vương gia, Đoàn trưởng phòng và Minh Trạch đều là người của ngoại viện, ngài xem nén làm thế nào? Bà canh cửa cùng Mai Ánh, Thái Mai đều là người của nội viện, ma ma nghĩ xem thế nào?” A Vu ngoảnh đầu lại nói với Sở Mậu.

Khóe môi của Sở Mậu khẽ cong lên vẻ châm biếm, A Vu hơi chột dạ nhưng cũng biết nén làm thế nào.

Ở chỗ Hách ma ma, không biết Tương Tư cúi xuống nói nhỏ bên tai bà câu gì mà lát sau bà lên tiếng: “Mọi chuyện đã rõ ràng rồi, cả Mai Ánh và Thái Mai đã bày kế hủy hoại danh tiếng của Tử Phiến cô nương. Nhưng trong chuyện này có một số chi tiết lão thân không hiểu rõ, Minh Trạch đã bị ai đẩy vào phòng, nếu là bọn Mai Ánh, khi bọn họ biết người đó là Minh Trạch thì sao lại khóa cửa phòng?”

“Là nô tỳ đẩy Minh Thạch vào phòng.” Lúc này Vấn Mai đột nhiên bước ra. “Nô tỳ không chấp nhận được Mai Ánh và Thái Mai dùng thủ đoạn hèn hạ vu tội cho Tử Phiến, lại thấy Mai Mộng lén lút đứng ở Uý Tú Viên nên đã tìm cơ hội gây sự chú ý của Mai Mộng, nô tỳ vốn định ngăn Tử Phiến vào trong, nào ngờ lại thấy Minh Trạch bước vào, nô tỳ nghĩ phải dạy cho bọn hâm hại người này một trận mới được, thế nên mới đẩy Minh Trạch vào trong

phòng. Mai Mộng bước đến hỏi nô tỳ, nô tỳ mới nói là Tử Phiến vừa vào trong đó, thế là cô ta liền vội vàng khóa cửa, rồi lại sợ nô tỳ làm hỏng việc nên bảo nô tỳ đi chỗ khác, nô tỳ đương nhiên cũng chiều theo ý cô ta.”

Lúc này, đừng nói Mai Ánh, mà ngay cả Hách ma ma và Tương Tư cô nương cũng vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không biết rằng A Vụ đã lén lút mua chuộc được Vân Mai.

Mai Ánh không thanh minh nữa, chỉ căm hận nhìn A Vụ, nói: “Thủ đoạn của Vương phi quả là cao, vừa tự giăng bẫy vừa tháo bẫy để hãm hại nô tỳ.”

A Vụ coi thường nói: “Ngươi không đáng để ta giăng bẫy hãm hại, nếu ngươi không có ý đồ xâu xa thì sao phải ăn quả đắng này chứ?”

Hách ma ma định nói gì đó, nhưng thấy Sở Mậu cử động ngón tay ra hiệu cho bà không cần nói.

“Được rồi, Lý Diên Quảng, mấy người này giao cho ngươi xử lý.” Sở Mậu nói dứt khoát, chuyện này cả Hách ma ma và A Vụ đều không có quyền phát ngôn.

Nhưng Đoàn Nhị và Mai Ánh vừa nghe thấy bọn họ bị giao cho Lý Diên Quảng thì biết là không xong rồi. Lý Diên Quảng mặc dù hằng ngày nói cười niềm nở, nhưng thủ đoạn thì vô cùng tàn nhẫn.

Các chuyện khác thì A Vụ không biết, chỉ biết rằng Mai Ánh, Mai Mộng và Thái Mai đều không thấy đâu nữa, ngay cả bà canh cổng cũng biến mất không tăm tích. Đoàn Nhị và Minh Trạch cũng không biết đã đi đâu.

Đón Giao thừa xong thì ai về nhà nấy, A Vụ có chút lo lắng đi phía sau Sở Mậu, nàng hiểu rõ chuyện xảy ra tối nay không qua được mắt Sở Mậu, chỉ là nàng không biết Sở Mậu có chịu nghe nàng nói không.

Thấy bước chân của Sở Mậu đi về phía Ngọc Lan Đường, trong lòng A Vu mới tạm yên tâm một nửa.

Hai người tắm gội xong xuôi, A Vu nằm nghiêng trên giường, trùm chăn lên người chỉ để lộ đôi mắt lấp lánh như sao nhìn Sở Mậu, nói: “Vương gia, chuyện hôm nay thiếp muôn nói với ngài.”

“U!” Sở Mậu nhắm mắt vò ngủ.

A Vu mặc kệ hắn nghe thật hay chỉ giả vờ nghe dù sao nàng cũng phải nhận lỗi là đã lấy Sở Mậu ra làm trò, lỗi này nàng không thể gánh được. Nàng chầm chậm kể lại, từ việc Tú Nghi đến nói với nàng chuyện Thái Mai đi tìm Đoàn Nhị, cho đến việc nàng bảo Tú Nghi đi tìm Đoàn Nhị và nô bộc ra sao.

“Chuyện này sáng sớm thiếp đã đoán ra rồi, chỉ vì Mai Ánh, Mai Mộng ức hiếp người quá đáng, nể mặt Vương gia, thiếp đã không định so đo với họ, nhưng họ lại đi hâm hại người hầu hạ của thiếp nên thiếp không thể nhẫn nhịn được mới tương kế tựu kế, mong Vương gia lượng thứ.” A Vu xin lỗi rất hùng hồn.

“Cho dù tương kế tựu kế, nàng cũng định để Minh Trạch sánh đôi với Đoàn Nhị sao?” Trong giọng của Sở Mậu còn mang ý cười.

A Vu không kìm nổi cũng bật cười theo. “Thiếp cũng chỉ muốn thay Vương gia dạy dỗ hắn, mặc dù trong chuyện này hắn không biết rõ, nhưng hành vi của hắn cũng chẳng ra sao, dám tơ tưởng đến người bên cạnh Vương gia, thế nên thiếp mới nhân cơ hội này dạy cho hắn một bài học. Nào ngờ Tú Nhị cũng thật biết đùa, lại đi tìm tên Minh Trạch có sở thích nam giới đó.”

Không nghĩ cũng biết khi hít phải mê hương, Đoàn Nhị vừa phải kiềm chế sự kích động của mình, vừa phải tránh Minh Trạch chắc là vô cùng thảm

hai, chẳng trách lúc đến quần áo của hắn xộc xệch, mặt và cổ đều có vết cào.

A Vu cười giống như một tiểu hồ ly, Sở Mậu không ngờ nàng lại kể hết mọi chuyện với hắn chẳng giấu giếm chút nào, điều này quả thực là trải nghiệm mới mẻ đối với hắn.

A Vu thấy Sở Mậu hồi lâu không nói, trong lòng thấp thỏm. “Vương gia đang giận thiếp sao?”

“Nàng thông minh như vậy, vừa biết chơi xấu vừa biết xử lý người khác, xử lý xong còn thật thà kể lại với ta, ta làm sao dám giận nàng?” Sở Mậu nói với giọng trêu đùa.

A Vu biết chuyện nàng cố tỏ vẻ thảng thắn cũng không giấu giếm được hắn, chỉ biết cười lấp liếm, nhưng vẫn mặt dày nói: “Vương gia quá khen rồi!”

Sở Mậu vừa bức vừa buồn cười, gai nhân nằm đó, hai má ửng đỏ, làn da mịn màng trắng như tuyết, hắn nhất thời chẳng biết nên đối xử với nàng thế nào.

Vì hôm nay phải xử lý quá nhiều việc, quá tốn sức nên A Vu đã buồn ngủ, trút bầu tâm sự với Sở Mậu xong, thấy hắn không nói gì, định giả vờ ngủ, nào ngờ lại chìm vào giấc ngủ say thật.

Địa long trong phòng đốt rất ấm, Sở Mậu không chịu nổi cái nóng này liền lật chăn ra, nhìn sang A Vu thì thấy nàng đang ngủ ngon, cổ cũng vùi trong chăn, nếu không phải hít thở, có lẽ đã trùm chăn kín mặt rồi.

Hồi lâu rồi mà Sở Mậu không sao chợp mắt được, cũng không thấy A Vu lăn về phía mình mà chỉ ngoan ngoãn nằm co vào góc nhỏ phía trong, không hiểu sao hắn bỗng nhiên cảm thấy cái giường rộng thế.

A Vu ngủ say như chết chắng suy nghĩ nhiều đến vậy, sáng sớm hôm sau nàng đang còn ngủ ngon thì đã bị Tử Phiến gọi dậy, trang điểm tì mỉ để còn vào cung mừng năm mới.

A Vu bỗng cảm thấy sau này Sở Mậu làm Hoàng đế cũng rất được, nàng sẽ không cần phải ngày ngày dậy sớm trang điểm vào cung quỳ lạy, hôm nào không gặp may lại còn phải chờ đợi trong gió lạnh nữa chứ.

A Vu là Vương phi nhưng cũng chỉ đứng ở hàng xa xôi trong đám phu nhân, nên phải đứng chờ ở cổng Định Từ bên ngoài cung Khôn Ninh. Các phu nhân dù bên ngoài danh giá thế nào thì khi vào cung cũng đều là người thấp hèn, cứ thế mà đứng đợi trong giá rét, không ai quan tâm.

Lò sưởi cầm tay của A Vu đã không còn ấm nữa, lúc nàng thức dậy, lên xe đến bây giờ đã qua hai canh giờ rồi, nhưng vẫn không thấy Điền Hoàng hậu triệu kiến, thật sốt ruột.

Ánh mắt A Vu tham lam nhìn về phía Trưởng Công chúa Phúc Huệ đang đứng ở một hàng khác, thấy mẹ đã già hơn lần trước, không biết mẹ đang lo lắng điều gì.

Lúc này, ánh mắt của Trưởng Công chúa cũng nhìn về phía nàng, A Vu liền nở nụ cười ngọt ngào với mẹ, khiến Trưởng Công chúa Phúc Huệ cảm thấy bức bối. Người con trai giỏi giang của bà chỉ vì đứa con gái này mà phải đi đến doanh trại xa xôi, sống chết không biết lúc nào, vậy mà cô ta lại được gả cho Sở Mậu hưởng vinh hoa phú quý.

A Vu cảm thấy nhói buốt trong lòng khi nhìn thấy sắc mặt lạnh lẽo của Trưởng Công chúa, rồi nàng thấy một nội thị tuổi còn nhỏ bước đến bên mình, lại gần đưa cho nàng một lò sưởi cầm tay, thấp giọng nói: “Vương phi, Kỳ Vương điện hạ bảo nô tài đưa cái này cho Vương phi.”

A Vụ rất bất ngờ và bối rối khi Sở Mậu còn nhớ sai người đem lò sưởi cầm tay cho nàng.

Điền Hoàng hậu trông phát tướng hơn, bà mặc địch y⁴ nên trông mập như một con gà mái, nhưng cho dù như vậy bà vẫn là mẫu nghi thiên hạ và được các phu nhân đến chúc mừng năm mới. A Vụ phải đứng trong gió lạnh, chớp mũi đã đỏ ửng lên, may mà Điền Hoàng hậu cũng cho vào. Các nghi lễ xong xuôi, A Vụ vẫn không được ra khỏi cung như những phu nhân khác.

4.Địch y: Áo màu xanh thẫm, cổ áo, tay áo, vạt áo hai bên và vạt áo dưới chân màu đỏ thêu hoa văn rồng bay trong mây. Mặt trên thêu bốn muoi cặp chim trĩ.

Hôm nay là ngày mùng Một Tết, tâm trạng Long Khánh Đế có vẻ đã tốt hơn nên muốn mở tiệc trong cung, ngài đã thông báo đến bốn người con trai rồi nên cũng không tiện bài xích Sở Mậu, thế nên A Vụ đành phải tiếp tục ở lại trong cung chịu khổ.

A Vụ có ý muốn ở lại chỗ Điền Hoàng hậu, vì Trưởng Công chúa cũng sẽ qua đó, nhưng Điền Hoàng hậu không có ý giữ nàng lại mà Hướng quý phi của cung Vĩnh Hòa lại lên tiếng mời A Vụ.

Khi A Vụ đến cung Vĩnh Hòa, Lục Hoàng tử phi và Trắc phi Vinh Uyển đã lần lượt đứng hầu hạ bên trái và bên phải của Hướng Quý phi, chỉ thiếu có Hình Trắc phi mà thôi.

A Vụ hành lễ với Hướng Quý phi xong, liền gật đầu chào Vinh Uyển, hai tỷ muội họ đã lâu không gặp nhau, lần này nàng không còn thấy vẻ tiêu tụy của Vinh Uyển nữa, thay vào đó là cái bụng hơi lùm lùm, chắc là đang có bầu.

“Vẻ đẹp của cả kinh thành có vẻ như đều tập trung ở Vinh gia thì phải, cô sinh ra sau còn đẹp hơn cả cô trước. Bản cung cho rằng Uyển nương đã là tuyệt sắc rồi, không ngờ Kỳ Vương phi còn đẹp hơn nữa.” Hướng Quý phi

cười vẫy tay với A Vu.

A Vu bước lên trước hai bước, cười nói: “Nương nương quá khen ạ, ai chẳng biết vẻ đẹp của tất cả nhí nữ trong kinh thành này không bằng nương nương?” Trên thực tế, A Vu chán ngấy Hướng Quý phi lần nào gặp nàng cũng khen dung mạo của nàng, rõ ràng đầy vẻ đố kỵ và ghen tỵ nhưng lại cố giả vờ cao thượng. Đương nhiên, Hướng Quý phi muốn thể hiện thì A Vu cũng không thể kém bà ta.

“Nghe kìa, cái miệng nói mới ngọt ngào làm sao, Kỳ Vương chắc yêu thương cô lắm nhỉ?” Hướng Quý phi giả vờ hiền từ nói. “Uyển nương giờ đã có thai, hai người lại là biểu tỷ biểu muội, nên thường xuyên đến thăm nhau, có thời gian thì đến Lão Lục gia thăm tỷ của cô, nói chuyện với cô ấy, nữ nhân mang thai ấy mà, hay mệt mỏi, khó chịu trong người lắm.”

A Vu đáp “vâng”, sau đó ngoanh sang hỏi thăm sức khỏe của Vinh Uyển, ví như tình hình ăn uống, nôn nghén thế nào, v.v...

Hướng Quý phi cười càng tươi. “Cô đã có tin gì chưa? Có mới tốt, hai tỷ muội cùng mang bầu nếu truyền ra ngoài sẽ trở thành giai thoại đấy, Hoàng thượng biết tin chắc chắn rất vui.”

Con cái chính là nỗi đau lớn nhất của Sở Mậu, Lục Hoàng tử đã có ba trai một gái rồi. Có điều, A Vu không cảm thấy áp lực, trên không có bố chồng quản, mẹ chồng lại mắt sорм, Kỳ Vương điện hạ thì chẳng bận tâm nên câu nói đầy tính châm chọc của Hướng Quý phi không ảnh hưởng gì đến nàng.

A Vu nói với giọng dối hờn: “Nương nương cũng thật biết đùa ạ, thần thiếp mới được gả về phủ vài tháng.”

“Là do bản cung trong lòng sốt sắng thôi. Hoàng thượng rất thích cháu,

thường bảo Hòa Nhụy bế Tương nhi vào cung chơi, có khi ở trong cung cả mười ngày đến nửa tháng. Nếu cô có thai rồi, Hoàng thượng quý cháu, không chừng sẽ quan tâm đến mấy người hơn.”

Tương nhi mà Hướng Quý phi nói chính là con trưởng của Lục Hoàng Tử và Hòa Nhụy, Long Khánh Đế quý mến cậu bé là thật, nhưng A Vụ không hiểu tại sao Hướng Quý phi lại cứ muốn giãm lên nỗi đau của Sở Mậu như thế.

A Vụ chỉ biết cúi đầu xấu hổ, nói giọng nhỏ như muỗi kêu: “Chuyện này có muôn cũng không gấp được ạ”

“Chuyện này sao lại không gấp chứ? Kỳ Vương gia vẫn chưa có đứa con nào, còn Hòa Nhụy về phủ mới hơn một tháng đã có rồi. Các cô là chị em dâu, cũng không phải là người ngoài, thử nói chuyện riêng với nhau xem sao, Hòa Nhụy tuyệt đối không giấu giếm đâu. Hoàng thượng bây giờ có bốn hoàng tử, Thất Hoàng tử thì thôi không nói làm gì, sau này hoàn toàn dựa vào mấy Huynh đệ mà nương tựa vào nhau. Lão Lục còn trẻ tuổi, lúc hành sự khó tránh khỏi nóng nảy nên các ca ca phải chỉ bảo thêm.”

Lời của Hướng Quý phi chẳng logic chút nào, nhưng A Vụ nghe vẫn hiểu, đó là muốn lôi kéo Kỳ Vương trợ giúp cho Lục Hoàng tử. Giờ long thể của Long Khánh Đế không tốt, Ngũ Hoàng Tử và Lục Hoàng tử đang đối đầu gay gắt trong triều, quan lại cũng chia làm ba phái, phái của Ngũ Hoàng Tử, phái của Lục Hoàng tử và phái trung lập. Mỗi lần lên triều đều vô cùng ồn ào, nhưng tất cả mọi người đều khuyên Long Khánh Đế lập thái tử.

Long Khánh Đế về chuyện khác thì có thể dễ khuyên nhủ, nhưng chuyện lập thái tử thì luôn chậm trễ không quyết khiến vô số người sốt ruột. Ngay cả Hướng Quý phi cũng đứng ngồi không yên, muốn lôi kéo Sở Mậu vào.

Chẳng thể trách Hướng Quý phi mạnh bạo như thế, mặc dù Sở Mậu là “con trưởng”, nhưng lại không được Long Khánh Đế coi trọng. Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử, một người có quan hệ với bộ Lại, một người có quan hệ với bộ Hộ nắm quyền hành và có thu nhập béo bở, còn Sở Mậu lại chẳng được giữ chức gì cụ thể, thỉnh thoảng Long Khánh Đế nhớ tới hắn thì sai xử lý mấy vụ án “bỗng tay”, làm được thì cũng không thưởng gì, mà làm không được thì cũng mặc kệ.

“Nương nương nói phải ạ.” A Vụ ngẩn đầu đáp. Hướng Quý phi thấy nàng đã hiểu ý mình thì tươi cười rạng rỡ.

Chương 27

Vào cung mừng năm mới

Bữa tiệc gia đình tổ chức trong cung vào buổi tối đó, Long Khanh Đế mặc chiếc áo choàng lông dày, sắc mặt vàng vọt, nhưng tinh thần khá tốt, thỉnh thoảng hùng hăng ho. Ngài nhìn Sở Mậu và A Vu khi họ thỉnh an, nhưng rồi nhanh chóng dời ánh mắt đi như không muốn nhìn Sở Mậu thêm chút nào nữa.

A Vu lén nhìn Sở Mậu, hắn cũng không nhìn phụ hoàng mình một chút nào.

Cha con lạnh lùng như băng đá, không hiểu giữa họ tồn tại mâu thuẫn gì.

Các vũ công trong cung biểu diễn những bài múa uyển chuyển thoát tha, người hát có kỹ thuật thành thạo, điêu luyện, những gánh hát bên ngoài cũng khó có thể sánh được. Nhưng thâm cung sâu rộng, mọi người lại không dám tùy tiện nói cười, bữa tiệc cũng vô vị, buồn chán như yến tiệc ở phủ Kỳ Vương.

A Vu bắt đầu nhớ thời khắc khi còn ở Vinh gia, cả nhà ăn uống vui vẻ, gian phòng tràn ngập tiếng cười và náo nhiệt.

Sở Mậu uống hết cốc này đến cốc khác, sắc mặt ngày càng trắng bệch. Gần đây, A Vu phát hiện tửu lượng của Sở Mậu khá tốt, nhưng khi hắn lên ngôi, A Vu rất ít khi thấy hắn uống rượu, không hiểu ưu sầu thế nào mà lại nhò rượu phát tiết.

Cho dù thế nào, đây cũng là cơ hội để nàng thể hiện sự quan tâm. “Điện hạ, ngài uống ít thôi.” Không hiểu sao, từ lúc bước vào cung, A Vu cũng bắt chước người trong cung gọi Sở Mậu là điện hạ. Thông thường, chỉ có người hầu hạ hắn từ nhỏ mới gọi hắn là điện hạ, A Vu gọi như thế là muốn kéo gần khoảng cách.

Sở Mậu ngoảnh sang nhìn A Vu. “Không sao, nàng cũng uống một chén đi cho bớt lạnh.” Nói xong liền tự tay rót cho A Vu một chén.

Tửu lượng của A Vu rất kém nên chỉ dám nhấp môi.

Lúc này, Hướng Quý phi đã đến ngồi gần Long Khánh Đế trêu đùa cho ngài cười vui vẻ, ngay cả Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử cũng bắt đầu nói chuyện góp vui, Thất Hoàng tử cũng được Long Khánh Đế gọi đến bên hỏi han, chỉ có chỗ Sở Mậu là không thấy động tĩnh gì.

Từ xa, A Vu quan sát thấy biểu cảm trên gương mặt và ánh mắt của Long Khánh Đế không được thân thiết, ngài cũng không vui mừng, thậm chí có tỏ ra kiêu ngạo và ánh mắt vẫn không nhìn về phía họ, nhưng Sở Mậu không quan tâm. A Vu có thể thấy rõ hắn đối với phụ hoàng chẳng khác gì người dưng.

Yến tiệc kéo dài cho đến giờ Hợi, vì Long Khánh Đế không thể tiếp tục ngồi thêm được nữa mới tàn.

Đi lại trong cung không có xe ngựa mà bắt buộc phải đi bộ, thế nên Sở Mậu và A vu đành phải bước bộ ra về. Từ cung điện âm áp bước ra ngoài, gặp gió lạnh đột ngột khiến A Vu hắt hơi mấy cái, nhưng nàng bỗng cảm thấy sau lưng và vai mình âm ấm, ngoanh đầu nhìn lại thì thấy Sở Mậu đang khoác áo choàng của hắn lên vai nàng.

“Điện hạ, sao có thể làm vậy? Ngài cũng phải cẩn thận không bị nhiễm

lạnh.” A Vu định bỏ chiếc áo choàng ra.

Tay của Sở Mậu đặt lên mu bàn tay nàng, ngăn không cho nàng bỏ áo xuống.

Tay A Vu vốn lạnh ngắt, còn tay của Sở Mậu lại âm áp khô ráo, mặc dù cảm giác này rất thoái mái nhưng sự đụng chạm này khiến nàng băn khoăn không biết Sở Mậu có chán ghét không, vì hắn đâu có thích đụng vào người khác.

A Vu nhanh chóng rụt tay về, trong một khoảnh khắc, nàng cảm thấy tay Sở Mậu như đang định nắm lấy tay nàng, đương nhiên A Vu cho rằng mình đã bị hoa mắt và nghĩ ngợi nhiều.

“Ta không lạnh, đi thôi.” Sở Mậu lướt qua A Vu, bước thăng về phía trước, A Vu đành ngoan ngoãn đi theo sau.

Đất dưới chân đã phủ tuyết dày bốn, năm tấc, A Vu đi giày ủng da hươu tuy không sợ tuyết lạnh và nước bẩn, nhưng vì không muốn phí sức nên nàng cố gắng bước theo dấu chân của Sở Mậu.

Sở Mậu đi phía trước không bao lâu phát hiện ra, hắn ngoanh đầu nhìn A Vu không nói năng gì, nhưng khi hắn tiếp tục bước đi thì A Vu mới phát hiện gần như không còn dấu chân của hắn nữa. Mắt A Vu trọn tròn, chẳng lẽ đây chính là kiểu đẹp trên tuyết không dấu vết như trong truyền thuyết sao? Nàng vạn lần không ngờ công phu chỉ thấy trong kịch thì nay lại được chứng kiến trên người Sở Mậu.

Lần này thì hay rồi, Sở Mậu bước từng bước nhàn安然 cùn A Vu thì bước thấp bước cao, trông thật thảm hại và đương nhiên nàng nhanh chóng bị Sở Mậu bỏ cách một quãng xa. Mặc dù có hai người trong cung cầm đèn đi theo, nhưng cảm cung rộng lớn tối tăm rợn người, có khoảnh khắc còn cảm giác

như bị bỏ một mình vậy.

A Vu không chịu nổi nữa liền cất tiếng gọi: “Điện hạ, đợi thiếp với!”

Sở Mậu nghe thấy liền dừng lại rồi chậm rãi quay người, đợi A Vu đến gần liền giơ tay về phía nàng, đây là lời mời gọi âm thầm.

A Vu rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, nghĩ thầm có lẽ hắn báo thù việc bài xích vừa rồi của nàng. A Vu cũng cảm thấy Sở Mậu thật kỳ lạ, rõ ràng hắn ghét đựng vào người khác vậy mà lại không cự tuyệt nàng.

Đêm ngày càng lạnh, A Vu nhanh chóng suy nghĩ có nên đặt tay mình vào tay Sở Mậu hay không, cảm giác này khiến nàng cảm thấy khó chịu vì bị ép buộc. Nhưng nếu từ chối, chắc chắn sẽ đắc tội với Sở Mậu và khiến hắn mất mặt với bọn người đi theo hầu. Huống hồ, trong cung vắng lạnh lẽo này không biết có bao nhiêu linh hồn đi lang thang, chỉ có ở cạnh Sở Mậu thì bọn chúng mới không dám lại gần nàng, nàng cũng chẳng hiểu tại sao năm đó linh hồn mình lại phiêu dạt đến gần hắn như thế.

Dựa dẫm vào người có “chân long khí” để tránh tà đúng là không tồi.

A Vu bấm môi đặt tay mình vào lòng bàn tay Sở Mậu, lúc này mới thấy bàn tay hắn vừa to vừa ám áp, trong thời tiết giá lạnh này, để hắn dắt đi như vậy cũng miễn cưỡng chấp nhận được, nhưng về phải rửa tay thật sạch.

Con đường trong thâm cung dài dằng đặc cuối cùng cũng đã đi hết, lúc ngồi trên xe ngựa A Vu đã cảm thấy rằng trên đời này không có gì khiến người ta thoái mái bằng được ngồi trên xe.

Điều khiến A Vu bất ngờ là Sở Mậu cũng bước vào xe.

Sở Mậu mặc dù không phải vạm vỡ, nhưng dáng lại rất dài khiến cho không gian trong chiếc xe bỗng trở nên chật chội, hơn nữa vừa bước lên xe là

hắn đã ngồi thẳng đơ khiến A Vu muốn co duỗi, nghiêng bên nọ bên kia cũng không được, thành ra trong lòng không rung động mà chỉ cảm thấy oán trách thêm.

A Vu thận trọng ngồi trên xe, tay đeo sau lưng ra sức cọ vào vạt áo, tự nhiên cảm thấy bất an mà không hiểu vì sao.

Sở Mậu lấy bình trà được bọc bằng lớp vải bông từ trong thùng đựng trà cố định trên xe, rồi rót ra một chén trà nóng, A Vu sững sờ nhìn hắn đưa chén trà cho mình.

“Thiép tự làm được rồi.” A Vu thực sự có chút “kinh hãi”.

Nhưng tay cầm chén trà đang giơ ra của Sở Mậu không hề thu lại, A Vu biết tính người này không cho phép người khác từ chối mình, thế nên nàng dành vô lễ dùng hai ngón tay đón lấy cốc trà trong tay Sở Mậu, không dung vào ngón tay hắn chút nào.

Cầm chén trà nóng trong tay có cảm giác ấm hơn rất nhiều, A Vu nghĩ đúng là biết cách làm khó kẻ hầu hạ. Thời gian này mà còn tìm được nước nóng trong cung, thật đáng khen.

Trong không gian nhỏ hẹp, hai người lại ngồi gần nhau như thế, thỉnh thoảng xe nghiêng ngả là chân họ lại đụng vào nhau. Nếu không nói chuyện thì khá kỳ quặc, nhưng A Vu lại thấy Sở Mậu không có ý mở miệng, mà nàng càng không thể giả vờ ngủ, thế nên đành phải cố tìm chủ đề nói chuyện.

“Điện hạ, hôm nay thiép ở trong cung của Hướng Quý phi, bà ấy nói với thiép những lời rất kỳ quặc.” A Vu lên tiếng.

Sở Mậu ngoanh đầu nhìn A Vu. “Ồ, bà ấy nói gì?”

A Vu nghe thấy thế, nghĩ chủ đề này cũng không tồi, nhưng nếu nói tiếp

thì nàng có chút oán thán, vì đang lấy đá đập vào chân mình, nhưng lúc này không thể không nói. “Hướng Quý phi lo lắng chuyện con cái của điện hạ, còn nói Hoàng thượng rất thích cháu, nếu điện hạ có con có lẽ sẽ xoa dịu được mối quan hệ của hai cha con.”

Khóe môi Sở Mậu hơi cong lên lộ rõ vẻ châm biếm.

A Vụ cũng không tin những lời nói dối của Hướng Quý phi, cháu chất đâu phải là thuốc vạn năng. “Thiếp cho rằng chuyện sinh con sốt ruột cũng không thể sốt ruột được, điện hạ tài hoa xuất chúng, có lẽ Quan Âm nương nương đang chọn cho điện hạ người nối dõi thông minh tài giỏi nên mới chậm trễ như vậy.” A Vụ cũng biết nói liều và xu nịnh, kiếp trước Sở Mậu có con nối dõi, và tư chất của vị hoàng tử duy nhất này cũng được.

Nhưng A Vụ đã phạm phải một sai lầm lớn là không tính mình vào trong đó, nên mới không cảm thấy ngại ngùng khi nhắc đến Quan âm ban tặng con cái, tuy nhiên câu nói này khi đến tai Sở Mậu thì lại được hiểu theo một nghĩa khác.

“Ồ” Sở Mậu mơ hồ đáp.

“Chỉ có điều tình hình hiện tại phức tạp, điện hạ chưa có con cái cũng bất lợi, thiếp còn nghe thấy trong lời của Hướng Quý phi còn muốn điện hạ trợ giúp cho Lục Hoàng tử.” Lời của A Vụ không phải là giả dối, nhưng cũng có ý thăm dò.

Sở Mậu nghe xong nhưng không có phản ứng như A Vụ tưởng tượng. Nàng nghĩ đáng lẽ hắn phải lia ánh mắt nghiêm khắc sang nàng, ra hiệu cho nàng không được nói lung tung. Nhưng trên thực tế, Sở Mậu lại nhìn nàng với ánh mắt dịu dàng, sau đó còn đập tay xuống bên cạnh, ra hiệu cho A Vụ ngồi lại gần.

A Vu lại băn khoăn, nàng không ngờ người như Sở Mậu lúc thể hiện sự thân thiết lại thích người khác ngồi gần, nhưng vì muốn tham lam nghe hắn nói tiếp nên A Vu đã ngồi lại gần hắn.

Hai người ngồi sát nhau, A Vu như ngửi thấy cả mùi hương hoa mai nhàn nhạt trên người Sở Mậu và cả mùi rượu, mùi cồn thơm say đắm lòng người, không khó chịu buồn nôn như mùi rượu lẫn trong mùi thức ăn. A Vu chợt nhận ra, trong suốt bữa tiệc hôm nay, Sở Mậu không đã không dung đũa vào bất cứ thứ gì, nàng nhất thời cảm thấy hổ thẹn vô cùng, vì nàng đã không làm được cái việc “thật lòng” như lời Cung ma ma nói!

“A Vu thấy ta nên giúp Ngũ đệ hay Lục đệ?” Sở Mậu nói với giọng thoái mái.

A Vu cảm giác mùi rượu của Sở Mậu đang phả vào mi mắt nàng khiến nàng không muốn mở mắt, cũng không quen với khoảng cách gần như vậy nên nghiêng người ra phía sau, đầu óc cực kỳ tinh táo.

Sở Mậu thật biết “đánh bẫy”. nếu không phải đã từng trải nghiệm cuộc sống kiếp trước thì không chừng A Vu cũng bị thần sắc nhàn tan của hắn đánh lừa. A Vu sẽ phải hiểu được bên trong con người hắn, muốn như vậy thì bắt buộc phải làm thế nào cho hắn nói thật lòng với nàng, tức là hắn coi nàng như người của mình, không đề phòng gì hết.

A Vu đặt giả thiết nếu mình là một người đơn thuần không biết gì về chuyện tương lai thì sẽ trả lời như thế nào. “Điện hạ giờ là con trưởng của Thánh thượng, lẽ nào không thể...” Câu hỏi này của A Vu vừa mạnh dạn vừa thích hợp, nàng không phải người ngoài mà chính là vợ của Sở Mậu, đương nhiên có thể hỏi như vậy, nếu không hỏi mới là giả dối. Thủ hỏi trong thiên hạ này có nữ nhân nào không muốn ngồi vào cái ghế của Hoàng hậu, trở thành nữ nhân cao quý bậc nhất thiên hạ chứ?

Sở Mậu lặng lẽ nhìn A Vu một lúc rồi nói: “Chẳng lẽ Vương phi không biết thái độ của phụ hoàng với ta sao mà còn có ý nghĩ viễn vông như thế?”

A Vu nghiêm túc nói: “Thiếp không nghĩ viễn vông, cũng không nịnh bợ điện hạ đâu, luật pháp từ xưa đã như thế, nếu Thánh thượng thiên vị không lập điện hạ làm thái tử thì làm sao có thể bịt miệng được bao người trong thiên hạ? Điện hạ không ngốc, cũng không ác độc, rõ ràng là người thông minh quả quyết, nếu có thể...mới chính là phúc của nhân dân trăm họ.”

A Vu nói rất hùng hồn, nhưng Sở Mậu lại có tâm địa hẹp hòi nên cho rằng nàng đang vì cá nhân mình nên mới nói như vậy.

“Vương phi sống cùng ta chưa được bao ngày, sao có thể nhìn ra ta...” Sở Mậu ngừng giây lát, có vẻ như xấu hổ khi tự khen mình. “...có thể tạo phúc cho muôn dân trăm họ?”

Khen ngợi người khác thì cũng phải khen thích hợp, thế mới có bản lĩnh, như thế vừa không bị mang tiếng thô tục, vừa không khiến đối phương nghĩ rằng mình đang nịnh bợ họ. A Vu cảm thấy hơi đau đầu, nếu là kiếp trước, nàng sẽ liệt kê ra rất nhiều đáp án, tài văn võ song toàn của Chính Nguyên Đế chắc chắn khiến người đời sau vô cùng ngưỡng mộ, miếu hiệu¹ của hắn còn được viết thêm chữ “tổ” nữa.

1. Miếu hiệu : Sau khi hoàng đế băng hà, ở nơi miếu thờ người ta lập bài vị thờ cúng, trên đó có khắc tên hiệu.

Sau khi đế vương băng hà, việc lập miếu truy tôn danh hiệu tại thái miếu rất nghiêm ngặt, nghe nói vị vua có công lập nước mới được xưng làm thái tổ, cao tổ, con kế nghiệp được gọi là “tông”, nhưng cũng có tiền lệ gọi vị vua kế nghiệp là tổ, ví dụ Thành tổ, nhưng đó cũng là vị vua hiền minh có nhiều công đức. Đến khi Sở Mậu lên làm Chính Nguyên Đế, việc lên ngôi của hắn vốn dĩ đã danh không chính, ngôn không thuận, nhưng vẫn được miếu hiệu là “Thế tổ”, có thể thấy sự yêu mến của quần thần và dân chúng trong thời gian

hắn trị vì như thế nào.

A Vụ cho rằng với một Hoàng đế thức khuya dậy sớm, không có niềm vui riêng, mỗi ngày đọc cả chồng sách luận ngữ, chưa bao giờ chậm trễ việc trả lời tâu Chương, mở rộng bờ cõi, dẹp yên giặc biên cương trong vòng năm mươi năm, chăm lo xã tắc và cuộc sống của người dân như thế thì Sở Mậu có được chử “tổ” cũng rất xứng đáng.

Có điều, tất cả điều này chỉ xảy ra sau khi Sở Mậu lên ngôi, còn giai đoạn này thì hắn làm những gì? Gặp cao tăng nói chuyện về kinh Phật, cùng thiền sư bàn về đạo giáo, nhàn tản gặp gỡ du khách, uống trà thưởng rượu, ngâm thơ làm phú, đều là những thú vui thanh cao thoát tục, phủ Kỳ Vương nổi danh bởi những thú vui như : đào hát, giấy Giác Hoa, bộ mực “Long Bình Thập Hữu”. Bản thân Kỳ Vương điện hạ làm việc trong triều chỉ chỉ thực hiện đúng bốn phận, không lập công cũng chẳng đắc tội. Vậy tại sao A Vụ lại nhìn thấy Sở Mậu là người “thông minh quả quyết”, “tạo phúc cho muôn dân thiên hạ”? Đây quả là câu hỏi khó, nhưng chắc chắn không thể làm khó được A Vụ.

A Vụ nghĩ, hai từ “Chính Nguyên” đã thể hiện sự đê tâm của Sở Mậu đối với việc lên ngôi không chính đáng của mình. Hắn vốn dĩ là con trưởng, đáng lẽ được kế vị danh chính ngôn thuận, tuy nhiên thói đòi lại thường trêu đùa con người. Cho dù sau cùng hắn tẩy ra cây ngay không sợ chết đứng, nhưng A Vụ có thể khẳng định, trong lòng của hắn vẫn có ý nghĩ cực đoan là muốn nhận được sự công nhận của mọi người.

“Điện hạ dù nhàn tản, nhưng thiếp thấy điện hạ trong lòng luôn có muôn dân thiên hạ, không cam tâm là hạng tầm thường.”

Câu này nói ra có vẻ không thật nên Sở Mậu nghe xong thì nhướng mày, A Vụ nhìn thấy biết hắn không tin nên nói tiếp: “Từ việc ở Song Giám Lâu

thiép đã biết được chí nguyễn của điện hạ.”

Lúc này ý cười ở khốe môi của Sở Mậu đã nhếch hơn, A Vụ biết mình đã nói đúng trọng tâm vấn đề.

“Nhưng điện hạ không phải là người ích kỷ, lại chính trực ngay thảng, làm những việc nên làm, dạy dỗ thê thiếp cũng như vậy. Nếu điện hạ muốn gánh vác trọng trách của lương dân, vậy thì điện hạ không thể không làm, chỉ có điện hạ mới là người thích hợp nhất.” A Vụ nghiêm túc nói.

“Ô, nếu ta có lòng, sao nàng lại khắng định ta không vì ngôi vị đó, mà vì muôn dân thiên hạ?” Sở Mậu thở o hỏi.

A Vụ nhìn Sở Mậu tràn đầy thương xót, nói: “Thiép nghĩ điện hạ từ nhỏ đã lớn lên trong thâm cung đại nội, e rằng kiếp này sẽ không muốn bước chân vào đó nữa.” A Vụ mặc dù không biết cuộc sống hồi nhỏ của Sở Mậu thế nào, nhưng có dùng đầu ngón chân để nghĩ thì cũng biết chắc chắn chịu không ít khổ sở, nếu không hắn đã chẳng yêu thương và chăm sóc Hách ma ma như thế, hơn nữa hắn còn nhẫn nhịn biết bao chuyện, chứng kiến biểu hiện ngày hôm nay của Sở Mậu, A Vụ nghĩ hắn nhất định là người cực kỳ lạnh lùng.

Sự việc đúng như A Vụ suy đoán, Sở Mậu lặng lẽ nhìn nàng rất lâu.

A Vụ cũng cố gắng ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt thâm sâu của hắn. Lúc này, nàng không thể chột dạ cúi đầu vì lời nàng nói ra cũng nửa thật nửa giả, nàng cảm thấy Sở Mậu lên ngôi là cái phúc của muôn dân, đồng thời cũng là sự “kính trọng” tốt nhất đối với người cha cả đời coi thường hắn – đi ngược di chúc của ngài.

A Vụ nhìn thảng vào Sở Mậu rồi nói: “Cho dù tương lai điện hạ chọn lựa như thế nào, thiếp cũng luôn tình nguyện đứng cạnh điện hạ. Thiếp tin điện

hạ, cũng tin sự chọn lựa của điện hạ.”

“Cho dù bị người trong thiên hạ khinh bỉ?” Sở Mậu khóa chặt lấy ánh mắt của A Vu.

A Vu thuận theo lời hàn, nói chậm rãi và rõ ràng từng chữ: “Cho dù bị người trong thiên hạ khinh bỉ cũng không rời xa.” Cách nói chậm rãi này không phải là tâm trạng nhất thời của nàng, mà đã suy nghĩ kỹ càng mới nói.

Bàn tay của Sở Mậu phủ lên tay A Vu rồi nắm thật chặt.

Tay A Vu bị nắm chặt nên thấy hơi đau, nhưng khoảnh khắc này, nàng có ngại ngùng đến mấy thì cũng biết đây không phải là lúc để nghĩ đến “thói xấu” của bản thân, nên đành cố gắng chịu đựng, nói tiếp: “Hơn nữa, thiếp cho rằng, người như điện hạ tuyệt đối không thể bị thiên hạ khinh bỉ, nếu như có thì đó là do tạm thời bị che mắt mà thôi.”

A Vu có thể nói như vậy là vì nàng đã trải nghiệm hơn người khác vài chục năm rồi. Nếu nàng là A Vu của kiếp này thì nàng nghĩ mình cũng chưa chắc “tín nhiệm” Sở Mậu như thế.

Sở Mậu chỉ cười không nói gì.

A Vu thầm than, muốn có được sự tín nhiệm của Sở Mậu đâu có dễ dàng gì? Nàng cũng chưa từng nghĩ mấy lời nói của mình vừa rồi có thể làm hàn cảm động, nhưng đương nhiên cũng có một chút hy vọng.

“Điện hạ?” A Vu hỏi với ý thăm dò.

Sở Mậu lại nói: “Đến rồi.”

Lúc này, A Vu mới phát hiện ra xe ngựa đã dừng lại.

Nô bộc mang ghế thang đến, Sở Mậu xuống trước rồi đỡ A Vu bước xuống. Hai người một trước một sau bước vào cánh cổng thứ hai thì ngoảnh đầu lại nhìn phu xe, nàng không hiểu đó là nhân vật nào mà Sở Mậu ngồi trên xe lại nói năng không cần kiêng dè như vậy.

Vừa định ngoảnh đầu lại thì A Vu nhìn thấy quản sự đang ra hiệu bằng tay cho người phu xe, lúc này A Vu mới nhận ra phu xe là người điếc, chẳng trách Sở Mậu lại dùng hắn để đánh xe ngựa.

Lúc ở cửa sau, A Vu nhìn thấy Hách ma ma thì có chút ngạc nhiên, trời lạnh giá như thế này, mà cũng sắp sang giờ Tý rồi, Hách ma ma lại bị bệnh ở chân, đáng lẽ nên ở trong phòng đốt địa long ngủ mới đúng chứ.

Sở Mậu bước lên trước A Vu một bước. “Không phải con nói với cô cô rồi sao? Không cần đợi con đâu.”

“Sợ tối nay điện hạ chưa ăn uống gì nên lão thân đã nấu mì, điện hạ ăn một chút đi. Lão thân không có ở đó, điện hạ chắc không ăn chút gì đúng không?” Hách ma ma nói với giọng trách móc.

Thực ra tối nay A Vu cũng đã kịp thời thể hiện sự quan tâm của người vợ hiền trước mặt Sở Mậu, nhưng nghe Hách ma ma nói khiến nàng cảm thấy mình bắt chước thật vụng về.

Sở Mậu đi theo Hách ma ma như có ý muốn về Hồng Dược Sơn Phòng, lúc đến lối rẽ, A Vu dừng chân không bước tiếp, nàng nghĩ ngợi giây lát rồi quay người bước về phía bên trái, ý muốn về Ngọc Lan Đường.

Sở Mậu cũng dừng lại nói với Hách ma ma: “Ma ma, cùng ta đến Ngọc Lan Đường đi, để A Vu nấu mì cũng được.”

A Vu tự nhiên bị gọi tên thì ngắn người chẳng hiểu ra sao, nàng đâu biết

nấu mì chứ! Nhưng thái độ của Sở Mậu khiến nàng thấy thỏa mãn bèn mỉm cười nói: “Vâng, để thiếp nấu mì, nhân tiện mời Hách ma ma ném thử tay nghề nấu nướng của tôi.”

Hách ma ma có vẻ sững sờ, ngoảnh đầu nhìn A Vu, vẻ ám úc như bị người ta cướp thứ gì đó đi vậy.

Dưới ánh đèn của chiếc đèn lồng màu đỏ thiếp vàng của năm Long Khánh Đế thứ ba mươi hai, trong phủ Kỳ Vương, A Vu đứng đó thuốt tha, mắt như viên ngọc đen lấp lánh trong ánh sáng lung linh khiến người ta hoa mắt, chiếc váy rộng màu đỏ điểm tó hoa cỏ như hòa với không gian tuyệt tráng tạo thành bức tranh giai nhân khuynh quốc. Hách ma ma hơi thẩn thờ nhưng vẫn thoái mái.

“Được, lão thân hôm nay có phúc lớn mới được ném thử tay nghề nấu nướng của Vương phi.”

Trong căn bếp nhỏ của Ngọc Lan Đường, A Vu đứng cạnh Tử Trụy nhìn thị nhanh chóng thái mì và trộn gia vị. May mà hôm nay Tử Trụy chuẩn bị rất nhiều, mặc dù buổi tối A Vu không ăn mì, nhưng mấy nha hoàn bọn họ đều háu ăn, mà mì lại ngon, thế nên mới không phải luống cuống chân tay để nhào và hòa bột.

“Sao bỗng nhiên lại muốn ăn mì à? Cũng không phải là thứ hiếm lạ gì, Vương phi ăn mì tối thế này không dễ tiêu hóa đâu.” Tử Phiến băn khoăn không hiểu.

A Vu bỗng nghĩ ra, buôn bức gỗ lên đầu mình một cái, đúng là nàng chưa thực sự lưu tâm. Tiên Hiếu Trinh hậu hình như mất vào đúng ngày mùng Một, mà ngày hôm nay cũng chính là sinh thần của Sở Mậu. Sinh thần của Sở Mậu là điều mà hắn kiêng kỵ, cũng là sự kiêng kỵ của cả phủ Kỳ

Vương nên không có ai nhắc nhở A Vu và nàng cũng chưa bao giờ thấy Sở Mậu tổ chức sinh thần. Chẳng trách Hách ma ma lại đích thân ra đón và muốn ép Sở Mậu ăn một bát mì trường thọ.

“Làm nhanh một chút, không cần quá phức tạp, ta thấy nấu mì bằng nước thịt cũng được, mộc nhĩ, rau kim châm, trứng rán thái sợi xào lẩn sau đó để dưới đáy bát, múc nước chén giò hầm măng vào là được.” A Vu thấy Tử Trụy thái củ cải hình con chì, rồi lại thái măng thì biết là thị muốn thể hiện tay nghề, nhưng giờ nàng không thể đợi thêm được nữa.

“Có thể đơn giản một chút được không?” Tử Trụy nghĩ Sở Mậu muốn kiểm tra tay nghề nấu nướng của A Vu.

“Không cần đâu, lát nữa đừng cho hành, khó ngửi lắm, có lẽ điện hạ không thích đâu.” A Vu suy từ bụng ta ra bụng người, nghĩ rằng Sở Mậu sẽ không thích mùi hành trong miệng.

Ba bát mì nóng hỏi rất đơn giản đựng trong bát Hồng Địa Bát Tiên chuyên dùng để chúc thọ đặt trong khay hình chữ nhật sơn màu đen, mỗi góc trang trí hình hoa văn hai con rồng do A Vu tự tay bung đến gian phía tây của Ngọc Lan Đường.

A Vu tự tay xếp đũa bát, đứng cạnh Sở Mậu để hầu hạ. “Điện hạ, Hách ma ma, thử tay nghề của thần thiếp xem thế nào.”

“Chỉ ngửi thôi đã khiến người ta chảy nước miếng rồi.” Hách ma ma cười, ánh mắt nhìn Sở Mậu có chút thỉnh cầu.

Sở Mậu không cầm đũa mà lại nói: “Có rượu không?”

A Vu ngẩng đầu nhìn đồng hồ cát ở góc phòng, thấy ngày mùng Một đã trôi qua bèn nói: “Điện hạ dùng mì trước đi ạ, để nguội ăn không ngon, lúc

nãy ở trong bữa tiệc ngày cũng có ăn gì đâu.” Mặc dù nói với Sở Mậu nhưng nàng lại nhìn Hách ma ma.

Hách ma ma cũng cuồng lên. “Lão thân biết điện hạ không ăn, hôm nay có phải ngại không ăn gì cả một ngày không? Ngại như vậy làm sao cơ thể chống chịu nổi! Nếu như điện hạ không muốn bà lão này ở lại thì lão thân đi đây.” Hách ma ma đã dùng cả chiêu uy hiếp, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Sở Mậu xua tay, đành phải cầm đũa cúi đầu ăn một miếng.

Hách ma ma lại càu nhau: “Không thể dừng giữa chừng như thế được, điện hạ phải ăn một mạch hết luôn chứ.”

Đã cầm đũa lên ăn rồi thì Sở Mậu cũng không còn ngại gì nữa, ăn một mạch đến cuối, ngay cả trứng gà, mộc nhĩ, nấm hương đều ăn hết sạch. Mặc dù tốc độ như rồng cuốn nhưng tư thế lại vô cùng nho nhã.

“Nước canh hầm rất ngon.” Sở Mậu cầm chiếc khăn ẩm A Vu đưa để lau miệng.

Đương nhiên rồi, canh móng giò hầm măng mà Tử Trụy làm mỗi dịp Tết đến là món ăn ngon nhất ở Vinh phủ mà. Canh này vẫn đang treo trên bếp lò, ngày mai sẽ đem biếu Vinh phủ.

Ăn xong, Sở Mậu và A Vu tiễn Hách ma ma về. Ánh mắt của Hách ma ma liên tục nhìn vào A Vu, nàng đành phải đứng ở ngoài Ngọc Lan Đường, nói: “Hôm nay tuyết rơi nhiều, đường trơn trượt, để tôi tiễn Hách ma ma một đoạn nữa.”

Hách ma ma vui mừng đồng ý, nói: “Điện hạ sớm nghỉ ngơi đi, không cần tiễn lão thân nữa.”

Sở Mậu gật đầu.

A Vu đứng cạnh kiệu trúc của Hách ma ma, lấy miếng chăn da hổ đắp lên đầu gối bà.

Hách ma ma nhìn A Vu với ánh mắt nghiêm túc, nói: “Mong Vương phi chăm sóc điện hạ, đừng phụ lòng của điện hạ, ngài đã chịu nhiều khổ cực lắm rồi.”

A Vu gật đầu, không biết bản thân có thể phụ lòng Sở Mậu như thế nào. Đến nay bọn họ vinh nhục đều có nhau, cho dù đâu nàng có bị kẹt vào cửa cũng chưa đến mức phụ lòng Sở Mậu.

Lúc A Vu về phòng, Sở Mậu vẫn ở phòng tắm chưa ra, nàng gấp hơi ấm đột ngột liền hắt xì một cái, trong lòng tự nhiên thấy lo. “Tử Phiến, đi mời đại phu đến đây.”

Tử Phiến hầu hạ A Vu bao nhiêu năm đương nhiên biết được thói quen của nàng. Cho dù là một cái hắt hơi cũng cần mời đại phu, vì cái mạng nhỏ này đáng giá hơn bất cứ ai. Trên thực tế, Tử Phiến đâu có biết chứng bệnh của A Vu. Đó là một dạng tâm bệnh. Nàng sợ nhất là bị bệnh uống thuốc, nằm liệt giường. Nàng chính là người bị bệnh tật già vò vĩnh thảm hại, thế nên kiếp này rất cẩn thận, cho dù chỉ hắt hơi nhức đầu cũng sẽ gọi đại phu, phải uống thuốc thì tâm trạng mới thoái mái, chỉ cần bị bệnh vài ngày là nàng đã nghĩ theo chiều hướng tiêu cực rồi.

Lúc Sở Mậu bước ra thấy A Vu vẫn mặc xiêm y chỉnh tề, hắn hơi ngạc nhiên liền hỏi: “Không ngủ sao?”

A Vu đáp: “Thiếp thấy hơi đau đầu, đã đi mời đại phu rồi nhưng vẫn chưa đến.”

Sở Mậu không nói gì, quay lại phòng tắm, lúc bước ra đã ăn mặc chỉnh

tè, xem ra muôn cùng A Vu thức đợi đại phu.

“Bị cảm lạnh vì trúng gió à?” Sở Mậu rất tự nhiên đưa tay lên sờ trán A Vu.

A Vu nghiêng đầu theo bản năng. “Điện hạ không cần thức cùng thiếp đâu, hôm nay đã vất vả cả một ngày rồi, ngài đi ngủ trước đi.”

Sở Mậu nhìn vào mắt A Vu, thu tay lại rồi nói: “Không sao.” Nói xong hẵn liền cầm sách lên đọc. A Vu thấy hẵn chăm chú như vậy cũng không tiện làm phiền.

Một lát sau thì Trâu đại phu đến. A Vu từ nhỏ đã uống thuốc của ông ấy vì thế cho dù đã đến phủ Kỳ Vương nhưng vẫn có thói quen mời ông đến khám bệnh cho mình.

Trâu Minh Thiện không ngờ lại gặp Sở Mậu thì hơi ngẩn người vội vàng đến khâu lạy.

“Đứng dậy đi, khám bệnh cho Vương phi quan trọng hơn.”

Trâu Minh Thiện đứng dậy thì thấy A Vu đã ngồi yên, Tử Phiến đang vén ống tay áo của nàng lên để lộ cánh tay trắng muốt như ngọc. Ông đã là lão già hơn sáu mươi, có nhìn cũng chẳng thấy gì, nhưng vẫn phải đưa mắt nhìn Sở Mậu.

Quả nhiên, ánh mắt của Sở Mậu đang chăm chú nhìn vào cánh tay không che đậy gì của A Vu.

A Vu cũng là người rất kỳ quái, mặc dù mắc bệnh sạch sẽ không thích ai động vào mình, nhưng chuyện đại phu bắt mạch cho nàng thì lại ngoại lệ, từ trước đến giờ nàng không dùng bất cứ chiếc khăn nào che cánh tay hoặc ngồi sau rèm vì nàng cho rằng chẩn bệnh theo phương pháp “vọng, văn, vấn, thiết”

rất quan trọng, không nên vì những nghi lễ rườm rà mà dẫn đến chẩn đoán sai.

Trâu Minh Thiện bắt mạch xong lại xem tua lưỡi của A Vụ, sau đó nói: “Cũng không có gì đáng ngại, Vương phi bị phong hàn nhẹ thôi, nghỉ ngơi hai ngày, uống nhiều nước là được. Thần kê cho thang thuốc tân ôn giải biếu, cứ sắc uống trước đã.”

Tiễn Trâu đại phu đi khỏi, A Vụ mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng bảo Tử Phiến chuẩn bị đầy bồn nước nóng, rồi ngâm mình trong đó dưỡng sinh, sau đó mới mặc xiêm y, đi dép lụa mềm bước ra.

Trong phòng rất ấm, A Vụ chỉ mặc bộ quần áo nội y mỏng màu trắng được cắt may từ tấm vải Tam Thoa ở Tống Giang có giá hai trăm lạng bạc. Phụ nữ đều thích làm đẹp, thế nên nội y cũng phải may thật đẹp và vừa vặn. Vì vải lụa rất mỏng nên càng lộ vòng eo thon nhỏ và đôi chân thon dài, nàng lại vừa tắm xong nên gương mặt đỏ hồng mịn màng chẳng khác nào trứng gà bóc, cộng với làn da trong suốt tựa như nước.

Sở Mậu không thể diễn tả được mùi hương trên cơ thể của A Vụ lúc này, có thể khẳng định đó tuyệt đối không phải là mùi hương mai man mác mà hắn từng thích, tuy nhiên mùi hương này rất lôi cuốn, khiến người ta khó có thể tĩnh tâm được.

A Vụ lúc cởi dép mới phát hiện hôm nay vừa mệt lại đau đầu nên đã quên không đi tất. Lúc này, Sở Mậu đã nằm bên ngoài giường giờ sách đọc. A Vụ liếc nhìn hắn một cái, thấy không có gì bất thường, biết là ngày trước mình đã nghĩ quá nhiều, ai lại để ý đến chân của người khác làm gì chứ!

A Vụ cũng không muốn làm phiền Sở Mậu, định bò vào phía trong từ phía dưới chân giường. Mông nàng cong lên cao, eo và cánh tay lại nhô thon

như cành liễu trông vô cùng xinh đẹp, quyến rũ, hoàn toàn không nghĩ mình chính là một báu vật trời ban.

Sở Mậu ngắn ngơ nhìn nàng, ngực đã hít căng đến mức không thể chịu nổi được nữa, lại nhìn thấy bàn chân như cánh hoa lan trắng, Sở Mậu không dám nhìn nữa.

“Ồi!” A Vụ đột nhiên bị chân Sở Mậu trượt xuống đạp trúng ngực, mặc dù không đau lấm, nhưng có vài phần kinh hãi và không thoải mái.

“Đạp vào đâu vậy?” Sở Mậu nhanh chóng nhồm người dậy.

A Vụ xấu hổ đến nỗi đỏ bừng mặt, bặm môi nói: “Không, không đạp vào đâu cả!” Sau đó vội vàng bổ sung một câu chăng liên quan: “Điện hạ đạp vào chǎn đây!”

Sở Mậu không nói gì, A Vụ coi như hắn đã tin, sau đó vội vàng bò vào chỗ chǎn của mình cuộn tròn lại, mặt quay vào bên trong giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra. Có điều phía sau lưng nàng lại nghe thấy tiếng động Sở Mậu lật chǎn ra bước xuống giường.

A Vụ quay người lại, thấy Sở Mậu đang bước đến bàn, rót một chén trà lạnh từ trong ấm trà uống một hơi cạn sạch.

“Điện hạ, đừng uống trà lạnh, trong thùng trà có nước trà ấm đấy. Ngày hãy bảo Vĩnh Mai, Úc Mai trực đêm bên ngoài hầu hạ.” A Vụ quan tâm nói.

Lung của Sở Mậu có chút cứng đờ, hắn ngoanh lại nhìn nàng, giọng nói có chút gượng gạo: “Nàng ngủ trước đi, cứ mặc kệ ta.”

Nếu A Vụ hiểu một chút về chuyện này của nam giới thì có lẽ đã thuận theo ý của hắn mà tiếp tục giả vờ ngủ, nhưng nàng lại chảng hề nghĩ Sở Mậu theo hướng đó.

Trên thực tế, điều này cũng không thể trách A Vu được. Từ khi sinh ra, Sở Mậu đã có bản mặt “lừa gạt”, nói văn hoa một chút chính là có khuôn mặt tuấn tú không vương bụi trần, thậm chí còn có khí chất đạo cốt tiên phong, chẳng ai đem chuyện “ăn uống tắm giặt” vụn vặt đời thường liên tưởng đến hắn cả. Trong mắt của A Vu, nàng nghĩ hắn tuyệt đối không có ham muốn, sau này trở thành Chính Nguyên Đế cũng vô cùng thanh tịnh, thỉnh thoảng mới vài lần làm cái chuyện “nói dối tông đường”, A Vu rất xấu hổ nên không bay qua xem. A Vu chỉ thấy thường thì trong khoảng một khắc Chính Nguyên Đế sẽ từ Tây Dực, nơi ở của tần phi trở về, nàng cũng chỉ coi như hắn đi ra ngoài hít thở không khí chứ không nghĩ ngợi nhiều. Huống hồ, sau khi thái tử ra đời, Sở Mậu không đến thăm phi tần nữa, thế nên A Vu càng nghĩ rằng hắn không có nhu cầu.

Thực ra, việc sinh con và nhu cầu của đàn ông, A Vu cũng không phải là không biết. Nàng hiểu muốn sinh con thì cần phải cùng chồng ân ái, còn động tác cụ thể thế nào và địa điểm phát sinh ra sao nàng cũng biết. Địa điểm thì phía trước đã nói rồi, không nhắc lại nữa, còn động tác ấy mà, Thôi Thị cũng đã áp úng xấu hổ nói rằng A Vu chỉ cần nằm là được. Những chuyện này Thôi Thị cũng đã nói qua, nhưng có một điều mà bà đặc biệt nhắc đến, đó là nhất định không được nuông chiều đàn ông.

“Con còn nhỏ, cần phải biết yêu quý cơ thể mình, hai người lại vừa mới kết hôn, có thể cậu ta sẽ làm nhiều một chút, con đừng có lúc nào cũng thuận theo. Trong chuyện này, con càng từ chối thì có thể cậu ta sẽ càng thấy hứng thú, nhưng cũng không nên chặt chẽ quá, nếu không cậu ta đi tìm người khác thì có ngồi đó mà khóc. Tóm lại phải có chừng mực, con phải biết cách.” Đây là lời của Thôi Thị.

A Vu tự nhận mình là người có chừng mực và cũng biết cách điều chỉnh

tình hình nên không lo lắng. Còn vấn đề nhu cầu của Sở Mậu, lúc đầu A Vu cũng có chút hoài nghi, nhưng sau vài tháng, nàng đã triệt để tin nhiệm sự thanh cao của Sở Mậu. Thế nên nàng cảm thấy lời nói của Thôi Thị mập mờ, không đúng sự thật. Đương nhiên nàng không nghĩ Thôi Thị lừa mình, nhưng khó tránh khỏi suy nghĩ Thôi Thị là người đầu óc đơn giản, đọc sách không nhiều, nên kinh nghiệm của bà chắc cũng do nghe kể lại, không phải là thật.

Nói nhiều như vậy cũng phải quay lại vấn đề chính, A Vu chưa bao giờ nghĩ rằng Sở Mậu có nhu cầu của đàn ông, hay nói cách khác trong tiềm thức của nàng, Sở Mậu là người thanh cao thoát tục, không vướng bụi trần, với những người như Vinh tam gia, Vinh Ngân đều là đàn ông trần tục thì không có lời nào để nói.”

Lúc Sở Mậu bước xuống giường rót trà, A Vu thấy mình thực sự quan tâm đến hắn, sợ hắn uống nước lạnh vào mùa đông sẽ bị đau dạ dày, còn việc Sở Mậu không gọi người vào hầu hạ có thể là vì trang phục của hắn không được chỉnh tề.

Hôm nay A Vu đã hiền thực nấu mì và khó khăn lắm mới nhận được lời khen, nhất thời mê mẩn hai chữ “hiền thực” nên vội vàng vén chăn xuống giường, dép cũng không đi. May mà nền đất trải thảm đen thêu chữ Bát Bảo Như Ý màu vàng nên cũng không quá lạnh.

Nàng bước nhanh đến, lấy trà nóng trong thùng trà bên cạnh rót một chén đưa cho Sở Mậu. “Điện hạ uống trà nóng thì tốt hơn.”

Sở Mậu không nói gì, chỉ ngoảnh đầu nhìn A Vu, liếc mắt nhìn lên ngực nàng rồi mới nhận chén trà uống một hơi cạn sạch.

Phải nói rằng lúc này A Vu cực kỳ thông minh, nếu đổi lại là người khác thì không chừng đã ôm ngực khom lưng, nhưng A Vu thì không, nàng cố trấn

tĩnh ưỡn ngực lên.

Mùi hương đặc biệt của thiếu nữ khi đứng ở khoảng cách gần vướng vít quanh mũi của Sở Mậu, đã thế A Vu còn ưỡn ngực lên.

Hành động vừa ngây thơ vô tội vừa tràn đầy cuốn hút đó như muôn Kỳ Vương điện hạ chảy máu mũi.

“Nàng ngủ trước đi, ta chưa ngủ được.” Nói xong, Sở Mậu quay người bước đến chỗ sập ở chái nhà phía nam, lấy một cuốn sách trên bàn nhỏ, tay để lên đùi nhìn A Vu đứng bất động.

A Vu thấy vành tai của Sở Mậu đỏ lên, giọng lại khàn khàn, trong lòng nghi hoặc không biết hắn có bị cảm lạnh không, nhưng nghe giọng nói của hắn lại có chút nóng nảy bực bội, không biết là vì sao. Hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra, nào là sự lạnh nhạt của Long Khanh Đế, nào là ngày giỗ của mẹ hắn, sinh thần của hắn, như thế đã đủ cho tâm trạng hắn bất ổn rồi. Chuyện này người ngoài cũng chẳng khuyên được, cứ để cho hắn bình tĩnh lại, tự suy nghĩ thông suốt là tốt nhất. A Vu cũng không bước tới nữa, có chút tủi thân cúi đầu đứng yên chỗ cũ.

Hành động này có sự tính toán kỹ lưỡng. A Vu đặt vào vị trí của mình để nghĩ, nếu nàng buồn phiền, không muốn người khác ôn ào bên cạnh, nhưng nếu người đó không do dự mà bước đi thì nàng sẽ rất bức. Con người kỳ quặc như vậy đó, thế nên nàng vẫn đứng nguyên chỗ cũ một lát, để Sở Mậu cảm nhận được thành ý của nàng, sau đó mới rời đi.

Hơi lạnh lúc này bắt đầu truyền đến gót chân, A Vu vô tình đưa bàn chân phải giẫm lên bàn chân trái, đầu ngón chân như cánh hoa đào cuộn lại.

“Lạnh rồi phải không? Mau đi ngủ đi, ta ở đây không cần hầu hạ đâu.” Giọng nói của Sở Mậu bỗng vút cao.

A Vu càng nghe càng nhận ra sự bực dọc của hắn, đành cúi người xuống rồi nói: “Vậy Điện hạ hãy giữ gìn sức khỏe.” Nói xong, nàng trở về giường. Mặc dù có địa long, nhưng dù sao cũng là giữa đông, nàng lại chỉ mặc bộ đồ ngủ mỏng nên cảm thấy khá lạnh.

Trong ánh đèn, Sở Mậu không biết vì sao mình không đến ngồi ở gian giữa hay đến Băng Tuyết Lâm, Song Giám Lâu mà lại ngồi trên sập ở trong phòng ngủ này.

Trong phòng yên tĩnh tràn ngập mùi hương của A Vu.

Một lát sau, Sở Mậu tắt đèn và lên giường.

Trong bóng tối, A Vu nghe thấy Sở Mậu nói: “Hương Quý phi nói đúng, ta cũng nên có con rồi.”

A Vu bỗng cứng đờ cả người, nếu Sở Mậu không nói câu này với nàng mà trực tiếp khiến cho người con gái khác mang thai thì A Vu sẽ rất vui, nhưng trong khoảnh khắc này, A Vu đành giả vờ ngủ, cố gắng hít thở nhỏ và đều.

A Vu vận dụng lý trí để nghĩ rằng Sở Mậu nói ra câu này là muốn báo đáp những việc nàng làm cho hắn trong những ngày qua, nhưng nghe xong nàng vẫn cảm thấy sờn hết gai óc, cố gắng không nghĩ tiếp nữa.

Mặc dù Thôi Thị luôn mong A Vu sinh con cho Sở Mậu, nhưng dù sao con gái cũng quan trọng hơn hết. Lần trước về thăm nhà, bà đã ngồi nói chuyện riêng với nàng, nói rằng nàng còn nhỏ, không nên có con quá sớm vì sẽ rất nguy hiểm. Hồi xưa bà sinh Vinh Giới cũng gần thập tử nhất sinh. A Vu gật đầu đồng ý, thứ nhất là nàng rất coi trọng cái mạng nhỏ bé của mình, thứ hai là chưa từng nghĩ đến việc phải làm chuyện phu thê đó.

Tối nay, lời của Sở Mậu thực sự khiến A Vu kinh ngạc. Nàng vốn dĩ đoán rằng, Sở Mậu không muốn có con sớm vì sợ sự nghiệp thất bại sẽ liên lụy đến đứa con vô tội, đợi đại sự thành công mới tính chuyện nối dõi tông đường, nhưng giờ mới thấy không phải là như vậy.

A Vu nghi ngờ có phải nàng biểu hiện quá tốt đến nỗi Sở Mậu phải dùng phương thức đó để “thưởng” cho nàng?

A Vu suy đi nghĩ lại, cảm thấy nếu Sở Mậu muốn “hành sự” với nàng thì nàng cũng chẳng thể từ chối, nếu không sẽ không thể tiến hành dự định sau này và càng không thể nói giúp Trưởng công chúa, đại ca và nhị ca.

A Vu hít một hơi thật sâu, sau đó mới từ từ quay người lại, thẹn thùng thấp giọng nói với Sở Mậu: “Thiép vẫn còn nhỏ tuổi, ma ma nói có thai sớm quá, cho dù sinh con thuận lợi thì cũng ảnh hưởng đến sức khỏe.” Huống hồ nếu sinh không thuận lợi thì càng tệ hại.

A Vu không biết “lời nói thật” như vậy Sở Mẫu sẽ nghĩ gì liền lo lắng nhìn hắn.

Trong đêm tối, đôi mắt của Sở Mậu tựa như viên ngọc đen, sáng đến nỗi khiến lòng người ớn lạnh, hắn chỉ nói một câu: “Nàng nói cũng phải, là ta suy nghĩ chưa chu đáo.”

A Vu ủ rũ đạp chăn dưới chân, khó khăn lăm tinh hình mới có chút cải thiện thì lại bị nàng phá hỏng, có điều cũng nên trách Sở Mậu, tự nhiên lại nhắc đến chuyện sinh con cái. Ngoài chuyện vợ chồng và sinh con cái ra thì có bảo nàng đi lên núi cao, đi vào biển lửa nàng cũng bằng lòng.

Chỉ đáng tiếc Sở Mậu không cho nàng cơ hội để chứng minh.

A Vu rướn cái cổ trắng muốt của mình ra, nói với giọng ngoan ngoãn:

“Nếu điện hạ muôn có con, thiếp cũng nguyện nghe theo.” Tuy nhiên, trong lòng A Vu lúc này như muôn nhở máu.

“Ta sẽ không đánh cược tính mạng của nàng đâu.”

Một câu nói của Sở Mậu cũng khiến A Vu bớt lo, nàng có gắng nghe xem trong giọng nói ấy có sự miên cưỡng hay tức giận không, nhưng hắn chỉ nói rất nhẹ nhàng, khiến A Vu cảm thấy đáng tin.

“Cảm ơn điện hạ.” A Vu chân thành thấp giọng cảm ơn, trong lòng như hắt đi được tảng đá đè nặng, chỉ cần câu nói này, sự trinh bạch của nàng vẫn giữ được.

Khi đã thở phào nhẹ nhõm, A Vu lại không kìm được mà hắt xì hơi một cái.

“Ngủ thôi!” Sở Mậu kéo chăn cho A Vu.

Ban đêm, A Vu mơ thấy một giấc mơ rất khủng khiếp, đó là Sở Mậu hận nàng chiếm nhà của hắn, lại không muôn sinh con cho hắn, thế nên đã trói nàng vào một con thuyền nhỏ trong đêm mưa to gió lớn và thả trôi sông. Nàng chỉ cảm thấy con thuyền tròng trành dữ dội, vừa kinh hoàng vừa sợ hãi đến nỗi mắt cũng không dám mở ra, còn Sở Mậu đứng ở trên bờ với chiếc ô che mưa nhìn nàng cười. Nàng cảm thấy mưa gió điên cuồng tưởng như không bao giờ dừng, còn nước sông đang nhấn chìm nàng...

Nàng kêu thét lên một tiếng rồi ngồi dậy, mở mắt ra thấy trời bên ngoài vẫn tối, còn chõ nằm bên cạnh thì trông không.

“Sao vậy?” Tiếng Sở Mậu bên ngoài rèm vọng đến. “Gặp ác mộng sao?”

Sở Mậu vén rèm lên nhìn thấy A Vu đang thẫn thờ sợ hãi, hắn hỏi tiếp: “Mơ thấy gì à?”

“Thiép mơ thấy mình ở trên một con thuyền, tròng trành khủng khiếp, thiếp rất sợ...” A Vụ mặc dù vô cùng kinh hãi, nhưng cũng hiểu rằng không nên nói là Sở Mậu đã trói nàng.

Nào ngờ A Vụ vừa nói xong, sắc mặt Sở Mậu trở nên kỳ quái, một lát sau mới nói: “Có lẽ hôm nay nàng đã vất vả nên mới nằm mơ thế.”

A Vụ nghĩ ngợi rồi gật đầu, có lẽ vì có quá nhiều suy nghĩ, lại luôn lo lắng bất an về Sở Mậu thế nên mới mơ như vậy. Có điều nàng làm sao hiểu được lời nói bóng gió khó hiểu của hắn chứ?

Nhưng có điều này thì không lọt qua được mắt của A Vụ, mặc dù Sở Mậu mặc chiếc quần trắng cùng màu, nhưng hoa văn của cái trước khác cái bông giờ. Nàng không hiểu tại sao nửa đêm Sở Mậu lại dậy thay quần, rồi lại uống nước, trước đây nàng không thấy hắn có tật này bao giờ.

“Điện hạ cảm thấy không khỏe ư?” A Vụ mở to mắt long lanh dịu dàng hỏi, ánh mắt nhìn từ gót chân của Sở Mậu nhìn lên.

Sở Mậu vén chăn nằm xuống, nói: “Không có gì, trong phòng địa long đốt nóng quá, ngày mai nàng bảo người chỉnh cho nhỏ bớt một chút.”

A Vụ gật đầu, tin Sở Mậu nóng quá ra nhiều mồ hôi nên mới đi thay quần, đổi lại là nàng, nếu tỉnh dậy giữa đêm mùa hè mà toàn thân mồ hôi dấp dính thì nàng cũng đi tắm và thay quần áo khác thật.

Sở Mậu vào giường nằm yên. A Vụ mới mơ màng ngủ thiếp đi, nhưng vì không ngủ ngon nên sáng hôm nay tỉnh dậy thấy hơi nhức đầu, chóng mặt. Người bên cạnh đã dậy từ lâu, ngay cả chăn ga cũng lạnh ngắt.

Nhắc đến chăn ga, A Vụ thấy có gì đó là lạ, nhìn kỹ mới phát hiện ra chăn ga Sở Mậu đắp tối qua không thấy đâu. Mặc dù chăn ga của hắn hằng

ngày đều thay giặt, nhưng bọn nha hoàn phải chờ A Vu tỉnh dậy, rồi khỏi giường mới vào thu dọn.

Nàng thấy kỳ lạ, nhưng cũng không để tâm lắm, nàng đâu có hiểu mấy chuyện vụn vặt này, một lòng chỉ nghĩ đến chuyện về Vinh phủ. Con gái xuất giá ở triều Đại Hạ thông thường sẽ về nhà mẹ để vào ngày mùng Hai, mùng Ba.

A Vu rất sốt ruột nên muôn trổ về vào ngày mùng Hai. Về phần Sở Mậu, A Vu nghĩ có lẽ hắn sẽ không về cung với mình. Và đúng như vậy, lúc A Vu sai người đi báo với Sở Mậu, hắn chỉ gật đầu biểu thị đã biết rồi.

Tú Quý Câm III

Tiểu thuyết
Hà Giang - Nguyệt Lạc dịch

M
inh
N
guy
ết

Đ
a
n
g

AMUN^v wh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Chương 28

Ở hư bạch trai, A Vụ thể hiện tài năng

Đại khái là vì Sở Mậu không đi nên Vinh tam lão gia và Thôi Thị tỏ ra thoái mái hơn nhiều.

Thôi Thị thấy vóc dáng và gương mặt của A Vụ vẫn thon thả như thiếu nữ thì than phiền: “Sao con không ăn uống cho mập lên, phụ nữ phải mập một chút mới tốt.”

A Vụ chỉ cười không nói gì.

“Kỳ Vương điện hạ đối xử với con có tốt không, đã có tin gì chưa?” Thôi Thị thân thiết hỏi, thực ra đây là câu đầu tiên bà muốn hỏi, nhưng sợ gây áp lực cho A Vụ.

“Chẳng phải mẹ bảo con còn nhỏ, không vội sinh con ư? Điện hạ cũng rất chu đáo với con, nói rằng hai năm nữa cũng không vội.” A Vụ rất biết cách nói, vào tai của Thôi Thị thì bà sẽ hiểu là vợ chồng họ rất hòa thuận.

“Kỳ Vương điện hạ sao không về cùng con?” Thôi Thị không khỏi lo lắng A Vụ chỉ nói chuyện vui mà giấu chuyện buồn.

“Điện hạ mà đến, cha mẹ lại hành lễ rồi quỳ lạy, mà nhà ta nói chuyện cũng không được tự nhiên, điện hạ nghĩ cho con, cũng nghĩ cho cha mẹ nữa.” A Vụ giải thích một cách hoàn hảo việc Sở Mậu bận không đến.

Thôi Thị nghe thế thì gật đầu. Hai mẹ con nói chuyện xong, Vinh tam lão gia liền cho người mời A Vụ đến gấp.

A Vụ vừa bước vào, Vinh tam lão gia đã hỏi thảng: “Con lệnh cho Hà Thị đến điền trang là ý của Tú Hoàng tử à?”

A Vụ thầm nghĩ, người cha này của nàng quả là mẫn cảm. “Dạ không. Lúc đầu con cũng không muốn quản chuyện trong phủ, nhưng điện hạ năm lần bảy lượt ngầm bảo con là trong phủ không có quy tắc gì. Hà Bội Chân lại vô cùng ngang ngược, càn rỡ nên con quyết định cho cô ta đến điền trang, điện hạ cũng biết nhưng không ngăn cản, sau đó cũng không có ý định cho người đón về.”

Vinh tam lão gia vuốt chòm râu đẹp của mình, gật đầu rồi nói: “Theo con, Tú Hoàng tử đối với... là có ý?” Vinh tam lão gia lấy tay chỉ lên trời, vì nói chuyện với con gái nhiều nên ngài rất thảng thắn.

Không chỉ là có ý, mà quá có ý áy chứ, có điều con đường người ta đi là tự lực cánh sinh. Nhưng mấy lời to gan lớn mật này A Vụ không biết nói cho Vinh tam lão gia nghe thì đúng hay là sai, ngộ nhỡ lộ tin ra ngoài, người gặp phải bất hạnh cũng chỉ là họ.

“Điện hạ không nói với con mấy chuyện đó, nhưng theo con thấy, chàng có thể làm được. Cha nghĩ điện hạ mà có ý nghĩ đó thì liệu có thành không?” A Vụ muốn biết suy nghĩ của Vinh tam lão gia.

Vinh tam lão gia lắc đầu. “Khó nói lắm. Theo cha thấy, Tú Hoàng tử có vẻ không để ý đến ngôi vị, nếu không hằng ngày đã không hành sự như vậy, chỉ là cha thấy cậu ta anh tuấn phi phàm nên thấy đáng tiếc.”

Vinh tam lão gia dù sao cũng là thầy của Sở Mậu, hai người thường ngày hay nói chuyện, đàm đạo. Vinh Cát Xương thấy Sở Mậu có tầm nhìn rộng mở, đánh giá mọi việc khái quát cao xa, rất xứng là bậc minh quân.

A Vụ thấy bộ dạng tiếc nuối của Vinh tam lão gia liền hỏi dò thêm:

“Nhưng hai lần vào cung, con thấy Thánh thượng không hài lòng chút nào về điện hạ.” Vinh tam lão gia làm sao lại không biết thái độ của Long Khánh Đế chứ. A Vu cẩn thận nhìn ra bên ngoài, sau đó mở tất cả cửa sổ ra để từ trong phòng có thể nhìn bao quát bên ngoài, tránh tình trạng nghe trộm rồi mới nói tiếp: “Con nghĩ trong chiêu thư sau này chắc chắn không có tên điện hạ, cha nghĩ xem, nếu điện hạ có ý nghĩ đó thì làm thế nào?”

Câu hỏi này của A Vu cực kỳ to gan, khiến Vinh Cát Xương nghe xong cũng giật mình. Thực ra ý nghĩ này không chỉ thoáng qua trong đầu ngài một hai lần, mà ngài lại không biết rõ thái độ của Sở Mậu nên không dám đưa ra kiến nghị đại nghịch bất đạo. Tuy nhiên sức hấp dẫn của việc phò tá hoàng tử lên ngôi quá lớn, hơn nữa giờ ngài lại đứng về phe của Tứ Hoàng tử, tương lai nếu hoàng tử khác lên ngôi, e rằng ngài cũng không có kết cục tốt đẹp, may ra giữ được cái mạng là tốt lắm rồi, đây hiển nhiên không phải là kết cục mà ngài mong muốn trong hơn mười năm miệt mài đèn sách chịu khổ chịu sở. Họ đọc sách thánh nhân không chỉ vì chữ trung hiếu mà còn vì muốn “gây dựng sự nghiệp, vỗ vang tiên tổ”.

Cho dù là với con gái, Vinh Cát Xương cũng không dám nói thẳng ý này mà chỉ nói lảng: “Hôn sự của đại ca con vào tháng Năm này, còn của Vinh Ngân là vào tháng Bảy. Cha dự tính, nếu đại ca con đỗ thủ khoa năm nay và xin được Hoàng thượng chuyển ra ngoài ở thì không cần phải thi Thú Cát Sĩ nữa.”

A Vu gật đầu, Vinh Giới được chuyển ra ngoài, sau khi Ai Đế lên ngôi có thể sẽ không “vươn tay” quá xa, vì trước tiên hắn phải chỉnh đốn yên ổn trong nội thành rồi mới chỉnh đốn ở các nơi khác.

“Ngân ca nhi thích học võ, đợi sau khi huynh con thành thân, chúng ta sẽ cho vợ chồng nó ra ở riêng, cha định cho nó đi tòng quân bên ngoài.”

Ở thời buổi loạn lạc này, có gì đi nữa cũng không bằng có một đội quân để đảm bảo, nghĩ đến đây A Vu mới thấy khâm phục tầm nhìn xa rộng của Vinh tam lão gia, vì chuyện gì ngài cũng nghĩ rất chu đáo.

“Con thấy thế rất hợp lý.” Hai cha con nhìn nhau cười, tuy không nói gì nhưng lại rất hiểu nhau.

Dùng xong cơm trưa thì bên ngoài có người đến bẩm báo nói rằng Vương phủ sai người đến đón A Vu.

A Vu ngẩn người ngạc nhiên, cứ nghĩ trong phủ xảy ra chuyện gì. Thôi Thị và Vinh Cát Xương cũng không dám giữ A Vu ở lại lâu nên giục nàng mau chóng quay về.

A Vu lên xe, nhìn thấy Sở Mậu thì càng ngạc nhiên hơn. “Điện hạ!” Nàng không ngờ Sở Mậu lại đích thân đến đón mình. “Điện hạ, trong phủ xảy ra chuyện gì sao?”

Sở Mậu không đáp, chỉ chăm chú nhìn A Vu.

Hôm nay nàng mặc chiếc áo kép cổ đứng màu tương bằng chất gấm có thêu cành hoa mẫu đơn, cúc và hải đường, cổ áo hơi cong nhọn lên và được làm từ lông dê màu nâu đen. Màu đen khiến cho gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn của nàng càng thêm nổi bật, bờ môi màu hồng đào trông càng mềm mại, tươi tắn. Phía dưới là chân váy màu vàng nhạt có hình con dơi và chùm nho. Chiếc váy này trông khá kỳ lạ, kiểu dáng như hình chiếc chuông khiếu vòng eo của A Vu càng trở nên thon gọn.

Cách ăn mặc này vừa lạ lại rất đẹp. Chiếc váy hình quả chuông này lần đầu tiên Sở Mậu được nhìn thấy, đương nhiên hắn không biết là chiếc váy này phải mấy năm sau mới xuất hiện kiểu dáng như thế.

A Vu mặc xiêm y thường thích hơi bó vào người. Dáng nàng vốn cao, mặc vào trông rất dễ nhìn, và trong mắt đàn ông thì lại vô cùng quyến rũ.

Sở Mậu không đáp, gác chân lên chiếc đệm bọc lông cáo trắng mà A Vu thường dùng để bắc chân lên xe.

“Điện hạ bị bệnh ư?” A Vu thấy thần sắc của Sở Mậu là lạ, tựa như đang có găng kìm nén cái gì đó, lại thấy hắn sợ lạnh nên nàng càng khẳng định phán đoán của mình là đúng. Cần biết rằng vị chủ nhân này giữa mùa đông giá lạnh chỉ mặc mỗi chiếc áo dài cũng được.

Sở Mậu nắm chặt tay phải, đưa lên môi rồi khẽ ho một tiếng. “Không sao.”

Hành động này khi lọt vào mắt của A Vu lại chính là ý ngầm thừa nhận hắn bị bệnh.

“Điện hạ đã bị bệnh như thế còn ra ngoài hứng gió lạnh làm gì? Có chuyện gì cứ cho người đến gọi thiếp là được mà.” A Vu tỏ ra hiền dịu nói.

Sở Mậu thấy đôi môi hồng xinh xắn mấp máy nói thì cảm thấy bối rối. “Ôn quá!”

A Vu lập tức im lặng, nhớ ra Vinh tam lão gia cũng không thích Thôi Thị nói nhiều, trong lòng thầm nhủ sau này ở trước mặt Sở Mậu sẽ không nói quá nhiều.

Trong xe ngựa yên tĩnh, A Vu ngửi thấy mùi hương mai lạnh trên người Sở Mậu, còn Sở Mậu lại ngửi thấy mùi hương rất lạ của A Vu.

A Vu hơi cúi đầu, tựa như màu phổi trên chiếc thảm lông trải dưới chân rất thu hút nàng. Nàng thậm chí không dám ngẩng đầu lên vì cảm thấy trên trán mình có hai cái “đèn” cực mạnh đang chiếu vào, ngay cả dung khí viện

cớ cũng không có.

A Vụ cứ nghĩ mình rất hiểu con người Sở Mậu, nhưng khi thực sự sống cùng hắn mới biết thế nào gọi là “lòng vua khó đoán”.

Khi xe ngựa đi qua đường Lưu Ly, Sở Mậu kéo sợi dây thừng bên tay phải, xe liền dừng lại, lúc này A Vụ không ngẩng đầu cũng không được. Nàng đưa mắt nhìn Sở Mậu thì hắn nói: “Đến Hu Bạch Trai xem thế nào.”

Hu Bạch Trai là nơi nổi tiếng nhất kinh thành, thường có các bút tích bản gốc của thư họa, tác phẩm hay hoặc sách cổ được bán ở nơi này, hơn nữa bộ sách *Mai hoa hỷ thần tiên* cũng rất có tiếng.

Sở Mậu nhắc đến Hu Bạch Trai khiến A Vụ rất hào hứng.

Hai người một trước một sau bước vào Hu Bạch Trai, nàng vô cùng thích thú đánh giá cách bài trí của Hu Bạch Trai - cổ điển nho nhã, mùi hương nhàn nhạt, cách đón tiếp khách phong nhã, nổi tiếng là phái lâm.

Có điều, khi A Vụ nhìn thấy người đi từ lâu hai đi xuống thì sự hào hứng hoàn toàn biến mất, nàng tỏ ra kinh ngạc, còn có chút chột dạ né tránh ánh mắt của Đường Tú Cẩn.

Đường Tú Cẩn nhìn thấy A Vụ thì ánh mắt cũng lóe lên chút kinh ngạc đứng sững lại, cho đến khi chàng ý thức được Tú Hoàng tử Sở Mậu sắp đến gần.

Đường Tú Cẩn vội vàng bước xuống lâu, đến trước mặt Sở Mậu hành lễ.
“Tú Hoàng tử!”

“Tú Cẩn cũng ở đây à, hay quá, Hu Bạch Trai có bảo bối gì mới vậy?”
Sở Mậu hỏi.

A Vu nghe cách nói chuyện của Sở Mậu, hình như hắn và Đường Tú Cẩn khá thân thiết.

Đường Tú Cẩn cười. “Có thì cũng có đấy, nhưng có điều hãy để chủ nhân đích thân giới thiệu cho điện hạ.”

Sở Mậu tỏ ra khá ngạc nhiên. “Tô Mậu về kinh rồi à?”

“Đúng vậy, vừa nghe điện hạ đến là liền đuổi thắn ra ngoài và đang ở trên pha trà đợi điện hạ đấy.” Đường Tú Cẩn xua tay tỏ ra tủi thân.

Sở Mậu gật đầu.

A Vu nghĩ, có lẽ chủ nhân của Hư Bạch Trai là tiên sinh Tô Mậu này rất thân thiết với Sở Mậu, nếu không làm sao biết được tính tình kỳ quái của hắn là không muốn cho người khác ngồi cùng, thế nên mới đuổi Đường Tú Cẩn ra ngoài và đang ở trên quét dọn, xông hương.

Đường Tú Cẩn cáo từ Sở Mậu rời đi, ngoài cử chỉ thát thố ban đầu, chàng không nhìn A Vu một lần nào nữa.

Sở Mậu bước lên lầu, A Vu đương nhiên cũng phải đi theo, nàng đã nghe nhiều về chủ nhân của Hư Bạch Trai này, nhưng chưa từng có duyên gặp mặt, vị này chính là ẩn sĩ thoát ẩn thoát hiện như thắn.

Ông chủ tiệm Hư Bạch Trai cung kính đứng ở cầu thang và dẫn hai người lên lầu.

Lầu hai của Hư Bạch Trai được bài trí thanh nhã, tinh tế, các đồ cổ đều có trên trăm năm, A Vu đã nhìn quen với các đồ vật quý giá rồi mà cũng còn kinh ngạc về thú sưu tầm phong phú của tiên sinh Tô Mậu, những đồ quý giá này đều được bày rất công khai, hào phóng, cho thấy khí phách của người này không tầm thường chút nào.

Khi Tô Mậu ở gian phòng phía trong bước ra ngoài đón khách, A Vu còn ngạc nhiên hơn cả khi nhìn thấy Đường Tú Cẩn, nàng chớp mắt phải đến ba lần mới bình tĩnh trở lại.

Tô Mậu trước mắt mặc dù cải trang thành nam giới, nhưng vừa nhìn đã biết là một cô gái vô cùng xinh đẹp, dung mạo dễ thương nghĩa hiệp, vì cải trang là nam giới nên trông càng thú vị. Cô vẫn còn trẻ, khoảng mười tám mươi chín tuổi, trông thấy Sở Mậu và A Vu nhưng cũng không quỳ xuống hành lễ mà nắm tay vào nhau giơ ra trước mặt.

“Điện hạ!” Cô nói xong quay sang A Vu. “Vị này có lẽ là Kỳ Vương phi?” Cô làm động tác phất ống tay áo, cúi người nói: “Tiểu sinh xin cúi chào!”

A Vu phì cười, Tô cô nương cũng thật thú vị.

Tô Mậu dẫn hai người họ vào phòng trong, A Vu ngạc nhiên vì trong phòng cũng xông hương mùi mai lạnh, đó là mùi hương mà Sở Mậu thích nhất. Mùi hương mai lạnh này rất hiếm, điều chế rất khó, thiết nghĩ có lẽ không biết phải dùng bao nhiêu hoa lạp mai để điều chế và mất bao nhiêu ngày mới có mùi thơm như thế.

A Vu nghiêng đầu nhìn Sở Mậu thầm nghĩ, xem ra vị điện hạ này mặc dù bè ngoài tiền đồ tăm tối nhưng cũng không ít thiếu nữ say đắm.

“Lần đi chu du này của tiên sinh có tìm được thứ gì hay ho mang về không?” Sở Mậu ngồi vào chỗ, uống liền hai ngụm trà Mai Thượng Tuyết.

A Vu cũng chàm chậm thưởng thức trà, hương trà thơm, trà ngon, nước đẹp, kỹ thuật pha rất tốt.

“Kỹ thuật pha trà của tiên sinh ngày càng tiến bộ rồi.” Sở Mậu khen.

Tự nhiên trong lòng A Vu có cảm giác hụt hẫng, cho dù nàng cố gắng thế nào thì cũng chỉ được khen câu “không tồi”, loại trà này mặc dù ngon thật, nhưng cũng đâu đến nỗi khiến hắn thích như thế chứ?

“Đa tạ điện hạ đã khen. Lần này thần về đúng là có mang một ít đồ. Mười năm trước thần đã thích một bức họa, nhưng ông lão đó nói đó là vật báu gia truyền, sống chết không bán. Nói ra kể cũng đáng thương, lần này thần tới Hàng Châu thì tình cờ chứng kiến gia đình ông lão gặp nạn, thần cũng tận tâm giúp đỡ, sau đó ông lão mới bán bức họa cho thần.” Tô Mậu kể với giọng hào hứng.

“Đúng là không dễ dàng, có thể cho ta mở rộng tầm mắt được không?” Sở Mậu cười nói.

Tô Mậu đứng dậy, cúi đầu về phía hai người họ xin thứ lỗi rồi bước vào gian bên trong.

Một lát sau, các thị nữ bê mấy cái bàn bước ra và xếp thành một hàng dài, sau đó đem đồ uống trà trong phòng cất đi.

Tô Mậu đi ra, trong tay cầm một cuộn tranh.

A Vu thấy cô cẩn thận đặt bức tranh ở phía đầu bên trái bàn rồi từ từ trải ra, đến phía đầu bên phải của bàn là dài khoảng năm mét.

Sở Mậu và A Vu đều gấp gáp bước đến ngắm bức tranh.

Nhìn phong cách vẽ và bố cục, A Vu vô cùng ngạc nhiên, bức họa này không phải chính là *Du xuân đồ* của Trương Đoan đã thất truyền từ lâu đó sao? Trương Đoan kỳ nhân chính là họa sĩ cung đình của Nam triều cách đây ba trăm năm trước. *Du xuân đồ* được làm theo lệnh vua, nghe nói ngày hoàn thành bức họa, ánh sáng ngập tràn khắp nơi báo hiệu sự ra đời của một tuyệt

tác. Từ xưa đến nay, các tác phẩm bắt chước lưu truyền trong dân gian cũng nhiều, khó phân biệt được thật giả.

“Điện hạ, ngài thấy thế nào?” Tô Mậu mỉm cười. Đường Tú Cẩn xem bức họa này xong cũng vô cùng kinh ngạc muốn mua, nhưng Tô Mậu không muốn từ bỏ thú mua sắm yêu thích.

Sở Mậu chậm rãi bước về phía bức tranh và không nói gì, nhưng Tô Mậu cũng không giục giã mà quay sang nói với A Vu: “Có lẽ Vương phi cũng thông hiểu về hội họa?” Tô Mậu thấy A Vu nhìn bức tranh *Du xuân* đồ rất chăm chú thì lên tiếng nhận xét.

A Vu khiêm tốn cười, nói: “Biết chút ít.”

A Vu đang đứng ở chỗ viết lời đề bạt, theo A Vu thấy, cho dù từ chất lụa, màu mực, bút pháp đều cho thấy bức họa được vẽ theo phong cách Nam triều; so với các tác phẩm truyền thế khác của Trương Đoan, phong cách vẽ cũng rất giống. Phong cách vẽ hùng vĩ, bố cục nghiêm cẩn, trên tấm vải lụa năm mét này, nhân vật phải kể đến hàng trăm, quả là một “công trình hoành tráng”. A Vu lại nhìn đề bạt trên bức tranh lần nữa, có không ít dấu sưu tầm của các danh nhân công nhận bức họa là thật. Thậm chí còn có cả lời đề bạt của hai đại nho tiền triều là Hoàng Vĩnh và Định Chân, chẳng trách Tô Mậu dám chắc bức tranh này là thật.

Sở Mậu thường thức xong bức tranh với vẻ chưa thỏa mãn, ngoảnh đầu nhìn A Vu và hỏi: “Nàng thấy bức tranh này thế nào?”

A Vu đã ngồi trên ghế nghỉ ngơi được một lúc, nàng nhìn Tô Mậu và nói với vẻ áy náy. “Thiếp nghĩ bức tranh này là giả.”

Hàng lông mày rậm và đẹp của Tô Mậu giật giật, bức bối cười lạnh lùng. “Ồ? Xin nghe cao kiến của phu nhân.”

A Vu không để bụng hành động này, nàng hiểu Tô Mậu, nếu bản thân nàng có một bức tranh tâm đắc mà bị một người nhảy ra nói rằng nó là giả thì đương nhiên cũng cảm thấy bức.

Lông mày của Sở Mậu cũng nhướng lên, khóe môi hơi cong lên tựa như muốn nói: Xem nàng đáp lại thế nào.

A Vu bước đến bên bức tranh: “Được, ta xin nói ý kiến của mình, mời điện hạ và Tô cô nương cùng quan sát.”

A Vu bắt đầu từ lời đề bạt: “Mấy lời đề bạt này không phải là giả, mấy vị như Hoàng tiên sinh, Định Chân đại sư cũng cho rằng bức tranh này là thật, chỉ là khi họ thường lâm bức tranh đã bỏ sót một chi tiết nhỏ.”

A Vu bước đến giữa bức tranh có vẽ cảnh náo nhiệt của kinh thành. “Hai người xem này, có một tên tiểu nhị trong tiệm dùng tay ra dấu số sáu (âm “liu”), miệng cũng có khẩu hình là “liu”.”

Sở Mậu và Tô Mậu nhìn theo ngón tay A Vu chỉ và cùng gật đầu, khẩu hình của tên tiểu nhị đó đúng là “liu” thật.

“Thế thì có gì không đúng?” Tô Mậu hỏi.

“Bức tranh này được vẽ thời bấy giờ đương nhiên không có gì sai, nhưng ở thời Nam triều, họ sẽ không nói “liu” như chúng ta, mà sẽ nói là “lu”.”

Sở Mậu và Tô Mậu nghe xong đều trầm ngâm không nói.

A Vu nói tiếp: “Bức tranh này vẽ đến vài trăm nhân vật, trang phục, biểu cảm, động tác đều vô cùng tinh tế, không có sự lặp lại, Trương Đoan tiên sinh không có lý gì mà phạm phải một sai lầm như vậy. Thế nên thiếp mới nói, bức tranh này là giả.”

A Vu và Soi Mau nhìn nhau, thấy trong ánh mắt hắn mang ý cười nên nàng biết hắn đã đồng tình với suy nghĩ của nàng.

Còn To Mau thì chắp tay cúi người xuống nói với A Vu: “Tạ ơn Vương phi đã chỉ giáo.”

A Vu vội nói: “Không dám, không dám.” Tuy nhiên, trong lòng nàng không khỏi tự đắc vì đã áp chế được vị chủ nhân đứng đầu của Hu Bach Trai, chút hư vinh này chính là một trong những khuyết điểm nho nhỏ mà một tài nữ như nàng không thể kiềm chế được.

Nhưng cho đến khi lên xe trở về, Soi Mau cũng không có bất cứ hành động nào thể hiện khen ngợi A Vu.

A Vu nhiều lần thầm liếc nhìn Soi Mau, nhưng không thấy hắn nói với mình câu nào, tuy trong lòng cảm thấy nôn nóng, nhưng vì sự kiêu hãnh hoặc nho nhã của một tài nữ khiến bản thân nàng không tiện mở miệng, chỉ biết ra hiệu ngầm.

“Tôi cô nương đúng là một kỳ nữ, tuổi còn trẻ mà đã có một cửa hiệu như Hu Bach Trai, hình như điện hạ và Tôi cô nương đã quen biết nhau từ lâu?” A Vu ngả người về phía Soi Mau với vẻ mặt tò mò.

Soi Mau nghiêng người, ngồi dịch ra xa.

A Vu tự nhiên cảm thấy bức bối, sao tự nhiên nàng lại quên Soi Mau có tật không thích người ta lại gần nhỉ? Có thể là do gần đây Soi Mau đã khiến nàng hiểu nhầm không ít, thậm chí bây giờ nàng cũng không biết việc chìa tay ra để nắm tay nàng tối mùng Một của hắn có phải vì đúng vào ngày giỗ của Hiếu Trinh hậu hay không.

Đến bây giờ, A Vu chỉ vì quá tò mò nên mới không kìm nén được mà

hỏi dò như thế, nàng đoán thân phận Tô Mậu chắc chắn là câu chuyện truyền kỳ, thế nên mới phải gái đóng giả trai để kinh doanh tiệm Hư Bạch Trai, mà nghe kể thì dường như còn đi chu du khắp nơi nữa. Cuộc sống tiêu dao này là điều mà A Vu không thể có được, mặc dù nàng không mơ ước, nhưng đối với những thứ mình không có thì nàng lại cực kỳ tò mò.

Đúng lúc này, xe ngựa cũng muôn đổi đầu với hai người. A Vu vừa ngồi ngay ngắn thì nghe thấy tiếng xe ngựa đột nhiên dừng lại, vì bị bất ngờ nên cả người lao về phía trước, nàng hoảng loạn giơ tay lên tóm thứ gì đó để giữ mình lại.

A Vu tóm ngay phải chiếc áo choàng lông cáo màu trắng đang đắp trên đầu gối Sở Mậu, trong chốc lát, nàng nghĩ thế là hết rồi, chiếc áo choàng này làm sao chịu được trọng lượng cơ thể của nàng, nếu lần này bị ngã thì thật mất mặt.

Nào ngờ tay Sở Mậu nhanh chóng nắm lấy một đầu của chiếc áo ném A Vu mới không bị ngã. A Vu ngược mắt nhìn lên thì đúng vào giữa hàng Sở Mậu, định lên tiếng cảm ơn nếu hắn không tinh mắt nhanh tay giúp thì nàng thật mất mặt. Nhưng lời chưa thoát ra khỏi miệng đã nghe Sở Mậu nghiêm giọng quát: “Mắt nhìn đi đâu thế hả?”

A Vu vừa kinh ngạc vừa sững sờ, không hiểu câu đó là thế nào, đành nhìn Sở Mậu với vẻ vô tội, không nghĩ là mình nhìn thấy cái gì không đáng nhìn.

Thực ra lúc này Sở Mậu đã đánh giá quá cao A Vu, mặc dù nàng thông minh lanh lợi, nhưng trong lúc luồng cuồng tay chân như thế, ngoài quan tâm đến việc mình không bị ngã thì căn bản không để ý đến các cái khác.

Sở Mậu thấy trong mắt A Vu chứa đầy sự tui thân và ám úc mới biết

mình phản ứng hơi thái quá.

Lúc này từ bên ngoài vọng vào tiếng quát của Lý Diên Quảng: “Ngươi muốn chết à, dừng gấp như vậy, làm kinh động đến chủ nhân thì sao?”

Sở Mậu dời ánh mắt khỏi A Vu, ngoảnh ra ngoài nói với Lý Diên Quảng: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bầm điện hạ, không có gì cả, có đứa trẻ nhỏ không nhìn đường cứ thế chạy ngang qua trước xe làm con ngựa sợ hãi thôi.” Đối diện với Sở Mậu, Lý Diên Quảng lại trở về giọng nhỏ nhẹ ôn hòa.

“Không có chuyện gì thì đi mau lên.” Sở Mậu sốt ruột nói.

A Vu với vẻ mặt thẫn thờ, băn khoăn không biết mình “nhìn sai cái gì”.

Khi trở về phủ Kỳ Vương, A Vu thấy Sở Mậu rõ ràng có điều gì đó không như trước, cứ nghĩ hắn sẽ quay về Băng Tuyết Lâm, không ngờ lại cùng nàng về Ngọc Lan Đường.

A Vu vào trong phòng thay quần áo mặc hằng ngày rồi mới bước ra thì thấy Sở Mậu đang đứng ở Đa Bảo Các nghịch viên ngọc tỳ hưu nàng thích nhất.

“Điện hạ!” A Vu kêu lên, nàng cực kỳ không thích người khác đụng vào đồ thường ngày của mình vì cảm thấy mất vệ sinh, bước thăng đến chỗ của Sở Mậu giơ tay ra trước mặt hắn.

Sở Mậu ngoảnh đầu lại thấy A Vu mặc chiếc váy lụa ngắn mềm màu vàng nhạt hơi cũ, khoác áo choàng màu xanh ngọc bích, trên đầu cài cây trâm ngọc màu trắng hình bướm đậu cành hoa, xiêm y và đồ trang sức đơn giản như vậy nhưng khi khoác lên người nàng thì càng thêm phần tao nhã, xinh đẹp.

Sở Mậu cảm giác trước mắt như một bức tranh phong cảnh mùa xuân, một cành mai nghiêng nghiêng với sắc hoa vàng nhạt, non nớt như thế chỉ cần một ngọn gió lạnh thổi tới là sẽ rơi vào lòng bàn tay, vò nhẹ sẽ thành nước.

A Vụ vốn đang đợi Sở Mậu biết điều trả lại ngọc lưu ly cho nàng, nhưng hắn lại đặt ngay viên ngọc vào lòng bàn tay nàng rồi nắm lại, như thế tay của nàng và viên ngọc tỳ hưu nắm gọn trong lòng bàn tay hắn.

Cho dù A Vụ có ngốc nghếch, chậm chạp thế nào đi nữa thì cũng biết rằng có những thứ đã dần dần thay đổi, ví dụ như chứng sạch sẽ của Sở Mậu. Tim nàng đập thình thịch, hoảng hốt rụt tay lại, nhưng vì da quá mịn hoặc quá trơn nên viên ngọc tỳ hưu trượt khỏi tay, rơi xuống đất vỡ tan.

“Điện hạ, đây là đồ thiếp thích nhất đó!” A Vụ nói với giọng hờn dỗi, thực ra viên ngọc tỳ hưu này chỉ có ưu điểm là trông lung linh nhỏ bé, màu đẹp, là món đồ thích hợp để nàng chơi, chứ nói là thích nhất thì cũng chưa hẳn. Chẳng qua nàng mượn cớ này để trút bực mà thôi.

Đồng Văn hầu hạ ở bên ngoài nghe thấy tiếng rơi vỡ liền vội vã bước vào, không cả dám ngẩng đầu, nhẹ nhàng quét hết chỗ ngọc vỡ.

A Vụ đứng ở bên cạnh lườm Sở Mậu, ý muốn nói: Người không giải quyết chuyện này, ta không tha cho ngươi đâu.

“Để hôm khác ta đền nàng được không?” Sở Mậu dịu dàng nói.

A Vụ bĩu môi, do dự một lát mới gật đầu. Chuyện nhỏ nhặt này, có bực cũng không thể làm trò, ngược lại càng thể hiện sự nhỏ nhen mà thôi.

A Vụ đi theo Sở Mậu đến ngồi ở sập, nghĩ thầm giờ không sớm cũng chẳng muộn, vẫn chưa đến bữa tối, nếu có làm việc gì khác cũng không đủ

thời gian, nhưng nếu phải bảo nàng ngồi cùng với Sở Mậu để bốn mắt nhìn nhau thì nàng cảm thấy không được thoải mái.

“Thư phòng của nàng bố trí xong chưa?” Sở Mậu hỏi.

Mặt A Vụ bỗng sáng lên, nhận thấy Sở Mậu đúng là biết tìm chủ đề, liền gật đầu. “Trước Tết, Hách ma ma đã cho người đến đo kích thước, chuyển đồ đặc và đã sắp xếp xong rồi, điện hạ có muốn xem không?”

“Cũng được.” Sở Mậu đứng dậy nói.

A Vụ cũng vội vàng đứng dậy đi ra thì nghe Sở Mậu nói: “Khoác thêm chiếc áo choàng vào, dù không xa lăm, nhưng không phải nàng đang bị cảm lạnh sao?”

Mặt A Vụ đỏ bừng, không ngờ Sở Mậu lại chu đáo đến vậy, Đồng Văn nghe thấy Sở Mậu nói thế vội bước vào lấy ra một chiếc áo choàng lụa màu xanh không tước đang định khoác lên cho A Vụ thì bị tay của Sở Mậu ngăn lại.

A Vụ sững sờ nhìn Sở Mậu lấy chiếc áo choàng trong tay Đồng Văn, tự khoác lên vai nàng.

Trên gương mặt Đồng Văn sớm đã hiện lên ý cười, đợi lát nữa thị sẽ đi nói với Tang ma ma cho bà bớt lo lắng.

Nhưng trái tim hiện giờ của A Vụ thì như bị thiêu đốt sáp cháy thành than, ý của Sở Mậu nàng cũng mang máng hiểu ra, nhưng lại muốn giả vờ không biết, thế nào là ân nghĩa vợ chồng, âm dương hòa hợp, A Vụ hy vọng mình không hiểu thì tốt biết bao.

“Di thôi, sao ngắn người ra thế?” Sở Mậu cười.

“Vâng.” A Vu bước nhanh về phía trước hai bước, thê nén tay Sở Mậu đang đặt lên vai nàng đành phải bỏ xuống.

Thư phòng của A Vu nằm ở phía đông của Ngọc Lan Đường, bước vào bên trong thì thấy tấm biển đè bốn chữ “Phong Bất Ninh Trai”.

Lông mày của Sở Mậu nhăn tí. “Sao lại đặt tên như vậy?” Cây muôn lặng mà gió chẳng ngừng, con muôn phụng dưỡng cha mẹ còn đâu. Song thân của A Vu còn đó, cái tên này thực sự có chút không may mắn. Tuy nhiên, Sở Mậu đâu có biết nỗi lòng của A Vu.

“Lấy từ ý sống trong yên ổn phải nghĩ đến ngày gian nguy.” A Vu không muốn giải thích lý do thực sự.

“Phong Bất Ninh Trai” của A Vu tinh tế đẹp đẽ, không giống với vẻ đơn sơ trang nhã của Băng Tuyết Lâm, trong phòng có sắp, bên trên trải thảm lông cáo trắng, xung quanh có gối dựa êm ái hoa mẫu đơn với nhiều màu sắc, đây là chỗ nằm và ngồi quen thuộc của nàng.

A Vu chưa kịp mời Sở Mậu ngồi xuống thì đã thấy hắn bước đến trước chiếc bàn lớn sơn màu đen, ngẩng đầu nhìn “Tranh đếm vịt” nàng treo trên tường. Mùa đông, nữ nhi khuê các thường treo “Cửu cửu tiêu hàn đồ^[1]”, đa phần là treo tranh hoa mai, mỗi ngày vẽ một cánh, chín chín tám mươi một ngày sau là mùa đông sẽ qua. Nhưng tranh tiêu hàn của A Vu lại đặc biệt thú vị, mỗi ngày nàng vẽ một con vịt, mỗi con đều khác nhau, có con trông nghịch ngợm, có con trông ngây thơ, có con trông kiên cường, vì trong đầu nàng chỉ nghĩ đến vịt.

[1] Cửu cửu tiêu hàn đồ: Là bức tranh có chín chữ, mỗi chữ đều có chín nét, bắt đầu từ ngày đông chí, mỗi ngày viết một nét, viết xong chín chữ này mùa đông sẽ trôi qua. Cửu cửu tiêu hàn đồ gồm chín chữ: Đinh, tiền, thùy, liễu, trân, trọng, đài, phong, xuân.

“Nàng có vẻ rất thích vịt.” Sở Mậu nhớ đến mấy đồ êm ái A Vu tặng

mình, bất giác bật cười.

A Vụ cũng biết Sở Mậu đang cười mình, những đồ nàng tặng chưa từng thấy hắn dùng, uổng cho đôi tay nàng bao lần phòng rộp vì thêu may mấy đồ đó.

Lúc này, A Vụ liền đặt phịch bình trà đang bưng xuống bàn, thù cũ hận mới, nhất thời không chịu nổi liền thốt ra những lời chua ngoa: “Ở chỗ thiếp không có trà Tam Hảo, mong điện hạ thứ lỗi.” Nàng vất vả may thêu hầu bao, khăn tay thì vứt dưới đáy hòm, còn loại trà Tam Hảo chẳng ra sao đó thì lại khen lấy khen để, nàng nhận ra *Du xuân đồ* là tranh giả thì không khen lấy một câu, lại còn mặt dày kéo tay, muốn bảo mình sinh em bé cho hắn chắc.

Ý cười trên môi của Sở Mậu ngày càng rõ, hắn lên tiếng: “Ta quen biết Tô Mậu cũng đâu quan trọng gì.”

“Hử?” A Vụ nhất thời không hiểu, nhưng lập tức nhận ra là Sở Mậu nghĩ mình đang ghen, thật là oan uổng. Tuy nhiên ý tứ trong lời nói của Sở Mậu khiến A Vụ ngạc nhiên. Nếu nàng không hiểu sai thì Tô Mậu đại khái chính là người của Sở Mậu, còn chủ nhân đích thực của Hu Bạch Trai chính là hắn, như vậy mới hiểu vì sao Tô Mậu không có xuất thân lừng lẫy mà lại kinh doanh được một tiệm lớn như Hu Bạch Trai.

Tô Mậu là người của Sở Mậu, chuyện này không khiến A Vụ quá kinh ngạc. Sở Mậu là người có chí lớn, ngay từ khi còn nhỏ, nàng đã từng bị chấn động bởi sự bố trí thể lực rộng khắp và che giấu của Sở Mậu. Đối với Hu Bạch Trai, A Vụ cũng đã nghi ngờ từ lâu.

Điều A Vụ ngạc nhiên đó là Sở Mậu lại nói rõ ràng cho nàng biết “Tô Mậu là người của hắn”, A Vụ không biết hắn đang đe phòng với nàng, hay sợ nàng nổi cơn ghen tuông làm hỏng chuyện.

Lúc A Vu đang ngẩn người thì Sở Mậu đã bước đến giá sách, đợi đến khi nàng định thần lại thì đã thấy Sở Mậu đang xem sách. A Vu bước đến hỏi. “Điện hạ cũng thích Tây Mai ư?” Thiết nghĩ Tây Mai là nữ nhi tuyệt sắc, trong tên đó lại có một chữ Mai nên lọt vào mắt của Sở Mậu cũng không lấy làm lạ.

A Vu thấy Sở Mậu cầm cuốn sách *Nam Tuyết Trai tiểu ký* đặt lại giá sách, ngoảnh đầu nhìn nàng đầy tình ý.

Mặc dù A Vu không hiểu tình ý đó là gì, nhưng rõ ràng có kèm theo sự thoái mái, và hứng thú với phòng sách của A Vu cũng không còn nữa, hắn chỉ đứng một lúc rồi quay trở về Ngọc Lan Đường.

Dùng xong bữa tối, Sở Mậu liền đến Băng Tuyết Lâm.

A Vu tắm gội xong xuôi liền lên giường đọc sách, thấy Sở Mậu bước vào nàng liền cười với hắn, rồi lại cúi đầu đọc cuốn thoại bản^[2] mới ra.

[2] *Thoại bản*: Một hình thức tiểu thuyết bách thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể về chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Theo thường lệ, lúc này Sở Mậu sẽ đến phòng tắm, nhưng A Vu mãi chẳng nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên thì thấy hắn đang đứng ở cạnh giường nhìn nàng.

A Vu không biết hắn đã nhìn mình bao lâu, vội bỏ cuốn thoại bản xuống, nhanh nhẹn bước xuống giường. “Điện hạ có muốn đổi mấy người như Ván Mai vào hầu hạ không?”

Sở Mậu không đáp mà nhìn A Vu và giơ hai tay lên.

Động tác này A Vu cũng thường xuyên làm, đây là lúc bọn Tử Phiến thay áo cho nàng.

A Vu nhất thời mơ hồ, không hiểu ra làm sao.

“Nha hoàn ở Ngọc Lan Đường nhiều quá, nàng xem tuổi bọn họ thế nào rồi cho họ đi bót đi.” Sở Mậu nói.

Nha hoàn ở Ngọc Lan Đường đúng là có nhiều một chút, nhưng nhiều cũng chẳng qua là tám cô nương họ Mai đó, mà ai chẳng lớn tuổi, nhưng vì thân phận của bọn họ có chút mẫn cảm nên A Vu không tiện đuổi đi, giờ nghe Sở Mậu nói thế, nàng bèn hỏi: “Nếu xét về độ tuổi, Vĩnh Mai, Úc Mai ở bên cạnh điện hạ đều nên cho thành thân rồi, chỉ vì điện hạ cũng cần người quen hầu hạ, điện hạ thấy...”

Sở Mậu nói: “Giữ lại hai người đó là được rồi.” Hắn lại giơ hai tay lên.

Lần này thì A Vu đã hiểu ra, chỉ giữ lại hai người hầu, vậy thì sau này việc hầu hạ hắn phần lớn là do nàng đảm nhận rồi. Nhớ hồi mới được gả về, hắn bước vào phòng tắm là có đến tám nha hoàn phục vụ, cảm giác như lâu lăm rồi thì phải.

A Vu miễn cưỡng bước đến, cởi dây thắt lưng và đồ trang sức ra, rồi vươn tay lên gần cổ hắn cởi cúc áo. May mà đạo này sống với nhau nhiều, không căng thẳng như lúc đầu nên tay A Vu không bị run. Chỉ có điều hơi thở của hắn phả vào mặt nàng ấm nóng, nàng hơi lùi về phía sau, cuối cùng cũng cởi được áo choàng ra.

“Để thiếp gọi Văn Mai vào hầu điện hạ tắm gội.” A Vu mặc kệ Sở Mậu có đồng ý hay không, quay đầu bước ra khỏi phòng.

Lúc Sở Mậu bước ra, A Vu thấy tóc hắn vẫn còn hơi nước, muốn bước đến chủ động lau tóc cho hắn, nhưng mới bước lại gần nàng lại hắt hơi ba cái liền.

Sở Mậu lạnh nhạt liếc nhìn A Vu khiến tim nàng run rẩy vì sợ, nhưng quả thực nàng không có cách nào mới đưa ra hạ sách như vậy.

“Uống thuốc chua, có vẻ bệnh tình nặng thêm thì phải?”

A Vu thở phào một cái, nói: “Thiép uống rồi, cũng không hiểu vì sao, có lẽ tối nay trời lạnh hơn. Điện hạ nghỉ ở đây đi, thiếp ngủ ở giường bên ngoài kéo nhiễm bệnh cho điện hạ.”

A Vu thấy đôi mắt sáng như sao của Sở Mậu nhìn mình chăm chú thì trong lòng hoảng hốt, cúi đầu không dám ngẩng đầu lên, hai tay để dưới vạt áo đang nắm chặt chiếc khăn tay.

“Đi đi.”

Trong giọng của Sở Mậu không nghe ra là vui hay buồn, A Vu như đang chạy trốn trước mặt hắn.

Có điều, chân của A Vu vừa mới bước đến tấm bình phong thì nghe Sở Mậu nói: “Ngày mai đến biệt viện ở hai ngày nhé!”

A Vu ngạc nhiên quay người lại, không biết tại sao Sở Mậu lại muốn đi biệt viện.

“Cần Khê có suối nước nóng, ở đó lại âm áp hơn, có lợi cho nàng dưỡng bệnh.”

Giọng của Sở Mậu trầm và âm áp, A Vu không cảm nhận được bất cứ sự bất mãn nào trong đó, nhưng cảm giác như hắn đang châm chọc mình liền thấp giọng đáp: “Thiép sẽ sai người nói với Hách ma ma một tiếng.”

Ngày hôm sau, A Vu đúng là bị “mồm quạ đen” của tên Sở Mậu đó vận đúng, tối qua nàng lăn lộn khó ngủ, ngủ dậy thì cảm thấy đầu nặng chân nhẹ,

mặt hơi đỏ. Nàng cố gắng kìm néo cơn mệt mỏi ngồi xe ngựa, cảm thấy trong nhà có Hách ma ma quản lý, nàng cũng nhẹ bớt việc hơn, ít nhất không phải vì sự nỗi hùng nhất thời của Kỳ Vương điện hạ mà mang bệnh đi sắp xếp mọi việc.

Chuyến đi đến biệt viện Cản Khê do sắp xếp đột ngột nên chỉ có A Vu và Sở Mậu, Hách ma ma phải ở lại phủ vì đúng ngày rằm tháng Giêng sẽ có không ít bạn bè đến chơi, lại thêm cả những tấm thiệp mời bay đến như tuyết rơi.

Biệt viện Cản Khê nằm ở dưới ngọn núi mát mẻ, trong lành của ngoại ô, đó là biệt viện tránh nóng của hoàng gia. Trưởng Công chúa Phúc Huệ cũng có một biệt viện, nhưng không có suối nước nóng.

Xe ngựa mới vào đến cổng lớn của biệt viện, A Vu đã ngửi thấy mùi hương của hoa mai, không ngoài suy đoán của nàng, hoa mai trong biệt viện Cản Khê có thể dùng từ “tươi sáng, rực rỡ” để hình dung.

Chỉ là A Vu không có tinh thần thưởng lãm phong cảnh đẹp đẽ này, nàng mệt đến nỗi Tử Phiến và Tử Trụy phải dùn nàng xuống xe, gió thổi vào người đã muộn rời nước mắt.

A Vu mặc dù khó chịu vì óm mệt, nhưng trong lòng thì vui sướng vì bệnh đến thật đúng lúc, ít nhất cũng xóa hết được sự hoài nghi việc tối qua nàng giả óm.

Vừa đến biệt viện, Sở Mậu và các môn khách liền đến Tiên Lại quán, chỉ có Lý Diên Quang dẫn A Vu đến Úy Tuyết Cảo Vân. Úy Tuyết Cảo Vân nằm ở giữa Hương Tuyết Hải của biệt viện Cản Khê, bốn bề yên tĩnh.

A Vu lần đầu tiên đến biệt viện Cản Khê nên hỏi Ván Mai: “Điện hạ thường ngày cũng ở lại đây sao?” Chỉ vì cách bài trí ở đây cũng giống ở Băng

Tuyết Lâm, khác là sau thư phòng có mái che nắng, bên trong là hồ nước nóng tỏa khói trắng. Bên ngoài tuyết rơi lạnh giá thì có hương hoa mai lan tỏa; bên trong có nước nóng tỏa hơi nghi ngút, thật đúng là chỗ ở của thần tiên.

A Vụ gật đầu, định chữa trị bằng nước nóng, mới có nghĩ thế thôi mà Ván Mai đã ngăn cản: “Nơi Mai Thang này điện hạ không cho phép ai tắm, nếu Vương phi muốn tắm nước nóng thì đến Lan Thang cách phía trước không xa.”

A Vụ không muốn đi nữa, nếu không phải Mai Thang ở gần đây thì nàng cũng chẳng có ý nghĩ này, thế nên đáp: “Không cần đâu, ta đi nghỉ một lát đây. Lúc nào điện hạ về thì các ngươi gọi ta một tiếng.”

A Vụ ngủ mơ màng, cảm giác có người đưa tay lên sờ trán nàng, nàng bực bội gạt ra, nhưng nào ngờ cánh tay đó rất khỏe, A Vụ không đẩy ra được, lúc này mới mở mắt thì thấy Sở Mậu đang ngồi ở đầu giường nhìn nàng.

“Sao lại ôm đến nỗi này, đại phu đã đến chưa?” Sở Mậu hỏi Tử Phiến đang đứng bên cạnh.

“Bẩm Vương gia, đã mòi Trâu đại phu rồi ạ, hôm nay tuyết rơi nhiều, phu xe nói trên đường nhà người dân bị sập, xe không thể qua được, Trâu đại phu không biết bao giờ mới đến.” Tử Phiến nói. “Có điều Đồng Văn hiểu một chút về nghề y, may mà Vương phi không sốt, người chỉ là đi thôi, thuốc kê hôm trước của Trâu đại phu đã đem đi sắc cho Vương phi uống rồi ạ.”

Lúc này, A Vụ đã tỉnh hoàn toàn, ngồi dậy nói: “Điện hạ, thiếp không sao.” Vừa nói xong đã hắt hơi hai cái liền, nước mũi cũng chảy ra, A Vụ xấu hổ đến nỗi không biết làm thế nào, vội cầm khăn mùi soa che mặt, giọng gằn như khóc: “Điện hạ ra ngoài đi, nếu lây bệnh cho điện hạ, thiếp...”

A Vu không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Sở Mậu, chỉ sợ nhìn thấy vẻ chán ghét.

“Sao không đến hò tăm ngâm mình một chút, nàng bị ngoại cảm phong hàn, không nặng lắm, chỉ cần ngâm nước ám là sẽ đỡ thôi.” Sở Mậu ngoảnh ra dặn dò: “Thay xiêm y cho chủ nhân, rồi dẫn nàng đến Mai Thang ngâm mình một lát.”

A Vu ngẩng đầu nhìn Sở Mậu, lại liếc thấy vẻ kinh ngạc của Vân Mai thì biết thị không lừa mình. “Thiép đến Lan Thang cũng được, hôm nay tuyết rơi nhiều, điện hạ cũng nên ngâm nước nóng đi.”

Sở Mậu nói: “Không sao, Lan Thang ở bên ngoài Hương Tuyết Lâm, nàng đang bị bệnh, nếu phải đi đến đó sợ bệnh nặng thêm đây.”

A Vu cũng biết bây giờ không phải lúc từ chối, lúc này mà không cẩn thận để bệnh nhẹ chuyển thành bệnh nặng thì nguy. Lúc đầu không phải là nàng thăm dò Sở Mậu, mà là chỉ sợ sau này hắn nghĩ đến lại trách nàng dùng hò tăm Mai Thang của hắn. Khi thấy Sở Mậu nói vậy, A Vu liền gật đầu.

A Vu thay bộ quần áo lụa, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng lông chồn dày, khi đến Mai Thang mới nhớ ra đây là hò tăm lộ thiên, xung quanh không có ai, nhưng lúc này Sở Mậu còn đang ở trong phòng. A Vu có chút do dự, quay đầu lại nói nhỏ vào tai Tử Phiến: “Ngươi đi xem xem điện hạ đang làm gì.”

Tử Phiến nhanh chóng quay lại báo cáo: “Điện hạ đang ở gian bên xem sách.”

A Vu gật đầu, biết Sở Mậu đọc sách rất chuyên tâm, còn hò tăm Mai Thang này ở tận bên ngoài của phòng ngủ, gian bên lại không có cửa sổ nên không thể nhìn ra tận đây. Ba mặt còn lại của Mai Thang thì hai mặt đều là

rừng mai rậm rạp, mặt phía bắc là thư phòng của Sở Mậu, lúc này thư phòng không sáng đèn, cũng không có ai.

A Vu nghĩ ngợi và vẫn cảm thấy không ổn liền sai người khiêng bình phong tới, lúc này mới bước ra phía sau, cởi bộ váy lụa, chỉ mặc có quần áo lót màu trắng.

Vừa bước vào hồ nước nóng, A Vu đã cảm thấy vô cùng thoái mái, nhìn ra không gian trắng xóa một màu bên ngoài, theo đó là những cánh hoa mai rơi lá tả trong tuyết, cảm giác như đó là một thế giới khác, còn thế giới nàng đang sống lại ấm áp như mùa xuân.

A Vu ngâm người chưa ngập đến cổ, hơi nóng đã làm thông mũi đang ngạt của nàng, lại ngửi thấy mùi hương hoa mai phảng phát xung quanh, chắc chắn tiên cũng chỉ sống như thế này là cùng.

“Các ngươi lui ra đi, ta muốn ở đây yên tĩnh một lát.” A Vu uống một chút nước ấm Tử Phiến đặt bên bồn tắm, gói đầu lên chiếc gói ngọc cạnh bờ và nhắm mắt lại.

“Đứng ngâm quá lâu, cẩn thận lúc đứng dậy bị chóng mặt đấy.”

Giọng nói như tiếng sấm dội vào tai khiến A Vu co người lại, nào ngờ vì hoảng loạn, nàng bị sặc hai ngụm nước, vội vàng đứng thảng người lên.

Sở Mậu thấy thế, vỗ nhẹ lên lưng của nàng, nàng ho một lúc lâu mới hết, nhưng chảy cả nước mắt, xấu hổ quá liền lườm Sở Mậu. “Điện hạ...” Đi đứng kiểu gì mà không phát ra tiếng vậy chứ?

Vẻ mặt Sở Mậu có chút ngỡ ngàng, cảm giác có một sợi dây trong cơ thể căng lên sắp đứt, có mảnh thú muốn lao vọt ra ngoài.

Người đứng trước mặt hắn đang giận dỗi, mắt còn đọng hơi nước, hai

má hồng mịn cuốn hút, ánh mắt như muôn cuốn người ta vào trong đó. Nếu trắng là xương, băng tuyết là da thịt thì người tựa như châu ngọc đứng trong hơi nóng kia phảng phất như chỉ cần chớp mắt là sẽ tan biến như sương, hay nàng vốn là yêu tinh do sương khói hóa thành?

Thời khắc này, Sở Mậu chỉ cảm thấy cho dù có lỗi với thiên hạ thì hắn cũng phải dùng khóa nhốt yêu tinh hóa thành sương khói này lại.

A Vu mới thót ra hai chữ “điện hạ” liền im lặng. Ánh mắt của Sở Mậu quá nóng bỏng khiến trái tim nàng hoảng loạn. Nàng chưa bao giờ thấy ánh mắt người nào lại sáng và nóng như thế, giống như có ngọn lửa đang cháy rực phía trên. Trực giác mách bảo nàng quay người lại bơi đến bên kia của hồ Mai Thang, may mà hồ không rộng nên nàng bơi đến bờ bên kia cũng không sao.

Có điều phản ứng của A Vu đâu có thể nhanh bằng người quanh năm tập võ như Sở Mậu, nàng vừa quay người đi thì gót chân đã bị tóm lại.

A Vu hoảng hốt ngoảnh đầu lại, lấy tay che ngực, kêu lên: “Điện hạ!”

A Vu không còn nhõ nũa, thân hình bắt đầu nảy nở, Sở Mậu chưa biết cơ thể nữ giới đẹp đẽ cỡ nào, nhưng thời khắc này hắn thấy đây là thân hình trong suốt sạch sẽ nhất, mềm mại nhất khiến người ta phải yêu thương.

“Điện hạ!” A Vu lại hoảng hốt kêu lên, nàng uốn éo cơ thể, kích động đạp chân ra, muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của Sở Mậu.

“Vương gia, Vương phi, Trâu đại phu tới rồi ạ.” Tiếng của Tử Phiến phía sau tấm bình phong vang lên.

Nếu như có thể, A Vu thực sự muốn ôm lấy Tử Phiến thơm thi một cái, đây đúng là Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn mà.

A Vu dùng hành động vặn vẹo của mình, chỉ muốn nhẹ nhàng rút chân ra khỏi tay của Sở Mậu, nàng nghĩ mình và Sở Mậu đều hiểu điều này. Nào ngờ bàn tay ấy vẫn vững như núi, không lay chuyển chút nào, A Vu gần như van xin: “Điện hạ!” Sau đó trong cơn sợ hãi hoảng loạn, mắt nàng chỉ biết trợn nhìn Sở Mậu nhắc chân của nàng lên cao, rồi hắn cúi người xuống, chân thành hôn lên mu bàn chân ấy, sau đó mới buông tay rời đi.

Sở Mậu vừa rời đi, A Vu liền hoảng hốt bò lên bờ, run run khoác áo choàng vào người rồi vội vã trở vào phòng. Nàng như con thỏ đang bị kinh hãi, nhìn từ phía xung quanh, thấy không có bóng dáng của Sở Mậu mới yên tâm bảo bọn Tử Phiến hầu hạ nàng thay xiêm y.

“Bảo Trâu đại phu đợi một lát vậy, dù sao tôi nay tuyết rơi, ông ấy cũng không thể quay về được, nô tỳ hong khô tóc cho Vương phi đã.” Đồng Văn nói.

A Vu gật đầu và để hai nha hoàn hầu hạ mình.

Tử Phiến xõa mái tóc A Vu trên cánh tay, Đồng Văn cầm một lò sưởi nhỏ hong khô tóc.

Bận rộn một hồi thì xong, lúc A Vu bước ra cũng không thấy Sở Mậu đâu, chỉ có Trâu đại phu đang ngồi trên ghế, cẩn trọng uống trà.

“Trâu lão, đã để ngài đợi lâu rồi.” A Vu áy náy nói.

Trâu Thiện Minh vội lắc đầu, nhưng không nhiều lời mà lấy gối kê bắt mạch cho A Vu.

“Vương phi lần này bị phong hàn, vệ biểu không tốt, phế khí không thông, có phần nghiêm trọng hơn trước, hai ngày này cần chú ý không được để nhiễm lạnh. Lão thần sẽ kê hai thang thuốc trước, Vương phi uống để tán

hàn sau đó sẽ điều trị tiếp.”

A Vu gật đầu, cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, cơ thể không còn mệt mỏi như trước, không biết là do tác dụng của nước suối ám hay là tác dụng của việc kinh hãi vừa xảy ra với nàng.

Đến khi Trâu Minh Thiện đứng dậy rời đi, A Vu mới định thần lại, hỏi: “Điện hạ đi đâu rồi, có thấy bảo tôi nay về không?”

Tử Phiến lắc đầu. “Vương gia đi rất vội vàng, không dặn dò câu nào.”

A Vu trầm ngâm một lát rồi lấy hết dũng khí, đứng dậy dặn dò: “Có lẽ điện hạ không về đâu, đi khóa cổng đi.”

Tử Phiến ngắn người: “Nhưng nếu như Vương gia tối nay quay về...” Nếu không vào được Ủy Tuyết Cảo Vân thì thật phiền phức.

A Vu bặm môi. “Không nghe thấy ta nói sao? Điện hạ tối nay không về đâu.” Mà cho dù có về, cũng nhất quyết không cho hắn vào, A Vu nghĩ thầm.

Có lẽ là do công dụng của suối nước ám, A Vu ngủ cả đêm ngon giấc cho tới sáng. “Tử Phiến, mấy giờ rồi?”

Tử Phiến thấy A Vu tỉnh dậy vội vén màn, đem một cốc nước ám đến cho nàng, sau đó mới nói: “Giờ Tị rồi ạ.”

A Vu ngạc nhiên nói: “Muộn như vậy sao, sao không gọi ta?”

“Vương gia không cho gọi, nói rằng Trâu đại phu dặn phải để Vương phi nghỉ ngơi.” Tử Phiến lấy dép lụa mềm đặt dưới chân A Vu.

“Điện hạ về lúc nào? Tôi qua ngài...” Về chuyện đóng cổng tối qua, A Vu còn hơi chột dạ.

“Nô tỳ nghe ngóng rồi, tối qua Vương gia nghỉ ở Tiên Lại quán, sáng sớm nay Vương gia đến, thấy Vương phi vẫn ngủ nên không kêu bọn nô tỳ gọi Vương phi dậy, chỉ ngồi ở đầu giường một lát, nhắc nhở Tử Trụy và nô tỳ cẩn thận chăm lo việc ăn uống cho chủ nhân.” Tử Phiến cười hi hi nói: “Không ngờ Vương gia lại là người chu đáo như vậy.”

Tử Phiến qua khe hở của tấm bình phong đã nhìn thấy Sở Mậu kéo chăn đắp cho A Vu, trong lòng vui hơn được ăn dưa hấu tháng Sáu. Thị từ nhỏ đã hiểu chuyện rồi, không giống như bọn Tử Trụy. Ngày ngày thấy ga giường của A Vu và Sở Mậu sạch sẽ, Tử Phiến cũng thầm lo lắng, nhưng vì thân phận khác nhau nên thị không thể khuyên nhủ thẳng thắn như Tang ma ma, chỉ biết thầm sot ruột mà thôi. Giờ thấy Sở Mậu như vậy, đương nhiên thị vui thay cho A Vu.

“Mới có chút chuyện nhỏ như thế mà ngươi đã bảo Vương gia chu đáo, đúng là dễ mua chuộc.” A Vu bỗng sung thêm. “Mau lấy cơm cho ta ăn, ta đói sắp chết rồi đây.” Cả ngày hôm qua nàng chưa chính thức ăn gì.

Buổi chiều vì không được ra ngoài, A Vu dành ở trong phòng đọc sách, thỉnh thoảng mới ra cửa sổ đứng, ngược mắt nhìn ra rừng mai, trông như đám mây tuyết lớn tỏa mùi thơm thoang thoảng. Úy Tuyết Cảo Vân được xây độc lập trong rừng mai, có cảm giác ẩn dật, xa lánh đời.

Buổi tối, bên Tiên Lại quán cho người đến nói rằng Sở Mậu không về dùng cơm tối. A Vu thở phào một cái, nàng ăn cơm xong rồi lên giường đi nghỉ sớm, nhưng không ngờ nửa đêm tỉnh dậy lại không thể ngủ được nữa, có lẽ là do ban ngày ngủ nhiều quá rồi.

A Vu không gọi Tử Phiến, Tử Trụy mà lặng lẽ bước ra ngoài, nàng mặc xiêm y, khoác thêm chiếc áo choàng màu đỏ thẫm bằng lông vũ, bên trong lót lớp lông chồn bạc đến thẳng cổng thông với Mai Thang phía sau.

A Vu không dám liếc nhìn hồ Mai Thang, sợ nhớ đến cảnh tượng mắt mặt, xấu hổ hôm qua, mặc dù nàng không biết người như Sở Mậu tại sao lại cùi đầu xuống hôn mu bàn chân của nàng, nhưng trực giác mách bảo nàng nên né tránh, cách xa Sở Mậu một chút thì tốt hơn.

A Vu hít sâu một hơi hương hoa mai nồng đậm hơn khi màn đêm buông xuống rồi cất bước đến thư phòng, muốn tìm hai cuốn sách về đọc. Trong tay nàng xách cây đèn sừng dê bước vào thư phòng, thắp sáng ngọn lửa bên trong, đang định bước vào chỗ đặt giá sách thì thấy bên ngoài cửa sổ có ánh sáng loang loáng, kèm theo là tiếng khí giới vun vút vang lên trong gió. Nàng nhất thời tò mò bước đến cạnh cửa sổ thì nhìn thấy Sở Mậu đang múa kiếm trong rừng mai phía sau thư phòng.

Múa kiếm trong đêm khuya là hành động mà A Vu không chỉ nhìn thấy một lần ở Sở Mậu, chỉ có điều thanh kiếm hăn đang cầm trong tay không có tiếng tăm gì, nhưng mỗi lần tuốt vỏ đều khiến hồn phách của A Vu không thể không dời đi hàng mươi trượng.

Thế nên, hôm nay cũng có thể nói là lần đầu tiên A Vu thấy Sở Mậu múa kiếm.

Trong rừng mai rậm rạp, A Vu không hiểu tại sao Sở Mậu lại không chọn một nơi luyện kiếm thoáng đãng, rộng rãi, nhưng chỉ chưa đầy nửa tuần trà, nàng đã phát hiện ra lý do: Hăn di chuyển thoát ản thoát hiện như rồng bay vượt lên khỏi mặt biển, thế nên rừng mai đối với hăn đã cực kỳ rộng rãi rồi.

Mặc dù A Vu không hiểu về kiếm thuật, không biết kiếm pháp mà Sở Mậu đang múa có uy lực như thế nào, nhưng cảm thấy mỗi đường múa như nước chảy mây trôi, tiêu dao phóng khoáng, tiềm ẩn sức mạnh như khúc *Thiên hà dẫn* khiến A Vu xem đến nỗi mê mẩn tâm thần.

A Vu nhát thời cảm thấy ngứa ngáy chân tay, khúc nhạc trong đầu ào ạt tuôn ra, đã từ lâu lăm rồi nàng không có linh cảm viết nhạc như vậy. Nàng ngoảnh đầu nhìn thì thấy trên tường treo một chiếc đàn cổ liền lấy xuống và trong đầu nàng chỉ vang lên khúc nhạc *Thiên hà dã*.

Ngón tay A Vu lướt trên dây đàn, mắt không rời Sở Mậu đang múa kiếm, năm ngón tay đang chao nghiêng, tiếng đàn vút cao lúc nhanh như ngựa phi, lúc khoan nhặt như mùa xuân đến làm tan chảy băng tuyết trên mặt đất, nàng cũng không biết tiếp sau đây tiếng đàn sẽ trôi về đâu, đến khi kết thúc cũng không biết là kiếm dã dắt tiếng đàn, hay tiếng đàn chao nghiêng theo từng đường kiếm.

Một khúc nhạc ngắt ngây, thế nên đến phút cuối A Vu vẫn mơ màng không biết còn có cơ hội nhớ lại khúc *Thiên hà dã* này hay không.

Khi A Vu định thần lại thì đã nhìn thấy Sở Mậu đứng tựa bên cửa sổ nhìn mình cười, nụ cười thanh thuần như nước trà, càng tôn lên gương mặt tuấn tú tuyệt luân như ánh trăng sáng chiếu xuống dòng sông, như mặt trời tỏa nắng trên đỉnh núi tuyết.

“Không ngờ sống trên thế gian này mà lại có thể nghe thấy một tiếng đàn như vậy.” Sở Mậu nói với A Vu.

A Vu đỏ bừng mặt, nàng không ngờ Sở Mậu lại khen mình như vậy.

“Làm sao nàng biết chiêu tiếp theo của ta múa về hướng nào?” Sở Mậu bật người nhảy từ ngoài cửa sổ vào.

A Vu đáp khẽ: “Thiếp cũng không biết, chỉ đàn theo trực giác thôi.”

Tiếng đàn như mây khói, đường kiếm lướt nhẹ như nước chảy, tâm ý tương thông như vậy tự nhiên sẽ hướng về cùng một nơi.

Trong phòng bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường, Sở Mậu không nói, A Vu cũng lặng im, nàng chỉ cảm thấy ánh mắt của Sở Mậu đang nhìn mình vô cùng nóng bỏng, thế nên quay người tránh đi.

Sở Mậu bước đến bên cạnh, A Vu thấy thế liền lùi về phía sau ba bước.

Trong đêm tối chỉ vang lên tiếng thở dài khe khẽ.

Sở Mậu treo kiêm lên tường, hỏi: “Sao muộn như vậy rồi mà chưa ngủ, lại đi ra ngoài hóng gió, vẫn muốn bị bệnh nữa sao?”

“Ban ngày ngủ quá nhiều, vừa nãy tỉnh dậy thì không ngủ tiếp được nữa nên thiếp mới muốn đi tìm mấy cuốn sách để đọc.” A Vu giải thích.

“Thấy tinh thần nàng cũng khá hơn rồi, sắc mặt cũng tốt hơn, ngâm mình trong suối nước nóng xem ra rất hiệu quả, hai ngày này nàng nên ngâm nhiều một chút.” Sở Mậu nói.

A Vu vừa nghe thấy ba chữ “suối nước nóng” là tai đã đǒ lụng lên.

Sở Mậu cũng khẽ ho một tiếng rồi mới nói: “Hôm qua là do ta mạo phạm!”

Làm gì có người chồng nào muốn gần gũi với vợ mình mà lại xin lỗi và nói là mạo phạm, thế nên A Vu vội nói: “Không sao, thiếp...” Nhưng nàng nói thế cũng cảm thấy có gì đó sai sai, tựa như đang cố vũ Sở Mậu vậy nên vội vàng sửa lại: “Thiếp không có ý đó, thiếp muốn nói...”

“Hai ngày này ta sẽ ở thư phòng, ban ngày thường ở Tiên Lại quán, nàng nên ngâm mình ở suối nước nóng nhiều một chút, qua hai ngày nữa là chúng ta về rồi.” Sở Mậu nở nụ cười dịu dàng.

A Vu nghe xong, thầm thở phào, rõ ràng Sở Mậu muốn nói với nàng sẽ

không ngủ chung phòng, điều này đã làm giảm sự lo lắng của nàng về việc quan hệ vợ chồng.

“Vậy điện hạ nghỉ đi, có cần thiếp gọi bọn Vấn Mai đến hầu hạ không?”

“Không cần, có Lý Diên Quảng là được rồi. Giờ trở về ngủ được rồi chứ?” Sở Mậu bật cười thành tiếng.

A Vu không dám ngẩng đầu lên vì ánh mắt của Sở Mậu cứ nhìn chăm chú vào nàng, nàng còn tưởng mặt mình mọc hoa và bỗng thấy sợ Sở Mậu. Nàng thầm mắng bản thân, đúng là càng sống cùng thì càng chẳng ra sao, trước đây không sợ hãi thì bây giờ cứ nhìn thấy hãi là như chuột nhìn thấy mèo vậy.

A Vu không đáp, chỉ cúi đầu rồi quay người bước đi.

Sáng hôm sau, khi A Vu tỉnh dậy đã thấy Tử Phiến nháy mắt với nàng, nàng bèn thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

Tử Phiến không dám mở miệng, chỉ đưa mắt nhìn ra ngoài.

A Vu nói bằng khẩu hình: “Điện hạ ở bên ngoài?”

Tử Phiến gật đầu.

A Vu khó tránh khỏi nhớ đến ngày hôm đó nàng dậy muộn và bị Sở Mậu trách không có quy tắc. Hai ngày qua cơ thể nàng cảm thấy khó chịu, tâm trạng cũng không ổn định, nhất thời chưa nghĩ đến việc này, nàng chỉ biết lo lắng không yên và bảo Tử Phiến búi tóc đơn giản rồi bước ra ngoài.

“Điện hạ đã dùng bữa sáng chưa ạ?” A Vu bước đến bên chiếc sập có Sở Mậu đang ngồi đọc sách.

Sở Mậu bỏ sách xuống, cười nói: “Một mình ăn cơm sao thấy ngon được? Đang đợi A Vu nàng đây.”

A Vu cảm thấy thái độ của Sở Mậu ôn hòa khác người, thường ngày mặc dù hàn cốt làm ra vẻ giàn gu, nhưng khó tránh khỏi để lộ sự lạnh nhạt, khó gần, nói cười hòa nhã như hôm nay là lần đầu tiên.

A Vu cúi đầu ăn bát cháo yến, lại gấp một miếng bánh gạo Phi Thúy, nhưng càng nhai càng cảm thấy không tự nhiên, đôi mắt của Sở Mậu thực sự đáng ghét. A Vu liếc sang, thấy hàn từ đầu đến giờ vẫn chưa đựng đũa mới ngẩng lên hỏi: “Điện hạ, sao không ăn, Tử Trụy làm không ngon sao?”

“Các món ăn do Tử Trụy làm còn lợi hại hơn hàng trăm đầu bếp trong cung, chỉ có điều không thăng nổi vẻ đẹp của A Vu nàng để ăn mà thôi.” Sở Mậu nghiêm túc nói.

Mặt A Vu bỗng chốc đỏ ửng, tay chân không biết để vào đâu, nàng vạn lần không ngờ Sở Mậu có thể nói ra những câu như vậy, bảo hàn ngả ngón cũng không phải, vì hàn rất nghiêm túc, cảm giác như chưa bao giờ nói thật lòng và nghiêm túc như thế.

A Vu chưa từng trải qua chuyện này bao giờ, kiếp trước không có kẻ háo sắc nào dám chót nhả với nàng, kiếp này nàng cũng chưa từng gặp phải kẻ háo sắc nào to gan đến thế, do đó, nàng hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào. Nàng vừa xấu hổ vừa giận, nhưng lại khó nói nên lời, hơn nữa lời này là Sở Mậu khen nàng nên nàng không nên giội gáo nước lạnh vào hàn.

Lúc này, trong mắt Sở Mậu là biểu cảm vô cùng phong phú của A Vu: e thẹn, giận dữ, hoài nghi. “Được rồi, ăn thôi!”

Sở Mậu gấp một miếng cải thảo xào chua ngọt bỏ vào đĩa của A Vu.

A Vu kinh ngạc đến nỗi hai tròng mắt sấp rót ra ngoài, Kỳ Vương điện hạ tự tay gấp thức ăn cho nàng không phải là kỳ lạ lăm hay sao, hắn không dùng đũa chung mà dùng chính đôi đũa của hắn. Điều này khiến A Vu không thể không kinh ngạc và than thầm.

A Vu thầm oán thán, bản thân hắn không ăn nước bọt của người khác, nhưng lại không biết điều mà dùng đũa của hắn gấp thức ăn cho nàng, muốn chấp nhận ý tốt của hắn cũng khó, thế nên A Vu mới cầm khăn tay lau khói miệng rồi nói: “Thiép ăn đủ rồi, điện hạ cứ từ từ dùng đi ạ.”

A Vu đã chuẩn bị tinh thần đợi chờ bản mặt lạnh lùng của Sở Mậu, nào ngờ hắn hoàn toàn không làm thế, chỉ cười nói: “Nàng ngồi với ta một lát.”

A Vu không biết Sở Mậu đã đứt sợi dây thần kinh nào nên đành kiên nhẫn ngồi bên hắn, giúp hắn gấp thức ăn, trước đây lúc nào nàng cũng gấp món hợp khẩu vị của hắn, hôm nay lại làm ngược lại, chuyên gấp những món ngọt và chua mà hắn không thích.

Cải thảo xào chua ngọt, củ sen hoa quế, bánh gạo phi thúy đều là món A Vu thích ăn.

A Vu thấy Sở Mậu ăn ngon lành thì trong lòng càng khó hiểu, vì những món ăn này hằng ngày hắn đều không dung đũa, mặc dù trong việc ăn uống hắn không quá kén chọn, nhưng tuyệt đối không dung vào món hắn không thích.

“Các món A Vu gấp cho ta đặc biệt ngon.” Ăn xong, vị chủ nhân này còn bồi thêm một câu khiến A Vu càng rối bời.

Tiễn Sở Mậu đi khỏi, A Vu nghĩ đến việc hắn quay về ăn bữa trưa thì bất giác nhíu mày, ngoảnh đầu nói với Tử Phiến: “Đến Tiên Lại quán ngó xem sao, nếu thấy điện hạ quay về đây thì đi đường tắt về báo cho ta.”

Tử Phiến gật đầu.

A Vụ lúc này mới quay người bước về phía hồ Mai Thang, cả năm hiếm lắm mới có cơ hội tắm nước suối nóng nên nàng đương nhiên rất thích. Mặc dù sợ nước, nhưng hồ Mai Thang này được xây bằng đá trắng, dài chỉ khoảng một trượng^[3], không quá to so với bồn tắm, nước sâu cũng chỉ đến đùi, không thể đuối nước được, nàng khắc phục từng chút một nên cũng không còn thấy sợ nữa.

[3] Một trượng bằng 3,33m.

Điều duy nhất khiến A Vụ sợ ở cái hồ này chính là Kỳ Vương điện hạ ra vào mà thần không biết quý không hay, thế nên nàng phải bảo Tử Phiến đi canh chừng thì mới có thể yên tâm được.

A Vụ kêu Tử Trụy lấy một bình rượu nếp bạch quả đặt trên đĩa bằng trúc, rồi đựng rượu nếp bạch quả trong cốc hình lá sen ngọc bích để cho nồi trên mặt nước, lúc mơ màng mà nhấp một ngụm, cảm giác hơn cả thần tiên.

Gần đến trưa Tử Phiến quay về, A Vụ mới lên bờ. Sở Mậu nhìn A Vụ thì cảm giác nàng giống như một quả đào mọng nước, hồng hào và sạch sẽ, còn A Vụ nhìn thấy Sở Mậu lại sờn hết cả gai óc.

“Uống thuốc chưa?”

“Thiép chưa.” A Vụ lắc đầu, mặc dù giọng Sở Mậu khá ôn hòa, nhưng nàng lại cảm thấy nguy hiểm, phảng phất như chồn sắp ăn thịt gà đến nơi.

Thấy ý cười trên khoe môi Sở Mậu tắt dần, A Vụ vội vàng giải thích: “Sau bữa ăn nửa giờ mới uống, nếu không sẽ bị đau dạ dày.”

“Vậy dọn cơm ra đi.” Sở Mậu đến gian bên cạnh, lúc đi ngang qua A Vụ thì ngửi thấy mùi thơm của hoa quả ngâm liền nhường mà cười hỏi: ‘Nàng uống rượu à?’

A Vu thầm nghĩ, mũi của Kỳ Vương điện hạ còn thính hơn cả cẩu, mới sáng sớm mà nàng đã uống rượu thì chẳng hay ho chút nào nên mới nũng nịu nói: “Uống rượu tán hàn mà.”

Sở Mậu nói: “Tôi nay cùng ta uống vài chén có được không?”

Tửu lượng của A Vu không tốt, rượu ngọt như bách quả nàng có thể uống được vài chén, nhưng vì từng biết tửu lượng của Sở Mậu nên nàng tự thấy chuyện này không ổn, hơn nữa mấy câu như “tửu là bà mai của sắc” nàng cũng từng nghe qua, Sở Mậu nói thế nàng coi như không nghe thấy. Mà Sở Mậu cũng không hỏi tiếp.

Trong bữa ăn, A Vu vẫn cố gắng gấp thức ăn cho Sở Mậu, còn hắn cũng thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nàng, nhưng không dùng đũa của hắn nữa mà dùng đũa chung.

Sau đó, Sở Mậu cũng không nói mấy lời khiến A Vu đỏ mặt nữa, không khí không đến nỗi quá thân mật nên A Vu cảm thấy thoải mái hơn.

Sau bữa cơm, Sở Mậu không có cả thời gian uống một chén trà đã lại vội vàng đến Tiên Lại quán, việc này khiến A Vu rất hài lòng.

A Vu ngủ trưa một lát, tự thấy tinh thần tốt hơn, mũi không còn bị ngạt nữa, cơ thể cũng có chút sức lực, nên nàng kêu Tử Trụy đến Hương Tuyết Lâm hái một ít mai kim tuyến về hun trà.

Bận rộn như thế cả một buổi chiều, cho đến khi Sở Mậu trở về dùng bữa tối, A Vu mới đang làm cái lòng hấp, mấy việc vụn vặt về hun trà không thể để cho người ngoài biết được.

“Khứu giác của nàng tinh thật, ta ở trong rừng mai cũng ngửi được mùi mai kim tuyến.” Sở Mậu đứng sau lưng A Vu, nói. Hương Tuyết Lâm rộng

lớn chỉ có ba cây mai kim tuyế̄n và cách khá xa Úy Tuyết Cảo Vân.

A Vu bị Sở Mậu làm cho giật mình, quay đầu lại nói: “Điện hạ đi thế nào mà chẳng bao giờ phát ra tiếng thê?”

Sở Mậu không trả lời câu hỏi. “Xem ra nàng không chỉ có khứu giác nhanh nhạy mà còn thông minh, biết được cả trà tuyết nha cần dùng mai kim tuyế̄n để hun cơ đấy.”

A Vu ngân người, tò mò hỏi: “Điện hạ cũng biết trà tuyết nha và mai kim tuyế̄n sao?”

Trà tuyết nha vốn không nổi tiếng, hương trà thoang thoảng nên mọi người không ưa, rất ít người biết được đặc điểm lớn nhất của nó là hấp thụ hương, đặc biệt là khi quyện với hương của mai kim tuyế̄n. Vị trà có hương mai, hương mai dẫn vị trà, thật là sự hòa quyện tuyết vời.

Nói đến đây, hai người nhìn nhau cười. A Vu hiếm khi gặp được tri âm, hào hứng nói: “Nếu đêm nay có tuyết rơi, sáng sớm mai thiếp sẽ bảo Đồng Văn đi lượm một hũ mai rơi trên nền tuyết về nấu trà và mời điện hạ thưởng thức.”

Sở Mậu cười đáp: “Nàng hứa rồi đấy nhé!”

Chương 29

Ngày Lễ Tết rộn ràng trong phủ

A Vu có lẽ là cô gái có khả năng bẩm sinh về văn hóa âm thực, ban đêm cứ nghĩ đến sáng sớm mai sẽ nấu được một chén trà tuyết nha được hun qua mai kim tuyển là nàng lại hào hứng đến nỗi ngủ không ngon. Trời chưa sáng nàng đã tỉnh giấc, giục Đồng Văn đem theo tiểu nha hoàn mau chóng ra ngoài thu nhặt hoa mai rụng.

Bản thân nàng cũng mặc thật ấm, đeo túi Quan Âm, đeo mấy lẵn mạng che mặt đến vườn mai chọn mấy cành mai ngọc điệp đang nở nhiều hoa, lấy sào trúc kẹp vào rồi hái xuống, lúc trở về liền dặn dò Tử Trụy đã nhào bột xong đang cho vào chảo dầu, bảo thị chuẩn bị tương quả mai, tương quất và tương hoa hồng vị trà cho nàng.

Trời chưa sáng rõ, Sở Mậu vừa đi múa quyền về thì thấy A Vu đã sai người bày bàn ghế ở gần hồ nước nóng, nếu không vì đợi Sở Mậu, e rằng ngay đêm hôm qua nàng đã muốn thức dậy nấu trà rồi.

“Mời điện hạ ngồi.” A Vu ngồi cạnh lò lửa, ngọn lửa lam hồng dưới sắc trời xanh hòa quyện tạo nên sự ấm áp làm say đắm lòng người. Nàng nháu chiếc ám băng đồng trên lò ra, rót nước nóng vào chiếc cốc xanh sứ mỏng, mịn như ngọc mà đi đâu A Vu cũng mang theo, cẩn thận rót trà tuyết nha vào trong bát đậy lại, lắc nhẹ một chút, sau đó từ từ để một khe hở, nhấp một ngụm, có cảm giác không khí xung quanh bỗng trở nên thanh tịnh, vô cùng dễ chịu.

Sở Mậu cũng sốt ruột đón lấy bát trà từ tay A Vu, uống một ngụm rồi mới chậm rãi nói: “Hôm nay nhờ phúc của A Vu mà ta mới được thưởng thức tuyết nha tương kim.”

A Vu hơi ngạc nhiên nói: “Hương Tuyết Lâm của điện hạ vừa có mai kim tuyến, lại có trà tuyết nha, sao lại chưa từng được thưởng thức tuyết nha tương kim?”

Sở Mậu bất đắc dĩ nhún vai nói: “Trước đây mặc dù ta có hai thứ đó, nhưng lại thiếu một tri âm biết cách hun trà.”

Hai từ “tri âm” khiến A Vu cảm thấy rất thỏa mãn, không nhịn được bật cười. “Cũng đúng!” Không phải A Vu tự khen mình, mà trà tuyết nha và mai kim tuyến này nếu không được bàn tay nàng chế biến thì chỉ là đồ bỏ đi.

“Điện hạ có biết việc hun trà này vụn vặt thế nào không, chỉ cần nhiều mai kim tuyến một chút là đã làm mất hết hương trà, còn ít một chút lại không dẫn được vị vốn có của tuyết nha...” A Vu thao thao bất tuyệt kể lê kinh nghiệm làm trà của mình.

Con người ai cũng có nhược điểm, A Vu cũng có không ít nhược điểm, gấp phải thú nàng yêu thích, lại hiếm khi gấp được tri âm, thế nên nàng không kiềm chế nổi muôn chia sẻ niềm ham thích của mình, Sở Mậu còn thỉnh thoảng thêm vào một vài câu bình phẩm khen ngợi khiến A Vu càng thêm đặc ý, nói đến khi mặt trời lên cao rồi mà vẫn chưa hết chuyện.

fb.com/ebookngontinhmienphi

Đến khi A Vu định thần lại thì thấy đĩa điểm tâm đã trống không, nàng nhận ra chén trà này vốn là dành cho nàng, và món điểm tâm đi kèm với trà đó cũng là của nàng, nhưng đã bị Sở Mậu ăn hết sạch rồi.

“Bữa trà và điểm tâm của A Vụ thật độc đáo.” Sở Mậu khen.

A Vụ cười, bỗng nhớ đến loại trà của Tô cô nương mà Sở Mậu từng khen ngợi hôm đó.

“Không biết trà và điểm tâm của thiếp ngon hay trà của Tô cô nương ngon?” A Vụ hỏi với giọng ghen tuông. Tuy nàng thực sự không ghen, chỉ là do tính ngang bướng, cố chấp mà thôi, nàng đã làm một việc gì là phải làm thật hoàn hảo, không muốn người khác giỏi hơn về lĩnh vực yêu thích hay sở trường của mình, như vẽ tranh, đàn hay trà đạo và dung nhan chẳng hạn. Mặc dù giờ nàng đã có danh hiệu là “nhất cô khuynh thành, tái cô khuynh quốc^[1]”, nhưng đối với những người con gái xinh đẹp, phong tình khác, nàng vẫn có ý nghĩ muốn so sánh, mà Tô Mậu lại là người con gái đặc biệt phong tình. Còn đối với mấy người như Hà Bội Chân, Tương Tư thì A Vụ chỉ coi như đồ sộ một tiểu nhân, không đáng nhắc đến.

[1] *Nhất cô khuynh thành, tái cô khuynh quốc*: Dùng để ví von vẻ xinh đẹp của người con gái, nghĩa là nhìn một lần thì làm nghiêng thành, quay lại nhìn lần nữa thì làm nghiêng nước.

Khóe môi Sở Mậu cong lên, nói: “Xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ.”

Lần đầu tiên trong đời A Vụ thầm chửi bậy, không biết đầu của Sở Mậu có bị cửa kẹt hay không mà bảo trà đó sánh ngang với tuyết nha tương kim?

Sở Mậu giơ tay ra muốn uống thêm một chén tuyết nha tương kim thì bị A Vụ nhanh nhẹn đây nắp chén lại. Năm ngón tay thon thả như búp ngọc, móng tay hồng phấn như hoa đào, sáng bóng như ngọc, bàn tay này có thể nấu được loại trà ngon đệ nhất thiên hạ, biết gảy bản nhạc tuyết nhất thiên hạ, chỉ là không biết khi chạm vào người thì sẽ... Sở Mậu nhất thời không thể mở mắt ra được.

Khi Sở Mậu đang ngắm nghía bàn tay với sự ngưỡng mộ thì thấy bàn tay ấy hắt nốt chõ trà tuyết nha tương kim đi không chút luyến tiếc. Sở Mậu vừa tiếc trà ngon vừa thầm than trong lòng.

A Vu thấy cho người như Sở Mậu uống tuyết nha tương kim chǎng khác nào đòn gậy tai trâu, thế nên nàng hắt trà, thu dọn đồ rồi nhanh chóng rời đi, không muốn ở lại thêm với hắn một chút nào nữa.

Ban đầu, A Vu còn nghĩ Sở Mậu là người nho nhã, nếu hắn biết giữ lễ tiết, kiếp này có thể rộng lượng mà bỏ qua cho Trưởng Công chúa, thì nàng cũng có thể cùng hắn trở thành đôi phu thê thần tiên, coi như cầu nhân được nhân. Đương nhiên nàng sẽ đối xử với hắn thật tốt và giúp đỡ hắn thật nhiều, nhưng khi nhớ đến lời bình phẩm vừa nãy của hắn, nàng lại cảm thấy cứ nên để hắn tự sinh tự diệt thì hơn, đúng là đồ tốt mã giẻ cùi!

Câu cuối cùng không hiểu tại sao lại “nhảy” vào đầu A Vu. Mặc dù nàng hiểu biết rộng, đọc sách nhiều, nhưng đều là vốn kiến thức từ kiếp trước, nàng không hiểu mình đọc câu “tốt mã giẻ cùi” này ở đâu, nhưng cho dù thế nào thì nàng thấy mắng như vậy rất thuận miệng.

Dùng xong bữa, A Vu liền đến thư phòng, hôm đó ở thư phòng nàng đã nhìn thấy mấy cuốn sách mà mình rất thích, chỉ vì lúc ấy chưa kịp giờ ra xem thì đã bị tiếng luyện kiếm của Sở Mậu làm cho phân tâm. Hôm nay có thời gian rảnh rồi, ngày mai là mùng Sáu phải quay về phủ Kỳ Vương rồi nên nàng muốn đến đây tìm hai cuốn sách để đọc. Nàng lấy sách xong thì chân bước ngập ngừng đi về phía cửa sổ, mắt nhìn hướng ra chỗ Sở Mậu múa kiếm dưới đêm tuyết hôm trước.

Con người ta thường hay đặc biệt ngưỡng mộ và để ý đến những thứ mà mình không có được. Kiếp trước A Vu sống trong bệnh tật đau đớn, kiếp này mặc dù cơ thể khỏe mạnh, nhưng để có thể đi lướt nhẹ trên tuyết và múa kiếm như rồng bay là điều nàng không thể làm được. Nàng đứng bên cửa sổ bất giác tưởng tượng ra cảnh mình múa kiếm trong đêm tuyết, cảm giác thật tuyệt.

Rồi bỗng nhiên A Vu nhận thấy có điều gì không đúng, nhìn lại một lần nữa, nàng thấy hoa mai trong vườn rơi đầy trên nền tuyết, chỉ riêng chõ mấy cây mai nơi Sở Mậu luyện kiếm, hoa vẫn nhiều vô kể, cảm giác như không bị ảnh hưởng chút nào. Theo A Vu biết, chỉ cần đứa trẻ nhỏ khẽ đụng vào cành cây là hoa cũng có thể rụng lá tả, không thể um tùm như thế được, cách giải thích duy nhất là khi Sở Mậu luyện kiếm đã đặc biệt bảo vệ cho mấy cây mai này.

Đường kiếm vung lên như rồng bay trong khu rừng rậm rạp, lại không làm cho cánh hoa nào rơi, A Vu thực sự kinh ngạc trước khả năng không chế tiêm ẩn của Sở Mậu. Người ta nói nhìn chữ đoán người, nhìn đường kiếm đoán tính cách. A Vu bất giác hoài nghi hai ngày qua Sở Mậu rõ ràng tỏ ra rất tốt với nàng, vậy rốt cuộc là có ý gì?

Thực ra A Vu cũng đã nghĩ đến ý này, nhưng nàng tuyệt đối không muốn nghĩ theo chiều hướng đó. Nàng tự thấy vóc dáng mình cũng được, tài mạo cũng không kém, cha nàng lại là thầy của hắn, đảng phái của Tứ Hoàng tử muốn ổn định thì về tình về lý Sở Mậu nên kết thân với nàng. Đổi lại là nàng, có lẽ A Vu cũng làm như thế.

Chính vì chuyện này hợp tình hợp lý nên A Vu mới cảm thấy phiền não.

“Vương phi, Lã công công bên chõ Vương gia chuyển lời đến nói rằng Vương gia có việc gấp đi trước, bảo bọn nô tỳ thu dọn hành lý chiều nay về phủ.” Tứ Phiến tìm thấy A Vu trong thư phòng.

A Vu “ừ” một tiếng, lòng bỗng thấy nhẹ nhõm. “Có biết Vương gia có chuyện gì không?”

Tứ Phiến lắc đầu, cái này thị không ngóng được, mấy người bên cạnh Kỳ Vương thì miệng đều như dán hồ, chặt không thể cạy nổi.

A Vụ cũng không hy vọng Tử Phiến nghe ngóng được điều gì. “Ngươi đi gọi Tú Nghi lại đây.”

Khi Tú Nghi đến, A Vụ cho mọi người lui hết, có một số việc đáng lẽ nàng phải làm từ lâu rồi, chỉ có điều vừa rồi bị bệnh, đầu váng vất, cộng thêm việc Sở Mậu có những lời nói hành động kỳ lạ nên nàng mới tạm gác lại.

Tú Nghi đến, cúi đầu chào A Vụ rồi lặng lẽ đứng một bên. Dung mạo của thị rất đẹp, nhưng vì dáng vẻ trầm ngâm tĩnh lặng nên đã giảm đi phần nào nét rực rỡ, khi đứng lặng lẽ ở đó cũng không bắt mắt.

A Vụ đã âm thầm quan sát thị vài ngày, mặc dù mấy ngày nay nàng tỏ ra khá lạnh nhạt với thị, nhưng thị không tỏ ra hờ hững, không oán trách, điều đó khiến cho A Vụ hài lòng.

“Ngươi nói không muốn hầu hạ điện hạ, vậy có muốn hầu hạ bên cạnh ta không?” A Vụ hỏi.

Tú Nghi gật đầu với vẻ chậm chạp và kiên định, đồng thời quỳ trước mặt A Vụ, thưa: “Nô tỳ đồng ý.”

“Ta đổi tên cho ngươi được không?”

Tú Nghi nói: “Xin chủ nhân ban tên ạ.”

A Vụ rất hài lòng khi thấy Tú Nghi biết điều như vậy, không phải là Vương phi, mà là chủ nhân.

“Đổi thành Tử Nghi nhé!”

Tú Nghi khá ngạc nhiên, cái tên “Tử” này chỉ có hai người thân thiết hầu hạ bên cạnh chủ nhân từ nhỏ là Tử Nghiên và Tử Phiến, cho dù là Đồng Quản và Đồng Văn cũng không có được đặc ân này, vì thế thị rất vui mừng.

“Tử Nghi tạ ơn chủ nhân.”

“Ngươi đứng dậy đi, chủ tớ nhận nhau giữa chừng thế này, có gì nói thảng thắn vẫn hơn, ngươi ở chỗ ta, có yêu cầu gì không?” Nếu nói về tình nghĩa, A Vu tự thấy nàng và Tử Nghi không có mối quan hệ thân thiết, đương nhiên không ban cho tình cảm, chỉ có thể là ban cho danh lợi mà thôi.

“Nô tỳ không có yêu cầu gì, chỉ mong chủ nhân tín nhiệm nô tỳ như Tử Nghiên tỷ tỷ và Tử Phiến là được, nô tỳ dù có thịt nát xương tan cũng cam lòng.”

“Ngươi biết Tử Nghiên?” A Vu mỉm cười, càng ngày càng khâm phục Tử Nghi. Tử Nghiên mới đến Vương phủ có một lần, thế mà Tử Nghi đã nghe ngóng được lai lịch ngon lành, đúng là quá giỏi.

“Xin chủ nhân thứ tội.” Tử Nghi tỏ ra lo lắng.

A Vu trong lòng thực sự không vui, thử hỏi có chủ nhân nào thích kẻ hầu người hạ tìm đủ mọi cách nghe ngóng mọi thứ về mình chứ?

“Lần sau không có ngoại lệ đâu. Có điều, Tử Nghi, từ nay ta và ngươi là chủ tớ, ngươi không phụ ta, ta cũng sẽ không phụ ngươi.” A Vu trầm ngâm nói.

“Tử Nghi biết rồi ạ.”

Đã nói rõ ràng như thế thì A Vu cũng không phải vòng vo nữa, nàng đứng lên đi đến bên cửa sổ, chậm rãi nói: “Ngươi là người nhanh nhẹn, biết giao tiếp, vậy có cách nào nghe ngóng chuyện của điện hạ không?”

Tử Nghi kinh ngạc, không ngờ chủ nhân của nàng lại có dã tâm lớn đến vậy. “Nô tỳ sẽ cố gắng hết sức.”

“Được, sau này ngươi ra khỏi phủ, ta cũng sẽ chuẩn bị cho ngươi một vị trí giống như Tử Nghiên, được không?” A Vu biết Tử Nghi là người có nghị lực, không chỉ dừng lại ở việc vui vẻ lấy một người đàn ông tốt rồi thôi, thế nên mới hứa với thị như vậy.

Tử Nghi khá kích động, không ngờ A Vu lại coi trọng thị như thế. “Tử Nghi tạ ơn chủ nhân.”

Cuộc nói chuyện này đều khiến hai bên hài lòng, sau khi Tử Nghi lui ra, A Vu đã thông báo chuyện đổi tên của Tử Nghi, sau đó còn nói với Cung ma ma, cất nhắc thị lên làm nha hoàn hạng một, lấy ngân lượng - của hồi môn của A Vu, để trả lương cho Tử Nghi.

Có thể nói, hồi môn của các công chúa trong kinh thành cũng không bằng được A Vu, thế nên nàng không keo kiệt về khoản tiền bạc rồi.

A Vu trở về phủ Kỳ Vương thì không thấy bóng dáng Sở Mậu đâu, nhưng cũng không để tâm, nghĩ hắn ra ngoài gặp hòa thượng nào đó. Bên chỗ Hách ma ma sai người đem thiệp đến cho A Vu, nhân tiện nói rằng Long Khánh Đế phái Sở Mậu đi Ký Châu cứu trợ thiên tai.

A Vu nhìn những tấm thiệp mời Hách ma ma cầm giúp nàng trong những ngày nàng đi vắng, yến tiệc ở phủ Tân Vương của Ngũ Hoàng tử vào ngày mùng Bảy tháng Giêng; yến tiệc ở phủ Ngụy Vương của Lục Hoàng tử vào ngày mùng Tám tháng Giêng, ở phủ Vệ Quốc Công vào ngày mùng Chín tháng Giêng, những yến tiệc này A Vu đều phải đi, còn tổ phụ tổ mẫu nàng ở phủ An Quốc Công cũng gửi thiệp đến, đó là ngày Mười hai tháng Giêng.

“Yến tiệc ở phủ chúng ta tổ chức vào ngày nào?” A Vu hỏi. Tập tục ở kinh thành là qua mùng Ba, các phủ bắt đầu tổ chức yến tiệc để chung vui, phủ Kỳ Vương cũng không ngoại lệ.

“Hách ma ma và Vương gia đã bàn bạc định ngày Mười bốn tháng Giêng, lúc đó không chừng Vương gia cũng về kịp. Hách ma ma bảo lão nô nói với Vương phi, lúc đó có nên đón Hà Trắc phi về không? Nếu không ngày Mười bốn này mà Trần Quốc Công phu nhân qua đây thì cũng không hay lắm.” Lỗ ma ma nói.

“Hà Trắc phi chép *Nữ giới* đã đưa qua đây chưa?” A Vu hỏi.

Tử Phiến đứng bên cạnh đáp: “Chưa đưa đâu ạ.”

“Lỗ ma ma cũng nghe thấy rồi đây, Hà Trắc phi không hề có ý hối cải, nếu đón về, sau này các quy định trong phủ không biết sẽ thế nào đây?” A Vu hờ hững nói.

“Hách ma ma cũng chỉ lo...” Lỗ ma ma ngập ngừng giải thích.

Hách ma ma không phải là người bị mạo phạm, nên đương nhiên không tức tối và muốn ra vẻ làm người tốt rồi. A Vu vốn không vui nên cũng chẳng thể tươi cười với Lỗ ma ma.

Tử Phiến vô cùng bận rộn, thị bắt đầu cùng Đồng Văn sắp xếp xiêm y, đồ trang sức để A Vu mặc vào mùng Bảy này. A Vu không có chút hứng thú nào với mấy việc xã giao, huống hồ cứ nghĩ đến bản mặt của Ngũ Hoàng tử là nàng lại thấy buồn nôn, hắn vô liêm sỉ đến mức không thể cứu vãn được nữa.

A Vu đang phiền não về Ngũ Hoàng tử thì nghe thấy tiếng của Lã Nhược Hưng bên ngoài, băn khoăn không hiểu sao lão lại đến đây?

Tử Phiến vén rèm bước vào. “Vương phi, Lã công công dẫn theo một nha hoàn đến, nói rằng Vương gia bảo lão dẫn đến để hầu hạ Vương phi.”

“Cho họ vào đi.” A Vu thấy việc này thật kỳ lạ.

Khi Lã Nhược Hưng bước vào, cạnh ông ta là cô gái khoảng mười tám mươi chín tuổi, vóc dáng nhỏ nhắn, da hơi đen, gương mặt bầu bĩnh, hồng hào, đôi mắt long lanh đang tò mò nhìn ngắm A Vu, không giống nha hoàn đã được huấn luyện mà giống như người vừa từ trên núi xuống.

“Lã công công, cô ta là...” A Vu hỏi.

“Bàm Vương phi, cô nương này là Viên Xuân, là người Vương gia dặn dỗ về hầu hạ Vương phi, cụ thể thế nào nô tài không rõ, chỉ biết Vương gia đem cô nương này từ ngoài về.”

A Vu gật đầu. “Được rồi, ông lui ra đi.”

A Vu nhìn Viên Xuân. “Cô là Viên Xuân?”

“Vâng.” Viên Xuân cười bước lên trước một bước, nhìn ngắm A Vu rồi nói: “Vương phi trông thật đẹp.”

A Vu bị giọng nói ngây thơ của Viên Xuân làm cho sững sờ, nàng chưa gặp nha hoàn như vậy bao giờ. “Cô từ đâu đến? Điện hạ bảo cô đến hầu hạ ta, vậy ngài đã nói với cô những gì?”

“Nô tỳ đến từ Chí Kinh Sơn, Vương gia chỉ bảo nô tỳ bảo vệ Vương phi.” Viên Xuân trả lời đơn giản nhưng sâu sắc.

A Vu nghe thấy đã hiểu ngay. “Ồ, nói như vậy có nghĩa là võ nghệ của ngươi rất giỏi đúng không?” A Vu không biết tại sao Sở Mậu bỗng nhiên lại có ý sắp xếp cho nàng một nha hoàn như vậy, nhưng thiết nghĩ như thế cũng rất tốt. Nàng nhìn đôi mắt sáng long lanh, tính cách mộc mạc của Viên Xuân thì nghĩ đây là một đứa trẻ to xác.

“Cái này thì nô tỳ không dám chắc đâu ạ.” Viên Xuân cười, thị rất thích

cười, khi cười còn thấy rõ hai lúm đồng tiền trên má.

“Chỗ ta có một nha hoàn cũng biết chút ít võ công, hai người có thể cùng nhau tỷ thí, được không?” Xích Cẩm là nha hoàn biết võ công mà A Vu khó khăn lắm mới tìm được, nếu Viên Xuân không đánh lại được thi ấy thì cũng không cần thiết phải giữ lại, cho dù thế nào, A Vu cũng không muốn giữ người của Sở Mậu bên cạnh mình.

Viên Xuân mặc dù hồn nhiên mộc mạc, nhưng lại nhanh nhẹn thông minh, nghe A Vu nói thế cũng hiểu ý của nàng, vui vẻ gật đầu đáp: “Được ạ!”

A Vu rất coi trọng Xích Cẩm, một mình thị có thể đánh bại hai ba nam giới, nhưng người như thế mà vẫn không đõ được một chiêu của Viên Xuân.

Mọi người đứng xem và không ngờ Xích Cẩm lại thua một cô nương nhỏ tuổi như Viên Xuân, nhưng Xích Cẩm là người rộng lượng, muốn phong Viên Xuân là thầy.

Mặc dù A Vu không hiểu võ công, nhưng cũng có thể nhận ra võ công của Viên Xuân vô cùng lợi hại và nàng ngày càng không hiểu hành động của Sở Mậu.

Mùng Bảy, A Vu đến Tân Vương phủ, vừa bước vào Hòa Xuân đường, Ân Tuyết Hà liền tươi cười đứng dậy nghênh đón: “Tú tẩu đến rồi, mau ngồi đi.” Ngũ Hoàng tử phi Ân Tuyết Hà là một người con gái hiền đức, dung mạo mặc dù bình thường, nhưng cử chỉ phóng khoáng, A Vu tiếp xúc với cô không nhiều nhưng lại rất quý mến, chỉ đáng tiếc lấy phải người tầm thường như Ngũ Hoàng tử.

A Vu vừa bước vào nhà đã gây sự chú ý cho tất cả mọi người. Những

phu nhân thỉnh thoảng gặp A Vu trong cung còn đỡ, chứ người khác đều nhìn A Vu với vẻ mặt sững sờ, rất lâu sau mới định thần lại rồi đứng một bên thì thầm bàn tán, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía nàng.

“Kỳ Vương phi vừa đến đã làm cho tất cả chúng ta trở thành cây già.”

Lời ai đó vừa thốt ra như muôn lôi kéo thêm người hận A Vu.

A Vu nhìn sang người vừa nói câu đó, chính là trắc phi của Ngũ Hoàng tử, con gái của Lưỡng Hoài Diêm chính nhà họ Tăng là Tăng Tú Chi, vóc người thì xinh đẹp, dịu dàng mà lời nói ra lại chẳng xuôi tai chút nào.

Tăng Tú Chi thấy A Vu nhìn thì cũng vươn cổ nhìn lại, ánh mắt tràn đầy ý thách thức. A Vu chỉ cảm thấy băn khoăn khó hiểu, không biết mình đã đắc tội gì với Tăng trắc phi.

Ân Tuyết Hà trùng mắt nhìn Tăng Tú Chi rồi vội vàng hòa giải: “Tăng Trắc phi còn nhỏ tuổi, không biết nói năng, mong Tú tẩu đừng để bụng.”

A Vu đương nhiên không để bụng, người để bụng phải là “máy cái cây già” kia cơ.

“Tăng Trắc phi nói đâu có sai? Tú tẩu tẩu xinh đẹp như vậy mới có thể khiến Tú Hoàng tử yêu thương, đến nỗi còn đuổi cả Hà tỳ đi cơ mà.” Lục Hoàng tử phi Hòa Nhụy cười lạnh.

Mặc dù tổ mẫu của Hà Bội Chân là Trần Quốc Công phu nhân lúc này không có ở Hòa Xuân đường mà đã đến chở diễn kịch, nhưng mẫu thân của Hà Bội Chân là Trần Quốc Công thế tử phu nhân lại ở đó, nghe thấy thế liền quay sang nhìn A Vu, trong mắt lóe lên tia căm hận.

“Hà Trắc phi không được khỏe, khí hậu ở điện trang lại tốt, thế nên điện hạ mới đưa tỳ ấy đến đó một thời gian, hai ngày trước điện hạ còn nói, nếu

Hà phu nhân có thời gian thì đến điền trang ở với Hà Trắc phi, không chừng bệnh của tỷ ấy sẽ tốt hơn.” A Vu không thèm để ý đến Hòa Nhụy mà quay sang nói với Trần Quốc Công thế tử phu nhân.

Còn về nguyên nhân Hà Bội Chân phải đến điền trang thì thực ra trong lòng hai người đều biết rõ, nhưng bê ngoài không thể lúc nào cũng gây khó dễ, A Vu đã xuống nước thì Hà phu nhân cũng phải thuận theo. “Qua hai ngày nữa tôi cũng muốn đi thăm con bé.”

Đám người đang đợi xem trò cười thấy không có chuyện gì xảy ra chỉ mỉm cười cho qua.

Có điều A Vu càng căm hận Hòa Nhụy, kiếp trước gặp phải một người không biết điều như cô ta, nhị ca của nàng là Cố Đinh Dịch mới sống u uất cả đời, cho dù Hòa Nhụy không chọc tức A Vu thì A Vu nếu có cơ hội cũng sẽ chọc tức cô ta.

“Lục đê muội, hôm nay sao không thấy ngũ tỷ của ta đến? Tỷ ấy vẫn chưa nặng nề lắm, nên ra ngoài đi lại nhiều mới tốt.” Năm ngoái, A Vu cũng phái người đến Ngụy Vương phủ thăm Vinh Uyển.

Vừa nhắc tới chuyện này, sắc mặt Hòa Nhụy trở nên vô cùng khó coi. Cô ta vốn hay đố kỵ, lại không được Lục Hoàng tử yêu thương. Còn Vinh Uyển thì rất biết cách khiến cho Lục Hoàng tử hoàn toàn chỉ yêu thương mình. Cho dù có thai nhưng hắn vẫn thường xuyên ngủ lại chỗ Vinh Uyển khiến cho Hòa Nhụy tức tối lồng lộn.

Rõ ràng, Vinh Uyển không chỉ được Lục Hoàng tử yêu thương, mà ngay cả Hướng Quý phi cũng rất quý tỷ ta.

Hòa Nhụy thấy mặt A Vu có chút biến đổi, hai tỷ muội nhà này đều có bản mặt dụ dỗ đó, cô hận không thể dùng móng tay cà rách mặt họ ra.

“Vinh Trắc phi có đến, nhưng vì cảm thấy trong người không khỏe lấm
nên Lục Hoàng tử đã cùng cô ấy đi dạo trong vườn hoa rồi.” Có người trả lời
thay Hòa Nhụy, nhưng nghe ra thì có vẻ như cũng đang đối địch với Hòa
Nhụy. A Vụ nghiêng đầu nhìn sang, đó là Hồ Nhã Hòa.

Hồ Nhã Hòa được gả cho người cháu trưởng của Hoa Đinh Bá Hướng
gia, có mối quan hệ thân thiết với Hướng Quý phi, đáng lẽ cùng chung chiến
tuyến với Hòa Nhụy, nhưng lúc này lại quay sang đối địch nhau, A Vụ thực
sự không thể không khâm phục bản lĩnh gây thù chuốc oán của Hòa Nhụy.

“Nhã Hòa tỷ.” A Vụ vui mừng tâm sự, nói chuyện với Hồ Nhã Hòa.
Trước đây, hai người vốn là bạn tốt, bây giờ đều là người xuất giá, làm thân
phận con dâu nhà chồng nên họ rất ít gặp gỡ nhau.

A Vụ đang nói chuyện vui vẻ với Hồ Nhã Hòa thì nghe mọi người nói
rằng Ninh hầu phu nhân cùng Thé tử phu nhân đến. Nàng nghiêng đầu nhìn
thì thấy bà chị dâu của lão thái thái dẫn cô con dâu cùng hai cháu dâu bước
vào, người cháu dâu đó chính là biểu tỷ Vinh Tú của A Vụ.

Trên đầu Vinh Tú đeo đầy châu ngọc, lấn át cả dâu trưởng của Kiến
Ninh hầu thế tử, có điều sắc mặt tỷ ta hồng hào, xem ra cũng sống không đến
nỗi nào.

Ánh mắt của Vinh Tú cũng dừng lại trên người A Vụ, thấy nàng mặc
chiếc váy gấm màu tím nhạt dệt thêu hàng trăm con bướm đang bay dưới
hoa, eo buộc một miếng ngọc Hòa Điền hình hai con cá. Giờ Vinh Tú đã hiểu
biết sâu rộng, không còn bị sự quản thúc, ức hiếp của nhị thái thái nữa nên cô
chỉ cần nhìn qua là đã biết miếng ngọc bội hình hai con cá đó rất hiếm, chưa
kể đến việc được gia công chạm trổ từ cửa hiệu nổi tiếng, thì riêng chất ngọc
sáng long lanh đó cũng đủ biết là hàng cao cấp vô cùng quý hiếm. Chỉ cần
một miếng ngọc bội đó thôi đã đủ lấn át tất cả trang sức trên người cô.

“Tú tỳ!” A Vu gọi.

Trong lòng Vinh Tú cuộn lên như thủy triều, cô vốn nghĩ rằng mình được gả làm cháu dâu thứ của phủ Kiến Ninh hầu đã là cao giá rồi, nhưng ngàn vạn lần không ngờ rằng lục cô nương bị cô bắt nạt từ nhỏ nay lại trở thành Tú Hoàng tử phi.

Vinh Tú nhìn chầm chằm vào chiếc trâm ngũ phượng triều dương khảm bằng vàng mảnh có gắn đá hồng ngọc đang cài trên đầu A Vu, đây là thứ mà cô không thể có.

“Tú tỳ!” A Vu lại gọi lần nữa.

Vinh Tú lúc này mới định thần lại, cúi người xuống nói: “Kỳ Vương phi!”

A Vu không bận tâm đến thái độ hờ hững của Vinh Tú, nàng cũng chỉ cố gắng thực hiện bổn phận của mình, đã trở thành Vương phi thì không thể giả vờ không nhận người thân, họ hàng được.

Kiến Ninh hầu phu nhân đến trước, sau đó là An Quốc Công phu nhân, cũng chính là tổ mẫu của A Vu. Đám người này, A Vu thầm nhớ hình như lâu lắm rồi mình chưa gặp.

Lão phu nhân trông rất khỏe mạnh, trong khoảnh khắc nhìn thấy A Vu thì vênh mặt lên, “hừ” lạnh một tiếng rồi quay mặt đi, tự thấy mình là tổ mẫu của A Vu nên cho dù có vô lễ một chút, nàng cũng chẳng dám làm gì.

Còn A Vu lại gần như không để ý đến điều đó, bước lên ngọt ngào nói: “Con chào lão thái thái!”

Lúc này, An Quốc Công phu nhân dù không muốn cũng phải cất giọng nói: “Cô được gả cho Tú Hoàng tử cũng gần nửa năm rồi, sao không thấy

động tĩnh gì thế?”

Có tổ mẫu nào lại phơi bày điểm yếu của cháu gái trước mặt người ngoài như thế đâu, đúng là chỉ có lão thái thái mới làm được. A Vu xáu hổ cát giọng hờn dỗi: “Lão thái thái!”

Tiếng gọi lão thái thái này nếu vào tai tổ mẫu khác có lẽ đã mềm lòng rồi, nhưng An Quốc Công phu nhân vẫn tiếp tục nói: “Chuyện sinh con đẻ cái trong gia đình là quan trọng nhất, cô gả cho Tú Hoàng tử không giúp giảm phiền muộn cho ngài ấy, lại còn đi ghen tuông vớ vẩn.” Lão thái thái nhìn về hướng Hà phu nhân đầy thâm ý rồi tiếp tục nói: “Mẹ cô dạy cô như thế sao?”

A Vu là người rất biết giữ thể diện, nói chuyện với lão thái thái chẳng qua cũng chỉ vì xã giao, nhưng lão thái thái lại chẳng nể nang, thuyết giáo nàng ngay ở chốn đông người, mà bà lại còn nói đúng vào trọng tâm về việc Tú Hoàng tử chưa có con nối dõi, Hà Trắc phi thì lại đến điền trang, bây giờ A Vu thật có chút oán trách Sở Mậu, sao hắn lại không có con chứ?

Ban đầu, lão thái thái nói A Vu, sắc mặt nàng vẫn bình thản như không, nhưng khi bà ta kéo Thôi Thị vào, A Vu lập tức sầm mặt nói: “Lão thái thái nói thế là sai rồi, chẳng lẽ cứ phải sinh con trước thì chủ mẫu mới không ghen? Hay phải giống như tổ phụ, đến già cũng không có lấy một di nương, như thế mới thể hiện được lão thái thái là người hiền đức, không biết ghen tuông?”

Lão thái thái sa sầm nét mặt, giận dữ trừng mắt nhìn A Vu như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

A Vu vốn không phải là người có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, kiếp trước ngay từ nhỏ nàng đã được Trưởng Công chúa nuông chiều, chưa từng biết thế nào là nhẫn nhịn chịu đựng, kiếp này mặc dù những ngày đầu có cuộc sống

khó khăn, nhưng sau đó cũng là chủ nhân đầy uy quyền nên sao có thể chịu được mấy lời nói của lão thái thái? Nàng hiểu rõ, nếu muốn nói đạo lý với người như bà ta thì chỉ tự chuốc khổ vào thân, nàng cũng chẳng bận tâm đến cái danh hiền đức, để đỡ phải mệt vì cái danh hiệu này.

A Vụ nói xong, có người đứng bên cạnh bật cười thành tiếng, nàng cũng chán không muốn nói chuyện tiếp với lão thái thái nữa (thân phận cao cũng có cái hay), mà đi ra nói chuyện với người khác.

Đứng cạnh chỗ lão thái còn có Kiến Ninh hầu phu nhân Mã Thị khuyên bà rời đi, không biết Mã Thị nói gì mà mặt lão thái lúc thì đỏ ửng lúc thì trắng bệch.

Đến bữa trưa, A Vụ vốn muốn cáo từ thì Ân Tuyết Hà mời ở lại rất nhiệt tình, còn nói hôm nay có mời được Mai Trường Sinh ở gánh hát Côn Ngọc đến hát kịch. Nghe thấy tên Mai Trường Sinh, A Vụ hơi giật mình, nghĩ đến cảnh ngày trước nàng nhìn thấy Sở Mậu ở chỗ của Mai Trường Sinh.

Viên Xuân đứng bên cạnh A Vụ nghe thấy tên Mai Trường Sinh thì mắt đã sáng lên.

Sân khấu kịch của phủ Tân Vương bố trí ở phía bắc của vườn hoa, A Vụ không thích nghe kịch nhưng cũng phải thừa nhận Mai Trường Sinh có giọng hát rất uyển chuyển hoa lệ, vở kịch *Trường Sinh điện* vừa ra đời, một mình y độc diễn tất cả các vai, sự hối hận, xấu hổ, đau thương kinh ngạc đến tự oán trách mình của Hoàng đế nhà Minh được diễn vô cùng sâu sắc, có hồn khiến A Vụ cũng bị thu hút.

“Á!” A Vụ đang chăm chú xem thì thấy nóng ở chân, thì ra tiểu nha hoàn bưng trà đứng cạnh cũng nghe mải mê quá mà đổ cả chén trà vào chân nàng.

“Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết!” Tiêu nha hoàn thấy mình gây họa, hoảng hốt quỳ xuống xin tha mạng.

“Còn không lôi cô ta ra ngoài!” Tăng Tú Chi lạnh lùng nói. “Mong Kỳ Vương phi thứ lỗi, nếu không chê, mời Vương phi ra đầu nhà thay xiêm y.”

A Vu gật đầu, mỗi khi họ ra ngoài đều có nha hoàn cầm túi quần áo theo nhỡ có việc ngoài ý muốn xảy ra, chủ nhà cũng phải chuẩn bị một phòng khách để khách khứa thay đồ.

Theo lý mà nói, tiêu nha hoàn nghe kịch của Mai Trường Tô mải mê quá lỡ tay thì cũng có thể hiểu được, nhưng A Vu lại thấy Tăng Tú Chi lên tiếng thì không thể không nghĩ sâu xa hơn, lúc trước cô ta vừa châm chọc nàng, giờ lại là người đầu tiên lên tiếng, đúng là đáng nghi.

A Vu nhìn Viên Xuân và Xích Cẩm thì cảm thấy yên tâm hơn và tò mò không biết sẽ có chuyện gì đang đợi nàng bèn cúi đầu nói nhỏ vào tai hai nha hoàn mấy câu, bảo bọn họ lưu tâm một chút.

Tăng Tú Chi đi trước dẫn đường, vòng qua sân khấu kịch rồi dẫn A Vu vào một cái sân nhỏ ở phía đông nam.

A Vu vừa bước vào sân thì nghe thấy tiếng cài then cửa, may mà Viên Xuân và Xích Cẩm nghe lời nhắc nhở của A Vu nên trên đường đi rất cảnh giác, thấy cửa đóng, một người liền nghiêng mình lách vào trong.

“Tẫu táu tốt ơi, tẫu đế đế đế này đợi lâu quá đấy!”

A Vu quay đầu lại thì thấy Ngũ Hoàng tử Sở Càn với vẻ mặt si mê chạy tới ôm mình, cho dù A Vu có chuẩn bị tâm lý thế nào cũng không ngờ Sở Càn lại to gan đến mức này.

Tên Sở Càn này mặc dù ngu muội ngoan cố, cũng biết tưởng nhớ đến tẩu

tàu là điều sai trái, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy A Vu, hắn đã như người mắc bệnh, ngày đêm nhớ mong không thể ngủ được, khổ nỗi lại không có cách nào tiếp cận được, nên hôm nay mới nghĩ ra hạ sách này.

Đương nhiên cũng may có người bên cạnh hắn là Tăng Tú Chi nêu ra chủ ý. Tăng Tú Chi từ lâu đã nhận thấy Ngũ Hoàng tử si mê A Vu, trong lòng căm phẫn, thiết nghĩ nếu như hắn có A Vu trong tay thì cũng bót si mê nhơ nhung đi, mà cô ta cũng nắm được thóp A Vu, sau này dễ thao túng. Hai người họ âm thầm lên kế hoạch, cấu kết với nhau làm càn. Để chuyện này thành công, Sở Càn còn dẫn theo bốn bà nô bộc khỏe mạnh đi cùng.

A Vu thấy Sở Càn lao đến liền lùi lại phía sau để tránh, Viên Xuân bước đến chắn trước mặt nàng thì bị tên Sở Càn đang say trong túu sắc đẩy ra xa.

Sở Càn sa sầm nét mặt, đưa mắt ra hiệu cho mấy bà nô bộc. Mấy bà già này được lệnh, lập tức bước đến không chê Viên Xuân, nhưng còn chưa lại gần đã bị Viên Xuân đánh cho thảm hại.

Cho dù như vậy, Sở Càn vẫn vô liêm sỉ tha thiết gọi: “Tầu tầu tốt ơi, tầu tầu tốt ơi, hãy thuận theo đệ lần này thôi, ca ca của ta là kẻ trông thì ngon mà không dùng được, nếu không đã không để cho tầu tầu phòng không gối chiếc lâu như vậy. Hãy để đệ yêu thương tầu tầu đi mà.”

A Vu nghe thấy mà thất kinh, việc nàng giờ còn là gái trinh ngay cả Thôi Thị cũng không hề biết. Người ta đều có thể phân biệt đàn bà và thiếu nữ ở dáng đi đứng, nhưng không phải ai cũng có nhãn lực ấy. Tứ Hoàng tử sao có thể làm Liễu Hạ Huệ^[2] được. Tuy nhiên, gái đẹp xung quanh Ngũ Hoàng tử vô số, hắn biết rõ từng loại nên vừa nhìn A Vu hắn đã biết nàng là cô gái vẫn còn vẹn nguyên, bảo làm sao hắn không thấy ngứa ngáy chân tay. Cho dù phạm sai lầm lớn thì hắn cũng muốn có được nàng.

[2] *Liễu Hạ Huệ*: Tên thật là Triển Cầm, người nước Lỗ thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. *Liễu Hạ Huệ* một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng

đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cứng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

“Bắt hắn câm miệng lại!” A Vu vừa kinh ngạc vừa giận dữ, lập tức quay người, thấy Xích Cẩm đã bắt được Tăng Tú Chi và nha hoàn của cô ta, liền nói: “Cả bọn họ nữa.”

Viên Xuân nhanh nhẹn cho một nhát dao vào cổ Ngũ Hoàng tử khiến hắn im lặng hoàn toàn. Bốn bà già đang nằm trên đất lúc này cũng bất tỉnh nhân sự. Xích Cẩm thì giải quyết nhanh gọn Tăng Tú Chi và nha hoàn của cô ta.

A Vu hít sâu một hơi, tự nhủ “phải bình tĩnh, phải bình tĩnh”, nàng chợt nhớ ra là mình đến phòng này để làm gì nên bảo Viên Xuân mở cửa để cho người đang đứng bên ngoài lo lắng không yên là Tử Phiến và Tử Nghi bước vào.

“Giúp ta thay quần áo!” A Vu lạnh lùng nói.

Tử Phiến và Tử Nghi thấy có người nằm dưới chân, không dám thở mạnh mà theo A Vu vào phòng, hầu hạ nàng thay xiêm y.

A Vu nhíu mày nghĩ đến hai người ở bên ngoài, cơn giận này nàng không thể nào nuốt trôi được. Nếu hôm nay không có Viên Xuân bên cạnh mà lọt vào tay hai người bọn họ thì... A Vu tức đến run người, cứ nghĩ đến là buồn nôn.

A Vu gọi Viên Xuân đến bên, thấp giọng bảo: “Có cách nào để cho tên Ngũ Hoàng tử này cả đời phải làm thái giám không?”

Thái giám, A Vu biết đó chính là loại đàn ông không có cái đó, có thể tiến cung hầu hạ nữ chủ nhân, mặc dù nàng không biết họ sống thế nào, nhưng chỉ cần đạt được mục đích là được.

Viên Xuân ngẩng đầu nhìn A Vu, không ngờ vị chủ nhân xinh đẹp như tiên giáng trần này lại ra tay tàn ác như vậy, có điều cô cũng không thương xót gì Ngũ Hoàng tử, cô cực kỳ coi thường loại đàn ông ức hiếp phụ nữ.

A Vu thấy Viên Xuân gật đầu liền dặn cô đi làm chuyện đó, chỉ có Tử Phiến đứng bên băn khoăn nói: “Vương phi, như vậy có được không? Dù sao hắn cũng là Ngũ Hoàng tử.”

A Vu thực sự chưa bao giờ coi trọng Ngũ Hoàng tử, chưa nói đến việc hắn không có tiền đồ tươi sáng dưới tay Long Khánh Đế, mà sau này khi rơi vào tay Sở Mậu, hắn cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì. Hôm nay nếu không ra tay tàn độc, nàng e rằng chẳng thể giữ nổi danh tiếng của mình. Cho dù hai người chưa xảy ra chuyện gì, nhưng nếu để Ngũ Hoàng tử đi khắp nơi kể lể thì cuộc đời nàng coi như cũng bị hủy hoại.

A Vu nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có mỗi cách này mới khiến nàng vừa trút được giận vừa khiến Ngũ Hoàng tử câm họng.

“Người không phạm ta, ta không phạm người.” A Vu lạnh lùng nói.

“Vậy Tăng Thị thì sao?” Tử Nghi hỏi.

Trong ánh mắt xinh đẹp của A Vu tràn đầy sự tàn ác, nàng nghiến răng nói: “Không phải ả ta muốn hủy hoại sự trinh bạch của ta sao? Vậy hãy để ả ta tự ném mùi xem thế nào, bảo Viên Xuân lột hết quần áo của ả rồi đem đến chỗ nghỉ của mấy nam khách ngoại viện. Muốn giúp đỡ chủ nhân như vậy thì cứ để ả ta đến hầu hạ mấy quan khách, tha hồ mà giúp đỡ!”

A Vu vừa nói dứt lời, Tử Phiến còn đỡ kinh hô hét vía, chứ Tử Nghi, Viên Xuân và Xích Cầm lúc này mới biết vị chủ nhân của họ tuy có vẻ ngoài xinh đẹp như thần tiên nhưng trái tim thì tàn độc hơn bất cứ ai.

“Đợi ả hầu hạ xong, Tử Nghi, ngươi hãy thay ta nói với ả, hy vọng ả biết điều không nói lung tung.” A Vu tin rằng Tử Nghi nhất định sẽ khiến nàng hài lòng.

Ngũ Hoàng tử nhanh chóng tỉnh dậy trong cơn đau đớn, hoảng loạn nhìn A Vu rồi gào lên: “Ngươi đã làm gì ta vậy?”

A Vu ngồi trên ghế, ung dung tự tại nhìn hắn. “Ngươi phải rõ hơn ta mới đúng chứ?”

Mặt Ngũ Hoàng tử nhăn nhó trắng bệch. “Đồ tiện nhân, ngươi dám!”

“Ngũ Hoàng tử thử nghĩ xem, cho Hoàng thượng biết chuyện hôm nay, để ngài thấy Ngũ Hoàng tử không có đạo nghĩa như thế nào, hay là chúng ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra?” A Vu nở nụ cười ôn hòa, nhưng trong mắt của Ngũ Hoàng tử nàng còn kinh khủng hơn cả bà La Sát.

Ngũ Hoàng tử Sở Càn dù không có não thì cũng hiểu rằng nếu để Long Khánh Đế biết hắn đã trở thành công công thì sẽ không còn hy vọng được ngồi ở vị trí cao nhất nữa. Mặc dù từ giờ hắn không còn là đàn ông, nhưng dù sao hắn cũng đã có hai người con trai nối dõi. Sau khi cân nhắc lợi hại, Ngũ Hoàng tử đành nghiến răng nghiến lợi nói: “Con tiện nhân, bản vương sẽ không tha cho ngươi đâu!”

A Vu nghe thấy thế thì biết Ngũ Hoàng tử đã đồng ý liền phót lò hắn, ngoảnh lại nói với Xích Cẩm: “Tiễn Ngũ Hoàng tử ra về từ cửa sổ phía sau đi!”

Kể ra Ngũ Hoàng tử đúng là gặp vận xui, thường ngày đi đâu cũng tiền hô hậu ứng, luôn có người bảo vệ bên cạnh, nhưng do hôm nay bị sắc đẹp làm cho mù quáng, cứ nghĩ A Vu là nữ nhi yêu đuối trói gà không chặt nên chỉ cần mấy bà nô bộc là đủ. Hắn đâu muốn để cho mấy kẻ thô lỗ bên cạnh

mình được ngắm nghía nhan sắc đó nên mới mắc sai làm, hối hận thì đã muộn.

Ngũ Hoàng tử bị ném ra ngoài xong xuôi, A Vu liền bảo Tử Phiến mở cửa rồi ung dung bước ra. Mới đi vòng qua bức tường bao quanh, cách hàng rào gỗ đối diện thì nhìn thấy một đôi tuấn nam mỹ nữ đang đứng dưới gốc cây mai ngắm hoa.

“Lục muội!” Mỹ nữ đó thấy A Vu liền gọi, đó chẳng phải là Vinh Ngũ ư?

A Vu vui vẻ bước đến.

Chàng trai đứng bên cạnh Vinh Ngũ cũng cất tiếng chào: “Tứ tấu.”

Đây là lần đầu tiên A Vu nhìn thấy Lục Hoàng tử ở khoảng cách gần như vậy. Lục Hoàng tử có tướng mạo rất giống Hướng Quý phi, gương mặt tuấn tú, phong thái tự nhiên, trang phục giản dị, khoe môi khẽ cười, nếu không biết thân phận của hắn thì không chừng còn tưởng hắn là công tử quý tộc của nhà ai đó.

A Vu không biết hai người họ xuất hiện ở đây có phải là do ngẫu nhiên hay không, dù có thái độ hoài nghi, nhưng miệng vẫn tươi cười. “Ngũ tỷ thật có nhã hứng.”

“Vừa nãy dùng cơm thấy buồn nôn nên điện hạ cùng tỷ ra ngoài đi dạo một lát, mùi son phấn trong phòng nồng nặc quá.” Vinh Ngũ nũng nịu nhăn mũi khiến Lục Hoàng tử Sở Dũ khẽ bật cười và nhìn nàng đầy yêu thương.

Đây là lần đầu tiên A Vu thấy Vinh Ngũ bộc lộ dáng vẻ nữ tính của mình, có thể thấy tỷ ta thích ứng rất tốt. A Vu vui vì thấy hai người họ yêu thương nhau, nàng mong Vinh Ngũ sống trong vinh hoa phú quý, hai người

họ từng có khúc mắc, nhưng dù sao cũng chỉ là chuyện vặt vãnh hồi nhỏ, không ảnh hưởng đến tình cảm của họ.

“Lục muội, muội đi đâu đấy?” Vinh Ngũ hỏi.

A Vu bối rối cười. “Vừa nãy nghe kịch, tiêu nha hoàn nghe mải mê quá đã đổ nước trà lên người muội, muội đến đây thay xiêm y.” Nói xong, A Vu ngừng một lát rồi tiếp. “Muội không làm phiền đến nhã hứng ngắm hoa mai của hai vị chư?”

A Vu đi khỏi, Sở Dũ nhìn theo bóng nàng với ánh mắt trầm tư. Đối với hắn, người đẹp không thể hấp dẫn bằng giang sơn, có điều cũng phải thừa nhận, người đẹp như vậy đáng để Lão Ngũ thần hồn điên đảo. Rõ ràng hắn nhìn thấy Lão Ngũ vào trong sân, vậy mà Tứ tấu vẫn có thể bước ra bình yên vô sự, điều này khiến hắn thực sự khâm phục. Đối với Ngũ ca của mình, hắn hiểu rất rõ, vốn nghĩ có thể xem kịch hay, bắt được một đôi uyên ương, nào ngờ lại làm cho người chạy mất.

“Điện hạ!” Vinh Ngũ đứng bên cạnh dịu dàng gọi Sở Dũ.

Sở Dũ ngoanh đầu lại thì thấy Vinh Ngũ nói với giọng hờn dỗi: “Điện hạ cũng mê mẩn rồi sao?”

Sở Dũ nhéo mũi Vinh Ngũ “Đồ quý!” nhưng ánh mắt vẫn lướt qua vợ để nhìn gương mặt khác, có ngàn hũ minh châu cũng không sánh được với đôi mắt ấy, vạn đóa mẫu đơn cũng không bằng sắc đẹp ấy. Cùng là tỳ muội trong phủ, nhưng nếu phải so sánh thì người trước mặt hắn thua kém rất nhiều.

A Vu vẫn quay trở lại chỗ ngồi, có người hỏi nàng sao không thấy Tăng Trắc phi, A Vu chỉ lắc đầu nói rằng Tăng Tú Chi dẫn nàng đến đó rồi rời đi, nghe thấy thế mọi người không hỏi gì nữa.

Vở kịch chưa hết thì Tử Nghi và Viên Xuân đã quay lại, A Vu đứng dậy cáo từ rồi trở về phủ Kỳ Vương.

“Lúc nô tỳ đem Tăng Thị qua đó thì thấy hai công tử ở Kiến Ninh hầu phủ đang mượn rượu động tay động chân với một nha hoàn, nô tỳ liền đưa Tăng Thị vào phòng của hắn.” Tử Nghi thấp giọng nói.

A Vu nhíu mày mới nghĩ ra hai vị công tử mà Tử Nghi nói chính là phu quân của Vinh Tứ - Hoàng Trung Ngạn. A Vu thở dài một tiếng, sợi dây này thật rối rắm.

“Tăng Thị thì sao?” A Vu hỏi.

“Cô ta giờ đã không còn trong sạch nữa, hai vị công tử họ Hoàng cũng đã nhận ra cô ta, bọn họ đều sợ đến nỗi không dám nói gì.” Tử Nghi đỏ mặt đáp. “Cô ta và hai người đó... nô tỳ và Viên Xuân đứng ở ngoài tẩm bình phong, đợi xong chuyện bọn nô tỳ liền cố ý tạo tiếng động làm hai người họ kinh sợ. Tăng Thị nhìn thấy Viên Xuân thì cũng sợ đến dần người, thiết nghĩ cô ta sẽ không dám nói lung tung đâu.”

A Vu “ừ” một tiếng, khi bình tĩnh lại mới thấy gan của nàng cũng thật quá lớn, nếu như không biết chuyện sau này, liệu nàng có dám phê một hoàng tử như vậy không? Lúc này đây, A Vu rất mong Kỳ Vương điện hạ có thể ở bên cạnh nàng, để nàng có thể trút bầu tâm sự, những chuyện sau này cũng không cần phải lo lắng, bận tâm nữa. Người làm việc lớn luôn phải nhọc lòng mà.

Mùng Tám, A Vu đến phủ của Lục Hoàng tử, Ngũ Hoàng tử không đến nhưng Ân Tuyết Hà vẫn nói cười hàn huyên với A Vu giống như người không có chuyện gì xảy ra, A Vu biết chuyện đó coi như tạm thời bị che đậy.

Ngày mùng Chín, A Vu dậy sớm trang điểm và mong được ra ngoài. Nhưng ra ngoài làm khách cũng cần có quy tắc, không được đến quá sớm vì chủ nhà sẽ không chuẩn bị kịp, cũng không đến quá muộn vì như thế là tỏ ra kiêu ngạo. A Vu quyết tâm làm một vân bối cung kính nên đi sớm hơn một chút.

“Chủ nhân hôm nay làm sao vậy, sáng sớm thức dậy đã thẫn thờ như người mất hồn áy?” Tử Nghi tò mò hỏi Tử Phiến, chính là vì trước khi xảy ra chuyện lớn này, thi chưa từng thấy Vương phi đi lại trong phòng như thế bao giờ.

“Không biết.” Tử Phiến lắc đầu, nhưng trong lòng như có sóng lớn cuộn trào, thiết nghĩ Vương phi nhà mình chắc là không có gì với Cố nhị gia đó chứ. Về chuyện A Vu đi gặp riêng Cố Định Dịch ở cửa hiệu, A Vu cũng không giấu Tử Phiến, nhưng nội dung nói chuyện cụ thể thế nào Tử Phiến không rõ và khó tránh khỏi nghĩ theo chiều hướng đó. Khi A Vu được gả cho Sở Mậu, Tử Phiến thấy Cố Định Dịch rời thượng kinh, trái tim lo lắng của thi mới tạm thời yên tâm trở lại, nhưng nay thấy A Vu có bộ dạng như thế, Tử Phiến lại bắt đầu lo lắng, phiền lòng muốn chết.

Khi A Vu đến phủ Vệ Quốc Công, ba Hoàng tử phi khác đều chưa đến, ngay cả Cố Tích Huệ cũng chưa đến, có lẽ nàng đã đến quá sớm.

“Cô mẫu!” A Vu cung kính hành lễ với Trưởng Công chúa Phúc Huệ.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ gật đầu, nói thật là mặc dù bà không thích Tú Hoàng tử Sở Mậu, cũng cực kỳ không thích sắc đẹp có phần thái quá của Tú Hoàng tử phi, nhưng A Vu lại rất thành thạo trong việc thực hiện lễ nghi, hơn nữa còn có thái độ rất tôn trọng, yêu mến khiến cho Trưởng Công chúa có ghét nàng thế nào đi chăng nữa cũng không thể không gật đầu theo phép lịch sự, trong lòng còn nghĩ, thì ra vị Vương phi này nhìn còn thuận mắt hơn

Lão Tú rất nhiều.

Tuy nhiên, Trưởng Công chúa vẫn không thể yêu quý A Vu được, chỉ cần nghĩ đến đứa con mà bà luôn tự hào cầu xin bà được lấy cô ta, cuối cùng vì cô ta mà ra biên ải là bà lại không thể nén giận.

Sự ân cần niềm nở có phần hơi quá của A Vu cũng khiến Trưởng Công chúa sinh nghi. Nàng đâu trưởng đến ngày sinh thần của bà mà cũng quên gửi quà mừng, nhưng cô cháu đâu này không biết vì sao biết mà lại đem tặng bức tranh thêu Thôi Tú trang trí hình chín con rồng bay quanh khóm hoa cúc vô cùng tinh xảo, cái này giờ bà vẫn để ở trước đầu giường gần lò sưởi.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ ho một tiếng, A Vu bất giác đứng dậy muôn rót cho bà một cốc trà. Trưởng Công chúa nhận lấy chén trà trên tay của nha hoàn đứng cạnh bà, liếc thấy A Vu đang ngại ngùng ngồi vào chỗ cũ, trong lòng thầm đoán, có lẽ nào Lão Tú thay đổi chủ ý, muốn hợp tác với bà để đi cửa sau? Nghĩ đến đây, Trưởng Công chúa bất giác cười lạnh một tiếng.

A Vu thầm thở dài, biết Trưởng Công chúa đã hiểu nhầm. Thân phận của nàng kém hơn Trưởng Công chúa ngày nào là bà lại nghi ngờ nàng có ý định cầu cạnh nhờ vả ngày ấy, chỉ khi địa vị của nàng cao hơn bà thì may ra bà mới có thể hiểu được nỗi khổ tâm của nàng.

Tâm trạng của A Vu lúc này còn đáng hơn ăn phải hoàng liên, nàng và Trưởng Công chúa từ lâu đã không còn tình cảm máu thịt, bà luôn coi nàng như một người xa lạ, nhưng nàng lại chưa bao giờ quên được mẹ.

A Vu ngồi không lâu thì Cố Tích Huệ với cái bụng bầu to bước vào.

A Vu mỉm cười, nhưng Cố Tích Huệ chỉ khẽ gật đầu, cúi người chào A Vu.

A Vu không biết mình đã đắc tội gì với Cố Tích Huệ, trong lòng thầm nghĩ chắc không phải là chuyện nàng hẹn gặp Đường Tú Cẩn trước khi thành thân bị tý ấy biết được đây chứ? Nói thực, về chuyện này, A Vu tự thấy cũng không có gì đáng hổ thẹn. Cố Tích Huệ là người đầu gối tay áp với Đường Tú Cẩn, nếu đoán ra được điều gì thì cũng không có gì lạ. Không phải nàng đề cao bản thân, mà người ta thường có tâm lý ngày mong không được đêm thường nằm mơ, cái này A Vu cũng hiểu rõ vài phần. Huống hò hôm đó tình cờ gặp ở Hư Bạch Trai, vẻ mặt của Đường Tú Cẩn còn cho thấy ý nghĩ chưa chịu từ bỏ.

“Thai nhi được mấy tháng rồi?” A Vu vẫn nở nụ cười trên môi.

“Được hơn sáu tháng rồi.” Cố Tích Huệ hơi ưỡn bụng ra, có cảm giác tự hào của người sắp làm mẹ.

A Vu đáng lẽ nên cảm thấy bối rối vì mình chưa có bầu, nhưng lúc này nàng lại rất bình tĩnh, chỉ có mấy người đứng cạnh tỏ ra vô cùng hào hứng. Chủ đề này đã mở ra, tiếp theo sẽ nói như thế nào, A Vu thực sự nghĩ không ra, về chuyện sinh con cái, nàng không rành lắm, chỉ biết khoảng ba tháng đầu tiên hay bị nôn nghén, nhưng Cố Tích Huệ đã có thai sáu tháng rồi, nàng không biết nên hỏi gì, chỉ cười nói: “Người ta nói mang thai mà bụng nhọn là con trai, muội thấy bụng của tỷ nhọn lắm.”

Lời này đương nhiên nói trúng vào nỗi lòng của Cố Tích Huệ, cô bây giờ rất mong có một đứa con trai, như vậy sẽ có chỗ đứng hơn, cho dù lòng dạ Đường Tú Cẩn thay đổi thì ít nhất cô cũng có đứa con trai để nhờ cậy.

“Mong cho đúng như lời nói may mắn của Vương phi.” Cố Tích Huệ xoa bụng cười.

Khách khứa đến ngày càng nhiều, Cố Tích Huệ giúp Trưởng Công chúa Phúc Huệ và đại nãi nãi^[3] Quách Thị đón tiếp khách. Đại nãi nãi trong phủ họ

Cô là người quen kiếp trước của A Vu, là vợ của đại ca nàng Cố Đinh Dung, kiếp này thấy cặp đôi này vẫn không thay đổi, điều này ít nhiều khiến A Vu cảm thấy được an ủi.

[3] *Đại nãi nãi: Tên gọi ngày xưa, chỉ vợ của anh cả.*

Trưởng Công chúa đối xử lạnh nhạt với Tú Hoàng tử phi A Vu, Quách Thị cũng biết, nhưng không để trong lòng, ngược lại tỏ ra rất quan tâm đến nàng, lúc xem kịch còn cố ý ra ngoài cạnh A Vu, thỉnh thoảng nói với nàng vài câu.

A Vu rất cảm kích Quách Thị, không phải vì sự nhiệt tình của tỷ ấy dành cho mình, mà chính là vì tỷ ấy muốn bù đắp cho sự lạnh nhạt của Trưởng Công chúa. Kể ra, Trưởng Công chúa không thích người con dâu trưởng này lắm, vì có lúc Quách Thị đã làm trái ý của bà, ví dụ hôm nay tỏ ra thân thiết, nhiệt tình với A Vu chẳng hạn.

Trong mắt của A Vu, Trưởng Công chúa Phúc Huệ mặc dù là mẹ của nàng, nhưng bà là người vô cùng kiêu ngạo, đối với người bà không ưa thì sẽ không bao giờ giữ thể diện cho họ, sau này rơi vào thảm cảnh ấy, thiết nghĩ cũng không phải là không có nguyên nhân. Đương nhiên nguyên nhân này cũng là do hồn A Vu phiêu dạt bao nhiêu năm, rồi thêm trùng sinh bao nhiêu năm mới có thể nhìn ra được.

Quách Thị chính là người đang giúp Trưởng Công chúa bù đắp sự thiếu hụt tình người của bà.

Thật ra, A Vu rất tò mò đối với chị dâu trưởng nàng quen từ kiếp trước. Bị Trưởng Công chúa đối xử lạnh nhạt không chỉ có một mình A Vu, nhưng Quách Thị vẫn có cái nhìn khác về nàng, A Vu không cho rằng tính cách của mình thu hút đặc biệt Quách Thị, vì vậy nàng rất muốn xem Quách Thị là người thế nào.

“Vương phi có vẻ không thích xem kịch?” Quách Thị thấy tâm tư của A Vu có vẻ không để ý đến sân khấu, cũng không xem mê mải như người khác. Mặc dù hôm nay phủ không mời gánh hát Côn Ngọc, nhưng gánh hát Hòa Xuân mấy năm qua cũng rất nổi tiếng, diễn viên chính của gánh hát Hòa Xuân là Xa Thiên Tú hát bài *Dương phi túy tú* rất hay.

A Vu gật đầu. “Ôn ào quá, muội không quen.” Có lẽ từ kiếp trước, A Vu đã có thói quen là chỉ thích yên tĩnh.

Quách Thị mỉm cười, thể hiện sự đồng cảm sâu sắc khiến A Vu càng có thiện cảm. “Gia phu tỳ thích nghe nhí khúc, năm ngoái còn sai người đi Giang Nam mua về mấy tiểu nha đầu, giọng hát của chúng rất trong và ấm, bản nhạc cũng được, lúc yên tĩnh lắng nghe thấy cũng rất tuyệt.”

A Vu bất giác nhớ đến người cha kiếp trước của mình - Vệ Quốc Công Cố Thé Ngạn. A Vu thích nghe tiểu khúc Giang Nam là vì chịu ảnh hưởng từ Vệ Quốc Công.

“Muội cũng thích.” A Vu nói và nêu ra một vài ý kiến của mình, hai người đều thấu hiểu đối phương, phải dùng từ “trò chuyện thật vui mà gấp nhau quá muộn” để miêu tả tình cảm tỳ muội của họ.

“Nếu Vương phi thích, lần sau phủ phái người đi Giang Nam mua tiểu nha hoàn, tỳ sẽ bảo người ta chọn cho Vương phi hai đứa.” Quách Thị cười nói. Nếu bây giờ tặng người, sợ người ta sẽ nói Vệ Quốc Công muốn lấy lòng Tú Hoàng tử, mà bản thân Quách Thị cũng bị Trưởng Công chúa trách tội, nhưng lần sau mua giúp phủ Kỳ Vương hai tiểu nha hoàn là nhân tiện giúp đỡ, cái tiếng xấu “lấy lòng” kia sẽ giảm đi rất nhiều.

“Được, đến lúc đó tỳ sai người đến phủ nói với muội một tiếng là được, tỳ không được chi ngân lượng đâu đây.” A Vu đáp, hai người nhìn nhau cười,

coi như hiểu được tâm ý của đối phương.

A Vụ rất vui, trước đây nàng đã quên là cha không giỏi quản việc như Trưởng Công chúa và ý kiến của hai người luôn trái ngược nhau, Trưởng Công chúa muốn phò tá cho Ngũ Hoàng tử, nhưng cha nàng thì không hổn.

Con gái lớn thường xa cách cha, A Vụ cũng không nói chuyện nhiều với cha mình, kiếp trước nàng cũng không hề hỏi cha về chuyện chính sự, giờ mới nghĩ ra lôi kéo phủ Vệ Quốc Công cũng chính là lôi kéo Trưởng Công chúa. Nàng thật là ngốc khi không nghĩ ra chuyện này sớm hơn.

Quách Thị đã giúp A Vụ giải được bài toán khó, điều này khiến nàng vô cùng cảm kích. “Quách tỷ có thời gian rảnh rồi thì đến phủ muội chơi nhé, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn.”

Quách Thị gật đầu.

Lúc A Vụ trở về phủ Kỳ Vương nàng rất vui, kết giao với Quách Thị cũng coi như là đã xâm nhập được vào nội bộ của phủ Vệ Quốc Công, mà rõ ràng nàng đã bước vào ngõ cụt, thế mà bỗng nhiên lại nhìn thấy hy vọng, như vậy bảo nàng không vui sao được.

Những ngày này A Vụ liên tục đến các phủ làm khách, nhưng niềm vui lớn nhất của nàng đương nhiên vẫn là được đến phủ An Quốc Công.

Khi vẫn còn ở trong phủ, A Vụ từng nghi ngờ trí tuệ của lão thái thái, nhưng lúc đó đối với A Vụ, lão thái thái là bè trên của nàng nên nàng cảm thấy tâm tư của lão thái thái thật khó đoán.

Khi ra khỏi phủ An Quốc Công, A Vụ mới nhìn thấu sự suy đồi của phủ, nguyên nhân gốc rễ là do lão thái thái. An Quốc Công là vồ phu đầu óc đơn giản, hình như ngài hoàn toàn không hiểu tầm quan trọng của nội viện đối với

một gia đình. Ngài cho rằng chỉ cần đòn ông ra ngoài bươn trãi là sẽ xây được nhà, nhưng lại không chịu hiểu, cái nền nhà mà không ổn định thì có xây lên cũng sụp đổ.

“Lục nha đâu, đừng bảo bà già này thiên vị, ta cho lục tỷ của ngươi hai nha hoàn hầu hạ, nên cũng chuẩn bị cho ngươi hai đứa rồi. Lát nữa về thì dẫn chúng về nhé.” Lão thái thái nói mấy lời này coi như còn biết điều, không nói trước mặt tất cả các quan khách mà chỉ nói riêng với Vinh Tú, Vinh Ngũ và A Vu.

A Vu nhìn vẻ mặt của Vinh Ngũ, rõ ràng là tỷ ta không vui. Vinh Ngũ đang mang bầu, lão thái thái lại tặng cho hai nha hoàn xinh đẹp lung linh như thế, thiết nghĩ tuyệt đối không phải là để hầu hạ tỷ ta, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì có lẽ lão thái thái cũng vì muốn tốt cho tỷ ta, dù sao lúc này tỷ ta cũng không thể hầu hạ Lục Hoàng tử được.

Còn hai nha hoàn lão thái tặng cho A Vu thì trông trẻ trung, trắng trẻo, tuyệt đối không phải xuất thân từ kẻ hầu người hạ, vóc dáng họ yếu điệu, dung mạo rất xinh đẹp, trong lòng A Vu chỉ biết thở dài một tiếng, cho dù muốn tặng thiếp thì ít nhất cũng phải biết sở thích của người khác chứ, Kỳ Vương điện hạ hiển nhiên không thích loại diêm dúa lòe loẹt thế này. A Vu cũng đã từng phạm phải sai lầm tương tự, có điều nàng đã nhanh chóng sửa chữa, từ lâu đã chọn được hai người con gái sạch sẽ, ngây thơ, xuất thân cũng sạch sẽ, chỉ là nhất thời chưa có cơ hội dâng tặng mà thôi.

Mặc dù A Vu và lão thái thái có dự định giống nhau, nhưng nàng không muốn để cho lão thái thái giẫm lên mặt mình như vậy, bà già này nếu không cho một bài học thì vẫn không chừa.

A Vu không hiểu sao lần trước rõ ràng nàng đã “vả vào mặt” lão thái thái trước bao nhiêu người, tại sao bà ta vẫn ngoan cố không chịu hiểu, hay

vẫn nghĩ rằng mình là lão thái thái cao cao tại thượng.

A Vu đúng là không thể hiểu tâm tư của lão thái thái. Lần trước khi bị A Vu cãi lại trước chốn đông người, lão thái thái không dám tin nàng dám nói bà như vậy. Bà nghĩ đi nghĩ lại, thấy trước mặt bao nhiêu người A Vu mới nhất thời không lựa lời nói như thế. Lần này một người quen thói thích làm gì thì làm như bà tin rằng khi nói riêng với A Vu thì nàng sẽ nghe lời. Nhớ hồi xưa, bà bảo A Vu dập đầu tạ tội trước Vinh Tú, chẳng phải nàng đã ngoan ngoãn vâng theo đây sao?

Thực ra cũng không thể trách lão thái thái có ý nghĩ này được, bà đã quen thói đứng từ trên cao nhìn xuống, khi đi ra ngoài, mọi người cũng không muốn so đo với bà, huống hồ đại phu nhân và nhị phu nhân sống dưới quyền hành của bà, đương nhiên cũng phải thuận theo ý bà. Lão thái thái bị A Vu làm cho tức gần chết, khi về đến phủ đầu tiên lại được đại phu nhân và nhị phu nhân đem nàng ra mắng không ra thể thống gì, rồi nhắc đến sự nhu nhược của A Vu và quyền hành của lão thái thái năm xưa, sau đó tiếp tục khuyên nhủ lão thái thái, dù gì bây giờ A Vu cũng là Hoàng tử phi, đương nhiên phải giữ thể diện của mình, nếu lão thái thái nói ở chốn riêng tư chắc cũng không đến nỗi như vậy.

Mấy lời này rất hợp với ý của lão thái thái, thế nên mới có chuyện như hôm nay. Nhưng chẳng ai ngờ rằng lão thái thái lại đem tặng cả tiểu nha hoàn cho Vinh Ngũ.

Lần này đại phu nhân không thể vui nỗi và cũng không thể nhẫn nhịn nổi nữa. Mấy nha hoàn đó đều là do lão thái thái bí mật sai lão đại Vinh Cát Thịnh tuyển về, bà ta nghĩ sở thích của bọn đàn ông đều giống nhau, với cả Vinh Ngũ dù sao cũng là con gái ruột của đại phu nhân, khi làm mẹ rồi có lẽ không muốn hầu hạ chồng nữa.

Lão thái thái có lý lẽ riêng của mình, bà cho rằng con gái đi lấy chồng như bát nước hắt đi, khi là con dâu của nhà người ta, trong lòng người ta chắc gì đã coi nhà mẹ đẻ quan trọng nhất. Lão thái thái có thói quen điều hành mọi việc, thế nên tặng mấy nha hoàn xinh đẹp này cũng là thủ đoạn của bà.

A Vụ nghĩ, sau việc tặng Vương di nương cho cha nàng, có vẻ lão thái thái vẫn chưa khôn ra được chút nào, điều này thực khiến người ta phiền lòng. Nhưng mà nàng cũng không biết rằng, trong từng giai đoạn, có lẽ lão thái thái đã lợi dụng thành công mấy nha hoàn xinh đẹp rồi nên bà ta chỉ coi chuyện của Vương di nương là thất bại nhất thời mà thôi.

Đương nhiên, lão thái thái đem tặng nha hoàn cho Tứ Hoàng tử và Lục Hoàng tử tuyệt đối không phải vì ghét bỏ cháu gái mình, bà nghĩ bà làm việc này là đang tính toán cho tương lai của phủ An Quốc Công. Trên đời này không có phủ Quốc Công nào có tiền đồ hơn phủ An Quốc Công mà bà đang cai quản, cũng không có người nào có khả năng như bà, nên mới công khai đem tặng hai kẻ dò la vào phủ của hoàng tử. Trong việc này, lão thái thái tuyệt đối không tính cả tên ngốc Thất Hoàng tử vào.

Trước tiên nói về Ngũ Hoàng tử - hắn là con trai của Điền Hoàng hậu, Điền Hoàng hậu lại là cháu gái của chị dâu lão thái thái, thế nên nếu Ngũ Hoàng tử lên ngôi thì rất có lợi cho phủ An Quốc Công. Thứ hai là Lục Hoàng tử - Vinh Uyển là trắc phi của Lục Hoàng tử, nếu Lục Hoàng tử lên ngôi thì cũng rất có lợi cho phủ An Quốc Công. Nếu cuối cùng cả hai người trên đều không được mà Tứ Hoàng tử lên ngôi, A Vụ là cháu gái của bà, cho dù không nâng đỡ phủ An Quốc Công thì tuyệt đối cũng không dám giẫm đạp phủ, trừ phi A Vụ muốn mang danh bất hiếu.

Lão thái thái quyết tâm làm Khương Thái Công câu cá chờ thời, đáng tiếc bà lại không có “định tâm đan”, nên mới chọn ra sáu nha hoàn xinh đẹp

đem tặng.

Rất đáng tiếc Ngũ Hoàng tử háo sắc hôm nay lại không đến. Thực ra, Ngũ Hoàng tử sẽ không bao giờ đến phủ An Quốc Công, chỉ có lão thái thái cứ tự nghĩ rằng cháu gái mình được sống hạnh phúc, sung sướng và Ngũ Hoàng tử sẽ đến để giữ thể diện cho bà. Lão thái thái dù không biết điều thì cũng biết trực tiếp đem người đẹp đến tặng cho Ngũ Hoàng tử phi thật chẳng ra sao, nên liền nghĩ tới Vinh Tú. Nên để hôn phu của Vinh Tú đem hai mỹ nhân tặng cho Ngũ Hoàng tử thì tốt hơn, như vậy, hắn ta cũng lấy được lòng của Ngũ Hoàng tử, coi như vui vẻ cả hai.

Vinh Tú đương nhiên rất hợp tác, dù sao cũng không phải là tặng mỹ nhân cho tướng công của cô.

Vinh Ngũ không đồng ý cũng không phản đối, chắc tỷ ta sẽ không làm lão thái thái bị mất mặt, nhưng sau khi về đến phủ hai nha hoàn này phải chịu hậu quả thế nào lại là điều không thể biết được.

A Vụ vô cùng căm hận lão thái thái nên nàng chẳng muốn giữ thể diện cho bà ta. Nàng cười nhạt, trong lòng đã nghĩ ra cách trừu trị lão thái thái.

“Quy tắc của điện hạ rất nghiêm, các nha hoàn trong viện đều có số lượng cụ thể rồi, con cũng không dám vượt quyền, ý tốt của lão thái thái con xin nhận.” A Vụ từ chối rất khéo léo, nàng đưa Sở Mậu ra làm lá chắn để giữ cho lão thái thái chút thể diện.

Mọi người đều hiểu rõ đó là lời từ chối, vì chủ mẫu nào mà chẳng có quyền thêm một hai nha hoàn cho mình!

“Ha, mọi người đều nói quà trưởng bối tặng thì không được từ chối, lục cô nương từ khi làm Vương phi chẳng lẽ không coi lão thái thái ra gì?” Nhị phu nhân lên tiếng châm chọc.

A Vu liếc nhìn nhí phu nhân rồi ngoảnh sang lão thái thái, nói: “Nhi
thẩm thẩm, con vì nghĩ cho lão thái thái nên mới từ chối đấy ạ. Có tổ mẫu
nhà ai mà gả cháu gái đi chưa đầy nửa năm đã vội vã đưa nha hoàn thông
phòng vào như thế? Nếu chuyện này lộ ra ngoài e rằng sẽ ảnh hưởng đến
thanh danh của tổ mẫu. Người ngoài không biết sự tình sẽ nói tay tổ mẫu sao
vươn dài thế, ngay cả chuyện phòng the của đứa cháu xuất giá cũng muốn
quản, không phải cháu gái ruột của mình cũng có khác, thật nhẫn tâm!”

A Vu thấy lão thái thái tức đến nỗi cỗ nỗi đầy gân, nhưng nàng vẫn tiếp
tục nói: “Huống hồ Điện mẫu hậu ở trong cung cũng không thúc giục điện hạ
có con cái, tổ mẫu việc gì phải sốt sắng?”

A Vu nói với giọng ác ý như thế nên mọi người có mặt ở đây đều hiểu
rằng có lẽ trong mắt Kỳ Vương phi không có lão thái thái, cũng không có phủ
An Quốc Công.

“Lục nha đâu ngươi giỏi lắm, chẳng qua cũng chỉ là một Hoàng tử phi
mà lại bất hiếu bất nghĩa dám cãi lại cả tổ phụ tổ mẫu, nếu ngươi có địa vị
cao hơn chẳng lẽ cũng không coi cha mẹ chồng ra gì?” Đại phu nhân lên
tiếng, vừa nói đã quy kết ngay cho A Vu và Tứ Hoàng tử tội bất hiếu. Lời này
mà truyền ra ngoài, sợ rằng Kỳ Vương điện hạ càng không được lòng của
Thánh thượng.

Tội danh như vậy A Vu gánh vác không nỗi. “Đại bá mẫu nói vậy là sao
ạ? Con cãi lại tổ phụ lúc nào ạ? Đối với tổ mẫu con cũng nhất mực tôn kính,
ngày lễ tép, sinh thần của tổ mẫu, có ngày nào con không thể hiện lòng hiếu
kính của mình? Cho dù là Thánh thượng thì con cũng nói như thế, bây giờ
con cũng chỉ nghĩ cho danh dự của tổ mẫu và sự an nguy của phủ An Quốc
Công thôi.”

A Vu không nè hà chỉ ra lòng dạ quỷ quyết của lão thái thái. “Bây giờ tổ

mẫu mượn lý do nhét người vào ba phủ Hoàng tử, con cháu đều biết tổ mẫu làm vậy là muốn tốt cho các cháu, sợ các cháu bị tai tiếng là ghen ty, không hiền đức, nhưng người ngoài họ nghĩ thế nào chứ?” A Vu ngừng một lát rồi tiếp. “Đại bá mẫu đã nói con cãi lại tổ phụ, vậy chuyện đem tặng nha hoàn là ý của tổ phụ sao?”

An Quốc Công dù cho có hò đồ thế nào, thiết nghĩ cũng không trăng trọn làm như thế. A Vu vừa thốt ra câu này, quả nhiên sắc mặt của lão thái thái liền thay đổi.

“Được rồi, được rồi, ngươi không biết tốt xấu, đồ kỵ đã thành tính, bà già này cũng không khuyên nhủ nổi, sau này ngươi đừng mong bà già này giúp đỡ cái gì, đừng tưởng làm Hoàng tử phi thì có thể một bước lên trời.” Lão thái thái tóm vẻ bức bối, bất lực.

“Con gái đi lấy chồng như bát nước đồ đi, A Vu sao dám quay lại làm phiền tổ mẫu và các bá mẫu chứ?” A Vu cứng cỏi nói.

“Lục muội muội, sao muội lại nói những lời bức túc như vậy chứ? Chúng ta đều là dâu con, tỳ biết muội cũng có nỗi khổ riêng nhưng cũng chỉ vì tổ mẫu muốn tốt cho chúng ta nên mới làm thế, mà cho dù không có hai nha hoàn đó thì chẳng lẽ mấy món đồ chơi này có thể thiếu được ư?” Vinh Ngũ nhìn hai nô tỳ xinh đẹp với ánh mắt khinh bỉ. “Bọn chúng đến từ phủ chúng ta sẽ tốt hơn đến từ bên ngoài, muội nói xem có đúng không?”

“Đúng vậy, cũng chỉ là món đồ chơi thôi mà lục muội muội. Hãy mau xin lỗi lão thái thái đi, đều là người nhà cả hà có gì phải làm to chuyện lên thế?” Vinh Tứ khuyên nhủ.

Lần này kẻ xấu người tốt đều lên tiếng, A Vu nhìn Vinh Ngũ cười, nói: “Ngũ tỳ thật hiền dịu đại lượng, muội không thể sánh được.” A Vu lại bước

lên trước cúi người hành lễ với lão thái thái. “Lão thái thái đừng giận làm tổn hại đến sức khỏe, nếu bắt buộc phải đem hai nha hoàn này về thì cháu sẽ tuân lệnh, nếu không thể hầu hạ bên cạnh mình thì cùng lăm cho làm nha hoàn quét dọn, có lẽ điện hạ cũng không quản lý việc này.”

Lời này khiến lão thái tức đến nỗi ngã cả người vào Lôi ma ma khiến cho mọi người trong phòng đều cuống cuồng chạy đến, miệng không ngót kêu lên: “Lão thái thái, lão thái thái!”

A Vụ thấy sắc mặt của lão thái vẫn còn rất hồng nhuận, rõ ràng là đang giả vờ, nhưng nàng cũng không thể gánh nổi tội danh làm tổ mẫu túc quá ngất đi nên đành phải tiếp tục diễn kịch, lấy khăn tay giả vờ chấm khói mắt, khóc thút thít. “Lão thái thái, lão thái thái, đừng làm cháu sợ! Nếu bà muốn cháu đem hai người kia về hầu hạ điện hạ, cháu vâng lời là được, lão thái thái phải chú ý giữ gìn sức khỏe chứ.”

Đại phu nhân và nhị phu nhân chỉ biết mở to mắt nhìn, thế này thì không được, nếu tất cả mọi người đều diễn kịch với lão thái thái thì thật là mệt.

Nói cho cùng, trong cuộc chiến này, lão thái thái và A Vụ coi như ngang súc, lão thái thái không nghiên cứu kỹ, kế hèn nào cũng sử dụng, A Vụ vì là vẫn bối nên luôn phải chịu thua thiệt. Đương nhiên, lão thái thái cũng bị A Vụ nói cho tức nổ ruột, thiết nghĩ lần sau ra chiêu kế gì thì bà ta phải cân nhắc mới được.

Chương 30

Vợ chồng đi dạo Tết Nguyên Tiêu

A Vu mang hai nha hoàn lão thái thái ban tặng về phủ rồi trực tiếp giao cho Hách ma ma, nói thằng là lão thái thái của phủ An Quốc Công tặng để hầu hạ điện hạ, do Hách ma ma tự sắp xếp.

Hai nha hoàn trên đường đi tháp thòm lo lắng, vừa nãy đứng trong góc nhà chứng kiến màn kịch vừa rồi thì đã biết phủ Kỳ Vương là nơi rất gian nan, huống hồ cả nhà họ đều nằm trong tay lão thái thái nên cũng không dám phản kháng.

Không ngờ những gì Kỳ Vương phi nói là thật, quy tắc trong phủ rất nghiêm, ngay cả chủ mẫu cũng không thể tùy tiện sắp xếp nha hoàn cho mình mà phải giao cho ma ma quản lý.

Ngày hôm sau, Sở Mậu từ Hà Bắc quay về, A Vu lạnh lùng liếc nhìn y phục của hắn vẫn gọn gàng chỉnh tề, không chút bụi bẩn nhưng khuôn mặt lại có chút tiêu tụy. Cứu tê thiêng tai vốn là chuyện chẳng dễ dàng gì. Ở vùng lạnh giá đóng băng tuyết đó, nếu Sở Mậu không có võ công, e cũng bị cảm lạnh rồi.

Lý Diên Quảng đi theo Sở Mậu đến Hà Bắc thì lạnh run cầm cập, đầu ngón chân lạnh cứng sưng đỏ như củ cà rốt, đương nhiên mấy chuyện này là do tiểu thái giám hầu hạ rửa chân cho lão kệ, thế nên A Vu mới chu đáo sai người đem cho lão một lọ kem bôi chống nẻ da Dư Phúc Sinh.

Đợi Sở Mậu rửa mặt mũi chân tay, thay y phục sạch sẽ bước ra, A Vu quán quýt bước đến tự rót trà đưa hắn, rồi dịu dàng nói: “Đây là trà Tuyết Nha mang từ biệt viện về, dùng nước suối ở núi Thanh Lương pha, điện hạ uống thử đi.”

Sở Mậu bưng chén trà làm từ sứ trắng Diệu Châu Dao Nguyệt nổi tiếng, nhấp một ngụm, rồi liếc nhìn A Vu đầy tình cảm, sau đó mới đặt chén trà xuống.

Nước trà thơm ngát như vậy mà chỉ nhấp một ngụm rồi bỏ xuống ngay, thiết nghĩ tâm trạng hắn đang không tốt lắm, A Vu thầm nghĩ và quyết định là người mở lời trước.

“Điện hạ, mấy hôm nay thiếp có chuyện, ngày nào cũng phải suy nghĩ nên không ngủ ngon giấc.” A Vu thể hiện mình là người biết lỗi trước.

“Ồ, chỉ khó ngủ thôi sao?” Sở Mậu nheo mắt.

“Điện hạ biết hết rồi ư?” A Vu hỏi với vẻ “kinh ngạc”. Trên thực tế, Viên Xuân là người Sở Mậu phái đến, A Vu không nghĩ đối tượng mà cô ta hầu hạ trung thành là nàng.

Sở Mậu không đáp, chỉ mỉm cười nhìn A Vu, khéo miệng khẽ cong lên với vẻ châm chọc.

A Vu dứt khoát không diễn kịch nữa, thấp giọng nói: “Lúc đó thiếp tức phát điên, nếu như bị hắn...” A Vu ngẩng đầu nhìn Sở Mậu với vẻ chờ đợi.

Sở Mậu bưng chén trà lên nhấp một ngụm, hành động này vô tình khiến trái tim A Vu được thả lỏng một chút.

“Nghe Viên Xuân nói thì nàng đã sớm đoán ra sự bất thường ở Tăng Thị?” Sở Mậu hỏi.

A Vụ ngoan ngoãn gật đầu, chưa hiểu ý câu hỏi của Sở Mậu.

“Nàng đã biết là Tăng Thị có gì đó không đúng mà vẫn cản dấn thân vào, nàng ý vào cái gì dám mà làm thế?” Sở Mậu hỏi.

Sắc mặt A Vụ trắng bệch, nhìn Sở Mậu với ánh mắt cầu xin.

Ánh mắt A Vụ thật biết nói, lúc muốn nhờ giúp đỡ thì tỏ ra tủi thân, lo lắng, lại thêm vẻ ngây thơ đáng yêu; lúc muốn cầu xin thì tỏ ra sợ hãi đáng thương, lại thêm vẻ nịnh nọt lấy lòng.

Sở Mậu nghiêng người rồi bung tách trà uống một ngụm to.

Cho dù như vậy, A Vụ cũng không đợi lòng thương xót của hắn, cúi đầu nói: “Y vào việc điện hạ ban Viên Xuân cho thiếp.”

Sở Mậu cười lạnh một tiếng. “Nàng cũng thành thật đấy.”

Trong đáy mắt của A Vụ đã phủ một tầng sương mỏng.

“Thế nên, rõ ràng nàng biết phía trước là cạm bẫy mà cũng không do dự nhảy vào, sau đó còn mượn tay Viên Xuân trùng trị Lão Ngũ. Có phải nàng nghĩ ta sẽ giải quyết hậu quả cho nàng nên mới to gan, dám làm ra những chuyện thế này?”

A Vụ rất muốn phủ nhận, nhưng nhìn thấy vẻ nghiêm nghị lúc này của Sở Mậu, nàng không nghĩ ra từ nào để biện hộ cho mình.

“Hơn nữa, ta nghĩ, với sự thông minh của Kỳ Vương phi, e rằng đã sớm đoán được cạm bẫy phía trước là gì rồi, phải không?” Sở Mậu mỉm cười nói, đôi mắt nhìn chăm chú vào gương mặt của A Vụ, dường như không muốn bỏ qua bất cứ biểu hiện nào trên mặt nàng.

Dưới ánh nhìn đó, A Vu thực sự nghi ngờ không biết tâm tư nhỏ bé của mình có giàu nỗi Sở Mậu không, mà cho dù trên gương mặt vô tình để lộ một chút thì cũng coi như việc của nàng đã đồ xuồng sông xuồng biển.

Hơn nữa, Sở Mậu hỏi câu như vậy thực sự khiến nàng kinh ngạc, sợ hãi, ngay cả nàng cũng không ngờ, thì ra nàng đã đoán trước được Ngũ Hoàng tử sẽ làm gì. Tuy nhiên, đến giờ nhớ lại, nàng không thể phủ nhận điều này, trong tiềm thức nàng đã biết. Ngũ Hoàng tử là người thế nào nàng rất rõ, hai lần trước hắn vào cung chúc tết đều xuất hiện trước mặt nàng một cách rất trùng hợp, ánh mắt phóng túng không kiêng nể khiến người ta buồn nôn khiến nàng sớm nảy sinh ý định trùng trị hắn một trận, chỉ là chưa có cơ hội mà thôi. Lần này ở phủ của Ngũ Hoàng tử, bên cạnh nàng có Viên Xuân nên nàng đã nảy ra ý định xem có cơ hội nào trùng trị Ngũ Hoàng tử không.

“Điện hạ...” A Vu muốn thanh minh, giải thích, nhưng lại không biết nói thế nào. Dù nàng nghĩ rằng mình hiểu rõ Sở Mậu, nhưng nàng cũng chưa bao giờ ra mặt đối đầu với hắn, càng không ngờ, khả năng quan sát của người này đáng nể đến thế.

A Vu bỗng ý thức được sai lầm của mình, nàng không coi Ngũ Hoàng tử ra gì, nhưng không có nghĩa là Sở Mậu không coi Ngũ Hoàng tử ra gì. Hắn tặng cho nàng Viên Xuân, mặc dù nói là bảo vệ nàng, nhưng chắc chắn là hắn không ngờ nàng lại ra tay mạnh như thế. Huống hồ nàng lại biết chuyện tương lai, còn Sở Mậu không thể dự đoán trước được, hay nói cách khác, bản thân nàng đã đánh giá quá cao giá trị chiến đấu của Sở Mậu, dù sao giờ hắn cũng đang trong giai đoạn ẩn thân chờ đợi, chứ không phải là Chính Nguyên Đế sau này. Nói thực ra, nếu phe cánh của nàng là Trưởng Công chúa thì nàng hành sự sẽ không thiếu suy xét thế này, vì nàng sẽ để ý đến sự an nguy của Trưởng Công chúa, nhưng giờ nàng lại không hề suy nghĩ hay để tâm đến Sở Mậu, vì nàng cho rằng hắn giải quyết được mọi chuyện.

Mặc dù ý thức được lỗi lầm của mình, nhưng A Vu không biết bản thân nàng có thay đổi gì trong tương lai không, khi xảy ra mâu thuẫn lợi ích giữa nàng và Sở Mậu, nàng không hề do dự mà chọn lợi cho mình hại cho hắn. Hiển nhiên, lần này nàng đã chọc giận đến Sở Mậu rồi.

“Điện hạ, chuyện này là do thiếp quá kích động và hồ đồ, thiếp thật có lỗi với sự yêu mến của điện hạ.” A Vu cúi đầu nhận lỗi. “Thiếp đã làm khó điện hạ, nếu có thể xoay chuyển được tình thế, xin điện hạ cứ sai bảo.”

Lời xin lỗi của A Vu đương nhiên không để đến mức “xin điện hạ cứ sai bảo” rồi.

Tuy nhiên, Sở Mậu không quan tâm đến điều này. “Ta chỉ muốn biết dựa vào cái gì mà nàng dám ngang nhiên biến một hoàng tử thành công công?” Trong mắt người thường, điều này thật quá sức tưởng tượng, nếu việc bại lộ thì không chỉ một mình A Vu bị rơi đầu.

A Vu ngược mắt lên nhìn Sở Mậu, ánh mắt tràn đầy ý “chàng chính là dung khí của thiếp”, nhìn đến nỗi Sở Mậu cũng thấy mắt tự nhiên.

“Hoàng thượng lên ngôi bao nhiêu năm, nhưng lại không hề có ý định mở mang bờ cõi, luôn giữ mình là một minh quân. Ngũ Hoàng tử mặc dù là con của Điện Hoàng hậu, nhưng từ trước đến nay luôn lộng hành, không xứng đáng ngồi vào ngôi vị thái tử, hắn đương nhiên cũng không lọt vào mắt Hoàng thượng. Nếu thời thế thay đổi...” A Vu dừng lại một lát, thấy Sở Mậu không có ý phản đối mới nói tiếp. “Nếu thời thế thay đổi, Ngũ Hoàng tử cũng có khả năng trở thành thái tử. Giữ lại Ngũ Hoàng tử mà gây họa cho các cô nương khác, thì thiếp... thiếp mới...” Đây là những lời nói thật lòng của A Vu, nàng nghĩ rằng, những cô gái trong sáng ngây thơ tuyệt đối không thể bị một kẻ khốn nạn như vậy làm hại.

Sở Mậu kinh ngạc nhìn A Vu, không ngờ nàng lại nói ra những lời như vậy. Thực ra, việc Hoàng thượng chọn thái tử vẫn luôn giấu giếm, che đậy, khiến cho tất cả đại thần đều thấp thỏm, suy đoán lung tung. Về chuyện cứu tế trong nạn tuyết rơi vừa qua cũng thế, mặc dù khổ một chút nhưng nếu làm tốt sẽ lấy được lòng dân, trước khi việc này xảy ra, chẳng ai ngờ Hoàng thượng lại phái Sở Mậu đi cứu tế.

Khi giải quyết xong việc, mấy người luôn coi thường Sở Mậu cũng phải nhìn hắn bằng con mắt khác và trong lòng càng lo lắng. Ngũ Hoàng tử mặc dù kém cỏi, nhưng Long Khánh Đế cũng có phần yêu mến nên cho đến nay trong việc chọn ngôi vị thái tử không ai dám bình luận gì. Thế mà A Vu lại nói rõ ràng rằng Ngũ Hoàng tử Sở Càn tuyệt đối không thể trở thành thái tử. Sở Mậu không biết, phải chăng có những lúc con người ta nghĩ đơn giản một chút thì sẽ nhìn thấu được lòng người hay không?

“Điện hạ?” A Vu nhìn Sở Mậu với ánh mắt long lanh, hy vọng hắn nói một câu rõ ràng: là bỏ qua hay là trừng phạt đặc biệt, dù gì cũng phải nói rõ ràng mới được.

Nào ngờ Sở Mậu lại chẳng nhắc đến chuyện này nữa, quay người bước đến bên giường, buông một câu “Ta mệt rồi” rồi đứng yên bất động, đưa mắt nhìn A Vu.

A Vu nghe thế là biết ý, vội vàng bước đến cởi thắt lưng và khuy áo cho hắn. Đại khái bản thân nàng cũng không biết rằng, đây là lần đầu tiên mình làm việc này mà vui đến vậy.

Sở Mậu giơ hai tay ra, A Vu cởi áo choàng cho hắn rất tự nhiên, chỉ là vì chưa quen nên khó tránh khỏi chạm vào người. Lúc này, A Vu bất chấp xấu hổ, mà bản thân nàng cũng không cảm thấy khó chịu, trong đầu chỉ nghĩ cách làm thế nào để lấy lòng Sở Mậu, đợi hắn nói một câu rõ ràng.

A Vu quay người đem cát áo của Sở Mậu đi rồi hỏi: “Điện hạ có muốn đọc sách không? Thiếp mang đến nhé!”

Sở Mậu đáp: “Không cần.”

Lúc này, A Vu mới đến phòng tắm, nhưng bước một bước lại ngoảnh đầu lại với dáng vẻ không nỡ, chỉ mong Sở Mậu đừng ngủ trước khi nàng bước ra, nếu không tối nay nàng không thể ngủ ngon được.

Chỉ là ánh mắt ấy của A Vu dưới ánh đèn ban tối trông vô cùng tình cảm, như định nói điều gì mà xấu hổ không dám nói.

Sở Mậu bị nàng nhìn như thế thì dứt khoát quay người vào trong, A Vu bỗng thấy hụt hẫng, buồn bã bước vào phòng tắm. Tắm xong xuôi lại còn phải thoa một lớp kem dưỡng da, mặc dù nàng đã giục giã, nhưng cũng tồn không ít thời gian, đến khi nàng bước ra thì trong phòng chỉ còn lại ánh đèn nhỏ ở góc tường.

Màn ngủ vẫn chưa buông, Sở Mậu nằm quay mặt vào trong bất động như đã ngủ rồi, đây là điều A Vu đoán trước được.

A Vu phất tay, Tử Phiến và Tử Nghi lui ra ngoài không một tiếng động, còn nàng bước đến chõ để chân sát giường, nhẹ nhàng bỏ màn xuống, sau đó mới bước xuống cuối giường. Lần trước không cẩn thận bị Sở Mậu đạp phải nên lúc lên giường nàng hận không thể bò lên can giường mà vào.

A Vu vừa nằm xuống, chuẩn bị đếm cùi xem có thể ngủ được không thì nghe thấy Sở Mậu lên tiếng, mang theo một chút ý cười. “Nàng thật tàn ác, vừa ra tay đã khiến Lão Ngũ trở thành đại thần phủ nội vụ, nàng có biết tịnh thân thành thái giám là thế nào không?”

A Vu nghe thấy thế không nhịn được cười, thì ra Sở Mậu cũng tinh quái

như vậy. Đại thần của phủ nội vụ ở triều Đại Hạ từ trước đến nay đều là do con cháu trong hoàng thất đảm nhiệm, hiện giờ hoàng thúc của Sở Mậu là Bình Quận Vương đứng đầu. Nhắc đến phủ nội vụ thì ngay lập tức khiến người ta nhớ đến nội thị, Ngũ Hoàng tử giờ đã bị mất “rẽ”, rất thích hợp quản lý nội vụ.

A Vu thấy trong giọng nói của Sở Mậu có phần thoái mái nên nàng cũng không còn căng thẳng như trước, nhất thời nghĩ theo mạch câu chuyện của Sở Mậu, và hình như cũng biết đại khái thái giám tịnh thân là như thế nào. Trước khi xuất giá, Thôi Thị đã chuẩn bị cho nàng một cuốn sổ nhỏ, có một trang vẽ rất rõ ràng, cái thứ xấu xí đó A Vu nghĩ phải bỏ đi mới sạch sẽ được. Nhưng nàng cũng nghe nói đó là chỗ để nam giới tiểu tiện, rồi A Vu nhất thời lại nghĩ không biết Ngũ Hoàng tử bây giờ đi tiểu bằng cách nào? Con người có bốn việc quan trọng là ăn, uống, tiểu tiện, đại tiện, nghĩ đến đây, A Vu cảm thấy mình cũng ác độc thật.

Thực ra, vấn đề này A Vu đã băn khoăn nhiều năm rồi. Lúc còn ở bên cạnh Trưởng Công chúa, từ nhỏ đã trông thấy rất nhiều thái giám, trẻ nhỏ không hiểu chuyện, đương nhiên cũng tò mò, mấy người đó không ra nam cũng chẳng ra nữ, không hiểu là thế nào? Trưởng Công chúa nào có giải thích vấn đề này cho A Vu hiểu, nhữn mâu bên cạnh nàng cũng không dám nói cho nàng biết, chỉ nói đại khái rằng, đó là những người không có “rẽ”.

Giờ A Vu đã xuất giá, cũng biết “rẽ” là gì nên càng tò mò muốn biết đàn ông không có “rẽ” đi tiểu bằng cách nào. Thực ra nếu Sở Mậu không đề cập đến vấn đề này thì A Vu cũng hiếm khi nghĩ đến cái việc vừa vô vị vừa đáng xấu hổ ấy.

“Nàng có biết không?” Sở Mậu lại hỏi.

A Vu giả vờ không nghe thấy, nhưng Sở Mậu lại tiếp tục vặn hỏi nên

đành lấp bấp nói: “Đương nhiên, đương nhiên là biết, họ là...” Giọng của A Vu càng lúc càng nhỏ “... là người không có rẽ.” Đặc biệt chữ “rẽ” thì gần như không phát ra tiếng.

“Không có gì?” Sở Mậu chưa nghe rõ.

A Vu lần này hoàn toàn bối rối, mặt đỏ tía tai, Sở Mậu vừa như đang trêu chọc nàng, vừa như muôn ám chỉ điều gì.

“Không có cái gì?” Sở Mậu dịch lại gần A Vu hơn, hơi thở phả vào mặt của A Vu.

A Vu mở to mắt nhìn Sở Mậu đưa tay lên như muốn vuốt tóc nàng, nàng chẳng buồn nghĩ ngợi tóm ngay tay của Sở Mậu rồi đặt mạnh ra phía sau lưng hắn, đợi nàng nhận ra điều này thì việc đã rồi, đành phải vội vàng nghĩ ra một câu để chuyển sự chú ý của Sở Mậu.

Tuy nhiên, cái câu nhảy vào đầu A Vu chẳng phải là câu hay ho, trong lúc luồng cuồng, nàng chẳng nghĩ gì nên buột miệng: “Mấy thái giám đó đi tiểu thế nào?”

A Vu vừa nói dứt lời, Sở Mậu đang có chút buồn bực trong lòng cũng ngó người, đúng là đã bị A Vu thay đổi sự chú ý.

Lúc này, A Vu hận không thể cắn đứt lưỡi của mình đi.

Sở Mậu ngẩn người trong giây lát mới hiểu ra, thì ra A Vu không hiểu gì về mấy thứ này. Đương nhiên, hắn cũng nhanh chóng hiểu rằng A Vu không hiểu mới là bình thường.

“A Vu, thái giám tịnh thân không phải là bỏ rẽ đi, mà là...” Sở Mậu cười nhở.

“Chàng đừng nói nữa.” A Vu đột ngột dùng hai tay che mắt, giọng cầu xin. Thì ra, ban đầu Sở Mậu đã nghe thấy rõ nàng nói gì, nhưng vẫn một mực truy hỏi, rõ ràng là muốn nàng nói ra. A Vu có ngốc thế nào thì cũng hiểu được lúc này Sở Mậu có ý gì.

Tuy Sở Mậu vẫn đang nói gì đó, nhưng A Vu không muốn nghe và cũng không nghe rõ, nàng bịt chặt hai tai, đầu vùi vào trong chăn, miệng kêu lên: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa, thiếp không muốn nghe, thiếp không muốn nghe!”

Trong đầu của A Vu lúc này không hiểu tại sao lại xuất hiện sự việc của đêm đó, nàng đứng ở ngoài phòng của Vương Thị, nghe thấy cô ta và Vinh tam gia... Đây là ác mộng suốt đời của nàng, chỉ cần nghĩ đến thôi là nàng lại run rẩy, vì chuyện này mà nàng đã đổ bệnh rất lâu. A Vu có phản ứng mạnh như vậy, thứ nhất là vì chuyện xảy ra quá đột ngột, nàng thực sự không ngờ nó lại như thế; thứ hai người trong cuộc lại chính là cha nàng, đương nhiên nàng không thể chịu nổi. Đến nay, cửa ái này nàng vẫn chưa thể vượt qua.

Sở Mậu vén chăn lên thì thấy sắc mặt của A Vu đã trắng bệch, miệng run run, không phải là vẻ mặt xấu hổ, mà là sợ hãi. Điều khiến A Vu sợ hãi không phải là những lời liên quan đến thái giám, mà chính là nàng nhận thấy việc mà Sở Mậu sắp làm với mình.

“A Vu...”

A Vu có lẽ mãi mãi không biết được rằng ánh mắt của mình lúc này bơ vơ và sợ hãi đến thế nào, như muốn giội một gáo nước lạnh vào trái tim của Sở Mậu, nàng nghe tiếng gọi thì ngược mắt lên nhìn Sở Mậu, ngón tay bắt giặc túm chặt chăn.

“Ngủ đi, ngày mai nàng sẽ phải vất vả đấy.” Sở Mậu nằm lùi ra, cách A

Vụ ít nhất một cánh tay.

A Vụ thầm thở phào nhẹ nhõm, cho đến khi Sở Mậu nằm quay lưng lại, nàng mới từ từ buông lỏng ngón tay đang túm chặt chẽ, vì túm lâu nên khá tê mỏi.

A Vụ nhìn chăm chăm vào lưng của Sở Mậu, khẽ thở dài một tiếng, cảm giác những tháng ngày sau này có lẽ sẽ phải chịu khổ rồi. Nàng đâu có ngờ một Kỳ Vương điện hạ thanh cao là thế cũng có những ham muốn tầm thường của nam giới. Nhưng dù A Vụ có thất vọng thế nào thì họ vẫn là vợ chồng, chẳng thể tránh được lâu. Lúc này, nàng có một ý nghĩ viễn vông rằng có người nào đó to gan lớn mật muốn chọc giận nàng, tức quá đem phé luôn thứ đó của Sở Mậu đi.

A Vụ cứ nghĩ mình sẽ mất ngủ cả đêm, nào ngờ mở mắt ra lần nữa thì Sở Mậu đã đi đánh quyền về rồi. A Vụ nhớ ra hôm nay có khách đến phủ nên vội vàng khoác áo đứng dậy, đang định gọi bọn Tử Phiến vào hầu hạ thì thấy Sở Mậu ngồi trên sập, nói: “Lại đây, buộc tóc cho ta.”

A Vụ ngoanh đầu lại thấy hắn đang ngồi trên sập, tay cầm cuốn sách, trên chiếc bàn nhỏ là một chén trà xanh, dáng vẻ rất nhàn安然. A Vụ nghĩ tới chuyện tối qua mình từ chối sự gần gũi của hắn, hiếm khi hắn không bức bối như thế nên lúc này nàng cũng muốn thuận theo ý hắn.

Mặc dù A Vụ chưa từng buộc tóc cho nam giới, nhưng nhìn mấy nha hoàn họ Mai chải tóc, buộc tóc cho Sở Mậu thì thấy cũng không khó lắm, sau khi từ phòng tắm rửa tay bước ra, nàng cầm cây lược làm gỗ đan hương đến bên Sở Mậu.

Sờ vào mái tóc của Sở Mậu, A Vụ mới phát hiện nó mềm mại trơn bóng chẳng kém gì tóc của mình, cảm giác rất dễ chịu. Vì muốn lấy lòng nên A Vụ

bắt chước cách Tử Phiến chải đầu cho mình, cũng chải từ trên đỉnh đầu xuống chân tóc khoảng một trăm cái.

Bên ngoài tấm bình phong, Tử Phiến đang đợi rất sốt ruột. Hôm nay trong phủ có khách, hôm qua chủ nhân đã bảo bọn họ gọi nàng dậy, nào ngờ đến giờ này mà vẫn không thấy kêu họ vào, thế nên thị mới lén bước qua khỏi tấm bình phong định xem thế nào. Vừa ngó đầu vào thì thấy A Vu đang đứng phía sau chải tóc cho Sở Mậu, liền vội vàng lui ra.

Tử Nghi đứng bên cạnh đang đợi đến sốt ruột, thấy Tử Phiến đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu im lặng, rồi vội vàng cùng thị đến chái nhà. “Thế nào rồi?”

Tử Phiến cười rất thầm bí. “Không vội, đã dậy rồi.”

Bên trong phòng, Sở Mậu đột nhiên lên tiếng: “Nha hoàn của nàng chẳng ý tú gì hết, ngay cả phòng của chủ nhân cũng dám nhìn trộm.”

Tay A Vu bỗng dừng lại, không biết Sở Mậu nói thế là ý gì, nàng đứng quay lưng ra cửa nên không biết hành động của Tử Phiến, có điều cũng đoán ra được hai phần, có lẽ là Tử Phiến đang sốt ruột. A Vu tiếp tục chải đầu. “Điện hạ, lát nữa thiếp sẽ nói bọn họ.”

A Vu lúc này đang tập trung tinh thần chải đầu cho Sở Mậu, việc đến tay nàng mới biết tưởng đơn giản nhưng lại không đơn giản chút nào, nàng đã buộc tóc cho Sở Mậu hai lần rồi nhưng vẫn cảm thấy phía sau không được thẳng mượt, với tính cách của Kỳ Vương điện hạ, chắc chắn là không hài lòng.

Sau khi thất bại ở lần thứ ba, nàng buông bã kêu lên một tiếng.

“Gọi nha hoàn vào đi, sau này nàng phải luyện tập nhiều mới được.” Sở Mậu buông cuộn sách xuống và nói.

A Vụ như được đại xá gọi Họa Mai, Trâm Mai trực ngày hôm nay vào hầu hạ Sở Mậu chải đầu, còn nàng quay vào phòng tắm, lúc bước ra thấy Họa Mai và Trâm Mai đang giúp Sở Mậu mặc áo.

Thấy A Vụ bước ra, ánh mắt của Sở Mậu lướt nhanh qua đó, Họa Mai và Trâm Mai đang bung khay gỗ vội lùi xuống đứng một bên. A Vụ thấy trên khay còn lại hầu bao và ngọc bội thì rất tự nhiên bước tới cầm lên, cúc đầu xuống đeo vào thắt lưng của Sở Mậu.

“Túi đựng ngọc bội này cũ rồi.” Sở Mậu cúc thấp đầu nói.

A Vụ chỉ cảm thấy cổ mình có một luồng hơi nóng phả đến, khá nhột liền so vai lại và nói: “Thiếp sẽ làm cho điện hạ cái khác được không?”

“Có phiền phức lắm không?” Sở Mậu nói với giọng ngại ngùng.

A Vụ nhìn vào hầu bao trên lưng của Sở Mậu, nghĩ đến cái hầu bao nàng từng làm mà vẫn bị cát ở đáy hòm thì đáp: “Không đâu.”

Sau khi A Vụ trang điểm xong xuôi, hai người dùng bữa sáng thấy còn ít thời gian liền đến gian giữa uống trà.

“Điện hạ, chỗ Ngũ Hoàng tử...” A Vụ vẫn băn khoăn về chuyện của Sở Cầm.

Sở Mậu đáp: “Chuyện này nàng hành động quá lỗ mãng. Người như Lão Ngũ vì bận hỏi thầy hỏi thuốc nên nín nhịn, nếu không có kết quả, không chừng hắn còn liều mạng với nàng một phen. Điện Hoàng hậu dù bị thất sủng, nhưng còn ở ngôi vị hoàng hậu thì việc trùng trị nàng rất dễ dàng.”

Nguyên nhân hậu quả A Vu cũng đã nghĩ đến, thế nên mới mong Sở Mậu về để cùng bàn bạc.

“Vậy thiếp nên làm thế nào?” A Vu hỏi.

“Chẳng lẽ không phải hỏi là ta nên làm thế nào sao?” Sở Mậu vặn.

A Vu nhất thời cảm thấy xấu hổ, chỉ thiếu nước đập đầu nhận lỗi nên chẳng nghĩ ra lời nào nói lại với hắn.

Lúc này, khách khứa lần lượt đến, Sở Mậu đón tiếp nam khách ở Đắc Nguyệt Lâu phía bờ Cẩm Giang, còn A Vu dẫn Đào Tư Dao đón tiếp gia quyến nữ ở Song Huy Lâu bên đầm Hoa Ngạc.

Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm Tương Tư Viên nổi tiếng nhất kinh thành mở cửa đón khách, nhiều năm trước vì chưa có nữ chủ nhân nên cho dù là rằm tháng Giêng thì phủ Kỷ Vương cũng không mở tiệc.

Lúc này, vẻ đẹp cổ kính tao nhã của Song Huy Lâu cùng với vẻ đẹp thanh tao của đầm Hoa Ngạc khiến tất cả gia quyến nữ đều mê mẩn. A Vu là chủ của bữa tiệc nên dẫn các gia quyến nữ đi xung quanh đầm Hoa Ngạc tham quan. “Khu vườn này chỉ có Tú hoàng huynh và nhân vật thần tiên như muội mới xứng.” Hạ Tuyết Hà khen ngợi.

A Vu mỉm cười nhưng tâm tư dồn hết cả vào việc Tử Nghi vừa về, nói rằng Ngũ Hoàng từ hôm nay cũng đến. A Vu vốn nghĩ hắn sẽ không dám lộ diện, nhưng theo ý của Tử Nghi nói thì Ngũ Hoàng từ không tỏ ra xa cách, buồn bực với Sở Mậu, trái lại rất nhiệt tình, điều này càng khiến A Vu rối như tơ vò.

“Nghe nói có cô nương Tương Tư sống trong Tương Tư Viên?” A Vu đột nhiên nghe thấy có người nói nhỏ, nàng ngoảnh đầu lại thì thấy Vinh Ngũ

đang đưa tay chống lưng đứng cạnh mình.

A Vụ ngược mắt nhìn Vinh Ngũ không đáp.

Vinh Ngũ nhìn về Đắc Nguyệt Lâu ở xa, thở dài một tiếng. “Chúng ta làm phụ nữ đều khổ. Điện hạ nhà tỳ mặc dù coi trọng tỳ, nhưng dù sao bên trên vẫn có Vương phi chèn ép, mà muội cũng biết tính của cô ta rồi đấy. Thật không ngờ, muội là Vương phi mà cũng...”

A Vụ thấy Vinh Ngũ nhìn mình với vẻ mặt thương xót, rõ ràng trong lời nói có hàm ý liền thấp giọng gọi: “Ngũ tỳ tỳ!” Tiếng gọi này vừa buồn vừa oán trách, như muốn bảo Vinh Ngũ nói tiếp đi.

“Nghe nói, Kỳ Vương điện hạ kính trọng nhất nhū mẫu của ngài, vì sự hòa thuận của vợ chồng, muội đừng suy nghĩ quá mà khổ.” Hiển nhiên, Vinh Ngũ đã biết quyền quản lý gia đình ở phủ Kỳ Vương không nằm trong tay của A Vụ.

A Vụ nhìn Vinh Ngũ mỉm cười bất lực.

“Ngày trước ở chỗ lão thái thái, muội đừng trách tỳ, lão thái thái tính tình như vậy thì muội hà tất phải ra mặt đối đầu như thế để nhận cái tiếng không hay? Chẳng qua bọn họ cũng chỉ là hai món đồ chơi, mang về phủ rồi muội muốn sắp xếp thế nào chẳng được?” Vinh Ngũ đột nhiên đổi chủ đề, muốn làm tăng thêm tình cảm tỳ muội. A Vụ nghĩ, đúng là xuất giá rồi thì con người cũng khác, trước đây Vinh Ngũ tỏ ra rất kiêu ngạo, xa cách với nàng, sao giờ lại muốn là người tỷ tri âm nhỉ?

“Muội hiểu.” A Vụ thở dài một tiếng.

“Chúng là phụ nữ, cần phải rộng lượng một chút. Tỷ nghe nói cô nương Tương Tư đó sống trong phủ của muội có cuộc sống như thần tiên, lại là con

gái nuôi của nhũ mẫu Kỳ Vương điện hạ, thế nên muội cũng cần đề phòng một chút. Cô ta không như người khác đâu.” Vinh Ngũ lại nói.

A Vu không hiểu tại sao Vinh Ngũ cứ liên tục nhắc đến Tương Tư trước mặt nàng, cảm giác như bị ai vẩy cát vào mắt vậy. Nhưng một người có thân thế không rõ ràng như Tương Tư mà muốn lôi ngược dòng sao? Cô ta chỉ làm thiếp thất là cùng, chẳng lẽ muốn đàm áp cả Vương phi nàng? A Vu nghĩ Vinh Ngũ không phải là người suy nghĩ nông cạn như vậy.

“Nói ra thật ngại ngùng tý chê cười, mặc dù muội là Vương phi thật, nhưng chuyện lớn bé trong phủ đều do Hồng Dược Sơn Phòng làm chủ, nhũ mẫu của điện hạ là Hách ma ma súc khỏe yếu nên hầu hết mọi việc đều do Tương Tư cô nương sắp xếp.”

“Đúng là làm khó cho muội, nếu tam thǎm thǎm mà biết chắc sẽ đau lòng lắm đây. Nhưng muội cũng đừng sốt ruột, muội xinh đẹp như vậy, Kỳ Vương điện hạ sớm muộn sẽ nhận ra điểm tốt của muội.” Vinh Ngũ nói với vẻ thương xót, người nào không biết sẽ nghĩ có lẽ hai người từ nhỏ thân thiết lắm.

Mấy câu này vào tai A Vu thì nàng càng cảm thấy có gì đó không đúng bèn đáp với giọng tủi thân: “Muội nào có được cái phúc ấy, tỷ không phải là không biết, hắn...” A Vu kể với giọng vừa xấu hổ vừa giận dữ.

Vinh Ngũ thở dài một tiếng, ngoài mặt thì tỏ ra thương xót, nhưng trong lòng lại lộ vẻ đắc ý “Quả đúng là nhu vậy”.

“Nếu muội sớm có con thì có lẽ sẽ tốt hơn.” Vinh Ngũ than thở. “Hồi đầu tỷ cũng mãi không thụ thai, sau khi đi đến chỗ Sái Minh Thành ở đường phố Trường Dương, uống vài thang thuốc thì mới có. Nếu muội cần, tỷ sẽ giới thiệu ông ấy bắt mạch cho muội.”

A Vu càng khẳng định chắc chắn suy đoán của mình, sau đó nghe có người đến bẩm báo Thé tử phu nhân của phủ Vệ Quốc Công đến, nàng liền nói với Vinh Ngũ: “Nói chuyện sau nhé!” Rồi ra đón tiếp Quách Thị.

Vinh Ngũ cũng không muốn nói thêm gì, sợ tỏ ra thân thiết quá người ta sẽ sinh nghi.

A Vu thấy một mình Quách Thị đến thì biết Trưởng Công chúa không đến, bữa tiệc lần trước của Ngũ, Lục Hoàng tử mời bà đều đến, vậy mà lại không đến phủ Kỳ Vương, điều này cũng khó tránh được người ta suy nghĩ này nọ. Có điều, may mà Vệ Quốc Công cũng đến nên ít nhiều an ủi được A Vu. Tuy nhiên trong kinh thành ai chẳng biết Vệ Quốc Công chơi bời, không được coi trọng, nếu A Vu không thực sự hết cách thì cũng sẽ chẳng có ý định làm phiền người cha kiếp trước của nàng.

Ngày hôm nay, những việc xảy ra trong đầu nàng quá nhiều nên chỉ mong sau khi khách về có thể tìm Sở Mậu hỏi một số thứ.

Nào ngờ đến tối, Lã Nhược Hưng lại đến nói rằng: “Điện hạ uống rượu hơi nhiều nên sẽ nghỉ ở Băng Tuyết Lâm, bảo nô tỳ đến nói với Vương phi một tiếng.”

Từ trước đến giờ A Vu không biết rằng mình là kẻ nóng vội. Đi đi lại lại trong phòng một lúc, sau khi chắc chắn là đêm nay mình sẽ mất ngủ, nàng liền gọi Tử Trụy nấu một bát canh giải rượu. “Mang đến Băng Tuyết Lâm.”

Bên ngoài Băng Tuyết Lâm, ánh trăng lấp lánh chiếu xuống con suối nhỏ như những miếng ngọc vỡ, tuy vậy A Vu đâu có tâm trạng ngắm cảnh đẹp này, nàng cứ thế nháy váy bước thăng lên bậc thềm, thấp giọng hỏi nội thị đứng gác cổng: “Điện hạ đang ngủ ư?”

“Điện hạ vừa ngủ xong ạ, Lý công công ở bên trong, nô tỳ sẽ vào chuyền

lời giúp Vương phi.” Nói xong, nội thị quay người bước vào trong.

Một lát sau, A Vụ nghe thấy tiếng bước chân vọng ra. “Muộn thế này sao Vương phi còn đến đây?” Lý Diên Quảng bước từ bên trong ra, dây thắt lưng vẫn còn xộc xệch, có lẽ ông ta đã đi ngủ, biết A Vụ đến thì vội vàng bước ra.

“Ta mang canh giải rượu đến cho điện hạ, điện hạ ngủ chưa?”

Thực ra, Lý Diên Quảng cũng không biết Kỳ Vương điện hạ ngủ hay chưa, nhưng lúc ông rời đi thì ít nhất Kỳ Vương điện hạ cũng đã lên giường nghỉ ngơi, đích thân ông còn buông màn.

“Nô tài dẫn Vương phi vào trong xem sao.” Lý Diên Quảng dịch lùi về phía sau, nhường cho A Vụ bước vào trước.

Tiểu nội thị đứng bên cạnh sững sờ, từ trước tới nay, người lệnh cho bọn họ không được phép làm phiền khi điện hạ nghỉ ngơi, thậm chí đi lại cũng phải nhẹ nhàng như mèo không phải là Lý công công sao? Người nói rằng nếu điện hạ bị làm cho thức giấc thì khó ngủ lại cũng chẳng phải là Lý công công sao?

Lý Diên Quảng trùng mắt nhìn tiểu nội thi rồi dẫn A Vụ vào trong phòng ngủ của Sở Mậu, đến trước cửa, ông không tự bước vào, chỉ cúi đầu chờ A Vụ bước vào bên trong.

A Vụ tự nhiên thấy khó xử, không lẽ Sở Mậu đã ngủ rồi, Lý Diên Quảng không dám làm phiền, cũng không muốn làm nàng mất mặt nên mới để bản thân rơi vào “hang hùm miệng rắn”? Nhưng đã đến nước này rồi thì nàng không thể rút lui được nữa, dù trong lòng đang mắng té tát Lý Diên Quảng.

Nếu Lý Diên Quảng biết được suy nghĩ của A Vụ thì chắc chắn sẽ lớn

tiếng kêu oan, ông ta đâu phải người dám tùy tiện cho mọi người vào Băng Tuyết Lâm, lại còn dẫn vào tận phòng ngủ của điện hạ? Thân phận của một Vương phi cũng chẳng dọa nổi ông.

Thực ra, A Vu cũng biết thói quen của Sở Mậu, khi ngủ mà bị người khác làm cho tỉnh giấc sẽ khó ngủ lại, lúc này hắn sẽ bức bối khó chịu, ai gặp thì người đó coi như xui xẻo. A Vu băn khoăn nghĩ không biết có nên bảo Lý Diên Quảng vào gọi thử không, nhưng rồi lại nghĩ đặc tội với Lý Diên Quảng không có lợi chút nào, ngộ nhỡ lần sau muôn đến Băng Tuyết Lâm thì sẽ không dễ dàng như thế này nữa.

Thế nên, nàng bước vòng qua tấm bình phong, nhìn qua tấm màn thấp giọng hỏi: “Điện hạ, chàng ngủ chưa?”

Bên trong không có động tĩnh gì, A Vu đang chuẩn bị thu chân bước ra thì nghe thấy giọng trầm thấp đặc biệt và hơi khàn khàn của Sở Mậu: “Sao nàng lại đến đây?” A Vu thậm chí có thể đoán được cái nhíu mày của hắn.

Tim A Vu rót xuống tận đáy giếng, đây là giọng nói tiêu chuẩn chứng tỏ Sở Mậu đang ngủ bị đánh thức dậy, nàng ngoanh ra nhìn Lý Diên Quảng, thấy cổ ông ta thấp hơn trước khoảng ba phân.

“Nghe nói điện hạ hôm nay uống nhiều rượu, thiếp mang canh giải rượu đến cho chàng.” A Vu dịu dàng nói, trong giọng có chút nũng nịu mà chính nàng cũng không nhận ra.

Thấy tiếng động bên trong giường, Lý Diên Quảng vội vàng bước đến, vén màn lên cho Sở Mậu.

Trong phòng tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi, Lý Diên Quảng thậm chí còn ngừng thở, A Vu thì đỡ hơn, nàng chỉ cố gắng kiềm chế để không hít thở to quá. Sở Mậu ngồi dựa vào thành giường, đưa ngón tay lên

day ánh đường, sau đó hắn ngẩng đầu liếc nhìn Lý Diên Quảng, Lý Diên Quảng liền lặng lẽ rút lui.

“Mang lại đây!”

“Hả?” A Vu nhất thời phản ứng không kịp.

“Chẳng phải nàng nói mang canh giải rượu đến cho ta sao?” Sở Mậu nhắc lại lần nữa, trong giọng nói rõ ràng có chút khó chịu.

A Vu vội vàng lấy cốc sứ Thanh Hoa đang đựng canh giải rượu đổ ra bát và mang đến.

Sở Mậu đón lấy ngửa cổ uống một hơi cạn sạch rồi đưa bát cho A Vu.

A Vu ngân người đón lấy, chưa tìm được chỗ nào để thì lại nghe hắn hỏi: “Còn chuyện gì nữa?”

“Thiép không ngủ được, muốn cùng điện hạ nói chuyện, có được không?” A Vu đặt bát xuống, nhẹ nhàng nói, tối nay dù sao nàng cũng đã chọc giận hắn, không có lý gì chưa nói đã quay về.

Sở Mậu ngoảnh đầu lại nhìn A Vu, ánh mắt thâm trầm, phảng phát như gió rét thổi qua.

“Đầu ta hơi đau, nàng qua đây bóp đầu cho ta.” Hắn nằm xuống, để chừa lại một chỗ cho A Vu ngồi.

A Vu hơi sững người, cân nhắc một chút rồi ngồi ở mép giường, đưa ngón giũa ra cẩn thận xoa bóp huyệt thái dương cho Sở Mậu.

Sở Mậu thoái mái ừm một tiếng. “Nói đi!”

“Nghe nói hôm nay Ngũ Hoàng tử cũng đến, hắn có gì khác lạ không?”

A Vụ khéo léo dò hỏi.

Khóe môi của Sở Mậu khẽ cong lên, mỉm cười nói: “Nàng nghĩ hắn có gì khác lạ?”

A Vụ cũng không nhịn được cười. “Thiép biết lần này mình có chút lỗ mãng, điện hạ hãy cho thiép câu trả lời chính xác đi, nếu không thiép không ngủ được.”

“Ù, bóp tiếp đinh đầu đi.” Sở Mậu lại tiếp tục yêu cầu.

Lúc này, A Vụ hận không thể bóp nát mặt của hắn, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn dùng nắm đầu ngón tay án bóp đinh đầu cho hắn.

“Lúc đó Viên Xuân không ra tay độc ác lắm nên ta đã giới thiệu cho hắn đại phu rồi, chưa khoảng nửa tháng là có thể khỏe lại.” Sở Mậu hờ hững nói. Thực ra đâu có đến mức nửa tháng, chỉ cần Viên Xuân ra tay thì sẽ lập tức giải quyết được ngay, nhưng vì là chồng nên ai chẳng muốn nắm thóp vợ mình.

Ngón tay của A Vụ đột nhiên ngừng lại, như vậy những việc nàng làm trước đây chẳng phải là vô ích hay sao? Vừa không thể dạy dỗ Sở Cầm, vừa lại bị người khác nắm được điểm yếu.

Sở Mậu lúc này đang nhắm mắt tận hưởng sự xoa bóp của A Vụ, thấy nàng dừng lại thì mở mắt ra nói: “Nàng yên tâm, ta sẽ không để nàng phải chịu ám úc đâu, sau này ta sẽ thay nàng đòi lại gấp mười lần, trăm lần. Sẽ bắt hắn nắm xuống chân nàng, để cho nàng xử lý, thế đã được chưa?”

Lời nói này, khí chất này khiến A Vụ kinh ngạc liếc nhìn hắn, hắn không còn muốn giấu giếm dã tâm của mình trước mặt nàng nữa sao? Vốn định thử thăm dò thêm một câu, nhưng lại thấy hắn vô cùng nhạy cảm nên nàng không

cho mình là thông minh nữa.

“Được, thiếp sẽ ghi nhớ lời của điện hạ.” A Vu lại tiếp tục xoa bóp đầu cho Sở Mậu.

“Điện hạ, hôm nay ngũ tỷ của thiếp nói với thiếp mấy chuyện rất lạ lùng.” A Vu nghĩ ngợi một lát rồi kể với Sở Mậu.

“Ồ!” Sở Mậu đáp một tiếng cho có.

“Đầu tiên tỷ ấy nhắc đến Tương Tư cô nương trong phủ, trong lời nói chứa đầy hàm ý, rồi lại bảo thiếp yên tâm chờ đợi, điện hạ sớm muộn sẽ nhận ra điểm tốt của thiếp. Thiếp đang băn khoăn không biết có phải Lục Hoàng tử biết được chuyện của Ngũ Hoàng tử rồi không?” A Vu lo lắng hỏi.

Vừa nãy khi ở Ngọc Lan Đường, A Vu càng nghĩ càng cảm thấy Lục Hoàng tử chắc chắn đã biết bản thân nàng vẫn còn là con gái, thế nên mới thông qua Vinh Ngũ để chia rẽ tình cảm vợ chồng của họ. Và hồi đầu nàng giận dữ với những lời nói của Ngũ Hoàng tử cũng chỉ vì hận ám chỉ việc hắn biết nàng và Sở Mậu vẫn chưa sinh hoạt vợ chồng. Mặc dù nàng không biết vì sao Ngũ Hoàng tử lại nhận ra điều đó, nhưng rõ ràng là hắn đã biết, và bây giờ thì Lục Hoàng tử cũng biết. Nàng không thể không hoài nghi rằng Ngũ Hoàng tử đã nói cho Lục Hoàng tử nghe. Nhưng nói thế cũng không hợp lý lắm, vì nếu Ngũ, Lục Hoàng tử vẫn có qua lại với Sở Mậu thì hai người họ chắc chắn như nước với lửa, đều cảm thấy đối phương chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của mình trong việc lên ngôi, và như thế thì Ngũ Hoàng tử không có lý do gì để kể mấy chuyện này cho Lục Hoàng tử nghe cả.

“Cũng không có gì lạ, Lão Lục đã cài người ở chỗ Lão Ngũ mà.” Sở Mậu không kinh ngạc chút nào, lát sau A Vu thấy Sở Mậu ngồi dậy. “Tương Tư cũng không còn nhỏ nữa. Trước đây trong phủ chưa có nữ chủ nhân, Hách

ma ma lại không tiện ra ngoài tiếp khách nên cô ấy mới phải nhờ nhàng cho đến hôm nay. Giờ nàng đã về phủ, hãy xem giúp cô ấy có đám nào không, đừng để cô ấy phải chịu ấm ức, sau này nàng ra ngoài tiếp khách thì hãy dẫn theo cô ấy.”

“Ồ.” Điều này khiến A Vụ càng ngạc nhiên, nếu nàng không nhớ nhầm thì sau này Tương Tư chẳng phải là quý phi của Sở Mậu ư? Có điều Sở Mậu đã vô tâm như vậy, nàng cũng không phải băn khoăn chuyện tìm chồng cho Tương Tư nữa. “Vâng, thiếp sẽ lưu ý chuyện này.”

A Vụ nghĩ ngợi một lát rồi lại hỏi: “Vậy Lục Hoàng tử biết được chuyện này rồi thì sau này có phiền phức gì không?” A Vụ nghĩ nếu nàng là Sở Dũ, chắc chắn đã làm to chuyện lên rồi. Vậy Sở Mậu giới thiệu đại phu cho Ngũ Hoàng tử thì có nghĩ đến trường hợp này không?

“Không phải nàng đã dự đoán được kết cục tốt đẹp hay sao?” Sở Mậu cười. “Yên tâm đi, sẽ không liên lụy đến nàng đâu.”

Nghe Sở Mậu nói như vậy, A Vụ mới thực sự yên tâm. “Vâng, đa tạ điện hạ đã thay thiếp giải ưu. Thiếp không làm phiền điện hạ nghỉ ngơi nữa.”

A Vụ vừa bước xuống chỗ đặt chân trước giường thì nghe giọng nói phía sau vang lên: “Thôi được rồi, bị nàng làm phiền nên ta cũng không ngủ được nữa, giờ sẽ cùng nàng về Ngọc Lan Đường.”

“Thiếp đi gọi Lý Diên Quảng.” A Vụ dởm bước ra ngoài.

“Không cần đâu. Ngày mai ông ấy không trông thấy ta, tự sẽ biết ta ở Ngọc Lan Đường.” Sở Mậu đứng dậy xỏ giày, tiện tay đưa áo choàng cho A Vụ.

A Vụ đành phải hầu hạ Sở Mậu mặc áo, hai người đứng gần nhau đến

nỗi nàng có thể ngửi thấy mùi hương đặc biệt trên cơ thể của Sở Mậu, không khó ngửi, mùi hương mai lạnh có cảm giác dễ chịu khó nói nên lời.

Tử Phiến và Xích Cầm đứng ngoài Băng Tuyết Lâm đợi, không ngờ nhìn thấy hai người đi ra liền vội vàng bước đến hành lễ với Sở Mậu.

Về đến Ngọc Lan Đường, A Vu cởi áo khoác giúp Sở Mậu, chuyện này nàng càng làm càng thành thạo, trong vòng một ngày, nàng hình như đã quên đáng lẽ mấy nha hoàn phải làm việc này mới phải.

Vì không còn lo lắng nên A Vu chìm vào giấc ngủ rất nhanh, lần này nàng còn mơ thấy mình làm hoàng hậu và đang ngồi ở cung Khôn Ninh thì đột nhiên trời long đất lở, ngai vàng bắt đầu rung lắc, rồi cung điện bốc cháy, nóng không thể chịu nổi.

Lúc A Vu tỉnh dậy thì đã không thấy bóng dáng của Sở Mậu đâu, nàng không lấy làm lạ vì điều này, nếu như Sở Mậu vẫn còn ở đây thì mới là có chuyện lớn. Nàng chống người đứng dậy, cảm giác xương khớp hơi đau mỏi, nghĩ là tối qua ngủ không ngon hoặc ngủ không đúng tư thế, nàng cũng không lạ về điều này, chỉ là... Nàng nhíu mày nhìn ngón tay của mình, trông thì vẫn sạch sẽ, nhưng ngón trỏ và ngón giữa khép lại có cảm giác hơi cứng, nàng bất giác đưa ngón tay lên mũi ngửi rồi lập tức để ra xa, mùi quái quỷ gì thế này? Nàng không tưởng tượng được là mùi gì, đây không phải là mùi của mình, cũng không phải là mùi trên cơ thể của Sở Mậu, thật kỳ lạ.

Nếu các bạn độc giả nghĩ rằng A Vu không tìm ra nguồn gốc cái mùi này mà sẽ bỏ qua thì các bạn đã nhầm to. Ngày Tết Nguyên Tiêu, tất cả mọi người dù ít dù nhiều đều bàn tán xem hoa đăng lung linh thế nào, các món ăn vặt phong phú ra sao, còn A Vu lại bị cái mùi kỳ quái đó ám ảnh cả ngày.

Nàng thậm chí còn hoài nghi có phải sau khi Sở Mậu đi khỏi có chuột bò

vào giường của nàng không? Nghĩ đến đây, A Vu kinh hãi hét àm lên, toàn thân nổi da gà, hỏi Tử Phiến với vẻ lo lắng: “Ngọc Lan Đường có chuột chạy qua không?”

“Tuyệt đối không có.” Tử Phiến dù gì cũng hầu hạ A Vu nhiều năm nên biết, nếu không trả lời như vậy e rằng Ngọc Lan Đường sẽ bị chủ nhân này lật tung lên mất.

A Vu cũng tin lời của Tử Phiến, nếu bọn họ sơ suất để cho chuột chui vào thì có lẽ đã không được nàng dùng bao nhiêu năm nay.

Nhưng nàng vẫn không yên tâm. “Gọi Đồng Quán, Đồng Văn đến đây, năm người tìm hết ngóc ngách trong phòng này xem có lỗ hổng nào để chuột chui vào không. Sau đó ra ngoài mua một con mèo mang về cho nó đi quanh phòng coi sao.”

A Vu có tính sạch sẽ, ghét các loài vật có lông, thấy lông chúng rụng khắp nơi rất mất vệ sinh, nhưng hôm nay do tác dụng của bệnh nghi ngờ, ngay cả mèo nàng cũng không sợ, dù sao mấy sợi lông đó cũng không thể bay đến ngón tay nàng được.

Bị giày vò cả ngày, thế nên Tết Nguyên Tiêu coi như hết, cho đến khi trời tối Sở Mậu về phòng dùng bữa tối.

“Sao lại thẫn thờ thế?” Trong lúc dùng bữa, Sở Mậu cất tiếng hỏi, phá vỡ quy tắc dùng cơm hằng ngày.

“Hả?” A Vu ngẩn người, nhìn về phía Sở Mậu, nhưng ánh mắt lại không tập trung.

“Không phải nàng không thích ăn cay sao?”

A Vu theo ánh nhìn của Sở Mậu, nhìn vào miếng gà xé cay trong bát của

mình.

A Vụ không thích ăn cay, một là không tốt cho dạ dày, hai là không tốt cho da. Nhưng Sở Mậu thỉnh thoảng cũng ăn một chút đồ cay, ngoài đồ ngọt, món gì hàn cũng ăn một ít, ngay cả rau đắng cũng ăn được. Có thể thấy, A Vụ được chiều chuộng hơn nhiều.

Nàng vội vàng gấp miếng gà vào đĩa, ăn một miếng cơm, biểu cảm có chút kỳ lạ, muốn nhổ miếng cơm trong miệng ra nhưng lại ngại không dám nhổ. Cuối cùng, nàng đành phải chọn cách nho nhã, chầm chậm nuốt vào, sau đó đưa tay với lấy bát canh.

Quy tắc ăn uống là lúc ăn cơm không chuẩn bị nước, vừa ăn cơm vừa uống nước không có lợi cho dạ dày, trước và sau khi ăn cũng không uống trà, chỉ uống để súc miệng mà thôi. Còn món canh sẽ được bung lên đầu tiên, mỗi người uống một bát canh trước, sau đó mới dùng cơm.

Hôm nay, A Vụ hiển nhiên đã phá vỡ quy tắc này.

Một cánh tay bên cạnh bỗng giơ ra ngăn cản động tác của A Vụ. “Ăn miếng rau này đi, canh không chữa được cay đâu.”

Nếu không phải là được giáo dục chu đáo thì lúc này A Vụ chỉ muốn há miệng ra cho bớt cay nóng, thấy Sở Mậu xúc một thia bách hợp hấp bí đỏ, nàng nghĩ đồ ngọt có thể làm bớt cay, thế nên nàng cũng không nghĩ nhiều mà đón lấy cho vào miệng, đúng là rất hiệu quả.

Sở Mậu cúi đầu nhìn A Vụ, thấy trong mắt nàng bao phủ một tầng sương mỏng, hai má đỏ ửng, miệng mềm mại như trái anh đào, tươi hơn cả son môi. Vẻ đẹp này khiến người ta không thể không kinh ngạc, người khác mà bị thế này thì trông sẽ rất thê thảm, nhưng khi xảy ra với A Vụ lại trông cực kỳ cuốn hút, xinh đẹp.

“Tôi nay ra ngoài xem hoa đăng không?” Sở Mậu hỏi, giọng nói hết sức thoái mái, tư thế nhàn tản, cảm giác như họ thường nói chuyện trong bữa cơm, thường xuyên ra ngoài đi dạo vậy.

“Không đi.” A Vu chưa nghĩ đã lắc đầu, trong lòng chỉ cảm thấy đây không phải là một lời mời, đơn thuần Sở Mậu chỉ hỏi để đấy thôi.

A Vu vẫn có nỗi sợ hãi mơ hồ với Tết hoa đăng, hai lần nàng ra ngoài thì hai lần đều gặp kẻ xấu, lần sau còn nguy hiểm hơn lần trước, lần thứ hai suýt chút nữa còn bị người ta làm nhục. Đến giờ nàng vẫn còn nhớ mùi hôi tanh trên thuyền hôm ấy, đến nỗi cá nàng cũng không dám ăn. Từ chuyện gặp nguy hiểm ở Tết hoa đăng, nàng ngẫm nghĩ và bỗng phát hiện hai lần gặp nguy hiểm thì cả hai lần Sở Mậu đều cứu nàng, sau này nàng lại gả cho Sở Mậu, đúng là duyên phận.

Sở Mậu không ngờ mình bị từ chối, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi. “Ăn cơm đi, ăn xong ta dẫn nàng ra ngoài đi dạo.”

A Vu nghĩ một lát rồi nói: “Dẫn theo Viên Xuân?” Từ lúc Sở Mậu về thì Viên Xuân không còn ở bên cạnh A Vu nữa.

“Được.” Sở Mậu liếc nhìn A Vu.

Dùng bữa xong, A Vu về phòng thay xiêm y thì nhìn thấy Văn Mai mang đến một bộ trang phục nam giới, lông mi A Vu giật giật, rõ ràng đây là một trang phục còn mới tinh. “Điện hạ bảo ngươi mang đến và bảo ta mặc cái này sao?”

Chuyện nữ cải trang thành nam giới A Vu đã được xem trên sân khấu kịch, chưa bao giờ nghĩ có một ngày lại xảy ra với bản thân, nhưng nàng không muốn từ chối một chút nào. Từ Phiến hầu hạ nàng thay quần áo, búi mái tóc thật cao, đội mũ có ngọc bích, phát ống tay áo trước gương, trông

nàng rất giống công tử con nhà quý tộc.

“Ngươi nói xem, với thân phận này, trông điện hạ đẹp hơn hay ta đẹp hơn?” A Vu tự thấy Vệ Giới năm đó chẳng qua cũng chỉ như nàng là cùng. “Tôi nay không biết ta sẽ nhặt được bao nhiêu khăn tay đây?” A Vu thốt lên.

Tử Phiến và Tử Nghi đều không muốn dối lòng nên im lặng không nói gì.

A Vu cũng chẳng để tâm, xoay một vòng trước gương. “Bộ trang phục này rất vừa với ta, cứ như là biết số đo của ta trước ấy.”

“Vương phi nhanh đi thôi, đợi thêm chút nữa thì mứt táo ở Tết hoa đăng cũng bị bán hết mất.” Tử Phiến thúc giục, cũng chỉ có thị mới dám nói những lời như vậy với A Vu.

A Vu lúc này mới lưu luyến bước ra khỏi phòng, bên ngoài Sở Mậu đang ngồi trên sập xem sách, thấy nàng bước ra liền đặt cuộn sách trên tay xuống.

“Giá vị huynh dài, tại hạ xin kính chào.” A Vu hào hứng học theo nam tử hán chào Sở Mậu, còn bước đi rất giống nam tử hán.

Sở Mậu ngẩn ngơ nhìn. Hắn định bảo A Vu cải trang thành nam nhi để tiện hành sự, nào ngờ dung mạo này của A Vu không những không giống đàn ông mà ngược lại càng thêm duyên dáng, dịu dàng, xinh đẹp như tạc từ ngọc.

Sở Mậu muốn bảo A Vu thay bộ khác, nhưng nghĩ cứ thay đi thay lại cũng phiền phức, dù sao cũng chẳng thay đổi được vóc dáng của nàng.

“Chúng ta không ngồi xe ngựa à?” A Vu muốn nhíu mày bức bối, nhưng vì được giáo dục tốt nên nàng đã cố kiềm chế.

“Đi qua con đường này là có thể xem Tết hoa đăng rồi.” Sở Mậu ngoảnh đầu nhìn sang A Vu. “Có lạnh không?”

A Vu lắc đầu.

Đường lớn bên ngoài phủ Kỳ Vương vẫn vắng lặng như trước, con đường này dù sao dân chúng cũng không được phép tùy tiện dừng lại, A Vu lặng lẽ bước bên cạnh Sở Mậu, nghĩ đến cái mùi còn bám trên ngón tay. Hôm nay nàng đã rửa rất nhiều lần, nhưng mũi vẫn luôn bị ám ảnh bởi mùi đó, thực ra cũng không khó ngửi, chỉ có cảm giác kỳ lạ.

Sở Mậu thấy A Vu có hành động này liền hỏi: “ Tay làm sao à?”

“Buổi sáng lúc ngủ dậy ngửi thấy một mùi rất lạ.” A Vu duỗi ngón tay ra. “Buổi tối điện hạ ngủ có ngửi thấy mùi này không?”

“Không!” Sở Mậu đáp rất dứt khoát, sau đó ngoảnh đầu đi.

A Vu cũng không nói mãi đến chuyện nhỏ này nữa, vì dù sao so với cái mùi trên ngón tay đã hết từ lâu, thì nàng khó chịu với mùi ở Tết hoa đăng hơn.

Nói thật là trừ lúc còn nhỏ lần đầu tò mò với Tết hoa đăng, lần thứ hai đi xem vì Vinh tam lão gia cổ vũ thì A Vu không có hứng thú gì với Tết hoa đăng cả.

Âm thanh ồn ào nhiệt trên đường khiến nàng cảm thấy đau tai, mũi còn hít phải mùi phấn son, mùi mồ hôi, mùi thức ăn trộn lẫn vào nhau khiến nàng hận không thể bịt mũi lại. Sở Mậu rõ ràng cũng nhíu mày, có vẻ không thích sự ồn ào này lắm. A Vu thực sự không biết hai người họ ra ngoài làm gì.

“Phía trước có một cây cầu, chúng ta đi qua đó đi.” Sở Mậu chỉ cây cầu

phía trước. Hôm nay là ngày Mười lăm, dân gian có câu muôn hết bệnh thì đi cầu độ ách, vì thế gặp cây cầu nào cũng nên đi qua.

Tối nay A Vu không chỉ phải đi qua cầu mà còn theo Sở Mậu leo lên cổng thành phía nam. Từ trên cao nhìn xuống, toàn thành được bao phủ bởi ánh đèn sáng trưng, A Vu cảm thấy cảnh này cũng có chút thú vị nếu người không đi lại trên cổng thành nhiều như thế.

Từ trên cổng thành bước xuống, chân A Vu đã mỏi nhừ, may mà đang về phủ. Nàng thấy tối nay thật nhảm chán, vừa không bị bọn bắt cóc gây khó dễ vừa không gặp phải bọn háo sắc, thậm chí cũng không nhìn thấy người quen nào.

Nếu ai cũng từ cổng thành phía nam nhìn xuống thì sẽ phát hiện ra rằng, ở Tết hoa đăng này có hai người rất kỳ quái, một người với vẻ mặt khô sờ, kẻ theo hầu phía sau mặt cũng đau khổ không kém, mấy tên bắt cóc hay kẻ háo sắc không có mắt đến cõi nào cũng đâu dám bước đến mà vượt râu hùm.

Thấy cổng lớn của phủ Kỳ Vương, A Vu không kìm được thở phào một hơi, chân bước nhanh hơn.

Chỉ có Sở Mậu vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhíu mày nói: “Đợi chút, ta còn dẫn nàng đến một nơi nữa.”

Chương 31

Bị ép xem thảm hình dẫn đến ngất xỉu

A Vụ thực sự không dám tin vào tai mình, lại còn phải đi đến một nơi nũa u?

Nếu lúc này A Vụ là nam giới, hơn nữa có thể đánh thắng được Sở Mậu thì nàng sẽ không do dự mà đâm vào mũi hắn một cái. Đi đi lại lại hơn một giờ đồng hồ, chân của nàng đã sắp không còn là của nàng nữa, còn người thì đổi đến mức ngực sắp dính vào lung rồi.

Bữa tối vì muốn dáng vóc thon gọn nên A Vụ thường ăn rất ít, hằng ngày ăn tối xong thường không hoạt động nên không đòi. Hôm nay bỗng phải đi bộ nhiều như vậy, nửa bát cháo chǎng thảm tháp gì.

Trên đường trở về, nàng đã thở ra đầy mũi, mùi thơm tỏa ra từ những sạp hàng bên đường nhiều vô kể, A Vụ thoạt đầu chê ghét mấy mùi đó giờ hít lấy hít để, ánh mắt đã vô số lần không tự chủ nhìn vào sạp bán hàng mọi người đang vây xung quanh, có bánh đường, mì sợi, canh chua cay, bánh bao nhân thịt, thịt trâu tẩm bột hấp...

Mỗi lần nhìn thấy một món ăn vật, A Vụ lại liếc nhìn Kỳ Vương điện hạ, nhưng hai mắt hắn cứ nhìn thẳng, chẳng hề bị ảnh hưởng bởi quán xá ven đường chút nào, sau đó vì số lần liếc nhìn của A Vụ quá nhiều, Kỳ Vương điện hạ cũng đành nhìn vào quán bán thịt trâu tẩm bột hấp.

Món thịt trâu tẩm bột hấp tươi ngon được bọc bằng lá trúc, thịt nhìn rất ngon, lá trúc màu xanh ngắt, rau thơm cũng xanh non, trông rất ngon miệng.

Sau đó A Vu nhìn theo ánh mắt của Kỳ Vương điện hạ thì thấy chiếc tạ dề dính đầy dầu mỡ của bà chủ quán, cùng với móng tay dài nhét đầy đất bên trong.

Kỳ Vương điện hạ nhíu mày, cái này có cho A Vu thì nàng cũng chẳng dám ăn, thôi cố chịu đói, về phủ ăn một bát cháo yến, tuyệt nhất là có món bánh tương thịt xốp giòn với một đĩa nem khoảng ba cái rưới nước sốt.

Nhưng lúc này đây, đã nhìn thấy cổng của phủ Kỳ Vương rồi, bước chân nặng nề của A Vu cũng trở nên nhanh hơn, vậy mà Kỳ Vương điện hạ lại nói rằng phải đi đến một nơi nữa.

“Có phải là muộn quá rồi không?” A Vu khéo léo từ chối. Nhưng vì biểu hiện của nàng quá nho nhã, ngay cả nụ cười cũng mang ba phần ngọt ngào, khiến người ta dễ hiểu lầm lời từ chối đó thành sự quan tâm chu đáo.

“Không đâu, ở đó cũng không mở đến đêm, bây giờ đi là thích hợp nhất.” Sở Mậu đáp, sau đó hỏi A Vu: “Biết cưỡi ngựa không?”

Đúng là biết hỏi! A Vu cô nương trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, cầm kỳ thư họa cái gì cũng thông thạo, thơ từ ca vũ rất giỏi, chỉ duy nhất là không biết cưỡi ngựa. Một người mạnh mẽ như nàng ghét nhất bị người ta hỏi phải thú mà mình không biết.

“Không biết.” A Vu trả lời khá gượng gạo.

Sở Mậu đoán được phần nào ý tú trong đó, ngoảnh đầu dặn dò Lý Diên Quảng: “Ông đi thuê hai cái kiệu đến đây.”

Không dùng xe ngựa của phủ mà lại thuê bên ngoài, điều này khiến A Vu cảm thấy khá khó hiểu. Khi chiếc kiệu nhỏ lọng xanh được đem đến, nàng không ngăn được sự tò mò nên cúi người bước lên kiệu ngồi.

Kiệu rẽ trái, rẽ phải rất nhiều lần, rất lâu, dừng nói buổi tối A Vu không biết đường, nếu có đi ban ngày thì nàng cũng chịu.

Cuối cùng, chiếc kiệu dừng lại trước một cánh cổng sơn đen nơi sâu nhất trong ngõ, Sở Mậu đích thân vén rèm cho A Vu và đỡ nàng xuống.

“Điện hạ?” A Vu có chút nghi hoặc, cái ngõ này tối đen không nhìn thấy bóng người, hai bên đều là tường xanh, ở tại đây mới có cổng nhỏ, giống như cổng sau của nhà nào đó, cây mai trồng bên trong sân vườn cành ra ngoài, lay động theo gió.

“Gọi ta là Cảnh Hối đi, ngoài cái tên A Vu, nàng còn tên nào khác không?” Sở Mậu hỏi.

Các nữ tài tử đương thời thường tự đặt chữ đặt hiệu cho mình. Kiếp trước A Vu có hiệu là “Khách nuôi vịt”, có lệnh án đóng trên tranh, nhưng kiếp này nàng vẫn chưa nhàn rỗi đến mức ấy.

A Vu lắc đầu.

Sở Mậu cúi đầu chăm chú nhìn gương mặt A Vu. “Nàng sinh ra đã trắng như ngọc như tuyết, hay ta gọi nàng là Ngọc Sinh nhé?”

A Vu đỏ bừng mặt, nhất thời không kịp phản bác cái tên Sở Mậu đặt cho nàng.

Nhận được cái nhìn ra hiệu của Sở Mậu, Lưu Hướng bước tới gõ vòng đồng trên cổng, từ bên trong vọng ra giọng nói yếu điệu, tròn đều và thiêng kiêng nhẫn: “Đến đây, đến đây, dừng gõ nữa.”

Cổng vừa được mở ra thì thấy một thiếu nữ mặc áo đỏ khoảng mười bảy

mười tám tuổi quát: “Muốn chết à, không biết gõ cửa nhỏ à, tối nay khách chật rồi, đi đi, không tiễn đâu.” Nói xong định đóng cửa lại thì vô tình ngẩng đầu nhìn lên, hai mắt khóa chặt vào người của Sở Mậu, gương mặt đang vô cùng bức bối đột nhiên tràn đầy vui mừng. “A, Lâm công tử, mau mời vào, mau mời vào.”

A Vu nhìn cô gái đứng khép nép, nói năng phóng túng thì trong lòng dâng lên vẻ hoài nghi.

Khi ánh mắt cô gái từ người của Sở Mậu lưu luyến chuyển qua người A Vu thì sự vui mừng bỗng biến thành ngạc nhiên. “Vị này...”

“Đây là hiền đệ của ta, Ngọc Sinh, Mi Nương có ở bên trong không?” Sở Mậu hỏi.

“Có a.” Cô gái đáp nhưng tâm trí để tận đâu, ánh mắt không ngừng quét trên mặt A Vu, cực kỳ vô lễ.

“Đi gọi cô ấy, mang theo cả đòn ty bà nữa.” Sở Mậu bước lên phía trước một bước, chắn ngay tầm nhìn của cô gái.

Lúc này cô gái mới lên tiếng đáp lại và đi trước dẫn đường. A Vu phát hiện bên trong cổng hậu này là khu vườn rất rộng, đậm chất Giang Nam, tinh xảo nho nhã. Cô gái đó dẫn họ vào trong nhà khách, rồi có một tiểu nha hoàn bưng trà, trái cây và món điểm tâm đến. A Vu thấy bọn họ ra vào rất có quy tắc giống như được dạy dỗ trong một gia đình lớn vậy.

Lúc này, A Vu hoàn toàn không hiểu gì, nơi này có cảnh sắc vô cùng tươi đẹp nhưng lại giống như gian nhà sau, không phải là phòng khách.

Một lát sau, một người con gái khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi mặc áo xanh váy tím ôm cây đòn ty bà bước vào, cúi người chào A Vu và Sở

Mậu ngồi bên trên, sau đó cô ngồi ngay phía dưới, có lẽ đó chính là Mi Nương mà Sở Mậu nói đến. Cô cúi xuống, ngón tay thử đàn với vẻ tự tin.

“Không biết Lâm công tử muốn nghe khúc nhạc nào?” Chỉnh xong dây đàn, Mi Nương mới hơi ngược mắt lên, liếc nhìn Sở Mậu với vẻ hờn dỗi, ánh mắt long lanh, một lúc sau mới nhìn sang A Vu, kinh ngạc cúi thấp đầu.

Sở Mậu nhìn sang A Vu, nói: “Hát bài nào là sở trường của cô ấy.”

Mi Nương đánh đàn rồi chậm rãi cất tiếng hát.

Khi hát tới đoạn “kiếp nghèo tiền định, sao phải khổ sở lo liệu...”, Mi Nương thấy cổ họng hơi đau nên hát lại một lần nữa.

Kết thúc bản nhạc, A Vu nghe một cách say mê, giọng ca của Mi Nương chậm rãi, kỳ diệu, không thánh thót như chim én tập hót, không mềm mại như chim oanh mùa xuân, mà là chất giọng thanh thanh phóng khoáng rất đặc biệt, khúc trước hát bằng giọng đặc ý, đẹp đẽ, rồi mộng tan khiến có cảm giác kinh hoàng, khúc sau buồn bã, bi thương, chấp nhận số phận, bị lưu đày, hát đến nỗi trái tim người nghe cũng phải thốn thức.

Ban đầu, A Vu lờ mờ đoán được thân phận của Mi Nương, vốn dĩ nàng có cái nhìn coi thường, nhưng khi nghe ca khúc của cô thì lại cảm thấy thương tiếc cho cuộc đời bi thương của giai nhân.

Đã hát xong khúc nhạc mà dư âm còn văng vẳng bên tai.

A Vu còn đang tận hưởng dư vị của khúc nhạc thì nghe thấy bên ngoài có người lên tiếng: “Không phải Mi Nương hôm nay bị đau họng không hát sao, sao lại hát ở đây thế này?”

“Ngũ gia, tối nay A Tú ở bên ngoài vẫn chưa đủ sao?”

“Chưa đủ, gọi Mi Nương lên đây, người già cũng có cái hay của người già.” Người đứng bên ngoài được gọi là Ngũ gia nô ra trận cười khẩy. “Huynh thấy có đúng không, Lão Lục?”

Mi Nương ở trong phòng nghe đến đây thì ôm đàn tỳ bà đứng dậy, đẩy cửa bước ra ngoài, cũng không nhìn người đến là ai, vội vàng bước đi.

Lúc này, người bên ngoài phòng và bên trong phòng nhìn nhau, mặt đối mặt.

“Ồ!” Ánh mắt của người được gọi là Ngũ gia sáng bừng lên. “Hóa ra là lũ lớn cuốn trôi miếu Long Vương.”

A Vu cũng lập tức nhận ra “Ngũ gia” chẳng phải ai khác mà chính là Ngũ Hoàng tử Sở Cần. Đứng bên cạnh hắn còn có Lão Lục, chính là Lục Hoàng tử Sở Dũ.

“Thì ra là Tú ca đến, thảo nào Mi Nương dám bỏ chỗ của đệ để ra ngoài biểu diễn.” Sở Cần cười với Sở Mậu, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn A Vu như bị trúng độc.

Sở Mậu không buồn trả lời Sở Cần, nghiêng người che cho A Vu, rồi hỏi: “Muốn đi chưa?”

A Vu gật đầu, bị người ta bắt gấp nữ cải trang thành nam ngay tại chốn này khiến nàng thực sự toát mồ hôi.

“Chúng ta đi trước đây, hai người ở lại chơi vui vẻ.” Sở Mậu gật đầu với Sở Cần và Sở Dũ, rồi dẫn A Vu rời đi.

“Ha ha, thật không ngờ Lão Tú lại mang nàng ấy đến chốn này.” Sở Cần nhìn theo bóng lưng của A Vu nói, sau đó ngoảnh sang nhìn Sở Dũ thì thấy đôi mắt hắn đang mê mẩn nhìn theo A Vu.

“Đừng nhìn nữa, đó là viên bảo bối của Lão Tú đây.” Sở Càn nói vẻ châm chọc.

Sở Dũ ngoanh đầu lại mỉm cười, dịu dàng như ngọc khiến A Tú đứng bên cạnh nhìn say đắm. “Ngũ ca muôn đi đâu?”

Sở Càn cười lạnh một tiếng. “Chúng ta cùng nhau lớn lên, đệ cong mông lên như thế, ta còn không biết đệ định làm gì hay sao? Thôi giải tán, mắt hóng rồi, mấy ả đàn bà tối nay đều nhìn ngắm mỗi đệ, thế mà còn nói mời ca ca đến cho vui.” Sở Càn nói xong thì phẩy ống tay áo bỏ đi.

Giờ chỉ còn lại một mình A Tú nhìn Sở Dũ với vẻ đáng thương. “Gia!”

“Lui xuống đi, tối nay ngươi làm tốt lắm.” Sở Dũ dịu dàng lên tiếng.

A Tú cắn môi lui xuống, nhưng cuối cùng không cam tâm, trở về thay bộ xiêm y khác, rồi bước đến bên cạnh Sở Dũ trước khi hắn rời đi, gọi: “Gia...”

Lúc đó, A Vụ theo Sở Mậu ra ngoài cổng, kiệu phu đứng chờ bên ngoài thấy cửa mở liền lập tức kéo kiệu chạy tới.

A Vụ trở về Ngọc Lan Đường, băn khoăn nhìn Sở Mậu hỏi: “Điện hạ, chàng dẫn thiếp đến nơi đó làm gì?” Vừa trở về, A Vụ liền kêu người đem vứt bộ trang phục hôm nay đi rồi tắm rửa sạch sẽ, sau đó mới bước ra khỏi phòng tắm.

“Mi Nương đó vốn là di nương phòng nhất của nguyên Lễ bộ Thị lang Khương Lượng Hậu lấy về khi ông ta đi Giang Nam. Mi Nương biết đàn khúc tỳ bà thanh thoát, lại là thiên kim tiểu thư nên rất khó mời, sau đó Khương Lượng Hậu đan bản nhạc *Hỷ xuân lai* đã làm động lòng người đẹp,

cưới được cô về làm vợ. Nào ngờ sau khi ông ấy ra đi, bà vợ cả không chấp nhận Mi Nương nên cô ấy mới ôm đàn bỏ đi và nương tựa ở Nam Uyển. Cô ấy là người cao ngạo, bán nghệ chứ không bán thân, được nhiều người ca ngợi, nếu không chẳng ai dám làm mặt Lão Ngũ như vậy.” Sở Mậu bước đến bên giường, nói với A Vu: “Có muốn dùng bữa ăn khuya trước khi đi ngủ không?”

Lúc này A Vu mới nhớ đến cái bụng của mình.

Trên chiếc bàn nhỏ đặt bên ngoài, Tử Trụy đã chuẩn bị vài món ăn cho A Vu, một bát cháo xanh, một đĩa ngân nhĩ xào giá, một bát đậu phụ thái nhỏ trộn dầu vùng.

“Sao chẳng có tí thịt nào thế này?” A Vu phàn nàn.

“Có mang lên, nhưng ta bảo cô ấy bụng đi rồi, trước khi ngủ ăn nhiều dầu mỡ khó tiêu.” Sở Mậu ngồi đối diện với A Vu, không có ý định đụng đũa, chỉ nhìn nàng đang nhai kĩ nuốt chậm.

“Mi Nương hát thế nào?” Sở Mậu hỏi.

A Vu đáp, nhưng đầu không ngẩng lên: “Không tầm thường chút nào, giống như thịt được cho vào bát cháo vậy, chẳng trách Tiên Lã lão nhân nói: Ty bất như trúc, trúc bất như nhục.”

Sở Mậu khẽ cười. “Tốt lắm.”

Ăn xong, A Vu xoay lưng về phía Sở Mậu rồi ngáp, đang bước đến bên giường cởi giày định nằm thì nghe tiếng Sở Mậu nói: “Vừa ăn xong, đừng nên nằm ngay, nếu nàng buồn ngủ thì nói chuyện với ta một lát.”

A Vu thấy cũng đúng liền gật đầu, đưa tay vào chấn bóp chân, cảm thấy rất đau mỏi.

“Đau chân à?” Sở Mậu thổi nến bước lên giường.

“Một chút thôi.” A Vu nói với giọng làm nũng nhưng cũng pha chút hờn giận. “Ói...”

A Vu chưa kịp co chân lên thì Sở Mậu đã cho tay vào trong chấn cầm chân nàng trong lòng bàn tay mình.

“Để ta bóp giúp nàng.” Đôi chân ngọc ngà, thon đầy, mềm mại, cho dù không nhìn, chỉ cần cảm nhận trong lòng bàn tay cũng đã khiến người ta tâm thần rối loạn.

Gương mặt của A Vu bỗng đỏ lựng, vừa xấu hổ vừa cǎng thǎng, nàng đâu có ngờ Sở Mậu lại đưa tay ra đột ngột cầm lấy chân của nàng như thế, chỉ trách Sở Mậu sinh ra đã có dung mạo tuấn tú, lạnh lùng, dù ẩn đường dãn ra như đang cười với bạn nhưng chỉ nhàn nhạt, thêm nữa đa số là hắn phải tự kiềm chế, hai người thỉnh thoảng mới chạm vào nhau, thế nên A Vu đâu có ngờ hắn lại cầm chân mình.

“Ái!” Sở Mậu dùng ngón giữa ấn mạnh vào huyệt Dũng Tuyền trên gan bàn chân của A Vu, nàng đau quá kêu lên, nhưng phải công nhận là rất dễ chịu, cảm giác vừa đau vừa dễ chịu.

Mặc dù như vậy, A Vu cũng hoảng hốt ôm lấy bàn chân, cố hết sức rút ra. “Điện hạ, để thiếp tự làm.” Chân của nữ giới sao có thể để người khác tự tiện sờ mó, huống hồ A Vu cảm thấy toàn thân không bình thường, cảm giác như bị lửa nung trong người.

Nhưng Sở Mậu như không nghe thấy gì, cúi đầu xuống, rút chân A Vu

từ trong chăn ra ngoài, hai tay một trên một dưới nắn bóp hết sức chăm chú, không có vẻ gì là thiếu nghiêm túc.

A Vu lại kêu một tiếng, không biết hắn ẩn ở đâu mà nàng cảm thấy lung và người tê dại, không thể miêu tả đó là cảm giác gì, chân nàng trong tay của Sở Mậu càng trở nên nhõn nhǎn, trăng trέo.

“Sao thiếp có thể để điện hạ bóp chân cho mình được, để thiếp gọi Tử Phiến vào.” A Vu cō giãy ra, nàng không thích người khác đụng vào người, thường ngày dù có mệt thế nào, nàng cũng bảo Tử Phiến dùng búa nhỏ gõ, lúc này vì bị Sở Mậu ép quá nên mới nói là sẽ gọi nha hoàn.

“Nàng không tò mò chuyện Lão Ngũ, Lão Lục hôm nay cùng nhau đến Nam Uyển ư?” Sở Mậu đưa mắt nhìn A Vu.

Sao mà không tò mò chứ, chỉ có điều nhất thời không thể để ý được mà thôi. Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử từ trước đến giờ không thèm chào hỏi nhau, chỉ khi nào trước mặt Long Khánh Đế mới cō tỏ ra kính trọng nhau mà thôi.

A Vu mở to mắt, nói: “Không phải Lục Hoàng tử định thăm dò Ngũ Hoàng tử đây chứ?”

Sở Mậu đổi tư thế dựa cho thoải mái, đặt chân của A Vu lên đùi hắn, rồi đắp chăn lên, sau đó chuyển sang nắn bóp chân khác cho A Vu. Sở Mậu nghe thấy thế thì cười, nói: “Xem ra đã bị nàng đoán trúng rồi.”

“Nhưng không phải chàng nói rằng Ngũ Hoàng tử nửa tháng nữa mới khỏe lại sao, tối nay hắn...” Đầu óc của A Vu bây giờ hoàn toàn mờ mịt, thực sự bị Sở Mậu làm cho rối loạn rồi.

“Ừ, vốn định để cho Lão Lục sinh nghỉ mới tốt.” Sở Mậu tùy tiện nói.

A Vu nghe thấy vậy, ngạc nhiên nhìn Sở Mậu, không hiểu Kỳ Vương điện hạ bắt tay hợp tác từ lúc nào. “Điện hạ, chàng và Ngũ Hoàng tử...”

“Lão Ngũ đề nghị rút khỏi cuộc cạnh tranh, vì điều này đều không có lợi cho cả hai chúng ta.” Sở Mậu nói.

A Vu đã hiểu, lúc hai họ đánh nhau hắn mới thừa nước đục thả câu, thế nên mới chủ động tìm đại phu cho Sở Càn.

Chỉ có điều A Vu cảm thấy câu “chúng ta” mà Sở Mậu nói khá thú vị. Nàng không kiềm chế được nghiêng người lại gần hắn, dịu dàng nói: “Điện hạ, chúng ta muốn hưởng lợi gì cơ?”

Sở Mậu không kìm được lòng, néo mũi A Vu. “Nàng muốn được hưởng lợi gì?”

Giương mặt vừa bớt đỏ của A Vu lúc này lại phủ lên màu hồng, hơi bất mãn gãi mũi. “Điện hạ, tay của chàng vừa sờ vào chân thiếp đây.”

“Ngay cả chân mình mà nàng cũng chê sao?” Sở Mậu cười nói.

A Vu không thể nói lại được, đương nhiên nàng không chê chân của mình, nhưng không thể vừa sờ chân rồi lại sờ mũi như thế được.

Lúc này, Sở Mậu nhắc chân A Vu lên trước mặt, nhìn chăm chú qua ánh đèn hắt vào, trông đẹp như ngọc. “Ta thấy rất đẹp mà.”

A Vu nhanh chóng rụt chân về rồi cho vào trong chăn. “Điện hạ, ngủ sớm thôi.” A Vu xoay người đi, không dám nhìn vào mắt của Sở Mậu, cảm giác như trong đó có một ngọn lửa đang muốn thiêu đốt người khác, vốn đây là cơ hội rất tốt để thử lời thật lòng của Sở Mậu, thật đáng tiếc.

A Vu nhắm mắt, nằm co chân thì nghe Sở Mậu nói: “Hôm nay ta thấy

nàng có vẻ thích ăn món thịt trâu tẩm bột hấp ở bên ngoài?”

“Hả?” A Vu không hiểu tại sao Sở Mậu lại hỏi chuyện này.

“Nếu nàng thích, ngày mai bảo Tử Trụy làm cho mà ăn, nếu thấy vẫn không đúng vị thì hãy mời bà chủ quán đó đến phủ làm cho nàng ăn, nếu thích món của bà ấy làm thì gọi bà ấy đến vài lần cũng được.”

A Vu lên tiếng oán trách: “Thiép cũng không thích lăm, chỉ là lúc đó đói quá mà thôi.”

Sở Mậu im lặng một lát rồi mới nói: “Là ta suy nghĩ không chu đáo.”

A Vu liền quay người lại nhìn Sở Mậu, nói: “Sao hôm nay điện hạ lại muốn dẫn thiép đến Nam Uyển?” Nếu A Vu đoán không nhầm, theo ý ban đầu của Sở Mậu thì chỉ định đi dạo ngắm đèn lồng mà thôi. “Thiép thấy Nam Uyển đó cũng không phải là nơi nghiêm chỉnh gì.”

“À, chỉ muốn dẫn nàng đến đó nghe Mi Nương hát mà thôi.” Sở Mậu bỗng phát hiện ra, A Vu không có hứng thú với bất cứ lễ hoa đăng nào, hai lần gặp tình cờ ở Tết hoa đăng trước khiến hắn tưởng A Vu rất thích đi dạo phố, xem lễ hoa đăng.

“Nam Uyển chính là nơi đại thương gia về muối là Nguyễn Lạc xây dựng, có vài phòng dành cho tiểu thiép của ông ta, cũng tạm coi là phong nhã, những người có thân phận trong kinh thành không dám đến chõ lâu xanh thì đều thích đến đây.

A Vu nghĩ thầm, quả nhiên là nàng đoán đúng, ngẫm ra ngôi nhà mà Kỳ Vương điện hạ dùng nuôi ca kỹ chắc cũng to như thế.

“Điện hạ, nếu ngài thích bản nhạc của Mi Nương thì hãy thu nhận cô ấy về là được.” Sao phải khổ sở đi vòng vèo làm gì, câu này A Vu không dám

nói thẳng, thực ra A Vụ cũng không nghĩ tâm tư của Sở Mậu để ở chỗ Mi Nương, hắn đến Nam Uyển có lẽ là vì Lão Ngũ và Lão Lục, giống như ngày trước hắn đến Cảnh Viên cũng không phải là để xem kịch của Mai Trường Sinh.

Đương nhiên cho dù thế nào, A Vụ cũng tuyệt đối không nghĩ đó là vì mình, trong đầu của nàng chưa bao giờ nghĩ rằng Sở Mậu là con người mà mọi lời nói việc làm đều chỉ vì muốn lấy lòng người con gái mình thích.

Sở Mậu nhắm mắt không nói khiến A Vụ khó nghĩ, nàng vốn nghĩ cho dù hắn nói gì, nàng cũng có thể bỏ qua, nào ngờ Sở Mậu không cả tiếp lời.

“Điện hạ thích nghe nhạc hay xem kịch?” A Vụ lại hỏi.

Lúc này Sở Mậu mới khẽ nhếch môi, mắt vẫn không mở ra. “Hỏi thế là sao?”

“Ai cũng bảo thanh y của Mai Trường Sinh là tuyệt nhất, vậy điện hạ cũng thích kịch của anh ta ư?” A Vụ giả như vô tình hỏi.

Sở Mậu mở to mắt, đáy mắt toát lên tia lạnh lẽo. “Nàng muốn nói gì?”

A Vụ cúp mi mắt xuống, đáp: “Không biết điện hạ còn nhớ lần trước chúng ta gặp nhau ở Tết hoa đăng không?” A Vụ ngẩng đầu nhìn Sở Mậu. “Lúc đó thiếp cùng Đường Âm đi tìm Mai Trường Sinh và nhìn thấy điện hạ trong phòng của anh ta.”

A Vụ hết lần này đến lần khác thăm dò Sở Mậu không biết chán, và tối nay, sự thân thiết của Sở Mậu khiến nàng nghĩ đây là một cơ hội, đương nhiên nàng không muốn mình bỏ cuộc dễ dàng nên mới quyết định mạo hiểm một phen.

“Ồ?” Vẻ mặt của Sở Mậu lạnh lùng hắn, nhưng coi như vẫn có chút kiên

nhẫn.

“Lần đó thiếp và Đường Âm gặp nguy hiểm, may mà điện hạ đã cứu thiếp, nếu không có điện hạ, có lẽ thiếp đã trở thành âm hồn dưới sông rồi.” A Vu ngược đôi mắt to tròn chân thành nhìn Sở Mậu, sự cảm kích trong mắt nàng không giả dối chút nào.

“Ồ?” Lông mày Sở Mậu giật giật.

A Vu vẫn chưa nhụt chí. “Thiếp chỉ muốn nói với điện hạ, mà thiếp cũng đã nói từ lâu rồi, cho dù điện hạ làm gì, cả đời này thiếp sẽ không xa rời điện hạ, sẽ mãi ở bên cạnh người.”

Khuôn mặt của Sở Mậu lúc này trở nên thâm trầm, trắng bệch, tim như bị ai bóp nghẹt, Vương phi tốt của hắn dùng cách thức khéo léo nhất để từ chối hắn, vậy mà còn thể hiện là biết ơn ân đức, thề sống chết ở bên cạnh hắn.

“Nàng ngủ trước đi nhé!” Sở Mậu lật chăn ra rồi bước xuống giường.

A Vu nhìn theo bóng lưng của Sở Mậu, thấy đôi vai cứng đờ như đang cố kìm nén cái gì đó. A Vu không nhìn thấy cuối ống áo, tay của hắn đang nắm chặt.

“Điện hạ?” A Vu không hiểu tại sao Sở Mậu lại có phản ứng như vậy. Nàng nói thế chẳng phải sau này hai người sẽ sống tự nhiên hơn hay sao? Cả hai sẽ không phải hao tổn tinh thần, tâm trí, vì họ chính là người cùng hưởng lợi ích mà.

“Nàng ngủ trước đi, ta đến Băng Tuyết Lâm.” Sở Mậu mặc áo vào và bước nhanh ra cửa.

A Vu định nhắc hắn là quên không đeo ngọc bội, nhưng lời vẫn còn ở

cửa miệng thì người đã đi ra khỏi cửa rồi.

A Vu nhìn theo bóng lưng của Sở Mậu vừa lo lắng vừa thở phào nhẹ nhõm, nàng từ từ nằm xuống, ngủ một giấc rất say.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, A Vu liền dặn Tử Trụy làm bánh bơ nhiều tảng và một đĩa bánh củ cải vừng, thêm hai món ăn thanh mát khác để nàng mang đến Băng Tuyết Lâm.

Còn việc tại sao đêm hôm Sở Mậu lại đột nhiên đến Băng Tuyết Lâm thì không một ai ở Ngọc Lan Đường dám hé răng bàn tán.

Qua ngày Hai mươi tháng Giêng, Sở Mậu lại bắt đầu bận rộn không thấy bóng dáng đâu, thậm chí một vài ngày cũng không về Ngọc Lan Đường. A Vu băn khoăn không hiểu Sở Mậu giận dữ điều gì, gấp chuyện thế này, nàng đành phải nhẫn nhịn, mềm mỏng khuyên nhủ mới được.

Thế nên cả buổi chiều, A Vu ngồi trước bàn nhỏ, tuy đang chép hóa đơn nhưng lại cắn bút, trước bữa tối nghe ngóng được là Sở Mậu trở về Băng Tuyết Lâm rồi, lúc này A Vu mới vội vàng qua bên đó.

Sở Mậu ngồi phía sau bàn làm việc, nhìn A Vu với ánh mắt thờ ơ, cũng chẳng bảo nàng ngồi, mặc kệ nàng đứng một bên.

A Vu trái lại không sợ Sở Mậu, vẫn cười rạng rỡ và nói: “Con sư tử băng ngọc này của điện hạ thật đáng yêu.” A Vu cầm “thú cưng” trên bàn của Sở Mậu.

Lý Diên Quang đứng hầu bên cạnh, tuy giữa mùa đông nhưng ông vẫn phải lấy ống tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, vẻ mặt ai oán. May hôm nay ở Băng Tuyết Lâm, từ trên xuống dưới đều không yên ổn, mặt chủ nhân thảm trầm thì kẻ dưới nào dám vui mừng, chuyện gì cũng phải lén tinh thần gấp ba

lần để hùa hạ, nếu không, bị phạt đánh có khi còn là tội nhỏ.

Người duy nhất khiến chủ nhân không vui thì lại hoàn toàn không sợ, lại dám động vào sư tử ngọc trên bàn, đúng là khiến người ta sợ hãi.

Thường ngày, không ai dám đụng vào sư tử ngọc trên bàn của Sở Mậu, nếu ai đụng vào thì cả con sư tử ngọc và người đụng vào đều bị ném đi, Lý Diên Quảng lại phải vất vả tìm một con sư tử ngọc khác.

Chuyện này chẳng dễ dàng chút nào. Chỗ có ngọc tốt thì chưa chắc điêu khắc đã đẹp, chỗ điêu khắc đẹp thì ngọc chưa chắc đã tốt. Thợ điêu khắc ngọc có tiếng có thể phải tìm trong cung, có thể phải đi ra ngoài vùng Tô, Dương, hai nơi này, một nơi phải nhờ vả các mối quan hệ, một nơi thì phải mất công sức, và đều không dễ dàng. Thế nên Lý Diên Quảng hận đến xương tuy kẻ nào đụng vào sư tử ngọc.

May mà nhiều năm như thế mới gặp phải tình trạng này một lần.

Sư tử ngọc bày trên bàn hiện giờ là di tác của Thôi Thất Lang đã qua đời. Sư tử ngọc này được điêu khắc vừa đáng yêu vừa cao sang lại không mất đi sự oai vệ, dưới chân sư tử là quả cầu gốm rất xinh đẹp, điêu khắc công phu, là một vật phẩm hiếm có, bây giờ bảo Lý Diên Quảng phải đi đâu tìm một con khác về chứ?

Lý Diên Quảng nghĩ A Vụ đang cố ý đối địch với lão. Nói thật là lần trước Vương phi đến Băng Tuyết Lâm, đúng là lão có chút ích kỷ. Thứ nhất, lão và Mai Ảnh, Mai Mộng đã quen biết bao nhiêu năm nay, vậy mà bọn họ dễ dàng bị Vương phi đuổi đi, việc này ít nhiều cũng khiến lão cảm thấy đau lòng.

Thế nên tối hôm đó, khi A Vụ đến tìm Sở Mậu, Lý Diên Quảng đã cho nàng vào, chỉ mong nàng sẽ gặp phải phiền phức để sau này khỏi phải đến

làm phiền bọn họ ở Băng Tuyết Lâm nữa. Dù sao một người là Vương gia, một người là Vương phi, thuộc hạ bên dưới như họ thật khó hành xử.

Nào ngờ cái người không gặp phải phiền phức gì hôm đó, hôm nay lại đến làm khó bọn họ.

A Vụ đương nhiên không biết những suy nghĩ phức tạp trong lòng Lý Diên Quảng, nàng sờ vào sư tử ngọc, nói: “Điện hạ làm vỡ tỳ hưu ngọc của thiếp, chẳng phải đã nói sẽ đền thiếp một cái khác sao?”

Sở Mậu không đáp, lấy lại sư tử ngọc trong tay A Vụ, đặt vào trong hộp rồi để lên bàn.

Còn Lý Diên Quảng đứng ngoài nghe thấy ba chữ “tỳ hưu ngọc” thì tò mò ngó vào trong.

A Vụ vốn dĩ không biết nói gì, thấy Sở Mậu lấy sư tử ngọc về, rõ ràng có ý ghét bỏ mình, ít nhiều cũng cảm thấy ngại. “Việc điện hạ giao cho thiếp năm ngoái, mấy hôm nay rảnh rỗi, thiếp đã chép lại, mời điện hạ xem.” A Vụ đặt tờ giấy lên bàn của Sở Mậu rồi để chặn giấy ở phía trên.

Sở Mậu quét mắt nhìn qua tên người viết trên tờ giấy, nhíu mày hỏi: “Gia thế không tồi, nhưng sao toàn ở ngoại thành?”

“Mấy người dưới chân của thiên tử đa số đều mắt đeo ở trên đầu, không nhìn phẩm hạnh, tính cách, mà chỉ nhìn vào xuất thân của phận nữ nhi. Còn những gia đình này, trước đây thiếp cũng đã tiếp xúc qua, nghe nói phu nhân của nhà họ đều rất ôn hòa, tốt bụng, hơn nữa chọn dâu cũng chỉ cần gia thế thanh bạch là được.” A Vụ tỉ mỉ phân tích.

“Tương Tư không thể gả chồng xa, mấy năm nay cô cô đều cậy nhờ vào cô ấy, nếu có xuất giá, thiết nghĩ cũng hy vọng cô ấy thường xuyên về thăm,

huống hò, nếu cô ấy lấy chồng xa như thế, nếu gặp ám úc, chúng ta cũng không thể quan tâm được, chỉ sợ cô cô lại đau lòng.” Sở Mậu đưa lại A Vu tờ giấy, ý muốn nói là không xem xét trường hợp này.

Bao nhiêu công sức của A Vu thế là công cốc, trong lòng nàng cũng có chút bức bối. Nói thực, những người này nàng đã suy nghĩ cân nhắc rất kĩ, thực sự coi Tương Tư như phu muội để suy nghĩ chọn chồng cho cô ấy, không hề có ý nghĩ úc hiếp hay chơi xấu, vậy mà Sở Mậu không biết được tấm lòng của nàng, từ chối thẳng thừng.

“Điện hạ thương Tương Tư thật đấy!” A Vu nói với giọng ghen tuông, ý ghen tuông là ích kỷ chứ không phải là ghen tuông kiểu giữa nam và nữ, tính A Vu ngang ngược đã quen, hồi xưa nàng cũng chỉ cho phép Trưởng Công chúa yêu thương mình nàng, hai ca ca của nàng cũng không thể lấy đi tình yêu thương đó, còn hai chị dâu thì làm việc gì cũng phải nhìn sắc mặt của nàng.

Với Thôi Thị, A Vu cũng muốn độc chiếm tất cả sự quan tâm của bà dành cho mình, có lúc nàng còn ghen với cả Vinh tam lão gia.

Giờ được gả về phủ Kỳ Vương, do thân phận đã khác, cuộc sống cũng gian nan hơn nên A Vu mới giảm bớt nhược điểm này, nhưng rồi thói xấu ấy giờ đây lại dần dần tăng lên dưới sự chiêu chuộng của Sở Mậu.

Mặc dù Hách ma ma nắm quyền cai quản, nhưng lúc nào cũng kiêng dè A Vu, việc gì Ngọc Lan Đường giao làm cũng không dám chậm trễ chút nào, cho dù không thống nhất ý kiến, và đa số việc làm đó dựa trên sự đồng ý của Sở Mậu. Có thể nói, A Vu không phải chịu bất cứ ám úc nào.

Về phía Sở Mậu, từ khi nàng về phủ, hắn cực kỳ tôn trọng ném mới khiến nàng càng ngày càng ngạo mạn. Ngay bản thân A Vu cũng phải thừa nhận,

nàng có thể ngang nhiên đàm áp Hà Bội Chân như thế, nếu không có Sở Mậu ủng hộ thì nàng đâu dám. Sau đó còn đuổi Mai Ánh, Mai Mộng, hai đại nha hoàn thân thiết bên cạnh Sở Mậu, hắn cũng không nói câu nào, rồi lần này đến chuyện ra tay độc ác với Ngũ Hoàng tử, hắn cũng chỉ nói vài câu, rồi lại vội vàng giải quyết hậu quả.

A Vu đã sớm nhận ra tâm tư của Sở Mậu, chỉ là nàng không muốn đáp lại nên mới giả ngốc, tự cho mình thông minh chơi trò từ chối, vừa tránh không cho Sở Mậu tiếp xúc quá thân mật, vừa không để ảnh hưởng đến “tình hữu nghị” giữa hai người.

Nhưng A Vu dần dần bị Sở Mậu chiêu chuộng khiến cho tính ngang ngược của nàng ngày càng bành trướng, cảm thấy cho dù thế nào Sở Mậu cũng sẽ nhường nhịn nàng, nhượng bộ nàng. Đúng là chiêu lăm sinh hú, nhưng bản thân A Vu lại không muốn nghĩ sâu xa hơn.

Sở Mậu ngược mắt nhìn A Vu, khéo miệng khẽ cong lên. “Thật không nghĩ Vinh tiên sinh lại nuôi dưỡng được người con gái như nàng.”

A Vu nhất thời không hiểu ý của Sở Mậu, nhưng chắc chắn đó là ý mỉa mai.

“Điện hạ nói thế là ý gì?” Nụ cười trên gương mặt A Vu cũng tắt ngấm.

Sở Mậu mặc dù mỉm cười, nhưng ánh mắt lại lóe lên tia giá lạnh ghê người.

A Vu thấy Sở Mậu chậm rãi đứng dậy, bước đến trước mặt nàng, khoảng cách giữa hai người bây giờ không quá hai nắm tay, A Vu buông bỉnh không dịch lùi ra sau. Ngón cái và ngón giữa của Sở Mậu khẽ nắm lấy cầm của A Vu, bắt nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

A Vu kinh hãi vì sự lạnh lẽo trong đáy mắt của Sở Mậu, trái tim nàng dần dần chìm xuống, nhưng vẫn chưa chạm đến đáy.

“Dung nhan thì xinh đẹp mà trái tim thì bẩn thỉu.” Sở Mậu nói xong liền buông A Vu ra, dường như không có hứng thú nhìn nàng cái nào. “Nàng lui ra đi, lần sau đừng đến Băng Tuyết Lâm nữa.”

Tay đẻ trong ống áo của A Vu run lên vì giận dữ, nhưng gương mặt vẫn giữ được vẻ bình thản như các quý phu nhân ở kinh thành. Đầu óc nàng giờ đây là một mớ bòng bong, không biết mình đã chọc giận gì Sở Mậu, hôm rồi đi mang theo ý bức túc, giờ thì lạnh nhạt, chẳng biết dang nào mà lần.

A Vu lớn từng này nhưng chưa bao giờ phải ở vào tình cảnh ngại ngùng, xấu hổ. Hồi lão thái ép buộc nàng, chẳng qua là bà ta có cái nhìn phiến diện, hạn hẹp mà thôi, còn sự lạnh nhạt ngày hôm nay của Sở Mậu khiến A Vu cảm thấy toàn thân bần rủn. Nàng chưa từng bị người ta dùng từ “bẩn thỉu” để hình dung bao giờ.

“Điện hạ đang hiểu nhầm điều gì ư?” A Vu có nghĩ vạn lần cũng không nghĩ ra, chỉ có thể quy kết là có người gây chia rẽ, ly gián.

“Lý Diên Quảng, mời Vương phi đến Hồng Dược Sơn Phòng.” Ngay cả liếc mắt nhìn A Vu, Sở Mậu cũng lười.

A Vu hít một hơi theo Lý Diên Quảng bước ra ngoài, trong lúc đang quay người thì nghe thấy Sở Mậu nói: “Mang cả sư tử ngọc đi, còn tỳ hưu ngọc, nàng ra phố chọn cái nào tùy thích, tính vào sổ của Vương phủ là được.”

Lưng A Vu cứng đờ, xoay người cầm chiếc hộp có đựng sư tử ngọc đặt trên bàn của Sở Mậu.

“Nếu mặt Vinh tiên sinh, ta không so đo với nàng. Nếu an phận làm Kỳ Vương phi, nàng sẽ có vinh hoa phú quý, nếu không, thay một vương phi khác cũng không phải là chuyện khó.” Sở Mậu trầm giọng nói.

A Vu xoay người bước ra cửa.

Trong sân bên trái của Hồng Dược Sơn Phòng đã đặt một chiếc ghế dài, trên đó có một thanh niên đang nằm, miệng bị nhét giẻ run lẩy bẩy. Bên trên có Hách ma ma đang ngồi, thấy A Vu đến bà cũng đứng dậy, chỉ hơi gật đầu, đứng cạnh bà là Tương Tư, cúi người xuống chào A Vu.

“Đánh đi!” Hách ma ma lạnh lùng lên tiếng.

A Vu không ngờ Sở Mậu bảo nàng đến Hồng Dược Sơn Phòng là để xem người bị đánh.

A Vu nghe tiếng vút vút vút, rồi nhìn thấy phần mông của người đang nằm đỏ lên, không nhìn thấy vết thương, vậy là biết người này không thể sống nổi, đây là phương pháp đánh cho đến chết. Nếu bị đánh cho trầy da chảy máu thì đó mới là được chủ khai ân, dạy cho một bài học mà thôi.

A Vu chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng này, đừng nói là giết người, ngay cả giết gà nàng cũng không dám nhìn, nàng quay người định bỏ đi thì nghe thấy Hách ma ma nói: “Vương phi xin dừng bước, lão nô còn chờ mời Vương phi ngồi mà.”

“Bà dám!” A Vu trừng mắt nhìn Hách ma ma.

Mặt của Hách ma ma vẫn lạnh tanh, không chút biểu cảm nhưng Tử Phiến và Tử Nghi đã bị người hầu ở Hồng Dược Sơn Phòng khống chế, sắc mặt Tử Nghi càng trở nên khó coi.

“Viên Xuân, đi mời Vương phi ngồi.” Hách ma ma lên tiếng.

Lúc này A Vu mới nhìn rõ, người đứng bên cạnh Hách ma ma chính là Viên Xuân.

Đến nước này A Vu biết nếu có tình bồ đi thì chỉ gây khó xử cho bản thân, thế nên đành cõ gắng ngồi xuống ghé đôi diện với người bị đánh, tay chân lạnh băng, lung cúng đờ.

Sau bốn mươi trượng thì người đó cũng tắt thở. Bên tai A Vu, trong mắt A Vu đều là hình ảnh kêu la thảm thiết và cái chết không nhắm mắt nổi của người đó.

Lúc trở về Ngọc Lan Đường, mồ hôi ở lưng đã lạnh toát, mặc dù biết thế là không ổn, nhưng nàng không thể để ý đến mà vội bảo Tử Nghi ở lại, hỏi: “Người đó người có quen không?”

Tử Nghi quỳ sụp xuống. “Người đó chính là tiểu nội thị Khang Hải ở Băng Tuyết Lâm, đều tại nô tỳ không cẩn thận, lần trước được chủ nhân dặn dò, nô tỳ đã để ý đến người ở Băng Tuyết Lâm, cái tên Khang Hải đó là đồng hương của nô tỳ. Những hành tung của Sở Mậu mà thường ngày Vương phi nghe ngóng được đều nhờ hắn tiết lộ một chút.”

Thực ra Khang Hải cũng bị oan ức, dựa vào thân phận của hắn thì không thể nào tiếp cận được với Kỳ Vương, những điều biết được chỉ là vụn vặt, dù như vậy hắn cũng không nói gì nhiều với Tử Nghi, chỉ thỉnh thoảng tiết lộ một chút tung tích của Kỳ Vương có ở Băng Tuyết Lâm hay không mà thôi. Sau khi bị phát hiện, Lý Diên Quảng thảm vấn hắn một hồi và hắn biết rõ là mình chắc chắn khó tránh khỏi cái chết. Tin tức của chủ nhân, cho dù một chút cũng không được phép tiết lộ cho bất cứ ai, hắn đã phạm vào đại kỵ.

Thế nên khi chuyện xảy đến, cho dù A Vu chứng kiến hắn bị phạt, hắn cũng không nửa tiếng cầu xin, vì sớm đã chấp nhận số mệnh rồi.

A Vụ nghe Tử Nghi kể xong thì biết lần này nàng đã gây ra họa lớn. Nhưng ai cũng có tâm lý cầu may, trước khi xảy ra chuyện, nàng luôn cho rằng mình nghe ngóng tin tức về Sở Mậu thì thần không biết quý không hay, nhưng khi sự việc bị bại lộ, hậu quả thực sự khó có thể chống đỡ.

Huống hò, chuyện này không hiểu thế nào lại bị bại lộ đúng vào lúc tình hình không mấy tốt đẹp. A Vụ thậm chí không dám nghĩ Sở Mậu đã biết trước nhưng hắn tạm thời im lặng, chờ đến lúc này mới phát tác, hay đúng là chỉ mới bị bại lộ vài hôm nay.

Có điều sau khi trải qua việc này, A Vụ cũng hiểu được phần nào ý tứ của Sở Mậu, hôm nay, hắn không tiếc mượn tay của Hách ma ma và Tương Tư “bạt tai” nàng một cái, khiến nàng mất hết uy tín, và cũng để nàng hiểu rằng, trong phủ này ai mới là chủ nhân thực sự, nếu không làm theo ý của hắn thì sẽ phải ăn quả đắng.

Sự dịu dàng của Sở Mậu mấy hôm trước, thậm chí hành động nhún nhường dẫn nàng đi xem Tết hoa đăng, bóp chân cho nàng, tất cả giống như là một giấc mơ, còn hiện thực thì thật tàn khốc và lạnh lùng.

Thứ ân tình đó chẳng qua là tâm trạng nhất thời buồn vui của chủ nhân. A Vụ cũng là chủ, đương nhiên hiểu thế nào là sự thay đổi thái độ yêu ghét thất thường của chủ.

Lúc này, A Vụ như người bị rơi xuống hồ, khó giữ được an toàn cho bản thân, trước mắt nàng bỗng tối sầm, không còn nhìn thấy chút ánh sáng nào nữa.

“Vương phi, Vương phi...” A Vụ nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Tử Phiến và Tử Nghi, nhưng người nàng cứ lịm dần, ngã vào người của Tử Phiến.

A Vu gắng gượng tinh thần muôn đứng dậy, sự tự tôn lúc này tuyệt đối không cho phép nàng nhu nhược mà đổ bệnh, nhưng đáng tiếc mọi chuyện không như ý muốn, nàng chỉ cảm thấy toàn thân như bị một sợi dây thừng thịt chặt, không thể thoát ra được, còn đầu dội lên con đau nhói buốt, sau đó thì hoàn toàn mất cảm giác.

Tử Phiên và Tử Nghi bị A Vu làm cho sợ hãi luống cuống chân tay, miệng chỉ biết gọi “Vương phi”, “Chủ nhân”, Đồng Văn, Đồng Quản đứng bên ngoài nghe tiếng kêu thét vội chạy vào cùng đưa A Vu lên giường.

“Mau đi mời đại phu, còn đứng ngắn ra đó làm gì!” Lúc này, người bình tĩnh nhất và thường ngày ít nói nhất là Đồng Văn.

Tử Nghi nghe thấy thế, vội vàng lau nước mắt rồi chạy ra ngoài, đến cửa còn bị vấp vào bậc cửa ngã dúi dụi, sau đó bò dậy tiếp tục chạy. Hách ma ma bên đó nghe Vương phi về phòng bị ngất, cũng không làm khó Tử Nghi, sai người nhanh chóng đi tìm Trâu đại phu, nhưng trên gương mặt những người ở Hồng Dược Sơn Phòng không giấu được sự coi thường.

Màn kịch của cô gái này một là khóc, hai là náo loạn, ba là treo cổ, giả điên giả dại, bọn họ cũng đã nghe nhiều.

Tử Nghi tự gây đại họa, lúc này đâu có để ý gì đến dáng vẻ thái độ của bọn họ thế nào, chỉ vội vã đến Nhị Môn đợi Trâu Minh Thiện. Trâu Minh Thiện vừa đến liền bị Tử Nghi kéo đi nhanh như gió đến Ngọc Lan Đường. Ông vừa đi vừa nói: “Cô nương chờ vội, cô nương chờ vội, chân của lão sắp rã ra rồi.”

“Trâu đại phu, Vương phi đang chờ ngài cứu mạng đây.” Tử Nghi sốt ruột giậm chân, trên đường đi kể lại cho Trâu Minh Thiện nghe triệu chứng của A Vu.

Trâu Minh Thiện nói: “Chớ hoảng hốt, có lẽ bị kinh động, lại thêm phong hàn nên mới ngất đi. Mấy hôm trước lão vừa mới bắt mạch cho Vương phi, sức khỏe của Vương phi vẫn tốt mà.”

Tử Nghi không biết, vừa nãy A Vu bị ngất đã khiến thị và Tử Phiến sợ hết hồn rồi.

Trâu Minh Thiện bị Tử Nghi kéo đi suốt dọc đường, trong lòng thầm trách tuổi trẻ hay nôn nóng, thiếu kinh nghiệm, nhưng khi bước vào Ngọc Lan Đường, nhìn khí sắc của A Vu, sắc mặt ông lập tức thay đổi.

Khó khăn lắm ông mới bình tĩnh lại, tự nhủ không nên nóng vội, không được tự hù dọa bản thân, sức khỏe của Vương phi luôn được ông theo dõi, chăm sóc, luôn rất khỏe mạnh. Trâu Minh Thiện hít sâu một hơi, đặt gối bắt mạch ở cạnh giường. Tử Phiến nhắc cánh tay của A Vu lên gối bắt mạch, miệng lo lắng nói: “Trâu lão, Vương phi nhà nô tỳ có nghiêm trọng không ạ?”

Ngón tay của Trâu Minh Thiện mới đặt lên cổ tay của A Vu mà khuôn mặt đã tái xám. “Mau đi mời thái y, bệnh này lão thực sự... thực sự...”

Tử Phiến và Tử Nghi nghe thấy thế, mặt trắng bệch, Tang ma ma đứng bên cạnh nhận được tin, vừa bước vào phòng, nghe Trâu Minh Thiện nói thế liền nhào tới. “Sao lại như vậy, sao lại như vậy, tỷ nhi sáng nay vẫn còn khỏe mạnh cơ mà?”

Đồng Văn nhìn những người trong phòng, biết không nhò vả được liền vội vàng chạy ra ngoài.

“Phải mời thái y?” Hách ma ma ngắn người, ngoảnh đầu dặn dò Lỗ ma ma lấy thẻ bài đi mời thái y không phải trực đến.

Đồng Văn đi khỏi, Tương Tư dù Hách ma ma lén sập nǎm, rồi lại lấy rượu thuốc xoa bóp đầu gối cho bà. “Cô cô, Vương phi lại làm loạn gì thế, người bên đó đúng là càng ngày càng biết gây chuyện.” Tương Tư vô cùng hy vọng Sở Mậu nạp thêm thiếp nên nói tiếp. “Điện hạ vốn đã ghét cô ta, cô ta gây chuyện đến mức này không sợ càng bị ghét thêm sao?”

Hách ma ma nhìn Tương Tư, trong ánh nhìn toát lên tia buồn bã. “Đó không phải là tính cách của Vương phi.”

Tương Tư cười châm biếm. “Cô ta lo quá ngất đi ấy mà.”

Hách ma ma cúp mi mắt, suy nghĩ một lát rồi nói: “Đợi một lát nữa thái y đến, chúng ta cũng đến Ngọc Lan Đường xem.”

“Cô cô, hai ngày nay trời lạnh, đầu gối của người lại đau, hà tất phải đến góp vui cho cô ta, con không cho người đi đâu, người chẳng biết chăm sóc sức khỏe mình gì cả.” Tương Tư nũng nịu nói.

Hách ma ma thấy Tương Tư như thế, mỉm cười không biết làm sao, dù sao bà cũng nuôi đứa trẻ này từ nhỏ đến lớn nên không muốn cô đi sai đường, bà không muốn nhắc nhở cô vì sợ cô đau lòng, nhưng đau lòng một lúc còn hơn tuyệt vọng về sau. Hách ma ma đặt tay lên mu bàn tay của Tương Tư, nói: “Mẹ biết con đang trách cô ấy xếp đặt chuyện thành thân của con.”

“Cô cô!” Tương Tư vừa xấu hổ vừa tức giận. Nàng chưa bao giờ nói với Hách ma ma tâm tư của mình, nhưng tâm tư của cô thể hiện quá rõ ràng nên tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ. Bản thân cô cũng biết điều đó nhưng lại không muốn phá vỡ lớp giấy cuối cùng này. Cô biết, Hách ma ma cũng không nỡ để cô lấy chồng xa.

“Tương Tư, Vương phi có hồ đồ thế nào, cũng không tự tiện lo liệu chuyện thành thân của con đâu.” Hách ma ma chân thành nói.

Sắc mặt Tương Tư trắng bệch, thực ra cô đã sớm đoán ra, chỉ là không chịu thừa nhận. “Cô cô!”

Hách ma ma lại vỗ vỗ vào tay của Tương Tư.

“Con không tin. Cứ như trước đây không phải là tốt ư? Điện hạ cũng không nói rằng muốn...” Nước mắt của Tương Tư từ khói mắt chảy ra. Cô ngẩng đầu và nhìn thấy sự thương xót trong mắt của Hách ma ma. “Không thể nào. Cho dù trước đây điện hạ đối xử đặc biệt với cô ta, nhưng giờ cô ta tham lam vô độ, còn dám theo dõi cả hành tung của điện hạ, không phải điện hạ cũng ghét cô ta rồi sao?”

Hách ma ma im lặng không nói.

Tương Tư quỳ sụp xuống trước mặt Hách ma ma. “Cô cô, Tương Tư không nỡ xa người, từ nhỏ con đã ở bên cạnh người, con có chết cũng không đi đâu hết.”

Hách ma ma xoa đầu Tương Tư, mặc dù Tương Tư cũng ích kỷ, nhưng người như điện hạ thì nữ nhi nào mà chẳng xiêu lòng? Hơn nữa, Tương Tư lại được bà nuôi dưỡng, Tương Tư nói không nỡ xa bà, đó hoàn toàn lời thật lòng.

“Cô cô, hãy giúp con với.” Tương Tư khóc thành tiếng.

“Con bé ngốc này.” Hách ma ma thở dài một tiếng. Thực ra, Tương Tư được gả đi chưa chắc đã không tốt, với tính cách của Sở Mậu, đương nhiên sẽ để ý chu đáo, nhưng ở trong phủ này, cùng lầm chỉ được làm trắc phi, mà với tính cách lạnh lùng của điện hạ, sợ rằng Tương Tư có ở lại cũng không được hưởng những gì mình muốn.

“Cô cô, Vương phi...” Tương Tư từ nhỏ đã giúp Hách ma ma làm các

việc, mặc dù chỉ là một tiểu nữ nhi, nhưng có thể nghĩ ra rất nhiều biện pháp.

Hách ma ma nhìn vào mắt của Tương Tư, trong lòng không khỏi sợ hãi, vội vàng nói: “Chuyện của Vương phi, con đừng tham gia. Là cô ấy tự gây nghiệp chướng hay ông trời gây ra nghiệp chướng thì con cũng tuyệt đối không được nhúng tay vào.”

“Cô cô, người... sao lại nghĩ con như vậy...” Tương Tư buồn bã nhìn Hách ma ma.

Hách ma ma thở dài một tiếng, thấy Tương Tư như thế, bà đành phải nói rõ ràng hơn với cô: “Con ngoan của ta, cô ấy dù sao cũng là chính phi của điện hạ, lại là con gái của thầy dạy điện hạ, cho dù điện hạ có giận cô ấy đến mấy, cũng phải giữ vài phần. Hôm nay cô ấy vuơt tay quá dài, còn bà lão ta cũng ý mình nhiều tuổi, nhân cơ hội này đánh vào tay cô ta rất đau, mục đích đều vì muốn tốt cho điện hạ. Nếu con muốn tốt cho điện hạ, sau này phải cung kính Ngọc Lan Đường hơn nữa.”

Tương Tư ngẩn người, đại khái hiểu được ý túc của Hách ma ma. “Cô cô không phải lo, cô cô luôn một lòng một dạ vì điện hạ, nếu điện hạ biết, tự nhiên sẽ đứng về phía cô cô.” Tương Tư cứ nghĩ hôm nay Hồng Dược Sơn Phòng toàn thắng, Vương phi giống như khói mây ngày cũ, chứ không biết bên trong còn có thủ đoạn của Hách ma ma.

Hách ma ma nhíu mày, Tương Tư vẫn chưa hiểu được nỗi khổ tâm của bà, đành bất lực thở dài. “Cho dù điện hạ không hiểu bà già này thì ta cũng không hối hận, ta cũng sắp gần đất xa trời rồi, cái hành vi thăm dò chuyện của điện hạ, có một tết sẽ có hai, hôm nay chỉ là thám thính hành tung, ngày mai biết đâu còn là chuyện cơ mật của ngài, nếu không dập tắt ngay thì sợ rằng sau này sẽ gây hậu họa, điện hạ...”

Hách ma ma không nói, vì chuyện này nếu xảy ra ở trong cung là tội chết, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng giết một nô tài như thế.

Tương Tư lúc này mới vỡ lẽ ý của Hách ma ma, vì sao lần này Hách ma ma lại ý mình nhiều tuổi là như thế, cô sững sờ hồi lâu không nói nên lời.

“Con ngoan, sau này con chỉ cần tôn kính điện hạ và Vương phi, điện hạ chắc chắn sẽ chăm sóc cho con. Cô ấy phạm lỗi thì con đừng phạm lỗi nữa, cô cô ta cũng không thể chăm sóc cho con suốt đời.” Hách ma ma sợ rằng sau này bà mất, Tương Tư sẽ làm những chuyện ngốc nghếch, thực ra Tương Tư cũng không phải không từng nghĩ đến hướng này, chỉ là đều bị Hách ma ma ngăn lại.

“Cô cô, người nói gì vậy, Tương Tư muốn dựa dẫm vào người suốt đời, muốn người suốt đời chăm sóc cho con.” Tương Tư cố tỏ ra vui vẻ.

Hách ma ma lại cảm thấy buồn bã trong lòng. “Con đi xem thái y đã đến chưa?”

Tương Tư gật đầu.

Khi Hách ma ma và Tương Tư đến Ngọc Lan Đường, Hách thái y đang viết phương thuốc. “Mau nghiên thuốc theo phương thuốc này, nếu uống được thì còn có thể cứu được, nếu không uống được thì...” Hách thái y không nói tiếp nữa.

“Để ta thử xem.” Hách ma ma chống gậy, vội vàng bước đến lấy phương thuốc trong tay Hách thái y xem, bên trong toàn những vị thuốc cứu người thoát chết như nhân sâm, sắc mặt bà trắng bệch. “Mau đi nghiên thuốc, chỗ của ta có một củ nhân sâm ngàn năm, Tương Tư, con đi lấy đi.”

Tương Tư nhìn thấy người nằm trên giường với dáng vẻ thoái thóp, tâm trạng khó nói nên lời, A Vu cứ như vậy cũng tốt, nhưng lại sợ liên lụy đến Hách ma ma. Mặc dù Tương Tư nghĩ như vậy nhưng cũng không chút do dự, nhanh chóng bước ra ngoài.

Tang ma ma lúc này đã khóc ngất, Ngọc Lan Đường là do Cung ma ma quản lý, cùng trông coi với Hách ma ma. Thuốc sắc xong, Tử Phiến tay run run không thể bón được.

“Để ta.” Hách ma ma cầm chén thuốc, kẹp miệng A Vu ra sức đỗ vào, nhưng đáng tiếc đỗ vào bao nhiêu lại chảy ra bấy nhiêu.

Hách thái y đứng xem bên cạnh liên tục lắc đầu, nhìn sang Trâu Thiện Minh, hỏi: “Vương phi thường ngày có bệnh gì không?”

Trâu Minh Thiện lắc đầu. “Không, sức khỏe luôn rất tốt.”

Hách thái y vội đáp: “Đừng bón nữa, lấy một lát nhân sâm cho Vương phi ngâm, mau sai người vào cung tìm Viện Chính Hạ đại nhân.”

Hách ma ma gọi Bội Lan đến. “Ngươi đi tìm Lý Diên Quang.”

Bội Lan vâng lời đến Hứa Nhàn Đường, thấy Lý Diên Quang đang đứng bên ngoài thì lén vẫy tay gọi ông.

Lý Diên Quang thấy Bội Lan liền bước đến, hỏi: “Sao ngươi lại đến đây, chỗ Hách ma ma có chuyện gì à?”

“Lý công công, điện hạ đâu ạ?” Bội Lan hỏi.

Lý Diên Quang nhíu mày nhìn Bội Lan, thị vội vàng nói: “Vương phi bị bệnh, phải vào cung mời Viện chính Hạ đại nhân ở thái y viện, Hách ma ma bảo nô tỳ đến nói với ông.”

Lý Diên Quảng hiện giờ phiền nhất là chuyện của Ngọc Lan Đường. “Điện hạ đang nghị sự, không cho người khác làm phiền. Ta sai Lã Nhược Hưng vào cung một chuyến, thành hay bại cũng chưa biết được, nếu Hạ đại nhân đang xem bệnh cho chủ nhân ở trong cung thì chỗ Vương phi cũng phải đợi thôi.”

Bội Lan vẫn còn nhỏ, đương nhiên không biết nỗi sốt ruột, lo lắng của Hách ma ma nên đáp: “Vâng, vậy xin phiền Lý công công.”

May mà Lã Nhược Hưng gặp may, vừa đến trước cổng cung đình thì gặp xe ngựa của Hạ đại nhân, vội vàng bước đến bầm rõ tình hình, Hạ Niên Phương cũng không gây khó dễ, đến ngay phủ Kỳ Vương.

“Hạ đại nhân.” Hách ma ma nhìn thấy Hạ Niên Phương liền đứng dậy chào, trong thần thái tràn đầy sự kính trọng.

Hạ Niên Phương năm nay chỉ khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhưng đã là viện chính của Thái y viện được sáu, bảy năm, còn trẻ như vậy mà đã có vị trí này nên ai cũng khâm phục, thế mới biết y thuật của ông giỏi như thế nào, nếu không Hách thái y đã không gấp gáp sai người đi mời Hạ Niên Phương như thế.

Hách thái y cũng vội vã bước đến, kể lại tình hình của A Vu và những thuốc ông đã dùng.

Hạ Niên Phương bước vào phòng trong, nhìn Kỳ Vương phi đang nằm trên giường. Đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy Vương phi, cho dù mắt nàng đang nhắm nghiền, nhưng nhìn qua đã thấy sắc đẹp tuyệt mỹ. Hạ Niên Phương vừa bắt mạch đã thầm thở dài, chỉ tiếc hồng nhan bạc mệnh.

Hạ Niên Phương không tin tà ma nêu lại bắt mạch cho A Vu một lần nữa. Chuyện này thật kỳ lạ, nhìn sắc mặt của Vương phi thì như đang ngủ,

không thấy có bất cứ bệnh gì, chỉ hơi tái một chút, nhưng mạch thì rất yếu, không cảm thận thì còn không nhận thấy mạch đập. Ngoài ra, nghe tình hình sức khỏe trước kia, với loại bệnh bột phát này, đáng lẽ không nguy hiểm đến thế mới phải.

Cuối cùng, Hạ Niên Phương thu tay về. “Ta cũng bất lực, nên chuẩn bị hậu sự đi, không chừng...”

Đến Hạ Niên Phương cũng nói ra lời như vậy, chiếc gậy trong tay Hách ma ma bỗng rơi xuống đất.

Tang ma ma vừa hồi tỉnh, nghe thấy câu này lại bỗn nhào đến chân của A Vụ, gào lên thảm thiết: “Tỷ nhi, tỷ nhi...” Tử Phiến, Tử Nghi và mấy nha hoàn quỳ cạnh giường, từng người khóc lóc vô cùng thảm thương.

Cung ma ma cũng nước mắt đầm đìa. “Mau đi mời lão gia và phu nhân đến, mau đi mời lão gia và phu nhân đến, để họ gọi Vương phi một tiếng, để họ gọi Vương phi tỉnh dậy.”

Tang ma ma lúc này mới sực tỉnh. “Đúng, đúng, mau đi gọi lão gia và phu nhân. Tỷ nhi, tỷ nhi, con tỉnh lại đi, con nhìn ma ma đi, con nhìn ma ma đi, con bảo ma ma biết sống sao đây, con thật nhẫn tâm mà...”

Tang ma ma ôm A Vụ ra sức lay gọi, nhưng người trên giường vẫn nằm im bất động.

Tử Phiến nghe Cung ma ma và Tang ma ma nói liền đứng dậy lao ra ngoài, Hách ma ma thì mặt lạnh đưa mắt ra hiệu cho Tương Tư.

Chuyện Kỳ Vương phi ra đi không thể không coi trọng, chủ nhân trong cái phủ này còn chưa biết sự tình thì tuyệt đối không thể để việc này truyền ra ngoài được.

Tương Tư gật đầu, bước nhanh ra khỏi Ngọc Lan Đường.

Hách ma ma nói với Hạ Niên Phương: “Hạ viện chính, ông cứ thử kê đơn thuốc xem sao, không phải Vương phi vẫn chưa, vẫn chưa... Chúng ta cứ thử xem, cho dù là thuốc gì, chỉ cần ông bảo...”

Hạ Niên Phương thở dài một tiếng, ông hành nghề y đã nhiều năm, đương nhiên biết có dùng thuốc quý đi chăng nữa cũng chỉ là lãng phí, nhưng lại không thể làm trái lời đành ngồi xuống kê đơn thuốc. “Sắc một thang này uống thử xem, nếu có thể uống được...”

Lý Diên Quảng nghe Bội Lan chuyền lời thì cứ nghĩ thị đang nói đùa, rõ ràng sáng nay Vương phi còn hoạt bát nhanh nhẹn, giờ lại nói là sắp chết, ông không thể tin được.

Nếu người chuyền lời là người ở Ngọc Lan Đường, Lý Diên Quảng chắc chắn sẽ cho rằng đây là trò đùa của đám đàn bà, nhưng người đến lại là nô tỳ thân cận của Hách ma ma nên ông không thể không coi là chuyện nghiêm túc.

Trong Hứa Nhàn Đường, Sở Mậu liếc nhìn Lý Diên Quảng với ánh mắt không vui khi ông ta ngắt lời mình. “Chuyện gì?”

Lý Diên Quảng vội bước đến, nói thầm vào tai Sở Mậu.

“Ngươi nói cái gì?” Sở Mậu không tin vào tai mình.

Lý Diên Quảng nhắc lại lần nữa. Ông ta chưa nói dứt lời, ngẩng đầu lên thì đã không thấy người đâu nữa.

Lúc Sở Mậu đến Ngọc Lan Đường, tiếng khóc lóc ầm ĩ lúc trước đã

không còn, trên mỗi gương mặt của đám nha hoàn lúc này chỉ còn đọng lại nước mắt. Tử Trụy và Tử Nghi đang ngồi cạnh đầu giường của A Vu, đỡ đầu nàng để cho nàng uống thuốc.

Ngực áo của A Vu đã bị nhuộm ướt bởi nước thuốc màu nâu, nhưng không bón được một ít thuốc nào.

Sở Mậu vừa bước vào, nhìn thấy Hạ Niên Phương, trái tim hắn càng chìm đến đáy, sau khi bước đến đầu giường nhìn A Vu thì càng không nói nên lời, chỉ có Hách ma ma nhìn thấy tay hắn run run khi nắm vào cái rèm màn.

“Để ta.” Sở Mậu đẩy Tử Nghi ra, cầm bát thuốc trong tay của Tử Trụy, không buồn nhìn mà uống ngay một ngụm to, một tay nắm lấy cằm A Vu ép miệng nàng há ra rồi cúi người áp lên môi nàng.

Nhưng khi miệng của Sở Mậu vừa rời ra, nước thuốc trong miệng của A Vu lại chảy ra ngoài, nhưng dù sao cũng vào được một ít, Hạ Niên Phương hơi mừng, nói: “Nếu Vương phi uống được thuốc thì sẽ có một chút cơ hội.” Nếu không uống được thuốc thì chứng tỏ vô ích.

Tử Trụy thấy A Vu có thể nuốt vào được một ít thuốc, gương mặt ánh lên tia hy vọng, vội vàng đi lấy một bát thuốc khác. Sở Mậu dùng miệng bón thuốc coi như tạm thời giữ lại được tính mạng của A Vu.

“Tôi nay có lẽ Vương gia phải vất vả một chút, nếu ngày mai Vương phi tỉnh lại thì có ba phần hy vọng.” Hạ Niên Phương không dám nói đến từ “chết”.

“Tôi nay vẫn phải mời Hạ viện chính nghỉ lại trong phủ.” Sở Mậu nắm tay của A Vu, mặc dù nói với Hạ Niên Phương nhưng mắt lại không nhìn ông.

Ba vị thái y, đại phu trong phủ đương nhiên tối nay cũng phải nghỉ lại Vương phủ.

“Lý Diên Quảng!” Sở Mậu gọi.

Lý Diên Quảng vội vàng bước đến, không cần Sở Mậu nhắc nhở ông đã cho mấy nha hoàn trong phòng lui ra hết, chỉ giữ lại Hách ma ma và Tử Nghi hầu hạ bên cạnh A Vu ngày hôm nay, ngoài ra còn có Tang ma ma đang vịn lan can giường, sống chết không chịu đi.

Lý Diên Quảng nhìn Sở Mậu với ánh mắt cầu cứu, Sở Mậu không nói gì nên Lý Diên Quảng cũng không kéo Tang ma ma ra ngoài nữa.

“Tử Phiến đâu?” Sở Mậu hỏi.

Hách ma ma đáp: “Tử Phiến muốn về Vinh phủ bẩm báo với cha mẹ của Vương phi, nhưng lão nô không cho đi, phiền Lý công công đến chõ Tương Tư gọi cô ấy về đây.”

Tử Phiến được dẫn về với bộ dạng thê thảm, trên cổ tay vẫn còn dấu vết bị trói. Thị trọn mắt nhìn Hách ma ma, thậm chí còn ngang cao đầu nhìn Sở Mậu.

Hồi lâu, Sở Mậu mới khó khăn lên tiếng, giọng đã hơi khản đặc: “Sao A Vu lại ra nông nỗi này?!”

Tử Phiến và Tử Nghi trùng mắt nhìn Hách ma ma nhưng không nói gì, trong lòng họ đã sớm coi Sở Mậu và Hách ma ma là lang là sói. Cũng không thể trách họ to gan như vậy, nếu hôm nay A Vu chết, nha hoàn bọn họ cũng không có kết cục tốt đẹp.

“Các ngươi nói đi!” Sở Mậu ném cốc nước về phía hai nha hoàn, mảnh vỡ bật lên cửa vào mặt họ làm chảy máu.

Hách ma ma và Lý Diên Quảng thấy thế đều sợ hãi không dám lên tiếng, đừng nói Lý Diên Quảng, ngay cả Hách ma ma chăm sóc Sở Mậu lớn bằng tưng này cũng chưa bao giờ thấy hắn giận dữ như vậy, còn ném cả cốc. Sở Mậu trách mắng người khác, thường chỉ tỏ ra mặt lạnh, chưa bao giờ giận dữ.

Tử Phiến ngẩng cao đầu im lặng, Tử Nghi quỳ sụp, đập đầu xuống đất nói: “Hôm nay Vương phi nhìn thấy trượng hình ở Hồng Dược Sơn Phòng, về phòng... về phòng liền ngất xỉu.”

Sở Mậu chưa nói gì, Tang ma ma đứng đó nghe thấy thế thì kêu lên: “Trời ơi! Trời ơi, tỳ nhi, tỳ nhi của ta, từ nhỏ nhìn thấy máu đã ngất rồi, sao... sao... thật nhẫn tâm, thế này là muốn lấy mạng của con rồi còn gì.” Tang ma ma cứ thế đập vào ngực mình, khóc gào thảm thiết.

Ba người ở đó nghe thấy Tang ma ma nói thì sững sờ, không ai ngờ A Vu sợ máu, mới xem trượng hình mà đã rơi vào tình trạng nguy hiểm thế này. Hách ma ma vốn dĩ không để tâm đến mấy lời Tử Nghi nói là Vương phi bị ngất khi chứng kiến trượng hình, bà nghĩ rằng bọn họ không tìm được người đồ tội nên mới nói như vậy.

Hách ma ma và Lý Diên Quảng đều là người ở trong cung, máu me, trượng hình đối với họ chẳng là gì, với Sở Mậu lại càng không. Chẳng ai ngờ nút thắt lại ở chỗ này. Sở Mậu lúc bước vào phòng cũng thầm cho rằng có người hạ độc thủ với A Vu.

Ánh mắt của Sở Mậu quét qua Hách ma ma và Lý Diên Quảng, miệng thét: “Lý Diên Quảng!” Hôm nay Lý Diên Quảng dẫn A Vu đến Hồng Dược Sơn Phòng, nhưng hắn không hề bảo để cho A Vu xem trượng hình, chỉ là muốn A Vu biết vì sao hắn nổi giận mà thôi. Sở Mậu có không hiểu tâm tư nữ giới thế nào thì cũng biết rằng một cô nương mười lăm mười sáu tuổi

không hề thích nhìn truet hinh, xem giết người, hắn cũng tuyêt đối không muốn đê A Vu nhìn cảnh máu me đó.

Lý Diên Quảng quỳ sụp xuống nền nhà, đầu gối đập mạnh đến nỗi phát ra tiếng. “Nô tài chỉ dẫn Vương phi đến Hồng Dược Sơn Phòng rồi trở về ngay để bẩm báo điện hạ.”

Sở Mậu không nhịn được đập một cái vào ngực của Lý Diên Quảng làm ông ta bắn ra xa, máu tươi phun ra khỏi miệng.

Hách ma ma chứng kiến cảnh đó, tay run run, miệng nói: “Điện hạ, chuyện này đều do lão nô không đúng, là do lão nô bắt ép Vương phi ngồi bên cạnh xem truet hinh.” Hách ma ma cũng quỳ xuống. “Lòng dạ của lão nô chỉ vì điện hạ, ông trời có thể chứng giám, chẳng ai nghĩ sẽ ra nông nỗi này.” Hách ma ma nói trong nước mắt.

Tay của Sở Mậu run run, nói giọng khản đặc: “Cô có đứng dậy đi, ân tình của người đối với con, Mậu con luôn ghi tạc trong lòng.” Trong thâm cung, một đứa bé không có khả năng tự bảo vệ như Sở Mậu có thể sống sót được chính là nhờ công ơn to lớn của Hách ma ma.

Hách ma ma nghe những lời như vậy, tim như bị kim đâm, bà đối với Sở Mậu như con, tuyệt đối không chỉ có ân tình, nhưng nay hắn đã nói vậy chính là đã kéo xa khoảng cách rồi.

Có điều việc đã như vậy, Hách ma ma cũng biết là chẳng thể làm được gì, chỉ mong A Vu có thể tỉnh lại.

Ban đêm, Sở Mậu lại morm cho A Vu hai lần thuốc nữa, mấy nha hoàn đều mệt mỏi ngủ thiếp đi, chỉ có hắn vẫn nắm tay A Vu, chải tóc cho nàng, mái tóc như dải lụa vừa mềm vừa thơm.

Thực ra Sở Mậu cũng không biết A Vu tốt ở điểm nào. Nói thật là A Vu mặc dù có sắc đẹp hơn người, nhưng thiên hạ này người con gái đẹp không chỉ có một mình nàng và Sở Mậu cũng đã gặp nhiều. Huống hồ, lòng dạ nàng thâm trầm khó đoán, thủ đoạn có thể coi là tàn độc, ngay đến cả cha mình, nàng cũng điều khiển, còn một tay sắp xếp ba huynh đệ của Vinh phủ cùng phải hưởng tiếng xấu về chuyện tiểu thiếp. Trước khi A Vu về phủ, Sở Mậu đã biết rõ về nàng rồi.

A Vu về phủ lại giở thủ đoạn mới, thu phục nhân tâm, loại trừ những người có hại cho mình, sau này khi biết nàng dùng thủ đoạn đuổi Mai Anh, Mai Mộng đi, hắn vẫn chấp nhận. Về sau, A Vu cũng giở thủ đoạn với hắn, tìm mọi cách thăm dò, điều tra về hắn, Sở Mậu vẫn cho qua, để mặc nàng.

Chỉ có lần này, A Vu thực sự chạm đến giới hạn của hắn, ngay cả hắn mà nàng cũng muốn điều khiển, coi hắn như con rối trong tay nàng, nàng muốn hắn vui thì tìm mọi cách lấy lòng, không vui thì xa lánh, chê ghét, hơn nữa còn dám mua chuộc thái giám bên cạnh hắn, mục đích là gì thì Sở Mậu không muốn nghĩ tiếp.

Sở Mậu ghét nhất là sau mọi chuyện nàng còn đến Băng Tuyết Lâm với vẻ diễu võ dương oai, hắn thấy mình thật đáng đời khi tha thứ cho nàng, đáng đời khi bị nàng làm cho tâm trạng lên lén xuống xuồng, vui buồn không thể kiềm chế.

Trong cung, Sở Mậu đã gặp nhiều phiền như vậy. Mặc dù phụ hoàng hắn là thiên tử, nhưng trong hậu cung, ông chẳng qua cũng chỉ là công cụ tranh quyền của mấy người đàn bà, bè ngoài họ tỏ ra vui vẻ, biết lấy lòng, nhưng bên trong lại xấu xa hơn bất cứ ai, mấy thủ đoạn mà A Vu dùng, hắn đã từng gặp ở mấy nữ nhân, họ còn dùng thủ đoạn giỏi hơn, diễn tốt hơn, thật hơn cả nàng. Về bản chất, giữa nàng và bọn họ không có gì khác biệt, tức là

đều muốn dựa vào sắc đẹp và khả năng cho phép để khống chế đàn ông, thỏa mãn thoi ict kу của mình.

Sở Mậu căm ghét loại đàn bà như vậy, nhưng còn căm ghét bản thân mình hơn khi đi yêu một người đàn bà giống như thế, chỉ được dung nhan đẹp hơn họ một chút mà thôi.

Sở Mậu tự hỏi bản thân không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc hán yêu nàng ở điểm nào?

Sở Mậu thở dài một tiếng, vuốt ve gương mặt của A Vu, ngón tay vuốt nhẹ lên môi nàng, bối rối đưa ngón tay nàng lên môi mút khẽ.

“Nàng vẫn chưa vào Song Giám Lâu mà đã cam tâm ư, A Vu?” Sở Mậu cắn mạnh một cái lên mu bàn tay của A Vu, vết hàn trên mu bàn tay mãi mới tan, nhưng người nằm trên giường vẫn không có chút phản ứng.

Tử Phiến tỉnh ngủ, chứng kiến cảnh tượng này cùng với cái nhíu mày và ánh mắt đầy lo lắng của Sở Mậu.

Chương 32

Kinh phật trấn áp ác quỷ rất hiệu nghiệm

Sáng sớm hôm sau, A Vu không tỉnh dậy như tất cả mọi người mong đợi, mà vẫn nằm bất động trên giường, nếu không thoi thóp thở thì tưởng rằng nàng đã ra đi rồi.

Sở Mậu tiếp tục bón thuốc cho A Vu nhưng vẫn không thấy khá hơn.

Đến buổi sáng ngày thứ ba, Hạ Niên Phương cũng không còn cách nào khác, chỉ biết nhìn hơi thở của A Vu ngày càng yếu đi.

“Vương gia, lão thực sự bất tài, hôm nay lão còn phải vào cung bắt mạch cho Hoàng thượng.” Hạ Niên Phương áy náy nói lời cáo từ Sở Mậu.

Trên gương mặt sáng sủa của Sở Mậu giờ đã thấy lún phún râu, nghe Hạ Niên Phương nói, hắn chỉ biết xua tay bất lực.

“Hạ đại nhân, ngài không thể đi, ngài đi rồi tiểu thư nhà chúng tôi biết làm thế nào đây, tiểu thư của chúng tôi biết làm thế nào đây?” Tang ma ma nghe Hạ Niên Phương muốn đi liền nhào đến ôm lấy chân ông, không cho ông rời đi.

“Vương gia!” Hạ Niên Phương khó xử nhìn Sở Mậu.

“Đỡ Tang ma ma dậy.” Sở Mậu nói.

Tang ma ma một tay tóm chân bàn, một tay ôm chân của Hạ Niên Phương, một mực không đứng dậy, sau đó Lý Diên Quảng phải tìm Viên

Xuân đến mới gõ được Tang ma ma ra.

Tang ma ma tay đấm chân đạp như người mất trí, nước mắt đầm đìa, Hạ Niên Phương nhìn thấy vậy cũng không nỡ lòng, nhưng cũng biết có ở lại cũng vô ích, cuối cùng cáo từ Sở Mậu bước ra.

Tang ma ma khóc đến nỗi tất cả mọi người trong phòng đều không cầm được nước mắt, tay của Sở Mậu đặt lên trán nên không ai thấy được tâm trạng của hắn.

Cung ma ma là người bình tĩnh nhất, nói: “Vương gia, có phải Vương phi bị trúng tà không?”

“Đúng, tiểu thư chắc chắn là bị trúng tà, rõ ràng sáng hôm đó còn rất khỏe mạnh.” Tang ma ma nghe Cung ma ma nói như vậy thì gạt được nước mắt, dù còn một tia hy vọng, bà cũng không muôn từ bỏ. “Chắc chắn tiểu thư bị oan hồn ám vào, đúng rồi, tiểu thư chắc chắn bị oan hồn ám vào người.”

Sở Mậu cung đờ người, bỏ tay xuống. “Lý Diên Quảng, mau đi mời Trường Xuân đạo trưởng.”

Trường Xuân Tử là quan chủ của Bạch Vân Quang nổi tiếng, được coi là nhân vật nổi tiếng bên cạnh Long Khánh Đế, nghe nói đạo pháp rất lợi hại, hồi đầu những nơi có quỷ ma ám nổi tiếng ở Thượng kinh đều là do ông ta trấn áp.

Lý Diên Quảng tìm thấy Trường Xuân Tử ở phủ Vệ Quốc Công, mặc kệ ánh mắt như giết người của Trường Công chúa Phúc Huệ, lão cũng phải kéo băng được Trường Xuân Tử về phủ Kỳ Vương.

May mà Trường Xuân Tử đang cúng bái ở phủ Vệ Quốc Công, các đồ tế lễ và đồ đệ đều có sẵn, việc còn lại Lã Nhược Hưng bên phủ Kỳ Vương phải

nhanh chóng thu thập các đồ dùng cần thiết để lập đàn cúng lễ.

Trường Xuân Tử trên đường đi đã nghe Lý Diên Quảng kể lại tình hình của Kỳ Vương phi, ông nói rằng việc của mình không thể thay thế được, cũng không muốn thẻ bài của mình bị đập vỡ, nhưng Lý Diên Quảng luôn miệng khổ sở cầu xin nên ông mới miễn cưỡng đồng ý.

“Trường Xuân đạo trưởng!” Sở Mậu đứng dậy đón tiếp Trường Xuân Tử.

[fb.com/ebookngontinhmienphi](https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi)

Trường Xuân Tử thường ra vào chốn cung đình, các chủ tử trong cung ai tin đạo, ai không tin đạo, ông biết rõ mười mươi. Từ Hoàng tử không tin quý thần, cũng không tin vào mấy thứ luyện đơn, từ trước tới nay chưa hề qua lại với Trường Xuân Tử, hôm nay lại tỏ ra tiếp đón trọng thể như thế khiến ông không khỏi kinh ngạc, tuy nhiên Kỳ Vương mặc dù tiếp đón rất lịch sự nhưng trang phục nhau nhĩ, trên mặt râu ria còn mọc lún phún.

“Vương gia!” Trường Xuân Tử lịch sự chào lại. Giờ ngôi vị vẫn chưa được định đoạt, Trường Xuân Tử lại đang tranh địa vị của quốc sư, có cơ hội tiếp cận gần với Kỳ Vương thế này, ông cảm thấy rất mừng.

“Nhờ đạo trưởng xem chuyết kinh^[1] của ta, xem có gì...” Sở Mậu ngừng một lát, mặc dù bệnh này khiến đại phu bó tay, nhưng thâm sâu trong lòng hắn vẫn không tin. “... xem có gì lạ không.”

[1] Chuyết kinh: Nghĩa là “Người vợ vụng về”, cách gọi khiêm nhường khi nói về vợ mình trước mặt người khác.

Trường Xuân Tử gật đầu, vung cây phất trần bước vào trong phòng, tỉ mỉ quan sát từ phía. “Phải nhờ vương gia mời những người khác ra ngoài, xin vương gia cũng tạm thời lui ra, tất cả cửa sổ cũng phải đóng lại và che hết lại

bằng rèm tối màu.”

Sở Mậu do dự một hồi thì Tang ma ma đã vội đáp: “Được, được ạ, chúng tôi ra ngoài hết, chúng tôi ra ngoài hết. Đạo trưởng, ngài nhất định phải cứu Vương phi nhà chúng tôi, nhất định phải cứu cô ấy.” Tang ma ma chỉ hận không thể kéo tay Trường Xuân Tử cầu xin.

Mọi người đều ra ngoài hết, cửa sổ cũng được đóng lại hết mà Sở Mậu vẫn không nhúc nhích. “Tôi sẽ đứng ở cạnh cửa, không dám làm phiền đến đạo trưởng.”

Trường Xuân Tử bất lực lắc đầu, ông đã nhìn ra điều gì đó không ổn nên mới bảo mọi người đi ra, khi mọi người đi ra hết mà vẫn không có gì thay đổi, Trường Xuân Tử lại liếc nhìn Sở Mậu, rõ cuộc vẫn là do dương khí nặng của con cháu hoàng tộc.

“Mời Vương gia ra ngoài đi!”

Sở Mậu vẫn không dịch chuyển, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Trường Xuân Tử, nhìn đến nỗi sống mũi của ông cũng đỏ mồ hôi. Cuối cùng, Sở Mậu đành phải nhượng bộ. “Ta đứng ở bên ngoài cửa.”

Sau khi Sở Mậu bước ra ngoài cửa, Trường Xuân Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Diên Quảng cúi đầu chờ bên ngoài, ánh mắt không kìm được liếc nhìn xuống chân của Sở Mậu, khi phải chờ làm lễ giao thiên tế tổ dài dằng dẳng như thế mà chân của vị chủ nhân này vẫn đứng im bất động được, còn trong lúc này thời gian chưa đến nửa nén hương mà ngài đã đổi tư thế chân đến năm lần, có lẽ chính bản thân chủ nhân cũng không ý thức được điều này, đó là ngài đã dịch chuyển về phía trước khoảng hai tấc^[2].

[2] Tác: 1 tác = 3,715cm.

Lòng ngục Lý Diên Quảng đau dữ dội, bị lanh cú đạp lần trước mà ông vẫn không dám đi khám. Ông chỉ mong Trường Xuân Tử mau chóng bước ra và mang theo tin tốt lành.

Cuối cùng thì cánh cửa của Ngọc Lan Đường cũng “cách” một tiếng, rồi nghe thấy giọng của Trường Xuân Tử nói: “Mời Vương gia quá bộ vào đây ta nói chuyện.”

Không biết Trường Xuân Tử đã nói gì với Sở Mậu, chỉ biết sau khi hai người nói chuyện xong, Sở Mậu lập tức sai Lý Diên Quảng chuẩn bị xe đến chùa Đại Từ.

Sở Mậu bế thằng A Vụ vào phòng thiền của trụ trì chùa Đại Từ là Huệ Thông thiền sư Tĩnh Tu.

Sau đó, Lý Diên Quảng đi theo hầu còn trông thấy Huệ Thông thiền sư cùng với bốn sư đệ của ông là Huệ Minh, Huệ Chân, Huệ Pháp, Huệ Năng tay cầm tràng hạt lần lượt bước vào phòng thiền, chẳng mấy chốc trong phòng vang lên tiếng tụng kinh.

Lý Diên Quảng trông thấy vị chủ nhân của mình cũng cầm một chuỗi tràng hạt trong tay, ngồi ở phía ngoài cùng của phòng thiền, yên lặng niệm kinh. Chuỗi tràng hạt này có nguồn gốc rất đặc biệt, Sở Mậu được tặng chuỗi tràng hạt này vào ngày mùng Một Tết cách đây bốn năm trước, nghe nói do chín mươi chín vị cao tăng tổ chức lễ mở vải phủ tượng Phật và niệm kinh giữ chùa. Trên mỗi hạt ngọc đều khắc chín mươi chín chữ “Phật”.

Điều khiến Lý Diên Quảng kinh ngạc là chuỗi tràng hạt này sau khi được ban tặng vẫn luôn để trên gác cao, không ngờ hôm nay lại xuất hiện ở đây, ban đầu khi nhìn thấy chủ nhân của mình lần chuỗi tràng hạt này, ông cũng không để ý mấy. Chủ nhân của ông còn nói rằng trong lòng không có

Phật, có khắc bao nhiêu Phật đi chăng nữa, có mời bao nhiêu cao tăng đi chăng nữa thì cũng vô ích.

Lý Diên Quảng đứng lâu đến nỗi chân đã tê dại, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy trăng sáng từ lúc nào. Ông khẽ bước về phía Sở Mậu, nói nhỏ: “Điên hạ dùng chút điểm tâm đi, đã một ngày một đêm người chưa uống ngum nước nào rồi. Nếu Vương phi tĩnh dậy thấy người như vậy...”

“Ra ngoài!”

Lý Diên Quảng đành phải thở dài bước ra.

Tay của Sở Mậu mặc dù lần một trăm linh tám hạt và đếm đi đếm lại không biết bao nhiêu lần, nhưng lòng dạ thì không thể yên tĩnh. Hắn tìm Trường Xuân Tử khi đã không còn cách nào khác, vậy mà Trường Xuân Tử lại nói với hắn rằng linh hồn của A Vu không ổn định, bị họa sát thân ám vào, có nguy cơ hồn bay phách tán.

Đến chùa Đại Từ chính là gợi ý của Trường Xuân Tử, chỉ có cách mời các cao tăng đọc kinh siêu độ thì mới ổn định được linh hồn của A Vu.

Nếu bình thường mà nghe những lời này của Trường Xuân Tử thì hắn nhất định sẽ cảm thấy vô cùng hoang đường, nhưng hôm nay không kịp nghĩ ngợi gì, hắn đến ngay chùa Đại Từ, khi sức người có hạn thì tất cả hy vọng đành phải gửi gắm vào cửa Thần Phật hư ảo.

May mà Huệ Thông thiền sư vẫn còn đang ở chùa Đại Từ chứ chưa đi vân du đâu cả.

Sở Mậu cúi đầu nhìn chuỗi tràng hạt trong tay, hắn hy vọng chuỗi hạt mà các cao tăng tặng này có thể chuyển tâm chân tình của hắn đến Phật Tổ.

Trong phòng thiền, tiếng tụng kinh vang lên liên tục ba ngày ba đêm.

Năm vị đại sư và Sở Mậu trong thời gian này chỉ uống nước trắng.

Đến ngày thứ ba còn có một quý nhân đến chùa Đại Từ, đó chính là Trưởng Công chúa Phúc Huệ. Vì Lý Diên Quang đến phủ của bà đem Trường Xuân Tử đi mất nên bà ít nhiều cũng biết người bị bệnh sắp chết chính là Vương phi của phủ Kỳ Vương.

Trưởng công chúa Phúc Huệ đứng trên tháp Thụy Chân của chùa Đại Từ nhìn xuống thiền viện của thiền sư Huệ Thông, cười lạnh. “Thật không ngờ Kỳ Vương cũng có ngày quan tâm đến sinh tử của con người.”

Giả ma ma đứng bên cạnh Trưởng công chúa Phúc Huệ “dạ” một tiếng.

“Nếu ta không đích thân đến xem thì ai nói ta cũng chẳng thể tin nổi. Ta cứ nghĩ hắn và bà mẹ đã mất của hắn là hổ bang cơ đấy.”

Giả ma ma không nói gì, cũng biết lúc này Trưởng công chúa không cần bà đáp lại.

“Ngươi nói xem, có phải phu thê chúng đang cùng diễn kịch không?”
Trưởng Công chúa Phúc Huệ néo mắt.

Hách ma ma càng không dám nói gì, nếu bảo không phải thì khó tránh bị chủ tử nghi ngờ, nếu bảo phải thì bà lại thấy sự thực không giống thế.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ lặng lẽ đến rồi lại vội vàng rời đi, không ai chú ý.

Trong tiểu viện, cánh cửa phòng thiền cuối cùng cũng mở, người đầu tiên bước ra là Huệ Thông thiền sư, ngài nói với Sở Mậu đang bước đến: “Vương gia đi xem đi!”

Sở Mậu vội vàng bước vào, suýt chút nữa thì đâm vào Huệ Năng vừa

bước ra. Trong phòng thiền, A Vu vẫn nằm yên, Sở Mậu không dám bước đến gần. Cho đến khi hắn thấy môi của A Vu hơi động đậy, nói gì đó nhỏ như muỗi kêu.

Vai và lưng đang cứng đờ của hắn bỗng co rúm lại, quỳ xuống đất, miệng lẩm bẩm câu kinh Phật.

A Vu mơ màng cảm giác môi mình có vài giọt nước, cổ họng rát như lửa đốt, bên tai luôn có người liên tục làm rầm nói gì đó nàng nghe không rõ, nàng không thể mở miệng được, chỉ cố gắng phát ra tiếng: “Đau, đau...”

“Đau ở đâu?”

A Vu muốn nói với hắn là đau họng, nhưng lại không thể nói ra tiếng. Sau đó thì cảm thấy nụ hôn tới tấp rời xuống khắp mặt, vừa ấm ướt vừa nóng, A Vu muốn giãy ra nhưng toàn thân như có phiến đá đè lên không thể nào cử động nổi. A Vu ra sức nói: “Không, không...”

“Gì cơ, nàng nói gì cơ?” Người đó tiếp tục hỏi: “Uống nước không, có cần nước không?”

Đầu A Vu đau như kim đâm, lại không thể nói được, nghe thấy từ “nước”, nghĩ cũng tốt nhưng không nói được bèn cố gắng mở mắt, đáng tiếc là mắt cũng chỉ thấy mờ mờ.

Sở Mậu thấy lông mi của A Vu động đậy, cho là nàng đồng ý. “Lý Diên Quảng, Lý Diên Quảng...”

Lý Diên Quảng nghe tiếng gọi, vội vội vàng chạy vào. “Điện hạ!”

“Nước, mang nước lại đây!”

Lát sau, A Vu cảm thấy người mình được đỡ dậy, có người đem cốc nước đến bên miệng nàng, nàng cố sức uống, nhưng môi miệng lại không nghe theo sự chỉ huy của nàng.

Cuối cùng, A Vu cảm thấy miệng mình ấm nóng, kinh hãi phát hiện ra đó là gì, trong lòng hận chỉ muốn cắn chết người nào dám bón nước cho nàng, nàng kiên quyết ngậm chặt miệng lại, kết quả lại bị người đó ép cho tách ra, một dòng nước ấm chui vào.

A Vu tức đến nỗi ngực muốn nổ tung.

Nàng hận không thể đập chết Sở Mậu, nhưng dù có cố gắng hết sức thì cũng chỉ hơi động đậy được ngón tay. Mùi hương mai lạnh vẫn vิต bên cánh mũi, thuốc đã bón xong, nhưng cái lưỡi đó vẫn còn tham lam ở trong miệng của A Vu.

A Vu thầm nghĩ nàng thực sự chịu đủ rồi, sáng sớm nay cũng đã một lần như thế này, bây giờ lại thế, không phải là đang ức hiếp nàng sao? A Vu giận quá, há miệng cắn một cái, chỉ thấy đối phương “ùm” một tiếng rồi lại quấn lấy lưỡi nàng. Nàng nghĩ mình đã cắn đứt lưỡi đối phương rồi, nhưng trên thực tế răng nàng chỉ mới hơi động đậy, như mòi gọi người yêu.

Rất lâu sau Sở Mậu mới rời khỏi miệng A Vu, để nàng phải hít thở một hồi, rồi bỗng nàng mở mắt ra, chỉ thấy trong phòng vô cùng yên tĩnh, không có ai bên cạnh cả. A Vu rất lâu mới lấy lại khả năng khống chế của cơ thể, nàng hơi xoay vai, muốn đứng dậy.

“Sao thế?” Sở Mậu giữ hai vai của A Vu, nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, bàn tay ấn vào cái bụng nhỏ của nàng, hỏi: “Muốn đi tiểu không?”

A Vu không nói được, cũng không hiểu vì sao lưỡi cứng đờ, giận đến mức không thể thốt ra lời, sao Sở Mậu dám nói hai từ “đi tiểu” trước mặt

nàng chử, chỉ tiếc là khi bị tay hắn ấn nhẹ, A Vu đã cảm thấy không thể nhịn được nữa.

Thì ra không phải vì nụ hôn của Sở Mậu làm cho A Vu tỉnh giấc, mà vì ba việc trọng đại của con người khiến cho A Vu tỉnh dậy, đến nỗi lúc nàng mê mang không biết rõ những lần bón thuốc đó chỉ là một giấc mơ hay là sự thật.

A Vu không phản kháng được, cứ thế bị Sở Mậu bế nằm ngang, khi nàng định thần lại thì đã thấy mình ngồi trên thùng Nhu Ý rồi. Thùng Nhu Ý được đặt tên dựa theo công dụng của nó, thực tế nó giống một cái ghế, trên mặt khoét một lỗ hình bầu dục, xa xỉ hơn nữa là chiếc ghế này được làm từ đá quý.

Sở Mậu để lưng của A Vu tựa nhẹ vào lưng ghế, sau đó lấy chiếc gối bọc lụa dệt hoa cổ màu xanh trắng đặt phía sau lưng nàng, rồi ngồi xuống cởi dây buộc trên quần nàng. Sau đó, Sở Mậu khẽ ngược lên nhìn dáng vẻ đang đờ ra của A Vu để cởi quần lót của nàng ra, rồi lại đỡ nàng ngồi lên, chu đáo đặt tay nàng lên chỗ vịn để nàng dễ chống đỡ cơ thể mình.

A Vu đã hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào, chỉ biết ngây ra nhìn đối phương, rồi nghe Sở Mậu nói: “Ta đứng bên ngoài đợi nàng, có gì cứ kéo chuông gọi ta.”

Sở Mậu nghĩ rất chu đáo, còn nghĩ đến cả việc nàng không có sức lên tiếng gọi, chiếc chuông nhỏ đặt bên cạnh ngón tay của A Vu, nàng chỉ cần đụng nhẹ vào là chuông đã lắc và phát ra tiếng kêu.

Sau khi Sở Mậu bước ra ngoài, nước mắt của A Vu cứ thế rơi xuống như mưa, lại không dám phát ra tiếng, nàng muốn nhịn tiểu đến chết thì thôi, nhưng bụng thì đầy và đau tức rất khó chịu, cuối cùng nàng vừa khóc vừa té,

tiếng “xùy xùy” phát ra làm A Vụ sợ hãi vội vàng nhin, cõi hết sức đẽ cho tiếng bé đi, cứ bị ngắt quãng như thế nên mãi mới tiêu xong.

Lúc này, A Vụ cõi mở to mắt nhưng không còn nhìn thấy thứ gì phía trước nữa, hoàn toàn bị nước mắt làm cho mờ mịt. Tiếng đi tè của nàng bị Sở Mậu đứng ở ngoài nghe thấy đã hoàn toàn phá vỡ giới hạn cuối cùng của A Vụ. Giờ nàng hận không thể đập đầu xuống đất, chỉ mong mình không phải sống trên cõi đời này nữa.

A Vụ gắng gượng hết sức mới hơi động được cánh tay để nắm lấy dây buộc quần lót, nhưng làm thế nào cũng không kéo quần lên được. Nàng vẹn tay vào chiếc tủ bên cạnh, run lẩy bẩy đứng lên, nhưng có lẽ vì mấy ngày chưa ăn gì nên vừa đứng dậy đã thấy hoa mắt chóng mặt, đổ rầm một cái xuống nền nhà.

“A Vụ!” Sở Mậu nghe tiếng chạy vào thì thấy A Vụ đang nằm bò trên nền, áo quần xộc xệch.

Lúc này thì ai có thể nghĩ ngợi gì khác, Sở Mậu vội vàng đỡ A Vụ nằm lên cánh tay mình, ấn vào khuỷu tay, xương hông, sau đó lại ấn vào đầu gối của nàng. “Có bị thương không?”

A Vụ chỉ biết khóc. “Tử Phiến...” Ý của nàng là gọi Tử Phiến vào, nhưng chỉ nói được hai từ “Tử Phiến”.

Sở Mậu không để ý đến lời của A Vụ, lại kiểm tra lần nữa người nàng, chắc chắn xương cốt không bị sao mới nhin vào cái quần lót mà A Vụ mới kéo được một nửa.

Sở Mậu kéo quần lót lên rồi thắt dây giúp A Vụ, sau đó bế nàng bước vào phòng bên cạnh.

Bên trong là phòng tắm, ở giữa phòng có một bể tắm rộng bằng đá hàn bạch ngọc, một nửa bể nhô cao lên phía trên, một nửa bể sâu xuống bên dưới. Lúc này nước nóng trong bể đang bốc hơi. Sở Mậu đặt A Vu ngồi ngả người trên chiếc ghế màu vàng nhạt cạnh bể tắm.

A Vu nhìn thấy cái ghế này không hợp với thiết kế của bể tắm chút nào, có lẽ là vừa được chuyển vào.

A Vu vừa xấu hổ giận dữ vừa băn khoăn không hiểu tại sao Sở Mậu lại để mình ở đây, đáng tiếc chân tay nàng rất yếu, cố gắng nhắc lên cũng chỉ được vài khắc.

Sở Mậu dùng chiếc chậu có hình đòn cá thu đùa nghịch bên hoa sen múc một chậu nước, trong chậu để chiếc khăn bông Tùng Giang màu trắng. A Vu thấy hắn bưng chậu nước đặt xuống đất, rồi quỳ xuống trước mặt nàng, đưa tay cởi quần lót của nàng.

A Vu hận không thể nhảy dựng lên mà gào thét.

“Không!” Đáng tiếc, A Vu chỉ biết yếu ớt thốt ra một từ, tay đang đặt trên tay vịn liền giữ chặt lấy dây buộc quần lót, không cho Sở Mậu tiếp tục cởi.

“Ta rửa giúp nàng.”

A Vu cố chấp chống cự. “Không!”

“Vừa nãy không dùng giấy.” Sở Mậu bỏ tay A Vu ra, cởi dây quần lót giúp nàng.

Gương mặt vốn trắng bệch vì khóc của A Vu giờ bỗng đỏ lựng lên, nàng nghĩ rằng mình đã trải qua cảnh tồi tệ nhất trong đời, không thể có việc gì khó xử hơn thế, kết quả là... “Thiếp muốn Tử Phiến, thiếp muốn Tử Phiến.”

Lần này thì A Vu đã có thể nói một câu hoàn chỉnh.

“Bạn Tử Phiến phạm lỗi, nàng ngoan nào!” Sở Mậu lấy chiếc khăn trong chậu, nhẹ nhàng cọ rửa cho A Vu.

Người A Vu cứng đờ. “Tang ma ma, thiếp muôn Tang ma ma!” A Vu khóc thút thít.

“Tang ma ma bị ôm rồi!”

A Vu vừa khóc vừa nói lộn xộn: “Tử Phiến, muôn Tử Phiến...”

“Hầu hạ nàng thế này, nha hoàn không được phép.” Sở Mậu lấy khăn lau khô cho A Vu. Lúc này A Vu quên cả khóc, cơ thể có một cảm giác không thể diễn tả bằng lời, chỉ thấy như đang ở trong mây trong sương, cảm giác như bây giờ trời long đất lở thì nàng cũng không thể chớp mắt nổi. Có thể nói, Sở Mậu đã dùng phương thức thô bạo nhất, mạnh mẽ nhất để bóc từng lớp vỏ cứng của A Vu, đem thần kinh non nớt mềm yếu nhất của nàng để lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng không phải để cho tan thành mây khói, mà để ngày càng cứng cỏi hơn.

“Lúc nàng ngủ ra nhiều mồ hôi, nhân tiện tắm luôn nhé.” Sở Mậu đưa tay cởi áo lót của A Vu.

Cho dù thần kinh của A Vu có trở nên thô cứng thì cũng không thể không đưa tay giữ chặt lấy áo lót.

Lúc này đây, nước mắt của A Vu đã gần cạn khô, Sở Mậu cũng không làm khó nàng, bế nàng đặt luôn vào bể tắm.

Chiếc áo lót mỏng manh gấp phải nước, dính sát vào cơ thể không chỉ khó chịu mà càng làm cho A Vu cảm thấy khó xử, chưa kể đến hơi thở của người phía sau lưng nàng rõ ràng dồn dập hơn.

“Cởi áo ra để tắm được không?” Giọng của Sở Mậu vang trên đỉnh đầu của A Vu.

A Vu chưa kịp lên tiếng thì tay của Sở Mậu đã trượt xuống phía dưới áo, cởi dây áo cho nàng.

Nước mắt của A Vu có lẽ vì hơi nóng trong bể tắm nên càng long lanh trên mi. Sở Mậu ở phía sau khẽ kỳ lunge, sau đó vòng qua hông, cẩn thận kỳ cọ sạch sẽ vùng dê tích tụ mồ hôi phía dưới ngực.

Sở Mậu giúp A Vu tắm vô cùng sạch sẽ. Xong xuôi, hắn mới bế nàng ra khỏi bể tắm, lấy chiếc khăn bông to trên mắc áo quần quanh người nàng.

“Đứng được không?” Cầm của Sở Mậu ghé sát vào đầu của A Vu, hỏi.

A Vu nghĩ hắn muốn để nàng xuống, nàng đang cầu còn không được, thế nên mới gật đầu.

Sở Mậu đặt A Vu xuống, để người nàng dựa sát vào mình, với tay lấy áo lót đã chuẩn bị sẵn cho A Vu ở trên mắc áo rồi mặc vào cho nàng.

“Nàng nằm xuống đi, ta đi thay quần áo, có việc gì thì gọi ta.” Sở Mậu nói xong rồi xoay người bước vào sau tấm bình phong.

Đầu óc của A Vu vô cùng hỗn loạn, cố gắng không nghĩ đến chuyện vừa xảy ra. Nàng không biết vì sao mình chỉ ôm có một trận thôi mà khi tỉnh dậy lại thấy Sở Mậu biến thành con người khác hắn, hầu hạ nàng thay quần áo, tắm gội đã dành, đằng này còn... cũng không nè nà. Mảng hắn hạ lưu, vô si ư, nhưng hắn có vẻ chăm sóc nàng rất nghiêm túc mà.

Hơn nữa khi nằm yên tĩnh trên giường thế này, A Vu mới phát hiện ra rằng, thì ra nàng không ở Ngọc Lan Đường, xem hình dáng phòng ốc, nàng

đoán mình đang ở Băng Tuyết Lâm, nơi mà Sở Mậu không cho phép nàng bước vào.

Sở Mậu thay chiếc áo choàng hoa văn hình mây màu xám bạc lẩn đỗ tím, đầu đội mũ ngọc bích, trâm cài bạch ngọc, vóc dáng cao quý, chẳng ai ngờ vừa nãy hắn lại hầu hạ người ta thay quần áo, A Vu không khỏi cảm thấy châm biếm.

Mặc dù A Vu có muốn phủ nhận hàng trăm lần thì nàng cũng biết rằng, trong lúc nàng ngất lịm đi như thế, đây không phải là lần đầu tiên Sở Mậu thay xiêm y giúp nàng, cũng không phải lần đầu tiên hắn tắm cho nàng, dùng miệng morm thuốc cho nàng thì cũng không biết bao nhiêu lần rồi.

“Để ta đọc một đoạn kinh cho nàng nghe nhé!”

Lúc này, A Vu mới trông thấy một chuỗi tràng hạt trong tay của Sở Mậu. Hắn ngồi trên chiếc ghế đôn bọc nhung cạnh đầu giường, lấy cuốn kinh đặt trên bàn bên cạnh thấp giọng đọc.

Giọng của Sở Mậu vừa trầm ám vừa tròn đều, lại thêm cảm giác cao quý, lạnh lùng, chầm chậm cất lên rất vui tai, đáng tiếc A Vu không có phúc tận hưởng, nàng không hiểu Sở Mậu có bị đứt dây thần kinh nào không mà lại đọc kinh cho nàng nghe, có phải là muốn khuyên nhủ nàng từ nay về sau phải sống hướng thiện, niệm kinh để chiêu độ nàng?

A Vu nhíu mày, Sở Mậu lập tức bỏ tràng hạt trong tay, đỡ nàng ngồi dậy.

“Muốn uống nước không?” Sở Mậu dịu dàng hỏi.

A Vu nghĩ đúng là nàng hơi muốn uống, đáng tiếc khi Sở Mậu đưa cốc nước đến bên miệng, A Vu khó tránh khỏi những việc phiền phức sau khi

uống nước nên chỉ nhấp một ngụm rồi thôi.

“Thiép ngủ bao lâu rồi?” A Vu mở miệng hỏi, giọng hơi khàn khàn, nhưng đã có thể nói chuyện.

“Tám ngày.” Sở Mậu đặt cốc nước xuống rồi lại đỡ nàng ngồi dựa vào đầu giường, lấy gối kê sau lưng.

A Vu hoàn toàn không ngờ mình lại hôn mê lâu như vậy, chẳng lẽ không phải vì quá kinh hãi cộng thêm một chút phong hàn sao? Sao lại hôn mê lâu như vậy? Ngay cả A Vu cũng không biết hôn phách nàng đã đi một vòng bên ngoài quỷ môn quan và đã được người ta gọi trở lại.

“Tử Phiến bọn họ...” A Vu muốn bọn Tử Phiến đến hầu hạ nàng, cũng muốn biết vì sao Sở Mậu phạt bọn họ, chỉ khi bọn họ đến, A Vu mới hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Nàng cố gắng giữ sức khỏe, lúc nào nàng khỏe thì lúc đó ta sẽ thả bọn nha hoàn ở Ngọc Lan Đường ra.”

A Vu ghét nhất Sở Mậu ở điểm này, bè ngoài thì đối với nàng vô cùng thân thiết, nhưng gấp chuyện thì sẽ không cho nàng quyền thương lượng, nói lật mặt là lật mặt ngay được, việc này mặc dù không phải là lật mặt nhưng cũng chẳng khiến người ta dễ chịu chút nào.

A Vu nhắm mắt không nhìn Sở Mậu, ý muốn nói: Thiếp muốn nghỉ rồi.

Lúc này, bên ngoài có tiếng vọng vào: “Điện hạ, thuốc của Vương phi hamm xong rồi a.”

“Bưng vào đi!” Sở Mậu nói, sau đó đứng dậy đặt một chiếc khăn bông dưới cằm của A Vu.

Lã Nhược Hưng cúi đầu bưng bát thuốc dâng lên cho Sở Mậu, còn mang thêm một đĩa kẹo, lúc này A Vu mới hiểu vì sao lúc đầu uống thì đắng, nhưng lúc sau lại ngọt.

Sở Mậu đưa thia lên miệng A Vu, nàng không há ra, Sở Mậu cũng không ép nàng, bỏ bát thuốc xuống, nhìn vào mắt nàng, hỏi: “Vẫn muốn ta morm cho nàng sao?”

A Vu cố gắng kiềm chế khỏi đỏ mặt, nhưng không thể, mặt nàng nóng ran, ngón tay tóm chặt lấy chiếc khăn rồi khẽ há miệng.

Sở Mậu bón từng thia thuốc cho nàng, lại tự tay hầu hạ súc miệng, sau đó chọn một viên kẹo anh đào tẩm hoa hồng trong chiếc hộp sứ đựng kẹo màu xanh bỏ vào miệng nàng.

A Vu cắn chặt răng theo phản xạ, không muốn Sở Mậu cho kẹo vào miệng. Nàng uống quen thuốc đắng rồi, không cần dùng kẹo để giải đắng chát nữa, nào ngờ động tác của nàng còn không nhanh bằng Sở Mậu, răng vừa ngậm vào thì cắn ngay phải ngón tay của Sở Mậu chưa kịp rút ra.

A Vu cố hết sức cắn, ngón tay vốn chẳng có bao nhiêu thịt nên cắn một cái đến tận xương, cứng hơn gai sắt, A Vu cắn mà còn thấy đau răng, nhìn lên Sở Mậu thì không thấy sắc mặt đau đớn mà nàng mong đợi đâu, ngược lại còn thấy hán tươi cười nói: “Được rồi, cẩn thận không vỡ răng nàng đấy!”

A Vu xấu hổ buông ra, sự độ lượng của Sở Mậu khiến nàng không thể tiếp tục trẻ con như vậy nữa.

Sở Mậu ngừng một lát, nói với giọng ngại ngùng: “Ta cũng sẽ đau lòng.”

A Vu ngân người nhìn Sở Mậu rút ngón tay từ miệng nàng ra cho vào

miệng mình, nếu như ngón tay bị cắn chảy máu thì hắn làm thế còn có lý, đằng này rõ ràng A Vu nhìn thấy đầu ngón tay chỉ có hai vết răng mà thôi.

A Vu đương nhiên không hiểu mấy trò trêu đùa của những kẻ đang yêu, nàng chỉ cảm thấy thực sự chảng ra sao. Có điều nói đi cũng phải nói lại, mấy ngày nay những việc mà Sở Mậu làm không cũng “chảng ra sao” ư?

A Vu chỉ nghĩ rằng, nếu nàng là vợ của Sở Mậu, dù hắn có hành động bất tiện, nàng cũng sẽ không bao giờ tự mình hầu hạ hắn đi tiểu tiện, nàng không chịu nổi sự mất vệ sinh đó.

Một ý nghĩ chợt thoáng qua trong đầu A Vu, nàng mở to mắt nhìn Sở Mậu, lẽ nào Sở Mậu cũng giống nàng, giới tính thay đổi? Ý nghĩ này khiến A Vu kinh hãi, nàng muốn khóc mà không khóc nổi, nàng thực sự cần một Kỳ Vương điện hạ có tâm người hầu hạ trong phòng tắm trước đây hơn. A Vu càng ngẫm nghĩ càng thấy sợ hãi, chảng lẽ mấy công tử quần áo là lượt đã nhập vào người của Sở Mậu rồi sao? Sau này hắn có còn lên ngôi được không? Nếu không thể lên ngôi...

A Vu thật sự không dám nghĩ tiếp nữa.

“Thiép muốn ăn cơm.” A Vu lạnh lùng thốt ra một câu. Thực ra nàng nói thế cũng không phải không có lý, giờ nàng cảm thấy toàn thân bâi hoái, mệt lả, lý do là vì mấy ngày nay không ăn uống gì, ai nhịn đói bảy tám ngày mà hoạt bát cho được? Nàng cần ăn cơm, có sức rồi mới nghe ngóng được tình hình một cách rõ ràng.

“Nàng vừa uống thuốc, lúc này chưa thể ăn cơm, nằm nghỉ ngơi chút đi.” Sở Mậu đã nhìn thấy đôi giày của Lã Nhược Hưng lộ ra dưới rèm cửa.

Sở Mậu đứng dậy đỡ A Vu nằm xuống, rồi cởi giày giúp nàng, sau đó cúi người hôn vào trán nàng một cái. “Ta ra ngoài một chút, có việc gì sai

người gọi ta.”

Sau khi Sở Mậu bước ra, Văn Mai đi vào.

A Vu có hết sức ngồi dậy, Văn Mai thấy thế vội vàng bước đến đỡ nàng. A Vu khó chịu xua tay, Văn Mai vội vàng buông ra, nàng vẫn không quen có người đụng vào mình, nghĩ đến Sở Mậu, nước mắt nàng lại đong đầy khói mi, nàng có phản đối cũng chẳng được.

“Mấy ngày qua Vương gia bị thương à?” A Vu vội hỏi.

Văn Mai ngẩn người vì câu hỏi không đầu không cuối của A Vu, sau khi phản ứng lại được mới lắc đầu.

“Thế có bị ốm không?” A Vu lại hỏi.

“Không ạ, mấy hôm Vương phi bị hôn mê đều là do Vương gia tận tình chăm sóc bên cạnh, người cũng gầy rộc đi.” Văn Mai nói. Nếu Sở Mậu nghe thấy câu này, chắc chắn sẽ khen “nha đầu tốt”.

Đúng là sợ cái gì thì gặp cái đấy, lời của Văn Mai đã dập tắt tia hy vọng cuối cùng của A Vu, quả nhiên mấy hôm đó đều là do Sở Mậu đích thân chăm sóc nàng. Nếu Sở Mậu không “đổi giới” thì A Vu không thể không suy nghĩ.

“Người ở Ngọc Lan Đường có khỏe không? Sức khỏe của Tang ma ma thế nào rồi?” A Vu lại hỏi, đây là điều mà nàng quan tâm nhất lúc này.

“Điện hạ đã mời Hách thái y khám bệnh cho Tang ma ma rồi, Vương phi không cần lo lắng. Tình hình ở Ngọc Lan Đường thì nô tỳ không rõ, mấy ngày nay nô tỳ đều hầu hạ ở Băng Tuyết Lâm.” Văn Mai khẽ nói.

Nghe Tang ma ma được thái y chăm sóc A Vu cũng yên tâm phần nào,

mặc dù nàng không thích tính hay nói nhiều của Tang ma ma, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng không quan tâm đến bà. Nhưng về chuyện của Ngọc Lan Đường, Vân Mai rõ ràng biết sự tình nhưng cố lờ đi. Mặc dù chân tay nàng tê mỏi, nhưng đầu óc cực kỳ tinh táo.

A Vu tức đến nỗi bật cười, Sở Mậu và Vân Mai càng giũ mồm giũ miệng thì nàng càng lo lắng, chỉ hận sức khỏe yếu ớt, còn cô hầu Vân Mai này, A Vu vốn tưởng đã thu phục được, nếu không cô ấy đã chẳng giúp nàng đánh bại Mai Ánh. Nhưng đến giờ, chủ nhân trong mắt của nha hoàn này vẫn chỉ có mỗi một mình Kỳ Vương điện hạ.

Ánh mắt của A Vu nhìn Vân Mai có phần nghiêm hơn, chuyện của Mai Ánh không biết Sở Mậu đã biết được bao nhiêu phần rồi, hay là đã biết toàn bộ, vậy là kế hoạch của nàng chẳng lẽ Sở Mậu cũng biết hết rồi sao, nghĩ đến đây A Vu khó tránh khỏi chột dạ, mặc dù Mai Ánh làm khó cho nàng và mọi người trước, nhưng rốt cuộc thủ đoạn của nàng cũng không được quang minh cho lắm.

A Vu càng nghĩ càng cảm thấy tinh thần không tốt, mơ màng ngủ thiếp đi, rồi sau đó nghe thấy tiếng Sở Mậu gọi: “A Vu dậy ăn cháo!”

A Vu được Sở Mậu đỡ ngồi dậy. Hắn đặt chiếc khăn trước ngực nàng, sau đó mới bung một bát cháo có độ nóng vừa phải xúc từng thia cho nàng ăn. A Vu muốn Vân Mai cho mình ăn, nhưng nàng muốn nói chuyện với Sở Mậu, nghĩ ngợi một lát lại thôi không đòi hỏi nữa.

Cháo nấu nhạt với dưa chuột, rau diếp nên A Vu cũng thấy khá vừa miệng, có lẽ là đợi lâu quá, nàng cũng không ăn được nhiều như mình tưởng, tuy nhiên trong lòng chỉ muốn hồi phục thể lực thật nhanh nên không ăn được nữa cũng cố gắng ăn.

Sở Mậu không chiều theo A Vu, ăn hết một nửa bát cháo liền bỏ thia xuống, thấy A Vu vẫn muốn ăn nữa nhưng lại mang nước đến cho nàng漱 miếng. “Nàng vừa tỉnh dậy, tỳ vị vẫn còn yếu, không nên ăn nhiều. Khi nào nàng khỏe, ta sẽ dẫn nàng đi đến Tụ Phương Viên ăn một bữa.”

Tụ Phương Viên là quán rượu nổi tiếng ở kinh thành, muốn đến đây ăn thì phải đặt trước bảy tám ngày, quán của họ không bán ra ngoài, cho dù là hoàng thân quốc thích hay các gia đình thương gia, quý tộc giàu có muốn đặt bàn mang về đều không được, muốn ăn món của Tụ Phương Viên thì đều phải đích thân đến đó.

Những người có tiền có quyền trong kinh thành sơ giờ uy phong ra làm đầu bếp chạy mất khiến mọi người không được ăn ngon, thế nên kiếp trước A Vu là Quận chúa Khang Ninh mà cũng chưa có phúc được ăn món ở quán Tụ Phương Viên.

Phải nói rằng, lời của Sở Mậu rất hợp ý người đẹp, A Vu lại thích nên sắc mặt đã dịu dàng hơn nhiều.

Có điều, những lời càn nói thì A Vu vẫn phải nói: “Điện hạ, bọn Tử Phiến rốt cuộc phạm lỗi gì vậy?” A Vu ngược nhìn với ánh mắt to tròn, long lanh, vừa sốt ruột vừa đáng thương, lông mi run run như cánh bướm lay nhẹ trong gió, nàng rất biết sử dụng sắc đẹp của mình làm ưu thế. Nói dễ nghe một chút thì A Vu thông minh, biết thời thế, nói khó nghe một chút thì A Vu là cục xương mềm trước mặt Sở Mậu, hoàn toàn không thể cứng được, cho dù Sở Mậu đối với nàng như thế, nàng vẫn không thể nói nặng lời.

Ngay từ đầu, Sở Mậu đã dùng Ngọc Lan Đường để nấm bắt điểm yêu của nàng.

“Bọn họ không bảo vệ được chủ nhân.” Sở Mậu đáp rất ngắn gọn. Trên

thực tế làm hắn tức giận không phải là mấy chuyện này. Sau khi A Vu đỗ bệnh, bọn họ lại không đi thông báo cho hắn ngay từ đầu, Lý Diên Quảng cũng không nói, cuối cùng phải mời Hạ Niên Phương thì Hách ma ma mới thông báo cho hắn.

Sở Mậu tự thấy rằng hắn chưa bao giờ đàm áp Ngọc Lan Đường, vậy mà bọn nha hoàn ở Ngọc Lan Đường lại không biết bảo vệ chủ, còn bị Hách ma ma khống chế, đó là lý do thứ nhất; Lý do thứ hai, Tử Phiến tự ý đòi đến Vinh phủ, điều này cũng phạm vào cấm kỵ của Sở Mậu. Cho dù thế nào, việc này cũng không thể để một nha hoàn tự quyết được. Đương nhiên, Sở Mậu không thể không thừa nhận trong lòng hắn có chút lo sợ nhạc phụ nhạc mẫu biết được tình hình của A Vu, sợ làm tổn thương đến họ, sau này hắn không thể làm con rể tốt được nữa. Nhưng tiền đề là, Sở Mậu chưa bao giờ nghĩ A Vu sẽ chết. Còn tội nặng nhất là lúc này A Vu đã biết rồi.

“Không phải lỗi của bọn Tử Phiến, bọn họ làm sao chống lại được Viên Xuân.” A Vu kinh hãi kêu lên, trong đầu bất giác nhớ đến cảnh tượng hôm đó, tiếng gãy vun vút giáng xuống.

Sở Mậu dang tay ôm A Vu vào lòng, như muốn che đi đôi mắt vì sợ hãi mà trọn tròn của A Vu, cầm hắn tựa lên đỉnh đầu nàng, dịu giọng an ủi: “Đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ đến nữa, đều đã qua rồi, sẽ không thể nữa, sẽ không thể nữa đâu...”

Thấy A Vu sợ hãi như vậy, trong lòng Sở Mậu càng hận bọn nha hoàn của Ngọc Lan Đường. Hắn không biết vì sao A Vu lại sợ hãi đến vậy, nhưng bọn nha hoàn hầu hạ nàng từ nhỏ chẳng lẽ lại không biết? Cho dù Viên Xuân có võ công cao cường thế nào thì trong mắt Sở Mậu, bọn Tử Phiến cho dù có chết cũng không nên để cho A Vu rơi vào tình cảnh như vậy mới phải.

A Vu được Sở Mậu an ủi đã bình tĩnh lại, không thể không nói rằng, lúc

này có cái ôm rắn chắc và ám áp khiến người ta dễ chịu hơn rất nhiều. A Vu cũng tự có cơ chế hồi phục, chọn cách quên đi tất cả. Quên đi chuyện xảy ra ở Hồng Dược Sơn Phòng hôm đó, quên đi việc làm quá đáng của Sở Mậu đối với nàng, nếu nàng không thể quên đi thì với tính cách kỳ quặc của nàng, chắc có lẽ những chuyện này sẽ đeo bám nàng đến chết.

Không bảo vệ được chủ, tội này không nhẹ chút nào.

A Vu kéo ống tay áo của Sở Mậu. “Bạn họ từ nhỏ đã hùa hạ thiếp.”

Sở Mậu nói: “Nàng dưỡng sức thật tốt thì ta sẽ thả bạn họ ra, dù sao bạn họ cũng là nha hoàn của nàng.”

A Vu không dám cầu xin cho bạn Tử Phiến, sợ lại phản tác dụng, nàng chắc chắn sẽ khỏe trở lại.

A Vu còn muốn hỏi, khi bạn Tử Phiến bị phạt, Hách ma ma và Tương Tư chẳng lẽ không bị sao? Nhưng nàng vừa sợ Sở Mậu, lại sợ mình không kìm nén được cơn giận nên chỉ mở miệng mà không nói.

“Điện hạ, sao thiếp lại hôn mê lâu như vậy, thiếp bị sao thế?”

Câu hỏi này Sở Mậu đã nghĩ sẵn đáp án khi A Vu còn đang mê man bất tỉnh, đương nhiên không thể nói sự thật, sợ làm nàng khiếp đảm, bây giờ Sở Mậu vẫn còn bán tín bán nghi với linh hồn, nhưng sự thực bày ra trước mắt, thuốc thang không hiệu quả, vậy mà thầy chùa trấn quỷ lại khiến A Vu tỉnh lại.

“Nàng bị khiếp sợ, lại bị phong hàn nhiễm vào người, sau đó mới hôn mê lâu như vậy.” Sở Mậu nói, nhìn ánh mắt không tin của A Vu thì lại nói tiếp: “Cơ thể nàng cũng quá yếu, không hiểu nhạc phụ nhạc mẫu nuôi nàng thế nào nữa?”

Sở Mậu nói châm chọc khiến A Vu quên vẩn hỏi chuyện hôn mê của nàng, dù sao thì phần nhiều cũng là do nàng bị ôm, nàng làm sao ngờ được hôn phách của mình không ổn định.

“Cha mẹ có biết chuyện thiếp bị ôm không?” A Vu vội vàng hỏi.

“Không báo cho họ biết, nếu nhớ họ, đợi khi nào nàng khỏe lại ta sẽ dẫn nàng về.” Sở Mậu thận trọng nói.

A Vu thở phào một cái, thật là may, nếu không chẳng biết Thôi Thị sẽ khóc như thế nào, chỉ lo bà sợ hãi đến mức ảnh hưởng đến sức khỏe.

“Ra ngoài tắm nắng nhé?” Mặc dù hỏi, nhưng Sở Mậu đã bế A Vu lên. Nàng chán chẳng buồn phản đối, mấy ngày bên nhau, nàng đã hoàn toàn hiểu rõ tính khí bá đạo của Sở Mậu, không cho phép bất cứ ai chống đối lại, may là hắn còn hỏi một câu lấy lệ.

Sở Mậu bế A Vu ra khỏi phòng, nàng bị ánh sáng chiếu vào lóa mắt, vội nhắm chặt lại, nhưng toàn thân dâng lên một cảm giác thoải mái không nói nên lời, nàng chưa bao giờ có cảm giác này. Sở Mậu đặt A Vu lên chiếc ghế nằm ngoài sân, rồi đắp chăn cho nàng.

“Ta đọc cho nàng nghe một đoạn kinh nhé!” Sở Mậu ngồi xuống bên cạnh A Vu.

A Vu nhíu mày, không biết vì sao Sở Mậu lại nhiệt tình đọc kinh cho nàng nghe đến vậy, trong lòng vốn đen tối nên suy đoán Sở Mậu đang coi nàng là yêu quái chẳng? Nếu A Vu biết rằng mình tỉnh dậy được là do công niệm kinh của các cao tăng chùa Đại Từ thì chắc có lẽ nàng càng chột dạ thêm.

Nhưng A Vu không ngăn được việc Sở Mậu muốn làm, nàng cũng

không muôn ngăn cản, chỉ cảm thấy lúc Sở Mậu đọc kinh giọng trầm ám, vô cùng dễ nghe, tất cả những chỗ đau trên người nàng cũng dịu đi.

“Điện hạ, Thẩm tiên sinh đếnạ.” Lã Nhược Hưng từ đầu hồi bước vào cúi đầu bẩm báo, mắt không dám nhìn A Vu.

A Vu đang nhắm mắt và cảm thấy vô cùng dễ chịu thì bị Lã Nhược Hưng làm phiền, nàng “ừm” một tiếng, nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng.

Ngón tay của Sở Mậu đặt lên vai A Vu, day nhẹ cho nàng. “Nói với Thẩm lão, bảo ông ấy đợi ta một lát.” Nói xong, Sở Mậu lại tiếp tục đọc kinh cho A Vu.

Lã Nhược Hưng lặng lẽ lui ra, mặc dù đã có tâm lý chuẩn bị từ trước, nhưng thấy Kỳ Vương điện hạ nói vậy, hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Nhưng những người làm việc lớn tất phải chiêu hiền đai sĩ, thậm chí bỏ ngàn vàng ra chỉ để mua một con ngựa gầy, Sở Mậu đương nhiên rất biết phát huy phẩm chất này. Nghe Sở Mậu gọi là Thẩm lão, cho thấy người này có vị trí thế nào trong lòng của hắn, vậy mà hắn vẫn chọn đọc kinh cho A Vu trước.

Đọc xong đoạn kinh, Sở Mậu đứng dậy, hôn vào giữa trán nàng, dặn dò nàng có việc gì thì gọi hắn, sau đó mới rời đi.

Sở Mậu đi khỏi, A Vu mở mắt ra, cảm giác toàn thân đã có chút sức lực, xoay vặn cổ tay cũng linh hoạt hơn.

Băng Tuyết Lâm có hai sân nhỏ, A Vu bước đến sân sau, mặc dù không nhìn thấy Song Giám Lâu sừng sững ở phía trước, nhưng có thể nhìn thấy góc mái hiên nhô ra của Song Giám Lâu, việc này tựa như hạt giống được

gieo vào tâm hồn đang mốc meo, chán nản của A Vu.

A Vu nghĩ ngợi, thấy biểu hiện hôm nay của Sở Mậu, nếu như nàng đè nghị đến Song Giám Lâu nghỉ thì không biết có được không? Nếu không được, nàng sẽ lại giả vờ đau đầu, tức ngực, không biết liệu có được Sở Mậu thương mà cho phép vào không?

Thế nên mới nói, A Vu chính là điển hình của kiểu người vừa liền sẹo đã quên đau, vừa mới bị trùng trị chưa bao lâu, còn suýt nguy hiểm đến tính mạng đã nghĩ cách tiếp cận bảo bối của Sở Mậu rồi.

A Vu đang tắm nắng vô cùng thoái mái thì bị Sở Mậu vội vàng bước vào hậu viện và bế nàng vào phòng. “Tắm nắng một chút thế là đủ rồi.”

A Vu nhìn với ánh mắt bức bối thì Sở Mậu nói: “Muốn tắm nắng thành thôn nữ hay sao?”

A Vu phát hiện miệng của Sở Mậu sao lại độc địa như vậy chứ, có hắn mới bị phơi thành nông dân áy. A Vu ghét hắn nói với nàng như vậy, chỉ riêng câu “nàng không dùng giấy” đã khiến mười kiếp A Vu không thể ngẩng mặt lên nổi vì xấu hổ.

Dù sao A Vu cũng vừa tỉnh dậy, tinh thần vẫn mệt mỏi, nàng dần ngủ thiếp đi, đến giờ uống thuốc và dùng cơm mới cố mở mắt ra.

Bên ngoài trời đã tối, A Vu cảm thấy trong người đã khỏe hơn một chút nên đứng dậy. “Sao bên ngoài lại có muỗi kêu thế?” Rõ ràng đang là giữa đông mà, A Vu hỏi với vẻ mặt ỉu xìu.

Cứ đêm đến, ở bên ngoài Băng Tuyết Lâm lại có một trăm linh tám vị đạo sĩ được mời từ Bạch Vân Quan đến bắt đầu lập đàn tế lễ nên A Vu trong phòng nghe như có tiếng muỗi kêu.

“Sao trên đầu giường lại treo một cái tháp thế?” A Vu mơ hồ nhận ra trên đầu giường không treo quả cầu xông hương mà là một cái tháp Linh Lung bằng vàng.

Trả lời A Vu lại là: “Muốn đi tiêu không?”

A Vu nhịn cả một buổi chiều, có điều Sở Mậu nói đúng, chiều nay lúc Vấn Mai hầu hạ nàng, nàng lại ngại để cho thị hầu hạ mình, đương nhiên nàng tuyệt đối cũng không muốn Sở Mậu hầu hạ.

A Vu chưa biết trả lời thế nào thì cái bụng nhỏ đã bị Sở Mậu ấn vào, nàng bật kêu lên một tiếng, suýt chút nữa thì bị ấn cho rơi ra ngoài.

Sở Mậu bế A Vu đặt ngồi lên chiếc thùng Như Ý, đang định cởi dây quần cho nàng thì A Vu vội vàng nói: “Tự thiếp làm được, tự thiếp làm được.”

Sở Mậu liền buông tay ra.

A Vu lại nói tiếp: “Chàng đi ra đi, đừng đứng ngoài cửa, chàng đi ra gian giữa áy.” Thế này là không cho phép Sở Mậu đứng chờ ở trong phòng.

Sở Mậu bật cười, đáp: “Được, nàng cần thận một chút.”

A Vu nghe thấy thế thì thở phào, không ngờ Sở Mậu ngoảnh đầu lại nói: “Thực ra gian giữa vẫn có thể nghe thấy.” Chẳng thể trách được, người vô công tai mắt cũng tinh thính hơn mà.

“Chàng...” A Vu tức đến nổi mặt và cổ đỏ ửng lên.

Thực ra, A Vu hiểu nhầm ý của Sở Mậu, ý của hắn là hắn sẽ không ra gian giữa, mà sẽ đi ra ngoài.

A Vu dường như cũng bị Soi Mậu làm cho “mặt dày” hơn, không còn có nhẫn nhịn phát ra tiếng nữa, chỉ cầu mong kết thúc thật nhanh nỗi giày vò này, sau đó chống tay vào tủ đứng dậy, buộc xong dây quần, mặc dù hoa mắt chóng mặt nhưng vẫn gắng gượng bước ra đến cửa.

Soi Mậu đứng ở bên ngoài nghe thấy tiếng bước chân của nàng liền bước đến bế A Vu vào nhà tắm.

A Vu không muốn tắm, nhưng lại ngại mở miệng nói với Soi Mậu, nói như vậy chẳng khác nào bảo nàng không sạch sẽ. “Thiép tự tắm được.” A Vu giữ chặt góc áo không cho Soi Mậu cởi.

“Sức của nàng có thể kỳ cọ sạch sẽ không?” Soi Mậu hỏi lại.

A Vu bị lời nói của Soi Mậu làm cho tức run người, nói như thế chẳng khác nào bảo mới nửa ngày mà cơ thể nàng đã tích một đồng ghét bẩn.

Soi Mậu cúi đầu không cởi áo của A Vu nữa mà nhanh chóng cởi dây quần lót của nàng, chiếc quần lót màu xanh non nhanh chóng tuột ra rơi xuống đất cá chân.

Cùng lúc A Vu cảm giác dây quần lỏng liền đưa hai tay giữ thì Soi Mậu liền nhanh mắt nhanh tay cởi dây buộc áo lót của nàng. A Vu kêu thát thanh một tiếng, vội vàng đưa hai tay lên ôm ngực.

Thực ra, nếu A Vu không kêu àm lên thì có lẽ Soi Mậu cũng không bị kích thích đến vậy, dù sao cũng là việc tắm gội bình thường, hắn tự nhiên sẽ biết kiềm chế.

A Vu vốn đã già, giờ trông lại càng già, đường cong ở xương quai xanh trông đẹp đến mê hồn, khiến người ta hận không thể nằm trong ao ngọc trắng muốt đó. Huống hồ bản thân A Vu vốn đã đẹp nghênh nước nghênh thành,

lúc này do hơi nước nóng trong bể tắm bốc lên làm hai má nàng đỏ ửng, đôi mắt sáng long lanh e thẹn, cộng thêm cả vẻ giận dữ càng khiến say đắm lòng người.

Sở Mậu nắm chặt tay, không thể kìm né được nữa, hắn hơi nâng cơ thể A Vu lên, miệng áp chặt lấy môi A Vu. A Vu làm sao chịu nổi sự đùa cợt này của hắn, nàng vừa kêu lên thì đã bị miệng của Sở Mậu bịt chặt.

A Vu vừa đánh vừa đập, vừa càu vừa cát, nhưng chút sức lực đó cũng chỉ như gãi ngứa cho người ta. A Vu cố dịch về phía sau thì chân bị trượt, ngã về phía sau, miệng của Sở Mậu trượt xuống cổ nàng, hai người cùng ngã vào bể tắm.

May mà Sở Mậu nhanh nhẹn và khỏe mạnh, lúc ngã xuống, hắn đã đỡ A Vu ngồi lên người mình, theo trực giác, A Vu đưa tay chống đỡ cơ thể, nào ngờ đánh giá cao sức mình nên trượt về phía trước, nằm lên người của Sở Mậu.

Trong lúc A Vu đang không biết phản ứng thế nào, Sở Mậu cũng không bắt nạt mà ôm lấy nàng. “Ngã đau chỗ nào không?” Sở Mậu thấy tóc A Vu ướt, sợ nàng bị lạnh sẽ thêm phần nguy hiểm nên không màng đến nhu cầu bản thân.

A Vu bị Sở Mậu sờ mó xấu hổ muốn chết liền nói to: “Không, không sao cả. Chàng đi ra đi, chàng đi ra đi.”

“Ta không trêu chọc nàng nữa, tóc bị ướt rồi, ta gội đầu cho nàng nhé.” Sở Mậu bước ra khỏi bể tắm, nhanh nhẹn kỳ cọ người A Vu, sau đó đặt đầu nàng lên gối ngọc ở bể tắm, xoa dầu thơm lên tóc nàng.

Xong xuôi, Sở Mậu mặc quần áo vào cho A Vu, lau khô tóc, sau đó mới bê A Vu lên sập, đặt đầu nàng lên đùi mình. Ván Mai đã chuẩn bị xong lò

sưởi, nhưng Sở Mậu cũng không mượn thị, tự tay hong khô tóc cho A Vu, chỉ sợ nàng bị lạnh khi để tóc ướt đi ngủ.

A Vu bị Sở Mậu “giày vò” một hồi giờ đã mệt lả, ngâm tắm nước nóng xong thì càng mệt nên không còn sức nói lời từ chối nữa, cứ để mặc cho Sở Mậu muôn làm gì thì làm, tắm gội xong xuôi là nàng cũng ngủ thiếp đi.

Vân Mai đứng ở góc phòng, có gắng làm giảm cảm giác tồn tại của mình, chỉ dám lén nhìn trộm đôi mỹ nhân, vì sự khác biệt quá lớn giữa bản thân và A Vu nên thị không thể đố kỵ được, chỉ biết tham lam nhìn ngắm vẻ dịu dàng chưa bao giờ thấy đang hiện hữu trên gương mặt của Sở Mậu.

Ngày hôm sau, A Vu đã cảm thấy khỏe hơn, đã có thể vịn bàn đi được vài bước và cố gắng tự làm những việc đơn giản, ví dụ như vào phòng tắm thay quần áo, không cần Sở Mậu bế nàng vào nữa. Bây giờ, nàng thường nhân lúc Sở Mậu ra ngoài xử lý công việc để đi vệ sinh, như thế hắn sẽ không nghe thấy tiếng gì cả.

Bữa trưa, A Vu ăn hết một bát cháo yến mạch đầy, còn ăn thêm viên thịt băm, hai cái bánh bao nhân thịt, như thế mới thỏa mãn cảm giác thèm ăn. Sau đó, nàng được Sở Mậu bế ra ngoài sân tắm nắng, nghe hắn đọc kinh. A Vu cảm thấy Sở Mậu rất thích hợp để làm cao tăng.

A Vu nghiêng đầu nhìn ngắm Sở Mậu đang chăm chú đọc kinh, ánh nắng mặt trời chiếu xuống mái tóc ánh lên màu vàng nhạt, làm cho gương mặt vốn tuấn tú, góc cạnh của hắn càng thêm đẹp, khiến người ta muốn sùng bái, nhưng cũng muốn coi thường.

Tim A Vu giật thót một cái, không biết nên coi thường cái con người có vẻ ngoài như thần tiên nhưng lòng dạ lại như ma quỷ này như thế nào.

A Vu lại tỉ mỉ ngắm nhìn Sở Mậu, cảm giác các nét trên gương mặt của

hắn sâu và rõ hơn người khác, vô cùng tuấn tú. Ai cũng bảo mắt của phụ nữ như nước hồ thu, nhưng ánh mắt A Vu nhìn Sở Mậu có thể coi như nghìn viên minh châu, long lanh dao động, khi hắn chăm chú nhìn bạn, khiến cho tim bạn đập loạn xạ. Bàn tay cầm tràng hạt với các ngón dài, ấm áp, lòng bàn tay nóng như lửa, móng tay cắt ngắn sạch sẽ, đều đặn, cho dù đánh cờ hay luyện kiếm đều rất thích hợp.

Trong lúc A Vu không chú ý thì Sở Mậu đã đọc xong đoạn kinh, dừng lại nhìn nàng mỉm cười. Con người Sở Mậu rất thích hợp với nụ cười khẽ cong lên, có sức cuốn hút làm say đắm lòng người, khiến bạn cảm nhận được sự chân thành của hắn, khi hắn cười to để lộ hàm răng trắng bóng, người ta sẽ có cảm giác hắn cười như thế với mình chẳng khác nào có phúc ba đời.

Người Sở Mậu nghiêng về phía trước, đỉnh đầu của A Vu được che bởi bóng râm, nàng thấy có gì không ổn, vội đưa tay lên ôm ngực, tránh nụ hôn của Sở Mậu, lại thể hiện là mình đang đau đầu.

“Sao thế, ăn nhiều quá à?” Sở Mậu đặt cuốn kinh xuống và hỏi.

A Vu thầm mắng trong lòng, có nhà người mới ăn nhiều ấy, rõ ràng nàng cảm thấy tim không khỏe chứ có phải là đau dạ dày đâu. “Cả ngày nằm thế này chán quá, thiếp thấy tức ngực.” A Vu nũng nịu bảo.

“Ta dẫn nàng đi dạo trong vườn nhé?” Sở Mậu đề nghị.

Thực ra, mấy hôm nay Sở Mậu bận vô cùng, từ chỗ Lã Nhược Hưng, A Vu biết Sở Mậu gặp không biết bao nhiêu người, đương nhiên toàn gặp những người quan trọng, nhưng với A Vu, bất cứ việc gì Sở Mậu cũng không để người khác nhúng tay vào, có lúc vội vàng về bón thuốc cho nàng, thỉnh thoảng lại trở về hỏi A Vu có cần đi tắm hay thay quần áo không, nhưng A Vu đều không buồn đáp.

Thế nên lúc này Sở Mậu đè nghị dẫu nàng đi dạo là điều nằm ngoài dự đoán của nàng. A Vu nhíu mày, dè dặt nói: “Mệt.”

Sở Mậu cười. “Không đâu, ta bê nàng đi.”

A Vu thầm nghĩ, ai cần hắn bê chứ, bây giờ nàng vẫn có thể đi được, vậy mà Sở Mậu vẫn coi như nàng chưa làm được việc gì, ngay cả ăn cơm cũng bê qua bê lại, A Vu bảo mình có thể tự đi được, nhưng hắn lại bảo nàng cần giữ gìn sức khỏe.

“Không cần đâu, thiếp hơi tức ngực, chỉ bằng điện hạ tìm hai cuốn sách để thiếp đọc cho khuây khỏa.” A Vu nói.

“Muốn đọc sách gì?” Sở Mậu hỏi.

Ánh mắt của A Vu không kiềm nổi hướng về phía Song Giám Lâu, ám thị rất rõ ràng.

“Tinh thần nàng mới tốt hơn một chút, chờ đọc sách, ta bảo bọn Vấn Mai chơi bài lá với nàng nhé?”

A Vu chu môi nhìn Sở Mậu không nói.

“Hay là bảo Mi Nương hát cho nàng nghe nhé?”

A Vu nhìn dáng vẻ của Sở Mậu chắc chắn không cho nàng đến Song Giám Lâu xem tang thư và tang họa rồi, trong lòng vốn không vui, nhưng đành phải gật đầu. “Lúc này điện hạ đến Nam Uyển mời Mi Nương liệu có tiện không?”

“Lần trước không phải A Vu nói cô ấy hát hay sao, thế nên ta đã đón cô ấy về biệt viện, hai hôm nay ta nghĩ nàng cảm thấy buồn chán nên cho người đón cô ấy về phủ rồi.” Sở Mậu bình thản nói.

A Vu thầm nghĩ, không biết Sở Mậu có đang lấy nàng làm cái cớ để đón Mi Nương từ Nam Uyển ra hay không, nhưng những ngày Mi Nương sống ở Nam Uyển cũng không phải ngắn, nếu như đã muốn đón người ta thì cũng không nhất thiết phải đợi đến bây giờ, cũng không cần lấy nàng ra làm cái cớ làm gì, thế nên A Vu không hiểu tâm tư của Sở Mậu.

“Vậy bảo cô ấy qua đây đi.” A Vu nói.

Mi Nương không được vào Băng Tuyết Lâm, Sở Mậu bế A Vu đến đình Thiên Quang cách Băng Tuyết Lâm không xa. Đình Thiên Quang nằm trên núi Cửu Sư, mùa đông có thể đốt lò sưởi ấm, nên cho dù tuyết rơi nhiều trong đình cũng không lạnh, lại vô cùng phong nhã.

Mi Nương mặc bộ quần áo giản dị, trên đầu chỉ cài ba chiếc trâm ngọc, ôm cây đàn cùi đầu chào A Vu. “Vương phi vạn phúc!”

A Vu cho Mi Nương ngồi, rồi sai Vấn Mai đang đứng bên cạnh dâng trà. “Ở Vương phủ có quen không?”

Mi Nương nói: “Đa tạ Vương gia và Vương phi đã cho nô tỳ chốn dung thân.”

A Vu nghe giọng nói của Mi Nương, cảm giác rất nặng nề, hoàn toàn không có tinh thần nghe cô ta hát. Sau đó lại đánh giá mắt, lông mi và khói mắt của Mi Nương, gương mặt này bẩm sinh đã có ba phần sắc đẹp, cho dù mặt không biểu cảm thì vẫn rất xinh xắn, cộng thêm vẻ mặt chứa đựng sự u buồn càng làm cho gương mặt thêm thần bí.

“Cô đẹp lắm!” A Vu khẽ cười.

Mi Nương vội vàng đặt đàn xuống, quỳ sụp trước mặt A Vu, sắc mặt trắng bệch. “Nô tỳ phúc nồng mệnh mỏng, không phải của mình thì tuyệt đối

không dám nghĩ tới, sau này chỉ mong được dùng tiếng đàn làm cho Vương phi vui, thế cũng coi như may mắn của nô tỳ rồi.” Mi Nương mặc dù là tiểu thiếp của Khương Lượng Hậu, nhưng sau khi vào phủ thì liên tục bị bà cả giày vò, nếu Khương Lượng Hậu không quan tâm để ý đến thì e rằng cô ta đã sớm về nơi chín suối rồi. Hôm nay nghe A Vu nói vậy, cô ta lại sợ bị hiểu lầm.

Thực ra, Mi Nương thấy Kỳ Vương phi không cần phải nghi ngờ mình, vì bản thân nàng ấy có dung mạo xinh đẹp như tiên, hơn nữa Kỳ Vương còn đối với nàng ấy vô cùng chu đáo, yêu thương hết mực, lúc nào cũng lưu luyến ở bên cạnh. Nhưng nữ nhân từ xưa đến nay đối với chuyện này đều vô cùng nhỏ nhen, Mi Nương cũng là nữ giới nên nghĩ rằng mình đã hiểu tâm tư của A Vu.

“Cô ở Nam Uyển bao năm rồi?” A Vu lại hỏi.

“Nô tỳ ở Nam Uyển bốn năm rồi.” Mi Nương cung kính trả lời.

“Ở Nam Uyển không tốt ư?” A Vu hỏi.

Câu nói này như sét đánh ngang tai Mi Nương, Nam Uyển là nơi cô ta không thể trở về được nữa. Mặc dù cô ta nổi tiếng vì nghề đánh đàn, cũng đánh giá cao bản thân, nhưng lưu lạc vào chốn phù hoa này, cô ta làm sao có thể giữ được thân mình, việc đánh đàn uống rượu nếu gặp phải người có quyền có thể cũng khó tránh khỏi làm bẩn thân do bẩn. Mi Nương đương nhiên không cam tâm làm đồ chơi cho bọn đàn ông, trong thời gian này cũng có người muốn mua cô ta, nhưng tờ giấy bán thân không phải ở Nam Uyển mà ở trong tay bà cả, mà những lần ấy đều là thủ đoạn của bà ta cả.

Từ sau khi Sở Mậu lấy tên Lâm công tử xuất hiện ở Nam Uyển, Mi Nương tự nhiên thấy rung động, tuy đã mấy lần “trèo cao” mà người ta đều

coi như không thấy, cô ta cũng nản lòng. Thế rồi vài ngày trước Lâm công tử đã mua cô ta, lúc đó cô ta mới biết Lâm công tử chính là Kỳ Vương Sở Mậu.

Cho dù bị mua, Mi Nương cũng chuẩn bị tâm lý, cư xử dịu dàng, nào ngờ sau khi cô đến biệt viện thì chẳng thấy bóng Kỳ Vương đâu, hai hôm nay mới được đón vào phủ, đến giờ thì cô đã hiểu, cô có thể thoát khỏi kiếp bùn lầy, e rằng phải nhờ cả vào phúc của Vương phi. Trước khi đến đình Thiên Quang, Lã công công đã đích thân nhắc nhở cô, làm cho Vương phi vui vẻ mới là may mắn của cô, còn những chuyện khác đừng mơ tưởng.

“Nô tỳ mặc dù không còn trong trăng, nhưng cũng có trái tim hướng đến sự trong sạch, từ nay về sau chỉ thủ tiết với người chồng quá cố, không để phụ lòng chàng.” Mi Nương buồn bã nói.

A Vụ nhìn hồi lâu, đúng là trên người Mi Nương không có biểu hiện muôn thu hút đàn ông, ngược lại luôn trầm ngâm, buồn bã.

“Trước khi đến, Lý công công đã nói gì với cô?” A Vụ hỏi.

“Nô tỳ chưa gặp Lý công công, trước khi đến Lã công công có nhắc nhở nô tỳ rằng Vương phi thích nghe đàn của nô tỳ, đó là may mắn của nô tỳ.”

A Vụ không biết Mi Nương nói thật hay nói dối, nếu nói dối thì cô ta quả là cao thủ ngụy trang hiếm có. Thế nên, A Vụ cũng có chút tin rằng Sở Mậu mua Mi Nương về chỉ vì câu nói của mình. Đương nhiên, Mi Nương đàn hay hát giỏi như vậy, sau này biểu diễn cho hắn cũng không tồi.

“Vậy cô hát một bài ta nghe xem.” A Vụ nhắm mắt lại tĩnh dưỡng.

Mi Nương điều chỉnh dây đàn, cất lên giọng ca trong trẻo.

Khúc nhạc đã hết mà A Vụ vẫn chưa định thần lại, Vân Mai đứng hầu bên cạnh khóc sụt sịt, thấy A Vụ nhìn sang, thị vội vàng lau nước mắt. “Nô tỳ

không kìm nén được...”

Không riêng Vân Mai, từ khói mắt của A Vu cũng chảy ra giọt nước mắt, khúc nhạc chưa phải là hay, nhưng nghe Mi Nương hát khiến người ta không thể không xúc động.

“Khúc nhạc này không phải điệu bình thường, có phô nhạc không?” A Vu hỏi.

“Nô tỳ hát tùy ý thôi ạ, không cố định, hôm nay hát điệu này, mai đổi điệu khác.” Mi Nương nói.

A Vu không biết nói gì, lần đầu tiên nàng nghe thấy có người hát như vậy.

A Vu cũng bắt đầu thấy ngứa ngáy tay chân, thế nên bảo: “Vân Mai, người đến Ngọc Lan Đường lấy đàn của ta lại đây.” A Vu nói thế nào thì làm như thế, dù sao cũng đang cảm thấy buồn chán nên muốn gảy ra khúc nhạc có sẵn trong đầu.

Không bao lâu, A Vu thấy Vân Mai quay về, nhưng phía trước cô còn có một người nữa, đó là Sở Mậu. Mi Nương vội vàng đứng dậy hành lễ.

Sở Mậu bước vào đình Thiên Quang, xoa đầu A Vu, nói: “Sao tự nhiên lại muôn đánh đàn?”

A Vu bực mình vì Vân Mai có việc cũng xin ý kiến Sở Mậu, chỉ đi lấy cây đàn thôi mà cũng phải được sự đồng ý của hắn sao?

“Sắc trời thay đổi rồi, sắp có gió tuyêt, ta đưa nàng về phòng được không, ta đã bảo Vân Mai sắp xếp cho nàng rồi.” Sở Mậu cúi người xuồng bế A Vu.

A Vu không giãy ra như thường ngày, trước mặt Mi Nương, nàng không dám làm mất mặt Sở Mậu, thế nên đành ngoan ngoãn để hăn bế.

Chương 33

Hoàng tử dốc lòng chăm sóc

A Vu được Sở Mậu bế suốt dọc đường về Băng Tuyết Lâm, đặt nàng xuống xong, hắn cứ nhìn nàng cười, đến nỗi A Vu thấy sờn gai ốc, không nhìn được lên tiếng: “Điện hạ!”

Sở Mậu vén những sợi tóc bị gió thổi rối hai bên má cho A Vu, nàng không chịu được nhíu mày. Kết quả, Sở Mậu lại day day vào ấn đường của nàng, nàng không dám thể hiện bất cứ vẻ mặt nào nữa.

Sở Mậu cúi người xuống hôn vào má của A Vu, chưa kịp mở miệng nàng đã nói: “Biết rồi, có chuyện gì thiếp sẽ gọi chàng.”

Sở Mậu cười, nói: “Bên kia chưa hôn.”

A Vu trùng mắt lên, nhưng cũng phải ngoan ngoãn giơ má bên kia ra, những việc mà Sở Mậu làm với nàng, cho dù có phản kháng thế nào cũng không thể thương lượng, đành chịu thua thiệt vậy.

Sở Mậu hôn hai cái rất kêu lên má của A Vu, vẻ mặt vô cùng hài lòng, A Vu còn nghe thấy hắn nói nhỏ bên tai mình: “Mặc dù nàng rất đẹp, nhưng trùng mắt như thế không đẹp lắm đâu.”

“Sở Mậu!” A Vu thẹn quá hóa giận.

“A Vu, gọi thảng tên như thế là có lỗi với người thầy đã dạy dỗ nàng đây, gọi ta là Cảnh Hồi đi.” Sở Mậu tốt bụng nhắc nhớ A Vu.

A Vu hận không thể cắn đứt mũi của hắn, nhưng Sở Mậu nói cũng có lý, thế nên nàng chẳng thể gây sự, chỉ bức bối nói: “Thiếp không thích Mi Nương, chàng tiễn cô ấy về đi.”

Mi Nương đối với A Vu và Sở Mậu đều không phải con người, mà chỉ là một vật phẩm, Sở Mậu mang đến lấy lòng A Vu, A Vu giận dữ từ chối món quà này, nhưng dù sao người cũng không phải là một món đồ.

Sở Mậu “ừ” một tiếng, coi như nhận lời.

Lúc này, Vấn Mai dẫn một đứa bé đánh đàn bước vào, Sở Mậu lấy gối kê sau lưng cho A Vu ngồi cao lên một chút, sau đó đặt giá đỡ ở hai bên chân, rồi ra ngoài cầm đàn từ tay đứa bé chơi đàn, rút cây đàn từ trong chiếc túi gầm ra.

“Đừng cố sức nhé, lát nữa ta về sẽ cho nàng uống thuốc.” Sở Mậu cúi đầu khẽ hôn lên môi A Vu. Sau đó, Sở Mậu làm như chưa có chuyện gì xảy ra ung dung bước ra ngoài. A Vu xấu hổ liếc nhìn Vấn Mai, Vấn Mai vội vàng cúi đầu, mặt A Vu hết đỏ rồi lại trắng, hết trắng rồi lại đỏ, lấy tay lau thật mạnh vào môi, nhưng càng muốn giấu thì càng không giấu được.

Chung sống với nhau lâu ngày, Sở Mậu ngày càng được voi đài tiên, A Vu cũng biết đó là do nàng không phản kháng, nhưng nếu phản kháng cũng chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

A Vu lắc lắc đầu, dứt khoát không nghĩ mấy chuyện linh tinh này nữa, nàng thử vài âm trên chiếc đàn của Sở Mậu, gương mặt lộ ra ý kinh ngạc. “Vấn Mai, ngươi lật mặt đàn lên giúp ta.”

Vấn Mai khó xử đáp: “Bẩm Vương phi, nô tỳ không được cho phép thì không thể đụng vào đàn của Vương gia đâu ạ.”

Đây lại là một tật xấu quái gở của Sở Mậu, có rất nhiều đồ hắn không cho phép ai đụng vào. “Thị Cầm đâu?” Thị Cầm chính là đứa bé chuyên lau chùi đàn cho hắn.

Vân Mai gấp tình huống khó xử gần như phát khóc. “Vương phi ở đây thì Thị Cầm không được phép vào trong ạ.”

“Gọi nó vào đây.” Giọng A Vu bỗng cao vút.

Cuối cùng, Vân Mai đành phải dẫn Thị Cầm vào. Cậu bé này mới chỉ mười một mươi hai tuổi, trông sạch sẽ, nho nhã, hai tay rất sạch, trong quá trình giúp A Vu lật đàn lại, mắt cậu không nhìn ngang liếc dọc một chút nào.

Ngón tay của A Vu sờ lên chữ triện *Tiêu Lâm thính vũ* ở mặt sau của cây đàn, rồi lại nhìn dòng chữ triện bên phải của thành đàn: *Đình tùng sơ lãng, phong hòa nguyệt minh, trùng thần tĩnh chí, khoát nhiên thành thanh*. Phía sau còn có hai chữ triện nhỏ là *Cần Húc*.

Ở đây đều đủ cả chín đức của cây đàn, A Vu không khỏi thầm vui mừng, cứ nghĩ là cây đàn nổi tiếng, nào ngờ lúc lật mặt sau lên thì chưa thấy bao giờ, và nàng cũng không biết Cần Húc là ai. Có điều, đối với A Vu, chỉ cần đàn tốt là được rồi.

Mặc dù là đàn tốt, nhưng A Vu thử đánh bài *Tỏa Xuân sầu* mà Mi Nương hát, sửa đi sửa lại mà vẫn không khiến nàng hài lòng, thậm chí không thể nào xúc động bằng những lời Mi Nương hát, làm cho người luôn tự coi mình là giỏi đàn không khỏi có cảm giác thất bại.

Đàn hồi lâu, nàng đành cho người mang đi.

Mãi đến khi Sở Mậu quay về cho A Vu uống thuốc, tâm trạng của nàng vẫn chưa khá lên. “Thiép có thể tự uống.” A Vu không muốn Sở Mậu bón

cho nàng nên giằng bát thuốc từ tay của hắn, uống “ực” một mạch hết sạch.

Sở Mậu thấy thế cũng không ngăn lại, lấy mấy viên kẹo nho trong bát sứ bỏ vào miệng.

A Vu uống thuốc xong, vừa đặt bát xuống thì Sở Mậu liền ôm nàng vào lòng, cái miệng nhỏ chum chím ấy bị người ta “ăn”. A Vu đẩy mạnh Sở Mậu ra, nhưng sức chząu châu đá xe, đành nghĩ, miệng mình đáng thế, cho hắn mút đắng mà chết đi.

Chuyện này nếu là người khác làm, chắc chắn A Vu sẽ khó chịu buồn nôn, nhưng rõ ràng nhân lúc nàng hôn mê bất tỉnh, Sở Mậu đã làm chuyện này không biết bao nhiêu lần, nàng cũng có chút ấn tượng mơ hồ, lúc ấy căn bản không thể nôn được, còn bây giờ thì do đã quen hay là làm sao mà chẳng có phản ứng nôn ọe gì hết.

Miệng của Sở Mậu có hương trà nhàn nhạt, lại có cả vị ngọt của kẹo nho, A Vu bị hắn khuấy đảo nên cũng nếm được vị ngọt của đầu lưỡi, điều này càng khiến Sở Mậu ôm nàng chặt hơn.

Đến lúc A Vu tức đến nỗi thở không ra hơi, Sở Mậu mới buông nàng ra, nhưng vẫn còn lưu luyến hôn vài lần nữa lên môi của nàng.

A Vu nhìn qua vai Sở Mậu, thấy Ván Mai đang cúi thấp đầu đứng cạnh cửa. A Vu xấu hổ giơ tay lên đầm vào ngực Sở Mậu, rồi lại giơ chân lên đá, lúc này hắn mới buông nàng ra, thuận theo ánh mắt của nàng nhìn về phía Ván Mai. “Mang bát thuốc ra ngoài.”

Ván Mai vội vàng bước đến đem bát thuốc đi.

A Vu cảm thấy mình không thể nhìn ai được nữa, những chuyện như vậy dù ở chỗ riêng tư chỉ có hai người thì mặt nàng cũng đã đỏ như gác, huống hồ

còn ở trước mặt người khác. Nàng cứ thế vùi mặt trong cánh tay của Sở Mậu. A Vu cảm thấy Sở Mậu ngày càng quá đáng, hai ngày trước dù gì cũng là úc hiếp nàng sau lưng người khác, hôm nay thì chẳng kiêng dè chút nào.

Lúc này, A Vu hận không thể bảo Vân Mai bụng cốc trà đến cho nàng súc miệng, nhưng biết làm như thế sẽ chọc giận Sở Mậu, hậu quả của việc chọc giận Sở Mậu e rằng chính nàng cũng không dám nghĩ đến.

Sở Mậu lưu luyến than thở: “Ta ra ngoài một chút, lúc nào về sẽ cùng ăn tối với nàng.”

A Vu mong hắn đi cho nhanh. “Điện hạ nếu bận thì không cần...” A Vu thấy Sở Mậu ngày càng tiến sát lại gần mặt mình, vội đổi giọng: “Vâng, thiếp đợi điện hạ trở về.”

Sở Mậu dùng ánh mắt thưởng cho A Vu một chữ “ngoan”.

Đến bữa tối, trên bàn ăn có món thịt bò xào nấm trăng, gà thái viên hầm nhân hồ đào, thịt hươu nướng, món cuộn gồm có dưa chuột, cà rốt, bí đao, xíu mại thái sợi, đậu phụ sốt, nhưng A Vu không muốn ăn, chỉ mới ăn vài miếng thịt hươu nướng đã bị Sở Mậu ngăn lại. “Buổi tối nàng nên ăn ít đồ dầu mỡ, làm mấy món này để đổi khẩu vị cho nàng thôi.”

Bây giờ ăn cơm, A Vu không cần gấp cho Sở Mậu nữa, mà ngược lại toàn hẵn gấp cho nàng. A Vu thấy trong đĩa mình có món cuộn dưa chuột cà rốt, bí đao với đậu phụ sốt thì thực sự không muốn ăn, tiếp tục ăn thịt bò, thịt gà, lại ăn mấy miếng to cho bõ tức. Sở Mậu gõ vào đũa của A Vu, nàng dứt khoát buông đũa xuống, lấy tay cầm món rau cuộn trên bàn rồi cho vào miệng.

Lúc này Sở Mậu không nói gì, chỉ nhìn A Vu cười, xíu mại vừa vào miệng, A Vu đã vội vàng nhả ra, uống mấy ngụm canh, nói: “Xíu mại sao lại

cay vậy?”

“Trị nàng tội tham ăn đấy.” Sở Mậu cười vui vẻ, sau đó nho nhã ăn một miếng xíu mại.

A Vu gọi Vân Mai mang nước vào cho nàng rửa tay, lau miệng, rồi đứng dậy bước ra ngoài, vừa đi được mấy bước, nàng chợt dừng lại, gương mặt mừng rỡ nhìn Sở Mậu, ý muốn nói là nàng đã có thể tự đi được rồi.

Cuối cùng A Vu cũng không cần vịn đê đi nữa rồi.

Buổi tối, Sở Mậu sợ A Vu cứ thế đi nầm sẽ không tốt cho tiêu hóa bèn dẫn nàng đến thư phòng ở đầu hòi. A Vu thấy chỗ đặt con sư tử ngọc trên bàn của Sở Mậu vẫn trống thì vô cùng bức bối.

Ha, đúng thật là, đến móng của hổ nàng cũng đã sờ hai lần mà còn dám giận dỗi. Đứng trước Đa Bảo Các của Sở Mậu, A Vu tò mò sờ cái này, mó cái kia, cái nào cũng sờ mó vài lần, thế vẫn chưa đủ.

“Giá bút hình đôi chim thiên nga này của điện hạ thật đặc biệt.” A Vu khen ngợi, không kìm lòng được lại đưa tay ra sờ.

“Á, cái ống bút bằng ngọc xanh này cũng rất hiếm gặp.” Ống bút bằng ngọc xanh ở bàn của Sở Mậu có hình hạc tiên đậu trên cây tùng xuân, dưới cây tùng là tảng đá cũng được điêu khắc từ ngọc, chưa nói đến nghệ thuật thủ công tinh xảo, chỉ tính riêng đến việc dùng chất liệu đá quý nhiều đến thế để điêu khắc ống bút đã là rất hiếm gặp. A Vu lại sờ vào.

Nếu Lý Diên Quảng ở đây, e rằng xót ruột xót gan phải biết, vì những đồ đẽ trên bàn của Kỳ Vương điện hạ đều là thứ quý hiếm có một không hai.

A Vu thậm chí vừa khen vừa sờ vào ống đựng bút lông màu tím đồi mồi ngay bên tay của Sở Mậu. Tóm lại, hôm nay không có món đồ nào trên bàn của Sở Mậu mà A Vu không sờ vào, ngay cả giấy và sách cũng không tha.

Sở Mậu vừa tức vừa buồn cười, giơ tay ra trước mặt A Vu, nói: “Nàng có cần sờ luôn tay của ta không?”

A Vu thầm nghĩ: Nếu như để mình sờ mà chặt tay đó tặng mình thì mình cũng sờ một lần coi sao.

“Điện hạ sao không tặng thiếp những thứ này?” A Vu nói với giọng ghen tỵ.

Sở Mậu cười châm chọc. “Được Vương phi sờ vào đúng là cái phúc của chúng, ta cầu mà còn chẳng được.”

A Vu đỏ bừng mặt, “xì” một tiếng.

Sở Mậu bước vòng qua bàn, lấy trong ngăn kéo ra một cái hộp nhỏ, mở ra trước mặt A Vu, bên trong là con tỳ hưu màu xanh phỉ thúy nằm phơi bụng lên trên, trông vô cùng đáng yêu. Con tỳ hưu này được điêu khắc rất sinh động, A Vu vừa nhìn đã thấy thích.

Điều kì diệu là dưới bàn chân con tỳ hưu này còn khắc ba chữ to cỡ hạt gạo: *Thái nương tử*. Thái nương tử là người khắc ngọc đương thời, nhưng tác phẩm của bà không nhiều, một năm cũng chỉ một, hai con là cùng, đương nhiên khi sản phẩm ra lò liền được người đời coi như báu vật, muốn mua cũng không mua được.

Mặc dù A Vu rất thích nhưng vẫn cố kiềm chế không thể hiện ra ngoài.

“Đèn cho nàng có được không?” Sở Mậu hỏi.

A Vu giả bộ không để ý, nhìn đi chỗ khác. “Không cần, có thời gian thiếp sẽ ra ngoài phố mua, ghi vào sổ nợ cho điện hạ.”

Sở Mậu lấy con tỳ hưu ra. “Haizz, nó không được Vương phi yêu thích thì cũng không đáng tồn tại trên đời làm gì.” Nói xong, Sở Mậu ném con tỳ hưu ra ngoài cửa sổ.

“Á, tỳ hưu của thiếp...” A Vu kêu lên thất thanh, vừa cuồng vừa xót. Có điều, nàng nhanh chóng hiểu ra là Sở Mậu chỉ trêu nàng thôi, vì căn bản không nghe thấy tiếng ngọc vỡ.

“Trêu thiếp thì vui lắm phải không?” A Vu giật dữ mắng.

Nào ngờ Sở Mậu lại cười rất kỳ lạ, ánh mắt nhìn nàng cũng thêm vài phần nồng nàn. Sở Mậu đặt con tỳ hưu vào lòng bàn tay của A Vu, còn nắm chặt bàn tay của nàng lại.

A Vu bị Sở Mậu sán lại gần liền lùi dịch ra sau, cho đến khi chạm vào mép bàn không dịch được nữa thì Sở Mậu cúi xuống hôn.

“Ôi, đừng làm vỡ nó.”

A Vu cảm thấy mồm miệng của mình đã bị Sở Mậu làm cho khô khốc, lúc về đến phòng, nàng phải uống một bình nước mới cảm thấy đỡ khát.

Ở tiền viện của Băng Tuyết Lâm, Sở Mậu vẫn đang cùng đồng môn hạ khách bàn luận. A Vu tắm rửa xong xuôi, nhìn ra ngoài cửa sổ vẫn thấy bóng người đi lại, có thể sẽ là bàn luận đến sáng.

A Vu nằm trên giường với hai mắt mở to, không thể ngủ nổi, mấy ngày trước có lẽ ngủ hơi nhiều, nàng bắt đầu nhớ đến chiếc giường mềm mại ở Ngọc Lan Đường, giường của Sở Mậu ở Băng Tuyết Lâm cứng đến đau cả lưng. Ngoài ra, địa long ở Ngọc Lan Đường rất ám áp, còn ở Băng Tuyết

Lâm, chỉ cần nghĩ đến cái tên thôi đã có cảm giác lạnh lẽo rồi.

A Vu trở mình, nghĩ rằng có lẽ ngày mai nên xin Sở Mậu cho nàng trở về Ngọc Lan Đường, ở đây dù sao cũng là địa bàn của người khác nên cảm thấy không được thoải mái. A Vu thở dài một tiếng, chỉ đáng tiếc nàng vẫn chưa được đặt chân đến Song Giám Lâu.

Hôm sau, lúc A Vu tỉnh dậy thì trời đã sáng bạch, nàng còn chưa mở mắt đã cảm thấy vùng ngực khó chịu, đến khi mở mắt ra cúi xuống nhìn thì chỉ thấy đập vào mắt là mái tóc đen xì.

A Vu động đậy người, mặt của Sở Mậu cọ cọ vào ngực nàng rồi lại ngủ ngon lành.

A Vu bức mình lấy ngón tay gí vào trán của Sở Mậu, muốn đẩy mặt của hắn ra, dừng tưởng nàng không biết chuyện hồi đầu vì bị lạnh, nàng không cẩn thận sáp lại gần Sở Mậu, kết quả liền bị hắn khó chịu đẩy ra, còn lấy chăn đắp thành đồng để ngăn đôi. A Vu cho rằng, Sở Mậu khỏe như thế thì có là heo chết rồi khi bị hắn đẩy cũng phải tỉnh dậy.

Sở Mậu đang mơ mơ màng màng, thấy A Vu đẩy ra liền sáp lại, lại dụi dụi mặt vào ngực nàng, nói: “Sao không ngủ nữa đi?”

A Vu không còn buồn ngủ nữa, chỉ cảm thấy ngực bị Sở Mậu đè lên rất đau. “Điện hạ hôm nay không luyện quyền sao?” Từ khi A Vu vào phủ, chưa bao giờ nàng thấy mình tỉnh ngủ rồi mà Sở Mậu vẫn còn đang ngủ.

Sở Mậu nằm ngửa ra, lấy tay dụi mắt, bộ dạng vẫn còn ngái ngủ, rồi lập tức xoay người lại, ôm lấy A Vu, gói đầu nàng lên cánh tay. “Ngủ thêm với ta lát nữa đi.” Nói xong liền nhắm mắt lại.

A Vu không biết nói thế nào về hành động quá thân thiết này của Sở

Mậu. “Thiép...” Ba chữ “tỉnh ngủ rồi” bị hành động Sở Mậu đè chân lên chân nàng khiến nàng không thoát ra nổi. A Vụ thầm nghĩ, nếu để người khác nhìn thấy sẽ nghĩ hai người họ đang bện dây thừng.

A Vụ đáng thương ở trong tay của Sở Mậu, sức của nàng trói gà không chặt không nói làm gì, còn bị Sở Mậu ép cố định trên giường nên vừa bức vừa tức, cố sức cong mông lên, định thoát khỏi sự kìm kẹp của Sở Mậu, nào ngờ mông vừa cong lên đã bị bàn tay của Sở Mậu đặt lên, áp mạnh xuống giường.

Trong đầu của A Vụ bất giác nhớ đến hình vẽ trong cuốn sách Thôi Thị đưa cho nàng, sau đó hình ảnh mà nàng càng muốn quên càng không thể quên được tối hôm đó... Hồi đó A Vụ mù mịt không biết là gì nên mới ôm nặng một trận. Nay giờ lý thuyết kết hợp với thực tế khiến nàng không kìm nổi cơn buồn nôn.

A Vụ vội lấy tay bụt chặt miệng, phát ra tiếng nôn khan, Sở Mậu cũng phát hiện ra sự khác thường này, vội vàng buông A Vụ ra, nhanh chóng ôm nàng ra rìa giường. Nửa người của A Vụ nhô ra bên ngoài giường, nôn ra toàn nước chua, dạ dày đau quặn, họng và mắt cũng đau, nước mắt cứ thế chảy ra.

“Vân Mai!” Sở Mậu gọi to.

Vân Mai đứng bên ngoài vội chạy vào, thấy bộ dạng của A Vụ và ngửi thấy mùi trong phòng thì nhanh chóng mang một cốc trà đưa cho Sở Mậu

“Nàng súc miệng đi.” Sở Mậu đưa cốc trà cho A Vụ, Vân Mai vội vàng bung ống nhô lên.

A Vụ súc miệng, không chịu được mùi trong phòng, mới hơi nhíu mày thì đã được Sở Mậu bế bổng cả người lẩn chẩn đặt nằm trên sập ở phòng

ngoài, còn Vân Mai vội vàng thu dọn trong phòng.

“Nàng sao vậy, có phải hôm qua ăn quá nhiều nên bị đau dạ dày rồi không?” Sở Mậu giơ tay ra vuốt ve A Vu.

A Vu đang khó chịu nên xoay vai tránh bàn tay của Sở Mậu, lấy khăn tay che miệng, lần này là nôn khan, không có nước chua.

Sở Mậu thu tay về, lặng lẽ ngồi đối diện với A Vu. Ánh mắt hai người giao nhau, A Vu chột dạ lảng đi. Trước đây nàng chỉ ghét bị người ta đụng vào thôi, nhưng hồi nhỏ vẫn thích được làm nũng trong lòng Thôi Thị và nàng không cảm thấy có gì bất thường. Nhưng bây giờ, khi Sở Mậu đụng vào nàng cũng cố chịu đựng, nhưng chỉ cần liên tưởng đến cái chuyện kia là nàng lại không chịu nổi.

Sau đó A Vu dần dần hiểu ra cái sai của mình, người như nàng sẽ không thể nào sinh con được. A Vu tự thấy rằng, Sở Mậu đối xử với nàng cũng không tồi, mà nàng phản ứng như thế, chắc chắn đã chọc giận hắn, A Vu thực sự bối rối không biết làm thế nào.

Nếu có thể, A Vu sẽ cố gắng hầu hạ Sở Mậu thật tốt, đáng tiếc là không thể tự chủ được bản thân.

A Vu áy náy tự trách một hồi mới ngẩng đầu nhìn Sở Mậu, chẳng biết hắn đang nghĩ gì mà rất đăm chiêu.

“Điện hạ, điện hạ!” A Vu gọi hai câu Sở Mậu mới định thầm lại.

“Ta gọi Hạ Niên Phương đến bắt mạch cho nàng.” Sở Mậu nói.

“Không cần đâu, thiếp không phải bị dạ dày...” A Vu vội vàng im bặt, không nói tiếp nữa.

Bỗng nhiên sự thân thiết giữa hai người trong hai ngày qua tan biến như mây khói, chỉ còn lại sự xa cách, ngại ngùng.

Sau khi Hạ Niên Phương đến bắt mạch cho A Vu xong, biết nàng vẫn khỏe nên chỉ kê hai toa thuốc an thần cho nàng uống.

“Điện hạ, hôm nay thiếp muôn chuyền về Ngọc Lan Đường.” A Vu cúi đầu, lộ ra phần gáy trắng muốt, nhìn từ cổ áo hơi hé mở cũng có thể thấy xương quai xanh đẹp mê người.

“Ừ.” Sở Mậu nhè nhẹ gật đầu.

Những việc mà Sở Mậu đồng ý đều làm rất nhanh gọn, dứt khoát, chưa đến chiều, A Vu đã được chuyển về Ngọc Lan Đường.

“Vương phi, con đã về rồi.” Tang ma ma nghe tin A Vu trở về thì bệnh tình đã đỡ hơn nhiều, cố gắng bước ra đón.

A Vu trở về Ngọc Lan Đường lần này không quá kích động, đối với nàng chẳng qua chỉ là một chuyến ra ngoài, nhưng đối với Tang ma ma và đám nha hoàn ở Ngọc Lan Đường lại giống như được sống lại một lần nữa, ngay cả Cung ma ma vốn lạnh lùng mà cũng rơm rớm nước mắt. A Vu thấy họ kích động như vậy thì cũng xúc động rơi lệ, không ngờ bản thân mới bị ốm một trận thôi mà họ đã lo lắng, quan tâm như vậy.

A Vu an ủi Tang ma ma một hồi, sau đó mới gọi bọn Tử Phiến đến nói chuyện riêng.

“Kể lại chuyện xảy ra trong mấy ngày qua cho ta nghe.” A Vu nhàn tản dựa người vào chiếc gối to có hình con bướm màu tím đang bay lượn bên hoa mẫu đơn, hít thở sâu một cái, cảm giác mùi vị ở Ngọc Lan Đường cũng tốt hơn ở Băng Tuyết Lâm.

Tử Phiến ngân người một lát mới nói: “Vương phi đã đến Băng Tuyết Lâm...”

Tử Phiến chưa nói hết câu đã bị A Vu ngắt lời: “Bắt đầu kể từ lúc ta bị hôn mê.”

Lời vừa nói ra, Tử Phiến đã quỳ sụp xuống. “Hôm đó đều tại nô tỳ, nếu không phải nô tỳ không cẩn thận thì chủ nhân cũng không bị Vương gia trách mắng, cũng không bị...” Tử Phiến khóc thút thít, sau đó nghẹn ngào không nói nên lời.

“Đứng dậy đi, ta không trách ngươi, đều là do ta tự ý quá.” A Vu nói nhỏ. “Đồng Quán, ngươi đỡ Tử Phiến đứng dậy, Tử Phiến, ngươi nói tiếp đi.”

Tử Phiến bắt đầu mấp máy đôi môi, miệng nói rất nhanh, kể lại rất nhanh, rất rõ ràng những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua.

“Ngươi nói Hạ Niên Phương cũng bảo ta không cứu được?” A Vu thực sự kinh ngạc, Hạ Niên Phương là thái y dưới tay của Sở Mậu, y thuật rất cao siêu.

Bọn Tử Phiến đều gật đầu rất mạnh.

Sau đó, Tử Phiến lại kể đến Trường Xuân đạo trưởng, rồi đến chuyện thiền sư Huệ Thông của chùa Đại Từ khiến A Vu càng nghe càng kinh ngạc, sắc mặt càng kém, chẳng trách lúc đó nàng thấy mình không thể khống chế nổi cơ thể, ngủ một mạch bảy tám ngày, thuốc thang cũng vô hiệu, còn phải nhờ tăng đạo giúp đỡ, Sở Mậu mỗi ngày đều đọc ba lần kinh cho nàng, chẳng lẽ ông trời muôn lấy cái mạng nhỏ này của nàng.

A Vu đang sống rất vui vẻ, thoái mái, không bao giờ nỡ xa rời chốn trần gian, nghe kể đến đây, trong lòng nàng đã có chủ ý.

“Những ngày ta ở Băng Tuyết Lâm, Vương gia đã phạt các ngươi ư?” A Vụ lại hỏi.

Tử Phiến nói với giọng kích động: “Đều tại bọn nô tỳ không biết bảo vệ chủ, Vương gia phạt bọn nô tỳ là rất đúng.” Thực ra, bọn Tử Phiến đều nghĩ bản thân giữ được cái mạng nhỏ này là may mắn lớn trong những không may vừa xảy ra. Lúc đó nhìn ánh mắt của Kỳ Vương điện hạ... Tử Phiến không dám nghĩ lại.

“Chàng phạt các ngươi thế nào?” A Vụ nói với âm lượng vút cao, nàng không cho rằng bọn Tử Phiến không biết bảo vệ chủ, rõ ràng là lúc ấy kẻ địch quá mạnh.

“Vương gia đã rất khai ân với bọn nô tỳ, chỉ phạt nửa năm tiền lương, không cho phép bọn nô tỳ ra khỏi Ngọc Lan Đường.” Tử Phiến nói với giọng lo lắng, không có ý oán trách nào, trái lại còn có vẻ như hận không bị Sở Mậu phạt nặng hơn.

Hình phạt này cũng không có gì quá đáng, A Vụ nghe xong cũng thấy dễ chịu chút ít.

Đến tối, A Vụ nghĩ Sở Mậu sẽ không về Ngọc Lan Đường, nào ngờ trước bữa tối hắn vẫn về, vẫn tươi cười với A Vụ, không gây khó dễ gì, liếc thấy cái tráp nhỏ đựng con sư tử ngọc bị vứt trong góc liền lấy ra chơi, mắt quét qua chân của A Vụ rồi lại bỏ sư tử ngọc vào trong tráp.

“Ta đọc kinh cho nàng nghe.” Ăn tối xong Sở Mậu nói với A Vụ.

Lần này, A Vụ không tỏ vẻ chán ghét nữa, chăm chú lắng nghe Sở Mậu đọc kinh. Xong xuôi, nàng nói với Sở Mậu: “Điện hạ, thiếp muôn hai ngày nữa đến chùa Đại Từ thắp hương.”

Nói xong, hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi chột dạ ngoảnh mặt đi. A Vu chột dạ là sợ Sở Mậu nhìn ra nàng chính là yêu ma chết đi sống lại, còn Sở Mậu thì sợ A Vu bị làm cho sợ hãi khi nghe nói đến quỷ thần.

Cả hai người cùng âm thầm không nhắc đến chuyện A Vu bị hôn mê nữa.

A Vu vẫn còn sợ Sở Mậu sẽ ngủ lại Ngọc Lan Đường, từ sau khi xảy ra chuyện sáng nay, nàng rất không muốn ngủ cùng giường với Sở Mậu, nào ngờ Sở Mậu cũng biết ý, đọc kinh xong thì quay về Băng Tuyết Lâm.

Chuyện A Vu muốn đến chùa Đại Từ được sắp xếp chu đáo vào ngày hôm sau và Sở Mậu đích thân đi cùng nàng. A Vu còn lặng lẽ đốt đèn dầu cho tiểu thái giám đã chết. Sở Mậu ra lệnh cho Lã Nhược Hưng cung tiến rất nhiều tiền nhang và dầu, để hằng ngày hòa thượng trong chùa niệm thêm một đoạn kinh vãng sanh.

Ngồi trên xe ngựa từ chùa Đại Từ về Vương phủ, Sở Mậu nói với A Vu: “Ta đã cho người đến Bạch gia, vài hôm nữa người nhà của Bạch gia sẽ đến nghị hôn, đến lúc đó nàng cũng nên gặp họ.”

A Vu nhất thời chưa phản ứng kịp Bạch gia là gì, nghe đến hai từ “nghỉ hôn” mới nhớ ra, thì ra là bàn chuyện hôn nhân cho Tương Tư cô nương, mà Bạch gia chính là một trong những nhà A Vu đã liệt kê trên giấy nhưng bị Sở Mậu từ chối thẳng thừng.

“Điện hạ...” A Vu bỗng cảm thấy có áp lực rất lớn.

A Vu là một thương gia, nàng không bao giờ muôn những thứ nhận được nhiều hơn thứ phải cho đi, vì an toàn là trên hết nên cũng không muốn vay với lãi cao, còn Kỳ Vương điện hạ lại cho A Vu một cảm giác, hắn hiện tại chính là khoản vay rất hấp dẫn, đang bắt ép nàng phải chấp nhận vay,

nhưng nếu như nàng đồng ý, e rằng ngay cả vốn lẩn lãi đều không trả được.

Trên đời này, món nợ khó trả nhất chính là tình người.

Giờ đây, A Vu hận không thể để Sở Mậu lợi dụng mình, lợi dụng thật triệt để cũng được, chỉ cần nàng có giá trị thì cứ lợi dụng, chứ đừng đói xử tốt với nàng thế này.

Thế nên A Vu nói: “Sao phải gấp như vậy? Thực ra trong kinh thành cũng có mấy gia đình thích hợp, đợi thiếp nghe ngóng thêm đã.”

Sở Mậu liếc nhìn A Vu. “Không cần, Bạch gia không tồi, gia phong cũng tốt, người đó bốn mươi tuổi, không có con nhưng lại không nạp thêm thiếp, Tương Tư được gả đến đó sẽ không phải chịu ấm úc.” Nói thực, ngoài điểm nhà đó không ở trong kinh thành, Sở Mậu thấy A Vu thực sự toàn tâm toàn ý nghĩ cho Tương Tư, điều đó cho thấy lòng dạ nàng rất chính trực, không phải loại giật đỗi bỉm leo. Nhưng nghĩ đến Tương Tư, Sở Mậu bất giác nhíu mày.

A Vu thấy tay của mình bị Sở Mậu nắm lấy, còn nghe hắn nói: “Hách ma ma...” Sở Mậu chưa nói hết, nhưng ý xin lỗi đã rất rõ ràng.

Vì chuyện này, Sở Mậu đã phạt Tương Tư, nhân tiện coi như cho Hách ma ma một lời cảnh cáo, A Vu cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Nàng sợ Sở Mậu lại làm ra chuyện gì, vội nói: “Điện hạ, không ai biết thiếp bị chứng nhìn thấy máu là ngất, ngay cả thiếp cũng không biết hậu quả lại nghiêm trọng đến vậy.” A Vu quy kết sự cố đó là do mình ngất vì nhìn thấy máu.

Sở Mậu không nói gì, chỉ chăm chú nghịch ngón tay của A Vu, cảm giác ngón tay của nàng là sư tử ngọc vậy, cuối cùng hắn đưa ngón tay đó lên miệng, cọ cọ lên môi mình.

A Vu mặc dù đã miễn cưỡng chấp nhận được sự gần gũi này của Sở Mậu, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không quen, mặt hơi đỏ lên.

“Có ghét ta làm thế này với nàng không?” Sở Mậu nhìn vào mắt A Vu, hỏi.

Câu hỏi này khiến A Vu ngẩn người, nàng cảm thấy mình nên ghét mới phải, nàng ghét bất cứ ai dụng vào người mình, nhưng trong lòng lại có một tiếng nói với nàng, không phải là ghét, đó là xấu hổ, không quen, và sợ hãi gần gũi hơn nữa. Nhưng A Vu cũng phải thừa nhận, Sở Mậu đối xử như vậy nàng cũng cảm thấy thích, ai mà không thích được người khác nâng niu, chiều chuộng chứ.

A Vu bị ý nghĩ của mình làm cho sợ hãi đỏ mặt, nhưng trước ánh nhìn của Sở Mậu, nàng không thể gật đầu, chỉ cụp mi xuống, lắc đầu.

Khóe miệng của Sở Mậu khẽ cong lên, rồi nghe A Vu nói: “Nhưng điện hạ, thiếp vừa mới thắp hương chưa rửa tay.”

Khuôn mặt của Sở Mậu không tránh khỏi vẻ nhăn nhó, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng bỏ tay của A Vu ra.

A Vu hài lòng thu tay mình về.

Về đến phủ Kỳ vương, Sở Mậu đến Băng Tuyết Lâm, còn Lã Nhược Hưng thì dẫn mấy người đến Ngọc Lan Đường.

Trong đám người đang đứng, A Vu vừa nhìn đã thấy một cô gái như chim hạc đứng giữa bầy gà, khoảng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, vẻ mặt lạnh lùng như băng, ngũ quan sắc sảo, đã bước vào lâu như vậy mà mắt vẫn nhìn thẳng, A Vu nhìn thấy bóng dáng của Viên Xuân trên người cô gái này, nhưng cảm giác tài năng ẩn giấu còn hơn thế.

Có điều, từ khi A Vụ tỉnh lại, nàng không nhìn thấy Viên Xuân trong Vương phủ nữa, tin tức về thị nàng cũng không nghe thấy.

Lã Nhược Hưng hành lễ với A Vụ, cười nhăn cả má, nói với giọng nịnh nọt: “Chủ nhân, đây là Băng Sương cô nương, điện hạ đã mời đến để bảo vệ chủ nhân chu đáo, điện hạ còn nói, Băng Sương cô nương chỉ nghe lời mỗi chủ nhân thôi.”

A Vụ nghĩ thầm: Lại một người nữa, chẳng lẽ Kỳ Vương điện hạ không sợ mình lại “hoạn” Ngũ Hoàng tử lần nữa? Có điều Sở Mậu cũng đặc biệt nói Băng Sương chỉ nghe một mình nàng, như thế có nghĩa là không xảy ra chuyện giống như ở Hồng Dược Sơn Phòng nữa.

“Ừ.” A Vụ nhìn Băng Sương. “Tử Phiến, ngươi đi sắp xếp chỗ ở cho Băng Sương.” Băng Sương không giống với nha hoàn bình thường, mà giống khách mời, A Vụ đối đãi tử tế giống như Cung ma ma.

Sau đó, Lã Nhược Hưng càng cười tít mắt. “Còn mấy người này là quản sự ma ma ở nội viện mới đến, điện hạ sai nô tỳ dẫn họ đến cho Vương phi xem sao.”

A Vụ ngược mắt lên nhìn, mấy người này đầu tóc bóng mượt, trông có vẻ sạch sẽ, người cũng khỏe mạnh, tuổi khoảng trên dưới ba mươi.

Nghe Lã Nhược Hưng nói, người đứng đầu tiên mặc chiếc váy vàng nghệ là Hoàng Thị chuyên trông coi nhân sự của nội viện; người thứ hai mặc váy màu nước chè là Hoa Thị, phụ trách buôn bán và nhà bếp trong phủ; người mặc váy màu xanh nâu là Vệ Thị, chuyên quản việc nhà kho; người thứ tư mặc váy màu xanh trúc là Hải Thị, chuyên tổ chức, sắp xếp các việc của trắc phi, thiếp thất của Sở Mậu.

“Điện hạ nói, sau này Vương phi muốn dùng họ vào việc gì, cứ trực tiếp

gọi họ đến Ngọc Lan Đường, không cần thông qua Hồng Dược Sơn Phòng.” Lã Nhược Hưng hận không thể cười tươi như hoa.

A Vu nghe thấy thế đã hiểu, Sở Mậu coi như tạm thời không cho Hách ma ma quản lý những việc quan trọng nhất trong phủ, mặc dù bốn ma ma này đều do Hồng Dược Sơn Phòng quản lý, nhưng A Vu có thể sử dụng bọn họ mà không cần thông qua Hách ma ma.

“Hôm nay đã làm phiền nhiều đến Lã công công rồi.” A Vu mỉm cười. Tử Phiến vội vàng bước đến nhét cho Lã công công một cái hầu bao. Lã công công cười híp mắt, cầm lấy cho vào trong ống tay áo.

“Nô tỳ không dám, nô tỳ còn hận không thể ngày ngày đến Ngọc Lan Đường để hưởng một chút phúc của chủ nhân.” Lã Nhược Hưng nịnh rõ dỗng đặc khiến A Vu cũng cảm thấy ngại, chẳng trách hắn bị Lý Diên Quang chèn ép bao nhiêu năm như vậy.

“Ồ, đúng rồi, sao lâu không trông thấy Lý công công?” A Vu hỏi.

“Lý công công sức khỏe không tốt, điện hạ cho phép ông ấy đến biệt viện nghỉ ngơi một thời gian.” Lã Nhược Hưng nói.

A Vu gật đầu.

Buổi tối Sở Mậu đến Ngọc Lan Đường dùng bữa như thường lệ, đọc kinh cho A Vu, nhưng vẫn không ngủ ở đó. Hai người họ bảo là tình cảm cũng không phải, mà bảo xa cách thì cũng chưa đến mức.

Tuy nhiên, A Vu ngày càng sợ nhìn vào mắt Sở Mậu, mỗi lần bị hắn nhìn, A Vu đều có cảm giác nàng sắp biến thành miếng thịt nướng. Sau đó, có lúc Kỳ Vương điện hạ ăn cơm xong còn cầm ngón tay của nàng lên cắn cứ như ăn măng vậy, đến nỗi A Vu không dám bức.

A Vu thậm chí có lúc còn ác ý suy đoán, nếu nàng dâng ngón chân của mình ra, có lẽ Kỳ Vương điện hạ cũng chịu gặm.

Tối nay, sau khi dùng bữa xong, Sở Mậu đưa cho A Vu một cái bình sứ nhỏ. “Đây là thuốc giải của Băng Sương, cứ ba tháng uống một lần, nàng cát giữ cẩn thận. Trong này có bốn quả.”

Ngón tay cầm bình của A Vu tự nhiên siết chặt, nàng ngược mắt nhìn Sở Mậu, trong lòng bỗng thấy cảm kích.

Sở Mậu lại cầm lấy tay A Vu và mân mê ngón tay nàng.

Đến tháng Hai, khắp nơi đều truyền tin vui vẻ, A Vu cảm giác không có ai có cuộc sống vui vẻ, thoái mái bằng nàng.

Vinh Giới đã đỗ đầu khoa thi Hội ở kỳ thi mùa xuân, một tin cực kỳ tốt lành. A Vu không vượt quyền của Hách ma ma là trực tiếp đi tìm Vệ ma ma ở nhà kho, mặc dù Sở Mậu tạm thời không cho phép Hách ma ma quản lý Vương phủ, nhưng A Vu nghĩ thầm, chắc chắn hắn cũng không muốn thấy nàng và Hách ma ma mâu thuẫn với nhau.

“Người đi nói với Hách ma ma, ngày mai ta muôn về Vinh phủ một chuyến để chúc mừng đại ca.” A Vu nói với Tử Phiến.

Một lát sau, Lỗ ma ma ở Hồng Dược Sơn Phòng đến bẩm báo rằng xe ngựa cần dùng cho ngày mai đã được chuẩn bị xong. Vệ ma ma cũng gửi danh sách quà mừng cho A Vu xem qua.

Lúc đang ăn tối, A Vu còn chưa nói với Sở Mậu chuyện này, hắn đã đề cập trước. “Ngày mai ta cùng nàng về chúc mừng đại cựu huynh”

Tiếng “đại cựu huynh” của Sở Mậu khiến A Vu cảm thấy rất thoái mái, nghiêng đầu cười với hắn.

“Hôm nay coi như ta đã biết câu “Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh^[1]” có nghĩa là thế nào rồi.” Sở Mậu nói.

[1]. *Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh: Câu thơ trích trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị. Dịch nghĩa là một cái liếc mắt, một nụ cười cũng vô cùng quyến rũ.*

A Vu nghĩ lúc này mình không nên cười, nhưng khéo miệng của nàng chẳng thể nào kìm nổi, nàng không thể không thừa nhận rằng, nàng thích nghe những lời này. A Vu còn nghĩ, nếu mình là nam giới và lên làm Hoàng đế, chắc chắn sẽ là một hôn quân thích nghe lời xu nịnh.

Trước khi đến Vinh phủ, A Vu đặc biệt nhắc nhở bọn Tử Phiến, không cho phép họ kể chuyện nàng bị bệnh với Vinh tam lão gia và Thôi Thị.

Bước vào nhị môn của Vinh phủ, Thôi Thị thấy khí sắc của A Vu rất tốt thì trong lòng cũng cảm thấy an ủi, vì điều bà lo lắng nhất là A Vu phải chịu uất ức, ở phủ đó vừa có nhũ mẫu quản gia, lại có hai vị trắc phi thân phận cao quý, Thôi Thị không thể yên lòng được. “Tú Hoàng tử có vẻ rất quan tâm đến con.” Thôi Thị nói, nếu chỉ dựa vào thể diện của Vinh Giới thì không đủ để cho một hoàng tử đích thân đến chúc mừng.

A Vu gật đầu.

Thôi Thị cho người hầu lui ra, rồi nói nhỏ: “Đã hơn nửa năm rồi, con có tin gì chưa?”

A Vu đỏ bừng mặt, lắc đầu.

“Ù, con cũng đừng có sốt ruột quá, chuyện này có sốt ruột cũng không được, có điều con cần để tâm đến nhiều hơn. Đừng nghĩ mình xinh đẹp mà

cáu gắt với Tú Hoàng tử, cố gắng chăm sóc chu đáo để ngài đến phòng con nhiều, như vậy mới dễ thụ thai.” Đã đến thời điểm này rồi, chẳng có gì là không thể nói được, thế nên Thôi Thị không nói vong vo nữa.

Mặt của A Vu càng lúc càng đỏ, đáng vẻ không muốn nghe nữa, vì cho dù là mẹ thì A Vu cũng xấu hổ không muốn kể chuyện phòng the của mình với bà.

Thôi Thị thấy A Vu như vậy thì càng sốt ruột. “Mẹ nói con nghe, thứ quan trọng của người đàn bà không phải là dáng vóc, chẳng lẽ con không biết, cha con gặp người phụ nữ đẹp hơn ta, ông ấy...” Thôi Thị tự nhiên thấy đỏ mặt. “Tóm lại, cuốn sổ nhỏ mẹ đưa con, con phải xem cho kĩ.”

A Vu không biết nói gì, cuốn sổ đó đã thành tro bụi từ lâu rồi.

“Con cũng cần đề phòng mấy loại cáo già kia, đàn ông ai chẳng ham của mới lạ, con bây giờ còn trẻ, Tú Hoàng tử còn ham thích, nếu không nhanh chóng mang thai để ổn định vị trí thì không được đâu. Nghe nói năm nay tuyển tú đáy, trong cung chắc chắn lại chọn người cho mấy vị Hoàng tử. Không phải mẹ bắt ép con, ngay cả cha con cũng nói riêng với mẹ, bảo con cần nhanh chóng mang thai, Tú Hoàng tử mà không có con cái thì vô cùng bất lợi”. Ngay cả Thôi Thị cũng biết chuyện này.

A Vu luôn nhớ Vinh lão gia và Thôi Thị, nhưng nàng ngại về Vinh phủ, mỗi lần về Thôi Thị đều nhắc nhở như thế. “Chẳng phải mẹ nói con còn nhỏ, mang thai sớm không tốt hay sao?”

“Cô nương ngốc nghếch này, đến lúc nào hay lúc ấy, mẹ đã tìm cho con một bà đỡ tốt nhất rồi.” Thôi Thị nói.

A Vu hết cách, đành nói: “Con đi gặp ca ca đây.”

A Vu không ngờ, nàng không muốn nói chuyện với Thôi Thị nhưng có người ở bên ngoài chờ đã lâu, A Vu vừa rời khỏi, phía sau đã có người đến thông báo với Thôi Thị.

“Ngươi nói là Tú Hoàng tử muốn gặp riêng ta?” Thôi Thị vừa kinh ngạc vừa khó hiểu, con rể muốn gặp riêng mẹ vợ, ngay cả một người không hay sử dụng đầu óc như Thôi Thị cũng biết là chẳng tốt đẹp gì.

Chẳng bao lâu, A Vu cũng biết được tin này. “Điện hạ muốn gặp riêng mẹ u?”

A Vu cho rằng Sở Mậu có thể gặp riêng Vinh lão gia, Vinh giới, Vinh Ngân, nhưng gặp riêng Thôi Thị là điều rất khó hiểu, hắn muốn nói gì với Thôi Thị đây?

Lúc đó A Vu đang ngồi trong thư phòng của Vinh tam lão gia, nghe thấy tin này thì bỗng đứng dậy. “Cha, con còn có chuyện phải làm.” Nói xong cũng chẳng để ý đến phản ứng của Vinh lão gia, vội vàng đến phòng của Thôi Thị.

Kỳ Vương điện hạ lúc này vẫn còn ở gian giữa phía tây của phòng Thôi Thị, nha hoàn, bà nô bộc hầu hạ bên cạnh Thôi Thị đều đứng ngoài hành lang.

A Vu sợ sệt không dám bước vào sân, chỉ đi đi lại lại trước cánh cổng lớn, trong lòng tự an ủi bản thân, Sở Mậu cho dù đâu có bị kẹp vào cửa cũng không đến nỗi kể với mẹ chuyện phòng the của hai vợ chồng.

Rồi A Vu lại nghĩ, Sở Mậu muốn nói với Thôi Thị chuyện gì mà cần phải nói riêng, ngay cả Lý ma ma hầu hạ bên cạnh Thôi Thị cũng không được nghe, đương nhiên không thể tìm Thôi Thị để bàn bạc chuyện quân quốc đại sự hoặc luận thơ luận võ rồi. A Vu càng nghĩ càng sốt ruột, hoặc Sở Mậu đến

kẻ tội nàng không hiền dịu? A Vu thực sự không tìm được lý do nào tốt hơn để an ủi bản thân.

A Vu sốt ruột đứng kiêng chân ở bên ngoài, nhất thời nghe bên trong sân có tiếng động vội co cẳng chạy nấp sang một bên, cho đến khi Sở Mậu rời khỏi sân, A Vu mới thong thả bước vào.

Lúc này, Thôi Thị đang ngồi chờ đón ở gian giữa phía tây của thượng phòng, miệng còn chưa khép, ngay cả quy tắc đứng dậy chào Kỳ Vương điện hạ cũng quên. Nếu có thể, lúc này Thôi Thị chỉ muốn bắt A Vu nằm dưới chân để bà đánh cho vài gậy.

A Vu hít một hơi thật sâu, cố gắng thả lỏng cơ thể rồi mới bước vào phòng. “Mẹ, con vừa đến, mà sao từ xa lại trông thấy bóng của điện hạ vậy a?”

Thôi Thị nhìn thấy A Vu, mặt sầm lại, con bé đang rất để ý đến chuyện này, vậy mà còn giả vờ vòng vo, phí công bà vừa nãy nói khô cả miệng mà con bé chỉ gật đầu đối phó, còn khuất mắt bà thì, thì... Thôi Thị tức đến nỗi đau đớn, dạ dày cũng đau, nhưng chỉ bình thản nói với A Vu: “Con nhàn nhãm rồi, Tú Hoàng tử sao có thể đến chõ mẹ được?”

A Vu càng sốt ruột và lo lắng, cố mặt dày nói: “Sắc mặt của mẹ sao lại kém thế này, có phải điện hạ nói xấu về con không, mẹ đừng lo lắng quá nhiều, con là con dâu do Hoàng thượng chỉ định, hắn không thể bỏ con được.”

Thôi Thị bị A Vu làm cho tức gần như chết đi sống lại, nhìn trái nhìn phải, nhất thời trong tay không có thứ gì, đành giơ tay lên đánh A Vu. “Đồ nha đầu thối ngông cuồng nhà cô, cô ngông cuồng quá đi thôi, người ta không bỏ được cô à, thế cơ à...”

A Vu tránh bên nọ, trốn bên kia, nhưng không dám chạy, để mặc Thôi Thị trút giận, lần này bà cũng đánh mạnh tay, cánh tay của A Vu chắc đã đỏ ửng lên rồi.

“Mẹ tốt của con ơi, mẹ tốt của con ơi, mẹ tha cho con lần này đi, rốt cuộc điện hạ đã nói gì với mẹ vậy?” A Vu thấy Thôi Thị đã bình tĩnh lại thì liền bước đến nịnh nọt.

“Tứ Hoàng tử không đến đây thì nói gì được với tôi. Mặc dù tôi là mẹ vợ của ngài, nhưng cũng không có chuyện mẹ vợ gặp riêng con rể. Cô nghe người nào nói nhăng nói cuội thế?” Thôi Thị vô cùng kiên nhẫn, cho dù A Vu có làm nũng, năn nỉ thế nào, cũng nhất quyết không nói Sở Mậu từng đến đây.

A Vu thầm hận bà nói dối trắng trợn. “Mẹ, rõ ràng con thấy chàng đến mà. Lý ma ma cũng phải đứng ở ngoài sân mà.” A Vu uất ức nói.

Thôi Thị đập bàn “chát” một tiếng khiến A Vu không khỏi sợ hãi. “Cô nói năng hò đồ gì thế, có người mẹ vợ nào gặp riêng con rể không? Cô làm cái gì mắt mặt để mẹ phải như vậy sao?” Nước bọt của Thôi Thị sấp bay đầy vào mặt A Vu.

A Vu thấy Thôi Thị dùng dùng nỗi giận thì cũng hết cách, chỉ biết ủ rũ bước ra khỏi phòng bà.

A Vu đi khỏi, Thôi Thị nằm vật ra giường khóc lóc. “Ông trời ơi, tôi tạo ra nghiệp chướng gì thế này...”.

Cho đến khi A Vu rời khỏi Vinh phủ, Vinh tam lão gia đích thân đến an ủi Thôi Thị nhưng cũng không làm cho bà đỡ hơn. Tối hôm đó, Thôi Thị như người mất hồn, còn hận Vinh tam lão gia, bắt ngài ngủ ở thư phòng, ánh mắt nhìn ngài khiết ngài bùn rùn chân tay, không biết mình đã chọc giận gì bà.

Vinh tam lão gia vô cùng bối rối, không biết xảy ra chuyện gì, nhưng hôm nay điều làm ngài buồn rầu không phải chuyện này. Kỳ Vương vốn rất kính trọng thầy giáo mình, nhưng ánh mắt hôm nay của hắn lại nhìn ngài trầm ngâm, lạnh nhạt khiến Vinh tam lão gia cảm thấy có gì đó không ổn.

Thôi Thị nằm một mình trên giường, nghĩ đến chuyện hôm nay Sở Mậu nói riêng với bà. Thành thân bao lâu rồi, vậy mà vẫn chưa động phòng, mới gần gũi một chút đã muốn nôn ọe. Thôi Thị đã bị bịt mắt rồi, mặc dù bà biết tính nét kỳ lạ của A Vu là không thích người khác đụng vào người, đi tắm cũng không muốn cho người khác hầu hạ, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến mức này.

Thôi Thị vốn cũng không định nghĩ đến tính nét kỳ quái đó của A Vu, nhưng Kỳ Vương điện hạ lại hỏi bà, nhớ lại ánh mắt của cậu ta là bà lại e ngại, sau đó bà đem mọi chuyện kể hết cho cậu ta nghe.

Dù A Vu có thông minh tuyệt đỉnh thì cũng không thể ngờ Thôi Thị đã nói với Sở Mậu những gì. Nàng nghĩ rằng chuyện mình làm năm đó thần không biết, quý không hay, nhưng đúng là làm người thì không nên quá tự đại.

Mặc dù A Vu có chút coi thường cách quản lý hậu viện của Thôi Thị, nhưng nữ chủ nhân của tam phòng là Thôi Thị chứ không phải là A Vu. Buổi sáng hôm đó, A Vu bỗng nhiên đổ bệnh nặng, một người mẹ yêu con hết mực như Thôi Thị chẳng lẽ không nổi trận lôi đình đi tìm hiểu nguyên nhân hay sao?

Có thể A Vu đã làm chuyện xấu nên trong lòng luôn có tâm lý lừa gạt mình là người khác không thể biết chuyện của nàng.

Thôi Thị một mặt trách Vinh tam lão gia không tu thân, không tu đức,

một mặt trách A Vu kém cỏi, mới thế đã sơ hãi rồi. Nỗi khổ trong lòng bà không thể thốt lộ cùng ai, ý của Tú Hoàng tử là cũng không muốn để A Vu biết nội dung cuộc nói chuyện giữa họ, tránh gây áp lực cho nàng, nhưng Thôi Thị là người không giấu nổi tâm sự, chuyện này không thể nói ra, lại không tìm được người bàn bạc, thực sự đã làm khó cho bà.

Lại nói đến A Vu, trên đường trở về phủ, nàng trộm nhìn Kỳ Vương điện hạ không dưới ba mươi lần, vậy mà đối phương không có phản ứng gì, trên đường đi chỉ nhíu mày, bộ dạng nghiêm túc như đang chuẩn bị mưu phản vậy.

“Điện hạ!” A Vu cuối cùng không nhịn được lên tiếng gọi.

Kết quả Sở Mậu chỉ xua xua tay, ý bảo nàng đừng làm ồn.

Sau khi trở về Ngọc Lan Đường, lòng A Vu nóng như lửa đốt, khó chịu đến nỗi toàn thân ngứa ngáy, ai bảo Thôi Thị và Sở Mậu nói chuyện bí mật khiến nàng bối rối chứ.

Lúc A Vu sốt ruột như thế thì Sở Mậu lại tĩnh lặng như mặt hồ, mặc dù hằng ngày vẫn trở về Ngọc Lan Đường dùng cơm tối, nhưng đều không ngủ lại, thậm chí tay của A Vu cũng không sờ nữa, hai người đối xử với nhau đúng kiểu “tương kính như tân”.

Cuối tháng Hai, cây cối đậm chồi nảy lộc non xanh biếc khiến lòng người phơi phới, A Vu mong mùa xuân đến từ rất lâu rồi, nàng ghét thời tiết mùa đông ẩm đạm, lạnh lẽo, lúc nào cũng thấy gió rét thét gào, tuyết rơi dày đặc, ra ngoài đường thì lạnh冷.

“Vương phi, Vương gia sắp vào sân rồi.” Tử Phiến vén rèm màu xanh

dày bước vào phòng.

A Vu nhìn sắc trời. “Hôm nay về sớm vậy?” A Vu lười biếng ngồi thăng dây, xỏ giày bước xuống sập.

Bên ngoài vọng vào tiếng vân an, rồi Sở Mậu bước vào, trong tay cầm chiếc hộp nhỏ đưa cho A Vu. A Vu nhận lấy rồi mở nắp ra, trong lòng cũng không háo hức lắm, mấy ngày qua, Kỳ Vương điện hạ đã tặng nàng không ít đồ, ống bút lục bảo, cái quạt bút bằng lá sen, mực của Trình Thị Tập Cẩm, còn hôm nay là giấy Giác Hoa. Dùng cơm xong, Sở Mậu lại đến Băng Tuyết Lâm. Ngày hôm sau nữa đến Ngọc Lan Đường, Sở Mậu lại cầm trong tay chiếc hộp nhỏ. Lần này mở ra, mắt A Vu sáng lên. “Đẹp quá!”

Trong hộp là một chiếc trâm cài tóc bằng vàng khắc một con bướm bằng đá hồng ngọc đang dang cánh, con bướm dang đôi cánh dập dờn như muốn bay, cực kỳ sinh động.

“Nàng thích là được rồi, để ta cài lên cho nàng.” Sở Mậu lấy trâm cài tóc ra.

A Vu cúi đầu để Sở Mậu cài lên tóc, sau đó nàng nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Sở Mậu.

Từ đó về sau, cứ cách ngày là Sở Mậu lại tặng A Vu một món quà, bất luận nặng nhẹ đắt rẻ đều là tấm lòng của hắn, tim gan A Vu có bằng sắt đá thì cũng bị làm cho mềm nhũn.

Hôm nay Sở Mậu bỗng nhớ ra một việc. “Túi đựng ngọc bội của ta cũ rồi, lần trước chẳng phải nàng bảo làm cho ta một chiếc ư, giờ đã có chưa?”

A Vu ngân người, hoàn toàn không nhớ đến chuyện hôm đó. Thường ngày trí nhớ của nàng rất tốt, nhưng sau khi đỗ bệnh vẫn chưa định thần lại,

rất nhiều việc không còn nhớ rõ nữa.

Mặt Sở Mậu sầm lại khiến A Vu sợ hãi run rẩy. Mặc dù mấy ngày qua Kỳ Vương điện hạ đối xử với nàng rất ân cần, chu đáo, ngay cả hầu hạ nàng tắm rửa, vệ sinh cũng đã làm, nhưng A Vu vẫn không dám trèo lên đầu lén cổ. Lần trước Kỳ Vương điện hạ trở mặt không nhận người, không cho phép nàng vào Băng Tuyết Lâm, lại còn để nàng đi xem trưng hình, tất cả đã khiến một người ham sống sợ chết như A Vu sợ hãi.

Huống hò A Vu đã phiêu du bao lâu như thế, Chính Nguyên Đế vui buồn không để lộ ra ngoài đã dành, còn thêm tật xấu nữa là vui buồn thất thường, trở mặt vô tình.

“À, mấy ngày trước vì thiếp bị bệnh nên chưa làm, hai hôm nay có chút buồn ngủ...” Dưới ánh nhìn thâm trầm của Sở Mậu, giọng của A Vu càng lúc càng nhỏ.

“Ta không thích người giảo biện, quên thì cứ bảo là quên.” Sở Mậu lạnh lùng nói.

A Vu cúi thấp đầu, áp úng nói: “Vâng.”

“Đã quên chưa may cho ta túi, vậy thì may cho ta một cái áo lót đi.” Sở Mậu lại nói.

Lần này hiếm khi được Kỳ Vương điện hạ khai ân. A Vu vội vàng đồng ý ngay, hận không thể làm luôn để bày tỏ thành ý hối cải.

A Vu cũng không biết mình làm sao nữa, lúc mới gả về nàng không sợ Sở Mậu chút nào, nhưng bây giờ thì càng ngày càng sợ hắn, lúc hắn đối xử tốt với nàng, tặng quà cho nàng, nàng vừa vui vừa sợ, nhưng chung quy lại thì nỗi sợ vẫn chiếm phần hơn, luôn có cảm giác hắn đang “nuôi lợn để chuẩn

bị mổ thịt.”

Trên đời này làm gì có người đối xử tốt với người một cách vô duyên vô cớ, bô me đói xử với con cái tốt đó là vì có quan hệ ruột thịt, ví như nàng và Trưởng Công chúa, giờ không quan hệ ruột thịt nên cái tốt đó cũng không còn.

Nhìn lại Sở Mậu, A Vu mặc dù biết là tình cảm nam nữ được ví như sông cạn đá mòn, một lòng một dạ với nhau, nhưng điều đó chỉ tồn tại trong thơ từ ca phú hoặc trong truyện mà thôi. Về Vinh lão gia và Thôi Thị, nếu không có chuyện của Vương di nương, trong lòng A Vu còn nghĩ đến hai từ “ngoại lệ”.

Thế sự vô thường, sau khi đã lĩnh hội được bài học, nàng đã trở nên ngoan ngoãn hơn. Nàng coi việc Sở Mậu đối xử tốt với nàng là vì cầu mà chưa được, tạm thời thấy mới mẻ nên thích.

Sở Mậu đứng dậy bước vào phòng, A Vu mặc dù đầu óc mơ hồ, nhưng vẫn đi theo, sau đó thì nhìn thấy Sở Mậu quay lưng về phía nàng, bắt đầu cởi thắt lưng.

Vì dạo này Sở Mậu không ngủ lại tại Ngọc Lan Đường nên không thay quần áo ở đây, A Vu thấy hắn làm vậy liền hỏi: “Điện hạ định ra ngoài ư?”

Sở Mậu không đáp, tiếp tục cởi áo, A Vu vội vàng bước đến cầm thắt lưng của hắn tìm chỗ để, rồi lại hầu hạ hắn cởi áo choàng. Nhất thời lại nghĩ đến việc mình chưa chuẩn bị quần áo thay cho hắn mặc ra ngoài, vội xoay người định ra mở tủ, kết quả là vẫn thấy Sở Mậu tiếp tục cởi, sau đó trên người chỉ còn mỗi chiếc quần dài bằng lụa Hàng Châu màu đen.

Đây là lần đầu tiên A Vu nhìn thấy rõ lưng trần của đàn ông, hồi xưa nàng phiêu du cũng rất có phẩm cách, đó là không bao giờ nhìn Chính

Nguyên Đế tắm.

Sở Mậu có đôi vai rộng, eo chắc gọn, khỏe khoắn, không gầy gò như A Vu tướng tượng, dọc sống lưng còn có một đường lõm vào rất đẹp, vẻ đẹp này khác hẳn vẻ đẹp mềm mại của nữ giới, một vẻ đẹp đầy nam tính mà A Vu chưa bao giờ nhìn thấy, khiến nàng cảm nhận triệt để sự khác biệt giữa nam và nữ. Theo động tác tay đưa lên của hắn, cơ thịt ở lưng và cánh tay của hắn đều cử động khiến A Vu cảm giác được sức mạnh tiềm ẩn bên trong, sức khỏe cường tráng của một người đàn ông.

A Vu chưa bao giờ nghĩ rằng cơ thể người đàn ông lại có thể đẹp đến vậy. Hồi lâu, nàng mới nhận ra là mình đang nhìn chằm chằm vào tấm lưng trần của Sở Mậu.

A Vu vội vàng cúp mắt xuống, kết quả ánh mắt lại quét qua phần eo chắc gọn của hắn, trái tim bất giác đập rộn ràng.

“Ngần người ra đó làm gì thế?” Sở Mậu quay đầu lại hỏi A Vu.

“Hả?” A Vu chưa phản ứng kịp.

“Thước đâu?” Sở Mậu nhướn mày, nói với giọng thiếu kiên nhẫn.

“Thước ư?” A Vu nhắc lại như con vẹt.

Sở Mậu thở dài một cái, chán nản nói: “Không phải bảo nàng may áo lót cho ta ư, nàng không cần thước à?”

“À... ô...” A Vu ban đầu thì ngỡ ngàng, sau đó mới hiểu ra.

“Điện hạ không cần mất công như vậy, thiếp lấy áo lót chàng đang mặc để đo là được.” A Vu vội vàng nói, tim đập thình thịch, cho dù có phải đo thì cũng không cần cởi áo.

Sở Mậu bước đến chỗ đặt chân cạnh giường, quay người cúi nhìn A Vu, nói: “Những cái đó đều không vừa.” Sau đó ngồi xuống giường.

Không vừa? A Vu thầm nghĩ, sao có thể thế được, dựa vào cách ăn mặc luôn chải chuốt của Kỳ Vương điện hạ thì ai dám may áo không vừa người hắn chứ?

“Ta không cho phép người khác đo thê này.” Sở Mậu dường như đoán ra được sự nghi hoặc của A Vu.

Điều này khiến nàng cảm thấy ngại, nàng đúng là lòng dạ hẹp hòi, áo lót vốn là loại mặc sát người, đương nhiên phải cởi hết mới đo chính xác được chứ.

“Đi lấy thước đi...” Sở Mậu dụi mắt nói, giọng nói đầy vẻ chán nản, cảm giác như đang chê A Vu giống hệt cái bàn tính, hắn có gảy thì nàng mới di chuyển.

A Vu xấu hổ đỏ bừng mặt vì sự vụng về của mình, vội vàng tìm chiếc thước mềm trong hộp đựng kim chỉ.

Lấy được thước mềm rồi, nàng đang lưỡng lự thì lại nghe tiếng Sở Mậu chán nản nói: “Còn đứng ngắn ra đây làm gì, muộn ta bị cảm lạnh sao?”

Mấy hôm nay thời tiết còn lạnh, mặc dù Ngọc Lan Đường đốt địa long, nhưng cũng không làm ấm người cởi trần được.

A Vu không chần chừ nữa mà vội vàng bước đến, mắt không dám nhìn thẳng vào Sở Mậu, tuy cúp mắt xuống nhưng ánh mắt vẫn liếc nhìn lồng ngực của hắn, thầm nghĩ thì ra ngực của đàn ông là như vậy.

Tiếp đó nhìn xuống bụng, có hắn cơ bụng sáu múi, hoàn toàn không mềm mại giống như nữ giới, A Vu đúng là được mở rộng tầm mắt. Sau đó A

Vụ lại nhớ đến vết sẹo giữa eo và cái bụng to đầy mỡ dưới ánh đèn tối đó, so với người trước mắt thì hoàn toàn khác biệt.

A Vụ vòng chiếc thước mềm qua cổ Sở Mậu để đo vòng cổ. A Vụ chưa bao giờ may áo lót cho ai, thế nên cũng không biết cần đo những gì, đành phải đo tất cả áo, tránh việc không năm được số đo chuẩn phải đo lại, như vậy hắn mới không có cớ nỗi giận ăn thịt mình, A Vụ thầm nghĩ.

A Vụ đi vòng ra sau lưng của Sở Mậu, đỏ mặt khi đo chiều rộng và chiều dài vai của hắn, thậm chí lúc hắn không chú ý còn ngoanh ra ngoài giả vờ nôn ọe. Tiếp đó là đo vòng ngực, vòng eo, độ dài áo, v.v...

Những việc này không phí sức, đến khi Sở Mậu đứng dậy để A Vụ đo bên dưới thì tay nàng bắt đầu run.

“Nhanh lên nào!” Sở Mậu sốt ruột giục.

A Vụ hạ quyết tâm, cắn răng quỳ xuống đo chiều dài quần lót cho Sở Mậu, cái này thì cũng không khó lắm.

Nhưng việc sau cùng mới là khó, A Vụ nín thở đến nỗi suýt ngất mới đo được vòng ba cho Sở Mậu.

“Điện hạ, xong rồi.” A Vụ đỏ bừng mặt, không dám ngẩng đầu.

Sở Mậu nói: “Không đo đũng quần dài ngắn? Không đo ống rộng hay hẹp? Nàng đo bằng mắt là đủ rồi à?”

A Vụ sắp ngất xỉu đến nơi, cái gì mà đo bằng mắt, nàng nào dám lấy mắt mà đo. Ngay cả nhìn nàng cũng chẳng dám nhìn vào chỗ đó nữa là, mà sao nàng phải đo độ dài ngắn đũng quần của hắn? A Vụ thực sự muốn ném ngay chiếc thước dây đang cầm trong ta nhưng đáng tiếc là không dám, việc nàng hứa làm mà không làm đã là sai rồi, huống hồ còn quên.

Sở Mậu hơi dạng hai chân ra một chút, A Vu đành phải ngồi xuống đỡ độ rộng ống quần cho hắn, trong lòng lại nghĩ, sao may quần phúc tạp thế nhỉ?

Đến khi đo đũng quần, A Vu nháu mắt luôn đầu chiếc thước lên eo của Sở Mậu, thước mềm đương nhiên sẽ rủ xuống, nàng đành hé một mắt ra xem.

“Được rồi, đi ra đi.” Sở Mậu to tiếng nói.

A Vu đành coi là Sở Mậu đang giận, nàng làm việc chậm chạp, nhưng cái này đâu phải là sở trường của nàng, nàng đã từng làm việc này bao giờ đâu. A Vu vòng qua tấm bình phong bước ra, vội vàng ra ngoài tìm bút mực ghi lại kích thước còng nhó trong đầu.

Đến chỗ kích thước đũng quần thì nàng không nắm rõ, thực sự không nhìn rõ là bao nhiêu, nàng lấy tay đo trên thước nhưng vẫn không dám chắc. Đũng quần mà ngắn, khi mặc vào sẽ rất khó chịu, đũng quần dài quá mặc vào trông rất khó coi.

A Vu nghĩ ngợi một lát rồi ghi lại con số ở giữa, nếu không được thì sửa, dù sao nàng cũng không bao giờ đo cho Sở Mậu nữa. Chỉ cần ở gần hắn là nàng lại ngửi thấy mùi hương sữa tắm trên cơ thể hắn, khiến tim nàng đập nhanh như bị bệnh vậy.

A Vu ghi kích thước xong xuôi rồi bảo Tử Phiến cất đi, cái này không thể làm mất, không chừng sau này còn phải dùng nhiều lần.

“Đồng Văn, ngươi ra mở hòm lấy cho ta tấm vải thượng hạng Tam Thoa Tống Giang lại đây.” A Vu sai bảo. Vải Tam Thoa bóng mịn, rất thích hợp làm áo lót, mặc vào sẽ có cảm giác mềm nhẹ ôm vào người, vải Tam Thoa thượng hạng có thể phải mua hai trăm ngàn lượng một tấm, còn đắt hơn cả

vải tơ tằm.

A Vụ bảo Đồng Văn ở bên chỉ cho nàng cách cắt vải, quần áo của A Vụ đều là do Đồng Văn may, thị giới thêu thùa, lại biết cắt may quần áo.

Cắt xong xuôi, Sở Mậu mới từ phòng ngủ bước ra, mặt hơi đỏ, tóc cũng hơi ướt, giống như vừa tắm xong, nhưng A Vụ nghĩ ngay, không đúng, Kỳ Vương điện hạ đi tắm không thể không kêu người hầu hạ.

“Nghỉ sớm đi, cũng không phải là cần gấp, đừng nên thức đêm. Mấy người các ngươi hầu hạ chủ nhân đi nghỉ đi.” Sở Mậu dặn dò.

A Vụ thầm cảm thấy quái lạ, nếu không gấp thì hắn việc gì phải vội vàng kêu mình vào đo nọ đo kia, làm cho nàng cứ tưởng hắn không có áo lót để mặc.

Vài hôm sau, áo lót của Kỳ Vương điện hạ đã được may xong, A Vụ cầm lên nhìn với vẻ hài lòng, đường may rất tỉ mỉ, đúng là không tồi, nữ công của nàng cũng rất khá, chỉ là...

A Vụ lại sai Đồng Văn tìm cho nàng loại chỉ cùng màu, có chỉ rồi nàng cho áo vào khung thêu, cẩn cui bắt đầu thêu hình con vịt lên đó.

A Vụ vừa cầm kim thêu xuyên qua lớp vải vừa nghĩ: Người cần gấp, người muốn mặc ư, thêu hình con vịt này vào xem người có mặc hay không. Thù cũ hận mới lại hiển hiện trong đầu, A Vụ nhớ đến hầu bao, áo mặc ngoài, đôi tất, khăn tay,... mà nàng đã phải vất vả thức bao đêm để thêu bị Sở Mậu vứt dưới đáy hòm không thèm ngó đến.

Chương 34

Áo lụa mềm khiến người ngo ngẩn

“Áo lót vẫn chưa làm xong ư?” Kỳ Vương điện hạ đã quen thói dừng dung mà cũng không chịu đựng nổi tốc độ rùa bò của A Vu.

“Thiép đang định nói với điện hạ đây, vừa may xong hôm nay rồi.” A Vu quay đầu lại, thở dài một cái sau lưng hắn, may mà hôm qua có thần linh phù hộ, sáng sớm cảm thấy nhàn nhã không có việc gì nên nổi hứng mang chiếc áo lót đã lâu không dụng đến ra tiếp tục làm cho xong.

Nói ra thì cũng không nên trách A Vu, trong tháng Ba, Vinh Giới đỗ Thám Hoa, Vinh phủ vô cùng náo nhiệt, Thôi Thị vừa bận chuẩn bị thành thân cho Vinh Giới vào tháng Năm, mặc dù A Vu là gái đã xuất giá, nhưng lại là Vương phi, mà ở phủ Kỳ Vương nàng cũng nhàn nhã nên thường lặng lẽ về Vinh phủ giúp đỡ mẹ một tay. Do đó, chiếc áo lót may cho Sở Mậu mới bị kéo dài thời gian như vậy.

Thực ra những việc này cũng không phải lý do, điều quan trọng nhất là A Vu không biết khi may xong rồi thì gửi đi bằng cách nào, dù sao thì khi nhìn thấy hình con vịt, Kỳ Vương điện hạ cũng sẽ tỏ ra mặt lạnh.

A Vu đem chiếc áo trắng đã giặt sạch sẽ đưa ra trước mặt Sở Mậu. “Điện hạ nhìn xem có được không?”

Ánh mắt của Sở Mậu nhìn ngay vào hình hai con vịt một to một nhỏ trên thân áo, mặt quả nhiên cứng đờ.

A Vu cười, nói với giọng chân thành: “Làm xong áo, thiếp cảm thấy đơn điệu quá, vì vậy thêu hình này vào cho thêm sinh động, điện hạ cũng biết sở trường của thiếp là vẽ vιt, chàng xem hai con vιt thiếp thêu có tiến bộ không?”. Thực ra con vιt này thêu không to lấm, A Vu vẫn mong Sở Mậu có thể mặc chiếc áo lót này, dù gì cũng là sản phẩm do nàng tự tay khâu bằng tùng đường kim mũi chỉ.

Nằm ngoài dự đoán của A Vu, Sở Mậu đón lấy chiếc áo lót, nhìn chăm chú, cuối cùng đánh giá: “Còn kém hơn trước.”

A Vu chột dạ lấy lại áo, lúc thêu con vιt này đúng là nàng xen kẽ làm việc khác, hơn nữa lại nghĩ dù sao Kỳ Vương điện hạ cũng không thích, thứ hai là do không có thời gian nên cũng làm gấp. Nhưng dù sao thì A Vu cũng làm rất cẩn thận, ai ngờ Kỳ Vương điện hạ lại tinh mắt như vậy, hơi kém chút xíu mà cũng nhận ra.

“Vậy thiếp gỡ ra làm lại.” A Vu nói.

“Ừm, nàng làm cho ta cái khác, cái này để ta mặc trước.” Sở Mậu nói với giọng khoan dung độ lượng.

Lại may một cái khác? Cái này mặc trước? Trong lòng A Vu muốn phụt máu mà ngoài mặt vẫn phải tươi cười. “Vâng.”

“Giúp ta mặc vào xem sao.” Sở Mậu đứng dậy bước vào phòng trong.

A Vu cũng bước theo, phát hiện tốc độ cởi áo của hắn không chậm chút nào, nháy mắt đã cởi xong, A Vu run run cầm áo lót lên rồi giúp hắn mặc áo vào.

Khóe môi của Sở Mậu cong lên. “Rất vừa vặn.”

A Vu đưa quần cho Sở Mậu, hắn biết ý bước vào phía trong tấm bình

phong thay xong rồi bước ra, độ dài rất vừa, A Vu tò mò liếc nhìn xuống dưới, đũng quần cũng vừa.

Có điều, A Vu phải công nhận, Kỳ Vương điện hạ mặc chiếc áo lót thêu hình con vịt trông khá buồn cười, nhưng rất đáng yêu. Một phần đáng yêu này đến từ việc Sở Mậu mặc chiếc áo do chính tay nàng may, có cảm giác hẵn thuộc về nàng.

“Ngày mai người của Bạch gia đến, nàng cùng Hách ma ma gặp họ nhé!” Sở Mậu nói với A Vu.

“Ồ.” A Vu gật đầu, rồi lại giúp Sở Mậu thay áo. Nàng hình như không phát hiện việc hầu hạ hẵn thay áo của nàng càng ngày càng thành thực, mặt cũng không chớc chớc đỏ bừng lên như trước nữa.

Ngày hôm sau, người của Bạch gia đến, Bạch Tùng Nhã, con trai thứ của nhà họ Bạch muốn cầu thân với Tương Tư cũng đến, như vậy có thể thấy được thành ý của nhà họ Bạch thế nào.

Vì hôm nay tiếp khách nên A Vu trang điểm tỉ mỉ hơn thường ngày, nàng mặc chiếc váy cung đình bằng gấm Họ Hoan Tuyết Quang màu tím điểm xuyệt màu vàng, dây lưng màu phấn hồng to như bàn tay quấn quanh eo, rủ xuống là dải lụa cùng màu cùng với đôi vòng ngọc bích. Trên đầu cài chiếc trâm vàng gắn đá hồng ngọc, giữa trán là chiếc vòng vàng hình trăng khuyết, ở chính giữa đính viên đá hồng ngọc lấp lánh to như ngón tay út.

Bạch Tùng Nhã liếc trộm A Vu một cái liền đỏ bừng mặt. cúi đầu thật thấp, tay lóng ngóng không biết để đâu. Y không ngờ Kỳ Vương phi lại là nhân vật thần tiên như vậy, xinh đẹp hơn bất cứ người con gái nào mà y từng gặp, thậm chí còn xinh đẹp hơn cả người con gái mà y nằm mơ, nàng nhỏ

hơn y vài tuổi, không ngờ lại có khả năng trở thành tẩu tẩu của y.

Suốt quá trình đó A Vu không hỏi một câu nào, còn Hách ma ma thì nhìn ngó Bạch Tùng Nhã từ đầu đến chân, hỏi han Bạch phu nhân rất tỉ mỉ, cuối cùng nhìn sang A Vu, khẽ gật đầu, tỏ ý hài lòng.

Bạch phu nhân còn muốn gặp Tương Tư, nhưng thấy Kỳ Vương phi và Hách ma ma không có ý này nên không dám mạo muội yêu cầu, nhưng trong lòng ít nhiều cũng cảm thấy phủ Kỳ Vương thật kiêu căng. Nếu lão già nhà bà không gật đầu đồng ý chuyện hôn sự này thì bà không bao giờ chấp nhận Tương Tư, chẳng qua chỉ là cô gái mồ côi cha mẹ, dù được Kỳ Vương nhận làm nghĩa muội thật đấy, nhưng cũng đâu có phải là tiểu thư đúng nghĩa.

A Vu và Hách ma ma vừa sắp xếp ổn thỏa ở chỗ người nhà họ Bạch thì nhận được tin Tương Tư đang gây sự muốn cắt tóc đi tu.

Lúc A Vu đến Hồng Dược Sơn Phòng thì Tương Tư đang cầm kéo cắt tóc, vừa nhìn thấy A Vu bước vào, cô ta đã quỳ sụp xuống chân nàng, nhưng Băng Sương đi bên cạnh đã bước lên trước chắn cho A Vu.

“Bỏ kéo xuống!” Băng Sương lạnh lùng nói.

Tương Tư sững người, nhìn cái kéo trong tay, nha hoàn cạnh cô ta vội lấy mang đi.

Tương Tư nước mắt rơi lᾶ chᾶ dập mạnh đầu trước A Vu. “Vương phi, Tương Tư không muốn lấy chồng, cô cô tuổi đã cao, lại mang bệnh trong người, cô cô đã nuôi Tương Tư từ nhỏ đến lớn, không có cô cô, Tương Tư đã thành cô hồn rồi, nếu như tôi chỉ biết nghĩ đến bản thân thì chẳng khác nào kẻ vong ân bội nghĩa, tôi thà cắt tóc đi tu cũng không muốn rời xa cô cô. Mong Vương phi khai ân, để Tương Tư ở bên cạnh cô cô, Tương Tư từ nay sẽ ăn ở đạm bạc, ngày ngày niệm kinh cầu phúc cho Vương phi.”

“Tương Tư, con gái ngốc nghếch!” Hách ma ma đứng ở phía sau Tương Tư vừa lo vừa tức, mắt cũng đẫm lệ.

A Vụ dường như cũng cảm động, lấy khăn tay lau khói mắt, nói: “Haizz, lòng hiếu thảo của muội thật hiếm có, ta sẽ xin điện hạ cho lập cái miếu trong phủ, rồi xin điện hạ dâng tấu Chương lên triều đình, muội hiếu thuận như thế, về phía nhà họ Bạch, muội không cần phải lo.”

Điều này không những làm Tương Tư ngờ người mà Hách ma ma cũng ngạc nhiên, không ngờ A Vụ không làm bộ trước mặt họ mà đồng ý ngay lời thỉnh cầu của Tương Tư.

“Tương Tư muội đứng dậy đi, ta đồng ý với muội.” A Vụ chân thành nói với Tương Tư.

Tương Tư ngạc nhiên ra liền được nha hoàn dùi đứng dậy, nhìn vào mắt A Vụ như người bị uống thuốc độc.

“Tương Tư, con hồ đồ quá rồi, ta có điện hạ và Vương phi chăm sóc, đâu cần con phải như vậy, con để điện hạ và Vương phi ở đâu?” Hách ma ma lên tiếng trách mắng.

“Cô cô?” Tương Tư khóc lóc thảm thiết, tựa như bông hoa lê ngâm nước mưa.

“Chuyện gì thế?” Giọng của Sở Mậu vang lên sau lưng A Vụ.

“Cần Húc ca ca.” Đôi mắt to long lanh nước của Tương Tư nhìn về phía Sở Mậu với bộ dạng đầy ám ức.

A Vụ chẳng thể nào tác thành ánh mắt đưa tình ấy, nàng quay người chấn ngay tầm nhìn của Tương Tư, bước đến nắm lấy cánh tay của Sở Mậu, nói giọng hờn dỗi: “Điện hạ đến rất đúng lúc, Tương Tư muội muội không

muốn lấy chồng xa, đòi đi tu, Hách ma ma đang rất đau lòng, thiếp đã hứa giúp Tương Tư muội lập một cái miếu tại nhà, chõ của nhà họ Bạch mong điện hạ..."

"Hồ đồ, tuổi còn trẻ xuất gia cái gì chứ, nàng cũng hồ đồ theo muội ấy sao?" Sở Mậu trách mắng A Vụ, nhưng không hất tay A Vụ ra.

Cảnh tượng này khiến người ngoài nhìn vào không khỏi kinh ngạc, Tử Phiến kinh ngạc vì chủ nhân của mình sao lại chủ động nắm lấy tay người khác, còn Hách ma ma và những người còn lại thì kinh ngạc vì Kỳ Vương điện hạ lại để cho người khác đụng vào.

A Vụ nói: "Điện hạ không thấy được sự thành tâm của Tương Tư muội, còn thiếp làm sao từ chối được. Muội ấy hiếu thảo như thế, rất đáng thương, dập đầu đến nỗi tím cả trán, thiếp sao có thể không đồng ý." A Vụ vừa nói vừa dựa sát vào người của Sở Mậu, đồng thời chớp chớp mắt với Tương Tư, hận không thể làm tức chết cái cô nghĩa muội biết bao lần làm kẻ chăn đường của nàng.

"Điện hạ, đều do Tương Tư nhất thời hồ đồ, không nỡ rời xa lão thân, làm gì có cô con gái nào lại không đi lấy chồng?" Hách ma ma vội vàng nói, Tương Tư không hiểu rõ tình hình, nhưng Hách ma ma thì hiểu rất rõ, Sở Mậu vì sao đột nhiên muốn cho Tương Tư đi lấy chồng xa, chuyện này Hách ma ma biết chắc chắn có sự tình bên trong.

"Cô cô!" Tương Tư nhìn Hách ma ma với vẻ mặt không dám tin, rồi ngoảnh đầu quỳ xuống trước mặt Sở Mậu. "Cần Húc ca ca, cầu xin huynh đừng bắt Tương Tư đi, chẳng lẽ phủ Kỳ Vương lớn thế này mà không dung nạp nổi một miệng ăn như Tương Tư sao?"

Lời của Tương Tư thật cay nghiệt, nói như thế chẳng khác nào trách A

Vụ không dung nạp cô.

“Tương Tư, phủ Kỳ Vương luôn có vị trí của muội, cho dù muội có xuất giá thì cũng là cô em ở phủ chúng ta, ta vẫn là ca ca của muội, nếu muội muốn thì có thể về thăm cô cô bất cứ lúc nào. Giờ muội đã đến tuổi thành thân, hy vọng lớn nhất của cô cô là thấy muội vui vẻ đi lấy chồng. Muội gây chuyện muốn xuất gia thì cô cô nuôi muội từ nhỏ đến lớn phải nghĩ thế nào đây? Chẳng lẽ cứ hiếu thuận là cô nương ở các gia đình đều phải đi xuất gia như muội sao?” Sở Mậu nói rất thảng thắn.

“Càn Húc ca ca...” Nỗi ám ức và tình cảm trong lòng vì có A Vụ ở đây khiến Tương Tư không thể thốt ra lời. Nếu A Vụ không ở đây, cô có thể thô lộ tình cảm của mình với Sở Mậu, nhưng trước mặt A Vụ, cô không thể mở miệng được. Cô ngoảnh đầu lại nhìn Hách ma ma với ánh mắt van vỉ, cầu mong bà nói một vài lời giúp mình.

Nhưng Hách ma ma cũng chẳng thể thốt nên lời, bà trông nom Sở Mậu từ nhỏ đến lớn, biết rằng những chuyện mà cậu đã quyết định thì chẳng thể thay đổi được. Thực ra Hách ma ma biết, đến tuổi này mà Tương Tư vẫn chưa xuất giá là vì hồi đó cả bà và Sở Mậu đều ngầm cho rằng tương lai Sở Mậu sẽ nạp Tương Tư làm thiếp.

Hắn trì hoãn không nạp thiếp là vì không muốn Hách ma ma bị mang tiếng có cô con gái làm thiếp trong phủ, như thế vô tình hạ thấp thân phận của Hách ma ma. Do đó cả hai đều hiểu rằng, khi Hách ma ma còn sống, Tương Tư tuyệt đối không thể trở thành thị thiếp của Sở Mậu, nào ngờ sau đó A Vụ được gả vào phủ Kỳ Vương làm Vương phi khiến Sở Mậu hoàn toàn thay đổi chủ ý, đầu tiên nói là sẽ gả cô cho một gia đình ở trong kinh thành, bây giờ lại gả đi xa.

Hách ma ma thở dài một tiếng, có một số chuyện bà đã đoán sai rồi,

không ngờ vị Vương phi này lại có vị trí quan trọng như vậy trong lòng của Sở Mậu.

Hách ma ma khuyên Tương Tư một hồi, coi như cũng trấn áp được trò náo loạn này nên bên nhà họ Bạch không nghe được bất cứ tin xấu nào. A Vu cũng không biết về sau Hách ma ma và Sở Mậu thuyết phục Tương Tư như thế nào mà cô ta đã đồng ý chuyện hôn sự của nhà họ Bạch.

“Vương phi, Hách ma ma đến!” Tử Phiến bước vào bẩm báo với A Vu.

A Vu dừng việc may áo lót cho Sở Mậu lại. “Mời bà ấy vào.” Từ sau khi xem cảnh trưng hình ở Hồng Dược Sơn Phòng, A Vu và Hách ma ma đối xử với nhau rất khách sáo, lúc rảnh rỗi cũng hiếm khi gặp mặt.

“Thỉnh an Vương phi.” Hách ma ma cúi người xuống.

A Vu vẫn ngồi yên, mặc dù Sở Mậu kính trọng bà, nhưng A Vu lại không định làm như vậy, đầu tiên nàng cũng rất tôn trọng Hồng Dược Sơn Phòng, nhưng lại khiến Hách ma ma tưởng có thể bắt nạt được nàng bất cứ lúc nào, bây giờ A Vu không cho Hách ma ma cái vinh dự đó nữa.

“Mời Hách ma ma ngồi, Tử Phiến dâng trà cho Hách ma ma đi, tôi vẫn nhớ Hách ma ma thích uống trà Vân Vu.” A Vu nói.

“Đa tạ Vương phi vẫn còn nhớ đến sở thích của lão thân.” Hách ma ma nghiêm nghị nói, rồi đợi hồi lâu không thấy A Vu tiếp lời, bà đành nói tiếp: “Hôm nay lão thân đến là muốn hỏi Vương phi xem nên chuẩn bị hồi môn cho Tương Tư bao nhiêu ngân lượng thì thích hợp?”

A Vu liếc nhìn Hách ma ma, hôn sự của Tương Tư nàng đã giao cho Hách ma ma xử lý, về hồi môn, A Vu cũng không phải là người keo kiệt,

Hách ma ma quản lý nội viện nên nàng thầm cho rằng việc này cũng do Hách ma ma sắp xếp.

Thiết nghĩ bao năm qua Hách ma ma và Tương Tư cũng đã tích trữ được không ít hồi môn, dù cô ta thực sự muốn ở lại phủ Kỳ Vương, nhưng hồi môn của người con gái khi đi lấy chồng phải nhiều thì mới có tiếng nói được.

Có điều Hách ma ma đã có ý hỏi han như thế, A Vụ cũng phải đau đầu khi nghĩ về vấn đề này. “Điện hạ luôn coi Tương Tư như tiểu muội, phủ chúng ta cũng không có nhiều cô nương, trong nhà hiếm khi có chuyện vui như vậy, muội ấy lại lấy chồng xa nên chúng ta đều rất thương, nhưng cũng không nên phô trương quá, tôi nghĩ, hồi môn của Tương Tư cứ chuẩn bị giống như hồi môn của Huyện chủ Hòa Chân khi xuất giá là được, ma ma thấy thế nào?”

Huyện chủ Hòa Chân là con gái của Tĩnh Đoan Công chúa, đồ hồi môn mang về trải suốt mười dặm khiến người ta ngưỡng mộ. Tương Tư với danh nghĩa là con gái nuôi của Hách ma ma mà có được số hồi môn như thế, người ngoài có xì xào thế nào cũng không thể chê trách người tấu tấu như A Vụ được.

Hách ma ma không ngờ A Vụ lại hào phóng đến vậy. “Như thế có nhiều quá không, Tương Tư làm sao so được với Huyện chủ Hòa Chân?” Hồi môn của Huyện chủ Hòa Chân cũng phải đến ba vạn lượng bạc.

A Vụ thầm thở dài, Hách ma ma đúng là lúc nào cũng suy nghĩ cho Tương Tư. “Ma ma nói đúng, Bạch gia là thư hương môn đệ, không coi trọng hồi môn của con dâu, có điều người con gái đi lấy chồng, của hồi môn nhiều mới có thể tự tin được. Tôi thấy của hồi môn chỉ để ba mươi hai thùng, còn lại chúng ta cất ngân phiếu dưới đáy hòm, như thế sẽ tiện hơn!”

Bạch gia là thư hương môn đệ, nhưng cũng không muốn bị người khác bàn tán sau lưng vì của hồi môn của nghĩa muội Vương gia nên mới trèo cao. A Vụ nói như vậy, Hách ma ma không thể hài lòng hơn. Thực sự Hách ma ma không thể không thừa nhận, khí chất của Vương phi rất nho nhã, tính tình hào phóng, nói năng mặc dù lạnh nhạt đôi chút nhưng lòng dạ không hề xấu xa.

Đến tối, Sở Mậu trở về Ngọc Lan Đường dùng cơm, A Vụ kể cho hắn nghe chuyện Hách ma ma đến hỏi chuyện hồi môn của Tương Tư, hắn nói: “Mọi việc nàng lo liệu là được rồi, nếu không đủ, nàng lấy trong khoản lợi nhuận của điền trang cũng được.”

Nói đến điền trang, A Vụ lại nhớ đến điền trang vừa có suối nước nóng, vừa dùng để trồng rau ở ngoại ô của mình, hồi đó khiêu chiến với Hách ma ma nên nàng đã chuẩn bị rau riêng cho căn bếp, bây giờ Hách ma ma không được quản lý nội phủ, Hoa ma ma thì rất nghe lời Ngọc Lan Đường, nên số rau đó bây giờ không dùng đến, nàng nghĩ nên trồng loại gì cho ngon.

A Vụ nghĩ mãi, nghĩ mãi, bất giác buột miệng kể cho Sở Mậu nghe: “Điện hạ nghĩ cách giúp thiếp nhé!”

Sở Mậu biết A Vụ không thiếu số tiền đó. “Điền trang có suối nước nóng thì nên tìm thợ dựng nhà kính, trồng ít cây ăn quả, nuôi một ít cá nước ám, đến mùa đông có đồ tươi ngon ăn cũng tốt.”

“Điện hạ nói thật dễ, nhưng trồng quả gì, nuôi loại cá gì đây? Thiếp chẳng biết gì về chuyện này, cũng không biết ai có thể giúp được.” Những điều Sở Mậu nói, A Vụ cũng đã từng nghĩ đến rồi.

“Ngô Hàn Vĩnh có mấy người giỏi việc nhà nông, nàng bảo hắn tìm mấy người đó đến điền trang của nàng xem sao, nếu dùng được thì cứ giữ lại.” Sở

Mậu nói.

A Vụ cười cảm ơn Sở Mậu, rồi nói: “Hai ngày nữa thiếp đi dạo ở đường phố phía bắc, muốn làm một bộ nữ trang cho Tương Tư, trong tháng Năm này đại ca của thiếp cũng lấy vợ, thiếp cũng muốn làm cho tẩu tẩu mới một bộ.”

Sở Mậu không chỉ kiên nhẫn lắng nghe mấy chuyện vụn vặt của A Vụ, còn nói: “Nghe nói đồ trang sức ở Bảo Sinh Đường không tồi, ngày kia ta dẫn nàng đi, lần trước đã hứa dẫn nàng đến Tụ Phương Viên ăn một bữa, đi một chuyến cả thế.”

A Vụ nghe thấy ba từ “Tụ Phương Viên” thì mắt sáng lên, nàng cứ nghĩ Sở Mậu quên rồi. “Gấp như thế liệu có đặt được chỗ ở Tụ Phương Viên không?”

Sở Mậu cười nói: “Kỳ Vương phi muốn đi ăn, đó là vinh hạnh của bọn họ, sao có thể không còn chỗ, nếu không thì cũng phải biến ra chỗ cho bằng được.”

A Vụ cười, “xì” một tiếng với Sở Mậu. Nếu là vài tháng trước thì nàng không bao giờ dám nghĩ rằng mình có thể ngồi nói chuyện phiếm với hắn như thế này. Nay giờ cho dù Sở Mậu có bận thế nào thì buổi tối cũng về ăn cơm cùng A Vụ, hai người vì sống lâu với nhau nên nói chuyện cũng thoải mái hơn, ngay bản thân A Vụ cũng cảm thấy bọn họ có chút giống một cặp vợ chồng.

Ngày hôm sau nữa, A Vụ mặc chiếc váy lụa trắng mềm mại thêu hoa đào màu hồng, Sở Mậu tự tay đeo khăn bịt mặt màu trắng cho nàng, hai người cùng lên xe đến con phố phía bắc.

Người trông coi cửa hiệu Bảo Sinh Đường nhìn cách hai người ăn mặc thì biết ngay là khách quý, đặc biệt là Sở Mậu, mũ đính viên bạch ngọc, áo dệt vàng, toàn thân toát lên vẻ cao quý, nho nhã, phong độ khác người, giống như viên minh châu soi sáng xung quanh. Người đàn ông có dung mạo như vậy thì nữ nhân nhìn thấy đều hoş hẹn, không biết ai mới xứng với chàng.

Cho đến khi A Vụ hơi hé mở chiếc khăn lụa trăng bịt mắt ra, người trông cửa hàng dưới ánh mắt nghiêm nghị của Sở Mậu không dám nhìn lâu, vội cúi đầu thầm nghĩ, đúng là một cặp thần tiên.

Người trông coi cửa hàng vội sai người dâng trà, rồi kê vài chiếc ghế trước mặt hai người, bày trên đó những món đồ trang sức đắt nhất, đặc sắc nhất của Bảo Sinh Đường, ngoài ra còn có hai cuốn sổ vẽ vật mẫu nữa.

A Vụ bình thản đưa mắt nhìn mấy đồ trang sức trên bàn, rồi lại lật giở cuốn sổ, lúc không biết quyết định thế nào, nàng nghiêng người qua hỏi Sở Mậu, Sở Mậu đưa ra ý kiến rất chân thành, khiến A Vụ rất hài lòng. Nàng đã đặt ở Bảo Sinh Đường hai món đồ trang sức, một chiếc nạm vàng đính đá bảo ngọc, một chiếc nạm vàng đính ngọc.

Ra khỏi Bảo Sinh Đường, A Vụ vốn không định đi xem thêm, nhưng Sở Mậu lại nói: “Hiếm có dịp ra ngoài, nàng không muốn đi xem thêm vài cửa hiệu nữa rồi chọn cho mình một vài món đồ hay sao?”

A Vụ vốn là con gái, cũng thích xiêm y trang sức, hiếm khi ra ngoài phố đi dạo, nếu Sở Mậu không nói ra thì nàng cũng không có ý định này, có điều hôm nay nghe Sở Mậu nói vậy, nàng tự nhiên thấy thích. “Được ạ, chỉ sợ điện hạ chê thiếp phiền phức thôi.”

Hai người tiếp tục đi đến vài cửa hàng trang sức nữa, mấy đồ trang sức ở các cửa hàng đều do Sở Mậu tỉ mỉ chọn cho A Vụ, thực sự mà nói được Kỳ

Vương điện hạ chọn thì A Vu có muôn chê cũng không chê nỗi. Chuyên đi áy một chốc đã tiêu hết hai ba nghìn lượng, đến nỗi tay A Vu cũng run run, vậy mà Sở Mậu lại chẳng tỏ vẻ gì.

Trước khi đến Tụ Phương Viên còn ngang qua cửa hàng may quần áo ở con phố phía đông, Sở Mậu liền dẫn A Vu vào may áo.

Áo ở Thiên Kim Phường một chiếc giá một nghìn lượng vàng, người bình thường không dám bước vào. Xuân Tam Nương quần là áo lượt nhìn quen người sang trọng mà cũng phải tươi cười niềm nở đón tiếp: “Xuân Tam Nương mở cửa hiệu nhiều năm rồi mà chưa thấy ai thương vợ như Lâm Tú gia, những người tiêu pha hào phóng thì ta thấy nhiều, nhưng chưa thấy ai đích thân đi chọn màu sắc, kiểu dáng cho vợ như thế này. May người đó cho dù có chọn cũng chỉ qua loa, đại khái thôi, cô nương đây thật có phúc.” Xuân Tam Nương mặc dù nói chuyện với A Vu, nhưng giọng to đến nỗi Sở Mậu đứng bên cạnh cũng nghe rõ mồn một.

Xuân Tam Nương kinh doanh ở Thiên Kim Phường đã bảy tám năm nay, đã luyện được con mắt hỏa nhãn kim tinh, biết lựa lời để nói chuyện với khách, khiến cho Lâm Tú gia rất thích nghe.

Khóe miệng của Sở Mậu nở nụ cười nhạt, Xuân Tam Nương đã ở góa nhiều năm, nhân tình có thân phận, có gia cảnh tốt cũng vài người, nhưng nhìn Sở Mậu, trái tim cô ta không kìm nép được mà đậm rộn ràng. Chưa kể đến phong thái đĩnh đạc, dung mạo tuấn tú, chỉ riêng cách cư xử chu đáo, dịu dàng của hắn với vợ là đã khiến Xuân Tam Nương thấy trong lòng ngứa ngáy khó chịu rồi, thế nên lúc giới thiệu cho Sở Mậu vài kiểu dáng trang phục đã liếc trộm chàng vài cái.

Xuân Tam Nương năm nay cũng chưa phải là lớn tuổi, chỉ mới hai mươi lăm, hai mươi sáu, hơn Sở Mậu vài tuổi, giống như quả đào đã chín, chỉ cần

bóc lớp vỏ là nước chảy ra, rất thích hợp cho người muốn giải khát. Đám đàn ông xung quanh cô ta đều không thích ăn quả xanh, quả chát nên thích vẻ hùng hực, mặn mà của cô ta, những người đàn ông đi cùng vợ đến Thiên Kim Phường mua váy áo bị cô ta dụ dỗ cũng không ít.

Xuân Tam Nương rất thích người đàn ông nho nhã, chu đáo như Sở Mậu, trong lòng vì thấy yêu nên kiềm chế không nổi mà đưa bộ ngực đồ sộ của mình sát lại gần. Mặc dù nương tử của Lâm Tú gia nhìn như tiên giáng trần nhưng trong mắt Xuân Tam Nương thì nàng chẳng khác nào quả xanh chát, nếu so ngực thì chỉ giống như quả đào nhỏ, sao sánh được với cô ta.

Chỉ có điều trái quả chín mọng của Xuân Tam Nương chưa kịp xán đến thì đã bị đôi phượng đầy mạnh ra xa, ngã ngõi trên nền nhà rất thê thảm.

A Vụ kinh ngạc quay đầu lại nhìn Sở Mậu, rồi lại nhìn Xuân Tam Nương, trong lòng hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ có Xuân Tam Nương là không dám tin, trên đời này mèo nào chẳng ăn vụng, mặc dù vị Lâm Tú gia này có vẻ chu đáo với vợ hắn, nhưng nếu có qua lại với Xuân Tam Nương thì cũng không ảnh hưởng đến nhân duyên ngắm ngủi của hai người. Huống hồ cho dù không thích cũng đâu cần đòi xử thô bạo với giai nhân như vậy, cô ta đúng là có mắt mà nhìn làm người, cứ nghĩ là người dịu dàng chu đáo, nào ngờ nhìn thì nho nhã như thế mà lại là kẻ vũ phu.

“Ôi, vị vương gia này làm cái gì thế?” Xuân Tam Nương thẹn quá hóa giận đứng dậy, vừa đứng vừa xoa ngực.

Cho đến khi ngồi ở Tụ Phương Viên, mặt của Kỳ Vương điện hạ vẫn nhăn nhó, không nói không rằng. A Vụ dù biết Sở Mậu không thích người ta

đụng vào nê nём mới như vậy và cũng biết Kỳ Vương điện hạ này vui buồn thất thường, nhưng mặt mũi cứ khó đăm đăm như thế mãi khiến A Vu không thể hiểu nổi.

Huống hò, ở Thiên Kim Phường, việc đẩy Xuân Tam Nương bắn ra xa một cách rất vô tình ấy cũng không phù hợp với phong thái thường ngày của hắn. Kỳ Vương điện hạ ôn hòa nhã đã có tiếng, hắn có thể nhẹ nhàng nói một câu “cút” với Xuân Tam Nương là được, vậy mà lại ra tay như thế.

A Vu ngẫm nghĩ kĩ lại, nàng không thấy Xuân Tam Nương làm gì quá đáng. Có điều, A Vu phải thừa nhận là nàng thấy vui, nàng cũng đụng vào Kỳ Vương điện hạ nhưng không có chuyện gì xảy ra cả, lúc ở Hồng Dược Sơn Phòng nàng kéo áo hắn, hắn cũng rất nể mặt không hất ra.

“Điện hạ thường thức món cá này đi, vị không tồi, vừa mềm vừa tươi ngon.” A Vu cố gắng làm dịu bớt không khí trong phòng, nàng còn liếc nhìn thấy chân Lã Nhược Hưng đang run run.

Sắc mặt của Sở Mậu dịu đi đôi chút, đáp lại: “Nàng cũng ăn đi.” Kỳ Vương điện hạ cũng gấp cho A Vu một miếng cá.

Nhân lúc không ai chú ý, Lã Nhược Hưng ngoảnh đầu ra lau mồ hôi, thầm nghĩ, không ngờ tật của chủ nhân lợi hại hơn trước, lần trước ở Hồng Dược Sơn Phòng, Lã Nhược Hưng chứng kiến Kỳ Vương phi kéo ống áo của chủ nhân, mà chủ nhân không chau mày tí nào, hắn còn nghĩ chủ nhân đã khỏi cái tật xấu đó rồi.

Cho đến lúc dùng xong bữa tối, ngồi trên xe ngựa, A Vu mới nghe Sở Mậu nói: “Chuyện của Xuân Tam Nương sẽ không xảy ra lần thứ hai nữa.”

A Vu mơ hồ nhìn Sở Mậu, không biết hắn nói câu này với ý gì, nhưng rồi lại thấy Kỳ Vương điện hạ ngoảnh đầu đi, không nhìn thấy mắt hắn, chỉ

thấy tai đỏ rần rần, A Vu nghĩ có lẽ là do lúc trước uống rượu.

Trên đường đi hai người không nói gì với nhau, Sở Mậu về thăng Băng Tuyết Lâm.

“Lấy quần áo hôm nay ta mặc đót hết đi. Chuyện ở Thiên Kim Phường ngươi xử lý đi, ta không muốn thấy ả đó ở kinh thành này nữa.” Sở Mậu nói với vẻ mặt vô cảm, sau khi Lã Nhược Hưng lên tiếng “dạ”, hắn nghĩ ngợi một lát rồi bổ sung thêm: “Đừng hại chết ả ta.”

Lã Nhược Hưng lui ra, bước vào màn đêm u tối, giờ hắn đâu còn cái vẻ xu nịnh, tươi cười trước mặt A Vu nữa, nhìn khuôn mặt hắn bây giờ thì cả đám nội thị dưới tay hắn thở cũng không dám thở. Hắn đã vượt qua cả Lý Diên Quảng, trở thành nội thị bên dưới của Kỳ Vương điện hạ, đó chẳng phải là chuyện nhỏ, cái mặt tròn xoe hiền như phật Di Lặc ấy không giống với tính cách của hắn chút nào.

Hồi đầu lúc Lý Diên Quảng còn ở đây, Lã Nhược Hưng luôn học cách đoán tâm tư của Kỳ Vương điện hạ, chuyện của Kỳ Vương phi, Lý Diên Quảng bị thua một vố đau, còn hắn thì được cất nhắc, đó là bản lĩnh của hắn. Có điều hôm nay, Lã Nhược Hưng tự thấy rằng hắn thực sự không nhìn thấy Xuân Tam Nương làm gì đặc tội với Kỳ Vương điện hạ.

Với dung mạo, phong độ của Kỳ Vương điện hạ, chuyện như thế này không phải là hắn chưa từng gặp qua, nhưng cùng lăm họ cũng chỉ bị hắn trách mắng vài câu chứ đâu gấp xui xẻo như Xuân Tam Nương, mà Xuân Tam Nương cũng không xấu, rất mặn mà là đẳng khác, đương nhiên không thể so sánh với Vương phi rồi.

Nghĩ đến Vương phi, Lã Nhược Hưng bỗng sáng mắt lên, chẳng lẽ là...

Mùa xuân trăm hoa đua nở, cỏ dại cũng mọc tươi tốt, Hà Trắc phi bị đưa đến biệt viện cũng đã nghĩ thông suốt hơn, không chỉ gửi bản phạt chép tay *Nữ giới*, mà còn gửi cả thư thỉnh tội về.

Trong bữa cơm tối, A Vu nhắc chuyện này với Sở Mậu: “Có cần đón Hà Trắc phi về không ạ?”

Sở Mậu đáp: “Cô ấy đã hối cải thì đón về cũng được, nếu tái phạm thì lại đưa đi.”

A Vu mỉm cười gật đầu, Hà Bội Chân là cháu gái đích tôn của Trần Quốc Công, cũng không phạm tội gì to lăm, đương nhiên sẽ phải đón về, có điều được câu nói phía sau của Sở Mậu thì A Vu hoàn toàn yên tâm rồi.

Hà Bội Chân được đón về thì mấy ngày sau trong cung tuyển tú, Long Khánh Đế không quên chọn cho các con trai của mình vài người đẹp, phủ Kỳ Vương có hai cô, Hứa Thị và Long Thị.

Chưa bàn đến Hứa Thị, cô nàng Long Thị này đúng là báu vật trời sinh, ngay cả người đẹp như A Vu nhìn thấy cô ấy mà trong lòng cũng cảm thấy sững sốt. Long Thị mặc dù năm nay mới mười lăm tuổi, nhưng con gái phía bắc luôn cao to, đẫy đà hơn con gái phía nam, Long Thị lại là nhân vật xuất chúng. Độ tuổi này cơ thể đã phát triển, bầu ngực nhô lên giống như một bông hoa xinh đẹp, dung mạo thanh thoát kiêu sa, dù không bằng A Vu, nhưng vóc dáng lại trưởng thành hơn nhiều, lúc bước đi khiến người ta không thể rời mắt, ngay cả A Vu cũng nhìn cô ấy chằm chằm.

Người đẹp như vậy chẳng trách phải gửi cho phủ Kỳ Vương, nếu giữ lại trong cung e rằng Hướng quý phi mất ăn mất ngủ.

Chỉ đáng tiếc báu vật như vậy bước vào phủ, ngay cả một chút hoa cũng không nở được, nội viện của phủ Kỳ Vương lúc nào cũng im ắng như tờ, tất

cả nữ nhân ở đây đều đang phải sống trong cảnh cô đơn, bao gồm cả Kỳ Vương phi A Vu.

Ngày hôm sau, chưa bao giờ người đến Ngọc Lan Đường thỉnh an lại đông đủ đến vậy.

Hà Bội Chân vẫn ngẩng đầu cao ngạo, có điều người gầy hơn trước, nhìn thấy A Vu vẫn phải hành lễ theo quy tắc, cho đến khi A Vu bảo bọn họ ngồi, cô ta mới dám ngồi.

Đào Tư Dao vẫn ho như thế, hai tý muội Tuân Mi và Công Tôn thì cúi đầu không nói, Hứa Thị mới đến tặng cho A Vu đôi dép cô tự làm, còn Long Thị thì tặng A Vu hai đôi tất.

A Vu lắc đầu, cảm thấy thật vô vị. Con người luôn như vậy, lúc yên lành thì cảm thấy vô vị, nhưng lúc sóng gió thì lại mong được yên bình.

Thời gian trôi đi chẳng mấy chốc đã đến tháng Tư, sinh thần của A Vu là ngày Hai mươi lăm tháng Tư, bọn Tử Phiến đã dành thời gian chuẩn bị sinh thần cho nàng từ rất lâu, Thôi Thị và hai ca ca của nàng đã đem quà đến tặng, Đường Âm cũng gửi đồ tới, từ sau khi Đường Âm và Vinh Ngân đính hôn, A Vu chưa từng gặp lại nàng ấy nên trong lòng cũng thấy nhớ mong.

Sinh thần thứ mười sáu cũng đâu có gì to tát nên A Vu không mấy để tâm. A Vu cũng không kỳ vọng nhiều về Kỳ Vương điện hạ, vì cách dăm ba hôm hẵn lại gửi đồ tặng nàng.

Sáng sớm ngày Hai mươi lăm, đã mấy ngày Kỳ Vương điện hạ không đặt chân đến Ngọc Lan Đường thì hôm nay lại đến, điều đó làm cho A Vu ngạc nhiên ít nhiều.

“Sao điện hạ lại đến vào giờ này, có chuyện gì sao?” A Vu bước đến hỏi.

Trong buổi sáng mờ sương, Sở Mậu xuất hiện trong ánh nắng dịu dàng, A Vu bỗng hiểu vì sao Xuân Tam Nương lại to gan đến thế.

“Hôm nay đi dạo ở biệt viện nhé! Có muốn học cưỡi ngựa không?” Sở Mậu nói.

A Vu ngẩn người, không nghĩ Kỳ Vương điện hạ lại nhàn rỗi đến thế, theo nàng biết, gần đây Sở Mậu bận đến nỗi không có thời gian về phủ, thỉnh thoảng mới quay về một chút, sau đó nghỉ sự cả đêm ở Hứa Nhàn Đường.

“Điện hạ.” A Vu thấy vẻ mệt mỏi trong ánh mắt của Sở Mậu. “Hôm khác đi cũng được, nếu điện hạ có thời gian thì hãy nghỉ ngơi một chút.” A Vu cố gắng làm một người vợ hiền.

“Tháng Tư là mùa hoa râm bụt nở, nàng chắc chắn sẽ thích!” Sở Mậu không trả lời A Vu mà nói với Tử Phiến: “Mau đi chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta mới về.”

Chỉ có nhìn ngắm biệt viện Cản Khê đầu hạ mới biết vì sao biệt viện có cánh rừng mai rộng lớn mà lại lấy tên Cản. Ở đây có bạt ngàn hoa râm bụt với màu hồng, màu đỏ, màu tím, màu trắng. Ngước mắt nhìn lên, biệt viện như được bao quanh một biển hoa.

Một người vốn không thích hoa râm bụt như A Vu cũng không kìm được thốt lên: “Đẹp quá!”

Sở Mậu dẫn A Vu đến chuồng ngựa, cầm dây cương chỉ vào ngọn núi phía đối diện. “Đợi lát nữa chúng ta cưỡi ngựa đến núi đó, nàng đứng đó ngắm cảnh sẽ thấy đẹp hơn nữa.”

A Vu day mũi, không chịu được mùi chuồng ngựa, nhưng điều này không làm ảnh hưởng đến sự hào hứng của nàng, từ lâu nàng đã muốn học

cưỡi ngựa, và Đường Âm cũng đã nói với nàng rất nhiều lần rồi.

“Nó tên là Vô Ânh.” Sở Mậu bảo người coi ngựa dắt một con ngựa trắng đẹp nhất trong chuồng ra cho A Vu xem.

Vô Ânh toàn thân trắng như tuyết, không có lông tạp, vừa được dẫn ra đã tung vó lên cao khiến A Vu sợ hãi lui lại vài bước.

“Đừng sợ, nó không làm nàng bị thương đâu.” Sở Mậu đưa nắm cỏ cho A Vu, rồi nắm tay nàng đưa đến miệng của Vô Ânh, kiên nhẫn giảng giải cho nàng hiểu cách cưỡi ngựa.

“Ta cho nàng cưỡi thử vài vòng trước.” Sở Mậu bế A Vu lên ngựa.

Lưng của A Vu kề sát khuôn ngực rắn chắc của Sở Mậu, cảm giác không quen lắm, cả Sở Mậu và nàng lâu lắm rồi không gần gũi thế này, giờ nghĩ lại mới thấy, hình như trong mấy ngày nàng bị ôm Sở Mậu đối xử với nàng hơi quá đáng một chút, còn sau đó thì rất biết điều.

Sở Mậu ôm A Vu đánh ngựa cho chạy đi rồi mà người coi ngựa tên là Trung Lương chuyên trông coi con Vô Ânh nhìn theo bóng lưng họ mãi vẫn chưa định thần lại được. “Lã công công, chẳng phải điện hạ không cho phép người khác đụng vào Vô Ânh sao?” Chú đừng nói đến cho nữ giới cưỡi ngựa.

“Người khác gì chú, đó là Kỳ Vương phi, sau này cho dù Vương phi muốn cưỡi con ngựa nào thì người cứ cẩn thận hầu hạ là được.” Lã Nhuệ Hưng nói. “Ở đây người trông coi đi, điện hạ còn bảo ta làm việc khác.”

Lần đầu tiên A Vu được cưỡi ngựa, vừa tận hưởng cảm giác nhanh như gió của ngựa phi, vừa cảm thấy phía bên trong đùi hơi đau, cưỡi một vòng quay về, Sở Mậu đích thân giúp nàng để chân vào bàn đạp, dặn nàng phải giữ chắc, rồi đích thân dẫn ngựa cho nàng đi vài vòng, sau đó mới nhảy lên con

ngựa đen, cẩn thận đi theo bên cạnh.

Trung Lương nhìn thấy thế thì ngẩn người, đúng là được mở rộng tầm mắt.

A Vụ vốn hiểu thắc, hiềm kinh có cơ hội được cưỡi ngựa nên muôn cưỡi bằng được, lòng thầm quyết tâm cưỡi giỏi nên cố chịu đau, không kêu tiếng nào, học cả một buổi chiều, đến lúc hoàng hôn thì nàng cũng đã có thể tự rời khỏi sự kèm cặp của Sở Mậu, cùng Vô Ânh phi như bay, tiếng cười lanh lảnh vang lên trong gió.

Nhưng đáng tiếc vui thì ít mà buồn thì nhiều, lúc A Vụ về đến Thụy Cảnh Đường thay xiêm y thì phía bên trong đùi đã rỉ máu, nàng phải cắn răng chịu đau mới cởi được quần ra.

“Ồi, thế này là thế nào, không mang theo thuốc cầm máu, lại còn phải bôi thuốc chống sẹo nữa.” Tú Phiến cuống lên.

“Ngươi ra ngoài hỏi xem Lã Nhược Hưng có ở đó không, đừng nói với điện hạ.” A Vụ dặn dò.

A Vụ hơi chột dạ, cả buổi chiều cưỡi ngựa, Sở Mậu đã nhiều lần nhắc nhở nàng lần đầu cưỡi ngựa sẽ bị ma sát làm xước da. Không hiểu thế nào mà A Vụ cứ mặc kệ, hồi trước Đường Âm và Hà Bội Chân được tham dự cuộc đi săn mùa thu, lúc trở về thỉnh thoảng lại nhắc đến trò cưỡi ngựa ngắm cảnh trên thảo nguyên, A Vụ chưa bao giờ chịu thua người khác, chỉ có cưỡi ngựa là bị thua kém mà thôi.

Lần này khó khăn lắm mới được Sở Mậu dành cho chút thời gian dạy nàng, A Vụ làm sao bỏ lỡ được. Huống hồ, Kỳ Vương điện hạ bận rộn suốt ngày, mặc dù hắn nói lần sau còn có cơ hội, nhưng A Vụ không biết lần sau ấy là bao nhiêu năm nữa. Bây giờ nàng đã là gái có chồng, chuyển đi săn mùa

thu năm nay cũng có thể được đi, nàng không muốn đến lúc đó bị người ta chê cười.

Sở Mậu cùng Tử Phiến bước vào, A Vu đang nằm trên giường, đau đến nhói mày, trên người chỉ đắp một chiếc chăn mỏng, hai đùi hơi dạng ra, không dám động cựa. Nàng ngược mắt lên nhìn thấy Sở Mậu, lúc không ai để ý thì lườm Tử Phiến.

Tử Phiến cũng có nỗi khổ khó nói, vẻ mặt tỏ ra khổ sở. Thị cũng khâm phục Lã Nhược Hưng, trước mặt thì gật đầu đồng ý không nói gì, sau lưng đã bán đứng thị được ngay.

Lã Nhược Hưng đi sau cùng, cung kính bưng hộp thuốc đặt xuống rồi đưa mắt nhìn Tử Phiến, ra hiệu bảo thị lui ra, Tử Phiến coi như không thấy gì.

“Điện hạ.” A Vu nhắc chân lên, vì đau nên cũng không cố ngồi dậy.

Sở Mậu cầm hộp thuốc đỡ A Vu ngồi xuống, không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Tử Phiến.

“Điện hạ, để Tử Phiến bôi thuốc cho thiếp là được rồi.” A Vu muốn lấy hộp thuốc từ tay Sở Mậu.

Bàn tay cầm thuốc của Sở Mậu không dịch chuyển, hẵn lại nhìn Tử Phiến, nhưng bữa nay mắt Tử Phiến như mù, chỉ A Vu mới sai khiến được.

Sở Mậu cúi thấp người, kè sát bên tai của A Vu, nói: “Không phải ta đã nói với nàng, cơ thể nàng chỉ có ta được đụng vào hay sao?”

Mặt A Vu bỗng đỏ bừng lên, mấy ngày qua họ đối xử với nhau tương kính như tân nê suýt nữa A Vu quên mất những việc làm “khó bề tưởng tượng” của Kỳ Vương điện hạ.

“Các ngươi lui ra đi.” A Vụ nhắc nhở Tử Phiến.

Lúc này trong phòng vô cùng im lặng, Lã Nhược Hưng bước ra sau cùng không quên dựng tấm bình phong ra.

Sở Mậu lật chǎn ra, A Vụ liền hơi co chân lên.

Chân A Vụ vừa dài vừa thẳng, vì thường xuyên luyện môn dưỡng thân do tăng nhân Thiên Trúc truyền thụ lại từ kiếp trước nên nàng có đôi chân vừa dẻo dai lại vừa săn chắc, đến nỗi Sở Mậu nhìn thấy mà ngón tay phải nắm chặt hộp thuốc.

A Vụ vội vàng lấy váy che, nhưng tay của Sở Mậu đã kịp thời sờ vào vết thương trên đùi của nàng, A Vụ kêu lên: “Đau!”

“Chiều nay nàng còn buồng bỉnh nói không sao mà?” Sở Mậu tách đùi của A Vụ ra để xem xét.

A Vụ vừa đau vừa ngại, luôn miệng kêu, không biết là kêu đau hay là bảo Sở Mậu dừng tay, có điều khi Sở Mậu nhìn thấy một mảng đùi của A Vụ bị sây sát rỉ máu, hơi thở của hắn cũng bất giác chậm lại.

Sở Mậu trùng mắt nhìn A Vụ, vết thương này mà do người khác gây ra thì có lẽ họ đừng nghĩ đến chuyện sống nữa, may mà là do nàng tự gây nên. A Vụ bị ánh mắt của Sở Mậu dọa cho sợ hãi đờ đẫn, có điều trong khoảnh khắc đó, nàng cũng kêu thét lên. A Vụ từ lúc sinh ra đến giờ chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại có thể hét lên một tiếng khiêm nhã như thế.

Lã Nhược Hưng và Tử Phiến đứng trực ngoài cửa nghe thấy tiếng kêu thét thì bất giác run rẩy, đưa mắt nhìn nhau, rồi lại vội vàng ngoanh đi.

Nước mắt của A Vụ thi nhau rơi xuống như mưa, một tay nàng đưa lên

che miệng, một tay ra sức đẩy Sở Mậu ra.

“Dùng rượu mạnh tưới lên thế này mới không bị mưng mủ, mới khỏi nhanh được.” Sở Mậu vừa nói, vừa ấn chân A Vu xuống, rồi chầm chậm thổi hơi vào chỗ đau của nàng, “Đau lấm phải không?”

Mặc dù giọng nói của Sở Mậu rất bình thản, nhưng A Vu lại cảm thấy hắn đang ép sát lên mình, ánh mắt cũng không bình thường, nhiệt độ trong đó có thể đốt phần da bị thương của A Vu thành thịt nướng

A Vu không dám nói, chỉ gật đầu loạn xạ.

Sở Mậu lấy thuốc đắp lên phần vết thương của A Vu, rồi dùng vải xô băng lại.

A Vu co rúm người, định rút chân ra khỏi tay của Sở Mậu, vì ánh mắt của hắn nhìn vào chỗ đó quá lộ liễu khiến A Vu phải khép hai đùi lại.

Sở Mậu tóm chặt hai chân của A Vu, không cho nàng động cựa.

A Vu lấy chân đá Sở Mậu thì bị hắn giữ trên vai.

“Chàng muốn làm gì?” A Vu sợ hãi hỏi lại.

Trước khi A Vu kịp kêu lên, Sở Mậu đã khóa miệng nàng trong miệng mình.

A Vu cảm giác mình như bị cơn cuồng phong cuốn đi, không giữ vững nổi cơ thể nên nằm ngả ra giường.

“A Vu, A Vu, nếu ta bắt nạt nàng, nàng sẽ làm thế nào?” Sở Mậu thì thầm bên tai A Vu.

A Vu vô cùng hỗn loạn, vừa thấy đau vừa thấy nóng, miệng lưỡi khô

nóng, tâm phiền ý loạn. Nàng hé miệng định cắn Sở Mậu, nào ngờ bị hắn nhanh nhẹn tránh được, rồi lại thêm một trận cuồng nhiệt nữa,

Sở Mậu nhát thời quên hết thảy, còn A Vu không biết lấy đâu ra dũng khí và sức lực, rút chân ra đạp mạnh một cái vào hắn.

Sở Mậu kêu lên một tiếng đau đớn, từ trên người A Vu nắm vật ra giường. “Đáng chết, nàng muôn mưu sát phu quân à!”

Trong mắt A Vu lăn ra những giọt nước mắt nóng hổi đầy sợ hãi, hơi thở dồn dập.

Sở Mậu chỉ khẽ động đậy, A Vu đã sợ hãi lui về phía sau.

Sở Mậu cố nhịn đau đứng dậy. “Nàng đừng động đậy, đợi lại chảy máu rồi.”

A Vu ôm chặt lấy thành giường, nhìn chăm chăm vào Sở Mậu, cảm giác chỉ cần hắn tiến lên một bước là nàng sẽ chạy ngay ra cửa.

Sở Mậu để yên rất lâu, sau đó mới đứng thẳng dậy, cầm hộp thuốc lên, thô lỗ tóm lấy chân của A Vu và bôi lại thuốc cho nàng.

A Vu vốn rất giận, trong lòng lại có chút hậm hực, nhưng khi thấy Sở Mậu cũng giận dữ không kém thì cơn giận đó cũng bớt phần nào, nàng sợ hãi nhìn Sở Mậu, dù chân nàng bị hắn làm cho đau cũng không dám kêu, chỉ mong hắn đi cho nhanh.

“A Vu, nàng là Vương phi của ta, sau này cũng sẽ là mẹ của các con ta.” Sở Mậu trầm ngâm nói. Chỉ câu nói này đã triệt để dập tắt ngọn lửa cáu giận của nàng, mặc dù nàng không thích thì cũng phải thừa nhận rằng, nếu Sở Mậu muôn thì nàng cũng không còn cách nào khác.

Tử Phiến lặng lẽ đứng ngoài tấm bình phong, một lúc lâu sau mới mang đèn bước vào, thấy người đang đứng ở phía trong tấm bình phong, lung ngoảnh ra thay áo. Trong căn phòng tĩnh mịch thỉnh thoảng lại vang lên tiếng khóc thút thít, ngắt quãng, nghẹn ngào. Lúc này Tú Hoàng tử đã rời đi rồi.

“Vương phi, để nô tỳ hầu hạ người thay quần áo nhé!” Tử Phiến thận trọng nói.

Mãi hòi lâu, ở sau tấm bình phong mới vang lên tiếng của A Vụ, giọng yếu ớt nghẹn ngào: “Hu hu, không cần.”

Nước mắt của A Vụ chảy ra ướt một mảng áo lót vừa thay, tay nàng run run cài dây, chân vì đau nên đứng không vững, hơi nghiêng về phía trước như sắp ngã.

Tử Phiến không đứng yên được nữa, vội vàng bước qua tấm bình phong đỡ A Vụ, mắt thấy ngay trên cổ của chủ nhân là những vết màu đỏ, tựa như muỗi cắn, nhưng nhìn kỹ lại không giống.

Tử Phiến lấy áo choàng mặc vào cho A Vụ, lần này nàng không từ chối nữa, mắt nàng vừa sưng vừa đỏ, chân lại vừa đau vừa mỏi, tên Kỳ Vương điện hạ đáng chết đó lại còn bảo nàng đi dạo đêm ở biệt viện nữa chứ.

Tử Phiến bước vòng ra phía trước, thắt dây áo giúp A Vụ, vừa mới dùng lực thắt chặt eo một chút, vì như thế mới thể hiện đường cong mềm mại của nữ giới, hằng ngày thị cũng hầu hạ chủ nhân như vậy, nào ngờ vừa dùng lực một chút đã thấy A Vụ kêu thét lên: “Ôi da!”

Tử Phiến thấy chủ nhân đưa tay lên ôm ngực, dáng vẻ đau đớn vô cùng, vội nói: “Vương phi đau ngực à?”

“Di ra!” A Vụ giận dữ nói.

Tử Phiến không hiểu đâu cua tai nheo ra sao. Không biết mình đã làm gì chọc giận A Vu nên đành lui ra, lúc đó gương mặt của chủ nhân cực kỳ sinh động, lúc thì đỏ ửng, lúc lại tái xanh.

A Vu đưa tay lên giữ ngực, chỉ mới sờ nhẹ vào đã thấy đau đớn khó chịu, nàng nghĩ chắc là bị rách da rồi, mặc dù sau đó nàng đã tự bôi cao, làm mát để giảm đau, nhưng hắn đã găm cắn quá mạnh.

A Vu không dám liên tưởng người có hành động vừa nãy với Tú Hoàng tử nho nhã, thanh cao, chẳng lẽ hắn là cẩu sao, cứ vùi trong ngực nàng mà găm cắn, nàng đâu có phải là cục xương? A Vu không dám nhớ lại cảnh đau đớn như địa ngục đó, nàng xấu hổ muốn chết, thàm mắng mình là đồ chẳng ra gì.

Lúc này, A Vu chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu, bức bối.

“Ngươi đi nói với điện hạ rằng ta không khỏe, không di dạo đêm đâu.” A Vu bức bối nói.

Tử Phiến thầm nghĩ làm thế sao được, liền khuyên nhủ: “Vương phi, hôm nay là sinh thần của ngươi, Vương gia đặc biệt dặn dò phải chúc mừng ngươi.”

A Vu ôm một bụng tức, chúc mừng kiểu gì mà làm người ta thảm hại thế này, thật hiếm gặp, thế nhưng nàng vẫn phải lấy lại tinh thần, thay quần áo khác.

Tử Phiến bước vào hầu hạ A Vu thắt hầu bao, dây nơ và ngọc bội... “Nô tỳ đi lấy ít nước lạnh cho Vương phi chườm mắt nhé!”

A Vu “ừ” một tiếng, nằm trên sập, để Tử Phiến dùng khăn có bọc đá lạnh chườm mắt cho nàng.

Tử Phiến cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao chủ nhân của mình mặc dù khóc lóc vô cùng thương tâm, nhưng không phải kiểu gào khóc đau đớn, dáng vẻ như muốn khóc nhưng lại sợ người khác nhìn thấy.

Ngược lại Tú Hoàng tử thì vui phơi phới, ngay cả nha hoàn ở Thụy Cảnh Đường cũng được ban cho nụ cười của ngài, bây giờ vẫn còn đang ngây ngất. Hai người trái ngược nhau quá nhiều.

Chườm mắt xong, Tử Phiến mở hộp phấn định đánh má cho A Vu thì nghe nàng nói: “Không cần đâu.”

Tử Phiến cười: “Mắt của Vương phi vẫn còn hơi đỏ, bôi ít phấn này sẽ che đi được. Tôi nay người là chủ nhân của bữa tiệc, phải xinh đẹp mới được!”

A Vu thầm nghĩ, bản thân vì quá xinh đẹp nên mới trở thành cái họa. “Không cần đâu, để tự nhiên thế cũng được.”

Tử Phiến không dám khuyên nữa, hôm nay thị đã vượt quy tắc rồi, vì lời chủ nhân nói thường rất khó khuyên can. Tử Phiến lại chải đầu, vấn tóc cho A Vu, khiến cho cằm cổ vốn dài của nàng giờ càng trắng mịn, nho nhã.

Đồng Văn bưng tráp đựng trang sức bước vào. “Đây là quà Vương gia sai người đem đến ạ.”

Mở tráp ra giống như là mở thùng châu báu của Long Vương vậy, ánh sáng lóng lánh chói mắt, bên trong có chiếc kẹp tóc đính mười hai viên ngọc to như móng tay cái, mười hai viên này đều tròn mịn, bóng đẹp, là loại ngọc rất hiếm gặp, huống hồ cả mười hai viên đều có kích thước như nhau. Ngoài ra còn có một chiếc trâm ngọc, các hạt ngọc rủ xuống to như hạt nhãn, nguyên cái tráp đồ trang sức này đã đủ để mua một căn hộ tốt ở kinh thành.

Tử Phiến cài cắp tóc và trâm lên cho A Vu, phía sau cũng cài một chiếc trâm gắn hình bông hoa bằng lụa mỏng. Người trong gương xinh đẹp lung linh, khiến hoa phải ghen liễu phải hờn.

A Vu ngắm nghĩa hồi lâu và cũng cảm thấy hài lòng, nàng lấy trong cái lọ bằng ngọc có hình đốt trúc ra một ít son thoa lên môi, sau đó đứng dậy bước ra ngoài.

Lã Nhược Hưng hầu hạ Kỳ Vương điện hạ ở bên kia có tâm trạng hoàn toàn khác với Tử Phiến. Từ khi Kỳ Vương điện hạ bước ra từ Thụy Cảnh Đường, khóc môi chàng luôn nở nụ cười. Mặc dù Sở Mậu chỉ nở nụ cười ôn hòa để che giấu nội tâm bên trong, nhưng Lã Nhược Hưng hầu hạ chàng bao nhiêu năm nay cũng nhìn ra nụ cười này có sự khác biệt.

Lã Nhược Hưng hiếm khi thấy niềm vui thực sự từ trong nụ cười của Kỳ Vương điện hạ, vì dường như ngài là người không biết buồn vui giận dữ, nhưng đó là chuyện quá khứ rồi. Từ khi Kỳ Vương phi vào phủ, Lã Nhược Hưng đã chứng kiến ở Sở Mậu những tâm trạng mà trước kia không bao giờ có, giận thì giận đến phát điên, rồi bức tức, hay tâm trạng vui buồn thất thường, vẻ mặt phồn phơ, hờn hở...

Ví như lúc này, Lã Nhược Hưng có thể khẳng định chắc chắn là chủ nhân có tâm trạng cực kỳ vui vẻ, thế nên hầu hạ cũng đặc biệt dễ dàng, hắn còn thấy chủ nhân thỉnh thoảng lấy tay che miệng, vừa như suy nghĩ, vừa như hồi tưởng lại. Lã Nhược Hưng mặc dù là gã đàn ông không có “rẽ”, nhưng điều đó không thể ngăn được phần liên tưởng của hắn về nữ giới.

Lã Nhược Hưng cúi đầu mỉm cười, không dám nghĩ tiếp, lúc đầu tiếng kêu thét của Kỳ Vương phi ở Thụy Cảnh Đường làm hắn còn nghĩ ngại, sau đó hắn lại nghĩ, chủ nhân đã dặn hắn tìm sách, hắn phải nhanh chóng tìm ra mới được.

A Vu bước ra khỏi Thụy Cảnh Đường với dáng vẻ kiêu ngạo cao quý, trong lòng càng cảm thấy xấu hổ thì bè ngoài càng phải tỏ ra đoan trang. A Vu đưa mắt nhìn thái độ của mấy người hầu hạ thấy rất bình thường, A Vu nghĩ như thế rất tốt, bọn họ không nên biết chuyện gì xảy ra thì hơn.

Bên ngoài Thụy Cảnh Đường có một chiếc kiệu trúc, A Vu ngồi lên kiệu, Tử Phiến nhẹ nhàng đắp một chiếc chăn mỏng lên người nàng, mặc dù đã bước vào mùa hè, nhưng buổi tối thời tiết vẫn khá lạnh.

Điểm đặc sắc nhất của Cản Khê biệt viện chính là biển hoa râm bụt vào mùa hè và suối nước chảy róc rách. Kiệu trúc dừng ở con suối Phóng Hạc, đập vào mắt là trên cây liễu bên bờ suối treo rất nhiều đèn lồng to như quả cam, rồi hàng vạn chiếc đèn lồng chiếu sáng biển hoa râm bụt hai bên bờ suối. Trên suối Phóng Hạc còn thả vô vàn đèn hoa đăng.

Khoảnh khắc này khiến người ta có cảm giác như đang lạc vào nơi ở của thần tiên, suối Phóng Hạc giống như ngân hà tỏa ánh sáng lấp lánh.

Tử Phiến reo lên như đang ở trong mơ: “Đẹp quá!”

Nhưng A Vu chỉ cảm thấy đôi chân run rẩy, nước có thể nhấn chìm mọi thứ và làm nàng chết đuối là nhược điểm trí mạng của A Vu. Đã là nhược điểm trí mạng thì tuyệt đối không nên để cho người khác dễ dàng phát hiện ra, A Vu tự nhận thấy trước đây nàng che giấu rất tốt. Đến nỗi Tử Phiến hầu hạ nàng suốt như thế mà cũng chỉ nghĩ rằng chủ nhân của mình đơn thuần không thích ao hồ, sông suối thôi.

Trong biển hoa đăng trôi trên mặt con suối Phóng Hạc đó có một chiếc thuyền lá đang đậu, mái chèo để gọn gàng ở mũi thuyền, mũi thuyền được buộc bằng hai sợi dây thừng màu đen, trong đêm tối nếu nhìn không kỹ thì sẽ không phát hiện ra. Dây thừng lần lượt được buộc vào hai bên mũi thuyền ở

phía sau cây liễu hai bên bờ, ở đó còn có người kéo dây, thế nên con thuyền lá cảm giác như được thần tiên ngồi lên, không cần mái chèo mà vẫn có thể di chuyển trên mặt nước.

Sở Mậu mặc chiếc áo sa bào Thái Tây màu ánh trăng bạc, như tiên nhân ngự ở mũi thuyền, A Vụ nhìn chỉ cảm thấy đau mắt, hận không thể đem Kỳ Vương điện hạ dìm xuống nước chết luôn cho rồi.

Nhưng Sở Mậu nhìn A Vụ đoan trang đứng đó, gió đêm nghịch ngọt thổi vẩy của nàng, giống như cậu bé nghịch ngọt đang vén một góc vẩy lên, làm người ta nhớ đến Lạc Thần^[1] trong *Lạc Thần Vũ*.

[1]. *Lạc Thần: Thần sông của Lạc Thủy, con sông phía sau thành Lạc Dương. Lạc Thần là vợ của thần Hà Bá. Nàng không những nổi tiếng vì nhan sắc tuyệt trần mà còn có điệu múa đắm say lòng người.*

Lạc Thần có lẽ cũng chỉ đến thế mà thôi, một nhân vật bồng bềnh như mây khói, đẹp như tuyết trắng, vô cùng mong manh, Sở Mậu khẽ nhíu mày, A Vụ mình hạc xương mai quá, nếu đầy đặn một chút thì trông sẽ đặc biệt cuốn hút.

Thuyền dừng ở bên bờ, A Vụ thấy Sở Mậu chìa tay về phía mình, chỉ hận không thể ngất đi.

“Lên đây!” Sở Mậu nói.

A Vụ dịch lùi về phía sau một bước. “Thiếp sợ.”

Sở Mậu nhảy xuống thuyền, bê bồng A Vụ lên giữa con mắt của bao người khiến nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, đám nha hoàn, bà nô bộc vội quay đi không dám nhìn.

Tử Phiến hé mắt nhìn trộm hai người, chỉ thấy chiếc váy màu vàng nhạt của chủ nhân vẽ một đường vòng cung tuyệt đẹp trong không trung, tầng tầng

lớp lớp bao phủ bóng tối, đẹp đến nỗi khiến người ta sững sờ. Mặc dù thị không biết hai chữ “lãng mạn” là gì, chỉ biết rằng kiếp này nếu có người nào đối xử với thị như vậy thì dù có chết thị cũng cam lòng.

Bước lên thuyền, Sở Mậu đỡ A Vu ngồi xuống, nhưng thấy đầu nàng áp mãi trong lòng mình, cơ thể run lên, bất giác nghĩ đến cảnh buối chiều nay nàng nhu con rùa rụt đầu vào gối, bộ dạng yếu ớt, đáng thương.

A Vu cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể của Sở Mậu, nhưng lúc này nàng không còn để ý đến cơn buồn nôn nữa, chỉ cảm thấy sợ hãi, sợ đến nỗi rét run lên, toàn thân run lập cập.

Nước suối lạnh ngắt chìm trong bóng tối khiến nàng sợ hãi, Sở Mậu cũng khiến nàng sợ hãi.

“Có lạnh không?” Sở Mậu định nhoài người lấy chiếc áo choàng màu đỏ gấp cẩn thận để trên ghế phía đầu kia thuyền, vừa bỏ A Vu ra thì thấy nàng nắm chặt lấy tay hắn.

“Đừng đi!” A Vu như người đuối nước cố gắng tóm chặt lấy Sở Mậu, so sánh mức độ sợ hãi giữa suối nước và Sở Mậu thì A Vu chọn Kỳ Vương điện hạ. “Đừng đi, đừng buông thiếp ra.”

Chương 35

Thê thiếp tranh giành sủng ái

Sở Mậu ngoanh đầu lại, thấy trán A Vu rịn đầy mồ hôi, đôi mắt long lanh không phải là làn thu thủy mà là sự sợ hãi, nỗi sợ hãi khiến cả người co rúm lại.

Sở Mậu chưa phản ứng kịp thì A Vu đã lao đến ôm chầm lấy cổ hắn, cả người nàng run rẩy, không đứng vững, dần dần trượt xuống.

“A Vu!” Sở Mậu khá hoảng loạn, bế A Vu rồi nhanh chóng vào bờ.

Đầu A Vu vùi trong lòng ngực của Sở Mậu, không dám ngẩng lên.

“Không sao, chúng ta lên bờ rồi, ta đưa nàng về Thụy Cảnh Đường.” Sở Mậu cù thê bế A Vu về Thụy Cảnh Đường.

Trong màn đêm phía sau hai người, đám nô tỳ hầu hạ ở biệt viện Cản Khê vẫn còn đang kinh ngạc trước vẻ đẹp lung linh lóa mắt của con suối Phóng Hạc đêm nay, đó là thành quả hai tháng bọn họ vất vả gấp đèn hoa đăng, cả những chiếc đèn lồng treo hai bên bờ, chỉ cần có gió thổi là sẽ quay tròn, khiến hai bên bờ Cảnh Khê lộng lẫy như đường vào thiên cung.

Chỉ đáng tiếc người nén nhìn thấy thì lúc này lại nhăm chặt mắt, ngay cả dung khí mở ra cũng không có.

Sở Mậu thầm oán hận tên Lăng Dụ đáng chết bày cho hắn chủ ý này.

Sở Mậu đặt A Vu lên giường, vỗ nhẹ vào lưng nàng an ủi: “Đừng sợ, ta

sẽ trông chừng cho nàng, sẽ không để nàng rơi xuống nước, ta sẽ cứu nàng, đừng sợ.” Sở Mậu hô lên trán A Vu.

Tay của A Vu vẫn nắm chặt vạt áo của Sở Mậu. Nàng và hắn cùng nghĩ đến Tết hoa đăng năm đó, hắn đã cứu nàng từ tay kẻ lừa đảo, cũng cứu nàng khỏi bị chết đuối. Có điều Sở Mậu không biết rằng ở kiếp trước, khi nàng bị rơi xuống nước, cũng chính là hắn đã cứu nàng.

A Vu bỗng thấy rằng, cuộc đời thật khó đoán định và cũng thật thú vị, hai lần rơi xuống nước đều được Sở Mậu cứu, mà hắn cứu nàng không chỉ hai lần, chẳng lẽ nàng sống lại để báo đáp vị Kỳ Vương điện hạ này ư?

A Vu lắc đầu, một người hung hiểm tàn ác như hắn, làm sao có phúc phận được người đầu thai kiếp khác đến báo đáp chứ.

A Vu dần dần bình tĩnh lại, sự nhớ đến tình cảnh của mình lúc này, vội cuồng cuồng đẩy Sở Mậu ra. Sở Mậu cực kỳ ghét hành động “qua cầu rút ván” này của A Vu, nhưng phải công nhận rằng cái cảm giác được nàng ra sức bám chặt vừa nãy không tồi chút nào.

fb.com/ebookngontinhmienphi

Sở Mậu nhìn A Vu, trong lòng bỗng thấy khôi hài. Họ vốn là phu thê bái đường thành thân, vậy mà bây giờ nàng hành động như thể bị lão dê già ức hiếp vậy.

“A Vu!” Sở Mậu gọi khẽ.

A Vu thực sự sợ chết khiếp tiếng gọi như vậy của hắn, giống hệt cách gọi lúc chiều. Lưng nàng dán chặt vào thành giường, cố gắng tỏ ra là mình không sợ.

“Điện hạ, thiếp muốn nghỉ.” A Vu ngẩng mặt lên. Nếu như là thường

ngày thì lúc này Kỳ Vương điện hạ nên đi rồi, ít nhất là A Vu cũng hy vọng như vậy.

Nào ngờ Sở Mậu mỉm cười, nụ cười này khác hẳn với nụ cười của hắn trước kia, ẩn ý trong đó khiến tim A Vu đập nhanh, báo hiệu điềm chẳng lành.

Sở Mậu buông rèm xuống, hắn và nàng hai mắt nhìn nhau.

A Vu chỉ là một con hổ giấy, gương mặt cao ngạo ngay lập tức biến thành bộ dạng vô cùng đáng thương. Nàng có thông minh thế nào cũng chưa từng trải nghiệm chuyện yêu đương nên không biết rằng đáng vẻ đáng thương của nàng lúc này đối với Sở Mậu không những không được thương xót, mà càng đốt thêm dầu vào lửa, khiến người ta hận không thể nhai nuốt nàng vào bụng.

Sở Mậu ôm lấy A Vu, nàng kêu lên một tiếng đau đớn khiến hắn nghĩ mình chỉ mạnh tay một chút, từ nhỏ hắn đã luyện võ, mà A Vu lại non mềm, yếu ớt nên hắn mới không biết tiết chế sức lực của mình.

Lần này A Vu đau thật. “Đau, đừng mà...” A Vu giật dữ nói.

“Sao thế, bị thương lúc chiều à?” Miệng Sở Mậu nói thế, nhưng trong lòng thì không tin, mấy ngày qua hắn đã nhận ra tính cách của A Vu, bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, được voi đòi tiên. Nếu bạn lùi một bước, nàng sẽ tiến thêm một bước. Hắn thông cảm với khúc mắc hồi còi nhỏ của nàng thì nàng lại coi việc hắn không ngủ lại Ngọc Lan Đường là đương nhiên; hắn muốn gần gũi nàng một chút thì nàng lại tỏ ra vẻ chán ghét; hắn mới dùng một chút sức thì nàng đã kêu như gãy xương đến nơi, đến nỗi ngay cả hắn cũng bị mắc lừa.

Sở Mậu đang cân nhắc, không biết khúc mắc trong lòng A Vu còn bao

nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả.

Thực ra hôm nay Sở Mậu không nghĩ mình lại được hưởng phúc như vậy, hắn thực sự nhát thời không kìm néi nổi cảm xúc, chiều nay khi hắn nói ra câu đó chẳng qua là lời nói trêu đùa trong lúc khó chịu thôi, nào ngờ lại được thu hoạch như thế.

Lúc đó, sắc mặt của A Vu cực kỳ phong phú, vừa đỏ hồng vừa trắng bệch, ra điều giận dữ, nhưng lại không dám thốt nên lời.

Hành động ngầm chấp nhận ấy, có kẻ ngốc mới không hiểu, chỉ đáng tiếc cô nương ngốc nghếch luôn tự cho mình là thông minh như A Vu lại suy nghĩ quá nhiều, nên mới băn khoăn, lo lắng. Thứ nhất, nàng không thể trở mặt với Sở Mậu, thứ hai nàng lại muốn duy trì mối quan hệ phu thê tốt đẹp, thứ ba nàng từng được ném trải nỗi khổ khi bị Kỳ Vương điện hạ trổ mặt. Vì băn khoăn nhiều như thế, nên lúc ấy nàng không thể kịp thời nhảy dựng lên cào cấu vào mặt của Sở Mậu, ngược lại còn ra tín hiệu nhầm cho hắn.

“Đau thật mà!” A Vu giữ lấy cánh tay Sở Mậu, nhưng lại nghe hắn thì thầm bên tai: “Buổi chiều ta chưa đựng đến nàng, nàng đã kêu đau, bây giờ cũng vậy phải không?” A Vu cảm giác như sắc mặt đỏ lựng ở cả hai kiếp của nàng có thể đã thu hết vào buổi chiều và tối nay. Lúc Sở Mậu cởi áo nàng muốn kiểm tra vết thương, A Vu không ngăn, chỉ muốn để hắn xem hậu quả hắn đã gây ra, những vết xanh tím dày đặc trên ngực đã tố cáo sự thô bạo của Sở Mậu.

Sở Mậu không ngờ mình lại gây ra tình cảnh tệ hại thế này liền bất giác nhíu mày. Buổi chiều, lúc Tử Phiến gọi, A Vu vội vàng quần lây áo rồi nấp sau tấm bình phong, hắn cũng vì phải sắp xếp mấy việc sau đó nên không cùng nàng dùng bữa tối.

Sở Mâu lấy áo che ngực lại cho A Vu rồi nói: “Nàng ngủ sớm đi!”

A Vu coi như đã tiễn được hung thần vội gọi Tử Phiến vào chuẩn bị nước cho nàng tắm.

Ngày hôm sau A Vu trở về phủ và đã có ấn tượng sâu sắc về sinh thần của mình, vừa đau đớn vừa sợ hãi, hy vọng năm sau không có sinh thần nữa thì tốt biết mấy.

Kỳ Vương điện hạ sau khi trở về phủ thì bận rộn ở Băng Tuyết Lâm và Hứa Nhàn Đường, mấy ngày không thấy mặt mũi đâu.

A Vu không lấy làm lạ, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm.

Còn Lã Nhược Hưng vừa trở về đã vội vàng đi tìm sách cho Tú Hoàng tử, có hai cuốn thì dễ tìm vì bán ở trong dân gian, nhưng hai cuốn khác thì mất khá nhiều công sức, trước khi tìm đủ sách, Lã Nhược Hưng không dám đến hầu hạ chủ nhân.

“Điện hạ, mấy cuốn sách người bảo cần tìm lần trước, nô tài đã tìm được rồi.” Lã Nhược Hưng vừa đưa sách vừa nói.

“Ừ, để xuống đi.” Tiếng nói từ trên đỉnh đầu hắn truyền xuống.

Lã Nhược Hưng bước đến đặt sách lên thư án, thấp giọng nói: “Trong mấy cuốn sách này còn bán kèm theo vài tập tranh, nô tài đã để chung vào đó rồi.” Lã Nhược Hưng nói với vẻ sờ sệt, chỉ sờ mình chọc giận chủ nhân, có điều hắn cũng không dám mạo hiểm, vì Lý Diên Quảng đã tu dưỡng tốt, hai ngày nay trở về phủ hầu hạ, mặc dù chủ nhân vẫn chưa sắp xếp việc gì cho lão ấy, nhưng trong lòng hắn vẫn lo lắng, dù sao thời gian hắn phục vụ cho Tú Hoàng tử cũng không lâu bằng Lý Diên Quảng.

“À, ở bên Ngọc Lan Đường, người bảo người mỗi ngày mang một bát canh đu đủ hầm sữa qua đó.”

Lã Nhược Hưng quay người bước ra, gương mặt lộ ra ý cười, xem ra hắn đã cược đúng rồi.

Đạo gia hiếu dưỡng sinh, dưỡng sinh đối với chuyện phòng the cũng cần có hiểu biết, ngón tay Sở Mậu gõ lên cuốn sách mấy lần, cuối cùng cũng giở cuốn sách tranh ra...

Vì bị thương ở chân nên dáng đi của A Vu vẫn có chút kỳ kỳ vì không dám khép đùi vào, các thiếp thất từ sáng sớm đã đến thỉnh an như thường lệ, Long Thị mới về cúp mắt xuống nhìn chân của A Vu và lấy làm lạ.

Trở về Huyện Hoa Viện, Long Thị đến phòng của Hứa Thị nói chuyện, hai người họ cùng tham gia tuyển chọn vào cung và cùng bị chỉ định vào phủ Kỳ Vương nên cũng thân thiết hơn những người khác, hơn cả Công Tôn Lan và Âu Dương Chỉ.

“Hứa tỷ, tỷ thấy Vương gia là người thế nào?” Long Vận Đan nhìn Hứa Thị với vẻ ngây thơ.

Bàn tay đang thêu phần mặt đôi giày của Hứa Thị liền dừng lại. “Tỷ đã gặp Vương gia đâu, làm sao mà biết.”

“Haizz, chúng ta vào đây đã mấy ngày rồi cũng không thấy Vương gia đến Huyện Hoa Viện.” Long Vận Đan chau mày, cắn ngón tay nói: “Vương gia yêu thương Vương phi thật đấy, nghe nói tối qua là sinh thần của Vương phi, Vương gia đặc biệt dẫn Vương phi đến biệt viện chúc mừng.”

Hứa Thị cầm kim lên cào vào tóc, cúi đầu tiếp tục thêu hoa, rồi lại nghe

thấy Long Vận Đan cười nhạt, nói: “Có điều, nghe nói tối nào Vương gia cũng nghỉ ở Băng Tuyết Lâm.”

Hứa Thị “ù” một tiếng, chiếc kim chỉ trong tay cũng dừng lại, cho dù có thờ ơ thế nào thì dù sao Tú Hoàng tử sau này cũng là phu quân, là ông trời của bọn họ, đương nhiên cô cũng quan tâm đến Kỳ Vương như Long Vận Đan. Có điều, nói ra cũng kỳ lạ, trong phủ này cho dù là Vương phi hay là trắc phi, thậm chí thiếp thất như bọn họ, đều có vài phần nhan sắc, nhưng Kỳ Vương chưa từng đặt chân đến phòng bọn họ, ngay cả Ngọc Lan Đường cũng không ngủ lại, một tuyệt sắc giai nhân như Vương phi mà cũng...

Nghĩ đến đây, Hứa Thị không may đâm chiếc kim thêu vào tay, thấy một giọt máu rỉ ra liền vội vàng đưa lên miệng mút. Cô nhìn sang Long Vận Đan, thận trọng tiếp lời: “Vương gia có phải...”

Hứa Thị là con gái của Huyện lệnh Nhã Giang, biểu ca nhất phòng của cô là người luyến ái, chị dâu cả trong phủ nhiều năm sống trong cảnh phòng không gói chiếc, hai mươi mấy tuổi rồi mà chưa có con. Nghĩ đến đây, Hứa Thị lại nghĩ đến Kỳ Vương cũng hai mươi mấy tuổi mà chưa có mụn con nào.

“Không thể nào!” Long Vận Đan nói chắc chắn, Hứa Thị vẫn còn là gái trinh nên cô không hiểu điều này, Long Vận Đan vốn cũng nghi ngờ, có điều hôm nay nhìn dáng vẻ của Vương phi thì cũng bớt rầu lòng hơn.

Long Vận Đan là con gái của thầy dạy học ở Nam Bình, nói ra thì thật châm biếm, cha cô phụ trách nho học, còn cô lại đi dây dưa với biểu ca, tuy bọn họ chưa phá vỡ ranh giới cuối cùng, nhưng mấy việc động chạm thì cũng đã làm cả, thế nên cô hiểu hơn Hứa Thị nhiều.

“Hứa tỷ, hai hôm trước không phải tỷ đã làm cho Vương phi một đôi giày hay sao? Tôi nay chúng ta đến tặng Vương phi nhé!” Long Vận Đan

nhìn Hứa Thị nói.

Hứa Thị do dự một lát rồi cũng gật đầu.

“Vương phi, Hứa di nương và Long di nương đến, nói là tặng đồ cho Vương phi.” Tử Phiên nói với A Vu.

“Gọi bọn họ vào.” A Vu đặt cuốn sách trong tay xuống.

Hứa Thị và Long Thị, một người trầm tính, một người hoạt bát, Long Thị từ lúc bước vào phòng thì luôn miệng cười nói, kể rất nhiều chuyện thú vị ở quê nhà, A Vu cũng chỉ cười nhạt lắng nghe.

Hứa Thị lén nhìn ngắm A Vu, tai nàng đeo một viên ngọc màu xanh lục, ánh sáng từ viên ngọc phát ra làm nổi bật làn da trắng nõn, gương mặt mịn màng như trứng gà bóc, mũi thẳng cao, hơi vênh lên, đôi môi màu đỏ hồng, dù nhìn ở góc độ nào cũng đẹp khiến người ta ngây ngất, thần thái còn toát lên vẻ cao quý nho nhã, người khác muốn bắt chước cũng không được. Nàng là một tuyệt sắc giai nhân, cha nàng có địa vị cao quý, lại là thầy dạy của Kỳ Vương, nên tự nhiên ánh sáng trong mắt Hứa Thị cũng u ám đi ba phần.

Long Thị vừa nói vừa lén ngắm nhìn Vương phi, trong lòng cũng phải thừa nhận nàng đẹp, nếu xét về nhan sắc, trưởng tỷ trong nhà cô còn đẹp hơn cô, cũng yêu thầm ngưỡng mộ biểu ca cô, nhưng cuối cùng, biểu ca cô lại không thích tỷ ấy.

Long Thị vẫn đang nói chuyện thì thấy bên ngoài vang lên tiếng thông báo: “Vương gia đã về rồi.”

Hứa Thị và Long Thị đều đứng dậy, mặc dù Long Thị vẫn cúi đầu nhưng ngực đã ưỡn ra, A Vu bị hành động đó cuốn hút liền nhìn chằm chằm, trong đầu không biết nghĩ gì mà mặt đỏ ửng lên.

Sở Mậu vừa bước vào, thấy tai của A Vu đỏ ửng, màu ửng đỏ hòa với màu da trắng ngần, vô cùng đáng yêu, không kiềm chế bước đến định véo một cái thì nghe thấy hai tiếng chào yểu điệu “Vương gia”, liền dừng bước.

A Vu thấy tia ngạc nhiên khó hiểu trong mắt Sở Mậu, cười nói: “Điện hạ, đây là Hứa Thị và Long Thị mới vào phủ mấy ngày trước.”

Sở Mậu không thích mùi son phấn phả vào mũi mình. “Không phải bảo các nàng không cần đến hầu hạ buổi tối sao?”

Hứa Thị đỏ mặt, cúi đầu không nói, cô vạn lần không ngờ Kỳ Vương lại tuấn tú đến nhường này, tất cả đàn ông mà cô gặp cộng lại cũng không bằng ngón tay của Sở Mậu.

Long Thị dù sao cũng mạnh bạo hơn Hứa Thị, lại cũng từng có kinh nghiệm với đàn ông, thế nên đôi mắt mộng nước của cô như dính chặt lên người Sở Mậu, hận không thể chạm khắc người đàn ông này trong mắt, người đàn ông phong độ này khiến cho cô ngay lập tức quên phắt ông anh họ đà tình của mình. “Bẩm Vương gia, chúng thiếp đến tặng Vương phi đôi giày.”

A Vu liếc nhìn Long Thị, cười không nói, tâm tư nhỏ của cô trong phòng này ai mà không nhìn ra, ban ngày có nhiều thời gian thế không đến lại chọn đúng cái giờ này.

“Lui về hết đi.” Sở Mậu không để ý đến lời của Long Thị.

Long Thị đang định mở miệng nói gì đó thì bị Hứa Thị kéo ống tay áo nén lại thôi, hai người hành lễ, cáo từ ra ngoài.

Tử Phiến ở bên ngoài lầm bầm: “Đồ mặt dày, eo gì mà sắp đứt đến nơi thế kia!”

A Vu nghe thấy chỉ muốn bịt tai lại, nhìn sang Sở Mậu thấy hắn như

cười như không, Long Thị lúc đó đúng là có uốn éo hơi khoa trương thật, A Vu nhìn mà cũng muốn đỏ mặt thay.

Sở Mậu đưa mắt nhìn A Vu, thấy eo nàng mỏng manh, thon thả, vòng ba tuy không đầy đà như Long Thị nhưng lại cân đối, không có cảm giác béo tốt, hai bên trắng muốt chỉ cần một tay là nắm gọn, hận không thể cắn vào đó hai miếng.

“Ta bảo Lã Nhược Hưng đem cho nàng bát canh đu đủ hầm sữa bò, ăn được không?” Sở Mậu hỏi.

A Vu đang nghĩ đến chuyện đó, không hiểu vì sao Kỳ Vương điện hạ lại tự nhiên sai người mang đồ ngọt đến cho nàng. “Thiép ăn rồi, ngon lắm, sữa bò cũng không gây, sao điện hạ lại nghĩ ra món này cho thiép?”

“Nghe nói sữa bò có tác dụng làm đẹp da, an thần dưỡng vị, giống như được uống sữa người trong cung vậy.” Hoàng thất ở triều Đại Hạ có riêng một phủ nuôi các vú em để cung cấp sữa cho chủ nhân trong cung uống. “Nếu nàng muốn uống sữa thì cho người tìm vú em vào phủ cũng được.”

Mặt của A Vu lần này đỏ ửng. “Thiép không thèm uống cái thứ đó.” Chiều hôm qua, Kỳ Vương điện hạ đối xử với nàng cũng chẳng khác nào trẻ nhỏ bú sữa mẹ.

Nếu A Vu dám nhìn Sở Mậu lúc này thì sẽ phát hiện ra tai của Kỳ Vương điện hạ cũng đỏ lựng, có điều thứ hắn nghĩ đến không phải là vú em, mà trong lòng đang dâng lên tia hy vọng...

“À, đúng rồi, Thẩm Hòa Kính đi Giang Nam một chuyến, nàng có muốn mua gì không, tú nương ở Giang Nam cũng giỏi, ta sẽ bảo ông ta mời vài người về làm giày tất cho nàng.” Sở Mậu nói.

Thẩm Hòa Kính thì A Vu biết, là một trong những phụ tá của Sở Mậu, sau đó vào triều Chính Nguyên thì được làm tổng giám, là tâm phúc của Sở Mậu, không biết đi Giang Nam là có việc gì. Có điều Sở Mậu đề cập đến chuyện giày tất, có lẽ là không thích cái cớ của Long Thị và Hứa Thị hôm nay.

“Cũng được a.” A Vu gật đầu nói, xiêm y của nàng thường được may ở Thôi Ký và Tú Quý Cẩm, nội y thì do mấy nha hoàn như Tử Phiến may cho nàng, bây giờ mà mời tú nương về phụ trách việc này thì cũng không tồi.

“Vài hôm nữa đại ca của thiếp thành thân, điện hạ nếu rảnh rỗi thì cùng thiếp về ngõ Liễu Thụ nhé.” Cửa chính của Vinh gia mở phía ngõ Liễu Thụ, A Vu hỏi Sở Mậu như vậy là muốn nể mặt cho Vinh Giới.

“Đại thúc huynh thành thân đương nhiên phải đi rồi, có điều ta e rằng không ngồi được lâu.” Sở Mậu nói.

A Vu cũng biết, hoàng tử không được kết giao với đại thần, Vinh gia mặc dù có hôn sự, nhưng thân phận của Sở Mậu dù sao cũng nhạy cảm, tự ý về cũng tốt, trong buổi tiệc đông quan khách như thế, chỉ cần ngồi lại một chút là được, tránh quan khách phải quỳ lên quỳ xuống, có hấn ở đây, bọn họ ăn uống cũng không thoải mái.

Qua Tết Đoan Ngọ, ban ngày trời nắng rất gắt, tối hôm thành thân của Vinh Giới, A Vu trang điểm vô cùng xinh đẹp, xiêm y lộng lẫy, nổi bật làn da trắng hồng.

Sở Mậu đỡ nàng lên xe ngựa, cười bảo: “Cẩn thận lại cướp vị trí cô dâu của người khác.”

Đến Vinh phủ, Sở Mậu chỉ ngồi một lát rồi trở về Vương phủ, còn A Vu thì đợi đến tối cô dâu vào bái đường mới trở về.

Thôi Thị mong ngày này lâu lăm rồi, bà từ trước đến nay không thạo việc quản lý gia đình, A Vụ lúc còn ở nhà giúp bà rất nhiều, ngày nàng xuất giá cũng khiến Thôi Thị đau đầu, nay coi như cũng có con dâu cả nên bà vui lăm, mặt mày tươi cười rạng rỡ, nhìn thấy A Vụ cũng cười tươi.

Từ ngày Sở Mậu nói chuyện riêng với Thôi Thị, bà lúc nào cũng buồn bực, mỗi lần cho người đem đồ đến Vương phủ đều là đồ bỏ âm.

Hôm nay A Vụ đến sớm, Thôi Thị tranh thủ thời gian rảnh rỗi kéo con lại gần, hỏi: “Bây giờ ở Vương phủ vẫn là do Hách ma ma cai quản sao?”

A Vụ gật đầu.

Thôi Thị lại nỗi xung lên: “Aizz, mẹ nói thế nào thì con mới khá hơn, con và Tú Hoàng tử chẳng lẽ không thể sống hòa thuận với nhau sao?”

“Con và điện hạ có chỗ nào không hòa thuận đâu, lần trước điện hạ đã nói gì với mẹ vậy?” A Vụ hỏi.

Thôi Thị né tránh không trả lời. “Uyển tỷ nhi sinh con trai rồi, con có biết không?”

A Vụ gật đầu, ngày thứ ba sau khi tỷ ấy sinh, nàng cho người đem quà đến, nhưng dù sao cũng không phải là con trưởng nên không đích thân đi.

“Nữ nhân cho dù có nỗi khổ gì đi chăng nữa thì quan trọng nhất vẫn là sinh con trai, con có biết không hả?” Thôi Thị nhìn chằm chằm vào A Vụ.

Mấy câu nói của Thôi Thị mặc dù đều không đầu không cuối, nhưng A Vụ vẫn hiểu lời nói của bà, ý muốn nói nếu không có con trai thì nàng chẳng thể quản lý được nội vụ của Vương phủ, và Vinh Uyển cực kỳ khôn ngoan khi sinh được con trai, đến Lục Vương phi lợi hại như Hòa Nhụy mà cũng không đấu lại được với tỷ ấy.

Bây giờ A Vụ rất sợ nghe Thôi Thị nhắc đến chuyện này. “Mẹ, chúng ta ra ngoài thôi, hôm nay đại ca thành thân, bao nhiêu khách khứa phải tiếp đón, ngày mai hai mẹ con mình lại nói tiếp được không a?”

A Vụ mặc kệ Thôi Thị đồng ý hay không liền kéo bà ra ngoài, đúng lúc đó có nha hoàn bước đến báo: “Ngụy Vương phủ Vinh Trắc phi đến.”

A Vụ theo tiếng nói nhìn ra thì thấy ngón tay của Vinh Ngũ đang đặt trong tay của một nha hoàn, chậm chạp nháu váy bước vào, nhìn dáng vẻ đầy đặn đó cảm giác như tym coi mình là thái hậu vậy.

Sau khi Vinh Ngũ sinh xong, ở tháng cữ nên được bồi bổ nhiều, vóc dáng không còn được mảnh mai như trước, mùa hè lại mặc chiếc áo mỏng càng lộ vẻ đẫy đà, trên đầu đeo đầy châu ngọc, trông ra dáng giàu sang phú quý, và ánh mắt vẫn kiêu ngạo như trước.

A Vụ cảm thấy chói mắt với dáng vẻ ngạo mạn của Vinh Ngũ, không lên tiếng, Vinh Ngũ đành phải bước lên chào. “Tú tấu!”

Vinh Tú cũng bước đến nói: “Ngũ muội muội, sao muội không bê Hạo ca nhi đến, lão tổ tông lần trước cũng nhắc đây.”

“Đông người quá làm bé sơ.” Vinh Ngũ cười. “Tỷ cũng cẩn thận một chút, đã được ba tháng rồi nhưng vẫn nên thận trọng thì hơn.”

Vinh Tú xoa bụng, không che nổi nụ cười đắc ý. “Ừ, tam thǎm, mới tròn ba tháng thôi, ba tháng đầu thai nhi vẫn chưa ổn định nên không dám nói cho trưởng bối trong nhà biết.”

Nụ cười của Thôi Thị có chút gượng gạo.

Lúc này lại có khách đến, đều là phu nhân đồng liêu trong triều của Vinh

tam lão gia.

“Cốc phu nhân, hôm nay con dâu bà không đến sao?” Cốc Thị chính là phu nhân của Bình bộ Thị lang Nhân Tử, bà và con dâu thân thiết như hai mẹ con ruột, khắp kinh thành ai cũng biết, đi cùng nhau mà cũng nắm tay nhau.

“À, nó vừa mang thai, mới được hơn hai tháng, tôi không cho phép nó xuống giòng.” Cốc Thị cười nói.

Mọi người đứng đó đều rất ngưỡng mộ bà, Cốc Thị càng cười không khép được miệng.

A Vụ vảm thấy hình như tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều luyện để mang bầu vào thời điểm này vậy, phía sau còn vài nàng dâu của các gia đình nghe nói cũng đang mang bầu. Điều khiến cho mọi người tròn mắt không thốt nên lời chính là phu nhân Đô Ngự sử Đô Sát Viện Tả Thiêm là Tiêu Thị năm nay ba mươi sáu tuổi rồi nghe nói lại mang bầu, thật đúng là Lão Bang sinh chau, khiến cho các quý phu nhân đều phải lấy tay che miệng cười, chỉ có Thôi Thị là không thể cười nổi.

Mấy nữ nhân ngồi đó đều tinh mắt cả, mà cho dù có ngốc một chút thì cũng có người nhắc cho biết, thế nên ai chẳng nhìn ra nỗi khổ của Thôi Thị. Một người này mặc dù bề ngoài thì tỏ ra cởi mở, nhưng giữa họ lại có sự so đo tính toán, so chức quan cao thấp của chồng, so sự tài giỏi của con cháu anh em, so gia thế của con dâu, so con gái gả cho nhà người ta sống sung sướng hay không.

Nhin khắp một lượt họ đành công nhận Thôi Thị là người có phúc. Bản thân bà là con vợ lẽ, lấy chồng cũng là con vợ lẽ, nhưng chồng lại công thành danh toại, là quan tam phẩm trong triều, mẹ chồng mặc dù không biết điều, nhưng bà đã ra ở riêng, hai con trai một văn một võ đều giỏi giang, đã thế

trong phủ chồng bà lại không có thiếp thất, cũng không có con trai con gái của vợ lẽ, con gái thì được gả cho Tứ Hoàng tử làm Vương phi, con dâu lấy về thì đều có gia thế cao quý, con dâu cả là cháu gái đích tôn của đại nho đương triều, tài đức song toàn, cô con dâu thứ hai chuẩn bị lấy về là con gái của Đường Các lão, thiên hạ này có phụ nữ nào có phúc hơn Thôi Thị?

Chưa kể Thôi Thị đều không có điểm nào nổi bật, dung mạo cũng không phải đẹp nhất, dáng vẻ phong thái cũng không đáng để ca ngợi, chưa nói đến là nói năng vụng về, ngay cả việc tính toán các khoản chi tiêu hàng ngày cũng gặp khó khăn, người như vậy được hưởng phúc thì người ngoài làm sao phục được?

Người ta thấy Tứ Hoàng tử phi có sắc đẹp phi phàm đã lấy chồng gần một năm rồi mà vẫn chưa có động tĩnh gì nên bình phẩm không ít.

Có người lòng dạ hẹp hòi, miệng lưỡi sắc bén thì nói: “Nghe nói Quan Âm cầu tự ở Đồng Châu rất hiển linh, lần trước mùng Một đầu năm, tầu tầu của tôi đến đó thắp hương, vậy mà đầu tháng Hai đã mang thai rồi.”

“Đúng đấy, tôi cũng nghe nói như vậy.” Phu nhân học Lâm nói thêm vào.

Mấy người đang nói đó nghĩ rằng Thôi Thị sẽ nhanh chóng bước đến hỏi thăm, nào ngờ bà và Tứ Hoàng tử phi đều không liếc mắt tới chỗ họ. Mấy người đó đâu có biết nỗi khổ tâm của Thôi Thị, muốn sinh con thì hai vợ chồng phải ân ái mới được. Thôi Thị không dám nói với A Vụ, vì dù sao trong chuyện này cũng có liên quan đến chuyện của Vinh tam lão gia trước kia, Thôi Thị vừa bức vừa sốt ruột, không thể làm gì khác, cuối cùng chỉ biết giận A Vụ chẳng ra thể thống gì, chuyện bé như hạt vừng mà cũng chịu không nổi.

Tú Hoàng tử là người xuất sắc như thế, cậu ấy hạ cố hỏi bản thân bà về chuyện năm đó đã là khó khăn rồi, chẳng lẽ lại hy vọng người ta bất chấp thân phận cưỡng bức con bà? Thôi Thị chỉ cảm thấy mình không còn mặt mũi nào gắp con rể, người ta thông cảm với A Vu như thế cũng không dễ dàng gì, trong chuyện này còn liên quan đến việc Tú Hoàng tử sau này có con trưởng hay không, Thôi Thị cứ nghĩ đến là rầu hết ruột gan.

May mà hai cô con dâu đều về phủ rồi, bọn trẻ với nhau cũng dễ nói chuyện, huống hồ Đường Âm còn là bạn thân thiết của A Vu, Thôi Thị chỉ mong hai cô con dâu nói nhiều về chuyện vợ chồng với A Vu một chút, vì bản thân bà không thể nói mấy chuyện ấy được.

Đến lúc hoàng hôn thì kiệu hoa của cô dâu cũng về tới phủ, Vinh phủ rất náo nhiệt, A Vu cũng đợi tới lúc gắp cô dâu mới trở về Vương phủ.

A Vu mệt cả ngày, nàng ngâm mình trong bể nước có hoa đào và hoa anh đào hồi lâu mới đứng dậy, khoác áo mỏng bước ra, cầm lấy kem dưỡng thể từ tay Tử Phiến thoa khắp người, tiện miệng hỏi: “Hôm nay trong phủ có chuyện gì không?” Hôm nay A Vu không đem Tử Phiến đi theo, cố ý để thị và Tử Nghi ở nhà trông coi mọi việc.

Tử Phiến và Tử Nghi đưa mắt nhìn nhau rồi mới nói: “Hôm nay Vương gia đến phòng Long di nương ở Huyện Hoa Viện dùng bữa tối, bây giờ vẫn còn đang ở đó.” Bàn tay đang xoa kem của A Vu dừng lại, nhíu mày hỏi: “Long Thị?” Cái nhìn của nữ giới với nữ giới khác hẳn cái nhìn của nam giới với nữ giới, Long Thị trong mắt của A Vu là một người có vẻ đẹp trần tục, vóc dáng đẫy đà, nàng nghĩ Sở Mậu muốn đến phòng thiếp thất thì sẽ không đến phòng Long Thị mới phải chứ.

Tử Phiến và Tử Nghi lại nghĩ A Vu đang ghen, Tử Phiến liếc nhìn Tử Nghi, Tử Nghi bèn nói: “Đều do Long Thị đó giỏi dụ dỗ, hôm nay Vương gia

về sớm, cô ta thấy chủ nhân không có ở phòng nên ăn mặc chải chuốt đứng ở trong vườn chờ Vương gia, Vương phi không nhìn không biết chứ bọn nô tỳ nhìn cô ta cũng cảm thấy ngại, rốn thì hở cả một nửa, ông chủ nào mà chịu nổi.”

Về việc đàn ông thích kiểu đàn bà như thế này, khi còn ở bên ngoài, Tử Nghi đã chịu khổ nên đương nhiên biết rõ hơn A Vu, “Chủ nhân cũng không cần để tâm đâu, Vương gia chỉ thích của lạ, vài hôm nữa là chán thôi.”

Nhưng khi nói chuyện, giọng của Tử Phiến và Tử Nghi đều mơ hồ không chắc chắn. Bọn họ là người hầu hạ thân cận nhất của A Vu, đương nhiên biết rõ chủ nhân và Kỳ Vương không giống như cặp vợ chồng trẻ khác, hằng ngày ga trai giường của họ đều vô cùng sạch sẽ, chưa kể đến Kỳ Vương điện hạ bây giờ còn không ngủ ở Ngọc Lan Đường. Có điều, Kỳ Vương điện hạ vô cùng quan tâm đến chủ nhân của họ, nhưng lại không động phòng khiến hai người họ chẳng hiểu ra làm sao.

Tử Nghi và Tử Phiến từng nghi ngờ Sở Mậu có người khác, nhưng từ những sinh hoạt nhỏ nhặt thường ngày, họ thấy Tú Hoàng tử đều vô cùng sạch sẽ, và bọn họ cũng không muôn tin người thần tiên như thế lại đồng tính.

Chuyện riêng tư của chủ nhân, có đánh chét bọn họ cũng không dám bàn luận lung tung, đến nghĩ cũng không dám nghĩ, chỉ thầm lo lắng Tú Hoàng tử có bệnh gì, nhưng chủ nhân của bọn họ rất hay xấu hổ, bọn họ cũng không dám hỏi.

Hôm nay thấy Tú Hoàng tử lại đến phòng của Long di nương, cả Tử Phiến và Tử Nghi đều thở phào nhẹ nhõm.

A Vu đương nhiên không để bụng, chỉ đọc sách một lúc rồi đi ngủ.

Trong lúc mơ màng, nàng nghe thấy bọn Tử Phiến nói mấy tiếng “Vương gia”, nhưng vì buồn ngủ quá nên không mở mắt, cũng không thấy ai gọi dậy nên nàng cứ thế ngủ thiếp đi.

A Vụ tỏ ra rất bình thản, nhưng Hà Bội Chân ở phủ Dao Bích Viện, Đào Ngọc Dao ở Quỳnh Chỉ Viện và mấy di nương khác ở Huyện Hoa Viện thì không thể bình tĩnh được.

“Lại đến chỗ phòng con tiện nhân ấy cơ à?” Hà Bội Chân gạt hết mấy thứ trên bàn xuống đất vỡ tan tành. Sau khi cô về phủ, nghe mẹ khuyên nhủ, cô không đối đầu với Vinh Toàn nữa, dù sao Vinh Toàn cũng là chính phi, chỉ cần cô luôn ngoan ngoãn -mẹ cô nói - thì Tú Hoàng tử chắc chắn sẽ đến phòng cô, nếu hắn có suy nghĩ này thì tuyệt đối sẽ không đối xử lạnh nhạt với con gái của phủ Trần Quốc Công. Nào ngờ cô về phủ chỉ được mấy ngày, Tú Hoàng tử không đến phòng cô thì thôi, ngược lại còn đến phòng của Long Thị, việc này Hà Bội Chân làm sao chịu nổi, mà Ngọc Lan Đường, Tú Hoàng tử cũng không ở lại.

Ở phòng Đào Tư Dao thì nha hoàn trực đêm nghe thấy cô chủ ho cả đêm, sáng sớm ngày hôm sau đã phải đến Hồng Dược Sơn Phòng để mời đại phu đến xem bệnh.

Công Tôn Lan và Âu Dương Chỉ cũng đứng ngồi không yên, buổi tối đều đến phòng của Tuân Mi nói chuyện, câu nào cũng nhắc đến Long Thị. Nhưng Tuân Mi đơ như một khúc gỗ, tay không ngừng thêu thùa, quần áo của Sở Mậu đã có tú nương làm, nhưng giày dép thì đều do Tuân Mi làm.

“Tuân tỷ, sao tỷ lại có thể làm mãi giày thế, giày tỷ làm bao nhiêu năm như thế mà Vương gia có để mắt đến tỷ đâu, còn không học Long di nương

đi, mông to hơn người khác thì có gì là ghê gớm, mà tính cách của cô ta như thế, thật không hiểu sao lại lọt được vào mắt của Vương gia.” Âu Dương Chỉ nói.

“Đừng nói bậy.” Công Tôn Lan ngăn Âu Dương Chỉ. “Tình cảm giữa Tuân tỷ và Vương gia đâu cần muội nhiều lời, Tuân tỷ từ nhỏ đã hầu hạ bên cạnh Vương gia, lúc trong phủ chưa có Vương phi, trắc phi, tỷ ấy đã là di nương của Vương gia rồi, Long di nương làm sao bì được với Tuân tỷ.”

Tuân Mi như không nghe thấy lời hai người bọn họ nói, không buồn cũng chẳng vui, cảm giác như trên đời này chỉ có đôi giày trong tay cô là tồn tại.

Công Tôn Lan và Âu Dương Chỉ người này nói người kia phụ họa theo, nhưng không cạy được miệng Tuân Mi, đành phải dắt díu nhau ra về.

“Lan tỷ, muội đã nói trước cô ta là khúc gỗ rồi, còn tìm cô ta nghe ngóng tình hình làm gì cơ chứ. Theo muội thấy, chúng ta cứ học theo Long Thị, người ta xuất thân là một tiểu thư, vậy mà còn cởi mở hơn những người làm nghề múa hát như chúng ta.” Âu Dương Chỉ bất bình nói.

“Nhưng như thế cũng tốt, Vương gia để mắt đến cô ta thì chúng ta cũng có hy vọng.” Công Tôn Lan chấp hai tay lại, đầu ngẩng lên trời thầm niệm mấy câu “Bồ Tát.”

Trong phòng của Tuân Mi, đợi sau khi hai tỷ muội Công Tôn đi khỏi, cô mới bỏ kim chỉ giắt trên tai xuống, nhìn về phía phòng của Long Thị cười lạnh lùng, từ khói mắt rỉ ra giọt nước như cười nhạo mình, cô nhớ đến năm đó, cũng là năm cô mười sáu tuổi...

Khi Hoàng tử được mười bốn mười lăm tuổi, trong cung theo lệ sẽ chỉ định một đại cung nữ đi hầu hạ cho các hoàng tử, vì sợ các hoàng tử còn nhỏ

chưa hiểu chuyện, chìm đắm trong chuyện phòng the, có hại cho sức khỏe, để ra con cái bệnh tật, làm lỡ người nối dõi trong tương lai.

Tuân Mi lúc đó là đại cung nữ có ảnh hưởng nhất bên Sở Mậu, dáng vẻ cũng xinh đẹp nhất, Hách ma ma đã bảo cô hướng dẫn Tú Hoàng tử. Lúc đó cung nữ nào cũng ngưỡng mộ cô, Tuân Mi vừa có tính e thẹn lại vừa ngọt ngào, cô biết tính sạch sẽ của Tú Hoàng tử nên hôm đó đã tắm gội kỹ cọ cẩn thận đến nỗi da đều đỏ ửng lên.

Tuân Mi biết trách nhiệm của mình, đó là phải để Tú Hoàng tử hiểu đâu là nơi nhạy cảm kỳ diệu của nữ giới, phải thể hiện điểm khác nhau giữa nam giới và nữ giới trước mắt Tú Hoàng tử, dạy chàng chuyện nam nữ.

Tuân Mi rụt rè bước đến cuối giường rồi trèo lên giường, nằm trên chiếc chăn nhung màu đỏ, nhìn Tú Hoàng tử với vẻ van vỉ. “Điện hạ!”

Tuân Mi cầm lấy tay của Tú Hoàng tử đặt lên ngực mình. “Điện hạ!”
Mắt sấp khóc đến nơi.

Nào ngờ Tú Hoàng tử đứng phắt dậy, giằng lấy chăn, chùi tay vào đó rồi quay người bước ra ngoài.

Tuân Mi bất chấp cả sự dè dặt và xấu hổ, người không một mảnh vải cứ thế bước xuống quỳ lạy. “Điện hạ, nô tỳ, nô tỳ đã tắm gội sạch sẽ rồi.” Tuân Mi nghĩ Tú Hoàng tử để ý đến chuyện này.

Nào ngờ lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng vang lên: “Mặc quần áo vào!”

Tuân Mi kinh ngạc ngẩng đầu, khuôn mặt của Tú Hoàng tử không giấu nổi vẻ chán ghét, lại định bước ra ngoài, Tuân Mi cuống lên, bất chấp sự tự tôn, nói: “Điện hạ, ngài không thể đi!”

Tuân Mi dập đầu nói: “Điện hạ, Hoàng Hậu và Quý phi đều phái người

coi chừng bên ngoài.”

Tuân Mi đã ở bên Sở Mậu mấy năm nên biết được nhiều nỗi khổ trong cung. Điền Hoàng Hậu và Hướng quý phi đều không từ thủ đoạn hãm hại người, lúc chàng còn nhỏ không hại chết được, khi chàng lớn thì cơ hội không còn nhiều nữa, nên lại tìm cách phái người dẫn Hoàng tử vào con đường tà ác.

Đàn ông họ Sở trong hoàng thất vì tổ tiên đến từ thảo nguyên phương bắc, từng sống những ngày trên yên ngựa nên sinh ra đã cao lớn khỏe mạnh, ngoan cường hơn những người khác, dục vọng cũng mãnh liệt hơn người bình thường. Trong huyết thống hoàng tộc Sở Thị, chưa từng xuất hiện một người đến mười lăm tuổi mà vẫn còn “trong trắng” như Tứ Hoàng tử Sở Mậu.

Điền Hoàng Hậu và Hướng Quý phi không biết nghe lời của ai, rồi lại nghĩ đến Tứ Hoàng tử từ nhỏ phải sống khổ sở và nghi ngờ không biết chàng có làm chuyện nam nữ được không nên mới phái cung nữ hướng dẫn chuyện ấy cho Sở Mậu. Nếu không, là mẫu hậu, mẫu phi như bọn họ đâu cần để ý đến việc sai người gần gũi với Sở Mậu.

Thay vì để Điền Hoàng hậu lấy lý do quang minh chính đại soi mói Sở Mậu, Hách ma ma liền nắm ngay thời cơ giao chuyện này cho Tuân Mi, vốn định để Hoàng tử biết việc nên biết, theo thông lệ là do đại cung nữ có độ tuổi tương đương phục vụ bên cạnh Hoàng tử hướng dẫn nên Điền Hoàng hậu đành phải ngầm chấp nhận.

Ai ngờ Tứ Hoàng tử không muốn chạm vào cô, Tuân Mi nước mắt ròng ròng nhìn Tứ Hoàng tử, trước đó, chủ nhân lúc nào cũng nói nồng nhẹ nhàng với cô.

Sở Mậu không nói gì, bước đến bên giường, Tuân Mi có chút ngạc nhiên, nhưng rồi lại nhìn thấy chàng cầm con dao chuôi ngọc ở trên bàn định cưa đứt ngón tay.

“Điện hạ!” Tuân Mi nhào tới, khóc nói: “Điện hạ, sau chuyện này Điện Hoàng hậu và Hướng Quý phi sẽ cho gọi nô tỳ kiểm tra cơ thể.”

Tuân Mi đứng bên cửa sổ nhớ lại chuyện cũ, hai tay ôm vai mà không khỏi rùng mình, thậm chí cô còn nhớ ánh mắt lạnh băng của Tứ Hoàng tử khi đó, chàng không muốn đụng vào cô. Có điều chuyện sau đó cũng an ủi Tuân Mi đôi chút, chàng không muốn đụng vào cô, nhưng cũng không đụng vào bất cứ người con gái nào khác, đối với cô mà nói, như thế là đủ rồi.

Tuân Mi không muốn nhớ lại việc cô dùng móng tay làm rách màng trinh như thế nào, có điều tất cả đều đáng, cô tự nói với mình. Nếu cô không làm như vậy, cô sẽ mãi mãi mất đi tư cách ở bên cạnh chàng - một Tứ Hoàng tử không muốn đụng vào đại cung nữ của mình thì không còn mặt mũi nào quản lý sự vụ của bản thân nữa.

Chuyện này quả nhiên đúng như Tuân Mi dự liệu, cô vẫn ở bên cạnh Tứ Hoàng tử, vẫn là đại cung nữ mà chàng tin dùng nhất, sau đó thì cô được đón về phủ Kỳ Vương, trở thành thiếp thất của chàng như ý nguyện.

Giờ Tuân Mi không còn là cô gái xinh tươi tuổi mười sáu nữa rồi, cô cười lạnh nhìn về phía phòng của Long Thị, e rằng cô ta còn đáng thương hơn cả bản thân cô, cóc muốn ăn thịt thiên nga thì chỉ có đường tìm đến cái chết.

Ở Ngọc Lan Đường, A Vụ nhíu mày nhấp một ngụm trà mật ong cầu kỳ hồng táo, nhớ đến lời của Tử Phiến bảo rằng sắc mặt của nàng không tốt, cần bồi bổ khí huyết, thực ra nàng vẫn thích được uống vị thanh mát tinh túy của

trà bạc hà buổi sáng sớm hơn.

Cái nhíu mày này lại khiến cho hai trắc phi và bốn thiếp thất đang ngồi phía dưới phấn chấn hẳn lên, người không đến chính là Long Thị. Long Văn Đan từ sáng sớm đã cho nha hoàn đến báo rằng trong người khó chịu, sợ lây bệnh cho Vương phi nên không dám đến thỉnh an.

Thế này chẳng khác nào được chiêu sinh kiêu, Kỳ Vương điện hạ cũng chỉ đến phòng cô ta một đêm, thế mà sáng sớm hôm sau đã dám viện cớ không đến thỉnh an, Hà Bội Chân nhìn A Vụ, muốn xem Kỳ Vương phi sẽ xử lý thế nào. Hà Bội Chân cũng thấy hả hê, vì Tú Hoàng tử không thèm ngủ ở phòng của Vinh Toàn mà lại đến phòng của Long Thị, mặc dù cô ghét Long Thị, nhưng lại căm hận A Vụ hơn.

“Long Thị hôm nay sao không đến thỉnh an Vương phi?” Hà Bội Chân hất cằm về phía Hứa Thị, hai người đó thường không rời nhau nửa bước, thế nên cô mới nhìn Hứa Thị.

Hứa Thị vội vàng đứng lên đáp: “Nghe nói Long di nương bị bệnh rồi à.”

“Bệnh gì? Ta thấy được chiêu quá sinh kiêu thì đúng hơn, Đào Trắc phi còn không viện cớ bị bệnh thì thôi, cô ta có lý gì lại thế?” Hà Bội Chân lạnh lùng nói, người không biết sẽ nghĩ cô ta mới là Kỳ Vương phi.

Đào Tư Dao liếc nhìn Hà Bội Chân, nữ nhân này từ biệt viện trở về vẫn không biết giữ gìn ý tứ, còn dám lấy mình ra so sánh, có điều cô ta cũng không dám nói xấu cô.

A Vụ nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Có lẽ hôm qua hầu hạ điện hạ vất vả. Chỗ ta cũng không cần cô ấy hầu hạ gì, như vậy đi, sau này hễ tối hôm trước điện hạ đến phòng ai thì ngày hôm sau không cần đến chỗ ta thỉnh an nữa.

Nửa đêm nửa hôm phải hì hò hì hò điện hạ thay quần áo, rồi hì hò hì hò sáng sớm ăn sáng để lên triều, như thế cũng mệt lắm, ngủ thêm một chút dưỡng sức mới đúng, phủ chúng ta dù sao cũng không phải là nơi ngược đãi mọi người.”

Chờ mấy nử nhân đợi xem “kịch hay” đi khỏi, A Vu bỏ ngay chén trà hồng đào trong tay xuống, nói: “Cho ta trà bạc hà!” Sau đó nàng nhìn Tử Phiến, hỏi: “Sắc mặt của ta đã tốt hơn chút nào chưa?”

Làm gì có thứ nào đem lại hiệu quả nhanh đến thế, Tử Phiến đâu dám nói nhiều, chỉ biết gật đầu.

Tử Phiến đem chén trà bạc hà vừa pha đưa cho A Vu. “Vương phi, lời người nói vừa nãy có phải là quá ưu ái cho Long Thị không?”

“Mấy người đó đều hy vọng ta đối phó với Long Thị, ta đâu có muốn làm con dao của bọn họ.” A Vu khẽ thổi lá bạc hà vụn nổi trên mặt chén, huống hồ Long Thị cũng không đáng lo. Đây cũng là điều nửa đêm hôm qua A Vu bỗng nghĩ tới, Long Thị mặc dù đẹp, nhưng phía sau tai cô ta lại có chấm đen, Kỳ Vương điện hạ sao có thể qua đêm ở phòng cô ta được, chắc chắn có nguyên nhân nào khác, nhưng đó là gì thì A Vu không thể đoán ra được.

Đến chiều, bên ngoài Liễu Thụ cho người đến báo rằng hôn sự của Vinh Ngân và Đường Âm sẽ được tổ chức trong tháng Bảy.

“Sao lại thay đổi đột ngột thế?” A Vu đang luyện chữ ở Phong Bất Ninh Trai.

“Bẩm Vương phi, nhị gia về nói rằng năm nay Thánh thượng dự định đi săn mùa thu trong tháng Tám, nhị gia cũng muốn tùy giá, mà tháng Chín ngài lại không ở kinh thành, nên phu nhân và phu nhân bên Đường gia xem lại ngày, thấy những ngày phía sau đều không đẹp nên mới chọn ngày tốt vào

tháng Bảy.” Bồi phòng Hà ma ma của Thôi Thị nói.

A Vu gật đầu, thầm nghĩ làm gì có ngày nào sau đó không đẹp, chặng qua Vinh Ngân sốt ruột muốn lấy Đường Âm nên mới chọn ngày ấy.

“Bà về nói với phu nhân là ta biết rồi.” A Vu lại nói. “Hà ma ma, nghe nói bà có cháu nội rồi, ta vẫn chưa chúc mừng bà, tiện hôm nay bà đến, vây hãy mang về nhé!”

Hà ma ma vội vàng nói cười dạ vâng, rồi dập đầu với A Vu, thầm nghĩ, bà cô này thật là lợi hại, ở nhà cái gì cũng biết thì không nói, bây giờ đi lấy chồng rồi mà việc gì ở ngõ Liễu Thị cũng rõ như lòng bàn tay, ngay cả bản thân bà có cháu đích tôn nàng cũng biết. Hà ma ma mặc dù ngạc nhiên, nhưng cũng thấy A Vu rất biết sống, lòng cũng mong muốn những điều tốt đẹp đến với nàng, đương nhiên bà cũng biết sau khi trở về sẽ càng tận tụy phục vụ Thôi Thị, vì mọi chuyện đều không qua được mắt nàng.

A Vu băn khoăn không biết hôn sự của đại ca tiến hành trước thế này mẹ nàng có chuẩn bị kịp không, tính cách đạiẫu của nàng rốt cuộc ra sao, có hợp với đại ca không, có hợp với Thôi Thị không?

A Vu cảm giác chỉ nghĩ ngại một chút vậy mà trời đã tối nhanh thế, Tử Phiến vén rèm bước vào, nói: “Vương gia đã về rồi à.”

A Vu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Sở Mậu đã bước vào sân, chiếc áo choàng vân mây màu tím pha lẩn màu bạc, đầu đội vương miện ngọc màu xanh đen, trâm cài tóc bằng ngọc cùng màu khiến thân hình trở nên thanh cao, tuyệt luân. Bóng chiều cuối ngày chiếu lên người hắn dịu dàng khiến A Vu phải thừa nhận rằng Kỳ Vương điện hạ rất tuấn tú.

A Vu cúp mắt xuống ngắn ngo, lúc Sở Mậu bước vào, nàng vội vàng bước đến nói: “Nóng quá, đến giờ này mà cũng chẳng có chút gió nào, điện hạ có cần ăn món gì mát không? Hôm nay trong thôn đem đến ít củ sen tươi, còn có bí đỏ, đào và cả hạnh nhân nữa.”

Sở Mậu gật đầu, Tử Phiến lui ra, Úc Mai liền đem đôi giày vải đế mềm thấp trong phòng quỳ xuống đi vào chân hắn, A Vu nhận từ tay Tử Nghi chiếc khăn ấm đưa cho Sở Mậu để hắn lau mặt.

“Điện hạ có cần tắm gội thay quần áo không?” A Vu lại chu đáo hỏi. Không hiểu vì sao mới có tháng Năm mà thời tiết đã nóng bức đến thế, phòng của A Vu từ sáng sớm đã phải dùng đến đá, nhàn rỗi cũng không dám bước ra ngoài, chỉ mong trời đổ cơn mưa cho dịu bớt oi bức.

Sở Mậu xoay cổ, cảm giác có chút khó chịu liền gật đầu, Úc Mai, Vĩnh Mai tự nhiên bước vào phòng hầu hạ.

Đợi Sở Mậu mặc áo mỏng, đi giày bước ra, Tử Phiến lập tức lấy hai bát chè có đá đặt ở bàn nhỏ trên sập. Bên trong bát chè lót một cái lá sen màu xanh non, bên trên có đá viên, phía trên đá viên còn rắc một ít hạt lạc, hạch đào, trong bát có nho khô xanh, lát đào màu trắng, bí đỏ, dưa vàng, mùa hè nóng nực mà nhìn thấy bát chè này cũng khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

“Điện hạ có cần rưới chút mật ong không?” A Vu vừa hỏi vừa múc hai thìa mật ong cho vào bát mình.

“Không cần.” Sở Mậu ngồi xuống đối diện với A Vu.

A Vu cũng không khách sáo với Sở Mậu, lấy thìa bạc xúc ăn, nhưng lại bị tay của Sở Mậu che mất cái bát, nàng không hiểu ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Nàng ăn ít đồ lạnh thôi, mùa hè cũng không nên ăn đâu.” Nói xong, Sở

Mậu ngoảnh lại hỏi Tử Phiến. “Có canh mai chua không, đem lên cho chủ nhân ngươi một bát. Sau này khuyên chủ nhân ăn ít chè thôi, dăm bữa nửa tháng ăn một bát là đủ rồi.”

Sở Mậu còn dặn thêm: “Không được cho đá lạnh vào canh mai chua đâu đây!”

A Vụ không thể phản bác Sở Mậu trước mặt nha hoàn, khi nha hoàn lui hết mới cười nói: “Điện hạ, thiếp không thường xuyên ăn mấy thứ này đâu, hôm nay có mấy củ sen tươi nên mới bảo Tử Trụy làm món này đây.”

Sở Mậu nói: “Ăn nhiều đồ lạnh sẽ đau dạ dày, đến ngày đó cũng dễ bị đau bụng lầm.”

Mặt A Vụ bỗng chốc đỏ bừng, sao tự nhiên lại lôi ngày đó vào, một đại nam nhân như hắn quan tâm đến ngày đó của nữ giới làm gì không biết.

“Nếu tử cung bị nhiễm lạnh cũng khó mang thai.”

A Vụ nghe Kỳ Vương điện hạ nói thì tai lại đỏ lựng lên, không biết làm thế nào, chỉ nói: “Điện hạ hiểu nhiều thật đây!”

Sở Mậu đứng đinh chẳng nói chăng rằng, xúc hai miếng đào ăn, sau đó dùng thìa đút cho A Vụ, đương nhiên A Vụ chê thìa hắn vừa dùng xong, nhưng lúc này mà không ăn, không chừng lại làm hắn nổi giận nên đành ăn vậy.

A Vụ nhìn Sở Mậu ăn liền một lúc hai bát, ăn hết cả phần của nàng, bức mà không dám nói, chỉ bảo: “Điện hạ ăn nhiều thế, lát nữa đau dạ dày thì sao?”

Sở Mậu đưa tay ra nhéo má nàng. “Chè này nấu ngọt mát vừa miệng, ngày mai làm cho ta một bát nữa nhé.”

Vừa nãy nhìn Sở Mậu ăn, A Vu đã chảy nước miếng rồi, kiếp trước nàng không được ăn những thứ này, kiếp này dù ăn được nhưng cũng cố kiềm chế bản thân, mãi hôm nay mới sai người làm nhưng lại bị Sở Mậu ăn hết, còn nàng chỉ biết nhìn thèm thuồng.

Ăn xong chè mà vẫn chưa tới bữa tối, A Vu nghe Sở Mậu nói: “Hay là chơi cờ nhỉ, nàng vẫn nợ ta một ván cờ chưa chơi xong đâu đây.”

A Vu vội lắc đầu, nhớ đến phần bất lợi của mình. “Hôm nay người của ngõ Liễu Thụ đến nói hôn sự của nhị ca thiếp sẽ đổi sang ngày trong tháng Bảy, nghe nói Hoàng Thượng muốn đi săn bắn mùa thu năm nay, có phải không?”

Khóe môi của Sở Mậu khẽ nhéch lên, ý châm biếm ra mặt. “Có thể thực hiện hay không còn phải xem ông trời thế nào, hôn sự đổi vào tháng Bảy cũng không tồi.”

A Vu không hiểu ông trời thì có liên quan gì, lúc đó đã là mùa thu, thời tiết mát mẻ, dù có mưa nhỏ cũng không ảnh hưởng lắm. Nàng thấy Sở Mậu có vẻ không muốn nói nhiều nên cũng không tiện hỏi thêm.

Nhưng rõ ràng sau câu nói đó, tâm tình của Kỳ Vương điện hạ trở nên thâm trầm hơn, hắn lấy một cuốn sách lật xem, không để ý đến A Vu nữa, A Vu phe phẩy chiếc quạt, ngắm nhìn người phía trước mặt mình.

Không hiểu ở trong phòng Long Thị, hai người họ làm gì, trong đầu A Vu bỗng hiện lên cảnh tượng giữa Vinh tam lão gia và Vương di nương, thấy thật chán ghét, rồi lại nghĩ chẳng lẽ Kỳ Vương điện hạ cũng hôn Long Thị giống như từng hôn nàng sao? Nghĩ đến đây, A Vu không chịu nổi nôn khan vài tiếng.

“Sao thế?” Sở Mậu đặt sách xuống bàn nhỏ rồi vỗ nhẹ lên lưng A Vu.

Lúc này, A Vu cảm thấy toàn thân khó chịu, nghiêng người tránh bàn tay của Sở Mậu, nước mắt cũng chảy ra theo, nàng lấy khăn tay che miệng rồi lắc đầu với Sở Mậu, ý muốn bảo hắn không cần lo lắng.

Tử Phiến, Tử Nghi đứng bên ngoài nghe thấy tiếng liền bước vào, vội vàng bưng ống nhô vào chén trà cho A Vu súc miệng.

“Bảo Lã Nhược Hung mời Hạ thái y đến!” Sở Mậu dặn dò.

“Không cần đâu, thiếp không bị bệnh.” A Vu vội nói, nhưng không tiện nói vì sao mình nôn khan.

Sở Mậu nhìn A Vu hồi lâu rồi nói: “Các ngươi lui ra đi, ta và Vương phi nói chuyện một lát.”

A Vu bị cái nhìn vừa nãy của Sở Mậu làm cho chột dạ, đợi bọn Tử Phiến lui ra ngoài mới điều chỉnh lại tư thế ngồi, lưng thẳng đỡ.

“Nghĩ đến Long Thị à?” Sở Mậu bình thản hỏi.

A Vu hoàn toàn không ngờ Sở Mậu lại nói thẳng như vậy, nhưng nàng nào dám thừa nhận. “Không có, sao điện hạ lại cho rằng thiếp nghĩ đến cô ấy?”

“Nàng nghĩ ta đối xử với cô ta như với nàng ư?” Sở Mậu chậm rãi nói.

“Sao có thể!” A Vu vẫn cứng miệng đáp, nhưng trong lòng kinh ngạc vô cùng, trước mặt Sở Mậu, nàng giống như em bé không mặc quần áo vậy, có suy nghĩ gì cũng chẳng giấu được. Từ buổi tối hôm nghe nói Sở Mậu đến phòng Long Thị, A Vu phải thừa nhận rằng trong lòng nàng có chút khó chịu, cố kìm néń cho qua.

Hôm nay nghe mấy người Hà Bội Chân nói, nàng nể mặt Long Thị chỉ vì muốn tỏ ra mình là một người hiền dịu, độ lượng, nhưng càng cố thì càng để lộ bộ mặt thật khiến nàng tự cảm thấy sợ hãi, sao nàng lại giống như Thôi Thị năm đó là không bao dung được bát cứ một thiếp nào.

Không phải A Vụ quá đế ý đến Sở Mậu, chỉ là trong lòng không thể cho bất cứ ai ngang bằng mình, cứ nghĩ đến việc Sở Mậu coi trọng Long Thị giống như coi trọng nàng là A Vụ lại chỉ muốn xé vụn khăn tay.

Sở Mậu không nói gì, chỉ yên lặng nhìn A Vụ. A Vụ liền ngoảnh đầu đi, ánh mắt hắn vẫn cứ thế rơi trên mặt nàng, nhìn đến nỗi nàng cảm thấy da đầu cũng tê dại.

Lúc này A Vụ đành phải ngẩng đầu, cắn môi nói: “Trong lòng thiếp cũng có chút khó chịu.”

Giây tiếp theo, A Vụ liền kêu lên một tiếng, vừa nói hết câu, Sở Mậu đã vòng qua chiếc bàn, ôm lấy eo nàng, A Vụ không thể không ôm lấy cổ của Sở Mậu. “Điện hạ!”

Ánh mắt của Sở Mậu vừa xanh vừa sáng, A Vụ bị thu hút bởi thần thái đó, lúc không đế ý liền bị Sở Mậu ôm lấy nằm trên sập.

A Vụ cố chống tay, chân giãy ra định đứng dậy nhưng lại bị Sở Mậu ghi chặt trong lòng không động cựa được. A Vụ nũng nịu nói: “Nóng.”

“Người nàng vừa mềm vừa mát, ôm thế này thật dễ chịu.” Sở Mậu hít hà trên xương quai xanh của A Vụ. “Thơm thật, nàng dùng hương liệu gì thế?”

“Không, không dùng hương liệu gì cả.” A Vụ nói.

“Hôm nay ăn đu đủ hầm sữa chưa?” A Vụ nghe thấy Sở Mậu hỏi như vậy liền gật đầu, muốn đẩy Sở Mậu ra, nhưng vừa mở miệng ra thì đã bị

người ta bịt lại.

A Vu vừa xấu hổ vừa cuồng, hoàn toàn không hiểu tại sao Kỳ Vương điện hạ thoát thì xa cách lạnh nhạt, thoát lại nóng bỏng thế này.

Sau khi được Sở Mậu buông ra, A Vu như con cá mắc cạn, thở hồn hênh.

“Vương gia, Vương phi, có dọn cơm ra không?” Tử Phiến đứng bên ngoài hỏi to. A Vu luôn quan tâm đến việc dưỡng sinh, ăn uống đều đúng giờ giấc, có lúc nàng mải viết chữ vẽ tranh, đánh đàn nên phai nhò nha hoàn nhắc, dần dần, Tử Phiến cũng có thói quen gọi nàng ra ăn cơm.

“Điện... điện hạ...” A Vu ôm lấy mặt Sở Mậu định đẩy ra nhưng không thành. Hắn có chút không vui ngẩng đầu lên nói: “Nàng cho rằng ta cũng làm thế này với Long Thị sao?”

Chương 36

Cải trang thành nam giới tùy giá Tây Chinh

A Vụ không tin Kỳ Vương điện hạ lại đối xử với Long Thị như vậy nên nàng cũng chỉ biết ho khan, không hiểu tâm lý mình thế nào mà nàng luôn không kiềm chế được nghĩ theo chiều hướng đó. Có lẽ là một kiểu tự ngược đãi bản thân, biết rõ là không thể nhưng lại cứ để mặc cho bản thân nghĩ thế.

A Vụ vội vàng kéo vạt áo, nhanh miệng nói: “Đương nhiên điện hạ không như vậy.” A Vụ gần như nhìn Sở Mậu với vẻ cầu xin, tình cảnh này thực sự khiến nàng xấu hổ, những lời răn dạy từ nhỏ đã hóa thành hư ảo, khác biệt hẳn với tác phong thường ngày của nàng, A Vụ nhất thời không chịu đựng được sự trái ngược này nên vô cùng yếu đuối.

Sở Mậu không bắt ép nữa, A Vụ mới thở phào nhẹ nhõm, chỉnh trang lại xiêm y, soi gương vuốt lại tóc rồi mới ra ngoài.

Bọn Tử Phiến liền dọn cơm ra, thị thấy hai chủ nhân của mình cúi đầu yên lặng dùng cơm không nói chuyện gì, đâu có ai biết rằng trong phòng vừa xảy ra chuyện cực kỳ nóng bỏng.

Để tránh nghi ngờ, A Vụ thậm chí không gấp thức ăn cho Sở Mậu, mà Kỳ Vương điện hạ cũng tự gấp thức ăn cho mình. A Vụ chỉ cầm cúi ăn cơm, không dám nhìn Sở Mậu, nàng cảm giác chỉ cần nàng nhìn hắn một cái thôi là bị bọn Tử Phiến đoán ra bọn họ vừa làm chuyện gì vậy.

“Vừa nãy dễ chịu không?”

“Giờ cơ?” A Vu nghĩ mình nghe lầm.

“Vừa nãy như thế nàng có dễ chịu không?”

“Phụt” một tiếng, lần đầu tiên trong hai kiếp sống A Vu phụt cơn ra ngoài, may mà không phụt trúng người Kỳ Vương điện hạ, nếu không thì nàng cũng không biết xử lý thế nào, chỉ có điều nàng không thể tiếp tục ăn được nữa. A Vu bức bối nhíu mày. “Dọn hết đi.”

A Vu bước đến gian phòng phía đông, hoàn toàn bỏ qua câu nói vừa nãy của Sở Mậu, kết quả Kỳ Vương điện hạ lại đuổi theo sau, bất chấp A Vu quay đạp bế nàng vào phòng trong.

“Lần này có làm nàng đau không, để ta xem có bị thương không?”

Vừa nghe như thế, A Vu đã thấy Sở Mậu vén áo mình lên, nàng đưa tay đẩy hắn ra, nhưng cũng chẳng ngăn nổi bàn tay của hắn, A Vu thấy tay hắn thoăn thoắt đưa lên thì hoa mắt chóng mặt, rồi áo ngực lại bị cởi ra.

“Không, không bị thương.” A Vu đưa hai tay ôm ngực, không dám buông ra.

Vành tai của A Vu đã bị Sở Mậu ngâm, nàng chỉ cảm thấy nhột nhột râm ran, rồi cảm giác ấy lan khắp cơ thể.

Nàng bị Kỳ Vương điện hạ làm cho vô cùng xấu hổ, và đôi môi anh đào lại bị hắn hôn.

Nàng cũng không biết Sở Mậu đã làm như thế bao lâu, chỉ biết khi mở miệng ra thì vừa tê vừa đau, nàng đưa tay lên sờ, chỉ sợ bị sưng.

Trong lúc hai người đang quần quýt như thế, Sở Mậu đột nhiên xoay người hôn lên trán A Vu một cái. “Ta đến Băng Tuyết Lâm, nàng ngủ sớm đi

nhé!” Giọng nói có chút kỳ lạ, dường như đang cố gắng kìm néo thứ gì đó.

Mặc dù đang giữa mùa hè nhưng đột ngột mất đi hơi ấm bên cạnh, trong lòng A Vu bỗng dâng lên cảm giác tiếc nuối, vì có cảm giác này mà nàng phải trốn vào trong bồn tắm, vùi đầu vào trong nước như muốn được an toàn, để không ai nhìn thấy được nội tâm của nàng.

Mùa hè năm Long Khánh thứ hai mươi hai, nóng đến nỗi ve sầu cũng không muốn kêu, đã mấy ngày rồi chưa có trận mưa nào, ánh nắng gay gắt chiếu xuống mặt đất đến nỗi có thể rán chín cả trứng gà, thế nên A Vu càng không muốn làm gì.

Kỳ Vương điện hạ dường như vô cùng bận rộn, số lần đến Ngọc Lan Đường ngày càng ít, nhưng trong một tháng lại đến chõ Long Thị năm sáu lần, trong không khí phảng phất mùi manh động, làm người ta cảm thấy sốt ruột.

Mặc dù A Vu lười hoạt động, nhưng người mà nàng bố trí ngoài phủ đạo này thường xuyên đưa tin tới. A Vu lật giờ công báo thì thấy dân tộc Tác-ta ở thảo nguyên Lạc Bắc đầu tháng Sáu này đã xâm chiếm Liễu Diệp Quan, đơn phương hủy bỏ hiệp định với triều Đại Hạ, quân canh phòng ở Liễu Diệp Quan lần lượt bại trận, cuối cùng rút về cố thủ ở Mậu Bảo, nếu Mậu Bảo cũng thất thủ thì gót chân của dân tộc Tác-ta sẽ giẫm lên bình nguyên Lạc Bắc trù phú của triều Đại Hạ.

Tin tức truyền về từ cửa hiệu Đức Thắng Bô và Tú Quý Cầm mà A Vu mở ra ở Lạc Bắc cũng không chậm hơn tin tức ở trạm dịch truyền về triều đình. Ngón tay của A Vu gõ nhẹ lên bàn, cố gắng nhớ xem cuộc chiến giữa triều đình và dân tộc Tác-ta năm đó kết thúc thế nào nhưng không làm sao

nhớ nổi. Hồi đó, nàng chỉ là một cô gái yếu ớt được Trưởng Công chúa nâng niu chăm sóc, không biết đến tranh chấp, bất ổn bên ngoài và đâu cần quan tâm đến chiến sự tàn khốc.

A Vu lại đọc công báo, triều đình triệu tập ba nhóm đại quân chi viện cho Mậu Bảo, lệnh cho Bin bô Thị lang Chương Hanh Lỗi đi giám sát quân lính. A Vu nhớ đến nhà họ Chương nhưng trong đầu chẳng có một chút ấn tượng nào, điều đó chứng tỏ rằng trận này giám quân Chương Hanh Lỗi không đánh thắng, nếu không nhà họ Chương đã được vê vang rồi.

A Vu vội vàng viết mấy phong thư rồi báo Tử Phiến gửi đi với tốc độ nhanh nhất, nàng nhất định phải thu hồi cửa hiệu Tứ Quý Cẩm và Đức Thắng Bố ở Lạc Bắc, nàng có cảm giác như mình ngửi thấy mùi máu tanh chiến trận sắp lan tỏa.

Người dân ở kinh thành thì vẫn chìm đắm trong cuộc sống phồn hoa, ngày thành hôn của Vinh Ngân và Đường Âm cũng sắp đến gần.

“Thỉnh an Vương phi.” Xe ngựa của A Vu vừa dừng trước cổng của Vinh phủ thì đại táu của nàng là Đỗng Tàng Nguyệt đã bước ra đón tiếp.

Đỗng Tàng Nguyệt mặc chiếc áo lụa mỏng màu tím nhạt thêu hình hai đứa bé đang đùa nghịch, bên dưới là chiếc váy với những đường uốn lượn màu đỏ, dung mạo thanh tú, lần đầu tiên nhìn thì không thấy thu hút, nhưng nhìn lại vài lần sẽ thấy được vẻ đẹp của tý ấy. A Vu nhìn sắc mặt hồng nhuận, các bà nô bộc, các nha hoàn đứng xung quanh đều cung kính phục tùng, xem ra đại táu thích nghi rất tốt ở Vinh phủ.

“Đại táu!” A Vu hơi đỡ lấy Đỗng Tàng Nguyệt. “Tỷ ở phủ có quen không?”

Đỗng Tàng Nguyệt cười tươi, nói: “Mẹ và phu quân đối xử với tỷ rất

tốt.”

A Vụ lại hỏi một chút về tình hình gia đình thì biết Đỗng Tàng Nguyệt vừa về phủ, Thôi Thị đã giao tất cả thẻ bài, sổ sách, chìa khóa phòng kho cho nàng dâu trưởng. A Vụ đưa mắt nhìn qua thấy bà nô bộc, nha hoàn đều ra vào có quy tắc hơn trước thì biết Đỗng Tàng Nguyệt là người lành lợi, hai người cười nói và cùng bước vào thượng phòng của Thôi Thị.

Sau đó có bà nô bộc bước vào bẩm báo, Thôi Thị liền bảo Đỗng Tàng Nguyệt ra xử lý việc, rồi lần lượt có khách đến, Đỗng Tàng Nguyệt đứng lên tiếp khách, Thôi Thị vui sướng thở phào nhẹ nhõm.

A Vụ nói: “Mẹ lần này nhẹ người rồi, mọi việc đều có đại tẫu lo liệu mà.”

“Đại tẫu của con rất giỏi, cũng chẳng kém con đâu, đại ca con năm nay cũng không còn nhỏ nữa, mẹ chỉ mong đại tẫu con mau sinh cho mẹ một đứa cháu nội.” Thôi Thị nói.

“Đại tẫu vừa mới về phủ chưa được hai tháng, sao mẹ phải sốt sắng thế, đừng làm tỷ ấy sợ, mang bầu đâu có dễ như thế được.” A Vụ cười.

Thôi Thị lườm A Vụ một cái. “Việc này đâu cần con phải nói, ta cũng chỉ nói riêng thế thôi. Đại ca con rất mực yêu thương đại tẫu, hai đứa nó rất tình cảm, ta chẳng lo lắng về chuyện cháu nội chút nào, chỉ có nha đầu đáng ghét con thôi...”

A Vụ vội vàng nói lảng: “Mẹ, hôm nay là ngày đại hỷ của nhị ca, mẹ đừng nói về con nữa.” A Vụ rất sợ về nhà, nếu không phải bị Thôi Thị càu nhau suốt thì nàng cũng đâu đến nỗi ngầm chấp thuận nhiều hành động quá đáng của Kỳ Vương điện hạ như thế.

Ngõ Liễu Thú chǎng đèn kết hoa, nhưng cùng với việc nghênh đón cô dâu mới thì ở tiềng tuyển cũng truyền tin Mậu Bảo bị thất thủ, viên chỉ huy Vương Đức Văn tử vong, Binhh bộ thị lang Chương Hanh Lỗi bị bắt làm tù binh. Ngoài ra, tộc Tác-ta còn yêu cầu triều đình Đại Hạ mang vàng đến chuộc Chương Hanh Lỗi về.

Một nước lớn thế này, thứ không thiếu nhất là con người, Chương Hanh Lỗi là lính bại trận lại bị bắt làm tù binh, dù cho có trở về triều thì hổ đầu trăm cũng chờ đón, ai còn muốn đem vàng đến chuộc mạng hắn làm gì, chỉ khổ cho nhà họ Chương, trên dưới đều gom góp tiền muộn đón Chương Hanh Lỗi về.

A Vụ coi những chuyện này là chuyện nhà người ta, dù sao nàng cũng biết triều Đại Hạ không thể vì cuộc chiến lần này mà diệt vong. Nhưng nàng không ngờ người cậu kiếp trước của nàng lần này lại phái Sở Mậu làm tướng chỉ huy quân lính đi đánh trận.

A Vụ có thể khẳng định chắc chắn kiếp trước tuyệt đối không có chuyện này, trước khi Hoàng tử Sở Mậu lên ngôi, hắn chưa từng dẫn quân đi đánh địch nên khi hắn khởi binh chiếm ngôi vua, triều đình mới hốt hoảng trả tay không kịp. Nhưng lúc đó A Vụ đã bệnh nặng đến nỗi không thể đứng dậy, tình hình cụ thể thế nào cũng không rõ.

Sở Mậu chưa từng dẫn quân đi đánh địch, điều này A Vụ có thể chắc chắn. Dựa vào tình hình ở kiếp này, A Vụ không đoán được tại sao Long Khánh Đế lại vô duyên vô cớ phái Sở Mậu đi, thế chǎng khác nào trao binh quyền vào tay Sở Mậu, trong tình thế then chốt này, nếu như Long Khánh Đế không may qua đời, Sở Mậu dẫn đại quân về triều thì lúc đó không cần kiêng dè gì Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử nữa.

A Vụ cũng không hiểu tại sao Long Khánh Đế luôn ghét bỏ Sở Mậu lại

đột nhiên có quyết định này. Dương nhiên cũng có rất nhiều người băn khoăn giống như A Vu. Nhưng trong tình thế triều đình phân chia năm sáu bè phái như hiện nay thì việc này cũng nhanh chóng trôi vào quên lãng.

Thánh chỉ vừa ban xuống, Sở Mậu phải lập tức sửa soạn xuất phát, việc quân gấp gáp, không thể chậm trễ được.

Đại quân Tây chinh trước khi xuất phát có rất nhiều việc cần làm, từ xưa đến nay đi đánh trận cần phải có lương thảo, thế nên Kỳ Vương điện hạ phải phái người đến bộ Hộ và bộ Lại thương lượng, lương thực cho quân đội, lương thảo, vũ khí, mọi việc đều phải thương lượng, bàn bạc, cho dù lệnh của Hoàng đế ban xuống, nhưng khi thực hiện không thể cứ đem thánh chỉ ra mà lấy đồ được.

Mặc dù tình thế gấp gáp, nhưng đại quân Tây chinh ba ngày sau mới có thể khởi hành, như thế đã là chuẩn bị mất ít thời gian nhất trong lịch sử triều Đại Hạ rồi.

Ba ngày này, Kỳ Vương điện hạ bận đến nỗi không có cả thời gian về phủ, thường nghỉ trong doanh trại quân đội ở Tây Sơn

A Vu không thể tỏ ra không có chuyện gì, ngoài việc Hách ma ma giúp Sở Mậu sắp xếp hành lý, A Vu cũng rất sốt sắng.

“Tử Phiến, ngươi cùng Tử Nghi ra ngoài một chuyến, dẫn cả Xích Cầm đi, đến hiệu Đức Thọ Đường mua nhiều thuốc trị thương, cao bồi tiêu mủ, bây giờ thời tiết nóng nực, có lẽ nên mua thêm cả thuốc chống ôn dịch.” A Vu nghĩ ngợi một lát rồi nói tiếp. “Chẳng biết trận đánh này kéo dài bao lâu, chỉ sợ đến mùa đông cũng chưa kết thúc nên mua thêm cả dầu bôi chống lạnh nữa.”

“Đúng rồi, sợ chàng còn không phù hợp với đất, nước nơi đó, mua thêm

ngũ bội tử hoàn, hương liên hoàn chống tả nǔa.” A Vu vừa bước đi vừa nói.

Tử Phiến và Tử Nghi vội vâng dạ thì nghe A Vu nói tiếp: “Đúng rồi, quần áo của điện hạ đã sắp xếp xong chưa? Bảo Lã Nhược Hưng đem theo cả quần áo mùa đông nǔa, ở Lạc Bắc lạnh hơn kinh thành, bảo hắn chuẩn bị nhiều áo dày một chút.”

Lúc A Vu ngoảnh đầu lại, thấy Tử Phiến và Tử Nghi vẫn đứng nguyên chỗ cũ thì có chút không vui, nói: “Còn đúng đây làm gì?”

Tử Phiến dù sao cũng thân thiết với A Vu, nói năng tùy tiện, cười nói; “Sợ Vương phi còn điều gì quên chưa dặn.”

A Vu đỏ mặt nói: “Được rồi, hết rồi, các thứ khác Hách ma ma sẽ chuẩn bị.” Thực ra, A Vu cũng không hiểu tại sao mình lại chột dạ mà đỏ mặt, chẳng qua nàng chỉ muốn làm hết trách nhiệm của một người vợ mà thôi, có trách thì phải trách bọn Tử Phiến, chỉ cười những chuyện không đâu.

Cả buổi chiều, A Vu ngồi tựa bên cửa sổ, chẳng muốn làm bất cứ việc gì, đờ đẫn nhìn ra bên ngoài. Bữa tối Sở Mậu cũng không về, Tử Trụy nấu toàn những món A Vu thích nhưng nàng chỉ gấp vài miếng rồi buông đũa.

A Vu tự cười nhạo bản thân, chẳng qua không có người ăn cùng thôi, sao mà thấy cơm canh tệ nhạt thế. Nàng lại lo lắng cho Sở Mậu, đây là chuyện chưa từng xảy ra ở kiếp trước, đao kiếm vô tình, ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra...

A Vu vội vàng lắc đầu, nàng không muốn làm quả phụ, mặc dù nàng vui với cuộc sống giống như quả phụ, nhưng lại không muốn là quả phụ thực sự.

Tối đó, A Vu ngủ không được, nàng sai tiểu nha hoàn giội nước quanh sân, kêu người khiêng sập đặt phía dưới chậu hoa từ đằng nằm cho mát.

Lúc Sở Mậu trở về thì thấy A Vu đang nằm nghiêng trên sập giống như đang ngủ, nhưng có vẻ ngủ không ngon giấc, Đồng Quán và Đồng Văn mỗi người đứng một đầu quạt đuối muỗi cho nàng.

Đồng Quán, Đồng Văn trông thấy Sở Mậu vội vàng đứng dậy chào thi chàng xua tay, ra hiệu bảo không được làm ồn kéo A Vu tỉnh giấc. Sở Mậu bước đến trước sập, nhẹ nhàng bế A Vu lên, nghe thấy tiếng nàng ậm ừ gì đó, nghĩ là tỉnh ngủ, nào ngờ tìm được vị trí thoái mái trong lòng của Sở Mậu lại ngủ thiếp đi.

Đồng Quán và Đồng Văn đứng ở phía sau đưa mắt nhìn nhau, trong lòng vô cùng kinh ngạc, bọn họ hầu hạ bên cạnh A Vu bao nhiêu năm, đều biết tật của chủ nhân là không thích bị người khác đụng vào, ở nhà ngay cả mẹ nàng cũng không mấy khi được đụng vào nàng, còn vị Kỳ Vương điện hạ này tính tình cũng cỗ quái không kém, người khác cũng đừng hòng đụng vào, ngay cả lại gần trong vòng ba bước cũng không cho phép.

Vậy mà bây giờ hai người bọn họ thấy Kỳ Vương bế chủ nhân của mình rất tự nhiên, còn cô chủ cũng không nhíu mày khó chịu, thật là hiếm thấy. Lúc Sở Mậu và A Vu thân mật tình cảm luôn không có bọn nha hoàn hầu hạ bên cạnh, Đồng Quán và Đồng Văn lại không được hầu hạ bên cạnh A Vu nhiều như Tử Phiến nên hôm nay nhìn cảnh này, bọn họ không khỏi lấy làm lạ.

Lúc Sở Mậu từ phòng tắm bước ra đã nhìn thấy A Vu ngồi bên đầu giường, thấy hắn thì đứng dậy.

Sở Mậu bước đến nắm lấy vai nàng, nói: “Đã tỉnh rồi sao?”

A Vu vẫn hơi buồn ngủ, đưa tay dụi mắt, nói: “Điện hạ về sao không gọi thiếp dậy?”

“Để nàng ngủ nhiều một chút không tốt hơn sao?” Sở Mậu nhéo bên má đǒ hồng của A Vu, làn da mềm mại, mịn màng đó khiến người ta muốn cắnкус.

A Vu dịch vào bên trong nhường chỗ, Sở Mậu cũng theo đó nằm bên ngoài, hai người đều nằm xuống giường, tối nay A Vu không có cảm giác gượng gạo chút nào, tất cả diễn ra rất tự nhiên.

“Ngày mai đại quân xuất phát rồi.” Sở Mậu nói.

A Vu gật đầu. “Mọi thứ trong nhà đều sắp xếp xong, thiếp đã bảo Lã Nhược Hưng mang đồ đến doanh trại ở Tây Sơn rồi.”

“Còn sót một thứ.” Sở Mậu nói.

“Hả, còn sót thứ gì?” A Vu ngạc nhiên hỏi, nàng thấy mình đã sắp xếp chu đáo, ngay cả giày sơ đánh trận nhanh hỏng, nhanh mòn cũng đã sai người mang đi hơn chục đôi rồi.

“Còn sót một thứ rất quan trọng.” Sở Mậu cười nắm lấy tay A Vu.

A Vu thấy lòng rung động, tự cảm thấy không thể có chuyện đó được. “Điện hạ mau nói đi, kéo muộn quá lại không kịp sắp xếp.” A Vu tự nhiên nói với giọng nũng nịu.

Ngắm nhìn người đẹp dưới ánh đèn luôn khiến lòng người ngây ngất, huống chi đó là một mỹ nhân có dung nhan tuyệt đẹp, trong ánh mắt của A Vu tràn đầy tình cảm mà chính nàng cũng không nhận ra, đôi môi hơi cong lên, chỉ đợi người đến hái, Sở Mậu còn thiết gì nói chuyện, sát lại gần hôn lên trái quả chín mọng đó.

A Vu khẽ đẩy Sở Mậu ra, thực sự không hiểu nổi tại sao vị Kỳ Vương điện hạ này lại thích hôn nàng đến thế. A Vu ngậm chặt răng, không muốn há

miệng, nói giọng hờn trách: “Đừng có làm sưng môi người ta đây.”

Một lúc sau A Vụ cảm giác mình không thở được, cứ như Sở Mậu coi nàng là quả đào tươi ngon để gặm cắn và ăn ngon lành.

Nàng xấu hổ quá, nhưng tay không ngăn lại, trong lòng còn có tiếng reo vui, nàng thích hắn hôn mình như vậy, cuồng nhiệt hơn cũng được. A Vụ không hiểu tại sao mình lại có suy nghĩ xấu hổ như thế, càng thấy xấu hổ thì càng thấy thân người mềm nhũn.

Sở Mậu còn hiểu suy nghĩ của A Vụ hơn chính bản thân nàng, người vợ xinh đẹp của hắn cứ nghĩ hắn biết điều rời đi, nhưng hôm nay nàng đặc biệt mặc kệ cho hắn như thế, có là kẻ ngốc mới không lẩn tránh.

Bỗng A Vụ mở to mắt rồi lại nhắm chặt lại, nghiêm nghị nói: “Điện hạ, đừng mà!”

Giọng nói vang bên tai A Vụ lại ngọt hơn mật, giây tiếp theo răng môi lại quần chặt vào nhau, A Vụ gần như không thở nổi.

Hồi lâu, Sở Mậu mới dừng lại, cực kỳ vui vẻ, đưa mũi hít ngửi cành trăng ngần của A Vụ, hai tay nắm lấy eo của nàng, nói: “Nàng thơm thật đấy!”

A Vụ vội chui người vào trong chăn, vùi đầu dưới gối, quay người lại không nhìn Sở Mậu.

A Vụ nhận thấy Sở Mậu quay người bước xuống giường đến phòng tắm, thần kinh đang căng thẳng của nàng tạm thời được thả lỏng, e thẹn đưa tay ôm má, đúng là xấu hổ chết mất, má nàng nóng như than nung.

Mãi lâu sau, Sở Mậu mới quay trở lại giường nằm.

A Vu vẫn nằm quay lưng vào hắn, giả vờ ngủ thì nghe thấy người phía sau thấp giọng nói: “A Vu, ta cần để nàng ở nơi ta có thể chạm tới.”

Trên đời này có một loại người, biết rõ hiểu rõ thứ quan trọng nhất với bản thân là gì. Còn có một loại người, chỉ khi bị mất đi mới hiểu thứ gì quan trọng nhất với mình.

Kỳ Vương điện hạ thuộc loại thứ nhất và cũng suýt chút nữa phải trải nghiệm trường hợp thứ hai, thế nên hắn mới nói ra những lời khiến người ta thấy lạ lùng như thế.

A Vu quay phắt người lại, nhìn Sở Mậu với vẻ khó tin. “Điện hạ!”

“Váy áo của nàng có lẽ không thể mặc ở đó được, ta đã bảo Lã Nhược Hưng chuẩn bị xong xuôi mọi thứ cho nàng rồi.” Sở Mậu nói, giọng bình thản như đang nói đến một chuyện du xuân vậy.

“Điện hạ, chàng muốn đưa thiếp đi Lạc Bắc?” A Vu mở đôi mắt to long lanh nhìn hắn, khiến Sở Mậu thực sự không kiềm chế nổi, phải thừa nhận nữ nhân quá đẹp sẽ là cái họa.

A Vu ngàn vạn lần không ngờ Sở Mậu lại đưa ra lời đề nghị này, hay nói cách khác là đưa ra yêu cầu này, muốn đem đầy đủ các đồ dùng nàng cần hằng ngày, hai, ba ngày chuẩn bị tuyệt đối không xong được, chưa kể trang phục giày tất cũng phải may dệt, thế nên có lẽ Sở Mậu đã dự định đem nàng đi từ lâu, cũng đã biết bản thân sẽ bị phái đi Tây chinh.

A Vu nhìn Sở Mậu, không đoán được dự định của hắn, lần này nếu thắng trận, hắn chắc chắn sẽ trở thành cái đinh trong mắt Ngũ, Lục Hoàng tử, không thể sống nhàn nhã được nữa, tình hình như vậy đối với người mưu đồ việc lớn như Sở Mậu chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.

“Điện hạ đi đánh trận, đem thiếp theo làm gì, quân đội không phải kỵ nữ giới sao?” A Vu hỏi.

Quân đội đúng là kỵ nữ giới, thông thường đại quân sẽ chiêu mộ phụ nữ giặt quần áo, nấu cơm, làm việc lặt vặt và còn làm kỹ nữ, hoặc bắt tù binh hoặc bán lấy tiền, chỉ có điều những chuyện này Sở Mậu không nói với A Vu.

“Nàng có muốn đi không?” Sở Mậu hỏi.

Nói thực là A Vu ngàn vạn lần không muốn đi, cứ nghĩ đến chiến trường, trước mắt nàng là cảnh tượng cát vàng mênh mông, máu chảy thành sông, vừa bẩn thỉu vừa khổ ái, nàng không những không chịu được, mà chắc chắn Kỳ Vương điện hạ tính ra sạch sẽ cũng chịu không nổi. Nhưng A Vu là người thông minh, hiểu rằng nàng có từ chối cũng vô ích, vì đồ đạc đã chuẩn bị cả rồi.

“Điện hạ hành quân còn đem theo thiếp, lẽ nào không sợ người ta dị nghị sao?” A Vu nói, huống hồ từ xưa đến nay chưa từng có vương gia nào xuất binh mà vương phi lại đi theo, ngay cả đại tướng quân có ở bên ngoài thì vợ con cũng phải lưu lại kinh thành.

“Đành phải thiệt thòi cho Vương phi làm nội thị dưới trướng của ta thôi.” Sở Mậu cười nói.

A Vu suýt chút nữa sặc nước bọt, bảo nàng làm thái giám ư? Nhưng nghĩ kĩ cũng đúng, nàng quá trắng trẻo, nhỏ bé, mà thái giám cũng trắng trẻo, sẽ không dễ gây chú ý. Từ Hoàng tử xuất chinh, có thái giám bên cạnh hầu hạ là hợp tình hợp lý.

Hôm đó, A Vu được Sở Mậu trực tiếp “đóng gói” lên xe ngựa, nàng chỉ mang theo một mình Băng Sương võ công cao cường, coi như không mang

bất kỳ nha hoàn hầu hạ nào, Tử Phiến, Tử Nghi đều phải ở lại phủ che giấu giúp nàng, nói với bên ngoài rằng Vương phi bị bệnh.

A Vu mơ hồ nghĩ lại tối hôm qua, Sở Mậu nói rằng còn sót lại thứ quan trọng nhất, chẳng lẽ là bảo nàng sao? A Vu chưa bao giờ đặt mình ở vị trí cao như vậy.

“Không lo, đến Tiền Miếu trấn, ta sẽ mua cho nàng vài nha hoàn.” Sở Mậu veo vào cái má đang tò ra khó xử ấy, rồi rót một bát trà đưa cho nàng.

A Vu uống trà, cảm thấy hơi buồn đi vệ sinh, Băng Sương cài trang thành nam giới dìu nàng ra phía sau xe đặt một chiếc thùng để giải quyết nhu cầu, sau đó quay về xe ngồi. Sở Mậu không còn trên xe nữa, mà cưỡi ngựa đi phía trước.

Mặc dù xe ngựa khá cũ nhưng A Vu thấy Lã Nhược Hưng chuẩn bị rất chu đáo, sơ nàng đi trên đường buồn chán còn chuẩn bị sẵn một thùng sách, bên trong còn có văn phòng tú bảo và một vài cuốn sách hay.

Có hai điều không hay lầm là xe hành quân ngày đêm, không được dừng lại để đốt lửa nấu cơm, chỉ dùng lương khô thay thế, ngay cả A Vu cũng phải uống trà nóng thay bánh và canh. A Vu không được ăn cơm, cũng không được tắm gội, đành mặc nghiên mực luyện chữ.

Đến chiều tối, A Vu nghe thấy tiếng Sở Mậu đi song song bên cạnh cỗ xe, gõ vào cửa sổ, A Vu vén rèm lên thì nghe thấy hắn nói: “Đi ra ngoài cùng ta một chuyến.”

A Vu bước ra phía đầu xe, đưa tay cho Sở Mậu và được hắn kéo lên lưng ngựa, hai người cùng cưỡi ngựa men theo đường núi rời khỏi đám quân lính. Đến nơi A Vu mới biết phía trước là một suối nước nóng.

“Sao điện hạ biết ở đây có suối nước nóng?” A Vu kinh ngạc hỏi.

“Trong cuốn *Khởi Huyện Chí* viết, Nhuận Sơn có suối nước nóng, ta đã cùng Lưu Hướng đem người đi dò đường trước.” Sở Mậu đỡ A Vu xuống ngựa, cười nói: “Có cần ta hầu nàng cởi áo không?”

A Vu vội vàng trốn tránh, nàng chưa từng tắm gội ở nơi hoang dã lộ thiên thế này, nhưng lúc này không thể nghĩ nhiều, người kĩ tính thế nào cũng không thể để cơ thể mồ hôi nhớp nháp được. Nàng nấp vào sau tảng đá, nhô đầu ra nói với Sở Mậu: “Chàng không được nhìn trộm đâu đấy!”

Hai người một lúc sau thì tắm xong, Sở Mậu lại đưa A Vu đi vòng lên phía trước của đám quân lính, vừa lên xe ngựa A Vu đã nhìn thấy trên bàn bày một con ngỗng nướng, liền nuốt nước bọt, vui mừng nói: “Sao lại có ngỗng nướng ở đây?”

“Ta nghe nói món ngỗng nướng của Lý bà bà ở Khởi Huyện rất nổi tiếng nên bảo Băng Sương đi mua cho nàng.” Sở Mậu cười nói.

A Vu bây giờ không quan tâm vì sao Sở Mậu cái gì cũng biết, cái gì cũng nghe nói tới nữa, mấy ngày nay nàng đã không được ăn thịt rồi, thế nên gặm ngay miếng đùi ngỗng nhai nuốt ngon lành. “Ngon thật đấy!”

Sở Mậu bước đến xắn ống tay áo giúp A Vu. “Đừng ăn nhanh quá, cẩn thận kéo nghẹn.”

A Vu gật đầu, tự nhiên thấy cảm động. Nàng không ngờ trong tình cảnh như vậy mà Sở Mậu vẫn còn nhớ sai người đi tìm hiểu suối nước nóng, lại bảo Băng Sương đi mua ngỗng nướng cho nàng.

Thực ra, trong lòng Sở Mậu cũng vô cùng ngạc nhiên về A Vu, ở nhà, nàng kiêu ngạo, nàng cao quý thế nào, sao hắn không biết, nếu không sợ nàng

ở kinh thành xảy ra chuyện và hắn xử lý không kịp thì hắn đâu có đem theo nàng để chịu khổ làm gì. Sở Mậu không ngờ mấy ngày qua, A Vu không phàn nàn một tiếng, ngoan ngoãn ngồi trên xe, không than thở oán thán nửa câu.

“Điện hạ, chàng cũng ăn đi.” A Vu đẩy con ngỗng nướng về phía Sở Mậu.

Sở Mậu xé phần cánh cắn một miếng. “Đúng là ngon thật.”

A Vu nhìn thấy dầu mỡ dính trên môi hắn, tự nhiên cảm động, đưa miệng cắn dính đầy mỡ của mình lên hôn một cái vào má hắn, nói khẽ: “Cảm ơn chàng!”

Mắt Sở Mậu sáng bừng, nghiêng bên má còn lại vào sát miệng của A Vu, ý rất rõ ràng.

A Vu ngoảnh đầu đi không để ý đến hắn thì bị hắn hôn một cái vào má, còn chà sát rõ lâu, rồi ảo não nói: “Ôi, dính đầy mỡ lên má ta rồi.”

Hai người cười đùa một hồi, A Vu ăn hết cả hai cái đùi ngỗng mới thôi, phần còn lại của con ngỗng đều chui vào bụng của Sở Mậu, lúc này nàng mới biết sức ăn của Kỳ Vương điện hạ không tồi chút nào.

Từ đó trở đi, cứ trên đường có thứ gì ngon, Băng Dương đều mang về, đường đường là một cao thủ lại trở thành người đi kiếm đồ ăn, gấp suối nước nóng, Sở Mậu cũng dẫn A Vu đi tắm, cứ đi như vậy hơn mười ngày cuối cùng đã đến Lạc Bắc.

Đại quân của Sở Mậu đóng ở phía dưới núi Chuẩn Lạp bên ngoài Tiền Miếu trấn, nơi này dễ phòng thủ, khó tấn công, coi như là một cứ điểm quan trọng không ché sự tấn công của tộc Tác-ta xuống phía nam, hai cánh quân

phụng mệnh tiếp viện được điều tới từ Sơn Tây, Tây Nam cũng sẽ hội ngộ ở đây.

A Vu được Sở Mậu sắp xếp cho ở trong Tiền Miếu trấn, trấn này mặc dù nhỏ nhưng trang bị đầy đủ. A Vu vào đây ở không làm người ta chú ý, chỉ thuê một căn nhà nhỏ, mua hai nha hoàn và hai bà nô bộc làm công việc nặng. Ở đây khác biệt hẳn với nơi cát vàng mênh mông, máu chảy thành sông như trong tưởng tượng của A Vu.

Chỉ có điều người dân triều Đại Hạ đã sống trong thái bình quá lâu, luôn nghĩ đại quân của triều đình sẽ nhanh chóng ngăn được quân Tác-ta ở bên ngoài Liễu Diệp Quan, nào ngờ quân Tác-ta thế như chẻ tre tấn công vào được qua cửa khẩu Lạc Bắc, sắp từ Tiền Miếu trấn tiến vào bình nguyên Lạc Bắc.

Người có tiền có thể sớm đã dẫn cả gia đình rời đi rồi, nếu không A Vu đâu có nhanh chóng thuê được ngôi nhà thích hợp như thế, những người ở lại Tiền Miếu trấn đều là dân chúng, không biết họ lấy tin tức ở đâu mà còn nhiều hơn cả những điều A Vu biết.

Giờ A Vu cải trang thành nam giới, mặc áo cổ cao để che đi cần cổ của mình, lông mày vẽ cho đậm và thô hơn, cổ gắt nhìn thì cũng có chút giống nam giới. Nàng dẫn theo Băng Sương đến quán trà duy nhất ở thị trấn, bỏ ra hai đồng tiền mua một ấm trà, ngồi bên cửa sổ tầng hai ngắm cảnh vật bên ngoài.

“Nghe nói doanh trại của đại quân đóng gần núi Chuẩn Lạp phải không?”

“Cũng mấy ngày rồi, nhưng không có động tĩnh gì, không biết có cố thủ được không, tôi thấy mình vẫn nên đến Lâm Huyện nương tựa cậu họ tôi

thì tốt hơn.”

“Không phải đâu, nghe nói người thống lĩnh đội quân lần này là Tứ Hoàng tử, Hoàng thượng dám phái con mình đi thì chắc chắn không có chuyện gì đâu.”

“Tứ Hoàng tử? Một người cầm quân miệng còn hôi sữa á? Đến Mã Tướng quân đã từng tham gia cả trăm trận còn bị đánh cho tan tác nữa là, theo tôi thấy, triều đình ta hết người rồi nên mới phái một Hoàng tử chưa biết cầm con dao đi đánh trận.”

Bên dưới có người sụt sịt nói: “Hưởng thái bình lâu quá rồi, mấy ông cầm quân đều được nuôi béo mẫm, chỉ giỏi lừa gạt người dân chúng ta thôi, nghe nói còn có người hại người dân ta, đem đầu người dân đến chõ quân Tác-ta lĩnh thưởng kia kia, hãy mau chóng tìm cách thoát khỏi nơi này thôi.”

A Vụ nhíu mày, không ngờ dân chúng lại nghĩ về triều Đại Hạ như vậy, nhớ đến Sở Mậu, nàng lại cảm thấy lo lắng. Triều Đại Hạ trọng văn khinh võ, địa vị của võ tướng không cao, hơn nữa “tướng bất chuyên quân, quân bất tư tướng”, thế nên Sở Mậu đi Tây chinh lần này, ngoài hai trăm cận vệ thân tín của hắn, những người khác chưa chắc đã phục, đặc biệt là những người lính có kinh nghiệm trận mạc.

Thêm nữa, lần này Sở Mậu lại thống lĩnh đại quân ô hợp, muốn phối hợp giữa quân đội Sơn Tây và Tây Nam cũng là một vấn đề. Mặc dù A Vụ chưa trải qua nhưng cũng biết được những khó khăn trong đó.

Lần này, Tướng quân Sơn Tây Vương Tứ Hải và Bạch Quân Khởi của Tây Nam đều là những lão tướng trên sa trường, đánh trận giỏi, tính khí cao ngạo, quan lớn bên trên của Bạch Quân Khởi là phe của Lục Hoàng tử nên A Vụ thực sự lo lắng cho Sở Mậu. Theo nàng nhận thấy, lần trước Chương

Hưởng Lỗi đến thống lĩnh quân ở Mậu Bảo, chính vì ba quân không phục thống soái nên Mậu Bảo mới thất bại.

A Vụ trở về căn nhà thuê, cả đêm thao thức không ngủ, viền mắt thâm quầng, Băng Sương thấy thế sót ruột nói: “Hay là Vương phi không hợp đất nước ở đây, có cần mời Trâu đại phu đến khám không ạ?”

Trâu đại phu chính là Trâu Minh Thiện, đây là điều A Vụ không ngờ tới, chuyến đi này Sở Mậu cũng dẫn theo Trâu Minh Thiện, bè ngoài thì mời thầy thuốc cho quân lính, nhưng trên thực tế thì A Vụ biết, Trâu Minh Thiện mời đến là để dành riêng cho nàng, vì sức khỏe của nàng đều do Trâu Minh Thiện theo dõi.

“Không cần đâu.” A Vụ không nghĩ mà từ chối luôn, Trâu Minh Thiện mà biết thì Sở Mậu cũng biết, chỉ làm phiền thêm cho hắn.

A Vụ ngẩn người, trở lại giường ngồi, sao nàng lại có ý nghĩ như vậy chứ, nàng đã lo lắng cho hắn từ lúc nào thế? A Vụ cố gắng thuyết phục bản thân, vì bọn họ cùng ngồi trên một con thuyền nên mới lo lắng như vậy, nhưng lúc bàn tay chạm vào chiếc chăn đơn bằng lụa trên giường, nàng lại có chút không chắc chắn.

Mọi thứ trong căn phòng đều là những thứ nàng quen dùng khi còn ở kinh thành, ngay cả kem dưỡng da cũng là loại nàng thường dùng. Lã Nhược Hưng đã cực kỳ chu đáo, nhưng phía sau chắc chắn có bóng dáng của Sở Mậu.

A Vụ nhìn Băng Sương, mặc dù thuốc giải của Băng Sương ở trong tay nàng nhưng chủ nhân thực sự trong lòng cô ấy vẫn là Kỳ Vương điện hạ. “Đừng nói với điện hạ, tình hình bây giờ khó khăn, đừng để chàng phải bận tâm.” A Vụ đoán, nếu Trâu Minh Thiện đến, Sở Mậu chắc chắn sẽ đến, nàng

cũng chẳng hiểu tại sao mình lại nghĩ như thế.

Có thứ tình cảm không nhất thiết nói ra, nhưng rõ ràng luôn ở trong mắt nàng.

Đáng tiếc A Vu vẫn đoán sai, Băng Sương nghe lời nàng không đến tìm Trâu Minh Thiện, nhưng tối hôm đó, Sở Mậu vẫn về thăm nàng.

Mấy hôm nay, A Vu rất dễ tinh giác, lúc Sở Mậu bước vào, nàng liền tinh ngay, chỉ có ngọn đèn nhỏ soi sáng ở góc phòng như thường ngày, A Vu vô cùng quen thuộc hình dáng của Sở Mậu nên mới không kêu lên, tuy nhiên cũng ít nhiều cảm thấy sợ hãi.

“Sao điện hạ lại đến vào lúc này?” A Vu vén chăn ra muốn bước xuống giường.

“Ta đến thăm nàng.” Sở Mậu vòng qua tấm bình phong bước vào. “Nàng đừng xuống, ta ngồi một lát rồi lại phải đi ngay.”

A Vu tựa người vào đầu giường, nhìn Sở Mậu qua ánh đèn leo lét và thấy hấn gầy hơn. “Điện hạ có muốn ăn một chút gì không?” A Vu nghĩ, com canh ở quân đội không thể ngon bằng ở nhà được.

“Không cần đâu.” Sở Mậu ngăn A Vu đứng dậy. “Sao nàng gầy đi nhiều thế, có phải nha hoàn mua về hầu hạ không chu đáo? Ngày mai gọi Trâu Minh Thiện bắt mạch xem sao, muốn ăn gì thì bảo Băng Sương đi mua.”

A Vu trong lòng cảm thấy buồn cười, so với lúc vừa mới thành hôn, Sở Mậu lúc này như biến thành con người khác hấn, hồi đầu cả ngày hấn chỉ nói vài câu, bây giờ thì vừa mở miệng đã tuôn ra một tràng.

A Vu sờ vào má mình, đúng là gầy đi một chút, má đã hơi hóp vào. “Thế là không xinh nữa à?”

“Nàng thành ra thế này mà còn muốn ta khen đẹp sao?” Sở Mậu cười véo má của A Vu, trong mắt ló ra tia xót xa.

A Vu thấy Sở Mậu vẫn có tâm trạng đẻ cười, thiết nghĩ tình hình cũng không đến nỗi tệ hại lắm. “Điện hạ, sao Hoàng thượng lại bảo chàng làm thống lĩnh Tây chinh?” Câu hỏi này đã ở trong lòng của A Vu khá lâu, tối nay vì hai người nói chuyện thoả mái nên mới dám hỏi. “Trận đánh này rất gian nan phải không?”

Sở Mậu không nói, đứng dậy mở cửa sổ trong phòng, vầng trăng sáng chiếu vào mắt, trong như đĩa ngọc. “Ta hy vọng trong lịch sử triều Đại Hạ sẽ viết nên những trang hào hùng về ta.”

Đây là lần đầu tiên Sở Mậu nói rõ dã tâm của mình nên A Vu có chút ngạc nhiên. Nàng không nói gì, chỉ nhìn Sở Mậu, còn Sở Mậu thì nghiêng đầu nhìn ánh trăng sáng bên ngoài, căn phòng bỗng trở nên yên ắng, chỉ có ánh trăng sáng vắng vặc.

Sở Mậu ngoanh đầu lại nhìn A Vu rồi hỏi: “Nàng có cảm thấy ta đang nghĩ viễn vông không?”

“Không!” A Vu buột miệng nói. “Điện hạ anh dũng quyết đoán, có tài trị thiên hạ, có lòng lo cho dân, thiếp nghĩ đó là phúc của thiên hạ.” So với việc Ngũ, Lục Hoàng tử kế vị thì hăn kế vị sẽ là cái phúc của triều Đại Hạ.

Sở Mậu khẽ cười. “A Vu đánh giá ta quá cao rồi, sao nàng có thể khẳng định ta có lòng lo cho dân, có tài trị thiên hạ?” Đây là lần thứ hai Sở Mậu hỏi A Vu câu này.

Nhưng A Vu đâu thể nói là mình từng chứng kiến, chỉ nũng nịu nói. “Thiếp biết chắc thế.”

Sở Mậu ngồi xuống giường, khẽ hôn vào môi A Vu, đôi môi mềm mại khiến tim hắn muôn tan chảy.

“Lần Tây chinh này, nếu điện hạ chiến thắng trở về, e rằng khó có thể nhàn nhã được nữa.” A Vu nhìn Sở Mậu, thầm nghĩ, kiếp trước Sở Mậu mưu đồ phong đất thành công, kiếp này vì có trận đánh này mà phải đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, e rằng khó thoát thân. Mặc dù triều Đại Hạ có tiền lệ phong đất cho hoàng tử, nhưng phải không có bất cứ sự uy hiếp nào đối với Hoàng đế kế vị thì mới có khả năng.

Sở Mậu được phong đất thì mới có thể tập hợp quân đội, nhưng từng bước đi của hắn bây giờ thật không giống với phương hướng mưu đồ trước kia chút nào.

Sở Mậu hôn lên ngón tay của A Vu. “Nàng không cần lo lắng, ta đã có dự định rồi.” Sở Mậu cúp mi mắt, hắn đang làm đảo lộn hoàn toàn cục diện và trù tính lại kế hoạch khiến Thẩm Lão và Phó Dĩ Thạch vô cùng tức giận.

A Vu thấy Sở Mậu nói như vậy cũng không dám hỏi tiếp nữa, chỉ nói: “Người trong thị trấn đều lo sợ hoảng hốt, nhiều người bắt đầu chuyển nhà đi nơi khác, điện hạ có nắm phần chắc trong tay không?”

“Sao lại không, nếu như không nắm phần chắc, ta nào dám để nàng ở nơi này. Nàng yên tâm nghỉ ngơi, vài ngày nữa ta lại đến thăm, ăn uống cho mập lên một chút, chỗ này cũng gần thảo nguyên, người nuôi bò, dê rất nhiều, nàng sai bọn họ mỗi ngày mua một thùng sữa bò, dê vè, uống không hết có thể dùng để tắm, rửa tay, nghe nói vừa an thần vừa dưỡng da.”

Mặc dù Sở Mậu chỉ buột miệng nói vậy nhưng không hiểu sao A Vu lại thấy vững tâm, hình như chỉ cần Sở Mậu nói là nàng sẽ tin, có lẽ là Chính Nguyên Đế trong tương lai đã để lại ấn tượng quá sâu trong lòng nàng.

“Nàng ngủ đi, ta nhìn nàng ngủ rồi sẽ đi.” Sở Mậu vuốt tóc của A Vu.

A Vu nhìn vào mắt của Sở Mậu, đưa tay ra ngoắc lấy ngón tay của hắn, sau đó mới nhắm mắt lại.

Đây là đêm A Vu ngủ ngon nhất kể từ sau khi đến Tiên Miếu trán, sáng sớm tĩnh dậy, nàng đẩy cánh cửa sổ mà Sở Mậu đã đóng lại tối qua, đi chân trần quỳ trên bậu cửa sổ, hít thở một hơi thật sâu mùi hương hoa của buổi sáng trong lành.

Nha hoàn Minh Liễu trực đêm bên ngoài nghe động tĩnh ở bên trong, cao giọng hỏi: “Phu nhân, người dậy chưa?”

“Vào đi!” A Vu ngồi trên sập, Minh Liễu và Minh Đào vội vàng bưng nước bước vào.

Minh Liễu gần như ngắn người khi nhìn thấy đôi tay vồ nước của A Vu, trắng đến mức không phân biệt được đâu là ống tay áo, đâu là màu da, Minh Liễu nghĩ cả đời này có nằm mơ cô cũng không mơ thấy người nào xinh đẹp đến vậy.

Minh Đào khẽ đẩy vai của Minh Liễu thì tiểu nha hoàn này mới định thần lại, đưa khăn cho A Vu lau tay.

A Vu súc miệng bằng nước bạc hà Minh Đào đưa tới, dùng muối trúc chà răng, lại dùng nước ấm rửa mặt, sau đó mới dùng nước lạnh vỗ vào mặt rồi nhẹ nhàng lau khô. Yêu cầu của nàng đã hạ thấp đi rất nhiều, có những khi còn không gọi Minh Đào và Minh Liễu giúp, hai tiểu nha hoàn này mới có mười ba, mười bốn tuổi, lớn lên trong thị trấn này nên vẫn còn rất ngơ, chưa biết hầu hạ lăm.

Trước bữa sáng, A Vu cho phép Minh Liễu, Minh Đào lui ra, một mình

nàng trong phòng luyện thuật dưỡng thân do tăng nhân Thiên Trúc dạy, vì ngồi xe ngựa nhiều nên lưng, chân khá đau mỏi.

Ngày tháng trôi qua khá bình yên, cảm giác như đây không phải là nơi tiền tuyến. Hôm nay, A Vu lại có hứng mặc đồ nam giới dẫn Băng Sương đến quán trà.

Điều bất ngờ là việc làm ăn của quán còn tốt hơn trước, phải dựa vào bộ mặt lạnh lùng và sát khí trong mắt Băng Sương thị A Vu mới có được một chiếc bàn đơn trong góc quán.

“Này, lão Trương, ông cũng về rồi à?” Người phía dưới cất tiếng hỏi.

“Ừ, đem theo cả gia đình ra ngoài cũng không biết mưu sinh thế nào, bây giờ tiền cho thuê nhà ở Lâm Huyện Tô cũng đủ cho cả nhà dùng cả năm, chỉ bằng quay về, ở đây còn có thể buôn bán chút ít, không chừng còn phát tài ấy chứ.”

“Lúc đầu tôi còn tưởng đại quân kéo đến, quân Tác-ta không gặp tai họa thì người dân như chúng ta cũng gặp tai họa, nhưng lần trước có hơn mươi tên lính bị chém đầu treo trước trường của Kỳ Vương thì không tên lính nào dám lấy đồ của dân không trả tiền nữa, phụ nữ của các gia đình cũng dám ra đường, anh về là đúng đấy.”

Tiếp theo có người thấp giọng nói: “Tôi có vị ca ca ngày nào cũng cung cấp rau cho quân lính, nghe nói Kỳ Vương điện hạ đã chém đầu Bạch Quân Khởi rồi.”

Mọi người nghe thấy thế đều ồn ào bàn tán, ngay cả A Vu cũng mở to mắt kinh ngạc. Quân Tây Nam do Bạch Quân Khởi thống lĩnh, Sở Mậu chém

đầu Bạch Quân Khởi, chẳng lẽ không sợ quân Tây Nam làm loạn sao?

“Không thể nào, Bạch Quân Khởi là đại tướng thống lĩnh mà?”

“Sao lại không thể, tôi thấy Hoàng tử điện hạ ấy có bản lĩnh chém tướng trước trận tiễn lăm.”

“Quân của Bạch Tướng quân chẳng lẽ không làm loạn sao?”

“Sao lại không làm loạn, nghe nói sau núi đào một cái hố to, chết không biết bao nhiêu người.” Có người nói nhỏ.

“Máu chảy thành sông, nghe nói Kỳ Vương điện hạ diện mạo như thần tiên, không ngờ ra tay lại dứt khoát như vậy.” Thực ra người đó muốn nói Sở Mậu tàn nhẫn, nhưng lại sợ trong thị trấn có người của quân Tây chinh.

Về điểm này A Vụ không lấy làm ngạc nhiên, Sở Mậu vốn là người máu lạnh tàn nhẫn, quân Tác-ta đi đến đâu đốt nhà giết người đến đó, có lẽ sẽ nhanh chóng tiến đến núi Chuẩn Lạp, nếu Sở Mậu không dùng thủ đoạn mạnh mẽ thu phục đại quân, e rằng sẽ rơi vào kết cục thảm bại.

Nhưng sau khi nàng nghe chuyện đào hố lớn chôn người chết thì không chịu nổi, không dám nghe tiếp mà đi xuống lầu.

“Này, thị trấn chúng ta xuất hiện chàng trai tuấn tú đó từ lúc nào thế nhỉ...” Có người thì thầm bàn tán sau lưng A Vụ, nhưng chưa nói hết câu đã bị cái nhìn của Băng Sương làm cho khiếp sợ.

Buổi tối, A Vụ đang dùng sữa ngâm chân thì mơ hồ nghe thấy tiếng giết chóc. Ngày thứ hai tỉnh dậy thì nghe thấy tiếng hô bên ngoài. “Quân Tác-ta thua rồi, quân Tác-ta thua rồi.”

A Vụ vội vàng gọi Băng Sương đến: “Băng Sương, cô ra ngoài xem có

chuyện gì?”

Băng Sương bình thản nói: “Vương gia đã dặn tôi không được rời Vương phi nửa bước.”

A Vụ liếc nhìn Băng Sương, thấy thị không bị lung lay bởi ánh mắt lạnh lùng của nàng, đành quay người lại gọi: “Minh Đào, ngươi ra phố nghe xem có chuyện gì?”

“Vâng.” Minh Đào nói to, A Vụ lấy một ít tiền đưa cho thị, thị liền nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lúc Minh Đào quay về thì thấy trong sân vắng lặng như không có người, còn Minh Liễu đang đứng chờ đón. Minh Đào bước khẽ đến sau lưng Minh Liễu, định trêu chọc thị, tay dừng ở phía trên vai thị, chưa kịp đập xuống, thị theo ánh mắt của Minh Liễu nhìn vào người đang ở trong phòng của phu nhân.

Minh Liễu và Minh Đào cứ ngắn ngắt đứng ở sân như thế, gần như nín thở không dám nói, chỉ sợ bỏ lỡ mất điều gì.

A Vụ trong phòng đang được Sở Mậu ôm vào lòng, hôn mạnh lên má một cái. “Mấy ngày này nàng đừng ra ngoài, ta đã phái ba mươi lính ở gần đây, dù xảy ra chuyện gì nàng cũng không phải sợ, bọn họ sẽ bảo vệ nàng.”

“Chàng phải đi đâu?” A Vụ vội vàng hỏi.

“Quân Tác-ta hôm qua đã đột nhập vào doanh trại của ta, sau khi bị quân ta đánh bại đã chia làm ba nhóm tháo chạy, có người trông thấy Kim Quốc Nhĩ Hãn của quân Tác-ta trong nhóm này, ta phải đuổi theo hắn, nếu như bắt sống được hắn thì có thể đảm bảo biên cương triều Đại Hạ ít nhất mười năm yên bình.”

Sở Mâu lại hôn lên môi của A Vu lần nữa, rồi nhảy ra ngoài bằng cửa sổ sau, không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Đến và đi đều vội vàng và cũng chỉ nói được có mấy câu, thời gian nói còn ngắn hơn thời gian hàn hôn nàng.

A Vu kiẽng chân, ngoảnh đầu nhìn thì thấy có hai nha hoàn đang đứng ngắn ngơ trong sân liền sai. “Giội rửa sân đi.”

Minh Liễu và Minh Đào cùng chạy đến giếng múc nước giội rửa sân.

“Người đó là ai vậy, chàng đẹp...đẹp tựa thần tiên ấy.” Minh Đào vừa kéo bánh xe vừa hỏi Minh Liễu.

“Tôi cũng không biết, chàng đột nhiên xuất hiện tựa thần tiên vậy.” Trong giọng nói của Minh Liễu tràn đầy sự thần thò.

“Nếu chàng nhìn tôi một cái, có chết tôi cũng cam lòng.” Minh Đào chắp hai tay trước ngực.

“Người như chàng làm sao nhìn chúng ta được, chỉ có người như phu nhân chàng mới cho vào tầm mắt.” Minh Liễu nói.

“Cô nói xem, chàng có phải là lão gia của chúng ta không?” Minh Đào hỏi, mặt thoáng đỏ hồng. “Nghe nói những cô gái gia đình khá giả làm nha hoàn cho Vương phi thì ít nhất cũng có thể được làm thông phòng.”

Minh Liễu lườm Minh Đào. “Nằm mơ à, mau lấy nước giội sân đi, không kéo lát nữa cô nương “Băng Đá” lại trùng mắt lên đấy.”

Hai nha hoàn rửa sân sạch sẽ, đến tối hậu hạ A Vu nghỉ ngơi xong lại nằm trên giường ríu rít nói chuyện, mơ mộng được đến kinh thành cung với lão gia thần tiên và phu nhân tiên nữ, buổi sáng ngủ dậy khoe miệng còn chảy nước dãi.

A Vu thì lại nghĩ vì sao Sở Mậu phải bắt sống Kim Quốc Nhĩ Hãn? Mất Kim Quốc Nhĩ Hãn, dân tộc Tác-ta vẫn còn thủ lĩnh khác, làm sao có thể bảo đảm biên giới Đại Hạ được mười năm bình yên?

Lần đi này của Sở Mậu kéo dài hai tháng, ở Tiên Miêu trấn đã sang giữa thu, mỗi ngày A Vu đều nhìn lá vàng rơi, cảm thấy từng ngày trôi qua thật khó khăn.

Bỗng một hôm, Băng Sương dẫn theo một người ăn mặc bình thường đến, người này bước đến trước mặt A Vu, nói: “Tiểu nhân Hạ Xuân bái kiến Vương phi, tiểu nhân thuộc ám vệ^[1] ở nhóm hai do Kỳ Vương điện hạ thống lĩnh, đây là lệnh bài của tiểu nhân.”

[1]. Ám vệ: Lính bảo vệ bí mật cho chủ nhân.

Hạ Xuân còn dâng lên A Vu tín vật của Sở Mậu.

A Vu cầm lệnh bài lên xem, phía trên chính là ấn ký Sở Mậu đã nói với nàng, A Vu nhìn Hạ Xuân với vẻ mặt thú vị, nàng luôn cho rằng ám vệ phải là người võ công cao cường, thân hình cao to, tướng mạo hung hăn, nào ngờ trông hắn ta như người bán đậu phụ ngoài phố. Có điều nếu nghĩ sâu xa hơn thì sẽ hiểu, chính người như thế này mới ẩn thân tốt và làm ám vệ được.

A Vu mở tín vật của Sở Mậu, bên trong chính là túi thơm, hình con vịt thêu nén nàng vừa nhìn đã nhận ra ngay, nàng cứ nghĩ thứ này đã bị Kỳ Vương điện hạ vứt vào một xó nào rồi, không ngờ lại xuất hiện ở đây.

“Ngươi đến đây là...”

“Bây giờ Vương gia đang ở Cáp Hương trấn, lệnh cho tiểu nhân đến đón Vương phi.” Hạ Xuân nói.

A Vu nhìn Băng Sương, thấy thị gật đầu liền đồng ý. Nếu đây là quỷ kế của kẻ địch thì có thể họ đã mua chuộc được Băng Sương và cho dù nàng có

phản kháng thế nào cũng vô dụng, huống hồ A Vu tin, Sở Mậu sẽ không để chuyện này xảy ra.

“Sao Vương gia lại đột nhiên bảo ta đến Cáp Hương trấn?” A Vu vẫn cảm thấy băn khoăn.

Hạ Xuân không nói thêm câu nào, với thái độ đó của hắn, A Vu cũng cảm thấy đây không thể là quý kệ của kẻ địch, nếu muốn lừa nàng thì đã ba hoa chích chòe từ nãy rồi.

A Vu đến Cáp Hương trấn mới biết Sở Mậu bị thương. Đại doanh của Sở Mậu đóng ở gần hai cửa sông bên ngoài Cáp Hương trấn. A Vu vừa bước vào lều đã ngửi thấy mùi máu tanh, vai của Sở Mậu quần đầy băng, đang nằm trên chiếc giường gỗ, mắt vẫn đang nhìn địa đồ treo trên tường đối diện.

“Điện hạ!” A Vu vội bước đến. “Chàng bị thương ư?” A Vu không biết cảm giác trong lòng mình lúc này là gì, chỉ thấy lòng ngực nghèn nghẹn, nước mắt cứ thế rơi xuống.

“Đừng khóc, không cho Hạ Xuân nói với nàng vì sợ nàng lo lắng, ta không sao, chỉ bị thương ở vai thôi, ta không quen để bọn họ hầu hạ nên mới phiền Vinh công công nàng đến đây.”

A Vu thấy Sở Mậu muốn đưa tay lên lau nước mắt cho nàng nhưng tay không nhấc lên được, nàng phát hiện ra rằng cả hai vai của Sở Mậu đều bị thương. “Sao lại bị thương thế này?”

“Lúc thả Kim Quốc Nhĩ Hãn, hắn đi vòng qua sau lưng ta và bắn ta hai phát.” Sở Mậu cười nói.

A Vu chưa kịp hỏi han cụ thể thì đã nghe Sở Mậu thấp giọng nói: “Phiền Vinh công công ra lấy cho ta ít nước rửa mặt, mấy ngày nay ta chưa rửa mặt

rồi.” Sở Mậu nhìn tay của mình, tỏ ý cho A Vu biết tay của hắn bây giờ không cử động được.

A Vu gạt nước mắt, đứng dậy bước ra ngoài lều.

“Vinh công công cần gì ạ?” Một thị vệ trẻ bước đến, giúp việc lặt vặt cho Sở Mậu đều do bọn họ đảm nhận, lần này ra ngoài, Sở Mậu không đem theo nội thị, Lý Diên Quảng và Lã Nhược Hưng đều ở lại trong kinh thành.

“Phiền ngươi mang cho ta một chậu nước nóng.” A Vu khẽ nói.

Thị vệ đó lập tức vâng dạ rồi mang một chậu nước nóng đến. “Vinh công công, để tiểu nhân bưng nước vào cho ạ.”

A Vu thấy hắn gọi tên mình, đoán thị vệ này có lẽ cũng là một trong những người thân thiết của Sở Mậu, có khi hắn còn biết rõ thân phận của nàng, nếu không đã không dám ngẩng đầu nhìn nàng. “Không cần đâu, ta bưng được.”

“Tiểu nhân tên là Hạ Thủy, Vinh công công có chuyện gì cứ sai bảo ạ.” Hạ Thủy cung kính lui ra.

A Vu bưng nước vào bên trong, thấm khăn vắt khô lau mặt cho Sở Mậu, rồi còn rửa tay, lấy muối trúc đánh răng cho hắn, sau đó mới bưng nước ra. Có điều dù sao vẫn chưa quen hầu hạ người khác nên nàng đã làm đổ nước, cuối cùng Hạ Thủy lại phải lau dọn.

“Lần này sao điện hạ lại không mang nội thi đi cùng, thiếp vụng về nên hầu hạ không được chu đáo.” Lúc A Vu mở băng thay cho hắn, thấy hắn đau đớn nghiến chặt răng thì bất giác nói.

Sở Mậu cười, nghiêng đầu hôn vào mu bàn tay của A Vu. “Ta thích nàng chăm sóc hơn.”

Khi quần băng đến phần ngực Sở Mậu, A Vu liền thắt dây thành hình con bướm vừa to vừa đẹp rồi cười, nói: “Thế này cũng thích ư?”

A Vu thấy Sở Mậu cúi đầu nhìn không nói, hắn là người như vậy, gặp việc gì không thích thì không nổi giận mà chỉ trầm ngâm im lặng, giống như chuyện cái hầu bao thêu con vịt vậy.

“Chẳng phải điện hạ bảo phải bắt sống tên Kim Quốc Nhĩ Hãn đó ư, sao lại thả hắn ra?” A Vu hỏi.

“Ta muốn thay quần áo.” Sở Mậu nói, không liên quan gì đến chuyện A Vu hỏi.

A Vu ngăn người giây lát mới phản ứng kịp, mặt bỗng đỏ ửng lên, vội vàng đứng dậy nói: “Chàng đi đi.” A Vu nhìn xuống chân của Sở Mậu, thấy không bị thương gì.

Sở Mậu đứng dậy, cúi đầu ghé sát vào tai của A Vu, nói với giọng ngại ngùng: “A Vu, ta cần nàng giúp đỡ.”

A Vu vội vàng xua tay. “Thiếp chẳng giúp được gì đâu.”

Sở Mậu bất lực nói: “Thì ít ra nàng cũng phải giúp ta cởi dây quần chứ?”

A Vu ngẩng đầu nhìn Sở Mậu với vẻ cầu xin, muốn hỏi hắn: Chẳng lẽ không thể gọi Hạ Thủy hầu hạ sao? Đáng tiếc, Kỳ Vương điện hạ nhìn nàng mặt không chút biếu cảm, trong mắt đầy sự oán trách, như muốn trách nàng vong ân bội nghĩa, không nghĩ đến những việc mà hắn đã giúp nàng ngày trước.

“Nàng muốn nhìn thấy ta té vào quần sao?”

Sở Mậu nói với giọng bực bội, A Vu có thể hiểu, người đang cần giải quyết thì mọi sự giáo dưỡng đều để ra sau, không phải nàng cũng từng ngầm chấp nhận để Sở Mậu bế nàng vào nhà tắm hay sao.

A Vu bĩu môi, vén rèm giúp Sở Mậu, rồi cùng đi với hắn ra phía sau mấy cái cây to cách doanh trại một đoạn.

Sở Mậu đứng yên bất động. Trong không khí không biết có thứ gì mà A Vu cảm giác chúng đang chèn ép lên cổ nàng, cuối cùng, A Vu run run đưa tay ra cởi dây quần giúp Sở Mậu. A Vu nhắm mắt thầm nghĩ, nàng lại đi cởi dây quần cho một người đàn ông, đợi hắn đi tiểu xong, còn phải ngửi cái mùi đó... A Vu thu tay lại, chạy đến gốc cây bên cạnh túm lồng ngực ho khan.

A Vu đứng dưới gốc cây, áy náy nhìn Sở Mậu, nhìn vết thương trên vai hắn, nước mắt bắt đầu nhỏ xuống.

“Nàng đi đi.” Sở Mậu nói.

Trong lời nói không còn sự dịu dàng nữa, A Vu bỗng cảm thấy tủi thân, sao hắn lại không thông cảm cho nàng. Nhưng ngay lập tức nàng bắt đầu nghĩ, không phải nàng cũng đã từng trải qua cảm giác cơ thể bái hoái không còn sức lực đó sao, tâm trạng lúc đó mới buồn bực khổ sở biết bao, nàng hiểu rõ hơn ai hết, huống hồ Sở Mậu lại là người mạnh mẽ như thế, e rằng hắn càng không thể chịu nổi việc để cho thuộc hạ hầu hạ mình, có lẽ đợi hắn khỏe lại, người đó cũng cầm chắc cái chết.

A Vu bắt giáp nghĩ đến lần Sở Mậu chăm sóc chu đáo cho nàng, cảm thấy mình thật vô dụng, nếu như bỏ qua lần này, e rằng sẽ tạo thêm sự xa cách với Sở Mậu.

A Vu lau khô nước mắt, bước lại gần Sở Mậu, nhưng hắn quay người lại, lạnh lùng nói: “Mau đi đi!”

A Vu nhanh nhẹn giơ tay ra, nhanh chóng cởi quần cho Sở Mậu, tay còn giữ quần của hắn sợ tuột xuống đất bẩn, nhưng mắt vẫn không dám nhìn xuống dưới, A Vu đành ngửa cổ lên nhìn vào mặt của Kỳ Vương điện hạ.

“Nhắm mắt lại.” Sở Mậu nói.

A Vu thầm nghĩ, cái này đâu cần hắn dặn, nàng hơi ngả người ra phía sau, bộ dạng muốn tránh xa một chút.

“Không phải nàng muốn hỏi ta tại sao lại thả Kim Quốc Nhĩ Hãn ư?” Kỳ Vương điện hạ cuối cùng cũng nghĩ đến vấn đề này.

A Vu lập tức chuyển sự chú ý, cố gắng không để ý đến tiếng nước chảy.

“Chuyện Gia Cát Không Minh bảy lần bắt rồi bảy lần thả Mạnh Hoạch đã nghe chưa?”

A Vu gật đầu, đột nhiên hiểu ra dự định của Sở Mậu. “Nhưng Kim Quốc Nhĩ Hãn có hàng phục giống như Mạnh Hoạch không? Điện hạ làm như vậy có phải là quá to gan không, ngộ nhỡ có người tố giác chàng thì phải làm thế nào?”

“Xong rồi.”

“Cái gì xong rồi?” A Vu vẫn đang chìm trong suy nghĩ.

“Nàng có thể bỏ tay ra và buộc dây quần cho ta.” Kỳ Vương điện hạ bình tĩnh nói.

A Vu vội vàng bỏ tay, loạn xạ buộc dây quần cho Sở Mậu, rồi chạy như bay về lều.

Sở Mậu nhìn bóng lưng của A Vu, khéo môi cong lên ba phần, hắn

muốn nói với nàng, tiểu thư khuê các thì không nên chạy, hình như lần đầu tiên hắn thấy A Vu bất chấp thân phận và tu dưỡng mà chạy như thế.

Chương 37

Chín lần bắt, chín lần thả. Kẻ địch phải thần phục

A Vu không trở về lều của Sở Mậu mà tìm một cái múc nước và múc một chậu nước rồi rửa tay ở lều bên cạnh, chà xát thật mạnh như muốn lột da tay, chỉ vì trong doanh trại không có đậu tắm. A Vu đưa bàn tay đã rửa sạch lên mũi ngửi, mặc dù không có bất cứ mùi gì, nhưng vẫn khó chịu phải ngửa người ra sau.

“Vinh công công.” Hạ Thủy đứng ngoài lều cung kính gọi. “Vương gia muốn tắm, gọi Vinh công công đến hầu hạ.”

A Vu quay phắt người lại, nhìn chằm chằm vào cửa lều, nhưng vẫn không nói năng gì.

“Vinh công công, người có trong đó không?” Tiếng của Hạ Thủy từ ngoài vọng vào.

Hạ Thủy thấy bên trong không động tĩnh gì, định gọi hai lần nữa rồi sẽ vén rèm lên, thì thấy rèm đột ngột được vén lên, Vinh công công mặt mày giận dữ bước ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Hạ Thủy nhìn rõ người được Kỳ Vương điện hạ sủng ái, đúng là một vẻ đẹp hiếm có, có lẽ từ nhỏ đã tịnh thân nên bây giờ môi hồng da trắng, mịn màng, còn đẹp hơn cả con gái. Hóa ra, Hạ Thủy chưa hề biết thân phận của thực sự của A Vu, nghĩ nàng là nội thị được Kỳ Vương yêu mến.

Hạ Thủy thấy A Vu có lông mi dài, mắt long lanh, sống mũi thảng, dáng vẻ xinh đẹp, một vẻ cuốn hút không thể nói nên lời, những người con gái đẹp nhất mà Hạ Thủy gặp có lẽ cũng không bằng một phần vị Vinh công công này. Chưa kể, Vinh công công còn có ý giận trong mắt, môi hồng run run, ngay cả một người đàn ông chỉ yêu nữ giới như Hạ Thủy mà cũng thấy rung động. Nếu đây không phải là đồ độc chiếm của Kỳ Vương thì có lẽ hắn đã bước đến trêu ghẹo rồi.

Lúc này, A Vu đâu biết được Hạ Thủy nghĩ gì, nàng hậm hầm bước vào lều của Sở Mậu, chỉ thấy sau tấm bình phong, ở chính giữa lều đặt một cái thùng bằng gỗ long não, bên trong nước bốc hơi nghi ngút, qua làn hơi còn ngửi thấy mùi thơm của gỗ, khiến cho cả người A Vu ngứa ngáy, vì vội đi đường, mấy ngày nay nàng chưa tắm gội gì.

“Nàng tắm gội trước đi, ta sẽ bảo bọn họ đun một thùng nước nữa.” Sở Mậu từ bên trong nói vọng ra.

A Vu vốn đang giận, thấy hơi nước bốc lên nghi ngút thế thì cơn giận cũng tự nhiên tan biến.

“Băng Sương đã đem đồ của nàng vào phòng trong rồi, nàng đi lấy đậu tắm và quần áo cần thay nhé.”

A Vu gật đầu, ôm quần áo và khăn bước ra, lặng lẽ nhìn Sở Mậu, hắn liền quay người đi ra phía ngoài tấm bình phong.

“Ta ở đây trông cho nàng.” Giọng của Sở Mậu từ ngoài vọng vào.

A Vu vốn nghĩ bình phong chưa an toàn, nghe hắn nói thế cũng không phản bác, dù sao cũng tốt hơn bị người khác bước vào, mặc dù là lều của Sở Mậu, nhưng có những võ tướng thường không mấy để ý đến lễ tiết, nếu có việc gấp, không chừng cũng bước vào thật.

A Vu đứng yên lặng hồi lâu, thấy Sở Mậu bên ngoài không có động tĩnh gì mới thở ra một cái, để quần áo ở ghế bên cạnh, lưng quay vào tấm bình phong bắt đầu cởi dây áo, lúc chỉ còn lại áo lót, A Vu vừa cởi dây vừa ngoảnh đầu nhìn tấm bình phong, thấy không có gì bất thường mới vội vàng cởi áo, nhanh chóng bước vào thùng nước, xong xuôi tất cả mới thở phào một cái, lúc đang cởi áo, nàng sợ đến nỗi không dám thở.

“Nàng không cần phải căng thẳng, ta cũng đâu phải chưa nhìn thấy gì.” Bên ngoài vọng đến giọng nói chậm rãi của Sở Mậu.

“Á...”

A Vu bị giọng nói đột ngột của Sở Mậu sợ đến nỗi giật mình làm rơi đậu tắm trong tay xuống đất. “Ôi”, A Vu chán nản kêu, vươn người ra định nhặt đậu tắm.

“Sao thế?” Lúc tiếng của Sở Mậu vang lên thì người cũng đã bước vòng qua tấm bình phong.

“Chàng...” A Vu ngẩng đầu mắt miêng trợn tròn nhìn Sở Mậu, lát sau mới ý thức được rồi kêu thét lên một tiếng, vội vùi cả đầu xuống nước, hai tay ôm lấy vai, phòng ngự chắc chắn.

“Sao chàng lại vào đây?” A Vu muốn khóc mà không có nước mắt.

“Ta cứ nghĩ nàng bị ngã.”

Ánh mắt của Kỳ Vương điện hạ không thay đổi, như thể chưa nhìn thấy gì. “Vậy ta đi ra đây.”

Thái độ của Sở Mậu như vậy khiến A Vu cảm thấy đỡ hơn, như vậy nàng có thể lừa mình lừa người rằng sự việc vừa nãy chưa hề phát sinh. A Vu cũng chẳng thèm nhặt đậu tắm nữa, vội vàng tắm gội, lau khô người, mặc

quần áo rồi trốn vào phòng trong.

“Tắm xong rồi à?” Sở Mậu lúc này mới bước vào, mắt nhìn chằm chằm vào ngực của A Vu.

A Vu ngượng chín mặt, sự cát giận khiến mắt nàng càng sáng, đôi môi đỏ hồng run nhẹ, như muốn dụ dỗ người ta.

“Hiệu quả của sữa bò cũng không tồi.”

A Vu thấy khéo môi Sở Mậu cong lên, rồi lại thấy mắt hắn nhìn vào chỗ không nên nhìn, liền đưa tay che ngực theo phản xạ. “Cái gì, cái gì không tồi.”

Sở Mậu cười không đáp.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân khe khẽ, có người đến mang thùng nước đi, sau đó lại có người khiêng nước đổ vào.

“A Vu giúp ta cởi quần áo nào.” Sở Mậu nói.

“Vết thương của chàng vẫn chưa lành, dính nước bị nhiễm trùng thì làm thế nào, điện hạ chịu khó nhẫn nhịn được không?” A Vu mang theo một chút ích kỷ khuyên nhủ.

“Nàng cần thận những chỗ đó là được.” Sở Mậu nói rất tự nhiên.

A Vu càng thấy bức, bảo nàng cần thận cái gì chứ.

“A Vu gội đầu cho ta trước nhé!” Sở Mậu lại nói.

Yêu cầu này nàng không thể từ chối. Sở Mậu nằm nghiêng trên ghế đặt phía ngoài, đầu nhô ra khỏi ghế, A Vu lấy dầu gội đầu của mình đến, giội ướt tóc Sở Mậu, cho dầu gội vào lòng bàn tay rồi nhẹ nhàng mát xa đầu cho Sở

Mậu.

Chỉ một lúc như thế mà A Vu đã thấy Sở Mậu nghiêng đầu ngủ thiếp đi, trong lòng mới biết hắn đã quá mệt, dưới mắt có quầng thâm, không biết đã phải thức bao đêm. Ngón tay A Vu càng xoa nhẹ trên đầu Sở Mậu, nhớ đến thuật xoa bóp giải tỏa mệt mỏi trong một cuốn sách đã từng đọc, nắm ngón tay ấn nhẹ vào da đầu, sau đó lại gõ nhẹ, rồi lại day nhẹ huyệt Thái Dương, thấy hắn ngủ càng say, lúc này mới lấy nước gội đầu thật sạch, rồi lại lấy khăn lau khô, đem chiếc lò sưởi nàng mang theo bên mình hong khô tóc cho hắn.

Tất cả xong xuôi, tay A Vu vừa rời khỏi đầu của Sở Mậu thì hắn tỉnh lại, cười hỏi: “Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Mới một lát thôi.” A Vu nói.

“Ồ, là do hơi mệt, nàng bảo họ mang thêm nước nóng vào, tắm một cái cho thoái mái.” Sở Mậu nói.

A Vu ra ngoài dặn dò Hạ Thủy mang thêm nước vào, và cũng nhận thấy, sao nàng phải nghe theo lời của Sở Mậu, phải hầu hạ hắn tắm cơ chứ?

A Vu cúi đầu bước vào thì nghe Sở Mậu cười nói: “Vào nhanh đi, tắm xong còn ăn tối rồi đi nghỉ sớm.”

A Vu miễn cưỡng bước vào bên trong, cởi dây áo trong cho Sở Mậu, lộ ra bộ ngực săn chắc. Lúc đầu nhìn thấy ngực hắn, A Vu có cảm giác không giống như trước, làn da của Sở Mậu bây giờ không còn trắng nữa mà đã chuyển thành màu đồng, gió ở Lạc Bắc đã khiến làn da bóng mịn của hắn có thêm một lớp nhăn.

Mắt của A Vu không rời đi như ý chí ra lệnh mà vẫn nhìn chăm chú vào

bộ ngực của Sở Mậu, lúc đầu nhìn làn da trắng mịn đó, A Vu không có bất cứ suy nghĩ nào, nhưng nhìn làn da màu đồng hôm nay lại khiến A Vu xấu hổ đỏ mặt. Nàng cố gắng kiềm chế bản thân, cố dập tắt ý nghĩ muốn giơ tay lên sờ vào lòng ngực pháp phòng ấy, ánh mắt cũng theo đó nhìn xuống rồi lưu luyến trước phần cơ bụng sáu múi.

Thực ra A Vu không hề hiểu thế nào là gợi cảm, chỉ cảm giác tim đập rất nhanh, thình thịch như muốn nhảy ra ngoài, lưỡi khô miệng khát và không muốn rời ánh mắt đi.

“Sao thế?” Sở Mậu dường như không hiểu được sự yên lặng và đờ đẫn của A Vu.

“Không, không có gì.” A Vu sợ hãi lui hai bước.

“Quần còn chưa cởi, A Vu.” Sở Mậu có chút thiếu kiên nhẫn, giọng nói mang chút hờn trách.

“Cứ tắm như vậy không được sao?” A Vu buột miệng nói.

“Lát nữa ướt hết, chẳng phải nàng lại phải thay cho ta sao.” Sở Mậu nghĩ cho A Vu.

“Ồ!” A Vu lúc này mới nghĩ ra, lại bước đến, đứng sau lưng Sở Mậu nhưng cách khá xa, đưa ngón tay ra miến cưỡng chạm vào cạp quần của Sở Mậu.

A Vu ngắn người nghĩ, lưng của hắn thật là rộng, ánh mắt bất giác trượt xuống theo phần lõm vào của sống lưng, trượt đến phần eo gầy chắc, khiến người ta không thể thở nổi.

A Vu cẩn thận cởi dây quần áo cho hắn, cái mùi thuộc về đàn ông đột ngột xông vào mũi khiến đầu óc nàng váng vất, trong thoáng chốc tất cả tâm

tư đều xoay chuyển, may mà nàng nhanh chóng tinh táo lại, cởi xong quần áo cho hắn. “Xong rồi, điện hạ.” Sau đó nàng mặc kệ Sở Mậu, lẩn nhanh vào trong phòng. Vừa bước vào, nàng vội vàng đưa tay lên làm quạt để cho mát, chẳng hiểu nàng trúng tà gì nữa...

A Vu râu rի không hiểu tại sao trong đầu luôn hiện lên hình ảnh phần lưng, làn da màu đồng vừa tang thương vừa cổ kính, có sự phong trần của năm tháng, một nhát kiếm có thể khai thiên lập địa.

A Vu vuốt mặt, sao đầu óc nàng lại nghĩ đến những thứ linh tinh như vậy chứ.

A Vu lại kêu một tiếng, tại sao bàn tay vừa sờ vào Sở Mậu mà nàng lại có thể vuốt mặt mình? Đúng là tội lỗi, tội lỗi.

“A Vu, kỳ lỵng cho ta.” Bên ngoài lại vang lên giọng nói chán nản của Kỳ Vương điện hạ.

A Vu quyết định phải độ lượng, phóng khoáng một chút, không nêntính toán với người bị thương, nàng là người sống sót qua cơn bệnh, hiểu rõ người bị bệnh cần những lời nói nhẹ nhàng an ủi, động viên, người bị bệnh cũng rất yếu đuối và ích kỷ.

“Vâng.” A Vu đáp, vén một góc rèm cửa lên, ngó đầu vào thấy Sở Mậu đã ngồi trong thùng tắm. Lúc này A Vu mới bước ra, vòng qua phía sau của Sở Mậu, lấy khăn và đậu tắm cẩn thận tránh chỗ bị thương, động tác nhẹ nhàng, cố gắng không để vết thương dính nước. Chỉ có điều A Vu là một cô gái khuê các, vốn dĩ súc đã yếu, lại sợ đụng đến vết thương của Sở Mậu nên hai tay kỳ lỵng mà Sở Mậu cảm giác như đang mát xa.

A Vu chỉ mải miết kỳ, nhìn dòng nước theo sóng lưng của hắn lăn xuống, không hiểu tại sao nàng lại nuốt nước bọt, lúc kỳ lỵng cho Sở Mậu

nàng mới thực sự phát hiện ra sự khác nhau giữa nam giới và nữ giới, cơ thịt của hắn rắn chắc như sắt, khiến ngón tay của nàng đỏ lên, còn cơ thể của nữ giới mềm mại hơn nhiều.

Tiếp đó, tâm tư A Vu lại bị phân tán bởi chuyện khác, nàng thầm nghĩ, hằng ngày hắn đều mặc áo, chỗ bị phơi nắng da biến thành màu đồng thì còn dễ hiểu, sao phía sau lớp áo mà vẫn bị sạm đen, vì nghĩ không ra nên cũng quan tâm tại sao Kỳ Vương điện hạ nói đã mấy hôm rồi chưa tắm mà trên người lại không có tí ghét nào.

Nói về Kỳ Vương điện hạ, A Vu thực ra chưa quan tâm đến hắn nhiều, nếu không đã biết Sở Mậu là người hoàn mỹ là thế, sao có thể để làn da trên người chỗ trắng chỗ đen như vậy, huống hồ hành quân đánh trận cũng không thể kĩ tính được, có lúc đuổi bắt kẻ địch, nằm mai phục ba, năm ngày ở trong bùn lầy, hay đào rãnh, chặt cây, cả người ra mồ hôi. Hơn nữa, có thể bắt sống được Kim Quốc Nhĩ Hãn đều là do một mình Sở Mậu theo dõi, mai phục, khóc phai nói việc chế phục được Kim Quốc Nhĩ Hãn nguy hiểm và gian khổ thế nào. Trong hoàn cảnh như thế, gặp được ao đầm hồ nào có thể tắm được là Kỳ Vương điện hạ sẽ tắm thật thoái mái. Xung quanh đó thường vắng vẻ, không có phụ nữ, cũng không sợ chuyện bất ngờ phát sinh nên hắn có thể tự do cởi trần, dưới cái nắng khủng khiếp của Lạc Bắc, Sở Mậu bị nắng chiếu thành làn da màu đồng như thế cũng không có gì khó hiểu.

“Được rồi, A Vu, kỳ cọ phần trước cho ta.” Giọng của Kỳ Vương điện hạ đã hơi khàn khàn, nhưng A Vu làm gì có kinh nghiệm, đâu có nhận biết được hàm nghĩa trong đó.

“Hả? À.” A Vu giờ đây chỉ có thể nói mấy từ này với Sở Mậu mà thôi.

Nàng bước ra phía trước người Sở Mậu, cố gắng đặt mình vào vị trí của một nội thị và coi Sở Mậu như một khúc gỗ.

Sở Mậu bỗng cảm thấy đέ A Vu hầu mình tǎm hoàn toàn là đέ trêu đùa nàng, mà ngược lại việc này lại khiến bản thân bị giày vò cực kỳ khó chịu. Hắn cố gắng chịu đựng, nhưng A Vu lại hoàn toàn không biết.

Một lát sau, hắn nói như ban ơn: “Nàng vào phòng trong đi.”

Nếu là nửa giờ trước mà hắn nói câu này, A Vu sẽ cảm động chảy nước mắt, nhưng lúc này cũng không biết có phải đã thông rồi không mà A Vu đột nhiên lóe lên ý nghĩ Sở Mậu bắt ép nàng như thế này, hoặc trêu chọc nàng như thế này hoàn toàn là vì đoán biết được nàng hay đέ ý, nàng hay suy nghĩ, nàng yếu đuối. Giống như A Vu nghịch mấy thứ đồ nhỏ nhặt, bạn càng đέ ý thì nàng càng vui, một niềm vui ác ý.

Thế nên A Vu quyết tâm phản kích, bắt chước cách nói dịu dàng, thậm chí thêm phần nũng nịu của Kỳ Vương điện hạ: “Đέ thiếp hầu hạ điện hạ mặc quần áo.”

Đúng là muốn lấy mạng người mà!

Chân A Vu cũng đã phát run. “Điện hạ còn không đứng dây sao, nước cũng lạnh rồi, có cần cho thêm chút nước nóng không?”

“Không cần!” Nước lạnh thế này càng tốt.

Nửa giờ sau, A Vu mới cùng Kỳ Vương điện hạ suýt bị phồng da vì ngâm trong nước ăn bữa tối. Trên bàn hôm nay có rau rừng, bánh canh và một loại canh gồm thập cẩm đủ thứ không biết gọi tên là gì.

Kỳ Vương điện hạ nho nhã lấy một miếng bánh canh, há to miệng ăn. A Vu thì không đụng đũa, trên xe ngựa nàng phải ăn quá nhiều bánh canh rồi, bây giờ nhìn thấy là buồn nôn. Ngược lại Sở Mậu chẳng kén chọn chút nào, điều này khiến A Vu rất ngạc nhiên, nàng vốn nghĩ Sở Mậu là thống soái thì

việc ăn uống phải phong phú một chút chứ không nên đậm bạc, thô sơ thế này.

Ăn tối xong, Sở Mậu đến doanh trại xử lý quân vụ, A Vu gọi Băng Sương vào mang quần áo bẩn đi giặt, thật đáng thương cho một cao thủ giang hồ bỗng nhiên trở thành một người làm việc vặt, vậy mà thị không oán trách chút nào.

Trước lúc ngủ, Sở Mậu bước vào, phía sau là Hạ Thủy đang bưng một bát thịt, A Vu ngẩng đầu ngại ngùng nhìn Sở Mậu. “Điện hạ có muốn dùng không?”

“Nàng ăn đi!” Sở Mậu nhìn chăm chú vào bản địa đồ đối diện giường ngủ.

Hôm sau, lúc A Vu tỉnh dậy thì đã không thấy bóng dáng của Sở Mậu đâu, nàng hỏi Hạ Thủy thì hắn nói: “Vương gia đi bắt Kim Quốc Nhĩ Hãn rồi.”

“Vết thương của ngài vẫn chưa khỏi mà.” A Vu nói với giọng khá bức bối.

Hạ Thủy cúi đầu không nói gì.

“Đây là lần thứ mấy?” A Vu nhìn về phía núi, hỏi một câu không đầu không cuối.

“Lần thứ tám.” Vậy mà Hạ Thủy vẫn hiểu ra.

A Vu trở vào lều, cả ngày lo lắng không yên, chỉ sợ Sở Mậu sơ ý lại bị thương, vết thương cũ nặng thêm thì làm thế nào. Cả ngày A Vu đều giữ nguyên một tư thế, đó là hai tay chống cằm, ngồi trên bàn, cho đến khi bên ngoài có tiếng reo hò vang dội.

A Vu nhanh chóng vén rèm cửa chạy ra ngoài thì thấy phía xa có một đám người cưỡi ngựa phi tới, khi lại gần thì nàng nhìn thấy Sở Mậu đang ngồi trên lưng ngựa, cảm giác như một công tử đang nhàn nhã du xuân, nếu phía sau đuôi ngựa không buộc dây kéo theo người Tác-ta thì càng giống.

Sở Mậu cho ngựa đi thẳng về doanh trại, hắn cưỡi ngựa đi lướt qua A Vu, mắt không liếc nhìn nàng, khiến cho A Vu cảm thấy như bị coi nhẹ. Lúc đó không hiểu Hạ Thủy từ đâu chui ra, vẻ mặt hào hứng, A Vu hỏi hắn: “Người điện hạ bắt trói đi phía sau đó có phải là Kim Quốc Nhĩ Hãn không?”

Hạ Thủy gật đầu, hung phấn nói: “Vương gia thật trí dũng, ngài nói Kim Quốc Nhĩ Hãn đang ở phía sau quả đồi trọc, quả nhiên là hắn ở đó thật. Kim Quốc Nhĩ Hãn to gan định đánh úp chúng ta, kết quả bị Vương gia nhìn thấu, nghe nói Vương gia còn bắn một phát trúng ngay mũi sắt của Kim Quốc Nhĩ Hãn, lúc đó hắn đành phải quỳ xuống đầu hàng.”

“Vương gia bắn một phát trúng mũi sắt của Kim Quốc Nhĩ Hãn sao?” A Vu hỏi lại.

Hạ Thủy hoàn toàn không ý thức được mình đang nói gì, có điều hắn cũng không thể nào biết lời mình nói sẽ có hậu quả thế nào, việc Kỳ Vương điện hạ trêu chọc A Vu đương nhiên không thể nói ra, thế nên đâu thể kể cho thuộc hạ nghe được.

“Đúng vậy, tài bắn cung của Vương gia trăm phát trăm trúng, quân Tây Bắc và quân Tây Nam lúc đầu đều không phục, sau đó đều bị một mũi tên của Vương gia thần phục, cậu không được nhìn đầy thoi, lúc đó Kỳ Vương điện hạ còn cưỡi ngựa phi như bay, một mũi tên bắn trúng năm đồng tiền ném lên không trung, quả đúng như thần!” Hạ Thủy kể say sưa, chỉ hận không thể giật chân vỗ tay theo.

A Vu cuối cùng cũng hiểu vì sao Hạ Thủy là cận vệ của Sở Mậu mà chỉ phụ trách tạp vụ.

A Vu nhìn mãi về phía lều lớn của Sở Mậu, mặc dù lòng dạ nóng như lửa đốt, nhưng cũng không dám tự tiện xông vào lều, cho đến khi người bên trong lần lượt đi ra, A Vu thấy hình như bên trong chỉ còn có Sở Mậu và Kim Quốc Nhĩ Hãn. Nàng đợi mãi, đợi mãi nhưng vẫn không thấy Sở Mậu đi ra.

A Vu đang đứng kiêng chân nhìn, còn đi lại mấy vòng, lúc đến cửa, Giải Sơn bước ra, mặt không cảm xúc nói với A Vu: “Vương gia gọi ngươi vào.”

Giải Sơn là thủ lĩnh đội Thiên Tự trong đội cận vệ của Sở Mậu, địa vị cũng khá cao, cũng chỉ có hắn mới dám tỏ thái độ lạnh lùng với người Kỳ Vương sủng ái. Theo hắn thấy thì Kỳ Vương có sủng ái kẻ đồng tính luyến ái thì cũng còn hơn một kẻ nịnh thần như A Vu.

A Vu ngẩn người, chân đang định bước giật lùi, thấy ánh mắt khinh thường của Giải Sơn liền uốn ngực ngẩng cao đầu đi vào bên trong.

Sở Mậu đang ngồi giữa lều, thấy nàng vào liền hỏi: “Có chuyện gì không?”

Sự chú ý của A Vu đổ dồn về phía Kim Quốc Nhĩ Hãn. Nàng bàng tùng này tuổi mà chưa bao giờ nhìn thấy người Tác-ta, chỉ nghe nói bọn họ hiếu dũng thiện chiến, sống hoang dại, A Vu nhìn Kim Quốc Nhĩ Hãn thì thấy đầu hắn gọt trọc lốc chỉ còn lại nhúm tóc trên đỉnh tête lại thành bím, trên miệng là bộ ria hình chữ bát, trông vô cùng quái dị, cuối mùa thu mà mặc áo hở nửa vai, khiến người ta nhìn vừa buồn cười vừa sợ hãi.

Sở Mậu nhíu mày, hỏi với giọng thiếu kiên nhẫn: “Có chuyện gì không?”

“Đến giờ Nguyên soái uống thuốc rồi.” A Vu không biết Kim Quốc Nhĩ Hãn có biết rõ thân phận thực sự của Sở Mậu hay không nên mới gọi Sở Mậu là nguyên soái.

“Biết rồi, ra ngoài đi.” Sở Mậu nhìn vào mắt của A Vu, bên trong tràn đầy ý vỗ về.

A Vu hành lễ, lui ra ngoài, lúc sắp ra đến cửa thì nghe Kim Quốc Nhĩ Hãn nói bằng tiếng Hán rất chuẩn: “Hoàng tử điện hạ, thật không thể hiểu nổi người Trung Nguyên mấy người, thì ra lại đi thích một người không ra nam cũng chẳng ra nữ, theo ta, đàn bà mới là thứ khiến cánh đàn ông cảm thấy thoái mái, bộ mông phopp pháp, bộ ngực to lớn, trắng trẻo mới sướng. Nếu điện hạ không chê, ta có thể đem người đàn bà đẹp nhất của tộc ta tặng cho người.”

Sở Mậu không nói gì, nhưng trong lòng đã cảm thấy chán nản, có điều Kim Quốc Nhĩ Hãn cũng quá tinh tường, mới nhìn qua mà đã nhận ra Sở Mậu có tình cảm với A Vu.

A Vu không suy nghĩ gì, xấu hổ, bức bối bước nhanh ra khỏi lều, trong lòng cảm thấy bức Sở Mậu vì hắn bảo nàng vào để phải chịu nỗi nhục này. A Vu đứng bên ngoài lều, mặt ngược lên đón cơn gió lạnh, lúc này mới cảm thấy bình tĩnh lại.

“Có điều, tên nội thị này của Hoàng tử điện hạ rất được, ta cũng muốn thưởng thức, nếu điện hạ đem hắn cho ta, ta sẽ lập tức thần phục.” Trong lều vọng ra tiếng cười khoái trá của Kim Quốc Nhĩ Hãn, giọng nói to đến nỗi A Vu cảm giác như hắn đang cố tình.

“Ngươi không xứng.” Giọng nói lạnh lùng của Sở Mậu cắt đứt tiếng cười của Kim Quốc Nhĩ Hãn.

Kim Quốc Nhĩ Hãn im bặt tiếng cười như bị người ta nhét giẻ vào họng vậy.

“Đây là lần thứ tám rồi, triều Đại Hạ chúng ta có câu “Cửu cửu quy nhất”, ta lại thả ngươi lần này.”

Trong lều mãi sau không vọng ra tiếng nói của Kim Quốc Nhĩ Hãn, A Vu đưa mắt nhìn Giải Sơn bước ra với nét mặt sa sầm nêng đành phải đi khỏi cửa lều.

Tối hôm đó, Sở Mậu trở về lều, lại cố tình bảo A Vu hầu hạ mình tắm, nhưng chỉ thấy A Vu ngồi im trên giường gỗ, nghéch cằm nhìn hắn với cơn giận ngút trời. “Sao ban ngày điện hạ bắn một mũi tên trúng mũ sắt của Kim Quốc Nhĩ Hãn mà bây giờ hoạt động tay để tắm lại không thể?”

“Nàng biết rồi à?” Sở Mậu cười cười, bước đến ngồi sát bên cạnh A Vu.

A Vu thực sự không dám tin sau khi làm ra những chuyện này mà mặt Sở Mậu vẫn không có bất kỳ sự hổ thẹn nào, nàng có muốn tha thứ cũng không thể. Thực ra vốn dĩ nghe Sở Mậu nói câu “Ngươi không xứng” với Kim Quốc Nhĩ Hãn thì nàng đã định xử nhẹ hắn, bây giờ nghĩ lại, nàng thấy mình đã quá nhân từ.

Lúc bắn thân A Vu vẫn chưa ý thức được việc này thì trước đó nàng đã rất hay nũng nịu, dỗi hờn với Sở Mậu rồi, và không hề lo lắng Sở Mậu không nể mặt.

“Tiếc thật đây, vốn định giấu thêm vài ngày nữa.” Sở Mậu nói tiếp. “Là Hạ Thủy nói phải không?”

“Đây là vấn đề của chàng, sao lại trách người khác?” A Vu nghe Sở Mậu nói thế thì cảm thấy bất an.

Sở Mậu nheo mắt hỏi: “Nàng đang nói đỡ cho Hạ Thủy đây hả?”

“Chuyện này đâu thể trách Hạ Thủy.” Giọng A Vu bỗng vút cao.

“A Vu, nàng nói đỡ cho Hạ Thủy chỉ khiến hắn bị phạt nặng thêm thôi.” Sở Mậu sầm mặt nói.

A Vu nhất thời không phản ứng lại ý của Sở Mậu, nhưng rồi lại cảm thấy mình sao mà ngốc, rõ ràng là đang hỏi tội hắn mà cuối cùng lại bị Sở Mậu đổ tội lên đầu Hạ Thủy.

“Thiếp đâu có nói đỡ cho hắn, hai người đều cùng một giuộc cả.” A Vu bức mình nói. “Sở Mậu, tay của chàng rõ ràng không sao, sao lại bắt thiếp...bắt thiếp...” A Vu thực sự không thốt lên lời.

“Rõ ràng ta bị thương mà.” Sở Mậu cởi áo của mình ra, để lộ vòng băng quấn, rồi hắn cởi băng trước mặt A Vu. “Nàng xem, nàng còn bôi thuốc cho ta mà.”

Vai của Sở Mậu đúng là bị thương hai chỗ, có vẻ như vết thương đóng vảy rồi lại bị nứt ra làm vết thương sâu thêm, có lẽ hôm nay giường cung bắn nên vết thương lại bị nứt ra.

Giờ thì A Vu đã hiểu, Sở Mậu đúng là bị thương, nhưng tuyệt đối không nghiêm trọng như hắn thể hiện, chỉ có nàng ngốc nghênh mới bị cuốn vào trò đùa của hắn, nàng không ngờ một người có dáng vẻ thần tiên như hắn lại giờ trò đó ra.

“Nhưng chàng...tay của chàng...vẫn có thể hoạt động.” A Vu tức đến nỗi bắt đầu nói lắp bắp.

“Đúng là tay ta có thể hoạt động, nhưng nàng có muốn biết vì sao ta làm thế không?” Sở Mậu nhìn A Vu, mặt không hề xấu hổ.

A Vu chớp đôi mắt to tròn, mọng nước, bĩu môi không nói, ngầm thừa nhận lời của Sở Mậu.

“A Vu, nàng nói ta làm thế là vì sao nào?” Sở Mậu nhìn A Vu, sau đó chậm rãi nói tiếp: “Là phu quân muôn dựa vào trò vặt vãnh này để nhận sự quan tâm chăm sóc của vợ, nàng nghĩ là vì sao?”

A Vu thấy Hạ Thủy nói chẳng sai chút nào, Kỳ Vương điện hạ là xạ thủ bách phát bách trúng, chỉ một lần giương cung đã bắn trúng hồng tâm là nàng, làm nó vỡ vụn.

A Vu cúp mi nhìn gót chân mình không nói, trong lòng vừa chột dạ vừa áy náy. Nhưng rõ ràng nàng giận dữ dùng dùng hỏi tội người ta cơ mà, sao bây giờ lại biến thành hắn hỏi tội nàng vậy, mà nàng chẳng có cách nào phản kích lại, đúng là thay đổi không ngờ.

Sau đó, A Vu thấy đỉnh đầu mình bị Sở Mậu xoa nhẹ, rồi cứ để mặc cho hắn bế ngồi lên đùi, má áp vào ngực hắn và nghe hắn nói: “Hôm nay Kim Quốc Nhĩ Hãn làm nhục nàng, vài hôm nữa ta sẽ cho nàng tự tay trả thù, có được không?”

A Vu ngẩng đầu nhìn Sở Mậu, không ngờ hắn lại nói với nàng như thế, trong lòng cảm thấy được an ủi vô cùng, mỗi sợi tơ trên người đều nóng ran lên, nỗi ám ức, sự bức闷 của nàng sẽ trút tất lên Kim Quốc Nhĩ Hãn.

“Vâng.” A Vu gật gật đầu.

Sở Mậu thấy A Vu ngoan thuận như vậy, hai má đỏ hồng, làn da trắng ngần như tuyết, lông mi dài cụp xuống dưới ánh đèn như cánh bướm làm tâm hồn hắn xao xuyến, nhìn ngắm cái cổ trắng ngần của nàng, hắn nhất thời không kiềm chế được hôn vào má A Vu, rồi cảm thấy không đủ, hắn há

miệng khẽ cắn vào đó, thích vô cùng, thực ra hắn phải cố gắng kiềm chế bản thân không cắn mạnh vào đôi má này.

A Vu hít hít mũi, tỏ vẻ chê bai. “Hôi.”

Sở Mậu vuốt mũi A Vu, đứng dậy nói: “Hầu hạ bản vương tǎm!”

“Chàng cứ mơ đi!” A Vu quay đầu bỏ đi.

“Chiều theo ý nàng đây!” Sở Mậu cười bước ra.

Tối hôm nay, A Vu ngủ không ngon chút nào, sáng sớm tinh dậy cả người cứng đơ đau nhức, đương nhiên nàng hiểu giữa mình và Sở Mậu đã có điều gì đó khác hắn, hay nói cách khác bây giờ trở ngại lớn nhất giữa nàng và hắn đã bị Sở Mậu dùng âm mưu, quý kế đá bay rồi. Tối qua, Sở Mậu ôm A Vu ngủ, nàng cảm nhận rõ ràng sự biến đổi cơ thể của hắn.

A Vu có ngốc nghếch đến mấy thì cũng nhận ra sự nguy hiểm của Sở Mậu, cả đêm nàng nằm thảng đơ, may mà không có chuyện gì xảy ra, A Vu mới thở phào nhẹ nhõm, lúc Sở Mậu thức dậy, nàng mới ngủ thêm một lát.

Những ngày tiếp sau đó đều bình yên vô sự, điều này vượt qua cả dự đoán của A Vu, nàng vốn luôn tự hào rằng mình thông minh, vì đoán không đúng nên mới thất bại.

Chỉ có điều tối nào nàng cũng nằm quay lưng về phía Sở Mậu, trong lòng luôn trốn tránh ngọn lửa nóng rùng rực, cũng cố tình coi nhẹ hai đám lửa có thể thiêu đốt mọi thứ trên lưng nàng, trong đó sự nóng bỏng, mãnh liệt cùng sự tham lam và khát khao thì vô cùng đáng sợ.

Kỳ Vương điện hạ đương nhiên không thể cùng với nàng ân ái ở nơi thô sơ như vậy, cho dù phải chịu đựng khổ sở thế nào hắn cũng cố cắn răng, dù phải tắm nước lạnh vào mùa đông thì cũng cố chịu. Kẻ tham ăn nhất chính là

trước khi nếm thử mỹ vị sẽ có tình trì hoãn thời gian, để hương thơm đó xông vào mũi, đánh thức khơi gợi lên khát vọng sâu xa chưa được thỏa mãn trong tận sâu cõi lòng, sự chờ đợi này sẽ khiến món cao lương mỹ vị đó càng thêm ngon, người ta càng có thêm thời gian thưởng thức.

Sở Mậu ra sức hít hà mùi thơm trên cổ của A Vu. A Vu vẫn hoàn toàn không biết rằng, trong mắt hắn nàng đã trở thành một bữa ăn ngon, chỉ đợi hắn động đũa mà thôi.

Hôm nay, Sở Mậu lại xem địa đồ, A Vu cũng tay chống cằm xem cùng hắn.

“Nàng nói xem Kim Quốc Nhĩ Hân trốn ở đâu?” Sở Mậu thuận miệng hỏi A Vu.

Câu hỏi này thực ra đã quay mòng mòng trong đầu A Vu không biết bao nhiêu lần, nàng đưa ngón tay thon dài chỉ vào Liễu Diệp Quan gần thảo nguyên Lạc Bắc. “Phía sau Liễu Diệp Quan là đại bản doanh của Kim Quốc Nhĩ Hân, một khi dân du mục đi vào thảo nguyên sẽ như sao băng rơi, cho dù Kỳ Vương điện hạ có đa mưu túc trí thế nào e rằng cũng không thể bắt được.”

“Ồ, sao nàng nghĩ vậy?” Sở Mậu ngoảnh đầu sang nhìn A Vu.

“Điện hạ từng nói đây là lần cuối cùng thả hắn, hắn bị điện hạ bắt tám lần nên không thể không tính toán, trong lòng hắn, điện hạ đã là người có sức mạnh vô địch rồi, thế nên thiếp đoán hắn không thể lấy mình ra đặt cược để lớn vốn gần điện hạ được, Kim Quốc Nhĩ Hân về đến Liễu Diệp Quan chẳng khác nào cá về biển lớn. Nhưng cho dù như vậy, hôm đó ở trong lều lớn, Kim Quốc Nhĩ Hân vẫn dám đòi có được thiếp, chứng tỏ hắn rất tự đại, điện khùng, không muốn khuất phục, thế nên thiếp đoán hắn có thể chuẩn bị ra

khỏi Liễu Diệp Quan bắt cứ lúc nào, có thể là không phải quay về thảo nguyên thật.”

Sở Mậu chỉ vào Liễu Diệp Quan. “Được, chúng ta sẽ đến Liễu Diệp Quan xem A Vu của ta nói có đúng không.”

“Nhưng điện hạ có chắc lần này bắt được Kim Quốc Nhĩ Hãn, hắn sẽ khuất phục?” A Vu hỏi.

“Không chắc.” Sở Mậu trả lời ngắn gọn.

“Vậy tại sao điện hạ lại thả hắn hết lần này đến lần khác, giết hắn đi có phải tốt hơn không?” A Vu không hiểu, ở Lạc Bắc bao nhiêu ngày, A Vu đã nghe cái tên Kim Quốc Nhĩ Hãn đến mòn cả tai, nghe kể hắn đã giết cha chiếm ngôi thế nào, nghe hắn đã thống nhất thảo nguyên Lạc Bắc ra sao, nghe hắn kiêu dũng thiện chiến thế nào, A Vu nghĩ người có dã tâm như vậy cần phải tiêu diệt càng nhanh càng tốt, nếu không chẳng khác gì bao dung cho kẻ xấu gây tai họa.

“Ồ, sao lại nói vậy?” Sở Mậu bắt đầu cảm thấy hào hứng.

A Vu do dự một lát mới lên tiếng, không phải là muốn khoe khoang, mà sợ một người thích trêu chọc người khác như Sở Mậu sẽ suy nghĩ sự việc theo chiều hướng khác. “Giờ triều Đại Hạ có người đông ngựa khỏe, vua anh minh giỏi giang, Kim Quốc Nhĩ Hãn có thể khuất phục hôm nay, nhưng ngô nhỡ mấy chục năm sau triều Đại Hạ suy yếu, lúc đó dân tộc Tác-ta sẽ nổi dậy, như vậy chẳng phải sẽ gây hậu họa cho tương lai sao.”

Sở Mậu đưa mắt nhìn A Vu với ý khích lệ nàng nói tiếp.

“Thiếp cho rằng giết chết Kim Quốc Nhĩ Hãn rồi sẽ làm tan rã các thế lực của các tộc người ở thảo nguyên Lạc Bắc, hoặc nhân dân vùng biên giới

còn có vài năm sống yên bình.” Nhìn một cách tổng quát lịch sử thì vương triều Trung Nguyên đã dùng cách này để không chế tộc Man ở phía bắc rất hiệu quả, hơn nữa thử lần nào hiệu quả lần đó.

A Vu cảm thấy đau của mình lại bị Sở Mậu xoa, cứ như trưởng bối đang an ủi tiểu bối phạm sai lầm vậy.

“Triều Đại Hạ chúng ta hầu như cứ năm năm lại đem quân đi đánh Lạc Bắc một lần, cuộc sống thái bình lâu nhất cũng chỉ được mười năm, tiền bạc, lương thực ở Giang Nam đều cung cấp cho quân lính, quốc khố trống rỗng, bộ Hộ luôn miệng kêu nghèo khổ, giật gấu vá vai, may mà hai năm nay mưa thuận gió hòa, không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng mới có thể tạm sống qua ngày, nếu xảy ra đại họa, e rằng quốc khí cũng thiêu thốn.”

Sở Mậu bế A Vu từ trên đùi ngồi xuống. “Mấy trăm năm nay đất nước bị xâm lược là vấn đề đau đầu nhất trong lịch sử các triều đại, mất nước đa số là do thù trong giặc ngoài, ta luôn nghĩ có phải chúng ta ngay từ đầu đã đói xử sai với bọn họ.”

“Sai ư?” A Vu không hiểu, băn khoăn nhìn Sở Mậu.

“Đúng thế. Bọn họ xâm lược, đánh chiếm hết lần này đến lần khác, còn chúng ta thì chống trả hết lần này đến lần khác, số người bị thương và chết nhiều không kể hết, mà chiến tranh vẫn không thể chấm dứt, kẻ thắng trận cũng chỉ sống tạm bợ được vài năm, ta đang nghĩ, chẳng lẽ không có biện pháp nào mà làm một lần, cả đời an nhàn ư?”

A Vu nhìn Sở Mậu, cảm thấy Kỳ Vương điện hạ này có suy nghĩ thật khác người.

“Nàng có nhớ thời Bắc Ngụy không? Bắc Ngụy Nam Hạ, Hạ Hầu xưng đế, cuối cùng nổi dậy thống nhất một triều đại, không hề có tai họa, còn Ngụy

Thái Tổ tôn sùng dân tộc Hán, cuộc sống hằng ngày đều theo tập tục ở Trung Nguyên.”

A Vu nói xen vào: “Lẽ nào ý của điện hạ là để giặc phương bắc tiến về phía nam để thống nhất Trung Nguyên, như thế thiên hạ mới thái bình?”

Sở Mậu cười. “Nàng lo cái gì nào, giặc phương bắc thống nhất Trung Nguyên thì sao? Ai thống trị giang sơn chẳng được, huống hồ nói một cách nghiêm túc thì thái tổ khai phúc ở triều Đại Hạ không phải là có huyết thống Bắc triều hay sao? Ta nghĩ không nhất thiết phải phân biệt Trung Nguyên, Bắc Triều, thiên hạ đều là người một nhà, như vậy mới không có giặc ngoại xâm.”

“Nhưng thế thì lại có nội chiến. Điện hạ nói sao mà dễ dàng vậy, cho đến nay có ai có thể thống nhất Trung Nguyên, Bắc Triều? Giặc phương bắc kiêu dũng thiện chiến, ta đuổi họ tránh, ta lùi họ tiến, cho dù có giành thắng lợi nhất thời thì dân ở Trung Nguyên liệu có chịu đến phía bắc sinh sống, nếu thắng lợi mà không chiếm đóng, không khôi phục lại mọi thứ thì vẫn là cục diện cũ.”

“Nàng nói rất đúng, có điều nàng nói vậy có nghĩa vẫn coi họ là tù binh, còn ta thì nghĩ nên coi họ như người một nhà, giống như huynh đệ của dân tộc Hán vậy.”

“Bọn họ làm sao giống như người tộc Hán chúng ta được, họ sống hoang dại, ăn lông ở lỗ, căn bản chưa được thuần hóa.” A Vu tranh luận.

Sở Mậu tiếp tục nói trong ánh mắt mờ màng của A Vu. “Có câu nói thế này: “Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại.” Có nghĩa là biển chưa được trăm sông, có sức chứa vô cùng lớn, bọn họ là dân du mục chăn thả săn bắn, giống như nàng thích ăn đồ ngọt, còn ta lại không thích vậy, về bản chất thì

không có sự khác biệt, ăn lông ở lỗ thì đã làm sao, đều là con dân của trời cả.”

A Vu không nói, vẻ mặt tò tháy độ không đồng tình.

“Nàng nói bọn họ man di không thể thuần hóa, nhưng trong lịch sử những ngoại tộc đến Trung Nguyên, dù nhanh hay chóng đều tôn sùng chế độ của dân tộc Hán, có thể thấy trái tim họ cũng luôn hướng về dân tộc Hán, còn chúng ta là người Trung Nguyên nhưng vẫn cố chấp, kỳ thị họ, bọn họ không thể làm khác được nên mới cướp bóc, xâm lược. Nàng đến các vùng biên cương mà xem, người Hán, người Hồ ở đó không có sự khác biệt quá lớn, họ cùng sống giúp đỡ lẫn nhau, nhìn họ giống như người Tây Bắc, người Đông Nam vậy, họ cho phép hôn nhân giữa người Hán và người Hồ, vài trăm năm sau thì còn đâu nạn nô lệ và cảnh xâm lược nữa?”

A Vu chớp chớp mắt, không thể không thừa nhận ý nghĩ của Kỳ Vương điện hạ thật mới mẻ, nhưng không phải là không có lý.

“Nhưng việc này vô cùng khó khăn, thử hỏi bao nhiêu người có suy nghĩ như điện hạ, và ai có được khí phách đến khai phá, mở rộng biên cương?”

“A Vu, nhưng nếu chúng ta không làm thì mãi mãi sẽ không thể biết được có thể làm得到 đâu. Tâm nguyện cả đời của ta là vùng biên cương được sống yên ổn mãi mãi, không để cho nhân dân Đại Hạ phải chịu khổ bởi giặc ngoại xâm nữa.”

A Vu nhìn vào mắt của Sở Mậu, thấy trong đó sự kiên định và nhiệt tình, nàng cũng cảm động, vì chí hướng của Sở Mậu, nàng cũng muốn bất chấp tất cả để đứng bên cạnh hắn. “Mặc dù bây giờ thiếp vẫn chưa biết suy nghĩ của điện hạ có thể thực hiện được hay không, nhưng thiếp nguyện cố gắng hết sức mình vì một ngày như điện hạ nói.”

“Nàng chỉ cần luôn ở bên cạnh ta là được.” Sở Mậu nắm tay A Vu rồi hôn lên đó.

“Điện hạ vẫn chưa nói đến chuyện của Kim Quốc Nhĩ Hãn.” A Vu đẩy Sở Mậu ra.

“Kim Quốc Nhĩ Hãn là vua hoang dã vùng thảo nguyên, dũng mãnh mưu trí, nếu không đã không thống trị được Lạc Bắc mười năm nay, đa số thê thiếp của hắn đều là đàn bà Trung Nguyên, hơn nữa nàng cũng thấy là hắn nói tiếng Hán rất lưu loát, như vậy hắn cũng hiểu rõ văn hóa Trung Nguyên, ta nghĩ hắn có thể giúp ta hoàn thành việc thống nhất Hán Hồ.” Sở Mậu nói.

“Điện hạ đã coi trọng hắn như vậy, sao vẫn phải vòng vèo như thế, chẳng lẽ không thể nói chuyện trực tiếp với hắn?” A Vu hỏi.

“Đàn ông ở thảo nguyên chỉ phục anh hùng. Nếu ta không hoàn toàn đánh bại được Kim Quốc Nhĩ Hãn, tạm thời khuất phục dã tâm của hắn thì chắc chắn sẽ xảy ra chiến tranh. Ta muốn đánh cho hắn hiểu rõ rằng, chỉ cần một ngày triều Đại Hạ này còn có ta, thì Kim Quốc Nhĩ Hãn hắn không thể nào đặt chân vào Trung Nguyên được!”

Lời của Sở Mậu tràn đầy khí thế, khiến A Vu nghe mà cũng thấy nhiệt huyết dâng trào, không kiềm chế nổi thơm lên má Sở Mậu một cái, nàng thực sự thích dáng vẻ bây giờ của hắn.

Trong giây lát, cả A Vu và Sở Mậu đều sững người, tai của A Vu đã đỏ như đá hồng ngọc, còn Sở Mậu thì nâng mặt nàng lên hôn cuồng nhiệt một hồi.

“Ngủ sớm đi, ngày mai ta sẽ dẫn nàng đi báo thù.” Sở Mậu nói.

“Thiép lấy gì để báo thù, chẳng lẽ dùng nắm đấm của thiép?” A Vu cười

giơ nắm tay lên.

Sở Mậu không kèm chế được hôn vào nắm tay đáng yêu của A Vu. “Đương nhiên là không phải rồi.” Sở Mậu lấy ra một cái hộp nhỏ, rồi lấy từ trong đó ra một vật có hình dáng rất kỳ lạ.

“Súng!” A Vu buột miệng kêu lên, trong những ngày linh hồn phiêu du bên cạnh Chính Nguyên Đế, nàng đã nhiều lần nhìn thấy thứ đồ có sức mạnh vô song này.

“Nàng biết ư?” Sở Mậu khá ngạc nhiên, hôn A Vu một cái rồi nói: “Xem ra Kỳ Vương phi của nhà ta là nữ thiên tài, không cái gì là không biết.”

A Vu lườm Sở Mậu một cái.

“Nàng đã biết rồi thì ta cũng không cần nói nhiều nữa.” Sở Mậu cất súng vào trong hộp, kéo tay A Vu bước đến trước tấm địa đồ vẽ toàn cảnh triều Đại Hạ, nhíu mày lo lắng nói: “A Vu, ta sợ chúng ta không đủ thời gian, nếu như nội chiến xảy ra, sau này kẻ địch kéo đến từ bờ biển phía bên kia thì chúng ta sẽ đối phó thế nào đây?”

Sở Mậu chỉ vào vùng biển rồi nói: “Ta có dự cảm, sau này kẻ địch lớn mạnh nhất của chúng ta sẽ từ ngoài biển vào. Họ đã tạo ra súng, còn chúng ta lại không có, A Vu, nàng nghĩ mà xem, nếu những người có súng đó đặt chân đến Đại Hạ chúng ta thì sẽ xảy ra thảm họa gì?”

A Vu nắm chặt tay của Sở Mậu, lần đầu tiên nhìn vào mắt của hắn, chân thành nói: “Điện hạ, chàng nhất định phải làm Hoàng đế.”

“Tuân lệnh, Hoàng hậu của ta.” Sở Mậu cười chắp tay hành lễ với A Vu.

A Vu nhìn Sở Mậu đang quay lưng trãi ga giường cho mình, lần đầu tiên thấu hiểu và thông cảm cho hành động nỗi dậy chống lại triều đình và chiếm

ngôi vị trước đây của Sở Mậu, vinh nhục của một cá nhân so với vận mệnh của đất nước, bên nào nhẹ bên nào nặng, có lẽ không cần phải hỏi thêm nữa.

A Vu không kiềm chế được vòng tay ôm eo Sở Mậu từ phía sau. “Thật tuyệt quá, Hoàng đế tương lai lại đi trải ga giường cho thiếp, thiếp thật vinh dự quá!”

Sở Mậu quay người lại hôn A Vu một cái, nói: “Ngủ đi, ta đến lều lớn nghị sự, Băng Sương sẽ canh giữ bên ngoài cho nàng, có việc gì thì gọi cô ta nhé.”

A Vu gật đầu, trước khi đi Sở Mậu còn kéo nàng sát lại gần, hôn cuồng nhiệt. A Vu đoán có lẽ mặt mình bị Sở Mậu hôn đến xanh tím cả, và nàng không thể hiểu và cũng chưa thề quen được với sở thích này của Kỳ Vương điện hạ.

Thảo nguyên Lạc Bắc đã vào đông, cây lá khô héo, mặt đất phủ một lớp sương mỏng, màu trắng đó trải dài ngút tầm mắt.

“Đến rồi!” A Vu nghe Sở Mậu nói nhỏ bên tai, lúc này nàng ngồi đang ngồi trên con ngựa Hắc Long Vương mà Sở Mậu hay cưỡi, trên người quần áo choàng lông chồn, lưng dựa vào ngực của Sở Mậu, gió thổi vù vù vào mặt, dù có mạng che gần hết mặt mà vẫn cảm thấy lạnh buốt.

Nhưng trên gương mặt của A Vu không có vẻ khổ sở chút nào, trái lại còn đỏ hồng lên vì hưng phấn. Hai tay nàng nắm chặt khẩu súng, Sở Mậu đang giúp nàng từ từ nâng lên.

“Đừng sợ. Mắt nhìn thẳng về phía trước, tâm trạng ổn định.” Tiếng của Sở Mậu thoảng trong gió vù vù, vô cùng bình tĩnh, khiến bàn tay đang run

run của A Vu cũng trấn tĩnh lại.

Tiếng vó ngựa lộc cộc, kẻ bỏ trốn đến nhanh như tên bắn, trong vùng đất rộng lớn có hai người cưỡi một con ngựa, đứng lặng lẽ dưới bầu trời bao la.

Kim Quốc Nhĩ Hãn dẫn theo hai mươi ba người cưỡi ngựa đột ngột xông đến. Hai mươi tư người ùn ùn kéo đến như đám mây đen bao vây kín bầu trời.

Ngón tay trỏ của A Vu nhấn bóp cò, đạn bắn đi như sao băng, sượt qua má Kim Quốc Nhĩ Hãn tạo thành một vết máu, hấn sợ đến nỗi toàn thân toát mồ hôi lạnh, chưa kịp định thần lại thì bên má kia lại thêm một vết máu nữa.

Kim Quốc Nhĩ Hãn sợ quá nhảy xuống ngựa, hấn thậm chí không nhìn rõ cái gì đã xẹt qua mặt hắn, nhưng chỉ với khoảng cách gần như thế đã phải làm hắn sợ hãi khiếp đảm.

“Đã hả giận chưa?” Sở Mậu hỏi nhỏ bên tai A Vu.

“Một chút.” A Vu tigm tìm cười.

Kim Quốc Nhĩ Hãn thấy A Vu bỏ tay xuống, lập tức nhảy lên ngựa, nhưng không dám ngồi mà trốn sau bụng ngựa, hai mươi tư người cưỡi ngựa kia lập tức vây xung quanh Sở Mậu và A Vu.

Kim Quốc Nhĩ Hãn liếc nhìn Sở Mậu rồi giơ tay lên ra lệnh: “Giết!”

A Vu bỗng chốc cảm thấy Sở Mậu thật to gan, hai tay khó chống lại nỗi bồn tay, huống hồ bị cả toán giặc khỏe mạnh bao vây.

A Vu chỉ cảm thấy phía sau lưng mình trống trải, lưng ngựa hơi nghiêng đi, bóng dáng đó đã ở trên không trung từ lúc nào, trước mắt nàng xẹt qua một đường sáng, khi nàng chưa kịp nhìn rõ bóng dáng và động tác của Sở

Mậu thì Sở Mậu đã ngồi ở phía sau nàng.

Màn vừa rồi A Vụ tựa như bị ảo giác vậy.

“Điện hạ!” A Vụ quay đầu nhìn Sở Mậu gần như nín thở.

Sau khi ngồi lại trên yên ngựa, trong tay của Sở Mậu có thêm một thứ, đó là hai mươi ba chiếc roi da.

Kim Quốc Nhĩ Hãn mặt trăng bêch, xoa xoa đầu rồi sau đó cười to vang cả vùng trời.

“Được lắm, Kỳ Vương điện hạ, Kim Quốc Nhĩ Hãn ta suốt đời này coi như phục ngài.” Kim Quốc Nhĩ Hãn xuống ngựa, hai tay giơ roi ngựa lên, quỳ một chân trước ngựa của Sở Mậu.

Đây là cách đầu hàng quy phục của người Tác-ta, đem ngựa tặng cho đối phương, từ đó nguyện làm trâu làm ngựa cho đối phương.

Tiếp đó, hai mươi ba người còn lại đều nhất loạt xuống ngựa, quỳ một gối trước Sở Mậu.

Từ phía xa vọng đến tiếng vó ngựa, những bóng đen đông như kiến càng lúc càng nhiều, khi đến trước mắt mới biết đó là đội cận vệ của Sở Mậu truy đuổi Kim Quốc Nhĩ Hãn.

Tối nay, tại doanh trại, Sở Mậu thiết đãi Kim Quốc Nhĩ Hãn rượu thịt, A Vụ thì nằm trên giường, mắt mở to nghĩ lại dáng vẻ anh dũng của Sở Mậu ngày hôm nay. Quả nhiên mỹ nhân khó qua khỏi cửa ải anh hùng, A Vụ sờ lên ngực mình, tim đập dồn dập.

Đến khi Sở Mậu trở về lều thì mặt mũi đỏ gay, tinh lượng của Sở Mậu rất tốt, ngàn chén không say, vậy mà hôm nay mặt đỏ như thế này, A Vụ nghĩ

không biết là hắn đã uống bao nhiêu chén. Có điều người thảo nguyên trước nay đều hào sảng, nếu không hạ gục bọn họ bằng tinh lực, e rằng bọn họ cũng không thực sự tâm phục.

A Vu vội vàng bước xuống giường dùi Sở Mậu ngồi xuống. “Thiép đi bảo Hạ Xuân nấu cho chàng một bát canh giải rượu.”

“Không cần đâu.” Sở Mậu giữ ống tay áo của A Vu. “Canh giải rượu cũng vô tác dụng.”

“Sao lại vô tác dụng.” A Vu không hiểu.

“Vì ta vẫn say như thế này.” Sở Mậu nói.

A Vu nhíu mày, nói năng không đầu không cuối, chắc chắn là say rồi, A Vu đang nghĩ như vậy thì hai ngón tay đã đặt giữa trán, day nhẹ cho hắn.

“Rượu không làm say người, người tự say, ta e cả đời này sẽ không tỉnh được.” Sở Mậu thở dài nói.

A Vu đỏ mặt, tim đập như hươu chạy, xấu hổ đưa mắt nhìn Sở Mậu thì thấy ánh mắt hắn nhìn nàng ngây dại, không được tinh túc như thường ngày, chắc chắn đang nói lộn xộn. A Vu lúc này chỉ hận không thể đánh cho hắn một roi.

A Vu khẽ đá vào Sở Mậu. “Không uống canh giải rượu thì thôi, hôi quá, đi tắm đi!” A Vu pháp phòng cánh mũi.

Sở Mậu ngoan ngoãn bước ra, lúc trở lại, cười nói: “Sao nàng vẫn chưa ngủ?”

A Vu nhìn Sở Mậu, thấy sắc đỏ trên mặt đã hết liền hỏi: “Điện hạ tỉnh rượu chưa?”

Sở Mậu gật đầu, nằm xuống bên cạnh A Vu, A Vu nghiêng đầu sang nhìn hắn, lại hỏi: “Điện hạ tĩnh thật rồi chứ?”

Sở Mậu bật cười gí tay vào trán A Vu, nói: “Tắm xong đỡ nhiều rồi.”

“Không phải chàng bảo cả đời này cũng...” A Vu không cam tâm buột miệng hỏi, nhưng chỉ nói được một nửa câu thì lại cảm thấy không thể hỏi tiếp, nhìn bộ dạng của Sở Mậu giống như chưa từng nói câu này vậy, và đương nhiên hắn cũng không nói gì.

A Vu trở mình quay mặt vào trong.

“Cả đời gì cơ?” Sở Mậu hỏi. “Sao lại nói không hết câu thế?”

“Thiép ngủ đây.” A Vu bực mình không thèm để ý đến Sở Mậu nữa, người phía sau thì hình như đã rất mệt, không thèm dỗ dành hay hỏi han gì nữa. A Vu tức quá, quá nửa đêm mới ngủ được, còn người phía sau thì thở đều đều, ngủ rất ngon, thỉnh thoảng còn dụi đầu vào cổ nàng, tỏ ra rất thỏa mãn.

Hai ngày sau đó, Sở Mậu bận rộn vô cùng, nào là chỉnh đốn quân ngũ rồi đàm phán với Kim Quốc Nhĩ Hãn, gặp quan viên địa phương...

Tóm lại là một đêm một ngày A Vu không nhìn thấy người đâu, thế nên nàng quyết định ra ngoài xem sao. Từ trước đến nay, A Vu không thích mùi của đàn ông, huống hồ mùi đàn ông ở doanh trại thì tràn ngập khắp nơi, bình thường A Vu thường ở trong doanh trại, lúc này mở rèm ra, cổ gắng chịu đựng ánh mắt đói khát của một số người, như vậy thực sự không dễ dàng chút nào.

A Vu vừa bước ra khỏi lều thì nghe tiếng reo hò thấp thoáng phía xa. “Hạ Xuân, sao lại ồn ào vậy?”

Hạ Xuân bất ngờ từ đâu bước ra cười, nói: “Điện hạ đang đau vật với Kim Quốc Nhĩ Hãn.”

“Đau vật?” A Vụ không biết mình có nghe làm hay không, nhưng nhìn vẻ mặt của Hạ Xuân thì biết chắc chắn mình không nghe sai, đương nhiên nàng biết đau vật là gì, chỉ có điều không thể tin bộ dáng khi Sở Mậu đau vật - thô bỉ?

“Đi xem sao.” A Vụ nói.

Hạ Xuân lập tức dẫn đường cho A Vụ, để nàng đứng ở phía trước quan sát trận đấu giữa Kỳ Vương điện hạ và Kim Quốc Nhĩ Hãn, xung quanh mọi người đứng rộng bằng chiều dài của ba người, nổi bật nhất là vị trí đặc biệt của nội thị như nàng.

Sở Mậu và Kim Quốc Nhĩ Hãn đều cởi trần, phía dưới mặc một cái quần bó chân, đi ủng da trâu. Có điều so với một người lông mọc khắp người, bụng to tay to như Kim Quốc Nhĩ Hãn thì A Vụ thấy Sở Mậu đẹp vô cùng.

Động tác đau vật rất dã man, nguyên thủy, Kim Quốc Nhĩ Hãn giống như một con trâu rừng xông vào, còn Sở Mậu thì lách người, ôm lấy đầu hắn, lật hắn một cái ngã nhào xuống đất. Khắp bãi vang lên tiếng reo hò, ngay cả A Vụ cũng nắm chặt tay.

A Vụ thấy Sở Mậu dưới ánh nắng toàn thân tràn đầy sức mạnh, không biết là đẹp hay không, nhưng thật sống động. Từng giọt mồ hôi chảy xuống dọc sống lưng của Sở Mậu, làn da màu đồng phản chiếu dưới ánh sáng mặt trời, tự nhiên A Vụ cảm thấy mồm miệng khô khốc.

Lại một trận reo hò nữa vang lên, lúc này ngay cả thân người lông lá của Kim Quốc Nhĩ Hãn mà A Vụ nhìn cũng thấy thuận mắt hơn, bầu trời trong xanh, mây trắng lững lờ trôi, sức mạnh của người đàn ông, dáng vẻ oai phong

đẹp đẽ, tiếng reo hò vang dội, khiến A Vu cuối cùng cũng không nhịn được phải thốt lên. “Đẹp!”

Sở Mậu đang đè Kim Quốc Nhĩ Hãn dưới đất, ngoảnh đầu lại cười với A Vu, những giọt mồ hôi lăn ra từ mái đầu hắn, lần đầu tiên A Vu phớt lờ mùi hôi, cảm nhận vẻ đẹp của chúng.

Đến tối, A Vu hỏi Sở Mậu: “Thì ra điện hạ còn biết đâu vật?”

Sở Mậu cười, trong ánh mắt có thêm sự trầm tư như đang nghĩ đến việc gì không vui. A Vu không dám hỏi nữa, không cần đoán cũng biết Kỳ Vương điện hạ đang nghĩ đến ngày sống trong cấm cung, đó là những ngày mà A Vu không thể tưởng tượng được, mà nàng cũng không dám nghĩ.

“Điện hạ và Kim Quốc Nhĩ Hãn nói chuyện đến đâu rồi?” A Vu thắc mắc hỏi.

“Ta thả Kim Quốc Nhĩ Hãn về, mỗi năm dân tộc Tác-ta phải cống nạp cho triều Đại Hạ năm nghìn con ngựa chiến. Về tình hình biên cương, ta đã bàn bạc với Lưu Hậu Phương rồi, cho phép giao thương buôn bán giữa người dân Tác-ta và người dân vùng núi, cho phép hôn nhân giữa hai dân tộc Hán Hồi, cứ thử làm như thế đã.” Sở Mậu nói ngắn gọn.

Nhưng đáng tiếc tất cả phải tiến hành trong lặng lẽ, và chịu sự hạn chế của Lưu Hậu Phương, thêm nữa dân tộc Tác-ta còn phải cống nạp, A Vu thực sự băn khoăn không biết việc này sẽ duy trì được bao lâu. “Kim Quốc Nhĩ Hãn có yêu cầu gì không?”

Sở Mậu nghiêm túc nhìn A Vu, tựa hồ rất ngạc nhiên về suy nghĩ sắc bén của nàng. “Kim Quốc Nhĩ Hãn yêu cầu ta trong vòng ba năm phải lên hoàng đế.”

A Vu không ngạc nhiên, nàng nhớ lại kiếp trước trong vòng ba năm đó Sở Mậu có xưng đế hay không và đúng là Long Khánh Đế vào cuối năm Long Khánh thứ ba mươi lăm mới băng giá, Ai Đế kế vị, vào năm thứ hai khi Ai Đế kế vị thì Sở Mậu đem quân tấn công kinh thành, nếu tính từ bây giờ thì ít nhất phải sau năm năm nữa.

Sở Mậu xoa đầu A Vu. “Nàng không cần lo mấy việc này, cứ để ta lo là được rồi.” Tiếp đó, Sở Mậu lại nói. “Ngày mai chúng ta trở về kinh đô.”

“Gấp như vậy sao?” A Vu kinh ngạc nói.

“Hoàng thượng đã ra thánh chỉ giục về rồi.” Sở Mậu bình thản nói.

A Vu lặng im không nói, sau khi Sở Mậu rời kinh, Điện Hoàng hậu và Hướng Quý phi không biết đã rót bao nhiêu lời đàm tiếu vào tai Long Khánh Đế, lại còn phe phái của Ngũ, Lục Hoàng tử nữa, thêm nữa việc Sở Mậu ở Lạc Bắc chín lần bắt, chín lần thả Kim Quốc Nhĩ Hãn chắc chắn đã sớm bị bẩm báo về triều rồi.

A Vu thậm chí còn hoài nghi, Sở Mậu về kinh lần này không những không được luận công ban thưởng mà e rằng còn bị gông cùm xiềng xích.

A Vu thực sự khâm phục thái độ bình thản này của Sở Mậu. “Điện hạ, sau khi chúng ta về kinh thành...”

Sở Mậu lại xoa đầu A Vu, cười nói: “Vì A Vu, ta sẽ không để mình gặp chuyện gì đâu.”

Chương 38

Biểu muội xinh đẹp tranh giành ân sủng

A Vụ lặng lẽ vén rèm xe, khéo léo nhìn ra ngoài, người bên ngoài không hề phát hiện ra, một khuê nữ như nàng đã luyện được bản lĩnh làm việc xấu không để lộ dấu vết rồi.

“Có gì hay vậy?” Sở Mậu đặt cuốn sách trong tay xuống, tì cằm vào tay A Vụ, nhìn ra ngoài theo ánh mắt của nàng, xung quanh nhộn nhịp, mỗi người mỗi việc khiến người ta không thể không ngắm nhìn.

“Chàng nhìn đứa bé kia kìa, mắt sâu trán cao, thật là đẹp, nó không giống người Đại Hạ chúng ta, cũng không giống người Tác-ta, mà lai một nửa Hạ một nửa Hồ, trông xinh đẹp hơn chúng ta nhiều.” A Vụ nói.

“Trên đời này có ai xinh đẹp hơn nàng chứ?” Sở Mậu cười. “Có điều xem ra khi người Hạ và người Hồ kết hôn, đời sau đúng là xinh đẹp hơn.”

Hai người bình luận rôm rả sau tấm rèm xe. Cuối cùng A Vụ thở dài một tiếng, nói: “Vậy là phải về rồi sao?”

Sở Mậu cuộn lọn tóc bên tai của A Vụ vào đầu ngón tay, vì ở bên ngoài, lại thường xuyên phải đi trên đường, mà việc tự chải, quấn tóc cho mình, A Vụ cũng không thành thạo lắm nên chỉ tết thành bím dài quấn sau đầu, trên đầu lại chẳng đeo đồ trang sức nào, nhưng điều này càng khiến nàng trở nên thanh khiết, xinh đẹp.

Đôi mắt long lanh như nước, lông mi chớp chớp, thiếu nữ mười sáu tuổi

như vậy trông có yếu ớt không chứ?

“Nàng nhìn mình xem, mới ở Lạc Bắc nửa năm mà đã ăn không ngon, ngủ không yên, gầy tro xương rồi, còn lưu luyến chỗ này làm gì? Ta cứ nghĩ nàng phải nhớ kinh thành đến phát cuồng mới phải chứ?” Sở Mậu nghịch tóc của A Vu.

“Đúng là thiếp rất nhớ kinh đô, nhưng thiếp cũng thích phong cảnh ở Lạc Bắc, ở đây khiến thiếp có cảm giác, ừm, một cảm giác...” A Vu cúi đầu nghĩ xem nên chọn từ gì cho thích hợp. “... tự tại, cảm giác tự do tự tại.”

“Đúng là tự tại thật, nàng còn dám cải trang thành nam giới đến uống trà ở quán trà cơ mà.” Sở Mậu nhéo mũi A Vu.

“Aizzz, đúng là nhớ thật đấy.” A Vu cười. “Ngày mai đến Giang Thành, điện hạ cho phép thiếp đi dạo phố nửa ngày nhé, nghe nói Giang Thành là nơi phồn hoa nhất Lạc Bắc nhưng thiếp chưa đi được” A Vu nghĩ kĩ rồi, nếu Sở Mậu không đồng ý, cho dù có phải làm nũng cũng sẽ năn nỉ cho bằng được, thậm chí là “giở” cả sắc đẹp ra nữa.

A Vu mặc dù hơi ngốc nghếch trong việc này, nhưng giờ thì nàng đã nhạy bén hơn, mấy ngày qua đã nắm được điểm yếu của Sở Mậu rồi.

“Cũng được.” Vậy mà Sở Mậu lại đồng ý dễ dàng, điều này ít nhiều nằm ngoài dự kiến của A Vu, nàng liệu việc như thần, nhưng toàn bị thất bại thảm hại dưới tay Sở Mậu.

Điều thú vị hơn nữa là A Vu nghĩ mình có lẽ phải uốn bảy tấc lưỡi mới có thể thuyết phục được Sở Mậu đồng ý cho mình dẫn theo Băng Sương, nào ngờ hắn chỉ gật đầu cười, còn dặn thêm: “Về sớm đây nhé!”

Giang Thành có tiệm chi nhánh lớn nhất của Tứ Quý Cẩm và Đức Thắng

Bố Trang ở Lạc Bắc, A Vu chọn đến hoa cả mắt gáy vóc đủ màu sắc ở đây, mỗi lần nhìn thấy một cuộn đều không kìm được hỏi ý của Băng Sương, cuối cùng Băng Sương cũng thấy mệt mỏi quá, chủ động ra ngoài đứng.

A Vu quay người lại nở nụ cười gian xảo, đôi ngọc khắc hình chữ Vạn trên tai A Vu lắc lư đã sớm làm kinh động của hàng trưởng của Tú Quý Cẩm.

fb.com/ebookngontinhmienphi

“Phu nhân là?” Tú Quý Cẩm ở Giang Thành do Liễu Kinh Nương quản lý, cửa hàng trưởng họ Vũ vào cuối năm đều vào kinh thông báo tình hình ngân sách với Liễu Kinh nương nên ông cũng khá quen bà, tuy nhiên người chủ lớn thực sự thì chưa có duyên gặp mặt. Thế nên hôm nay cửa hàng trưởng họ Vũ vừa trông thấy người đẹp nhất từ trước đến giờ bước vào Tú Quý Cẩm thì không khỏi có chút kích động.

A Vũ nhận ra được sự hoài nghi trong mắt Vũ An Huệ liền mỉm cười, lấy từ trong hâu bao ra một cái ấn, ra hiệu cho Vũ An Huệ chìa tay ra.

Vũ An huệ giơ tay trái ra, A Vu cười lắc đầu, lần này ông đổi thành tay phải, A Vu liền đóng dấu lên mu bàn tay ông, trên đó có bốn chữ “Tú quý như cẩm.”

“Không biết bà chủ có gì sai bảo ạ?” Vũ An Huệ lập tức tỏ ra kính trọng. Ông không ngờ người chủ lớn của mình lại là nữ giới, hơn nữa trông còn trẻ như vậy, yếu ớt như vậy, nếu không tận mắt chứng kiến thì có đánh chết ông cũng không thể tin.

A Vu rất hài lòng về thái độ của vị trưởng cửa hàng này, nàng vốn không có nhiều thời gian nên cúi đầu trực tiếp dặn dò vài câu.

Vũ An Huệ nghe tin A Vu nói xong thì thực sự nể phục nàng. Việc

thông thương giữa người Hạ và người Hồ là điều mà ông đã mong đợi từ lâu, chỉ là không biết người chủ lớn này có lai lịch thế nào mà việc bí mật như vậy, ngay cả tai mắt ở Lạc Bắc của bọn họ vẫn chưa báo về mà bà chủ đã biết, lại còn vượt nghìn dặm xa xôi đến tận Giang Thành.

Cuối cùng, A Vu chọn năm cuộn gấm, Vũ An Huệ đích thân ôm lên xe ngựa giúp nàng. A Vu đứng quay lưng về phía Băng Sương, bỏ mũ che mặt xuống, cười với Vũ An Huệ. “Trưởng cửa hàng Vũ, lần sau ta gặp lại ông thì không cần đóng dấu nữa.”

Vũ An Huệ véo vào mặt mình mới định thần lại được, thầm nhủ, may mà ông đã bốn mươi mấy tuổi đầu, nếu không có lẽ đã hồn bay phách lạc rồi cũng nên.

Lúc A Vu trở về cũng cảm thấy hơi lo lắng, nhưng Sở Mậu lại không hỏi gì, chỉ nói: “Cuộn vải này nàng dùng để làm áo bối tử cũng không tồi.”

A Vu gật đầu, trong lòng cũng nghĩ như vậy.

Xe ngựa đi về hướng đông, tuyết đã ngót, từ xa có thể nhìn thấy dãy núi xanh thẫm bên ngoài kinh thành. A Vu cảm thấy lo lắng nhưng không biết nên mở miệng thế nào, không cần nghĩ cũng biết, khi về kinh, Sở Mậu sẽ bận tối ngày, đến lúc hắn có thời gian rảnh để nói chuyện với nàng thì e là đã quá muộn.

Ngón tay A Vu vô thức gõ vài cái lên mặt bàn con, Sở Mậu liếc nhìn nàng hai lần nhưng nàng không phát hiện ra.

“Có tâm sự sao?” Sở Mậu hỏi.

A Vu ngân người, lắc đầu. “Cũng không phải tâm sự, chỉ là trên đường đi thiếp luôn nghĩ, dù Kim Quốc Nhĩ Hán đã bàn bạc ổn thỏa các điều kiện

với điện hạ, nhưng những bộ lạc dưới trướng của hắn không chịu khuất phục thì sao? Nếu như hắn để mặc những bộ lạc đó khiêu chiến thì sao?”

Sở Mậu nhíu mày.

A Vu biết mình đang vượt quy tắc, triều Đại hạ không cho phép nữ giới bàn chính sự, có điều lúc ở Lạc Bắc, Sở Mậu vẫn thỉnh thoảng hỏi ý kiến của nàng, thế nên A Vu mới cả gan thăm dò xem sao.

“Nàng nghĩ thế nào?” Sở Mậu hỏi.

A Vu im lặng hồi lâu, tự nhủ phải bình tĩnh, nhưng cơ hội tốt đang ở trước mắt, nàng không thể không tham lam. “Lưu Hậu Phương không giỏi cầm binh, điện hạ lại về kinh thành, nếu muốn trấn áp được Kim Quốc Nhĩ hán, có lẽ triều đình cần phải phái tướng quân đến trấn thủ.”

“Ừm.” Sở Mậu gật đầu.

A Vu thấy Sở Mậu không có ý phản đối, nhận được sự cỗ vũ này, nàng nói tiếp: “Trong lòng điện hạ đã nghĩ đến ai chưa?”

Sở Mậu cười. “Sao nàng lại hỏi ta, việc này ta không quyết được.”

A Vu cảm thấy khá thất vọng, riêng điểm này của Sở Mậu nàng không thích chút nào, bởi vì chuyện gì hắn cũng giấu kĩ, nói nồng thận trọng khiến người khác không thể bắt được điểm yếu, và đó đã trở thành bản năng, ngay cả trước mặt nàng hắn cũng che giấu.

“Nhưng nếu chọn sai người, sợ rằng kế hoạch của điện hạ sẽ bị ảnh hưởng, thế nên thiếp không tin chàng không có dự tính gì về chuyện này.” A Vu sát lại gần Sở Mậu.

Sở Mậu bỏ sách xuống, hình như đến lúc này hắn mới chăm chú lắng

nghe A Vụ nói. “Vậy nàng thử đoán dự định của ta xem thế nào.”

“Lúc này, mặc dù điện hạ lập được công lớn, nhưng trong triều chia nhiều phe phái trắng đen lẫn lộn, người tốt kẻ xấu cũng không biết đâu mà lần. Theo thiếp nghĩ, điện hạ về kinh lần này chắc chắn sẽ bị người ta ghen ghét, đố kỵ, nếu như điện hạ tự tiến cử người của mình đến Lạc Bắc, e rằng sẽ bị từ chối.” Nói đến đây, A Vụ bỗng nghĩ đến nhị ca Vinh Ngân của mình. Mặc dù Vinh Ngân vẫn còn phải luyện tập nhiều, nhưng Long Khánh Đế rất có lòng khen ngợi, lại là anh vợ của Sở Mậu, như vậy chẳng phải rất thích hợp sao?

Nhưng trong lòng A Vụ không hi vọng Vinh Giới và Vinh Ngân quá nổi bật, nếu như Vinh Ngân lập công lớn ở Lạc Bắc, Vinh Giới có được sự giúp đỡ của Vinh tam lão gia, chắc chắn dần dần thăng tiến, Vinh tam lão gia còn là thầy giáo kiêm cha vợ của Sở Mậu, bản thân nàng có thể trở thành hoàng hậu của Sở Mậu, việc nhà họ Vinh quá hiển hách trong tương lai ở triều Chính Nguyên rất rõ ràng, nếu đổi lại là A Vụ nàng cũng cảm thấy nghi ngờ Vinh gia, mà nàng thực sự không muốn chuyện này tái diễn.

A Vụ tiếp tục nói: “Thế nên thiếp đoán người điện hạ muốn tiến cử là người của Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử, chọn tướng quân từ mấy người này.”

“Ồ, Vương phi của ta quả nhiên liệu việc như thần, vậy theo ý của nàng, ta nên tiến cử ai?”

A Vụ liếc Sở Mậu một cái. “Thiếp đâu phải thần tiên, sao biết được, có điều thiếp cho rằng có hai người dùng được.”

“Nàng nói đi.” Sở Mậu có vẻ lắng nghe rất chăm chú.

A Vụ cố tỏ ra điềm tĩnh, dáng vẻ công tư phân minh. “Hai vị công tử của

Trưởng Công chúa Phúc Huệ.” Có lúc càng mập mờ che giấu càng khiến người ta sinh nghi, A Vụ nghĩ rằng nàng càng thăng thắn càng được việc.

Có câu “chọn người hiền tài không cần tránh người nhà, chọn người nhà thì không tránh được hiềm nghi”, A Vụ đúng là có chút tình riêng khi tiến cử họ, nhưng rõ ràng hai người họ Cố này rất có tài, nàng rất hiểu bọn họ.

Nhưng đồng thời, A Vụ cũng phạm phải một sai lầm, nàng nghĩ chuyện mình với Cố Đinh Dịch không ai biết, mà thực tế nàng cũng không nghĩ là có gì. A Vụ không có chút tư tình nào với Cố Đinh Dịch, chỉ đơn thuần là muốn bảo vệ ca ca, chuyện giữa huynh ấy và nàng lại càng rõ ràng, nàng chỉ đứng ở góc độ có lợi cho Sở Mậu để nghĩ cho hắn mà thôi.

Con người ta là như vậy đó, bạn cho rằng mình hoàn toàn trong sáng với người khác, thì cũng nghĩ hiển nhiên rằng trong mắt người khác bọn họ cũng vô cùng trong sạch, huống hồ việc gặp gỡ giữa A Vụ và Cố Đinh Dịch là bí mật, người khác không hề biết.

Thế nên A Vụ rất mạnh dạn nhìn thẳng vào Sở Mậu mà không biết trong lòng Kỳ vương điện hạ đang dậy sóng thế nào, hắn thực sự khâm phục A Vụ khi dám nhìn thẳng vào mắt mình.

A Vụ thấy Sở Mậu cúp mắt xuống nói: “Lạc Bắc bây giờ cần người lão luyện, kiên trì cố thủ, tuyệt đối không thể khiêu chiến hoặc ứng chiến, người cần chọn là lão tướng dày dạn kinh nghiệm.”

Guong mặt A Vụ không kìm nén nổi sự thất vọng, rồi thấy Sở Mậu lại cầm cuốn sách lên có vẻ không muốn bàn thêm nữa.

A Vụ không cam tâm, lại nói trước: “Điện hạ không được Hoàng thượng coi trọng, lại bị Điện Hoàn hậu và Hướng Quý phi trong cung thường nói lời gièm pha bên tai hoàng thượng, sao điện hạ không thử lôi kéo Trưởng Công

chúa, nghe nói Hoàng thượng rất quý trọng vị tiểu muội này.”

A Vu càng quan tâm thì càng làm mọi việc rối tung lên, nếu đứng ngoài quan sát, nàng sẽ thấy lời nói của mình lúc này thật ngu ngốc.

A Vu thấy Sở Mậu nghe xong không buồn ngược mắt lên thì biết là hắn không đồng tình rồi.

“Người xưa có câu làm chuyện lớn không để ý đến tiểu tiết, cho dù trước đây điện hạ bất hòa với Trưởng Công chúa, nhưng dù sao cũng là cô của chàng, lẽ nào không thể bỏ qua cho nhau, nếu điện hạ được Trưởng Công chúa ủng hộ...” A Vu thấy lông mày của Sở Mậu càng lúc càng nhăn tít lại, biết là mình đã quá nóng vội, Kỳ vương điện hạ không nói năng từ nãy vẫn nhíu chặt lông mày, không vui chút nào.

A Vu cúp mắt xuống. Nàng là mối hòa giải duy nhất giữa Sở Mậu và Trưởng Công chúa, nhưng Trưởng Công chúa lại không thích Sở Mậu, lúc nào cũng nói lời khắc nghiệt với hắn, tuy vậy những tồn thương mà Trưởng công chúa gây ra cho Sở Mậu thì A Vu chưa chứng kiến bao giờ. Nàng không cho rằng giữa hai người có vấn đề gì không thể giải quyết nên mới thử hòa giải.

Trên quãng đường về kinh sau đó, Kỳ vương điện hạ không nói thêm câu nào, mặt cũng không nhìn thấy nụ cười, ngay cả khéo môi khẽ nhéch lên cũng không thấy.

Vừa về đến kinh thành, Sở Mậu liền cưỡi ngựa đến cấm cung gặp Hoàng thượng, xe ngựa của A Vu thì chậm rãi tiến vào thành. Trong thành ngựa xe như nước, người qua lại như thoi đưa, mặc dù không phải ai ai cũng tươi cười, nhưng ít nhất trên vẻ mặt người dân cũng không thấy vẻ khổ sở vì hàng vạn tướng sĩ đã hy sinh ngoài chiến trường để đổi lấy sự bình yên cho mọi

người.

Nhưng phía sau vẻ lạnh nhạt, xa lạ này, có ai biết được biết bao nhiêu tướng sĩ đã phải đổ máu nơi chiến trường, triều đình càng lạnh nhạt khiến lòng người tê tái. Trước đây công thần trở về triều, Hoàng đế còn đích thân cử văn võ bá quan ra ngoại thành long trọng nghênh đón, hoặc nếu không ít nhất cũng phải có hoàng tử hoặc thừa tướng đón, nhưng đến đón Sở Mậu chỉ có Binh bộ Thượng thư Lưu Kiên Hữu, hơn nữa còn yêu cầu Sở Mậu phải đem binh trở lại Tây Sơn, giao án cho triều đình, thậm chí không để Sở Mậu đích thân vào triều gặp Hoàng thượng đã tước luôn hổ phù rồi.

Sau đó thì một mình Sở Mậu Vào thành, không hề có vẻ oai phong của một tướng quân khải hoàn, A Vu lúc đó ở trong xe nhìn thấy bóng dáng cô đơn của Sở Mậu, mắt bỗng cay cay vương lệ.

Dù là phủ Kỳ Vương thì A Vu cũng không thể đường hoàng bước vào, vì ai cũng biết lúc này Kỳ Vương phi đang nằm trên giường bệnh không dậy nổi. Băng Sương ôm lấy eo của A Vu vượt tường bay vào, đến thẳng Ngọc Lan Đường.

“Chủ nhân!” Tử Nghi nhìn thấy A Vu đầu tiên, vui mừng bước đến, Tử Phiến, Tử Trụy nghe thấy tiếng cũng vội vàng bước ra, vui mừng khôn xiết.

“Gầy đi, gầy đi rồi.” Tang ma ma đến Ngọc Lan Đường, không kìm néo được rơi lệ.

“Oa, ở kinh thành vẫn là tuyệt nhất” A Vu cười nói, sau đó được bọn Tử Phiến hầu hạ tắm gội, thay quần áo, khoác lên người chiếc áo choàng vải Tùng Giang mềm mại, rồi nàng còn được Tử Phiến hong khô tóc, sau đó ăn một bát cháo tổ yến, cuối cùng A Vu mới chắc chắn mình đã trở về nhà, thảo

nào mà người ta thường hoa mắt vì vinh hoa phú quý, cuộc sống ở kinh thành hơn rất nhiều Lạc Bắc lạnh lẽo, khổ sở.

“Những ngày ta không ở đây, trong phủ có chuyện gì không?” A Vu nhắm mắt nói nhỏ.

Tử Phiến nói: “Có một biểu cô nương mới đến phủ, nghe nói là cháu gái của tiên Hiếu Trinh hậu, Hách ma ma đã giữ lại ở Hồng Dược Sơn Phòng, mấy lần cô ấy muốn đến gặp Vương phi nhưng nô tỳ đều nói Vương phi đang ốm không cho vào.”

“Biểu cô nương này có gì đặc biệt không?” A Vu hỏi, nếu không cô biểu muội này sao được Tử Phiến đứng ra nói chuyện chứ.

Tử Phiến không nói. “Nô tỳ cũng không rõ, mấy hôm nữa Vương khi gặp sẽ biết thôi a.”

A Vu trùng mắt lườm Tử Phiến, nha đầu này đúng là được chiêu sinh hư, ngay cả nàng mà cũng dám nói lảng sang chuyện khác, có điều nàng cũng không muốn truy hỏi thêm. “Ừ, nói tiếp đi.”

“Công Tôn di nương tư thông với người khác, giờ đang bị Hách ma ma nhốt ở Linh Lung Các, nói đợi Vương phi khỏe trở lại sẽ xử lý.” Tử Nghi nói.

A Vu rất ngạc nhiên, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. “Sao lại phát hiện được ra cô ta tư thông với người khác? Có khai gian phu đó là ai?”

“Lúc kiểm tra sức khỏe thì bị đại phu chẩn ra là có tin mừng nhưng cô ta không chịu khai ra gian phu là ai.” Tử Nghi nói tiếp.

“Đúng là cô gái si tình.” A Vu thở dài.

“Còn có chuyện gì khác không?” A Vu lại hỏi.

“Từ sau khi Vương gia rời khỏi kinh thành, Hà Trắc phi đã tự ý trở về phủ Trần Quốc Công, đến nay vẫn chưa quay về.” Tử Phiến nói.

A Vu gật đầu, Trần Quốc Công xem ra đã chọn đúng về phe nào rồi, còn Hà Bội Chân bây giờ vẫn là gái tân, vẫn còn có tương lai. A Vu day day trán, cảm thấy cuộc sống phú quý này cũng không dễ sống chút nào.

Tiếp đó, Tử Phiến lại kể việc Thôi Thị cho người mang đồ đến cho nàng mấy lần, mợ hai biết nàng bị bệnh cũng đến một lần, nhưng đều bị Tử Phiến từ chối không cho gặp. Tử Phiến nói: “Mợ hai vô cùng tức giận.” A Vu nghe nói thế liền liên tưởng ngay đến Đường Âm, ôm đầu than thở: “Ôi, lại đắc tội với Âm tỷ rồi.”

Có điều những chuyện này đều không phải là thứ khiến A Vu đau đầu nhất, điều nàng lo lắng là tối nay Sở Mậu có lành lặn mà trở về phủ Kỳ vương hay không.

Sự thực chứng minh, A Vu đã quá lo, Kỳ Vương điện hạ đã dám chín lần bắt chín lần thả Kim Quốc Nhĩ Hán thì đương nhiên đã phải suy nghĩ đường thoái lui cho mình, ngay tối hôm đó, Sở Mậu trở về phủ Kỳ vương là lập tức đến Hứa Nhàn Đường bàn bạc với các trợ tá, ngay cả Hách ma ma mà ngày hôm sau mới được nhìn thấy hắn.

A Vu lưỡng lự giây lát rồi cũng dặn Tử Trụy đem bát canh sâm đến Băng Tuyết Lâm. Thực ra, nàng rất muốn đích thân đến Băng Tuyết Lâm hỏi tình hình vào cung hôm qua của Sở Mậu, nhưng tự thấy sau khi nàng nói mấy lời tốt đẹp về Trưởng Công chúa, Sở Mậu có vẻ không muốn nhìn thấy nàng, hai người sau đó cũng không nói gì nữa, A Vu sợ mình đến Băng Tuyết Lâm mà bị Sở Mậu đuổi đi thì càng thêm xấu hổ.

Mấy ngày sau A Vu cũng không thấy Sở Mậu về Ngọc Lan Đường, cảm

giác hắn vẫn không vui nên không muốn đến quấy rầy. Lần này “bệnh” của A Vu cũng đã có chuyển biến tốt liền sai người đến chở ở của mấy người Đào Tư Dao truyền ý, bảo bọn họ có thời gian rảnh thì đến chở nàng nói chuyện, Hách ma ma cũng biết tranh thủ thời cơ dẫn biểu cô nương đến Ngọc Lan Đường.

Trong trí nhớ của A Vu, kiếp trước nàng không hề nghe ai nhắc đến cô biểu muội này. Nghe nói cô biểu muội này tên là Nguyên Dung Mộng, là con gái của tiểu đệ của Hiếu Trinh hậu. Sau khi Hiếu Trinh hậu mất thì nhà họ Nguyên cũng nhanh chóng lui bại, nhị lão đều qua đời, cậu em trai duy nhất của Hiếu Trinh hoàng hậu thì bị giáng chức, trực xuất đến Liêu Đông, mới mất cách đây không lâu. Cô biểu muội giờ đây không có người thân, phải nhờ người đem thư đến phủ Kỳ Vương rồi chính Hách ma ma phái người đón cô ấy về.

Thế nên giờ Nguyên Dung Mộng có thể coi là người duy nhất của nhà họ Nguyên.

“Thỉnh an Vương phi.” Giọng của Nguyên Dung Mộng mềm mại như nước khiến người nghe cảm thấy xót thương. Năm nay cô mười tam tuổi, hơn A Vu hai tuổi, có điều cơ thể gầy yếu nên trông cứ như cô gái mười bốn, mươi lăm tuổi, lúc này cô đang cúi đầu, tay vò chiếc khăn với dáng vẻ cẩn thảng.

“Đều là người nhà cả, biểu muội không cần câu nệ, muội ngồi xuống nói chuyện với chúng ta nhé!” A Vu tuy không thể tỏ ra sụt sùi khóc lóc khi gặp người thân, nhưng rất đồng cảm với cảnh ngộ của Nguyên Dung Mộng. Ở vùng Liêu Đông khó khăn, lạnh giá, cô ấy lại mất cả cha lẫn mẹ, trước khi Hách ma ma đón về không biết đã phải chịu bao nhiêu cực khổ.

Nguyên Dung Mộng ngẩng đầu nhìn A Vu với ánh mắt cảm kích. Trong

lòng cô luôn lo lắng về thái độ của tẩu tẩu đối với mình, nghe nói vị biểu huynh mà cô chưa nhìn thấy mặt bao giờ rất yêu thương vị Vương phi này, nhưng mấy lần cô đến Ngọc Lan Đường đều không gặp được tẩu tẩu.

Cùng với ánh mắt cảm kích của Nguyên Dung Mộng thì bàn tay cầm chén trà của A Vụ cũng vô tình siết chặt. Mặc dù không thể hiện quá rõ, nhưng người cả đời luôn tự hào về sắc đẹp như A Vụ mà cũng phải thừa nhận vẻ đẹp của Nguyên Dung Mộng, khiến nàng bất chợt nghĩ đến câu “Trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng^[1]? ”

[1] Đó là câu nói của Chu Du về Gia Cát Lượng (Khổng Minh) trong Tam Quốc Chí. Chuyện xưa kể rằng, Gia Cát Lượng và Chu Du đều là bậc anh hùng kiệt xuất dưới thời Tam Quốc phân tranh. Tích xưa cũng lưu truyền câu chuyện nổi tiếng Khổng Minh ba lần chọc tức vị đô đốc của nước Ngô. Đến lần thứ ba, Chu Du đã tức đến hộc máu tươi, ngã từ yên ngựa xuống bất tỉnh. Theo sử cũ ghi chép lại, Chu Du là bậc danh tướng toàn tài, thuộc hàng xưa nay hiếm. Vậy mà vị đô đốc trẻ này trong lúc tột cùng thất vọng đã phái thốt lên câu: “Trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng?”

Gương mặt của Nguyên Dung Mộng dường như khác hẳn với dáng vẻ gầy yếu của cô, nghe giọng nói của cô thì nghĩ rằng cô trông ngoan ngoãn hiền lành, nào ngờ lúc ngẩng đầu lên thì vẻ đẹp bừng sáng, lông mi dài cong vút, có một vẻ đẹp tuyệt sắc.

Chỉ cần nhìn lông mày lá liễu, má lúm đồng tiền, mắt phượng, đuôi mắt hơi cong lên, đôi môi đỏ hồng hơi dày, không cười thì mang ba phần giận dỗi, nhưng cười là làm gương mặt sáng bừng, chỉ cần một nụ cười thôi đã đủ khiến người ta phải hồn xiêu phách lạc.

Tuy nhiên Nguyên Dung Mộng vốn nhút nhát, vẻ đẹp ẩn chứa vài phần ngây thơ, sự mâu thuẫn ấy khiến người ta không rời mắt được.

A Vụ đã hiểu vì sao Tử Phiến lại nói nàng gặp cô biểu muội này thì sẽ biết cô ấy có điểm gì khác biệt. Trong lòng A Vụ vô tình dây lên lòng ghen tị, nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra hòa nhã.

Còn Nguyên Dung Mộng nhìn thấy A Vu cũng vô cùng thảng thốt. Vị tẩu tẩu này có dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, tư thái nho nhã, gương mặt tuyệt đẹp đã dành, khí chất của nàng còn khiến đối phương cũng phải cúi đầu chịu thua kém vài phần. Nguyên Dung Mộng chưa từng gặp người con gái nào xinh đẹp như thế.

Cả A Vu và Nguyên Dung Mộng đều khen ngợi nhau và so sánh ngầm một hồi. Thực ra hai người đều là xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ, không thể nói ai thắng ai thua.

Vẻ đẹp của A Vu nằm ở thần thái, như bông mẫu đơn ngậm sương dưới ánh nắng của mùa xuân nên có vẻ đẹp toàn diện. Nguyên Dung Mộng lại có gương mặt hài hòa, nếu phân ra có thể người ta sẽ chê cô môi dày, mũi hếch, nhưng khi ở trên cùng một gương mặt, vẻ đẹp này lại khiến người ta không thể không chú ý, như ráng chiều cuối ngày vậy.

Vẻ đẹp của A Vu là ở dáng vẻ, một vẻ đẹp chuẩn mực, còn Nguyên Dung Mộng là cái đẹp tự nhiên, thô sơ, thế nên A Vu mới tự nhận thấy mình thua kém Nguyên Dung Mộng. Còn Nguyên Dung Mộng lại ngưỡng mộ vẻ đẹp nho nhã, thanh cao, thoát tục của A Vu, giống như nàng Hằng Nga trên cung trăng, cao xa không thể với tới, còn cô chỉ như hạt bụi thấp kém.

A Vu nói chuyện với Nguyên Dung Mộng một hồi, thấy cô có tri thức hiểu lẽ nghĩa, nói năng khiêm tốn nhã nhặn thì trong lòng càng thấy đố kỵ thêm vài phần.

“Muội muội thật đáng thương, đã đến đây rồi thì hãy coi tỷ là tỷ tỳ ruột thịt, có chuyện gì chỉ cần nói với tỷ hoặc nói với Hách ma ma là được.” A Vu còn nhẹ nhàng nói thêm. “Bây giờ muội ở Hồng Dược Sơn Phòng cũng rộng rãi, muội cùng Tương Tư tỷ tỷ sẽ có nhiều chuyện tâm sự, tỷ ấy sắp xuất giá, sau này cơ hội gặp nhau cũng ít.”

“Vâng.” Nguyên Dung Mộng nói.

Hách ma ma thì khá ngạc nhiên, bà cho rằng A Vu sẽ tìm cho Nguyên Dung Mộng chỗ khác, vừa để cách xa bà, cũng là cách xa Sở Mậu, không ngờ A Vu lại là người rộng lượng đến vậy.

“Mộng tỷ nhi, cô về Hồng Dược Sơn Phòng trước đi, tôi có chuyện muốn bàn với Vương phi.” Hách ma ma nói với Nguyên Dung Mộng.

Nguyên Dung Mộng ngoan ngoãn đứng dậy cáo từ A Vu.

A Vu cười, bảo Nguyên Dung Mộng khi nào rảnh thì qua chơi. Tiễn Nguyên Dung Mộng về, A Vu mới ngoanh đầu nhìn Hách ma ma, khéo miệng khẽ nhếch lên. Nguyên Dung Mộng đã nhớ người gửi thư thế nào, Hách ma ma đi đón người ra sao, quá trình này có vẻ khá thú vị đây. Huống hò, kiếp trước đâu có xuất hiện người nào tên là Nguyên Dung Mộng, nếu không với thân phận là người duy nhất của nhà họ Nguyên, hồn A Vu phiêu du bao nhiêu năm bên cạnh Chính Nguyên Đế như thế, chẳng có lý gì lại không nghe nói tới, chỉ có điều nàng không biết tình hình ở kiếp trước như thế nào, chứ kiếp này có thể vì nàng trở thành Kỳ Vương phi, còn Hách ma ma thì chuyên quyền, Tương Tư thì đồ kỵ nên mọi chuyện đều có nguyên nhân cả.

Có điều nếu Nguyên Dung Mộng có cuộc sống khổ sở như thế, sao Sở Mậu không cho người chăm sóc cả nhà cậu mình ngay từ đầu, điều này thực sự khiến A Vu nghi ngờ.

“Có lẽ Vương phi đã biết chuyện của Công Tôn Thị, lúc Vương phi bị bệnh, lão thân không dám chuyên quyền, giờ xin ý kiến của Vương phi xem nên xử lý Công Tôn Thị thế nào.” Hách ma ma nói thảng vào vấn đề.

A Vu nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Tôi bàn bạc với điện hạ xong thì sẽ xử

lý.”

Hách ma ma ngược mắt lên nhìn A Vụ. “Vương phi lương thiện, đó là cái phúc cho những người trong phủ này, chỉ có điều Công Tôn Thị tư thông với đàn ông, lại còn có thai, chuyện này không xử phạt nặng, sau này sợ rằng sẽ không dễ quản lý người trong phủ chúng ta, nếu gây ra chuyện xấu sẽ làm mất đi danh tiếng của Điện hạ và Vương phi.”

Hách ma ma cho rằng, là Vương phi, A Vụ hoàn toàn xử lý được việc của Công Tôn Thị, cho dù là lấy mạng của cô ta, chắc chắn Tứ Hoàng tử cũng không nói nửa câu, vậy mà nàng mượn cớ là phải bàn bạc với điện hạ, chắc chắn là có ý muốn cầu xin rồi.

A Vụ cười, Hách ma ma nhận ra ý tứ của nàng đúng là không đơn giản, thảo nào có thể bảo vệ cho Sở Mậu trong cung đến khi trưởng thành. Có điều, những lời Hách ma ma nói cũng có lý, A Vụ không thể phản đối, chỉ có điều, Công Tôn Lan ở bên Sở Mậu bao nhiêu năm mà vẫn phòng không gối chiếc, nay gặp được người đàn ông yêu thương cô, thương xót cô, nhất thời rung động phạm lỗi làm cũng là điều dễ hiểu.

“Tôi sẽ bàn bạc với điện hạ.” A Vụ đã đưa ra quyết định thì không cho phép bất cứ ai nghi ngờ, ngay cả Hách ma ma cũng không, dù trong lòng nàng cũng đồng ý với ý kiến của Hách ma ma nhưng không mong kiểu chông đối này diễn ra một lần nữa.

Hách ma ma bị A Vụ nhẹ nhàng, khéo léo từ chối thì không nói gì nữa, mặt đanh lại, cáo từ rồi bước ra.

Trở về kinh sau hơn mười ngày, A Vụ mới thấy Sở Mậu bước vào cổng Ngọc Lan Đường. “Điện hạ.” A Vụ vui mừng đứng dậy đón.

Sở Mậu đứng ở cửa chăm chú nhìn A Vu một hồi, cười. “Khí sắc tốt hơn một chút rồi.”

A Vu cởi áo khoác giúp Sở Mậu, lại lấy khăn lau tay cho hắn, Vân Mai đứng bên cạnh thì cởi ủng ngoài cho Sở Mậu và đưa đôi giày đế thấp đi trong nhà cho hắn.

A Vu nhận lấy chén trà do Tử Phiến mang đến đưa cho Sở Mậu, nói: “Trà tuyết nha từ năm ngoái đấy, điện hạ uống thử xem.”

Sở Mậu nhấp hai ngụm, thấy tinh thần sảng khoái dễ chịu. Bên ngoài tuyết đang rơi nhiều, lạnh thấu xương, vậy mà bước vào phòng, hơi nóng phả vào mặt, vừa ấm áp vừa thơm ngát, lại được nghe những lời nói dịu dàng, những hành động quan tâm, cho dù tâm trạng có u ám thế nào cũng vui tươi lại.

Bận rộn một hồi, A Vu mới ngồi đối diện Sở Mậu, hỏi: “Chuyện của triều đình đã có kết luận rồi phải không ạ?”

“Ưu khuyết điểm cũng bù trừ lẫn nhau.” Sở Mậu thổi hơi trong chén trà, dùng nắp chén gạt phần lá trà nổi ra một bên.

A Vu ngần người rồi cười ngay. “Thế cũng không tồi, chỉ cần điện hạ bình yên là thiếp mãn nguyện rồi, huống hồ ở Lạc Bắc điện hạ đã làm được việc mình muốn làm, cho dù triều đình không ban thưởng thì cũng không có gì buồn cả.”

“A Vu đang an ủi ta đấy à?” Khóe môi của Sở Mậu khẽ cong lên.

Mặt A Vu bất giác ửng hồng dưới cái nhìn của Sở Mậu, giống như bản thân nàng đã làm chuyện thật nực cười vậy. Nàng chuyền ngay chủ đề, dẫu môi nói: “Trong lòng điện hạ đã biết rõ, đâu cần thiếp an ủi.”

Sở Mậu cười cúi đầu uống trà.

A Vụ đưa mắt liếc nhìn Sở Mậu, trong lòng cảm thấy hơi lạ, nàng vốn nghĩ Sở Mậu sẽ bước đến véo mũi nàng thể hiện sự gần gũi, vậy mà hắn chỉ ngồi đó uống trà không nói năng gì.

Ánh mắt A Vụ đảo một vòng, rồi cất giọng dịu dàng: “Có lẽ điện hạ gấp biểu muội rồi, sao trước đây thiếp không nghe điện hạ nhắc đến nhỉ?”

“Đúng là biểu muội của ta, cô ấy giờ sống một thân một mình, khổ sở nhiều năm rồi nên nàng để ý chăm sóc cô ấy một chút.” Sở Mậu nói, nụ cười nhàn nhạt không thể hiện bất cứ tình cảm nào. A Vụ quan sát rất kĩ mà cũng không tìm ra được điều gì.

Có điều nếu như biểu muội họ Nguyên này không đẹp như thế, hoặc giả Sở Mậu không nói những lời như này thì A Vụ có lẽ còn thật lòng chăm sóc Nguyên Dung Mộng, nhưng từ nhỏ A Vụ đã ích kỉ, không chấp nhận người nào đẹp như mình.

Có điều A Vụ càng ghen ghét thì càng không biểu hiện ra mặt, nàng nghĩ Sở Mậu cũng thế, hắn càng để ý, lại càng không thể hiện, trong lòng A Vụ đã coi cô biểu muội họ Nguyên là người cần đề phòng trước tiên, ngay cả Hách ma ma cũng chỉ đứng thứ hai.

“Điện hạ không cần dặn dò, thiếp sẽ đối đãi với cô ấy như người nhà.” A Vụ cười. “Chỉ có điều thiếp thấy biểu muội cũng không còn nhỏ nữa, hôm nay thiếp hỏi thì biết lúc còn sống cậu mợ đã định hôn cho muội ấy, nhưng muội ấy từ chối. Thiếp nghĩ sau này thiếp ra ngoài sẽ dẫn theo muội ấy, tìm cho muội ấy một gia đình tốt, như thế cậu mợ ở dưới suối vàng sẽ không trách chúng ta.”

A Vụ không chịu bỏ qua bất cứ biểu hiện nào trên gương mặt Sở Mậu,

nhưng nàng thật sự thất vọng, Sở Mậu nghe nàng nhắc đến cậu mợ mà không có phản ứng gì, cũng không giống vẻ người áy náy, không hiểu trước đây tại sao hẵn lại không chăm sóc mấy người họ hàng này.

“Không cần đâu, mấy bà ở kinh thành đều có ánh mắt sắc bén, nói năng độc địa, Mộng nương tâm tư nhạy cảm, sợ rằng không thích nghi được. Ta đã bảo cô cô tìm cho muội ấy một ma ma để dạy dỗ thêm rồi.”

Dù sao cũng là biểu muội thân thiết mà, A Vu đã bao giờ trông thấy Sở Mậu quan tâm đến cô gái nào như vậy đâu, sự ghen ghét, ngọn lửa đố kỵ trong lòng nàng càng lúc càng bùng lên dữ dội, dù Nguyên Dung Mộng có được gả về phủ thì cùng lắm chỉ được làm trắc phi, nhưng nếu cô ta lại bắt tay với Hách ma ma, A Vu không nghĩ là mình sẽ thắng vụ này. Vợ chồng có thể đồng sàng dị mộng nhưng huynh muội ruột thịt thì dù có chuyện gì xảy ra vẫn bao bọc, che chở cho nhau.

“Cũng được.” Nụ cười của A Vu có chút gượng gạo, lại còn tìm ma ma dạy dỗ nữa, chẳng lẽ muốn nuôi dạy thành tiên, tự nhiên trong lòng nàng dâng lên một nỗi chua xót. “Chỗ Hà Trắc phi có cần đón cô ấy về phủ không?”

“Không cần.” Sở Mậu đáp vẻ chắc chắn nhưng không giải thích lý do.

A Vu cực kỳ chán nản, chuyện gì nàng cũng đoán già đoán non, nhưng vẫn phải che giấu sự bức tức mà dịu dàng nói: “Điện hạ, thế Công Tôn Thị chàng xử lý thế nào?”

“Nàng tự xem rồi xử lý đi nhé!” Sở Mậu đứng dậy, gọi Văn Mai đến hầu thay giày.

“Điện hạ không ở đây dùng bữa tối sao?” A Vu đứng dậy hỏi.

Ngoài trời, tuyết rơi ngày một lớn, mái nhà đối diện đã phủ một lớp tuyết dày, A Vu tiễn Sở Mậu ra đến cửa, nhìn Văn Mai khoác áo choàng cho hắn, rồi lại khoác thêm một chiếc áo mưa nữa.

“Vào nhà đi, cần thận cảm lạnh.” Sở Mậu nói.

Trong giọng nói vẫn chưa đựng sự quan tâm, nhưng cảm giác như xa cách muôn trùng, A Vu vốn thích kiểu nói tương kính như tân này, Sở Mậu cũng không tiện “động tay động chân” chạm vào nàng, nhưng A Vu không hiểu vì sao mình lại không thích sự lạnh nhạt này.

“Điện hạ cũng đừng làm việc nhiều, cần giữ gìn sức khỏe. Tối thiếp sẽ bảo Tử Trụy hầm canh xương bò mang đến, chàng ít nhiều nên uống một chút.” A Vu vẫn đối xử chu đáo với Sở Mậu giống một bà vợ dịu hiền.

Sở Mậu gật đầu.

A Vu quay đầu lại dặn dò Tử Phiến: “Ngươi đi xem xem điện hạ đi đâu?”

Không bao lâu, Tử Phiến quay về nói: “Điện hạ đến Hồng Dược Sơn Phòng, có vẻ như sẽ ở đó dùng cơm.”

Mắt A Vu bỗng nhiên cay sè, nước mắt suýt chút nữa rơi xuống, khiến nàng không biết làm thế nào. Buổi tối, để vỗ về bản thân, nàng ăn nhiều thêm nửa bát cơm rồi tự nhủ, điện hạ không ở đây mình ăn còn thấy ngon hơn.

Ngày hôm sau, từ sáng sớm A Vu đã đến Linh Lung Các. Mặc dù cái tên này rất hay nhưng chỉ là một góc của Tương Tư Viện, thường ngày rất ít người đến, vì trông cũ kĩ âm u nên bọn thuộc hạ cũng không quét dọn chu đáo, các chủ tử cũng chẳng có ai đến đây.

“Mở cửa ra!” Tử Phiến nói với bà giúp việc phụ trách canh giữ Công

Tôn Lan.

Bà giúp việc từ xa trông thấy A Vu, biết đó là Kỳ Vương phi liền vội vàng bước đến vấn an, rồi nhanh chóng mở cửa, còn dè dặt lấy lòng: “Vương phi cần thận bậc cửa.”

Vừa bước vào trong, A Vu đã phải nhíu mày vì mùi ẩm mốc của căn phòng.

Bà giúp việc cúi đầu đi lên trước, lấy ống tay áo lau mặt ghế trong phòng. “Mời Vương phi ngồi.” Sau đó ngoanh ra kêu to với người phía trong: “Công Tôn Thị, mau ra bái kiến Vương phi.”

A Vu không thích sự thô lỗ của bà giúp việc, nhíu mày không hài lòng.

“Hết gì vậy, cẩn thận không làm kinh động đến tai của Vương phi.” Tử Phiến trùng mắt lườm bà giúp việc, lấy chiếc khăn tay của mình trải lên mặt ghế, rồi mới đỡ A Vu ngồi xuống.

Công Tôn Thị cúi đầu chầm chậm bước ra ngoài, bụng dưới của cô ta đã hơi nhô lên, việc mang thai đã rõ ràng, dáng người gầy guộc giờ lại càng gầy, sắc mặt trắng nhợt, nhưng đầu tóc được chải gọn gàng, quần áo sạch sẽ, chỉ có thân xác là đờ đẫn như biết con đường chết đang chờ ở phía trước, những ngày này chẳng qua là sống trong lay lắt mà thôi.

Công Tôn Lan bước đến trước mặt A Vu, tay đỡ bụng quỳ xuống, không cầu xin, cũng không ngẩng đầu, chỉ lặng lẽ quỳ ở đó. Dù sao cả cuộc đời này của cô chẳng qua cũng chỉ là một vũ cơ thân phận thấp hèn mua vui cho người ta, vào được phủ Kỳ vương cũng chẳng khác nào rơi vào mồ người chết, cô nghĩ mình được yêu một lần cũng chẳng có gì đáng tiếc, chỉ thương cho đứa bé trong bụng, nếu được đứa thai vào bụng Vương phi thì tốt biết bao.

A Vu nhìn bà giúp việc, nhưng bà này vẫn không hiểu ý, muôn ở lại cùng với Tử Phiến, loại người này chẳng trách chỉ được làm những công việc phục vụ thế này.

“Bà lui ra trước đi, có chuyện gì ta sẽ gọi bà.” A Vu nói nhỏ.

Bà giúp việc lúc này mới mặt mày tươi tắn bước ra, cảm thấy vị Vương phi này hòa nhã hơn mấy chủ nhân khác nhiều, không kiêu căng, lèn mặt, tháo nào nàng được làm Vương phi.

A Vu lấy khăn tay che mũi, nói: “Công Tôn Thị, cô phạm tội dâm nghiệt, đáng lẽ phải nhốt trong chuồng lợn, nhưng niêm tình cô mang bầu, đứa trẻ vô tội, hôm nay tôi sẽ đuổi cô ra khỏi phủ, cả đời này sẽ không được phép đến kinh thành nữa bước, cô có phục không?”

Công Tôn Lan ngẩng phắt đầu lên, gần như không dám tin vào tai mình, giọng khàn khàn: “Vương phi...” Nước mắt cứ thế rơi xuống, cho dù già đến mức da bọc xương nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp thanh nhã.

A Vu làm như vậy không phải vì muốn được Công Tôn Lan cảm kích, nàng không hề có cảm tình với người phụ bạc chồng, tha cho cô ta là việc dễ dàng và nàng coi như mình đang tích đức vậy.

A Vu sai hai bà giúp việc áp tải Công Tôn Lan lên xe ngựa ra ngoại thành, sau này một mình cô ta bụng mang dạ chửa có thể sống sót được hay không, hay có được trùng phùng với gian phu của cô ta hay không, cô lẽ phải xem phúc phận ra sao.

Hách ma ma nghe tin, ngầm thở dài một tiếng, cảm thấy A Vu mặc dù tấm lòng lương thiện, nhưng với vị trí Kỳ Vương phi thì lại không tốt chút nào, Tứ Hoàng tử điện hạ cần một người vợ có thể quản thúc nghiêm hậu viện, vậy mà A Vu lại tùy tiện xử lý các việc, chỉ sợ sau này hậu viện sẽ

không yên, gây thêm phiền phức cho Tú Hoàng tử.

Hách ma ma thầm nghĩ: Rồi xem, cứ như thế, e là không chỉ có chuyện xấu xa của Công Tôn Lan thôi đâu.

A Vụ lại không biết Hách ma ma nghĩ như thế, nên xử lý xong chuyện của Công Tôn Lan, buổi chiều nàng đích thân đến Hồng Dược Sơn Phòng.

A Vụ nhấp một ngụm nhỏ trà ở Hồng Dược Sơn Phòng, hương nồng vị thanh khiết. Nàng chưa từng được uống trà Vân Vụ ngon như thế này, có lẽ đây là loại Lệ Phượng Hoàng trong trà Vân Vụ, mỗi năm cung đình cũng chỉ có vài cân, vậy mà Hách ma ma lại được uống.

A Vụ mặc dù thích loại trà trên núi hơn, nhưng loại trà Vân Vụ công phẩm này Hồng Dược Sơn Phòng có mà Ngọc Lan Đường của nàng lại không có khiến A Vụ ít nhiều cũng không thoái mái.

“Đúng là trà ngon, chắc chắn là Lệ Phượng Hoàng.” A Vụ đặt chén trà xuống nói.

“Vương phi thật tinh tế.” Hách ma ma hờ hững nói.

A Vụ nhìn Hách ma ma với vẻ như cười như không, bà không có một chút áy náy nào, có lẽ nghĩ rằng vì bà thích nên mới đem đến Hồng Dược Sơn Phòng. A Vụ không so đo chuyện trà, mà ghét thái độ của Hách ma ma, có điều nếu cứ tiếp tục nói đến vấn đề này thì hạ thấp bản thân quá.

“Sao không thấy biểu cô nương đâu?” A Vụ lại uống một ngụm trà, điềm đạm nói.

“Hôm qua lão thân đã mời Tố Hình cô cô đến, bây giờ Mộng tỷ nhi cần học hành quy củ nên tôi không gọi cô ấy đến thỉnh an Vương phi.” Hách ma ma nói.

A Vu lại cười. “Mấy hôm trước muội ấy không có quy củ gì, nhưng tôi thấy muội ấy cũng có tri thức, hiểu lễ nghĩa, ma ma cũng không nên bắt ép muội ấy quá, lúc cần nghỉ ngơi thì cứ để muội ấy nghỉ ngoi thoái mái.”

A Vu đang châm chọc bà, dạy dỗ thế nào mà tẩu tẩu đến cũng không ra thỉnh an, còn nói chuyện quy tắc, học hành cái gì. Nhưng vẻ mặt của Hách ma ma vẫn không đổi chút nào, chỉ cúi đầu không nói.

Đối phó với loại mặt dày này, A Vu cũng không còn cách nào, tính nàng ưa nói nhẹ nhàng, khéo léo, không thích nói thẳng, khiến Hách ma ma có thể giả vờ như không hiểu.

“Hôm nay tôi đến là muốn bàn bạc với ma ma, tôi đã đuổi Công Tôn Thị ra khỏi phủ rồi, sau này xem phúc phận của cô ta ra sao thôi, có điều những điều ma ma nói hôm trước rất đúng, có lẽ tôi đã quá buông lỏng bọn họ. Lúc này điện hạ đến nội viện không nhiều, cho dù có đến, cũng rất ít khi đặt chân đến Huyện Hoa Viện, hoặc cũng chỉ đến chỗ Long thị vài ngày mà thôi. Mấy người như Công Tôn Thị vẫn còn đang tuổi thanh xuân, khi đã có tâm tư, dù là giết người hay bán họ, e rằng cũng chẳng làm cho họ sợ. Để tránh chuyện này tiếp tục xảy ra, tôi muốn hỏi ý tứ của mấy di nương trước, nếu ai muốn đi, tôi sẽ chủ động tặng cho cô ấy một ít của hồi môn, coi như gả chồng cho họ như những nha hoàn, ma ma thấy thế nào?”

Trong ánh mắt như giếng sâu của Hách ma ma giờ đã lóe lên sự kinh ngạc. “Bọn họ sao lại có thể so sánh với nha hoàn được? Mấy người họ cũng không phải là những thiếp thất không thể dạy bảo, điện hạ không đến phòng của họ thì cũng đâu làm Vương phi bức tức, Vương phi hà tất hủy hoại danh tiếng của mình như thế?” Cho tiểu thiếp rời khỏi phủ không có nguyên do, trong vòng bảy dặm Vương phi chẳng khác nào mang tiếng “ghen tuông, đố ky”.

A Vu thàm khinh bỉ, cả đời bà ở vậy nên muôn ai cũng phải sống vậy như bà. Nhưng theo A Vu thấy, mặc dù nàng không thích chuyện tình cảm nam nữ, nhưng đọc sách, xem kịch, chứng kiến đời thực, có thiều nữ nào không mơ mộng yêu đương, ai không muốn được sống hòa hợp vợ chồng. Nàng và bà không thể vì suy nghĩ của bản thân mà bắt ép những nữ nhân khác cũng giữ tâm hồn thanh tịnh được.

Xưa chốn nhân gian có chuyện “Hồng Phất dạ bôn”, trong thế giới yêu ma thì có “Hồ tiên báo ân”, trong kịch thì có “Thôi Oanh Oanh tư hội Trương Sinh”, phòng cũng không phòng được, mà lấp liếm cũng không lấp liếm được, chỉ có hai chữ “giải phóng” mà thôi.

“Mấy lời này của ma ma nói không đúng rồi, không phải tôi ép họ đi, chỉ là muôn hỏi ý kiến của họ thôi, ví dụ điện hạ thích Long Thị, đương nhiên tôi sẽ giữ lại cô ấy. Tôi thấy điện hạ không thích mấy người Âu Dương Chỉ, vây thì sao phải làm lỡ tuổi xuân của họ, dù gì họ cũng là gái còn xuân, đang còn trẻ. Sau này, tôi sẽ thay điện hạ tìm mấy cô gái mà điện hạ thích để nạp thiếp như thế chẳng phải lợi cả đôi đường, tránh cho trái tim họ không đặt ở trong phủ lại sinh chuyện, ma ma thấy thế nào?

“Vương phi đã định thế rồi thì còn hỏi ý lão thân làm gì?” Hách ma ma hời hợt trả lời.

“Điện hạ gọi ma ma là cô cô, được người nuôi từ nhỏ đến lớn, trong lòng chàng coi người gần như mẹ đẻ, trong lòng tôi cũng coi người gần như mẹ chồng, chuyện như vậy sao tôi có thể không bàn bạc với ma ma chứ?” A Vu cười nói.

Gần như mẹ ruột, gần như mẹ chồng, nhưng chưa chắc danh chính ngôn thuận.

Hách ma ma không nói, A Vu ngồi đó lại uống trà tiếp. “Trà Lê Phượng Hoàng này pha lần thứ ba mới thơm, vị càng ngon.”

“Năm đó Hiếu Trinh Hoàng hậu thích nhất Lê Phượng Hoàng, lão thân hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu nên cũng thích uống loại trà này, điện hạ biết lão thân thích nên tìm mua cho lão thân, nếu Vương phi thích, ở chỗ tôi vẫn còn thừa hai lạng đấy.” Hách ma ma nói với giọng bình thản, nhưng vẻ mặt có chút tự hào.

A Vu nghĩ, Sở Mậu đối xử cũng thật lòng, rất hiếu thuận với vị cô cô này. Chỉ có điều, Hách ma ma làm sao bì được với tiên Hoàng hậu, nhưng nếu A Vu nhớ không nhầm, đây là lần đầu tiên Hách ma ma nhắc đến Hiếu Trinh hậu.

“Không cần, đây là sự hiếu thuận của điện hạ đối với Hách ma ma, hằng ngày tôi cũng không thích uống loại trà này.” A Vu đứng dậy xin cáo từ.

Hôm sau, A Vu gọi lần lượt Mi Tuân và Âu Dương Chỉ đến nói chuyện riêng, nàng đem suy nghĩ mà mình đã nói với Hách ma ma ra nói lại một lần với họ, Tuân Mi và Âu Dương chỉ thoát đầu thì kinh ngạc, sau thì trở nên trầm mặc.

“Cha mẹ của nô tỳ đều đã mất cả, rời khỏi phủ cũng không biết đi đâu, chỉ cầu mong có thể ở lại bên cạnh Vương phi tiếp tục hầu hạ cho người.” Đây là lời Tuân Mi.

Âu Dương Chỉ sợ hãi nhìn A Vu, quỳ xuống nói: “Nô tỳ muốn đi theo Công Tôn tỷ tỷ, nô tỳ thay lời Công Tôn tỷ tỷ cảm ơn đại ân đại đức của Vương phi.”

A Vu gật đầu, bảo Tử Phiến đưa cho Âu Dương Chỉ một tờ ngân phiếu hai trăm lạng.

Còn Hứa Thị, vì là người được cung đình tuyển chọn nên không thể dễ dàng cho chuyên đi, thế nên A Vụ cũng không hỏi ý của tỷ ấy. Hứa Thị thấy Âu Dương Chỉ sắp đi thì muốn đi tiễn cô ấy.

Còn về Long Thi, từ sau khi Sở Mậu đến phòng của cô, cô luôn mượn có bị bệnh không đi ra ngoài, A Vụ cũng không làm khó cô. Chỉ không ngờ, lúc Âu Dương Chỉ đi, cô cũng muốn đi tiễn.

A Vụ đứng bên cửa sổ, nghĩ rằng có ngày nào đó nàng lên ngôi hoàng hậu, những cô gái nào không muốn ở lại trong cung, nàng sẽ chiều theo ý họ. A Vụ đã từng phiêu du trong cung cấm không biết bao nhiêu ngày, mặc dù ít đến chốn các phi tần, nhưng nghe nói có mấy người gần như phát điên vì phải sống những ngày lặng lẽ, nhảm chán đó.

“Chọn mấy tấm lụa ta mua ở Tứ Quý Cẩm đem tặng cho Đào Trắc phi và mấy di nương ở Huyện Hoa Viện, rồi chọn bốn tấm có màu sắc nhã nhặn cho cô biểu muội. À, đúng rồi, tiện chọn lấy hai tấm có màu sắc tươi sáng cho Tương Tư.” A Vụ dặn dò Đồng Văn.

Hôm nay tặng lụa, hôm sau A Vụ lại đem đưa h้าu tròng ở khu trang trại Ôn Tuyễn đem tới tặng cho Nguyên Dung Mộng, bảo cô ấy nếm thử.

Tóm lại cứ cách hai ba ngày nàng lại đem quà đến cho Nguyên Dung Mộng nên hôm nay cô đến Ngọc Lan Đường để cảm tạ, đi theo chỉ có hai tiểu nha hoàn, không có Hách ma ma hộ giá.

“Biểu tấu!” Nguyên Dung Mộng nhìn A Vụ với vẻ ngại ngùng, không biết nên mở miệng ra sao.

“Biểu muội!” A Vụ nói với vẻ mặt ngạc nhiên, vui mừng. “Mấy ngày nay nghe nói muội được Tô Hình cô cô dạy quy tắc, ta không tiện tìm gặp muội, rốt cuộc hôm nay muội cũng đã có thời gian rảnh rồi.”

Nguyên Dung Mông cười, gật đầu nói. “Đúng vậy.” Lời của A Vu như muốn thay cô giải thích sự xa cách của cô mấy ngày nay, Nguyên Dung Mông rất đồng tình.

A Vu bảo Nguyên Dung Mông ngồi xuống, sai Đồng Văn đem hộp trang sức của mình tới.

Hộp trang sức này được sơn màu vàng có vẽ hình hoa sen, mảnh đơn, mỗi tầng đều có chín ngăn nhỏ, xếp lại thành khay tròn, có thể chuyển động được, chỉ riêng cái hộp cũng đã có giá trị không nhỏ rồi, Nguyên Dung Mông nhìn đến nỗi sững sờ. Cô đã nhìn thấy đồ trang sức của Tương Tư, mặc dù rất phong phú, nhưng cũng không thể so bì với đồ của vị biểu tẩu này.

A Vu mở tầng thứ nhất của ngăn kéo, đẩy về phía Nguyên Dung Mông. “Đạo trước ta bị bệnh, không thể chăm sóc được muội, muội chọn vài món, coi như là quà tạ tội của ta được không?”

Nguyên Dung Mông vội vàng lắc đầu. “Thứ này quý giá quá!”

“Có quý giá thế nào thì cũng chỉ là đồ vật vô tri, trên thế gian này quan trọng nhất là tình người, tình cảm của cha mẹ, tình cảm của huynh muội. Muội là biểu muội duy nhất của điện hạ, cũng là người thân nhất của chàng, những thứ đồ này đã là gì, chỉ vì muội không có thời gian, nếu không chúng ta đã đến Bảo Sinh Đường và mua cho muội vài món đồ thịnh hành bây giờ rồi.” A Vu cười vẻ thân thiết.

Nguyên Dung Mông cười, không biết tiếp lời thế nào.

“Thực ra, từ lâu ta đã muôn đến Bảo Sinh Đường, chỉ có điều đi một mình cũng chẳng có gì thú vị, nếu có biểu muội đi cùng, chúng ta cùng bàn bạc, có khi muội cũng đưa ra ý kiến hay cho ta.” A Vu nói. “Giờ nhìn muội, ta thấy cũng đã học quy tắc đâu ra đấy rồi, bây giờ các khuê nữ trong kinh

thành chưa chắc đã bằng muội đâu. Một thời gian nữa, ta sẽ dẫn muội đi thăm một số gia đình họ hàng, làm quen với các cô nương trạc tuổi muội, sau này cùng nhau nói chuyện, mua sắm mới vui. Cũng có lúc muội phải ra ngoài chứ, phải không nào?”

Nguyên Dung Mộng lúc này mới nói khẽ: “Đa tạ biểu tấu.”

“Không cần khách sáo.” A Vụ lại kể cho Nguyên Dung Mộng những đồ ăn ngon, những trò vui ở kinh đô, dưới sự lôi kéo của A Vụ, hai người nói chuyện rất vui vẻ.

Trước lúc ra về, A Vụ bảo Đồng Văn đưa cả hộp tráp chín tầng ấy cho nha hoàn của Nguyên Dung Mộng.

“Biểu tấu!” Nguyên Dung Mộng vô cùng ngạc nhiên.

“Muội cầm lấy đi, muội là biểu muội duy nhất của điện hạ, những thứ này về sau muội nên có, không cần nghĩ ngợi nhiều.” A Vụ đích thân tiễn Nguyên Dung Mộng đến tận cổng lớn Ngọc Lan Đường rồi mới quay vào nhà.

“Vương phi hào phóng quá, may mà Đồng Văn không mang ra mấy thứ người thích.” Tử Phiến oán trách.

A Vụ cười, không để bụng mấy lời đó của Tử Phiến, những thứ này chẳng qua là bù đắp trước cho Nguyên Dung Mộng mà thôi.

Đúng như những gì A Vụ dự đoán, từ sau khi tặng hộp tráp chín tầng, mối quan hệ của Nguyên Dung Mộng và A Vụ trở nên thân thiết hơn, thường xuyên gặp nhau, nói chuyện vui vẻ, cùng làm nữ công, cùng đến vườn hoa ngắm tuyết ngắm mai, ngày tháng trôi qua rất thoải mái, dễ chịu.

Chớp mắt đã đến ngày mùng Tám tháng Chạp, ngày này trong phủ sẽ

nấu cháo đem biếu mọi người, từ sáng sớm trong cung đã có người đem cháo tới, A Vụ bảo Tử Trụy chia cháo ở trong cung cho mỗi người, mỗi chủ nhân các viện đều được chia một phần, một phần đem đến Ngân An điện cúng tổ tiên.

Những người có của ăn của để ở triều Đại Hạ đều có cách nấu cháo mừng Tám tháng Chạp riêng, nhưng đối với Sở Mậu, vì từ nhỏ sống trong cung, được ăn cháo do các nương nương trong cung nấu nên phủ Kỳ Vương không có truyền thống này.

Trước khi A Vụ về phủ, cháo mừng Tám tháng Chạp hàng năm đều do Hách ma ma phụ trách, bà không có tài nấu nướng, từ nhỏ gia đình lại nghèo khó, nên cháo của phủ Kỳ Vương thường đơn giản, tùy tiện.

Năm nay, A Vụ đột nhiên nổi hứng muốn nấu cháo, mấy ngày trước đã nghiên cứu sách vở, tìm các phương pháp nấu từ thời xưa, cộng thêm ý kiến của Tử Trụy, cũng đã nấu thử nhiều lần và thường cho các nha hoàn ở Ngọc Lan Đường ăn.

Kết quả đến ngày mừng Tám tháng Chạp, người ở Ngọc Lan Đường nghe đến “Cháo tháng Chạp” thì đều im lặng không nói, đồ có ngon thế nào mà ăn quá nhiều thì cũng chán không nuốt nổi.

A Vụ sai Tử Trụy múc cháo vào cắp lồng bốn tầng rồi sai người đến Hồng Dược Sơn Phòng bẩm báo với Hách ma ma là nàng muốn đến ngõ Liễu Thụ.

A Vụ vừa bước vào thượng phòng của Thôi Thị thì đã nhận một tràng trách móc: “Sao nửa năm không thấy về, có phải là con chán nghe mẹ càu nhau rồi không hả?” Thôi Thị lại ngoanh đầu sang nhìn Đường Âm. “Tầu tầu

của con vừa về phủ, con cũng chẳng hay về.”

Đường Âm biết Thôi Thị đang thay mình trách móc A Vu, thực ra là muốn bảo với nàng không nên trách A Vu. Phụ nữ sau khi lấy chồng, cảm giác như qua một đêm đã chín chắn hơn, Đường Âm cũng không còn bộc trực như trước kia nữa, vội vàng nói: “Có lẽ phủ Kỳ Vương nhiều việc quá, A Vu không rời đi được.”

A Vu nhìn Đường Âm búi tóc trông ra dáng phụ nữ, dung nhan càng ngày càng diễm lệ, đôi mắt long lanh, hai má hồng hào mịn màng, làn môi bóng láng là biết cuộc sống sau khi kết hôn của tỷ ấy không tệ chút nào.

“Trước tiên muội có lời xin lỗi nhị tẩu, lần trước tỷ đến phủ mà muội bị ôm không ra gấp tỷ được.” A Vu cúi người nhẹ nhàng bái lạy Đường Âm.

Đường Âm vội bước đến, nói: “Đừng, muội làm thế này là làm臊thợ tỷ đây.”

“Âm tỷ tỷ nói với muội như vậy là không muốn tha thứ cho muội rồi.” A Vu dẫu môi, bộ dạng vô cùng đáng thương.

Đường Âm lúc này mới đứng yên nhận một lễ của A Vu. “Được rồi, tỷ cứ tưởng muội làm Vương phi rồi thì không muốn chơi với Âm tỷ tỷ này nữa chứ, lần này tha thứ cho muội đây.”

A Vu lại nhìn sang Đống Tàng Nguyệt, thấy dáng vẻ của tỷ ấy khá tiêu tụy, cảm thấy hơi lo lắng liền đưa mắt nhìn Thôi Thị, Thôi Thị cười nói: “Đại tẩu con có thai rồi, chưa đầy ba tháng, giờ nghén ghê lắm, qua ba tháng này là sẽ đỡ thôi.”

“Thật không à?” A Vu vui mừng ngạc nhiên thốt lên. “Vậy muội chúc mừng tẩu tẩu nhé, sau này nhà mình càng náo nhiệt.”

Đồng Tàng Nguyệt mím cười không nói, A Vu được gả về phủ Kỳ Vương đã một năm rưỡi rồi mà vẫn chưa có tin vui nào nên Đồng Tàng Nguyệt không dám thể hiện thái quá trước mặt nàng.

“Hôm nay con đem cháo tháng Chạp đến, mẹ và các tẩu tẩu ném thử xem sao, xem mùi vị có được không.” A Vu ngồi xuống ghế, Tử Phiến bưng cắp lòng cháo đến, bên ngoài được bọc bằng vải nhung, lúc ở trên xe ngựa, bên dưới ghế có lò sưởi nên không bị nguội, lúc này ăn vẫn còn nóng.

Thôi Thị bưng một bát lên, nhận xét: “Ồ, cháo con nấu không phải mùng Tám tháng Chạp nữa mà phải là Hai mươi tháng Chạp, nhìn này, bên trong có bao nhiêu thứ, nào là gạo trắng, kê vàng, củ áu, táo đỏ, lại còn có cả hạch đào, hạt tùng, trông rất hấp dẫn.”

“Mẹ ném thử xem, ăn càng hấp dẫn hơn đấy.” A Vu nũng nịu nói.

Thôi Thị ném thử một miếng. “Uhm, không tồi, cháo mềm thơm, nhân hạch đào, hạt tùng thơm giòn, cháo tháng Chạp của con còn ngon hơn phủ ta nấu đấy.”

A Vu nghe xong, mím môi cười, cầm héch lên, vẻ vô cùng cao ngạo, nên lại được Thôi Thị mắng yêu cho một trận.

Hôm nay, Đồng Tàng Nguyệt chủ trì việc bếp núc của Vinh phủ, vì có thai nên Thôi Thị bảo Đường Âm giúp tỳ ấy, thế nên hai người và A Vu nói chuyện một lúc thì đến Hoa Sảnh ở phía đầu nhà phân công công việc, thực ra cũng tiện để cho hai mẹ con Thôi Thị có cơ hội nói chuyện riêng

A Vu vô cùng hài lòng về hai bà chị dâu của mình, đợi hai người đi khỏi, A Vu mới hỏi Thôi Thị: “Lúc đầu chẳng phải mẹ nói sau khi nhị tẩu về phủ sẽ cho hai người họ ra ở riêng sao?” Đây cũng là lý do nhà họ Đường đồng ý chuyện hôn sự.

“Đúng vậy, cha con cũng nêu ra việc này, nhưng nhị tẩu con nhất quyết không đồng ý, nói là làm như thế sẽ không hiếu thuận, bất nghĩa, cha mẹ không khuyên nổi, còn mời Đường phu nhân tới khuyên nhưng cũng vô ích.” Thôi Thị cười, trong lời nói chứa đầy sự bảo vệ, yêu mến, giống như một người mẹ đang nói về cô con gái có tính cách bướng bỉnh vậy.

A Vu gật đầu, Thôi Thị đang định nói mấy chuyện thường ngày thì A Vu vội đứng dậy nói: “Lâu lắm rồi con không nói chuyện với Đường Âm tỷ tỷ, con đi tìm tỷ ấy đây.”

Đường Âm vốn định để Đồng Tàng Nguyệt tùy ý sai bảo nha hoàn chuyện nấu nướng, thấy A Vu đến, cô liền nói với Đồng Tàng Nguyệt một tiếng, sau đó hai người đến phòng của Đường Âm.

A Vu quan sát một hồi phòng của Đường Âm và Vinh Ngân, trên tường không còn treo cây kiêm của Vinh Ngân nữa, thay vào đó là một bức tranh hoa mai dưới ánh trăng, đồ đạc trong phòng đều là gỗ tử đàm, trên sập kê ở cửa sổ phía nam trải đệm, để gối tựa lưng, cái kê tay được thêu nhiều màu, trên sập còn đặt cái đinh Văn Vương bằng ngọc xanh, chậu cảnh bằng bạch ngọc. Đồ bày biện thì xa hoa như thế nhưng nhìn rất trang nhã.

“Ôi, thoải mái quá.” A Vu nằm ngả xuống sập.

Đường Âm cười, nói: “Muội không có xương à, người ta nói ra ngoài làm khách phải đoan trang, lịch sự, thế mà muội chạy đến chỗ ta lại nằm nghiêng ngả thế này.”

“Tẩu tẩu tốt ơi, ở phủ muội là Kỳ Vương phi nào dám thả lỏng đâu, đến chỗ tỷ mà tỷ cũng không cho ta thoải mái một chút sao?” A Vu năn nỉ.

Lúc này Đường Âm mới mặc kệ nàng, kêu nha hoàn mang vài đĩa hoa quả, bánh ngọt đến, hai người vừa thưởng trà vừa nói chuyện.

A Vu thấy quàng thâm dưới mắt Đường Âm liền hỏi: “Tỷ vẫn chưa ngủ quen giường sao?”

Đường Âm không ngờ A Vu lại hỏi câu này, mặt bỗng đỏ bừng, nhưng từ trước đến giờ nàng không bao giờ giấu A Vu điều gì, sau khi lấy chồng có những chuyện riêng tư nàng không kể với chồng, không kể với mẹ chồng, không kể với mẹ đẻ, nhưng lại có thể kể với bạn thân.

Đường Âm sờ vào má mình, nói: “Bây giờ muội quay sang cười trêu tỷ đây hả, chẳng lẽ lúc muội và Kỳ Vương kết hôn không phải cũng thế sao?”

A Vu ngân người, không hiểu ý của Đường Âm. “Nói thế là sao?”

Đường Âm thấy vẻ mặt ngô nghê, không hiểu của A Vu thì ghé sát tai thì thầm: “Ca ca của muội đêm nào cũng dày vò tỷ, làm tỷ ngủ không ngon, tỷ bức huynh ấy chết đi được.” Đường Âm nghĩ Vinh Ngân luyện võ nên có thể lực tốt, còn Kỳ Vương Sở Mậu trông nho nhã đương nhiên không thể “lỗ mãng” như Vinh Ngân.

Nói đến đây, A Vu bỗng tự nhiên hiểu ra, mặt nàng đỏ còn hơn cả Đường Âm, nhưng lại tỏ ra rất hiểu biết. “Sao lại thế được, sao tỷ không khuyên nhủ nhị ca, làm quá mức sẽ hại sức khỏe, huynh ấy là người luyện võ, sức khỏe kinh người, tỷ làm sao chịu nổi.”

Đàn ông trong chuyện này làm sao khuyên được, thường ngày nhị ca của muội mọi chuyện đều nghe tỷ, chu đáo vô cùng, nhưng chuyện này thì nhất quyết làm theo ý mình.” Đường Âm tỏ ra oán trách, nhưng thực ra là đang khoe khoang.

A Vu lại hoàn toàn không nhận ra ý tú này, nàng không bao giờ nghĩ rằng chuyện này có gì đáng khoe khoang, háo sắc, dục vọng nhiều là chuyện đáng xấu hổ nhất, nếu không phải vì chuyện nói dối thì phụ nữ làm sao phải

chịu sự dày vò này chừ.

Thế nên, A Vụ nói: “Tỷ chịu khó chịu đựng, đợi đến khi có thai, mua cho nhị ca hai nha hoàn, để huynh ấy giày vò bọn họ, như thế tỷ không cần phải chịu khổ nữa.”

Đường Âm nghe xong thì cảm nhận hoàn toàn khác, trầm giọng xuống: “Ý của muội là bảo ta chuẩn bị thông phòng cho nhị ca của muội sao?”

A Vụ nhận ra được sự không hài lòng trong lời nói của Đường Âm. “Muội thấy tỷ ăn không ngon, ngủ không yên nên mới nói vậy, nếu tỷ không muốn mua thông phòng thì thôi, dù sao trong lòng nhị ca cũng chỉ có tỷ.” A Vụ không coi trọng mức độ chung thủy về thể xác của người đàn ông, quan trọng trong lòng hắn ta vẫn luôn yêu thương bạn nhất là được.

Thế nên đối với Long Thị, A Vụ hoàn toàn chỉ coi ả như đồ chơi của Sở Mậu, trong lòng mặc dù có một chút ghen tức, nhưng cũng nhăm mắt cho qua. Nhưng Nguyên Dung Mông thì lại khác, khi đã có biểu muội, trong lòng Kỳ Vương Điện hạ làm sao có thể coi nàng là nhất được.

“Nha đầu thối, muội nói dẽ nghe thật đây, chẳng lẽ muội có thể đẩy Kỳ Vương điện hạ vào phòng của người con gái khác, còn mình thì nằm ngủ một mình giữa mùa đông lạnh lẽo được sao?” Đường Âm nói với giọng hờn dỗi.

A Vụ đương nhiên không tán thành lời nói của Đường Âm. Vào mùa đông, Tử Phiến và Tử Nghi đều đem chăn của nàng đến gần lò hong cho ấm, trong chăn còn có bình nước nóng, làm sao lạnh lẽo cho được? Huống hồ cho dù nàng và Sở Mậu có ngủ cùng giường, nhưng mỗi người một cái chăn, không hề ảnh hưởng đến nhau.

Cho dù bây giờ A Vụ không còn ghét sự đụng chạm của Sở Mậu, thậm chí thỉnh thoảng còn mong ngóng, nhưng nàng vẫn cho rằng hai người nằm

cùng giường đắp cùng một chăn, chưa kể dễ bị lạnh mà còn giơ tay giơ chân ra là dụng vào đối phương, chẳng dễ chịu chút nào.

Có điều, thói quen sinh hoạt của mỗi người khác nhau, A Vụ biết bản thân ít nhiều cũng khác mọi người, thế nên cũng không muốn tranh luận nhiều với Đường Âm. “Muội không nói với tỷ nữa, dù sao sức khỏe của tỷ thì tỷ cần quý trọng.”

Đường Âm thấy A Vụ nhận thua, nghĩ rằng nàng cũng có cùng suy nghĩ với mình, đó là không cho phép chồng mình đụng đến người con gái khác.

“Không biết lần này đại táu sinh bé trai hay bé gái, hy vọng tỷ ấy sinh bé trai, như vậy tỷ có thể nhẹ nhõm một chút.” Đường Âm chắp hai tay nói.

“Tỷ nhẹ nhõm cái gì, đó là con trai của đại ca muội, đâu phải là con của nhị ca, chẳng lẽ tỷ không muốn có con trai sao?” A Vụ cười.

Đường Âm nghĩ ngợi, cắn môi nhỏ nhẹ nói: “Tỷ không muốn sinh con sớm thế. Nếu nhị ca muội đi đâu, tỷ còn có thể đi theo, nếu có con rồi, con còn nhỏ phải ở lại kinh thành, đến lúc đó tỷ sợ tỷ không nỡ.”

A Vụ nghĩ thấy cũng có lý, bản thân cũng không vội sinh con, đương nhiên cảm thấy suy nghĩ của Đường Âm rất đúng.

Hai người lại nói thêm một lúc về chuyện riêng rồi A Vụ đứng dậy cáo từ, nàng đến chào mẹ rồi mới trở về phủ Kỳ Vương.

Đến Ngọc Lan Đường, A Vụ hỏi Tử Trụy: “Cháo tháng Chạp đã mang đến Hứa Nhàn Đường chưa?”

“Mang đến rồi ạ. Thẩm lão và Phó tiên sinh đều khen hết lời.” Tử Trụy

nói.

A Vu trầm mặc một lúc, mãi sau mới khẽ hỏi: “Điện hạ thì sao?”

“Điện hạ không ở trong phủ, nô tỳ đã để trên bếp lò, đợi điện hạ về Ngọc Lan Đường, ăn sẽ càng ngon.” Tử Trụy nói.

A Vu lại không cho rằng Sở Mậu sẽ về Ngọc Lan Đường, chỉ e tối nay lại dùng bữa ở Hồng Dược Sơn Phòng, mấy ngày qua hắn thường dùng cơm ở đó. Nhớ đến chuyện này, A Vu lại cảm thấy trong lòng khó chịu, đành tự nhủ, hắn thích ăn ở đâu thì ăn, đỡ phải hầu hạ.

Từ lúc ở Lạc Bắc về, tính tình của Sở Mậu rất lạ, sau khi Nguyên Dung Mộng vào phủ, trong mắt hắn càng không có A Vu, nàng đương nhiên bức mình, nhưng lại không muốn hỏi han, làm lành. Thực ra, nếu A Vu nghĩ kĩ một chút sẽ phát hiện nếu là trước kia, nàng đã ra mặt đối đầu với Nguyên Dung Mộng để lấy lòng Kỳ Vương điện hạ rồi, nhưng bây giờ mặc dù trong lòng biết rõ không nên lạnh nhạt với Sở Mậu, nhưng nàng lại không muốn hạ mình cầu xin Sở Mậu hồi tâm chuyển ý.

“Đừng hâm nóng nữa, đựng vào bình rồi đem đến Băng Tuyết Lâm đi, lúc nào Điện hạ về, Lã Nhược Hưng sẽ tự biết hầu hạ.” A Vu nói với giọng cựu hùng.

Lúc này, nha hoàn bên ngoài lần lượt lên tiếng vấn an Sở Mậu, A Vu liền đứng dậy đi đến bên cửa sổ ngó ra ngoài, thấy Sở Mậu đã bước đến bậc thềm, khéo miệng nàng bất giác cong lên, nhưng vẫn cố kìm nén nụ cười ấy, làm ra vẻ lạnh lùng.

Chương 39

Khéo léo lên kế hoạch chiến đấu với tình địch

Tử Phiến ra sức đưa mắt ra hiệu cho A Vu, muốn bảo nàng đi ra đón Sở Mậu, nhưng nàng coi như không nhìn thấy, vẫn ngồi yên bất động khiến Tử Phiến cuống lên không biết làm như thế nào.

Đến khi Sở Mậu cởi áo choàng bên ngoài, bước vào gian giữa, A Vu mới ngoảnh đầu lại gọi một tiếng “điện hạ”, sau đó không nói gì nữa.

Sở Mậu còn điềm tĩnh hơn cả A Vu, cứ thế đi thẳng vào phòng tắm, tắm gội xong xuôi mới bước ra, tóc vẫn còn ướt, hắn ngồi đối diện với A Vu, nói: “Lui ra hết đi, để Vương phi lau tóc cho ta được rồi.”

A Vu đành phải lấy chiếc khăn từ tay của Ván Mai, miễn cưỡng bước đến bên Sở Mậu, lau tóc cho hắn, nói với giọng hờn mát: “Hôm nay mùng Tám tháng Chạp, điện hạ không đến Hồng Dược Sơn Phòng dùng cơm hay sao?”

“A Vu muốn ta đi à?” Sở Mậu nghiêng đầu nhìn A Vu cười.

A Vu thực sự ghét nụ cười ung dung này của Sở Mậu, hắn mới là chủ nhân thực sự, người trong phủ đều phải lựa tính khí của hắn mà sống, ngay cả nàng cũng không ngoại lệ.

A Vu không muốn trả lời Sở Mậu. “Hôm nay thiếp bảo Tử Trụy hầm cháo tháng Chạp, vẫn còn đang trên bếp, múc cho chàng một bát nếm thử nhé?”

A Vu vén rèm bước ra, bảo Đồng Quán đi nói với Tử Trụy một tiếng. Một lát sau, Tử Trụy dùng khay thiếc màu hồng bạch tử bưng cháo vào, kèm thêm hai đĩa đồ ăn nhỏ là hạnh nhân nấu xì dầu và cà tím nhồi thịt ba ba.

Sở Mậu ném thử một miếng rồi đặt xuống. “Thảm lão và Phó tiên sinh đều khen cháo tháng Chạp năm nay rất ngon, bảo ta chuyển lời cảm ơn của họ đến nàng.”

A Vu gật đầu, tiếp tục lau tóc cho Sở Mậu, Sở Mậu thì cầm sách lên xem, hai người không ai nói thêm câu nào nữa.

Một lát sau, Sở Mậu đứng lên, nói: “Cùng ta đến Hồng Dược Sơn Phòng dùng bữa tối nhé, Tương Tư cũng sắp xuất giá rồi, sau này muôn gặp mặt cũng không dễ.”

A Vu không nói gì, bỗng trong đầu hiện lên cảnh Hồng Dược Sơn phòng đèn đuốc sáng trưng, tiếng nói cười rộn rã khắp nơi, nếu nàng đi thì một là sẽ làm ảnh hưởng đến không khí đó, hai là cũng khiến bản thân bức mình thêm, vì nàng chẳng thích ai ở đó cả. A Vu chỉ cảm thấy người ở Hồng Dược Sơn Phòng mới chính là người nhà của Sở Mậu, nàng vừa giống như khách qua đường, vừa giống như người ngoài cuộc.

“Thiép hơi đau đầu, không đi đâu, để thiép tiễn điện hạ.” A Vu nói rồi vội vàng gọi Ván Mai, Vĩnh Mai đến hầu hạ, cảm giác như sơ Sở Mậu bắt ép nàng đi vậy.

Có điều Sở Mậu hình như cũng biết A Vu sẽ phá hỏng không khí ở đó nên nói: “Nàng đau đầu thì nghỉ ngơi sớm đi.”

Nhin Sở Mậu sải bước rời đi không ngoảnh lại, A Vu bỗng có cảm giác ngọt lửa trong lòng bỗng bùng lên không thể nào dập tắt được, nhưng lại bất lực, chỉ có thể để nó tự thiêu đốt nàng.

“Sao vương phi không cùng Vương gia đến Hồng Dược Sơn Phòng, Hách ma ma đó từ nhỏ đã nuôi Vương gia từ nhỏ lớn, Vương gia lại trọng tình cảm, nhớ công nuôi dưỡng của bà ta, phụng dưỡng bà ta như như mẹ ruột, con như vậy thì Vương gia sẽ nghĩ thế nào đây?” Tang ma ma sau khi biết chuyện liền trách mắng A Vu.

A Vu thấy một mình đón Tết mùng tám tháng Chạp thì thật buồn liền bảo Tử Phiên đi gọi Tang ma ma và Cung ma ma đến, cộng thêm hai nha hoàn họ Tử, hai nha hoàn họ Đồng, còn cả có Băng Sương và Xích Cẩm, không phân chủ - tớ ngồi cùng một bàn, còn đặc biệt mở chai rượu Trúc Diệp Thanh ủ ba mươi năm ra uống.

Nào ngờ Tang ma ma vừa đến đã quở trách nàng khiến sắc mặt A Vu càng khó coi. Cung ma ma ngồi bên cạnh cũng nói: “Tang ma ma nói đúng đấy, Vương phi càng như vậy, Vương gia càng không muốn đem việc nội phủ cho con quản lý.”

Cung ma ma nói rất ít, nhưng một khi đã nói thì thường là rất đúng, A Vu thấy hai người họ đều có thái độ này thì không dám phản bác gì.

“Tử Phiên, sai người đem bình rượu Trúc Diệp Thanh ủ ba mươi năm đến biếu Hồng Dược Sơn Phòng, nói rằng ta thấy không khỏe nên coi như đó là quà nhận lỗi.” A Vu lạnh lùng nói.

Cung ma ma và Tang ma ma đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu không nói gì nữa, họ biết cô chủ của họ rất cố chấp, không thể khuyên bảo được.

“Dù sao cũng là làm con dâu nhà người ta chứ không phải là gái chưa chồng vẫn đang sống ở nhà bố mẹ, tính tình nên mềm mỏng một chút, như thế Vương gia mới thích.” Tang ma ma đem những lời gan ruột của mình nói với A Vu, dù nàng không vui thì bà vẫn phải nói.

Ai cần hắn thích hay không thích, nàng đâu có muốn ở bên cạnh hắn, chẳng qua là vì Trưởng công chúa và hai ca ca của nàng mà thôi. A Vu bức dọc nghĩ.

Bước vào tháng Chạp, mọi việc cứ như dồn đồng vây, bên chõ Hồng Dược Sơn Phòng bận tối tăm mặt mũi, A Vu cũng chẳng nhàn nhã chút nào. Chưa nói đến sổ sách ở Thôi Ký và Tú Quý Cẩm gửi đến cho nàng xem, mà lợi nhuận ở điền trang của Sở Mậu cộng với danh sách quà cần đem biếu tặng cũng cần A Vu xem xét kĩ lưỡng.

Năm ngoái, A Vu không hiểu rõ lầm sự chênh lệch thu nhập ở điền trang, năm nay, so sánh giữa điền trang nàng tự lập ra với điền trang của Sở Mậu, A Vu mới biết quản sự ở những điền trang của Sở Mậu có bản lĩnh lớn đến thế nào. Thu nhập điền trang của nàng một năm cũng chỉ được vài trăm lạng, còn những điền trang của Sở Mậu, mỗi điền trang đã có thu nhập lên đến ba, bốn nghìn lạng.

A Vu thấy rằng, mặc dù Sở Mậu cho người đến hướng dẫn Liễu Đại Hà cách quản lý điền trang của nàng, nhưng Liễu Đại Hà vẫn còn non kinh nghiệm, thế nên A Vu đang nghĩ làm thế nào để cho Liễu Đại Hà đến điền trang ở Sơn Đông học ít kinh nghiệm.

Lần này, A Vu xem sổ sách, rồi bảo Tử Phiến đi nói với Ngô Hàn Vĩnh lấy danh thiếp của Sở Mậu đến Tụ Phương Viên ở kinh thành đặt một bàn tiệc tiếp đãi các trang chủ, nàng không tiện đi tiếp khách nên nhờ Ngô quản sự thay nàng, nàng còn sai người đến biệt trang bảo Liễu Đại Hà đi cùng.

Thân phận của các trang chủ này mặc dù không hề thấp kém, nhưng không phải ai có tiền cũng được ăn ở Tụ Phương Viên, dù một năm họ có thể

đến kinh đô vài lần, nhưng chưa lần nào được đặt chân vào Tụ Phương Viên, không ngờ lần này nhờ Kỳ Vương phi mà họ mới có vinh hạnh này, như thế cũng đủ để họ khoe khoang ba năm không chán. Vinh hạnh này đối với họ còn hơn cả được thưởng vàng bạc.

Lúc này ở chỗ A Vu, nàng nhìn mấy cặp hoẵng mà thèm nhỏ nước miếng, thịt hoẵng rất mềm, vừa thơm vừa tươi ngon. “Đem một cặp hoẵng đến biếu Hồng Dược Sơn Phòng, sau đó bảo Tử Trụy lấy một miếng quay lên làm bữa tối, ta muôn ăn tối nay.”

A Vu lại chỉ một thùng đựng len do một trang chủ kính biếu nàng. “Khiêng đến chỗ biếu cô nương, Hách ma ma đương nhiên cũng có phần, nói với muội ấy rằng, đây là tâm ý của ta.”

Tử Phiến nhận lệnh đi nhưng ngoảnh đầu lại nhìn A Vu với vẻ bức bối.

“Sao thế, ai làm cho Tử Phiến cô nương của chúng ta giận thế kia?” A Vu cười nói.

“Chẳng ai làm nô tì bức cát, nô tỳ chỉ khó chịu thay Vương Phi thôi.” Tử Phiến mau mồm mau miệng nói.

Tử Nghi đứng bên cạnh vội đánh mắt cho Tử Phiến nhưng thị vẫn mặc kệ. “Nô tỳ biết không nên nói với Vương phi những lời này, sẽ khiến người ta nói rằng bọn nô tỳ nông cạn, nhưng nô tỳ không thể chịu nổi. Người không nhìn thấy chỗ len của biếu cô nương đâu, lúc nô tỳ đến đó thì vừa hay nhìn thấy cô ta đang bối rối lựa chọn, chỗ cô ta còn có lông cáo trắng tinh, đẹp vô cùng, vậy mà Vương phi lại chẳng có cái nào đẹp. Mấy trang chủ đó có mắt như mù, phí công người đối đãi bọn họ như vậy.”

A Vu không nói gì, nàng đối đãi với mấy trang chủ đó là vì họ có bản lĩnh làm cho lợi ích của trang trại tăng lên rất nhiều, chứ không phải vì họ

biết “nịnh”. A Vu phân biệt rất rõ ràng điểm này, đương nhiên sự việc mà Tu Phiến nói, nàng ít nhiều cũng để bụng, nhưng không thể trách mấy trang chủ đó được, chỉ có thể trách bản thân nàng chưa đủ uy tín mà thôi.

“Ngươi so đo với bên Hồng Dược Sơn phòng làm gì, cần gì phải tranh sự hơn kém này.” A Vu bình thản nói.

“Không phải, bọn nha hoàn của biểu cô nương khoe khoang trước mặt nô tỳ, chõ len đó là do Vương gia không biết lấy từ đâu tặng biểu cô nương.”

Lúc Tu Phiến nói, Tu Nghi liền gọi to: “Tu Phiến!”

Nhưng dù cho vậy cũng không ngăn được Tu Phiến nói ra hai chữ “Vương gia”.

Bàn tay A Vu trong óng tay áo bất giác nắm chặt, nhưng gương mặt vẫn mang ý cười, khiến người ta tưởng nàng vẫn đang thoái mái. “Cô ấy là biểu muội của Vương gia, Vương gia đối xử tốt với cô ấy là lẽ đương nhiên.”

“Chủ nhân!” Tu Phiến giật chân, Tu Nghi thì kéo óng tay áo của Tu Phiến, lúc này thi mới không nói tiếp nữa.

“Được rồi, ngươi không phải lo lắng, trong lòng ta tự biết.” A Vu cười, đến nay nàng đã học được Sở Mậu cách dùng nụ cười để che giấu tâm tư của mình.

Thẩm thoát đã đến cuối năm. Tối Giao thừa, phủ Kỳ Vương treo câu đối đỏ, đèn hoa đăng, yến tiệc được bày ở Nhật Trì Lầu, cũng là lần đầu tiên yến tiệc tổ chức ở đây, trước đó thường tổ chức ở Đắc Nguyệt Lầu hoặc Song Huy Lầu gần hồ nước.

Yến tiệc cũng không tổ chức theo lệ cũ mỗi người một bàn mà đặt bàn tròn, phía sau tấm bình phong còn có đội nhạc, dù không ai nói gì thì cũng rất náo nhiệt.

Tương Tư và Nguyên Dung Mộng ngồi cạnh nhau, nói chuyện rất vui vẻ, Hách ma ma thỉnh thoảng nói với Sở Mậu, Sở Mậu hơi cúi đầu chăm chú lắng nghe, liên tục gật đầu.

Về phần A Vu, nàng cùng với Đào Tư Dao và mấy thiếp thất khác thỉnh thoảng nói chuyện, nhưng không được thân thiết lắm, Tuân Thị và Hứa Thị ngồi cạnh nhau chỉ vùi đầu vào ăn, thỉnh thoảng cứ nghĩ không ai chú ý đến mình thì ngược mắt lên đờ đẫn ngắm nhìn Sở Mậu. Còn Long Thị, tối Giao thừa mà cũng cáo bệnh không đến, ai cũng cho rằng cô ta được chiêu sinh kiêu, thực ra những ngày qua cô ta sống rất an phận.

Nếu người ngoài nhìn vào sẽ thấy không khí của phủ Kỳ Vương rất lạ, thật thiếp của Sở Mậu lại như không phải người nhà của hắn, đều cô đơn lặng lẽ ngồi một chỗ, còn những người khác lại rất thân thiết.

Khi bữa tiệc kết thúc, Tương Tư đề nghị đi dạo vườn hoa, để đợi đến thời khắc bước sang năm mới còn phải đốt pháo bông cạnh bờ Miên Giang nữa.

“Đúng vậy, năm nay cây trong vườn nở rất nhiều hoa, lại có đèn lồng chiếu sáng rực, trông vô cùng đẹp mắt.” Nguyên Dung Mộng ngại ngùng nói với Sở Mậu. “Biểu ca cũng đi cùng đi, nhiều người mới náo nhiệt.”

Sở Mậu liếc nhìn A Vu, Nguyên Dung Mộng dường như cũng phát giác ra mình thất lễ, vội nói: “Biểu ca biểu tấu cùng đi mới vui chứ.”

A Vu sợ lạnh, không muốn đi cùng bọn họ để chịu gió rét, huống hồ Tương Tư Viên lại rất nhiều hồ nước, nàng chẳng thích chút nào, đang định

lắc đầu thì nghe Tương Tư nói: “Đúng đây, Vương phi cùng đi với chúng tôi nhé!”

Theo lý mà nói, Tương Tư tuyệt đối không mở miệng mời A Vu mới phải, hai người bọn họ gần như không nói chuyện với nhau, Tương Tư đứng ở xa, tự nhiên bước đến gần mời chào, chắc chắn là có chuyện, nhưng A Vu là người cực kỳ tò mò, bên cạnh nàng còn có Băng Sương, nên nếu cô ta có giở trò nàng cũng không sợ nên gật đầu đồng ý.

Trên đường đi, Sở Mậu cùng Hách ma ma đi trước, Hách ma ma lại được Nguyên Dung Mộng dìu, nên A Vu và Tương Tư tụt lại phía sau. Đào Tư Dao vì yếu nên không đi dạo, Tuân Thị và Hứa Thị chỉ lảng lẽ đi phía sau cùng.

Tương Tư cố ý bước chậm lại đi cùng A Vu, mắt nhìn về phía trước, miệng nói: “Điện hạ là người trọng tình cảm, rất hiếu thuận với cô cô, năm đó cô cô bị bệnh, điện hạ nghe nói biên giới phía nam có kỳ được chữa khỏi bệnh liền lén trốn khỏi cấm cung, một mình đến đó tìm thuốc cho cô cô, cuối cùng bị Thánh thượng phát hiện ra, bị đánh cho gần chết, phải dưỡng thương trên giường bệnh hai tháng mới khỏi.”

A Vu không nói gì, mà Tương Tư cũng không cần nàng trả lời. “Tôi dám nói rằng, lần trước cho dù Vương phi có sợ hãi mà chết thì điện hạ cũng không trách ma ma một lời.”

Trong giọng nói của Tương Tư chứa đầy sự đắc ý và ác độc.

A Vu cười nhạt, đưa mắt nhìn cô ta, sự khinh miệt đó khiến Tương Tư tức đến nỗi mặt trắng bệch, có điều cô ta nhanh chóng lấy lại nụ cười. “Điện hạ đối xử với biểu cô nương rất tốt, tôi chưa bao giờ thấy điện hạ gần gũi chăm sóc cho cô gái nào như thế, năm ngoái điện hạ đâu có đi dạo chơi cùng

chúng ta, đúng không Vương phi?”

A Vu thầm nghĩ, xem ra chính kịch sắp bắt đầu rồi.

“Tình hình của điện hạ có lẽ Vương phi hiểu rất rõ, mấy người trong cung mặc dù là người thân của điện hạ thật đây nhưng thật ra đều là kẻ thù, người thân của điện hạ trên đời này e rằng chỉ có mỗi một mình biểu cô nương. Nếu Tiên Hoàng hậu không mất, biểu cô nương lại có dung mạo xinh đẹp như thế, chắc chắn chạy không nổi rồi, Vương phi thấy có đúng không?”

Trò ly gián, gây chia rẽ thật tồi tệ, A Vu thầm nghĩ, có điều coi như giải tỏa được sự tò mò của nàng, nàng vốn đã có suy nghĩ Tương Tư và Nguyên Dung Mộng tuyệt đối không thể đối xử tốt với nhau, Tương Tư thì luôn yêu thương Sở Mậu, làm sao có thể quý mến nổi Nguyên Dung Mộng mà Sở Mậu coi trọng đây!

Có điều, A vu nghĩ với thủ đoạn của Tương Tư thì không nên chia rẽ kiểu nồng cạn thế này mới phải.

“Nghe nói biểu cô nương có vẻ đẹp rất giống với tiên Hoàng hậu, tiên Hoàng hậu vốn là người đẹp nổi tiếng mà, biểu cô nương có nhan sắc như vậy, ngay cả cô cô lần đầu tiên gặp cô ấy cũng đã nghĩ tiên Hoàng hậu sống lại.” Tương Tư ném một hòn đá nặng vào trong lòng A Vu.

“Nếu Vương phi không tin, cô cô còn giữ ảnh chân dung tự họa của tiên Hoàng hậu đây, Vương phi có muốn xem không?” Tương Tư nói.

A Vu khá kích động, nói thật, hai người hai thế hệ, nàng chưa từng nhìn thấy hình dáng của tiên Hoàng hậu, cảm giác như sau khi bà mất, tất cả những dấu vết của bà khi còn sống đều bị xóa sạch, ngay cả ở chỗ của Chính Nguyên Đế, A Vu cũng chưa từng nhìn thấy bức họa chân dung nào của tiên Hoàng hậu.

“Được, ta cũng muốn xem hình dáng của tiên Hoàng hậu.” A Vu cười nói.

“Ngày mai tôi đưa Vương phi đến đó. Tôi thực sự muốn xem xem, Vương phi đuối tôi đi rồi thì có thể chiếm được trái tim của điện hạ hay không? Ô, e rằng biểu cô nương còn ở đây ngày nào thì Vương phi không thể lọt vào mắt điện hạ ngày ấy được. Böyle giờ ngay cả cánh cổng của Ngọc Lan Đường điện hạ cũng không vào, đúng vậy không?”

Hôn sự của Tương Tư diễn ra vào ngày mùng Hai tháng Hai, có thể nói là gần ngay trước mắt rồi, chẳng trách cô ta dám lột “mặt nạ” nói thẳng với A Vu như thế, cô ta cắm một cái gai Nguyên Dung Mộng vào tim A Vu, cho dù cô ta đối phó với Nguyên Dung Mộng có thành công hay không thì e rằng trong mắt kỳ Vương điện hạ chỉ có một chữ “sai” mà thôi.

Theo Tương Tư trù tính thì A Vu biết rõ Nguyên Dung Mộng không thể đụng vào, nhưng vẫn đánh cược một ván. Cô ta là nữ giới đương nhiên cũng hiểu tâm lý của nữ giới.

A Vu ngoảnh đầu nhìn về phía trước, nói: “Hách ma ma không được khỏe, cô muốn làm thế này để đắc tội tôi à?”

“Chỉ cần có Càn Húc ca ca ở đây, đắc tội cô thì có gì đáng sợ, điều cô cần lo lắng là cái ngôi vị Vương phi này có giữ được hay không đấy.” Tương Tư thấp giọng nói.

A Vu cảm giác cái cô Tương Tư này chẳng khác nào con hổ giấy, vừa ngây thơ vừa đáng sợ, có một số chuyện cho dù có Càn Húc ca ca thật đấy, nhưng e rằng chẳng thể giúp gì được.

Càn Húc ca ca, A Vu chợt nhớ đến con dấu phía dưới cán cầm của cây đàn, cũng là hai chữ Càn Húc, giờ nghĩ lại mới biết thì ra Càn Húc là tên chữ

của Sở Mậu, nhưng bây giờ tên chữ của hắn không phải là Cảnh Hối sao?

Tháng Giêng tổ chức yến tiệc liên miên không dứt, Hách ma ma giống như người “phòng trộm”, cho dù là yến tiệc ở phủ Kỳ Vương, bà cũng không tiếc thủ đoạn cho thuốc làm Nguyên Dung Mộng ốm, không cho cô xuất hiện ở chốn đông người.

A Vụ cũng không tiện vạch trần việc này, từ hôm Tương Tư đem bức ảnh của tiên Hoàng hậu cho nàng xem thì thấy Nguyên Dung Mộng đúng rất giống tiên Hoàng hậu, chỉ có điều giữa lông mày của tiên Hoàng hậu mang nét buồn phảng phất, khiến bà trông càng tao nhã, xinh đẹp.

Chẳng phải người ta thường nói muốn phòng cung chẳng phòng được sao?

Hai ngày trước khi Tương Tư xuất giá, A Vụ hẹn Nguyên Dung Mộng ra ngoài tìm một vài đồ trang sức cho Tương Tư. Hách ma ma mặc dù tìm mọi cách khuyên nhủ, nhưng Tương Tư đứng bên cạnh lên tiếng khuyên: “Cô cô, Vương phi là biểu mẫu của Mộng tỷ nhi, Mộng tỷ nhi không thể tránh cô ta mãi được, còn phải sống với nhau lâu dài mà.”

Hách ma ma thở dài một tiếng, đúng là thế thật, dù Nguyên Dung Mộng không đi lấy chồng, ở trong phủ này cũng phải nhìn mặt A Vụ mà sống, khi bà mất, sợ rằng tình cảnh của Nguyên Dung Mộng lại càng tệ, thế nên Hách ma ma không thể không cho Nguyên Dung Mộng đi gặp A Vụ.

A Vụ biết rõ Tương Tư làm như vậy là để đợi nàng ra tay rồi sẽ đến trước mặt Sở Mậu “cắn trộm” nàng, có điều A Vụ cũng cân nhắc kỹ lưỡng, thử đánh cược với Tương Tư ván này cũng chẳng thiệt thòi gì, nàng căm ghét Nguyên Dung Mộng một cách vô cớ, dù tính cô ta có tốt đến đâu thì nàng

cũng không thể dung nạp được.

Ngoài ra, A Vu cũng không có nhiều cảm tình với tiên Hoàng hậu, vì bà đã để lại cho nàng một “nô tỳ xảo quyết” như Hách ma ma, thế nên A Vu không thể thích nổi, huống hồ Nguyên Dung Mộng lại giống bà.

A Vu biết rõ trên núi có hổ nhưng vẫn đi.

Nguyên Dung Mộng từ khi lên kinh thành thì chưa ra khỏi nhà lần nào, dù Hách ma ma đối xử với cô rất tốt, nhưng lại không thể nói cho cô biết rõ nguyên nhân. Nguyên Dung Mộng mặc dù rất ngoan ngoãn, nghe lời, nhưng khi nghe mình được ra khỏi nhà thì đã rất ủng hộ A Vu.

“Trước tiên chúng ta đến tiệm vàng bạc ở đường Bắc Đại trước, chọn một vài trang sức đội đầu cho Tương Tư tỷ, tính vào hóa đơn của biếu ca của muội, đến cuối tháng, trưởng tiệm sẽ đến ngoại viện đòi nợ.” A Vu cười nói.

Nguyên Dung Mộng nhẹ nhàng buông cái rèm trong tay, xâu hổ cười với A Vu.

“Trước đây tỷ cũng thường làm vậy, khó khăn lắm chúng ta mới ra ngoài một chuyến, lát nữa đến trưa tỷ dẫn muội đến Thanh Liên Trai ăn đồ chay, đây là quán ăn ngon nhất kinh thành, muốn ăn đồ ở đây phải đặt trước vài ngày đấy.”

Nguyên Dung Mộng gật đầu, vẻ mặt ngây thơ, có điều không những không nhận được sự thương hại của A Vu, mà còn là sự coi thường. Nguyên Dung Mộng bây giờ chẳng khác nào đứa trẻ thân ôm chậu báu nhưng chẳng bảo vệ được mình, hồn nhiên khiến người ta thấy ghét.

A Vu dẫn Nguyên Dung Mộng đi dạo vài tiệm vàng bạc, nhưng không chọn được đồ nào, thế nên nàng liền chỉ vào tiệm đồ ngọc phía đối diện.

“Đến đó xem nhé.”

Nguyên Dung Mộng ngoảnh đầu nhìn Lỗ ma ma đi bên cạnh, Lỗ ma ma khẽ gật đầu thì cô mới nói với A Vu: “Được a.”

Vạn Cỗ Trai không phải là tiệm bán đồ ngọc nổi tiếng ở kinh thành, mặt tiền cũng không lớn lắm, nhưng bên trong bài trí trang nhã, trướng tiệm cung kính nhiệt tình vô cùng khiến A Vu và Nguyên Dung Mộng đều có cảm tình.

A Vu bỏ mũ che mặt xuống, xem xét đồ trang sức bằng ngọc ở quầy.

Nguyên Dung mông do dự một lát rồi cũng lật tấm mạng mỏng che mặt lên, cùng với A Vu bình luận về đồ trang sức này.

A Vu nhìn trúng một cặp vòng đeo ở váy, màu xanh ngọc bích, lắc lên nghe tiếng kêu lạnh lanh, Nguyên Dung Mộng thì chọn một miếng ngọc bội Hòa Điền khắc hoa mẫu đơn. Trưởng quầy thấy hai người dung nhan xinh đẹp, ăn mặc sang trọng thì biết gấp phải khách lớn, vội vàng lấy ra cái đựng mực bằng ngọc quý và giá đựng bút ngọc rất quý hiếm.

“Cũng không tồi.” A Vu gật đầu khen ngợi, ngoảnh đầu sang nói với Nguyên Dung Mộng: “Nghe nói mấy ngày nay muội đang luyện chữ, hai thứ này vừa hay thích hợp với muội đây.”

Nguyên Dung Mộng nhìn thấy cũng rất thích, cái giá bút này lại mang nghĩa may mắn, nhưng lúc hỏi giá thì cô kinh ngạc không biết nói gì.

“Trưởng quầy à, gói vào cho ta, rồi mang đến phủ Kỳ Vương nhé.” A Vu lại đội mũ che mặt lên, Nguyên Dung Mộng cũng buông tấm mạng mỏng xuống. Hai người đến Thanh Liên Trai dùng cơm chay, sau đó mới trở về phủ Kỳ Vương.

Ngày mùng Hai tháng Hai, nhà họ Bạch đến đón dâu, Sở Mậu là nghĩa huynh của Tương Tư nên tiễn cô đến tận bến đò mới quay về, còn Lý Diên Quảng thì hộ tống Tương Tư về tận nhà họ Bạch.

Ngày mùng Tám tháng Hai, nội thị trong cung đột nhiên đến Vương phủ truyền ý chỉ của Hoàng hậu.

A Vụ mặc dù đã sớm dự định được ngày này, nhưng không ngờ lại đến nhanh như vậy, có thể thấy Long Khánh Đế sốt ruột như thế nào. A Vụ thay váy, lúc đến Thụy An Đường, Lã Nhược Hưng đã mời Đoàn Đức Trung vào trong phòng uống trà rồi.

Đoàn Đức Trung thấy A Vụ bước vào, chậm rãi đứng dậy. “Nô tài đến truyền ý chỉ của Hoàng hậu.”

A Vụ nghe thấy thế liền quỳ xuống thì Đoàn Đức Trung nói: “Vương phi không vội, trong ý chỉ còn nhắc đến biểu cô nương ở phủ, phải cùng mời tới thì nô tài mới có thể tuyên chỉ.”

A Vụ lật vẻ kinh ngạc, ngoanh đầu lại nói với Lã Nhược Hưng. “Đến Hồng Dược Sơn phòng mời biểu cô nương đến đây.”

“Đã cho người đi mời rồi ạ.” Lã Nhược Hưng đáp.

A Vụ lại mời Đoàn Đức Trung vào ghế ngồi, còn mình ngồi phía đối diện, không muốn lên ghế trên, người khác thì A Vụ không biết chứ Đoàn Đức Trung thì A Vụ biết rõ, hắn là thái giám đặc lực nhất bên cạnh Long Khánh Đế, đến đây truyền ý chỉ thay Điện Hoàng hậu thực sự là không biết trọng nhân tài.

A Vụ nhét một phong bao vào tay Đoàn Đức Trung, miệng nói: “Đoàn công công vất vả rồi, không biết Hoàng hậu nương nương đạo này có khỏe

không?”

“Nương nương rất khỏe.” Đoàn Đức Trung không từ chối phong bao đã là nể mặt lắm rồi.

Một lúc sau thì Nguyên Dung Mộng đến, phía sau còn có Hách ma ma. Đoàn Đức Trung đứng dậy tuyên chỉ, vì là khẩu dụ nên cũng không cầu ý, không cần bày hương án, A Vụ cùng Nguyên Dung Mộng và mọi người đều quỳ xuống, Đoàn Đức Trung nói: “Hoàng hậu nương nương nói, ngày mùng Một tết vì sức khỏe của Thánh thượng không tốt nên chưa tổ chức yến tiệc, bà rất nhớ Kỳ Vương phi, ra lệnh cho Kỳ Vương phi vào cung nói chuyện, lại nghe nói biểu cô nương vừa mới vào kinh, lại là cháu họ của cố nhân, Hoàng hậu nương nương tưởng nhớ đến cố nhân nên đặc biệt lệnh cho Vương phi và biểu cô nương cùng vào cung.”

Hách ma ma ở trong cung bao nhiêu năm nên đương nhiên cũng biết Đoàn Đức Trung, nghe ý chỉ xong, sắc mặt bà trắng bệch, nhưng hai ngày nay Sở Mậu lại thừa lệnh Hoàng thượng ra ngoài thành xử lý công việc nên bà chẳng có ai để bàn bạc.

Hách ma ma đứng dậy bước đến đưa phong bao cho Đoàn Đức Trung, phong bao vừa đưa đến ông đã biết là gì, Hách ma ma này đã trầm trọng hóa ván đề rồi, thật là có chút đáng tiếc. Đoàn Đức Trung trả lại phong bao cho Hách ma ma. “Vừa nãy Vương phi đã thưởng cho nô tài rồi, mời Vương phi và biểu cô nương mau theo nô tài vào cung.”

A Vụ gật đầu.

Còn Hách ma ma lại nói: “Vì không biết Hoàng hậu nương nương gọi biểu cô nương vào cung nên xin công công đợi một lát để cô ấy về thay y phục, tránh để thất lễ trước mặt Hoàng hậu.”

Đoàn Đức Trung trong lòng thầm nghĩ, Kỳ Vương phi còn không nói gì mà bà già này lại không biết điều, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười. “Cũng được, nghe nói Tương Tư Viên của phủ Kỳ Vương là một trong bốn hoa viên nổi tiếng nhất kinh thành, nô tài vẫn chưa đến đó.”

“Lã Nhược Hưng, ngươi cùng Đoàn công công đến khu vườn đó nhé.” A Vu dặn dò.

Đoàn Đức trung đi đến Hồng Dược Sơn Phòng thì không đi tiếp nữa, nhìn qua thì cảm giác như cảnh vật ở Hồng Dược Sơn phòng khiến ông lưu luyến vậy, nhưng Hách ma ma thì biết Đoàn Đức Trung đang đe phòng bà, thế nên bà chẳng thể làm gì, đành phải sai người hầu hạ Nguyên Dung Mộng thay xiêm y, rồi dặn dò cô vài câu, sau đó mới tiễn cô đi.

Chưa đến giờ Ngọ, A Vu đã trở về phủ Kỳ Vương, lúc bước vào mới biết Hách ma ma vẫn luôn ở Ngọc Lan Đường chờ nàng. A Vu vừa bước vào, ánh mắt của Hách ma ma đã gấp gáp nhìn ra phía sau, hỏi với giọng giận dữ: “Mộng tỷ nhi đâu rồi?”

A Vu chậm rãi cởi chiếc áo choàng gấm thêu hình chim công ra. “Hoàng hậu nương nương giữ muội ấy lại trong cung vài ngày.”

“Mộng tỷ nhi không thể ở trong cung được.” Hách ma ma bỗng hét lên, tức đến nỗi lùi về phía sau hai bước, nếu không có tiểu nha hoàn đỡ thì có lẽ đã té ngã xuống đất rồi.

“Tại sao Vương phi không đem Mộng tỷ nhi về?” Hách ma ma chất vấn.

A Vu ngồi xuống, nhấp một ngụm trà rồi mới nói: “Hách ma ma hỏi câu này thật lạ, Hoàng hậu nương nương muốn giữ biểu cô nương ở lại vài ngày, làm sao tôi có thể ngăn cản được, ma ma cũng không cần lo lắng, biểu cô nương thông minh, nhanh nhẹn, Hoàng hậu nương nương rất yêu mến, chỉ

cần ở vài ngày là sẽ cho về thôi.”

Hách ma ma nhìn dáng vẻ như không có chuyện gì của A Vu thì tức đến nỗi muốn trào máu. “Cô giỏi lắm, tôi ngày phòng đêm phòng nhưng vẫn trúng kế của cô, một người đàn bà như cô không xứng đáng với điện hạ.”

A Vu cảm thấy Hách ma ma cực kì vô vị, mới như vậy đã dễ dàng phá bỏ lớp mặt nạ cuối cùng để đối đầu với nàng, xem ra những năm qua bà sống sung sướng nhiều rồi, thật giống với một bà mẹ chồng.

“Bản phi là do Hoàng thượng chỉ định, xứng hay không xứng Hách ma ma cũng không có tư cách mà ngồi khoa tay múa chân. Ma ma không nên giận, giận rồi ảnh hưởng đến sức khỏe thì làm thế nào, cho dù là biểu cô nương hay Tương Tư cô nương thì cũng phải dựa vào ma ma cả đây.” A Vu cười.

Hách ma ma đột ngột nghiêng người ra sau rồi ngồi lên trên ghế, vẻ mặt từ giận dữ chuyển sang đau xót. “Mộng tỷ nhi có trở ngại gì cho Vương phi chứ, cô ấy là giọt máu cuối cùng của nhà họ Nguyên, sao cô không thể dung nạp cô ấy, tại sao lại như vậy?” Hách ma ma bắt đầu rơi lệ.

A Vu chẳng có cảm giác gì với mấy giọt nước mắt của Hách ma ma, nếu không có loại người như bà, A Vu tự nhủ có lẽ nàng còn dung nạp được Nguyên Dung Mộng, đáng tiếc Hách ma ma lại đem Nguyên Dung Mộng ra đối đầu với nàng, hơn nữa A Vu nghĩ giữ Nguyên Dung Mộng ở trong phủ cũng không có tác dụng gì, chỉ lãng phí của trời, tiền cung mới hữu dụng.

Đây là lý do vì sao A Vu biết trong núi có hổ mà vẫn động đến Nguyên Dung Mộng.

“Lúc ma ma đi đón biểu cô nương, không phải đã biết tôi không thể dung nạp được cô ta rồi hay sao?” A Vu thu lại nụ cười trên mặt, nàng cũng

không muốn diễn trò với Hách ma ma nữa. A Vu đưa bức ảnh nhỏ cho Hách ma ma. Bức ảnh nhỏ Tương Tư đem đến A Vu chỉ liếc nhìn qua như đã in trong đầu.

Hách ma ma vừa nhìn đã ngẩn người, tấm ảnh nhỏ này giống hệt tấm ảnh của tiên Hoàng hậu mà bà cất giữ: “Sao cô lại có nó?”

“Tương Tư cô nương đưa cho tôi xem, bức ảnh gốc vẫn ở chỗ của Hách ma ma, đây là tấm ảnh tôi vẽ phỏng theo.”

Bàn tay nắm chặt bức ảnh của Hách ma ma bắt đầu run rẩy, bất giác nghĩ đến việc mặc dù Nguyên Dung Mộng là do bà sai người đi đón, nhưng thư của Nguyên Dung Mộng lại ở chỗ Tương Tư. Vì sao đến khi Tương Tư xuất giá, con bé mới nói tin tức của Nguyên Dung Mộng cho bà? Thời điểm quá trùng hợp nên Hách ma ma cũng biết tâm tư của Tương Tư, nếu như Tương Tư ở lại phủ Kỳ Vương thì có lẽ tin tức về Nguyên Dung Mộng sẽ bị cô giấu diếm cả đời.

Hách ma ma từ trước tới nay luôn là người thông minh, A Vu cũng không nhiều lời, nhìn gương mặt thất bại của bà, A Vu cũng không cảm thấy vui, dù sao bà cũng có ơn với Sở Mậu, nếu như Hách ma ma biết điều mà nhượng bộ thì A Vu cũng không phải đối đầu như thế.

Đến tối, Sở Mậu về, vừa về đến cổng đã bị mời đến Hồng Dược Sơn Phòng, A Vu thấp thỏm không yên, mặc dù trước mặt Hách ma ma, nàng vô cùng tự tin, nhưng chỉ có nàng biết mình đang lo lắng đến thế nào.

A Vu lấy một cuốn sách hằng ngày nàng thường xem để trấn áp tâm trạng, nào ngờ đọc hồi lâu mà chẳng vào đầu được chữ nào, nàng đưa mắt nhìn bầu trời đêm đen ngoài cửa sổ.

Mây đen dày đặc, mặt trăng cũng khuất dạng, rất ít sao, gió thổi vi vút,

khiến người ta sợ hãi, A Vu quyết tâm không nghĩ đến nữa, gọi Tử Phiến vào hầu hạ nàng tắm.

Hơi nóng bao trùm khắp cơ thể, A Vu cố gắng chịu lạnh đứng dậy, Tử Phiến vội lấy khăn bông quàng lên người nàng. A Vu nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Mang cho ta chiếc áo lụa mới may ra đây.”

Chiếc áo này A Vu mới may, có màu xanh của hồ nước mùa thu, trầm lắng yên tĩnh, người bình thường mặc sẽ bị nhạt nhòa, nhưng nàng mặc màu này lại rất tôn da, rất đẹp.

Lúc A Vu từ phòng tắm bước ra đã thấy Sở Mậu ngồi trên sập gần cửa sổ phía nam, mặt cúi xuống không biết đang trầm tư điều gì, nàng giật mình thảng thốt, nhìn lại thần sắc của Sở Mậu, bình tĩnh như không, trong lòng mới bình tĩnh đôi chút, miệng gọi: “Điện hạ!”

Sở Mậu nghe thấy thì ngẩng đầu lên, khéo miệng khẽ cong lên, nói: “Ta đem một ít trà về, nàng pha một ít chúng ta cùng uống.”

A Vu ngân người, không ngờ Sở Mậu lại không nhắc đến chuyện của Nguyên Dung Mộng, trong lòng càng lo lắng không yên, có một số chuyện nói thẳng ra khiến người ta thấy dễ chịu hơn, giấu điếm thế này càng khiến A Vu đứng ngồi không yên, mà không biết bản thân sẽ gặp phải chuyện gì.

Có điều A Vu vẫn làm theo lời Sở Mậu, bảo Tử Phiến lấy đồ pha trà nàng quen dùng ra, nàng mở bình đựng lá chè mà Sở Mậu đặt trên bàn nhỏ ra, bên trong đựng thạch trà, mùi thơm thanh mát, hương thơm thuần túy này lần đầu tiên A Vu được ngửi thấy.

“Tử Phiến, đem vò nước mà năm nay ta vừa lấy được mang ra đây, không phải vò mai thượng tuyết đâu.” A Vu dặn Tử Phiến.

Đợi khi nước trong ám đồng sôi, A Vụ tráng bình trà và cốc trà, sau đó mới pha trà, sau đó rót một cốc cho Sở Mậu, nàng cũng rót một cốc đưa lên mũi hít hà, tự nhiên cảm thấy những buồn phiền, mệt mỏi bỗng tan biến, cơn đau đầu nhẹ từ nãy cũng không thấy nữa.

A Vụ nhấp một ngụm, cảm giác vị trà thanh mát, vị ngọt thơm tự nhiên, không kiềm chế được thốt lên: “Trà này, tuyệt!”

“Đại hồng bào trên vách núi đá Thiên Tâm Thạch Cửu Long Khoa, đương nhiên là tuyệt rồi.” Sở Mậu cười.

“Không thể nào!” A Vụ kinh ngạc nói. Kiếp trước nàng đã từng được uống Đại hồng bào của Lục châu trà thụ, không ngờ tối nay lại được uống loại trà này. Lá chè đó là Long Khánh Đế cho Trưởng Công chúa Phúc Huệ, vì A Vụ thích nên nàng được uống tất.

Sở Mậu nhìn A Vụ, cũng có chút kinh ngạc. “Vậy nàng nghĩ còn có loại trà Đại hồng bào nào có vị thế này?”

Cũng đúng, A Vụ nghĩ thầm, nhưng miệng vẫn nói: “Đại hồng bào đều cung tiến vào cung, lúc này trà mới vẫn chưa được hái, điện hạ lấy đâu ra đại hồng bào chứ?”

“Đại hồng bao mà người trong cung uống trước nay đều không phải là thật. Lục Chu ở Cửu Long Khoa đó là cây hiếm, ngộ nhỡ có ngày nào đó thiên tai hạn hán không có nữa, quan cung tiến trà sẽ bị chặt đầu như chơi, thế nên các quan đều dùng loại trà núi thượng phẩm khác thay thế. Đại hồng bào thực sự vẫn ở trong tay bọn họ.” Sở Mậu giải thích.

“Điện hạ lấy trà này ở đâu? Có lẽ tôn không ít công sức?” A Vụ cười nói.

“Đương nhiên là tốn không ít công sức, có điều mấu chốt đã được đả thông, sau này hằng năm sẽ không thể thiếu được một người uống trà cùng là nàng.” Sở Mậu cười nhìn A Vu.

A Vu đỏ mặt, nhớ đến cảnh nàng làm khó dễ Hách ma ma ở Hồng Dược Sơn Phòng về chuyện uống trà Vân Vu. Sau này nhớ lại, nàng vẫn thầm trách mình tầm nhìn hạn hẹp, sao phải tranh giành trà Vân Vu với Hách ma ma làm gì. Hôm nay nghe Sở Mậu nói thế thì chắc chắn cũng đã biết chuyện, đúng là nực cười. Thực ra A Vu đâu có tranh giành gì trà, cái nàng muốn tranh là tấm lòng của Sở Mậu.

Nếu là ngày thường, A Vu chắc chắn sẽ hờn dỗi để Sở Mậu xem, nhưng hôm nay do thiếu tự tin nên muốn lấy lòng, nàng giả vờ như không nghe thấy ý trêu đùa của Sở Mậu.

“Điện hạ lại phải hao tổn tâm trí rồi.” A Vu nghiêng ám rót một chén trà cho Sở Mậu, sau đó cũng tự rót cho mình, cảm giác bản thân không thể dừng, dừng lại sợ rằng phải đối mặt với những câu chất vấn của Sở Mậu về Nguyên Dung Mộng.

“Ta sẽ không hao tổn tâm trí vì một kẻ rõi hơi đâu.” Sở Mậu chậm rãi nói.

A Vu ngạc nhiên liếc nhìn Sở Mậu, cảm giác như ánh mắt hắn chứa lửa khiến nàng không dám nhìn thẳng, lại cúi đầu rót cho mình chén trà nữa. A Vu cảm thấy rất kì lạ, mấy ngày qua Kỳ Vương gia luôn đối xử với nàng xa cách, không hiểu hôm nay uống phải thuốc gì mà lại nói ra những lời tình cảm như vậy. Nếu là bình thường đương nhiên không làm A Vu ngạc nhiên, dù sao nàng cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý với sự thất thường, lúc nóng lúc lạnh, trớ mặt vô tình của hắn, nhưng hôm nay xảy ra chuyện của Nguyên Dung Mộng mà Sở Mậu vẫn có thái độ này nên A Vu mới thấy kinh ngạc.

A Vu nghĩ ngợi một lát, đặt chén trà xuống, tự nói: “Điện hạ nghe nói chuyện của biểu cô nương chua?”

“Ừ, nghe nói Hoàng hậu nương nương giữ muội áy ở trong cung ít ngày.” Sở Mậu cười đặt chén trà bên cạnh A Vu, ý muốn bảo nàng rót trà.

Giữ Nguyên Dung Mộng ở lại vài ngày chỉ là mấy lời vớ vẩn, A Vu không nghĩ là Sở Mậu sẽ tin, hắn đang đợi nàng nói với hắn đây mà. “Không phải Hoàng hậu nương nương giữ cô áy lại, lúc thiếp và cô áy đến cung Khôn Ninh thì Hoàng thượng đã ở đó, sau khi thấy biểu cô nương thì vô cùng kích động. Hoàng hậu nương nương bảo thiếp xuất cung trước, cuối cùng Đoàn Đức Hải mới nói với thiếp, Hoàng hậu muốn giữ biểu cô nương ở lại ít ngày.”

Sở Mậu không nói gì, chỉ cười nhìn A Vu. Da của nàng trắng mịn trong suốt, dưới ánh đèn, có cảm giác như có một lớp thủy tinh mỏng, trong suốt bao bọc lấy toàn bộ con người nàng, khiến người ta có cảm giác như nhìn hoa trong sương, đưa tay muốn chạm vào nhưng lại sợ sương tan người biến mất.

Chiếc áo màu nước mùa thu khiến nàng trông như nụ hoa lan khẽ nở, ánh mắt của Sở Mậu theo phần cổ áo hơi mơ mờ lưu luyến ngắm phần xương quai xanh, đã uống ba chén nước trà rồi mà hắn vẫn chưa hết khát, lúc ánh mắt vô tình nhìn vào phần nụ hoa bên dưới, không biết có phải do sữa bò của Lạc Bắc biết chăm sóc người hay không mà dáng vóc của A Vu cũng cao lớn hơn, ngay cả phần ngực cũng to lên khá nhiều, khiến mắt không thể rời đi được.

A Vu bị Sở Mậu quan sát từ trên xuống dưới một hồi, cảm giác như tâm tư mình bị hắn nhìn thấu, chỉ thấy sợ hãi chứ không có bất cứ suy nghĩ mông lung nào. “Vừa nãy điện hạ đến Hồng Dược Sơn Phòng, Hách ma ma có nói gì không?” A Vu lo lắng hỏi.

“Nàng nghĩ cô cô sẽ nói gì?” Sở Mậu hỏi ngược lại.

A Vụ bị Sở Mậu hỏi như thế thì rất khó chịu, vừa thẹn vừa giận đỏ mặt nói: “Thiép mặc kệ bà ấy nói gì, Nguyên Dung Mộng là do thiép lên kế hoạch cho vào cung đấy.” A Vụ nói thẳng, thầm thở phào nhẹ nhõm, nhìn lại sắc mặt của Sở Mậu, khéo miệng cong lên ba phần, có thể thấy là nàng đã cá cược đúng, nàng sớm đã bắt đúng mạch của Sở Mậu, chỉ cần bạn không lừa hắn, chuyện có lớn thế nào cũng không sao.

“Nguyên Dung Mộng vào cung rất có lợi cho kế hoạch của điện hạ, điện hạ đừng coi thường mấy lời thì thầm bên gối nhé, Hoàng thượng đối xử với điện hạ như vậy, chắc chắn là không thể thiếu mấy lời đơm đặt, nói xấu của Điện hoàng hậu và Hướng quý phi về điện hạ đâu.” A Vụ phân tích.

“Ta chưa bao giờ dám coi thường mấy lời thì thầm bên gối.” Sở Mậu gật đầu cười, nói.

A Vụ bị cười như thế thì thấy có chút khó chịu, rồi bỗng ý thức được là mình cũng “thì thầm bên gối” ở một mức độ nào đó. Tâm trạng của Sở Mậu quá ư vui vẻ, trong đầu của A Vụ vụt qua một ý nghĩ, sắc mặt bỗng kém hẳn.

Từ trước tới nay Sở Mậu mắc bệnh sạch sẽ, không gần nữ sắc, chắc chắn không thể vì một người như Nguyên Dung Mộng chưa bao giờ chăm sóc mà lại thay đổi tính cách được, giờ Nguyên Dung Mộng vào cung cũng chẳng thấy hắn tức giận đúng đùng, vậy hắn thường xuyên đến Hồng Dược Sơn phòng dùng cơm là có ý gì?

Hiện nay Hoàng thượng tuổi cao sức yếu, mà Nguyên Dung Mộng mới có mười tám tuổi, nếu để Sở Mậu tặng cô ta cho Hoàng thượng, chắc chắn Nguyên Dung Mộng sẽ rất hận hắn, nhưng nếu đổi là nàng đem cô ta vào cung, vậy người đắc ý chính là Sở Mậu, còn người trở thành cái gai trong mắt

Nguyên Dung Mộng chính là nàng.

Mượn cớ lanh đạm với nàng để ép nàng ra tay đối phó với Nguyên Dung Mộng, lại thêm việc Tương Tư tặng bức ảnh nhỏ nưa chử, A Vu càng nghĩ sắc mặt càng khó coi. Nàng vốn vui mừng vì dù sao bản thân cũng có chút giá trị đối với Sở Mậu, sau này hai người “chung sống” sẽ càng dễ dàng, nhưng bây giờ trái tim của nàng lại tựa như rơi xuống hố băng.

Sở Mậu nhìn sắc mặt của A Vu, biết nàng đã hiểu lầm, nữ giới càng thông minh thì khó tránh khỏi nghĩ ngợi nhiều và đi vào ngõ cụt.

“Nàng nghĩ ta ép nàng ra tay đối phó với Nguyên Dung Mộng sao?”

A Vu nghe Sở Mậu không gọi Nguyên Dung Mộng là Mộng nương nưa thì càng khẳng định suy nghĩ của mình, Nguyên Dung Mộng có lẽ không băng một cong hành trong trái tim của Sở Mậu.

A Vu không nói.

“Chẳng lẽ ta thầm thông quảng đại đến độ đoán được việc nàng không dung nạp được cô ấy, tính toán được việc nàng sẽ đưa cô ấy vào cung sao?” Sở Mậu lại hỏi.

A Vu do dự giây lát, nghĩ đúng là Sở Mậu không thể đoán chuẩn được việc nàng biết ông chủ đứng sau lưng Vạn Cỗ Trai là Diêm Quang Đức. Nàng không thể dung nạp được Nguyên Dung Mộng thì cũng có rất nhiều thủ đoạn khác để đối phó với cô ta, nhưng chỉ vì Tương Tư đem bức ảnh nhỏ đến tặng nàng nên nàng mới linh hoạt nghĩ ra cách quyết định đem Nguyên Dung Mộng tặng cho Hoàng thượng.

“Thực ra nếu nàng cho người đến Liêu Đông điều tra cẩn thận về Nguyên Dung Mộng thì sẽ biết cô ta thực ra không phải không có tâm cơ như

nàng nghĩ đâu. Ta sợ rằng sau khi vào cung, cô ta sẽ gây bất lợi cho nàng.” Sở Mậu thở dài nói.

Sở Mậu đưa tờ giấy viết rõ tình hình của Nguyên Dung Mộng cho A Vu xem, lúc ấy nàng mới biết Nguyên Dung Mộng với sắc đẹp của mình đã làm thế nào để sống bình an vô sự ở Liêu Đông. Cô ta đã đổi không biết bao nhiêu kẻ có tiền, người này giàu hơn người kia, đến khi được Hách ma ma đến đón, cô ta đã đá bay kẻ có tiền kia để đến phủ Kỳ Vương trở thành biểu cô nương “ngây thơ trong trắng”.

A Vu lúc này mới biết, nàng tự cao tự đại như thế nhưng lại bị cái vẻ ngoài của Nguyên Dung Mộng lừa gạt, nếu sớm biết tình trạng của cô ta như thế, nàng chắc chắn không dám đưa cô ta vào cung, vì như thế chẳng phải tự thắt cổ mình hay sao, thế nên A Vu hy vọng Nguyên Dung Mộng không được sủng ái.

A Vu thấy Sở Mậu vẫn ung dung thư thái thì bức bối nói: “Tại sao điện hạ không nói sớm cho thiếp biết mà cứ đến Hồng Dược Sơn phòng suốt làm gì?”

Sở Mậu cảm thấy thật oan, nhưng lại không biết giải thích với A Vu thế nào. Về chuyện của Nguyên Dung Mộng, đúng là hắn có ý đồ riêng, đó là muốn lấy Nguyên Dung Mộng ra để thăm dò tâm ý của A Vu.

Và sự thật chứng minh Sở Mậu đã chọn đúng người, Nguyên Dung Mộng không thể gây ra bất cứ sự uy hiếp nào đối với A Vu, mà lại có thể khiến nàng không thể không ra tay, một là vì sắc đẹp của cô ta, hai là vì thân phận biểu cô nương này khiến A Vu phải dè chừng.

A Vu không biết rằng, Sở Mậu đã nắm rõ mọi chuyện về nàng. Trước khi nàng trở thành Kỳ Vương phi, hồi mới có vài tuổi, Sở Mậu đã thấy nghi

ngờ nàng rồi, lúc đó hắn còn phái người lưu ý nhất cử nhất động của nàng. Thế nên chuyện A Vu gặp riêng Cố Đinh Dịch ở chùa Đại Từ, sau này lại nhiều lần gặp Cố Đinh Dịch ở Thôi Ký, đều được lén ghi lại trên giấy gửi cho Sở Mậu. Ban đầu, Sở Mậu chỉ cười cho qua, không để ý đến sự nhẹ dạ của Vinh lục cô nương.

Nhưng bây giờ Vinh lục cô nương đã trở thành Kỳ Vương phi, lại trở thành viên ngọc trong lòng hắn, chuyện nàng và Cố Đinh Dịch như cái gai đâm vào tim hắn. Kỳ Vương điện hạ lại mắc bệnh sạch sẽ, đương nhiên sẽ không dung vào người con gái đã có người khác trong lòng, nhưng mọi việc diễn ra khiến hắn không thể kiểm soát nổi bản thân, mà chuyện này thì không thể bàn bạc với người trợ tá được.

Một người không có kinh nghiệm như Kỳ Vương điện hạ cũng làm ra những chuyện giống với rất nhiều người đàn ông là thăm dò người mình yêu, tỏ ra lạnh nhạt, xa cách là để thu hút sự chú ý của nàng. Nhưng rõ ràng A Vu như một tảng đá, hắn không đến chỗ nàng, nàng cũng không bao giờ bước chân đến chỗ hắn.

Từ khi A Vu nói chuyện về Cố Đinh Dịch trên xe ngựa cho hắn nghe, Sở Mậu luôn đợi A Vu cúi đầu, mơ tưởng đến việc nàng sẽ dè dặt lấy lòng hắn. Thậm chí hắn còn thầm nghĩ, chỉ cần A Vu chủ động đến Băng Tuyết Lâm tìm hắn, hắn sẽ bỏ qua tất cả, xóa sạch những gì liên quan đến Cố Đinh Dịch và nàng, đáng tiếc, Kỳ Vương điện hạ đợi vài tháng cũng không thấy một chút tâm ý, dịu dàng nào của Kỳ Vương phi.

Thế nên Sở Mậu mới cố ý đến Hồng Dược Sơn Phòng vài lần, cố ý không nói tình hình của Nguyên Dung Mộng cho A Vu biết, nếu A Vu biết được chuyện của Nguyên Dung Mộng thì chắc chắn trong lòng A Vu, cô ta không đáng một xu, còn hắn có đến Hồng Dược Sơn Phòng nhiều lần thế nào

cũng không kích động được Vương phi của mình.

Tâm tư “mất mặt” như thế đương nhiên Sở Mậu không thể giải thích với A Vu.

“Nàng thông minh thật, biết cách mượn tay Diêm Quang Đức cho cô ta vào cung.” Sở Mậu đã nói một câu trí mạng, và điều A Vu sợ nhất là phải giải thích cho hắn vì sao nàng biết Diêm Quang Đức, làm thế nào đoán được rằng ông ta sẽ đem Nguyên Dung Mộng vào cung.

Diêm Quang Đức là đại thái giám trong cung, luôn đối đầu với Đoàn Đức Hải, nhưng Đoàn Đức Hải lại cao tay hơn, luôn được Long Khánh Đế sủng ái. Diêm Quang Đức muốn lấn át Đoàn Đức Hải thì phải có lối đi riêng, lợi dụng cháu gái của tiên Hoàng hậu là Nguyên Dung Mộng chính là cơ hội của Diêm Quang Đức.

Mặc dù dân gian có lời đồn đại rằng Long Khánh Đế cực kỳ ghét tiên Hoàng hậu, nhưng A Vu vẫn không hiểu nỗi cậu của mình, ngày còn trẻ thì anh minh, biết nhìn xa trông rộng, chỉ duy nhất có một việc mê muội vào những năm cuối đời là lập thái tử, có lẽ do già cả lú lẫn.

Người như vậy sao lại đối xử với Nguyên hậu của mình hà khắc, ác độc như thế, nội tình bên trong nàng không biết, nhưng cho dù nội tình thế nào thì A Vu vẫn nghĩ rằng dung mạo của Nguyên Dung Mộng chắc chắn sẽ khiến Long Khánh Đế động lòng.

“Chẳng qua thiếp tình cờ biết được Diêm Quang Đức vẫn là ông chủ ngầm của Vạn Cỗ Trai mà thôi.” A Vu giải thích một cách qua loa. Nhưng trong chuyện này, biết được Diêm Quang Đức là ông chủ của Vạn Cỗ Trai không khó, cái khó là phải biết rõ ân oán giữa Diêm Quang Đức và Đoàn Đức Hải, đồng thời lợi dụng điều đó cơ.

May mà Sở Mậu không tiếp tục truy hỏi, A Vu ở kiếp này làm sao mà biết được nội tình của chuyện này, cho dù là Vinh Cát Xương cũng không thể biết được. Thế nên A Vu biết là do Kỳ Vương điện hạ nghĩ rằng nàng lấy thông tin từ Cố Đinh Dịch, Trưởng Công chúa thường đi lại trong cung, biết được khúc mắc giữa họ Diêm và họ Đoàn cũng chẳng có gì lạ.

“Điện hạ không trách thiếp tự ý mang biểu muội của chàng tiến cung làm quý nhân ư?” A Vu thấy Sở Mậu không truy cứu chuyện này thì bỗng to gan hơn một chút.

“Ta trách nàng làm gì, gieo nhân nào thì gặt quả ấy. Sau này chắc chắn sẽ làm khổ nàng thôi.” Trong giọng của Sở Mậu mang ý trách móc, hắn bức A Vu suy nghĩ không chu đáo, nếu sau này Nguyên Dung Mộng được sủng ái, làm khó nàng, nhốt vào thăm cung, hắn muốn bảo vệ nàng sợ rằng cũng không được nữa.

Lúc này A Vu đâu có tâm tư để nghĩ lầm chuyện tương lai như thế, nàng chỉ tò mò về thái độ của Sở Mậu với Nguyên Dung Mộng mà thôi, A Vu đưa tay chống cằm, nhìn Sở Mậu nói: “Điện hạ cũng không nhắc đến tình hình nhà cậu của chàng, hay là kẻ cho thiếp nghe đi.” Nguyên Dung Mộng từ khi sinh ra đã bị đem đến Liêu Đông, chắc chắn không thể đắc tội với Sở Mậu được, thế nên A Vu nghĩ rằng Sở Mậu có thái độ này với biểu muội là do có liên quan đến cậu của hắn.

“Chẳng có gì đáng nói cả, nói một cách tầm thường là bán tỷ cầu vinh, nịnh bợ đến mức cuối cùng rơi vào kết cục cả nhà bị lưu đày, cũng đáng đời lầm.” Sở Mậu cười lạnh.

A Vu vô cùng kinh ngạc, theo ý của Sở Mậu nói thì tiên Hoàng hậu có thể không muốn tiến cung, nếu tự nguyện thì đã không nói là bán tỷ cầu vinh, có lẽ cha của Nguyên Dung Mộng cũng không phải người tốt đẹp gì.

“Không cần phải nghĩ đâu, nhà họ Nguyên chẳng có ai tốt đẹp cả.” Sở Mậu đứng dậy đi vào phòng tắm.

A Vụ ngồi một mình đờ đẫn, lời Sở Mậu nói chẳng phải cũng bao gồm cả tiên Hoàng hậu hay sao, không biết là hữu ý hay vô ý, nếu là hữu ý, trừ khi Sở Mậu cũng bất mãn với mẹ mình.

A Vụ bỗng nhiên thấy thương Sở Mậu, sống trong thâm cung lạnh lẽo, mẹ ruột là người duy nhất có thể nhớ đến những điều ám áp thì lại không có, có thể có một nguyên nhân nào đó đã làm tổn thương hắn, khiến hắn oán hận, có thể thấy rằng từ nhỏ hắn đã phải sống trong sự bất hạnh, chẳng trách Sở Mậu lại đối xử tốt với Hách ma ma vô điều kiện như vậy.

A Vụ tự nhiên cảm thấy lạnh liền đứng dậy bước lên giường, nằm gọn trong chăn, nghĩ đến Hách ma ma và thấy đặc ý. Ngày mai có lẽ bà ta sẽ kinh ngạc há hốc mồm mắt, vì Sở Mậu không hề trách cứ nàng chuyện của Nguyên Dung Mộng.

A Vụ cũng không hối hận khi đem Nguyên Dung Mộng vào cung, thứ nhất gương mặt đó của cô ta thực sự làm người ta thấy ghét, đem vào cung tặng cho Điền Hoàng hậu và Hướng Quý phi cho họ thêm đau đầu, cũng coi như một mũi tên trúng hai đích, vô cùng hả hê. Hướng hồ nàng thở ơ lạnh nhạt bao ngày rồi, chỉ e Nguyên hiểu muội cũng có tình ý với Sở Mậu, cô ta vào cung coi như cũng giúp ích được cho Sở Mậu.

Lúc đầu A Vụ không hiểu vì sao Sở Mậu lên ngôi lại đổi tên thành Chính Nguyên, nàng rất muốn vén tấm màn bí ẩn này, nhưng bây giờ ở vị trí này, nàng không muốn tương lai Sở Mậu có được thiên hạ bằng cách “mưu phản”, nếu không cho dù nàng có được là hoàng hậu thì cũng bị nói xấu sau lưng.

Huống hồ Sở Mậu và Kim Quốc Nhĩ Hán vẫn có hiệp định, A Vu coi mình là người ngồi cùng thuyền với hắn nên chỉ hy vọng mọi việc tốt đẹp sẽ đến với hắn, cho dù nhất thời chịu ám ức cũng không sao, sau này nàng khắc sẽ đòi lại, đến lúc đó sẽ thưởng cho cô ta vài dao để giải hận, sinh ra đẹp quá cũng không phải là điều tốt đẹp gì.

A Vu lúc này lại nghĩ đến câu hỏi mà Sở Mậu không trả lời, tại sao hắn nhiều lần đến Hồng Dược Sơn phòng để gặp Nguyên Dung Mộng? Có thể thấy rằng mặc dù ngoài miệng thì phu sáu tron như thế, nhưng chắc gì đã không bị gương mặt đó cảm dỗ.

Thế nên, A Vu không cảm thấy chút áy náy nào đối với Nguyên Dung Mộng, cho dù có một chút thì cũng đã dùng hộp trang sức chín tầng bù đắp rồi. Huống hồ, cha của cô ta vì vinh hoa phú quý mà đưa tiên Hoàng hậu vào cung, bây giờ đến lượt con gái của ông, thiết nghĩ cũng là nhân quả báo ứng. Thêm nữa, mặc dù bây giờ Nguyên Dung Mộng không làm gì có lỗi với nàng, nhưng nếu sống lâu ở phủ Kỳ Vương, ai dám đảm bảo sau này cô ta không chấn đường của nàng. A Vu thà phụ người chứ không bao giờ để người phụ.

Lúc này, Sở Mậu từ phòng tắm bước ra, A Vu thấy hắn chỉ mặc áo lót thì biết tối nay hắn ở lại đây, Nguyên Dung Mộng vừa đi, hắn đã trở lại Ngọc Lan Đường, điều này khiến A Vu càng nghi ngờ việc hắn phu sáu tron mọi thứ.

Có điều, đối với A Vu, Sở Mậu đang nghĩ gì không quan trọng, quan trọng là mọi thứ lại quay về quỹ đạo cũ.

A Vu nghiêng đầu nhìn Sở Mậu đang dựa lưng đọc sách. “Lần này kể xấu xa đưa biểu cô nương vào cung là thiếp, không liên quan đến điện hạ, nếu tiện, điện hạ hãy vào cung giải thích với muội ấy, chàng và muội ấy

không nên xa cách.”

Lời này của A Vu là rất thật lòng, nàng chỉ sợ Sở Mậu ngại mình, không thể đối xử tốt đẹp với Nguyên Dung Mộng như trước đây. Tuy nhiên nàng không thể nói rõ ràng là Sở Mậu hãy cứ thân thiết với Nguyên Dung Mộng, chỉ cần đối xử tốt với nàng một chút là được, nàng cam tâm tình nguyện chịu đựng vì hắn. Điều A Vu muốn biểu đạt là nàng không để tâm, chỉ cần Nguyên Dung Mộng không bước vào địa bàn của nàng thì cho dù Sở Mậu có tình cảm với cô ta, A Vu cũng có thể nhắm mắt làm ngơ.

Đương nhiên A Vu cũng không hy vọng Sở Mậu sẽ khen nàng vì câu nói này, dù sao cũng chẳng phải việc gì vể vang, nhưng không ngờ, phản ứng của hắn lại hoàn toàn khác.

“Nàng nghĩ tình cảm của ta dành cho nàng có thể tùy tiện đem ra đùa bỡn người khác sao?” Sở Mậu đứng dậy, ném cuốn sách “cách” một cái xuống đất, xỏ giày vải bước ra đầu nhà. Một lúc sau thì nghe thấy tiếng cửa vang lên, A Vu hỏi Tử Phiến mới biết Sở Mậu thay quần áo đến Băng Tuyết Lâm rồi.

A Vu ngẩn người không biết phản ứng ra sao, trong quan niệm của nàng, để đạt được mục đích cuối cùng thì chẳng có cái gì không thể lợi dụng, không thể hy sinh, giới hạn duy nhất của nàng là không lấy mạng người mà thôi, nàng nghĩ rằng giới hạn này rất “cao thượng”, mà không biết rằng trong mắt người khác nàng là kẻ máu lạnh và đáng sợ.

A Vu thầm oán Sở Mậu không biết lòng tốt của nàng, cố chấp, ngoan cố, cơ hội tốt như thế không nắm lấy còn trách nàng đùa bỡn tình cảm của người khác, nàng đùa bỡn tình cảm của ai chứ? Đúng là muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lý do.

Sáng sớm hôm sau, nội thị trong cung truyền chỉ đến, vẫn là Đoàn Đức Hải công công, có điều lần này không phải là ý chỉ của Hoàng hậu mà là thánh chỉ. Nguyên Dung Mộng được phong là chính nhất phẩm Thực phi, Hoàng thượng đang rất vui nên đương nhiên đã thưởng cho phủ Kỳ Vương không ít của ngon vật lạ.

Hách ma ma nghe tin này xong thì ngất xỉu ngay tại chỗ.

Lúc A Vu đến Hồng Dược Sơn Phòng thì Sở Mậu đang túc trực bên giường bệnh của bà. Sắc mặt của bà trắng bệch như tờ giấy, hơi thở yếu ớt. A Vu ngàn vạn lần không ngờ chuyện Nguyên Dung Mộng tiến cung lại là đả kích lớn như vậy đối với Hách ma ma.

A Vu lo lắng nhìn Sở Mậu không nói, chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh hắn.

Một lát sau, Hạ Niên Phương vội vàng đi vào, sau khi bắt mạch cho Hách ma ma liền nói: “Hách ma ma do bị khí cấp công tâm, xung huyết mạch, đã ở tình trạng hôn mê bất tỉnh. Tôi đã châm cứu huyệt Thái Dương, Ngoại Quan, Phong Trì, Tứ Đồng, Ân Đường,... và cho uống thuốc an thần nên không đáng ngại nữa, sau khi tỉnh dậy, bà ấy không được có bất cứ kích thích nào, nếu không nhẹ thì bị đột quy, nặng thì mất mạng.”

Sở Mậu gật đầu, không nhìn A Vu cái nào.

A Vu theo Sở Mậu đi ra phía ngoài tẩm bình phong, đợi Hạ Niên Phương châm cứu xong, cho đến khi bên trong vọng ra lời nói mê sảng yếu ớt của Hách ma ma, A Vu mới bình tâm lại.

Lúc này, Bội Lan hầm thuốc mang đến cho Hách ma ma uống, bà ngủ thiếp đi thì A Vu mới dám rời khỏi Hồng Dược Sơn Phòng. Sở Mậu càng

không thèm để ý đến nàng, ngoảnh lưng về phía nàng.

A Vu ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời ấm áp, ánh sáng mùa xuân chiếu trên cây liễu xanh mướt, hoa anh đào bên ngoài Hồng Dược Sơn Phòng nở rất nhiều, nhưng trái tim A Vu thì xám xịt như bầu trời mùa đông sắp có tuyết rơi.

A Vu trở lại Ngọc Lan Đường gỡ đồ trang sức trên đầu, thay bộ xiêm y màu trắng có ống tay áo hẹp rồi lại vội vội vàng vàng đến Hồng Dược Sơn Phòng. Tình hình hiện nay nàng hiểu rất rõ, dù Hách ma ma và Sở Mậu không muốn nhìn thấy nàng thì nàng vẫn phải đến, nếu không vị trí Kỳ Vương phi có lẽ sẽ bị thay mất.

“Điện hạ về nghỉ ngơi đi, để thiếp trông Hách ma ma.” A Vu nhẹ nhàng nói.

Sở Mậu đưa tay chỉnh lại góc chăn cho Hách ma ma, ngẩng đầu nhìn A Vu, nói: “Cô cô đối với ta ơn trọng như núi, ta kính trọng bà ấy như mẹ.”

A Vu gật đầu, ý muốn nói là hầu hạ Hách ma ma như mẹ chồng. Thực ra, A Vu không để ý đến việc hầu hạ Hách ma ma như mẹ chồng, chỉ cần Sở Mậu có thể tha cho Trưởng Công chúa, thì cho dù có phải lấy tính mạng mình ra đổi, nàng cũng cam tâm tình nguyện, không oán thán nửa lời.

“A Vu!” Sở Mậu thấp giọng gọi nàng.

A Vu ngẩng đầu lên nói: “Điện hạ không cần lo lắng, lần này thiếp đã làm sai, thiếp mong Hách ma ma khỏe lại hơn bất cứ ai.”

A Vu lặng lẽ ngồi bên cạnh giường của Hách ma ma, cảm thấy mình thật là ngốc, sao lại đi đổi đầu với bà làm gì, kẻ địch bị thương mười phần thì nàng cũng bị thương tám phần. Đáng lẽ nàng nên coi Hách ma ma là Bồ Tát

để hâu hạ mới đúng, nhưng nàng lại ghét cái thái độ coi Sở Mậu như con đẻ của mình của Hách ma ma, cũng ghét Sở Mậu làm việc gì cũng nhìn thái độ của Hách ma ma trước tiên.

A Vu bình tĩnh lại và phát hiện ra nàng rất quan tâm đến thái độ của Sở Mậu, nàng cho rằng vị trí thứ nhất trong lòng hắn không nên là Hách ma ma mà phải là nàng mới đúng. A Vu bị ý nghĩ đó làm cho sợ hãi giật mình, sao nàng lại có ý nghĩ này chứ? A Vu luôn rất ngang ngược, khi còn ở Vệ Quốc Công phủ, nàng luôn bắt Trưởng Công chúa coi mình là thứ nhất. Ở Vinh phủ, nàng cũng bắt Thôi Thị coi mình là thứ nhất, nhưng họ là mẹ của nàng, đối với nàng đó là điều đương nhiên, nhưng tại sao nàng lại để ý đến thái độ của Sở Mậu như vậy chứ?

A Vu thực sự không dám nghĩ tiếp nữa.

Chương 40

Chờ mây tan, trăng sáng tỏ

Hách ma ma tỉnh dậy sau buổi trưa, mở mắt ra nhìn thì thấy A Vu lièn quay đầu đi. Bội Lan mang thuốc đến, A Vu đón bát thuốc từ tay thị, rất ra dáng chăm sóc người bệnh.

Sau khi Bội Lan đỡ Hách ma ma ngồi dậy, A Vu múc một thìa thuốc để trước mặt, thổi bớt hơi nóng từ xa, sau đó mới đưa tới miệng Hách ma ma.

Bà lạnh lùng nhìn A Vu, nàng nghĩ Hách ma ma định giơ tay lên hất đổ bát thuốc, như thế nàng đỡ phải bón, nào ngờ Hách ma ma lại mở miệng ra uống.

Sau khoảnh khắc đó, nàng nghe thấy “phụt” một tiếng, mặt nàng bị bắn đầy nước thuốc, may mà A Vu nhanh chóng nhấp mắt lại.

Nàng cảm giác mặt mình như bị thuốc độc giội vào, bàn tay túm chặt góc áo, cổ kìm tiếng thét, chưa bao giờ nàng phải chịu thứ dor bắn như vậy.

A Vu thậm chí còn ngửi thấy mùi nước bọt hôi thối của Hách ma ma lẫn trong nước thuốc, hận không thể lập tức cào nát mặt mình, chỉ cảm thấy như có hàng vạn con kiến đang bò trên mặt. A Vu cũng không ngờ, Hách ma ma lại thô bỉ đến vậy.

Tử Phiến đứng ở phía sau thấy thế thì đờ người. “Vương phi!”

A Vu giơ tay, ngăn không cho Tử Phiến bước lên bước, tự nǎm lấy chăn của Hách ma ma lau mặt mình, nàng chà mạnh đến nỗi như muốn lột lớp da

mình vậy.

Cuối cùng, A Vu căn chặt lưỡi mới có thể bình tĩnh được, lông mi run run, mở mắt ra lạnh lùng nhìn Hách ma ma. “Hách ma ma vì Nguyên Dung Mộng mà hận tôi, hay hận tôi vì tôi là vợ của điện hạ? Ma ma đã phục vụ bên cạnh tiên Hoàng hậu bao nhiêu năm, chẳng lẽ không biết cha của Nguyên Dung Mộng đã đối xử thế nào với tiên Hoàng hậu, bà chưa biết hết về Nguyên Dung Mộng mà đã đưa cô ta đến đối đầu với tôi, như vậy có đáng không? Chỉ vì điện hạ kính trọng bà nên mới nhẫn nhịn cho Nguyên Dung Mộng, nếu không với tính cách của điện hạ đã ra tay với cô ta từ khi cô ta gặp khó khăn, chứ đâu cần đợi Nguyên Dung Mộng trở thành hoa tàn nhụy rữa mới đón về phủ? Ma ma chẳng qua dựa vào ân tình của điện hạ với bà nên coi chàng như con rỗi, nhưng bà đã quên một điều, bà không phải mẹ ruột của chàng, cũng không phải mẹ chồng thực sự của tôi, có những lúc cho thê điện mà không giữ thì cuối cùng e rằng sẽ không còn mà giữ nữa đâu.”

Hách ma ma bị lời nói của A Vu làm cho tức đến nỗi tay run run.

Còn A Vu thực sự đã giận đến phát điên. “Ma ma không nên giận, Hạ Viện Chính đã nói bà không chịu được kích động nữa, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng, đến lúc đó chẳng phải sẽ làm người thân đau đớn, kẻ thù cười vui sao?”

Kẻ thù, đương nhiên là bản thân A Vu rồi.

“Ngươi là con đàn bà đê tiện, dám hạ độc hại ta.” Hách ma ma đưa tay tóm lấy cổ tay A Vu.

A Vu chỉ cảm thấy tay mình như bị một con rắn độc quấn lấy, cực kỳ khó chịu, nếu có thể nàng cũng chẳng muốn có cánh tay này nữa.

“Buông tay ra!”

A Vu thấy Hách ma ma như một người điên dại, may mà nàng đã sớm đề phòng, thuốc của bà là do Bội Lan đích thân hầm và mang tới.

“Tôi bảo bà buông tay ra!” A Vu giận đến mức muốn phát điên.

Tử Phiến đứng bên cạnh bỗng kêu lên: “Vương phi, mặt của người!”

Không chỉ ở mặt, khi giơ tay lên định sờ vào mặt, A Vu cũng thấy tay bắt đầu nổi mẩn đỏ, chẳng trách Hách ma ma nói nàng muốn hạ độc bà ta, ai nhìn thấy gương mặt nổi đầy nốt đỏ này của nàng cũng sẽ nghĩ thuốc có vấn đề.

A Vu và Hách ma ma đang giằng co thì Sở Mậu nghe tin Hách ma ma đã tỉnh, vừa hay bước vào phòng.

A Vu vừa ngoanh đầu thì thấy Sở Mậu đang kinh ngạc nhìn nàng. “Mặt nàng bị sao vậy?” Sở Mậu sải bước đến, cầm tay của A Vu.

Vì ở khoảng cách quá gần, A Vu đã nhìn thấy bóng mình trong con ngươi của Sở Mậu, nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, đẩy Sở Mậu ra rồi chạy khỏi Hồng Dược Sơn Phòng.

Vừa về Ngọc Lan Đường, A Vu chạy ngay vào phòng tắm, may mà trong phòng tắm bốn mùa đều có nước nóng, thế nên A Vu đứng dưới vòi nước để mặc cho nước xối lên người, nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu. Tay A Vu sờ lên mặt, móng tay như muốn bấu vào trong, trong lúc kích động muốn lột lớp da này.

“Vương phi, Vương gia về rồi.” Tiếng Tử Phiến bên ngoài gấp gáp vọng vào.

“Đừng để chàng vào đây.” A Vu kêu to.

Đáng tiếc là Sở Mậu đã bước vào phòng tắm. Trông nàng như một con gà đứng dưới bình nước, quần áo dính sát vào người, tóc rối tung dính bết vào má, nhìn hắn với dáng vẻ vô cùng đáng thương, giống như đứa trẻ bị bỏ rơi, bơ vơ không nơi nương tựa vậy.

Sở Mậu không để ý đến vòi nước đang xối xuống, bước đến nâng mặt A Vu lên xem rồi an ủi: “Không sao, không sao, chỉ bị sởi thôi, ta đã bảo Lã Nhược Hưng đi mời Vương Tứ Phương tới, ông ta trị bệnh sởi rất giỏi.”

A Vu cảm thấy tủi thân, khó chịu, sợ hãi, nước mắt cứ thế thi nhau rơi xuống.

“Sao nàng lại tắm thế này, cẩn thận cảm lạnh đây.” Sở Mậu bế A Vu ra, cởi quần áo ướt cho nàng, thấy toàn thân nàng đều nổi nốt, ngay cả chân cũng có.

A Vu ngân người đứng yên cho Sở Mậu muốn làm gì thì làm, lúc này đây nàng chẳng cần tắm thân này nữa. Sở Mậu lấy một ít bột tắm, nhẹ nhàng lau mặt cho A Vu, rồi lại ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng, nói: “Được rồi, được rồi, tắm sạch sẽ rồi, tắm sạch sẽ rồi.”

A Vu nghe thấy thế thì khóc thành tiếng, không phải gào mà là nghẹn ngào, sụt sịt, còn đau xót hơn cả khóc to. Sở Mậu không biết làm thế nào, khều chiếc ghế nhỏ bên cạnh rồi ôm A Vu ngồi xuống, hấn đặt nàng lên đùi mình, cúi đầu hôn khắp mặt A Vu.

A Vu sụt sịt ngược mắt lên nhìn Sở Mậu, trong đáy mắt như muôn hỏi, lẽ nào hắn không cảm thấy buồn nôn ư?

Sở Mậu ôm A Vu như bế đứa trẻ, vừa vỗ nhẹ vào lưng nàng, vừa hôn khắp má nàng. “Chỉ là bị sởi thôi, không sao đâu, không sao đâu.”

Không biết Sở Mậu đã nói câu “Sạch rồi, không sao đâu” bao nhiêu lần thì A Vụ mới mệt mỏi tựa vào lòng Sở Mậu ngủ thiếp đi.

Trong lúc A Vụ ngủ, Vương Tú Phương đã đến bắt mạch rồi kê đơn cho nàng, còn để lại một lọ thuốc bôi gia truyền nhà họ Vương nữa.

“Vương gia không cần lo lắng, mấy ngày nữa là Vương phi có thể ra ngoài được. Thời tiết giao mùa đông xuân dễ bị sởi lầm.” Vương Tú Phương vừa thu dọn hộp thuốc vừa nói.

“Vương thái y khẳng định là bệnh sởi phải không? Chưa bao giờ Vương phi bị sởi cả, ông xem cô ấy có bị bệnh gì không hay là mắc bệnh nặng gì chẳng hạn?”

Vương Tú Phương thấy sợ hãi trong lòng, Kỳ Vương căn bản không hỏi ông, mà đang khẳng định thì đúng hơn. Vương Tú Phương là thái y, thường ra vào cung đình, sao không hiểu được cách thăm dò ý tứ và lời nói qua sắc mặt, mấy người dòng dõi quý tộc này ai mà không vòng vo, có lúc bệnh thì nói là không bệnh, không bệnh lại nói bệnh nặng.

Vương Tú Phương vâng dạ nói: “Vương phi đúng là bị bệnh khó chữa đấy ạ.”

Sở Mậu gật đầu. “Nếu trong cung có người hỏi tới, thiết nghĩ Vương thái y cũng biết phải nói thế nào chứ?”

Vương Tú Phương gật đầu. “Tất nhiên, tất nhiên ạ.”

“Tốt lắm, Lã Nhược Hưng, thay ta tiễn Vương Tú Phương nhé.” Sở Mậu dặn dò.

Ngày hôm sau, A Vụ vì mắc bệnh nặng nên được Sở Mậu cho người đưa đến tận biệt trang ở Sơn Đông xa xôi.

“Ngươi nói là Vương phi bị điện hạ đưa đến Sơn Đông rồi?” Hách ma ma thật sự không dám tin vào tai mình, chỉ cần nghĩ thoáng một chút là bà đã hiểu ý của Sở Mậu, thầm nghĩ đúng là điện hạ không biết đã tồn bao nhiêu công sức.

Bội Lan gật đầu, vẻ mặt vui mừng. “Lần này ma ma không bị Vương phi làm cho tức giận nữa rồi.”

“Con bé ngốc nghếch này.” Hách ma ma xoa đầu Bội Lan, ánh mắt thâm trầm.

Sau khi A Vu đi Sơn Đông không lâu, người ở kinh thành đều biết trong cung có một thực phi mới, được sủng ái nhất hậu cung, ngay cả Hướng Quý phi cũng bị thất sủng. Có câu “Một người làm quan, cả họ được nhờ”, vì Hách ma ma ở phủ Kỳ Vương chăm sóc Nguyên Thục phi mấy tháng trời nên cô ta đã xin Thánh Thượng phong cho Hách ma ma là Thuận Trinh phu nhân.

Đây là vinh hạnh đặc biệt mà từ xưa đến nay chưa từng có, người không biết sự tình thì chỉ hận không thể về nhà vùi đầu vào sinh nở, hận không thể sinh ra một đứa con xinh đẹp như hoa như thế, hoặc là để mẹ mình đi khắp nơi nhặt con rơi con vãi về nuôi. Người biết sự tình thì ra sức lắc đầu, Hoàng thượng đã cao tuổi, ngày càng mê muội, lầm cảm nên mới bị đàn bà xỏ mũi như thế.

Khi mà người ở kinh thành đang bận rộn bàn tán về quý nhân mới là Nguyên Thục phi trong cung thì A Vu đang ở biệt trang ở Sơn Đông đun chè Đại Hồng Bào ở núi Cửu Long uống.

“Nghe tin tức từ Tử Nghi cho hay thì Nguyên Thục phi đó rất đáng ghét,

dựa vào bảy điều để bắt Vương gia bỏ Vương phi.” Tử Phiến đứng bên cạnh giận dữ nói: “Đáng căm hận là lúc đầu Vương phi đối xử tốt với cô ta như thế, thấy cô ta nghèo khổ còn tặng hǎn một hộp tráp chín tầng cho cô ta, thế mà cô ta lại báo đáp người như vậy.”

Tử Phiến lúc nào cũng thiên vị A Vu, bắt kể chuyện chủ nhân của cô đã đem một cô gái đang ở tuổi thanh xuân phơi phới như Nguyên Thực phi đi hầu hạ một ông già.

“Ồ, thế điện hạ nói thế nào?” A Vu hỏi có vẻ rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại không thấy dễ chịu chút nào. Nguyên Dung Mộng đó sau khi được sủng ái, quả nhiên là sắc phong cho Hách ma ma, sau đó muôn triệu nàng vào cung. Nếu A Vu vào cung, chưa biết Nguyên Dung Mộng muốn làm gì, nhưng chắc chắn cô ta sẽ tìm lý do bắt nàng quỳ vài giờ, lúc đó có lẽ đâu gối của A Vu chắc sẽ bị tàn phế. Trong cung có vô vàn cách để giày vò người khác, làm cho bạn sống không bằng chết, khiến người khác không thể nhìn ra vết thương của bạn.

May mà ngay từ lúc đầu Sở Mậu đã rất nhanh trí, mượn lý do A Vu bị bệnh sởi rất nặng, đưa nàng ra khỏi kinh thành. Có Vương Tú Phương bắt mạch làm chứng, căn bệnh của A Vu có thể lây nhiễm nên đương nhiên không thể vào cung được.

A Vu không ngờ Nguyên Dung Mộng lại bắt Sở Mậu bỏ vợ, hay nói cách khác có lúc A Vu cũng nghĩ đến điều này, nhưng không ngờ Nguyên Dung Mộng lại làm thật. A Vu không hoàn toàn chắc chắn về thái độ của Sở Mậu, vì nàng luôn nghĩ, nếu như nàng là Sở Mậu, bỏ vợ mà đổi được sự giúp đỡ của Nguyên Dung Mộng thì cũng không sao, vì dù sao hǎn cũng từng nói vị trí Vương phi người khác cũng có thể thay thế được.

“Vương gia nói lão gia là ân sư của ngài, lẽ nào chỉ vì Vương phi mắc

bệnh nặng mà phụ tình thày trò? Nhưng Nguyên Thục phi cứ cố ép, Vương gia mới nói, nếu ba năm sau mà bệnh của Vương phi vẫn không có chuyển biến thì mới suy nghĩ lấy vợ khác.” Tử Phiến lén nhìn sắc mặt A Vu, thấy nàng không có biểu hiện gì khác mới dám nói ra câu này.

“Vương phi yên tâm, nô tỳ thấy Vương gia tuyệt đối không lấy vợ khác đâu. Từ kinh thành đến Sơn Đông đi ngựa nhanh cũng phải mất một ngày một đêm mới tới, cưỡi ngựa lại mệt biết bao, thế mà người đến đây mới được một tháng, Vương gia đã tới thăm ba lần, lần trước gặp được người, mới nói chuyện được một giờ rồi lại phải trở về, ngài có nhớ người mới đến thăm người, thế nên Vương gia tuyệt đối không lấy người khác đâu.” Tử Phiến nói chắc như đinh đóng cột.

A Vu cười trêu. “Ngươi thì hiểu cái gì. Có khi thể hiện trước mặt ngươi càng tốt, sau lưng người đó lại càng không coi ngươi ra gì.”

“Vương gia tuyệt đối không phải người như vậy.” Tử Phiến không tin.

A Vu không nói chuyện với Tử Phiến nữa, trong lòng nàng không lo Sở Mậu có lấy ai khác hay không, vì thời gian ba năm mà hắn nói rõ ràng là lời từ chối, ba năm sau Sở Mậu lên ngôi, lúc đó Nguyên Dung Mộng được coi là gì chứ? Điều A Vu lo lắng là có phải nàng sẽ ở lại Sơn Đông ba năm không, đợi khi nàng quay về, ân oán giữa Trưởng Công chúa và hắn e rằng đã bị hắn xử lý sạch sẽ rồi.

“Vương gia đến, Vương gia đến rồi!” Tử Phiến vui mừng chạy vào thông báo với A Vu, đúng là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến.

Mặc dù cố gắng kiềm chế niềm vui dâng lên trong lòng, nhưng khóe miệng A Vu không thể không cong lên vài phần.

“Mới cách có tám hôm Vương gia đã đến rồi, xa xôi như thế mà cũng

không quản ngại gian khổ, phải không nào?” Tử Phiến nháy mắt với A Vu khiến nàng dở khóc dở cười.

“Mặc dù có những lời nô tỳ không nên nói, nhưng Vương phi hãy vì sự vất vả của Vương gia mà đổi xử tốt với ngài ấy.” Tử Phiến nói.

“Ngươi thì thế nào cũng nói được, ngay cả chủ nhân mà cũng sắp đặt, ta sẽ không tìm một phu quân tốt cho ngươi để trừng phạt ngươi mới được.” A Vu lườm Tử Phiến. Tử Phiến cũng đã đến tuổi lấy chồng, nàng không muốn gả chồng cho Tử Phiến ở Sơn Đông, vì thị, nàng cũng muốn sớm trở về kinh thành.

A Vu ngồi trước gương, chải tóc mai rồi cài thêm bông hoa bằng ngọc, lấy một ít son thoa môi. Tử Phiến đứng phía sau sút ruột kêu lên: “Ôi chao, chủ tử không làm mấy thứ này thì cũng đẹp lắm rồi, còn không mau ra ngoài đón Vương gia đi.”

Từ khi A Vu đến Sơn Đông, người lo lắng nhất là Tử Phiến, thị sợ chủ nhân của mình bị Kỳ Vương lạnh nhạt, bây giờ thấy Kỳ Vương cứ có thời gian rảnh rỗi là đến Sơn Đông, thị mới tạm yên tâm một chút, nhưng rồi lại sợ cô chủ của mình kiêu kỳ, đóng đanh làm cho sự nhiệt tình của Kỳ Vương nguội lạnh, sau này không đến nữa thì chủ tử họ có gọi trời trời chẳng thấu, gọi đất đất không hay.

A Vu vẫn rất lạnh nhạt, mấy lần Sở Mậu đến, nàng cũng không giữ thể diện cho hắn. Lý do thứ nhất là vì nàng giận hắn không có sự đồng ý của nàng mà đã ép nàng đến Sơn Đông, người ngoài không hiểu sự tình sẽ nghĩ Kỳ Vương phi thất sủng bị đuổi đi.

Thứ hai, A Vu cảm thấy Sở Mậu làm thế này chẳng khác gì ép nàng nhận thua với Nguyên Dung Mộng. Đúng là khinh nàng rồi, đối với người

hiếu thắc như A Vu thì cục tức này khó có thể nuốt nổi.

Đương nhiên A Vu cũng biết, nàng chỉ vì Sở Mậu mà giận thoi, Nguyên Dung Mộng bây giờ đã thành Nguyên Thục phi, nếu cô ta giở mặt, A Vu sẽ không sống yên ổn được, nhưng cái khác không nói, chỉ riêng bị Hách ma ma nhỏ nước thuốc vào mặt thoi đã khiến cho A Vu khó chịu kinh khủng rồi.

A Vu không tin, nàng ôm đau nhiều như thế, điểm yếu cũng nhiều như thế, chẳng khác nào bình gốm mỏng manh, đụng là vỡ, làm sao dám đụng vào Nguyên Dung Mộng, mà cho dù nàng chịu nổi thì cũng có người không thể chịu nổi.

Lúc Sở Mậu bước vào phòng, A Vu mới lười biếng đứng dậy, thấy vẻ tiêu tụy mệt mỏi trong khói mắt, khuôn mặt bụi bặm, trong lòng cũng thấy xót xa, huống hồ Sở Mậu chăm chỉ đến như vậy, cho dù tim gan A Vu có làm bằng sắt đá cũng phải tan chảy.

“Sao điện hạ lại đến vậy?” A Vu cúi đầu, trong giọng nói có ba phần trách mắng, ba phần là vui mừng.

“Ta đến thăm nàng.” Sở Mậu cười ngăm nhìn A Vu, đưa tay ra định chạm vào nàng, nhưng bỗng nhớ là mình vừa bước vào, người bụi bặm, có thể còn có mùi ngựa nữa nên rút tay lại.

“Tử Phiến đã chuẩn bị nước nóng cho điện hạ tắm rồi.” A Vu bước đến cởi dây áo choàng cho Sở Mậu.

Hành động này khiến Sở Mậu có cảm giác ngạc nhiên, vui mừng, cứ như trước đây hắn đến, được nàng tận tay bưng đến mồi cốc trà nóng đã là tốt lắm rồi.

“Ở đây cách kinh thành không gần, ở trang trại này cái gì cũng có, bên

cạnh thiếp đã có Băng Sương, lại có ám vệ của điện hạ bên ngoài, điện hạ còn chưa yên tâm ư mà còn đi lại cho vất vả.” Áo choàng cởi ra, A Vu đưa cho Đồng Quán, rồi lại quỳ xuống thay giày cho Sở Mậu.

“Ân điện” này Sở Mậu chịu không nổi. “Đέ ta, đέ ta.” Một ngày một đêm cưỡi ngựa, dù hắn có sạch sẽ đến đâu thì cũng khó tránh khỏi mùi khó chịu ở đôi ống, hắn làm sao dám để A Vu ngửi thấy.

Đồng Quán đứng phía sau thấy Sở Mậu hoảng hốt đứng dậy, bước đến ghế ngồi tự cởi giày, khoe môi bất giác cong lên cười, đúng là hiếm khi thấy Kỳ Vương điện hạ có dáng vẻ này.

Sở Mậu thay giày xong mới cười nhìn A Vu nói: “Sao hôm nay nàng đối xử với ta khác vậy?”

A Vu sơ Sở Mậu nghi ngờ mình, mặc dù vì muốn về kinh nên mới hạ quyết tâm lấy lòng hắn một chút, nhưng thật sự trong lòng nàng cũng thương sự đi về vất vả của hắn, dù sao hắn cũng là phu quân của nàng, giống như vật sở hữu của nàng, đương nhiên A Vu phải yêu quý, trân trọng, thế nên nàng nói với giọng oán trách: “Chẳng biết điện hạ thu phục nha hoàn bên cạnh thiếp thế nào mà cứ dọa thiếp rằng, nếu thiếp không đối xử tốt với điện hạ thì sau này điện hạ sẽ không đến Sơn Đông nữa.”

Lúc A Vu nói, má lúm đồng tiền, cộng với đôi ngọc rủ xuống hai tai ánh lên màu hồng, lại oán trách với giọng nửa thật nửa giả như thế nên tránh sao khỏi cảm thấy hơi xấu hổ?

Sở Mậu hiểu được cảm nhận của A Vu, chỉ muốn bước đến nắm lấy tay nàng, đúng lúc này Tử Phiến bước ra nói: “Nước nóng chuẩn bị xong rồi ạ, mời Vương gia đi tắm.”

Sở Mậu liếc nhìn A Vu, A Vu bỗng quay lưng đi, đúng là được đằng

chân lên đằng đầu, chẳng qua nàng mới đổi xử với hắn tốt một chút thôi mà đã muốn nàng hầu hạ hắn tắm, cứ nằm mơ đi, nàng đâu có hoàn toàn tha thứ cho hắn, cứ nghĩ đến nhũ mẫu của hắn là nàng đã cảm thấy khó chịu rồi.

“Thiép đến nhà bếp bảo bọn họ nấu thêm mấy món.” A Vu vội vàng cúi đầu bước ra ngoài.

Mượn cớ đến nhà bếp, nhưng thực ra A Vu đến là để tìm Tử Trụy, nàng băn khoăn sợ lần này Sở Mậu ở lại không lâu, trên đường đi không biết đã ăn gì chưa, mà lại sợ hắn vội đi không ăn gì thì đòi liền dặn Tử Trụy: “Cứ nấu một bát mì trước đã, nấu thanh đậm một chút, cho nhiều rau, luộc quả trứng gà, xào ít thịt cho thêm vào.”

Tử Trụy nói: “Vương gia đi đường xa đến đây mà cho ngài ăn mì à?”

“Ăn mì chông đói, sau đó ngươi làm mấy cái bánh thịt, chuẩn bị để điện hạ ăn trên đường.” A Vu lại nói.

Tử Trụy cười. “Nếu Vương gia biết chủ nhân thương ngài thế này, chắc có lẽ ngài sẽ càng chăm đến hơn đấy à.”

A Vu chỉ cảm thấy mặt đỏ lên. “Thôi đừng bắt chước giọng của Tử Phiến tỷ tỷ của ngươi nữa.”

Bước ra khỏi phòng bếp, A Vu tần ngần giây lát mới bước trở lại phòng chính, Sở Mậu vừa gội đầu xong, tóc vẫn còn ướt, A Vu bước đến lau tóc cho hắn. “Điện hạ định lúc nào trở về?”

“Ăn cơm xong rồi đi.”

A Vu chợt dừng động tác tay, lùu bàu: “Chàng đến như vậy thà không đến thì hơn.”

Sở Mậu quay người lại cầm tay A Vu, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, bàn tay to lớn nắm trọn bàn tay nhỏ bé mềm mại, ngón tay cái xoa nhẹ lên mu bàn tay của A Vu. “Ta sao có thể không đến được, đến nhìn nàng một cái còn hơn là không đến chứ.”

A Vu nghe thấy lời nói đầy tình cảm này thì không dám nhìn vào mắt Sở Mậu, chỉ sợ ngọn lửa trong đó thiêu đốt làm má nàng nóng ran, tim nàng cũng như bị đun sôi. Ở trong phủ thì đối xử lạnh nhạt với nàng, bây giờ nàng đến Sơn Đông thì hắn lại như nhìn ngắm không đủ vậy.

“Ở đây vẫn còn sơ sài quá, ta bảo Lã Nhuệ Hung đến, nhân lúc khai xuân sửa sang lại một chút, cho xây một phòng mới phía sau sân, ở bên trong một vườn hoa, mùa hè nàng có thể ra sau nhà nghỉ ngơi cho mát.” Sở Mậu cảm thấy A Vu sống trong cung điện lâu các vẫn còn thiệt thòi, huống hồ là biệt trang thô sơ này.

A Vu nghe Sở Mậu nói vậy thì cực kỳ kinh ngạc, xem ra hắn định để nàng sống luôn ở đây, mắt A Vu như bị một làn sương bao phủ, vô cùng tủi thân. Đối với nàng việc này chẳng khác nào vừa bị Hách ma ma phạt nước thuốc vào mặt, vừa bị Sở Mậu bạt tai một cái, A Vu đưa tay ra nắm chặt lấy tay Sở Mậu, cũng không biết cơn giận từ đâu kéo đến khiến nàng cứ thế đưa tay Sở Mậu lên miệng cắn, cắn đau đến nỗi hắn cả vết răng, gần như rỉ máu mới buông ra.

Cả quá trình đó, Sở Mậu không kêu một tiếng, để mặc cho nàng cắn, A Vu càng nghĩ càng tủi thân, nước mắt cứ thi nhau rơi xuống.

Những giọt nước mắt đó như những giọt mồ hôi nóng rơi vào tim Sở Mậu khiến tim hắn болг rát, đau nhói.

Sở Mậu dang tay qua vai của A Vu rồi cúi thê ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ

lên vai nàng. Lần đầu tiên hắn hận bản thân mình vô dụng, nếu bây giờ ngồi ở vị trí cao nhất là hắn thì Nguyên Dung Mộng đâu có thể là lưỡi kiếm sắc treo trên đầu A Vu như vậy!

Tiếp đó là cô cô, Sở Mậu càng nghĩ càng buồn. Khi còn nhỏ hắn đã thấy rằng cả đời này không bao giờ phụ cô cô. Vì bảo vệ hắn, Hách ma ma đã cam tâm làm “đồ tiêu khiển” cho Vương thái giám, bị kẻ thất đức đó hành hạ, giày vò thương tích đầy mình, khi ấy Sở Mậu đã thấy như thế. Nhưng lúc đó hắn chỉ nghĩ mình sẽ sống cả đời trong cô đơn, chứ đâu ngờ có ngày gặp phải một người khiến trái tim hắn phải ném đủ đắng cay mặn ngọt, vị ngọt chưa từng được nếm mà đã bị chìm đắm trong đó không có cách nào thoát ra được, càng vùng vẫy thì càng chìm vào sâu hơn.

Trong chuyện của Tương Tư, Sở Mậu dù cảm thấy có lỗi với Hách ma ma, nhưng vẫn nghe theo ý của A Vu. Về chuyện của Nguyên Dung Mộng, hắn cũng chọn đứng bên cạnh A Vu khiến cho Hách ma ma ôm mãi không khóc. Giờ đây Hách ma ma bị bệnh không đứng dậy nổi, Sở Mậu chỉ mong A Vu có thể đứng ở bên cạnh hắn, nhẫn耐 chịu đựng cô cô, sức khỏe của cô cô không tốt, cùng lăm chỉ được vài năm nữa mà thôi.

Nhưng rồi Sở Mậu lại tự chế giễu mình, A Vu còn không có tình cảm nào với hắn thì làm sao chịu đựng được cô cô của hắn.

Có điều Sở Mậu cũng không phải kẻ ngốc, một người nếu có tình cảm với người khác thì đâu có thể giấu được, như A Vu có giả vờ thích hắn thế nào, thì cũng đâu thể giả vờ được, nhưng dù nàng muốn lừa gạt hắn, hắn cũng chấp nhận. Giờ hắn có thể hiểu được phần nào tâm tình của phụ hoàng hắn ngày trước, ngày đó hắn cảm thấy Long Khánh Đế chẳng khác nào cầm thú, một người bình thường sao có thể vô tình vô nghĩa đến mức ấy, nay nghĩ lại mới biết tình cảm là thứ có thể làm cho người ta tròn hay méo, thành người

hay thành ma quỷ.

Sở Mậu tựa cầm lên đầu của A Vụ, hắn không hối hận vì đã thích nàng, chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy nàng một chút, hắn đã cảm thấy tràn đầy tinh thần, sức mạnh, làm việc gì cũng được.

Hắn đem nàng đến Lạc Bắc, đêm nào cũng lén về gặp nàng một lần, có lần để nàng biết, có lần vì quá bận chỉ kịp nhìn một cái rồi đi, cho dù như vậy, trừ khi là bận đuổi theo Kim Quốc Nhĩ Hãn, nếu không cả đêm đều nhớ đến nàng, khi nhìn thấy nàng rồi thì tim mới lắng lại được. Trở về kinh thành, cho dù nàng làm hắn đau lòng, vì tên “gian phu” đó mà dám cầu xin hắn, ngay cả mẹ người ta cũng muôn bảo vệ như mẹ của mình, vẻ bên ngoài thì hắn tỏ ra lạnh lùng, nhưng đêm về vẫn lén đứng bên ngoài cửa sổ nhìn nàng, ngay cả hắn cũng cảm thấy coi thường bản thân. Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có khi thấy nàng, hắn ăn mới thấy ngon, ngủ mới thấy yên giấc.

Hai người cứ thế lặng lẽ ôm nhau, A Vụ khóc mãi không thôi, còn Sở Mậu thì cảm thấy thật buồn bã, Tử Trụy bung bát mì bước vào không được, mà không bước cũng không xong, mì không giống như cơm, để nguội là bị vữa rất khó ăn, thế nên đành phải cao giọng nói: “Mời Vương gia, Vương phi dùng cơm.”

A Vụ khóc đến đây, ít nhiều cũng cảm thấy vài phần giả tạo, có điều nàng muôn làm như thế để Sở Mậu biết được nỗi uất ức của mình, dựa vào cái gì mà phủ Kỳ Vương phải giữ Hách ma ma lại xung vương xung tướng, trong khi đó một Vương phi như nàng lại phải trốn tránh ở nơi xa xôi này.

Lúc Tử Trụy gọi ra dùng cơm, A Vụ mới không khóc nữa, đến phòng tắm rửa mặt, bước ra với đôi mắt sưng đỏ. Sở Mậu thấy thế giơ tay chạm vào mí mắt của nàng, A Vụ kêu nhẹ “đau” rồi vội dịch lùi về phía sau.

“Còn không mau lấy khăn lạnh chườm mắt cho chủ nhân ngươi đi.” Sở Mậu nói với Tử Phiến.

“Không cần đâu, điện hạ cứ ăn mì trước đi, nguội sẽ bị vữa mắt.” A Vu vừa nói vừa đi về gian giữa. “Lát nữa thiếp chườm mắt cũng được.”

Sở Mậu ngồi bên cạnh A Vu, thấy mặc dù mắt bị sưng đỏ nhưng lại khiến nàng thêm phần mảnh mai, yếu điệu, đôi mắt to tròn long lanh giống như con hươu rơi vào cái bẫy của người thợ săn như Sở Mậu, khiến hắn càng thêm yêu thương.

Trong ánh mắt của A Vu vẫn chứa sự kiêu ngạo mà có lẽ ngay chính bản thân nàng cũng không biết, Sở Mậu từng nghĩ, không hiểu tại sao phủ An Quốc Công lại nuôi dạy nên cô con gái có đôi mắt kiêu kỳ như thế, còn kiêu hơn bất cứ quý nhân nào trong cung, nhìn đời với ba phần khinh thị, đáng lẽ trông rất phản cảm, nhưng vì làm nền cho dung mạo của nàng nên trông càng đẹp, cảm giác như nàng sinh ra đã cao quý hơn người rồi.

Đôi mắt kiêu ngạo ấy lúc này lại đang nhìn Sở Mậu qua một làn sương mỏng, khiến người ta hận không thể múc lấy nước trong đó để uống, giải tỏa sự nóng bức trong lòng.

Chính vì nhớ nhung đôi mắt ấy mà mới qua bảy ngày, Sở Mậu lại đến Sơn Đông.

Bước vào trung tuần, trăng sáng treo trên cao, lúc Sở Mậu tới thì đã là đêm khuya, nghe thấy tiếng đàn từ bên trong biệt trang vọng ra mới biết A Vu vẫn còn đánh đàn chưa ngủ.

Khúc *Vọng kinh* kết thúc, A Vu ngẩng đầu thì nhìn thấy Sở Mậu đang đứng tựa người trước cánh cửa hình ánh trăng. Nàng giật nảy mình, dụi mắt xong mới cất tiếng: “Sao điện hạ lại đến vào giờ này?”

Sở Mậu cởi áo choàng đưa cho A Vu. “Đêm khuya sương lạnh, sao nàng không mặc thêm áo?” Bước đến gần, Sở Mậu mới ngửi thấy hương rượu từ hơi thở của nàng. “Uống rượu à?”

A Vu gật đầu. “Hôm nay là sinh thần của Tử Trụy.”

Sở Mậu phát hiện giọng nói của A Vu hơi ríu lại, mặc dù rõ ràng nhưng vì có men rượu nên giọng đặc biệt ngọt ngào.

Sở Mậu ôm A Vu định bước vào phòng trong, nàng lại giậm chân không đi. “Đàn của thiếp.” Nàng vênh mặt lên sai khiến, coi hắn như cậu bé cầm đàn.

Sở Mậu một tay ôm đàn, một tay ôm A Vu, lúc này nàng mới chịu bước. Vào phòng, Sở Mậu rót cho A Vu cốc nước, nàng cầm lấy rồi chê nóng, nhúi mày không hài lòng nhìn hắn. “Hầu hạ kiếu gì vậy?” khiến Sở Mậu dở khóc dở cười.

Cũng phải nói rằng ở phía đầu nhà, bọn Tử Phiến cũng đều đã uống say, vì là ở trang trại nên cũng suồng sã hơn. A Vu vốn dĩ cũng đã ngủ rồi, nửa đêm không hiểu gấp vị thần tiên nào mà khi tỉnh dậy liền ngồi đánh đàn, lúc này được Sở Mậu dìu vào phòng, thấy chiếc giường, lại đang buồn ngủ, nàng mặc kệ hắn cứ thế lên giường đi ngủ.

Sở Mậu tự vào phòng tắm gội, lúc bước ra đã thấy A Vu ngủ say, lông mi dài cụp xuống trông giống như hai chiếc quạt nhỏ, Sở Mậu không kìm được cúi người hôn lên mí mắt đó.

Định chỉ thế thôi, ai ngờ chẳng thâm vào đâu, hắn cứ thế cuồng nhiệt hôn lên trán, má, môi, cổ của nàng.

A Vu bị hôn cuồng nhiệt như thế thì chỉ cảm thấy nhột và đau, rên rỉ

phát ra tiếng như mèo kêu: “Đừng cắn thiếp.”

Lúc này, Sở Mậu chỉ hận không cắn chết nàng, nhìn cái cổ thon thon là hắn chỉ muốn cắn đứt, hút máu nàng, như vậy mới thỏa nỗi nhớ mong.

Hôm sau A Vu tỉnh dậy, thấy đau đầu, nghĩ có lẽ hôm qua uống rượu nhiều quá, nàng mơ hồ nhớ hình như còn trông thấy Sở Mậu, nhưng không biết đó là ảo giác hay sự thực. A Vu sờ ngực cũng cảm thấy đau, nhưng vì quần áo cũng chỉnh tề nên nhất thời không nghi ngờ hắn. Lúc đi tắm mới thấy trên ngực đầy vết xanh tím, xấu hổ đến nỗi đỏ bừng mặt.

“Điện hạ đi chưa?” A Vu từ trong phòng tắm bước ra bầm môi hỏi.

“Chưa ạ, ngài đang bảo đi dạo quanh trang trại, ăn bữa sáng rồi mới đi.” Tử Phiến nói.

Đến khi Sở Mậu bước vào phòng dùng bữa sáng, A Vu trùng mắt nhìn hắn, không nói gì rồi chỉ cầm cúi ăn cháo. Bỗng trước mắt thấy có con tôm, đó là Sở Mậu tự tay bóc tôm cho nàng.

“Mặt nàng sao đỏ hơn cả tôm luộc thế?” Sở Mậu thấp giọng nói vào tai A Vu.

Tay A Vu run run suýt nữa không cầm được thìa. “Điện hạ còn nói được à, người chẳng... chẳng ra sao cả, còn nhân lúc thiếp ngủ say dám... dám...” A Vu vừa xấu hổ vừa bức, nói cũng thành ra lấp bấp.

“Nếu ta nói hôm qua nàng chủ động đưa đến miệng ta, nàng có tin không?” Sở Mậu sáp đến trước mặt A Vu, cười nói.

Mặt A Vu bỗng sa sầm, sao nàng có thể làm chuyện xấu hổ, mất mặt như vậy chứ.

“Được rồi, được rồi, là ta, là ta.”

A Vu thấy Sở Mậu ngày càng nói năng bạo miệng, nàng nghĩ mãi mà chẳng hiểu tại sao mấy lần trước còn là con người đứng đắn nghiêm túc, mà thoát một cái đã chẳng ra sao, lại còn nói mấy câu rất vô vị? Hắn coi mình là sói hay là cẩu? Nghĩ đến sói, cẩu, A Vu lại nhớ đến lần trước, hắn đối xử với nàng “vừa hung bạo vừa ác độc”, chẳng phải giống như lang sói hay sao? Nàng bỗng đỏ mặt, vội cúi gầm mặt xuống.

A Vu không thèm để ý đến lời Sở Mậu. Hai người yên lặng ăn cơm, xong xuôi nàng mới mở miệng nói: “Điện hạ định lúc nào quay về?”

Đáng lẽ sáng sớm đã phải đi rồi, nhưng lúc này Sở Mậu sao nỡ. “Không vội, ngày mai mới về.”

Đến tối, đè phong Sở Mậu, A Vu cố ý thắt áo lót thật chặt, sau đó mới nằm quay lưng lại. Nào ngờ đến nửa đêm lại bị Sở Mậu gọi dậy, nàng mơ màng dụi mắt. “Điện hạ định làm gì vậy?”

“Mau dậy nào, ta dẫn nàng ra biển xem mặt trời mọc.” Sở Mậu lúc này đã mặc xong quần áo, đang đứng bên giường, đưa xiêm y cho A Vu.

Nghe nói biệt trang này của Sở Mậu cách biển không xa lắm, phía sau lưng ngọn núi chính là biển, nhưng A Vu chỉ mới nghe nói thôi, nàng chưa nhìn thấy biển bao giờ nên rất hào hứng, con buồn ngủ gần như tan biến.

Khi A Vu mặc xong quần áo, Sở Mậu kéo tay nàng đến chuồng ngựa, bế nàng đặt ngồi lên trước. “Ngồi vững nhé!” Xong xuôi, hai chân hắn kẹp vào bụng ngựa, con ngựa lao vút đi như mũi tên.

Con ngựa đi quanh núi, lúc phi lên đỉnh núi thì mặt trời vẫn chưa nhô lên khỏi mặt biển. Sở Mậu bế A Vu xuống ngựa, cởi áo choàng của mình ra trải

xuống nền đất, hắn ngồi xuống rồi ôm A Vu ngồi lên đùi mình, hai người không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn ánh sáng từ từ nhô lên ở chân trời.

Mặt trời mọc lên từ biển đẹp lạ thường, vô cùng hoành tráng khiến A Vu nhìn đến mê mẩn.

Khi sắc trời sáng dần cũng là lúc nghe thấy tiếng sóng biển vỗ vào bờ, cảm giác vô cùng yên tĩnh.

“Nước biển ở đây hơi đục, nghe nói biển ở phía nam rất xanh trong, sau này ta sẽ dẫn nàng đến biển phía nam ngắm mặt trời mọc.” Sở Mậu thì thầm bên tai A Vu.

A Vu bị hơi thở của Sở Mậu phả vào thấy rất nhột bèn nghiêng cổ tránh, nghĩ thầm hắn đang trêu đùa nàng, chưa nói đến hoàn cảnh hiện tại của bọn họ rất khó khăn, hắn không thể tùy tiện rời kinh đô, nếu được lên ngôi thì cũng bị “giam” ở cấm cung, làm sao có thể đến Nam Hải xem mặt trời mọc.

Sở Mậu nhìn thấy trong mắt A Vu đầy vẻ không tin, càng ôm nàng thật chặt, môi áp vào trán nàng, nói: “Nếu nàng không tin, sau này nàng sinh con trai cho ta, mười mấy năm sau, chúng ta để con trông coi việc nước, ta sẽ dẫn nàng đến Nam Hải ngao du, thế không phải vẹn cả đôi đường ư?”

Đầu tiên, A Vu bị câu nói “sinh con trai” của Sở Mậu làm cho đỏ mặt, sau đó bị sự tự tin của hắn làm cho bật cười, nàng là người tương lai biết hắn có thể lên ngôi là điều dễ hiểu, nhưng hắn làm sao khẳng định được con trai mình sau này có thể trông coi việc nước, thế nên A Vu mới hỏi: “Điện hạ có chắc không?”

Sở Mậu không nói gì, dùng ngón tay dí vào đùi môi mềm mại màu anh đào của nàng.

A Vu bỗng thấy buồn, hắn vẫn coi nàng là người ngoài, thích thì chiều chuộng, cưng nựng, lúc cáu giận thì bỏ mặc một bên.

“Nếu ta thất bại thì nàng sẽ thế nào?” Sở Mậu nhìn vào mắt A Vu hỏi.

A Vu ngạc nhiên, nàng chưa từng nghĩ đến vấn đề này, vì nàng biết Sở Mậu sẽ không thất bại, nhưng chuyện này không ai có thể biết chắc được, thế nên A Vu không thể mạnh miệng mà nói rằng “Chàng không thể thua được”.

“Thiếp đã được gả cho điện hạ, lấy chồng theo chồng, nếu điện hạ thất bại, thiếp cũng tuyệt đối không sống tạm bợ qua ngày đâu.” A Vu vòng hai tay qua cổ Sở Mậu.

“Nàng nỡ, nhưng ta không nỡ.” Sở Mậu giơ tay vào mũi A Vu. “Nàng cứ ở Sơn Đông, nếu xảy ra chuyện gì sẽ có người đến đón nàng, ở dưới chân núi ta có giấu một chiếc thuyền, đến lúc đó nàng có thể lên thuyền đến Lưu Cầu.”

A Vu bỏ tay ra đứng dậy nói với Sở Mậu: “Nếu điện hạ nghĩ như vậy về thiếp, vậy sau này đừng đến biệt trang thăm thiếp nữa, điện hạ cứ sai người đưa thiếp đến Lưu Cầu là được.”

Bước vào tháng Tư, mới đầu hè mà thời tiết đã nóng như thiêu như đốt, A Vu ngồi trên xích đu dưới bóng cây to nhảm tính ngày, từ lần tạm biệt nhau không vui đó, đã mười lăm ngày rồi mà vẫn không thấy bóng dáng Sở Mậu đâu. A Vu bức bối giậm chân xuống đất, lại cảm thấy đau chân, chõ nào cũng thấy khó chịu, bức mình.

Thấy Tử Phiến bước đến, A Vu liền hỏi: “Chuẩn bị thế nào rồi?”

Tử Phiến nói với vẻ khó khăn: “Băng Sương cô nương nói, Vương gia đã có lệnh, chủ nhân nếu buồn chán thì có thể đi dạo quanh đây, chứ lên núi

Thái Sơn thì không được.”

A Vu bỗng đứng phắt dậy, nghiến răng giận dữ, cắn bản là hắn đang giam lỏng nàng, chỉ sợ nàng về kinh, nào là Băng Sương, ám vệ, nha hoàn, thị vệ, bọn họ đâu có nghe chủ nhân nàng, lời nàng nói đâu có tác dụng gì.

A Vu ra sức hít thở sâu, mãi sau mới có thể bình tĩnh lại, nếu không nàng thực sự muôn đốt trụi cái biệt trang này. A Vu còn trẻ, lại là đàn bà, hành động không tiện, nếu là đàn ông, chắc chắn cũng sẽ nuôi trợ tá, thị vệ, xem Sở Mậu giam lỏng nàng được không?

A Vu thấy thật ra việc này cũng có thể làm được, có điều đi đâu để tìm phụ tá thích hợp mới là vấn đề, hỏi Vinh tam lão gia thì chắc chắn không được rồi, cha chắc chắn lại giáo huấn nàng một trận, khuyên nàng an phận làm người vợ ngoan hiền, hỏi hai ca ca cũng không được, chắc chắn phải kể lẻ thê này thê kia, A Vu nghĩ đi nghĩ lại thì thấy nhờ Cố Dịch Đinh là hợp lý hơn cả.

A Vu vội vàng về phòng viết một bức thư, bảo Tử Phiến tìm cơ hội thích hợp đến tiệm Tú Quý Cẩm ở Sơn Đông, sau đó chuyển đến cho Cố Dịch Đinh đang ở Liêu Đông.

Về việc vì sao A Vu biết được địa chỉ của Cố Dịch Đinh là do sau khi chàng đi Liêu Đông vẫn liên tục viết thư cho A Vu, nhờ Đường Âm chuyền hộ, Đường Âm kẹp lá thư của ca ca vào trong lá thư của mình rồi gửi cho A Vu.

A Vu chỉ đọc chứ không bao giờ trả lời lại, mặc dù nàng và Cố Dịch Đinh thuần túy chỉ là tình cảm huynh muội, nhưng thân phận của nàng kiếp này chính là trổ ngại, thế nên A Vu hết sức tránh, huống hồ A Vu luôn cảm thấy tình cảm của Cố nhị ca với mình vẫn chưa hết hẵn, thế nên nàng chỉ

mong huynh ấy mau chóng thành thân, như vậy sẽ tránh được hiềm nghi.

Viết thư xong, A Vụ gọi Xích Cảm đến. “Đạo này ngươi theo Băng Sương học võ thế nào rồi?”

Xích Cảm nói: “Võ nghệ của sư phụ rất cao cường, đến nay nô tỳ mới học được một hai phần thôi ạ.”

A Vụ thấy Xích Cảm gọi Băng Sương là sư phụ là biết hỏng việc rồi nên không kiên nhẫn hỏi chuyện nữa, bảo thị ra ngoài. A Vụ cảm thấy gần đây mọi chuyện đều không theo ý nàng. Tử Phiến, Tử Trụy đều đến tuổi lấy chồng rồi, mặc dù nàng luyện tiếc thế nào thì cũng không thể để lỡ chuyện lấy chồng của mấy người họ được.

Và như vậy, A Vụ đã thiêu đi hai người hầu đắc lực nhất, Đồng Quán và Đồng Văn không thay thế được Tử Phiến và Tử Trụy. A Vụ suy nghĩ đến đau đầu, nếu như nhờ Sở Mậu thì việc gì cũng được giải quyết, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc sau này người của mình đều là người của Sở Mậu thì nàng đã cảm thấy sợ đến nỗi cả gai óc.

Cố Định Dịch trả lời thư rất nhanh, chưa đến hai mươi ngày đã đến tay A Vụ, trong thư chỉ nói rằng hiện tại bên cạnh chàng chưa có trợ tá phù hợp, nhưng sẽ lưu ý giúp A Vụ, cùng với thư về còn có một nha hoàn, năm nay mười bốn tuổi, người Liêu Đông, là một bé gái mồ côi mà Cố Định Dịch tình cờ cứu được, cha mẹ cô bé hình như là người giang hồ, thế nên cô nương này rất giỏi võ.

A Vụ gấp thư lại, trong lòng vô cùng cảm động, nhị ca của nàng không hỏi nửa câu rằng một người đàn bà như nàng cần trợ tá làm gì đã nghĩ cách giúp nàng, ngay cả nàng không nói thì Cố Dịch Định cũng nghĩ đến điều này, có lẽ đoán được nàng đang ở hoàn cảnh khó khăn, thế nên mới đem Lương

Cảm tối.

Đương nhiên Lương Cầm chỉ được đưa tới tiệm Tú Quý Cầm vì Cố Đinh Dịch không phải người lỗ măng, và A Vụ chỉ việc mượn cớ người hầu hạ ở biệt trang còn quá ít, bảo Tử Phiến cho người tìm mua nha hoàn, sau đó thì chính đáng đem Lương Cầm vào phủ, đổi tên thành Tử Cầm.

Làm tất cả mọi việc thuận lợi, A Vụ nghĩ đi nghĩ lại mới thấy mình không có cơ hội nào về kinh nữa, lần trước nàng bức tức bỏ về, Sở Mậu không có bất cứ biểu hiện gì, lúc đó nàng cảm thấy rất buồn, tác động lên Sở Mậu có vẻ không được, cách duy nhất là nhờ Vinh tam lão gia gây áp lực cho hắn, nhưng nàng đến Sơn Đông đã hơn hai tháng rồi mà Vinh phủ vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, chẳng lẽ cha nàng ngầm đồng ý cho Sở Mậu đem nàng đến Sơn Đông? Cứ nghĩ đến đây, A Vụ lại cảm thấy vô cùng chán nản.

Trong lòng bất cứ ai cũng có sự so đo và tính toán, mặc dù Vinh tam lão gia yêu thương nàng, nhưng A Vụ vẫn không biết giữa con gái và sự nghiệp quan trường, ông sẽ đứng về bên nào? Chỉ có Trưởng Công chúa, A Vụ cứ nghĩ đến Trưởng Công chúa là lại đau lòng, chỉ có bà mới yêu nàng không tính toán được mắt.

Ngay cả loài vật còn nhớ ơn nuôi dưỡng, một người sống sờ sờ như nàng đây chẳng lẽ không bằng súc vật? A Vụ sờ lên ngực, ngồi trước bàn mài mực, định viết một bức thư tràn đầy tình cảm cho Sở Mậu, cho dù bảo nàng quỳ trước mặt Hách ma ma, nàng cũng đồng ý, A Vụ thấy cay cay nơi khói mắt.

A Vụ vừa viết vừa giận dùng dùng, viết rồi lại bỏ, bỏ rồi lại viết, cuối cùng cũng viết được vài dòng thư.

Đóng phong thư lại, A Vụ nắn nót viết ở phía trên bốn chữ “Cảnh Hối thân mở”.

“Chủ nhân, Vương gia đến rồi!” Tử Phiến với vẻ mặt mừng rỡ như được ban thưởng bước vào thư phòng nhỏ của A Vu.

A Vu ngoảnh lại nhìn Tử Phiến, thấy trên gương mặt của thị không chỉ là sự vui mừng, mà còn là sự nhẹ nhõm. A Vu nghĩ mình đúng là đồ ngốc, bước đến miệng vực rồi còn không biết, khiến người bên cạnh mình lo lắng không yên.

Sở Mậu đứng ngược sáng ở cửa, bao bọc xung quanh là ánh nắng vàng óng, A Vu thầm than, người này tương lai sẽ là Chính Nguyên Đế, nàng có mạnh thế nào thì cũng có ích gì, vẫn phải dập đầu quỳ gối trước mặt hắn đây thôi. Nghĩ được như thế nàng mới thấy không tủi thân, ấm ức.

A Vu cố gắng nở nụ cười, nhưng người như nàng cho dù định câu cảnh người khác cũng vô tình thể hiện ra cái vẻ “đây là vinh hạnh của ngươi”, muôn nể mặt người ta cũng đâu có dễ.

“Giận rồi ư?” Sở Mậu cười hỏi.

A Vu quay đầu lại không nhìn Sở Mậu, lúc này mới bình tĩnh nói: “Không có, điện hạ vốn bận rộn, có thể bớt chút thời gian rảnh đến thăm một người bị bệnh hiểm nghèo như thiếp đây đã là “ơn trời biển trời”.”

Sở Mậu bật cười nho nhỏ khiến A Vu càng bức mình không muôn nhìn hắn, nàng cũng biết trong lời nói của mình có chút chua xót, ghen tuông, nhưng lúc này nàng đâu có tâm trạng mà chế giễu mình, nhắm mắt lại, ổn định tinh thần mới mở ra, nếu không nàng sợ mình sẽ đổ thẳng cốc trà nóng lên đầu hắn, ai bảo một tháng trời không thấy bóng dáng hắn đâu cơ chứ!

“Lần trước chẳng phải nàng nói rằng ta không cần đến thăm nàng sao?” Sở Mậu bước đến ôm A Vu vào lòng.

A Vu bắt đầu giằng ra, nghe Sở Mậu nói thế thì tủi thân vô cùng, nàng nói gì cũng nghe sao, vậy sao nàng muôn lên núi Thái Sơn thì lại không cho?

A Vu uất úc đến nỗi mắt đỏ hoe, giơ chân giẫm lên mu bàn chân Sở Mậu, đau đến nỗi hắn phải rụt chân vào. A Vu quay người lại định giẫm thêm lần nữa thì Sở Mậu liền nhắc chân lên, lên giọng bảo: “Nữ nhân này cũng đế bụng ghê.”

A Vu bị giẫm hụt, tức khí muôn giẫm cho bằng được, chân nàng giẫm tiếp thì chân Sở Vu rụt về, hai người cứ qua lại như vậy thì nước mắt A Vu không kiềm néo được thi nhau rơi, bực Sở Mậu dám tránh nàng.

Cuối cùng, Sở Mậu cũng ngoan ngoãn để mặc cho A Vu tùy ý giẫm lên, khi đã nguôi giận, nàng mới dừng lại, cũng thôi không khóc nữa.

“Không giận nữa à?” Sở Mậu lau nước mắt trên mặt cho A Vu.

“Điện hạ đã nghe lời thiếp như thế, sao hôm nay lại đến đây, có phải đưa thiếp đến Lưu Cầu không?” A Vu đưa mắt liếc nhìn Sở Mậu, ánh mắt đung đưa làm lay động tâm hồn.

“Lần này ta đem đến cho nàng một tin vui, nếu nàng hôn ta một cái, ta sẽ nói cho nàng biết.” Sở Mậu kéo A Vu lại gần, bế nàng ngồi lên đùi rồi cả hai cùng ngồi xuống.

“Không thích nói thì thôi.” A Vu làm động tác định đứng lên. Lúc không gặp Sở Mậu, nàng đã dự định hết, đó là cho dù không khom lưng uốn gối thì ít nhất cũng nên đối xử với hắn dịu dàng, nhưng khi gặp hắn rồi thì tất cả dự định đó nàng đều quên hết, lại không kìm được mà hờn dỗi hắn.

Sở Mậu vỗ trán. “Ồ, vốn định đưa nàng về kinh, xem ra có người không thích, ngày mai ta về một mình vậy.”

A Vu vui mừng ôm lấy cổ Sở Mậu, hỏi: “Chàng nói thật chứ?”

Mắt A Vu bỗng chốc sáng như pháo hoa, lấp lánh sinh động. Vì niềm vui này của nàng, Sở Mậu cảm thấy tất cả khó khăn hắn trải qua đều xứng đáng.

A Vu đúng là vô cùng vui mừng, mặc dù trong lòng vẫn thầm oán trách Sở Mậu, nhưng trong hoàn cảnh như thế, A Vu thấy rằng mình cũng sẽ chọn cách làm giống hắn. Sở Mậu có thể sống sót được trong cung chắc chắn là công lao không nhỏ của Hách ma ma, nếu bảo Sở Mậu phụ lòng Hách ma ma, không chỉ hắn cảm thấy khó chịu mà trong mắt người khác cũng sẽ nghĩ rằng người này không đáng tin cậy.

Nhưng người đối đầu với Hách ma ma rõ ràng là bản thân nàng, A Vu không thể nào thò tay được. Lại còn Nguyên Dung Mộng, cô ta đã vào cung thì Sở Mậu càng không thể đắc tội với cô ta, chắc chắn cái giá đưa ra là đem Vương phi mình đến trang trại ba năm, có tính toán thế nào cũng thấy hợp lý.

A Vu càng nghĩ càng thấy Sở Mậu không dễ dàng gì liền nói: “Sau khi trở về, thiếp nhất định sẽ tôn kính Hách ma ma.”

Sở Mậu mở mắt to, sau đó cúp mắt xuống. Có lẽ hắn còn hiểu A Vu hơn cả bản thân nàng, tính nàng vừa kiêu ngạo, lại cực kỳ sạch sẽ, sau lần Hách ma ma nhỏ nước thuốc vào mặt mà nàng có thể nói ra những lời này chứng tỏ là có mong muốn. Hơn nữa mong muốn này rất lớn, rất khó khăn.

Sở Mậu thử nghĩ, cảm thấy bản thân nàng chẳng có gì đáng phải mong muốn cả, cha nàng là thầy giáo của hắn, hắn đương nhiên sẽ phải chăm sóc, trái tim hắn sớm đã quỳ gối trước nàng, nàng cũng không cần phải ghen tỵ với người con gái khác, vậy bản thân nàng còn có mong muốn gì khó nói với hắn?

Cùng lầm là sự an nguy của người nào đó mà thôi, nàng lại cực kỳ thông minh, ngay từ đầu đã lo trước tính sau, vì con người đó, chịu nhục cũng có thể nhẫn nhịn.

Sở Mậu tự giễu mình cười một tiếng. “Chẳng lẽ nàng không hôn ta một cái sao?”

Chương 41

Người thân, bạn thân đến khuyên nhủ

A Vu thấy Sở Mậu nói như vậy thì xấu hổ đỏ mặt. “Người chàng toàn bụi bẩn, mau vào tắm đi.” A Vu giả vờ chê bai đứng dậy. Nàng vui mừng như mở cờ trong bụng, không phát hiện ra trong mắt Sở Mậu ẩn chứa sự thất vọng và thâm trầm.

Lúc Sở Mậu bước ra thì gian giữa đã bày thức ăn trên bàn, A Vu tự tay rót rượu cho Sở Mậu, thấy hắn ngồi im bất động liền nhìn theo hướng ánh mắt hắn và thấy Tử Cẩm đang đứng hâm rượu bên cạnh.

A Vu không nghĩ Sở Mậu biết lai lịch của Tử Cẩm nên cười bảo: “Cô ấy là nha hoàn mới của thiếp, tên là Tử Cẩm.”

Sở Mậu ngoanh đầu lại mỉm cười. “Vừa mới mua về đã muốn đá chử “Tử” đi à?”

A Vu lấy làm kinh ngạc, đúng là nàng đã quên việc này, nhưng đồng thời cũng thấy Sở Mậu thật nhạy bén, sau này nàng phải cẩn thận hơn mới được. “Sau khi về kinh thành, thiếp muốn tìm gia đình tốt để gả Tử Phiến, Tử Trụy, bọn họ cũng đã đến tuổi rồi, thiếp cũng cần có thêm người, thiếp thấy cô bé rất nhanh nhẹn nên gọi là Tử Cẩm, sau này đỡ phải đổi tên, sợ gọi không quen.”

Sở Mậu không tiếp tục hỏi nữa, A Vu nhân lúc đó rót rượu rồi cúi đầu uống một ngụm to, sau đó cẩn thận hâu hạ Sở Mậu dùng cơm.

Ăn cơm xong, mấy người Tử Phiến bắt đầu bận rộn chuẩn bị, thu dọn hòm xiềng. A Vu cũng bận rộn trong phòng, chỉ còn Sở Mậu ở bên ngoài, hắn liền đến thư phòng ở gian phía tây.

A Vu đang dọn quần áo lót của mình, bỗng nhớ đến phong thư nàng viết trong thư phòng đang được chẵn bởi cái chẵn giấy hình em bé đang nằm bằng ngọc xanh. A Vu vội vàng vén rèm đến gian phía tây, vừa bước vào đã thấy Sở Mậu đứng trước thư án, quay lưng lại với nàng.

“Điện hạ!”

Sở Mậu quay người lại, trong tay đang cầm tờ giấy, giấy viết thư vẽ hình hoa và bướm bướm màu hồng nhạt ánh vàng rất thích hợp để viết mấy lời tình cảm, oán trách.

Độc hành độc toa, độc xương độc thù hoàn độc ngoa.

Trữ lập thương thân, vô ngại khinh hàn trừ mạc nhân.

Thứ tình thùy kién, lệ tẩy tàn trang vô nhất bán.

Sâu bệnh tương nhung, dịch tần hàn đăng mong bất thành.^[1]

[1] *Tạm dịch:*

Bước một mình, ngồi một mình, hát một mình, uống rượu một mình, ngủ một mình.

Đứng lặng hồi lâu trong đau khổ, để mặc gió lạnh thổi vào người.

Tình cảm này ai thấy, để nước mắt rửa trôi hết phấn son.

Buồn thành tâm bệnh, ngon đèn đêm hiu hắt, mong không thành.

Mặt A Vu bỗng đỏ hơn cả tờ giấy viết thư kia, Sở Mậu giơ bức thư lên, khoe miệng khẽ cười.

“Mau trả cho thiếp.” A Vu định giằng lại tờ giấy.

“Không phải là cho ta ư?” Sở Mậu giơ cao tay khiến A Vu không với tới được, sau đó cẩn thận gấp thư lại, rồi bỏ vào ống tay áo. “Thu dọn xong rồi sao?”

A Vu giậm chân rồi quay người, vén rèm bước ra, nghe thấy sau lưng tiếng cười khẽ của Sở Mậu.

Hôm sau, Sở Mậu đi ngựa về kinh trước, A Vu ngồi ngựa chậm rãi về sau.

Về đến Ngọc Lan Đường, Tử Nghi cùng một đám nha hoàn bước đến dập đầu, nước mắt tuôn rơi, khiến A Vu cảm thấy đau xót, nhưng giờ nàng đã trở về kinh thành rồi. A Vu tắm rửa xong liền hỏi Tử Nghi: “Bên Hồng Dược Sơn Phòng thế nào rồi?”

“Hách ma ma hình như bệnh tình rất nặng, mấy ngày nay đều không thấy đứng ra xử lý công việc.” Tử Nghi nói.

A Vu ăn một bát cháo yến rồi đứng dậy nói: “Chọn hai củ nhân sâm ra đây, chúng ta đến thăm Hách ma ma.”

“Vương phi đi thăm bà ta làm gì, bà ta cho dù có được phong là Thuận Trinh phu nhân thì sao chứ, cũng không hơn Vương phi được.” Tử Phiến bĩu môi, lần trước toàn thân A Vu nổi đầy nốt khiến nha hoàn của Ngọc Lan Đường sợ hết hồn.

“Chủ nhân đã nói thế, ngươi lầm lời làm gì!” Tang ma ma đứng ở bên trách mắng Tử Phiến. “Vương phi đi thăm Hách ma ma là đúng rồi.”

Cung ma ma cũng gật đầu. Sau khi A Vu đi, hai người họ luôn ở Ngọc Lan Đường, lại là người ngoài cuộc nên sự hiếu thuận của Kỳ Vương với

Hách ma ma họ đều chứng kiến hết, lần trước khuyên A Vu không được, giờ thấy nàng đã nghĩ thấu đáo, trong lòng cũng lấy làm vui mừng.

“Sau này ngươi cũng đối xử với mẹ chồng thế sao?” Tang ma ma hỏi Tử Phiến.

“Cũng đâu phải là mẹ chồng thật.” Tử Phiến cãi lại.

A Vu đã hiểu một cách triệt để. Trước đây, nàng đối phó một cách tiêu cực với Hách ma ma, thậm chí còn lạnh nhạt xa cách, có điều giờ bà là người bệnh tật, giống như Sở Mậu nói, cũng chỉ sống được vài năm nữa thôi.

Không phải A Vu lương thiện, mà sau khi cân nhắc thiệt hơn, cảm thấy chẳng tội gì vì một Hách ma ma mà để mất tình cảm của Sở Mậu, coi như trong nhà nuôi con chó hoặc con mèo, nó cắn bạn, bạn không so đo, tính toán với nó là được.

Trong Hồng Dược Sơn Phòng, Hách ma ma đã ngủ, không muốn gặp A Vu, A Vu cũng không bức, đưa nhân sâm cho Bội Lan, nói nhỏ: “Mấy ngày qua, sức khỏe của Hách ma ma đã đỡ hơn chưa?”

Mặc dù Bội Lan không thích A Vu, nhưng dù sao vẫn là nô tỳ nên đành phải cung kính đáp: “Vào hè nên sức khỏe của ma ma đỡ hơn nhiều rồi ạ.”

A Vu gật đầu. “Ngươi chăm sóc cho ma ma chu đáo, không chỉ Vương gia thường cho ngươi mà ta cũng sẽ thường cho ngươi, ngươi nói với ma ma, ngày mai ta lại tới thăm bà.”

Sáng sớm hôm sau, Đào Tư Dao cùng mấy người như Tuân Mi đến thỉnh an, A Vu đặt chén trà trong tay xuống: “Hách ma ma bị ốm, mấy ngày qua các tỷ có đi thăm bà không?”

Đào Tư Dao không biết A Vu hỏi vậy là có ý gì, chẳng lẽ muốn bọn họ

chọn nên đứng về phe nào sao? Cô là người thông minh nên nghĩ cho dù Hách ma ma lợi hại thế nào, có bắt ép được Vương phi rời đi đi chăng nữa thì bà cũng đã già rồi, chăng sống được mấy năm nữa, còn mấy người bọn họ vẫn phải sống dưới quyền A Vu, huống hồ không phải Vương phi đã trở về rồi sao? Hiểu rõ điều này, Đào Tư Dao liền nói: “Hách ma ma bị bệnh, không thích người khác làm phiền, tôi chỉ sai người đem ít thuốc bồ qua thôi.”

Tuân Mi và Hứa Thị thì thường xuyên đến Hồng Dược Sơn Phòng, thấy A Vu hỏi như vậy cũng không dám nói thẳng, chỉ nói rằng đến hai, ba lần.

A Vu đã hạ quyết tâm cung phụng Hách ma ma nên đương nhiên muốn cung phụng một cách tốt nhất. “Hách ma ma nuôi điện hạ từ nhỏ đến lớn, điện hạ luôn coi bà như mẹ, lúc ta không có ở đây, các tỷ nên thường xuyên đi thăm, nói chuyện và làm bà vui.”

Đào Tư Dao, Tuân Mi, Hứa Thị đều kinh ngạc nhìn A Vu rồi cúi đầu không nói.

“Chúng ta cùng đến Hồng Dược Sơn Phòng thăm Hách ma ma thôi!” A Vu đứng dậy nói.

Hách ma ma không ngờ ngày hôm sau A Vu lại đến thăm bà, còn dẫn Đào Trắc phi và vài di nương đến, giống như con dâu đi thỉnh an mẹ chồng vậy.

Hách ma ma nhếch mép, thầm nghĩ lần này A Vu cố tỏ ra lễ phép, nhưng cũng chẳng đáng để bà vui. Thời gian qua, mặc dù nằm trên giường, nhưng Sở Mậu đến Sơn Đông mấy lần bà đều biết cả, chỉ có cô ta là không biết xót cho sức khỏe của Vương gia, biết rõ điện hạ ngày đêm mệt nhọc như thế mà còn lôi kéo để điện hạ phải đi về.

A Vu cười nói: “Sức khỏe của Hách ma ma đã khá hơn chưa?”

“Làm phiền Vương phi rồi, tôi không sao, câu này đáng lẽ tôi nên hỏi Vương phi mới phải, sức khỏe của Vương phi đã khá hơn chưa?” Hách ma ma từ khi được phong là “Thuận Trinh phu nhân” thì đã ra vẻ hơn nhiều.

A Vu không hề để ý đến những lời lạnh lùng của Hách ma ma, luôn mỉm cười đáp lại, khiến cho Hách ma ma và mấy người Đào Tư Dao không hiểu đâu cua tai nheo ra sao, trong lòng chỉ thầm nghĩ, chắc chắn Vương phi bị Kỳ Vương gia giáo huấn cho một trận mờ sợ Hồng Dược Sơn Phòng như vậy.

Hách ma ma cũng thấy dễ chịu, mặc dù Nguyên Dung Mộng là con gái của Nguyên Diệc Đức, nhưng thấy cô ấy có thể khiến cho A Vu sợ sệt như thế thì bà bỗng thấy chuyện Nguyên Dung Mộng vào cung không hẳn là xấu, huống hò từ lúc Sở Mậu phân tích cho bà những lợi hại sau khi Nguyên Dung Mộng vào cung thì Hách ma ma cũng nghiêng theo ý của Sở Mậu.

Nói chung, với sự chịu đựng nhẫn nhịn của A Vu, không khí ở Hồng Dược Sơn Phòng bây giờ khá hài hòa. Sau khi nàng đi khỏi, Bội Lan không kìm được, cười nói: “Vương phi hình như sợ Hách ma ma rồi.” Bội Lan vẫn có tính trẻ con. “Trước đây Hách ma ma nhẫn nhịn cô ta quá rồi, biết thế nhỏ nước bọt đầy mặt cô ta từ lâu rồi mới phải.”

Sắc mặt của Hách ma ma thoắt biến đổi, một ngụm nước thuốc đó lại có thể khiến cho toàn thân cô ta nổi mụn, trong lòng chắc chắn rất căm hận bà, vậy mà chưa đầy hai tháng, thái độ của A Vu đã thay đổi khác hẳn, điều này khiến Hách ma ma không thể không nghi ngờ, bà không phải là Bội Lan, không hề nghĩ rằng đối phương có ý chịu thua hay sợ hãi.

A Vu trở về Ngọc Lan Đường thì có tiểu nha hoàn nói: “Phu nhân cùng mợ cả, mợ hai của Vương phi đến ạ.”

A Vu vội vàng ra tiếp đón thì đã thấy Thôi Thị bước vào đến sân, vì ở

ngoài nói không tiện nên khi bước vào gian phòng phía đông của Ngọc Lan Đường, Thôi Thị không kìm được véo vào vai A Vu, mắng: “Nha đầu thối này, con muốn lấy mạng của ta phải không, sao nói mãi mà con chẳng chịu nghe, lần này thì hay rồi, còn chọc giận Vương gia để bị đưa đến tận biệt trang, con đã thoái mái chưa, con muốn lấy mạng của bà già này phải không?” Thôi Thị vừa khóc vừa nói.

A Vu không ngờ Thôi Thị lại kích động như vậy, vai bị véo đau nhói, vừa van xin vừa nói: “Mẹ, mẹ...”

Đường Âm và Đỗng Tàng Nguyệt mỗi người đỡ một bên của Thôi Thị, lúc này bà mới thu tay về. “Ta cầu xin cha con đi nói với Vương gia đón con về, nhưng cha con sống chết không đi làm ta lo muôn chết, ta chẳng còn cách nào cả, ta...” Thôi Thị khóc lóc sụt sùi.

“Muội không biết đó thôi, những ngày qua, ngày nào mẹ cũng khóc, còn bắt cha ngủ ở thư phòng.” Đỗng Tàng Nguyệt đứng bên cạnh nói.

A Vu vô cùng cảm động, nước mắt cứ thế lăn dài. Nàng sớm đã đoán được thái độ của cha, nhưng không ngờ Thôi Thị lại làm thế, bà luôn là người coi chồng bằng trời cơ mà.

A Vu quỳ xuống dưới chân Thôi Thị khóc lóc, Thôi Thị lại bắt đầu véo nàng. “Sao con lại kém cỏi thế hả? Thế đã xảy ra chuyện gì?”

Đường Âm và Đỗng Tàng Nguyệt đều ra sức khuyên nhủ, hai người mới bình tĩnh trở lại, nha hoàn bước vào hầu hạ bọn họ lau rửa mặt, Thôi Thị bảo hai cô con dâu ở bên ngoài phòng, còn bà kéo A Vu vào trong phòng nói chuyện riêng.

“Con và con rể vẫn chưa động phòng đúng không?” Thôi Thị mặt lạnh hỏi thảng.

A Vu đỏ bừng mặt, không dám trả lời. “Mẹ hỏi chuyện đó làm gì?”

“Con còn giấu mẹ, còn giấu mẹ sao!” Thôi Thị đánh A Vu. “Vậy con nói cho mẹ nghe, tại sao con rě lại đem con đến biệt trang?” Phủ Kỳ Vương không có mẹ chồng, đương nhiên A Vu không thể ngược đãi với mẹ chồng được, nhưng tính A Vu thì Thôi Thị hiểu rõ, nàng sẽ không làm những chuyện vượt quy tắc, Thôi Thị nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có chuyện “động phòng” mà thôi.

A Vu không biết nói gì.

“Trên đời này làm gì có người con gái nào đi lấy chồng mà không động phòng chứ? Con là Kỳ Vương phi, là chính phi của Kỳ Vương, con trai trưởng phải từ bụng con sinh ra, con rě tôn trọng con, không muốn con thứ sinh ra trước khiến con mất mặt, vậy mà con, con...” Thôi Thị càng nói càng giận. “Sao con lại không biết nghĩ như vậy, một chút chuyện của cha con như thế mà con định nhớ cả đời sao?”

A Vu kinh hãi, nói: “Chút chuyện của cha con là chuyện gì?”

Thôi Thị bức bối trừng mắt lườm A Vu. “Không phải là chuyện con tiện nhân Vương thị dụ dỗ cha con sao? Hồi đó mẹ chỉ nghĩ con còn nhỏ, một thời gian sau là sẽ ổn, vậy mà con vẫn nhớ đến tận bây giờ. Chỉ vì chuyện này mà con định cả đời không sinh con sao? Vậy sau này già con sẽ thế nào, thế nào hả?”

“Lần trước điện hạ đã nói gì với mẹ ạ?” A Vu vội vàng hỏi.

“Con yên tâm là ta không nói gì cả, chỉ bảo từ nhỏ con đã ưa sạch sẽ thôi. Nhưng con cũng đừng trẻ con quá thế, con không động phòng với người ta, người ta làm sao yêu thương con được?” Thôi Thị càng nói càng thắc.

A Vụ nghe thấy đã đỏ mặt. “Mẹ, sao mẹ cứ nói con, mẹ không biết đó thôi, điện hạ, chàng... chàng ấy không hề gần gũi mà.”

A Vụ không nghĩ rằng mình đang nói dối, nữ giới trong phủ mặc dù không nhiều, nhưng cũng có vài người, Sở Mậu thỉnh thoảng đến phòng Long Thị ngồi, nhưng chắc chắn là không gần gũi gì, mà với dáng vẻ của Long Thị cũng không giống như nữ nhân được sủng ái mà tỏ ra cao ngạo, ngược lại còn thấy ngày càng héo hon, ủ rũ, thế nên A Vụ đoán Sở Mậu tìm Long Thị là vì việc khác, nhưng nhất thời không đoán ra được là việc gì.

Thôi Thị há hốc miệng nhìn A Vụ, bà hiểu về đàn ông ở một phương diện nào đó đương nhiên sâu sắc hơn A Vụ, từ phụ thân đến phu quân của bà, ngay cả thánh nhân cũng nói: “Thực sắc tính dã^[2].” Lời của A Vụ khiến cho Thôi Thị vô cùng sợ hãi, từ khi Hoàng tử hiểu biết, ở bên cạnh luôn có người hầu, Ngũ Hoàng tử đã có con trai con gái đông đúc, vậy mà Tứ Hoàng tử là huynh trưởng lại chưa có mụn con nào.

[2] Thực sắc tính dã: Một câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.

Thôi Thị sợ hãi với suy nghĩ của mình, trong lòng bỗng nghĩ đến chuyện khác, mặc dù Sở Mậu hỏi bà về chuyện của A Vụ, nhưng lúc này bà chỉ nghĩ hắn dùng để nắm thóp A Vụ nên vừa tức vừa hận.

“Trời ơi, sao ông trời có thể sinh ra kẻ ti tiện nhân như thế...”

Thấy Thôi Thị lại khóc thành tiếng, A Vụ lại vội vàng ngăn lại, nàng biết nếu như không nói rõ mọi việc với một người mẹ suy nghĩ đơn giản đến mức hồ đồ như Thôi Thị thì không biết sự việc sẽ đi đến đâu, nhưng quả thật bản thân A Vụ cũng không hiểu rõ tâm tư của Sở Mậu, thấy sau này hắn cũng có con cái, thế nên nàng cũng không lo. “Trước mắt điện hạ không để tâm đến nữ sắc, bây giờ mẹ cứ chuẩn bị chơi đùa với cháu nội đi, bụng của trưởng tẩu cũng đã to lắm rồi. Còn chuyện của con mẹ không phải lo, chàng là đàn ông

trong nhà không lo chuyện con cái sao được?”

Thôi Thị bị A Vụ làm cho hoang mang, thầm nghĩ chuyện của phủ Kỳ Vương thì bà không có quyền xen vào, nhưng bà vẫn lo lắng cho A Vụ. “Con ngốc lăm, tâm tư điện hạ không để ý đến chuyện này, con thông minh như thế chẳng lẽ không thể hướng tâm tư của điện hạ vào đâu ư? Nếu như con có đứa con trai rồi, điện hạ muốn đuổi con liệu có đuổi được không? Dù gì cũng phải nể mặt đứa con trai. Hơn nữa, hai người không có máu mủ gì, chỉ có động phòng mới gần gũi được, ngốc lăm con ạ...”

Mặc dù Thôi Thị có đầu óc đơn giản, nhưng lại cực kỳ nhạy cảm với chuyện vợ chồng. A Vụ và Sở Mậu sống với nhau như vậy, mặc dù Thôi Thị không chứng kiến nhiều, thỉnh thoảng một hai lần sang thăm nhưng cũng nhận ra sự xa cách giữa họ, cụ thể thế nào bà không nói, dù sao thì trong bọn họ cũng không giống hai vợ chồng.

A Vụ vốn cho rằng Thôi Thị lại sắp cùu nhau chuyện cũ, nhưng khi nghe đến câu “hai người không có máu mủ gì, chỉ có động phòng mới gần gũi”, nàng bất giác gật đầu, lúc này nàng mới ý thức được rằng, mặc dù gả cho Sở Mậu, nhưng giữa hai người thực sự không có liên quan gì, còn cha của Nguyên Dung Mộng mặc dù mắc tội, nhưng vì cô ta cùng chung huyết mạch nên không chỉ Hách ma ma coi trọng, mà Sở Mậu cũng ngầm thừa nhận phải chăm sóc cô ta.

Từ “động phòng” trong đầu A Vụ lúc này không còn bị bài xích, kinh hãi như trước nữa, ít nhất là không bị buồn nôn, khó chịu, trong đầu nàng bất chợt nghĩ đến làn da màu đồng để trần toát đầy mồ hôi dưới nắng của Sở Mậu ở Lạc Bắc, tự nhiên có một cảm giác hồi hộp mơ hồ.

A Vụ sau đó vội vàng ngọt “đuối khéo” Thôi Thị, còn sai người gói một ít thuốc bổ cho Đỗng Tàng Nguyệt dưỡng thai.

Trước khi về, Đường Âm kéo A Vu, nói: “Lần sau muội về ngõ Liễu Thụ, chúng ta nói chuyện nhiều hơn.”

Đường Âm và A Vu là bạn thân, chuyện A Vu bị đưa đến biệt trang, đứng trên danh nghĩa chị dâu, nàng ta đương nhiên rất lo lắng, mà đứng trên danh nghĩa bạn thân nàng ta lại càng lo hơn, lần này thấy A Vu quay về, nàng ta định truyền một số “bí kíp” điều khiển chồng của mình, đây là bí mật của Đường phu nhân. Trước khi Đường Âm được gả đến nhà họ Vinh đã nghe nói Vinh tam lão gia chỉ có mỗi Thôi Thị thì nghĩ rằng Thôi Thị chắc chắn có biện pháp gì cao siêu lắm, nào ngờ sống chung mới biết, chẳng qua chỉ là người ngốc hưởng phúc mà thôi. Giờ nàng ta thấy A Vu không được lòng Kỳ Vương, Đường Âm biết Thôi Thị cũng chả dạy được gì cho A Vu nên một chị dâu như nàng ta đương nhiên phải có trách nhiệm rồi.

Sau khi Thôi Thị rời đi, Tử Phiến và Tử Nghi cùng Tử Cẩm cất dọn quà sinh thần mà Thôi Thị mang đến cho A Vu. “Trong lòng phu nhân thương chủ nhân nhất đây, Vương phi nhìn đi, có lẽ họ mang hết đồ của Vinh phủ sang cho Vương phi đây, mợ cả và mợ hai cũng rất thương Vương phi.” Tử Phiến nhặt đồ cất dọn.

A Vu không nói gì, thấy trong mấy món đồ đó có cả một hộp văn phòng tú bảo, là thứ mà Vinh tam lão gia thích nhất, bản thân ông không nỡ dùng, vậy mà lại đem đến đây, nỗi tức giận Vinh tam lão gia tự nhiên tan biến, có thể đó chính là sức mạnh của tình cảm máu mủ ruột già.

“Ngày mai là sinh thần của chủ nhân, chúng ta phải tổ chức thật chu đáo mới được, hãy mời nữ nghệ nhân tới, nếu không được thì đi nhờ Lã công công đến biệt viện chọn hai ả đào đến múa hát.” Tử Nghi nói thêm vào.

Tử Cẩm chưa từng chứng kiến sự phong lưu phú quý của Vương phủ nên vừa nghe đến nữ nghệ nhân, lại còn có cả ả đào đến thì vô cùng hào

hứng, mặc dù ở bên cạnh A Vu chưa được bao lâu, nhưng thị thấy chủ nhân không phải là người khó tính, sống rất hòa đồng với các tỳ muội khác nên không kìm néo bản tính của mình nữa, dù sao bây giờ thị cũng chỉ mới là tiểu cô nương mười bốn tuổi.

“Hách ma ma còn đang bị ôm, sinh thần của ta đừng ôn ào làm gì.” A Vu bình thản nói, trong lòng nàng chỉ thấy buồn phiền, đâu có tâm trạng để tổ chức sinh thần.

Tử Phiến và Tử Nghi đưa mắt nhìn nhau, nhớ sinh thần năm ngoái của A Vu hoa tươi trải thảm, hàng ngàn hàng vạn hoa đăng thả trên suối, hoa đăng treo trên cây dọc bờ suối như lạc vào cung điện trên thiên đình, không khí hòi đó như thế chử, so với bây giờ im hơi lặng tiếng, thật là thê lương.

Bản thân A Vu hình như cũng cảm thấy có chút ảm đạm nên liền thay đổi chủ ý: “Cũng được, bảo Lã Nhược Hưng dẫn mấy ả đào đến đây, mời cả mấy người Đào Trắc phi đến, còn bên chõ Hách ma ma thì ta sẽ đích thân đi mời, chúng ta cùng vui vẻ một bữa.”

Chuyện sắp xếp vốn xong xuôi, nào ngờ Lã Nhược Hưng luôn coi lời của A Vu như “thánh chỉ” lại từ chối Tử Phiến với vẻ khó khăn, ông ta nói rằng bây giờ Lý Diên Quảng quản biệt viện, từ lúc Lã Nhược Hưng tiếp quản vị trí của ông ta thì hai người bắt đầu bằng mặt mà không bằng lòng, Lã Nhược Hưng nói rằng sẽ chuyển lời đến Lý Diên Quảng, nhưng có được hay không thì không dám chắc.

Lý Diên Quảng thuộc phe của Hách ma ma, hồi đầu cho dù đắc tội chết với Ngọc Lan Đường nhưng vẫn một mực đứng về phe Hồng Dược Sơn Phòng, vì muốn đối phó với A Vu mà mất đi vị trí đứng đầu nội thị bên cạnh Sở Mậu, nên có thể thấy rằng chắc chắn là ông ta sẽ từ chối.

Tử Phiến giận dữ đùng đùng bước vào phòng, nói với Tử Nghi: “Tên Lã công công đó trước đây nhìn thấy Vương phi chúng ta thì cười tươi như hoa, giờ lại dám từ chối, chắc chắn là lại nịnh hót Hồng Dược Sơn Phòng rồi.”

Tử Nghi vội vàng đưa mắt ra hiệu với Tử Phiến, người trong phòng có lẽ còn chưa ngủ, thế nên Tử Phiến vội vàng lấy tay che miệng.

Giác ngủ trưa của A Vụ đương nhiên bị phá tan, trong lòng như bị ướp muối, người vui mừng duy nhất là bên chõ Đào Tư Dao và Hồng Dược Sơn Phòng đều chưa phái người đi mòi.

Tử Phiến và Tử Nghi, thậm chí Tử Cẩm ngày hôm nay đều đi lại không dám gây ra tiếng động, mấy người bọn họ tự bàn bạc, thương lượng với nhau đi ra ngoài phố tìm mua một vài món đồ thú vị nhưng không quá đắt để ngày mai tặng A Vụ làm quà. Tử Trụy thì liệt kê danh sách dài các món ăn, đều là những món A Vụ thích, một số món mất khá nhiều thời gian nên thi phải chuẩn bị từ hôm nay.

Đến tối, Sở Mậu mấy ngày không thấy bóng dáng đâu lại đến Ngọc Lan Đường, nhưng không bước vào phòng mà chỉ đứng ở hành lang bên ngoài cửa sổ nói với A Vụ: “Ngày mai là sinh thần của nàng, ta thì bận quá không dẫn nàng đi đâu được, hay là bảo Băng Sương đưa nàng đến ngõ Liễu Thụ được không?”

Được, có gì mà không được, đến nỗi A Vụ hận không thể đập vỡ bình trà trên bàn, buồn bực trả lời: “Thiếp cũng đang định về thăm nhà.” Nhưng có gì để thăm nữa, hôm nay phu nhân cũng đã đến rồi mà. A Vụ vốn thầm mong đợi Sở Mậu đem đến cho nàng sự bất ngờ nào đó, nhưng đâu có bất ngờ gì, hóa ra người ta nhớ đến sinh thần của nàng là vì không có thời gian, cũng không có tâm tư tổ chức cho nàng.

Đến ngày Hai mươi lăm tháng Tư, từ sáng sớm A Vu đã về ngõ Liễu Thụ khiến Thôi Thị vui mừng khôn xiết, đích thân nấu mì trường thọ cho nàng, so sánh giữa một bên thì náo nhiệt, một bên thì lạnh lẽo ảm đạm khiến A Vu nghĩ đến chỉ muốn khóc.

Vinh tam lão gia nghe nói con gái về thì về nhà sớm rồi gọi A Vu đến thư phòng.

“A Vu, con đừng trách cha, ta là đàn ông nên ta rất hiểu tâm tư của đàn ông, nếu như ta lấy thân phận của thầy ra để ép cậu ta thì chỉ khiến cho các con ngày càng xa cách, thế nên ta mới nhẫn nhịn. Con yên tâm, nếu có một ngày Tú hoàng tử muốn bỏ con, dù phải dùng cái mạng già này thì ta cũng sẽ bảo vệ con.”

A Vu gật đầu, lau giọt lệ không hề có ở khói mắt, nói: “Con hiểu ạ, cha, cha còn có một gia đình lớn phải bảo vệ.” Vì nàng chưa từng đòi hỏi nên cũng không trách móc.

Con người là như vậy, nếu bạn không có yêu cầu cao với đối phương thì sẽ rất dễ tha thứ cho họ, còn người bạn cực kỳ để ý quan tâm thì lại rất khó tha thứ.

Ở bên này, Đường Âm kéo A Vu vào phòng nàng ta, hai người thì thầm to nhỏ với nhau. “Tỷ thấy muội là người rất hiểu tâm tư người khác, sao có một người đàn ông mà cũng trói không chặt thế?” Đường Âm hận không thể gí tay vào trán A Vu.

A Vu nhíu mày tránh đi, hôm nay nàng đến đây mang theo tâm trạng khá bức bối, thế nên trong giọng nói cũng đầy hậm hực: “Nói thì nói, sao cứ động tay động chân thế!”

“Ồ, xem tật xấu của muội kia, chẳng lẽ Tú Hoàng tử đụng vào muội,

muội cũng tránh à? Đức hạnh nhỉ?" Đường Âm nói châm chọc.

Kỳ Vương điện hạ lúc đầu đụng vào A Vu, nàng đương nhiên là tránh, cảm thấy khó chịu buồn nôn, nhưng nay người như bị nhốt trong lòng, yêu cầu tự nhiên cũng thấp đi, mặc dù không trốn tránh nữa, nhưng cũng không thích.

Đường Âm thấy A Vu có vẻ mặt như vậy thì biết sự tình không mấy tốt đẹp. "Chẳng lẽ Tứ Hoàng tử không ngủ ở phòng của muội, người đàn ông nào mà chịu được cái này chứ?"

A Vu trừng mắt nhìn Đường Âm. "Mẹ nói gì với tỷ?" A Vu hận không thể khóa cái miệng của Thôi Thị lại, chuyện gì cũng có thể nói được.

"Mẹ chẳng nói gì với tỷ cả, là tỷ đoán đấy thôi." Thôi Thị đúng là người không giữ được bí mật gì, thường than vãn A Vu lấy chồng hai năm rồi mà chưa có tin gì, lúc hỏi bà thì bà cứ lấp lửng, hỏi mãi mới nói hai vợ chồng chúng...

Nói đến đây, một người thông minh như Đường Âm chẳng lẽ lại không hiểu?

"Tỷ đuổi bọn nha hoàn ra ngoài hết là muốn nói chuyện với muội. Muội đừng có ra vẻ Vương phi với tỷ. Tỷ nói cho muội hay, nữ nhân có xinh đẹp thế nào đi chẳng nữa thì đã sao, mỹ nhân trong tranh đẹp vô cùng đấy thôi, nhưng sao không được đàn ông thích, có thể thấy điều quan trọng nhất của phụ nữ không phải là hình dáng, muốn giữ được trái tim của đàn ông..." Đường Âm ghé sát vào tai của A Vu nói thầm, càng nói mặt càng đỏ lựng.

A Vu xấu hổ không nỗi nào tả xiết, hận không thể chui xuống đất, liền nói với giọng van nài: "Tỷ tỷ tốt của muội ơi, tỷ đừng nói nữa có được không?"

“Không được, tỷ đã nói là rất hiệu quả mà, nếu không thì đã chẳng xấu hổ.” Đường Âm buông bỉnh nói. “Ngay cả nhị ca của muội cũng nói, đàn ông thích đến chỗ lầu xanh, không phải họ không chê bẩn thỉu, mà gái ở đó phóng khoáng, khêu gợi, biết hùa hạ khiến bọn đàn ông thích, thú vị hơn nữ nhân nầm như cá chết ở nhà họ rất nhiều.”

“Nhị ca còn nói với tỷ chuyện này sao?” A Vu kinh ngạc hỏi. “Sao tỷ không xé rách miệng huynh ấy ra?”

Đường Âm liếc nhìn A Vu. “Muội thì biết gì, nhị ca muội đã có được tỷ nên mới nói như thế. Giữa bọn tỷ không có gì là không nói.”

Không có gì là không nói. Sáu từ này đánh trúng tâm sự của A Vu.

Đường Âm tẩm tẩm cười. “Cho dù huynh ấy không nói thì đến lúc đó tỷ cũng bắt huynh ấy nói cho bằng được.” Ánh mắt của Đường Âm nhìn vòng qua A Vu đến chỗ chiếc giường, đến nỗi A Vu xấu hổ không nói được câu nào.

Đường Âm thấy A Vu cứ ngẩn người ra thì biết nàng không hiểu được sự tình, nếu không chỉ cần với gương mặt này thôi đã đủ để đàn ông chìm đắm rồi.

A Vu thấy Đường Âm có hết sức lấy ra một cuốn sổ nhỏ nhét giữa hai thanh nẹp trên giường.

“Này, muội xem đi. Cuốn này mua bên ngoài rồi cắt dưới đáy hòm là vẽ cho bọn đàn ông xem, trình độ vẽ xấu đã dành mà lại còn khó nhìn, cũng chẳng có ích gì cho chúng ta. Cuốn sách này chính là bí mật của nhà mẹ ta, nếu không vì tình bạn giữa chúng ta thì tỷ không cho muội xem đâu. Nếu muội hiểu thì có tác dụng vô cùng và cũng ít phạm lỗi.”

A Vu không hiểu thế nào là tác dụng vô cùng và ít phạm lỗi, thấy Đường Âm khen lấy khen để như thế thì cũng tò mò, lật trang đầu tiên ra thì thấy bên trong là một người con gái tuyệt đẹp, trên người chỉ khoác một chiếc áo mỏng bằng vải sa tanh, chỉ nhìn thôi đã thấy mặt đỏ bừng tim đập nhanh, vô cùng cuốn hút.

“Đúng là...” A Vu không biết dùng lời nào để tả.

“Báu vật trời sinh đúng không?” Đường Âm chỉ vào bức tranh nói. “Con gái nhà Kính gia đều rất giỏi, đàn ông chỉ cần gặp bọn họ là đều sẽ bị khuất phục. Cuốn sách này nghe nói chỉ là kiến thức sơ qua thôi, các kiến thức sâu bên trong còn nhiều lắm, thế nên bao đời nhà họ Kính mới có nhiều hoàng hậu như vậy.”

A Vu tiếp tục mở sách, càng mở càng đỏ mặt. Đây mà là bí mật riêng tư, là cuốn sách hạ thấp bản thân mới đúng. “Muội không học đâu, mấy thứ này không dành cho chúng ta đâu. Muội cũng khuyên tỷ đừng học, cẩn thận không lại hỏng người đấy.” A Vu đứng dậy. “Con gái nhà họ Kính đúng là giỏi, nhưng đó là do đám đàn ông bất tài nhà họ Kính ép buộc. Chúng ta không phải loại đó, không thể là người thấp hèn thế được.”

Đường Âm thu lại cuốn sổ, nhìn A Vu, cười lạnh lùng. “Cao quý như muội mới đáng đời, thế mà gọi là hạ thấp bản thân sao? Thế gọi là hữu dụng đấy, hù, đúng là không biết lòng tốt của người ta.”

A Vu thấy Đường Âm giận dữ, định bước đến dỗ dành nàng ta, nhưng lại cảm thấy bản thân chẳng có gì sai nên do dự giây lát rồi bước vòng qua tấm bình phong đi ra ngoài khiến cho Đường Âm bức bối giậm chân. Nàng ta thầm nghĩ: Mình vì ai cơ chứ, ngay cả chuyện riêng chốn phòng the cũng nói ra để khai thông tư tưởng cho cô ấy, vậy mà còn không nhận ra.

Ăn xong bữa trưa, A Vu muốn trở về phủ Kỳ Vương, ai ngờ phu xe lại nói rằng xe bị hỏng, đành nhờ Vinh phủ phái người đưa nàng về, mà thế nào hôm nay xe các chủ nhân của Vinh phủ hay ngồi cũng hỏng. A Vu biết có chuyện gì mờ ám, nhưng rồi lại nghĩ đó là do Thôi Thị muốn giữ nàng ở lại thêm, lúc nãy bà còn một mực khuyên nàng ăn tối xong hãy về, dù sao hôm nay cũng là sinh thần của nàng.

A Vu đành ở lại, chỉ sai Tử Nghi về Vương phủ kêu một chiếc xe khác đến.

Đến tối, lúc Tử Nghi trở lại, theo sau còn có Lã Nhược Hưng, mặt dày nịnh nọt A Vu. A Vu không buồn để ý đến hắn, khiến hắn ngậm ngùi nuốt nước mắt vào trong.

Chương 42

Thời tiết và cảnh đẹp mê hồn

“Hôm nay là ngày gì mà lại treo lồng đèn đỏ?” Khi đứng trước cổng Ngọc Lan Đường, A Vu liền hỏi.

“Hôm nay không phải là sinh thần của Vương phi sao? Vương gia đặc biệt sai người trang trí Ngọc Lan Đường để chúc mừng, sáng sớm Vương phi ra khỏi nhà là bắt đầu làm đầy ạ.” Lã Nhược Hưng cúi người xuống cười nói.

A Vu ngược mắt bước vào Ngọc Lan Đường, bên trong còn trang trí rực rõ hơn cả bên ngoài, có thể nói là chandelier kết hoa, chỗ nào cũng dán chữ hỷ, ai không biết lại cứ nghĩ nhà này đón xuân.

A Vu đang định mở miệng hỏi thì nghe Tử Nghi nói: “Lúc đầu về nô tỳ cũng thấy kỳ lạ, hỏi ra mới biết, hôm nay chủ nhân sinh thần, đáng lẽ phải dán chữ “thọ”, nhưng chủ nhân còn quá trẻ, nghe Cung ma ma nói, dán chữ “thọ” nghe không hợp lý, mà còn là chuyện xấu, nên mới dán chữ “hỷ”, dù sao cũng là chuyện vui ạ.”

Mặc dù trong lòng A Vu cảm thấy Tử Nghi nói chẳng hợp lý chút nào, nếu còn trẻ mà không dán chữ “thọ” thì không dán nữa, làm gì có chuyện đổi thành chữ “hỷ”, nhưng chuyện này đều do Tử Nghi và Cung ma ma nói nên A Vu cũng không nghi ngờ gì hẵn.

Đang lúc nói chuyện thì Sở Mậu bước vào, mặc bộ quần áo màu tím khiến A Vu yên tâm, nếu không nàng lại nghĩ đang trang trí động phòng cho họ. A Vu thầm tự cười nhạo mình, đúng là đa nghi quá lại sinh ra ám ảnh,

hôm nay có lẽ do nàng bị Thôi Thị và Đường Âm nói nhiều về chuyện động phòng quá nên khiến nàng lúc nào cũng nghĩ đến chuyện này.

“Điện hạ ăn tối chưa?” A Vu đứng dậy hỏi.

“Ta ăn rồi, còn nàng?”

A Vu gật đầu. “Điện hạ hôm nay không phải rất bận ư? Sao còn về Ngọc Lan Đường, có chuyện gì à?”

Sở Mậu cười. “Không, có bận thế nào thì sinh thần Vương phi ta cũng nên có mặt mới phải, đúng không? Lát nữa trời mát mẻ, chúng ta ra vườn đi dạo nhé!”

A Vu không có lý do gì từ chối liền gật đầu. Hai người đến núi Cửu Sư, rồi rẽ trái đi về phía hồ Hoa Ngạc.

“Nàng có sợ không, nếu sợ ta bé nàng qua.” Sở Mậu ngoảnh đầu lại nói với A Vu đang cách mình mấy bước.

A Vu đỏ bừng mặt, vội lắc đầu. “Thiếp không sợ.”

“Không sợ thật à? Lần trước ai ở trên thuyền sợ đến nỗi run rẩy, trốn trong lòng ta không dám ngẩng đầu lên?” Sở Mậu cười nói.

Đây là cốt tình nói ra để làm khó A Vu, nàng vốn sợ nước, lại còn bị hấn nhắc nhỏ như vậy. “Đó là do thuyền quá nhỏ, lại chòng chành. Hồi đó cha thiếp đi Giang Nam cũng đi thuyền, thuyền lớn thì không sao.” Thực ra nàng rất sợ, cứ chui trong phòng không dám ra ngoài.

Sở Mậu gật đầu, quay người lại ôm eo A Vu nhắc lên khiến nàng sợ hãi kêu khẽ một tiếng.

“Chẳng phải nói là không sợ sao?”

Hai chân A Vụ đang cách mặt đất liền ôm lấy cổ Sở Mậu theo phản xạ.

“Chúng ta đến bãi Bộ Hạc nhé.” Sở Mậu cười.

fb.com/ebookngontinhmienphi

A Vụ nghe thấy thì bức vô cùng. Bãi Bộ Hạc là một đảo nhỏ nằm giữa hồ Hoa Ngạc và Gấm Giang, để không ảnh hưởng đến cảnh quan, con đường nhỏ đến bãi Bộ Hạc được làm bằng đá và chỉ xây xấp xỉ mặt nước, vào mùa nước lên còn ngập qua đường đá, thế nên A Vụ chưa bao giờ lên đảo đó.

“Đến đó làm gì? Bốn bề đều là nước, thiếp không đi.” A Vụ kiên quyết nói. Đáng tiếc bản thân nàng đang trong tay người ta, đi đâu không do nàng quyết được. Cho đến khi Sở Mậu thả nàng xuống, chân A Vụ vẫn còn run run, cả quãng đường đi, A Vụ hầu như không dám mở mắt.

“Có thể mở mắt ra được rồi.” Sở Mậu bế A Vụ đứng xuống.

“Ồ?” A Vụ mở mắt ra thì nhìn thấy trên mặt đất có rất nhiều đèn Khổng Minh^[1], có khi đến một nghìn chiếc chứ chẳng ít.

[1] *Đèn Khổng Minh: Là một loại đèn giấy, được cấu tạo là phía trên không có nắp đậy, sau khi cháy xong không nóng đầy áp ở bên trong làm đèn bay lên cao. Tương truyền do Gia Cát Lượng thời Tam Quốc chế tạo, đèn sáng hai chữ Khổng Minh nên gọi là đèn Khổng Minh.*

“Đến viết tâm nguyện của nàng đi rồi chúng ta cùng thả.” Sở Mậu kéo tay A Vụ đến chiếc bàn nhỏ bên cạnh.

Đèn Khổng Minh ở triều Đại Hạ hay còn gọi là đèn trời, đèn trời có chữ “định” có nghĩa là “cầu mong hạnh phúc”, viết lên đèn những lời mong ước trước khi thả, đèn bay lên trời sẽ càng gần với thần tiên và nghe nói là thần tiên sẽ dễ nhìn thấy hơn.

A Vụ cúi thấp người nhìn mấy chiếc đèn Khổng Minh thì thấy bên trên đã viết khá nhiều mong ước, ví dụ như “bách niên giai lão”, “sớm sinh quý tử”, nhìn bút tích thì thấy rất giống bút tích của Sở Mậu ở Băng Tuyết Lâm, nét chữ phóng khoáng như rồng bay phượng múa, lại rất tự nhiên.

“Những cái này đều do điện hạ viết sao?” A Vụ kinh ngạc hỏi. Nhiều thế này có lẽ phải mất đến nửa ngày. A Vụ cảm thấy vô cùng ngọt ngào, đích thân viết lên đèn Khổng Minh thế này còn có thành ý gấp nhiều lần so với sai nha hoàn thắp đèn thả sông.

Sở Mậu gật đầu: “Sáng sớm đã viết rồi, viết chữ không tốn sức chút nào, nghĩ ra mấy lời này mới tốn sức.” Sở Mậu giơ chiếc đèn giấy có chữ “sớm sinh quý tử” trước mặt A Vụ, kè sát mặt nàng rồi hỏi: “Sao, giận nữa à?”

A Vụ nói giọng hờn dỗi: “Ai giận chứ?” Sự xấu hổ ngại ngùng đó của nàng khiến đối phương yêu thương không muốn rời.

“Nàng dám nói là tối qua không giận?” Chóp mũi của Sở Mậu gần như chạm vào cổ của A Vụ, một mùi hương phả vào mũi khiến cho hắn ngất ngây.

A Vụ bước lên trước một bước tránh Sở Mậu. “Thiếp cũng muốn viết.”

“Để lại mấy chiếc đèn này để nàng viết đây!” Sở Mậu đưa chiếc đèn trăng cho A Vụ.

Sau khi A Vụ viết xong, Sở Mậu cầm tay nàng cùng nhau châm đèn. Hai người đứng giữa trời nước mênh mông, ngẩng đầu lên nhìn từng chiếc đèn Khổng Minh bay lên cao, chiếu sáng cả một vùng hồ. Cúi đầu nhìn xuống, hồ nước được chiếu sáng bởi ánh đèn trên trời, hai thế giới phía trên cao và phía dưới mặt nước gần như hòa làm một, như là cung điện thủy tinh lung linh trong giấc mơ vậy.

A Vu bất giác dựa sát vào lòng Sở Mậu, hắn nắm chặt tay nàng, thấp giọng hỏi: “Chúng mình làm một đôi vợ chồng thực sự được không A Vu?”

A Vu cứng đờ người, không dám nhìn Sở Mậu, cũng không từ chối ngay. Trong đâu nàng bất giác nhớ đến lời nói của Thôi Thị, hai người không chung huyết thống làm sao gần gũi thân thiết được? Rồi lại nhớ đến lời của Đường Âm, ý là khi ở trên giường, tỷ ấy và Vinh Ngân không có chuyện gì là không thể nói.

A Vu vô cùng bối rối, rồi lại nhớ đến chữ “hỷ” ở Ngọc Lan Đường, nhất thời cảm thấy khó thở. A Vu không biết nên trả lời thế nào, may mắn là Sở Mậu cũng không ép nàng, tiễn nàng đến núi Cửu Sư rồi một mình trở về Băng Tuyết Lâm.

A Vu trở về Ngọc Lan Đường liền đến phòng tắm gọi, lúc bước ra đã thấy Tử Phiến cầm một bộ xiêm y màu đỏ đến, A Vu lắc đầu nói: “Ta định đi nghỉ luôn.”

Tử Phiến liền nói: “Bạn nô tỳ vẫn chưa chúc mừng Vương phi, mong Vương phi đồng ý.”

“Được rồi.” A Vu cảm thấy vui, nghĩ rằng đi ngủ bây giờ thì cũng chẳng ngủ được.

Lúc Tử Phiến hầu hạ A Vu mặc xiêm y, A Vu hỏi: “Bộ quần áo này may lúc nào vậy, sao ta không nhớ gì nhỉ?”

Tà áo màu đỏ thêu cành hoa mẫu đơn, hoa sen đính đá xanh quấn xung quanh thêu kim tuyến ba màu, trông vô cùng sang trọng đẹp đẽ, A Vu không nhớ đã may bộ váy áo này từ bao giờ.

“Bên Vương gia mang đến tặng ạ.” Tử Phiến cười.

Tự nhiên A Vu thấy lo lắng, nhưng thấy Sở Mậu không có ở Ngọc Lan Đường thì thở phào nhẹ nhõm, nàng để mặc Tử Phiến đeo đồ trang sức, trâm cài đầu hình con phượng có năm dây vàng nhỏ mỏng buông xuống, trên mỗi đuôi phượng lại đeo hạt ngọc kích thước như hạt nhãn, khiến nàng diễm lệ như mây trên núi U Sơn, xinh đẹp như trăng trên núi Thiên Sơn.

A Vu lấy một ít phấn vẽ lông mày, mặt không thoa phấn, chỉ đánh chút son môi, chỉ thế thôi mà đã vô cùng xinh đẹp, rực rỡ.

Vừa trang điểm xong xuôi thì nghe tiếng bước chân vọng đến, thì ra Sở Mậu quay lại.

“Điện hạ sao lại qua đây?” A Vu cẩn thẩn vò ống tay áo.

Sở Mậu nhìn A Vu chăm chú, trong ánh mắt lộ ra sự kinh ngạc, Tử Phiến và mấy nha hoàn khác đã lui từ lâu.

“Nàng đẹp quá!” Một lúc lâu sau, Sở Mậu mới thốt lên lời.

A Vu được Sở Mậu khen thì đỏ bừng mặt, cúi đầu không biết nói gì, nhưng vẫn buột miệng: “Thế thiếp đẹp hay Nguyên Thực phi đẹp?”

Sở Mậu khẽ cười, kéo A Vu đến bên giường, nói: “Nguyên Thực phi có vẻ đẹp phong phú như hoa mẫu đơn.”

A Vu liền thay đổi sắc mặt, Nguyên Dung Mộng là hoa mẫu đơn gì, cùng lấm chỉ là hoa thược dược.

“Mặc dù mẫu đơn đẹp, nhưng cũng có lúc nhìn thấy chán, còn A Vu giống như một biển hoa mẫu đơn, có các loại như diêu hoàng, nguy tử, triệu phấn, âu bích, mỗi bước đi như nhìn thấy cảnh đẹp khác nhau khiến người ta kinh ngạc, yêu thích.”

A Vu bây giờ mới biết khi Kỳ Vương điện hạ nói những lời ngon ngọt thì e rằng ngay cả những kẻ phong lưu ngang dọc chốn lầu xanh cũng không bằng hắn. Có điều, đúng là Kỳ Vương điện hạ biết cách ăn nói, vừa không hạ thấp Nguyên Dung Mộng, lại tán dương A Vu đến tận trời, mà những lời này khiến nàng thấy vô cùng dễ chịu.

A Vu nghiêng đầu nhìn Sở Mậu, khéo miệng tự nhiên cong lên. Sau đó nàng mới phát hiện ra Sở Mậu đã thay một bộ quần áo màu đỏ. Ngoài quan phục, đàn ông triều Đại Hạ chỉ ngày thành thân mới mặc áo choàng đỏ hoặc ngày đỗ trạng nguyên mới mặc quần áo đỏ.

A Vu có ngốc thê nào cũng biết đó là ý gì, chữ “hy” trong phủ khiến A Vu thấy đau mắt, nàng đứng dậy muộn “tiễn khách” thì bị Sở Mậu ngăn lại, nói: “A Vu, nàng có nhớ ván cờ chúng ta chơi chưa xong không?”

A Vu ngó người, làm sao có thể không nhớ chứ, chuyện đặt cược hôm đó cũng không công bằng lắm. “Không nhớ.” A Vu nhanh chóng trả lời.

Sở Mậu liền gọi: “Lã Nhược Hưng!”

Lã Nhược Hưng liền bê bàn cờ bị cất hôm đó ra, những quân đen trắng trên đó vẫn còn nguyên.

Sở Mậu ra hiệu mời A Vu ngồi.

A Vu vội vàng ôm đầu, kêu: “Ôi, thiếp tự nhiên thấy đau đầu quá!”

“Ồ, vậy thì ta coi như nàng tự nhận thua nhé!” Sở Mậu không hề động lòng.

Làm như thế sao được, A Vu đành phải bỏ tay xuống, hờn dỗi: “Điện hạ chơi cờ giỏi hơn thiếp nhiều, nếu có thắng cũng chẳng vinh quang gì, ván cờ này vậy là không công bằng.”

Sở Mậu có vẻ rất thoái mái: “Ồ, vậy ý của nàng là?”

Mắt A Vu đảo một vòng, Song Giám Lâu vẫn canh cánh trong lòng, nàng liền nói: “Chúng ta đổi quân rồi chơi tiếp.” A Vu vốn giữ quân đen, nhìn thấy thê cờ của mình sắp thất bại nên muộn đổi thành quân trắng.

Kỳ Vương điện hạ hào phóng gật đầu: “Được, hôm nay là sinh thần nàng, ta nhường cho một kẻ khôn lỏi như nàng đây.”

A Vu bị gọi là kẻ khôn lỏi cũng không giận, chỉ cần nàng đạt mục đích là được.

Đáng tiếc vì kỹ thuật không bằng ai nên rõ ràng chiếm ưu thế mà sau cùng lại bị Sở Mậu từng bước từng bước thôn tính, ép vào thế bí, A Vu xấu tính giận dữ vung tay lên, hất tung bàn cờ, quân cờ rơi đầy đất, sau đó lẩm bẩm: “Không chơi nữa.”

Sở Mậu không hề giận dữ, nha hoàn đứng bên ngoài nghe tiếng động trong phòng vội vàng bước vào nhặt cờ lên. Sở Mậu lại ngồi trước bàn cờ, xếp lại nước cờ vừa nãy không thiếu một quân, A Vu nhìn thấy thê, thầm mắng trong lòng: Trí nhớ gì mà khiếp vậy!

A Vu thấy Sở Mậu như thê thì biết mình không thể giở trò được nữa, cuối cùng cúi đầu chịu thua.

“Giờ không còn sớm nữa, điện hạ không phải ở bên thiếp nữa đâu, hôm nay điện hạ đã làm rất nhiều thứ cho thiếp rồi.” A Vu nhượng bộ nói.

“Ồ, đúng là khá muộn rồi.” Sở Mậu nhìn đồng hồ nước. “Ta không về Băng Tuyết Lâm nữa.” Sau đó quay người đi vào phòng ngủ, còn ngoanh lại nói với A Vu. “Nàng còn không vào, không phải buồn ngủ rồi sao?”

A Vu lúc này mới bước vào, nhìn thấy phòng ngủ đã thay đổi hoàn toàn.

Màn, chăn đều được thay bằng màu đỏ, trên bàn đặt sát tường có một cặp nến to hình long phượng đang cháy, đây rõ ràng là trang trí để động phòng hoa chúc, chỉ có thiếu bà mai nói những lời chúc mừng nữa mà thôi.

A Vu thấy vậy muôn chạy ra ngoài thì bị Sở Mậu ôm lấy eo, ép ngồi xuống giường.

“Điện... điện hạ!” A Vu lo lắng đến nỗi lắp bắp.

“A Vu, cuộc đời ta ít khi nào hối hận, giờ nghĩ lại mới thấy điều hối hận duy nhất là chúng ta chưa uống rượu giao bôi.” Sở Mậu thấp giọng nói.

Áo choàng đỏ với mũ ngọc làm nổi bật gương mặt tuấn tú của Sở Mậu, khuôn mặt ấy lại được bao phủ bởi ánh đèn đỏ trong phòng. Ngày trước Đường Âm nói rằng Tứ Hoàng tử là mỹ nam đệ nhất triều Đại Hạ quả không khoa trương chút nào. A Vu thực sự không quen đối mặt với Sở Mậu ở khoảng cách gần thế này, cảm nhận được cả hơi nóng của hắn khiến nàng căng thẳng khó thở.

A Vu thấy Sở Mậu đứng dậy, rót đầy rượu vào chín đôi chén vàng, mỗi đôi lại được kết nơ, đây chính là rượu giao bôi, có ý nghĩa là lấy nhau và chung sống hòa hợp.

Tửu lượng của A Vu không tốt chút nào, mới uống có chín chén rượu đã thấy đau đầu, đành nói với vẻ van xin: “Điện hạ, chỉ uống một chén thôi được không?”

Sở Mậu cười. “Người đến muộn đều biết tự phạt ba chén, hai người chúng ta ba ba là chín, nhưng có phải là uống chín chén không? Chín là một số lớn, có nghĩa là lâu dài, trường cửu, chúng ta uống xong chắc chắn sẽ sống

bên nhau lâu dài.” Sở Mậu nói xong liền đưa chén rượu cho A Vu.

Nói như thế thì A Vu không thể chối từ, đành cố gắng uống chín chén, uống xong chỉ cảm thấy miệng lưỡi tê dại, đầu óc váng vất chao đảo giống như ngồi trên mây, tất cả mọi vật trước mắt đều quay tròn.

A Vu đờ đẫn nhìn Sở Mậu gõ trâm phượng trên tóc mình xuống mà không có phản ứng gì, mãi một lúc sau mới định thần lại được.

“Muốn tắm không?” Sở Mậu khẽ hỏi vào tai A Vu.

“Không, thiếp vừa mới tắm rồi.” A Vu đáp, sau đó mới dần dần hiểu ra, thế này có nghĩa là hắn muốn cùng nàng động phòng nên mới hỏi nàng muốn tắm hay không. A Vu thầm vui mừng vì mình đáp là “không”.

“Ta cũng tắm xong rồi mới qua đây.” Sở Mậu cười.

Lúc này A Vu thực sự không biết nói gì, hận không thể đạp bay Sở Mậu ra ngoài.

“A Vu.” Sở Mậu thấp giọng gọi tên nàng, chạm trán mình vào trán nàng, nói: “Đừng sợ, ta sẽ không ép nàng đâu, chúng ta cùng nằm xuống nói chuyện nhé!”

A Vu bây giờ sao có thể tin được, nàng kinh hãi như chú chim sơ cành cong, Sở Mậu nói gì nàng cũng cố gắng phối hợp, chỉ cầu mong đừng ép nàng chuyện ấy, A Vu thực sự chưa chuẩn bị tốt.

Đương nhiên, nếu cho A Vu thời gian để chuẩn bị thì có thể cả đời này nàng cũng không chuẩn bị xong.

“Để ta tết tóc cho nàng.” Sở Mậu bế A Vu ngồi trước gương trang điểm, trong đầu chợt nhớ tới câu nói nổi tiếng chốn phong lưu: Mái tóc người con

gái buông xuồng mặc dù đẹp đến say đắm lòng người, nhưng rất dễ bị kéo đau tóc và nổi nóng.

Sở Mậu chải tóc cho A Vu, sau đó tép lại, mặc dù tép vừa lỏng vừa xấu, nhưng cũng coi như thành hình dạng, mặc dù A Vu không thích nhưng vì say rượu nên cũng lười động tay vào.

Hai người cởi áo khoác ngoài, chỉ còn lại áo ngủ mặt đối mặt ngồi trên giường. A Vu đang nhắm mắt lại ngủ thì nghe Sở Mậu nói: “A Vu, nàng có nhớ ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Trong đầu A Vu lúc này là một mớ rối rắm, hỗn loạn, nàng và Sở Mậu gặp nhau lần đầu tiên không phải là kiếp trước sao? Lúc đó hắn có đáng vẻ thế nào nàng cũng không nhớ nữa, một Hoàng tử không được sủng ái sao có thể so với Quận chúa Khang Ninh được cậu ruột là Hoàng đế yêu mến chứ. A Vu cũng giống như Trưởng Công chúa mẹ nàng, đều không thèm nhìn thăng vào Tứ Hoàng tử một lần.

“Hồi ấy nàng còn nhỏ, gặp phải kẻ xấu sao biết ta có thể giúp nàng? Nàng nói xem, ở lễ hội hoa đăng người đông như vậy, chúng ta phải chăng là có duyên phận với nhau, ai mà biết cô nhóc túm quần ta đó bây giờ lại trở thành Vương phi của ta.” Sở Mậu chậm rãi đưa tay vào dưới áo của A Vu, thấy A Vu động đậy liền dừng tay lại.

A Vu nghe Sở Mậu nói đến từ “túm quần” thì nhớ ngay ra tâm trạng hồi đó, lúc ấy chỉ hận không thể kéo tụt quần của hắn xuống để mọi người cùng xem, nhưng hôm nay A Vu hận không thể làm cho quần của Sở Mậu mọc trên người hắn.

Nhớ lại kỷ niệm quá khứ của hai người cũng là cách để kéo gần tình cảm, đây là thủ đoạn mà Kỳ Vương điện hạ vận dụng cực kỳ thành thạo.

“Ân tượng đầu tiên của điện hạ về thiếp là gì?” A Vu cũng hào hứng, ngược đôi mắt to tròn long lanh nhìn Sở Mậu, đẹp đến nỗi khiến người ta có thể chết chìm trong ánh mắt ấy.

Sở Mậu cố gắng điều chỉnh, kiềm chế hơi thở nặng nề của mình.

“Hồi đó ta nghĩ, nếu ta có cô con gái xinh đẹp thế này thì tốt biết mấy.” Sở Mậu nói, có thể tưởng tượng rằng, nếu hắn và A Vu có con gái, chắc chắn con sẽ xinh đẹp như A Vu.

A Vu nhìn Sở Mậu, bắt đầu tưởng tượng nếu nàng có một người cha như Kỳ Vương điện hạ thì không biết là may mắn hay bất hạnh. Nàng bất giác nghĩ đến dáng vẻ làm cha của Kỳ Vương, có lẽ rất nghiêm túc, đối xử với thái tử rất nghiêm khắc, nàng hắt xì hơi, đây không phải chuyện tốt đẹp gì, không làm con gái của hắn nữa.

“Nàng còn nhớ lần thứ hai chúng ta gặp nhau không? Vẫn là hội hoa đăng, ta đã cứu nàng, mà thường thì anh hùng cứu mỹ nhân xong, chẳng phải mỹ nhân đều lấy thân báo đáp sao, A Vu?” Sở Mậu đón lấy bờ môi của A Vu, cắn nhẹ.

A Vu muốn lùi ra phía sau, nhưng Sở Mậu đã thuận thế nằm lên, sau lưng nàng là giường, có muốn lùi cũng không lùi được. A Vu muốn giơ chân lên nhưng Sở Mậu đã đè phòng rồi, từng bị một lần nên Kỳ Vương điện hạ không phạm sai lần thứ hai nữa.

A Vu càng phản kháng thì càng bị đè chặt, hít thở cũng cảm thấy khó khăn. Khi nàng thả lỏng người thì phát hiện Kỳ Vương điện hạ nằm bên trên cũng nói lỏng cho nàng một chút, thế nên A Vu đành phải từ bỏ việc chống đối, đợi khi Kỳ Vương điện hạ hôn đủ, hắn lại nằm xuống, đây là kinh nghiệm mà A Vu tổng kết được sau rất nhiều lần.

Sau khi được Sở Mậu buông ra, A Vu liền vội vàng hít thở vài cái thật sâu và nhất thời không để ý đến đôi tay đang đặt trên ngực mình.

“Điện hạ!” A Vu nắm chặt lấy tay Sở Mậu đang muốn cởi dây áo của mình, vẻ mặt giận dỗi: “Nghỉ sớm đi thôi!”

Sở Mậu không để ý đến lời A Vu, nhưng cũng không động thủ nữa mà chỉ mân mê dây áo như một trò chơi khiến A Vu cũng không nỡ hất tay hắn ra.

“A Vu, người thân của ta giờ chỉ có mình nàng.”

A Vu thấy Sở Mậu bỗng nhiên than thở một câu, rồi lại nghe hắn nói tiếp: “Hoàng gia lạnh lẽo vô tình, ta thà sinh ra ở trong gia đình bình dân còn hơn. Gia đình của họ sinh con cái, làm gì có nhũ mẫu, đều là người mẹ tự tay chăm sóc, con cái là hòn ngọc của họ. Còn chúng ta thì sao, đừng nói là con cháu hoàng gia, ngay cả con cháu của các quan lại, đâu có chuyện người mẹ tự nuôi dưỡng con, cứ sinh con ra là do nhũ mẫu nuôi lớn, đứa trẻ còn thân thiết với nhũ mẫu hơn cả mẹ ruột.”

A Vu không hiểu tại sao Sở Mậu lại tự nhiên nhắc đến việc này, chẳng lẽ đang nói về tình cảm của hắn với Hách ma ma? “Trong gia đình quyền quý cũng có mẹ tự nuôi con đấy.” A Vu phản đối. Hồi xưa nàng yếu ớt, bệnh tật, nghe nói con bú sữa mẹ mới tốt nên nàng đã được bú sữa của Trưởng Công chúa, chính vì thế tình cảm giữa hai mẹ con nàng vô cùng sâu đậm.

“Ta chưa bao giờ gặp mặt mẫu hậu chứ đừng nói là bú sữa của bà.” Sở Mậu nhìn vào mắt A Vu, nói.

Trong lòng A Vu nhói đau, thấy buồn thay cho Sở Mậu, từ khi sinh ra đã mất mẹ rồi.

Sở Mậu mân mê dây áo của A Vu một hồi rồi nhanh chóng cởi áo nàng ra, miệng sáp lại gần.

A Vu ngắn người một lúc mới phản ứng lại được, chẳng biết Sở Mậu cởi dây áo của nàng lúc nào. Có lẽ trong lúc nàng đang buồn thay cho hắn mới không để ý đến sự phóng túng của hắn.

A Vu vừa xấu hổ vừa lo lắng, nhưng vì nàng uống rượu nên toàn thân mềm nhũn không có sức lực, muôn đầy đầu của Sở Mậu ra cũng không được, nàng muốn cựa quậy thì hắn đã nằm đè lên.

A Vu không thể đẩy Sở Mậu ra được, chẳng hiểu Kỳ Vương điện hạ học ở đâu ra mấy thủ đoạn này, trước đây còn gượng gạo, giờ thì thành thực lăm rồi.

“A Vu, A Vu, chúng ta làm một đôi vợ chồng thực sự có được không?” Sở Mậu thì thào bên tai A Vu.

A Vu sợ đến nỗi cứng đờ người, muốn lùi ra phía sau, nhưng đã bị Sở Mậu ghì chặt trong lòng. “Đừng sợ, ta không ép nàng đâu.”

A Vu làm sao không sợ chứ, nàng sợ đến mức muốn chết rồi.

“A Vu, A Vu!” Sở Mậu thấp giọng gọi.

Đây là lần đầu tiên Kỳ Vương điện hạ tỏ ra yếu đuối như vậy trước mặt A Vu, nàng đành phải ôm lấy đầu của hắn, không biết nên an ủi hắn thế nào.

A Vu không biết có phải nàng nhìn thấy sự cầu xin trong mắt của Sở Mậu hay không, chỉ cảm thấy bản thân nàng không thể từ chối được, nhưng nàng còn đang do dự thì Sở Mậu đã ôm lấy người nàng, nàng vội vàng đẩy tay hắn ra, chỉ mong hắn thay đổi sự chú ý, và hiển nhiên, sự chú ý của hắn không thể nào thay đổi được. Đối phó với một cô gái chưa có kinh nghiệm

quả nhiên giống như Lăng Dụ nói, chỉ cần tỏ vẻ đáng thương thì người có tấm lòng lương thiện sẽ không nhẫn tâm từ chối bạn, so với mấy phu nhân gian xảo, họ có bản năng của một người mẹ.

Sở Mậu nhân lúc A Vu động lòng thương thì đã chớp cơ hội ngay.

“Điện hạ, người đang làm gì vậy?” A Vu muốn xoay người trốn chạy, nàng đã mấy lần nhượng bộ rồi, không ngờ Sở Mậu vẫn từng bước ép buộc nàng. “Điện hạ, không phải chàng vừa nói là không bắt ép thiếp sao?”

“A Vu, ngoan, đàn ông mà nói về chuyện này thì nàng đừng coi là thật.” Sở Mậu ôm lấy A Vu, A Vu vừa xấu hổ vừa lo lắng, nhất thời không thể đẩy hắn ra... Đêm càng về khuya, gió thổi nhẹ nhẹ, bóng hai người hắt lên cửa sổ lúc ẩn lúc hiện, đêm động phòng hoa chúc chính là đêm nay...

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Sở Mậu đứng dậy thu dọn cho mình rồi mang khăn đến cho A Vu. A Vu không còn sức nào để phản đối, cứ mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, nàng nằm đó ngủ thiếp đi. Sở Mậu mặc quần áo cho A Vu rồi bế nàng ra sập, gọi Vĩnh Mai đến thay chăn, ga.

A Vu ngủ một giấc đến sáng, một đêm không mộng mị, chỉ thấy đầu nặng như đeo đá, sau này không còn phải nghe Thôi Thị càu nhau nữa rồi, hy vọng sau đêm nay có thể mang bầu, như thế thì không phải chịu tội như thế này nữa.

A Vu nghĩ thông suốt việc này mới mở mắt thì nhìn thấy Sở Mậu đang đặt tay lên đầu nàng, mắt nhìn nàng không chớp, ánh mắt đó giống như một con sói đói khát nhìn thấy miếng thịt tươi vậy.

A Vu sợ hãi run rẩy.

Sở Mậu vỗ nhẹ vào lưng A Vu, nói: “Tôi qua ta đã bôi thuốc cho nàng năm lần, chỗ sưng đỏ cũng bớt đi rồi.”

Trong mắt Sở Mậu vẫn đầy tia máu như thể tối qua không ngủ chút nào. Cả đêm hắn nhìn vào chỗ sưng đỏ, chỉ cần đợi các vết bớt sưng đỏ là gọi A Vu tỉnh dậy, nhưng sau đó thấy nàng ngủ ngon quá nên không nỡ đánh thức nàng.

A Vu chớp mắt, một giây sau đó đã bị Sở Mậu tấn công. Lần này Kỳ Vương điện hạ tiến từng chút một, kiên trì một tuần trà rồi lại thêm nén hương nữa.

A Vu đáng thương người yếu đuối, mềm mại bị làm cho toàn thân đầy vết thâm tím, định động đậy một chút thì Sở Mậu đã ngăn cản: “Đừng động đậy, ta sẽ từ từ hầu hạ nàng.”

A Vu sợ hãi không dám cử động, nước mắt vòng quanh mi mà không dám rơi xuống, vì vừa nãy đau quá, Sở Mậu liền ghé sát vào tai nàng thì thầm: “A Vu, đừng khóc, nàng càng khóc ta càng muộn.”

A Vu đưa ngón tay lên miệng cắn mới cổ gắng kiềm chế không khóc thành tiếng. Nàng thực sự không ngờ thường ngày một người nho nhã, ôn hòa như Sở Mậu hồi nãy chẳng khác gì dã thú.

Yên lặng hồi lâu, A Vu mới thấy Sở Mậu động đậy, hắn vội vàng vơ lấy áo mặc lên người rồi đứng dậy lấy khăn lau chân cho nàng. “Lau trước đã rồi ta kêu bọn nha hoàn vào hầu hạ nàng.”

A Vu hít một hơi thật sâu, mặc dù động tác của Sở Mậu rất nhẹ, nhưng nàng vẫn đau. Nàng vốn là người được chiều chuộng từ nhỏ, sao có thể chịu được nỗi khổ này.

A Vu càng nghĩ càng cảm thấy tủi thân, nước mắt bắt đầu rơi xuống. Nàng sịt mũi, rồi đưa tay lau nước mắt nhưng càng lau càng nhiều, lại sịt mũi cái nữa, sau đó yếu ớt nói: “Điện hạ, để thiếp tự làm.”

Giọng A Vu vốn trong trẻo ngọt ngào, giờ không hiểu sao nghe vừa ngọt vừa mềm mại, khiến trái tim ai đó cũng mềm nhũn.

“Đau lăm phải không?” Sở Mậu hỏi.

A Vu gật đầu, đã thua thảm hại thì cũng phải tỏ rõ để hắn biết nàng khó chịu thế nào.

Sở Mậu thầm nghĩ, chắc chắn bây giờ A Vu không biết đáng vẻ của mình khiến người ta phát cuồng thế nào đâu, gương mặt như đóa hoa mẫu đơn ngâm nước, làn môi đỏ mọng, đôi mắt uốn ướt, vẻ đẹp khiến trái tim người ta tan nát, hận không thể thu nhỏ nàng lại và giấu trong ngực, hoặc nuốt luôn vào bụng, như thế mới có thể yên tâm được.

Sở Mậu nhìn A Vu chăm chú, nàng càng thấy tủi thân khiến hắn càng muốn úc hiếp nàng để nghe tiếng van vỉ như mèo kêu, trên đời này còn có việc gì sung sướng hơn thế?

Sở Mậu bế A Vu vào bồn tắm trong nhà tắm, thấp giọng nói: “Nàng cử động được không, ta gọi Tử Phiến vào hầu hạ nàng nhé?”

Nước mắt ầng ậng xung quanh mắt khiến A Vu cảm thấy đau, nàng trùng mắt nhìn Sở Mậu, bộ dạng nàng thế này làm sao có thể để người khác thấy được! Sở Mậu sờ mũi, tự thấy mình gây nghiệp chướng, liền cười lấy lòng. “Ta ở bên ngoài đợi nàng, nàng tắm xong thì gọi ta, ta sẽ hầu hạ nàng.”

A Vu ngồi trong bồn tắm, cảm thấy vừa chua xót vừa yếu đuối, vừa đau vừa khó chịu, nước mắt cứ thế lâ châ tuôn rơi, mặc kệ chúng sạch sẽ, nước

mắt như mưa rơi xuống bồn tắm. Cuối cùng thì khóc cũng đã khóc rồi, giận cũng giận rồi, nhưng cảm giác khó chịu vẫn là nàng. A Vụ liêu xiêu đứng dậy, vội vàng mặc quần áo, ra khỏi phòng tắm không thèm liếc nhìn Sở Mậu mà đi lên giường nằm, chân bước vô cùng khó khăn.

Bên ngoài, Đào Tư Dao dẩn mây di nương đến thỉnh an, Sở Mậu liếc nhìn Tử Phiến và Tử Nghi đang đứng đờ người ra. “Bảo họ là Vương phi không khỏe, hai ngày nữa hãy đến thỉnh an.”

Đào Tư Dao đứng bên ngoài kinh ngạc không ngờ giờ này mà Kỳ Vương vẫn còn ở Ngọc Lan Đường. Cô liếc nhìn vào bên trong với ánh mắt phức tạp, trong lòng vừa vui vừa buồn.

A Vụ ở trong phòng nghe thấy Sở Mậu đuỗi khéo mây di nương đi, lừa trong lòng càng bốc lên cao, làm như vậy khác gì “lạy ông tôi ở bụi này”, sau này nàng làm sao có thể nhìn mặt người được nữa? A Vụ vừa xấu hổ vừa bức bối kéo chăn trùm hết người.

Sở Mậu bước đến kéo chăn A Vụ ra. “Không nóng sao? Cẩn thận không ra mồ hôi, gấp gió là cảm lạnh đấy.”

A Vụ không thèm để ý đến trò giả vờ giả vẹt của Sở Mậu, bị cảm lạnh thì đã sao, hôm qua hắn lấy “dao” cưa vào người nàng, lúc nàng khóc lóc cầu xin, sao hắn không có lòng “thương hoa tiếc ngọc”?

Sở Mậu lay nhẹ vai của A Vụ, không dám dùng sức chút nào. Da của A Vụ vừa non mềm vừa yếu ớt, chỉ cần dùng chút lực thôi đã để lại cả mảng đỏ, xong xuôi nhìn lại dấu vết trên cơ thể nàng mới thấy kinh hãi, chưa nói đến việc A Vụ có đau không, Sở Mậu nhìn thấy mà lòng đã vô cùng đau xót rồi.

A Vụ bướng bỉnh càng chui sâu vào trong chăn như muốn bảo Sở Mậu đừng động vào. Sở Mậu đành phải cúi người xuống bế cả chăn lấn A Vụ vào

lòng rồi ngồi xuống.

“Để ta bôi thuốc cho nàng, cố gắng chịu đau nhé, được không A Vu?”
Sở Mậu cọ cọ cầm mình vào trán A Vu.

A Vu cũng không phải là người cứ thế chịu đau ám ức, nàng phải nghĩ cách gì đó để dễ chịu hơn, có điều lúc này nàng không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, chỉ hỏi: “Điện hạ lấy thuốc ở đâu vậy?” Nếu như lấy từ chỗ đại phu thì A Vu cảm thấy bản thân xấu hổ chết đi được.

“Lăng Dụ đưa cho ta.” Sở Mậu thản nhiên nói.

A Vu từng nghe qua cái tên Lăng Dụ kỳ nhân rồi, là kẻ ăn chơi nổi tiếng kinh thành, trong tay hắn có mấy loại thuốc này cũng không có gì lạ, chỉ có điều A Vu không ngờ Sở Mậu cũng chơi với hắn. Kiếp trước sau khi Chính Nguyên Đế lên ngôi, A Vu cũng không thấy hắn có quan hệ đặc biệt gì với Lăng Dụ, mà người này còn suýt chút nữa mất chức vị Quốc công.

Điều A Vu không biết chính là Lăng Dụ thực ra cũng không có loại thuốc này, theo lời hắn nói thì hắn chỉ thích những thiếu phụ phong tình và rất dễ thành công, căn bản không cần dùng đến loại thuốc này, đây là loại thuốc hắn có được từ tay Đức Khánh Hầu. Đức Khánh Hầu mới là kẻ khét tiếng trăng hoa bậc nhất kinh thành, loại thuốc bôi này do hắn mày mò tìm được.

A Vu dựa vào lòng Sở Mậu, buồn bã vô cùng nhưng cũng không giải quyết được gì. Sau khi bình tĩnh lại, nàng thấy nên suy nghĩ điểm lợi và hại trong chuyện này để né tránh những cái có hại.

“Điện hạ, chàng nói xem như hôm qua thì chúng ta có con không?” A Vu đỏ mặt ngẩng đầu lên nhìn Sở Mậu.

Tay Sở Mậu bỗng khụng lại, suýt chút nữa thì hắn đã quên chuyện này. Sức khỏe của A Vu căn bản là tốt, Trâu Minh Thiện cứ mười hôm lại đến bắt mạch cho A Vu và Sở Mậu đều xem, nếu không có gì ngoại lệ thì A Vu mang thai là chuyện sớm muộn, và có thể khẳng định là chỉ sớm chứ không muộn.

Trước đây, Sở Mậu nghĩ nếu A Vu và hắn có con, trái tim của nàng chắc chắn sẽ hướng về hắn, nhưng bây giờ nghĩ đi nghĩ lại, hắn thấy dư vị của đêm hôm qua quá tuyệt vời, hắn không muốn phải tạm gác lại hắn mười tháng, ít nhất là bây giờ hắn không muốn trì hoãn. Huống hồ, chuyện tương lai có thành công hay không Sở Mậu cũng chưa nắm chắc, nếu như lúc đó A Vu có con, không chừng còn làm liên lụy đến nàng và đứa con ấy chứ.

Sở Mậu nghĩ như vậy một hồi, muốn lấy lòng A Vu liền ôm nàng vào lòng, bảo: “Ta cũng đang định nói với nàng chuyện này.”

A Vu thấy vẻ mặt nghiêm túc của Sở Mậu thì chăm chú lắng nghe.

“Lần trước nàng nói rằng nhạc mẫu bảo phụ nữ còn trẻ mà sinh con thì dễ bị bệnh đúng không? Năm nay nàng chưa đến mười tám tuổi, dáng vóc vừa già vừa yếu, lại thường xuyên bị bệnh, ta nghĩ đợi cho nàng mập hơn, khỏe hơn thì chúng ta sinh con cũng không muộn, đợt này bảo Trâu Minh Thiện kê thuốc bổ cho nàng.”

Sở Mậu nói rất đúng, vì bản thân A Vu cũng sợ cửa ải sinh nở, cho dù là Hoàng hậu hay là công chúa thì bạn cũng phải trải qua quỷ môn quan đó, số may mắn thì được uống canh gà tẩm bổ, số khổ thì gấp phải Diêm vương. “Nhưng điện hạ bây giờ vẫn chưa có con, người ngoài họ không biết lại nói này nói nọ, chỉ bằng...”

A Vu nhìn vào mắt của Sở Mậu, nhạy cảm phát hiện ra hắn không vui, cho dù lúc này khéo môi hắn khẽ cong lên hai phần, A Vu vội vàng đổi

giọng: “Tử từ cũng được, chuyện sinh con nên để tự nhiên.”

Sở Mậu tán thành gật đầu.

“Điện hạ, hôm nay không cần lên triều sao?” A Vu bỗng nghĩ tới chuyện này.

“Hôm qua ta bảo người xin nghỉ phép rồi.” Sở Mậu nói rồi bế A Vu đặt lên giường. “Nàng ngủ một lát đi, ta đi ra ngoài một chuyến.”

A Vu gật đầu, dù sao lúc này nàng cũng không muốn nhìn thấy hắn. Trong đầu A Vu là một mớ hỗn loạn, Thôi Thị mỗi lần gặp nàng là lấy việc chưa đẻ ra nói, huống hồ ngày nào nàng chưa có bầu thì ngày đó phải cùng Sở Mậu ân ái, mà cứ nghĩ đến cơn đau tối qua, toàn thân A Vu đã run rẩy, mãi lúc sau vẫn không thể ngủ được, nàng liền ngồi dậy, gọi: “Tử Phiến, Tử Phiến.”

Tử Phiến vội vàng bước vào vì tưởng có chuyện gì xảy ra. “Vương phi!”

“Ta nhớ hình như ta có một pho tượng ngọc Quan Âm, ngươi mau tìm giúp ta.” A Vu nói.

Tử Phiến vâng lời bước ra, A Vu còn gọi Tử Nghi và Tử Cẩm đến hầu hạ nàng thay áo, mùa hè mặc áo ngắn, váy ngắn không che được vết tích ở cổ. A Vu ôm cổ, trùng mắt nhìn Tử Nghi và Tử Cẩm, hai nha hoàn này chỉ dám cười thầm trong lòng, không dám lộ ra ngoài mặt.

“Hôm nay không nóng lắm, mang cho ta chiếc áo cổ dựng lệch màu xanh hoa mai tới đây.” A Vu nói.

Súc miệng xong xuôi, A Vu chǎng buồn ăn bữa sáng đã bảo Tử Phiến đem pho tượng ngọc Quan Âm trǎng vào phòng, thấp hương quỳ xuống, miệng làm rầm vái khấn.

Bà nha hoàn đưa mắt nhìn nhau không hiểu chủ nhân của mình đang làm gì. Một người không sùng bái Phật như A Vu sao bây giờ lại mộ đạo thế?

A Vu liên tục cầu xin Bồ Tát mau chóng cho nàng mang bầu, nếu được như ý nguyện, dù có trai giới ba tháng, giữ mình sạch sẽ nàng cũng làm.

Niệm Phật xong A Vu dùng bữa sáng rồi lại lên giường nằm. Nghe người ta nói mang thai ba tháng đầu là nguy hiểm nhất, nên thường xuyên nằm trên giường, A Vu đã có dáng vẻ của một bà bầu rồi, tay đặt trước bụng và cảm giác như có một luồng khí nóng bên trong chạy qua, giống như đứa trẻ đi vào bụng vậy. A Vu mỉm cười, nhất thời nghĩ đến lời Thôi Thị, hình như là sau khi động phòng xong thì chân phải để cao hơn đầu, như thế sẽ dễ mang thai hơn.

A Vu lại gọi: “Tử Phiến, mang cho ta một chiếc chăn đến đây.” Chăn hè khá mỏng, không có độ dày, chăn mùa đông mới gác chân tốt. Cả ngày hôm đó, A Vu nghĩ thế nào làm thế đó làm cho bọn Tử Phiến quay như chong chóng, cũng không hiểu nàng trúng gió gì nên chẳng ai dám nhiều lời, chỉ biết tâm trạng của A Vu không được tốt.

Trên đời này không có bức tường nào chắn được hết gió, tối qua Sở Mậu đã kêu ba lần thay ga giường, mặc dù đều là Vĩnh Mai, Úc Mai giặt giữ ở Ngọc Lan Đường, nhưng người nào chịu để ý thì không phải là không tìm được manh mối.

Đào Tư Dao lại nhớ đến sự khác thường khi cô thỉnh an sáng nay, Kỳ Vương không lên triều sớm, mà A Vu cũng không xuất hiện, cộng thêm tin tức nha hoàn ngóng được cô càng khẳng định hai người họ đã động phòng.

Còn Tuân Thị mặc dù quen sống theo nề nếp cũ, dù là người ở bên cạnh

Sở Mậu lâu nhất, nhưng khi biết tin này thì mắt cô cũng sáng lên, nhưng rồi lại ngay lập tức u ám. Cô luôn cho rằng Tú Hoàng tử không coi đám đàn bà ra gì, và bao nhiêu năm qua đúng là như vậy, cho dù trong phủ đều nói Tú Hoàng tử yêu thương Vương phi, nhưng cô chưa từng thấy họ động phòng, Tuân Mi cứ nghĩ rằng hắn đối với Hoàng tử phi cũng vậy, nhưng nay mới biết cô đã nghĩ sai, giữa con người với con người thực sự có sự khác biệt.

“Di nương đừng buồn, Tú Hoàng tử vẫn chưa có con, mặc dù bên ngoài ngài không nói, nhưng trong lòng chắc chắn sốt ruột, để có con nối dõi, ngài động phòng với Vương phi cũng là chuyện bình thường.” Bích Trúc an ủi Tuân Mi. Bích Trúc là đại nha hoàn thân thiết của Tuân Mi, đi theo Tuân Mi từ cung ra nên rất hiểu tâm tư của cô.

Mắt Tuân Mi lại sáng lên, dù sao thì người ngoài cũng hiểu rõ hơn, sao cô không nghĩ là Tú Hoàng tử vì muốn có con nên mới động phòng chứ, Vương phi là chính thê của chàng, chàng tất nhiên phải tôn trọng cô ta, chuyện này một khi đã thông suốt thì chẳng lẽ chàng lại không để ý đến thê thiếp bọn họ?

Ở một nơi khác trong kinh thành, tại quán rượu Ngọc Hoa, Hàn Quốc Công Thế tử Lăng Dụ cười nói: “Muốn cho đàn bà không mang bầu thì đơn giản lắm, một bát thuốc uống vào sẽ chẳng có việc gì xảy ra cả.”

Kỳ Vương ngồi đối diện mỉm cười không nói.

Lăng Dụ cười lấp ló. “Cái này khá nặng, nghe nói còn có một loại thuốc, uống vào có tác dụng hơn nửa năm.” Lăng Dụ lớn tiếng tưng này rồi, đến cha hắn hắn còn không sợ, vậy mà chỉ sợ nụ cười nho nhã như tiên giáng trần của Tú Hoàng tử.

Lăng Dụ là kẻ ăn chơi trác táng nổi tiếng kinh thành, cả ngày chỉ chơi bời lêu lổng, loại người như hắn thì những công tử thế gia được giáo dục tốt thay hắn là đều tránh, hắn không ngờ có một ngày lại được làm bạn với Tú Hoàng tử, nhưng rốt cuộc vì sao được làm bạn với Tú Hoàng tử thì giờ hắn vẫn không hiểu, dù sao cũng cùng nhau uống rượu vài lần, nhưng được Tú Hoàng tử mời riêng thì là lần đầu tiên.

Lăng Dụ cũng không lo Tú Hoàng tử lôi kéo phủ Hàn Quốc Công, trong kinh thành này, gia đình suy tàn nhất là nhà hắn, cha hắn và hắn đều là kẻ phá gia, Tú Hoàng tử muốn lôi kéo họ thì quả thực là vinh dự cho họ.

“Có ảnh hưởng đến việc sinh con cái của phụ nữ không?” Sở Mậu hỏi.

“Cái này thần cũng không rõ lắm.” Ai thèm quan tâm thuốc này có ảnh hưởng đến đám đàn bà không, vì đều cho bọn gái lâu xanh dùng, bọn họ vì phòng sau này có thể gả được vào gia đình tốt sinh cho họ đứa con để làm chỗ dựa nên mới dùng thuốc tránh thai này, có điều cũng chẳng phải là thuốc tốt.

Nghe Sở Mậu hỏi vậy, Lăng Dụ thầm nghĩ có lẽ là nuôi gái bên ngoài nên mới không muốn sinh con, nhưng lại xót sức khỏe của cô ta. “Thuốc này có ba phần độc, sao có thể không hại chứ?”

“Thế đàn ông dùng được không?” Sở Mậu lại hỏi.

Chương 43

Đột nhiên xuất hiện hình nộm để giá họa

Lăng Dụ nghe thấy thế thì sợ hãi, không hiểu vị Hoàng tử này có chủ ý gì, hắn chưa nghe nói đàn ông uống thuốc tránh thai bao giờ.

“Thần chưa bao giờ nghe nói đàn ông dùng thuốc này, nhưng cần gì phải phiền phức như vậy, mỗi lần xong việc cho uống một bát thuốc tránh thai là được mà, các nương nương trong cung cũng dùng cái này và cũng không thấy ảnh hưởng gì.” Lăng Dụ nói.

Sở Mậu ngồi đối diện thấy khá phiền não, sao hắn lại sốt ruột vội vàng tìm một kẻ không đáng tin cậy như Lăng Dụ để bàn cách cơ chứ?

Sở Mậu đứng dậy, nói: “Ta còn có việc, lần sau lại uống rượu nhé!”

Món ăn chưa gọi lên đã cáo từ càng khiến cho Lăng Dụ không hiểu ra sao. Lăng Dụ nghĩ lại những điều hắn nói với Kỳ Vương vừa nãy thì thấy chắc chắn là do hắn chưa tìm được cách nào hay để phụ nữ tránh thai. Lăng Dụ không ngờ Kỳ Vương vì chuyện này mà đến tìm hắn.

Còn ở chỗ A Vụ, nàng đang dùng bữa tối, nhưng không hiểu vì sao cảm thấy ăn không ngon miệng, cứ ngửi thấy mùi thịt là khó chịu buồn nôn. “Đon hết đi, mang chút trái cây tươi lên đây.”

“Vương phi, mặc dù thời tiết nóng nực, nhưng lúc này ăn nhiều trái cây mát sẽ hại dạ dày.” Tử Trụy đứng bên cạnh khuyên nhủ. Thị đâu có biết tâm trạng của A Vụ lúc này, không biết mình đã có hay chưa, nhưng nghe nói phụ

nữ mang thai thường bị nghén, ăn không ngon miệng.

“Không cần quan tâm đến mấy thứ đó, bụng một đĩa anh đào và tỳ bà mà hôm qua điền trang mang đến biếu lên đây.” A Vu nói giọng giận dỗi.

“Nhưng...” Tử Trụy vẫn còn do dự.

“Đi mau lên, ta ngửi thấy mùi thức ăn đã buồn nôn rồi, cũng không muốn ăn gì, chẳng lẽ ngươi muốn để ta nhịn đói cả đêm hay sao?” A Vu càu nhầu, mấy nha đầu này được nuông chiều thành quen, ngay cả chủ nhân mà cũng quản.

“Hay là Vương Phi bị cảm lạnh, có cần mời đại phu đến không ạ?” Tử Trụy nghe nói A Vu không muốn ăn uống thì lo lắng cho sức khỏe của nàng.

A Vu thấy bức mình, cảm giác Tử Trụy ngây thơ quá cơ, nàng không bị bệnh cũng chẳng đau ở đâu, lẽ nào là nghén do mang thai? Thật đáng thương cho A Vu là phụ nữ hai kiếp mà lại không hiểu chuyện mang bầu sinh con là thế nào. Cho dù có mang thai thật thì làm gì có phản ứng nhanh đến thế cơ chứ.

“Sao phải mời đại phu?” Sở Mậu từ ngoài bước vào.

Tử Phiến, Tử Trụy vội vàng lén tiếng vấn an, sau đó nói: “Vương phi không muốn dùng cơm, nói là khó chịu buồn nôn.”

“Bị bệnh ư?” Sở Mậu bước đến đưa tay sờ trán A Vu, không yên tâm chạm môi vào trán nàng thử độ nóng.

A Vu thấy bọn Tử Phiến vẫn đang ở đó mà Sở Mậu lại thân mật với mình thì không quen lắm, vội vàng nói: “Không sao, chỉ là do trời nóng quá, không muốn ăn cơm.” A Vu nói xong lại sờ lên bụng, trong lòng thầm vui mừng, cũng không làm mặt lạnh với Sở Mậu như hồi sáng nữa.

Sở Mậu ôm eo A Vu cùng đến phía đông nhà, cho tất cả đám nha hoàn lui ra rồi ôm nàng đặt lên đùi mình, vòng hai tay ôm eo nàng, nói: “Bụng dưới khó chịu à?” Sở Mậu sợ mình hôm qua dùng sức quá mạnh làm đau A Vu.

“Không.” A Vu thực sự không quen gần gũi như vậy, cứ ngọ nguậy không yên trên đùi hắn, khiến hắn “hừ” một tiếng khó chịu, vậy mà A Vu còn không hiểu ý, bối rối nhìn Sở Mậu, không biết hắn bị làm sao.

“Còn đau không?” Sở Mậu lại hỏi.

A Vu một lúc lâu sau mới hiểu hắn đang hỏi cái gì đó, đỏ mặt hờn dỗi nói: “Đương nhiên là đau rồi.” Thực ra thì bôi thuốc xong cũng không đau lắm, nhưng A Vu biết rõ đạo lý “con có khóc mẹ mới cho bú” nên cứ kêu thê thòi.

“Ta bôi thêm thuốc cho nàng nhé.” Sở Mậu làm động tác định cởi dây buộc quần của A Vu khiến nàng sợ hãi.

“Không, không, không cần đâu.” A Vu từ trên đùi Sở Mậu nhảy vội xuống, suýt chút nữa ngã, may có Sở Mậu nhanh tay đỡ kịp.

Sở Mậu biết A Vu mệt mõng, cũng không ép nàng, nghĩ là tối nay đợi nàng ngủ rồi sẽ bôi thuốc thì cũng như thế cả thôi. “Nàng không ăn tối, vậy có muốn ăn gì không? Hay ta dẫn nàng đi dạo chợ đêm, dù ở đó chỉ có mấy món ăn vặt, nhưng cũng có mùi vị đặc biệt, có khi nàng lại thích đấy.”

A Vu rất coi thường mấy đồ ăn ở quán hàng rong, huống hồ nàng còn thấy đắng miệng, ăn gì cũng không ngon. “Không cần đâu, thiếp đã bảo Tử Trụy đem cho đĩa trái cây tươi rồi.”

“Ăn một ít cũng được, nhưng không nên ăn lạnh, hay nàng ăn một bát

cháo yến hầm đu đủ nhé.” Sở Mậu lên tiếng sai bảo nha hoàn đứng bên ngoài, sau đó cúi đầu chỉnh lại tóc mai cho A Vu. “Mùa hè này đúng là nóng thật, hai hôm nữa ta xin nghỉ phép dẫn nàng đến biệt viện ở núi Tỷ Hương nghỉ ít ngày nhé!”

A Vu không để tâm mấy đến lời của Sở Mậu, hắn có quá nhiều việc phải lo nên A Vu chỉ nghĩ hắn chỉ buột miệng an ủi mình vậy thôi. Lúc này, Tử Trụ mang anh đào, tỳ bà^[1] bước vào, định bước đến hầu hạ, thấy Sở Mậu xua tay liền lui ra.

[1] Quả tỳ bà hay còn gọi là quả nhót tây, lôquat.

A Vu chọn quả anh đào to nhất cho lên miệng, làn môi đỏ mọng nhai quả anh đào đỏ tươi trông vô cùng hấp dẫn. Sở Mậu thấy cổ họng thắt lại, cúi đầu gọt vỏ tỳ bà cho A Vu.

A Vu cầm anh đào cho vào miệng, mắt nhìn theo ngón tay thon dài của Sở Mậu, không thể không nói rằng, động tác gọt vỏ của Kỳ Vương điện hạ trông vô cùng thích mắt. A Vu thầm nghĩ, kiếp này nàng được Chính Nguyên Đế gọt tỳ bà cho ăn thực sự là không uổng phí chút nào, chẳng trách Thôi Thị nói vợ chồng khi đã động phòng thì sẽ gần gũi hơn, hôm nay ngẫm lại thấy đúng thật, trước đây A Vu đâu có nghĩ mình sẽ được hưởng phúc phận này.

Sở Mậu gọt vỏ xong, còn thái từng miếng nhỏ rồi cầm một miếng đút cho A Vu, A Vu cười khen: “Ngọt quá!”

Sở Mậu lần lượt đút cho A Vu tất cả số tỳ bà còn lại, lấy khăn lau tay rồi lại ôm A Vu vào lòng. A Vu chưa kịp nuốt hết đã bị môi Sở Mậu ngậm lấy. Vị ngọt của tỳ bà chảy trong miệng hai người, chỉ khỗ A Vu muốn ăn cũng không được yên, còn bị Sở Mậu bá đạo ôm chặt không cựa quậy được.

A Vu thấy thế vô cùng bức bối, muốn cắn Sở Mậu, nào ngờ hắn linh hoạt hơn cả rắn, A Vu cố gắng cướp lại miếng tỳ bà, muốn ăn hết, dùng hàng

động đẻ nói với Sở Mậu rằng đó là của nàng, không được phép cướp như thế.

Nào ngờ phút bực bội trẻ con của A Vu lại khiến Sở Mậu cực kỳ hưng phấn, mặc dù trước kia hắn và A Vu cũng đã từng hôn nhau, nhưng chỉ có hắn một mình chủ động, còn A Vu bị động tận hưởng thôi, giờ thấy nàng chủ động như thế, Sở Mậu mới hiểu hai người cùng tự nguyện sẽ đem lại cảm giác thỏa mãn, dễ chịu hơn một mình độc diễn rất nhiều.

Lúc này A Vu mới định thần lại, cảm giác tay Sở Mậu càng lúc càng siết chặt, miệng càng lúc càng dùng sức giống như muốn nuốt cả người nàng. A Vu cảm thấy miệng đau, nhưng không thể đẩy Sở Mậu ra được, nàng gần như không thở được, phải cố gắng dùng sức giãy ra.

Sở Mậu vốn là người luyện võ, lại lần đầu được thưởng thức hương vị của tình yêu nên không thể kiềm chế được, hắn cũng lo lắng cho sức khỏe của A Vu, lại sợ nàng mang thai, định mấy ngày nữa đem thuốc về thì mới hành động, nào ngờ chỉ mới có nụ hôn như chuồn chuồn chấm nước đó mà đã khiến hắn không thể kiềm chế được, lòng chỉ nghĩ, A Vu thụ thai cũng tốt, việc có con đối với hai người họ cũng tốt, còn A Vu có chịu được hay không thì Sở Mậu chỉ biết thầm an ủi nàng trong lòng, lát nữa hắn sẽ nhẹ nhàng với nàng.

Khi trong lòng đã bỏ được gánh nặng, Sở Mậu càng trở nên nhiệt tình. A Vu bực bội đẹp hắn, veo hắn, đánh hắn, nhưng sức của nàng chỉ như gãy ngựa cho Sở Mậu, và lại càng khiến hắn thêm hào hứng.

A Vu chưa bao giờ trải qua chuyện thế này, tối qua mới động phòng, vây mà không ngờ đang ở trên sập gian bên Sở Mậu cũng dám ức hiếp nàng. A Vu hận muôn cào xước mặt hắn, rồi lại lo cho đứa bé, rồi rít nói: “Điện hạ, con, con!”

Sở Mậu không hiểu ý của A Vu. “Con nào?”

A Vu thấy hắn dừng lại, vội vàng khép áo, cũng khép chặt hai chân, đưa tay áp lên bụng dưới. “Nói không chừng hôm qua thiếp đã có rồi đây?” Thực ra, với tính cách của A Vu thì chuyện chưa nǎm rõ nàng sẽ không nói, nhưng sự việc rất gấp, nàng đành phải nói ra để tránh chuyện này đã.

“Sao có thể nhanh thế được?” Sở Mậu cười.

“Sao lại không thể, tối qua thiếp ngửi thấy mùi thức ăn đã buồn nôn rồi, mà nghe nói phụ nữ mang thai ba tháng đầu thường bị nghén, sợ mùi thức ăn.” A Vu nói dỗng dạc.

Sở Mậu bật cười, hắn không ngờ A Vu lại có lúc ngốc nghếch như vậy. “Nàng nghe ai nói, nếu có thai cũng không thể có phản ứng nhanh như thế được.”

A Vu liếc nhìn Sở Mậu, nói: “Điện hạ đâu phải là phụ nữ, làm sao hiểu rõ bằng thiếp được?” A Vu nghĩ mỗi người đều khác nhau, sao hắn lại không vui khi nàng có phản ứng sớm chứ.

“Muốn có con đến thế sao?” Sở Mậu cười hỏi lại.

A Vu bị câu nói này của Sở Mậu làm cho xấu hổ đỏ mặt. “Ai muốn chứ?” Nói xong liền khép áo lại bước vào phòng trong, sau đó gọi Tử Phiến hầu hạ nàng tắm.

Hai người tắm gội xong xuôi, A Vu lén giường nằm trốn trong chăn mỏng, nhất thời quên dưới chân còn một cái chăn dày nữa, lúc bọn Tử Phiến dọn giường cũng không biết A Vu có dùng tiếp hay không nên vẫn đặt phía cuối giường.

Sở Mậu nhìn chiếc chăn dày với ánh mắt ngạc nhiên, lập tức hiểu được

nguyên nhân, bước đến trêu chọc A Vu: “Muốn có con như thế, chỉ dựa vào việc gác chân lên cao thì chưa được đâu, phải hoàn toàn dựa vào ta đây này.”

Tâm tư của A Vu bị lật tẩy, thẹn quá hoá giận, đầy mạnh Sở Mậu ra, nào ngờ hắn vẫn nằm yên, còn nhàn cơ hội đó nằm đè lên, miệng thầm thì gọi: “A Vu ơi A Vu...”

A Vu bị Sở Mậu hôn đên cuồng khắp người, sau cùng nàng cũng đầu óc lú lẫn bị người đó “công phá trường thành”.

Nghe âm thanh từ bên trong vọng ra, Tử Phiến và Tử Nghi đứng bên ngoài chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, vội vàng ngoảnh đi, mặt đỏ tía tai, không ngờ tiếng động bên trong lại lớn như vậy. Ngoài tiếng giường kẽo kẹt lúc vang lúc dừng, còn thấp thoáng nghe thấy tiếng khóc sụt sít của A Vu, vô cùng đáng thương.

Sau đó, Tử Phiến và Tử Nghi phải vào thay ga trải giường, còn không dám nhìn vào tấm ga nhăn nhúm. A Vu trong trạng thái mơ màng mệt mỏi được Sở Mậu bế từ phòng tắm ra giường, nằm lên gói ngủ thiếp đi, hoàn toàn không biết Sở Mậu dậy lúc nào, ra ngoài lúc nào.

Mấy ngày sau đó, A Vu đều buồn ngủ mê mệt, may mà nàng không phải xử lý nội vụ trong phủ, nếu không mấy ngày nàng không dậy nổi như thế thì không biết trong phủ sẽ tồn đọng nhiều việc như thế nào nữa.

Hôm nay Sở Mậu trở về, A Vu đang mệt mỏi nằm trên giường, thấy hắn bước vào cũng lười không đứng dậy chào, lười không cả mở miệng, chỉ động đậy hai mi mắt.

Sở Mậu thay quần áo từ phòng tắm bước ra, ngồi sát mép giường, xoa bóp lưng cho A Vu. Hắn vừa có võ công, lại tinh thông các huyệt đạo trên cơ thể, lúc xoa bóp khiến người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu, mấy hôm nay nếu

không có hắn xoa bóp, A Vu nghĩ chắc nàng không thể đứng thẳng lưng được. Sở Mậu giống như ác thú trong truyền thuyết, không biết thế nào là đủ, đến nỗi A Vu nhìn thấy hắn là vừa sợ vừa mệt, trong lòng chỉ nghĩ sao hắn không như ngày xưa, sao không đến Băng Tuyết Lâm đi, cứ đến Ngọc Lan Đường của nàng làm gì.

Sở Mậu vừa xoa bóp lưng cho A Vu, vừa nhớ đến viên thuốc mà hôm nay Lăng Dụ mang đến. Nghe nói đó là thuốc của Kính gia, đám đàn bà nhà họ Kính muốn lôi kéo chủ thường ăn mặc diêm dúa, lòe loẹt, nhưng bên cạnh Đế vương có biết bao nhiêu người đẹp, chỉ cần buông lỏng là gió tây đè bếp gió đông ngay, nếu muốn ở bên phục vụ Đế vương thì bọn họ chắc chắn phải có cách tránh thai, và còn không được ảnh hưởng đến việc sinh nở. Viên thuốc này chính là thứ mà bọn họ dùng, một tháng một viên.

Sở Mậu từng nói chuyện tránh thai với A Vu, mặc dù miệng nàng thì đồng ý nhưng mấy ngày trước lại làm cái việc ngốc nghếch là gác chân lên chiếc chăn dày thì hắn biết là nàng vẫn mong có con lăm. Cũng chẳng thể trách được nàng, đàn bà chỉ khi sinh con trai mới có chỗ đứng ổn định trong gia đình, có điều trong lòng Sở Mậu chỉ có mỗi mình nàng nên tự nhận thấy A Vu không cần lo lắng đến điều này.

Sở Mậu nghĩ lại vẫn không biết nói sao với A Vu về viên thuốc này. Dù có mượn cớ nói hay ra sao thì phần lớn nguyên nhân cũng là do hắn không muốn bỏ lỡ dư vị tuyệt vời này. Sở Mậu nghĩ vài tháng nữa A Vu có thai cũng không muộn, dù sao tuổi của nàng vẫn còn nhỏ, thế nên chủ định giấu giếm chuyện này, không nói với A Vu.

Mấy hôm sau Trâu Minh Thiện đến bắt mạch, vì được Sở Mậu dặn dò từ trước, nên ông đã cho viên thuốc này lẩn vào mấy viên thuốc bổ cho A Vu, dặn nàng mỗi tháng uống một viên.

A Vu đương nhiên không biết gì nên hằng ngày vẫn lén lén thấp hương cầu Phật, thành tâm hơn bao giờ hết, nàng chỉ mong sớm có thai để tránh xa được Sở Mậu. Nàng sợ sự ham muôn vô độ của Sở Mậu, mặc dù sau đó không còn đau nữa, nhưng nàng vẫn không hiểu tại sao Sở Mậu lại chìm đắm trong chuyện này đến vậy. A Vu chỉ thấy mệt và mệt, chỉ mong sớm có thai và bắt buộc phải là con trai thì nàng sẽ không phải bị giày vò thế này nữa.

Hôm nay nội thị trong cung đến truyền khẩu dụ nói rằng Nguyên Thục phi ở cung Vĩnh Hoà sinh thần, Thánh thượng tổ chức yến tiệc gia đình tại Hoa Nguyệt Song Huy Lâu, các Hoàng tử, Hoàng phi đến cung Vĩnh Hoà để chúc mừng.

A Vu chỉ nghe nói Hoàng hậu nương nương sinh thần thì đám gia quyến mới vào triều chúc mừng, không ngờ mẹ kế sinh thần cũng phải có mặt cả Hoàng tử, Hoàng phi. A Vu trong lòng thực sự chán ghét sự sủng ái của Long Khánh Đế dành cho Nguyên Dung Mộng, đồng thời càng đề cao cảnh giác đối với Nguyên Dung Mộng, chỉ trong một thời gian ngắn mà đã lôi kéo được ông ấy như vậy, chắc chắn không chỉ dựa vào khuôn mặt, mà còn dùng thủ đoạn nữa.

A Vu bất giác băn khoăn không hiểu giữa Long Khánh Đế và Hiếu Trinh hậu có khúc mắc gì, để khiến cho ngài hận bà đến nỗi không cho phép chôn cất đàng hoàng, vậy mà lại sủng ái Nguyên Dung Mộng vô cùng.

Lúc Sở Mậu trở về thì thấy A Vu đang đứng tựa cửa đầm chiêu, biết là nàng đang lo lắng chuyện vào cung ngày mai. Hắn bước đến bế A Vu ngồi lên đùi.

A Vu hơi giãy ra, trời nóng thế này mà cứ thích bế. A Vu vốn da thịt mát, Sở Mậu bế nàng thì cảm thấy vô cùng dễ chịu, nhưng A Vu thì cảm giác như ngồi cạnh lò lửa, nàng nũng nịu kêu lên: “Nóng.”

Sở Mậu nghe thấy vậy vẫn không buông A Vu ra, lấy quạt quạt cho A Vu. “Đã đỡ hơn chút nào chưa?”

A Vu không thể hình dung nổi dáng vẻ của Sở Mậu lúc này, hắn giống như bị mắc bệnh đói khát da thịt ấy, cứ về đến nhà là phải ôm nàng vào lòng bằng được, chẳng chịu rời lúc nào. Nhìn cảnh bấy giờ mà nghĩ đến sự xa cách của hắn ngày xưa mới thấy hắn như hai người khác hẳn.

“Điện hạ, ngày mai phải đi chúc thọ Thục phi nương nương, nên mang quà gì bấy giờ?” A Vu hỏi, thực ra không phải là bận tâm về món quà, mà chỉ muốn nhắc đến chuyện này thôi.

Sở Mậu vừa quạt cho A Vu vừa bóp lưng cho nàng. “Nàng không phải quan tâm Thục phi làm khó nàng đâu, bè ngoài nàng cứ tỏ vẻ kính trọng cô ta là được.”

A Vu kinh ngạc nhìn Sở Mậu, không biết sao hắn có thể khẳng định như thế, chẳng lẽ hắn đã giở thủ đoạn khiến Nguyên Dung Mộng phục tùng. “Điện hạ đã nói gì với cô ta?”

“Còn nói được gì, thay nàng xin lỗi cô ta chứ sao nữa.” Sở Mậu nói lấp lửng.

A Vu cũng không nói nhiều, nàng thấy vụ giao dịch phía sau này chắc chắn chẳng phải chuyện gì tốt đẹp, Sở Mậu mặc dù có việc muốn nhờ Nguyên Dung Mộng tác động lên Long Khánh Đế, nhưng nói khó nghe một chút thì việc chúc mừng sinh thần này cũng không nhiều nên sau này Nguyên Dung Mộng vẫn phải nhờ đến Sở Mậu.

Tối hôm nay, Sở Mậu khó khăn lắm mới tha cho A Vu để nàng ngủ một giấc ngon lành, nhưng trời vẫn chưa sáng mà đã phải dậy để trang điểm, mặc một bộ váy khúc cư thêu hoa, mới sáng sớm đã thấy nóng bức vô cùng.

A Vu cùng với Sở Mậu đến cung của Điền Hoàng hậu vẫn an trước, sau đó mới đến cung Vĩnh Hòa.

Nguyên Dung Mộng đang ngồi trên chiếc ghế tử đàm khâm hoa sen nỗi, trên đầu gài cây trâm chín đuôi phượng nạm vàng, người mặc chiếc áo choàng màu vàng có hình rồng uốn lượn quanh mây, vừa đoan trang vừa nho nhã, khi nhìn thấy A Vu thì khéo miệng khẽ cong lên, ngón tay đeo bộ móng tráng men đang gõ nhẹ lên tay vịn ghế.

“Biểu ca, biểu tấu mau đứng dậy đi!” Nguyên Dung Mộng ngồi yên bất động trên ghế, chỉ giơ tay lên không trung ra vẻ đõ, quả thực cô ta cực kỳ ra dáng một vị quý phi được Hoàng thượng sủng ái. Tiểu nhân đặc chí khó tránh khỏi việc tỏ vẻ để thể hiện thân phận của mình, nhưng kết quả lại để cho người ta thấy sự thiếu tự tin của mình.

“Đem ghế cho Tú Hoàng tử và Hoàng tử phi.” Nguyên Dung Mộng sai kẻ hầu người hạ trong cung.

A Vu ngồi một phần ba cái ghế, nghe Nguyên Dung Mộng nói: “Sức khỏe của biểu tấu dạo này tốt hơn chưa, nghe nói dạo trước tỷ mắc bệnh nặng phải đến trang viên, may mà ông trời thương nếu không e rằng không được gặp biểu tấu nữa rồi. Lần trước ở Vương phủ, may mà được biểu tấu chăm sóc nên mới có muội ngày hôm nay, thật lòng muội vô cùng cảm kích biểu tấu.” Nguyên Dung Mộng giả vờ lau nước mắt.

A Vu vội vàng quỳ xuống nói: “Không dám xưng hô với Thục mẫu phi như vậy đâu. Nhờ có phúc của nương nương, sức khỏe thần thiếp đã tốt hơn nhiều rồi.”

Nguyên Dung Mộng không thèm nhìn A Vu, mắt chỉ liếc về phía Sở Mậu cười châm biếm. Kỳ Vương phi A Vu trong mắt cô ta giờ chỉ như một

con kiến, muốn đối phó thì chỉ cần một ngón tay cái cũng có thể giết chết, chỉ là cô ta lo ngại Sở Mậu, thế nên chỉ lườm kẻ oan gia đó rồi mới nói: “Mau đứng lên đi, đến chỗ ta, ta không thích hơi chút là lại quỳ thế đâu.”

A Vụ lúc này mới đứng dậy ngồi vào chỗ.

Nguyên Dung Mộng thấy A Vụ mặt mày xanh xao, tiêu tụy, biết là nàng cũng khổ sở nên trong lòng dễ chịu phần nào, chỉ đáng tiếc phủ Kỳ Vương như cái thùng sắt, người mà cô ta phái ở lại theo dõi chẳng biết được chút tin tức nào, nếu biết được nội tình chẳng phải càng đỡ bức hơn sao?

“Hôm nay còn sớm, tiết trời cũng không nóng lắm, hay là chúng ta đi dạo ở Ngự Hoa Viên nhé?” Nguyên Dung Mộng đề nghị, nói xong liền đưa tay cho cung nữ đang đứng bên cạnh đỡ rồi đứng dậy.

Bước vào tháng Năm, hoa dành dành, cầm quỳ, hợp hoan, diên vĩ, thược dược, mộc hương, tường vi đều nở rộ khoe sắc, cây cối xanh tươi rậm rạp, hương thơm nồng đậm, ánh mặt trời lọt qua tán cây chiếu lên người khiến lòng người cảm thấy vui vẻ, thư thái.

Một hàng người bước lên ĐHITE Thúy Các, cung nữ, thái giám lần lượt bưng trà, bánh ngọt đến. A Vụ vừa ngồi xuống thì thấy Nguyên Dung Mộng ngồi phía đối diện kéo ống tay áo của Sở Mậu, nói: “Biểu ca, chúng ta ra chỗ bên kia xem hoa nhé, cây hợp hoan đó nở hoa thật đẹp.”

Cung nữ và thái giám xung quanh đều cúi thấp đầu, coi như không nhìn thấy gì, chỉ có A Vụ nhận ra khóc mồi của Sở Mậu đang rúm lại.

Nguyên Dung Mộng ngoảnh đầu lại nhìn A Vụ với vẻ thách thức, A Vụ thực sự muốn cười, nhưng bỗng nhận ra rằng nàng không được thể hiện như thế. A Vụ chớp chớp đôi mắt to ám úc nhìn sang Sở Mậu, trong lòng thầm nghĩ, hôm nay Sở Mậu vì cô biểu muội Nguyên Dung Mộng này mà phải giả

bộ niềm nở, một khi hắn lên ngôi thì không biết số phận cô ta thế nào, chỉ đáng tiếc Nguyên Dung Mộng không nhìn rõ được tình hình này.

Nguyên Dung Mộng từng hào hả nhiều đàn ông như thế, trong lòng sao không biết cô cậy quyền thế úc hiếp Sở Mậu chắc chắn chàng sẽ không vui, nhưng cô cảm thấy rất tự tin về bản thân, hơn nữa, mặc dù cô đã đồng ý với Sở Mậu là không làm khó A Vu, nhưng đến thời cơ quan trọng, cô không tin mình không giết chết được vị Kỳ Vương phi này. Chỉ cần cô ta chết, những ân oán ngày cũ coi như mây khói, làm sao băng được người trước mắt.

A Vu và Nguyên Dung Mộng đều thấy đối phương nực cười, thô bỉ, nhưng bè ngoài vẫn giả bộ thân thiết, tình cảm. A Vu thấy Sở Mậu không nhìn sang, Nguyên Dung Mộng lại kéo ống tay áo của hắn, nũng nịu gọi: “Biểu ca!”

A Vu thầm khinh Nguyên Dung Mộng tro trên, dù sao cũng là người đã quen lỗ mang nên mới công khai làm chuyện vô liêm sỉ như vậy trước chốn đông người. Nguyên Dung Mộng thấy A Vu sa sầm nét mặt, trong lòng càng hả hê, đúng là cô đã giữ lời không gây khó dễ cho A Vu, nhưng khiến A Vu tức giận thì cũng không thể oán trách cô được.

Nguyên Dung Mộng rất vui khi thấy đáng vẻ giận mà không dám nói của A Vu. “Biểu ca, muội có chuyện muốn nói với huynh.”

Sở Mậu đứng dậy không chút biểu cảm, còn Nguyên Dung Mộng ngoảnh đầu lại cười với A Vu, sau đó vội vàng bước theo.

A Vu nhận chiếc quạt trong tay cung nữ, vừa chậm rãi quạt vừa xem kịch hay. Chỉ thấy Nguyên Dung Mộng định tựa vào vai Sở Mậu thì hắn đưa tay lên ngăn lại, không biết họ nói gì, Nguyên Dung Mộng mới bĩu môi đứng yên rồi thì thầm gì đó với Sở Mậu.

“Biểu ca, sức khỏe của Hoàng thượng ngày càng không tốt, mặc dù ngày nào muội cũng ở cạnh ông ấy, nhưng ông ấy... ông ấy không cung chiều muội, muội... muội vẫn...” Nguyên Dung Mậu e thẹn nói.

“Chuyện hứa với muội ta chắc chắn sẽ làm, trong cung chớp nào cũng có tai măt, muội đừng gây thêm rắc rối nữa.” Sở Mậu lạnh nhạt nói.

“Biểu ca, muội... bây giờ Hoàng thượng rất tín nhiệm muội, hay là chúng ta...” Nguyên Dung Mộng không nói tiếp, dù sao cũng là những người thông minh, chỉ cần nhìn vào mắt đối phương là hiểu rõ thông tin rồi.

“Ông ấy là phụ hoàng của ta.” Sở Mậu lạnh lùng nói.

Nguyên Dung Mộng ngại ngùng không nói tiếp nữa.

A Vu đương nhiên không nghe rõ cuộc đối thoại giữa hai người, có điều nhìn hai người họ đứng sát bên nhau thân mật thế kia, A Vu tự nhiên cũng cảm thấy bức bối, hồi đầu nàng đưa ra chủ ý, Sở Mậu còn nghiêm khắc mắng nàng là mang tình cảm ra đùa cợt, vậy bây giờ không phải hắn cũng đang lợi dụng Nguyên Dung Mộng hay sao?

Lúc này có Ngũ, Lục, Thất Hoàng tử cùng các Hoàng phi đến thỉnh an, Nguyên Dung Mộng mới kiềm chế lại hành động của mình.

Bữa tiệc diễn ra vào buổi trưa ở Hoa Nguyệt Song Huy Lâu, buổi chiều mời đoàn Đức Âm về biểu diễn hát, diễn kịch ở Diệu Âm Các, buổi tối còn tổ chức bắn pháo hoa ở bên ngoài Hoa Nguyệt Song Huy Lâu, sinh thần mười chín tuổi của Nguyên Dung Mộng được tổ chức vô cùng long trọng, ngay cả Điện Hoàng hậu và Hướng Quý phi cũng không thể không nể mặt, đến cười nói chúc mừng.

Ở bữa tiệc, nhân lúc mọi người không chú ý, A Vu đưa mắt lén nhìn

Long Khánh Đế, thấy người cậu kiếp trước của nàng tóc bạc trắng, thực ra cậu nàng cũng chưa phải cao tuổi lắm, nhưng trông đã già yếu, nhăn nheo và nàng chưa bao giờ trông thấy nụ cười của cậu. Từ khi A Vu bắt đầu có trí nhớ, hình như cậu của nàng đã có dáng vẻ như thế, ban đầu nàng tưởng người ở ngôi vị cao thì phải như thế: mặt lạnh lùng, không cười, khiến người ta không thể đoán được tâm tư, nhưng nay bình tĩnh nghĩ lại, nàng mới thấy Long Khánh Đế có màu da tái tái giống như một xác di động.

Chứng kiến cách ông nhìn Nguyên Dung Mộng, mặc dù ánh mắt nhìn về phía cô ta, nhưng lại như không nhìn, mà qua gương mặt của cô ta gợi nhớ cho ông ký ức cũ, A Vu tự nhiên nhớ tới Hiếu Trinh hậu.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt này của ông, A Vu chắc chắn Long Khánh Đế cực kỳ yêu thương Hiếu Trinh hậu, nhưng chuyện sau đó thì ai cũng biết, sau khi Hiếu Trinh hậu chết đã chịu thê thảm ra sao, nhà tan cửa nát không nói, đến đứa con trai duy nhất cũng bơ vơ không nơi nương tựa, ngay cả bản thân cũng không được chôn cất tử tế.

Từ cung trở về, Sở Mậu vào ngay phòng tắm, Vĩnh Mai ôm đống quần áo của hắn ra ngoài, A Vu thấy thế hỏi: “Chỗ quần áo này đem đi đâu vậy?”

“Điện hạ nói đem chỗ quần áo này đi đốt.” Vĩnh Mai cúp mắt trả lời.

A Vu ngân người, không ngờ Sở Mậu lại ghét Nguyên Dung Mộng đến vậy, đúng là làm khó cho hắn khi phải nhẫn耐 chịu đựng cô ta. A Vu đang tháo khuyên tai thì qua gương nhìn thấy Sở Mậu bước ra, đứng yên lặng phía sau lưng nàng.

“Điện hạ!” A Vu xoay người lại nhìn hắn.

Sở Mậu khoác chiếc áo choàng màu xanh lục hình hoa thuỷ tiên, làm nổi bật vẻ cao ngạo của hắn, chỉ tiếc là hắn vẫn phải cong lưng uốn gối vì quyền

uy, giống như viên ngọc bị phủ bụi khiến người ta cảm thấy không thoái mái chút nào.

“Đừng bận tâm đến Nguyên Thị nhé!” Sở Mậu đặt tay lên vai A Vụ, nói.

A Vụ nghĩ, chẳng qua nàng ghét thái độ của Nguyên Dung Mộng ở trước mặt nàng mà cứ coi Sở Mậu là vật sở hữu của cô ta vậy, nên bĩu môi nói: “Trong cung nhiều người phúc tạp, điện hạ nên cẩn thận một chút thì hơn.”

Sở Mậu bật cười, cúi người vòng qua vai nàng, áp môi mình lên làn môi mềm mại như cánh hoa anh đào của A Vụ. “Cho ta thêm chút thời gian nữa, cô ta không uy hiếp được nàng bao lâu nữa đâu.”

A Vụ nhìn Sở Mậu với vẻ trầm ngâm, nghe hắn nói thì có vẻ như hắn nhẫn nhịn Nguyên Dung Mộng không phải là vì muốn lấy lòng cô ta để cô ta thì thầm bên tai Long Khánh Đế, mà vì không muốn cô ta uy hiếp nàng.

“Điện hạ đã đồng ý với cô ta việc gì sao?” A Vụ cuối cùng cũng dám hỏi câu này, nhìn bộ dạng hôm nay của Nguyên Dung Mộng, A Vụ đã đoán được ba phần.

“Cho dù ta đồng ý cái gì với cô ta thì cũng chỉ là kế tạm thời thôi”. Sở Mậu nói. “Hôm nay quỳ nhiều đau đầu gói lấm hả, lát nữa ta bóp chân cho nàng.” Sở Mậu ôm A Vụ đứng lên, đặt môi lên trán nàng. “A Vụ, sau này ta sẽ không để nàng phải chịu ám úc nữa đâu.” Sở Mậu thầm thở dài, hắn không ngờ, khi A Vụ quỳ trước mặt người khác cũng làm cho hắn cảm thấy đau xót.

A Vụ vốn không cảm thấy ám úc gì cả, nhưng nghe Sở Mậu nói vậy, trong lòng nàng cũng có chút khó chịu, quỳ trước mặt Nguyên Dung Mộng khiến nàng rất khó chịu.

A Vụ từ phòng tắm bước ra, Sở Mậu đã bế nàng lên giường, vén quần

dài của nàng lên, rồi nhẹ nhàng lấy thuốc bôi vào đầu gối cho nàng.

A Vụ thấy không khí quá thân mật bèn cất tiếng: “Mùi thuốc bôi này dễ chịu quá, không phải loại thuốc để bôi ngã thông thường.”

Sở Mậu khẽ cười. “Biết nàng không chịu nổi mùi đó nên ta đã lấy thuốc này từ chỗ Hạ Niên Phương đấy, nhà ông ta để lại khá nhiều thuốc tốt.”

A Vụ nghe thấy thế thì kinh ngạc, nghe giọng nói của Sở Mậu thì hắn và Hạ Niên Phương cũng qua lại khá thân thiết, mà Hạ Niên Phương lại chuyên chuẩn bệnh cho Long Khánh Đế, xem ra khả năng điều khiển cẩm cung của Sở Mậu mạnh hơn nàng nghĩ.

Lần đầu tiên A Vụ hoài nghi việc mình đưa Nguyên Dung Mộng vào cung là thừa.

Sở Mậu thấy đầu gối của A Vụ bị tím một mảng, không kìm được cúi đầu xuống hôn, rồi lại nắm lấy ngón tay của A Vụ, thấp giọng nói: “A Vụ, ta sẽ cố gắng hết sức không để nàng phải quỳ trước bất cứ người nào, bao gồm cả ta nữa.”

A Vụ nhìn vào mắt Sở Mậu, ánh mắt của hắn sáng và sâu, sự kiên định trong đáy mắt khiến nàng không thể không rung động, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác được trân trọng như một báu vật, mà người này vốn không hề có bất cứ quan hệ huyết thống nào với nàng, mắt A Vụ bỗng dung cay sè, nước mắt tự nhiên chảy ra.

Sở Mậu cúi xuống, dùng môi lau cạn nước mắt của A Vụ, nước mắt nàng giống như nước hồ được bao phủ bởi làn sương mỏng mùa hạ, làn da mềm mại như cánh hoa ngậm sương buổi sớm khiến hắn thương xót.

A Vụ nhân lúc Sở Mậu cởi áo hắn liền lật người, nhanh nhẹn nhảy

xuống giường.

Con mồi nhanh nhẹn càng có sức hấp dẫn với kẻ săn mồi, có điều một số con mồi khi đã vào tay kẻ đi săn, vì phải bỏ khá nhiều công sức mới tóm được nên con mồi cũng phải nhận con giận từ kẻ đi săn. A Vu giống như con thỏ nhảy đến trước sập cửa sổ phía nam thì bị bàn tay dài phía sau bắt lấy ôm vào lòng, giằng co một hồi, hai người cũng vai kề vai nằm trên giường.

Sở Mậu nằm nghiêng người nhìn A Vu cười, A Vu thì rụt đầu lại như con rùa, hận không thể co đầu xuống tận bụng, nhắm chặt hai mắt, lông mi vì lo lắng mà run rẩy như chiếc lá gặp gió. Trong lòng nàng không ngừng nói với bản thân, đây là do Sở Mậu ép nàng, hắn còn đánh nàng, ức hiếp nàng, nàng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

A Vu lấy chân đạp Sở Mậu, người ta thì không đạp trúng nhưng mông nàng lại bị đập vào giường đau đe. “Ôi!”

“Nàng nhìn nàng xem, ta đã bảo để bôi thuốc cho mà không nghe.” Sở Mậu nói.

“Không cần điện hạ lo, điện hạ miệng thì Nam mô bụng một bồ dao găm, không thể tin được.” A Vu bức bối nói.

Đúng lúc hai người yên lặng thì bên ngoài vọng vào tiếng của Tử Phiến: “Bẩm Vương gia, Hồng Dược Sơn Phòng cho người đến báo Hách ma ma không khỏe, mời Vương gia mau đến xem sao ạ.”

Sở Mậu nghe thấy thế vội vàng ngồi dậy. “Xảy ra chuyện gì?” Rồi đứng dậy bắt đầu mặc quần áo.

Tử Phiến cũng không rõ tình hình cụ thể, chỉ nghe có người nói Hách ma

ma đang bị điên. “Nghe nói Hách ma ma đột nhiên không nhận ra ai nữa.”

A Vu cũng vội vàng đứng dậy, mông đau đến nỗi nàng kêu lên một tiếng, nhưng vẫn cố chịu đau bước xuống giường. Lúc này, Sở Mậu đã mặc xong áo choàng, đang cài khuy. “Nàng nghỉ đi, một mình ta qua đó là được rồi.” Nói xong vừa cài khuy vừa bước ra ngoài.

A Vu mặc dù toàn thân đau nhức, nhưng cũng biết đây không phải là lúc lười biếng liền gọi Tử Phiến vào hầu hạ nàng thay trang phục, nhanh chóng dùng chiếc trâm ngọc hình hoa mai màu trắng vén tóc cho gọn, sau đó đến Hồng Dược Sơn Phòng.

Lúc A Vu đến Hồng Dược Sơn Phòng, bên trong vô cùng ồn ào. A Vu bước vào trong thì thấy Hách ma ma nằm trên giường như bị trúng tà, tay chân giơ lên một cách kỳ dị như hình nộm bị kéo dây, miệng thì chảy rót dài, đầu tóc rối bù, miệng làm rầm nói gì đó nhưng không nghe rõ.

“Điện hạ!” A Vu sợ hãi bước lại gần Sở Mậu.

Sở Mậu ngoảnh đầu lại ôm eo A Vu, bảo vệ nàng trong lòng.

“Hách ma ma bị sao vậy?” A Vu ngẩng đầu hỏi Sở Mậu.

“Đã bảo Lã Nhược Hưng đi mời Phong thái y rồi.” Sở Mậu vừa nói dứt lời thì Phong thái y vội vàng bước vào, thấy Hách ma ma như vậy, nhanh chóng vấn an Sở Mậu và mở hộp đựng kim ra.

“Á!” Hách ma ma thấy Phong thái y thì kêu rít lên giống như bị ma quỷ bóp cổ, tiếng kêu thảm thiết vô cùng.

Cùng với tiếng kêu rít lên của Hách ma ma thì A Vu cũng sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vùi đầu vào ngực của Sở Mậu. Nàng vốn là người của hai thế giới, linh hồn lại vất vưởng một thời gian nên sợ nhất là quỷ thần, nàng thấy

Hách ma ma như vậy, lại ôm yếu như trúng tà khiến A Vu sợ hãi run rẩy.

Lúc này, Hách ma ma đã đẩy Phong thái y ra, nhảy xuống giường, đôi chân linh hoạt như người thường, chẳng giống người bị chứng phong thấp hành hạ chút nào, nói bà không phải bị trúng tà chắc cũng chẳng ai tin.

“Yêu nghiệt hại ta!” Hách ma ma xông đến A Vu, móng tay của bà vừa dài vừa nhọn, lại sơn màu xanh, may mà A Vu không nhìn thấy, nếu không chắc cũng sợ mà ngất lịm.

Hách ma ma xông đến vừa nhanh vừa gấp, Sở Mậu vội kéo A Vu ra một bên và đưa nàng ra ghế ngồi, còn hẵn quay người lại tóm chặt hai tay của Hách ma ma, kêu lên: “Cô cô, là con đây, Thiên Tú, con là Thiên Tú.” “Thiên Tú” là tên gọi Hách ma ma đặt cho Sở Mậu lúc nhỏ, muốn nói với hẵn rằng hẵn không phải là đứa trẻ bị bỏ rơi, mà là ân điển của ông trời. Sau này khi Sở Mậu lớn thì hẵn không cho Hách ma ma gọi mình như thế nữa. Hách ma ma hỏi lý do, hẵn chỉ trầm giọng, nói: “Cô cô, con sao có thể là Thiên Tú được.”

Lúc này Sở Mậu nói hai tiếng “Thiên Tú” khiến Hách ma ma hơi yên được một chút, nhưng rồi lại nhanh chóng giãy đạp, giờ bà sao có thể nhận ra điện hạ chứ, bà cố gắng ra khỏi tay của Sở Mậu, Sở Mậu cũng không dám dùng sức tóm chặt bà, chỉ sợ bà bị thương, Hách ma ma được tự do là lại nhào đến chõ A Vu.

Sở Mậu nhanh như chớp chặn Hách ma ma lại, sai người lấy dây thừng trói bà trên giường để bà không làm bị thương người khác. “Phong thái y, ông mau chuẩn bệnh cho cô cô đi.”

Phong thái y lau mồ hôi trên trán, bắt mạch cho Hách ma ma, nhưng nào ngờ Hách ma ma giãy đạp rất hăng, cỗ tay xoay nhiều còn rót máu. Phong

thái y nhìn thấy thế thì lắc đầu nói: “Thần kê thuốc an thần thử xem sao, nếu hiệu quả thì thôi.”

Thực ra đây là không còn cách nào khác.

Lúc này, Lỗ ma ma của Hồng Dược Sơn Phòng mạnh dạn nói: “Vương gia, nô tỳ thấy ma ma không phải bị bệnh, mà giống bị trúng tà, hay là mời Đoan Công đến trừ tà hoặc mời bà thầy cúng đuổi tà ma, chắc chắn có kẻ tiểu nhân nào đó bày trò hãm hại ma ma.”

Các bà đứng bên cạnh đều đồng thanh nói phải.

Ngay cả Phong thái y cũng gật đầu. “Hạ quan hành nghề y đã nhiều năm, chưa từng gặp chứng bệnh như thế này.”

Cho dù Sở Mậu không tin quý thần, nhưng trải qua việc của A Vu lần trước, hắn không thể không tin nửa phần, ngay trong đêm liền sai người đi mời Trường Xuân Tử. Kế cũng trùng hợp, người đi mời vừa ra tới cửa thì gặp ngay một hòa thượng, vừa gặp đã nói ông ta nhìn thấy có yêu khí trong phủ và có người đang giở trò ma phép hại người.

Nội thị nghe thấy hòa thượng đầu trọc nói thế, vốn có suy nghĩ “thà tin rằng có, chứ không thể không tin” liền dẫn hòa thượng vào bên trong, xong lại đi mời Trường Xuân Tử, có hai người như vậy thì không thể sai được.

Hòa thượng trọc đầu bước vào cũng chẳng thèm nhìn ai, chỉ ngân người nhìn A Vu rồi lớn tiếng: “Không phải ngươi đã chết lâu rồi sao?”

A Vu bị tiếng nói đột ngột vang lên làm cho sợ hãi giật nẩy mình, nhìn lại thấy hòa thượng này có đôi lông mày nhọn xéch ngược lên, đôi mắt hình tam giác, lòng trắng nhiều hơn lòng đen, ánh mắt lanh lợi, đáng sợ, A Vu vốn chột dạ, nghe hòa thượng đầu trọc nói thế thì nhất thời mặt trắng bệch.

“Ngươi nói vớ vẫn gì thế, hòa thượng này ở đâu ra, còn không mau mời ra ngoài!” Sở Mậu bước đến chấn trước mặt A Vu.

Mấy bà già trong phòng lập tức bước đến kéo hòa thượng ra, kể cũng lạ, mấy người này hợp sức lôi ra mà hòa thượng vẫn đứng yên bất động giống như có thần lực vậy, miệng còn lẩm bẩm: “Mấy người các ngươi cũng kỳ lạ thật, người thì sắp chết rồi mà còn quay sang gây khó dễ cho hòa thượng ta.”

“Đại sư, thầy nói ai sắp chết ạ?” Lỗ ma ma kêu lên.

“Phòng này bị người ta chôn hình nộm, bày sẵn tử môn, liệu có thể sống được không?” Lời hòa thượng vừa dứt, khóc miệng của Hách ma ma lại sùi bọt trắng, mắt bắt đầu trợn ngược, nhìn thì thấy chỉ còn hơi thở thóp.

Hòa thượng này nói xong, không đợi Sở Mậu đuổi đã bước thẳng ra cửa ngoài, trước lúc đi còn liếc nhìn A Vu một cái, miệng lầm bẩm: “Còn không mau đi theo ta, kiếp này sao có thể dung nạp được yêu nghiệt nhà ngươi.”

“Đại sư, đại sự, cầu xin thầy cứu ma ma nhà chúng con.” Lỗ ma ma bất chấp ý của Sở Mậu, quỳ xuống ôm lấy chân hòa thượng.

Hòa thượng đó vẫn nhất quyết bước ra ngoài, Lỗ ma ma đành quay sang cầu xin Sở Mậu.

Lúc này Sở Mậu mới lên tiếng: “Đi mời hòa thượng đó quay lại.”

Hòa thượng đó quay lại dẫn người lục tung Hồng Dược Sơn Phòng lên, tìm được hình nộm chôn ở bốn góc nhà, rồi lại tìm được một hình nhân bằng giấy ở dưới ván giường của Hách ma ma, bên trên viết ngày sinh của Hách ma ma.

Trên người của bốn hình nộm đều cắm đầy kim châm.

Lỗ ma ma đem năm thứ đó đến trước mặt Sở Mậu, cúi đầu không nói, Hách ma ma trên giường cũng đã yên tĩnh trở lại.

“Mời đại sư ngồi, đại sư đã cứu được cô cô, tôi tất sẽ trọng tạ.” Sở Mậu nói.

Hòa thượng đầu trọc xua tay. “Người xuất gia chỉ cầu nhân quả, không cầu báo đáp, nhìn thấy trong phủ có người gây nghiệp chướng, lão hòa thượng đã thấy thì không thể không cứu.” Nói xong ngâm một khúc nhạc mà mọi người đều không hiểu rồi lê đôi giày rách đã hở cả ngón bước ra ngoài.

“Trong chuyện này chắc chắn có người hãm hại cô cô, cô cô bây giờ hôn mê vẫn chưa tỉnh, A Vu, ta giao nội vụ cho nàng, nàng phải tìm ra người nào làm chuyện này cho ta.” Sở Mậu ngoảnh đầu lại nhìn A Vu.

A Vu lúc này từ kinh ngạc sơ hãi đã định thần lại, sắc mặt dù vẫn nhợt nhạt nhưng đã tỉnh táo, lập tức tiếp lời Sở Mậu: “Điện hạ yên tâm, thiếp nhất định sẽ tìm ra người hãm hại Hách ma ma.”

“Vương gia!” Lỗ ma ma nhìn Sở Mậu với vẻ mặt kinh ngạc, đang mở miệng định nói, nhưng rồi lại không dám nói nữa, chỉ quỳ sụp xuống đất, thưa: “Nô tỳ có lời muốn bẩm với Vương gia. Vương phi từ trước đến nay chưa xử lý nội vụ, chuyện lớn thế này giao cho Vương phi có sợ bị làm lỡ việc không? Nô tỳ không coi nhẹ Vương phi, chỉ có điều Vương phi còn trẻ, chuyện hãm hại người này ngày nào chưa tìm ra thì ngày đó ma ma khó yên lòng. Vương gia, việc này chỉ mong giải quyết nhanh, mong Vương gia xem xét.” Lỗ ma ma dập đầu xuống lạy Sở Mậu.

Sở Mậu liếc nhìn A Vu, A Vu liền từ phía sau hắn bước ra, chậm rãi nói: “Hách ma ma bị ma quỷ giày vò hôn mê chưa tỉnh, hình nộm lại đào lên được từ Hồng Dược Sơn Phòng, theo thiếp thấy, tất cả người hầu hạ ở Hồng Sơn

Dược Phòng đều đáng nghi, nên nhốt họ lại, tra hỏi từng người.”

“Lã Nhược Hưng, lời của Vương phi ngươi có nghe thấy không?” Sở Mậu hỏi.

“Có, nô tỳ sẽ làm ngay đây.” Lã Nhược Hưng đáp.

“Vương gia!” Lỗ ma ma nhìn Sở Mậu với vẻ mặt căm phẫn, giống như Sở Mậu còn không quan tâm đến Hách ma ma bằng bà ta vậy.

“Lỗ ma ma, cô cô giờ đang bị bệnh, không thể quản lý mọi việc, bà đem lệnh bài, sổ sách, chìa khóa nhà kho trong phủ sắp xếp lại, rồi giao cho Vương phi. Ta tin bà có lòng trung thành với cô cô, vậy cũng nên ở bên cô cô hầu hạ cho chu đáo.” Sở Mậu lạnh lùng nói như không nhìn thấy vẻ mặt của Lỗ ma ma vậy.

A Vụ vạn lần không ngờ lúc này Sở Mậu lại giao toàn bộ việc quản lý trong phủ Kỳ Vương cho nàng. Phải biết rằng, trước khi điều tra ra ai là kẻ hãm hại ma ma, có mâu thuẫn lớn nhất với bà chính là Ngọc Lan Đường, và nàng đương nhiên là người bị tình nghi số một, thế nên Lỗ ma ma mới tìm mọi cách để ngăn không cho A Vụ điều tra việc này.

Có điều từ tình hình trước mắt cho thấy, người hưởng lợi ích lớn nhất từ việc này lại chính là A Vụ. Hách ma ma bị bệnh, nàng lại được nắm quyền nội vụ, nếu để A Vụ điều tra, nàng phải điều tra bản thân trước tiên mới phải.

A Vụ nghi hoặc nhìn Sở Mậu, không hiểu hắn tin nàng hay là đang thử nàng, để nàng đắc ý mà để lộ sơ hở? Đáng tiếc nàng không làm chuyện này nên đương nhiên không có dấu vết gì cả, tuy nhiên cái chuyện hãm hại này không có gì mới mẻ, A Vụ về, việc đầu tiên là phải điều tra là xem Ngọc Lan Đường dạo này có gì bất thường không.

“Khuya rồi, nàng về ngủ trước đi, ta ở đây trông cô cô.” Sở Mậu ngoảnh đầu dịu dàng nói với A Vu.

A Vu lại nhìn vào mắt của Sở Mậu, nàng không đọc được bất cứ biểu hiện nào trong đó. “Thiép cùng điện hạ trông cô cô nhé?” A Vu nói.

Sở Mậu không nói gì mà chỉ nhìn A Vu, A Vu đành biết ý rời đi trước, rất hiển nhiên, Kỳ Vương điện hạ không thích ai làm trái ý của hắn.

A Vu trở về Ngọc Lan Đường, bảo Tử Phiến mời Cung ma ma đến.

Muộn thế này còn mời bà đến, Cung ma ma đương nhiên hiểu rằng đã xảy ra chuyện lớn, thế nên cũng chẳng mặc cầu kỳ, chỉ mặc đơn giản rồi vội đến trái nhà phía đông. “Vương phi, xảy ra chuyện lớn gì vậy?”

A Vu kể lại tường tận cho Cung ma ma nghe chuyện ở Hồng Dược Sơn Phòng. “Ma ma, giờ con chỉ lo có người bày mưu hãm hại, người phải điều tra rõ người ở Ngọc Lan Đường giúp con, đặc biệt là người hay qua lại Hồng Dược Sơn Phòng, chúng ta phải điều tra kĩ hơn cả bọn họ.”

“Vương gia có tin Vương phi không?” Cung ma ma hỏi, quan trọng trong chuyện này là Sở Mậu tin ai.

A Vu mỉm cười bất lực. “Người hưởng lợi nhất trong vụ việc này là con, nếu người là điện hạ, người có tin con không?”

Cung ma ma sững người. “Nhưng sơ hở trong chuyện này quá nhiều, làm gì có chuyện vừa đi ra cửa đã gặp ngay hòa thượng đầu trọc, vừa vào đã tìm ngay ra vật chứng, kẻ sắp xếp chuyện này cũng quá ngốc, Vương gia chắc chắn sẽ nhận ra là Vương phi bị hãm hại.”

“Ma ma, người dùng cách này không ngốc chút nào, mà là quá giỏi, quá hiểu con.” A Vu cười khổ.

“Nếu điện hạ không nhận ra sơ hở này, thì người đáng nghi nhất chính là con, có phải là con không cũng không quan trọng, quan trọng là trong lòng điện hạ đã nghi ngờ. Mà cũng trùng hợp là, lần trước con hôn mê bất tỉnh, thuốc men không chữa khỏi, nghe nói thiền sư Tuệ Thông chùa Đại Từ đọc kinh nhiều ngày con mới tỉnh lại, thế nên việc Hách ma ma bị trúng tà nói kiểu gì cũng phải. Hách ma ma bình thường đi lại không tiện, thế mà hôm nay lại đi như người thường, mà hoà thượng đó cũng có phần cỗ quái, nếu không dùng chuyện trùng tà và thần thông giải thích thì cũng không được. Trên đời này cũng có chuyện trùng hợp.” A Vu phân tích.

Cung ma ma gật đầu. “Nhưng ta thấy trong chuyện này có quá nhiều điểm đáng ngờ.”

A Vu gật đầu. “Đúng vậy, nhưng con có thể khẳng định con không làm chuyện này, và đối phương chắc chắn cũng biết rõ, nếu không ngoài dự đoán của con, người con tìm ra chắc chắn là người của Hồng Dược Sơn Phòng. Trò này rõ ràng Hách ma ma tự bày ra để hãm hại con.”

“Đúng thế, chắc chắn là như vậy.” Cung ma ma nói.

“Nhưng hồi nhỏ nhà mình xảy ra một chuyện.” A Vu nhìn Cung ma ma, chậm rãi kể chuyện về Vương di nương.

“Vương di nương không hề bày ra trò hình nộm để hãm hại tổ mẫu, là con đã sai người đem hình nộm đó đặt trong phòng cô ta, nhằm hại cô ta dùng bùa phép mê hoặc cha con. Thế nên...” A Vu nói.

“Thế nên chuyện này nếu nghĩ sâu xa thì có thể cho rằng Vương phi sai người cho đặt hình nhân vào phòng Hách ma ma, để hãm hại Hách ma ma.” Cung ma ma tiếp lời.

A Vụ không nói gì, coi như ngầm đồng ý.

“Nhưng người khác làm sao biết được chuyện này?” Cung ma ma hỏi.

“Con cũng không biết, chỉ là con không thể không đề phòng, không thể không đưa ra dự đoán xấu nhất.” A Vụ đứng dậy bước đến cạnh cửa sổ. “Nếu con đoán không làm, Ngọc Lan Đường sẽ không có dấu vết gì, con rất tin vào thủ đoạn của ma ma. Nhưng chính vì quá sạch sẽ, không có sơ hở gì lại càng giống với phong cách của con. Vì sự thật cho thấy con chính là kẻ hưởng lợi nhiều nhất.” A Vụ ngẩng mặt cảm nhận được làn gió mát thổi ngoài cửa sổ vào, làm giảm phần nào nỗi lo trong lòng.

“Thế nên cho dù có tìm được chứng cứ hay không thì người sai chính là Ngọc Lan Đường chúng ta?” Cung ma ma hít một hơi thật sâu. “Người này tâm cơ thâm hiểm thật!”

“Đúng thế, thế nên bà ấy mới có thể bảo vệ điện hạ an toàn trong cung cấm, nếu là người khác thì đâu thể làm được chuyện này.” A Vụ thở dài.

“Nhưng, nếu đã không tìm ra chứng cứ, Vương gia cũng không thể làm gì Vương phi, như vậy thì bà ta được lợi lộc gì chứ?” Cung ma ma hỏi.

“Chỉ cần trong lòng điện hạ có sự nghi hoặc, sau này có chuyện gì xảy ra sẽ dễ dàng nhǎm vào con, bà ta cực kỳ kiên nhẫn về chuyện này.” A Vụ nói nhỏ. “Cho dù thế nào, ma ma vẫn phải điều tra về Ngọc Lan Đường nhé, ngộ nhỡ bà ta muốn một gậy đánh chết thì sao? Con phải ngủ một giấc để suy nghĩ thấu đáo về chuyện này mới được.”

A Vụ cảm giác tinh thần và cơ thể nàng đều vô cùng mệt mỏi.

Chương 44

Dùng trí thông minh thắng Hách ma ma

A Vu lên giường nằm, vốn nghĩ rằng mệt mỏi thế thì không ngủ được, nào ngờ vừa nằm xuống gối đã ngủ thiếp đi, trời sáng rõ mới tỉnh dậy. Nàng vội vàng hỏi: “Điện hạ vẫn còn ở Hồng Dược Sơn Phòng ư?”

“Điện hạ trở về thay quần áo rồi lên triều rồi a.” Tử Phiến vừa hầu hạ A Vu chải tóc vừa cười đáp.

Không thể không nói rằng Long Khanh Đế là một vị Hoàng đế chăm chỉ triều chính, ngoài lúc sức khỏe không tốt thì ngày nào ngài cũng lên triều từ lúc trời sáng.

“Bên chõ Hách ma ma, tình hình đã khá hơn chưa?” A Vu lại hỏi.

“Nô tỳ đã đến đó vấn an rồi, Hách ma ma đã tỉnh lại, sáng nay còn ăn được nửa bát cháo yến mạch nấu với đường phèn.” Tử Phiến nói.

“Ngươi giỏi lắm, không có ngươi ta biết làm thế nào?” A Vu cười than một tiếng. Tử Phiến là đại nha hoàn thân thiết của A Vu, thị đến Hồng Dược Sơn Phòng vấn an chính là đại diện cho thái độ của A Vu, Tử Phiến hiểu rất rõ phép tắc này.

“Nô tỳ sẽ hầu hạ bên cạnh Vương phi cả đời.” Tử Phiến ninh A Vu.

Một lát sau, Tử Nghi cũng về, vừa dọn cơm cho A Vu vừa nói: “Lã công công đã bắt tất cả người của Hồng Dược Sơn Phòng đi rồi, chủ nhân muốn thẩm tra họ thế nào ạ?”

“Đương nhiên là phải điều tra phòng của họ trước xem có manh mối nào không rồi.” Tử Phiến nói xen vào.

A Vu không nói gì, lặng lẽ ăn cháo, lau miệng, sau đó mới dặn dò Tử Phiến: “Hai ngày nữa người để ý Quỳnh Chỉ Viện một chút, ta sợ có kẻ đứng đằng sau chuyện này.”

Tử Phiến đáp: “Vâng.”

Mặc dù A Vu gần như khẳng định tối qua Hách ma ma tự biến tự diễn, nhưng cũng không dám chắc chắn hoàn toàn, chỉ sợ nghìn lần tính một lần sai, cái tật của người thông minh là quá đa nghi.

Dặn dò Tử Phiến xong xuôi, A Vu mới dẫn theo Tử Nghi, Tử Cầm và Băng Sương đến Hồng Dược Sơn Phòng.

“Ma ma, đã đỡ hơn chút nào chưa?” A Vu ngồi cách xa Hách ma ma.

Hách ma ma đang ngồi tựa trên giường, nhìn A Vu cười châm biếm. “Nhờ phúc của Vương phi, lão thân còn chưa chết.”

Lỗ ma ma, Vĩnh Mai, Úc Mai hầu hạ trong phòng đều cúi đầu không dám nói gì. Vĩnh Mai và Úc Mai được A Vu phân công đến Hồng Dược Sơn Phòng hầu hạ vì người của Hách ma ma đều bị bắt đi, người của Ngọc Lan Đường đương nhiên bà không muốn dùng, chỉ có Vĩnh Mai, Úc Mai coi như là người của Sở Mậu, bọn họ đến hầu hạ Hách ma ma là thích hợp nhất.

“Người của Hồng Dược Sơn Phòng đều bị bắt nhốt ở dãy nhà sau, nhân lúc điện hạ không ở trong phủ, bà lão này lại nằm bẹt trên giường, Vương phi hãy nhanh đi thẩm vấn đi, kéo đêm dài lầm mộng.”

Mấy lời của Hách ma ma, A Vu coi như không nghe thấy, chỉ quan sát bà ta mà lặng im không nói.

Hách ma ma lại nói tiếp: “Phạm Dụng gia, ngươi mau đem thẻ bài, sổ sách giao cho Vương phi, tránh để Vương phi ngồi ở đây lâu cảm thấy không thoải mái.”

Người nhà chồng của Lỗ ma ma họ Phạm Dụng, thẻ nên Hách ma ma gọi bà ta như vậy, bà ta nghe xong liền đáp: “Nô tỳ xin cáo lui để thu xếp.” Mặc dù nói hay như vậy nhưng bà ta lại chẳng di chuyển bước nào, chỉ đưa mắt liếc nhìn A Vu, như sợ nàng làm gì Hách ma ma vậy.

A Vu cười. “Các ngươi lui ra đi, ta có lời muốn nói riêng với Hách ma ma.”

Tử Nghi chỉ đợi câu nói đó liền vâng lời, chỉ có Băng Sương là lạnh lùng đứng bên cửa.

A Vu ngoảnh lại nhìn Băng Sương, Băng Sương nói: “Vương gia đặc biệt dặn dò, không được rời Vương phi nửa bước.”

A Vu nhíu mày, không đoán được ý của Sở Mậu là gì, muốn Băng Sương giám sát nàng ư? “Vậy ngươi ra cửa đứng đợi đi, chỉ cần có động tĩnh trong phòng thì với khả năng của ngươi cũng không chậm trễ được đâu.” A Vu nói.

Băng Sương lúc này mới bước ra khỏi cửa, đứng cạnh cửa ra vào.

Lỗ ma ma vẫn đứng yên bất động, A Vu cũng chẳng buồn để ý đến bà ta, chỉ nhìn Hách ma ma. Hách ma ma gật đầu với Lỗ ma ma, lúc này bà ta mới rời đi.

Khi xung quanh đã vắng lặng, A Vu mới nói: “Chân của ma ma đã đỡ hơn chưa?”

Hách ma ma không trả lời.

A Vụ cũng không hy vọng bà ta trả lời, tiếp tục nói: “Tôi nghe người ta nói, chân mà không dùng thì sẽ càng không dùng được, ma ma nên luyện tập nhiều vào, đêm qua chân của ma ma không phải rất linh hoạt sao?”

Ánh mắt của Hách ma ma sắc như dao liếc về phía A Vụ. “Ngươi... ý của ngươi là gì?”

“Nói ra cũng thật hổ thẹn, từ khi tôi về phủ chưa từng nói chuyện chân thành, thăng thắn với Hách ma ma lần nào, để đến nỗi chúng ta đi đến bước này, chỉ khổ người bị kẹt ở giữa là điện hạ.” A Vụ nói.

Hách ma ma cười với vẻ thê lương. “Trong phủ này, ai mà không biết điện hạ cung sủng ngươi, ngươi đâu cần phải đem lão già này ra làm trò. Lão chỉ muốn phu thê điện hạ yêu thương, sống hòa thuận thôi.”

A Vụ đứng dậy bước đến bên chiếc ghế bọc nhung dưới chân giường của Hách ma ma. “Vậy tại sao Hách ma ma lại không thích tôi?”

Hách ma ma há miệng định nói, nhưng bị A Vụ ngắt lời: “Trong lòng Hách ma ma chắc chắn hiểu rất rõ, ma ma coi thường Kỳ Vương phi thì điện hạ làm sao có thể sống vui vẻ với cô ấy được?”

Hách ma ma mím môi, mắt nhắm lại không muốn nhìn A Vụ, vẻ mặt như ngầm thừa nhận lời nói của A Vụ, khoe miệng lộ ra vẻ khinh bỉ.

“Mỗi người đều có tính cách riêng, trên đời này không có ai có thể khiến tất cả mọi người đều yêu quý mình. Ma ma không thích tôi, đương nhiên đó là do lỗi của tôi. Chỉ là với sự yêu thương chăm sóc của ma ma với điện hạ, tôi luôn cho rằng cho dù đóng cửa lại chúng ta đối xử với nhau thế nào, thì đối với người ngoài, chúng ta luôn là người một nhà.” A Vụ dừng một lát

mới nói tiếp. “Vậy mà không hiểu tại sao ma ma cứ muốn hăm hại tôi?”

Hách ma ma nghe xong thì nỗi giận dùng dùng trừng mắt lên, tay đập vào mép giường. “Vương phi đừng có nói nǎng thiếu suy nghĩ như thế, tôi hại cô mà phải nằm liệt trên giường sao, hại cô mà để cô nắm quyền xử lý nội vụ sao?” Sau cơn giận dữ, bà một tay vịn thành giường, một tay ôm ngực, miệng quát. “Vương phi đúng là kẻ ngâm máu phun người!” Trong cơn kích động, nước bọt cũng theo đó văng ra, may mà A Vu ngồi khá xa.

“Ma ma đừng kích động, chúng ta hãy bình tĩnh nói chuyện.” A Vu điềm đạm nói.

Lúc này, Hách ma ma mới nằm tựa vào gối, thở dốc.

A Vu đợi cho Hách ma ma thở đều mới nói tiếp: “A Vu luôn kính trọng sự nhẫn nhịn của ma ma. Tôi thường xuyên nghĩ, nếu tôi là Hách ma ma thì có thể bảo vệ điện hạ nhỏ dại được như vậy không, nghĩ đi nghĩ lại, tôi phải thừa nhận rằng mình tuyệt đối không thể làm được. Ma ma không chỉ chăm sóc, bảo vệ điện hạ, mà còn dạy dỗ chàng rất tốt, tiên Hoàng hậu ở nơi chín suối chắc chắn cũng cảm kích ân đức của ma ma.”

Cho dù Hách ma ma có ghét A Vu thế nào thì mấy lời nói này của nàng cũng rất có tác dụng, rõ ràng là có tác dụng an ủi hơn nhiều so với người thân cận như Lỗ ma ma.

“Cho dù sức khỏe của ma ma không tốt, nhưng vẫn chăm lo cho phủ Kỳ Vương rộng lớn này không thiếu sót chút gì, có ma ma quản nội vụ, không chỉ điện hạ yên tâm, mà ngay cả tôi cũng cảm thấy yên tâm. Ma ma chắc chắn sẽ cho là tôi nghĩ một đằng nói một néo. Nhưng quả thật, tôi đã từng thay mẹ quản lý việc nhà ở Vinh phủ, toàn những việc vụn vặt, lặt nhặt, mệt mỏi đau đầu vô cùng, mà tôi lại là người thích nhàn nhã.” Một số lời này của A

Vụ đều là thật lòng, so với mấy việc tảo mủn, nàng vẫn thích thơ ca, cầm kỳ thi họa hơn.

“Huống hò, lúc ma ma quản nội vụ cũng không hề đối xử không công bằng với tôi, điện hạ lại luôn kính trọng ma ma, chỉ có đem chuyện nội vụ giao cho ma ma, chàng mới yên tâm xử lý chuyện bên ngoài, mới yên tâm Vương phi ta không đối xử lạnh nhạt với ma ma.” A Vụ nói thảng thắn.

Hách ma ma nghe xong thì ngoảnh đầu nhìn A Vụ, có vẻ không ngờ nàng lại thảng thắn đến vậy.

“Không giàu ma ma, tôi đã từng mấy lần phàn nàn với điện hạ rằng ở kinh thành này chẳng có nhà nào mà chủ mẫu không được quản nội vụ cả, ma ma từng nói rằng điện hạ cung sủng tôi, thực ra về chuyện này điện hạ chưa có ý kiến gì.” A Vụ nửa thật nửa giả nói.

Hách ma ma tin lời này của A Vụ, nhưng nghĩ rằng chắc chắn nàng không chỉ phàn nàn có vài lần.

“Điện hạ được ma ma nuôi lớn, bà nghĩ xem tối qua đáng lẽ người của Ngọc Lan Đường là đáng nghi nhất, thế nhưng tại sao điện hạ lại bảo Lỗ ma ma giao lệnh bài cho tôi, rồi lại sai người bắt tất cả người của Hồng Dược Sơn Phòng lại?” Câu nói của A Vụ cực kỳ sắc bén.

Sắc mặt của Hách ma ma bỗng thay đổi, cả người co rúm lại. “Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

“Tôi muốn nói, tôi không phải là kẻ ngốc, điện hạ càng không phải là kẻ ngốc.” A Vụ trầm mặc một lúc rồi nói. “Người bên cạnh của ma ma nếu có thể mua chuộc thì có lẽ điện hạ không thể sống đến ngày hôm nay. Chẳng lẽ điện hạ không hiểu rõ sự nhẫn nhịn chịu đựng của Hách ma ma sao? Chuyện ma ma trúng tà tối qua, vẻ ngoài thì tôi là người đáng nghi nhất, nhưng người

thông minh thì đâu có dùng chiêu cũ như vậy, hơn nữa với một người kiên trì như Hách ma ma, nếu quả thật tôi muốn hại bà thì sẽ làm một phát phải trúng luôn chứ tuyệt đối không cho bà cơ hội lần thứ hai.” A Vu lại quan sát một hồi Hách ma ma đang rất tinh táo, khỏe mạnh.

“Vậy cũng phải xem cô có bản lĩnh này không!” Hách ma ma cười lạnh.

“Đúng vậy, tôi không có bản lĩnh này, vì thế tôi không bao giờ muốn đối đầu với Hách ma ma, nhưng lại không hiểu tại sao ma ma luôn muốn loại bỏ tôi.” A Vu không để ý đến ánh mắt sắc bén của Hách ma ma, nói tiếp. “Tôi tự nhận mình là người thông minh. Tôi hiểu rõ địa vị của ma ma trong lòng điện hạ, nói thẳng ra, cho dù tiên Hoàng hậu có đội mồ sống lại thì vị trí của bà ấy trong lòng điện hạ cũng không thể bằng ma ma được.”

Hách ma ma kinh ngạc nhìn A Vu.

“Tôi và Hách ma ma không có thù oán sâu đậm, chúng ta đều mong điện hạ được sống bình an, vui vẻ, bây giờ vấn đề duy nhất là nắm quyền quản lý nội vụ, tôi nghĩ chúng ta đều không phải là người ham quyền.” A Vu nịnh Hách ma ma như vậy thôi, còn trên thực tế nàng cho rằng Hách ma ma là người ham muốn quyền lực hơn bất cứ ai, nếu không bà đã chẳng đối phó với nàng. Người ở trong cung bước ra thường hiểu rõ quyền lực là thứ tốt đẹp thế nào.

“Điều tôi muốn nói là, tôi sẽ không mạo hiểm làm những việc điện hạ không thích, chẳng hạn như có bất cứ hành động gì bất kính với ma ma. Cho dù chúng ta không sống vui vẻ thì ít nhất nước giếng cũng không phạm nước sông. Nếu như thay một vương phi khác, ma ma liệu có vỗ ngực đầm bảo mình không tranh giành lợi ích với người đó? Trái tim của tôi không lớn, chỉ muốn cùng điện hạ làm một cặp phu thê hòa thuận mà thôi. Tôi nghĩ nếu bây giờ tôi chết, với khả năng của Hướng Quý phi, điện hạ cũng không thể lấy

được vương phi khác, mà thiết nghĩ Thục phi cũng không muốn điện hạ lấy người khác, điện hạ chưa chắc đã có được sự ủng hộ của nhạc phụ mới, còn lúc đó cha tôi và ca ca tôi tuyệt đối sẽ không đồng tâm hiệp lực với điện hạ nữa.” A Vu cười, nói.

“Vương phi đang nói lung tung gì vậy, không ai muốn lấy mạng của cô.” Hách ma ma nói.

“Ồ, hoá ra là không ai muốn lấy mạng của tôi ư? Nhưng người ta không sợ một ngày tôi không chết, đêm dài lăm mông, ngộ nhỡ tôi lật mặt thì làm thế nào, vì dù sao tôi vẫn còn trẻ, ai mà biết điện hạ có nhớ đến ưu điểm ngày xưa hay không? Tôi không muốn nói vòng vo với ma ma, tôi cũng mặc kệ người ta nói gì với ma ma, bảo đảm cái gì, nhưng ma ma có chắc quyết định của bà là đúng, không cần bàn bạc với điện hạ?”

Hách ma ma không có biểu cảm gì, cũng im lặng không nói.

A Vu thấy Hách ma ma không nói gì, cũng không muốn phí lời thêm. “Tôi nghĩ hôm nay ma ma bày ra trò này chắc chắn là không để ý rằng mình bị kẹp ở giữa hai người, hoặc có thể là Thục phi hứa hẹn gì với ma ma, nhưng ma ma ở trong cung nhiều năm như vậy mà vẫn cho rằng kẻ giả mạo ấy có thể thao túng được ý lập thái tử sao?” Lời này của A Vu thực sự to gan.

“Hoặc có thể là Hà Trắc phi, với đầu óc của cô ta, nếu tôi là Trần Quốc Công thì sẽ không đem ám ngọc đặt vào tay cô ta, hành động này không phải là thương cháu gái, mà là đem tính mạng của cả gia đình mấy trăm người lên bàn đặt cược. Tôi nghĩ, ma ma vì hai người này mà đối phó với tôi thì có lẽ sẽ là lợi bất cập hại.”

A Vu nói đến đây, trên mặt Hách ma ma mới xuất hiện một tia kinh ngạc.

A Vu thấy Hách ma ma như vậy, càng khẳng định suy đoán của mình. Mặc dù nàng cũng có cách khác để giải quyết vấn đề này, thậm chí cũng có thể tìm ra được ra chứng cứ do chính Hách ma ma gây ra, nhưng cho dù kết quả thế nào, nàng nghĩ Sở Mậu chắc chắn không vui.

Thời gian càng ngày càng gấp, A Vu càng sốt ruột muốn lôi kéo mối quan hệ giữa Trưởng Công chúa và Sở Mậu, thế nên cho dù quan hệ vợ chồng khiến nàng khó có thể chịu đựng, nàng vẫn kiên nhẫn. Đối với Hách ma ma, A Vu đương nhiên không muốn bà trở thành cái gai giữa nàng và Sở Mậu.

“Sao Vương phi nhất quyết cho rằng lão già tôi muốn đối phó với cô?” Hách ma ma vẫn không chịu nói chuyện thẳng thắn với A Vu.

A Vu cực kỳ ghét cái tính của bà bèn đứng dậy chỉnh lại nếp nhăn trên áo. “Tôi đã nói hết lời với ma ma rồi, nếu ma ma vẫn muốn xử lý nội vụ của phủ, chúng ta có thể nhượng bộ, cùng nhau chăm sóc bảo vệ điện hạ. Nếu hôm nay vẫn lật mặt không nhìn nhau, tôi cũng không sợ ma ma đâu.”

Lúc Hách ma ma vẫn đăm chìm trong suy tư, A Vu đã bước ra khỏi phòng của bà, Lỗ ma ma đứng ở ngoài lo lắng không yên, thấy nàng đi ra, vội cúi người chào rồi bước nhanh vào phòng, dường như chỉ sợ A Vu làm điều gì đó bất lợi với Hách ma ma vậy.

A Vu hơi cụp mắt xuống, thấy Lỗ ma ma như vậy có thể thấy bình thường Hách ma ma đối xử với mọi người đều hà khắc, đa nghi, có điều những lời cần nói nàng đã nói hết, cũng coi như đã tận lực rồi.

“Vương phi, mấy người ở dãy nhà sau nên xử lý thế nào ạ?” Tử Nghi hỏi.

“Bảo Lã Nhược Hưng...” A Vu đột ngột dừng bước, bảo Lã Nhược

Hưng đi điều tra đương nhiên là rõ nhất, nhưng nàng bỗng thấy mình không hiểu rõ ý của Sở Mậu. Trên thực tế, có nhiều lúc nàng không thể nắm bắt được tâm tư Kỳ Vương điện hạ. Giống như A Vu từng nói, nàng không tin Sở Mậu không nhận ra những uẩn khúc trong chuyện này, vậy thì tại sao hắn lại bảo nàng điều tra làm rõ việc này chứ?

“Tử Nghi, ngươi và Cung ma ma dẫn Tử Cầm đi thẩm tra mấy người họ, cho dù điều tra ra cái gì, trước hết cũng đừng công bố vội.” Tử Nghi gật đầu.

Đến giờ cơm tối, Tử Nghi và Cung ma ma mới trở lại Ngọc Lan Đường, gương mặt đăm chiêu, hiển nhiên là không có tin gì tốt.

“Ai cũng trong sạch, không có điều nghi vấn nào. Nha hoàn ở Hồng Dược Sơn Phòng cho dù đi đâu cũng thành từng đôi, có thể làm chứng cho nhau.” Cung ma ma nói.

“Vương phi, bây giờ chúng ta nên làm thế nào ạ?” Tử Nghi hỏi.

A Vu cúp mắt, thực ra nàng không kỳ vọng điều tra được điều gì ở Hồng Dược Sơn Phòng, Hách ma ma tính toán chu đáo, đương nhiên xử lý vô cùng sạch sẽ.

“Đã không có gì nghi ngờ gì, vậy thả hết họ ra đi.” A Vu nói.

“Nhưng nếu Vương gia hỏi thì chúng ta nói thế nào ạ?” Tử Phiến nói chen vào. “Chỗ Đào Trắc phi cũng không có gì bất thường.”

Vấn đề khó xử duy nhất của A Vu bây giờ là nói với Sở Mậu thế nào, Hồng Dược Sơn Phòng xảy ra chuyện lớn như vậy mà lại không tìm ra ai là thủ phạm, điều đó chẳng khác nào chứng tỏ nàng vô dụng, hoặc đang bao che cho kẻ dưới.

A Vu chưa nghĩ ra cách gì thì nghe thấy tiếng thỉnh an đồng loạt của tiểu

nha hoàn bên ngoài.

“Điện hạ!” A Vụ thấy Sở Mậu bước vào liền đứng lên chào. “Nóng lấm hả?”

Sở Mậu gật đầu.

Vĩnh Mai và Úc Mai theo Sở Mậu vào phòng tắm, lúc hắn bước ra, Cung ma ma cùng Tử Phiến, Tử Nghi ván an rồi lui ra, đây là quy tắc của Sở Mậu, lúc hắn ở Ngọc Lan Đường thì không thích bất cứ nha hoàn nào ở bên cạnh hầu hạ.

“Điện hạ uống trà đi, giờ người đang nóng, không nên uống lạnh, tránh bị tổn thương dạ dày.” A Vụ bưng chén trà nóng đưa cho Sở Mậu.

“Đã điều tra ra được gì chưa?” Sở Mậu nhấp một ngụm trà.

A Vụ dẫu môi rồi lắc đầu. Nếu trước đây A Vụ quản nội vụ thì nàng sẽ biết rõ chất liệu vải, kim chỉ làm ra hình nộm, hoặc sẽ điều tra ra manh mối, nắm được ai trong phủ biết may vá, có điều những hình nộm này có thể là được mang từ ngoài, bên trong có quá nhiều manh mối, khó có thể làm rõ được.

“Thiép đã bảo Lã Nhược Hưng thả tất cả mọi người ở Hồng Được Sơn ra rồi, ma ma quen với sự hầu hạ của bọn họ nên không thể nhớ họ mãi.” A Vụ nhìn Sở Mậu, nói. “Người ở Ngọc Lan Đường và ở chỗ Đào Trắc phi thiếp cũng cho người điều tra rồi, nhưng không có kết quả, có lẽ trong thời gian ngắn chưa thể tìm ra được.”

“Có điều, người biết được sinh thần của ma ma cũng không nhiều, tối qua nếu điện hạ không nói thì thiếp cũng không biết sinh thần của Hách ma ma. Thiếp nghĩ, ngày mai sẽ điều tra từ đầu mối này.” A Vụ tiếp tục nói.

“Hôm nay nàng và cô cô đã nói những gì?” Sở Mậu hỏi.

A Vụ không hề lấy làm lạ là Sở Mậu vì sao mới về đã biết chuyện này, chuyện trong phủ e rằng hắn còn biết rõ hơn cả Hách ma ma.

“Thiép thấy ma ma hiểu làm thiép khá nhiều nên muốn nói chuyện với bà ta.” A Vụ cúi đầu nói.

“Nàng đừng trách cô cô, bà vốn tính đa nghi, có điều chính vì bà cẩn thận như vậy nên ta mới có thể sống sót được trong cung. Nhưng tính cô cô cố chấp, e nàng không thuyết phục nổi đâu.” Sở Mậu nói.

A Vụ không ngờ mình chỉ nói như vậy mà Sở Mậu đã có thể đoán được nàng và Hách ma ma nói gì. “Thiép nghĩ bây giờ chính là cơ hội tốt, cho dù Hách ma ma đối xử với thiép thế nào, thì lúc này thiép và bà ấy cũng cần phải đồng tâm hiệp lực để nội viện của phủ Kỳ Vương được yên bình, hơn nữa ma ma luôn trung thành với điện hạ, yêu thương bảo vệ chàng, thiép muốn sống hoà thuận với bà cũng là vì nghĩ đến đại cục.” A Vụ chớp mắt, cười nói: “Chỉ cần hai năm nữa thôi, nếu ma ma vẫn không thích thiép, thiép tránh xa bà ấy là được, đương nhiên sẽ không làm khó điện hạ đâu.”

Sở Mậu bật cười thành tiếng. “Nàng đang biện bạch cho việc nàng không hoàn thành việc ta giao đúng không?”

Sở Mậu làm cho không khí trở nên nhẹ nhõm nên tâm trạng vốn nặng nề của A Vụ cũng thư giãn phần nào, nói với giọng hờn dỗi: “Thiép đâu phải là kẻ ngốc mà đụng vào Hách ma ma, ai chẳng biết trong phủ này người không được đụng đến nhất là Hách ma ma chứ?” A Vụ dẫu môi.

Sở Mậu liền ôm A Vụ vào lòng, ép chặt vào ngực, hôn tới tấp lên má nàng. A Vụ đoán, có lẽ Sở Mậu tin nàng, nếu không đã không thân mật với nàng như vậy, có thể thấy, vợ chồng gần gũi cũng không phải là không tốt.

“Điện hạ tin thiếp không làm đúng không?” A Vu vòng tay qua cổ Sở Mậu, hỏi.

“Chẳng phải nàng nói mình là người thông minh, tuyệt đối không làm chuyện ngốc nghếch sao?” Sở Mậu cười.

A Vu nghiêm mặt. “Vậy... vậy chuyện này điện hạ nghĩ là ai làm?”

Sở Mậu lấy ngón tay cuộn tóc của A Vu. “Cô cô cao tuổi rồi, cũng nên hưởng phúc thôi, Vương phi nàng không nên nhàn rỗi quá, nàng nên để ý Hồng Dược Sơn Phòng nhiều hơn một chút.”

A Vu thầm bĩu môi, Sở Mậu thật là biết nói chuyện, xem ra hắn đang trách nàng lười biếng đây mà. Chỉ là đến lúc này rồi mà Sở Mậu vẫn không chịu nói, một mực nhân nhượng cho Hách ma ma khiến A Vu ít nhiều cảm thấy khó chịu, dù Sở Mậu có giao việc nội vụ vào tay nàng, A Vu cũng không vui.

“Nhưng không tìm được chứng cứ vụ này, lại không thể cứ để thế được, dù sao Hách ma ma cũng là nhũ mẫu của điện hạ, người bên dưới đều nhìn vào việc này.” A Vu định đứng dậy nhưng bị hắn kéo lại.

Mắt A Vu đảo mấy lượt, nàng nghĩ mình đã nghĩ sai một việc, đó là tất cả mọi việc đều để Sở Mậu đứng ngoài, nhưng mà hắn hưởng lợi nhiều từ nàng như thế, chẳng lẽ không giúp nàng một chút? A Vu dứt khoát dựa vào ngực hắn, nói: “Điện hạ giúp thiếp đi!”

Chuyện hình nôm, Hách ma ma và người của bà chỉ cần bàn bạc rồi tự tay làm, tự tay chôn trong phòng, kim chỉ và vải vóc còn thừa đốt đi là xong, làm gì còn chứng cứ nữa.

Sở Mậu bế A Vu bước vào phòng ngủ. “Giúp thì cũng có thể giúp được,

nhưng A Vu cảm ơn ta thế nào đây?”

A Vu bị Sở Mậu đặt lên giường, lại nghe trong giọng nói của hắn có gì khang khác, liền bất chấp hình tượng, lập tức giằng ra định bò xuống giường thì bị Sở Mậu nắm đè lên.

“Điện hạ, còn chưa ăn tối mà.” A Vu kinh hãi kêu nhỏ.

“Nàng đang nghĩ gì vậy?” Sở Mậu nhéo mũi của A Vu. “Ta cảm thấy hơi đau đầu, muốn A Vu nàng bóp cho ta thôi mà.”

A Vu lẩm bẩm: “Có quỷ mới tin chàng.”

Nằm trên giường nói chuyện, A Vu bỗng thấy hai người thân thiết hơn, giống như thế giới này chỉ thuộc về mình họ vậy, bớt lo lắng hơn rất nhiều. “Tại sao điện hạ lại tin thiếp?” A Vu tiếp tục truy hỏi.

Sở Mậu ngậm vành tai trắng mịn như ngọc của A Vu. “Mấy ngày nay nàng bị ta làm cho mệt đến nỗi không đứng dậy được, còn súc đâu mà làm mấy trò nham hiểm ấy chứ.”

Nghe câu này chẳng thấy hay ho gì, A Vu giận dỗi nói: “Sở Mậu, chàng nói năng đứng đắn được không hả?”

“Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?” Sở Mậu nghiêm túc nói.

Kiểu nói chuyện này luôn là “tử huyệt” của A Vu, nàng đành nói: “Kệ chàng đấy.” Nói xong định đứng dậy thì thấy Sở Mậu uể oải nói: “Không phải muốn ta giúp nàng sao?”

Thực ra, không cần Sở Mậu giúp, A Vu cũng có thể nghĩ ra cách xử lý chuyện này, nhưng nếu có sự ủng hộ của Sở Mậu thì sẽ càng tốt hơn, thế nên A Vu cũng muốn nghe ý kiến của hắn. “Giúp thế nào cơ?”

A Vu chớp đôi mắt to long lanh biết nói của mình giống như con hươu nhỏ ngoan ngoãn cuộn mình nằm trong lòng Sở Mậu.

“Nàng giúp ta trước được không, A Vu?” Sở Mậu nhìn vết thâm tím ở cổ A Vu đã mờ đi nhiều.

A Vu định đưa tay lên xoa bóp huyệt thái dương cho Sở Mậu thì bị hắn nắm chặt lấy cổ tay rồi đẻ lên phía trên đỉnh đầu.

“Sở Mậu, thiếp đang nói chuyện nghiêm túc với chàng đây!”

“Muốn ta nói thì A Vu phải sinh cho ta một đứa con trai, đó mới là chuyện nghiêm túc nhất.” Sở Mậu dùng miệng cởi vạt áo trước của A Vu.

Tử Truy ở bên ngoài muôn bước vào gọi hai chủ nhân ăn cơm, chưa đến trái đồng nhà thì bị Tử Nghi ngăn lại. Tử Truy hỏi: “Sao thế?”

Tử Nghi đưa ngón trỏ lên giữa môi ra hiệu im lặng, còn kéo tay Tử Truy ra ngoài, đỏ mặt nói: “Phải đợi một lúc nữa.”

Tử Truy không nghe thấy động tĩnh gì bên trong nên không hiểu ý của Tử Nghi. “Nhưng...”

“Ôi chao, đừng nhung nhị nữa.” Tử Nghi kéo Tử Truy ra ngoài. “Lát nữa Vương gia và Vương phi muốn dùng cơm thì muội sẽ nói cho tỷ biết.”

Một lúc lâu sau, A Vu mới khép vạt áo ngồi trước gương trang điểm chải đầu, người trong gương mắt chớp chớp như hoa anh đào, gương mặt đỏ ửng, A Vu xấu hổ không dám nhìn, mấy ngày trước mặc dù gây chuyện, nhưng đều diễn ra vào ban tối, đâu có phải buổi chiều như thế này...

Bữa tối nay đương nhiên ăn muộn, may mà đang là mùa hè, ban đêm

nóng nực nên ngủ không nổi, Sở Mậu lại dẫn A Vu đi dạo trong vườn hoa.

“Điện hạ, có thể làm rõ lai lịch của hoà thượng đâu trọc không?” A Vu phe phẩy chiếc quạt, định đuổi côn trùng bay phía trước.

Sở Mậu không nói gì, hoà thượng đâu trọc vừa ra khỏi phủ đã bị ám vệ khống chế, nhưng một mực nói rằng A Vu là người chết đã lâu, mấy thứ tà phép ở Hồng Dược Sơn Phòng ông ta cũng một mực cho rằng mình đã nhìn thấy, dù dùng cả đại hình, ông ta vẫn không chịu khai. Người như vậy sống trên đời cũng là mối họa.

Sở Mậu không muốn kể mấy chuyện nhơ bẩn đó cho A Vu, chỉ nói: “Đã sai người đi điều tra rồi, có lẽ mấy ngày nữa là có kết quả.”

“Điện hạ vẫn chưa nói sẽ giúp thiếp thế nào!” A Vu hỏi câu này rất nhiều lần rồi.

Sở Mậu cười. “Ta giao quyền xử lý nội vụ cho nàng, chẳng lẽ không phải là giúp nàng sao?”

A Vu chăm chú nhìn Sở Mậu, nghĩ: Chẳng lẽ ngay từ đầu hắn không hề nghi ngờ nàng, thế nên mới nhân cơ hội này giao quyền nội phủ cho nàng? A Vu còn nhớ hồi nàng mới về phủ không lâu, nàng nói rằng để Hách ma ma nắm quyền nội vụ cũng chỉ là tạm thời, chỉ là cái “tạm thời” này hơi lâu mà thôi.

Có điều, A Vu cũng hiểu rằng Hách ma ma xử lý nội vụ trong phủ rất tốt, không có lý do gì để giao cho nàng, điều này thực sự khó xử.

Chỉ có điều cái gọi là giúp đỡ A Vu không chỉ là nắm quyền nội vụ, nàng không tin Sở Mậu không hiểu, nhưng bây giờ hắn luôn một mực chối quanh khiến A Vu không thể không nghi ngờ, chẳng lẽ là vì muốn “lấy lòng”

nàng?

A Vụ nghĩ đến tình trạng nàng để cho hắn muốn làm gì thì làm, không kiềm chế được nghiên răng, nói: “Thế sao lúc nãy chàng không nói?”

Sở Mậu cực kỳ yêu thích dáng vẻ vừa xấu hổ vừa giận dữ của A Vụ, cúi đầu thì thầm vào tai nàng: “Nếu ta nói sớm thì vừa nãy ở Ngọc Lan Đường, nàng sao có thể cho ta...”

“Sở Mậu!” A Vụ giật chân, bức bối nhéo vào hông Sở Mậu, rồi nghe hắn khoa trương kêu lên một tiếng.

A Vụ vội vàng nhìn về phía sau như kẻ trộm, Tử Phiến, Vân Mai đứng phục vụ phía sau đều cúi gằm nhìn xuống đất như đang tìm vàng, bộ dạng cố nhịn cười, A Vụ càng tức lườm Sở Mậu.

Sở Mậu kéo tay A Vụ trèo lên đỉnh Phi Lai, bỏ lại mọi người phía sau, hắn ôm eo nàng, hai người cùng nhìn ngắm ánh trăng treo trên bầu trời. “Cho dù thế nào, ta luôn đứng về phía nàng, A Vụ.”

Lời này đối với A Vụ còn cảm động hơn bất cứ lời lẽ ngọt ngào nào trên đời, điều nàng cần nhất lúc này chính là sự ủng hộ của Sở Mậu.

A Vụ nghiêng đầu nhìn Sở Mậu. “Điện hạ nói thật chứ?”

Sắc mặt của Sở Mậu có một chủ phúc tạp. “Ta nói nàng không tin ư?”

A Vụ nghĩ, lời mình nói đúng là có chút gây tổn thương, nhưng nghiêm túc mà nói, Sở Mậu hình như lúc nào cũng đứng về phía nàng.

A Vụ xấu hổ nhìn Sở Mậu cười.

Ánh trăng chiếu lên gương mặt A Vụ, vẻ đẹp của gương mặt, làn da

được tôn lên dưới ánh trăng khiến người ta muốn nắm chặt trong tay, đôi mắt như hai vì sao đang lấp lánh ý cười, đôi môi như anh đào, đỏ rực căng tràn.

Sở Mậu cúi đầu hôn nàng. A Vu ngửa mặt ra sau thì bị tay Sở Mậu giữ chặt ở sau gáy không cho phép nàng dịch lùi, đành phải chấp nhận cho hắn hôn.

“Sở...Sở...” A Vu cảm giác Sở Mậu như biến thành người khác, hồi đầu thì lạnh lùng như hận người ta không đứng cách xa hắn tầm trượng, bây giờ thì giống như người mắc chứng bệnh đói khát, lúc nào cũng muốn ôm nàng, hôn nàng.

“A Vu, chúng ta về nhé!” Sở Mậu vẫn lưu luyến bờ môi của A Vu, nói giọng khàn khàn.

A Vu không phải kẻ ngốc, ngoảnh đầu nói: “Thiép vẫn còn no lảm.”

Sở Mậu cũng không làm khó A Vu, phóng tầm mắt qua cái cây có tán lá rậm rạp, mắt sáng lên, nửa như ôm nửa như kéo A Vu đến dưới gốc cây, để nàng dựa vào thân cây. Đỉnh Phi Lai là một quần thể núi giả, được xây rất công phu, kỳ vĩ, rẽ của cây này cắm trong khe đá nên mới có thể phát triển rậm rạp, cao to như vậy, cũng chính thế mà có thể che được phần nào tầm mắt của người khác.

“Điện hạ!” A Vu kêu lên, mùa hè mặc xiêm y mỏng, nhưng lưng của nàng áp vào vỏ cây thô ráp nên thấy hơi đau.

Sở Mậu đưa tay ra phía sau đỡ lưng A Vu, tay còn lại vén váy nàng.

A Vu không ngờ Sở Mậu lại to gan đến thế, ở chốn đông người này lại dám lỗ mãng, A Vu kinh hãi thất sắc, nếu có người nhìn thấy thì nàng phải ăn nói thế nào chứ!

“Sở...” A Vu chưa kịp thốt ra câu nào đã bị Sở Mậu đưa môi lên chặn lấy.

A Vu không giãy ra được, chỉ có mũi phát ra tiếng càng làm cho không khí thêm nồng đậm.

A Vu đẩy Sở Mậu ra, nhưng chân hắn như mọc rễ, mà sức của nàng chẳng khác nào gãy ngựa cho người ta.

Khó khăn lắm A Vu mới được buông ra để thở, nàng vội vàng cầu xin: “Điện hạ, chúng ta về nhà thôi, được không, đêm khuya sương xuống sẽ bị lạnh.”

“Không được.” Sở Mậu chậm rãi nói.

Cả người A Vu cứng đơ, bắt đầu đấm hòn thì nghe hắn nói: “Đừng cử động, cẩn thận bị người bên dưới nghe thấy đấy.”

A Vu quả nhiên không dám cử động, rồi giống như người vợ bé bị người ta ngược đai, đôi mắt to long lanh nước chớp chớp, chỉ hy vọng đôi phương có thể nương tình nhẹ tay, A Vu còn đáng thương chủ động hôn vào cằm của Sở Mậu, vừa khóc vừa nói: “Điện hạ, điện hạ, chúng ta về nhà nhé, được không? Được không?”

Sở Mậu hôn lên mi mắt của A Vu, thấy sau lưng nàng thân cây không được to, nếu hành động, cành cây rung rinh cũng không được hay lắm, da mặt A Vu lại mỏng, nếu hắn cư xử quá đáng, có lẽ sẽ làm tổn thương tình cảm giữa hai người.

A Vu thấy Sở Mậu dịch lùi về phía sau, rồi lại chỉnh đốn trang phục cho nàng thì thở phào một cái.

“A Vu, hôn ta đi, nếu không ta không cho nàng về đâu.” Môi Sở Mậu

tựa lên trán A Vu.

Lúc này Sở Mậu có bảo A Vu gọi hắn là cha thì nàng cũng gọi. Nàng nhiệt tình hôn lên môi, cầm, má hắn, không cho hắn mượn cớ hành động lung tung.

Sở Mậu chỉnh lại tóc cho A Vu, rồi mới dắt tay nàng, đỡ xuống núi. Một tay A Vu nâng váy, tay kia đặt trong lòng bàn tay của Sở Mậu, từng bước đi xuống, bình thường thì nàng cũng không cần cẩn thận đến vậy, chỉ vì có Sở Mậu dắt nên nàng mới càng tỏ ra “lóng ngóng”.

Xuống dưới đất bằng, A Vu không dám nhìn bọn Tử Phiến, còn dùng sức đẩy Sở Mậu ra, đi cách xa bọn họ, rồi cũng mặc kệ tôn ti trật tự, cứ thế nhanh chóng rảo bước về phía trước.

Bước vào phòng tắm, A Vu mới ngoanh đầu lại bức bối nhìn Tử Phiến: “Hôm nay ngươi hãy coi như không thấy gì cả, biết chưa hả?”

Tử Phiến ngẩn người, không hiểu ý của A Vu. “Nô tỳ vốn có nhìn thấy gì đâu.”

A Vu đỏ mặt, thấy mình lo lắng quá, thực tế là sau khi Sở Mậu bảo bọn họ ở phía dưới chân núi, mấy nha hoàn mệt mỏi cả ngày đương nhiên không ngoan ngoãn đứng yên bất động ở đó mà sẽ tìm chỗ nào mát mẻ ngồi rồi.

“Ừ.” A Vu ngại ngùng cất tiếng.

A Vu kiêng chân bước ra khỏi nhà tắm, từ khe hở của tấm bình phong nhìn ra ngoài thì thấy Sở Mậu đang cầm sách đọc rất chăm chú liền nhanh chóng bước về phía giường, rồi trèo lên nằm sát vào mé tường giả vờ như ngủ rồi, còn điều khiển cho hơi thở đều đặn nữa chứ.

Nhưng đáng tiếc càng muôn ngủ thì lại không ngủ được, chỉ cần nghĩ đến hành động của Sở Mậu với nàng, mặt nàng đã nóng như trứng gà chiên, nàng bức bách thân mình khi cứ đế Sở Mậu lấn át.

A Vu đang rúc đầu vào trong chăn mỏng như chú rùa con thì nghe thấy tiếng cười khẽ của Sở Mậu phía sau, nàng không dám nhìn, càng trùm chăn kín hơn.

Nào ngờ Sở Mậu mặc kệ, cứ thế lật chăn ra, đưa tay vào cởi dây quần của A Vu. A Vu trong lòng thầm đắc ý vì nàng đã buộc nút chết, lần này xem hẵn làm thế nào.

Sự đắc ý của A Vu chỉ kéo dài vài giây vì nghe thấy tiếng xé, chiếc quần vải lanh màu trắng nàng đang mặc bị rách toạc. “Ói, ói, điện hạ...”

“Ngày mai báo tú nương trong phủ may cho vài chục cái.” Sở Mậu nói.

Mấy chục cái? Để xé chơi hay sao? A Vu cực kỳ bức, sáng ngày mai bọn Tử Phiến dọn dẹp phòng, nàng biết giải thích về cái quần này thế nào.

Có điều A Vu chỉ lo bò trắng răng, vì hôm sau khi bọn Tử Phiến bước vào dọn phòng thì nàng vẫn đang ngủ say sưa, đâu có cần lo lắng giải thích thế nào.

Lúc A Vu mở mắt tỉnh dậy, điều đầu tiên không phải là nghĩ về chuyện chiếc quần bị xé rách, mà khoé môi nàng cong lên cười. Đường Âm nói rất đúng, nói chuyện với đàn ông trên giường dễ hơn nhiều, chẳng phải A Vu đã chọn được hai ám vệ của Sở Mậu rồi đấy sao?

A Vu dùng bữa sáng xong liền đến Băng Tuyết Lâm, Sở Mậu hôm qua nói Lã Nhược Hưng đã sắp xếp xong xuôi tất cả. Ở Băng Tuyết Lâm, A Vu không thể không nhìn về phía Song Giám Lâu đối diện. Ngay lập tức, A Vu

kiềm chế khát khao bước vào trong. Bây giờ không cần nghĩ nàng cũng biết Sở Mậu dùng Song Giám Lâu để ép buộc nàng.

A Vu bước vào nhà phía tây của Băng Tuyết Lâm, Lã Nhuoc Hưng liền dẫn hai người bước vào, A Vu thấy đó là hai người nàng quen, Hạ Xuân và Hạ Thuỷ.

Hạ Thuỷ lúc nhìn thấy A Vu thì kinh ngạc giật nảy mình, hắn cứ nghĩ A Vu là công công, giờ mới biết nàng là Kỳ Vương phi, thảo nào hồi đó hắn cứ bắn khoan sao đòn ông gì mà xinh đẹp đến vậy.

“Thuộc hạ bái kiến Vương phi.” Hạ Xuân dẫn Hạ Thuỷ bước lên trước hành lễ.

Hạ Xuân nhiều kinh nghiệm, còn Hạ Thuỷ thảng thắn, thật thà, A Vu rất hài lòng về hai người này. “Lần này mời hai vị đến đây là muôn nhờ hai vị giúp đỡ.”

Hạ Xuân vội nói không dám. A Vu cũng không khách sáo với bọn họ. “Ta muôn nhờ hai vị điều tra Lỗ ma ma, người hầu hạ bên cạnh Hách ma ma.”

Hạ Xuân gật đầu, những điều không nên nói thì hắn không nói nửa lời, sau đó dẫn Hạ Thuỷ lui xuống.

Hạ Thuỷ thật thà hỏi: “Điều tra Lỗ ma ma cái gì vậy ạ?”

Hạ Xuân thở dài, thảo nào mà Vương gia chọn hai người họ cho Vương phi, thực ra cháu của ông tính quá thật thà, bộc trực, nếu không phải thân thủ linh hoạt, lại có ông đứng phía sau nâng đỡ thì Hạ Thuỷ không bao giờ được làm cận vệ của Kỳ Vương.

“Vương phi không nói tất có việc cần điều tra rồi.” Hạ Xuân nói.

Hạ Xuân và Hạ Thuỷ rất được việc, chỉ trong vài ngày đã điều tra cự thể gia đình bảy người của Lỗ ma ma.

A Vu tỉ mỉ xem tờ khai Hạ Xuân đem tới, cả nhà Lỗ ma ma đều có văn tự bán đứt, vậy mà ở ngoài Nam Môn lại sở hữu một căn nhà tam tiến có vườn hoa nhỏ, trên phố Trường Dương còn có một cửa hiệu tạp hoá, rõ ràng cuộc sống của họ tốt hơn cả mấy vị quan thất phẩm trong kinh thành. Có điều, căn nhà mà cả nhà Lỗ ma ma đang ở phía sau phủ Kỳ Vương lại cực kỳ thô sơ, thế mới biết bà ta giỏi giả vờ thế nào.

A Vu cười, đúng là không nằm ngoài dự đoán của nàng, nếu Lỗ ma ma không được hưởng lợi như thế thì làm sao chịu làm con chó trung thành với Hách ma ma đến vậy.

A Vu nhìn Tử Phiến, Tử Phiến bưng một cuộn vải thừa và mấy cuộn chỉ đến. “Hãy mang mấy thứ này đến căn nhà nhỏ ở Nam Môn của Lỗ ma ma.” A Vu dặn dò Hạ Xuân.

Hạ Xuân đi khỏi, Tử Phiến nhìn A Vu, hơi lo lắng nói: “Chủ nhân, nhỡ mà Vương gia biết thì...”

“Hạ Xuân cũng không giấu giếm chàng.” A Vu biết, chuyện này rõ ràng là vu oan giá họa, nhưng A Vu cũng không muốn giấu, Hách ma ma có biết hay không cũng không quan trọng, quan trọng là khi bản thân Lỗ ma ma không trong sạch, thậm chí cả những chuyện khác nữa, chẳng qua nàng chỉ muốn tìm một người chịu tội thay cho Hách ma ma, hơn nữa A Vu không tin, trong chuyện Hách ma ma bị trúng tà, Lỗ ma ma không biết gì.

Hôm nay Sở Mậu sai người đến nói rằng tối không về Ngọc Lan đường dùng cơm tối, A Vu liền ăn tối sớm rồi mới đi tắm gội, không phải đối phó với ham muộn “vô độ” của Sở Mậu nữa.

A Vu nghĩ vài hôm nữa nàng sẽ tìm cơ hội trở về ngõ Liễu Thú, lần trước đắc tội với Đường Âm, nàng phải xin lỗi mới được, nhân tiện nghe ngóng mấy phương pháp chịu đựng cảnh “giày vò”.

A Vu cứ nghĩ đến chuyện này là đỏ mặt, tối nào nàng cũng mệt mỏi nghĩ cách đối phó với Sở Mậu, cứ nghĩ đến là xương cốt đã nhức mỏi rồi. Giờ nàng cũng không cần phải dậy sớm nữa, may mà trong phủ không có mẹ chồng phải hầu hạ. A Vu theo đó cũng nghĩ đến Sở Mậu, bây giờ hắn không còn nói với nàng mấy thứ quy tắc này nọ nên nàng cũng không cần phải dậy sớm đối phó với mấy thê thiếp nữa.

“Tử Phiến, cho ta thêm ít nước nóng vào đây.” A Vu uể oải nói, bây giờ nàng chỉ biết ngâm trong bồn nước nóng để đỡ mệt. A Vu nhắc cái chân đau nhức lên, lại còn cả tấm lưng đau mỏi sấp gãy này nữa.

“Đừng ngâm quá lâu, ngón tay sẽ bị nhăn đáy.”

A Vu thấy hai bàn tay ở đâu bỗng đặt lên vai nàng, dùng sức vừa phải xoa bóp, liền ngoanh đầu lại và nhìn thấy Sở Mậu. “Sao điện hạ lại vào đây, bọn Tử Phiến đâu rồi?”

Sở Mậu không nói gì.

A Vu biết bọn Tử Phiến chẳng ra sao, cứ nhìn thấy Sở Mậu là sợ như chuột nhìn thấy mèo, ngay cả chủ nhân nàng cũng bỏ quên.

“Còn đau chỗ nào nữa?” Sở Mậu hỏi.

A Vu thực sự rất ngại, nhưng lại lưu luyến lực xoa bóp của Sở Mậu liền nói: “Điện hạ để thiếp đứng lên đã.”

Sở Mậu vốn định để nàng đứng dậy, nào ngờ thấy trên bờn tắm trải một lớp cánh hoa hồng, dập dềnh theo mặt nước khiến nàng toát lên một vẻ đẹp

mông mị.

“Ở đây có đau không?” Sở Mậu hỏi nhỏ.

A Vu chỉ cảm thấy ngực mình nổi da gà, hận không thể dùng dao chặt đứt ngay bàn tay của Sở Mậu. “Điện hạ, thiếp có chuyện nghiêm túc muốn nói với chàng.” A Vu dịu dàng nói, thái độ cực kỳ mềm mỏng, mấy ngày nay nàng đã phát hiện ra rằng, nàng càng kháng cự thì Sở Mậu càng lấn tới.

Sở Mậu “ừ” một tiếng rồi dịch lùi ra sau, lấy chiếc khăn tắm to đang để trên bàn bên cạnh đưa cho A Vu, không phải là hắn nghe lời, chẳng qua thấy nước trong bồn tắm đã hơi lạnh, hắn lo cho sức khoẻ của A Vu.

“Chàng quay mặt đi!” A Vu nhận chiếc khăn tắm màu trắng, thấy Sở Mậu vẫn nhìn nàng chằm chằm, chẳng có ý tránh đi gì cả.

Sở Mậu cười rồi bước ra ngoài.

A Vu nghe thấy không có động tĩnh gì nữa mới đứng dậy bước ra khỏi bồn tắm, lấy khăn lau khô người, lau từ ngực xuống bụng rồi đến đùi. Xong xuôi, nàng lấy áo lót ở trên giá xuống, bỗng thấy có gì đó là lạ, nhìn lại thì mới phát hiện Sở Mậu không hề ra ngoài mà đang đứng sau tấm bình phong nhìn nàng qua khe hở.

A Vu vội vàng ấp áo lót vào ngực, hét lên: “Sở Mậu!”

Sở Mậu khẽ cười từ sau tấm bình phong bước ra.

“Vừa nãy điện hạ đã nhìn thấy gì?” A Vu giận dữ hỏi, nhưng rồi lập tức nhận ra câu hỏi của mình chẳng ra sao, vội nói: “Cho dù chàng nhìn thấy gì cũng không được phép nhớ đấy.”

A Vu cảm thấy Kỳ Vương điện hạ bây giờ càng ngày càng chẳng ra thể

thông gì, lại đi nhìn trộm người khác tắm, có điều phản ứng đầu tiên của A Vụ không phải xấu hổ vì bị người ta nhìn thấy hết, mà lại nhớ xem vừa nãy mình có động tác nào bất nhã không.

Yết hầu của Sở Mậu động đậy, chăm chú nhìn A Vụ đang đứng yên bất động. Ánh mắt ấy nóng đến nỗi tưởng như có thể thiêu cháy tay của A Vụ, khiến nàng càng nắm chặt chiếc áo lót trong tay. “Chàng đi ra, đi ra!”

Hai tay A Vụ đan chéo trước ngực để phòng vệ.

Sở Mậu cứ gan lì đứng dựa lưng vào tường thưởng thức vẻ đẹp trước mắt.

A Vụ xấu hổ đỏ mặt, bối rối không biết làm thế nào. “Chàng đi ra đi, cầu xin chàng đấy!” A Vụ đáng thương nói, nhưng nếu bảo nàng mặc quần áo trước mặt Sở Mậu thì nàng lại không có sự dũng cảm đó.

Sở Mậu bật cười thành tiếng khiến A Vụ xấu hổ không biết trốn vào đâu, lúc này nàng không dám cáu, chỉ cầu xin hắn mau ra ngoài.

“Để ta mặc cho nương tử.” Sở Mậu bước đến, ném ngay cái yếm vàng có thêu hình con vịt trước ngực vào chậu nước.

“Ồi... chàng...” A Vụ nhìn thấy chiếc yếm lượn một đường trên không trung. “Thiép muôn mặc nó.”

Sở Mậu lại giật chiếc áo the màu xanh từ tay nàng, A Vụ không giành lại được đành buông tay, ôm chặt lấy chiếc quần để che. Nào ngờ, Sở Mậu thực sự muôn mặc áo cho nàng, vậy mà nàng cứ nghĩ hắn định trêu chọc mình.

“Nào, giơ tay ra.” Sở Mậu nói.

A Vụ ôm chặt chiếc quần không buông, giơ một tay vào ống áo, rồi lại

đôi tay kia, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm, coi như có áo đê che thân rồi.

Lúc này, Sở Mậu hôn mạnh vào má A Vu một cái. “Nàng thật là đẹp!” Nói xong liền ôm lấy A Vu.

A Vu đẩy Sở Mậu ra. “Chàng mau buông ra đi, toàn mùi mồ hôi, định làm thiếp chết ngạt à?”

Sở Mậu bật cười to.

“Chàng...” A Vu xấu hổ đỏ bừng mặt, sau một hồi cố gắng, cuối cùng cũng thoát khỏi hắn, chẳng buồn để ý đến gì nữa, vội vàng chạy ra, trốn lên giường trùm kín chăn coi chuyện mắt măt vừa nãy chưa từng xảy ra.

Một hồi lâu sau không thấy động tĩnh gì, A Vu mới nhô đầu ra ngoài chăn, nào ngờ vừa thò đầu ra đã nghe thấy tiếng của Sở Mậu: “Nàng đang làm gì đấy?” Sở Mậu đã tắm gội xong, đứng ngay sát bên mép giường.

“Điện hạ tắm gội nhanh như vậy sao?” A Vu ngạc nhiên, vội vàng tránh xa cánh tay của Sở Mậu.

“Đêm xuân ngắn ngủi, sao có thể lãng phí thời gian vào việc tắm gội được.” Sở Mậu cười.

A Vu bị Sở Mậu ôm trong lòng, vội nói: “Thiếp thực sự có chuyện muốn nói với chàng, hôm nay, thiếp đã bảo Hạ Xuân đem đồ đến để ở nhà Lỗ mama...”

A Vu chưa nói hết đã bị Sở Mậu khoá môi không kịp nói thêm câu nào nữa.

Khi A Vu định thần trở lại thì trăng đã lên giữa cây sào. Lúc này, Sở

Mậu đang nằm trên giường, một tay khẽ xoa lưng A Vu, môi hôn nhẹ má nàng, mùi hương trái cây thấp thoáng trong không khí yên tĩnh.

Hắn chống cầm nhìn A Vu chăm chú, chỉ cảm thấy trên thế giới này không thể tìm đâu ra người con gái nhanh nhẹn như A Vu, điều quan trọng là ẩn dưới nhan sắc hồn nhiên, xinh đẹp này là mấy trò khôn lỏi khiến người ta không thể không yêu.

Sở Mậu đã xoa dịu chuyện với Hách ma ma, nào ngờ A Vu lại to gan, táo bạo làm ra chuyện vu oan giá hoạ này, và A Vu đã làm chuyện này mà hắn không biết, hoàn toàn cậy thế sủng ái của hắn với nàng, chỉ nghĩ đến điều này thôi cũng khiến tim hắn tan chảy.

Nhưng cũng cần phải nói rằng đòn này của A Vu rất tuyệt vời, vừa để cho Hách ma ma biết, mà lại không thể làm gì được.

Sở Mậu hôn lên má A Vu.

A Vu mơ hồ cảm giác thấy Sở Mậu lại hôn nàng, nhưng rất nhẹ nhàng, râm ran như muỗi đốt vậy.

“Tra được lai lịch của lão hoà thượng trọc đầu rồi.” Sở Mậu thì thầm bên tai A Vu. Đúng như Sở Mậu dự đoán, đôi mắt mọng nước như hoa anh đào của A Vu lập tức mở ra, bên trong như phủ một tầng sương, nàng đưa mu bàn tay lên dụi mắt.

“Lai lịch của ông ta như thế nào?”

“Ngoan, đợi một lát ta nói cho nàng nghe.” Sở Mậu nói giọng khàn khàn, nói xong liền xoay người, A Vu không kịp trở tay đã bị hắn ôm vào lòng.

Sau một hồi cuồng nhiệt, Sở Mậu cuối cùng cũng buông A Vu ra, A Vu

lúc này đã mệt nhoài, cảm giác cơ thể không phải là của mình, cứ mặc kệ cho Sở Mậu ôm nàng vào phòng tắm.

Vừa vào giường, A Vu đã chui ngay vào góc, chọt nghe thấy tiếng cười của Sở Mậu vang sát bên tai. “A Vu, vừa nãy thích không?” A Vu chui càng sâu vào chăn, không thèm để ý đến hắn.

May mà Kỳ Vương điện hạ cơm no rượu say xong thì rất biết điều, hắn vừa xoa đầu A Vu vừa nói: “Tên hoà thượng trọc đầu đó trước đây tên là Lý Xương Thịnh, người Liên Đông, cha hắn là quan thất phẩm, là nhân tình trước kia của Nguyên Dung Mộng, cha con hắn đều mê cô ta, sau đó Nguyên Dung Mộng đá bay người cha chạy theo tên khác, Lý Xương Thịnh liền xuất gia.”

Câu chuyện của Sở Mậu sạch sẽ quá, A Vu không thỏa mãn chút nào, nhưng mấy câu đơn giản đó lại khiến cho A Vu có rất nhiều không gian tưởng tượng. Điều này khiến A Vu không thể khâm phục Nguyên Dung Mộng, phải lợi hại đến mức nào mới có thể chơi đùa với hai cha con, mà sau khi bỏ theo trai khác còn khiến Lý Xương Thịnh thất vọng đến mức xuất gia.

Theo tình hình hiện nay, chỉ e rằng tên họ Lý đó không còn thất vọng nữa mà đã thông đồng với Nguyên Dung Mộng rồi.

“Hách ma ma có biết chuyện này không?” A Vu hỏi. Đây là câu hỏi thừa, với khả năng của Nguyên Dung Mộng thì không thể giở trò hăm hại này ở phủ Kỳ Vương được, A Vu chẳng qua muốn xem thái độ của Sở Mậu mà thôi.

Sở Mậu nhéo vào hông A Vu.

A Vu dẫu môi, hiểu được ý của hắn, xem ra Sở Mậu muốn bảo vệ Hách ma ma đến cùng. A Vu không có ý kiến gì về điều này, vì có lẽ sớm đã chuẩn

bị tâm lý rồi. Chỉ có điều, nàng bỗng nghĩ đến một việc là Kỳ Vương điện hạ không có nguyên tắc khi muốn bao che khuyết điểm cho ai đó, hay nói cách khác chỉ cần trong lòng hắn quan tâm đến bạn, coi trọng bạn, cho dù bạn phạm sai lầm lớn thế nào, hắn cũng sẽ bao dung.

A Vụ nghĩ đây chính là ưu điểm của hắn. Nàng đúng là sinh không đúng người, nếu nàng trọng sinh vào người Hách ma ma, như vậy sẽ không phải vất óc suy nghĩ lấy lòng Sở Mậu nữa.

Lúc trời chưa sáng, A Vụ lại bị Sở Mậu “giày vò” một hồi nữa, nghe nói xong chuyện này, Kỳ Vương điện hạ còn đánh một bài quyền mới lên triều. A Vụ ngồi trước gương nhìn đôi mắt thâm quang của mình, hận không thể đập vỡ gương, hôm nay còn có một vở kịch quan trọng nàng cần phải xem nên dành trang điểm cho bót tiêu tuy vậy. A Vụ liền gọi Tử Phiến bảo đem kiệu trúc đưa nàng đến Hồng Dược Sơn Phòng, nàng cũng không muốn thế nhưng thực sự đáng đi của nàng có chút kỳ quái.

Thấy Hách ma ma, A Vụ cũng không muốn phí lời, nói thẳng: “Ma ma đã tìm ra người chôn hình nوم ở Hồng Dược Sơn Phòng rồi.”

“Ồ, là ai?” Khoé môi Hách ma ma cong lên nụ cười châm biếm.

“Dẫn người lên đây.” A Vụ chậm rãi nói.

Tử Cẩm và Xích Cẩm dẫn theo Lỗ ma ma bị nhét giẻ vào miệng bước vào. Từ lâu A Vụ đã cực kỳ chán ghét con người Lỗ ma ma, bây giờ mới có cơ hội lôi bà ta ra chịu tội thay, thật hả lòng hả dạ. Nếu không vì chuyện này thì A Vụ cũng đâu cần lê tám mệt mỏi đến Hồng Dược Sơn Phòng chứ!

“Phạm Dung gia!” Cái mặt nạ của Hách ma ma cũng đã có vết nứt.

“Đúng là bà ta. Ma ma có lẽ không biết Lỗ ma ma vô cùng tài giỏi, bên

ngoài Nam Môn còn có một căn nhà tam tiến với vườn hoa nhỏ mà không phải người dân thường nào cũng mua được. Không giàu gì ma ma, căn nhà mẹ đẻ tôi ở ngõ Liễu Thụ cũng mới chỉ là loại nhà tam tiến, thế mà ở phố Trường Dương, Lỗ ma ma còn có một tiệm tạp hoá nữa.” A Vu có ý trộn lẫn sự chênh lệch về giá cả giữa nhà ở ngoài Nam Môn với nhà ở ngõ Liễn Thụ, điều này cũng đủ để chứng minh sự tài giỏi của Lỗ ma ma.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, cả nhà Lỗ ma ma đều là nô lệ bị bán đứt, vậy tại sao lại có nhiều tài sản riêng thế?” A Vu hỏi.

Hách ma ma khó có thể trả lời câu hỏi này, mặc dù bà rất hào phóng với họ nhà Phạm Dụng, nhưng cũng không hào phóng đến độ tặng cho bọn họ cả căn nhà, dù Hách ma ma có lòng muốn giải vây cho Lỗ ma ma thì bây giờ cũng không nói được lời nào.

“Như thế đã dành, đằng này khi tôi cho người đến khám xét căn nhà ở Nam Môn đó, thì kết quả phát hiện ra những thứ này.” A Vu ra hiệu cho Tử Nghi đem các thứ lên cho Hách ma ma xem. “Ma ma, đây là vải vóc còn thừa, kiểm tra thấy giống hệt loại vải làm hình nhân. Dương nhiên thế này chưa chứng tỏ được điều gì, chỉ vì mấy ngày trước có người nhìn thấy Lỗ ma ma nói chuyện với lão hoà thượng đầu trọc giải bùa cho Hách ma ma.” A Vu ngoảnh đầu lại, nói: “Dẫn người vào đây!”

Người bước vào là một tiểu nha hoàn, là cháu gái của Xa ma ma tên là Huyên Thảo chuyên chăm sóc vườn hoa. Cô vừa bước vào đã sờ hãi quỳ xuống, dập đầu xuống đất.

“Huyên Thảo, ngươi nói chuyện của Lỗ ma ma đi!” A Vu nói.

Huyên Thảo liền kể tỉ mỉ cô ta đã liên hệ với Thục phi trong cung như thế nào, còn Lỗ ma ma đã thông đồng với hoà thượng trọc đầu ra sao, chưa

biết đó là thật hay giả, nhưng nghe rất có lý.

“Câu chuyện Vương phi thêu dệt rất hay, nếu như Lỗ ma ma đạt được lợi ích lớn như vậy từ chõ ta thì việc gì phải hợp tác với người ngoài hại ta?” Hách ma ma cười lạnh.

“Cuối cùng không phải ma ma cũng không có chuyện gì hay sao? Người bọn họ muốn hại không phải là ma ma, mà là tôi. Trong phủ này, một khi ma ma xảy ra chuyện gì, người đáng nghi đầu tiên chính là tôi.” A Vu cười. “Chỉ là tôi không hiểu tại sao điện hạ lại bảo tôi điều tra chuyện này, mối quan hệ giữa tôi và ma ma cũng sẽ bị chia rẽ.”

A Vu nhìn Lỗ ma ma, nói: “Nô tỳ này hâm hại sau lưng chủ, lại còn tham lam, không thể tha thứ được, đáng tiếc ma ma và bà ta đã có nhiều năm tình nghĩa chủ tớ, thiết nghĩ ma ma sẽ không nỡ ra tay, vậy để tôi thay ma ma xử lý việc này nhé!”

A Vu nhìn sang bọn Tử Cấm, gật đầu. Tử Cấm và Xích Cấm lại lôi Lỗ ma ma đang giãy đạp điên loạn ra ngoài, trong tình huống này, A Vu không cho Lỗ ma ma bắt cứ cơ hội phản bác nào, rõ ràng là muốn bà ta chết.

“Thủ đoạn của Vương phi được lăm, lẽ nào cô không sợ điện hạ trách cô độc đoán chuyên quyền?” Hách ma ma nói.

A Vu chán không buồn nói. “Ma ma đang bị ôm, cần gì phải lo lắng cho tôi về chuyện này, tôi chỉ muốn điều tra vụ này để sau này ma ma yên tâm thôi mà.” A Vu đứng dậy, lấy khăn tay phủ bụi không hề có ở trên váy, sau đó mới cùng đám người nghênh ngang bước đi.

Chương 45

Khéo léo xử lý nội vụ

Thực ra, lúc này A Vu lấy lại quyền xử lý nội vụ là rất hữu dụng, ít nhất là tìm chồng cho Tử Phiến, Tử Truy và Đồng Quán, Đồng Văn, người chủ động đến cũng nhiều hơn.

Hai hôm nay, khi đi lại trong phủ, Tử Phiến và Tử Truy luôn cảm thấy có vô số ánh mắt nóng bỏng nhìn vào mình, nếu là ánh mắt của đàn ông thì còn đỡ, đây là các mẹ, các bà trong phủ, lại còn có các tiểu miêu nữa khiến hai người nổi hết da gà.

“Vương phi, nếu người muốn gả bọn nô tỳ cho ai thì cứ trực tiếp chỉ định là được, bọn nô tỳ sẽ nghe theo sự sắp xếp của người, bây giờ trong tình cảnh này, nô tỳ và Tử Truy chẳng khác nào hai miếng thịt sống.” Tử Phiến hằng ngày quen ba hoa với A Vu rồi nên lần này cũng mạnh dạn phàn nàn với nàng.

Đồng Quán và Đồng Văn đang ngồi bên cạnh tính toán và đối chiếu sổ sách, sổ sách mấy năm qua ở Hồng Dược Sơn Phòng đều chất đống thành hai hòm to. A Vu bảo Đồng Quán và Đồng Văn dạy cho hai tiểu nha hoàn là Thuý Linh và Thuý Lung tính toán, cũng coi như truyền tay nghề cho họ, để sau khi hai người có đi lấy chồng, bên cạnh A Vu còn có người biết xem sổ sách. Ngoài ra, A Vu còn nhờ Cung ma ma hỏi tìm giúp nàng một nha hoàn mới tin cậy hầu hạ bên cạnh mình.

Lúc này, Đồng Quán và Đồng Văn nghe Tử Phiến nói thế thì mím môi

cười, Tử Phiến nhìn thấy thế bức mình, nói: “Hai người đứng ở đó mà cười trên nỗi đau của người khác, đợi chủ nhân đuổi hai bọn tôi đi rồi là đến lượt hai người đây!”

Đồng Quán và Đồng Văn nghe thấy thế đều bỏ bừng mặt, vội vàng cúi đầu vào bàn tính.

Tử Truy đứng bên cạnh kéo ống tay áo của Tử Phiến, thấp giọng nói: “Nô tỳ thế nào cũng được, chỉ mong sau này có thể tiếp tục hầu hạ chủ nhân.”

A Vu cười, nói: “Ngươi không nói thì ta cũng không cho ngươi đi đâu. Tử Truy, giờ ta quen ăn cơm ngươi nấu rồi.”

“Nô tỳ cũng không đi đâu cả, tiểu thư!” Tử Phiến muốn lấy lòng A Vu nên xưng hô như ngày xưa.

“Cái này thì ta không dám chắc.” A Vu cười. “Được rồi, các ngươi lui ra đi, lau mắt cho thật sáng để nhìn cho rõ, xem ai hợp ý thì nói với ta một câu.”

fb.com/ebookngontinhmienphi

Tử Phiến nhíu mày, chán ghét nói: “Mấy người đó đâu có đến để lấy nô tỳ và Tử Truy, rõ ràng là vì bọn nô tỳ chính là đại nha hoàn bên cạnh Vương phi mà thôi.”

A Vu không đồng ý với quan điểm của Tử Phiến, thở dài nói: “Thế thì đã sao, chỉ cần cuộc sống sau này của ngươi thoải mái là được, bọn họ mong muốn thế cũng có gì là không tốt? Ở đây ta luôn chăm sóc tốt cho hai ngươi nên bọn họ cũng sẽ không dám bạc đãi hai ngươi, việc này tốt hơn là tìm một gia đình không có mong muốn gì.”

Tử Phiến nghĩ thấy cũng đúng, nhưng vẫn canh cánh trong lòng. “Chẳng lẽ tìm một kẻ bình thường không được sao?”

A Vu bật cười, nói: “Ngươi nghĩ như vậy à, ta cho các ngươi bao nhiêu thời gian lựa chọn là công cốc ư?”

Bọn Tử Phiến đi khỏi, Đồng Quán, Đồng Văn mất năm ngày đối chiếu, chỉnh lý lại toàn bộ các khoản chi tiêu trong phủ Kỳ Vương, còn viết lại những mục quan trọng cho A Vu xem. A Vu không ngờ sổ sách của Hách ma ma lại rõ ràng, dễ hiểu, sạch sẽ đến vậy, đúng là thường ngày nàng đã nghĩ sai về Hách ma ma, chẳng trách Sở Mậu lại kính trọng bà đến thế.

Một lợi ích khác của việc xem sổ sách này là A Vu hiểu được cách chi tiêu các khoản trong phủ, sau này làm việc gì A Vu cũng sẽ căn cứ vào tiền lệ sẵn có.

Có điều, A Vu không hề có ý định một mình nắm giữ đại quyền, Sở Mậu ra kinh thành vài ngày nên A Vu có thời gian nghỉ suy nghĩ vấn đề này.

A Vu nhìn ánh chiều tà bên ngoài đỏ rực. “Đi nói với Đào Trắc phi, tối nay ta mời cô ấy đến uống rượu ngắm trăng ở Tuý Hoa Âm.”

Đào Tư Dao không ngờ A Vu lại đột ngột mời cô uống rượu ngắm trăng, lúc đến Tuý Hoa Âm, từ xa đã trông thấy A Vu ngồi đó.

Tuý Hoa Âm là một tòa mộc đình hình bát giác, xung quanh tròn rất nhiều loại hoa, mùi hương của hoa dành dành lan toả, cách đó không xa có dòng suối nhỏ xanh trong lặng lẽ chảy dưới ánh trăng tròn, thỉnh thoảng có con gió nhẹ lay động cành liễu, cảnh vật rất hữu tình.

Đào Tư Dao cúi người chào A Vu, A Vu cười nói: “Ngồi đi, nhìn trăng muôn uống rượu, thứ lỗi cho ta đã uống trước.”

“Trăng này, cảnh này, nếu thiếp đến trước e là cũng không kiềm chế nổi mà uống trước.” Đào Tư Dao cười.

Trong đình để hai chiếc bàn thấp, A Vu giơ chén rượu về phía Đào Tư Dao, sau đó nghiêng người dựa vào gối, tư thế vô cùng thoái mái.

Đào Tư Dao không dám như vậy, vẫn ngồi nghiêm chỉnh, nâng chén rượu lên nhấp một ngụm, rồi lén liếc nhìn A Vu, đôi má trắng như ngọc giờ đỏ ửng, thường ngày là người cực kỳ đoan trang nho nhã, nay có chút men rượu chảy trong người mà trở nên phóng khoáng, lông mi, khoé mắt, nụ cười vô cùng cuốn hút, khiến một người như Đào Tư Dao nhìn vào cũng thấy đỏ mặt.

Sự kiêu ngạo, khí sắc hồng nhuận khi được sống trong nhung lụa vô tình cho thấy cuộc sống của người này vô cùng thoái mái, hạnh phúc. Đào Tư Dao mặc dù sống một mình một góc, nhưng chuyện to nhỏ trong phủ cũng không qua được mắt cô, gần đây Kỳ Vương phi lại giành phần thắng trong vụ tranh chấp nội vụ với Hồng Dược Sơn Phòng nên đặc chí là điều dễ hiểu.

Đào Tư Dao nhất thời nghĩ đến tình trạng của mình, so ra thật khiến người ta ngán ngẩm.

“Không cần quá khách sáo, chỉ có hai chúng ta, tý cũng dựa vào giường đi, cả ngày phải nghiêm trang không thấy mệt sao?” A Vu cười, trong giọng nói đã có chút men say.

Đào Tư Dao nghĩ ngợi một lát rồi cũng ngả người vào thành giường như A Vu nói. Nhìn lại A Vu, thấy nàng đã bỏ giày ra, cuộn người ngồi trên giường, rồi đưa một quả anh đào trên miệng.

Tử Phiến và đại nha hoàn của Đào Tư Dao là Quyên Nhàn ngồi bên ngoài đình, A Vu còn sai người bố trí cho họ một chiếc bàn để cùng vui.

A Vu đợi Đào Tư Dao uống xong ba chén rượu mới nói: “Trắc phi thấy sống ở phủ Kỳ Vương thế nào?”

Đào Tư Dao vốn là người hay nghĩ, A Vu hỏi như vậy, cô phải nghĩ thật kĩ mới dám nói: “Nghiêm túc mà nói, nếu tôi được gả cho bất cứ nhà nào thì cũng không được sống thoải mái như ở phủ Kỳ Vương.”

“Vương phi là người khoan dung, trong phủ từ trên xuống dưới đều có quy tắc, có đồ gì ngon cũng cho chúng tôi cùng hưởng, nói thật là, với sức khoẻ của tôi có gả cho người ta cũng không phục vụ được phu quân, nếu gả đến nhà người khác, sợ rằng riêng chuyện sinh con cũng khiến tôi chết mất.” Đào Tư Dao nói.

A Vu biết Đào Tư Dao là người thông minh, ngay từ đầu khi nàng về phủ, mặc dù cô ta không thích, nhưng cũng nhanh chóng điều chỉnh thái độ, mấy năm qua thì lặng lẽ yên phận làm phận trắc phi, không để A Vu lo lắng chính là niềm an ủi lớn nhất rồi.

“Tỷ nghĩ như vậy thì ta cũng muốn nói với tỷ vài câu gan ruột.” A Vu nhấp một ngụm rượu rồi nói tiếp. “Hai chúng ta đều là phi tử chính thức của Kỳ Vương, chỉ cần chúng ta không làm điều trái với lẽ thường thì cuộc sống cũng không đến nỗi nào. Đàn ông cả ngày bận việc bên ngoài, cuộc sống trong nội viện này chỉ có mấy người phụ nữ chúng ta, tỷ nói có đúng không?”

Đào Tư Dao hiểu rằng, A Vu đang muốn khéo léo khuyên cô, thà cuộc sống tự do tiêu dao còn hơn cùi để tâm tư ở chỗ Tú Hoàng Tử. Chỉ có điều A Vu nói người khác mà không nghĩ đến mình, trái tim của cô gái trẻ bao giờ chẳng mong có một tình yêu đẹp như tài tử giai nhân trong kịch, mà theo Đào Tư Dao, Kỳ Vương điện hạ thực sự phù hợp yêu cầu của một tài tử.

Có điều trải qua mấy năm ở đây, Đào Tư Dao còn vào phủ trước cả A Vu, vậy mà Kỳ Vương đâu có để mắt đến nàng, tâm tư của Đào Tư Dao cũng lạnh nhạt đi nhiều, nghe A Vu nói vậy thì chỉ gật đầu.

“Có điều bây giờ có nhiều chuyện phải lo, sự sống chết vinh nhục của chúng ta đều liên quan đến điện hạ, nội viện lại không thể can thiệp đến chuyện bên ngoài của đàn ông, chúng ta cứ quản lý mọi việc trong phủ chu đáo kể cũng là tận tâm rồi.” A Vu nói.

Đào Tư Dao hiểu ý của A Vu, nàng đang khuyên cô cố gắng vun đắp cho mối quan hệ giữa nhà cô và Tú Hoàng tử, còn ám chỉ cô không nên liên lạc nhiều với nhà cô? Lời nói này có vẻ khá mâu thuẫn. Nhưng một người con gái xuất giá như cô cũng đâu có lập trường mà khuyên nhủ cha mình, Đào Tư Dao biết bây giờ quan trọng nhất là nên đứng về phe nào, nhưng cô cũng không hiểu Kỳ Vương nhiều, vì không hiểu ý của A Vu nên cô cảm thấy khá khó xử.

A Vu đương nhiên nhận ra được sự băn khoăn trong mắt của Đào Tư Dao. “Ý của ta là, bây giờ chúng ta nên tránh hiềm nghi, tỷ không nên về nhà quá nhiều, nếu nhớ cha mẹ, có thể gửi thư về hỏi thăm, báo bình an, khoẻ mạnh là được.”

Đào Tư Dao vội vàng gật đầu. “Đúng là nên thế!” Trong lòng cô thầm cảm kích A Vu, cô vốn nghĩ rằng Kỳ Vương phi hạ thấp mình như vậy là muốn cô về nhà thuyết phục cha, nhưng khi thấy A Vu nói thế, cô thầm thở phào nhẹ nhõm.

A Vu thấy thần sắc của Đào Tư Dao là biết bên phía Đào Úng Thời vẫn còn do dự chưa quyết, trong lòng nàng thầm than, nếu như Đào Tư Dao sinh con trai thì có lẽ Đào Úng Thời sẽ yên tâm rất nhiều. Có điều bây giờ Sở Mậu rõ ràng rất lạnh nhạt với Đào Tư Dao, mà A Vu cũng chẳng thể trói chàng bắt đến Quỳnh Chỉ Viện được.

“Giờ ta mới tiếp quản nội vụ, ngày xưa khi con ở nhà ta cũng chỉ biết giúp mẹ làm mấy việc lặt vặt, còn xử lý công việc một cách đúng đắn thì

chưa, hôm nay ta mời trắc phi đến là muôn nhờ tỳ một chuyện.” A Vu nhìn Đào Tư Dao, nói.

Đàm Tư Dao thầm kinh ngạc, nhưng không dám chắc chắn là A Vu lại làm vậy.

“Tôi muốn nhờ tỳ cùng tôi quản lý nội vụ, chuyện trong sân vườn và phòng may vá tôi muốn giao cho tỳ xử lý, không biết trắc phi có thời gian rảnh không?” A Vu nói. Đào Tư Dao đương nhiên có thời gian rảnh, đàn bà trong phủ có phải làm gì đâu.

Đào Tư Dao vô cùng kinh ngạc, việc quản lý sân vườn và phòng may vá đều có thể kiếm ra tiền, mỗi năm riêng mua kim chỉ và vải vóc may mặc quần áo bốn mùa của phủ thôi cũng đều phải chi rất nhiều tiền, mà nơi nào tiêu nhiều tiền thì đều kiếm được nhiều tiền, chuyện này khiến Đào Tư Dao vô cùng bối rối.

“Không... không... không giấu gì Vương phi, ở nhà tôi cũng là người ngốc nghếch, chẳng biết gì cả.” Đào Tư Dao lắc đầu nói.

“Chúng ta cùng học vậy.” A Vu không cho phép Đào Tư Dao từ chối. “Trên đời này cái gì cũng thiếu, nhưng không thể thiếu người biết theo thời thế, tính tình của tỳ tốt, lại không toan tính, không giấu tỳ, Ngọc Lan Đường cũng có lúc không được như ý, nhưng chúng ta là người một nhà, vinh nhục cùng hướng, bây giờ có thể tỳ không tin ta, nhưng sau này tỳ sẽ hiểu con người của ta.”

Đào Tư Dao thấy xúc động, đối với một nữ nhân đã lấy chồng, thực ra những thứ Kỳ Vương cho cô chưa chắc bằng Kỳ Vương phi cho, bây giờ nếu cô lại từ chối A Vu, e rằng sẽ chênh lệch quá rõ về thế lực, so với Hách ma ma danh không chính ngôn không thuận thì Đào Tư Dao coi trọng A Vu, hơn

nhiều. “Vậy để tôi cố gắng thử sức xem sao.”

“Vương phi sao lại để Đào Trắc phi quản lý sân vườn và phòng kim chỉ?” Khi Đào Tư Dao đi khỏi, Tử Phiến không hiểu hỏi.

A Vụ đưa ngón tay lên vuốt miệng chén, nói: “Trên đời này không có ai chiếm hết được lợi ích, nếu có cũng chỉ là tạm thời, thế nên cũng cần phải nghĩ đến người khác. Chuyện quản lý sân vườn và phòng may vá mặc dù cũng kiêm được lời, nhưng Đào Tư Dao chưa chắc đã để ý đến chút lợi nhỏ này, điều cô ấy cần là uy tín. Làm phụ nữ như chúng ta chẳng dễ dàng gì. Tử Phiến, ngươi cần nhớ một điều, lúc mình đắc ý cũng là lúc cần nghĩ đến người khác, nếu không bọn họ rất sẵn lòng hất mình xuống ngựa.”

“Nhưng chẳng lẽ Vương phi không sợ cô ta được voi đói tiên sao?” Tử Nghi đứng bên cạnh nói chen vào.

A Vụ nhìn Tử Nghi với ánh mắt khen ngợi. “Thế thì coi như chủ nhân của cô không biết dạy người rồi.”

Từ khi A Vụ tiếp quản quyền nội vụ, nàng không hề thay đổi lề lối quy định với Hách ma ma, mà trên thực tế Hách ma ma rất giỏi, cách quản lý phủ Kỳ Vương của bà rất tốt. A Vụ lại chia quyền hành cho Đào Tư Dao nên mặc dù không được nhàn rỗi như trước nhưng thời gian đánh đàn, thưởng hoa vẫn không thiếu.

Hôm nay, A Vụ đến “Đệ Nhất Xuân” từ sớm, Đệ Nhất Xuân chính là góc phía tây nam của Tương Tư Viên, chỉ cần vài chiếc cột làm mái hiên, bên ngoài cửa có một giàn hoa tường vi vàng là đã có một chỗ râm mát. A Vụ rửa tay, cầm lưu hương mã não đỏ vừa đốt xong từ tay Tử Phiến, rồi lấy ra một viên “Thọ Dương Công chúa Mai hoa hương” trong lọ đựng cùng màu. Viên

hương thơm này đặt theo tên của Công chúa Thọ Dương chẳng qua là để thêm phần nổi tiếng, nhưng trong mắt A Vu thì thật tầm thường, chỉ có mùi hương là rất tuyệt.

Mùi hương thanh đạm chàm chậm lan toả, A Vu mới tĩnh tâm gảy đàn, mấy ngày qua có quá nhiều việc mệt mỏi, lại thêm bị Sở Mậu giày vò nên A Vu đã lâu không đụng đến đàn.

Khúc nhạc chưa hết thì thấy Đào Tư Dao theo tiếng đàn bước vào, thấy người đánh đàn là A Vu thì vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Đào Tư Dao từ nhỏ súc khoẻ đã không tốt, lấy đàn nhạc, thơ ca làm thú vui, cũng khá hiểu biết về cầm kỳ, từ trước đến nay luôn tự hào về bản thân, không ngờ bán khúc *Hái sen* của A Vu lại khiến cô cảm thấy tự ti.

Khi khúc nhạc vừa dứt, Đào Tư Dao liền kêu lên: “Tiếng đàn của Vương phi chẳng khác gì âm thanh của tự nhiên.”

A Vu cũng không tỏ ra khiêm tốn, kéo ngay Đào Tư Dao ngồi xuống, Tử Phiến liền bưng đồ pha trà mỏng như tờ giấy màu thiên thanh lên, Đào Tư Dao không kìm được lấy một chiếc lên xem. “Sao nhìn giống Sài Dao^[1] thế nhỉ?”

[1] *Sài Dao: loại gốm sứ nổi tiếng, thời Ngũ Đại do vua Chu Thé Tông Sài Vinh ra lệnh chế tạo. Ban đầu có tên là Ngự Dao, đến triều đại nhà Tống có tên là Sài Dao.*

Sài Dao bây giờ đã thát truyền, nhưng vua Thé Tông từng viết: “Vũ quá thiên thanh vân phá xử, giá bàn nhan sắc tác tương lai.” Có nghĩa là: Mưa tạnh, trời hửng nắng xua tan mây đen, màu sắc này sẽ là màu của tương lai.

“Không dám, chỉ là tôi thích màu này, dù nó có xuất xứ thế nào, chỉ cần bản thân thích là được.” A Vu nói.

Lần này không câu nệ tiểu tiết, Đào Tư Dao cũng nói chuyện rất chân

thành, hai người đều là những người con gái tài hoa nên chuyện này nối tiếp chuyện kia rất tâm đầu ý hợp.

Lúc này, Tử Phiến bỗng từ phía sau giàn hoa tường vi bước ra, do dự bước đến chỗ A Vu ngồi, thì thầm vào tai nàng mấy câu.

A Vu không lên tiếng, nhìn Đào Tư Dao nói: “Ta biết rồi, ngươi về trước đi!”

Tử Phiến ngỡ ngàng, thấy A Vu không có ý đứng dậy, đành phải hậm hực quay về. Vị chủ nhân này chẳng sợ Kỳ Vương chút nào, lúc nào cũng ra vẻ nũa chứ, chỉ có bọn nô tỳ họ là đáng thương, chỉ cần bị Kỳ Vương liếc nhìn một cái là đã sợ không dám thở rồi.

Tử Phiến không mời được A Vu về thì cũng không dám trở về Ngọc Lan Đường nữa, chỉ cần nhớ đến Kỳ Vương vừa đi công vụ về, bước vào Ngọc Lan Đường đã hỏi “Vương phi đâu” là chân thị đã run rồi. Kỳ Vương lúc đầu bước vào sắc mặt còn có nụ cười, nào ngờ từ phòng ngủ bước ra không thấy A Vu đâu thì sắc mặt lập tức u ám như dông bão đến nơi.

Tử Phiến mượn cớ đi tìm chủ nhân, không nể tình nghĩa tý muội, bắt Vĩnh Mai, Úc Mai ở lại Ngọc Lan Đường. Lúc này, thi đang ngập ngừng định bước vào cổng Ngọc Lan Đường thì thấy Úc Mai chạy ra. “Tử Phiến tý tỡ, Vương phi đâu?” Úc Mai chạy về phía Tử Phiến, ngó ngược ngó xuôi.

“Không tìm thấy!” Tử Phiến bức bối nói.

“Ôi, tý tỡ tốt của muội, sao lại không tìm thấy chứ, tý nhìn sắc mặt của Vương gia rồi mà, nghe thấy tiếng động gì cũng hỏi, làm bọn nô tỳ sợ hãi không dám bước nũa đây này.” Úc Cẩm nói.

Tử Phiến uốn ngực, nói với Úc Mai: “Chủ nhân đang xử lý công việc.”

Nói xong đang chuẩn bị muối mặt về phòng thì ngoảnh đầu lại thấy Kỳ Vương đang đứng dưới hành lang nhìn thị và Úc Mai.

Tử Phiến không hiểu Sở Mậu bằng Úc Mai, nhưng chỉ cần nhìn đôi mắt sáng lạnh lùng đó đã đủ để khiến thị run rẩy, Úc Mai đứng bên cạnh thị thì đã quỳ ngay xuống, Tử Phiến cũng vội vàng quỳ xuống.

Sở Mậu lúc này mới bước xuống cầu thang, đưa mắt nhìn hai người, nói: “Quỳ ở ngoài cổng lớn kia, biết lỗi thì đi tìm chủ nhân các người mà nhận lỗi.”

Điều mà đại nha hoàn như Tử Phiến, Úc Mai sợ nhất không phải là đòn roi, mà là thể diện, bị Vương gia bắt quỳ ngoài cổng lớn chẳng khác nào bọn họ bị bắt tai thật đau, và cũng có nghĩa là hai người họ phạm lỗi rất lớn. Lúc này, đừng nói là Tử Phiến mà ngay cả Úc Mai cũng mơ hồ không hiểu, nhưng không dám oán thán nửa lời, vội vàng quỳ ở bên ngoài cổng lớn, còn dập đầu tiễn Kỳ Vương điên hạ rời đi.

Lại nói về A Vụ, vì sợ Đào Tư Dao bị tổn thương nên cho dù nghe tin Sở Mậu đã trở về, nàng cũng không về ngay mà vẫn ngồi nói chuyện phiếm với Đào Tư Dao, cho đến khi Thuý Linh thấy Tử Phiến và Úc Cẩm bị phạt mới vội vàng đến Đệ Nhất Xuân tìm A Vụ, kể một mạch cho Tử Nghi nghe, Tử Nghi lại vội vàng thầm bên tai A Vụ.

A Vụ cả kinh, vội nói với Đào Tư Dao: “Ngọc Lan Đường xảy ra chuyện, thứ lỗi cho tôi thất lễ.”

A Vụ thấy Tử Phiến và Úc Mai bị quỳ ở bên ngoài cổng Ngọc Lan Đường thì giận đùng đùng. “Theo ta vào đây.” Nói xong, A Vụ chăng buồn nhìn hai người, bước thẳng về gian phòng phía đông.

Tử Phiến đứng dậy định đi theo thì thấy Úc Mai vẫn ngốc nghếch quỳ ở

đó, vội vàng đưa mắt nhìn thị, nhưng Úc Mai đúng là kẽ ngốc, lắc đầu nói: “Muội vẫn chưa nghĩ ra mình sai ở đâu.”

Tử Phiến mặc kệ, dù sao thị cũng là nô tỳ của A Vu, sau đó mới là nô tỳ của Kỳ Vương, thế nên thị đương nhiên phải tuân lệnh của A Vu, lúc này thị đưa mắt ra hiệu cho Úc Mai chẳng qua là vì hai người bị phạt như nhau, nào ngờ Úc Mai lại ngốc như vậy.

Đợi Tử Phiến vào nhà xong, Úc Mai mới tự thấy mình thật ngốc, người làm chủ Ngọc Lan Đường này là Vương phi, nghĩ thế thị liền bò dậy vội vàng chạy vào theo Tử Phiến.

“Nói đi, xảy ra chuyện gì?” A Vu uống một ngụm trà mát, tuy trà mát thật nhưng uống vào nàng vẫn thấy rực ruột.

Tử Phiến mồm miệng nhanh nhau, kể lại tường tận chuyện xảy ra cho A Vu nghe, không bỏ sót cả đoạn đối thoại giữa thị và Úc Mai.

A Vu đặt chén trà xuống thở dài một tiếng, với nha hoàn sắp xuất giá như Tử Phiến, mồm miệng phải biết kín kẽ một chút mới đúng, nào ngờ cả thị và Úc Mai đều lừa gạt chủ, chẳng trách Sở Mậu giận, có câu “con đê nghìn năm sạt lở vì một tổ mối” cũng không sai, thế nên không thể coi thường mấy câu nói vụn vặt được.

“Đáng đời hai người, điện hạ phạt các ngươi như vậy là còn nhẹ đây, giờ chẳng còn tôn ti trật tự nữa, dám lừa gạt cả điện hạ và ta, đi ra ngoài cổng lớn quỳ thêm một giờ nữa, ngoài ra còn phạt hai người các ngươi ba tháng tiền lương.” A Vu vung tay xua Tử Phiến và Úc Mai rồi quay lại hỏi Thuý Lung đang đứng hầu bên ngoài: “Điện hạ đâu?”

“Điện hạ rửa mặt, rửa tay xong thì đến Hồng Dược Sơn Phòng rồi ạ.” Thuý Lung nói.

“Ngươi cũng lui ra đi.” A Vu cho kẻ hầu người hạ lui ra, cầm cuộn sách trên tay, định đọc để kiềm chế tâm trạng bức bối, nào ngờ chẳng vào đâu chừ nào, cứ muốn đóng tai lén nghe động tĩnh bên ngoài.

Đến trưa, A Vu dùng cơm xong cũng không thấy Sở Mậu quay về, bên ngoài ánh nắng mặt trời chói chang, khiến người ta buồn ngủ, A Vu đang mơ màng nằm chợp mắt trên sập thì nghe tiếng ván an bên ngoài.

A Vu đang định đứng dậy thì thấy Sở Mậu vén rèm bước vào, sắc mặt lạnh lùng, A Vu cố nặn ra một nụ cười, hỏi: “Chuyện công vụ điện hạ đã làm xong chưa? Việc có thuận lợi không?”

Sở Mậu đảo mắt nhìn A Vu, hôm nay nàng mặc chiếc váy ngắn mỏng có màu trắng hồng thêu bông hoa cảm tú cầu rất to, phía ngoài còn có một lớp vải sa tanh mỏng trắng như tuyết, trông xinh đẹp như Hằng Nga hạ phàm, bên tai còn đeo bông tai ngọc nạm vàng, khiến hắn nhìn không chớp mắt.

Mấy ngày nay, A Vu đã quen với ánh mắt này của Sở Mậu, nàng thấy tình hình không ổn, định cất tiếng gọi nha hoàn vào thì bị Sở Mậu ôm chầm lấy.

“Công vụ thì thuận lợi, nhưng lòng ta cảm thấy không thuận lợi chút nào.” Sở Mậu cắn chót mũi A Vu rồi ngậm lấy đôi môi tươi mềm như anh đào của nàng. “Trên đường đi ta chỉ nhớ phải yêu nương tử của mình thế nào thôi!”

A Vu trợn tròn đôi mắt to long lanh nước, không ngờ Sở Mậu lại dám nói ra những lời ngọt ngào như vậy. Nhưng mấy ngày nay Sở Mậu bị nỗi nhớ giày vò đến súc cùng lực kiệt, hắn hăm hở về nhà thì không thấy A Vu trong phòng, sai người đi gọi thì lại không gọi được, nỗi giày vò như núi lửa tuôn trào, chưa nói hai câu đã ôm chặt lấy A Vu.

“Điện hạ, điện hạ...” A Vu sợ hãi giãy đạp muôn ngòi lên.

“A Vu, A Vu, trên đường đi ta không biết đã nhớ nàng bao nhiêu lần!”

“Điện hạ, bây giờ là ban ngày ban mặt mà!” A Vu lo lắng nói.

“Không sao, lát nữa là trời tối thôi.”

A Vu chẳng biết làm thế nào với Sở Mậu, chỉ biết thở hổn hển vào cổ hắn.

“Chiều nay thiếp còn có chuyện phải xử lý.” A Vu cố gắng đầy vai Sở Mậu ra. “Bên ngoài có người đây, điện hạ!”

“Thế thì cứ để bọn họ nghe thấy, đây là chuyện tự nhiên giữa hai vợ chồng, tránh làm sao được.” Sở Mậu găm cắn đến lằn đỏ phàn cổ của A Vu.

A Vu sao có thể lọt tai mấy lời đó, lo lắng quấy đạp rồi đưa tay lên che miệng Sở Mậu, kêu nhỏ: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa.”

Nhưng vì giọng nói run run, qua tai Sở Mậu giống như được rót mật, vừa ngọt ngào vừa mềm mại, cảm giác như giọng nói này vắt được ra nước, vô cùng sáng khoái, giải khát.

“Thực ra, trong lòng nàng cũng muốn ta tiếp tục nói như vậy phải không A Vu?” Sở Mậu cười xấu xa.

A Vu run rẩy. “Chàng nói linh tinh gì vậy, chàng coi thiếp là người thế nào hả?” A Vu nói mấy lời nghiêm khắc để che giấu bản thân.

Lần này, A Vu cứng rắn không để Sở Mậu đạt ý nguyện, câu véo lưng hắn thâm tím, cho đến khi Sở Mậu buông ra, nàng liền chạy ngay vào gian chính.

A Vu tính toán thế này, ở cửa gian chính có tiếu nha hoàn chuyên đứng buông vén rèm, bên ngoài hành lang cũng có người, Sở Mậu có lợi hại thế nào cũng không dám làm gì nàng ở đây.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, A Vu chưa cả thở ra hơi đã bị Sở Mậu đuổi theo sát, một tay vòng qua bụng dưới nàng, một tay áp vào lưng nàng rồi mạnh mẽ ấn nàng xuống sập...

Cho đến khi mặt trời lặn về hướng tây, A Vu mới coi như được buông tha, cả người mềm oặt như không xương dựa vào ngực Sở Mậu.

“Phòng ngủ ở Ngọc Lan Đường phải sửa lại một chút mới được, lát nữa ta sẽ bảo Lã Nhược Hưng báo phủ nội vụ tìm thợ thủ công, rồi bảo thày phong thuỷ xem ngày nào tốt, ngày mai chúng ta chuyển đến Băng Tuyết Lâm ở được không?” Sở Mậu nói.

Đáp lại Sở Mậu chỉ có tiếng thở đều đều của A Vu.

Có điều A Vu cũng không ngủ được lâu, rất nhanh sau đó nàng đã bị tiếng bụng réo ục ục đánh thức. A Vu cố gắng mở mắt thì thấy Sở Mậu đang ngồi trên sập đọc sách, không mệt mỏi chút nào. Sở Mậu hình như phát hiện ra tiếng động từ chỗ A Vu, bỏ sách xuống rồi bước đến, nói: “Dậy ăn tối thôi!”

A Vu lúc này mới nhớ đến tình huống bực mình vừa nãy thì không muốn nhìn Sở Mậu. “Thiép không ăn!” A Vu bực bội nói, kéo chăn định trùm đầu ngủ tiếp. Lúc này nàng đâu còn mặt mũi nhìn ai.

Sở Mậu như nhìn thấu tâm tư của A Vu, nhẹ nhàng vén chăn ra, nói: “Chiều nay, lúc ta vào phòng đã lệnh cho tất cả mọi người ra ngoài rồi.”

A Vu nghe thế không những không hết tức, trái lại còn trách Sở Mậu:

“Chàng chẳng coi ai ra gì cả!”

Sở Mậu véo má A Vụ nói: “Thế nàng muốn bọn họ nghe thấy chiêu này nàng kêu thế nào ư?”

“Đều tại chàng, đều tại chàng hết, cứ như vậy sau này thiếp còn mặt mũi nào nhìn mọi người?” A Vụ đập chǎn ra.

“Nàng không cần lo, hôm nay cả Tử Phiến và Úc Mai đều bị phạt, sau này chàng ai dám nói dối sau lưng nàng nữa đâu.” Sở Mậu nói. Hoá ra, Tử Phiến và Úc Mai gặp phải “hiểm cảnh” mà vẫn có suy nghĩ này, đúng là làm khó cho người nhìn xa trông rộng như Sở Mậu.

“Thì ra chàng vì chuyện này à?” A Vụ ngân người, trước đây Sở Mậu tuyệt đối không đích thân phạt nha hoàn của nàng, cho dù bọn Tử Phiến có mắc lỗi đi nữa, Sở Mậu cũng không nên vượt chức phận như thế, mà nàng cũng không ngờ hắn lại đợi ở đây.

“Cũng coi như vì chuyện này đi.” Sở Mậu ôm A Vụ vào lòng, hôn vào má nàng, nói: “Cũng phải bảo bọn họ sau này không được thêu dệt chuyện phòng the của chủ nhân!”

“Thiếp không nói chuyện với chàng.” A Vụ ngồi dậy, nhân lúc Sở Mậu không chú ý liền trùm chǎn lên đầu hắn, rồi nhanh chóng chạy ra sau tấm bình phong thay quần áo.

Đợi A Vụ bước ra, Sở Mậu cười nói: “Nàng nên may mấy chiếc áo mùa hè có cổ đi.”

A Vụ đưa tay lên ôm cổ theo phản xạ. “Vậy thiếp... thiếp bây giờ nên làm thế nào?”

Sở Mậu nhìn A Vụ từ trên xuống dưới một hồi, rồi bước đến bên hộp

trang sức của A Vu lật tìu, chọn ra một chiếc vòng ngọc dài, quấn hai vòng quanh cổ nàng, chiếc vòng này làm nổi bật chiếc váy dài màu đỏ đang mặc của A Vu, Sở Mậu lại lật tìu thêm rồi chọn một bông hoa phù dung màu trắng kích thước to như chiếc bát con, buộc lên sợi dây chuyền trên cổ A Vu.

Chưa có ai đeo chuỗi vòng kiểu này, A Vu soi đi soi lại trong gương và không thể không thừa nhận là rất đẹp, lại vừa vặn che đi vết đỏ ở phía bên trái cổ nàng.

Trang điểm xong, A Vu không chậm trễ, đi cùng Sở Mậu đến ngay phía tây nhà, Tử Nghi và Tử Truy đã bày bát đũa, A Vu bước vào thấy sắc mặt bọn họ vẫn bình thường mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc ăn tối, A Vu mải miết ăn vì quá đói, không chỉ ăn hết cả một bát cháo sơn dược, phục linh, mà còn ăn một chiếc nem cuốn vịt nướng xé sợi, một chiếc bánh chim trả hạt thông cùng một miếng bánh đậu.

Ăn xong, A Vu nhẹ nhàng xoa bụng, cảm thấy hơi no, nhưng lại không chống được mí mắt cứ muốn cúp xuống nên đành bước đến sập nằm, còn tự nhủ mình sẽ nằm trên sập một lúc thôi chứ chưa phải là ngủ.

Có điều, Sở Mậu lại không thể để A Vu làm vậy, hẵn ôm nàng dậy, nói: “Vừa ăn xong đã ngủ, cần thận kéo đầy bụng đấy.”

A Vu không còn hơi sức tranh luận với Sở Mậu nữa, má nàng cọ vào ngực hẵn, nũng nịu như mèo con khiến trái tim của Sở Mậu mềm nhũn, cuối cùng đành phải nhè nhẹ vuốt má nàng, nói: “Chúng ta ra vườn hoa đi dạo nhé?”

A Vu chỉ ư ư, cuối cùng mới thỏ thẻ: “Đau, không đi nổi.”

“Đi một chút thôi, ngày mai ta sẽ không đụng vào nàng.” Sở Mậu nói.

Câu cuối cùng như chiếc đèn thắp sáng tinh thần của A Vu, nàng cố gắng ngẩng đầu lên, nói: “Nói thật không?”

“Ta lừa gạt nàng bao giờ đâu nào?” Sở Mậu phản bác lại.

A Vu làm bầm, hắn lừa gạt nàng chẳng lẽ còn ít ư, nhưng A Vu vẫn bị lừa bởi chiêu này của hắn, may ra mong hắn giữ lời hứa.

“Thế thì đi thôi!” A Vu đứng dậy, không để Sở Mậu ôm nàng, ở trong phòng tình cảm thế nào cũng được, nhưng ở ngoài phòng mà thế nàng cảm thấy không còn uy trước mọi người nữa.

Vì đang là mùa hè, Sở Mậu dẫn A Vu đến phía đông nam của Tương Tư Viên, ở đó là hồ nước, từ Cửu Sơn rẽ về phía đông là A Vu không muốn đi tiếp.

“Chúng ta không đến chỗ nhiều nước đâu, chỉ đi men theo ven suối thôi.” Sở Mậu khuyên. Suối Vọng Ngã trong Tương Tư Viên bao xung quanh khu vườn, bề mặt suối không rộng, có chỗ nước chảy lững lờ, có chỗ nước chảy xiết, vô cùng thú vị, thỉnh thoảng A Vu cũng thích đứng ngắm từ xa.

Hai người bước đến dốc Phòn Hương, Sở Mậu bảo Lã Nhược Hưng cởi mái chèo bằng trúc buộc trên cây liễu ra, kéo tay A Vu, nói: “Đi nào, chúng ta lên bè, ta chèo bè đưa nàng đi một vòng, mấy ngày trước trời mưa, hai hôm nay Bắc Hải lại tháo nước nên chỗ nông nhất cũng chèo qua được.” Sở Mậu hào hứng nói.

Cơ hội này đúng là hiếm có, nhưng A Vu vốn rất sợ ngồi bè, mà bè tre này lại không có chỗ dựa, trượt chân một cái là xong.

Sở Mậu liền đưa mắt nhìn Lã Nhược Hưng, hắn lập tức vén áo lên lội xuống suối, nước sâu chưa đến đùi.

“Nàng nhìn thấy chưa, không sợ bị chìm đâu, hơn nữa không phải còn có ta sao? Ta sẽ luôn bảo vệ nàng!” Sở Mậu cười, nói: “Ngay cả bè cũng không dám ngồi như vậy, nàng ở Giang Nam bao năm, thật là lãng phí!”

“Ở Giang Nam cả ngày ở nhà, đâu có được ra ngoài thì nói gì lãng phí hay không lãng phí!” A Vụ phản bác.

“Vậy sau này ta dẫn nàng đi Giang Nam du ngoạn thoả thích.” Sở Mậu nói.

A Vụ nhớ đến Giang Nam sương khói mưa bụi mờ ảo, cười bảo: “Điện hạ nói phải giữ lời đấy!”

Sở Mậu bế A Vụ lên bè, ngồi trên chiếc ghế thấp, rồi lại bảo Lã Nhược Hưng đi lấy sáo đưa cho A Vụ. “Nàng thổi đi, phân tâm rồi thì sẽ không thấy sợ nữa.”

Một phần tính cách của A Vụ là muốn chiến thắng sự sợ hãi, nàng sợ nước bao nhiêu năm rồi, luôn muốn khắc phục nên làm theo ý của Sở Mậu đưa sáo lên miệng thổi, thử vài âm rõ ràng rồi mới thổi bài *Việt nhân ca*.

Sở Mậu đứng ở đầu bên kia bè chống sào trúc bắt đầu chèo, dù không thành thạo nhưng ít nhất chiếc bè cũng không đứng nguyên một chỗ, A Vụ nói: “Chẳng giống chút nào, làm gì có công tử nào chèo như thế, điện hạ phải đội mũ lá mặc áo tơi mới giống.” A Vụ cố ý trêu chọc Sở Mậu.

“Nàng nói đúng.” Sở Mậu nói. Lã Nhược Hưng đứng bên cạnh giống như đã luyện thành tinh, A Vụ vừa nói dứt lời đã thấy hắn đưa mắt nhìn nội thị, tên nội thị này nhanh như cắt chạy đi, không bao lâu quay trở lại với chiếc nón lá và áo tơi, thật không thể tin là hắn là lại tìm được những thứ đó thật.

Kỳ Vương điện hạ dù có đội nón lá, mặc áo tơi vẫn tuấn tú vô cùng, A Vụ không nhịn được bật cười thành tiếng, lại đưa sáo lên thổi bài *Sen mùa hạ*.

Tiếng sáo trong vắt vút cao vang vọng khắp nơi, khi chiếc bè đi qua hang ngầm của núi giả, tiếng sáo vọng lại không gian vô cùng xúc động, chiếc đèn sùng dê treo trên bè trúc hắt ánh sáng xuống mặt nước lấp loáng, ở chỗ tranh tối tranh sáng thế này, cái đẹp như muôn ngụ tri cả không gian đêm tối tĩnh mịch.

Qua hang ngầm, phía trước là chỗ nước chảy xiết, suối lại hẹp, bọt nước bắn lên mu bàn tay của A Vụ mát lạnh, A Vụ tập trung tinh thần thổi sáo, mắt dán chặt vào người Sở Mậu, nhất thời quên đi suối nước.

Phía trước, mặt nước dần dần mở rộng, có cảm giác rộng rãi khoáng đạt, ánh đèn ở căn nhà trước mặt chiếu sáng bờ suối giống như cung điện trên thiên đình. A Vụ thổi sáo say sưa, nhất thời đứng dậy, Sở Mậu thì mải ngắm cảnh đẹp phía xa, nào ngờ ánh mắt A Vụ không cẩn thận lướt nhìn mặt nước, kinh ngạc thất sắc nhất thời đứng không vững ngã nhào xuống nước.

Sở Mậu lập tức định thần lại, nhưng chỉ kịp đụng vào góc áo của A Vụ. A Vụ vừa sợ hãi vừa hoảng hốt, mở miệng kêu cứu thì nước tràn vào miệng. Sở Mậu lập tức nhảy xuống hồ, bơi về phía A Vụ.

Chẳng mấy chốc hắn đã bơi về chỗ A Vụ, tay luồn qua nách đỡ lấy cả người nàng bơi về phía bè trúc, một tay dựa vào bè trúc lấy điểm tựa, một tay ôm A Vụ nhảy lên bè.

A Vụ nằm trong lòng Sở Mậu khẽ run rẩy, nàng uống phải mấy ngụm nước hồ, lúc này vẫn còn ho, Sở Mậu vừa vỗ vừa xoa lưng cho A Vụ, sợ nàng bị lạnh, Sở Mậu vội vàng an ủi: “Đừng sợ, đừng sợ, chúng ta sẽ không

chèo thuyền nữa, không chèo thuyền nữa.”

A Vu ho đến thắt cả ngực nhưng miệng vẫn nói: “Không, lần sau phải chèo chừ, ngày mai lại chèo.” Tính hiếu thắng của nàng trỗi dậy, nàng giống như có thù oán với nước vậy, kiếp trước thì suýt bị đuối nước, kiếp này thì lúc còn nhỏ vì chạy trốn bọn bắt cóc đã phải nhảy xuống nước một lần, hôm nay lại không cẩn thận rơi xuống nước, A Vu nghĩ chuyện xấu chắc không thể cứ đổ lên đầu nàng mãi được.

“Được, được rồi, đúng là tiểu cô nương!” Sở Mậu ôm A Vu vào lòng, dùng cơ thể sưởi ấm cho nàng.

Lã Nhược Hưng đứng trên bờ nhìn cảnh tượng này, lập tức gọi người ôm chăn bông đến, rồi bảo họ lui, lúc này Sở Mậu mới ôm A Vu lên, gót chân giẫm nhẹ trên bè trúc lấy đà bay lên cao, rồi lại đạp nước lần nữa nhảy vào bờ.

Lã Nhược Hưng không dám nhìn A Vu, cúi đầu đưa chăn bông, Sở Mậu lấy chăn bông quấn quanh người A Vu, vội vàng đưa nàng đến Băng Tuyết Lâm ở gần nhất.

Một hồi tắm nước nóng, rồi uống nước gừng, bận rộn thêm một lúc nữa A Vu mới được bế đặt lên giường, Sở Mậu ngồi bên cạnh hong tóc cho nàng.

A Vu mỉm cười nhìn Sở Mậu, trước đó hắn còn mạnh miệng nói có hắn thì sẽ không sao hết, kết quả thì lại xảy ra chuyện thế này.

Sở Mậu vừa áy náy vừa bối rối giơ tay vào mũi A Vu, nói: “Là lỗi của ta, do ta mất tập trung.”

A Vu nhìn Sở Mậu cười mà còn khó coi hơn là khóc, trong lòng thực sự không trách hắn chút nào. Trên thực tế, ngay giờ phút Sở Mậu nhảy xuống

nước cứu nàng, trong lòng A Vu đã gần như không còn cảm thấy sợ nước nữa, trong mắt nàng chỉ nhìn thấy hắn và cũng biết hắn nhất định sẽ cứu nàng.

A Vu dựa sát vào lòng Sở Mậu, ôm lấy cổ hắn, nói: “Thiếp biết điện hạ sẽ cứu thiếp nên sau đó thiếp không sợ nữa.”

Sở Mậu nhìn sâu vào mắt A Vu, thấy mắt mình cay cay, lòng lại xót xa, cô gái trước mắt thật có khả năng nhào nặn trái tim hắn, khiến hắn cảm thấy có yêu thương thế nào đi nữa cũng đủ.

“A Vu, A Vu...” Nụ hôn của Sở Mậu phủ lên khắp mặt nàng, tất cả tình ý của hắn đều nằm trọn trong tiếng gọi khe khẽ liên tiếp vang lên ấy.

“Hắt xì...” Lúc A Vu hắt xì hơi, Sở Mậu mới dừng lại, lấy khăn quấn lại cho nàng một lần nữa, rồi tiếp tục hong tóc.

Ngày hôm sau, Sở Mậu sai người đem tất cả đồ đạc của A Vu chuyển đến Băng Tuyết Lâm, Lã Nhược Hưng đem người đến Ngọc Lan Đường bắt đầu đo đạc, Sở Mậu kéo A Vu vào thư phòng.

A Vu kỳ lạ hỏi: “Mấy ngày nữa điện hạ không phải lên triều sao?”

“Hai ngày nữa bệ hạ sẽ đi Tây Uyển tránh nóng, nên đặc miễn lên triều sớm mấy hôm.” Sở Mậu nói.

Đế Vương đến Tây Uyển tránh nóng cũng là đến Tây Uyển thị triều, đại thần văn võ đều phải lần lượt trực ở Tây Uyển, những trọng thần được Hoàng đế sủng ái gần như mấy ngày đó đều phải gặp mặt Thánh thượng để trả lời các câu hỏi về chính sự nên thường ở lại luôn Tây Uyển, còn các quan lại, người thân không đi theo hầu giá, thế nên Hoàng đế Đại Hạ trước khi đi Tây Uyển thường miễn cho vài ngày lên triều sớm, để họ có thể xử lý việc nhà

chu đáo.

Sở Mậu trải tờ giấy trắng, dùng bút mực và thước bắt đầu vẽ, A Vu thấy cách vẽ này chẳng khác nào thợ thủ công thì rất ngạc nhiên, đứng cạnh bên xem Sở Mậu vẽ, thấy hắn nhìn một lát cuốn sổ nhỏ của Ngọc Lan Đường do Lã Nhược Hưng mang đến rồi bắt đầu hạ bút.

Một lát sau, trên tờ giấy xuất hiện hình dáng hồ nước, Sở Mậu dùng thước vẽ thêm, thấy phía dưới hồ nước còn thêm một tầng nữa, nhìn có vẻ như đang vẽ kênh mương, cách bố trí rất phức tạp, A Vu nhìn mà chẳng hiểu gì cả.

Sau đó, A Vu lại thấy Sở Mậu chú thích trên tranh chỗ nào để sập nghỉ quý phi, chỗ nào để tủ áo, chỗ nào để tủ thấp... rất tường tận, khi A Vu nhìn thấy trong phòng tắm còn đặt một chiếc ghế tựa thì không hiểu lăm.

“Đặt cái này ở đây làm gì?” A Vu chỉ vào ký hiệu trên tranh.

Sở Mậu cười. “Đương nhiên là có tác dụng rồi.”

“Sở Mậu!” A Vu quát.

“Chẳng lẽ không cho ta ngồi trong phòng tắm ư?” Sở Mậu bắt chước A Vu chớp mắt rất vô tội.

A Vu bị động tác này của Sở Mậu làm cho bật cười, không biết xử lý hắn thế nào, đành ngoanh đầu mặc kệ.

Sở Mậu ôm eo A Vu, tay không an phận nắn bóp bụng nàng.

A Vu đập vào tay Sở Mậu, nghiêm khắc nói: “Hôm qua chàng đã đồng ý rồi đấy, thiếp vừa bị rơi xuống nước đấy.”

Sở Mậu thầm thở dài, đương nhiên hắn muốn giữ lời hứa, nhưng nha đầu này đâu cần tỏ vẻ miệng hùm gan súra như thế làm hắn áy náy chứ.

“Ù, được rồi, ta dẫn nàng đi xem một thứ.” Sở Mậu thở dài một cái, cuối cùng thì lòng thương cũng chiếm thế thượng phong, hắn bế A Vu lên đùi ngồi sau chiếc bàn lớn.

A Vu nhìn Sở Mậu lấy trong chiếc hộp khám trai sơn đen để trên bàn ra mấy tờ giấy, nhìn kỹ thì thấy trên đó có vẻ kiểu dáng vài bộ quần áo.

“Chàng vẽ lúc nào vậy?” Lúc đầu, A Vu chỉ nghĩ Sở Mậu nói đùa, không ngờ hắn vẽ áo lót cho nàng thật. Mặc dù Kỳ Vương điện hạ vẽ rất tỉ mỉ, công phu, nhưng A Vu không thể mê nỗi kiểu áo này, đây đâu phải là áo, là vải chắp lại thì đúng hơn.

“Lúc đi công vụ, buổi tối không có việc gì.” Sở Mậu nói.

“Điện hạ đi công vụ, chẳng lẽ buổi tối không phải tiếp khách sao?” A Vu không tin.

“Tiếp khách đều phải uống rượu, nàng có muốn ta đi không?” Sở Mậu dùng mũi chà lên tóc A Vu.

Nói thẳng ra, A Vu thực sự muốn Sở Mậu đi uống rượu, như vậy chiều hôm qua nàng sẽ không thầm hại như thế, tối nay cũng sẽ không bị toàn thân đau nhức vì bị ngã xuống nước.

“Nàng thấy thế nào? Ta bảo tú nương may nhé, mùa hè mặc là thích hợp nhất.” Sở Mậu nói.

A Vu liếc mắt lạnh lùng nhìn Sở Mậu, nói: “Chiếc áo này ra sao thiếp không cần biết, dù thế nào thiếp cũng tuyệt đối không mặc.”

Sở Mậu cực kỳ thích bộ dạng kiêu kỳ, đong đảnh này của A Vu. “Ồ, tại sao chứ?”

A Vu nhíu mày muốn thoát khỏi cái ôm của Sở Mậu, nhưng lại bị hấn ôm chặt hơn, A Vu vội vàng dừng lại. “Điện hạ coi thiếp là loại người gì, dù là gái lầu xanh cũng không mặc cái đồ này... Đây rõ ràng là y phục huỷ hoại thuần phong mỹ tục.”

“Thì mặc trong phòng ngủ thôi, có ai nhìn thấy đâu, sao có thể gọi là phá hoại thuần phong mỹ tục được?” Sở Mậu giả ngây giả ngô nói.

Thực ra, Sở Mậu vẽ váy cho A Vu, chất vải đều là tơ lụa mỏng, không phải vải thường, mà nói thẳng ra là loại váy này không có quần bên trong, mà chiếc váy này hấn phải bỏ ra rất nhiều tâm tư suy nghĩ, có một chiếc thì cỗ xe rất thấp, một chiếc khác thì ở phía dưới nách, vạt áo xẻ lại rất cao, một chiếc khác thì hơi đặc biệt là không có óng tay, dùng loại khoá vàng của áo yếm thắt áo choàng bên ngoài.

“Dù sao thì thiếp cũng không mặc.” A Vu bức mình nói, Sở Mậu rõ ràng là muốn lừa nàng.

Sở Mậu bế A Vu đặt lên sập. “Nàng nhìn thấy gái lầu xanh chưa?”

A Vu lắc đầu.

“Bọn họ không mặc loại áo lót này đâu, thứ bọn họ mặc còn thấp kém hơn nhiều.” Sở Mậu khẽ nhíu mày như hồi tưởng lại điều không muốn nhớ, nhưng thấy vẻ mặt hứng thú của A Vu, hấn lại bổ sung thêm một câu: “Gái hâu rượu thì ngay cả yếm cũng không mặc.”

A Vu khẽ kêu, nàng không tưởng tượng được đàn ông uống rượu có dáng vẻ thế nào, nhưng qua lời kể của Sở Mậu, A Vu mới biết thì ra đàn

ông ở chốn riêng tư là như thế, rồi bỗng nghĩ đến dáng vẻ của Sở Mậu trong trường hợp đó, nếu hắn đã phải đi tiếp khách, hắn sẽ không thể ngồi yên làm mất hứng mọi người được.

A Vu bật cười nghĩ đến cảnh tượng đó, vì chắc chắn hắn cũng chẳng thích thú gì.

Sở Mậu đương nhiên hiểu A Vu cười gì, néo mũi nàng, nói: “Nàng thông minh đấy!”

A Vu cười né người tránh.

“Mấy bộ y phục này nàng mặc chắc chắn rất đẹp.” Sở Mậu thì thầm bên tai A Vu.

A Vu bị hơi nóng của Sở Mậu thổi vào cổ làm cho nhột ngứa. “Tại sao thiếp phải mặc, thiếp đâu thiếu nội y”

“Đây là niềm vui giữa hai vợ chồng. Không phải người con gái làm đẹp cho chồng vui hay sao?” Sở Mậu cười.

A Vu nghe mấy chữ “chồng vui” mà đỏ mặt, càu nhau: “Vui vẻ cái nỗi gì, mở miệng ra là nói mấy lời vô vị.”

“Sao lại là vô vị? Ta nói nàng nghe, các nàng thường yêu cầu với phu quân thế nào?” Sở Mậu ôm A Vu, vai nghiêng nghiêng.

A Vu nghĩ một lát rồi nói: “Chu đáo, tôn trọng, quan trọng nhất là tuyệt đối không được làm ngược lại tâm ý của bọn thiếp.” A Vu nói đây thâm ý.

Sở Mậu cười. “Yêu cầu cũng cao thật đấy. Các nàng có nhiều yêu cầu như vậy, thì bọn nam nhân chúng ta cũng phải có yêu cầu với vợ chứ?”

A Vu nói: “Đương nhiên sẽ là phụ chồng nuôi dạy con cái, sống an phận, tính tình hiền lành dịu dàng.”

Sở Mậu lắc đầu, nói: “Đó chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là về nhà hắn có thể rũ bỏ cái vỏ bọc bên ngoài.”

A Vu ngẩn người một lúc mới hiểu ý của Sở Mậu, thảo nào hắn lại thể hiện là hai người khác hắn khi ở ngoài và về nhà, thì ra là cái vỏ hắn luôn phải mang theo.

“A Vu, nàng mặc những bộ y phục này cho ta xem, ta sẽ đồng ý với nàng một điều kiện.” Sở Mậu bắt đầu ra điều kiện với A Vu.

Đây là điều A Vu thích nhất, mắt đảo vài vòng, trong lòng tính toán một hồi, yêu cầu này có lẽ không đủ để Sở Mậu và Trưởng Công chúa gác lại thù oán, e rằng không thể dùng vào việc này. Còn về Song Giám Lâu, A Vu có tự tin không cần dùng điều kiện cũng sẽ khiến Sở Mậu để nàng bước vào trong. Nhưng yêu cầu này của Sở Mậu thực sự đã làm khó nàng, A Vu không thể để Sở Mậu dễ dàng đạt mục đích, bèn nói: “Được! Thiếp mặc y phục cho chàng xem, nhưng trong nửa năm, điện hạ không được phép dụng vào thiếp... dụng vào người thiếp.”

Sở Mậu tỏ ra cực kỳ kinh ngạc, mở to mắt nói: “Nàng to gan thật. Năm ngày, không nhiều hơn được nữa.”

A Vu im lặng, tỏ ra là không còn gì để nói.

Sở Mậu cúi đầu, ghé sát vào tai A Vu, nói: “Nàng không đồng ý, ta cũng sẽ có cách khiến nàng phải mặc.”

A Vu thất kinh, con người Sở Mậu vô cùng bá đạo, sự uy hiếp của hắn rất hiệu quả, A Vu không thể không mở miệng. “Ba tháng, không thể ít hơn.”

A Vu nói dứt khoát, mặc dù biết mình sẽ thiệt nhưng ít nhất nàng cũng phải bày tỏ quan điểm của mình trước Sở Mậu.

“Nửa tháng.”

Cuối cùng hai người đi đến thoả thuận là hai mươi một ngày, A Vu cũng không hiểu tại sao lại là hai mươi một ngày, tóm lại là trước khi đi đến thống nhất cuối cùng, Sở Mậu cứ tăng dần nửa ngày một, tiếc cứ như hắn bị xẻ thịt vậy khiến A Vu bật cười, và thế là dần dần bị Sở Mậu cho vào trong.

A Vu nghĩ lại thấy hai mươi một ngày cũng chẳng hơn nửa tháng bao nhiêu ngày, đúng là hớ mà!

Hôm sau, Sở Mậu vào cung, lúc về nghiêm túc nói với A Vu: “Hoàng thượng lần này lệnh cho chúng ta cùng hộ giá đến Tây Uyển.”

“Thiép cũng đi sao?” A Vu có chút ngạc nhiên, mặc dù chuyện này có thể đoán trước được, nhưng ở triều Long Khánh, việc lệnh cho Tứ Hoàng tử Sở Mậu đi hộ giá Tây Uyển là lần đầu tiên, huống hồ lần này A Vu cũng phải đi cùng.

Sở Mậu gật đầu.

“Là chủ ý của Nguyên Thục phi?” A Vu không thể không nghi ngờ.

Sở Mậu liếc nhìn A Vu, chậm rãi nói: “Nàng không hiểu Hoàng thượng rồi, mặc dù ông già yếu bệnh tật, nhưng thực ra rất ít người có thể thao túng được quyết định của ông.”

Chưa có ai nói như vậy về Long Khánh Đế, A Vu nhớ lại chuyện kiếp trước thì thấy Sở Mậu nói cũng có lý. Vì sự việc đã trôi qua quá lâu nên A Vu

không còn nhớ kiếp trước Long Khánh Đế có triệu Sở Mậu đi Tây Uyển hộ giá không.

“Vậy điện hạ nghĩ chuyện này là có ý gì?” Thường ngày Long Khánh Đế không hỏi han đến Sở Mậu, gặp mặt cũng đã thấy ghét, vậy sao bây giờ lại gọi Sở Mậu đi hộ giá Tây Uyển.

Khoé miệng của Sở Mậu lộ ra ý cười châm biếm. “Ta đoán ông áy sợ mình không được khoé, sai ta đi cùng để đề phòng bất đắc dĩ. Lão Lục đi Tây Sơn rồi.”

Tây Sơn Đại Doanh và Ngũ Thành Bình Tư Mã bảo vệ cấm cung là hai đội quân mạnh nhất ở kinh thành, có được một đội là đã có thể khống chế một nửa kinh thành, Long Khánh Đế sai Lục Hoàng tử đến doanh trại ở Tây Sơn với ý gì đã rõ, còn đội quân của Bình Tư Mã đã có thân tín của Long Khánh Đế là Mẫn Hoằng chỉ huy, thế nên nếu có biến xảy ra, cho dù Sở Mậu có thủ đoạn cao siêu gì thì cũng không thể địch nổi hai cánh quân trong tay Lục Hoàng tử.

Cha con mà còn nghi ngờ nhau như vậy, thật khiến người ta xót xa.

A Vụ đưa tay mình đặt lên mu bàn tay của Sở Mậu. “Điện hạ nghĩ thế nào?” A Vụ hỏi đầy vẻ quan tâm, vợ chồng sau khi đã gần gũi thì nói chuyện cũng thân mật, tuy tiện hơn.

“Nàng không phải lo, lão Lục mặc dù ở Tây Sơn^[2], nhưng chưa chắc đã chỉ huy được Tây Sơn Đại Doanh.” Sở Mậu đưa tay còn lại của mình áp lên tay nàng.

[2]. Tây Sơn (còn gọi là Bích Kê) là dãy núi nằm ở phía Tây, cách Côn Minh 12km. Hiện là một quận nội thành của Côn Minh, Văn Nam, Trung Quốc.

A Vụ thấy bàn tay nhỏ nhắn của mình được đôi bàn tay của Sở Mậu bao

trọn, trong lòng cảm thấy rất bình tĩnh, yên ổn. Nàng chưa bao giờ nghi ngờ khả năng của Sở Mậu, có điều trong lòng lấy làm lạ, nghe hắn nói thì chẳng lẽ ở Tây Sơn Đại Doanh đã ngầm xây dựng thế lực rồi sao.

Có điều, A Vu biết cậu nàng vào năm Long Khánh thứ ba mươi lăm vẫn không có chuyện gì xảy ra, vì sau đó còn có năm Long Khánh thứ ba mươi sáu.

“Điện hạ cũng đừng nên lo lắng, điện hạ đã muôn đến Tây Uyển tránh nóng thì sẽ sắp xếp mọi thứ chu đáo, thiếp nghĩ cho dù sức khoẻ của Hoàng thượng không tốt thì cũng không đến nỗi nghiêm trọng.” A Vu khi nói với Sở Mậu xưng hô là Long Khánh Đế, chứ không gọi là phụ hoàng.

“Sao nàng biết mọi thứ sắp xếp chu đáo?” Sở Mậu cười.

A Vu vênh cằm lên, ra vẻ muôn bảo Sở Mậu chớ coi thường nàng. “Nếu có chuyện gì xảy ra, điện hạ liệu có thể nhàn rỗi ngồi nói chuyện với thiếp không?” Sở Mậu nhìn qua thấy như nhàn hạ, thực ra còn bận hơn cả Hoàng đế. A Vu lại nhớ ra, trước đây khi bọn họ chưa động phòng, Sở Mậu thường cứ ba, năm ngày không về nhà, cho dù ở trong phủ cũng thường ở Hứa Nhàn Đường. Giờ thì nàng thấy lúc nào Sở Mậu cũng lượn lờ trước mặt mình.

Có điều A Vu cũng hiểu, đây chỉ là đầu tiên, mọi thứ đều mới mẻ, đợi khi hắn qua giai đoạn này, cuộc sống của nàng sẽ nhẹ nhõm hơn, mấy ngày qua, A Vu nghĩ xương mình sắp bị đè nát.

“A Vu nhà ta thật thông minh!” Sở Mậu hôn vào má A Vu, khen ngợi.

“Đương nhiên rồi!” A Vu tự hào nói. “Có điều lần này nhận ra tâm ý của Hoàng thượng rồi, điện hạ cũng nên sớm chuẩn bị đi. So với “nước xa” như Tây Sơn Đại Doanh thì cũng cần bỏ công sức ở chỗ Ngũ Thành Bình Tư Mã hơn. Nếu cầm vệ quân cũng có thể...”

Câu nói đại nghịch bất đạo phía sau A Vu không nói tiếp, nhưng Sở Mậu chắc chắn hiểu.

“A Vu đúng là Nữ Gia Cát của ta.” Sở Mậu cười.

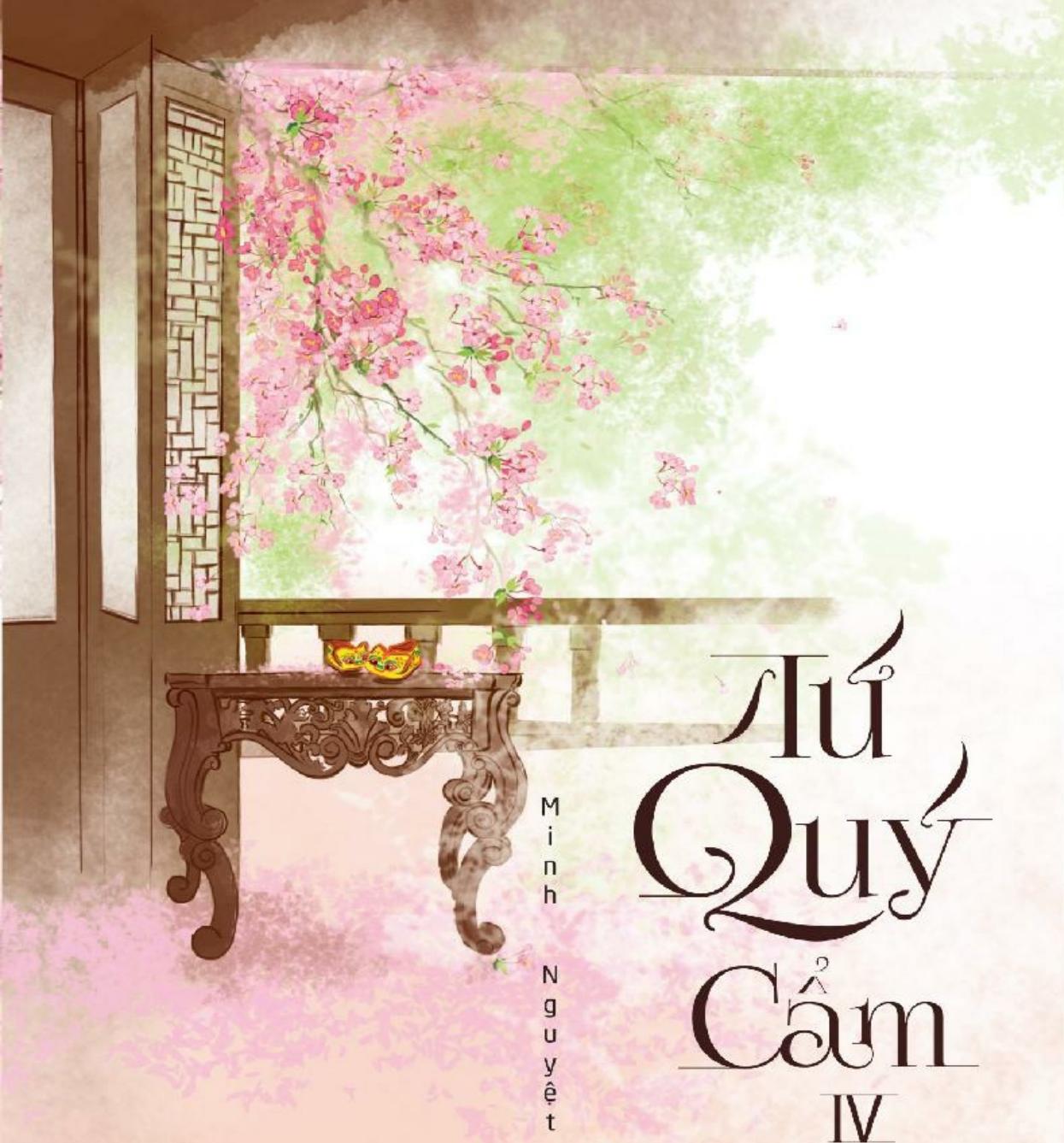
Mặt A Vu bỗng đỏ bừng, nàng biết mình đã nhiều lời, mấy chuyện này đương nhiên Sở Mậu phải hiểu rõ rồi, đâu cần nàng nói, nàng chỉ muốn Sở Mậu nói nhiều hơn một chút mà thôi.

“Chàng cười nhạo thiếp!” A Vu hờn dỗi, mà hờn dỗi đúng là một cách hay. “Chàng nhất định cười nhạo mấy lời của người suốt ngày ở nhà như thiếp.”

“Mấy lời của người suốt ngày ở nhà như nàng còn rõ ràng hơn cả đám đàn ông.” Sở Mậu nói.

“Vậy thiếp có nên về nhà gặp nhị ca, và cha của nhị tẩu là Đường Các lão không? Nếu Hoàng thượng có bè gì thì cũng sẽ giao phó trọng trách cho đại thần, mà tám, chín phần là có ông ấy.” A Vu nói.

HẾT TẬP 3

Tú Quý Cảm

IV

Minh
Nguyệt

Đặng

Tiểu thuyết
Hà Giang - Nguyệt Lạc *dịch*

AlMun® vH NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Chương 46

A Vụ thông minh dò chân tướng

Sở Mậu bất giác cau mày lại với A Vụ, lộ vẻ hơi cáu kỉnh. A Vụ chỉ nghĩ là hắn chưa sẵn lòng chấp nhận việc dựa vào nhà mẹ đẻ của thê tử để lôi kéo quan hệ.

“Con gái đã gả ra ngoài rồi, sức ảnh hưởng tới Đường Các lão e là không lớn như trong tưởng tượng của nàng đâu.” Sở Mậu nhìn A Vụ, trầm ngâm nói.

Ánh mắt Sở Mậu hơi kỳ lạ, bên trong mang đầy vẻ dò xét. A Vụ cảm thấy hơi không thoải mái. “Đường Các lão và phu nhân đều thương yêu nhí tấu của thiếp vô cùng.”

“Vậy nàng định nói như thế nào? Để nàng ấy đi nói với Đường Tú Cẩn trước, sau đó để Đường Tú Cẩn đi thuyết phục Đường Tân Sơn ư?” Sở Mậu hỏi.

Đây chính là dự tính của A Vụ. Đường gia tuy do Đường Tân Sơn làm chủ, nhưng người kế thừa đời kế tiếp là Đường Tú Cẩn, chỉ cần Đường Tú Cẩn gật đầu, chuyện bên phía Đường Các lão có bảy tám phần là sẽ thành công.

Nhưng A Vụ cảm thấy những lời này của Sở Mậu rõ ràng mang ý hời kỵ quặc, dường như không muốn như vậy lắm.

A Vụ bất giác hơi đau đầu, chẳng trách kiếp trước Sở Mậu lại không

chịu đi đường tắt, cứ chọn lối vòng vèo để mưu đồ soán vị. Với cái tính cách cao ngạo này của hắn, làm sao có thể lôi kéo các thế lực về phe mình được?

A Vu thực sự không muốn phải mang tội danh mưu phản, thế là bèn cất giọng càng dịu dàng hơn: “Điện hạ có điều gì bất mãn với Đường gia ư?”

Không chờ Sở Mậu lên tiếng, A Vu đã lại nói tiếp luôn: “Chuyện trên triều đình điện hạ hắn rõ hơn thiếp. Với địa vị của Đường gia bây giờ, bọn họ đâu cần công lao theo phò vua mới giành được sự tín nhiệm, như thế quá mạo hiểm. Đường gia chỉ cần tuân theo hai chữ “trung quân”, như thế dù trên triều đình có nhiều sự biến hóa thế nào, tân đế sau khi đăng cơ cùng lăm cung chỉ xa lánh Đường gia một chút mà thôi, còn mấy trăm tính mạng của Đường gia không có mối nguy gì về tính mạng. Cho nên, dù Đường Các lão có tỏ ý ghét điện hạ để tránh mối hiềm nghi, điện hạ cũng nên thông cảm cho ông ấy một chút.”

Trên mặt Sở Mậu sớm đã không còn vẻ ung dung bình thản như trước nữa mà trở nên nghiêm túc vô cùng, ngũ quan đều tựa như được tạc thành từ băng đá, tuy tuấn mỹ vô song nhưng lại khiến người ta cảm thấy rét lạnh tự đáy lòng.

“Nàng đã biết tình hình của Đường gia hiện giờ, vậy thì hắn phải rõ Đường Tán Sơn quyết không chịu đi theo ta. Nàng dựa vào đâu mà nắm chắc được là có thể thuyết phục được ông ta?” Sở Mậu thoáng lộ vẻ hậm hực.

Nội tình trong chuyện này A Vu tất nhiên không thể nói cho Sở Mậu nghe, nhưng từ trong tiềm thức nàng cảm thấy mình có thể gây ảnh hưởng tới Đường Tú Cẩn, cho nên mới muốn thử xem. Nhưng chuyện như vậy thực sự khó mà nói với người ngoài được, thậm chí ngay chính bản thân A Vu cũng không thể không thừa nhận, thủ đoạn này có chút bỉ ổi.

“Được rồi, coi như thiếp đã tính sai đi. Thiếp chỉ muốn thử một chút thôi mà, thiếp làm chuyện này chẳng lẽ là vì bản thân thiếp hay sao chứ?” A Vu giờ chiêu làm nũng, muốn ứng phó qua loa cho qua chuyện này.

Sở Mậu hơi nhéch khóe môi nở một nụ cười giễu cợt, A Vu làm chuyện này có phải là vì bản thân nàng ấy hay không, ngay đến y cũng không thể xác định được.

“A Vu, nàng phải biết, trên thế gian này người sẽ sống với nàng suốt cả cuộc đời là ta, cũng chỉ có thể là ta mà thôi.” Sở Mậu cầm bàn tay A Vu lên, nắm chặt vào lòng bàn tay mình.

A Vu không hiểu Sở Mậu tại sao lại đột nhiên nói ra những lời như vậy.

“Điều này thiếp tất nhiên biết rõ.” A Vu dịu dàng nói.

Sở Mậu kéo A Vu lại ôm vào lòng, ân cần nói: “Nàng đừng bận lòng về những chuyện này nữa. Có ta che mưa chắn gió cho nàng, nàng không cần lo nghĩ gì hết cả, ta nhất định sẽ bảo vệ được nàng. Còn về nhị ca của nàng, nàng đừng đi làm phiền y, y là nhị cữu của ta, sau này ta lẽ nào lại không giúp y?”

A Vu nghe ra ý của Sở Mậu, biết y hiểu làm là nàng muốn để cho Vinh Ngân lập công, tảng đá lớn trong lòng lập tức được buông xuống. Lời của Sở Mậu vừa rồi nghe có vẻ như cực kỳ bất mãn với Đường Tú Cẩn, hơn nữa còn ngầm mang hàm ý riêng. Tuy A Vu tự vấn thấy mình và Đường Tú Cẩn hoàn toàn trong sạch, nhưng trong lòng vẫn không khỏi có chút thấp thỏm.

Sở Mậu nhìn vẻ mặt rõ ràng đã nhẹ nhõm đi một chút của A Vu, ánh mắt dần trở nên âm trầm.

“Nhưng, sau khi Hoàng thượng chỉ hôn thiếp cho điện hạ, Đường Các

lão vẫn chấp nhận gả nhị tẩu cho nhị ca của thiếp, điều này chứng tỏ Đường gia không phải là không thể lôi kéo, điện hạ hãy cứ để thiếp thử một chút xem sao.” A Vu thực sự rất muốn lập được công này, như thế thì ngày sau Sở Mậu mới có thể nhớ đến nàng.

Sở Mậu nắm chặt bàn tay, tay A Vu bất giác hơi đau. “Điện hạ!”

Sở Mậu buông lỏng tay ra, nói: “Không phải ta đã nói là nàng đừng bận tâm sao?”

“Điện hạ nói thế là có ý cho rằng nữ nhân không làm được chuyện lớn hay sao?” A Vu phản bác. Trong chuyện này nàng không muốn nhượng bộ, vì nếu như thế, sau này nàng sẽ không còn quyền lên tiếng về tất cả mọi chuyện bên ngoài nữa, vậy thì làm sao còn bảo vệ gia tộc của Trưởng Công chúa?

Sở Mậu chăm chú nhìn vào mắt A Vu rồi mới nói: “Đường gia không phải là lựa chọn tốt nhất. Nhìn bề ngoài thì Đường Tân Sơn không thân cận với ai nhưng ông ta có rất nhiều môn sinh, sớm đã có người ngầm ngầm qua lại với Lão Lục rồi, mà Đường Tân Sơn cũng chỉ mỉm nháy mắt mở cho qua. Hơn nữa lão cáo già này bấy lâu nay vẫn luôn kéo bè kết đảng trong triều đình, nếu ta thực sự mượn sức của ông ta, sau này e là khó dứt bỏ được, thậm chí còn có khả năng bị ông ta kìm kẹp.”

Trong mắt A Vu thoáng qua một tia ngạc nhiên và mừng rỡ, Sở Mậu chịu nói với nàng những chuyện này, chứng tỏ y đã ngầm đồng ý là nàng có thể cùng y bàn bạc chuyện quốc sự. Lần này A Vu chỉ có thể coi là thắc hiềm, nhưng khi nhìn Sở Mậu, nàng vẫn cảm thấy y đáng yêu vô cùng.

Sở Mậu thì vì nhìn thấy vẻ mừng rỡ trong mắt A Vu, sắc mặt bất giác dần ra rất nhiều.

“Điện hạ đã nói như vậy thì chúng ta không quản đến Đường gia nữa, nhưng nhị tẩu của thiếp...” A Vu nói.

Sở Mậu đưa tay khẽ véo má A Vu một cái. “Nàng đang cầu xin ta đó ư?”

A Vu nở một nụ cười giảo hoạt rồi lại nói tiếp: “Nhưng Đường Tân Sơn đứng ở vị trí đó, thiếp sợ...”

“Hoàng thượng đồ bệnh nằm giường đã lâu như vậy, trong lòng tất sờm đã có an bài, không thể nào có sự biến hóa đột ngột gì được, cho nên cỗ mệnh đại thần là ai không quan trọng, bọn họ quyết không thể giở trò gì, điều mấu chốt bây giờ vẫn là tâm ý của Hoàng thượng.” Sở Mậu đưa tay xoa nhẹ mái tóc của A Vu.

Tâm ý của Long Khánh Đế? A Vu thầm nghĩ, như vậy thì quả là khó khăn, còn khó hơn cả mưu phản nữa.

“Điện hạ có biết tại sao Hoàng thượng lại hận tiên Hoàng hậu như vậy không?” A Vu hỏi.

Sở Mậu ngây người ra đó rồi bèn ôm A Vu chặt hơn một chút, lại hôn lên trán nàng rồi mới nói: “Trước đây ta không rõ, nhưng bây giờ dường như đã hơi hiểu rồi.”

Nhưng sau đó bất luận A Vu có hỏi thế nào, Sở Mậu cũng đều không mở miệng nói về chuyện này nữa, A Vu cũng không dám hỏi thêm.

Lại nói tới việc A Vu lúc này đã thu gọn đồ đạc, cùng Sở Mậu dọn vào Diên Gia Đường ở Tây Uyển.

Thường ngày ở Diên Gia Đường A Vu đều không ra ngoài. Tây Uyển

tuy rằng lớn, nhưng dù sao cũng có hạn, hơn nữa nhân vật rắc rối có quá nhiều, A Vụ tránh còn không kịp, đâu có tâm trạng đi chơi. Thêm vào đó Sở Mậu tuy là Tứ Hoàng tử, nhưng trong chốn hoàng cung hoàng tử vốn không có gì là ghê gớm, càng đừng nói tới loại hoàng tử không được coi trọng như Sở Mậu, cho nên đừng thấy Diên Gia Đường là biệt viện của hoàng gia mà lầm, kỳ thực những sự bày biện ở bên trong còn kém xa phủ Kỳ Vương. A Vụ cảm thấy cuộc sống trong Tây Uyển thực sự rất nhảm chán, cho dù phong cảnh đẹp đẽ, khí hậu dễ chịu, nhưng cũng khó mà khiến người ta yêu thích nổi.

Hôm nay A Vụ đã ở trong Diên Gia Đường được gần nửa tháng, quy luật ăn ở vui chơi của các nhân vật lớn trong cung đã nắm được khá rõ rệt, mới dám dẫn theo Tử Nghi và Băng Sương ra ngoài tản bộ cho khuây khỏa.

Nào ngờ vừa mới tới Quan Lan ta, nàng đã nhìn thấy Ngũ Hoàng tử Sở Càn từ phía sau đó bước ra. A Vụ với hắn quả có thể gọi là oan gia ngõ hẹp, chỉ là hai bên đã tới gần nhau rồi, muốn tránh cũng không được, cho nên A Vụ chỉ đành cắn răng đi tiếp về phía trước.

Phía bên kia Sở Càn cũng đã nhìn thấy A Vụ. Lúc thoát mới thấy nàng, hắn vừa giận dữ vừa căm hận, nhưng sau khi nhìn rõ bộ dạng của A Vụ lúc này thì không khỏi tê dại tâm hồn, chỉ mong được ôm nàng vào lòng mà âu yếm.

A Vụ hôm nay mặc một chiếc váy cung đình màu xanh nhạt, bên trên thêu những bông hoa đào, dáng vẻ cực kỳ yêu kiều lả lướt. Sở Càn cảm thấy nàng ta càng ngày càng đẹp thêm, lần này ở nơi đuôi mày còn có thêm một tia kiều mị, tựa như bông mẫu đơn ngậm sương mai, bông thược dược tăm ráng chiều, khiến tâm hồn hắn như bay ra khỏi cơ thể, thiếu chút nữa thì quên cả tình cảnh từng gấp phải lần trước.

Có điều nơi này dù sao cũng là Tây Uyển, Sở Càn thầm nghĩ: Nữ nhân được nam nhân tưới tắm cho rồi quả nhiên là khác hẳn, phong thái lại càng tha thoát thêm nhiều!

A Vu tuy không biết tâm tư của Sở Càn, nhưng nhìn ánh mắt đầy sắc dục đó của hắn thì không khỏi thầm căm ghét, liền không chào hỏi gì Sở Càn, cứ thế rẽ qua đường khác mà rời đi luôn.

Gặp phải Sở Càn, A Vu tụt hết hứng thú, vốn định quay trở về, nhưng lại sợ gặp phải Sở Càn lần nữa, thế là đành đi tiếp về phía trước. Khi tới Tập Phượng Hiên, A Vu nhìn thấy Vinh Ngũ đang cùng hai người con của cô ta chơi đùa ở đó.

Lục Hoàng tử tuy không ở trong Tây Uyển, nhưng chính phi của hắn là Hòa Nhị và trắc phi là Vinh Ngũ đều đem theo con vào ở nơi này, ấy là bởi Hướng Quý phi nhớ các hoàng tôn.

Vinh Ngũ nhìn thấy A Vu, bèn vẫy vẫy khăn tay với nàng. Cô ấy này còn chưa trở thành quý phi, thế mà đã làm bộ làm tịch như vậy rồi. A Vu khẽ cười một tiếng, bước vào Tập Phượng Hiên. “Thật trùng hợp quá.”

“Nghi Thụ, Nghi Thiệu, mau gọi tú bá nương đi.” Vinh Ngũ một trái một phải dắt hai đứa con đi tới, tươi cười nói.

A Vu lại gần rồi mới thấy bụng của Vinh Ngũ lại hơi nhô lên. “Lại có rồi sao?”

Vinh Ngũ mỉm cười, gật đầu đáp: “Nếu là một đứa con gái thì tốt quá, hai con khỉ con này thực sự quá nghịch ngợm.” Sau đó, Vinh Ngũ lại tỏ vẻ thương hại nhìn bụng của A Vu.

Trước đây khi Vinh Ngũ nhìn A Vu bằng ánh mắt như vậy, A Vu căn

bản không có suy nghĩ gì, vì lúc đó nàng còn chưa động phòng với Sở Mậu, tất nhiên không thể có thai, nhưng bây giờ thì đã khác. Hơn một tháng nay, ngoài những lúc Sở Mậu có việc phải ra ngoài, không ngày nào mà nàng với hắn không bên nhau, vậy mà cuộc sống vẫn trôi qua trong bình lặng, cho nên nàng không khỏi có chút thất vọng, nhưng vẫn tự an ủi mình là thời gian hãy còn quá ngắn.

Có điều, ánh mắt của Vinh Ngũ hôm nay thực sự khiến nàng khó chịu vô cùng.

A Vụ nhìn dáng người hơi phát tướng của Vinh Ngũ, thấy mặt cô ta đã trở nên tròn xoe như biến thành một con người khác, làm gì còn phong thái của một mỹ nữ hàng đầu kinh thành như xưa nữa.

Hai người trò chuyện với nhau câu được câu chăng, A Vụ thầm tính thời gian ở lại đây cũng tương đối rồi, liền chuẩn bị đứng dậy rời đi, nhưng chợt nhìn thấy bên ngoài có bốn gã thái giám khiêng một chiếc kiệu đi tới. Trong chốn Tây Uyển này, ngoài Hoàng đế và Hoàng hậu ra thì chỉ có tứ phi Quý, Thục, Đức, Hiền là được dùng kiệu như vậy mà thôi.

A Vụ vẫn còn đang đứng đó chưa động đậy, Vinh Ngũ đã ra ngoài nghênh đón. “Thục phi nương nương kim an.” Nhìn thấy tình cảnh này, A Vụ đành ra ngoài nghênh đón và hành lễ.

“Đứng dậy đi.” Chờ thái giám hạ kiệu và đỡ mình xuống, Nguyên Dung Mộng mới đưa tay lên khẽ phẩy một cái.

Hai đứa bé cũng học theo mẹ gọi một tiếng “Thục phi nương nương”, sau đó được nhũ mẫu của mình dẫn ra bên ngoài chơi.

Sau khi ngồi xuống, Nguyên Dung Mộng không để tâm đến Vinh Ngũ đang cố gắng lấy lòng, cặp mắt chỉ nhìn chằm chằm vào A Vụ, thấy trên đầu

nàng cài một chiếc trâm bạc mạ vàng đính một con bướm bằng bảo thạch, kiểu dáng mới mẻ vô cùng, chế tác cũng cực kỳ tinh tế - con bướm vốn được tạo thành từ một khối ngọc bích màu hồng phấn, trên cánh lại nạm thêm hồng ngọc, vành ngoài của cánh còn đính một hàng trân châu nhỏ như hạt gạo, khiến con bướm càng có vẻ sống động như thật. Lại nhìn xuống eo A Vu, chỉ thấy ở đó có một chiếc túi thơm màu xanh viền vàng thêu hình hoa lan, trên dây thắt túi đính những viên san hô nhỏ, ngoài ra còn có tua rua hình những giọt nước làm thành từ ngọc phi thúy.

Thú đồ trang sức tinh tế này, ngay cả trong hoàng cung cũng không dễ gì tìm thấy được, có thể nói là ngàn vàng khó cầu, trên đời e là chỉ có duy nhất một món mà thôi. Đây tuyệt đối không thể là của hồi môn của một nữ tử con quan tam phẩm, qua đó có thể thấy được thường ngày Kỳ Vương sủng ái vị vương phi này của mình đến mức nào.

Vinh Ngũ cũng nhìn theo hướng ánh mắt Nguyên Dung Mộng, trong lòng bất giác chua xót vô cùng. Hiện giờ sự sủng ái của Lục Hoàng tử với cô ta đã dần dần giảm bớt, thậm chí ngay cả khi được sủng ái nhất, cô ta cũng chưa từng được hàn tặng cho thú đồ trang sức nào tinh tế thế này.

Nguyên Dung Mộng chăm chú quan sát A Vu một lúc rồi mới ngoảnh đầu liếc qua phía Vinh Ngũ. Vinh Ngũ cũng biết là Nguyên Thục phi đang ngầm bảo mình hãy rời đi, nhưng hiện giờ Nguyên Thục phi đang đắc sủng, ngay đến Hướng Quý phi nhìn thấy cũng phải né tránh, Vinh Ngũ không muốn nhìn thấy A Vu thân cận với Nguyên Thục phi lắm, cho nên mới do dự một lát, muốn ở lại xem xem hai người bọn họ định nói gì với nhau.

Nguyên Dung Mộng nhếch môi cười nói: “Hôm nay thời tiết không nóng lắm, sao Vinh Trắc phi không mang bọn trẻ qua bên kia chơi?”

Tới lúc này Vinh Ngũ mới đành đứng dậy, thoảng lộ vẻ buồn bực.

Sau khi Vinh Ngũ đi rồi, Nguyên Dung Mộng lại đuổi hết bọn người hầu xung quanh đi, nhìn A Vu, nở một nụ cười khinh miệt, nói: “Ngươi nhìn xem, đường tỷ của ngươi đã sinh được hai đứa con trai, bây giờ bụng lại to lên, thế mà ngươi vẫn chẳng có chút động tĩnh nào, đúng là chỉ biết giữ riết nhà cầu mà không chịu làm gì cả.”

A Vu thầm nghĩ, lời lẽ của Nguyên Dung Mộng quả là thô tục, có điều phải sống ở một nơi hoang vắng nghèo khó như Liêu Đông trong suốt nhiều năm như thế, chẳng thể trách cô ta lại vô giáo dục đến mức này, chỉ đáng tiếc cho khuôn mặt đẹp đẽ kia của cô ta mà thôi.

“Đa tạ nương nương đã lo lắng thay thần thiếp, nhưng nương nương ở trong chốn hoàng cung này cũng nên sinh cho mình một vị hoàng tử, kéo không đến khi về già lại cô quạnh.” A Vu đáp trả. Nguyên Dung Mộng nói như thế chứng tỏ đã trở mặt với nàng rồi, nàng đương nhiên không cần phải vờ vĩnh giả bộ với đôi phương làm gì.

“Khi về già ta sẽ chẳng cô quạnh đâu, chính ngươi mới cần lo lắng cho bản thân đấy.” Nguyên Dung Mộng cười vang.

A Vu chẳng có tâm trạng đâu mà tranh cãi với Nguyên Dung Mộng, chuyện tương lai thế nào thì chỉ có thể chờ sau này mới biết được.

Nhưng Nguyên Dung Mộng lại ghé đến sát bên tai A Vu, cười nói: “Đêm qua có phải là biểu ca về rất muộn không?”

A Vu ngạc nhiên nhìn Nguyên Dung Mộng, không biết mình đã hiểu thấu được sự ám thị của cô ta chưa. Có điều theo như sự hiểu biết của nàng với Sở Mậu, Nguyên Dung Mộng càng bức ép Sở Mậu như thế, cô ta chỉ e sẽ càng chóng chết.

A Vu không hề hiểu lầm ý của Nguyên Dung Mộng, nhưng Nguyên

Dung Mộng lại cho rằng vẻ ngắn ngủi đó của A Vu là chán động, thế là nụ cười bên khoe miệng càng có vẻ đắc ý hơn. A Vu hơi cau mày lại, thầm nghĩ Nguyên Dung Mộng với Sở Mậu đúng là lớn mật. Trong Tây Uyển có tai mắt của các thế lực bố trí khắp nơi, A Vu không cho rằng Nguyên Dung Mộng mới vào cung chưa bao lâu như thế lại có thể không chế được toàn bộ tình hình, có điều nếu có sự giúp sức của Sở Mậu thì cũng khó mà nói chắc được.

A Vu chẳng để tâm tới những điều này, chỉ cần cuối cùng đạt được mục đích, nàng sẵn lòng nhìn Sở Mậu sử dụng một số thủ đoạn, vì như thế dù sao cũng tốt hơn là phải rơi vào cảnh “người là dao thót, ta là cá thịt”. Huống chi, nếu Sở Mậu thực sự có gì đó với Nguyên Dung Mộng, bản thân nàng cũng sẽ đỡ mệt đi phần nào.

Nguyên Dung Mộng còn chưa hết giận, nếu không vì nữ nhân trước mắt, cô ta đã chẳng phải vào cung hầu hạ nam nhân già nua chết tiệt kia. Có tôn quý hơn đi chẳng nữa thì cũng ích gì, chỉ cần nghĩ tới cảnh lão ta dùng bàn tay già nua nhăn nheo kia vuốt ve thân thể mình, Nguyên Dung Mộng liền thấy buồn nôn đến phát run. Trong chốn hoàng cung u ám này, ngay đến một nam nhân thực sự cũng chẳng có, còn nữ nhân trước mắt này thì lại có thể an nhiên hưởng thụ sự sủng ái của biểu ca.

Nguyên Dung Mộng không sao hết giận được, có điều trước mắt cô ta còn chưa thể giết A Vu, cũng không muốn giết A Vu. Cô ta muốn cho A Vu ném đủ nỗi khổ đau, có như thế thì mới giải được mối hận trong lòng.

Nguyên Dung Mộng đưa tay vuốt ve bụng rồi bèn đưa mắt liếc tới, cười kiều mị, nói: “Trong hai chúng ta, thật chưa thể nói chắc ai sẽ có cốt nhục của biểu ca trước đâu.”

A Vu bất giác nhíu chặt đôi mày, Nguyên Dung Mộng đúng là bị điên rồi, với sức khỏe của Hoàng thượng bây giờ căn bản không thể hành phòng,

nếu cô ta có thai, há chẳng phải là tự chuốc lấy diệt vong? A Vu thầm nghĩ: Sở Mậu chẳng có lý nào lại cưng ngốc như cô ta.

A Vu tuy không bận tâm việc sau này Sở Mậu nạp thêm một người nữa, dù sao Hách ma ma cũng không sống được bao lâu nữa rồi, chỉ cần hai người này không thông đồng với nhau làm bậy, A Vu căn bản không để Nguyên Dung Mộng vào trong mắt, nhưng riêng về chuyện Nguyên Dung Mộng sinh con cho Sở Mậu thì nàng lại cực kỳ để tâm.

Cho nên, tối hôm đó khi Sở Mậu về tới Diên Gia Đường, A Vu liền nói thẳng với hắn: “Điện hạ, thiếp không muốn Nguyên Dung Mộng sinh con cho chàng, thiếp tuyệt đối không đồng ý chuyện này đâu.”

Sở Mậu vốn đang hơi mỏi mệt, nghe A Vu nói ra một câu không đầu không đuôi gì như thế thì chẳng hiểu ra sao. “Cái gì mà Nguyên Dung Mộng sinh con cho ta chứ?” Lời vừa mới dứt, y lập tức sững người rồi bèn ngồi thẳng dậy, lớn tiếng nói: “Nàng cho rằng ta với nàng ta...”

A Vu sống với Sở Mậu đã lâu, vừa nghe giọng y liền biết ngay đây là dấu hiệu của việc y chuẩn bị nổi giận. A Vu rất ám ức, chẳng lẽ chỉ cho y làm mà không cho nàng nói hay sao? Có điều nàng cũng biết, đổi lại là ai thì cũng đều khó lòng mở miệng trong chuyện này, bây giờ nàng chỉ nên giả bộ như không biết gì cả.

Nhưng bây giờ Nguyên Dung Mộng khó khống chế như vậy, A Vu thấy vẫn nên nhắc nhở Sở Mậu một chút. “Điều này là do chính biểu muội của điện hạ nói với thiếp đấy.”

Giọng nói thoảng mang chút ghen tuông của A Vu khiến sắc mặt Sở Mậu dãn ra một chút.

A Vu kể lại cho Sở Mậu nghe những lời Nguyên Dung Mộng đã nói hồi chiều, không bỏ sót một chữ nào. “Điện hạ, ngài nói xem có phải cô ta cố tình muốn chọc giận thiếp không?” A Vu trề môi hậm hực nói.

Sở Mậu còn chưa hết cơn giận nhưng giọng nói đã hòa hoãn đi nhiều. “Tôi qua tuy ta về muộn nhưng nàng chẳng lẽ còn chưa rõ tình trạng của ta?” Sở Mậu ôm A Vu vào lòng, nhẹ nhàng mơn trớn cổ A Vu.

A Vu bất giác đỏ bừng mặt mũi, tuy đêm qua Sở Mậu đã lại một lần nữa khiến nàng rệu rã, nhưng thể lực của Sở Mậu nàng chưa bao giờ có thể vất kiệt, cho nên điều này không đủ để chứng minh là Nguyên Dung Mộng nói dối.

Sở Mậu mơn trớn trên cổ A Vu một hồi rồi bèn lựa lấy vị trí thích hợp nhất, há miệng cắn một cái. A Vu đau quá kêu lên thành tiếng, hai mắt đều ướt áng nước. “Sở Mậu!”

Sở Mậu nói: “Trong lòng nàng, ta là một người bỉ ổi đến nỗi đi động đến cả nữ nhân của Hoàng thượng ư?”

Xét về phương diện cá nhân, A Vu đương nhiên hoàn toàn tin tưởng Sở Mậu, với cái tính ưa sạch sẽ của y thì không đời nào lại dụng vào loại tàn hoa bại liễu như Nguyên Dung Mộng. Nhưng nếu Sở Mậu muốn làm hoàng đế, A Vu không thể khẳng định y sẽ làm ra được những hành động gì, bởi vì nàng cũng từng đặt mình vào địa vị của y mà suy nghĩ, tự thấy nếu đổi lại là nàng, nàng tuyệt đối có thể hạ mình hơn Sở Mậu.

“Hoàng thượng đã dụng tới cô ta đâu.” A Vu tỏ ra không phục, ngay sau đó liền kêu lên “úi chao” một tiếng, hóa ra eo nàng vừa bị Sở Mậu véo một cái thật mạnh, có lẽ đã bầm tím lên rồi.

“A Vu.” Sở Mậu nghiêm túc gọi tên A Vu, sau đó liền nghiêm mặt lại,

đặt A Vu xuống giường, ngồi mặt đối mặt với nàng, lại kéo bàn tay nàng tới đặt vào vị trí trái tim mình. “Cả đời này, ta chỉ có một nữ nhân duy nhất là nàng thôi.”

A Vu tuy không tin tưởng lắm nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ ngạc nhiên và vui mừng, khẽ kêu lên: “Điện hạ!”

Lời của Sở Mậu tuy trước mắt thì có vẻ đáng tin, nhưng cuộc đời dài biết bao, ai mà nói trước được tương lai sẽ như thế nào, chưa biết chừng sau này nàng lại chết sớm. Hơn nữa, hậu cung của Chính Nguyên Đế tuy không có quá nhiều người nhưng Sở Mậu vẫn có vài nữ nhân, còn có nữ nhân đã sinh thái tử cho hắn nữa.

A Vu thầm hối hận vì mình đã không chú ý tới nữ nhân đó, hoàn toàn không nhớ được nữ nhân đó là ai, nhưng tự đáy lòng nàng sớm đã đề phòng từ lâu rồi.

Càng là người thông minh thì lại càng tự tin vào bản thân, A Vu cứ ngỡ là vẻ mặt của mình đã gạt được Sở Mậu rồi nhưng lại nhìn thấy trên khuôn mặt Sở Mậu lộ ra thần sắc thất vọng.

“Nàng ngủ trước đi, ta còn có chút chuyện cần xử lý.” Sở Mậu phuì nhẹ áo mây cái, lặng lẽ đứng dậy.

Động tác phẩy áo này của Sở Mậu thường thể hiện rằng trong lòng y nảy sinh khúc mắc với một người nào đó, thói quen nhỏ này của hắn A Vu biết rõ ràng hơn bất cứ ai.

“Điện hạ, sắc trời đã tối như vậy rồi, chàng...” Trong thời điểm này, A Vu không muốn có hiềm khích gì với Sở Mậu cả.

“Trời tối mới tiện hành sự.” Sở Mậu vào trong tĩnh thất thay một bộ

quần áo sẫm màu, chỉ nhìn thoáng qua A Vu rồi bèn đi luôn.

A Vu ngồi một mình trên giường, bắt đầu tự xét lại mình, xem ra lần này nàng đã lại đắc tội sâu sắc với Sở Mậu rồi, mắt lừa người vàng của Kỳ Vương điện hạ đúng là sắc bén, không việc gì có thể giấu được.

Quả thực, đột nhiên bị Sở Mậu đối xử lạnh nhạt như thế A Vu không khỏi có chút không quen. Trước đây mỗi lần ra ngoài, Sở Mậu đều ôm lấy nàng mà âu yếm một hồi lâu rồi mới đi, chưa bao giờ lạnh lùng như hôm nay cả.

Có điều không quen thì dành là không quen, nhưng Kỳ Vương phi A Vu đã không còn là tiểu nha đầu ngây ngô khi xưa nữa, tính khí của Quận chúa Khang Ninh dâng lên, thế là nàng kiên quyết không chịu đi xin lỗi Sở Mậu. Nàng muôn chờ Sở Mậu quay lại dỗ dành nàng.

Dựa theo sự hiểu biết của A Vu về Sở Mậu, người này giống như một con sói đã phải chịu đói cả nửa tháng trời, đảm bảo ngày mai sẽ phải tới dỗ dành nàng ngay. A Vu một lòng suy tính phải dạy cho Sở Mậu một bài học, để hấn sau này không còn dám mặt nặng mày nhẹ với nàng nữa. Lần này nói chuyện vừa mới có chút không hợp, thế mà hấn đã quay người bỏ đi, thật là quá đáng!

Nào ngờ đến ngày hôm sau, Sở Mậu vẫn lạnh lùng với A Vu, khi dùng cơm còn chẳng nói năng gì, ăn cơm xong thì đi vào thư phòng luôn.

A Vu không hề tức giận, dù sao nàng cũng không thích làm chuyện đó, còn Kỳ Vương điện hạ thì chưa chắc.

Bởi vì trong phần lớn trường hợp, dục vọng của nam nhân đều nhiều hơn và cấp thiết hơn nữ nhân, cho nên nữ nhân trời sinh đã nắm trong tay một thủ đoạn có thể bắt thóp nam nhân. Có điều, thứ thủ đoạn này nếu dùng cho tốt

thì sẽ giúp cuộc sống thêm thú vị, còn nếu không có chừng mực thì chẳng khác nào tự đào mó chôn mình.

Sở dĩ A Vụ cảm thấy mình nắm chắc phần thắng trong tay, ấy là bởi nàng biết với tính cách của Sở Mậu thì sẽ không bao giờ tùy tiện tìm nữ nhân ở bên ngoài.

Bốn, năm ngày rất nhanh đã trôi qua nhưng Sở Mậu vẫn chẳng chịu cúi đầu, trong lòng A Vụ khó tránh khỏi có chút thấp thỏm. Chuyện khác tạm chưa nói, nhưng phía Nguyên Dung Mộng rất có khả năng sẽ xảy ra vấn đề, tuy phẩm hạnh của Nguyên Dung Mộng chẳng ra sao, nhưng khuôn mặt thì quả là không tệ.

Tự đáy lòng A Vụ kỳ thực chẳng phải là không hề để tâm tới chuyện giữa Sở Mậu và Nguyên Dung Mộng như biểu hiện bên ngoài. Cho dù nàng cho rằng đây là lựa chọn hợp lý nhất, đối với Sở Mậu và mình cũng có lợi nhất, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút khó chịu khi Sở Mậu chạm vào nữ nhân khác, nguyên nhân chủ yếu không phải là ghen tuông, chỉ đơn giản là nàng cảm thấy như thế không được sạch sẽ cho lắm.

Có điều, A Vụ kỳ thực không để tâm tới sự sạch sẽ với không sạch sẽ như trong tưởng tượng của nàng, bằng không nàng đã chẳng cúi đầu trước hiện thực, chấp nhận hành phỏng với Sở Mậu. Qua đó đủ thấy A Vụ về bản chất là một người cực kỳ thực tế, hơn nữa còn có khí chất thương nhân, thứ mà nàng cần chỉ là lợi ích, vì lợi ích có thể trả giá, mà khi nào có thể đi đường tắt thì nàng tuyệt đối không muốn đi đường vòng.

A Vụ vô cùng buồn bực, rồi một suy nghĩ thoáng qua trong đầu, nàng liền đột ngột ngồi dậy vỗ mạnh đầu một cái, bây giờ nàng làm như vậy há chẳng phải là đẩy Sở Mậu về phía Nguyên Dung Mộng ư? Uống cho nàng tự nghĩ mình thông minh, kết quả là lại phạm phải sai lầm gần giống như Thôi

Thị. Năm xưa vì có Vương thị, Thôi Thị mới giận Vinh tam lão gia, đẩy ông ta ra ngoài, từ đó mới có bao nhiêu chuyện rắc rối về sau.

“Tử Nghi.” A Vu lớn tiếng gọi. “Chuẩn bị một chút đi, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Lúc này đang là thời gian nghỉ ngơi sau bữa trưa, ánh mặt trời bên ngoài có thể thiêu cháy da thịt. A Vu xưa nay vẫn luôn coi trọng làn da trắng ngần của mình, thường ngày vào thời điểm này quyết không ra khỏi cửa, cho nên Tử Nghi nghe thấy thế thì không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng thị vốn là người thông minh, chủ nhân đã nói thế rồi thì quyết không thắc mắc gì nhiều.

A Vu cố ý tránh nơi đông người, chọn chỗ râm mát mà đi, khi tới bên ngoài Thiên Phúc Trai thì thấy từ dưới rặng liễu bên đó có hai người bước lại, một trong số đó không ngờ lại là Lục Hoàng tử Sở Dũ vốn nén ở Tây Sơn đại doanh.

“Tú tâu.” Sở Dũ từ xa đã nhìn thấy A Vu liền rảo bước đi tới, khom người với A Vu.

A Vu hơi nhún người đáp lễ, vốn định đi luôn nhưng lại thấy Sở Dũ vẫn đứng đó không động đậy, nhìn chằm chằm vào mình, khoe miệng hơi nhéch lên nở một nụ cười mỉm mà hắn tự cho rằng là phong lưu tuấn tú.

Hôm nay A Vu mặc một bộ cung trang màu trắng ngà, may bằng vải lụa mỏng, trên eo thắt một dải dây lưng trắng rộng khoảng hai bàn tay, phía dưới treo một chiếc túi thơm thêu hình hai con cá, trông đáng vẻ thật là thanh nhã

đáng yêu vô cùng, khiến Sở Dũ nhìn mà khó lòng dời bước đi được.

A Vụ lòng thầm chán ghét, sao nam nhân của Sở gia ai cũng háo sắc như vậy chứ? Ngũ Hoàng tử tạm chưa xét tới, nhưng một kẻ trông cũng ra dáng quân tử như Lục Hoàng tử mà không ngờ cũng như vậy.

A Vụ không nhìn Sở Dũ, quay sang quan sát người bên cạnh hắn. Người này khoảng ba mươi tuổi, mặt chữ quốc, vóc người cao lớn, giống như một võ tướng. Bên cạnh hai người này không hề có gã tùy tùng nào, lại đi ở nơi vắng vẻ như vậy, chắc hẳn đang ngầm ngầm bàn chuyện gì kín đáo, nhưng lại bị A Vụ vô tình bắt gặp.

“Lục Hoàng tử vừa tới Tây Uyển đúng không? Vậy ta không làm phiền nữa.” A Vụ cố kiên nhẫn nói ra hai câu, sau đó làm bộ như không hề nhìn thấy người bên cạnh, cứ thế xoay người đi luôn.

Sở Dũ và Hùng Nghị An không hẹn mà cùng xoay người lại, nhìn theo bóng lưng tha thướt của A Vụ.

Hùng Nghị An là một người thô lỗ, không kìm được nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Không ngờ Kỳ Vương phi lại là một nữ nhân mỹ miều như vậy, xem cái mông với cái eo kia kia, đúng là chỗ nào ra chỗ đó.”

Sở Dũ sớm đã nghe quen những lời thô tục của Hùng Nghị An nhưng hôm nay nghe hắn nói vậy, trong lòng vẫn có chút không thoải mái. “Sắc dục chính là lưỡi dao lóc thịt người ta.”

Hùng Nghị An xoa tay nói: “Với một lưỡi dao như vậy, dù có bị lăng trì ta cũng sẵn lòng.” Mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng A Vụ nữa, hắn mới thở dài nói: “Đúng là tuyệt vời.”

“Kỳ Vương phi là người mà ngươi có thể nghĩ tới được ư?” Sở Dũ cau

mày nói.

Hùng Nghị An cười nói: “Vốn không dám nghĩ tới, nhưng thuộc hạ một lòng trung thành với điện hạ, sau này điện hạ chỉ cần để mắt tới thuộc hạ một chút là được.”

Hùng Nghị An không hề biết rằng mình đang cướp mồi trong miệng cọp. Chỉ bởi Sở Dũ hiện giờ còn chưa được ngồi lên bảo tọa, cho nên mới luôn kiềm chế bản thân, làm ra vẻ không hề ham mê nữ sắc, các mỹ nữ được đưa tới phủ hắn cũng đều tặng hết ra ngoài, cho nên Hùng Nghị An mới hiểu lầm.

Sở Dũ không phải là không thích nữ sắc, chỉ là không thích loại nữ sắc tầm thường, vì nữ nhân đẹp trong thiên hạ thật là nhiều quá đỗi, đâu phải ai cũng có thể lọt được vào mắt xanh của hắn. Khi xưa Vinh Ngũ chẳng qua là nhờ tiếng tăm ở kinh thành nên mới được Sở Dũ để mắt tới mà thôi.

Còn về A Vu, đó mới là loại tiên nữ mà Sở Dũ thầm mong muốn nhưng không có được, khiến hắn hồn vía lên mây, cả đêm không ngủ nổi. Thêm vào đó hiện giờ A Vu còn là chính phi của Sở Mậu, chính điều này đã khiến cho địa vị của nàng trong lòng hắn tăng thêm không ít.

“Ngươi cứ chú ý làm cho tốt việc của mình đi, đừng có suy nghĩ linh tinh.” Sở Dũ lạnh lùng nói.

“Thuộc hạ rõ rồi.” Hùng Nghị An nói, lúc này Kỳ Vương phi đương nhiên không phải là người mà hắn có thể mơ tới được.

A Vu đi tới Phật đường, lặng lẽ nhắm mắt quỳ trên bồ đoàn, hai tay chắp lại trước ngực, tâm trạng rối như tơ vò. Lần này nàng tới đây không phải là để cầu xin sớm sinh quý tử, chỉ vì mong tâm tĩnh mà thôi. Hai ngày nay lòng

nàng hết sức phiền muộn, nhưng khổ nỗi không có chỗ nào để phát tiết, vừa rồi ngửi thấy mùi đàn hương tỏa ra từ nơi này nên nàng mới bước vào đây.

A Vụ ở lại trong Phật đường hơn nửa ngày mới dẫn theo Tử Nghi và Băng Sương ra ngoài. Lần này nàng chọn một con đường khác, từ Ánh Nguyệt Đinh đi qua Diệu Hư Trai rồi mới về Diên Gia Đường. Con đường này xa và vắng vẻ nhất, hiếm có người qua lại, đặc biệt là trong thời tiết nóng nực thế này, đừng nói là người, ngay cả sâu bọ cũng chẳng muốn ló đầu ra khỏi chỗ râm mát.

Ba người A Vụ đi tới phía sau Diệu Hư Trai, đang định rẽ thì A Vụ bất ngờ nhìn thấy một góc áo, thế là vội vàng rụt người về phía sau. Nếu nàng nhớ không nhầm, đó chính là áo của Sở Dũ. A Vụ không muốn gặp lại con người này, ánh mắt của hắn thực sự quá đáng ghét. Tử Nghi và Băng Sương đi theo A Vụ trong Tây Uyển, lúc nào cũng cực kỳ cảnh giác, đột nhiên nhìn thấy A Vụ như vậy, bọn họ đều lập tức dừng chân, nín thở, không dám để phát ra tiếng động nào.

A Vụ nấp ở phía sau bức tường, chờ Sở Dũ đi vào trong khu rừng phía trước rồi mới dám thở hắt hơi thành tiếng.

Khu rừng đó cực kỳ rậm rạp, còn có chút âm u. Sở Dũ một mình tới đây vào lúc này, còn không quên ngó nghiêng bốn phía về cảnh giác, A Vụ nhìn mà không khỏi lập tức sinh lòng hoài nghi.

“Tới đó xem sao.” A Vụ thấp giọng nói.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của A Vụ, trong rừng không chỉ có một mình Sở Dũ. Cho dù A Vụ không dám đi tới quá gần, nhưng chỉ dựa vào bóng lưng nàng cũng có thể nhận ra được, người kia chính là Nguyên Thục phi hiện đang đắc sủng.

Do ở cách quá xa, A Vu không thể nghe rõ hai người đó nói gì, bèn nháy mắt ra hiệu với Băng Sương. Băng Sương điểm mũi bàn chân xuống đất một cái, tung người lao đi một cách nhẹ nhàng, rất nhanh đã tới trên một thân cây lớn ở gần chỗ hai người đó.

A Vu bỗng thấy Lục Hoàng tử Sở Dũ đưa tay tới xoa cằm Nguyên Dung Mộng một cái, động tác ám muội vô cùng, khiến nàng bất giác cau mày, thầm nhủ không phải Nguyên Dung Mộng ái mộ Sở Mậu ư, sao lại dính dáng tới Sở Dũ thế này? A Vu thầm cười lạnh một tiếng, nữ nhân này không ngờ lại dám một chân đạp hai thuyền, đúng là tự tìm đường chết! A Vu giống như vừa bị bốn cột một phen, giận đến nỗi nắm chặt hai bàn tay đang buông thõng lại.

Khi nhìn lại lần nữa, hai người đó đã không biết liêm sỉ mà ôm lấy nhau. Ban đầu Nguyên Dung Mộng còn giãy giụa một chút, nhưng sau đó liền dựa hẳn vào lòng Sở Dũ, rồi còn lấy chân quắp hông hắn ta. A Vu nhìn thấy động tác cởi quần của Sở Dũ, không khỏi cả kinh, lẽ nào bọn họ lại muôn...

A Vu còn chưa kịp đưa tay bụt mắt thì đã bị một bàn tay từ phía sau đưa tới bụt chặt miệng lại. A Vu vừa định giãy giụa thì chợt nghe thấy giọng nói của Sở Mậu vang lên: “Là ta.”

“Đi theo ta.” Sở Mậu khẽ nói.

A Vu được Sở Mậu nửa dù nửa bế đưa ra khỏi khu rừng. Vừa rồi nàng còn lo lắng không biết phải nói chuyện này với Sở Mậu ra sao, vì những rắc rối suy cho cùng đều từ nàng mà ra cả, không ngờ Nguyên Dung Mộng lại vừa khéo bị Sở Mậu bắt gian tại trận, thật là một kết quả không tồi. Có điều A Vu lại lập tức ý thức được, Sở Mậu có thể xuất hiện ở đây, chứng tỏ y chưa chắc đã không biết gì về mối gian tình giữa Nguyên Dung Mộng và Sở Dũ.

Sau khi đi ra khỏi khu rừng, Sở Mậu mới buông A Vu ra, đi thẳng về phía trước.

A Vu vốn đã áy náy trong lòng, hai ngày nay lại bị Sở Mậu làm cho bụng dạ hoang mang, thế là không kìm được cất tiếng gọi: “Cảnh Hối...” Chữ “Hối” đó được nàng kéo dài ra, nghe như đang làm nũng.

Sở Mậu dừng chân, ngoảnh đầu nhìn A Vu vẻ khó chịu. A Vu lập tức bước tới níu tay áo Sở Mậu mà lay qua lay lại, còn trè môi ra chớp chớp mắt với y.

Sở Mậu khẽ thở dài một tiếng vẻ hết cách, rồi bèn lật tay nắm lấy bàn tay A Vu, kéo nàng đi lên phía trước, bước chân vì phải phối hợp với A Vu nên ngắn lại rất nhiều.

A Vu nở nụ cười như một con mèo vừa được ăn no, Sở Mậu liếc nàng bằng khóm mắt, bờ môi bất giác hơi nhéch lên.

Về tới Diên Gia Đường, A Vu vừa định ngồi xuống nói chuyện với Sở Mậu về những điều vừa nhìn thấy, kết quả là mông còn chưa kịp chạm xuống ghế thì đã bị Sở Mậu bế vào phòng trong.

“Sở Mậu!” A Vu khẽ đấm một cái lên vai Sở Mậu. Lúc này nàng có chút tức giận, mấy ngày vừa rồi chẳng chịu cười lấy một tiếng, có giỏi thì nhịn tiếp đi!

“Bây giờ thì lại gọi thẳng tên ta rồi à, vừa nãy gọi Cảnh Hối nghe da diết lắm cơ mà, đúng không?” Sở Mậu nói.

A Vu nghe thấy thế thì không khỏi xấu hổ đến nỗi đỏ bừng hai má, chuyện như vậy bị nói ra thật khiến người ta khó xử quá chừng. “Sở Cảnh Hối!” A Vu quyết định chọn cách chiết trung để gọi Sở Mậu.

“Nàng gọi đi, gọi tiếp đi, nàng gọi thế nào ta cũng thích cả.” Sở Mậu hôn lên má A Vụ. Vì đang là mùa hè, lại ở trong cung, thêm vào đó sau chuyện này A Vụ chắc chắn sẽ nổi nóng, cho nên hắn mới tha cho cái cổ cùng xương quai xanh đẹp đẽ của nàng. Kế đó, trong phòng bừng lên một màn xuân quang ướt át.

Khi gần đến giờ dùng cơm tối, hai người đều đã tắm rửa chải chuốt xong xuôi. Lúc dùng cơm, bàu không khí không còn nặng nề, ngọt ngạt như mấy ngày trước nữa. Sở Mậu tuy vẫn không nói năng nhiều, nhưng lại gấp cho A Vụ rất nhiều thức ăn, trong đó đặc biệt có món tôm hấp rượu Kỳ Vương điện hạ còn tự tay bóc vỏ, chấm tương rồi đưa tới bên miệng cho A Vụ.

Tử Nghi thầm kêu một tiếng: “A Di Đà Phật.”

Nhưng A Vụ thì lại không chịu nổi sự ân cần này của Sở Mậu. Nàng xưa nay vốn thích đồ chay chứ không thích thịt, nhưng Sở Mậu lại toàn gấp thịt cho nàng, thức ăn trong cái đĩa nhỏ của nàng đã chất cao như núi. “Ôi, điện hạ, thiếp không ăn được nhiều như thế đâu...”

“Bây giờ nàng mà không ăn nhiều, lát nữa sẽ đói đấy.” Sở Mậu nói rồi lại gấp thêm cho A Vụ một miếng gân bò.

“Thiếp ăn ít lắm.” A Vụ đáp, thầm nghĩ Sở Mậu rõ ràng biết sức ăn của nàng cơ mà. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt như muốn “lột trần” mình ra của Sở Mậu, A Vụ lập tức giật mình bừng tỉnh, đợi lát nữa người này lẽ nào còn định...

A Vụ nhìn Sở Mậu bằng ánh mắt chất vấn. Sở Mậu hơi nhếch khóe môi, coi như một câu trả lời.

Chẳng lẽ hắn định đòi lại chõ nợ bị thiêu trong mấy ngày vừa qua? A Vu lập tức cảm thấy sức lực toàn thân tức thì cạn kiệt, Kỳ Vương điện hạ tính toán đúng là ghê gớm, không chỉ dùng sự lạnh nhạt để dọa dẫm nàng, mà còn không chịu nhận lấy một chút phần thiệt nào về mình cả.

Sau khi dùng bữa tối xong, A Vu né tránh ánh mắt như muốn ăn thịt người của Sở Mậu, gọi Băng Sương và Tử Nghi qua phòng nghỉ phía tây hỏi chuyện.

“Ngươi có nghe được hai người đó nói gì với nhau không?” A Vu hỏi Băng Sương.

“Hai người đó đều cực kỳ cảnh giác, cứ nói tới chõ máu chốt là lại chuyển sang rỉ tai nhau, nô tỳ chỉ nghe được ngắt quãng, bọn họ có nói tới Ngũ Hoàng tử, cũng nói tới cả chủ nhân, dường như đang an bài điều gì đó, cụ thể hơn thì nô tỳ không biết.” Băng Sương nói

“Nguyên Thục phi sao lại đi theo Lục Hoàng tử chứ? Vương gia là biểu ca của cô ta cơ mà!” Tử Nghi tỏ ra hết sức khó hiểu.

Điều này thì A Vu có thể lý giải được, Nguyên Dung Mộng chịu khổ đã lâu, không muốn bị thua nữa, mà theo suy nghĩ của cô ta, muốn trở thành người thắng lớn nhất thì cần đặt cược ở cả hai phía.

“Hay là chúng ta phao tin này ra ngoài? Lục Hoàng tử thông gian với thứ mẫu, một khi tin tức lan đi, hắn đương nhiên sẽ gấp rắc rối to, còn Nguyên Thục phi thì cũng chẳng còn tâm tư đâu mà đi gây rắc rối cho chủ nhân nữa.” Tử Nghi nói.

Băng Sương nghe xong liền gật đầu tỏ ý tán đồng.

A Vu trầm ngâm không nói, mãi cuối cùng mới lên tiếng: “Tạm thời

đừng loan tin vội.” Bất kể thế nào, bè ngoài Nguyên Dung Mông cũng là biểu muội của Sở Mậu, hơn nữa lại có dung mạo giống Hiếu Trinh hậu, nếu chuyện xấu của cô ta bị vạch trần, chẳng biết Hoàng thượng sẽ hận Sở Mậu đến cỡ nào nữa, cho nên A Vụ không muốn mạo hiểm. Hơn nữa theo phán đoán của A Vụ, Hoàng thượng hận Hiếu Trinh hậu như thế rất có thể là vì bà ta không biết giữ gìn tiết hạnh. Ngoài nguyên nhân này ra, A Vụ thực sự không thể nghĩ thêm được điều gì khác. Nhà họ Nguyên vốn không phải hạng thế gia công cao chấn chủ, Hoàng thượng quyết sẽ không vì gia thế của Hiếu Trinh hậu mà hận bà ta, cho nên nỗi căm hận này chỉ có thể xuất phát từ bản thân bà ta. Đối với một người đã sinh con cho mình mà lại có thể hận đến như vậy, khả năng duy nhất mà A Vụ nghĩ tới được chính là bất trinh, cho nên ngay đến cả Sở Mậu cũng bị nghi ngờ.

A Vụ lại ngồi đó suy nghĩ một lát rồi mới về nội thất thay quần áo. Lúc này Sở Mậu cũng đã từ trong thư phòng đi ra.

“Chắc tú nương trong phủ đã làm xong đồ lót cho nàng rồi, để ta bảo người đưa tới nhé?” Sở Mậu đứng tựa lưng vào bức bình phong, vừa quan sát dáng hình tha thuốt của A Vụ vừa nói.

“Đừng mà, điện hạ có biết xấu hổ không vậy, thứ gì khi được đưa vào Tây Uyển cũng bị kiểm tra, nếu để người ta nhìn thấy...” A Vụ đưa mắt lườm Sở Mậu một cái, nét yêu kiều lộ ra thực khiến người ta phải mê say.

Sở Mậu bế thốc A Vụ lên, bước tới đặt nàng xuống giường, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn từ chân lên phía trên, khiến A Vụ ngứa quá bật cười khúc khích. “Thiếp đang có chuyện nghiêm túc muốn nói với điện hạ đây.”

“Đây chính là chuyện nghiêm túc nhất trên thế gian rồi. Chúng ta bôn ba vất vả cả một đời, còn không phải là vì mong đời con cái được sống một cuộc sống tốt đẹp hơn ư? Nhưng nền tảng cho tất cả mọi chuyện là phải có con

trước đã.” Sở Mậu ung dung nói.

Nam nhân trời sinh đã là đồ lừa đảo, một mặt vì nhục dục mà không để người ta sinh con, một mặt khác lại lấy con cái ra làm lá chắn, hoàn toàn không biết xấu hổ là gì.

“Chuyện trong rừng hôm nay...” A Vu nói tiếp.

“Sao?” Sở Mậu vừa nói vừa tiếp tục động tác trên tay.

“Thiép đã bảo Băng Sương và Tử Nghi không được loan truyền ra ngoài rồi. Có phải điện hạ sớm đã biết việc giữa Nguyên Thục phi và Lão Lục không vậy? Tại sao lại không nói với thiép? Băng không mấy hôm trước thiép đã chẳng bị cô ta coi như kẻ ngốc mà bỡn cợt rồi.” A Vu trề môi nói.

“Đừng nói là chàng không biết đấy, làm gì có chuyện chàng tự dưng lại xuất hiện trong rừng một cách trùng hợp như thế được.” A Vu không chờ Sở Mậu trả lời đã rào đón trước luôn.

“Nàng thông minh lắm. Ta ở đó chính là để người khác không phát hiện ra chuyện giữa bọn họ.” Sở Mậu nói.

“Tại sao?” A Vu cả kinh, cho dù Sở Mậu không muốn vạch trần bọn họ thì cũng không cần thiết phải đích thân giúp đỡ bọn họ như thế chứ.

“Rồi nàng sẽ biết nhanh thôi.” Sở Mậu khẽ hôn lên má A Vu một cái.

“Chàng cứ suốt ngày như vậy, nói được một nửa rồi không nói nữa, chẳng chịu bàn bạc với thiép chuyện gì cả.” A Vu hậm hực nói. “Rồi sau đó lại còn trách thiép không hiểu tâm ý của chàng.” A Vu tỏ vẻ rất ấm úc, mà trong lòng cũng ấm úc thật, thế là vành mắt bất giác đỏ hoe. Nàng xưa nay vốn không phải một người yếu đuối, nhưng ở trước mặt Sở Mậu, nàng rất dễ cảm thấy ấm úc.

“Đúng là một người được làm từ nước, chẳng trách lại gọi là A Vu.” Sở Mậu cười nói. “Nàng nói đúng, chúng ta là phu thê, từ nay về sau có chuyện gì ta đều sẽ bàn bạc với nàng trước.”

Tuy biết rõ Sở Mậu không hoàn toàn thật lòng, nhưng y có thể nói được như vậy cũng là một sự khởi đầu rất tốt rồi, thế là A Vu liền đổi khóc thành cười. Sau đó, hai người bọn họ lại quần lấy nhau mà mây mưa một phen.

Sáng sớm hôm sau, A Vu và Sở Mậu còn đang ngủ say thì bỗng nghe thấy Tử Nghi ở bên ngoài hô lớn: “Vương gia, Vương phi, Thục phi nương nương chết rồi.”

A Vu kinh ngạc mở hé miệng ra, một người mà hôm qua vẫn còn sống sờ sờ, sao bỗng dung lại chết được? Là ai đã giết Nguyên Dung Mộng? Một vị hoàng phi không đau không ôm bỗng dung qua đời, đương nhiên phải có ai đó đứng ra giải thích.

“Ta biết rồi, lui xuống đi.” Sở Mậu thản nhiên cho Tử Nghi lui, sau đó lại nhắm mắt nghỉ ngơi. Đêm qua vì có hơi quá trớn nên ngay đến Kỳ Vương điện hạ cũng cảm thấy mệt.

A Vu vốn đã mệt đến nỗi bái hoài toàn thân, nghe tin này xong liền lập tức dồn dào sinh khí, còn nảy sinh một tia sáng sướng tự đáy lòng. Thật là tội lỗi, A Vu bất giác thầm tự trách bản thân một chút.

Nhưng khi A Vu cúi đầu nhìn thấy dáng vẻ bình thản đó của Sở Mậu, đầu óc liền xoay chuyển liên hồi. “Điện hạ!” A Vu ghé đến bên tai Sở Mậu gọi khẽ.

“Ừm.” Sở Mậu đáp lại một tiếng, vẫn không chịu mở mắt ra.

A Vu hậm hực đá nhẹ vào chân Sở Mậu, nhưng nàng biết bây giờ không phải là lúc trò chuyện, bèn bò xuống giường rồi chạy đi tắm rửa, sau đó mặc lên người một bộ váy áo màu tím trang nhã, tóc búi lại, cài bằng một chiếc thoa bạc, ngoài ra không dùng món đồ trang sức nào khác nữa.

Khi A Vu soi gương, chỉ thấy người trong gương môi đỏ rắng trắng, da phơn phớt hồng, tựa một cánh hoa đào vừa được tắm mưa xuân, thế là bàn tay liền hơi ngập ngừng, rồi bèn mở hộp phấn trắng thoa lên mặt, che cái nét ửng hồng kia đi, làm bật lên vẻ nhợt nhạt.

Vành mắt nàng lúc này hơi thâm, vừa hay hợp cảnh, khỏi cần phải mất công làm giả gì thêm.

A Vu đưa tay xoa nhẹ chỗ quầng thâm kia. Gần hai tháng trở lại đây, quầng thâm này chưa từng tan đi, chỉ trừ mấy hôm Sở Mậu ra ngoài xử lý công việc.

Trong lúc A Vu thẫn thờ, Sở Mậu đã thay xong quần áo và đi tới. Hai người đưa mắt nhìn nhau một chút, rồi bèn dắt tay nhau đi tới Ngung Xuân Đường - tâm cung trong Tây Uyển của Nguyên Thục phi lúc sinh tiền.

“Điện hạ, ở chỗ này ngài có điều gì cần căn dặn thiếp không? Những lời nào nên nói, những lời nào không nên nói?” A Vu hỏi Sở Mậu. Lần trước nàng đã phạm sai lầm trong chuyện của Nguyên Dung Mộng rồi, lần này không muốn sai lầm thêm nữa.

“Có gắng đừng để người khác biết chuyện giữa Lão Lục với Thục phi.” Sở Mậu nói.

A Vu khẽ gật đầu, những lời này của Sở Mậu gần như là một sự ẩn chứng cho phán đoán của nàng về Hiếu Trinh hậu. Nàng không phải là không muốn điều tra cho rõ ràng, nhưng chuyện đã trôi qua được hơn hai mươi năm,

những người biết được một số tình hình năm xưa kẻ thì chết, kẻ thì ly tán, muốn điều tra ra chân tướng há lại là chuyện dễ dàng? Còn Hách ma ma tuy biết chuyện, nhưng tuyệt đối không bao giờ chịu kể ra với A Vu một chút nào.

Ngưng Xuân Đường lúc này đã chìm vào hỗn loạn, người thì bận tẩm liệm, người thì bận dựng linh đường, xem chừng linh cữu của Nguyên Dung Mộng sẽ được quàn ở Ngưng Xuân Đường.

A Vu và Sở Mậu vừa đi đến cửa, chợt có thái giám chạy lại nói: “Vương gia, Vương phi, Hoàng thượng sau khi biết chuyện của Thục phi liền lập tức ngất lịm đi, Ngũ Hoàng tử đã tới Thanh Khê thư ốc, còn Lục Hoàng tử cũng đã được thông báo tin tức rồi.”

Cái chết của Thục phi đương nhiên không thể so sánh với việc Hoàng thượng long thể bất an, A Vu và Sở Mậu liền chuyển hướng đi về phía bắc, tới Thanh Khê thư ốc mà Long Khánh Đế đang an dưỡng nghỉ ngơi.

Thanh Khê thư ốc chìm trong một mảng tĩnh lặng, Viện chính Thái y viện là Hạ Niên Phương đang cùng hai vị thái y Nhiếp, Thần hội chẩn cho Long Khánh Đế, Điền Hoàng hậu và Hướng Quý phi lần lượt ngồi ở đầu giường và cuối giường, lặng lẽ lau nước mắt. Hoàng đế còn chưa chết, lúc này ai khóc nhiều hơn thì chứng tỏ càng quan tâm đến Hoàng đế hơn, cho nên chỉ sau một thời gian ngắn, mắt của hai nữ nhân đều đã sưng tấy cả lên.

Ngũ Hoàng tử cau mày ngồi ở gian ngoài, nhìn chằm chằm vào phòng trong, chẳng biết là đang mong phụ hoàng chóng khỏe, hay là hy vọng ông ta chết sớm để mình lên thay vị trí. Nhìn thấy Sở Mậu và A Vu đi vào, Sở Càn khẽ chào một tiếng: “Tú ca, tú tẩu.” Trước mặt người ngoài, Ngũ Hoàng tử

cũng giống như Lục Hoàng tử, đều rất thanh tao nhã.

A Vu và Sở Mậu đi vào phòng trong, Sở Cần cũng đi theo vào.

A Vu nhìn Long Khánh Đế mặt mày tái nhợt nằm trên giường, lắng nghe tiếng thở hổn hển như kéo bể lò của ông ta, trong lòng buồn bã vô cùng. Người này từng là cữu cữu của nàng, hơn nữa ngày nào ông ta còn sống, gia tộc của Trưởng Công chúa sẽ còn được bảo vệ, cho nên A Vu thực lòng hy vọng ông ta có thể khỏe lại.

“Hoàng thượng, Tú Hoàng tử tới thăm người đây.” Hướng Quý phi ghé đến bên tai Long Khánh Đế nói khẽ.

Tiếng thở của Long Khánh Đế bất giác lớn hơn một chút, vừa rồi có lẽ vì nôn nóng quá cho nên ông ta mới hôn mê bất tỉnh, còn bây giờ thì đã có ý thức, song vẫn không nói được gì, mí mắt cũng cụp xuống.

“Hạ thái y, phụ hoàng thế nào rồi?” Sở Mậu đi tới bên cạnh một vị thái y, khẽ cất tiếng hỏi.

A Vu lấy khăn tay ra, rồi cũng bắt đầu lau nước mắt giống như Điện Hoàng hậu và Hướng Quý phi, có điều trong số mấy nữ nhân ở đây thì nước mắt của nàng là chân thành nhất.

Mấy người Hạ thái y đã thương lượng xong biện pháp, bèn sai người đi lấy một cọng rơm khô lại, mở to miệng Long Khánh Đế ra, luồn cọng rơm vào sâu trong họng, rồi để thái y hút đờm ra ngoài. Biện pháp này quả nhiên hữu hiệu, Long Khánh Đế ho mạnh mấy tiếng, giống như chõi tắc nghẽn đã được khơi thông, thoảng đó đã ngồi dậy, nhô ra gần nửa bát đờm.

Vừa khéo lúc này, Lục Hoàng tử Sở Dũ và Thất Hoàng tử cũng đã tới. Tây Sơn đại doanh tuy cách Tây Uyển không xa, nhưng Sở Dũ tuyệt đối

không thể tới đây nhanh như vậy được, xem ra đêm qua Sở Dũ có về Tây Sơn đại doanh hay không cũng là một vấn đề cần xem xét.

Có điều, hiện giờ không phải là lúc truy cứu chuyện này. Sau khi nhở đờm ra xong, đầu óc Long Khánh Đế đã tinh táo lên nhiều, mắt cũng mở ra được, bèn ra hiệu cho Hướng Quý phi qua đỡ mình.

“Hoàng thượng, người làm thần thiếp lo quá! Nếu người có mệnh hệ gì, thần thiếp cũng không muốn sống nữa...” Hướng Quý phi phủ phục lên đùi Long Khánh Đế mà khóc.

Điền Hoàng hậu cũng không cam lòng chịu kém, đưa khăn tay lên che miệng, thút thít nói: “Xin Hoàng thượng suy nghĩ cho lê dân thiên hạ mà bảo trọng long thê.”

Điền Hoàng hậu đã nói như vậy rồi, đám con trai, con dâu của Long Khánh Đế đành quỳ cả xuống xin ông ta bảo trọng.

Nhất thời, trong Thanh Khê thư ốc xuất hiện thêm rất nhiều người, Hòa Nhị cùng Vinh Ngũ đã dẫn theo hai đứa trẻ tới, Ngũ Hoàng tử phi Ân Tuyết Hà cũng đã có mặt.

Long Khánh Đế khẽ xua tay, mọi người đều im lặng. Trên khuôn mặt gầy guộc của ông ta, hai con mắt đều hõm xuống, trông giống như hai cái hố sâu khiến người ta cảm thấy bất an.

“Thục phi chết như thế nào?” Long Khánh Đế hỏi.

Chuyện ở hậu cung vốn đều do Hoàng hậu xử lý, nhưng vì Hướng Quý phi đặc sủng, được Long Khánh Đế hạ lệnh cho hiệp trợ xử lý chuyện trong hậu cung, cho nên khi Hướng Quý phi đứng ra trả lời câu hỏi này không có ai cảm thấy bất ngờ gì cả.

“Thục phi...” Hướng Quý phi còn chưa nói xong, Long Khánh Đế đã chợt đưa tay ngắt lời.

Sau đó, Long Khánh Đế chậm rãi quan sát tất cả mọi người đang có mặt. Nếu nói trong số những người ở đây ai ít bị hoài nghi nhất, vậy thì đó chắc chắn là Sở Mậu. Bởi lẽ Nguyên Dung Mộng chết cẩn bản không có lợi gì cho hắn, ai cũng biết rằng Nguyên Thục phi là biểu muội của Sở Mậu, có cô ta ở trong cung làm tai mắt và thỉnh thoảng đõ lời trước Hoàng thượng giúp cho, đó là chuyện mà hắn cầu còn chẳng được.

Huống chi, Nguyên Thục phi còn có tướng mạo rất giống với Hiếu Trinh hậu - thân mẫu của Sở Mậu.

Căn phòng chìm trong tĩnh lặng, mọi người đều đang chờ Long Khánh Đế mở lời. Mãi một hồi lâu sau ông ta mới ngoảnh đầu nhìn qua phía đúra con trai mà mình ghét nhất. “Lão Tú, chuyện này ngươi phụ trách điều tra. Trảm cho ngươi ba ngày.”

“Nhi thần tuân chỉ.” Sở Mậu quỳ xuống tiếp chỉ.

“Đều lui cả đi, để trảm ở riêng một lát.” Long Khánh Đế thở dài một tiếng rồi lại nằm xuống.

Hướng Quý phi muôn ở lại không đi, Diên Hoàng hậu và Ngũ Hoàng tử há lại chịu để bà ta có cơ hội lấy lòng Hoàng thượng? Hai bên cứ giằng co mãi, rồi cuối cùng đều bị Long Khánh Đế đuổi ra ngoài.

Sở Mậu đã nhận được lệnh vua, đương nhiên phải đi làm, cho nên A Vu liền một mình về Diên Gia Đường. Nàng lúc này có chút thấp thỏm, thầm lo thời gian ba ngày quá ngắn, Sở Mậu chưa chắc đã có thể điều tra ra được chuyện gì. Ôi, thật không rõ Hoàng đế có thật lòng muốn tìm ra chân tướng hay không, không ngờ lại chỉ cho có ba ngày để điều tra.

Trái tim A Vu sớm đã dời từ chỗ Hoàng đế cữu cữu của nàng qua bên Sở Mậu, chỉ là bản thân nàng còn chưa hay biết mà thôi.

Tối đó khi Sở Mậu về Diên Gia Đường, A Vu vừa nghe Tử Nghi báo tin liền tự mình xách đèn lồng ra ngoài sân nghênh đón. “Điện hạ.”

Sở Mậu khẽ gật đầu với A Vu, tỏ ý bảo nàng vào trong rồi nói. A Vu vừa mới vào cửa liền muốn hỏi han tình hình, nhưng Sở Mậu lại vòng vào tịnh thất, một gã thái giám bung nước nóng theo sát phía sau. Ở trong Diên Gia Đường hầu hạ đã lâu như vậy rồi, bọn người dưới đều biết, việc đầu tiên mà Kỳ Vương điện hạ thường làm sau khi quay về chính là tắm rửa thay quần áo.

A Vu đích thân lấy đồ cho Sở Mậu thay rồi mang vào trong tịnh thất, đuôi gã thái giám đang hầu hạ bên trong ra ngoài, hỏi qua tấm bình phong: “Điện hạ, đã điều tra ra được gì chưa?”

Phía bên kia bình phong, Sở Mậu đang cởi quần áo, A Vu nhìn thấy hắn tháo dây lưng ra vắt lên bình phong, kế đó là áo ngoài, áo trong, quần, rồi chỉ nghe y nói: “A Vu vào đây cọ lưng cho ta đi.”

A Vu thầm phỉ phui một tiếng, xem ra uổng công nàng lo lắng rồi, lúc này rồi mà Sở Mậu còn có tâm trạng trêu chọc nàng xem ra hắn đã có sẵn kế hoạch để xử lý mọi chuyện.

A Vu mang theo hương di^[1] cùng khăn cọ lưng đi vòng qua bình phong, kết quả là nhìn thấy Sở Mậu đang đứng ngoài thùng tắm, toàn thân không mặc gì. A Vu vội vàng đưa tay che mắt, kêu lên: “Điện hạ sao còn ở bên ngoài vậy?”

[1]. Một loại xà bông thời cổ ở Trung Quốc, tương truyền làm thành từ dịch tụy của lợn.

Sở Mậu ra vẻ vô tội nhìn A Vu, lúc này A Vu mới nhớ ra ở Diên Gia Đường này không có loại túi nước làm từ da bò như ở Ngọc Lan Đường, Sở Mậu không tắm tráng qua một chút quyết sẽ không bước vào thùng tắm.

A Vu đành cầm gáo nước đưa tới cho Sở Mậu, kết quả là Sở Mậu chảng thèm đưa tay ra lấy, cứ thế ngồi xuống chiếc ghế nhỏ ở một bên. A Vu nhìn Sở Mậu một chút rồi lại nhìn bộ quần áo trên người mình, cuối cùng đành cắn răng cởi giày, tất và áo ngoài ra, móc nước giội cho Sở Mậu.

Sau đó Sở Mậu mới bước vào trong thùng tắm, lại dặn dò A Vu: “Giội nước liên tục nhé, đừng dừng lại!”

Múc nước, giội nước, để nước phát ra những tiếng rào rào liên tục, như vậy có thể át được tiếng người. Sở Mậu dang hai tay ra gác lên thành thùng tắm, rồi mới uể oải trả lời: “Nàng cảm thấy là ai giết Thục phi?”

Vân đê này A Vu đã suy nghĩ cả một ngày trời. “Có lẽ là Hướng Quý phi.”

Cả Diên Hoàng hậu và Hướng Quý phi có lẽ đều mong Nguyên Dung Mộng chết, nhưng lại muốn chờ đợi phượng ra tay, còn mình thì làm ngư ông đắc lợi. Có điều, sau khi Nguyên Dung Mộng và Sở Dũ thậm thụt với nhau, sự cân bằng ấy đã bị phá vỡ.

Nếu chuyện Hoàng thượng bị căm sừng lan truyền ra ngoài, Lục Hoàng tử át sẽ sê để mất thánh tâm. Kỳ thực nếu đổi lại là một cung phi nào khác, Hoàng đế có lẽ sẽ chẳng buồn để bụng làm gì, nhưng Thục phi thì khác, cô ta hiện giờ đang đắc sủng, còn có dung mạo giống với tiên Hoàng hậu. A Vu cho là Hướng Quý phi không muốn nhìn thấy chuyện này bị vạch trần, cho nên mới giết Thục phi để diệt khẩu.

Nhưng trong chuyện này Sở Mậu rõ ràng cũng có tham gia, chỉ là hiện

tại A Vu còn chưa thể nhìn ra được cái chết của Nguyên Dung Mộng có lợi gì cho Sở Mậu. Dù Nguyên Dung Mộng đã chạm vào vẩy ngược của Sở Mậu, nhưng chuyện đã trôi qua nhiều năm như thế, Sở Mậu việc gì phải nôn nóng xử trí Nguyên Dung Mộng chứ? Hơn nữa, Sở Mậu sao phải cố hết sức che giấu cho Nguyên Dung Mộng và Lục Hoàng tử? Đây cũng là một chuyện mà A Vu không thể nào hiểu nổi.

“Nói tiếp đi.” Sở Mậu nói.

“Điện hạ dường như đã biết trước việc Hướng Quý phi muốn gây bất lợi cho Nguyên Thục phi. Có điều, nếu chúng ta nhắc nhở Thục phi trước một chút, sau khi thoát nạn cô ta tất sẽ quay sang đối chơi với Hướng Quý phi, nếu có thể bắt quả tang cả người lẫn vật thì vừa có thể trừ được Hướng Thị, lại vừa có thể ly gián Thục phi và Lão Lục, như vậy chẳng phải cũng tốt ư?” Chỉ cần có biện pháp khác, A Vu thông thường sẽ không muốn dùng cách lây mạng người để giành phần thắng.

“Vậy là nàng cảm thấy ta đã làm sai ư?” Sở Mậu cười hỏi.

A Vu thực sự quá có lòng tin vào Sở Mậu, cho nên lập tức lắc đầu theo trực giác. “Trừ phi kết quả mà điện hạ muốn chính là Thục phi chết, hơn nữa người ra tay nhất định phải là Hướng Quý phi.”

“Nàng cúi đầu xuống đi.” Sở Mậu nghiêng đầu nói với A Vu.

A Vu ngỡ là Sở Mậu có lời gì đó định rỉ tai mình, bèn ngoan ngoãn cúi đầu xuống, kết quả là bị Sở Mậu ngâm lấy cánh môi, sau đó còn tiện đà kéo luôn nàng vào trong thùng nước.

“Sở Mậu!” A Vu đưa tay đánh Sở Mậu, bây giờ nàng đã bị hấn làm cho toàn thân ướt nhẹp rồi.

Sở Mậu mỉm cười hôn lên má A Vu, tâm trạng có vẻ rất tốt, nhưng không rõ là vì cái chết của Nguyên Dung Mộng hay là vì đã đạt được mục đích.

“A Vu của ta đúng là thông minh, đúng là nữ Gia Cát.” Sở Mậu cười nói.

Nhưng chuyện sau đó thì A Vu không thể đoán ra được, tại sao Sở Mậu lại muốn Hướng Quý phi là người ra tay chứ?

“Điện hạ đừng đánh đố thiếp nữa mà, mau nói đáp án cho thiếp biết đi.”

Sở Mậu giúp A Vu sửa sang lại mái tóc, rồi còn cởi chiếc áo bị ướt ra giúp nàng. Khuôn mặt A Vu bị hơi nóng phả vào làm ửng lên một mảng màu đỏ rực, hết sức mê người.

“Có những chuyện tự mình suy đoán chẳng phải là càng thú vị hơn sao?” Trên khuôn mặt Sở Mậu hiện lên một tia cười mỉm.

A Vu nhìn vào mắt Sở Mậu, thấy nơi đó tựa như một biển sao, thần bí, mênh mông và xa thẳm. A Vu coi lời của Sở Mậu như một lần thử thách, nếu nàng đoán ra được, Sở Mậu sẽ bắt đầu coi trọng suy nghĩ và ý kiến của nàng.

Hiện giờ Sở Mậu đương nhiên cũng coi trọng A Vu, nhưng nàng biết, có lẽ hắn thích con người của nàng, khuôn mặt của nàng, vóc dáng của nàng, nhưng trước mắt tuyệt đối không bao gồm những thứ chứa trong đầu nàng.

A Vu hoàn toàn không ngờ được có một ngày mình lại rơi vào cảnh phải dùng nhan sắc để lấy lòng người khác. Có lẽ nàng có thể tự lừa gạt mình rằng khuôn mặt của Nguyên Dung Mộng cũng không tệ, nhưng Sở Mậu đâu có xót thương cô ta chút nào. Có điều, dung mạo của nàng tuy đã thay đổi, nhưng phần nội tại thì vẫn là Quận chúa Khang Ninh của kiếp trước, mà Quận chúa

Khang Ninh Cố A Vu thì chưa từng được Tú Hoàng tử điện hạ để mắt tới bao giờ.

Hơn nữa A Vu cảm thấy Sở Mậu quá đắm đuối thân thể của nàng, nhưng chưa từng để tâm tới suy nghĩ và thái độ của nàng, càng đừng nói gì tới việc tôn trọng nàng như một chính phi, có chuyện gì cũng thương lượng với nàng. A Vu đã từng nhìn thấy cách cư xử của cha mình là Vệ Quốc Công với Trưởng Công chúa Phúc Huệ, bất luận gặp chuyện gì ông cũng đều bàn bạc với Trưởng Công chúa, trong Cố gia, Trưởng Công chúa có quyền uy tuyệt đối của một vị chủ mẫu, điều này khiến A Vu khâm phục và khát khao.

A Vu cứ nghĩ tới đây là lại có chút ủ rũ, cho dù là hiện tại khi nàng còn đang xinh đẹp mỹ miều, Sở Mậu mê đắm thân thể của nàng, nhưng tuyệt đối không cho phép nàng dựa vào điều này để khống chế hắn hay gây ảnh hưởng tới hắn.

Quá nhiều sự việc nằm ngoài tầm kiểm soát khiến A Vu cảm thấy hơi phiền muộn.

Đầu óc A Vu đột nhiên lóe sáng, một người như Sở Mậu át hẳn cũng rất ghét việc bị người ta khống chế trong tay.

“Điện hạ, Thục phi với Lão Lục qua lại được với nhau là nhờ chàng đúng giữa đúng không?” A Vu hỏi. Sở Dũ tuy là Lục Hoàng tử, nhưng tuổi tác dù sao cũng đã lớn, đi lại trong hậu cung tất có điều e ngại, sao lại có thể cảm dỗ Nguyên Dung Mộng trong thời gian ngắn như thế được? Mà Nguyên Dung Mộng cũng không ngốc, chẳng lý nào lại không đề phòng gì, há lại để cho hắn đắc thủ dễ dàng như thế được?

“Ha ha.” Sở Mậu khẽ cất tiếng cười khẩy. “Đúng, mà cũng không đúng. Hai người đó ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, vừa gặp đã như quen thân, chẳng

cần người khác phải đứng giữa bắc cầu.”

Lời này gần như là một sự thừa nhận, rằng việc Nguyên Dung Mộng và Sở Dũ qua lại với nhau cũng là điều mà Sở Mậu muốn nhìn thấy.

“Kỳ thực chiêu này ta học được từ A Vu đây.” Sở Mậu nói.

Trái tim A Vu bất giác hơi thắt lại, xem ra Sở Mậu biết rất rõ về việc xảy ra trong phủ An Quốc Công khi xưa, chẳng rõ là hắn từng đặc biệt để ý đến phủ An Quốc Công hay là còn chưa yên tâm về nàng, cho nên mới điều tra quá khứ của nàng, cũng giống như việc hắn từng ngầm sai người điều tra Nguyên Dung Mộng vậy.

A Vu lòng thầm giá lạnh. Hai con người có thể hoàn toàn trốn trại bên nhau, nhưng trái tim thì luôn bị phủ bởi một tầng sương mờ.

“Đúng thế, chúng ta đều không được trưởng bối yêu thích mà.” A Vu chỉ bằng vào một câu nói đã giải thích được sự bất đắc dĩ của mình khi xưa, còn đưa bản thân về cùng một phe với Sở Mậu.

“Chúng ta ra ngoài thôi, nước lạnh rồi.” Sở Mậu bước ra khỏi thùng tắm, bế A Vu lên, giúp nàng lau khô người và mặc quần áo, sau đó mới tự lau người cho mình.

Chương 47

Thục Phi chết dây dưa chuyện cũ

Linh cữu của Nguyên Dung Mộng vẫn còn được quàn ở Ngung Xuân Đường, về danh nghĩa cô ta dù sao cũng là thứ mẫu phi của Sở Mậu, có vài chuyện cần phải kiêng kỵ một chút, do đó đêm nay Sở Mậu và A Vu chỉ đơn thuần ôm nhau nằm ngủ mà thôi.

A Vu không quen với việc mặt đối mặt với Sở Mậu, khi hơi thở của hắn phả đến, nàng có cảm giác khó mà thở nổi, cho nên bèn trở mình quay lưng về phía hắn. Thành ra hai người bọn họ lúc này trông như hai chiếc thiếc xếp chồng lên nhau vậy, ăn khớp vô cùng.

Ngón tay Sở Mậu thỉnh thoảng lại vuốt ve trên lưng A Vu một chút, dường như đang suy nghĩ điều gì, nhưng hiển nhiên không có ý định chia sẻ với nàng.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Sở Mậu đã ra ngoài, A Vu cũng không sao ngủ nổi nữa, Sở Mậu đúng là xấu xa, chẳng chịu tiết lộ với nàng điều gì cả.

Khi dùng bữa sáng, A Vu đuổi ả cung nữ hầu hạ bên cạnh mình đi, chỉ giữ Tử Nghi lại, hỏi: “Đã điều tra ra được gì chưa?”

“Các cung nhân vốn hầu hạ bên cạnh Thục phi đều đã bị giam lại rồi, Quý phi nương nương hạ lệnh, không ai được phép bàn luận về chuyện này. Có điều nô tỳ vẫn nghe ngóng được một chút, hình như Thục phi qua đời vì băng huyết, chiếc đệm trên giường bị máu thấm đẫm hết cả.”

A Vu nghe Tu Nghi nói vậy, trong đầu bất giác hiện lên tình cảnh đó, cảm thấy buồn nôn vô cùng, cứ như thể có thể ngửi thấy mùi máu tanh vậy. Nàng vội vàng gạt bỏ những suy nghĩ vu vơ qua một bên, trầm ngâm nói: “Vô duyên vô có làm sao lại bị băng huyết được?”

“Đúng thế, nô tỳ cũng cảm thấy kỳ quặc. Nô tỳ nghe nói, chỉ khi nữ nhân sinh con mới có khả năng bị băng huyết thôi.” Tu Nghi nói.

Những lời này của Tu Nghi hiển nhiên đã nhắc nhở A Vu, nếu Nguyên Dung Mộng không sinh con, vậy liệu có phải là sảy thai không? Lần trước Nguyên Dung Mộng từng vượt ve bụng mình và nói ra những lời đầy ám muội, có khi nào cô ta đã biết là mình đang mang thai rồi không?

A Vu bất giác cả kinh, cô ả Nguyên Dung Mộng này đúng là quá lớn mật, chờ đến khi cái bụng nhô hẳn lên, cô ta định xử lý thế nào đây?

Nguyên Dung Mộng có thai, chẳng trách Hướng Quý phi lại nôn nóng ra tay như thế. Đáng thương thay cho Nguyên Dung Mộng, mới hồi ban ngày vẫn còn tầng tịu với Sở Dũ trong rừng.

Nhưng A Vu vẫn không thể hiểu nổi, Sở Mậu rốt cuộc muốn đạt được mục đích gì trong chuyện này?

“Cảnh Hối, Cảnh Hối.” Tối hôm đó khi Sở Mậu về đến Diên Gia Đường, A Vu giống như một con mèo con đang vẫy đuôi xin rủ lòng thương. Quả đúng là lòng tò mò hại chết người, A Vu tuy biết rõ là sự việc rồi cuối cùng sẽ được đưa ra ánh sáng, nhưng lại không kìm được muôn suy đoán các loại khả năng, khi không đoán ra được thì cảm thấy lòng dạ ngứa vô cùng.

“Ừm.” Sở Mậu đặt cuốn sách trong tay xuống, đưa tay vuốt trán cất tiếng thở dài.

A Vu không để tâm tới nét cười bất lực bên khói môi Sở Mậu. “Hôm nay có điều tra ra được gì không, Cảnh Hối?” A Vu khẽ cọ đầu lên ngực Sở Mậu rồi còn chủ động ngồi luôn vào lòng hắn.

Sở Mậu nhìn A Vu vẻ túc cười. Trên người nàng quả thực có quá nhiều nhược điểm, thường ngày thì cao ngạo tựa như một con chim công, nhưng chỉ cần nắm lấy nhược điểm của nàng, nàng sẽ trở nên dễ bảo như mèo con vậy.

A Vu thấy Sở Mậu không hề có ý định mở miệng, thế là lại càng hạ mình hơn, cất giọng làm nũng: “Cảnh Hối, Cảnh Hối, chàng nói với thiếp đi mà, được không?”

“Chờ mấy ngày nữa nàng khắc sẽ biết thôi.” Sở Mậu giữ lấy bờ vai A Vu, đẩy nàng ngồi qua một bên.

A Vu căm hận đến nỗi nghiến răng nghiến lợi, nhưng ngoài mặt vẫn cố làm ra vẻ buồn thương. “Cảnh Hối...”

Sở Mậu chẳng hề mềm lòng chút nào. A Vu chính là một con cáo muốn lừa lấy miếng thịt mà chim ưng đang ngâm trong miệng, thịt thì đương nhiên là có, nhưng không thể lấy dễ dàng như thế được.

Sở Mậu đứng dậy đi về phía giường, cởi giày và áo ra rồi nằm xuống, xem chừng chuẩn bị đi ngủ.

“Hãy nói với thiếp đi mà, lòng thiếp bây giờ ngứa lắm, Cảnh Hối.” A Vu có chiêu số nào đều đem ra sử dụng hết, thậm chí còn không tiếc hạ mình đến mức rúc vào lòng Sở Mậu mà ôm lấy cổ hắn, vừa lay vừa gọi: “Ca ca.”

Cho dù là khi cùng Sở Mậu làm chuyện đó, bị Sở Mậu ép phải gọi, A Vu cũng rất ít khi chịu hé miệng gọi ra hai chữ “ca ca” này, kể cả có gọi cũng

cực kỳ miến cưỡng, nào có giống như lần này, thực là yêu kiều đến chay nước.

Sở Mậu véo nhẹ lên má A Vụ một cái, nói: “Nàng đã biết lòng dạ ngứa ngáy là thế nào rồi ư? May hôm trước khi lạnh nhạt với ta, nàng có biết lòng dạ ta ngứa ngáy đến cỡ nào không?”

Một câu nói vốn chưa chan tình cảm, nhưng bị Kỳ Vương điện hạ nói ra bằng giọng bõn cợt như vậy, A Vụ nghe rồi liền cảm thấy ám ức vô cùng.

Lòng dạ ngứa ngáy? Điều này A Vụ chưa từng nhìn thấy trên người Sở Mậu bao giờ, nàng chỉ cảm thấy Kỳ Vương điện hạ dường như là huynh đệ chí cốt với bốn chữ “ung dung điềm tĩnh”. Có điều, Sở Mậu nói ra câu đó vào lúc này, có lẽ là muốn tìm chỗ để xuống thang.

Lần trước hai người hòa hảo với nhau căn bản không qua giai đoạn xuống thang, mà cứ thế nhảy từ trên cao xuống. Lúc này A Vụ đương nhiên là phải phối hợp với Kỳ Vương điện hạ rồi.

“Thiếp nào có nhìn ra điện hạ có vẻ gì là lòng dạ ngứa ngáy.” A Vụ cười lạnh một tiếng, tự xưng là thiếp.

Sở Mậu nhìn A Vụ, nụ cười mỉm bên khói môi vẫn còn nguyên, tại sao nàng ấy lại không nhìn ra chứ? Tạm chưa nói tới gã nô tài Lã Nhược Hưng mũi thính như mũi chó, ngay cả đám quân sự, môn khách bên cạnh hắn cũng đều nhận ra hắn có vẻ bồn chồn nôn nóng khác với thường ngày, nhưng chỉ riêng A Vụ vốn ngày ngày đồng sàng cộng chầm với hắn thì lại nói là hoàn toàn không nhìn ra được.

Sở Mậu thực sự không biết là mình giả bộ quá giỏi, hay là A Vụ quá vô tâm.

A Vu trưng ra bộ dạng này chẳng qua là muốn đợi Sở Mậu tiếp lời, sau đó nàng mới tiện bày tỏ sự hoang mang sợ hãi của mình trong mấy ngày đó. Nào ngờ Sở Mậu lại trực tiếp xoay người ngửi luôn, chẳng hề có ý định nói gì cả.

A Vu thầm than hổng bét, xem ra chiêu này đã dùng nhầm rồi, dường như nàng chưa từng sử dụng được thủ đoạn gì ở chỗ Sở Mậu cả.

Da mặt A Vu vốn mỏng, vừa rồi khó khăn lấm mới đánh bạo làm nũng với Sở Mậu được lâu như vậy, cuối cùng lại rơi vào cảnh bị châm chọc, cho nên A Vu vừa ấm ức lại vừa buồn bã. Nàng liền trở mình quay mặt vào phía trong, những giọt nước mắt tuôn rơi lâ châ xuống gối, làm ướt cả một mảng to bằng bàn tay.

Tiếng khóc trong câm lặng thường khiến người ta mỏi mệt nhất, đã thế còn phải không chế cho bờ vai khỏi run, A Vu cảm thấy trái tim mình đau nhói lên từng hồi, cảm thấy bản thân thật quá vô dụng... Đã mấy năm như thế trôi qua, vậy mà chuyện của Trưởng Công chúa vẫn chẳng có tiến triển gì, hơn nữa tương lai cũng không có chút hy vọng nào cả, A Vu cảm thấy con đường trước mắt thật mịt mù quá đỗi.

Một lát sau, Sở Mậu đưa tay tới, A Vu không tránh được, bị ngón tay của hắn sờ lên mặt. Bàn tay Sở Mậu đờ ra một chút, rồi bèn giữ lấy vai A Vu mà kéo lại.

A Vu cố gắng giãy giụa một chút, nhưng không thể cự lại lực tay của Sở Mậu, một khuôn mặt giàn giụa nước mắt cứ thế hiện ra trước mắt hắn. A Vu cảm thấy vừa xấu hổ vừa tức giận, liền đẩy Sở Mậu ra, đột ngột ngồi dậy. Nàng thực sự không muốn đối mặt với Sở Mậu vào lúc này, liền chuẩn bị bò qua Sở Mậu để xuống giường.

Sở Mậu đưa tay kéo A Vụ vào lòng. “Ta chẳng qua chỉ đùa với nàng một chút thôi mà, sao phải nhõ mọn như vậy?”

A Vụ nghe thấy câu này của Sở Mậu thì giận đến nỗi nghiến răng ken két, nước mắt tuôn ra giàn giụa, nhưng lại không còn chút sức lực nào để tranh cãi với Sở Mậu nữa. Nàng thầm nghĩ, thôi bỏ đi, cùng lăm thì nếu thực sự có ngày đó, ta sẽ đưa đao cưa cổ rồi đi theo Trưởng Công chúa, như thế cũng coi như là báo đáp được ơn sinh thành kiếp trước rồi.

“A Vụ.” Sở Mậu cảm nhận được sự lạ thường của A Vụ, liền kéo mặt nàng quay về phía mình, phát hiện đôi mắt trước kia vốn linh động lạ thường nay đã như bị phủ một tầng khí màu xám. Trái tim Sở Mậu bất giác trầm hẵn xuống.

“A Vụ.” Sở Mậu lại gọi tiếng nữa.

“Lòng dạ của điện hạ với ta thực là cứng rắn.” A Vụ khẽ nói. “Nếu ngày nào đó ta chết rồi, chẳng biết điện hạ có vì ta mà buồn chút nào không?” Trong đầu A Vụ dường như đã xuất hiện cảnh tượng mình và đại ca, nhị ca, rồi cả mẫu thân nữa, cùng nhau xuống suối vàng.

“Đừng hờ một chút là nói tới cái chết như thế, A Vụ!” Trong giọng của Sở Mậu thấp thoáng xuất hiện vẻ phiền muộn, hắn rất không thích nghe A Vụ nói tới chữ “chết”, thậm chí còn chưa từng dám nghĩ tới chuyện này. Nhất thời, dáng vẻ đầu tóc bạc phơ trong tuổi tráng niên của Long Khánh Đế bỗng hiện lên trong đầu Sở Mậu, bộ dạng đó thật chẳng khác nào một cái xác chết biết đi.

“Ta cứ nói, cứ nói đây.” A Vụ đã phải kìm nép suốt một hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được chỗ để phát tiết nỗi ám úc. “Nếu ta chết đi, điện hạ khỏi cần an táng ta làm gì, cứ đem ta hỏa thiêu, sau đó rắc tro cốt ở một nơi nào đó

phong cảnh tú lệ là được, ta...”

“A Vu!” Sở Mậu gầm lên, chỉ hận không thể tát cho A Vu một cái, qua đó ngăn cản nàng tiếp tục nói ra những lời tàn nhẫn.

A Vu phát tiết xong một phen, tự bắn thân cũng giật mình tinh táo trở lại, sao nàng lại tự nguyên rủa mình như thế chứ? Nhưng nhìn thấy dáng vẻ giận dữ của Sở Mậu, thậm chí vành mắt hắn cũng đã đỏ hoe, con giận của nàng bất giác tan đi phần nào.

“Điện hạ không phải là không muốn nhìn thấy ta sao, còn trưng ra cái bộ dạng này làm gì...” A Vu vừa khóc vừa nói.

“Ta không muốn nhìn thấy nàng bao giờ?” Sở Mậu lại ôm A Vu chặt hơn một chút. “Ta chỉ hận không thể nhét nàng vào lòng, đi tới đâu cũng mang theo nàng, thỉnh thoảng lại hôn lên miệng nàng một cái.” Sở Mậu cúi đầu xuống ngậm lấy cánh môi A Vu, động tác hết sức dịu dàng, trên đời này không còn chuyện gì tốt đẹp hơn là A Vu được sống một cách vui vẻ.

“Vậy tại sao mấy hôm trước điện hạ còn không để ý tới ta?” A Vu đương nhiên không dễ tin vào những lời đường mật của Sở Mậu, những lời lẽ kiểu như vậy nàng có thể nói ra cả đồng. “Điện hạ có biết khi đó ta sợ hãi đến thế nào không? Ta cứ ngỡ, cứ ngỡ điện hạ đã đi tìm Nguyên Dung Mộng rồi.”

Sở Mậu thở dài một tiếng, thầm cảm thấy tức cười, chẳng hiểu vì sao A Vu lại lo lắng về một chuyện hoang đường như vậy. “Sao nàng cứ suốt ngày cảm thấy ta có gì đó với cô ta như vậy nhỉ?”

“Sao lại không có gì chứ, điện hạ rõ ràng đã ngầm thừa nhận là sau này nếu... nếu việc thành, thì chàng sẽ nạp cô ta làm phi.” A Vu nói thảng không chút kiêng dè.

Sở Mậu khẽ cười thành tiếng, nói: “Chỉ vì chuyện này thôi sao? Trong vương phủ có nhiều nữ nhân như thế, nạp cô ta làm phi thì đã sao? Hơn nữa, ta đưa ra hạ sách như thế là vì ai chứ? Còn không phải là vì một cô nàng ngốc nghếch nào đó ư?” Sở Mậu nói xong liền đưa tay tới nhéo mũi A Vu một cái.

A Vu hơi cau mày lại, trè môi nói: “Có chàng mới là đồ ngốc ấy!” Có điều nàng hiển nhiên đã chấp nhận cách xung hô mới của Sở Mậu với mình. “Sao lại là vì thiếp chứ?”

“Sao lại không phải vì nàng? Để Nguyên Dung Mộng đồng ý là không gây khó dễ cho nàng nữa, ta đành miễn cưỡng đồng ý như vậy thôi.” Sở Mậu nói. “Có điều cô ta dám khiêu khích nàng như vậy, ta đương nhiên không thể để cho cô ta sống tiếp.”

A Vu đột ngột ngẩng đầu lên, những lời vừa rồi của Sở Mậu đã tiết lộ rằng hắn có liên quan tới cái chết của Nguyên Dung Mộng, hắn nói vậy là muốn giải thích với nàng ư?

Nhưng nếu A Vu là Sở Mậu, lại đóng một vai như thế trong chuyện này, nàng cũng khó mà mở miệng được, cho nên nàng mới ghét việc người khác nhắc đến Vương di nương với mình, cứ dựa theo đó mà suy đoán, Sở Mậu có lẽ cũng là như vậy.

“Điện hạ đừng nói nữa, thiếp không nên truy hỏi quá nhiều như thế.” A Vu dịu dàng nói, ánh mắt nhìn Sở Mậu ngợp đầy vẻ xót thương.

Sở Mậu kéo tay A Vu lên đặt bên môi mình, nhẹ nhàng hôn lên từng đầu ngón tay của nàng, lông mi cụp xuống vừa dài vừa rậm, hoàn toàn có thể so sánh được với lông mi của A Vu.

Lông mi của Sở Mậu phủ xuống đáy mắt hắn một mảng bóng râm, A Vu cũng không rõ tại sao cảnh tượng này lại làm mình rung động, nàng co chân

lại ngồi kiễu quỳ, kéo đầu Sở Mậu lại áp vào ngực mình, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gáy hắn.

Hai người đều không nói gì. Sở Mậu quả thực không muốn nhắc tới chuyện này, nhưng tuyệt đối không phải là vì nguyên nhân như A Vu tưởng, chuyện đã từng làm hắn hoàn toàn có thể đối mình gạt người, cho là chưa từng xảy ra.

Một hồi lâu sau, Sở Mậu cạ nhẹ vào bờ má lảng mịn của A Vu rồi mới ngẩng lên hỏi: “A Vu, sao nàng cứ luôn cảm thấy ta và Thục phi có gì đó với nhau vậy?”

Với tính cách của Sở Mậu, đừng nói là nữ nhân không sạch sẽ, cho dù là nữ nhân sạch sẽ, ngoài A Vu ra hắn không động đến bất cứ ai, A Vu không nên hoài nghi điều này.

A Vu có chút thẹn thùng lâm bẩm: ““Thiếp thấy cô ta rất đẹp, còn đầy vẻ quyến rũ, khiến nữ tử nhìn vào cũng không khỏi đỏ mặt.”

Sở Mậu khẽ cười thành tiếng, quan sát A Vu từ trên xuống dưới một lượt. “Sao nàng không nhìn thấy sự quyến rũ của chính mình nhỉ? Khắp nơi đều quyến rũ, hơn nữa còn có mùi thơm quyến rũ, khiến ta không lúc nào là không nhớ đến nàng...” Giọng của Sở Mậu càng lúc càng hạ thấp, rồi liền hồn lên đôi bờ môi hồng hào căng mọng của A Vu.

“Không có ai so được với vẻ đẹp của nàng, A Vu.” Sở Mậu ngẩng đầu nhìn A Vu.

A Vu nhìn thấy mình trong mắt Sở Mậu, quả thực rất đẹp. Nhưng nàng mới mười bảy tuổi thôi, chờ đến năm hai mươi bảy tuổi, liệu Sở Mậu có còn nói như vậy nữa không?

“Dùng nhan sắc để lấy lòng người khác dù sao cũng không thể kéo dài mãi được.” A Vu cất giọng thương cảm.

Sở Mậu trở mình ngồi dậy, ôm A Vu vào lòng. “Hóa ra A Vu của ta lại nghĩ về bản thân như vậy ư? Nếu chỉ có nhan sắc không thôi...”

“Ai chỉ có nhan sắc không thôi?” A Vu hậm hực nói, rồi bèn đưa mắt lướt Sở Mậu.

“Vậy nàng còn lo lắng điều gì?” Sở Mậu khẽ cắn lên tai A Vu. “Nói thật lòng, trên thế gian này tuy không người nào có thể so với A Vu của ta về nhan sắc, nhưng mỹ nhân hơi kém hơn một chút thì không phải là không có, hơn nữa người đó còn từng trèo lên giường của ta trong bộ dạng không một mảnh vải che thân.”

A Vu nghe giọng điệu của Sở Mậu, biết là mỹ nhân đó e không có kết cục gì tốt đẹp, bất giác cười thầm trong lòng, lại áp sát má vào ngực Sở Mậu, thấp giọng nói: “Cảnh Hồi, chàng nói xem, nếu chúng ta có một đứa bé thì có phải là rất tốt không?”

Sở Mậu nhẹ nhàng xoa lưng A Vu, bàn tay không có lấy một tia do dự nào, miệng nói: “Đương nhiên rồi, chúng ta sẽ sinh ba đứa con trai, một đứa con gái, không thể nhiều thêm được nữa.” Như thế tính tổng thời gian mang thai của A Vu đã là bốn mươi tháng rồi^[1], Sở Mậu chỉ vừa mới nghĩ đến việc gần bốn năm ròng không được đụng đến A Vu, trái tim đã như bị nhúng vào trong hố băng, lạnh giá tột cùng.

[1]. Người Việt Nam tính thời gian mang thai là chín tháng mười ngày, người Trung Quốc thì tính là tròn mười tháng. Căn nguyên của sự khác biệt là người Trung Quốc tính tháng mang thai chỉ là bốn tuần, tức hai mươi tám ngày, cho nên tính theo ngày thì hai bên đều là hai trăm tám mươi ngày như nhau.

Hắn thích thân thể của A Vu, vừa mềm mại vừa ấm áp. Chỉ những khi nào được A Vu ôm thật chặt, Sở Mậu mới có thể cảm nhận được là A Vu

quan tâm đến mình.

Có điều, bây giờ còn chưa thể sinh con được, Sở Mậu có thể khẳng định chắc chắn điều này. Nữ nhân sinh con chẳng khác nào vượt qua quỷ môn quan, thời gian mang thai cũng nguy hiểm vô cùng, không thể có một chút sơ sẩy nào. Tuy Sở Mậu cảm thấy mình có đủ năng lực để bảo vệ, nhưng lỡ xảy ra điều bất trắc thì sao? Hắn không thể chấp nhận nổi tình huống “bất trắc” ấy, bởi vì cái giá phải trả quá lớn, cho nên không thể mạo hiểm được. Sở Mậu cảm thấy chờ sau này đại cục đã định, hắn mới có thể dành thời gian để toàn tâm toàn ý chăm sóc cho A Vu được.

Lần trước hắn đã từng hết sức tự tin đưa A Vu đi chèo thuyền, muốn giúp nàng khắc phục chứng sợ nước, kết quả thì sao? Có hắn ở ngay bên cạnh, vậy mà A Vu vẫn rơi xuống nước, lúc đó tâm trạng hắn hoang mang hơn bất cứ ai.

“Phải sinh nhiều như vậy sao?” A Vu kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Thực ra ba đứa con trai không tính là nhiều, vì trẻ con thường dễ chết yểu, hơn nữa không phải ai cũng có tài năng để làm đế vương. Nếu Hoàng đế mà không có nhiều con cái, đó thực sự không phải là cái phúc cho nước cho dân.

“Như vậy đâu thể coi là nhiều, các hoàng đế trước đây như Chương Hoàng đế, Nhân Hoàng đế, ai cũng đều có mười hoàng tử trở lên cả.” Sở Mậu nói.

A Vu không nói gì nữa, trong lòng thầm nghĩ: Đã gần hai tháng rồi, sao vẫn chưa có chút động tĩnh nào như vậy chứ?

Ngày thứ ba là kỳ hạn mà Long Khánh Đế giao cho, A Vu không được triệu kiến nên không thể tới Thanh Khê thư ốc, chỉ đành ở lại Diên Gia Đường chờ tin.

“Bẩm Vương phi, Tử Vân Đường của Quý phi nương nương bị phong tỏa rồi, người ở trong không được ra ngoài, người ở ngoài cũng không được vào trong.” Lỗ Duy Trung từ bên ngoài trở về, cung kính nói với A Vu.

Tên Lỗ Duy Trung này là một thái giám hầu hạ trong Diên Gia Đường, Sở Mậu từng ngầm ám thị với A Vu là người này có thể dùng được, và A Vu đã quyết đoán nghe theo. Sự thực đã chứng minh, trong chốn Tây Uyển này, dám thái giám, cung nữ “ma xó” quả thực hữu dụng hơn so với Tử Nghi. Còn về Băng Sương, A Vu chưa rõ thủ đoạn ứng phó với cao thủ đại nội của thị thế nào, cho nên không dám tùy tiện dùng đến một người có sở thích băng tường vượt nóc như thị.

Ngón tay A Vu vuốt nhẹ trên mép chén trà một chút, Tử Vân Đường bị phong tỏa vừa có khả năng là kế quyền nghi của Long Khánh Đế nhằm bảo vệ Hướng Thị, lại vừa có khả năng là nơi đó đã xảy ra chuyện lớn, cần phải tiếp tục điều tra. Theo suy đoán của A Vu, cho dù Sở Mậu có lấy ra được chứng cứ đi chăng nữa thì Hướng Thị cũng chỉ bị giáng tước là cùng, vì bà ta dù sao cũng sinh được Lục Hoàng tử - người rất có khả năng là Hoàng đế tương lai, sau này Sở Dũ đăng cơ rồi thì bà ta vẫn sẽ là Hoàng thái hậu như thường.

Hai mắt A Vu bỗng nhiên sáng bừng, nàng đúng là đã bị mình làm cho hờ hững rồi, nếu Long Khánh Đế muốn bảo vệ Hướng Thị thì nên trực tiếp giáng tước của bà ta và ngăn cản Sở Mậu điều tra tiếp, nhưng hôm nay Tử Vân Đường lại bị phong tỏa.

“Nghe nói Thục phi qua đời vì băng huyết, thái y cứ mỗi mười ngày lại

thăm mạch bình an cho các cung phi một lần, Thực phi sao lại...” A Vu đưa mắt nhìn qua phía Lỗ Duy Trung.

Lỗ Duy Trung tướng mạo thanh tú trắng trẻo, vóc người trong só các thái giám có thể coi là cao lớn, hai mắt trong veo, vừa nhìn đã biết là một người thông minh, “trung hậu”. Thái giám trong cung muốn ngó đầu lên thì trước tiên cần đi theo một vị chủ nhân tốt và có tiền đồ.

Đáng tiếc Lỗ Duy Trung thân phận quá thấp, thường xuyên phải hầu hạ trong Tây Uyển, đừng nói là các phi tần đặc sủng, ngay cả tẩm cung của các cung phi bình thường hắn cũng không vào được, cho nên bấy lâu nay chẳng dám mơ mộng hão huyền gì. Lần này nghe nói Tứ Hoàng tử và Tứ Hoàng tử phi cùng tới Tây Uyển, thế là hắn mới tìm cách để được vào Diên Gia Đường. Vào Diên Gia Đường hóa ra dễ dàng hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hắn, vì phần lớn những người khác đều chỉ muốn đi theo hai vị hoàng tử khác là Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử.

Chỉ có Lỗ Duy Trung mới biết, dã tâm của hắn cần đi theo Tứ Hoàng tử thì mới có thể thực hiện được, mà đây cũng chính là nguyên nhân khiến Sở Mậu ngầm ám thị cho A Vu. Không cần lo người thông minh không trung thành, chỉ cần bản thân có đủ lợi ích và năng lực để thao túng người đó.

“Nô tài ở trong Tây Uyển này cũng coi như là có mấy người bạn.” Lỗ Duy Trung nở nụ cười cung kính. Qua nửa tháng thời gian tiếp xúc hắn đại khái đã hiểu được tính khí của vị chủ nhân này, không thích người ta nịnh nọt, chỉ dùng người có tài, đối với thuộc hạ thì có ân có uy, có thưởng có phạt, hết sức công bằng, không phai loại người khó hầu hạ. “Nghe bọn họ nói, Thực phi nương nương bị người ta cho uống phụ tử^[1].”

[1]. Tên một vị thuốc đông y.

Phụ tử? Năm xưa vợ của Hán Tuyên Đế là Hứa Bình Quân cũng từng chết vì thứ này trong khi sinh nở, đó là một thứ mà thai phụ tuyệt đối không

được dùng.

“Thục phi nương nương đã có thai ư?” A Vu hỏi.

Lỗ Duy Trung thầm nghĩ vị chủ nhân này tâm tư quả là nhạy bén. “Chuyện này tạm thời còn chưa rõ. Nhưng Hoàng thượng đã sai người đi gọi ngõ tac^[2] và thái y ở Thái y viện tới kiểm tra rồi.”

[2]. Người khám nghiệm tử thi thời xưa.

“Là ai khơi ra chuyện Thục phi nương nương có thai? Sao lúc Thục phi nương nương còn sống không ai biết chuyện này?” A Vu lại hỏi.

“Thưa chủ nhân, ở đây còn có một chuyện khác nữa. Vốn dĩ Hoàng thượng nghe nói Thục phi nương nương chết vì phụ tử thì không tỏ vẻ gì, nhưng sau đó Tứ Hoàng tử điện hạ lại nói, thực sự hại chết Thục phi nương nương là một thứ có tên là “Xà quả thảo”.”

Xà quả thảo? Bị bệnh lâu ngày cũng thành thầy thuốc, A Vu tự thấy mình đã đọc hết một lượt các y điện cổ kim nhưng chưa từng nghe nói đến thứ thảo dược này bao giờ. “Đó là thứ gì vậy?”

“Nô tài cũng không rõ. Nhưng Hoàng thượng vừa nghe nhắc đến thì sắc mặt liền trở nên hết sức khó coi, còn thiêu chút nữa bị ngã xuống khỏi ngự tọa. Mà Tứ Hoàng tử còn điều tra ra được, người bỏ thuốc chính là Xa ma ma bên cạnh Hướng Quý phi.”

Lỗ Duy Trung thấy A Vu hơi cau mày, dường như không có chút ấn tượng nào về Xa ma ma, thế là bèn giải thích: “Xa ma ma là dì họ của Hướng Quý phi. Khi Quý phi nương nương hạ sinh Lục Hoàng tử, Hoàng thượng phá lệ cho phép Xa ma ma vào cung hầu hạ, về sau bà ta liền ở lại bên cạnh Quý phi nương nương. Có điều nô tài nghe nói, thứ xà quả thảo đó là một loại thảo dược mà các thầy đồng người Miêu dùng để hại người, mẹ của Xa ma

ma chính là một người Miêu.”

“Chuyện này thì có liên quan gì tới việc tin tức Thục phi mang thai bị tiết lộ ra ngoài?” A Vu hỏi.

“Rất kỳ lạ, khi Hướng Quý phi nghe nhắc đến ba chữ “xà quả thảo”, sắc mặt vốn bình tĩnh đột nhiên biến đổi hẳn, còn nói là Xa ma ma tuyệt đối không làm chuyện này.” Lỗ Duy Trung nói.

Xem ra xà quả thảo chính là điểm mấu chốt trong chuyện này.

“Về sau Quý phi nương nương biện bạch, rằng thái y cũng đã nói rồi, người bình thường ăn phải xà quả thảo sẽ không bị ảnh hưởng gì cả, chỉ có thai phụ ăn vào mới bị sảy thai, mà Thục phi nương nương chưa từng được ban ơn mưa móc, tất nhiên không thể có thai, ai mà lại đi dùng xà quả thảo để hại cô ta chứ?” Lỗ Duy Trung nói. “Cho nên Hoàng thượng mới sai người đi kiểm tra thi thể của Thục phi nương nương.”

Trong tình huống còn chưa rõ Thục phi có thai hay không, Tử Văn Đường của Hướng Quý phi đã bị phong tỏa, đây thực sự là một điều khó hiểu vô cùng, vì Hướng Quý phi được sủng ái trong suốt hai mươi năm qua, Hoàng thượng không lý nào lại cạn tình như thế.

“Ngươi lui đi, có tin tức gì thì quay về báo lại với ta.” A Vu trầm giọng nói.

Đến chiều tối, nàng đã nhận được tin tức mới.

Nguyên Dung Mộng quả nhiên đã có thai.

Điều này có thể giải thích được tại sao Hướng Quý phi lại dùng xà quả thảo với Nguyên Dung Mộng.

Long Khanh Đế sau khi nhận được tin tức liền lập tức tới Tử Vân Đường.

“Hoàng thượng, thần thiếp oan uổng quá!” Hướng Quý phi mặc đồ trắng, không trang điểm, nước mắt lưng tròng nhìn Long Khanh Đế. Tuy đã ba mươi mấy tuổi, nhưng bộ dạng của bà ta lúc này vẫn như hoa lê trong mưa, lay động lòng người, còn toát ra một tia kiều mị không có ở những nàng thiếu nữ.

Nhưng trước mắt Long Khanh Đế, vẻ đẹp quán tuyệt thiên hạ ấy thực chẳng hơn gì một tờ giấy trắng. “Tại sao ngươi lại có xà quả thảo?”

Không hỏi Nguyên Dung Mộng có thai với ai, cũng không hỏi Hướng Thị tại sao lại giết Nguyên Dung Mộng, câu hỏi đầu tiên không ngờ lại là: “Tại sao lại có xà quả thảo?” Trong lòng Hướng Quý phi dâng lên muôn vàn cảm xúc đan xen, nhưng vẫn nói giọng chắc nịch: “Hoàng thượng, thần thiếp không biết xà quả thảo là gì, thần thiếp chưa từng nghe nói tới thứ đó.”

“Tiện nhân!” Long Khanh Đế vung chân đá thẳng vào ngực Hướng Quý phi. “Ngươi hãy thành thực trả lời, bằng không đừng trách trẫm vô tình.”

Hướng Thị lê gối đến bên chân Long Khanh Đế, ôm chân ngài thút thít nói: “Hoàng thượng, thần thiếp thực sự không biết xà quả thảo là gì mà! Hoàng thượng đừng để kẻ gian lừa gạt, cho dù Thục phi có thai, thần thiếp cũng đâu có lý do gì để ra tay với nàng ta! Hoàng thượng...”

Nếu đứa con trong bụng Nguyên Dung Mộng là của Long Khanh Đế, đó chẳng thể coi là một mối uy hiếp đáng kể, quả thực không đáng để bà ta ra tay, nhưng vấn đề là ở chỗ đó là con của Lão Lục, Hướng Thị tất nhiên không thể ngồi yên.

“Tiện nhân! Người hiệp trợ Hoàng hậu quản lý lục cung, Thục phi có từng được ân sủng hay không người lẽ nào không biết? Dứa bé trong bụng nàng ta là của ai, người chớ cho rằng trẫm không hay biết gì.” Long Khánh Đế vừa thở dốc vừa lui trở lại ngồi xuống bảo tọa. “Trẫm chỉ hỏi ngươi, xà quá thảo ngươi lấy từ đâu ra?”

Hướng Thị biết rất rõ ràng, chuyện này tuyệt đối không thể thua nhau, còn về việc xà quá thảo là từ đâu ra, bà ta quả thực không hay biết gì. “Hoàng thượng, thần thiếp có thể thè với trời, thần thiếp không biết xà quá thảo là gì cả! Thục phi tư thông với Kỳ Vương, mang nghiệt chủng trong mình, thần thiếp vui mừng còn chưa kịp, sao lại đi động đến nàng ta chứ? Phải rồi, nhất định là Kỳ Vương thấy sự việc bại lộ, cho nên mới giết Thục phi để giá họa cho thần thiếp, thần thiếp thực sự bị oan mà! Hoàng thượng, chúng ta làm phu thê với nhau đã mấy chục năm, Hoàng thượng lẽ nào còn không biết thần thiếp là người như thế nào ư?”

Long Khánh Đế lạnh lùng nhìn Hướng thị. “Lão Tú há lại thèm dụng tới loại tàn hoa bại liễu như thế, chỉ có con trai ngươi mới dám thôi.”

Hướng Thị nhìn Long Khánh Đế với vẻ không thể tin nổi. “Sao lại thế được? Dụ nhi là do Hoàng thượng trông coi trưởng thành, sao lại làm ra một chuyện bất chấp luân thường đạo lý như vậy được? Hoàng thượng đừng tin lời nói bừa nói bậy của người khác! Nguyên Thị đó vốn là biểu muội của Lão Tú, bọn họ sớm đã có dây dưa với nhau rồi, Hoàng thượng...” Hướng Thị khóc thút thít nói.

“Những năm nay trẫm không hỏi gì tới chuyện trong cung, ngươi cho rằng trẫm già nua hoa mắt, có thể dễ dàng lừa gạt hay sao?” Long Khánh Đế bước lên trước một bước. “Lão Lục là người như thế nào, trẫm biết rất rõ ràng.”

Long Khánh Đέ chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn Hướng Thị đang quỳ dưới đất, nói: “Trẫm thật hò đò, khi xưa không ngờ lại không tra ra trong nhà họ Hướng các ngươi còn có chúa một con rắn độc như Xa Thị.”

“Thần thiếp bị oan, thần thiếp bị oan!” Hướng Thị dập đầu lia lịa xuống đất, trán rất nhanh đã bầm tím cả lên, bộ dạng đầu bù tóc xõa đó nào có giống một sủng phi tôn quý. “Hoàng thượng minh giám, thần thiếp thực sự bị oan!”

Long Khánh Đέ ủ rũ ngả lưng dựa vào phía sau.

Trái tim Hướng Thị dần trở nên nặng nề, bà ta hồn hập bên cạnh Long Khánh Đέ đã bao năm như vậy, nếu không vì “hiểu được thánh tâm”, ngôi vị quý phi đã chẳng đến lượt bà ta ngồi. Đến lúc này mà Long Khánh Đέ vẫn chẳng quan tâm gì tới chứng cứ, chỉ truy hỏi về xà quả thảo, qua đó Hướng Thị đã đủ biết, bất luận chuyện này có phải do bà ta làm hay không, kết quả Long Khánh Đέ muôn vẫn chỉ có một.

Hướng Thị cắn chặt răng, quyết định mạo hiểm lựa chọn con đường “đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống”.

“Hoàng thượng, nếu thần thiếp thừa nhận là mình dùng xà quả thảo hại chết tiên Hoàng hậu có thể khiến Hoàng thượng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, vậy người cứ coi như thần thiếp đã hại chết tiên Hoàng hậu đi. Có điều những chuyện này không liên quan gì tới Dụ nhi cả, mong Hoàng thượng đừng trút giận lên người Dụ nhi. Chỉ cần Hoàng thượng được vui, bất luận bắt thần thiếp làm gì, thần thiếp cũng đều sẵn lòng.”

Hướng thị cam lòng dùng đén chiêu bỏ xe giữ tướng như vậy cũng coi như là có cái tâm của một người tử mẫu. “Nữ nhân họ Nguyên bất trinh, câu dẫn Dụ nhi làm chuyện vô si đó. Dụ nhi tuổi trẻ khí thịnh, nhất thời không chịu được sự dụ dỗ, mong Hoàng thượng trách phạt. Nhưng nữ nhân Nguyên

Thị hoài thai, thần thiếp không thể chấp nhận việc thị dâm loạn hậu cung, đành dùng đến hạ sách này. Chính thần thiếp đã sai người bỏ phụ tử vào trong thuốc của thị.”

Hướng Thị thừa nhận việc mình hại chết Nguyên Thực phi, nhưng lại chỉ nói là dùng phụ tử. Còn về xà quả thảo, thái độ của bà ta vẫn là nếu Long Khánh Đế nhất quyết muốn bà ta thừa nhận chuyện mà mình không làm, bà ta sẽ thừa nhận để chiêu ý Hoàng đế.

Có điều nữ nhân họ Nguyên trong lời của Hướng Thị không phải chỉ có một mình Nguyên Dung Mộng, khi xưa Long Khánh Đế hận tiên Hoàng hậu đến thấu xương, còn chẳng phải là vì sự “bất trinh” ư? Có điệt nữ thế nào thì tự khắc có cô cô thế đó.

Hướng Thị lén đưa mắt nhìn Long Khánh Đế, quả nhiên thấy sắc mặt ngài càng khó coi hơn, dường như đã chìm vào cơn trầm tư. Hướng Thị nắm lấy cơ hội, lê gối tới bên chân Long Khánh Đế, ôm chân ngài, nói: “Hoàng thượng, thần thiếp nhất thời hồ đồ nên mới làm ra điều sai trái, nhưng thần thiếp thực tình cũng chỉ lo Hoàng thượng bị nữ nhân họ Nguyên lừa gạt thêm lần nữa mà thôi. Vì Hoàng thượng và Dụ nhi, dù có bắt thần thiếp chết ngay lập tức, thần thiếp cũng sẵn lòng. Nhưng, Hoàng thượng, khi xưa không phải người đã tra xét rõ ràng rồi ư, tiên Hoàng hậu là vì oán hận việc bị Hoàng thượng bức bách, cho nên mới dùng xà quả thảo tự vẫn. Ngay từ lúc mang thai, tiên Hoàng hậu đã từng uống thuốc phá thai rồi, nếu không vì Tứ Hoàng tử mệnh lớn thì sớm đã mất mạng từ lâu. Về sau, Hoàng thượng sai người trông coi nghiêm ngặt, cho nên tiên Hoàng hậu mới không làm gì được, nhưng vẫn ngày đêm nguyên rủa Hoàng thượng, Hoàng thượng lẽ nào đã quên rồi?” Hướng Thị khóc lóc bằng giọng thương tâm vô hạn.

Long Khánh Đế lại chìm vào dòng hồi ức và nỗi đau khổ vô biên, quãng

thời gian đó thực sự là những tháng ngày tăm tối và khổ sở nhất trong cuộc đời này của ngài.

Khi đó ngài vi hành xuất cung, vừa nhìn thấy A Vi đã trúng tiếng sét ái tình. Có điều, từ trước khi vào cung A Vi đã có ý trung nhân, song lại bị cha anh mình chia đôi rẽ lứa, đưa vào trong cung.

Tuy ngài biết rõ Nguyên Diệc Vi lòng đã có người khác, song lại tự cao tự đại cho rằng rồi có một ngày mình sẽ có thể xóa bỏ được người trong lòng nàng ấy.

Nhưng ngài không ngờ được rằng, chính bản thân ngài mới là người càng ngày càng bị lún sâu vào trong mối tình với A Vi tài mạo song toàn, nhưng lại không thể bước vào trong trái tim nàng. Nàng không ngừng đầy ngài sang người khác, ngài cũng từng thử sủng hạnh cung phi khác nhưng rốt cuộc chỉ khiến trái tim mình càng lúc càng đau hơn, hệt như bị người ta cào xé.

A Vi của ngài ngay cả trong mơ cũng gọi tên nam nhân khác, tiếng gọi ấy khiến ngài mỗi lần đều giận dữ tột cùng, nhưng lại không đành lòng làm nàng bị thương tổn.

Đến bây giờ ngài vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên mình nổi nóng với A Vi là khi nào. Hôm đó trời buông tuyết lớn, bầu trời âm u như sắp sập xuống đến nơi, ngài chẳng có tâm trạng đâu mà để ý tới chuyện triều chính, chạy tới cung Nguyên Khôn thăm nàng.

Cung Nguyên Khôn vốn mang tên là cung Càn Ninh, nhưng bởi vì A Vi họ Nguyên, cho nên ngài mới cố tình đổi tên như vậy nhằm lấy lòng nàng. Nguyên, vốn mang ý là trời, chỉ có bậc đế vương mới xứng dùng cái tên như vậy, nhưng ngài vẫn nhất quyết làm theo ý mình.

Có điều, ngài không ngờ được chính tại cung Nguyên Khôn, ngài phát hiện vị Hoàng hậu ba năm không mang thai của mình hóa ra đã giấu ông ta uống thuốc tránh thai. Nhiều năm trôi qua, ông ta không nhớ lăm khi đó mình đã mang A Vi như thế nào, nhưng thứ cảm giác khó chịu kia thì vẫn còn quẩn quanh trong ký ức.

Long Khánh Đế đưa tay lên xoa ngực, bên trong hoàn toàn trống trải, chẳng hề có thứ gì.

Về sau, ông ta cưỡng ép A Vi phải mang thai, A Vi liền như biến thành một người khác, ngày ngày khóc lóc, đêm đêm rơi lệ, A Vi dịu dàng đáng yêu của trước kia bỗng như biến thành một người đàn bà ác độc, cứ nhìn thấy ngài là lại nguyên rủa, chửi mắng.

Các ma ma trong cung nói với ngài, có một số nữ nhân khi mang thai tính tình sẽ thay đổi hẳn, trở nên nóng nảy, ngài cho là chỉ cần vượt qua được mấy tháng này, chờ sau khi ngài và A Vi có con với nhau, trái tim của A Vi sẽ dần dần nghiêng về phía ngài, ngài còn có thời gian cả một đời để ở bên A Vi, cho nên không cần phải vội.

Nhưng ngài ngàn vạn lần không ngờ được, A Vi thường ngày bị trông coi quá chặt nên không tìm được cơ hội, nhưng đến đúng ngày sinh nàng ta lại động chân động tay vào thuốc trợ sinh.

Bàn tay Long Khánh Đế bắt đầu run lên, ngài chỉ hận không thể móc cho mình mù mắt, hỏng mũi, như thế thì sẽ không cần phải nhìn thấy bã máu kia, không cần phải ngửi thấy mùi máu tanh đầy phòng, và A Vi cũng sẽ không phải chết.

Ngài vẫn còn nhớ, khi đó cặp mắt A Vi nhìn chăm chăm vào ngài hệt như một oan hồn, rồi nàng nói với ngài: “Ta rốt cuộc đã được giải thoát rồi.”

Nàng được giải thoát rồi, bọn họ đều đã được giải thoát rồi.

Trong lòng Long Khánh Đế dâng lên nỗi căm hận vô biên, tại sao A Vi lại không nhìn thấy trái tim của ngài chứ? Ngài rõ ràng là tốt hơn nam nhân kia cả nghìn lần, cả vạn lần, tại sao nàng lại không nhìn thấy? Nàng hận ngài, mắng ngài, oán trách ngài, thậm chí còn không muốn sinh con cho ngài, để rồi tàn nhẫn đến nỗi tự mình động tay động chân trong lúc sinh nở.

Trái tim ngài nguội lạnh, vỡ tan, trống rỗng, chẳng còn gì bên trong nữa cả.

Nhữ mẫu của Nguyên Diệc Vi là một người Miêu, xà quá thảo ngay đến thái y cũng không nhận ra được, cho nên mới có chuyện xảy ra. Tuy Long Khánh Đế cũng từng hoài nghi là có người muốn hại Nguyên Diệc Vi, nhưng nàng ta là Hoàng hậu, lại không phải hạng bất tài, xung quanh đều là người của nàng ta cả, có ai mà hại nổi nàng ta? Ngoại trừ chính bản thân nàng ta!

Có lẽ vì chuyện cũ đã trôi qua quá lâu cho nên bây giờ Long Khánh Đế cũng phần nào có thể đứng ở góc độ của người ngoài cuộc mà suy nghĩ một chút. Ngài không nhớ được khi xưa là ai nhận ra xà quá thảo, từ đó chỉ ra rằng A Vi cố ý muốn tự vẫn chứ không phải là bị hại.

Long Khánh Đế nheo mắt lại, trầm giọng nói: “Tôi Đức Hải, đi gọi Lão Tú tới đây.”

Kết quả là khi Sở Mậu đến Tử Vân Đường, Lục Hoàng tử Sở Dũ cũng theo tới, đám thái giám phía sau tuy muốn ngăn cản, nhưng lại không dám. Nếu là thời Long Khánh Đế còn đang độ tráng niên, chuyện như vậy đương nhiên sẽ không xảy ra, nhưng hiện giờ hoàng cung chẳng bao lâu nữa sẽ đổi chủ, cho nên những kẻ tâm tư linh hoạt cũng phải cẩn thận hơn.

“Phụ hoàng, xin phụ hoàng minh giám, mẫu phi tuyệt đối không hại

Nguyên Thục phi đâu! Với địa vị của mẫu phi hiện nay, việc gì phải hại Nguyên Thục phi chứ?” Sở Dũ vừa mới vào cửa đã phủ phục xuống ngay dưới chân Long Khánh Đế.

“Dụ nhi!” Hướng quý phi lớn tiếng kêu lên với Sở Dũ, đồng thời không ngừng nháy mắt ra hiệu cho hắn.

Sở Dũ tuy không biết nội tình, nhưng cũng biết là không thể cầu xin tiếp được nữa, bèn ngậm miệng lại, lặng lẽ quỳ trước mặt Long Khánh Đế.

“Phụ hoàng.” Sở Mậu cung kính gọi một tiếng.

Long Khánh Đế lặng lẽ quan sát đứa con này của mình, đây là đứa con mà A Vi thà chết cũng không muốn sinh ra, là đứa con mà ngài cứ ngỡ là sau khi có rồi mình sẽ mừng rỡ vô cùng. Nếu không phải vì nó, có lẽ, A Vi đã không chết, Long Khánh Đế đã từng vô số lần nghĩ như vậy, chỉ là lần này ngài hy vọng có người có thể mang tới cho ngài một đáp án khác

“Lão Tú, ngươi đã điều tra ra gã thái giám nhận ra xà quả thảo năm xưa là ai chưa?” Long Khánh Đế hỏi.

Cặp mắt Hướng Quý phi bất giác nheo lại.

“Bẩm phụ hoàng, gã thái giám đó tên là Vương Tiêu Hổ, đã bị bệnh chết từ năm Long Khánh thứ mười rồi. Có điều thi thần vẫn tra ra được lai lịch của hắn, hắn từng là hàng xóm của nhà mẹ đẻ Quý phi nương nương hồi còn ở ngõ Miêu Nhi, về sau Quý phi nương nương vào cung, hắn cũng tịnh thân theo vào cung.” Sở Mậu trầm giọng đáp.

“Người đã chết nhiều năm như vậy rồi, thế mà ngươi vẫn điều tra ra được, thủ đoạn của Kỳ Vương điện hạ quả là ghê gớm! Có điều chết không đổi chứng, ngươi muốn bịa đặt thế nào mà chẳng được!” Hướng Thị thay đổi

hắn bộ dạng đoan trang thuần khiết thường hay khoe ra trước mặt Long Khánh Đế, cất lời giễu cợt Sở Mậu.

Sở Mậu vẫn giữ nguyên vẻ bình thản không chút thay đổi. “May mà Quý phi nương nương lương thiện, không đuổi tận giết tuyệt những người hàng xóm, thành ra trên đời này vẫn còn người nhớ được bộ dạng của Vương Tiếu Hổ.” Có thể vào cung làm việc, nói là điều tra rõ ràng tố tông tám đời thì hơi quá, nhưng ít nhất cũng phải điều tra ba đời, ngoài ra các điểm đặc trưng về tướng mạo cũng đều nhất nhất được ghi lại, cho nên chỉ cần chịu khó bô công, muốn tìm ra gã thái giám nhận ra xà quả thảo năm xưa không phải là việc gì quá khó khăn. Huống chi, Sở Mậu đã điều tra từ lâu rồi, không phải là tới hôm nay mới bắt đầu điều tra.

Hướng Quý phi nghe Sở Mậu nói thế thì giận dữ vô cùng, nhưng lại chẳng thể phản bác gì được.

“Tú ca, đệ biết là huynh đau xót vì cái chết của Thục phi, nhưng oan có đầu nợ có chủ, mẫu phi của đệ động đến Thục phi thì được lợi lộc gì? Huynh nên quay về hỏi lại Tú hoàng tẩu đi, khi xưa Tú hoàng tẩu không muốn để Thục phi ở lại phủ Kỳ Vương, cho nên mới tìm đủ mọi cách để đưa Thục phi vào cung. Đáng tiếc Thục phi một lòng si tình, đã trở thành phi tử của phụ hoàng rồi mà vẫn ôm dạ khác, vị Tú hoàng tẩu kia của ta e mới chính là người không muốn Thục phi sống tiếp trên đời.” Sở Dũ buông lời giễu cợt.

Ngay đến một chuyện bí mật như vậy mà Sở Dũ cũng biết, Sở Mậu tuy ngoài mặt không để lộ vẻ gì nhưng trong lòng đã dâng lên muôn vàn sóng to gió lớn.

Sở Mậu không trả lời Sở Dũ, chỉ hơi nhếch khóe môi nở một nụ cười giễu cợt. Sở dĩ hắn giữ kín chuyện giữa Sở Dũ và Thục phi chẳng qua là muốn Long Khánh Đế tự mình đi điều tra, Long Khánh Đế vốn tính đa nghi,

chỉ có chuyện nào tự mình điều tra ra được thì ngài mới tin là thật.

Mà chuyện này càng khó điều tra, Hoàng đế sẽ lại càng kiêng dè mẹ con Hướng Thị.

“Dụ nhi.” Hướng Thị không thể không lên tiếng ngăn Sở Dũ nói tiếp.

Sở Dũ nhìn Hướng Thị, lại nhìn về phía Long Khánh Đế theo hướng ánh mắt bà ta, trái tim tức thì trầm xuống.

Long Khánh Đế thầm thở dài một tiếng, mày đúra con trai của ngài đều có chỗ không được như ý. Ngài vốn xem trọng Lão Lục nhất, kết quả là hôm nay hắn lại khiến ngài quá ư thất vọng. Chẳng qua chỉ là thông gian với một cung phi, thế mà hắn lại không dám thừa nhận, hơn nữa còn không rõ hoàn cảnh của mình hiện giờ mà nói ra những lời ngốc nghếch như thế.

“Lão Lục, ngươi quay về vương phủ trước đi, không có chỉ ý của trẫm, tuyệt đối không được ra ngoài nửa bước.” Long Khánh Đế nói.

Như vậy có khác nào giam lỏng! Cặp mắt Sở Dũ lập tức mở ra rất to rồi vội vàng nhào tới dưới chân Long Khánh Đế, nước mắt giàn giụa nói: “Phụ hoàng, tất cả đều là lỗi của nhi thần, đều là lỗi của nhi thần! Nhi thần tuổi trẻ khí thịnh, bị con tiện nhân Nguyên Thị đó mê hoặc, gây ra tội lớn! Xin phụ hoàng tha cho nhi thần một lần, sau này nhi thần không dám nữa đâu!”

Quả thực là tuổi trẻ khí thịnh, chỉ đáng tiếc sức khỏe của Long Khánh Đế bây giờ không đủ để cầm cự thêm mấy năm nữa, không thể chờ được tới ngày hắn trở nên chín chắn hơn.

“Ngươi cứ quay về tự suy nghĩ lỗi lầm của mình mấy hôm đi rồi trẫm sẽ nói chuyện với ngươi sau.” Long Khánh Đế khẽ thở dài một tiếng.

Nhận được câu nói này Sở Dũ mới đứng lên, trước khi đi còn hàn học

trùng mắt nhìn Sở Mậu.

“Nói sự thật với trẫm đi! Lão Lục là con trẫm, khi đó còn chưa ra đời, nếu ngươi nói thật, trẫm sẽ không trách gì nó cả. Nhưng nếu ngươi lừa gạt trẫm, để trẫm tự mình điều tra ra được, trẫm sẽ khiến nó cả đời không thể ra ngoài phủ Ngụy Vương.” Long Khanh Đế chẳng còn tâm trí đâu để dây dưa với Hướng Thị thêm nữa.

“Hoàng thượng, thần thiếp bị oan, thần thiếp thực sự bị oan!” Hướng Quý phi đương nhiên không dễ gì bị lừa gạt, nếu bà ta thừa nhận thì mới thực sự là chết không có chỗ chôn thây, mà Lão Lục cũng tuyệt đối không thể có kết cục tốt. “Thần thiếp nói rồi, nếu Hoàng thượng hy vọng thần thiếp thừa nhận là mình hại chết tiên Hoàng hậu, qua đó giúp Hoàng thượng dối mình dối người, để lòng được thanh thản hơn một chút, vậy thần thiếp xin thừa nhận, chỉ mong Hoàng thượng để mắt tới Dụ nhi thôi.” Hướng Quý phi bò rạp xuống đất, vừa khóc vừa nói.

“Lão Tú, ngươi thấy thế nào?” Long Khanh Đế hỏi Sở Mậu.

Sở Mậu ngược mắt lên nhìn Long Khanh Đế, lộ vẻ buồn rầu nói: “Tâm lòng từ mẫu của Quý phi nương nương thật khiến nhi thần cảm động. Nhi thần trộm nghĩ, năm xưa mẫu hậu mang thai mười tháng, sao lại nỡ lòng tự sát vào thời khắc cuối cùng, ngay đến nhi thần cũng không chịu buông tha?”

Đúng thế, trên đời này làm gì có người mẹ nào lại nhẫn tâm như vậy! Suốt mười tháng ròng, ngày nào cũng cảm nhận được sự tồn tại của đứa con trong bụng, há có lý đâu lại không yêu nó?

Long Khanh Đế chưa từng suy nghĩ đến vấn đề này, nhưng hôm nay nhìn thấy Hướng Thị như vậy, ngài đột nhiên nghĩ, A Vi là một người dịu dàng và lương thiện biết bao nhiêu, lẽ nào lại đi đói xử với con của mình như

thế.

“Tôi Đức Hải, tìm người đến trông coi Hướng Thị, không được để thị tự sát.” Long Khanh Đέ đứng dậy, lạnh lùng nói.

Khuôn mặt Hướng Thị sau nháy mắt đã trở nên tái nhợt, bà ta há miệng ra muốn nói gì đó, nhưng bờ môi lại hơi run lên, rốt cuộc chẳng thể nói nổi lời nào.

Khi Sở Mậu về đến Diên Gia Đường, A Vu giống như một làn gió nhẹ, rúc vào trong lòng hắn. “Thế nào rồi? Thế nào rồi?”

Sở Mậu khẽ đưa tay xoa đầu A Vu vẻ tức cười, hắn thực sự không biết rằng lòng tò mò của A Vu lại dòi dào đến thế.

Có điều, A Vu hiển nhiên đã phát hiện ra tâm trạng của Sở Mậu không được tốt lắm. Nàng cũng nghe nói rồi, Long Khanh Đέ ban đầu là một mình tới Tử Vân Đường, khi đó A Vu còn cảm thấy không ổn lắm, như thế Hướng Thị chẳng phải là có cơ hội để tự biện bạch cho mình ư?

“Điện hạ, có phải là chuyện không được như ý không?” A Vu dè dặt nhìn Sở Mậu, nói: “Kỳ thực, điện hạ cũng không cần nôn nóng quá, Hướng Quý phi dù sao cũng đã đi theo Hoàng thượng hai mươi mấy năm rồi...”.

Sở Mậu không nói gì, sau khi ngồi xuống ghế mới ôm A Vu vào lòng, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên. “Khi nàng ra đời, tiên sinh và sư mẫu nhất định là mừng rõ vô cùng đúng không?”

A Vu không hiểu tại sao Sở Mậu lại đột nhiên hỏi ra một câu không đầu không đuôi như thế, nhưng thoáng suy nghĩ một chút liền hiểu ngay, chuyện hôm nay e là đã khiến Sở Mậu nhớ lại chuyện cũ. Từ khi hắn ra đời, Hoàng

để chưa từng ngó ngàng gì tới hắn, còn Hiếu Trinh hậu thì lại qua đời vì khó sinh.

A Vu vòng tay qua ôm lấy cổ Sở Mậu, tì trán lên trán hắn, nói: “Khi đó thiếp làm sao biết được bọn họ có mừng rỡ hay không.”

“A Vu, A Vu...” Sở Mậu đột nhiên ôm A Vu vào lòng thật chặt.

A Vu thiếu chút nữa thì gãy cả xương sườn. Nàng đang định giãy giụa, đột nhiên cảm thấy cổ mình hơi ướt ướt, còn Sở Mậu thì đang vùi đầu vào đó. A Vu không động đậy, để yên cho Sở Mậu ôm. Nàng từng thấy Sở Mậu nổi giận, từng thấy Sở Mậu vui vẻ, từng thấy Sở Mậu kích động, nhưng chưa từng thấy hắn rơi nước mắt.

Đến cuối cùng, A Vu thực sự không thở nổi nữa, mới đẩy Sở Mậu ra, ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, thấy nơi đó quả nhiên hơi hốc hác.

“Sao vậy, có phải ta làm nàng bị đau rồi không?” Sở Mậu đưa tay tới xoa lưng giúp cho A Vu.

“Điện hạ, hôm nay ở Tử Văn Đường đã xảy ra chuyện gì vậy?” A Vu hỏi. Lần này tin tức được phong tỏa hết sức nghiêm ngặt, Lỗ Duy Trung căn bản không thể nghe ngóng được gì, chỉ biết là về sau đám thái giám theo Long Khánh Đế đến Tử Văn Đường đều bị phạt trượng hình, ngay đến Tô Đức Hải cũng không thoát được, phải nhận hai mươi trượng.

Sở Mậu dẫn A Vu đến tịnh thất, còn A Vu cũng đã phần nào thích ứng được với thói quen nói chuyện bí mật trong khi tắm của Kỳ Vương điện hạ.

A Vu cố né cơn xấu hổ, nhẹ nhàng cởi áo ngoài, rồi đến đồ lót, nàng không muốn quần áo của mình bị ướt thêm lần nữa. Hôm đó khi Tử Nghi dẫn các cung nữ vào thu gọn tịnh thất, A Vu nhìn đồng quần áo ẩm ướt đó mà hai

má không khỏi đỏ bừng, tựa như bị lửa thiêu.

Khi A Vu chuẩn bị cởi áo trong, bàn tay bỗng bị Sở Mậu nắm lấy. “Đừng cởi, cứ để như thế này là tốt nhất.” Sở Mậu bế A Vu bước vào trong thùng tắm, giội nước xuống từ trên vai nàng, khiến chiếc áo trong mỏng tang dính sát vào da thịt, toát ra một vẻ quyến rũ khó mà miêu tả bằng lời.

“Trong tịnh thất ở Ngọc Lan Đường của chúng ta có kính, chờ sau khi quay về đó rồi, nàng hãy thử nhìn bộ dạng của mình bây giờ xem, đúng là ngay đến thánh nhân cũng sẽ bị nàng làm cho phát điên lên mất.” Sở Mậu khẽ cắn lén dái tai A Vu.

A Vu bị hơi thở nóng bỏng của Sở Mậu phả vào làm cho cổ tê rần ngứa ngáy, bèn nghiêng đầu tránh đi. “Chẳng đứng đắn gì cả.” Vừa rồi tâm trạng còn tệ thế, vậy mà thoát đó đã lại nghĩ tới chuyện này, A Vu thật không hiểu nổi Sở Mậu làm sao mà lại có thể thay đổi nhanh như vậy.

Sở Mậu cũng không trêu chọc A Vu quá nhiều, chỉ nhẹ nhàng giội từng gáo nước xuống từ trên vai nàng, đồng thời chậm rãi kể lại chuyện xảy ra ở Tử Vân Đường hôm nay cho A Vu nghe.

Những chuyện khiến A Vu cảm thấy bất ngờ thực sự có quá nhiều. Thì ra Hiếu Trinh hậu qua đời không phải vì khó đẻ, mà là vì bị Hướng Thị hâm hại, còn Sở Dũ không ngờ lại biết rõ việc nàng dùng mưu với Nguyên Dung Mộng như thế.

“Chúng ta nhất định không thể tha cho mụ tiện nhân Hướng Thị đó.” A Vu hậm hực nói, đây là mối thù giết mẹ, đương nhiên không thể đội trời chung.

Sở Mậu hơi nhếch khóe môi nở một nụ cười giễu cợt, không nói gì.

A Vu không rõ Sở Mậu đang giấu cợt điều gì, bất giác ngơ ngẩn nhìn hắn.

“Nếu ta nói, tiên Hoàng hậu thực sự tự vẫn thì sao?” Sở Mậu chậm rãi nói ra từng từ.

“Sao lại thế được?” A Vu không tin có nữ nhân nào lại đi tự vẫn vào lúc sinh nở như thế.

Trên mặt Sở Mậu dính đầy những giọt nước, chẳng rõ là nước mắt hay là nước tắm bắn lên. Chỉ nghe hắn căt giọng hơi khàn khàn nói: “Không có ai tin là như vậy cả. Nhưng khi đó bà ấy thực sự biết là bát thuốc có vấn đề, A Vu.”

Người mẹ thân sinh không ngờ lại không muốn có mình, đây là một chuyện khiến người ta thương tâm biết bao nhiêu! A Vu đưa tay tới nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Sở Mậu, nói: “Khi đó điện hạ chỉ vừa mới ra đời, làm sao có thể khẳng định như vậy được. Chàng chẳng qua chỉ nghe người khác nói lại thôi, đúng vậy không? Nữ nhân mỗi lần sinh nở đều nguy hiểm vô cùng, sức lực có bao nhiêu đều hao kiệt cả, trong tình huống như thế làm sao phân biệt được là bát thuốc có vấn đề hay không.”

“Nhưng khi đó Hách ma ma đã nói với bà ấy rồi.” Sở Mậu nói.

A Vu không hề hoài nghi Hách ma ma, cũng giống như Sở Mậu không hoài nghi Hách ma ma vậy, bởi vì Hách ma ma là người trung thành với tiên Hoàng hậu nhất, cũng là người yêu thương Sở Mậu nhất.

“Có lẽ tiên Hoàng hậu muốn thửa dịp đó đồi phó với Hướng Thị, nhưng không ngờ được là sức thuốc của xà quả thảo lại mạnh đến thế?” A Vu nói bằng giọng không được tự tin cho lắm.

Sở Mậu bật cười, trong mắt ngợp đầy nỗi thê lương. “Khi đó Hướng Thị chǎng qua chỉ là một tiệp dư nhỏ bé, bà ấy lẽ nào lại cần mạo hiểm như vậy để trừ bỏ Hướng Thị?”

A Vụ cúi đầu không nói. Đáng tiếc, nàng và Sở Mậu đều chịu sự giới hạn của kiến thức thời đó, không hề biết trên đời có cái gọi là “chứng trầm cảm trước sinh nở”, lại càng không biết chứng bệnh này nguy hiểm đến chừng nào.

“Nhưng...” A Vụ thực sự không muốn tin là tiên Hoàng hậu lại dành lòng tự vẫn vào thời khắc cuối cùng như thế, dù sao bà ấy cũng là nữ nhân. Có điều, A Vụ tuy đã sống hai kiếp nhưng chưa từng sinh nở, cho nên cũng không dám khẳng định hoàn toàn.

Sở Mậu khẽ hôn lên trán A Vụ, không nói gì, rồi lại nhìn vào mắt nàng mà thầm nghĩ: Nếu nữ nhân không yêu một nam nhân, lẽ nào lại có thể trở nên máu lạnh vô tình như thế?

A Vụ bị Sở Mậu nhìn như thế thì lúng túng không biết phải làm sao, trong lòng dâng lên cảm giác cặp mắt của Sở Mậu như biến thành hai cái giếng sâu không thấy đáy, âm u đến rợn người.

“Điện hạ.” A Vụ ôm chặt lấy vai, dưới ánh nhìn lạnh lẽo của Sở Mậu, làn da trần trụi bên ngoài không khí bất giác nổi da gà.

A Vụ thấy Sở Mậu đưa tay lên, lại cảm nhận ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mình, từ đôi hàng lông mày xuống sống mũi, rồi lại xuống đến môi, cầm, cuối cùng là cổ. Bàn tay Sở Mậu rất to, ngón tay tràn đầy sức mạnh, A Vụ bất giác hơi run lên, cảm thấy bàn tay đặt trên cổ mình của Sở Mậu chỉ cần dùng sức bóp một cái, nàng sẽ lập tức nghe thấy tiếng xương cổ họng của mình vỡ vụn.

Sở Mậu cúi đầu dùng đôi môi nhẹ nhàng mơn trớn trên cánh môi A Vu, sau đó cất giọng như đang thở dài: “A Vu, nếu nàng là tiên Hoàng hậu, liệu nàng có làm như bà ấy không?”

A Vu chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nhưng Sở Mậu đã hỏi, nàng liền không kìm được nghĩ theo hướng đó, đáp án tất nhiên là phủ định. Trong lòng A Vu, tiên Hoàng hậu đúng là ngốc nghếch quá chừng, không chỉ khiến mình phải chết trong đau khổ, còn hại cả gia đình, mà ngay cả ý trung nhân của bà ta cũng chưa chắc đã có kết cục tốt đẹp.

Không thể không nói, A Vu quả thực khá có kiến thức, càng quan trọng hơn là nàng còn theo chủ nghĩa thực dụng, theo nàng thấy, trong chuyện này cữu cữu Long Khánh Đế của nàng thực sự rất oan uổng, Sở Mậu cũng oan uổng. Vị tiên Hoàng hậu đó đã không quên được ý trung nhân, vậy thì tại sao còn vào cung? Tại sao không tự vẫn ở nhà luôn đi? Như thế ít ra còn giữ được sự thanh bạch, cũng không làm bao nhiêu người bị tổn thương như thế. Còn nếu đã quyết định vào cung rồi, vậy tức là bà ta cam lòng hy sinh cho gia tộc, nhưng lại vẫn cứ ngần ngừ giữa tình yêu và tình thân, để rồi cuối cùng rơi vào cảnh thua trắng cả ván cờ.

Chẳng trách vị mẫu thân Trưởng Công chúa của nàng kiếp trước lại không vừa mắt tiên Hoàng hậu, mỗi lần nhắc đến đều tỏ vẻ giận dữ.

“Thiép sē không làm thế. Nếu thiép là bà ấy, đã vào cung và sinh con rồi, vậy thì phải làm sao cho mình giành được phần thắng trọn vẹn.” Thật lòng mà nói, trong chốn cung đình nào có chỗ cho mấy thứ tình ái nực cười kia.

“Nàng định thắng thế nào?” Sở Mậu dường như khá có hứng thú nghe những lời A Vu nói.

“Trước tiên tất nhiên là phải cung cống sự sủng ái, sau đó thì sinh lấy một đứa con trai, bảo vệ cho nhà mẹ đẻ. Ngoài ra, tuy có chút gian nan, nhưng với sự trọng thị mà Hoàng thượng dành cho bà ấy, bà ấy muốn bảo vệ ý trung nhân của mình cũng không phải là điều quá khó khăn. Chờ đến khi được làm Thái hậu nương nương rồi, nếu thực sự nhớ người kia, bà ấy thật ra không phải là không thể...” Trước ánh mắt của Sở Mậu, giọng A Vu càng lúc càng nhỏ đi.

Sở Mậu bật cười một tiếng, nói giọng lặp lò: “Nàng quả là lớn mật.”

A Vu không cho rằng mình nói sai điều gì, trong lịch sử chuyện Thái hậu nương nương nuôi trai lơ không hề hiếm có, nàng có sai thì cũng chỉ sai ở chỗ không nên nói chuyện này ra mà thôi. A Vu trẻ môi nói: “Thiếp đương nhiên sẽ không bao giờ làm thế, thiếp chẳng qua chỉ thuận theo ý của điện hạ mà suy nghĩ cho tiên Hoàng hậu một chút thôi.” A Vu không hề cảm thấy hổ thẹn chút nào, nàng vốn chẳng thích cái chuyện giữa nam và nữ kia lắm, còn về loại chuyện bẩn thỉu như nuôi trai lơ, A Vu lại càng không bao giờ nghĩ tới.

Nhưng Sở Mậu không phải là con giun trong bụng A Vu, đương nhiên không thể nhìn thấy suy nghĩ trong nội tâm nàng. Hơn nữa, cho dù có nhìn thấy rồi, hắn cũng chưa chắc đã tin.

Thấy Sở Mậu không nói năng gì, chỉ nhìn chằm chằm vào mình, A Vu không kìm được lên tiếng: “Điện hạ, nếu chàng là Hoàng thượng, khi đó chàng sẽ đối xử với tiên Hoàng hậu thế nào?”

Bàn tay Sở Mậu nhẹ nhàng xoa lưng A Vu, hắn sẽ làm thế nào?

“Ta cũng sẽ ép nàng sinh con.” Sở Mậu nhìn A Vu, chậm rãi nói. Hắn không thể chịu đựng được các nữ nhân khác, nhưng nhất định phải có một

đứa con. “Có điều ta sẽ không có các phi tàn khác, ta cũng sẽ không cho ai có cơ hội hại nàng. Ta tuyệt đối không thể để nàng chết, A Vu.”

A Vu bị lời của Sở Mậu làm cho sống lưng lạnh ngắt, bởi lẽ những lời này thoát nghe thì hết sức thâm tình nhưng ánh mắt và ngữ khí của hắn thì thực sự quá ư đáng sợ, khiến A Vu nghĩ ngay đến cái gọi là tội chết có thể miễn, nhưng tội sống thì không tha được. “Điện hạ, chàng làm gì vậy? Có phải là nói đến thiếp đâu, chúng ta đang nhắc đến chuyện của Hoàng thượng và tiên Hoàng hậu mà.”

“Ừm.” Sở Mậu đưa tay tới giúp A Vu gạt những sợi tóc ướt dính trước trán ra phía sau.

A Vu chột dạ nhớ lại tình cảm của mình với Đường Tú Cẩn năm xưa, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì mình chưa từng bị lún sâu vào bể tình, cũng may là Đường Tú Cẩn đã cưới Cố Tích Huệ.

“Nhưng điện hạ, thiếp cảm thấy chàng sẽ không giống Hoàng thượng, cho dù gặp phải chuyện như thế, chàng cũng sẽ không đối xử với con của mình như vậy.” A Vu chuyển sang lấy lòng Sở Mậu theo một cách khác.

Sở Mậu nhìn cặp mắt to tròn của A Vu, thấy bên trong lấp lánh ánh sáng, trong lòng thầm nghĩ chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy nàng đã là điều tốt nhất rồi. Nếu vì đứa bé đó mà mất đi nàng, Sở Mậu thực sự không dám tưởng tượng mình sẽ làm ra những chuyện gì.

“Chuyện còn chưa xảy ra, ta cũng không dám nói chắc là khi đó mình sẽ như thế nào.” Sở Mậu cất giọng khàn khàn trầm thấp.

“Được rồi, được rồi mà.” A Vu cố tình né tránh không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này với Sở Mậu nữa. Nàng cảm thấy bây giờ có biết bao nhiêu chuyện khác cần phải suy nghĩ, thế mà lại đi chơi trò “đặt mình vào vị

trí của người khác” này với Sở Mậu, thật là quá ư rảnh rồi. “Điện hạ, Hoàng thượng liệu có tin rằng Hướng Quý phi chính là người đã hại chết tiên Hoàng hậu không?”

Sở Mậu không nói gì, nhưng A Vu thì lại hiểu, chắc hẳn cũng có mấy phần nắm chắc, bằng không đã chẳng nhẫn nhịn đến hôm nay rồi mới ra tay, mục đích chính là đợi Nguyên Dung Mộng có thai, dụ Hướng Quý phi xuất thủ, từ đó thừa cơ an bài sự xuất hiện của xà quả thảo. Về điều này, A Vu tin Hướng Quý phi, bà ta có lẽ không biết gì về xà quả thảo.

Còn Nguyên Dung Mộng thì thực sự đã chạm vào vẩy ngược của Sở Mậu, cho nên hắn mới ra tay không chút lưu tình. A Vu đột nhiên cảm thấy cỗ mình lạnh ngắt, nếu có một ngày nào đó nàng phạm sai lầm, liệu Sở Mậu có ra tay dứt khoát như thế không?

“Liệu Hoàng thượng sẽ phái ai đi điều tra đây?” A Vu lại tò mò hỏi tiếp, cái tật này của nàng thật không dễ gì sửa được.

“Bên cạnh Hoàng thượng đương nhiên có người có thể dùng và đáng tin cậy.” Sở Mậu nói.

“Nhưng khi xưa cũng không điều tra ra được, còn bây giờ thì đã cách nhiều năm như thế rồi, liệu có khi nào...” A Vu lộ vẻ khó hiểu.

“Khi xưa trong lòng ông ta sớm đã nhận định là tiên Hoàng hậu tự vẫn, tất nhiên không thật lòng điều tra gì cả, mà những kẻ phía dưới thì lại rất biết nhìn sắc mặt bè trên, há lại chịu chịu nhiều chuyện làm gì? Nhưng bây giờ thì đã khác, Vương Tiêu Hổ và Xa ma ma đều là những chi tiết bị bỏ sót năm xưa, chỉ nhìn từ đó cũng đủ thấy được toàn bộ nguồn cơn sự việc.” Sở Mậu nhẹ nhàng mân mê bàn tay A Vu. “Chuyện này chúng ta không tiện xen vào nữa, cứ chờ tin tức là được rồi.”

Sự việc quả nhiên đã diễn ra đúng như dự đoán của Sở Mậu, chưa tới mươi ngày, từ bên Thanh Khê thư ốc đã có chỉ ý truyền ra. Hướng Quý phi vì mưu hại Thục phi nên bị ban cho lụa trắng để tự vẫn, Hướng gia thì vì chuyên quyền hống hách nên bị đoạt đi tước vị, tịch thu gia sản, đồng thời, nam nhân của Hướng gia bị đưa đi lưu đày, nữ nhân và trẻ con thì bị bán làm nô lệ.

Đây chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài. Trên thực tế, người của Hướng gia sau khi bị đưa đi lưu đày không lâu thì đã chết sạch, không còn ai sống sót, nguyên nhân là gấp phải cường đạo giữa đường. Cái cớ này thực sự quá lố liễu, có ai mà lại đi cướp bóc của những kẻ bị lưu đày?

Hướng gia vốn hoành hành ở kinh thành đã hai mươi mấy năm, vậy mà sau nháy mắt đã tan thành khói bụi.

Còn Lục Hoàng tử Sở Dũ thì đến bây giờ vẫn còn bị giam lỏng trong phủ Ngụy Vương, từ một người rất có khả năng trở thành Hoàng đế tương lai biến thành một kẻ chẳng được ai hỏi đến nữa.

Thượng Kinh tháng Bảy đổ liền mấy trận mưa, hôm nay trời vẫn nổi gió àm àm, nước mưa rơi xuống đất làm bắn lên những giọt nước trắng lóa cao cả thước, hết đợt này đến đợt kia.

Trên đường chẳng có người nào đi lại, ai cũng nghĩ có thể tránh trong nhà không phải ra ngoài hôm nay là một điều may mắn.

Bên dưới núi Thanh Lương, ông chủ quán trà đang không ngừng đi đi lại lại giữa nơi nhỏ xíu đó, liên tục hắt những chậu nước ra ngoài, đó toàn là nước mưa từ trên nóc của chiếc lán gỗ dột xuống.

Bên ngoài gió lạnh thổi vù vù, nhưng trên trán ông ta vẫn túa đầy mồ hôi. Ông ta lại bưng một chậu nước đi đổ, bỗng nhìn thấy có một đoàn người từ phía xa đi tới, ai cũng đội mũ rộng vành, mặc áo tối, chân đi ủng. Đoàn người đó đi giữa trời mưa to mà không hề vội vàng né tránh, còn ưỡn ngực ngẩng cao đầu, ông chủ quán trà vừa thấy vậy thì đã biết lai lịch của bọn họ tất không tầm thường.

Nhin những người đó khi đi đường mà tay phải vẫn còn đặt bên hông, ông chủ quán trà dựa vào kinh nghiệm mở quán mười mấy năm ở chân núi Thanh Lương này mà đoán ra ngay, chỉ có thị vệ trong cung mới có khí thế như vậy. Những người này bảo vệ một chiếc kiệu nhỏ ở giữa, người ngồi bên trong chẳng rõ là ai.

Đi theo hướng này lên núi Thanh Lương thì chỉ có một am ni cô ở nơi lưng chừng núi, đám người này bất chấp trời mưa lên am ni cô làm gì? Ông chủ quán trà Ma Tiếu Nhị thầm nghi hoặc, nhưng lại không dám đi theo xem.

Trên ngọn phía trước của núi Thanh Lương có rất nhiều biệt viện của các vương công đại thần, nhưng trong lòng dân chúng đương địa, cảnh sắc đẹp nhất vẫn là ở ngọn phía sau, cho nên Ma Tiếu Nhị mới dựng một chiếc lán nhỏ mở một quán trà ở đây, muốn kiếm chút tiền sống qua ngày.

Tuy bắt đầu từ độ khai xuân, người đến núi Thanh Lương có thể nói là liên miên bất tuyệt, nhưng đang lúc mưa to thế này, đối phương lại là một đám người đầy khí thế, mười mấy năm nay Ma Tiếu Nhị mới lần đầu nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Cánh cửa lớn vốn đóng chặt của am ni cô trên sườn núi chậm rãi mở ra, nếu Ma Tiếu Nhị nhìn thấy cảnh này tất sẽ kinh ngạc vô cùng, vì am ni cô này tuy được xây dựng bên thác Ngọc Tuyễn - nơi có phong cảnh đẹp nhất trên núi, nhưng một năm bốn mùa lại đều đóng chặt cửa, ngay đến hương

khách cũng chưa từng tiếp đãi bao giờ.

Sau khi mở cửa, đám người mặc áo太极 đó khiêng chiếc kiệu nhỏ vào trong, đặt giữa đại sảnh.

Nếu có người nhìn thấy, chỉ e sẽ càng kinh ngạc hơn, trong đại sảnh của am ni cô không thờ Phật Tổ, Bồ Tát, mà nơi chính giữa lại đặt một chiếc quan tài thạch anh. Trên quan tài phủ một lớp lụa đỏ, người trong kiệu bước ra, tuy khoảng cách chỉ là ba bước, nhưng ông ta phải mất tới gần một tuần hương mới có thể bước lại gần.

Bàn tay giấu trong tay áo của người đó chậm rãi đưa tới, đặt lên quan tài. Chỉ thấy bàn tay đó gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương, trên mu bàn tay phủ đầy nếp nhăn, còn có mấy đốm nâu.

Sau khi lớp vải lụa được vén lên, người bên trong chiếc quan tài thạch anh lộ ra ngoài. Chỉ thấy người đó sống động như thật, cho dù đôi mắt đang nhắm nhưng khuôn mặt vẫn toát ra một vẻ đẹp kinh người.

“A Vi.” Người vừa tới nhẹ nhàng cất tiếng gọi tên người trong quan tài, lại khom người xuống tì đầu lên quan tài, mặt đối mặt với người bên trong. “Bao nhiêu năm nay trẫm không dám tới thăm nàng. Trẫm cho là nàng nhất định không muốn gặp trẫm, cho nên trẫm thậm chí còn không dám chết.”

Những giọt nước mắt nóng bỏng nhỏ xuống quan tài, phát ra âm thanh tí tách. “Là trẫm đã hiểu lầm nàng, A Vi. Rất nhanh thôi trẫm sẽ xuống với nàng, nhưng nàng xem, bây giờ trẫm đã già nua như vậy, nàng thì vẫn trẻ như thế, khi nàng nhìn thấy trẫm, chắc chắn là không nhận ra trẫm được. Liệu nàng có chịu tha thứ cho trẫm không?”

Ông lão lại tiếp tục lên tiếng như đang nói mê: “Nàng đừng trách trẫm, những năm nay ở dưới đó nàng không tìm thấy Đổng Hạo đúng không? Trẫm

không giết hắn. A Vi, trẫm sợ mình giết hắn rồi, kiếp sau nàng sẽ không tha thứ cho trẫm. Trẫm có chút tư tâm, kiếp sau trẫm muốn quen nàng trước hắn, cho nên trẫm mới không để cho hắn xuống dưới đó.”

Ông lão không đứng nổi nữa, dựa người vào quan tài mà trượt xuống từ từ, miệng thì không ngừng lầm bầm, nhưng không thể nghe rõ được là ông ta đang nói gì.

Chương 48

Người cũ kéo nhau về vương phủ

Bên trong Tây Uyển, A Vu nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy một mảng trăng mênh mang. Sở Mậu từ bên ngoài vội vã đi vào, đưa mắt nhìn A Vu, nói: “Lão Lục tự vẫn trong phủ Ngụy vương rồi.”

“Sao có thể thế được?” A Vu cảm thấy rất khó tin, tuy Hướng gia đã sụp đổ nhưng Lục Hoàng tử Sở Dũ dù sao cũng là con ruột của Hoàng thượng, quyết không lý nào mất mạng, huống chi khi đó trong chỉ dụ của Long Khánh Đế không hề nhắc đến tiên Hoàng hậu, xét cho cùng mục đích vẫn là bảo vệ đứa con này.

Sở Mậu cầm chén trà lên nhấp một ngụm, mỉm cười nhìn A Vu.

A Vu kêu “a” lên một tiếng, bàn tay vỗ nhẹ lên ghế, cất tiếng mắng: “Đúng là giảo hoạt.”

Sở Dũ không chỉ muôn sống, hắn còn muôn Long Khánh Đế thả mình ra ngoài, mà tốt nhất là có thể nhận lại sự sủng ái. Dù sao hiện giờ Long Khánh Đế cũng chỉ có ba người con trai có thể cho nối ngôi, mà Lão Ngũ thì là hạng bất tài, Lão Tú lại không được lòng vua, cho nên Sở Dũ mới quyết định đánh cược một phen.

Nếu hắn đã tự vẫn, Hoàng thượng sao còn đành lòng ép hắn chết nữa?

“Tự vẫn không thành.” Trong giọng Sở Mậu thoáng lộ ra chút vẻ nuối tiếc. “Hắn cũng coi như có chút thủ đoạn.”

“Nhưng hắn nghĩ Hoàng thượng là kẻ ngốc hay sao? Hoàng thượng sẽ không tin là hắn thật lòng muốn tự vẫn đâu.” A Vu vạch ra vấn đề trong chiêu này của Sở Dũ.

“Qua đây.” Sở Mậu khẽ ngoắc tay với A Vu.

A Vu trề môi, Sở Mậu chỉ có mỗi điều này là không tốt, đang mùa hè mà cứ thích ôm áp cả ngày, may mà hôm nay trời mưa to nên còn mát mẻ một chút. A Vu nhích người tới trước mặt Sở Mậu, để hắn kéo vào lòng, rồi mới nghe hắn nói tiếp: “Vậy nàng cảm thấy Lão Lục đã dụng chiêu gì?”

A Vu nhìn sở Mậu, lại nhớ tới dáng vẻ vội vã của Sở Mậu vừa rồi, sau đó không kìm được trùng mắt lên nói: “Hắn muốn giá họa cho chàng ư?”

Hướng Quý phi hại chết tiên Hoàng hậu, Sở Mậu muốn báo thù cho tiên Hoàng hậu nên hâm hại Sở Dũ, đây là một lý do hoàn toàn chấp nhận được, huống chi còn có kèm phần thưởng là chiếc long ỷ mà bao nhiêu người khao khát kia. Chiêu này của Sở Dũ quả là ác độc, cho dù phải chết cũng muốn kéo theo người khác chết cùng.

Sở Mậu hôn lên má A Vu một cái coi như phần thưởng. “Thơm quá!”

“Vậy điện hạ...” A Vu đang định hỏi Sở Mậu xem định ứng phó thế nào, nhưng vừa mới mở miệng thì đã bị Sở Mậu ngậm lấy cánh môi mà hành hạ một phen. A Vu ghét nhất cái thói quen này của Sở Mậu, mới nói chuyện được một nửa mà đã lại làm vậy, do đó A Vu liền ra sức đánh mạnh lên vai Sở Mậu.

Sở Mậu hôn càng lúc càng dữ dội.

Từ sau khi Nguyên Dung Mộng chết, A Vu và Sở Mậu chưa hành phỏng

lần nào, tuy không cần thủ tang, nhưng ở trong cung vẫn nên cẩn thận một chút. A Vu vốn định để cho Sở Mậu làm bừa một lát, hắn xưa nay vẫn luôn rất có chừng mực, quyết không làm quá, nào ngờ Sở Mậu lại không có vẻ gì là sẽ dừng lại.

A Vu bắt đầu nôn nóng, liền đẩy Sở Mậu ra, nói: “Điện hạ, điện hạ, không được...”

fb.com/ebookngontinhmienphi

Sở Mậu nghe thấy thế, liền cắn lên vai A Vu. Chắc chắn là đã để lại dấu răng rồi, A Vu đau đến rơi nước mắt, liền nói mà chẳng lựa lời. “Chàng là cầu hay sao? Không ngờ lại thích cắn người như thế!”

Sở Mậu ung dung buông A Vu ra, cười nói: “Lúc này ta chỉ hận không thể biến thành một con chó thôi.” Rồi hắn bèn vòng hai tay ra sau lưng A Vu mà ôm lấy thật chặt.

“Úi, thiếp đang nói chuyện nghiêm túc với chàng mà.” A Vu nhớ tới những lời định nói với Sở Mậu nhưng bị cắt ngang.

“Kể từ ngày mai nàng hãy bắt đầu giả bệnh, cứ nói với bên ngoài là hôm nay bị ngâm nước mưa.” Sở Mậu buông A Vu ra, cắt giọng nghiêm túc nói.

A Vu nghĩ đây là chiêu thức Sở Mậu nghĩ ra để ứng phó với Sở Dũ, tuy không biết tại sao mình phải giả bệnh, nhưng vẫn lập tức gật đầu, quyết định cố hết sức phối hợp với Sở Mậu.

“Điện hạ, chàng đã nghĩ ra cách gì để đối phó với hắn chưa?” Người được gọi là “hắn” trong lời của A Vu đương nhiên chính là Sở Dũ.

“Không cần để ý đến hắn, thú chầu chầu sau vụ thu chẳng nhót thêm được mấy ngày đâu. Ta bây giờ chỉ lo về hai bên bờ Hoàng Hà.” Sở

Mậu cau mày lại, bầu không khí ướt át trong phòng vừa rồi lập tức tan biến hoàn toàn.

A Vụ chỉnh lại xiêm y, nhẹ nhàng đứng dậy, uống một ngụm trà lớn cho xuôi cổ rồi mới nói: “Điện hạ lo rằng cơn mưa này ...”

Năm nay mưa ở Thượng Kinh có hơi nhiều, nhưng như thế không có nghĩa là mưa ở miền nam cũng nhiều.

Miền nam vừa truyền về tin tức, bên bờ Hoàng Hà và Hoài Hà có mười mấy chỗ bị vỡ đê.” Sở Mậu cau mày nói. “Những năm nay việc hộ đê ở hai con sông này luôn là năm nào cũng sửa, năm nào cũng hỏng. Đám người đó thân ở ngôi cao, hưởng lộc hậu hĩnh, thế mà lại chẳng được việc gì, còn Hoàng thượng thì một lòng chìm đắm trong nhi nữ tình trường, chẳng thèm để tâm gì tới chúng sinh trong thiên hạ.”

Riêng về những chuyện quốc gia đại sự như vậy, A Vụ khó mà nói chen vào được gì. “Vậy điện hạ có suy nghĩ thế nào?”

“Trong việc trị thủy, mỗi năm quốc khố đều phải bỏ ra một khoản tiền rất lớn, nhưng những lão già kia chỉ biết ra sức an bài môn sinh của mình chứ chẳng hề nghĩ tới sự khó nhọc của dân chúng, sau này ta không hy vọng bị bọn họ làm cho vướng bận chân tay. A Vụ, ta tin vào những hậu sinh trẻ tuổi hơn, bọn họ nhanh nhẹn, háng hái, cho dù mục đích chỉ là leo lên được cao hơn, nhưng ít nhất cũng làm ra được một số chuyện có hiệu quả thiết thực.” Sở Mậu vừa nói vừa nhìn dòng nước chảy rào rào xuống từ trên mái hiên.

“Nhưng bọn họ lại thiếu kinh nghiệm.” A Vụ nói.

“Ta muốn đích thân đến vùng Hoàng Hà, Hoài Hà một chuyến, A Vụ.” Sở Mậu nói.

“Bây giờ ư?” A Vu ngạc nhiên bật thốt. “Nhưng như thế thì nguy hiểm quá!” Nếu Sở Mậu tới đó, một khi vỡ đê xảy ra lũ lụt, Sở Mậu dù có giỏi võ công đến mấy e là cũng khó lòng thoát nạn.

“Công việc trị thủy là một cái động không đáy, nhưng ta vẫn hy vọng có thể lấp đầy được cái đáy này. Nếu những người đó chịu gắng sức một chút, quốc khố đã chẳng trống rỗng tới mức này, người Thát Đát ở vùng Lạc Bắc, người Nữ Chân ở mạn Đông Bắc, còn có người Oa ở miền nam nữa, tất chẳng dám rắp tâm nhòm ngó.” Sở Mậu cầm tay A Vu, kéo nàng vào lòng mình.

A Vu nghe ra được hùng tâm tráng chí của Sở Mậu, bắc phạt Thát Đát, đông xâm Nữ Chân, còn muôn hoàn thành việc trị thủy, giúp cho triều Đại Hạ được thanh bình. “Nhưng điện hạ, những việc này đều không thể vội được.”

“Chỉ cần có A Vu bâu bạn kè bên, ta không vội gì cả.” Sở Mậu khẽ hôn lên dáì tai A Vu.

A Vu vốn định hỏi, cho dù không có nàng ở bên thì cũng có gì phải vội, nhưng lại sợ tiếp theo đó Sở Mậu sẽ nói ra những lời “lăng nhăng”, nàng thực sự không thể chịu đựng nổi.

“Nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới việc thiếp giả bệnh?” A Vu vẫn không thể hiểu nổi, nếu không phải vì Sở Dũ, vậy thì vì sao Sở Mậu lại bắt nàng giả bệnh?

“Có phải điện hạ muôn đưa thiếp theo tới vùng Hoàng Hà, Hoài Hà không?” Trong đầu A Vu chợt lóe lên ánh linh quang.

Sở Mậu thấy hai mắt A Vu mở ra rất to, bên trong tháp thoảng những tia vui mừng và kích động, bèn khẽ mân mê bàn tay A Vu. “Chuyện này ấy mà,

ta tự có đạo lý của mình.”

Tuy Sở Mậu không chịu trả lời, nhưng A Vụ dám chắc tám chín phần mười là như thế, lần trước chẳng phải hắn đã đưa nàng tới vùng Lạc Bắc đó ư?

Ngày hôm sau, A Vụ quả nhiên đã đổ bệnh, cứ sốt cao mãi không hạ, ho sù sụ không ngừng, phải uống thuốc hết bát này tới bát khác mà vẫn chẳng có hiệu quả gì. Còn Long Khánh Đế sau khi từ núi Thanh Lương về cũng đã đổ bệnh.

Sở Mậu sau khi bàn bạc với thái y liền bẩm với Điền Hoàng hậu, xin đưa A Vụ vào ở biệt viện của mình trên núi Thanh Lương. Vì lúc này Long Khánh Đế đang đổ bệnh, Điền Hoàng hậu đương nhiên chỉ mong có thể đuổi Sở Mậu ra xa Hoàng đế, chỉ giữ một mình Ngũ Hoàng tử ở lại Tây Uyển, như thế lỡ có chuyện gì xảy ra, Sở Càn cũng sẽ có được ưu thế về địa lợi.

Lại nói tới Sở Dũ, chẳng biết vì sao tin tức hắn tự vẫn lại giống như một hòn đá nhỏ ném xuống đầm nước sâu, chỉ làm nổi lên vài gợn sóng, sau đó liền biến mất không tăm tích, cũng chẳng khiến Sở Mậu bị làm sao. Còn Long Khánh Đế thì chỉ sai Tô Đức Hải thay mặt mình đến phủ Ngụy vương thăm hỏi.

Về sau có tin tức truyền ra, nói Long Khánh Đế chỉ sai Tô Đức Hải tới chuyển lời, trách Sở Dũ bất trung bất hiếu, phụ thân vẫn còn mà dám tự vẫn để Hoàng đế phải chịu nỗi khổ kẻ tóc bạc tiễn người đầu xanh, thế rồi liền biến Sở Dũ từ thân vương xuống làm quận vương.

A Vụ thở dài một tiếng, Long Khánh Đế quả nhiên vẫn còn xem trọng

Sở Dũ, vì nếu thực sự không để tâm tới đứa con này nữa, ông ta việc gì phải sai Tô Đức Hải đi chuyển lời trách cứ? Chỉ cần người làm trưởng bối còn chịu quản giáo vẫn bối, như vậy tức là vẫn còn quan tâm tới vẫn bối đó.

“Hoàng thượng không hoài nghi gì điện hạ sao?” Lúc này A Vu đã ở trong Lan Tuyết Đường trong Quy Điện Viên. Quy Điện Viên là một trang viên nhỏ thuộc sở hữu của Sở Mậu, được dùng làm nơi tránh nóng mùa hè, xây trên vùng núi Thanh Lương, có điều không hề nằm ở ngọn trước hay ngọn sau của núi, mà nằm trên một ngọn khác chêch về hướng tây, được người đương địa gọi là Già Nguyệt Phong.

Quy Điện Viên rộng hơn mươi mẫu, bốn phía xung quanh đều là núi non, cây cối um tùm, cực kỳ mát mẻ, hơn nữa gần đó còn có nhà chùa, cứ chiều chiều là từ trong rừng trúc lại có tiếng tụng niệm kinh Phật vang ra, khiến người ta tâm hồn thư thái, cho nên A Vu vừa đến ở nơi này là đã thấy thích ngay.

“Việc như thế này càng giải thích lại càng rắc rối. Với tình trạng của Hoàng thượng bây giờ, cho dù ta có gạt sạch những mối liên quan, ông ấy cũng sẽ hoài nghi ba phần.” Sở Mậu nói.

A Vu khẽ gật đầu, sức khỏe của Long Khánh Đế bây giờ ngày càng kém, nếu đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ ôm lòng hoài nghi với tất cả những đứa con mình. Đó dù sao cũng là chiếc bảo tọa tôn quý nhất trong thiên hạ, có ai mà không động lòng cho được?

Theo A Vu thấy, Long Khánh Đế nhất định cũng đã sinh lòng hoài nghi về việc Sở Mậu nhắc tới xà quá thảo trong ngày hôm đó. Mà bây giờ Sở Mậu lựa chọn lui bước, dọn ra khỏi Tây Uyển, nếu sau đó lại tự xin đi trị thủy, rời xa kinh sư, lòng nghi ngờ của Long Khánh Đế tất sẽ giảm đi nhiều.

Cảnh sắc trong Quy Điện Viên đẹp đẽ như vậy, A Vu chẳng muốn nghĩ

về những chuyện rắc rối kia nũa, liền yên tâm mà ở lại đây.

A Vụ nhìn quanh bốn phía một chút rồi nói: “Điện hạ, người hầu ở đây dường như có hơi ít thì phải?”

“Nơi này được gọi là Quy Điện Viên, cần nhiêu người hầu để làm gì, lẽ nào nàng không cảm thấy mất hứng sao?” Sở Mậu đưa tay khẽ nhéo mũi A Vụ một cái. Trong Lan Tuyết Đường mà A Vụ đang ở hiện giờ, ngoài Tử Nghi và Tử Cẩm ra thì chỉ có một bà già để sai vặt cùng một tiểu nha đầu chuyên lo việc hầu hạ, còn Băng Sương thì đang thanh tu ở một nơi khác trong trang viên.

Lúc này, Tử Cẩm từ bên ngoài đi vào, trong tay bưng một chiếc hộp gỗ vuông đựng quần áo rộng khoảng một thước, bên trên điêu khắc hoa văn vạn thọ. Sở Mậu vốn đang dựa người vào thành giường, vừa nhìn thấy thế liền ngồi thẳng người dậy, nói: “Đặt xuống đi. Hôm nay cho ngươi với Tử Nghi nghỉ nửa ngày, ra ngoài bảo bà già và tiểu nha đầu kia cũng nghỉ luôn đi, trước bữa tối không ai được lại gần rừng quê.”

Tử Nghi và Tử Cẩm đáp “dạ” một tiếng, lặng lẽ lùi ra ngoài.

A Vụ kinh ngạc nói: “Điện hạ định làm gì vậy? Thế này thì đợi lát nữa há chẳng phải là không có ai hầu hạ ư? Lẽ nào điện hạ định mang thiếp ra ngoài chơi?”

Sở Mậu nở một nụ cười xấu xa, nói: “Tất nhiên là có trò hay cho nàng chơi rồi.”

Sở Mậu mở chiếc hộp đó ra, chỉ thấy bên trong có hai bộ xiêm y rất mỏng. A Vụ vừa nhìn đã nhận ra ngay, đây chính là loại xiêm y mà Sở Mậu đã vẽ ra rồi sai thợ may làm.

A Vu khẽ phỉ phui một tiếng, không ngờ Sở Mậu lại sai người đi làm thật.

A Vu xỏ giày rồi bước xuống giường, phe phẩy chiếc quạt tròn, nói: “Ui chao, nóng quá đi mất, thiếp đến rừng trúc tản bộ một chút.”

Dứt lời A Vu liền định ra ngoài, nhưng chợt nghe Sở Mậu nói với theo từ phía sau: “A Vu, nàng vẫn nhớ chứ, lúc trước chúng ta chơi cờ đã đánh cược với nhau, và nàng còn nợ ta một yêu cầu?”

A Vu sững người quay đầu lại, nói: “Thiếp tất nhiên là nhớ, có điều yêu cầu này không phải thiếp đã thực hiện rồi sao?” Trong ngày bọn họ viên phòng, Sở Mậu đã dỗ dành nàng đánh xong ván cờ đó. Nếu không vì như thế, A Vu cảm thấy mình căn bản sẽ không để mặc cho Sở Mậu muốn làm gì thì làm trên người mình như vậy.

“Sao ta không nhớ là mình đã đưa ra yêu cầu gì với nàng nỗi?” Bàn tay Sở Mậu nhẹ nhàng mân mê trên hai bô xiêm y đó.

“Điện hạ tuy không nói, nhưng hôm đó chẳng phải là...” A Vu nói đến đây thì chợt phát hiện khi đó mình đã trúng kế của Sở Mậu, hắn quả nhiên chưa từng đưa ra yêu cầu nào cả.

“Ta biết ngay là nàng định giờ trò vô lại mà”. Sở Mậu bước tới véo nhẹ má A Vu một cái. “Ta nhớ là chúng ta còn từng giao kèo với nhau, rằng nếu nàng mặc bô xiêm y này, ta sẽ không đụng vào nàng trong hơn nửa tháng, chuyện này nàng nhớ chứ?”

“Thiếp chẳng nhớ gì hết cả.” A Vu hậm hực nói.

Thời gian thẩm thoát trôi, con người ai rồi cũng trưởng thành, mà A Vu thì trưởng thành đặc biệt nhanh. Nàng cảm thấy hồi đó đầu óc mình nhất định

là có vấn đề, cho nên mới bị Sở Mậu lừa gạt mà giao kèo như vậy, vì một khi nàng làm rồi Sở Mậu chắc chắn sẽ nuốt lời ngay.

A Vu muốn coi tất cả những lời của Sở Mậu như gió thoảng bên tai, đáng tiếc Sở Mậu lại không chịu buông tha cho nàng. Cho dù A Vu đã dùng hai tay bít tai chạy ra phía ngoài, nhưng rốt cuộc vẫn vô ích. Hai tay nàng bị Sở Mậu giữ lấy kéo ra phía sau, rồi hắn còn cởi dây lưng của nàng, trói tay nàng lại.

Tới lúc này A Vu mới nôn nóng kêu lên: “Úi, úi, Sở Mậu, chàng làm gì vậy?”

Tiếng cười của Sở Mậu vang lại từ phía sau lưng A Vu: “Nàng đã gọi ta là Sở Mậu rồi, nàng nói xem ta định làm gì đây?” Sở Mậu vỗ một cái thật mạnh lên vai A Vu.

“Nhưng chàng cũng đừng trói thiếp chứ.” Giọng nói của A Vu đã trở nên hơi run rẩy.

“Đây là sự trùng phạt dành cho cô nàng vô lại.” Giọng nói của Sở Mậu vang lên ngay trên vai A Vu, mang theo một tia xấu xa.

Cho dù cách xưng hô “cô nàng vô lại” kia có vẻ như mang ý cung chiềу, nhưng A Vu biết, Sở Mậu khi hành sự thì không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, hơn nữa hôm nay còn có nguồn cơn như thế, A Vu thật chẳng còn một chút tự tin nào, liền làm bộ đáng thương nói: “Cảnh Hối... Chàng đừng như vậy mà, tay thiếp đau lắm.”

“Không đau thì nàng làm sao nhớ lâu được?” Sở Mậu khẽ búng lên mũi A Vu một cái. “Ta ghét nhất là những người nói mà không giữ lời. Lúc trước nàng không thích thì cứ việc không đồng ý, ta đâu có kè dao lên cổ ép nàng, nhưng nàng đã đồng ý rồi, A Vu...”

A Vu xưa nay vốn là bậc đại trượng phu biết co biết duỗi, lập tức thay đổi một cách hết sức tự nhiên. “A, thiếp nhớ ra rồi, Cảnh Hồi, thiếp nhớ ra rồi, chúng ta đã từng giao hẹn với nhau, hai mươi mốt ngày, hai mươi mốt ngày.”

Sở Mậu cười lạnh một tiếng.

A Vu lại tiếp tục năn nỉ: “Cảnh Hồi, chàng cởi trói cho thiếp trước đi mà, nếu không thiếp làm sao mà thay quần áo được?”

“Bây giờ thì không còn chuyện hời như thế nữa rồi, bằng không sau này chẳng phải là nàng muốn nuốt lời nào thì nuốt lời lúc đó ư?” Sở Mậu không chấp nhận sự cầu hòa của A Vu, đưa tay tới nhéo mũi nàng một cái.

“Chàng cởi trói cho thiếp đi, thiếp sẽ đi thay quần áo ngay đây, Cảnh Hồi...” A Vu kéo giọng nói ra thật dài, mềm mại như muôn chảy nước.

Sở Mậu ra vẻ rất không bằng lòng, rồi liền thở dài một tiếng, nói: “Được rồi, nể tình nàng mới phạm lỗi lần đầu, lần này ta tạm tha cho nàng.”

A Vu thở phào một hơi. Sau khi Sở Mậu cởi trói tay cho nàng, nàng lặng lẽ lùi ra xa ba thước, thế rồi mới cất giọng đáng thương hỏi Sở Mậu: “Cảnh Hồi, vậy hai mươi mốt ngày mà chàng đã hứa kia có tính không đây?”

Sở Mậu cười lạnh nhìn A Vu. “Ta mà lại là một người không biết thủ tín sao?”

“Vâng.” Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng A Vu lại nghĩ, trong chuyện này Sở Mậu không phải mới lần đầu tiên không thủ tín với nàng. Có điều lúc này nàng chỉ dám giận mà không dám nói, chỉ đành giữ thái độ mềm mỏng với Sở Mậu, cười nói: “Điện hạ xưa nay luôn là người nhất nặc thiên kim^[1]. ”

[1] Một lời hứa đáng giá ngàn vàng.

“Còn không mau đi thay đồ?” Sở Mậu lô vê buồn bực trừng mắt nhìn A Vụ.

Tới lúc ấy A Vụ mới rụt rè cầm hai bộ xiêm y kia lên từ trong chiếc hộp, cả hai đều được may bằng loại vải lanh mỏng tang, chiếc ngắn thì cùng lấm chỉ che kín được mông, chiếc còn lại đỡ hơn một chút, tà váy dài tới mắt cá.

A Vụ cân nhắc một chút, cuối cùng chọn chiếc váy dài, đi vòng ra sau bình phong để thay.

Giọng nói của Sở Mậu lọt qua khe hở của tấm bình phong, vang vào trong tai A Vụ: “Ta cho nàng thời gian một tuần trà, đến lúc đó chưa xong thì đừng trách ta...” Nhưng trách ta cái gì thì không ai rõ.

Lúc này đầu óc A Vụ rối như tơ vò, tự bản thân đã dọa cho bản thân sợ chết khiếp.

A Vụ không thể dây dưa thêm được, đành cắn răng bấm bụng bước ra ngoài tấm bình phong.

Sở Mậu nheo mắt lại, cho dù đã từng vô số lần tưởng tượng đến bộ dạng của A Vụ khi mặc bộ đồ này, nhưng hắn vẫn phải thừa nhận, sau khi mặc rồi A Vụ còn đẹp hơn trong tưởng tượng của hắn nhiều.

A Vụ vuốt lại chiếc váy một cách rất mất tự nhiên.

“Xoay người một chút ta xem nào.” A Vụ nghe thấy giọng nói khàn khàn trầm thấp của Sở Mậu, liền nghe lời mà chậm rãi xoay tròn một vòng.

Ánh mắt Sở Mậu tập trung trên sống lưng A Vụ.

A Vụ bỗng cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, bộ váy này phần phía trước thì còn đỡ, nhưng phần phía sau thật là tiết kiệm vải quá chừng, cẩn bản chẳng

che chắn được gì cả. A Vu thực sự không quen đứng trước mặt Sở Mậu như thế, liền ôm hai tay lấy khuỷu tay, rụt rè nói: “Thiép có thể đi thay áo được chưa?”

Nói rồi A Vu liền định đi vào phía sau bình phong, nhưng lại thấy Sở Mậu rảo bước đi tới đứng trước mặt nàng.

A Vu vội vàng lùi về phía sau, nôn nóng nói: “Điện hạ muốn giờ trò vô lại ư?”

“Kỳ thực tự đáy lòng nàng vẫn luôn biết là ta sẽ nuốt lời, đúng vậy không?”

“Điện hạ nhất nặc thiên kim, há lại đi nuốt lời.” A Vu không ngốc nghếch đến nỗi tự chui đầu vào bẫy của Sở Mậu.

“Đồ ngốc.” Sở Mậu véo nhẹ lên má A Vu một cái. “Ta đương nhiên sẽ không nuốt lời. Giang hồ có quy củ rõ ràng, nợ thì được chứ không được quyết, cho nên ta sẽ không nuốt lời đâu, A Vu. Hai mươi mốt ngày đó cứ coi như ta nợ nàng đi, chờ đến năm sáu mươi tuổi ta sẽ trả lại nàng.” Sở Mậu nói rồi liền vòng tay qua eo A Vu, không cho nàng chạy trốn.

A Vu kêu ré lên, nhưng đã bị Sở Mậu bế bồng lên khỏi mặt đất. “Sở Mậu, chàng là đồ vô lại, lưu manh, khốn kiếp...”

“Nàng mắng tiếp đi, ta thích nghe.” Sở Mậu cười nói.

A Vu thầm hận sự giáo hoạt của Sở Mậu, sao nàng lại quên việc giới hạn thời gian hai mươi mốt ngày đó là vào khi nào chứ! Mà nàng cũng thật ngốc, nàng hoàn toàn có thể thoái thác như vậy, chờ đến năm sáu mươi tuổi rồi mặc bộ đồ này cũng được mà.

“Sở Mậu, sau này thiếp không tin chàng nữa, hù!” A Vu hậm hực.

A Vu và Sở Mậu ở lại Quy Điện Viên ba ngày mới về phủ Kỳ Vương, còn Long Khánh Đế thì cũng từ Tây Uyển quay lại cẩm cung. Còn Ngụy Quận vương Sở Dũ không ngờ cũng đã được thả ra, vẫn có thể đi lại tự do trong chốn cung đình.

Sau khi hay tin, A Vu đưa mắt nhìn Sở Mậu đang trầm mặc không nói gì, hiển nhiên hành động tự vẫn kia của Sở Dũ đã phát huy tác dụng.

A Vu áp tay lên mu bàn tay Sở Mậu, khẽ an ủi: “Điện hạ.”

Sở Mậu cầm tay A Vu lên hôn nhẹ vào đầu ngón tay nàng. “Hết đau rồi chứ?”

Sự xót thương của A Vu với Sở Mậu sau nháy mắt đã biến thành cơn giận dữ, nàng không kìm được khẽ gắt: “Sở Mậu!”

Sở Mậu bật cười một tiếng, vỗ nhẹ lên mu bàn tay A Vu, “Hiện giờ điều quan trọng nhất là trị thủy, ta qua Hứa Hiền Đường một chút.”

A Vu khẽ gật đầu, biết là Sở Mậu muốn đi bàn việc với các phụ tá, bèn đứng dậy đưa tiễn.

Sau khi Sở Mậu đi rồi, A Vu bắt đầu xử lý những công việc chất đống của bản thân. Nàng rời khỏi phủ Kỳ Vương đã lâu như vậy, tuy có Tử Phiến, Tử Trụy giúp đỡ, lại có Đào Tư Dao thay mặt lo việc nhà, nhưng dù sao vẫn có những việc mà với thân phận của bọn họ thì không thể làm chủ được, cho nên đành tập hợp lại chờ A Vu về xem xét.

Vì tịnh thất của Ngọc Lan Đường còn chưa sửa sang xong, do đó A Vu vẫn ở lại Băng Tuyết Lâm, và nàng chọn Nhật Tri Đường làm nơi xử lý công việc. Nào ngờ nàng mới ngồi xuống chưa đầy một khắc thì đã có a hoàn tới

báo: “Bẩm Vương phi, Hà Trắc phi và Trần Quốc Công thế tử phu nhân tới.”

Nói thực lòng, A Vu gần như đã quên mất sự tồn tại của Hà Bội Chân. Có điều, lúc này đối phương ghé thăm thì lại là chuyện trong dự liệu của nàng.

“Mời bọn họ vào đây.” A Vu vẫy tay sai người đem đống sổ sách trong Nhật Tri Đường qua nơi khác.

Trần Quốc Công thế tử phu nhân Tiêu Thị và Hà Bội Chân một trước một sau đi vào. A Vu chẳng buồn đứng dậy, chỉ nhấp một ngụm trà, nhìn hai người không nói năng gì.

Tiêu Thị và Hà Bội Chân nhìn thấy bộ dạng này của A Vu thì đều không kìm được cau mày lại. Cho dù Hà Bội Chân không xứng để A Vu đứng dậy nghênh đón, nhưng đường đường Trần Quốc Công thế tử phu nhân, lại là trưởng bối, dù gì A Vu cũng phải đứng dậy hỏi han một chút mới phải.

Có điều lúc này hai người đều thiếu tự tin, cho nên chẳng dám làm c้าง với A Vu. Riêng Hà Bội Chân thì đã cau mày định nổi nóng, nhưng lại bị Tiêu Thị kéo tay áo ngăn lại.

A Vu mỉm cười nói: “Mời Tiêu phu nhân ngồi.” Nhưng lại chẳng buồn nhìn đến Hà Bội Chân. Vị Hà Trắc phi này quả là vô liêm sỉ, ban đầu thì bất chấp việc tự hủy hoại danh đế gả cho Sở Mậu, về sau lại cảm thấy không được如意, liền về nhà mẹ đẻ ở luôn cả nửa năm trời, bây giờ thấy sức khỏe Hoàng đế không được tốt, trong ba hoàng tử thì Ngũ Hoàng tử chẳng ra gì, Lục Hoàng tử lại xảy ra chuyện như thế, cho nên mới vội vã quay về phủ Kỳ Vương. Nếu A Vu không dạy cho hai mẹ con bọn họ một bài học, có lẽ bọn họ thực sự sẽ cho là mình ghê gớm lắm.

“Đa tạ Vương phi.” Tiêu Thị chọn lấy một chiếc ghế ở bên tay trái A Vu

mà ngồi xuống.

Hà Bội Chân rốt cuộc đã tinh táo được một lần, ngoan ngoãn đứng bên tay phải A Vụ.

Tiêu Thị nhìn cảnh này mà khóc mắt bát giác cay cay, đúra con gái bé bỏng mà bà ta nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, lúc này không ngờ lại chỉ có thể đứng mà nói chuyện. Trong lòng Tiêu Thị thầm hận A Vụ, đồng thời cũng hận cả sự kém cỏi của con mình, nhưng bây giờ có nói gì cũng đã muộn.

Trên mặt Tiêu Thị hiện lên một tia áy náy. “Nói ra thì đúng là xấu hổ, hôm nay ta đặc biệt đưa Chân nhi về lại nhà chồng. Chân nhi tính tình buông thả, nào có con gái nhà ai đã gả đi rồi mà còn quay về nhà mẹ đẻ ở lâu như thế? Cho dù Vương gia, Vương phi có nhân đức đến mấy thì nó cũng không nên như vậy. Nhưng lão thái quân trong phủ vốn thương Chân nhi nhất, hai người một già một trẻ cứ quần lấy nhau, khiến ta và cha nó cũng đau đầu. Bây giờ lão thái quân đã suy nghĩ thông suốt rồi, kêu ta đưa Chân nhi về, đồng thời bồi tội với Vương phi.” Dứt lời, Tiêu Thị bèn nháy mắt ra hiệu với Hà Bội Chân.

Hà Bội Chân hậm hực quỳ xuống nói: “Xin Vương phi trách phạt.”

A Vụ mỉm cười lắng nghe Tiêu Thị nói, không thể không thừa nhận cái miệng này của Tiêu phu nhân quả là không đơn giản, ngay từ đầu đã thừa nhận việc Hà Bội Chân buông thả làm càn, như thế A Vụ với thân phận chính phi tất nhiên sẽ không tiện so đo gì cả.

Thêm nữa, khi đó Hà Bội Chân rời phủ thực ra cũng có thể tính là được A Vụ đồng ý, vì lúc ấy A Vụ theo Sở Mậu đến Lạc Bắc, giả bệnh không chịu gặp Hà Bội Chân, mà sau khi Hà Bội Chân về nhà mẹ đẻ thì phủ Kỵ

Vương cũng chẳng phái người đi đón, cả hai bên kỳ thực đều hiểu rất rõ lòng nhau.

Ngoài ra, lão thái quân của phủ Trần Quốc Công còn chẳng phải là Trần Quốc Công phu nhân ư? Vì lão thái quân đó đã suy nghĩ thông suốt điều gì, đây quả thực là một việc đáng suy ngẫm.

Trong lòng A Vu kỳ thực cũng thầm khâm phục mức độ mệt dày của phủ Trần Quốc Công, chỉ bằng vào một câu nói đã suy nghĩ thông suốt mà muốn nói lại tình nghĩa vốn đã đứt lìa giữa hai nhà. Có điều phủ Trần Quốc Công dù sao cũng nắm binh quyền trong tay, cho dù Sở Mậu không muốn thu nạp bọn họ thì cũng tuyệt đối không thể đắc tội.

A Vu nói xuôi theo lời của Hà Bội Chân: “Thế tử phu nhân cũng là người trông nom gia đình, không biết nếu trong phủ xảy ra chuyện như vậy thì nên xử lý như thế nào đây?”

Tiêu Thị không ngờ A Vu lại không nể mặt như vậy, muốn bà ta tự đưa tay đánh vào mặt mình, nhưng vừa nghĩ tới lời mà lão gia trong nhà đã nói, bà ta lại đành cố nén lửa giận trong lòng. “Tuy Chân nhi có lỗi, nhưng dù sao cũng được gả vào vương phủ ba bốn năm rồi, nào ngờ đến khi về phủ tĩnh dưỡng thân thể, đại phu bắt mạch cho lại chỉ gọi cô nương, cô nương, thế là chúng ta mới biết... Chính vì chuyện này nên lão thái quân nhà ta mới cố giữ Chân nhi lại. Tuy phủ Trần Quốc Công chúng ta không phải gia đình hiền hách gì, nhưng con gái nhà ta cũng không nên bị người ta làm nhục như vậy...”

Những lời này của Tiêu Thị rõ ràng là vừa cứng vừa mềm, mang ý uy hiếp.

A Vu chẳng hề sợ hãi chút nào, bình thản nói: “Nếu Hà Trắc phi vẫn còn

là một cô nương như vậy, sao còn phải đưa về làm gì? Chi bằng để ta tặng thêm cho cô ấy một chút của hồi môn, như thế sẽ không làm cô ấy lỡ dở.”

Tiêu Thị nghe thấy những lời này thì giận đến phát run, hoàn toàn không ngờ A Vu lại là một người vô lại như thế. Tiêu Thị vốn nghĩ sau khi mình nói ra những lời vừa rồi, vị Kỳ Vương phi này át sẽ phải cúi đầu, nào ngờ đối phương lại có thể nói nồng một cách vô sỉ như thế.

“Chân nhi nhà ta là trắc phi được Hoàng thượng đích thân chỉ hôn, tên đã ghi vào ngọc điệp, Vương phi nói như vậy là ý làm sao?” Tiêu Thị đứng bật dậy, Hà Bội Chân cũng đứng dậy theo.

A Vu khẽ cười nói: “Không ngờ Tiêu phu nhân cũng biết Hà Trắc phi được Hoàng thượng đích thân chỉ hôn cơ đấy. Có câu rằng gió mưa sấm sét tất thảy đều là ơn huệ của nhà vua, ta thật không rõ Hà gia có chỗ nào bất mãn với điện hạ nhà ta, bỗng dung lai đón Hà Trắc phi về ở cả nửa năm trời, lúc này lại tới đây nói cái gì mà tên đã ghi vào ngọc điệp. Hôm nay chỉ có ba người chúng ta ở đây, ta cũng chẳng ngại gì nói thẳng, hạng người cứ hờ một chút là lại đòi về nhà mẹ đẻ như Hà Trắc phi đến bây giờ vẫn còn là một cô nương cũng không phải điều gì khó hiểu cả.”

Tiêu Thị nghe thấy thế thì bất giác sững người, trong chuyện này người sai vốn là Kỳ Vương, nhưng Hà Bội Chân quả thực đã về nhà ở lâu quá, cho nên dù có lý cũng biến thành vô lý. Khí thế của Tiêu Thị lập tức nhụt hẳn. “Vương phi, cô nói vậy tức là không cho phép Chân nhi nhà ta quay về ư?”

A Vu cười nói: “Ta nào có ý ấy. Tiêu phu nhân không cần nôn nóng như vậy, ta dù sao cũng còn trẻ, chưa gặp phải chuyện thế này bao giờ, vừa rồi không phải còn bàn bạc cách xử trí với phu nhân sao? Chuyện về Hà Trắc phi, không xử trí thì người dưới không phục, mong Tiêu phu nhân thông cảm cho nỗi khó xử của người làm chủ gia đình như ta.”

Tiêu Thị gượng nhéch khóe môi nở một nụ cười khó coi, nói: “Tất nhiên, tất nhiên.”

“Vậy được rồi, ta sẽ bắt Hà Trắc phi chép kinh văn ba tháng coi như trùng phật, Tiêu phu nhân thấy sao?”

Tiêu Thị ngạc nhiên nhìn A Vu, nói thực lòng, bà ta cứ ngỡ là vị Kỳ Vương phi này sẽ thừa dịp gây khó dễ cho con gái mình, nào ngờ lại chỉ gio cao đánh khẽ như thế, cho nên đương nhiên là hài lòng vô cùng.

“Đa tạ Vương phi.” Tiêu Thị cười nói tự đáy lòng.

Mãi đến khi bước ra khỏi cửa lớn của phủ Kỳ Vương, Tiêu Thị vẫn còn nghĩ về sự lợi hại của vị Kỳ Vương phi đó. Vốn bọn họ là bên có lý, vậy mà sau vài lời nói của đối phương lại biến thành người vô lý, còn không thể không nhìn sắc mặt đối phương mà hành sự. Khi chưa bước chân vào phủ Kỳ Vương, Tiêu Thị còn cho là mình đã nắm được nhược điểm của Kỳ Vương, lại đến từ phủ Trần Quốc Công, vị Kỳ Vương phi đó cho dù có điều bất mãn cũng sẽ phải nín nhịn, ngờ đâu kết cục lại biến thành như bây giờ.

Vừa về đến phủ, Tiêu Thị liền lập tức đi gặp Trần Quốc Công thế tử Hà Nghị Hạo.

“Lão gia.”

“Bên phía Chân nhi thế nào rồi?” Hà Nghị Hạo hỏi.

Tiêu Thị kể lại tỉ mỉ tình hình khi đó cho Hà Nghị Hạo nghe, chỉ thấy ông ta cau mày nói: “Vị Kỳ Vương phi này đúng là hiếp người quá đáng.”

“Đúng vậy, cô ta lợi hại như thế, lại có tướng mạo như vậy, Chân nhi ở

chỗ cô ta tuyệt đối không thể dễ chịu cho được.” Tiêu Thị hiển nhiên vô cùng thương xót Hà Bội Chân.

“Không vội. Cô ta đã hành sự như vậy, chúng tò Ky Vương vẫn còn cần đến chúng ta, chúng ta chỉ cần biết thái độ của Ky Vương là được rồi.” Hà Nghị Hạo nói.

“Nhưng chúng ta với Lục Hoàng tử...” Tiêu Thị nhỏ giọng nói.

“Câm miệng! Không được nhắc đến Lục Hoàng tử một tiếng nào nữa! Những kẻ có thể mở miệng đó giờ đều đã không thể mở miệng nữa rồi, chỉ cần chúng ta cẩn thận...” Hà Nghị Hạo nói.

“Nhưng, hiện giờ Hoàng thượng đã lại nâng đỡ người đó, lão gia xem liệu có khi nào...” Tiêu Thị lộ vẻ không cam tâm.

Hà Nghị Hạo cau mày lại. “Ta không xem trọng người đó. Hơn nữa Chân nhi là trắc phi của Ky Vương, lúc trước mạo hiểm như vậy đã là không ổn rồi, bây giờ thì càng không nên nghĩ suy nhiều. Bà hãy cố gắng khuyên nhủ Chân nhi đi.”

Về phần A Vu, trên thực tế nàng không thể xác định được là Sở Mậu liệu có bằng lòng đón nhận thiện chí của phủ Trần Quốc Công hay không. Trong chuyện về Hướng Quý phi, Sở Mậu đã khiến Long Khánh Đế sinh lòng e ngại, trong thời điểm này phủ Trần Quốc Công rất có thể sẽ là một củ khoai lang nóng bỏng tay, nhưng hiềm một nỗi Hà Bội Chân lại đích xác là trắc phi của Sở Mậu.

Chờ đến tối khi Sở Mậu quay về, A Vu kể lại đầu đuôi mọi việc cho Sở Mậu nghe, rồi còn mỉm cười nói ra cả những lời oán trách của Tiêu Thị, kết

quả là chỉ đổi lại được động tác day trán của Sở Mậu.

A Vu đưa tay tới giúp Sở Mậu day trán, trong lòng cũng biết thời gian gần đây áp lực của hắn rất lớn. “Nghe nói Hoàng thượng đã năm ngày không lên triều rồi.”

“Üm, thái y nói ông ấy bị nhiễm phong hàn.” Sở Mậu vừa nói vừa kéo A Vu vào lòng.

“Điện hạ an bài việc trị thủy tới đâu rồi?” A Vu lộ vẻ lo lắng nói. “Vào thời điểm này mà rời kinh, lỡ như Hoàng thượng...”

Sở Mậu nhẹ nhàng xoa đầu A Vu, nói: “Hạ Niên Phương nói ông ấy ít nhất cũng có thể cầm cự được một năm nữa.”

A Vu không nói gì thêm, y thuật của Hạ Niên Phương thì nàng khá tin tưởng. Rồi nàng chợt nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: “Khi trước làm sao Lục Hoàng tử lại biết được chuyện giữa thiếp và Nguyên Thục phi vậy?”

Bàn tay Sở Mậu bắt giác dừng lại một chút.

A Vu lập tức hiểu ra, rụt tay về, trề môi nói: “Là Tương Tư sao?” Sau đó lại lầu bàu nói thêm một câu: “Đúng thật là âm hồn bất tán.”

Sở Mậu mỉm cười gí ngón tay lên trán A Vu. “Mọi thù oán nàng đều đã báo cả rồi, không cần để cô ta vào lòng làm gì.”

A Vu ngân ra. “Thiếp đã báo được thù gì chứ?”

Sở Mậu khẽ hôn lên má A Vu, không nói gì thêm.

Ngày hôm sau A Vu liền biết được ý của Sở Mậu. Phu quân của Tương Tư là Bạch công tử tranh giành con hát với người ta, bị đối phương đánh cho

trọng thương, chưa được mấy ngày đã qua đời. Hôm ấy Tương Tư không hề phái người thông báo trước lấy một tiếng, cứ thế mang theo của hồi môn của mình quay về phủ Kỳ Vương.

Tin tức Tương Tư về phủ ngay lập tức truyền đến tai A Vu, nhưng cô ta dù sao cũng là nghĩa nữ của Hách ma ma, cho nên A Vu không thể tùy tiện đuổi người đi được.

A Vu sai Tử Phiến đi gọi Hạ Xuân tới. “Ngươi hãy đến Bạch gia ở Hương Thành mời người tới đây, cứ nói là nhị thiếu phu nhân của Bạch gia đã về phủ Kỳ Vương rồi.”

Hạ Xuân hành sự cẩn trọng, cước bộ lại nhanh, đi làm việc này quả là vô cùng thích hợp.

Buổi tối, khi Sở Mậu về phủ, Hách ma ma liền dẫn Tương Tư cùng tới Băng Tuyết Lâm. A Vu nhìn hai người đó vẻ chán ghét, suốt hồi ban ngày nàng đều chờ người vừa mới về phủ kia Băng Tuyết Lâm gặp mặt, kết quả là Tương Tư cô nương căn bản chẳng chịu nể mặt chút nào.

Lúc này, cặp mắt Tương Tư như được tẩm độc, nhìn chăm chăm vào A Vu, chỉ hận không thể moi tim, móc phổi nàng ra.

“Cần Húc ca ca.” Tương Tư vừa mới gọi ra thành tiếng, nước mắt đã bắt giặc lã chã tuôn rơi thành hàng.

Sở Mậu ngoanh đầu qua hỏi A Vu: “Chuyện này là như thế nào?”

A Vu trả lời với vẻ vô tội: “Thiép cũng không rõ. Tương Tư về phủ từ hồi sáng, nhưng mãi tới bây giờ thiép mới được gặp muội ấy.”

Tương Tư ngoanh đầu qua nhìn A Vu bằng ánh mắt sắc lẹm như dao. “Tương Tư mệnh khổ, không dám quấy rầy Vương phi, chỉ xin Cần Húc ca

ca có thể làm chủ cho Tương Tư. Bạch gia quả thực hiếp người quá đáng, Tương Tư không thể ở lại đó thêm được nữa.”

Sở Mậu không nói gì.

Tương Tư lau nước mắt nói: “Khi xưa Vương phi nói là Bạch gia gia phong tốt, thế nên mới gả Tương Tư qua đó, kết quả là, kết quả là gã Bạch Tùng Nhược đó háo nam sắc, ngoại trừ đêm đầu tiên ở trong phòng của Tương Tư, sau đó không còn quay trở lại thêm lần nào. Vị lão thái thái kia của Bạch gia thấy bụng muội mấy tháng liền vẫn không có động tĩnh gì, liền cả ngày mặt nhăn mày nhó. Bạch gia là gia đình thi thư, không làm việc cấy cày dệt vải, ngay cả việc chi tiêu trong nhà cũng hết sức khó khăn, mẹ chồng muội còn muốn gạt lấy của hồi môn của muội nữa. Về sau, gã Bạch Tùng Nhược đó tranh con hát với người ta bị đánh chết, thế là muội ở Bạch gia lại càng bị úc hiếp nhiều hơn. Bọn họ mắng muội là khắc phu, muội, muội... Càn Húc ca ca, xin huynh hãy cứu Tương Tư với.”

“Điện hạ, lão thân chỉ có mỗi mình Tương Tư là con gái, quyết không thể để người khác úc hiếp Tương Tư như vậy được.” Hách ma ma vừa nói cũng vừa lau nước mắt.

Hai nữ nhân trong phòng đều khóc lóc thảm thương, lời lẽ tuy không nhắc gì tới A Vu, nhưng mỗi nhân duyên này vốn là do A Vu tác thành, bây giờ Tương Tư rơi vào cảnh như vậy, A Vu khó mà thoái thác được trách nhiệm.

Nhưng A Vu vẫn chẳng hề tỏ ra áy náy chút nào, chẳng trách hôm qua Sở Mậu lại nói là nàng sớm đã báo thù được Tương Tư rồi, có lẽ từ lâu hắn đã nhận được tin tức. Có điều, với loại người như Tương Tư, dù có giúp đỡ trong lúc khó khăn, cô ta cũng tuyệt đối không bao giờ biết mang ơn. A Vu không phải loại người mềm yếu để ban phát lòng nhân từ bừa bãi.

Sở Mậu đưa mắt liếc nhìn A Vu, dù sao đây cũng là việc trong phận sự của nàng.

“Thiép đã sai người đi mời người của Bạch gia rồi, đến lúc đó hai bên có thể trực tiếp đối chất với nhau. Nếu Bạch gia thực sự đối xử như vậy với Tương Tư, chúng ta đương nhiên phải giúp muội ấy đòi lại công đạo.”

“Cũng tốt, vậy cứ tạm thời để Tương Tư ở lại đây đi. Nàng là tẩu tâu của muội ấy, phải chú ý chiêu cõi một chút.” Sở Mậu nói.

A Vu gật đầu đáp “vâng” một tiếng.

Tương Tư kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Sở Mậu, nhưng không hề phát hiện ra một tia xót thương nào trong mắt hắn.

“Tương Tư, con về trước đi, ta còn có chuyện muốn nói với điện hạ và Vương phi.” Hách ma ma nói với Tương Tư.

Tương Tư khẽ gật đầu thưa “vâng” rồi bèn lặng lẽ lui đi.

“Điện hạ, coi như cô cô cầu xin điện hạ đây, lần này bất luận thế nào cũng phải bảo vệ Tương Tư.” Hách ma ma bỗng quỳ sụp xuống trước mặt Sở Mậu.

Sở Mậu vội vàng đỡ Hách ma ma dậy, trầm giọng nói: “Cô cô, người làm gì thế này? Có việc gì cứ từ từ nói là được rồi.”

“Điện hạ, bất luận cuộc sống của Tương Tư ở Bạch gia thế nào, nhưng nó dù sao cũng vẫn còn trẻ, Bạch gia lại là một gia đình như thế, nhất định sẽ bắt nó quay về thủ tiết. Nhưng điện hạ cũng biết rồi đó, Bạch Tùng Nhược là thứ chẳng ra gì, Tương Tư thì vẫn còn bao nhiêu năm tháng thanh xuân.” Hách ma ma vừa khóc vừa nói, cắn bản không chịu đứng dậy.

Sở Mậu và A Vu đưa mắt nhìn nhau, từ nơi đáy mắt A Vu ánh lên những tia lạnh lẽo.

“Cô cô, hãy cứ đứng lên trước đã, chuyện này chúng ta còn phải nghe xem bên phía Bạch gia định thế nào. Bạch gia là vọng tộc ở Hương Thành, trăm năm nay chưa từng có nữ nhân tái giá, tính từ tiền triều tới nay đã lập được mười mấy tấm hoành phi trinh tiết rồi.” Ý tú của Sở Mậu đã hết sức rõ ràng.

Đây cũng là một trong những yếu tố mà A Vu từng suy nghĩ tới khi chọn nhà chồng cho Tương Tư.

“Điện hạ!” Hách ma ma ngạc nhiên bật thốt, cẩn bản không dám tin rằng Sở Mậu lại nói ra những lời như vậy.

“Ma ma không nên gây khó dễ cho điện hạ như thế, ta tuyệt đối không cho phép Tương Tư ở lại trong phủ đâu. Nếu cô ta không phải nghĩa nữ của ma ma, ta sớm đã lấy đi tính mạng của cô ta rồi.” A Vu đứng dậy nói.

Hách ma ma lập tức trùng mắt nhìn qua phía A Vu. “Ngươi...”

“Ma ma không cần nhìn ta như vậy! Chuyện của Nguyên Dung Mộng làm sao lại bị tiết lộ ra ngoài để Lục Hoàng tử dùng đối phó với ta và điện hạ, ma ma lẽ nào không biết? Với loại người bất chấp đại cuộc, lòng dạ hẹp hòi như Tương Tư, nếu còn giữ lại trong phủ tất sẽ gây ra rất nhiều phiền phức. Nếu ma ma thật lòng muốn tốt cho Tương Tư, vậy thì hãy khuyên nhủ cô ta biết điều một chút. Ngày nào điện hạ còn đứng vững, ngày đó Bạch gia quyết không dám bạc đãi cô ta.” A Vu không giống như Sở Mậu, cẩn bản chẳng ngại vạch trần tâm tư của Hách ma ma.

Sắc mặt Hách ma ma bất giác tái nhợt. “Điện hạ, đều là do Tương Tư nhất thời hồ đồ thôi.”

Sở Mậu đỡ Hách ma ma ngồi xuống ghế. “Nhưng bây giờ không phải là lúc được phép hò đò, cô cô.”

“Nhưng nếu khi xưa Vương phi không chọn cho Tương Tư một mối hôn nhân như thế, nó làm sao lại...” Hách ma ma giận dữ chỉ tay vào A Vu.

A Vu không chịu nổi cơn giận này, bèn nói: “Đây là con đường do cô ta tự chọn thôi. Khi xưa ma ma trước là nâng đỡ Tương Tư, sau lại nâng đỡ Nguyên Dung Mộng, dù biết rõ Nguyên Dung Mộng là người như thế nào nhưng vẫn cùng Tương Tư lôi kéo cô ta để đối phó với ta, nếu không vì như thế thì Tương Tư đã chẳng bước lên con đường này. Lẽ nào ma ma chỉ cho phép người khác hại ta, sau đó thì bắt ta lấy ơn báo oán? Nói cho cùng, điều mà ma ma dựa vào vẫn chỉ là sự kính yêu của điện hạ đối với ma ma thôi. Nhưng ma ma đã biết rõ tính cách của điện hạ, vậy mà vẫn...” A Vu nói đến đây thì liền dừng lại, không nói tiếp nữa. Nàng biết rõ địa vị của Hách ma ma trong lòng Sở Mậu, cũng biết là sự tồn thương mà Hách ma ma đem tới cho Sở Mậu còn lớn hơn so với trong suy nghĩ của bà ta rất nhiều.

“Không. Điện hạ, lão nô cả đời tất bật đều là vì điện hạ, lão nô...” Hách ma ma vừa nói vừa bật khóc.

“Cô cô, ta biết, ta đều biết hết. Cô cô tốt với ta, ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.” Sở Mậu khẽ nói. “Chỉ là Tương Tư tuyệt đối không thể ở lại trong phủ Kỳ Vương được.”

Hách ma ma rơi nước mắt nhưng lại không thể nói được nữa.

“Nếu cô cô thích trẻ con, hôm nào có thể nhận nuôi một đứa nữa, như thế nó cũng có thể thay ta báo hiếu cô cô.” Sở Mậu nói.

Hách ma ma khẽ gật đầu.

Sở Mậu đứng dậy nói: “Để ta đưa cô cô về.”

A Vu đứng sau lưng Sở Mậu, “cung tiễn” hai người đó ra khỏi Băng Tuyết Lâm, nhưng lại thấy Sở Mậu quay đầu lại nhìn nàng, nói: “Nàng còn không nhanh lên một chút.”

A Vu ngây người ra đó, rồi rất nhanh đã có phản ứng, bèn đặt tay vào trong bàn tay đưa tới của Sở Mậu, cùng Sở Mậu đi theo chiếc kiệu trúc của Hách ma ma, đưa tiễn một mạch tới Hồng Dược Sơn Phòng.

Hách ma ma thở dài một tiếng, tuy gần như đã trở mặt rồi nhưng thái độ của Sở Mậu đã thể hiện ra rất rõ. Hách ma ma xuống kiệu, nói với Sở Mậu: “Điện hạ và Vương phi nên về nghỉ ngơi cho sớm đi.”

Sở Mậu khẽ gật đầu. “Cô cô, người muốn chọn một tiểu cô nương ở Từ Ân Cục, hay là định đến quê hương của cô cô để tìm một người?”

“Điện hạ, hãy để ta suy nghĩ thêm đã.” Hách ma ma nói.

Sở Mậu không nói gì thêm.

Trên đường về Băng Tuyết Lâm, Sở Mậu một mực nắm tay A Vu, hai người sánh vai nhau mà đi, nhưng không nói gì, để mặc cho ánh trăng hắt xuống vai. Nếu có người nào nhìn thấy cảnh này, tất sẽ không kìm được mà cất lời cảm thán: “Thực là một cặp thần tiên quyến lữ!”

“Thiếp cứ ngỡ là lần này điện hạ sẽ lại bảo vệ Tương Tư cơ đấy.” A Vu khẽ dung đưa bàn tay đang đặt trong tay Sở Mậu, cặp mắt híp lại thành hình vầng trăng.

Sở Mậu ngoảnh đầu qua, chỉ đáp lại bằng một câu khe khẽ: “Đừng cư xử với cô cô như vậy.”

A Vụ hơi biến sắc mặt, cặp mắt nheo thành hình vòng trăng trở lại như bình thường, bàn tay rụt ra khỏi tay Sở Mậu. Nàng ít nhiều gì vẫn cảm thấy có chút không vừa lòng.

A Vụ thầm làu bàu, nếu Hách ma ma trẻ hơn một chút, chưa biết chừng sẽ là một Vạn Trinh Nhi^[2] thứ hai.

[2] Còn gọi là Vạn Quý phi, một nhân vật nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc. Vạn Trinh Nhi vốn là nhũ mẫu của Minh Hiến Tông, hơn Minh Hiến Tông mười chín tuổi. Về sau Minh Hiến Tông lên ngôi bèn phong cho Vạn Trinh Nhi làm Quý phi, cực kỳ sủng ái.

A Vụ đưa mắt nhìn Vong Ngã Khê trước mặt, nói: “Điện hạ, nếu thiếp và Hách ma ma cùng ngã xuống hòm, chàng sẽ cứu ai trước?”

Sở Mậu lạnh lùng đưa mắt liếc nhìn A Vụ. A Vụ cũng biết là câu hỏi này của mình hơi nực cười, liền im lặng không nói thêm nữa.

Năng lực làm việc của Hạ Xuân quả thực rất đáng khen ngợi, ngay sáng ngày thứ ba người của Bạch gia đã tới Kỳ Vương phủ. Người tới là Bạch phu nhân và đại thiếu phu nhân của Bạch gia, cũng chính là mẹ chồng cùng tẩu tẩu của Tương Tư.

A Vụ gặp người của Bạch gia trong Nhật Tri Đường. Bạch phu nhân vừa đi vào, nàng đã đứng dậy tươi cười nghênh đón, nói: “Bạch phu nhân, mời ngồi.”

Sắc mặt Bạch phu nhân không được dễ coi cho lắm, vì vừa phải qua nỗi đau mất con, lại vướng phải một đứa con dâu bỏ nhà ra đi như Tương Tư, cho nên A Vụ rất thông cảm với tâm trạng của bà ta lúc này.

Hách ma ma và Tương Tư cũng ở Nhật Tri Đường, Tương Tư đứng sau lưng Hách ma mà, cúi đầu không nói, bên tóc mai cài một bông hoa trăng,

dáng vẻ hết sức đáng thương, cũng có mấy phần như là bị mẹ chồng hung ác giày vò cho sợ hãi.

Nhưng lúc trước, khi lựa chọn mối hôn sự này cho Tương Tư, A Vu đã từng điều tra kĩ càng, Bạch phu nhân và đại thiếu phu nhân Yến Thị đều xuất thân từ gia đình thư hương môn đệ, mà gia phong của Bạch gia cũng thực sự rất tốt, chỉ trừ vị nhị thiếu gia háo nam sắc kia. Nếu Tương Tư không gây ra chuyện gì, cho dù phu quân của cô ta không có tiền đồ, nhưng cuộc sống của cô ta ở Bạch gia tuyệt đối không đến nỗi tệ.

“Phu nhân đường xa tới đây, chắc đã phải vất vả rồi.” A Vu khách sáo nói.

Bạch phu nhân lắc đầu nói: “Thực không dám nói là vất vả, chỉ là trong nhà còn nhiều việc, lão gia lại đang mắc bệnh, thiếp thân còn phải về lo hầu hạ thuốc thang. Do đó, những lời khác thiếp thân cũng không muôn nói nhiều, lần này tới đây chỉ hy vọng có thể đón con dâu về thôi.”

A Vu đưa mắt liếc nhìn Hách ma ma rồi mới nói: “Tương Tư vì mất chồng nên trong lòng sâu khổ, lại nghe nói sức khỏe Hách ma ma không được tốt, cho nên mới nôn nóng về vương phủ, mong phu nhân chớ để vào lòng.”

Bạch phu nhân khẽ gật đầu, dường như đã chấp nhận cách nói này của A Vu.

Nhưng Tương Tư thì lại đỏ hoe hai mắt, nói: “Ta không về đâu! Bạch gia giống như mộ người chết vậy, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến thanh danh, bắt ta về chắc chắn là để thủ tiết cho tên úc sinh Bạch Tùng Nhược đó! Ta không về đâu!”

Bạch phu nhân và Yến Thị mặt đều biến sắc, lại nghe Tương Tư nói tiếp:

“Phu quân của bọn họ đều còn sống, bọn họ muốn nói sao mà chẳng được. Nếu đại bá cũng qua đời, hãy thử bảo đại táu thủ tiết xem sao!”

“Tương Tư!” Có ba người cùng lên tiếng quát ngăn Tương Tư lại, đó là Bạch phu nhân, A Vu và Hách ma ma.

Đáng tiếc Tương Tư đã không thể chịu nổi Bạch gia nữa, cho dù chỉ để cô ta đứng từ xa nhìn Sở Mậu, cô ta cũng cam lòng. Cô ta thực sự không muốn quay về Bạch gia. Nhưng bất kể là Sở Mậu hay A Vu, thậm chí là Hách ma ma, dường như đều đã ngầm đồng ý việc đưa cô ta về Bạch gia, do đó cô ta hoàn toàn không còn e ngại điều gì nữa.

Yến Thị tất nhiên cũng khó chấp nhận được những lời như thế, vốn định châm chọc vài câu về gia giáo của Tương Tư, nhưng lại nhớ ra cô ta vốn là cô nhi, thế là bèn làm ra vẻ ám ức đứng một bên nói: “Cả trăm năm nay, Bạch gia ta chưa từng có nữ nhân tái giá, từ ngày muội được gả về, mọi người trong nhà cũng đều rất mực yêu thương, chưa từng dám làm ra điều gì mất lòng, chẳng hay vì sao muội lại nói ra những lời như thế? Cho dù muội không muốn thủ tiết cho nhị thúc, nhưng ít ra cũng nên chịu tang chồng ba năm, há có thể nói đi là đi được! Lão thái gia bây giờ vẫn còn giận đến nỗi đồ bệnh vì cái chết của nhị thúc, lẽ nào muội muốn bị người ta dè bỉu là bất hiếu ư?”

Yến Thị nói năng đúng mực, chẳng trách lại được Bạch gia đón về làm con dâu trưởng.

Tương Tư bị Yến Thị nói cho nghẹn lời, đành quay sang nhìn Hách ma ma bằng ánh mắt cầu cứu. “Cô cô, nếu con theo bọn họ về, kiếp này chỉ e sẽ không thể ra ngoài được nữa, cô cô không biết gia quy của Bạch gia nghiêm đến thế nào đâu. Con... Cô cô, con cầu xin cô cô đó...”

Hách ma ma kéo tay Tương Tư lại, nói: “Tương Tư, thủ tang ba năm cho

phu quân là điều nên làm, con hãy cứ quay về đi. Ba năm sau, cô cô sẽ tới đón con.”

“Cô cô!” Tương Tư nhìn Hách ma ma bằng ánh mắt tuyệt vọng, nhưng lại không hề nhắc gì tới chuyện Bạch gia muốn lừa lấy của hồi môn, xem ra chuyện này thật giả thế nào khỏi cần nói cũng biết.

Yến Thị lại đứng ra nói tiếp: “Bạch gia ta quy củ sâm nghiêm, nhưng xưa nay chưa từng bạc đãi người thủ tiết. Lão gia và phu nhân đã bàn bạc với nhau rồi, sau khi muội quay về, có thể nhận lấy một đứa bé ở bàng chi mà nuôi nấng.” Ý tú trong lời này là ba năm sau cũng sẽ không cho Tương Tư rời đi.

Nếu Tương Tư không phải là Tương Tư, A Vu tuyệt đối sẽ không cho Bạch gia úc hiếp cô ta như thế, làm gì có cái đạo lý ép người ta thủ tiết bao giờ? Chỉ đáng tiếc Tương Tư đã lựa chọn đứng về phía đối lập với A Vu, mà nàng thì vốn không phải thánh nhân, không ném đá khi người ta rơi xuống giếng đã là tốt lắm rồi.

Hách ma ma khẽ vỗ lên mu bàn tay Tương Tư, rồi bèn nói với Yến Thị: “Nhưng đó dù sao cũng không phải là con của mình. Nhị thiếp gia nhà các vị là người như thế nào, bây giờ chúng ta đã rõ rồi, có điều một ngày vợ chồng trăm năm ân ái, Tương Tư thủ tang cho hắn ba năm coi như là bốn phận, nhưng ba năm sau Tương Tư có muốn ở lại Bạch gia hay không, đó không phải là chuyện mà Bạch gia có thể làm chủ được. Các vị thực sự cho rằng vương phủ này dễ bắt nạt lắm hay sao?”

Hách ma ma quay sang nhìn A Vu. A Vu chẳng có hứng thú gì với việc Tương Tư cuối cùng sẽ đi đâu về đâu, nhưng chỉ cần ba năm tới cô ta không ở trong phủ Kỳ Vương, như vậy là cũng đủ rồi. Nói gì thì nói Tương Tư cũng là khúc ruột của Hách ma ma, mà Hách ma ma thì lại là vị cô cô mà không ai

có thể động tới trong lòng Sở Mậu, cho nên A Vu cũng không muốn làm đối phương mất mặt quá.

“Hách ma ma nói rất có lý. Tự cổ đến nay chuyện thủ tiết vốn là tự nguyện, chẳng có ai lại đi bức ép người khác bao giờ. Phu nhân cứ đưa Tương Tư về trước đi, chờ sau khi hết kỳ tang, chúng ta sẽ lại lý luận tiếp.” A Vu nói.

Bạch phu nhân đưa mắt nhìn Yên Thị, thấy cô ta khẽ gật đầu, mới nói: “Cũng được, vậy chúng ta không quấy rầy Vương phi nữa, xin phép được quay về Hương Thành.”

Chương 49

Khuyên Cố Đinh Dịch trồ tài năng

Tương Tư tuy đã quay về, nhưng của hồi môn lại được để ở phủ Kỳ Vương. Vị đại thiếu phu nhân Yên Thị đó nói: “Nhiều thúc đã qua đời, đệ muội lại không có con cái, lo cho cuộc sống của bản thân sau này cũng là điều nên làm. Hiện giờ của hồi môn của đệ muội đã được mang về đây, chỉ bằng cứ gửi ở vương phủ, ba năm sau bắt kể đệ muội định quay về vương phủ hay nhận con thừa tự ở Bạch gia, chúng ta lại bàn tới chồ của hồi môn này cũng không muộn.”

Tương Tư còn muốn nói gì đó nhưng đã lại nghe Yên Thị nói tiếp: “Của hồi môn của đệ muội để ở chồ Hách ma ma, chắc hẳn là ổn thỏa nhất rồi, đúng vậy không, đệ muội?”

Tương Tư bị lời của Yên Thị chặn họng, không nói được gì thêm nữa. Hách ma ma vốn cũng lo lắng về điều mà Tương Tư nói, sợ người của Bạch gia lừa lấy của hồi môn của cô ta, bởi cô ta chỉ có một mình bên ngoài, át có nhiều chồ khó khăn, cho nên liền ngầm đồng ý với lời của Yên Thị, dù sao của hồi môn của Tương Tư cũng không phải là một con số nhỏ.

Cuối cùng, Hách ma ma còn tặng cho Tương Tư hai người hầu để sai bảo rồi mới tiễn Tương Tư rời đi.

Khi quay về, Sở Mậu chỉ hỏi sơ qua một chút về Tương Tư rồi không nhắc gì đến nữa, mà chuyển qua hỏi: “Mấy ngày nữa là sinh thần của sư phụ, nàng đã chuẩn bị xong danh sách lễ vật chưa?”

A Vu thầm kinh ngạc về việc Sở Mậu nhớ được ngày sinh của cha mình, nhưng ngoài miệng thì lại nói: “Điện hạ sợ thiếp dọn sạch mất của cải trong vương phủ hay sao?”

Sở Mậu quay sang nhìn A Vu. “Sao mấy hôm nay giọng nàng lúc nào cũng chua như giấm vậy?”

A Vu咪 môi lại. “Chàng nói giọng ai chua như giấm thế? Trước đây những việc lẽ nghĩa như thế điện hạ nào có từng hỏi đến, sao lại chỉ hỏi riêng việc này vậy?” A Vu giận dữ nói, rồi bèn gọi Tử Phiến vào, sai lấy danh sách đưa cho Sở Mậu xem.

Sở Mậu xem qua một lượt rồi thêm vào một cặp bình hồ lô sứ hoa xanh vẽ hình bát tiên quá hải, một cặp bình sứ ngũ sắc vẽ cảnh người dân dệt vải, giã gạo.

“Sao tự dung lại nóng tính thế này? Ta chẳng qua sợ nàng không tiện dọn sạch đồ ở nhà chồng đi, thế nên mới muốn giúp đỡ một chút thôi mà.” Sở Mậu mỉm cười nhéo mũi A Vu một cái.

A Vu khẽ “hừ” một tiếng, nhưng cũng biết là Sở Mậu muốn làm tăng thế điện cho mình. Tuy trong lòng thầm mừng rỡ, nhưng nàng vẫn chưa chịu xuống thang, mà xoay người đi vào tịnh thất.

Sở Mậu đi theo vào. A Vu ngoảnh đầu nhìn hậm hực, lạnh lùng nói: “Điện hạ mau ra ngoài đi, thiếp còn phải tắm.”

“Ta cũng đang muốn tắm.” Sở Mậu đi tới ôm lấy eo A Vu.

A Vu cựa người giãy ra. “Vậy điện hạ tắm trước đi.” Nói rồi nàng bèn quay đầu đi luôn.

Sở Mậu tắm xong liền ung dung sảng khoái bước ra ngoài, thấy A Vu

đang ngồi đọc sách, mới đi tới ôm lấy nàng, hỏi: “Nàng đọc sách gì vậy?”

A Vu đứng dậy nhét cuốn sách vào trong tay Sở Mậu, đi vào trong tịnh thất. Khi trở ra, nàng mặc một bộ áo váy màu tím nhạt đã hơi cũ, ngồi trước bàn trang điểm soi gương, hờ hững hỏi Sở Mậu mà chẳng buồn ngoảnh đầu lại: “Điện hạ, Ngọc Lan Đường bao giờ thì tu sửa xong xuôi vậy? Chẳng qua chỉ là một tịnh thất thôi, làm gì mà mất đến hai tháng như thế?”

Sở Mậu đặt cuốn sách trong tay xuống, hơi cau mày lại, nhưng rất nhanh đã dấn ra. Hắn đi tới đứng sau lưng A Vu, nhìn hình ảnh phản chiếu của nàng trong chiếc gương đồng bóng loáng. “Sao mấy ngày nay nàng lại quái gở quá vậy?”

A Vu tức tối vô cùng. “Ai quái gở chứ? Điện hạ nói năng thật là vô lý quá chừng.” Rồi nàng bèn đứng dậy đi tới nằm xuống giường, nhắm mắt lại không để tâm tới Sở Mậu nữa.

Sở Mậu đứng cạnh giường, quan sát A Vu từ trên xuống dưới. A Vu vốn ngỡ là nhắm mắt lại rồi có thể tránh được những điều phiền muộn, nhưng ánh mắt của Kỳ Vương điện hạ như mang theo ngọn lửa, thiêu đốt khiến mí mắt nàng bỗng rát.

A Vu đột ngột ngồi dậy, lạnh lùng đưa mắt nhìn Sở Mậu. “Điện hạ săn lúc đang đứng, vậy hãy rót cho thiếp cốc nước đi.”

Sở Mậu không nói hai lời, lập tức xoay người đi rót nước cho A Vu, rồi bèn đưa cốc nước tới cho nàng. A Vu ngẩng đầu uống một ngụm nước lớn, đưa trả cốc cho Sở Mậu. Thế rồi chỉ thấy Kỳ Vương điện hạ chẳng chút ngại ngần, bình thản uống hết chỗ nước còn lại trong cốc.

Động tác này rõ ràng có chút ám muội, khiến ngọn lửa trong lòng A Vu lại càng bốc cao. Cũng chỉ có trong chuyện này Kỳ Vương điện hạ mới chịu

nhún trước nàng như thế, còn thường ngày trong mắt hắn chỉ có mỗi mình lão yêu bà kia mà thôi.

A Vu cũng không rõ tại sao mình lại oán hận Hách ma ma nhiều như thế, thậm chí đã đến mức không đội trời chung, tóm lại lúc này trong lòng nàng có một ngọn lửa không tên, cứ thấy người là lại muốn căm.

Nhưng A Vu vốn là một thực nữ đoan trang nè nếp, không thể làm ra một chuyện mắt hình tượng như vậy được, thế là nàng nằm xuống, kéo tấm chăn mỏng đắp lên người, nhắm mắt lại định ngủ.

Nhưng Kỳ Vương điện hạ lại vẫn đứng ở đầu giường như âm hồn bất tán, A Vu thực sự không thể chịu nổi nữa, bèn ngồi dậy nhìn Sở Mậu bằng ánh mắt xót thương, có tình nói giọng yêu kiều: “Hôm nay điện hạ sao vậy, trông dáng vẻ thật là quái gở quá chừng?”

Sở Mậu bật cười một tiếng, ngồi xuống bên thành giường. “Người mà trong lòng không giận, chẳng ai lại chỉ vừa nằm một lúc đã ngồi dậy ngay đâu.”

A Vu cười lạnh một tiếng. “Điện hạ đã nhìn được thấu suốt như thế, vậy chẳng hay ngài nghĩ cơn giận trong lòng thiếp là gì?”

Sở Mậu nhìn A Vu suốt một hồi lâu, khiến A Vu chừng như sắp ngủ gật đến nơi rồi mới nghe thấy hắn nói ra một chữ duy nhất: “Nàng.” Sau đó Kỳ Vương điện hạ liền nằm xuống ngủ.

Trong lòng A Vu thoảng qua một tia bối rối, “nàng” là có ý gì chứ, nhưng rồi nàng cũng lười chẳng buồn suy nghĩ nữa, chỉ cảm thấy đó không phải là ý mà mình muốn, Thân thể Kỳ Vương điện hạ rất nóng, trời lại đang tháng Bảy, A Vu cảm thấy khó chịu vô cùng, cứ trở mình qua lại liên tục, chỉ hận không thể đá người kia xuống giường.

Nhưng khi A Vu còn chưa kịp đá Sở Mậu xuống giường, bàn tay của đối phương đã đặt lên bụng nàng rồi. A Vu bất giác thầm đắc ý, hôm nay nàng cố nhịn cảm giác không thoải mái khi ngủ, chọn một bộ áo váy, quả nhiên là một việc làm sáng suốt.

Lúc này Kỳ Vương điện hạ lại không động đậy, từ trong miệng phả ra những hơi nóng bỗng. “Chỉ vì một câu nói đó mà nàng giận dỗi đến tận hôm nay sao?”

A Vu khẽ “hú” một tiếng, không nói năng gì.

“Nàng cho rằng ta lại kém đến mức để cả nàng và cô cô cùng rơi xuống nước ư?” Sở Mậu lại tiếp tục phả hơi nóng.

A Vu nghiền ngẫm những lời ấy một phen rồi đột nhiên cười tươi rạng rỡ, hóa ra vừa rồi nàng thực sự đã đoán đúng về chữ “nàng” kia, đáng tiếc Kỳ Vương phi vẫn còn muốn làm cao, bèn nói: “Sao lại không thể chứ? Khi mọi người cùng ra ngoài chơi, lỡ như có một cơn sóng to ập đến, điện hạ đâu phải là thần tiên, chẳng lẽ có thể sai khiến được cả Hà Bá?”

Sở Mậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Ha ha, nàng đúng là đã nhắc nhở ta, sau này ta tuyệt đối sẽ không để nàng và cô cô đi cùng nhau ra ngoài.”

A Vu thầm ghét cách ứng phó qua loa này của Sở Mậu, bèn cong người về phía trước, nói: “Chàng rốt cuộc đứng về phía thiếp hay là đứng về phía Hách ma ma?” Cơn ghen đã nổi lên, A Vu chẳng buồn quan tâm đến già trẻ nam nữ gì nữa, bất luận là ai cũng không thể xếp trước nàng.

Sở Mậu im lặng một lát, rồi bèn đưa tay lên ngực trái của A Vu. “Nếu nàng trao trái tim cho ta, ta tất nhiên sẽ đứng về phía nàng.”

A Vu ngây người ra đó, không biết nên trả lời thế nào, liền hơi rụt người

lại. “Kỳ Vương điện hạ đúng là độc ác quá mà, thiếp chẳng qua chỉ bảo điện hạ chọn lấy một bên, thế mà điện hạ lại muốn lấy luôn cả mạng của người ta.” A Vụ làm bộ bật khóc thút thít, còn không quên kéo góc chăn lên lau những giọt nước mắt cǎn bǎn không hề tồn tại.

“Ta đúng là muốn lấy mạng nàng đó.” Sở Mậu cúi đầu xuống ngậm lấy dái tai A Vụ. “Mau gọi người tới cứu mạng đi.”

Khi trời đã sáng rõ, A Vụ mới thử xuống giường, nhưng hai chân đều đã tê dại, ngay cả bước đi cũng hết sức khó khăn.

Khi quay về ngõ Liễu Thụ, Sở Mậu đích thân đi cùng A Vụ, không hề ra vẻ thân vương, còn lặng lẽ vào Vinh phủ qua cửa ngách. Tuy Vinh Cát Xương là sư phụ của Sở Mậu, nhưng vì thời gian này triều đình có quá nhiều việc, Long Khanh Đế lại tới Tây Uyển nghỉ dưỡng, do đó hai bên đã mấy tháng rồi chưa có cơ hội ngồi xuống trò chuyện với nhau.

Do đó sau khi chúc thọ, Sở Mậu được Vinh Cát Xương mời đến thư phòng, Vinh Giới và Vinh Ngân cũng đi theo, A Vụ thì ở lại chơi với đứa cháu của mình - Hoan Ca Nhi. Thằng bé đã biết đi, nhưng bước chân hẫy còn chao đảo, dáng vẻ hết sức đáng yêu, ngay đến một người có tật thích ở sạch như A Vụ cũng không kìm được muốn hôn lên cái má bầu bĩnh, mịn màng của nó.

Có điều, A Vụ vẫn không cho phép Hoan Ca Nhi dùng bàn tay vừa mới lau mũi kia túm lấy tà váy của mình.

Thái độ của Đường Âm với A Vụ hơi lạnh nhạt, khi A Vụ cố ý cười với nàng ta, nàng ta lại ngoanh đầu qua hướng khác.

A Vu không có nhiều bạn, mà Đường Âm thì vừa là bạn lại vừa là tẩu tẩu của nàng, trong kế hoạch đã được tính toán sẵn kia, nàng tuyệt đối không cho phép nàng ta làm một kẻ ngốc.

“Âm tỷ tỷ vẫn còn giận muội ư?” A Vu tranh thủ cơ hội được ở riêng với Đường Âm, khẽ cất tiếng hỏi.

“Không dám.” Đường Âm hờ hững nói.

A Vu đi tới ngồi xuống bên cạnh Đường Âm. “Lần trước là muội lỡ lời, mong Âm tỷ tỷ đại nhân đại lượng, tha cho kẻ tiểu nhân đây một lần.” A Vu ra vẻ đáng thương ôm quyền nói.

Đường Âm bị A Vu chọc cho bật cười khúc khích. “Hừ, không dễ như vậy đâu.”

A Vu thở dài một tiếng. “Ôi, tỷ không phải là tể tướng, muội quả thực đã gây khó dễ cho tỷ rồi.”

Đường Âm suy nghĩ một chút mới hiểu ra A Vu đang chế giễu mình bụng dạ hẹp hòi, bèn “hừ” lạnh một tiếng, không để ý tới A Vu nữa.

A Vu ghé lại gần Đường Âm hơn một chút, nói bằng giọng mà chỉ hai người có thể nghe thấy: “Âm tỷ tỷ, bộ tranh lần trước đâu rồi, tỷ đem ra cho muội xem một chút đi.”

Đường Âm đột ngột ngoanh đầu lại nhìn A Vu. “Chẳng phải muội từng nói loại nữ tử như chúng ta không cần phải hạ tiện như thế sao?”

A Vu bất giác đỏ bừng hai má, lúc trước nàng quả thực đã quá độc đoán trong chuyện này. “Tỷ tỷ tốt ơi, tỷ hãy tha cho muội đi mà, lúc trước đầu óc muội không được tỉnh táo.”

Đường Âm mím môi cười khẽ, đứng dậy nói: “Đi thôi.”

A Vụ cũng tươi cười đứng dậy, theo Đường Âm đi vào trong phòng của nàng ta.

“Nói đi.” Đường Âm vẫn ra vẻ lạnh lùng, nhưng trên mặt đã thấp thoáng một nụ cười không thể giấu được.

A Vụ vẫn không hiểu ý của Đường Âm cho lắm. Nàng nhắc đến bộ tranh chǎng qua là vì nó chính là nguyên nhân dẫn đến cuộc cãi nhau lần trước, cho nên mới muốn dựa vào đó để xóa bỏ gút thắt trong lòng Đường Âm, đồng thời tỏ ý rằng nữ tử xem loại tranh đó cũng không có gì là ghê gớm cả.

Đường Âm nhìn bộ dạng lơ ngơ của A Vụ, thầm hậm hực không thôi. Mẹ chồng nàng từng không ít lần than vãn bên tai nàng về chuyện của A Vụ, vì đã thành hôn được hai năm rồi mà bụng A Vụ vẫn không có động tĩnh gì. Kỳ thực không chỉ Thôi Thị lo lắng, ngay đến Đường Âm cũng rất lo cho A Vụ.

“Sao bụng muội vẫn không có động tĩnh gì vậy?” Đường Âm nói thăng, nàng cảm thấy đôi lúc cứ mềm mỏng quá cũng không phải là điều hay.

A Vụ đang uống trà, chợt bị Đường Âm khơi ra tâm sự thì hơi sững người ra đó, nhưng ngoài miệng vẫn còn nói cứng: “Tỷ không phải cũng thế sao.”

“Ai nói là ta cũng thế?” Đường Âm cười nói.

A Vụ bất giác mở to hai mắt. “Tỷ có rồi ư? Mấy tháng rồi vậy?”

Đường Âm đưa tay vuốt ve bụng, khẽ cười nói: “Được hơn một tháng rồi, đại phu vừa mới chẩn đoán ra, mọi người đều chưa hay biết. Nếu không vì muội cãi lại ta câu vừa rồi, ta cũng không nói với muội đâu, dù sao thời

gian cũng còn ngắn quá.”

A Vụ bất giác cảm thấy vui mừng thay Đường Âm, nhưng nghĩ tới bản thân, nàng lại bất giác có chút buồn bã.

“A Vụ.” Đường Âm trinh trọng gọi tên A Vụ, lại đuôi cả a hoàn tâm phúc đang hồn hập trong phòng ra ngoài, rồi bèn hạ thấp giọng nói: “Muội với Kỳ Vương điện hạ nhất định phải có một đứa con. Nghe cha ta nói, hiện giờ Thánh thượng long thể bất an, văn võ bá quan toàn triều đều đang đề nghị lập thế tử, nhưng có người lại nói Kỳ Vương điện hạ thành hôn đã nhiều năm như vậy mà vẫn chẳng hề có con cái...”

Ý của Đường Âm thì A Vụ hiểu, nhưng nàng thấy rất quái lạ, dường như bản thân Kỳ Vương điện hạ chưa từng coi trọng vấn đề này.

“Cho dù không nhắc tới những chuyện này, nhưng nếu ngày sau Kỳ Vương điện hạ có thể...” Đường Âm càng nói lại càng hạ thấp giọng. “Trung cung mà vô hậu thì bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị phế, mà cho dù cuối cùng có thể trở thành Thái hậu thì cũng đâu thể nào so với thân mẫu của Hoàng đế được.”

Chuyện này A Vụ đã từng nghĩ đến không biết bao nhiêu lần, bằng không nàng đã chẳng vì chuyện con cái mà phiền muộn như thế, chỉ sau chưa đầy ba tháng đã có cảm giác thấp thỏm bất an.

A Vụ nhìn Đường Âm, tin rằng trong lời của nàng ta còn có ý tứ khác.

Quả nhiên, sau một hồi rào đón, Đường Âm hít vào một hơi, hỏi: “Muội đã hành phòng với Kỳ Vương điện hạ chưa?” So với Thôi Thị, Đường Âm rõ ràng là thông minh hơn nhiều. Nàng vốn là hảo hữu của A Vụ, thường ngày đã từ trong những lời vụn vặt của Thôi Thị mà biết được đại khái sự việc rồi, cho nên lúc này mới hỏi A Vụ như thế.

A Vu bất giác ứng hòng hai má. “Tỷ hỏi chuyện này làm gì? Có cắp... có cắp phu thê nào mà chưa... chưa từng hành phòng chư?” A Vu thẹn đến nỗi nói năn năn hơi lấp bắp.

Đường Âm tỏ ra không tin tưởng lắm vào lời của A Vu, nhìn chằm chằm vào mắt nàng. “Nhưng mẹ lại nói...”

A Vu hơi cau mày, Thôi Thị đúng là dễ để lộ bí mật quá chừng. “Tỷ đừng nghe mẹ nói bùa.” A Vu đỏ bừng hai má, đưa khăn tay lên che mặt.

“Vậy sao muội lại...” Đường Âm nói được nửa chừng thì đột nhiên dừng lại, vì nhớ ra có một số người không dễ hoài thai. Nàng sợ mình đã chạm phải nỗi đau của A Vu, liền vội vàng bổ sung: “Ôi, ta không có ý đó đâu. Muội, muội lẽ nào chưa từng đi gặp đại phu để điều dưỡng thân thể sao?”

Đường Âm dừng lại một chút rồi bèn kinh hãi nói: “Lẽ nào vấn đề là ở Kỳ Vương điện hạ?”

A Vu đưa tay lên vuốt trán, trong lòng tự biết nếu mình không nói rõ ràng, Đường Âm chắc chắn sẽ còn suy nghĩ vu vơ. Có điều, những lời này nói cho Đường Âm nghe dù sao cũng dễ dàng hơn nói với Thôi Thị rất nhiều.

“Tỷ đừng nghĩ linh tinh, muội, muội với điện hạ thực ra mới... mới ở cùng nhau từ hồi tháng Tư thôi.” A Vu áp úng nói.

Đường Âm kinh ngạc há hốc miệng ra. A Vu vì xấu hổ mà cúi gầm mặt xuống, đôi hàng lông mi chớp chớp, Đường Âm thực chưa từng nhìn thấy người nào có hàng lông mi đẹp hơn vậy; lại nhìn dung mạo hoa nhường nguyệt thận kia, kèm thêm làn da mịn màng trắng nõn, Kỳ Vương điện hạ đã thành hôn với A Vu hơn hai năm, sao có thể kìm nén trong thời gian dài như vậy nhỉ?

“Muội với điện hạ...” Đường Âm tỏ ra có chút do dự.

A Vu khẽ gật đầu. “Đúng là có chút vấn đề, nhưng đã giải quyết xong rồi.” A Vu cố gắng làm ra vẻ bình thản.

Đường Âm là người thông minh, tất nhiên sẽ không tiếp tục truy hỏi về vấn đề này nữa. “Vậy thì cũng mới được ba tháng thôi, chưa việc gì phải vội. Muội đừng lo lắng nhiều, việc này lo lắng cũng vô ích, cần kiên nhẫn mới được.”

A Vu khẽ gật đầu, nàng cũng từng nghe nói tới những lời như vậy.

“Có điều...” Đường Âm chỉ nói một nửa rồi dừng lại, lảng lặng lấy cuốn sách nhỏ lúc trước ra, đưa tới cho A Vu. “Cái này bây giờ ta không cần dùng đến nữa, muội cứ giữ lấy mà xem.”

A Vu cảm thấy cuốn sách này giống như một củ khoai lang nóng bỏng tay, tuy muốn ăn nhưng lại sợ nóng.

“Cứ xem đi, chắc chắn sẽ có ích cho muội đấy. Nữ nhân chúng ta không cần biết là đẹp đến thế nào, gia thế tốt đến thế nào, đôi lúc còn chẳng so được với một nữ nhân tướng mạo bình thường xuất thân từ gia đình nghèo khó, muội có biết là vì sao không? Đám đàn ông đó đều rất dễ để lừa a hoàn trèo lên giường, muội có biết là vì sao không?” Đường Âm hỏi với vẻ như bản thân đã biết hết đáp án rồi vậy.

A Vu chưa từng nghiên cứu về vấn đề này, nhưng nghe Đường Âm hỏi như vậy, nàng cũng muốn biết đáp án.

“Tắt đèn đi rồi, nữ nhân nào mà chẳng giống nhau?” Đường Âm hạ thấp giọng nói.

A Vu sững người ra, rồi sau một thoáng mới hiểu được ý của Đường Âm, bèn phì phui một tiếng, nói: “Âm tỷ tỷ, tỷ đúng là lời gì cũng nói ra

được.”

“Thế rốt cuộc muội có muốn nghe không?” Đường Âm đưa mắt lườm A Vu.

A Vu bèn không nói gì nữa.

“Nếu không có cuốn sách này, ta đã chẳng thu phục được nhị ca của muội đâu.” Đường Âm nói.

A Vu bất giác có chút ngạc nhiên, Vinh Ngân có thể nói là việc gì cũng nghe theo Đường Âm, có lý nào mà lại không thu phục được?

“Tỷ gạt muội hay sao vậy?”

Đường Âm khẽ lắc đầu, nói: “Ta gạt muội làm gì. Nhị ca của muội là người luyện võ, vóc dáng lại lung hổ eo gấu, hồi mới thành thân cứ giày vò ta suốt, khiến ta bị mọi người cười không biết bao nhiêu lần.”

A Vu đỏ bừng hai má, nàng về cơ bản có thể tưởng tượng ra tình cảnh của Đường Âm khi đó.

“Vậy tỷ đã làm thế nào?” A Vu hỏi.

Đường Âm mở cuốn sách ra chỉ vào một trang, nói: “Muội nhìn kĩ vào, chỉ cần như thế...” Đường Âm giơ nắm tay lên khích lệ. “Đừng xấu hổ, ta đang nói chuyện nghiêm túc với muội đấy. Nữ tử họ Kính đều luyện như vậy cả, nghe nói sau này khi sinh con cũng đỡ phải chịu khổ hơn một chút.”

A Vu nghe thấy thế thì lập tức lộ vẻ nghiêm túc. “Tỷ nói thật chứ?”

Đường Âm khẽ gật đầu. “Tất nhiên. Mẹ ta đã từng đích thân thử rồi, khi sinh ca ca ta thì hết sức thuận lợi.”

“Hơn nữa...” Đường Âm gằn như ghét sát tới bên tai A Vu, rồi mới nói: “Hơn nữa khi bọn muội làm chuyện đó, nếu muội thức sự không chịu được nữa, vậy thì cứ làm thế này, át sẽ khiến nam nhân đầu hàng nhanh hơn, muội cũng đỡ phải chịu khổ.”

Hai mắt A Vu sáng bừng lên. Đường Âm khẽ đẩy vai nàng một cái, nói: “Kỳ Vương điện hạ chắc từng ức hiếp muội không ít lần đúng không?”

A Vu nhìn nụ cười tinh quái bên khoe miệng Đường Âm, không kìm được khẽ đánh nàng ta một cái. “Tỷ đúng là không biết xấu hổ gì cả!”

Đường Âm bật cười thành tiếng. “Muội chớ nên cho rằng ban đầu nam nhân ham sự mới mẻ ở muội, rồi cả đời vẫn sẽ đối xử với muội như thế. Nếu sự thật quả là như vậy, cha ta đã chẳng công khai nạp thiếp.”

A Vu khẽ gật đầu.

“Nhi ca của muội đòi hỏi rất nhiều. Khi ta đến tháng, đành phải cho Hương Vân qua hầu hạ y. Nhưng nhi ca của muội lại không thích đụng đến Hương Vân, chỉ khi nào thực sự không nhịn được mới để thị hầu hạ một lần.” Đường Âm khẽ thở dài một tiếng.

A Vu thoảng có chút kinh ngạc, trong lòng nàng chuyện này vốn hết sức bình thường, nhưng bây giờ nghe rồi lại cảm thấy có chút bức bối. “Sao nhi ca lại có thể như vậy được chứ?”

Đường Âm nói: “Có cách nào khác đâu, mà bây giờ ta cũng có thai rồi, không cho Hương Vân đi hầu hạ y thì còn cho ai khác được? Như thế cũng đỡ cho thị bị đám nam nhân khác nhòm ngó. Trong lòng nhi ca của muội quả thực có ta, nhưng muội không biết y nhẫn tâm thế nào đâu, ta thực sự không chịu nổi y, có Hương Vân rồi ta cũng sẽ dễ chịu hơn một chút.”

A Vu ngẫm lại một chút thấy cũng phải, Đường Âm nói không sai, người làm chủ mâu trong gia đình thì nên như vậy, vừa thuận tiện cho mình mà lại vừa giữ được trái tim của nam nhân.

“Tuy Hương Vân là người của ta, nhưng ta cũng phải đề phòng thị có dã tâm, thà dịp ta mang thai mà quyền rũ nhị ca của muội.” Đường Âm nói.

“Tỷ yên tâm, nhị ca không phải là người như thế đâu, trong lòng huynh ấy chỉ có tỷ thôi.” A Vu nói.

Đường Âm khẽ nở nụ cười. “Không sao, cho dù Hương Vân có dã tâm thì ta cũng không sợ. Muội hãy đọc kĩ cuốn sách này đi, bên trong có nhiều thứ đáng để chúng ta học lăm. Nó thực sự không phải là loại sách đê hèn, hạ tiện gì đâu, muội cứ xem xong rồi tự khắc sẽ hiểu được lời ta nói.”

Đường Âm dù có khoáng đạt đến mấy thì cũng không tiện trò chuyện quá chi tiết với A Vu về chuyện trong chốn khuê phòng, hơn nữa theo nàng thấy, A Vu rõ ràng còn đang trong giai đoạn lơ ngơ, cho nên mới chỉ đưa cho cuốn sách, rồi bèn nói thêm: “Mỗi lần làm xong việc với Kỳ Vương, muội nhớ kê một chiếc gối mềm ở dưới eo, lại giữ sao cho đùi cao chân thấp, như thế sẽ dễ có thai hơn.”

A Vu khẽ gật đầu, mặt mũi đỏ bừng cát cuốn sách mà Đường Âm đưa cho đi rồi mới cùng Đường Âm trở ra ngoài.

Sở Mậu lúc này đã đứng bên xe ngựa chờ A Vu rồi, thấy nàng bước ra bèn đưa tay đỡ nàng lên xe, rồi mình cũng ngồi vào trong đó.

“Nàng nói chuyện gì với nhị tẩu vậy, sao lại lâu như thế?” Sở Mậu tiện miệng hỏi.

Bị nói trúng vào chỗ thẹn, A Vu bất giác có chút áp úng. “Chỉ nói mấy chuyện vụn vặt thôi. Còn điện hạ đã nói gì với cha thiếp vậy?”

“Tiên sinh nói, việc tiến cử ta đến vùng Hoàng Hoài trị thủy, Hoàng thượng đã dao động rồi, đoán chừng mấy ngày nữa sẽ có ý chỉ ban xuống.” Sở Mậu cầm lấy tay A Vu, nhẹ nhàng mân mê lòng bàn tay nàng. “Lần này công việc gian nan, nàng lại sợ nước, nên ta không mang nàng theo nữa. Ta sẽ điều tới cho nàng ba mươi thân vệ, trong tay Hạ Xuân thì còn mười ánh vệ nữa, tất cả nàng đều có thể sai khiến. Nhưng nàng cần nhớ một điều, khi ra ngoài nhất định phải mang theo Băng Sương, thị là nữ tử, ở bên cạnh nàng sẽ tiện hơn. Ngoài ra, ta đã bảo Băng Sương lựa lấy từ một đến hai người trong sự mông của thị để cùng bảo vệ nàng rồi”

Nghe Sở Mậu nói như thế, A Vu lập tức cảm thấy mình giống như một cục vàng cần được bảo vệ kĩ càng vậy. “Thiếp đâu cần nhiều người hầu hạ như thế!” Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng A Vu vẫn đồng ý với cách làm của Sở Mậu, vì trong thế cục như hiện giờ, có cẩn thận thế nào cũng không thừa.

“Mấy ngày tới ta sẽ an bài cho cô cô về quê, chờ khi ta trở về thì sẽ đón cô cô quay lại vương phủ.” Sở Mậu cầm tay A Vu, khẽ hôn lên mu bàn tay nàng một cái.

Đối với hành vi cứ hờ một chút là lại hôn của Kỳ Vương điện hạ, A Vu đã quen thuộc lắm rồi. “Điện hạ lo thiếp sẽ úc hiếp Hách ma ma, hay là lo bà ấy sẽ lại bày ra trò gì thế?”

Sở Mậu véo nhẹ một cái lên bờ môi dẫu lén của A Vu. “Đừng có được đằng chân lân đằng đầu nữa. Nói gì thì nói, nếu không có cô cô thì cũng chẳng có ta của ngày hôm nay.”

A Vu buồn bực lùa bàu: “Thiép biết rồi. Thiép xưa nay vẫn vậy, người không phạm thiép, thiép chẳng phạm người.” Chính vì biết điều này cho nên A Vu mới càng ghét Hách ma ma, thật không có chuyện gì khiến người ta khó chịu hơn là không thể làm gì được người mà mình ghét.

“Triều đình dự tính mở chợ mậu dịch ở Phong Hồ và Ngân Thành của vùng Lạc Bắc, Thiên hộ của hai nơi này quy về Lạc Ninh vê quản lý. Nhưng chức Thiên hộ này so ra còn quan trọng hơn Chỉ huy sứ của Lạc Ninh vê, không những phải biết đánh trận, chèn ép được người Thát Đát, còn phải biết giao thiép mềm dẻo, điều quan trọng nhất là cần đối xử bình đẳng với mọi người. Nàng xem nhị ca của nàng thế nào?” Sở Mậu hỏi.

A Vu vừa nghe nói thế thì bất giác lòng thầm máy động, Đường gia vốn muốn nhị ca của nàng ra ngoài rèn luyện, mà Lạc Bắc sau này chính là một vùng yếu địa đối với Sở Mậu, Vinh Ngân có thể tới đó tất nhiên là rất tốt.

“Nhị ca chưa từng đánh trận bao giờ, cho nên điều này cũng khó nói, nhưng huynh ấy vốn thông minh nhanh nhẹn, cũng biết linh hoạt ứng biến, thiép nghĩ có thể thử một chút xem sao.” Kỳ thực tự đáy lòng A Vu cảm thấy Cố nhị ca thích hợp đi Lạc Bắc nhất, y từng rèn luyện ở Liêu Đông hai năm, lại là con đich của Trưởng Công chúa, đến Lạc Bắc ắt càng có thể chấn nhiếp đám kiêu binh kia. Có điều nàng đã bị vấp phải định một lần rồi, cho nên không dám nhắc tới chuyện này trước mặt Sở Mậu nữa.

Nhưng A Vu vốn biết đạo dùng người của Chính Nguyên Đế, chỉ cần là hạng có bản lĩnh, bất kể xuất thân thế nào, cuối cùng đều sẽ được sử dụng. A Vu cảm thấy muốn kéo gần quan hệ của Sở Mậu với Trưởng Công chúa không phải là chuyện dễ dàng, nhưng nếu Cố Đình Dịch tự mình thể hiện được tài năng, khiến Sở Mậu không muốn tùy tiện động đến y, vậy thì chuyện đã thành công được ba phần rồi, mà A Vu vốn cực kỳ có lòng tin vào

bản lĩnh của Cố nhị ca.

Hiện giờ Sở Mậu đã chịu đứng ra trợ giúp cho Vinh Ngan, A Vu cảm thấy dựa vào quan hệ của hai nhà Cố, Đường, để Cố nhị ca và Vinh nhị ca cùng đi Lạc Bắc rồi chiếu ứng cho nhau, vậy chẳng phải là càng hay hơn ư?

Có điều chuyện này khó là ở chỗ không biết Cố nhị ca có muốn tới Lạc Bắc nhậm chức hay không, ngoài ra Trưởng Công chúa cũng thực sự không dễ gì thuyết phục.

Ông trời dường như cố tình muốn giúp A Vu, sau khi biết tin sắp có chợ mậu dịch được mở ở Lạc Bắc từ chỗ Sở Mậu, nàng lập tức sai Tử Phiến đi thông báo việc này cho Tử Nghiên và Liễu Kinh Nương.

Triều đình Đại Hạ cần ngựa, còn những người Hồ ở phương bắc kia thì lại cần vải vóc, gốm sứ, và còn cả những món đồ vàng, bạc, ngọc được chế tác tinh xảo của Đại Hạ, A Vu tất nhiên không muốn bỏ qua cơ hội kiếm tiền tuyệt vời này.

Đúng như câu nói chỉ có ai từng nghèo mới biết trân trọng tiền bạc, hồi A Vu mới nhập vào thân xác Vinh Lục đã từng không ít lần gặp khó khăn vì thiếu tiền, cho nên cái tính khí coi tiền như cỏ rác của vị Quận chúa ngày nào đã tan biến hoàn toàn, và lại có tiền đúng là làm việc gì cũng dễ.

Tử Nghiên và Liễu Kinh Nương chờ A Vu ở Thôi Ký, hơn nữa còn mang theo một người khác đến.

A Vu đi vào hậu viện của Thôi Ký, nhìn thấy người mà mình đã hai năm rồi chưa gặp kia. Y chắp tay sau lưng, đứng trước một tấm bình phong thêu hai mặt, ngắm nhìn chăm chú.

“Nhị ca!” A Vu rảo bước đi tới. Nàng vốn đang định viết thư cho Cố

Đình Dịch, kết quả là lúc này y lại ở ngay trước mắt, nàng há có lẽ nào lại không vui mừng cho được.

Cố Đình Dịch xoay người lại, đưa mắt nhìn A Vu. “A Vu.”

Cố Đình Dịch đã gầy hơn, đen hơn, nhưng dáng người lại càng cứng cỏi, tựa như một ngọn núi cao sừng sững, khiến người ta có cảm giác rất đáng tin cậy.

Từ nơi khoe mắt A Vu bất giác có nước mắt rỉ ra, nàng gần như đã quên mất mình chính là Quận chúa Khang Ninh, những người thân của nàng trước kia đều không còn nhận ra nàng, chỉ duy có Cố Đình Dịch là ngoại lệ, y giống như một cây cầu nối giữa hai kiếp sống của nàng. A Vu nhìn thấy y, liền cảm thấy mình quả thực đã nhớ nhung y quá lâu rồi.

“Nhị ca.” A Vu lại bước lên trước một bước nữa.

“Sao lại khóc thế? Phải chịu ám ức rồi ư?” Cố Đình Dịch cũng bước tới, lại gần A Vu. Y không có khăn tay, liền kéo tay áo, định đưa tới lau nước mắt cho A Vu.

A Vu bị động tác của Cố Đình Dịch làm cho bật cười, rồi bèn rút khăn tay ra lau nước mắt, lại mời Cố Đình Dịch ngồi xuống ghế.

“Nhị ca, sao huynh lại về vậy? Cuộc sống ở Liêu Đông thế nào, phải chịu khổ không ít đúng không?” A Vu cảm thấy hơi chua xót, nhưng lại quên mất, hoặc đúng hơn là cố tình quên mất nguyên nhân Cố Đình Dịch bỏ tới Liêu Đông khi xưa.

Theo A Vu thấy, cho dù Cố Đình Dịch thực sự có chút tâm ý gì với mình thì sau hai năm, tâm ý ấy cũng đã phai nhạt đi gần hết rồi.

“Cũng không có gì là khổ cả. Thực sự ra ngoài rồi, ta mới biết cuộc sống

của mình trước kia hạn hẹp đến mức nào. Lần này ta về kinh chủ yếu là để mừng thọ phụ thân, ở lại nửa tháng rồi sẽ đi.” Cố Đinh Dịch nói.

“Nhi ca vẫn muốn về Liêu Đông sao?” A Vụ hỏi.

Cố Đinh Dịch hơi nhướng mày, A Vụ hỏi câu hỏi này chắc chắn không phải là ngẫu nhiên, thế là y bèn ra hiệu cho nàng nói tiếp.

“Liêu Đông có Yên Quốc Công trấn thủ, mấy năm nay Cao Ly và Nữ Chân xem chừng không thể gây ra sóng gió gì, nhi ca nếu muốn kiến công lập nghiệp, có sao không chọn nơi khác? Huống chi, nhi ca rèn luyện dưới trướng Yên Quốc Công cũng đã được hai năm. Yên Quốc Công lão luyện từng trải, phía trên ca ca có một người như vậy, nói một câu không dễ nghe thì cho dù có rèn luyện thêm năm năm nữa cũng chưa chắc đã có thể học được điều gì.” A Vụ kỳ thực không hề có ý nói xấu Yên Quốc Công, có điều làm việc dưới trướng một người như vậy thì chỉ có thể tuân theo quy củ, không làm ra được việc gì lớn lao.

Điều này Cố Đinh Dịch nào phải chưa từng nghĩ đến, chỉ là nhất thời còn chưa nghĩ ra nên đi đâu, bây giờ nghe A Vụ nói thế thì bèn cười hỏi: “Sao muội biết là ta muốn kiến công lập nghiệp? Lẽ nào ta không thể dựa vào phúc ấm của tổ tiên, sống một cuộc đời an nhàn hay sao?”

A Vụ hơi chun mũi. “Nhi ca đừng trêu muội nữa. Từ nhỏ huynh đã suốt ngày kêu gào lớn lên rồi nhất định phải làm đại tướng quân, phải giành được công trạng mà không dựa vào mẫu thân. Huynh chưa bao giờ muốn bị người ta nhắc tới việc mình chỉ là con thú của Trưởng Công chúa. Nếu không vì mẫu thân nhất quyết đòi giữ huynh lại, có lẽ từ sớm huynh đã là hùng ưng giương cánh bay cao rồi.”

Cố Đinh Dịch nhìn A Vụ, hơi sững người ra đó. Y quả thực không muốn chỉ làm con thú của Trưởng Công chúa Phúc Huệ, nhưng tâm sự này cho dù

là với đại ca y cũng chưa từng thô lộ, không ngờ A Vu lại nhìn ra được. Mà nàng quả thực đã nói đúng, trong nhà vì mẫu thân quá độc đoán, thành ra y không thể thoái mái làm điều mình thích. Nếu không vì chuyện A Vu bị chỉ hôn, y đã chẳng lòng dạ nguội lạnh đến mức đi tranh đấu với Trưởng Công chúa, cuối cùng được cho đến Liêu Đông.

Nhưng ở Liêu Đông có Yên Quốc Công một tay che trời, Cố Đinh Dịch chẳng qua chỉ được làm mấy công việc như chỉnh đốn quân nhu, vô cùng nhảm chán. Có điều, để được đến Liêu Đông y đã phải tranh cãi rất nhiều với Trưởng Công chúa, nếu cứ như vậy mà quay về, sau này e chẳng thể ngẩng đầu lên được. Hiện giờ, y có thể nói là rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, đi thì không được, mà ở thì cũng chẳng xong, Yên Quốc Công lúc nào cũng nghĩ đến thân phận con địch Trưởng Công chúa của y, việc gì hơi có chút nguy hiểm là đều không dám phái y đi làm.

“Muội đã nói như vậy rồi, át hẳn có thể giúp ta. Xin được chỉ giáo.” Cố Đinh Dịch nói rồi bèn khom người hành lễ với A Vu một cái vẻ bông đùa.

A Vu khẽ ho hai tiếng, ra vẻ nghiêm túc nhận lễ của Cố Đinh Dịch. “Niệm tình ngươi thành khẩn, bản tiên đặc biệt hạ phàm để chỉ điểm cho ngươi đây.” Còn chưa nói xong, tự bản thân A Vu đã không kìm được bật cười.

Cố Đinh Dịch nhìn A Vu, nhưng không cười. Hai năm không gặp, y nghĩ là mình đã có thể buông xuồng, cũng từng vô số lần nói với bản thân, A Vu chính là muội muội ruột thịt của y. Nhưng hôm nay, trong khoảnh khắc nhìn thấy nàng, trái tim của y lại như không đập vì mình nữa.

Mới hai năm không gặp, A Vu đã lại cao lên một chút, hai năm trước còn giống như một nụ hoa nhỏ nhắn xinh xắn, bây giờ thì đã biến thành một bông mẫu đơn điểm sương mai, yêu kiều diễm lệ, phong thái thưốt tha, mỗi

cái đưa tay nhắc chân đều khiến người ta không cách nào rời mắt đi được. Cố Đinh Dịch cảm thấy trên người A Vu vừa có dáng vẻ thanh tú dịu dàng của con gái miền nam, lại vừa có dáng vẻ rạng rỡ đoan trang của con gái miền bắc, bất luận trong ký ức của y là một con người xinh đẹp thế nào rốt cuộc vẫn chẳng thể so sánh với phong tư của mỹ nhân trước mắt.

Hơn nữa bọn họ còn hiểu nhau biết mấy, Cố Đinh Dịch cảm thấy những tâm sự mà mình chưa từng nói với người ngoài kia, A Vu đều biết cả, cũng đều hiểu rõ cẩn nguyên. Ấy vậy mà một người như thế rốt cuộc lại trở thành thê tử của người khác.

Nếu người đó không phải là Kỳ Vương, Cố Đinh Dịch rất hoài nghi bây giờ mình có ỷ vào quyền thế mà bức ép A Vu hay không, chỉ tiếc rằng sự tồn tại của Kỳ Vương đã làm cho ý định ấy chẳng thể mạnh nha.

“Nhi ca, huynh có từng nghĩ tới việc tới Lạc Bắc không? Nghe nói triều đình sắp mở chợ mậu dịch ở Phong Hồ và Ngân Thành, nếu huynh có thể tới Lạc Ninh vệ, ắt sẽ lập nên được một phen sự nghiệp.” A Vu nói.

Cố Đinh Dịch bật cười. “Tới đó thì làm gì được, chẳng phải chỉ là thu ít tiền thuê thôi sao?”

A Vu biết là Cố Đinh Dịch đang đùa với mình, bèn nghiêm túc nói: “Nói vậy là sai rồi. Lạc Bắc vừa được bình định, Kim Quốc Nhĩ Hãn vẫn bùng bùng dã tâm. Tiều triều cũng từng có chuyện hai nước mở chợ mậu dịch, nhưng cuối cùng lại biến thành một cuộc cướp bóc đơn phương từ phía Bắc Hồ. Lần này, triều ta mở chợ mậu dịch sau khi đại thắng, cốt là muốn áp chế Bắc Hồ, lập ra một khu buôn bán công bằng, có thể tồn tại dài lâu.”

Cố Đinh Dịch dường như đã nghe lọt tai. “Nghe nói Kỳ Vương điện hạ từng chín lần bắt, chín lần thả Kim Quốc Nhĩ Hãn, khiến cho hắn sợ vô tận,

sao không nhân cơ hội ấy mà bắt Bắc Hồ triều cống, còn mở chợ mậu dịch làm gì?”

Đây cũng chính là chỗ mà rất nhiều người không hiểu, khiến Sở Mậu thường xuyên bị dị nghị.

A Vu không muốn Cố Đinh Dịch hiểu lầm Sở Mậu, bèn nói cho y nghe những lý luận về việc Hồ Hán một nhà mà Sở Mậu từng nói với nàng.

“Hay cho câu Hồ Hán một nhà, khí phách lớn thật! Đại Hạ ta từ khi lập triều đến nay từng vô số lần bị Bắc Hồ quấy nhiễu, nếu có thể làm được như dự tính của Kỳ Vương, đó thực là một công tích trùm đời.” Cố Đinh Dịch từ nhỏ đã đọc nhiều sử sách, binh thư, biết rằng mâu thuẫn giữa Trung Nguyên và Bắc Hồ đã có từ xưa, không phải đến gần đây mới xuất hiện, mà sự diệt vong của rất nhiều vương triều cũng là do Bắc Hồ mà ra.

“Nhưng đây không phải là chuyện có thể hoàn thành trong thời gian ngắn, còn cần quốc lực của Đại Hạ không suy suyển, có thể một mực áp chế Bắc Hồ, rồi sau mấy đời nữa mới bắt đầu phát huy hiệu quả, cho nên cũng khó mà có thứ cơ hội kiến công lập nghiệp như nhị ca muôn. Có điều muội nghĩ, mấy chục năm tới át sẽ không ngừng có các cuộc chiến nhỏ, phía bắc cần có một người vừa mạnh mẽ vừa cùng chung chí hướng với điện hạ trấn thủ.” A Vu nói.

Cố Đinh Dịch khẽ gật đầu. “Ta sẽ suy nghĩ.”

A Vu biết Cố Đinh Dịch muốn suy nghĩ điều gì, y chắc chắn biết rõ thân thể của cữu cữu Long Khánh Đế đã suy nhược lắm rồi, chuyến đi Lạc Bắc lần này không chỉ là thay đổi chức vụ, mà còn liên quan tới vấn đề chọn phe phái. Nếu Hoàng đế kế nhiệm là Ngũ Hoàng tử hoặc Lục Hoàng tử, vậy thì cục diện ở Lạc Bắc sẽ phát sinh biến hóa lớn.

“Y đói xứ với muội có tốt không?” Cố Đinh Dịch trầm mặc mất một lúc rồi mới cất tiếng hỏi.

Về vấn đề này, A Vu quả thực chưa từng suy nghĩ một cách nghiêm túc bao giờ. Có lẽ trong mắt người thường, Kỳ Vương điện hạ đói xứ với nàng như vậy đã là rất không tệ rồi, nhưng yêu cầu của A Vu với người khác xưa nay vẫn luôn hà khắc. Cho dù không xét tới Hách ma ma, A Vu vẫn cảm thấy Kỳ Vương điện hạ có rất nhiều khuyết điểm, chẳng hạn như là mỉng giận thất thường, đòi hỏi vô độ, rồi lại còn hờ hững với Trưởng Công chúa nữa.

Về mặt A Vu nhất thời thấp thoáng vẻ khó xử. Cố Đinh Dịch liên tưởng tới việc nàng muốn tìm một nha đầu mà cũng phải đến nhờ mình nghĩ cách, thế là trong lòng liền có cái nhìn riêng của bản thân.

“A Vu, nếu y đói xứ với muội không tốt, chỉ cần muội mở miệng, nhị ca sẽ đưa muội đi ngay.” Cố Đinh Dịch nói.

A Vu căn bản chưa từng nghĩ rằng Cố Đinh Dịch sẽ nói ra những lời như thế, bèn cười gượng nói: “Nhị ca đùa gì vậy chứ, muội đi như thế nào đây”

“Chỉ cần muội muốn là được. Việc thành tại người, dù gì cũng sẽ có cách thôi. Hơn nữa hiện giờ thế cục chưa rõ ràng, nếu thực sự có suy nghĩ này, vậy thì cứ thực hiện sớm một chút là hơn...” Cố Đinh Dịch càng nghĩ càng cảm thấy có lý, lỡ như Kỳ Vương tranh ngôi thất bại, át sẽ làm liên lụy tới A Vu.

Trong lòng A Vu trào dâng một niềm cảm động lớn lao, khi cảm thấy cuộc sống của nàng không được tốt, chỉ có Cố nhị ca đè nghị đưa nàng đi, còn những người khác thì đều có quá nhiều sự kiêng kỵ, chưa từng nói ra những lời như thế bao giờ. Có điều cảm động thì cảm động, nhưng A Vu còn chưa cảm thấy mình đã thê thảm đến mức phải bỏ trốn đi như thế.

“Được rồi, nhị ca, đừng nói tới những chuyện này nữa. Chuyện của Hướng gia huynh có biết nguồn cơn bên trong không?” A Vu hỏi.

Tuy Cố Đinh Dịch khẽ gật đầu nhưng A Vu vẫn nói lại đầu đuôi sự việc một lượt. “Nhị ca, huynh cảm thấy cữu cữu ra tay tàn độc với Hướng gia như vậy, liệu có còn đi chọn Sở Dũ nữa không?”

Cố Đinh Dịch suy nghĩ một lúc rồi bèn nói: “Cũng chưa chắc, dù sao hắn cũng là con của cữu cữu.”

“Nhưng chuyện này là do Kỳ Vương vạch trần, muội nghĩ bây giờ Sở Dũ nhất định là hận phủ Kỳ Vương đến thấu tâm can, cho nên tuyệt đối không thể để cho hắn lên ngôi được, nhị ca.” A Vu nhìn Cố Đinh Dịch, nói.

“Muội muội làm thế nào?” Cố Đinh Dịch hỏi.

“Nhị ca, huynh hãy cứ đến Lạc Bắc xem thử xem sao. Đứng phía sau chuyện này là điện hạ, nếu Lạc Bắc xảy ra chuyện, điện hạ chính là người đầu tiên khó ăn khó nói. Bất kể là vì lê dân trong thiên hạ hay là vì muội, nhị ca, huynh hãy nghiêm túc suy nghĩ chút được không?” A Vu dè dặt nói.

Nàng không thể không thừa nhận mình đã sử dụng một chút thủ đoạn bỉ ổi, giống như Sở Mậu đã mắng nàng vậy, đùa bỡn tình cảm của người khác trong lòng bàn tay. Nhưng nàng thực sự chỉ bất đắc dĩ mà thôi, nàng bắt buộc phải kéo Cố Đinh Dịch lên cùng một chiếc thuyền.

“Nhị ca, sau khi về nhà nếu có cơ hội hãy khuyên mẫu thân một chút. Theo muội thấy, Ngũ Hoàng tử cũng không có cơ hội gì đâu, tính nết của người này quá xấu. Huynh không biết đâu, hắn từng, từng...” A Vu dừng lại một chút. “Tóm lại, nếu một người như thế lên ngôi thì tuyệt đối không phải là chuyện tốt cho dân cho nước.”

“Được, ta sẽ khuyên nhủ muỗi thân.” Cố Đinh Dịch khẽ gật đầu.

Có lẽ là vì Cố Đinh Dịch đáp ứng quá dễ dàng, A Vu không khỏi có chút bất ngờ. “Nhị ca?”

“Ta không ứng phó qua loa với muội đâu, A Vu, thứ muội muốn có, ta sẽ lấy về giúp muội.” Cố Đinh Dịch nghiêm túc nhìn A Vu, rồi lại cười nói tiếp: “Ai bảo muội là muội muội mà ta thương yêu nhất chứ?” Dứt lời, Cố Đinh Dịch đưa tay tới giúp A Vu sửa lại một lọn tóc mai bị rối.

A Vu chỉnh lại mái tóc của mình một chút vẻ hơi mất tự nhiên, rồi cười nói: “Cảm ơn huynh.” Dường như ngoài Sở Mậu, nàng không quen lâm với sự đụng chạm của người khác, ngay chính bản thân A Vu cũng cảm thấy hơi quái lạ về điều này.

Tâm trạng của A Vu có chút phiền muộn, nàng tất nhiên nhìn ra đôi chút khác biệt trong tình cảm của Cố Đinh Dịch với nàng, nhưng lại không thể không lợi dụng sự “khác biệt” ấy để đạt được mục đích, thậm chí còn thầm cảm thấy may mắn về điều này.

Tự đáy lòng A Vu không khỏi giận Sở Mậu, nếu không vì thái độ cứng rắn của hắn, nàng đã chẳng cần kéo nhị ca vào trong vũng lầy này, ngay chính bản thân nàng cũng cảm thấy không thể tha thứ cho mình được.

Nhưng nếu A Vu bộc bạch hết chuyện này ra, với lòng tự tôn của Trưởng Công chúa và Cố Đinh Dịch, A Vu thực sự hoài nghi liệu có xảy ra chuyện gì rắc rối hơn không. A Vu không có cơ hội để làm lại, cho nên không dám tùy tiện mạo hiểm, chỉ có thể trực tiếp giội nước nóng lên trái tim Cố Đinh Dịch. “Lần này nhị ca quay về, trong nhà chắc đang bận rộn lo việc hôn sự của huynh đúng không? Muội có mấy người không tệ muốn giới thiệu với nhị ca đây.”

“Mẫu thân quả thực đã phải lo nghĩ không ít về chuyện này, lúc đó chưa biết chừng sẽ thực sự phải xin ý kiến của A Vu, dù sao muội cũng tiếp xúc với các cô nương đó nhiều hơn, biết rõ về tính nết và phẩm hạnh của họ hơn.” Cố Đinh Dịch cười nói.

A Vu nghe xong lời của Cố Đinh Dịch thì mừng rỡ vô cùng, vị nhị ca này của nàng tâm hồn khoáng đạt, so với người làm muội muội là nàng thì tốt hơn nhiều, xem ra tâm tư của nàng đúng là hơi nhơ nhớp.

“Tất nhiên rồi, muội nhất định sẽ giúp nhị ca lựa người thật tốt.”

Trên mặt A Vu hiện lên một nụ cười rạng rỡ động lòng người, Cố Đinh Dịch bất giác thầm thở dài một tiếng, nói: “Vậy là đủ rồi.”

Kỳ thực Cố Đinh Dịch có cái nhìn còn thấu triệt hơn Trưởng Công chúa Phúc Huệ, vị Ngũ Hoàng tử đó trước giờ chưa từng lọt vào mắt cữu cữu, cữu cữu ban đầu chỉ vừa ý Lục Hoàng tử, lần này bởi vì Hướng gia xảy ra chuyện, thế nên Tứ Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử mới có cơ hội. Cố Đinh Dịch trước giờ chưa từng xem trọng Ngũ Hoàng tử, chỉ là không thể lay chuyển được lựa chọn của Trưởng Công chúa, bởi Trưởng Công chúa vốn bất hòa với Hướng Thị, tất nhiên không thể ủng hộ Lục Hoàng tử, mà bà lại càng ghét Tứ Hoàng tử hơn, cho nên Ngũ Hoàng tử đã trở thành lựa chọn duy nhất, đây cũng là nguyên nhân mà Cố Đinh Dịch và đại ca của y chưa từng phản đối Trưởng Công chúa. Nhưng trong thế cục hiện giờ, A Vu là Tứ Hoàng tử phi, Cố Đinh Dịch cảm thấy đối với phủ Vệ Quốc Công, ủng hộ Tứ Hoàng tử vẫn tốt hơn là ủng hộ Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử một chút.

Trên đường từ Thôi Ký quay về phủ Kỳ Vương, tâm trạng A Vu khá tốt, sự việc vốn luôn đè nặng trong lòng nàng rốt cuộc đã được giải quyết phần nào. Khi đi ngang Đức Hưng phường, nàng kêu Tử Cẩm đi mua bánh bao thịt Hàn Ký và giò heo muối Thẩm Ký, những thứ như vậy A Vu thường ngày tắt nhiên khó mà nhìn vừa mắt, nhưng hôm nay chớp mũi nàng máy động, thế là bèn quyết định mua.

A Vu sai Tứ Cầm đem đồ đi chia cho mấy người Tử Phiến, lại tặng cho Cung ma ma và Tang ma ma mỗi người một chút, ngay đến bọn Lã Nhược Hưng ở Băng Tuyết Lâm cũng có phần, cho nên ai cũng đều nhìn ra được hôm nay tâm trạng Kỳ Vương phi rất tốt.

Hoàn toàn trái ngược với tâm trạng của A Vu, nàng vừa đi vào phòng trong của Băng Tuyết Lâm thì đã nhìn thấy Sở Mậu mặt mày đăm chiêu ngồi trên chiếc sập kê gần cửa sổ phía nam.

“Điện hạ.” A Vu khẽ gọi một tiếng, còn trên mặt Sở Mậu thì như hiện rõ hai chữ “không vui”. Thấy Sở Mậu có vẻ không để ý gì đến mình, A Vu cũng không muốn tự chuốc lấy sự phiền muộn, bèn xoay người đi vào tịnh thất.

Chờ khi A Vu trở ra, Sở Mậu đã đổi sang một bộ dạng khác: Tay cầm sách, chậm rãi lật mở đọc, trên mặt không còn vẻ lạnh lùng băng giá nữa, thay vào đó là nét điềm đạm như thường ngày.

A Vu ngồi trước bàn trang điểm, vừa chải tóc vừa lén quan sát Sở Mậu, cuối cùng bị Sở Mậu ngược mắt nhìn lên, bắt ngay tại trận.

A Vu thấy y đặt cuốn sách trong tay xuống, vẫy vẫy tay với mình, thế là mới cất bước đi tới, ngồi xuống phía đối diện với Sở Mậu qua chiếc bàn nhỏ, không chủ động mở miệng.

“Ý chỉ của Hoàng thượng đã ban xuống rồi, ngày kia ta sẽ lên đường. Có điều ta nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy nàng cứ đi cùng ta vẫn tốt hơn, vì sau khi ta rời đi, e là không có ai kiềm chế được Lão Ngũ.” Sở Mậu co ngón tay lại khẽ gõ lên mặt bàn.

A Vu kinh ngạc nhìn Sở Mậu. “Nhưng...” Nhưng sắp tới là ngày đại thọ của Vệ Quốc Công - phụ thân trong kiếp trước của nàng, nàng phải đi mừng thọ mới được. Chỉ là, nguyên nhân này nàng lại chẳng thể nói ra. “Nhưng,

nếu thiếp đi theo điện hạ, mà Hách ma ma cũng về quê, thế thì ai quản lý vương phủ đây?”

“Ta đã nói với cô cô rồi, cô cô sẽ ở lại thêm mấy tháng rồi mới về quê.”

Tới lúc này A Vu mới biết Sở Mậu đã an bài xong xuôi tất cả, hoàn toàn không thương lượng gì với nàng. Trên mặt nàng lộ rõ vẻ giận dữ, nhưng không nói gì, chỉ thầm nghĩ mấy tháng tới Hách ma ma năm được quyền quản lý vương phủ, đến lúc nàng về tất sẽ phải đấu đá một phen, thế là trong lòng vô cùng phiền muộn.

“Nhưng thiếp sợ nước mà.” A Vu vẫn cố tìm lý do phản đối.

“Lần này xuống phía nam, chúng ta sẽ đi cả vùng Giang Triết nữa, chẳng phải nàng vẫn luôn muốn đến Giang Nam ư?” Mậu hỏi.

“Thiếp nói là muốn đến Giang Nam khi nào vậy?” A Vu ngạc nhiên nói.

“Ta xem những bức tranh mà nàng vẽ, bên trong đó đa phần là cảnh vật sông nước Giang Nam, lẽ nào nàng lại không muốn đến Giang Nam?” Sở Mậu hỏi ngược lại.

A Vu hơi nhướng mày. “Điện hạ xem tranh thiếp vẽ khi nào vậy?”

Sở Mậu trầm mặc không nói nhưng A Vu thì đã hiểu ra, chắc hẳn Kỳ Vương điện hạ từng không ít lần lén lút lục lợi đồ đạc trong thư phòng của nàng. A Vu đang định cát lời giễu cợt thì đã nghe Sở Mậu nói: “Hôm nay nàng đi đâu vậy, sao lại ra ngoài lâu như thế?”

A Vu lập tức thu lại cơn giận dữ, nàng lần này lén gấp Cố Đình Dịch, tuy bên ngoài hoàn toàn trong sạch, nhưng trong mắt người ngoài rõ ràng không phải là chuyện tốt đẹp cho lắm. “Thiếp đi dạo ở tiệm vải và tiệm chà báu một chút thôi.”

Sở Mậu khẽ gật đầu, không hỏi gì thêm. A Vu thấy thế thì bất giác thở phào một hơi.

“Chuyện cứ quyết định như vậy đi. Nàng hãy giao phó lại các công việc trong phủ rồi tiếp tục giả bệnh là được, ta sẽ bảo Lã Nhược Hưng và Tử Phiến giúp nàng lo liệu. Hành lý chỉ cần sắp xếp đơn giản thôi.” Sở Mậu nói xong liền không quan tâm A Vu có đồng ý hay không. “Ta đến Hứa Nhàn Đường một chút.”

A Vu nhìn theo bóng lưng Sở Mậu, thiếu chút nữa trọn trùng đến nỗi rót cả mắt ra ngoài, cái bộ dạng này của Kỳ Vương điện hạ đúng là đáng ghét!

Từ đó cho đến hôm lên đường A Vu chẳng nhìn thấy Sở Mậu thêm lần nào nữa, nàng được Hạ Xuân và Hạ Thủy hộ tống đi từ cửa sau của hoa viên rồi xuất kinh hội họp với Sở Mậu.

Chương 50

Xem kịch không may rơi xuống nước

A Vu gặp Sở Mậu ở bến đò. Lần này Sở Mậu vâng lệnh đi trị thủy, trên quan thuyền treo một lá cờ rất lớn thêu chữ “Kỳ”, đi theo cùng còn có các quan viên của bộ Hộ, bộ Công cùng với một số nhân tài triều Sở Mậu đích thân lựa chọn.

Bởi vì Kỳ Vương phi cáo bệnh ở trong kinh, cho nên A Vu chỉ có thể ăn vận theo lối bình thường, những người hầu hạ bên cạnh đều gọi nàng là “như phu nhân^[1]”, còn những người khác thì chỉ nghĩ A Vu là thiếp của Sở Mậu. Vương gia xuất kinh xử lý công việc, mang theo một vài thị thiếp bên cạnh là việc hết sức bình thường, cho nên việc A Vu lên thuyền không hề thu hút sự chú ý từ người khác.

[1]. Như phu nhân nghĩa đen là ngang với phu nhân, ý chỉ vợ lẽ.

Vừa mới lên thuyền, A Vu đã cảm thấy hơi chóng mặt. Tuy đây là loại lâu thuyền to lớn vững vàng, nhưng A Vu vốn kỵ nước, thành ra chỉ dám ở trong khoang thuyền, trên cửa sổ treo rèm trúc, vừa thông gió lại vừa không phải nhìn thấy mặt nước đáng sợ.

A Vu vừa mới nǎm xuống, Sở Mậu đã đi vào.

“Điện hạ.” A Vu ngồi dậy, được Sở Mậu bế thốc lên, đặt ngồi xuống đùi.

“Có sợ không?” Sở Mậu cúi đầu tì trán lên trán A Vu.

A Vu mặt mày tái nhợt, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười. “Thiếp vẫn ổn.”

“Nếu sợ, nàng hãy thay nam trang rồi theo ta xuống lâu dưới.” Gian

phòng ở lầu dưới vốn là nơi nghị sự, vừa rồi Sở Mậu đã cùng các quan viên và mưu sĩ đồng bàn luận về thế nước ở đó, A Vu ngẫm lại thấy phân tán sự chú ý một chút cũng tốt, bèn khẽ gật đầu, xoay người đi vào phía sau bình phong thay quần áo. Vì đang là mùa hè, quần áo mỏng, A Vu còn phải lấy vải trắng quấn ngực, khiến cho Sở Mậu đang đứng phía sau ngầm nghĩa bất giác nhíu chặt đôi mày, rồi bèn đi tới giật lấy dải vải trắng trên tay A Vu vứt qua một bên.

“Điện hạ.” A Vu né tránh bàn tay xâu xa của Sở Mậu, nhưng lại bị Sở Mậu trực tiếp kéo lên giường.

Bởi vì đã mấy ngày liền chưa động chạm, lần này khí thế của Sở Mậu có thể nói là dữ dội vô cùng. A Vu không chống cự nổi, lại sợ ván thuyền quá mỏng cách âm không tốt, liền cắn chặt môi dưới, xấu hổ đến nỗi toàn thân đỏ bừng.

A Vu mỏi mệt vô cùng, còn thấy đuối sức hơn cả thường ngày nữa, nhưng sau khi Sở Mậu xong việc, nàng vẫn đưa tay với cái gối kê xuống dưới eo mình.

Sở Mậu nhìn A Vu vẻ tức cười, hỏi: “Nàng làm gì vậy?”

A Vu mặt mày ửng đỏ, đáp giọng nhỏ như muỗi kêu: “Nghe nói làm như vậy sẽ dễ có thai hơn.”

Sở Mậu ngẩn người ra rồi khẽ cắn lên dái tai A Vu, cười nói: “Như vậy còn chẳng bằng bảo ta chăm chỉ hơn một chút.”

A Vu lườm Sở Mậu, khẽ phì phui một tiếng.

“Nàng muốn có con như vậy ư?” Sở Mậu nằm xuống bên cạnh A Vu, hỏi: “Lúc trước không phải nàng từng nói mang thai khi còn nhỏ tuổi quá sẽ

có hại cho thân thể ư?”

A Vu thầm nghĩ, lúc đó người ta mới mười lăm tuổi, còn bây giờ đã mười bảy rồi. “Điện hạ lẽ nào không lo lắng ư? Thiếp nghe nói người ta đã bắt đầu xì xào bàn tán rằng điện hạ đã thành thân lâu như vậy mà vẫn...”

Sở Mậu đặt tay lên bụng A Vu, chậm rãi nói: “Nàng không cần để ý tới những lời nhảm nhí đó, rồi ta tự khắc có cách. Mà nàng cũng đừng gấp gáp quá, chuyện này cứ nên thuận theo tự nhiên là hơn.”

A Vu khẽ gật đầu, sau đó Sở Mậu mới sai a hoàn bung nước vào hầu hạ.

“Nàng muốn nghỉ ngơi một lát hay là theo ta xuống dưới kia?” Sở Mậu mặc quần áo vào ngay ngắn, ôn tồn hỏi.

Tuy cảm thấy hơi mệt, nhưng vừa nghĩ tới việc bây giờ còn đang ở trên thuyền, A Vu lại có chút không thoải mái, liền gượng đứng dậy nói: “Thiếp đi với điện hạ.”

“Nàng không cần quần vải trắng làm gì, như thế có khác gì bịt tai trộm chuông đâu.” Sở Mậu vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn vẻ kiều mị toát ra từ trên khuôn mặt A Vu.

“Như thế thì lộ liễu quá.” A Vu lùi bước nói.

Trên thực tế, cho dù A Vu vận nam trang thì cũng vẫn lộ liễu như thường. Một nam tử xinh đẹp như nàng, trên đời thật khó mà tìm thấy được.

“Không sao, chỉ cần có cái cớ để người khác mắt nhắm mắt mờ là được rồi.” Sở Mậu đưa tay tới, giúp A Vu đóng cúc áo của bộ nam trang.

Khi A Vu theo Sở Mậu xuất hiện ở sảnh nghị sự, tất cả mọi người đều

im lặng trong chốc lát rồi bèn đi tới hành lễ với Sở Mậu, như thể không hề nhìn thấy A Vu, rồi sau đó lại bắt đầu bàn bạc về chuyện trị thủy.

Sở Mậu nháy mắt ra hiệu với A Vu, A Vu liền mím môi cười khẽ. Kỳ thực nàng giả làm nam nhân không hề giống chút nào, ăn vận như vậy chẳng qua chỉ là hình thức cho mọi người đỡ cảm thấy khó coi mà thôi.

Những người ngồi đây ai cũng đều có con mắt tinh tường cả, sớm đã đoán ra người này chính là vị như phu nhân lên thuyền hồi sáng, chỉ là không ngờ Kỳ Vương điện hạ lại sủng ái cô ta đến vậy, thực có thể nói là hình bóng không rời.

“Ngọc Sinh, nàng hãy chơi cờ với Thẩm lão đi.” Sở Mậu giới thiệu A Vu với ông lão mặc áo màu nâu tuổi tác có vẻ lớn nhất ở nơi này.

“Thẩm lão, Ngọc Sinh chính là người giải được ván cờ tàn ở Băng Tuyết Lâm khi trước đây.”

Thẩm Hòa Kính đã dò hỏi Sở Mậu về người đó từ lâu, nhưng Sở Mậu một mực không trả lời, không ngờ lại là một nữ tử. Có điều Thẩm Hòa Kính thường xuyên tới phủ Kỳ Vương nhưng chưa từng nghe nói Kỳ Vương có nội sủng bao giờ, chắc hẳn vị này chẳng phải là thiếp thất gì đó mà chính là Kỳ Vương phi.

Nhanh chóng có kẻ hầu đem bàn cờ tới, A Vu vì đang là thân nam nên bèn ung dung ngồi xuống chỗ đối diện với Thẩm Hòa Kinh. Hai người tung xúc xác chọn bên, A Vu được cầm quân đen đi trước.

Cặp mắt Thẩm Hòa Kính chỉ dám nhìn vào tay A Vu, không dám nhìn lên phía trên. Những quân cờ đen được kẹp giữa hai ngón tay trắng non thon dài của A Vu, đẹp như được tạc bằng ngọc, khiến người ta chỉ cần nhìn tay đã biết là tuyệt sắc giai nhân, mà Kỳ Vương lại công tư bất phân như thế, thành

ra Thẩm Hòa Kính bất giác sinh lòng kiêng dè với A Vu. Người bình thường độc sủng thì không sao, nhưng để vương độc sủng thì không có lợi về bề con cái, việc này tự cổ đã có nhiều tiền lệ rồi, có điều hiện giờ không phải là lúc nghĩ về chuyện đó, Thẩm Hòa Kính rất nhanh đã kéo tay tư trở về bàn cờ.

Chờ đến khi Thẩm Hòa Kính tỉnh táo trở lại, quân trắng của ông ta đã bị A Vu ép vào một góc. Ông ta không dám phân tâm nữa, phải tập trung tinh thần đối phó với quân đen.

Mà lúc này, A Vu lại đang dỗng tai lên nghe Sở Mậu và những người khác bàn công việc.

“Hoàng Hà năm nào cũng vỡ đê lụt lội, đắp đê năm sau cao hơn năm trước, nhưng đất cát không ngừng tích tụ dưới lòng sông, cứ đắp đê cao lên mãi như thế rõ ràng không phải là cách. Theo thần thấu, cứ nên dỡ đê ở Đồng Ngõa Sương cho nước Hoàng Hà chảy về phía đông đổ vào Bột Hải, như thế các vùng Hà Nam, Từ Châu, Phi Châu sẽ không còn phải lo gì về lũ lụt nữa.”

“Kế này không ổn. Nếu đổi dòng chảy của Hoàng Hà, sức nước của các sông đào sẽ không đủ, biết phải vận chuyện tiền bạc, lương thảo lên phía bắc như thế nào? Theo thần thấu, sách lược cũ vẫn khả thi, chỉ đáng hận lũ tham quan vô lại ăn chặn hết tiền tu sửa đê, cho nên thời gian qua mới xảy ra nhiều vụ vỡ đê như vậy, muốn trị thủy thì trước hết phải trị được bọn tham quan.”

“Muốn trị thủy thì trước tiên phải trị được cát dưới lòng sông, có người từng đưa ra chủ trương tích nước để đầy cát, khá hiệu quả. Thần cho rằng có thể làm theo đường lối này, đắp đê cao thêm ở khu vực Hồng Trạch hồ, qua đó bảo vệ cho vùng Giang Chiết.”

“Nhưng cách này chỉ trị được gốc chứ không trị được ngọn. Tích nước đầy cát sẽ chỉ khiến bùn cát ở thượng du bị đẩy xuống hạ du rồi đi vào cửa

biển, thời gian lâu dần, lòng sông dưới hạ du sẽ thu hẹp lại, tất sẽ có chỗ khác bị vỡ đê. Mà vùng hạ du vốn là nơi trù phú, một khi bị nước nhấn chìm, hậu quả sẽ lại càng đáng lo ngại hơn.”

“Hiện giờ lũ lụt không ở Sơn Đông, Hà Nam, Phong, Bá, mà tập trung ở Từ Châu, Phi Châu, điện hạ có thể tới Từ Châu xem qua một chút trước rồi hãy đưa ra định luận.” Có người đề nghị.

“Theo thần thấy, điện hạ nên tới Hà Nam xem thử, tích nước đầy cát quả thực là trị ngọn mà không trị gốc, vẫn cứ nên bắt tay vào từ thượng du.”

Trên thực tế, trước khi xuất kinh đã nên an bài ổn thỏa toàn bộ hành trình rồi, nhưng A Vu nghe lời bàn của những người này thì có vẻ như Sở Mậu còn chưa xác định lộ tuyến, cho nên nàng lại càng tò mò hơn.

Mọi người lại bàn luận một hồi lâu nữa, rồi A Vu mới nghe thấy Sở Mậu nói: “Cứ đến Sơn Tây xem trước xem sao.” Như vậy tức là y muốn tới vùng trung thượng du của Hoàng Hà.

Trời chẳng chiều lòng người, suốt dọc đường bọn họ không hề gặp mưa lớn. Sau khi đi qua Đào Hoa Dụ, Sở Mậu mấy lần bỏ thuyền lên bờ, đi khắp nơi xem xét địa hình, lại đi tìm hướng đạo ở đương địa nhờ dẫn đi xem đường sông thời cổ và các nhánh của Hoàng Hà.

A Vu thì ở một bên nhìn Sở Mậu hướng dẫn Thẩm Lão vẽ ra bản đồ hệ thống dòng chảy của Hoàng Hà.

Cho dù các quan viên tùy tùng tranh luận càng lúc càng kịch liệt, nhưng Sở Mậu lại chưa từng đưa ra kết luận. Cuối cùng cả đoàn người sau khi tới Hà Khẩu trấn đã quay ngược trở lại, tiến xuống phía nam đi qua Từ Châu, lại vào Hồng Trạch hồ, tới Giang Tô, và A Vu rốt cuộc cũng đã thoát khỏi bể khổ trên thuyền.

“Sao điện hạ lại dừng chân ở Hoài An vậy?” A Vu cảm thấy rất khó hiểu, Hoài An là nơi đặt nha môn Tống đốc tào vận^[2], mà Sở Mậu thì đang đảm nhận công việc trị thủy, sao còn phải xen vào tào vận làm gì?

[2] *Tào vận vốn có nghĩa là vận chuyển lương thực theo đường thủy, ở đây chuyên chỉ việc vận chuyển lương thực và các thứ khác bằng đường thủy lên kinh thành.*

Sở Mậu trải một tấm bản đồ hoàn chỉnh nhất của Đại Hạ ra, nhìn A Vu cười khẽ. “Nàng thử đoán xem.”

Trên đường tới đây A Vu vốn còn có chút suy nghĩ của riêng mình về việc trị thủy, kết quả là sau bao lần nghe đám người đó tranh cãi, đầu óc nàng trở nên rối tung, nhưng tự đáy lòng nàng thực sự rất khâm phục khả năng chịu đựng của Sở Mậu.

A Vu nhìn tấm bản đồ suốt một hồi lâu, cuối cùng mới do dự nói: “Lẽ nào điện hạ thực sự muốn thay đổi dòng chảy của Hoàng Hà, cho nên mới có ý đồ với tào vận?”

Sở Mậu có chút hưng phấn trước sự nhạy bén của A Vu. “Nàng nói ta nghe thử xem.”

“Lúc ở Thượng Hải, thiếp thấy điện hạ có nghe ngóng về đường hải vận^[2], có phải điện hạ muốn để tào vận dừng lại ở Thượng Hải, sau đó đổi sang hải vận không? Như vậy thì có thể thay đổi dòng chảy của Hoàng Hà được rồi.” A Vu vừa nói vừa chỉ vào Thượng Hải trên bản đồ.

[3] *Túc là vận chuyển đường biển.*

Sở Mậu ôm A Vu vào lòng, kéo nàng cùng nằm xuống chiếc sập bên cạnh. “Nàng đoán giỏi quá! Nàng nói xem ta nên thưởng cho nàng thế nào đây, A Vu?”

A Vu cảm thấy Kỳ Vương điện hạ lần nào cũng vậy, nói là thưởng cho nàng nhưng kết quả thì là thưởng cho chính bản thân y, còn nàng thì mệt đến

nỗi toàn thân cạn súc.

Nơi ở của Sở Mậu và A Vu tại Hoài An là một khu viên lâm cực kỳ tinh tế ở vùng Giang Nam - Ký Dư Viên, do Tổng đốc tào vận Vương Vĩnh Thành đích thân an bài. Thời gian này Sở Mậu còn bận giao thiệp với Vương Vĩnh Thành, A Vu thì quả thực rất thích Ký Dư Viên, thế là không kìm được trai giấy ra, cẩn thận vẽ lại toàn bộ khung cảnh, như thế sau này khi nhớ lại cũng có thể mang ra ngắm.

Tổng đốc tào vận thoát nhìn thì là một chức quan béo bở, nhưng trên thực tế đường thủy ở sông đào lăng đọng nhiều bùn cát, cho nên có rất nhiều chỗ nhỏ hẹp thuyền lớn không qua được, mà lương thảo, ngân lượng mỗi năm đều phải vận chuyển đủ số đến kinh thành, nếu gấp năm có việc binh đao, triều đình sẽ còn điều thêm lương thảo, ngân lượng từ Giang Nam, công việc lại càng khó khăn hơn nữa. Vương Vĩnh Thành vì lo nghĩ nhiều nên trán không mọc nổi tóc, đã bị hói mất một nửa đầu, may mà có mũ ô sa che cho, nếu không thật chẳng có mặt mũi nào mà bước chân ra ngoài cửa.

Vị Tú Hoàng tử này chưa biết chừng lại chính là người được chọn trong tương lai, cho nên đối với Vương Vĩnh Thành, không những phải chu đáo với bản thân Tú Hoàng tử, ngay đối những người bên cạnh hắn cũng không được phép có chút sơ suất nào.

Trong mấy ngày ở Ký Dư Viên, A Vu đã mấy lần nhận được đồ mà Vương Vĩnh Thành sai người đưa tới, nào là son phấn của Nhuận Mai Trai ở Giang Nam, nước hoa của Tây Dương, rồi thì vải lụa của Tú Quý Cẩm, vải lanh của Tùng Giang, gần như tất cả những thứ mà nữ nhân dùng để trang điểm đều có đủ cả. Ngay đến A Vu cũng không thể không thừa nhận Vương Vĩnh Thành quả thực rất biết lấy lòng người khác.

Lại nói tới hôm nay, Vương Vĩnh Thành chuẩn bị cùng Sở Mậu đi

Thượng Hải một chuyến, trong lòng thầm tính sẽ dẫn Kỳ Vương điệu hạ đến vùng đất bướm hoa náo nhiệt kia, như thế mới không uổng công Kỳ Vương tới đây một lần. So với sông Tần Hoài thanh danh hiền hách, Vương Vĩnh Thành cảm thấy ngõ nhỏ ở Thượng Hải thú vị hơn nhiều, mà những cô nàng làm ăn riêng rẽ kia lại tinh tế, sắc sảo hơn.

Tuy Vương Vĩnh Thành đã an bài cho Sở Mâu chuyện như vậy, nhưng hắn đồng thời cũng không muốn đắc tội với “sủng thiếp” của Kỳ Vương, thế là mới dự tính cho phu nhân của mình dẫn theo con gái tới Ký Dư Viên làm khách, trên thực tế là để bầu bạn với vị phu nhân kia, chờ sau khi thân quen rồi thì sẽ rủ nhau đi xem kịch, như vậy sau cơn cao hứng đối phương chưa biết chừng lại có thể nói tốt cho y vài câu.

Vương Vĩnh Thành có thể nói là dùng đủ tâm cơ, nào ngờ vừa mới đề nghị thì phu nhân của y đã từ chối. Phu nhân của Vương Vĩnh Thành là Hoàng Thị, vốn đến từ một danh gia vọng tộc ở Giang Nam, há lại chịu hạ mình qua lại với hạng thiếp thất?

“Nghe nói vị phu nhân này là người được Kỳ Vương sủng ái nhất, suốt dọc đường từ kinh thành tới đây, bên cạnh Kỳ Vương chỉ có một mình cô ta hầu hạ, có mấy lần Kỳ Vương còn vì cô ta mà từ chối các bữa tiệc đêm, nói là phải quay về dùng bữa với cô ta. Phu nhân, thánh nhân có lời rằng: “Chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó làm vừa ý”, người như vậy không thể đắc tội được đâu.” Vương Vĩnh Thành đưa tay lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, tha thiết nói với vợ mình.

“Ta không đi.” Hoàng phu nhân cười lạnh một tiếng. “Lão gia đã không dám đắc tội với cô ta, cớ gì còn an bài cho Kỳ Vương đi ăn một bữa cơm như vậy?”

Một bữa cơm với đệ nhất danh kỹ Giang Nam Đỗng cô nương ở ngõ

Miêu Nhi nơi Thượng Hải không dễ gọi chút nào, phải đặt trước mấy hôm. Hoàng phu nhân xưa nay vốn lợi hại, nhất cử nhất động của Vương Vĩnh Thành đều nắm được rõ ràng, đối với mấy trò mà y thường dùng trong giao thiệp, bà ta chẳng cần nghĩ ngợi nhiều cũng nói ra được hết.

Vương Vĩnh Thành cười gượng lấy lòng. “Phu nhân vốn cũng biết những sự khó khăn trong tào vận mà, mỗi năm đều chỉ có thể miễn cưỡng duy trì, khó khăn lắm mới chờ được Kỳ Vương tới đây đích thân hỏi han. Huống chi, hiện giờ bên trên...” Vương Vĩnh Thành đưa tay chỉ lên trời. “Còn chưa biết thế nào, chúng ta chiều lòng y dù gì cũng không phải là chuyện xấu.”

Hoàng phu nhân cười lạnh một tiếng. “Chiều lòng y cũng được thôi, nhưng bắt ta đi lấy lòng một đứa tiểu thiếp thì ta xin kiêng. Ta thấy lão gia cứ nên bảo kẻ mà lão gia nuôi ở Hòe Viên đi thì thích hợp hơn.”

Vương Vĩnh Thành thấy không khuyên nổi Hoàng thị, thế là chỉ đành qua Hòe Viên. Người ở Hòe Viên là tình nhân của Vương Vĩnh Thành, trước đây vốn cũng là một ca kỹ nổi tiếng không thua Đỗng Như My, Vương Vĩnh Thành phải tốn mệt không ít tiền bạc mới đem được mỹ nhân về, nhưng đến cuối cùng thì vợ lớn không chấp nhận, vợ bé cũng chẳng chịu nhún mình, thế là chỉ có thể cho sống riêng ở bên ngoài.

Ứng Phương Phương nghe được lời của Vương Vĩnh Thành, tất nhiên không thể từ chối như Hoàng Thị, lập tức ngoan ngoãn vâng lời. “Lão gia yên tâm, thiếp nhất định sẽ hầu hạ cho vị phu nhân đó hài lòng thỏa chí.”

Khi Ứng Phương Phương đến Ký Dư Viên, A Vụ đang cắt tỉa một chậu cây. Nghe nói cô ta đến, A Vụ liền bỏ cây kéo trên tay xuống, cầm khăn lên

lau tay, lại ngồi xuống uống một ngụm trà, rồi rất nhanh đã có người hầu dẫn Úng Phương Phương vào trong sảnh.

“Bẩm phu nhân, Úng phu nhân ở phủ của Vương đại nhân đã tới.”

Cho dù Úng Phương Phương tự xưng là Úng phu nhân, ăn mặc trang điểm cũng đoan trang nề nếp, nhưng tuổi tác hơi nhỏ một chút, nét lá loi trên mặt cũng thoảng ẩn thoảng hiện, cho nên gốc gác cô ta thế nào A Vu đã đoán được mấy phần.

Khi nhìn thấy A Vu, Úng Phương Phương thầm kinh ngạc vì vị như phu nhân này của Kỳ Vương lại có nhan sắc mỹ miều như thế, thực là mày như tranh vẽ, mắt tựa sao sa, mỗi cái đưa mày liếc mắt đều có thể làm người ta thần hồn điên đảo. Nếu cô ta chịu đến ngõ Miêu Nhi lộ diện một chút, cô ả Đổng Như My kia há còn dám tự xưng là đệ nhất danh kĩ Giang Nam?

Có điều hôm nay Úng Phương Phương đến đây với danh nghĩa phu nhân của Vương Vĩnh Thành, thấy A Vu gặp mình mà chẳng buồn đứng dậy, không khỏi hơi khó chịu, thầm nhủ: Thật không thiện là thiếp của thân vương, rõ là kiêu căng phách lối quá chừng!

“Chào Thôi phu nhân.” Úng Phương Phương hơi nhún người hành lễ.

A Vu vì không thể xưng là họ Vinh, đành mượn họ của Thôi Thị, người không biết nội tình đều gọi nàng là Thôi phu nhân. Có điều nhìn bộ dạng này của Úng Phương Phương, A Vu lại càng có thể khẳng định cô ta không phải là chính thê của Vương Vĩnh Thành. Nếu là Hoàng Thị tới đây, há lại chịu hành lễ với một tiểu thiếp?

Cho dù A Vu cũng biết thân phận của mình hiện tại chỉ là “tiểu thiếp”, nhưng nhất cử nhất động của nàng đều không có vẻ gì là như vậy, trong lòng ít nhiều cũng có chút ý kiến với Vương Vĩnh Thành, không biết y kiếp đâu

ra Úng Thị tới ứng phó qua loa với mình như thế.

“Mời ngồi.” A Vu hờ hững nói.

Úng Phương Phương dù sao cũng từng là hồng bài ở chốn trăng hoa, lòng tuy không vui nhưng ngoài mặt vẫn chẳng tỏ vẻ gì. “Hôm nay mạo muội đến thăm, mong phu nhân hải hàm. Lão gia nhà tôi đã cùng Kỳ Vương điện hạ đi Thượng Hải, đi đi về về chắc phải mất mấy ngày, nên lão gia đặc biệt sai tôi đến đây đi dạo với phu nhân, săn dịp thưởng thức cảnh non nước của Hoài An.”

A Vu từ sau khi đến Hoài An thì còn chưa ra ngoài bao giờ, dù sao thân phận của nàng không vang gì cho lắm, thêm vào đó Sở Mậu lại cố ý làm mờ nhạt sự tồn tại của nàng, cho nên các bữa tiệc tùng giữa gia quyến quan lại ở Hoài An nàng đều không tham dự, có thể nói là một mình tịch mịch chốn thâm khuê.

A Vu nể tình Úng Phương Phương còn có vẻ đứng đắn, trang nhã nên không hè vạch trần thân phận của đối phương, nhưng nàng cũng không định tự hạ thấp thân phận mà đi giao thiệp với Úng Thị.

Úng Thị thấy A Vu bưng chén trà, không nói một lời, rõ ràng là có ý không chào đón, muốn tiễn khách. Nụ cười trên gương mặt Úng Phương Phương lập tức trở nên cứng đờ.

Vị Thôi phu nhân này khí chất cao quý, phong thái sang trọng, dung mạo lại càng đứng đầu trong số những người Úng Phương Phương từng gặp, vây mà lại chỉ có thể làm thiếp, trong lòng Úng Phương Phương ít nhiều nảy sinh một chút khoái cảm kỳ dị. Nhưng thấy đối phương làm cao như thế, còn ra vẻ như danh gia khuê tú, Úng Phương Phương lại có chút khó chịu, liền thảm nghĩ tới chuyện mà Vương Vĩnh Thành làm ở Thượng Hải.

Cô á Đổng Như My đó tuy thua sút người trước mắt về nhan sắc, nhưng giọng nói uyển chuyển cùng dáng vẻ yêu kiều kia lại cực kỳ thu hút nam nhân. Lúc xưa, sở dĩ Vương Vĩnh Thành không đi hái bông hoa Đổng Như My đó, căn nguyên là bởi người tranh giành cô ta có quá nhiều, cho nên mới chuyển sang lựa chọn Úng Phương Phương. Điều này Úng Phương Phương tuy không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận.

Nghĩ đến việc Kỳ Vương điện hạ sắp làm khách trong màn của Đổng Như My, lại nhìn bộ dạng của người trước mắt, tâm trạng Úng Phương Phương bất giác thoái mái hơn phần nào, nụ cười cũng không còn cứng đờ nữa. “Đất Hoài An này của chúng tôi tuy không nổi tiếng bằng Tô Hàng, nhưng màu đỏ rực ở Yên Chi Hồ lại không phải là thứ mà nơi khác có được, chúng ta có thể ngồi thuyền ngắm cảnh, vừa nghe hát vừa ăn hạt sen, thực là thư thái vô cùng. Ngoài ra còn có cá Yên Chi nướng, món này không thể nếm được ở nơi khác đâu.”

Úng Phương Phương nói năng hời khoa trương, mà A Vu lại sợ nước, cho nên nàng thực sự không có hứng thú gì với việc thuyền đạo chơi trên hồ. Úng Phương Phương vốn có cặp mắt tinh tường, thấy ngay là A Vu không hề xao động, lại nhìn bộ dạng của đối phương, tuy phải đi làm thiếp nhưng e là cũng xuất thân từ gia đình danh giá, bèn nói tiếp: “Phu nhân biết chăng, ở vùng Hoài An này còn có một điều đặc biệt, đó là nữ nhân Hoài An không hề thua kém nam nhân. Trong Tào bang có mấy vị nữ đương gia, bọn họ thường xuyên nói việc nam nhân làm được bọn họ cũng làm được, thứ mà nam nhân có thể hưởng thụ tại sao bọn họ lại không thể? Cho nên các cô nương trong thuyền hoa trên Yên Chi Hồ không chỉ có nam nhân gọi được, nữ nhân chúng ta cũng có thể gọi tới mua vui, nghe bọn họ nói những lời yêu kiều tha thướt.” Úng Phương Phương nói.

Lời này của Úng Phương Phương khiến A Vu lòng thầm máy động, quả

đúng là đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, A Vu chưa từng nghĩ rằng trên đời này lại có chuyện như vậy.

“Vậy thì xin làm phiền Úng phu nhân, ta đến Hoài An đã lâu như vậy rồi mà còn chưa ra ngoài bao giờ.” A Vu mỉm cười nói.

Trong tay Úng Phương Phương có “Thượng Phương bảo kiếm” của Vương Vĩnh Thành, cho nên rất nhanh đã an bài ổn thỏa mọi việc. Con thuyền mà cô ta và A Vu ngồi chính là thuyền của Vương Vĩnh Thành, vừa xa hoa vừa tinh tế, trên chiếc đèn lồng treo đầu thuyền có viết một chữ “Vương”, chỉ dựa vào điều này thôi đã đủ để nó thoải mái ngang dọc ở vùng Hoài An này rồi.

Yên Chi Hồ được đặt tên như vậy chủ yếu là vì vào lúc hoàng hôn, ánh chiều tà rơi xuống khiến mặt nước biển thành một màu đỏ rực, còn về cảnh sắc thì không có gì đặc biệt cho lắm. Chứng sợ nước của A Vu hiện giờ đã đỡ hơn nhiều, khi nhìn mặt hồ lóng lánh nàng ít nhất cũng có thể ra vẻ bình thản trước mặt người ta, không đến nỗi bị nhìn ra nhược điểm.

Các tiểu khúc của Hoài An chịu ảnh hưởng từ tào vận, các từ thô tục có khá nhiều, bởi như vậy thì đám tào công kia mới hiểu được. Có điều khi lọt vào tai A Vu, những lời ấy lại làm nàng không vừa ý, thế là nàng bèn xua tay cho hai tiểu cô nương đang hát lui đi.

Khi màn đêm buông xuống, thuyền hoa qua lại như mắc cùi trên mặt hồ, thuyền nào có tiếp khách thì treo đèn mỹ nhân tinh xảo, bên trên viết rõ tên hiệu. A Vu vốn thính tai, nghe thấy giọng nói của một già một trẻ vang tới, đều tao nhã êm tai hiếm có, bèn đưa mắt ngó nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trên chiếc đèn mỹ nhân ở con thuyền phía đối diện có viết một chữ “Đồng”.

“Phu nhân quả là tinh tường, Đỗng My Nhi tự xưng là Đỗng Như My đệ nhị, có thể coi là nhân vật hoa khôi trên vùng hồ này, mỗi ngày đều tiếp khách không xuể. Có điều nàng ta hát quả thực rất hay, tài gảy tỳ bà lại càng xuất thần nhập hóa, chỉ bằng chúng ta mòi nàng ta qua đây hát một khúc nhé?” Ứng Phương Phương cười nói, hôm nay sẵn dịp được mang danh nghĩa của Vương Vĩnh Thành, cô ta cũng muốn gặp người tình mới của hắn một phen.

A Vụ khẽ gật đầu, thầm cảm thấy rất mới mẻ, không ngờ nữ nhân cũng có thể gọi ca kỹ như vậy.

Ứng Phương Phương đi dặn dò một chút, người lái thuyền liền cho thuyền ghé lại gần chiếc thuyền hoa của họ Đỗng. Một gã hầu thợ có thuyền lại gần, bèn nhanh nhẹn nhảy sang, không lâu sau liền quay trở về, rồi thuyền hoa của họ Đỗng rất nhanh đã có động tĩnh, người cầm lái của cả hai bên bắt đầu bắc cầu nối hai chiếc thuyền lại với nhau.

Sau đó, A Vụ nhìn thấy trên chiếc thuyền hoa phía đối diện có một nữ tử tha thướt đi với sự dùi đõ của thị nữ, cô ta nhẹ nhàng xách tà váy, chậm rãi bước lại, đi theo phía sau là một già một trẻ, còn có một thị nữ tay ôm đàn tỳ bà.

Đỗng My Nhi vén rèm đi vào, khi nhìn thấy Ứng Phương Phương thì hơi nhướng mày lên, có chút kinh ngạc, rồi sau đó lại nhìn thấy A Vụ, nhưng liếc khắp xung quanh mà vẫn chẳng thấy Vương Vĩnh Thành đâu.

Đỗng My Nhi từ từ định thần, rồi bèn nhún người hành lễ với A Vụ và Ứng Phương Phương. “Không biết hai vị phu nhân muốn nghe khúc nhạc nào.”

“Cứ chọn khúc nhạc nào mà lão gia nhà ta thường ngày thích nhất

áy.” Úng Phương Phương đứng ra trả lời thay cho A Vu.

Đỗng My Nhi gật đầu, vén tà váy ngồi xuống, lại đón lấy cây đàn tỳ bà từ tay thị nữ, sau khi thử âm một chút bèn chậm rãi hé miệng hát “*Kìa người ngọc yêu kiều, làm lòng ta da diết, hận chẳng thể ôm vào lòng mà tha thiết dung đưa. Ngày ngày nhớ, đêm đêm mong, ôi sao chẳng dám. Cuối cùng đánh bao, hôn vào môi thơm, người ngọc chẳng chối từ. Sớm biết nàng như vậy, ta sao còn phải chờ ngày hôm nay?*”

Úng Phương Phương càng nghe sắc mặt lại càng tái nhợt, A Vu thì ít nhiều đã nhìn ra được nguồn cơn, chắc hẳn Vương Vĩnh Thành cũng là khách quen của Đỗng My Nhi, Úng Phương Phương muốn nhân cơ hội này để ra oai với tình địch. Nhưng vị tình địch này cũng thật đáng yêu, rõ ràng là muốn chọc cho Úng Phương Phương tức chết nên mới hát khúc hát ve vãn tán tỉnh nhau giữa cô ta với Vương Vĩnh Thành.

Khúc nhạc vừa kết thúc, lập tức có thị nữ từ thuyền của họ Đỗng đi tới mời Đỗng My Nhi về.

Úng Phương Phương nhướn mày. “Sao, Đỗng tiểu thư lẽ nào không chịu nể mặt lão gia nhà ta? Cô có biết vị khách ngồi đây là ai không?” Úng Phương Phương “hừ” lạnh hai tiếng, chẳng buồn cắt lời giữ Đỗng My Nhi lại.

Đỗng My Nhi cũng là hạng lọc lõi, biết rằng với địa vị của Úng Phương Phương thì không thể điều động được con thuyền này, lại nhìn vị nữ khách trên thuyền kia, thấy quần áo, phục sức tuy đơn giản, nhưng chất vải lại lò mò phát sáng, tuyệt đối không phải loại tầm thường. Có điều, vừa rồi Úng Phương Phương vượt mặt người này mà điểm nhạc, cho nên có lẽ không phải là người tôn quý gì cho lắm.

Nhưng Đỗng My Nhi rốt cuộc vẫn không rời đi, chỉ ngoanh đầu lại dặn

dò á thị nữ kia mấy câu, rồi bèn mòi A Vu điểm nhạc.

Khúc nhạc còn chưa bắt đầu, A Vu đã cảm thấy thân thuyền động mạnh. Nếu không vì có Băng Sương đứng bên cạnh đỡ, A Vu chỉ e đã phải mất mặt rồi. Lại nhìn Ứng Phương Phương, chỉ thấy cô ta đã ngã xuống đất, cặp mắt trợn trừng, cất giọng the thé đầy vẻ khắc bạo: “Kẻ nào lớn gan như vậy? Không ngờ lại dám động đến thuyền của nhà họ Vương ta.”

Đáp lại Ứng Phương Phương là những tiếng bước chân hỗn loạn, không lâu sau liền có một hàng người phục sức hoa lệ đi vào, hương thơm nức mũi, chắc hẳn đều dùng hương liệu loại thượng hạng.

“Là ta, ngươi nói xem ta có động đến được không?” Người lên tiếng có giọng nói trong trẻo tựa oanh vàng, đưa mắt nhìn theo hướng âm thanh thì thấy dáng vóc người này cũng rất thanh tú, là một tiểu cô nương tuổi mới chỉ khoảng mười hai, mười ba.

Đứng sau lưng tiểu cô nương này là hai nữ nhân hơi phát tướng, nhìn cách ăn mặc thì vừa đoan trang vừa không mất vẻ thanh nhã, chắc hẳn đều là gia quyến quan viên triều đình.

“Tiện nhân, ai cho ngươi to gan lớn mật như vậy, dám động đến thuyền của cha ta?” Tiểu cô nương kia trừng mắt nhìn Ứng Phương Phương.

“Hủy Nương.” Nữ nhân đứng sau lưng Vương Hủy Nương cau mày, ngăn không cho con gái mình tiếp tục nói ra những lời vô phép. Bà ta chính là Hoàng Thị, người lên thuyền cùng với bà ta là Triệu Thị, phu nhân của Tri phủ Hoài An.

Tới lúc này Vương Hủy Nương mới buông tha cho Ứng Phương Phương, quay sang nhìn A Vu, hơi dừng lại một chút, cặp mắt xoay tròn lướt khắp người A Vu, dáng vẻ cực kỳ vô lễ. A Vu tự nhủ người lớn không chấp

trẻ con, cho nên không hề để ý tới đối phương.

“Ngươi chính là vị như phu nhân đó của Kỳ Vương điện hạ đúng không?” Vương Hủy Nương “hừ” một tiếng bằng giọng mũi, nói tiếp: “Tướng mạo đúng là không tệ, có điều cũng chỉ xứng được tiện nhân như Ứng Phương Phương tiếp đón mà thôi.”

A Vụ trầm hẵn mặt xuống, Tử Nghi đứng kế bên bèn lên tiếng: “Ngươi là cô nương nhà ai vậy? Với thứ mẫu của mình mà miệng gọi tiện nhân, thật là vô phép!”

“Ngươi nói cái gì?” Vương Hủy Nương như con mèo bị giãm phải đuôi, tức tối nói: “Hừ, lại là một đứa tiện nhân tướng mạo không tệ nhưng không biết lễ số, chẳng khác gì Ứng Phương Phương, chỉ biết cởi sạch rồi trèo lên giường của nam nhân thôi.”

Vương Hủy Nương lại quay sang chỉ tay vào A Vụ, nói với vẻ khinh thường: “Hãy nhìn lại đôi mắt của ngươi đi, giống hệt chủ nhân ngươi vậy, chắc cũng muốn trèo lên giường của Kỳ Vương điện hạ đúng không?”

A Vụ nheo mắt lại, không thể chịu đựng thêm được nữa, Vương Hủy Nương này thật lạ đời, chẳng biết Hoàng phu nhân dạy dỗ thế nào mà lại ra một đứa con gái như thế. A Vụ vốn nghĩ thân phận của mình hiện giờ hơi nhạy cảm, không muốn sinh sự, nhưng cũng không thể để người khác tùy tiện sỉ nhục như thế được.

A Vụ không thèm tranh cãi với Vương Hủy Nương, trực tiếp nói: “Tử Cẩm, tát cho ta.” Nghe thấy lời này, Hoàng Thị vốn đang định lên tiếng giáo huấn Vương Hủy Nương lập tức dừng lời không nói nữa.

Tử Cẩm “dạ” một tiếng, rồi bèn bước tới chụp lấy cánh tay của Vương Hủy Nương.

“Ngươi muốn làm gì? Tiện tý, ngươi định làm phản hay sao?” Vương Hủy Nương kêu ré lên. Đám a hoàn, ma ma vốn đi theo phía sau Hoàng Thị lập tức chạy tới, muốn kéo Tử Cấm ra. Đáng tiếc Tử Cấm thân thủ phi phàm, lại có Băng Sương hỗ trợ, cho nên đám người đó chẳng thể làm được gì.

Chỉ sau chốc lát Vương Hủy Nương đã bị tát cho bảy tám cái, khuôn mặt sưng vù lên như cái đầu heo, qua đó đủ thấy Tử Cấm đã mạnh tay đến cỡ nào.

“Hủy Nương!” Hoàng Thị và Triệu Thị đúng một bên nhìn thấy cảnh này, đều không kìm được cả kinh thất sắc, lớn tiếng kêu lên.

“Đủ rồi.” A Vụ trầm giọng nói. “Hôm nay ta chỉ tạm trừng phạt thế thôi.”

“Ngươi là cái thá gì chứ, không ngờ lại dám...” Vương Hủy Nương gào lên như đã phát điên.

A Vụ chẳng thèm để ý tới đối phương, chỉ quay sang nhìn Hoàng Thị.

Hoàng Thị thông minh hơn con gái mình nhiều, vừa nhìn đã nhận ra A Vụ nhất định là xuất thân bất phàm. Khác với loại người xuất thân ca kỹ như Ứng Phương Phương, Hoàng Thị là con cháu thế gia, phát hiện những thứ quy củ thể hiện ra qua nhất cử nhất động của A Vụ tuyệt đối không thể có được ở một gia đình tầm thường. Ứng Phương Phương không thể nhận ra sự khác biệt trong đó, ấy là bởi cô ta không hề hiểu những thứ quy củ này. Nhưng Hoàng Thị thì lại nhìn ra được sự kiêu ngạo dựa vào xuất thân tôn quý mà A Vụ thể hiện ra.

Hoàng Thị thầm phán đoán thân phận của A Vụ, có lẽ phải là một trong các vị trắc phi của Kỳ Vương. Có thể trở thành trắc phi của thân vương, xuất thân tát không kém, có điều Hoàng Thị không đoán được người này họ Hà hay họ Đào. Bà ta thầm oán Vương Vĩnh Thành nói năng không rõ ràng, nếu

là trắc phi của Kỳ Vương, vậy thì đương nhiên xứng để bà ta cản thận tiếp đãi.

Có điều cục diện trước mắt đã thành ra như vậy, muốn hòa giải cũng chẳng kịp nữa rồi, Hoàng Thị không thể không đánh bạo, giả bộ như không nhận ra, bằng không nhận thua vào lúc này sẽ là vừa đắc tội với người ta, vừa tự đánh mất thể diện của mình.

“Mẹ.” Vương Hủy Nương nước mắt lưng tròng nhìn Hoàng Thị.

Hoàng Thị giơ tay lên, ngăn Vương Hủy Nương nói tiếp, rồi bèn quay qua phía A Vu và Ứng Phương Phương. “Cho dù Hủy Nương có điều gì không phải, nhưng hai vị là trưởng bối của nó, chỉ cần trách mắng đôi câu là được. Nur nhi chưa xuất giá thể diện là quan trọng nhất, phu nhân làm như vậy chẳng phải là không coi lão gia nhà ta ra gì ư?”

Hoàng Thị có cái nhìn cực chuẩn, tuy nhà họ Vương phải chịu nhún trước Kỳ Vương, nhưng Kỳ Vương đến đất Hoài An này, lẽ nào không phải vì muốn lợi dụng nhà họ Vương? Một khi trở mặt thì hai bên đều chẳng được lợi lộc gì, bà ta dám chắc A Vu sẽ phải chịu nhịn cơn giận này.

“Hay là phu nhân có vạn phần nắm chắc, rằng Kỳ Vương điện hạ sẽ bảo vệ cho phu nhân?” Hoàng Thị cười lạnh nói.

A Vu quả thực không nắm chắc được là Sở Mậu có chịu bảo vệ cho mình hay không, nhưng cho dù Sở Mậu chịu thì nàng cũng chẳng muốn mạo hiểm đánh cược. Thứ mà một người có thể trao cho người khác dù sao cũng hữu hạn, A Vu không muốn làm hao hụt bớt ân tình của Kỳ Vương điện hạ với mình.

“Chính như phu nhân đã nói, Hủy Nương là vẫn bối, ta là trưởng bối, ra tay giáo huấn như thế chẳng qua cũng vì mong nó sau này không bị người ta

giáo huấn nữa mà thôi.” Dừng một chút, A Vu lại nói tiếp: “Phu nhân yên tâm, dù sao cũng đã giáo huấn rồi, chút chuyện nhỏ này ta sẽ chẳng để vào lòng đâu.”

A Vu nói thế là muốn tẩy thai độ cho Hoàng Thị thấy, rằng việc đánh người nàng không hối hận, nhưng sau này hai bên có thể giả bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, và nàng cũng sẽ không nói gì với Sở Mậu cả.

Trong chuyện này Vương Hủy Nương vốn là người sai trước, nếu không vì cô ta biết chuyện Ứng Phương Phương dựa vào cha mình để dương uy, nhất định đòi dạy cho Ứng Phương Phương một bài học, sự việc đã chẳng thành ra như bây giờ.

“Đã như vậy, ta không quấy rầy phu nhân nữa.” Rồi bèn quay sang nháy mắt ra hiệu cho đám người hầu, bảo bọn họ đưa Vương Hủy Nương đi.

“Con không đi! Dựa vào đâu mà phải tha cho con tiện nhân kia chứ? Chẳng qua chỉ là một tiểu thiếp mà thôi, chưa biết chừng hôm nào đó sẽ bị Kỳ Vương ruồng rẫy, việc gì phải chịu nhún trước ả?” Vương Hủy Nương kêu ré lên. “Ngày mai, ngày mai con sẽ báo cha tặng cho Kỳ Vương điện hạ mấy mĩ nhân, để xem tới lúc đó con tiện nhân này còn kiêu căng được nữa không.”

“Hủy Nương, câm miệng!” Hoàng Thị vừa nói vừa vội vàng kéo Vương Hủy Nương ra ngoài.

A Vu cảm thấy hơi đau đầu, không ngờ chỉ ra ngoài dạo chơi một chút thôi mà cũng gặp phải chuyện như vậy, còn bị Ứng Phương Phương lợi dụng để đối phó với Hoàng Thị nữa.

Ứng Phương Phương lúc này rốt cuộc đã được hả giận. “Vì Vương đại tiểu thư này của chúng ta hoành hành bá đạo đã quen, lần này gặp phu nhân, rốt cuộc đã phải nhận một bài học rồi, thật khiến lòng người sảng khoái. Có

điều lời lẽ của cô ta đúng là quá khó nghe, phu nhân đừng để vào lòng làm gì.”

Càng bảo người ta đừng để vào lòng thì thực ra lại càng muốn người ta ghi nhớ. A Vu không tiếp lời Úng Phương Phương, mà quay sang nói với Đỗng My Nhi: “Đỗng tiểu thư thanh âm uyển chuyển, hát khúc hát như vậy quả là đáng tiếc, ngày khác xin hãy tới Ký Dư Viên, ta muốn nghe tiểu thư hát những khúc nhạc thanh nhã.”

Đỗng My Nhi gật đầu thưa “vâng”, rồi bèn đưa mắt liếc qua phía Úng Phương Phương, tỏ rõ vẻ khiêu khích.

Úng Phương Phương sắc mặt cứng đờ, biết là mình đã đắc tội vị Thôi phu nhân này. Có điều cô ta cũng giống như Hoàng Thị, đều hoài nghi sức ảnh hưởng của A Vu với Kỳ Vương, bởi nếu Kỳ Vương thực sự để tâm tới vị như phu nhân này thì đã chẳng một mình đi Thượng Hải, lúc này có khi còn đang ôm áp Đỗng Như My ấy chứ.

A Vu chẳng còn hứng thú đi chơi hồ nữa, liền sai lái thuyền đưa thuyền về. Nào ngờ thuyền mới đi được chưa bao lâu, một giọng nói the thé chợt vang lên: “Thuyền rò nước rồi, thuyền rò nước rồi!”

Thuyền hoa của nhà họ Vương tuy xa hoa tinh tế nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một con thuyền nhỏ mà thôi. Vừa nghe tiếng hô “rò nước”, A Vu liền cảm thấy bàn chân mình dường như đã ướn ướt rồi.

Tình huống lúc này quả là nhà dột gập mưa rào, một chiếc thuyền khác đột nhiên đâm tới, khiến thuyền hoa nghiêng hẳn về một bên. Sắc mặt A Vu tức thì trở nên tái nhợt. “Băng Sương!”

Băng Sương là người miền bắc, không thạo sông nước, cho dù võ công có cao đến mấy thì nhất thời cũng khó tránh khỏi hoang mang. Thị đỡ lấy

cánh tay A Vu, nhưng lại không biết làm thế nào, tuy khinh công của thị lợi hại nhưng cũng không thể mang theo người khác bay qua sông được.

Lúc này giày của A Vu đã bị ngấm nước, khiến nàng càng kinh sợ hơn. “Tử Nghi! Tử Nghi!” A Vu kêu lớn.

Mọi người trên thuyền đều đã tán loạn cả lên, Ứng Phương Phương và Đồng My Nhi mặt mày tái nhợt, vừa kêu gào vừa chạy loạn trên thuyền, khiến thuyền lại càng chìm nhanh hơn.

“Phu nhân, xin đặc tội.” Có người phá thuyền xông vào, cùng Băng Sương mỗi người đỡ một cánh tay của A Vu, nâng bổng nàng lên, mũi bàn chân điểm xuống cơn thuyền trên mặt hồ, tung người bay lên không trung. Có người liên tục ném ra những chiếc mái chèo, Băng Sương và Hạ Xuân đập chân vào đó mượn lực, thuận lợi đưa được A Vu lên bờ.

“Băng Sương, ngươi hãy bảo vệ phu nhân, để ta đi cứu người.” Hạ Xuân nói rồi liền tung người quay trở lại trên hồ.

Khi Tử Nghi và Tử Cẩm được cứu lên đều đã ướt sũng, có điều chỉ phải đựng một chút kinh sợ mà thôi, không có mối lo gì về tính mạng. A Vu vội vã cùng bọn họ quay về Ký Dư Viên.

Rất nhanh sau đó Hạ Xuân đã dẫn theo Hạ Thủy đến phục mệnh, thì ra Vương Hủy Nương lòng sinh bất mãn, sai người ngầm ngâm độc thuyền, muốn hãm hại Ứng Phương Phương và Đồng My Nhi, nhân tiện xử lý luôn cả A Vu dám đánh mình nữa.

“Thực là một tiểu nha đầu tàn độc.” A Vu lầm bẩm. Cho dù có muôn đối phó với Ứng Phương Phương thì cũng không nên sử dụng chiêu thức hại mình hại người như thế, rõ là ngu ngốc quá chừng.

Hôm nay tuy A Vu đã phải chịu kinh sợ, nhưng có lẽ vì vở kịch của mấy

nữ nhân nhà họ Vương quả thực quá hay, cho nên tâm tư của nàng đã bị phân tán, suốt cả đêm đều ngủ ngon, thậm chí còn không nằm mơ thấy nước.

Sáng hôm sau thức dậy, A Vu ra ngoài ngắm sen, sương đọng trên lá sen chính là khung cảnh mà nàng yêu thích nhất.

“A Vu.”

A Vu ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Sở Mậu lúc này đang tắm ánh bình minh đứng dưới gốc cây. Trong đầu nàng bất giác hiện lên tám chữ “nhân đạm như cúc, khí tuyển như trúc^[4]” Kỳ Vương quả là được ông trời ưu đãi, ban cho một dung mạo không chê vào đâu được.

[4] Con người thanh đạm như cúc, khí chất xuất chúng như trúc.

“Điện hạ!” A Vu thoảng có chút ngạc nhiên, đi đường thủy từ Hoài An tới Thượng Hải phải mất cả một ngày, vậy mà lúc này Sở Mậu đã đứng ở Ký Dư Viên, chứng tỏ hắn chỉ ở lại Thượng Hải một ngày là đã về rồi, hoàn toàn không phải là năm sáu ngày như hắn từng nói.

A Vu thầm tính toán thời gian, nếu tính từ lúc chuyện xảy ra ở Yên Chi Hồ truyền tới tai Sở Mậu, vậy thì Sở Mậu chắc phải lập tức quay về mới có thể đứng ở đây vào lúc này.

“Sao điện hạ lại quay về vậy?” A Vu đi về phía Sở Mậu, lúc lại gần rồi mới ngửi thấy trên người hắn còn thoang thoảng mùi rượu, xem ra ngay cả bộ đồ dùng trong bữa tiệc rượu đêm qua hắn cũng chưa thay, có lẽ là đã đi thâu đêm về Ký Dư Viên này.

Sở Mậu còn chưa trả lời, A Vu đã lại hỏi: “Điện hạ biết việc xảy ra tối qua rồi ư?”

Sở Mậu đưa tay vuốt ve bờ má mịn màng của A Vu. “Nàng có sao không? Vốn đã sợ nước rồi, còn đi chơi hồ làm gì?”

“Thiép không sao, có Băng Sương và Hạ Xuân ở bên mà, chẳng qua chỉ bị ướt tắt thôi. Ở trong Ký Dư Diên này ngọt ngạt quá, cho nên thiép muốn ra ngoài đi lại chút.” A Vu khẽ nói.

Sở Mậu ôm A Vu vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng. “Sau quãng thời gian bận rộn này, ta sẽ đưa nàng đi ngắm cảnh, hành trình đã được an bài xong xuôi cả rồi. Nếu nàng thấy mấy ngày này buồn chán, vậy thì đổi sang ở một chỗ khác nhé?”

A Vu ngẩng đầu lên khỏi lòng Sở Mậu, cười nói: “Thiép còn chưa buồn chán đến mức đó. Bên phía điện hạ thì sao rồi, đã bàn bạc xong xuôi mọi chuyện chưa?”

“Ta đã giao công việc lại cho Thẩm lão và Phó tiên sinh lo liệu rồi.” Sở Mậu bình thản nói.

Sở Mậu nói năng bình thản, nhưng A Vu lại biết là không phải thế, bằng không mấy ngày vừa rồi hắn đã chẳng bỏ nàng lại mà đến Thượng Hải. “Điện hạ kỳ thực không cần quay về. Thiép không sao.”

Sở Mậu khẽ bóp mũi A Vu một cái. “Ta còn tưởng có người sẽ khóc lóc tố cáo với ta cơ đấy.”

A Vu hơi chun mũi lại vẻ nghịch ngợm. “Vậy điện hạ có định chủ trì công đạo cho thiép không?”

“Tất nhiên rồi.” Sở Mậu tì mũi lên trán A Vu. “Ta không nên để nàng ở lại đây một mình, mới đi có một ngày thôi mà lòng ta lúc nào cũng bồn chồn lo lắng.” Người báo tin đương nhiên đã kê rõ tình trạng của A Vu, nhưng Sở Mậu vẫn chẳng thể yên tâm, nếu không được tận mắt nhìn thấy nàng, nghe nàng nói chuyện, hắn chẳng thể nào tĩnh tâm lại được.

A Vu đưa mắt liếc nhìn Sở Mậu. “Nghe nói Vương đại nhân đã bố trí cho điện hạ dùng bùa với Đổng Như My, thế nên điện hạ mới để thiếp ở lại đây một mình như thế.”

Sở Mậu đưa tay bế bồng A Vu lên, cười nói: “Vớ vẩn, đợi lát nữa ta sẽ cho nàng kiểm tra xem ta có làm gì bùa bãi bên ngoài không.”

Hai chân A Vu đạp giữa không trung. “Mau buông thiếp xuống, mau buông thiếp xuống! Đều là thiếp nói lăng nhăng, vậy đã được chưa?”

“Muộn rồi. Nàng phải trả lại sự trong sạch cho ta.” Sở Mậu trực tiếp bế A Vu vào nội thất.

Trong khi A Vu bị Sở Mậu làm cho trên không với tới trời, dưới không với tới đất, chỉ nghe hắn nói: “Sau này không có ta ở bên, nàng không được tới những nơi có nước nữa.” Sở Mậu rốt cuộc đã phải chấp nhận sự thật, rằng A Vu quả thực tương khắc với nước, lần nào gặp nước cũng không có kết quả gì tốt cả, chính bản thân hắn đã từng cứu nàng hai lần, lần này lại thiếu chút nữa xảy ra chuyện.

Hai người ở trên giường một mạch tới tận giữa trưa rồi Sở Mậu mới buông tha cho A Vu, bế nàng đi tắm.

Mỹ nhân vừa tắm rửa xong, hơi nước còn lớn vẫn quanh thân thể, khiến nàng trông như một trái đào mật căng mọng giữa nắng xuân. Sở Mậu ghé đến gần bên má A Vu, khẽ cắn một cái.

“Úi chao, đau.” A Vu đẩy Sở Mậu ra, dùng khăn tay lau má, rồi lại tiếp tục chải chuốt.

Đúng lúc này, từ bên ngoài bỗng có người thông báo, rằng Vương Vĩnh Thành đã tới.

A Vu ngước mắt nhìn Sở Mậu, thấy Sở Mậu vẫy tay với nàng. “Đi thôi, nàng cũng đi cùng ta ra gặp hắn luôn đi.”

Suốt dọc đường lần này Sở Mậu chưa từng để A Vu ra mặt tham gia các vụ giao thiệp, bởi lẽ thân phận của A Vu bây giờ là tiểu thiếp, nếu để nàng ra ngoài thì sẽ chỉ khiến nàng phải chịu ám ức. Trên đường mọi chuyện đều ổn thỏa, nào ngờ sau khi đến Hoài An, Vương Vĩnh Thành vì khéo léo quá mà cuối cùng lại thành ra hỏng việc.

Mà Vương Vĩnh Thành sau khi biết chuyện rồi, trong lòng cũng lo lắng vô cùng, sau khi sai người đi điều tra rõ nguồn cơn liền vội vàng đến Ký Dư Viên.

Tuy đã sang thu, nhưng thời tiết vẫn còn nóng nực, Vương Vĩnh Thành mang đồng thịt mỡ trên người, vừa đi vừa mắng hai ả đàn bà mắc dịch trong nhà. Có điều hắn cảm thấy rất khó hiểu, Kỳ Vương điện hạ từ xa chạy về đây, lẽ nào chỉ vì chuyện ở Yên Chi Hồ? Nếu đúng thế thì quả là chuyện bé xé ra to, cuối cùng không phải là chẳng có chuyện gì cả ư?

Vương Vĩnh Thành nhớ lại sắc mặt của Sở Mậu khi đó, bất giác lắc đầu không thôi. Kỳ Vương đột ngột rời khỏi bữa tiệc tiếp đai các đầu lĩnh của Tùng Giang bang, hắn còn tưởng là đã xảy ra chuyện lớn gì ghê gớm, chẳng ngờ lại chỉ là vì chuyện cỏn con này. Có điều trong lòng bất mãn là một nhẽ, nhưng bề ngoài Vương Vĩnh Thành vẫn phải đích thân đến xin lỗi Kỳ Vương và vị phu nhân kia.

Vương Vĩnh Thành ngồi trong sảnh đường, mồ hôi trên mặt đã lau khô, nhìn thấy tấm rèm lay động liền lập tức đứng dậy.

“Ty chúc bái kiến Vương gia.” Vương Vĩnh Thành làm bộ sợ hãi, quỳ

xuống cung kính nói.

“Vương đại nhân, khỏi cần đa lễ, ngồi đi.” Sở Mậu đỡ hờ một cái.

Nghe thấy thế Vương Vĩnh Thành mới từ từ đứng dậy, cặp mắt vô tình liếc qua khuôn mặt A Vu, lập tức mắt đi quá nửa hồn vía, tấm thân vốn đầy mỡ lại càng co rúm lại.

Làn da ấy thực là trắng như mỡ dê, từ bên trong lại ánh ra những nét hồng hào, khiến người ta nhìn mà chỉ muốn cắn một miếng. Còn cặp mắt kia thực giống như một hồ nước sâu thẳm đầy những bóng sao, đẹp đến kinh người, đôi bờ môi thì tựa như cánh hoa đào giữa ngày xuân, khuôn mặt lại càng đẹp như được tạc từ ngọc thạch. Vương Vĩnh Thành thầm cảm thán, mỹ nhân như vậy đúng là chưa từng được gặp trên đời!

Có điều Vương Vĩnh Thành dù sao cũng là một kẻ lão luyện trên chốn quan trường cũng như chốn phong lưu, cho nên rất nhanh đã tỉnh táo trở lại từ trong cơn ngơ ngẩn, rồi bất giác nhớ lại lời đồn nơi phố chợ, rằng Kỳ Vương phi xinh đẹp tuyệt luân, thế gian hiếm có.

Khi đó Vương Vĩnh Thành trái ôm Ứng Phương Phương, phải ôm Đỗng Như Mỹ, chỉ cảm thấy những người đó còn chưa trải đời, vậy nên mới nói quá lên như vậy, hoặc cũng có thể với nữ nhân của Vương gia thì dù là hạng tầm thường người ta cũng phải nói là có ba phần nhan sắc, còn sự thực như thế nào thì không ai biết được.

Đến bây giờ nhìn thấy A Vu rồi, Vương Vĩnh Thành mới giật mình bừng tỉnh, vị này chỉ e không phải là như phu nhân gì cả, mà đích xác là vị Kỳ Vương phi phong tư trác tuyệt kia. Vương Vĩnh Thành không khỏi thầm mắng Hoàng Thị một phen, may mà hôm nay hắn đã bắt chấp sự khóc lóc của Hoàng Thị, dần lòng đưa Hứa Nương đi, nếu không thì đúng là không biết

phải ăn nói như thế nào.

“Hạ quan bái kiến phu nhân, phu nhân vạn phúc.” Vương Vĩnh Thành đã biết được thân phận của A Vụ rồi, thế là lại quỳ xuống lần nữa. Hắn miệng xưng phu nhân, lại hành đại lễ như vậy, qua đó đủ thấy kẻ này lọc lõi cỡ nào. A Vụ đưa mắt liếc nhìn Sở Mậu một chút, thấy Vương điện hạ lúc này đang hơi cau mày.

“Vương đại nhân có chuyện gì không?” Sở Mậu trầm giọng hỏi.

Lần này sau khi đứng dậy, Vương Vĩnh Thành không dám nhìn ngó lung tung nữa. “Hạ quan tới đây là để chuộc lỗi với phu nhân. Tiểu nữ lỗ mang, bất kính với phu nhân, tất cả đều bởi hạ quan quản giáo không nghiêm, bây giờ đã đưa nó tới Từ Tế Am ở ngoài thành rồi. Nó còn ít tuổi mà tâm tính đã như vậy, hạ quan không thể chối bỏ trách nhiệm, nay đã thông báo đến trưởng lão trong tộc, yêu cầu xóa tên nó khỏi tộc phỗ rồi.”

A Vụ bất giác cả kinh, không ngờ Vương Vĩnh Thành lại hành sự quyết liệt như vậy, qua đó đủ thấy tâm tính người này bạc bẽo thế nào. Một kẻ vừa lọc lõi vừa bạc bẽo như vậy... A Vụ không kìm được lại nhìn qua phía Sở Mậu.

Đương nhiên, A Vụ không hề thông cảm với Vương Hủy Nương. Đúng như Vương Vĩnh Thành đã nói, tuổi còn nhỏ mà đã như vậy, nếu không quản giáo cho tốt, chỉ e sau này chuyện gì cũng làm ra được.

Sở Mậu chẳng buồn nói những lời khách sáo, chẳng hạn như “Lệnh ái tuổi còn nhỏ, không cần phải như vậy”, trực tiếp ngầm đồng ý với cách xử trí của Vương Vĩnh Thành.

Vương Vĩnh Thành lại nói ra rất nhiều lời tốt đẹp nữa, sau khi hắn đi rồi, người bên ngoài mới khiêng vào những thứ mà hắn đưa tặng, có lẽ hắn cũng sợ A Vụ không nhận lễ vật.

“Nàng cứ nhận đi, bằng không hắn sẽ không thể yên tâm, dễ làm hỏng việc.” Sở Mậu nhìn ruong đồ đáng giá ngàn vàng kia, hờ hững nói.

A Vu không thích những vật tầm thường, khi Vương Vĩnh Thanh chọn những thứ này, có lẽ vẫn chỉ coi nàng là một vị như phu nhân chưa trải đời, cho nên tất thảy đều là các loại vàng bạc châu báu.

Chương 51

Chuyến đi Thượng Hải đầy biến cố

Sau việc Vương Hủy Nương gây rối, A Vu được Kỳ Vương điện hạ ân chuẩn cho cùng đi Thượng Hải. Buổi chiều hôm đó, bọn họ bắt đầu khởi hành tới Thượng Hải.

“Điện hạ tại sao lại nôn nóng liên lạc với Tùng Giang bang như vậy?” A Vu nhoài người qua chân Sở Mậu, muốn với lấy bát chè cù ấm để trên bàn.

Mu bàn tay nàng bỗng bị vỗ một cái không mạnh không nhẹ. “Đừng tham ăn.” Sở Mậu nói. “Vương Vĩnh Thành tuy là Tổng đốc tào vận, nhưng thuyền bè làm công việc này xưa nay lại chỉ nghe lệnh một người, đó chính là Tổng đà chủ của Tào bang. Lần này ta tới Thượng Hải cũng là vì muốn tiếp xúc với vị Tổng đà chủ đó.” Sở Mậu dường như nhận ra vẻ khó hiểu nơi đáy mắt A Vu, bèn giải thích thêm: “Giang hồ có quy củ của giang hồ, mà quy củ trong Tào bang lại càng nhiều hơn. Tuy ta có thể dùng tước vị thân vương để chèn ép hắn, nhưng khẩu phục mà tâm không phục thì sau này tất sẽ sinh ra loạn. Tào vận đổi thành hải vận không phải là chuyện trong một sớm một chiều, mà có biết bao nhiêu con người đang sống nhờ vào tào vận, nếu sau này thực sự muốn thay đổi thì cũng phải nhờ vị Tổng đà chủ này đứng ra hỗ trợ mới được.”

A Vu khẽ gật đầu. “Điện hạ tại sao lại dốc lòng muôn đổi tào vận thành hải vận như thế? Chẳng lẽ chỉ là để đẩy nước sông Hoàng Hà từ Sơn Đông ra biển, không còn phải dùng vào việc tào vận nữa?”

“Phụ hoàng chưa từng coi trọng vùng biển, nhưng A Vu, ta có một trực giác rằng sau này kẻ địch lớn nhất của triều Đại Hạ chúng ta nhất định sẽ đến từ biển. Nếu đổi tào vận thành hải vận, thuyền đi biển sẽ có phát triển nhảy

vợt, đây chính là kết quả mà ta muốn.” Sở Mậu nói rồi liền cúi xuống hôn lên bờ má mịn màng của A Vu.

A Vu đưa khăn tay lên lau mặt, ngồi thẳng người dậy, định hờn trách Sở Mậu về việc hờ một chút là lại làm bậy, nhưng rồi lại không kìm được nói: “Điện hạ nhìn xa quá.”

Sở Mậu ôm A Vu vào lòng, hôn mạnh lên má nàng mấy cái. “Không được lau.” Rồi sau đó mới nói tiếp: “Có một số chuyện càng làm sớm càng tốt.”

A Vu tuy không hiểu gì về đạo tri quốc, nhưng qua những lời nói vụn vặt của Sở Mậu, nàng đã nảy sinh tâm trạng chờ mong trước hùng tâm tráng chí của đối phuơng, thậm chí còn có chút cảm khái rằng “Trăm họ có được vị vua như vậy quả là điều hạnh phúc”.

A Vu xoay người lại, gối đầu lên đùi Sở Mậu. Hắn bất giác đưa tay gỡ những món đồ trang sức trên đầu nàng, để tóc nàng buông xõa, rồi bèn luồn năm ngón tay vào giữa mái tóc dày và mềm mượt như lụa, nhẹ nhàng vuốt từ trên xuống.

A Vu rất thích sự vuốt ve này, liền đổi tư thế từ nằm ngửa sang nằm nghiêng. “Từ đêm qua đến giờ cỗ thiếp vẫn còn hơi đau đây.”

fb.com/ebookngontinhmienphi

Bàn tay Sở Mậu liền nhẹ nhàng xoa bóp cổ cho A Vu, lực đạo rất vừa phải. A Vu giống như một chú mèo lười, khẽ rên lên mấy tiếng thư thái rồi nói: “Điện hạ, vì chuyện ở Yên Chi Hồ mà giữa chàng với Vương Vĩnh Thành đã sinh ra khúc mắc, liệu việc của chàng ở Tào bang có gặp khó khăn gì không? Sớm biết như vậy thiếp đã chẳng theo Úng Phượng Phượng ra ngoài.” A Vu một mặt cảm thấy buồn bức vì đã khiến Sở Mậu rơi vào cảnh

khó xử, một mặt lại thầm vui mừng, vì lần này Sở Mậu đã hoàn toàn đứng về phía nàng.

Ngay chính bản thân A Vu cũng không ngờ được là Sở Mậu lại quay về nhanh như thế, chính bởi vì như vậy nên nàng mới thấy hơi áy náy.

“Hôm đó ta đã thăm dò Lận Thắng Chấn rồi, đánh giá của Tào bang về Vương Vĩnh Thành không hề tốt, chỉ là hắn cũng coi có chút giao tình với Lương Viêm Quần của Tùng Giang bang, cho nên ta mới cần nhờ hắn giới thiệu một chút thôi.”

A Vu chống tay ngồi dậy nhìn Sở Mậu, hỏi: “Điện hạ định ra tay với Vương Vĩnh Thành ư?”

Sở Mậu khẽ lắc đầu. “Tạm thời thì chưa. Người này tuy tham lam tàn độc, nhưng năng lực làm việc không đến nỗi kém. Tổng đốc tào vận và Tào bang xưa nay vốn đối địch với nhau, ta bây giờ vẫn cần Vương Vĩnh Thành kiềm chế Tào bang.”

“Lần này đi Thượng Hải, nàng có thể nghe Đỗng Như My hát Nam khúc, Đỗng My Nhi chẳng qua chỉ là hạng học đòi thô thiển mà thôi.” Sở Mậu cố tình chuyển chủ đề.

“Ở Thượng Hải, nữ nhân bọn thiếp cũng có thể ra ngoài gọi ca kỹ được ư?” A Vu ngạc nhiên hỏi.

“Không đến mức như thế, nhưng dù gì thì cũng có cách thôi.” Sở Mậu giáng ngón tay lên môi A Vu, cảm giác mềm mại dưới đầu ngón tay khiến hắn không muốn rời đi, bèn mơn trớn qua lại một hồi.

“Điện hạ làm như vậy, thiếp thật chẳng còn chút mặt mũi nào để đi gặp người ta. Điện hạ rốt cuộc có coi thiếp là đích thê của chàng không vậy?” A Vu vừa dứt cơn thở dốc liền cất tiếng hờn trách.

“Nếu ta không như vậy thì mới là xem thường nàng, không coi nàng là địch thê.”

A Vụ há có thể nghe lọt tai những lời nhăng nhít đó của Sở Mậu. “Sở Cảnh Hối, chàng toàn như vậy thôi, chẳng để ý gì tới người khác, lúc nào cũng có thể...” A Vụ nói tới đây thì có chút nghẹn ngào, trong mắt đã ướt áng nước. “Chàng cứ như vậy thì bọn họ sẽ nhìn thiếp thế nào? Mọi người nhất định sẽ nghĩ thiếp là một nữ nhân tùy tiện!”

Sở Mậu đưa tay day mũi, cũng biết là hành vi của mình hơi đ绌ong đ绌et. “A Vụ, ta đã cố gắng kiềm chế lắm rồi.”

A Vụ thực sự không dám tin vào tai mình, không ngờ Sở Mậu lại vô si như vậy, còn dám nói là mình đã cố gắng kiềm chế lắm rồi.

“Nếu không phải thế, lúc này ta sớm đã...” Sở Mậu dừng một chút rồi lại cười nói: “Mỗi lần nàng giận dữ mắng ta như vậy, ta đều không kìm lòng được.”

“Sở Cảnh Hối!” A Vụ quả thực không để đâu cho hết giận, nhưng rồi lại cảm thấy lời của Sở Mậu không phải là giả, thế là đành xoa trán nói: “Thiếp đau đầu quá, chàng ra ngoài trước đi.”

Không bao lâu sau khi Sở Mậu ra ngoài, A Vụ liền nghe thấy giọng hát của con gái thuyền nương vang lên, hát bài *Ngư ca tử*. Giọng hát tuy không lấy gì làm hay lắm, nhưng ẩn chứa đầy tình cảm, lộ rõ nét yêu kiều của giới nữ nhi.

Bỗng nghe thuyền nương mắng: “Tiểu nha đầu nhãi ranh đang mơ mộng linh tinh gì đó? Mau đi mổ cá cho ta! Người ta là quý nhân, há có thể nhìn trúng loại nha đầu xấu xí như mi?”

Bữa tối, cơm của nhà thuyền toàn là các món cá hấp, cá luộc, cá nướng,

mùi vị ngon đến bất ngờ, hơn nữa còn rất tươi. Tuy A Vu nay đã là Kỳ Vương phi tôn quý, nhưng ở chốn kinh thành mà muốn ăn được loại cá tươi ngon vừa mới bắt lên thế này, quả thực là chẳng dễ dàng gì, ngay đến Hoàng đế cũng chưa chắc đã có cơ hội.

Hơn nữa hôm nay Kỳ Vương điện hạ có lẽ cảm thấy hổ thẹn với lòng, cho nên hết sức ân cần, chủ động gỡ xương cá cho A Vu, Tử Nghi đứng bên hìu hạ nhìn mà chẳng dám ngẩng đầu lên.

Con gái thuyền nương bung đĩa cá nướng đi vào, nhìn thấy cảnh này thì bất giác vừa vui mừng vừa chua xót. Vui mừng là bởi vị công tử này quả là ân cần chu đáo, tiểu cô nương xưa nay chỉ gặp các hán tử thô kệch quê mùa, đâu đã từng thấy nam nhân nào vừa phong lưu tuấn tú mà lại vừa dịu dàng chu đáo như vậy; còn chua xót thì là bởi vì người được y chăm sóc chu đáo chẳng phải là cô ta.

Tiểu cô nương lén đưa mắt liếc nhìn A Vu, cảm thấy dưới gầm trời này chẳng một ai có thể đẹp hơn vị phu nhân trước mắt. Cô ta nhìn đến sững sờ, trong lòng thầm cảm thấy cũng chỉ có vị phu nhân này mới xứng với ý trung nhân của mình mà thôi.

Có điều hồi chiều mầu thân từng rỉ tai nói khẽ với cô ta, rằng nữ nhân này không phải loại người đàng hoàng, cho nên tiểu cô nương lại thầm cảm thấy không đáng thay cho ý trung nhân của mình, đương nhiên cũng phần nào cảm thấy tiếc thay cho khuôn mặt kia của A Vu nữa.

Nếu lúc này A Vu có thể đọc được suy nghĩ của cô con gái thuyền nương, chắc nàng sẽ chẳng hâm mộ đối phương nữa. Đôi mắt nàng thỉnh thoảng lại liếc qua cặp mông đã nhô lên đầy đà kia, nghe nói những người có dáng vóc thế này thường dễ sinh con trai nhất.

Con trai, con trai... Giờ đây hai chữ này đã trở thành một mồi tâm bệnh trong lòng A Vu.

Qua ngày hôm sau thì thuyền đã tới Thượng Hải, A Vu ở trong khoang thuyền thu dọn đồ đạc, sau khi xong xuôi mới chuẩn bị ra ngoài, bỗng nghe thấy giọng nói của tiểu cô nương kia vang lại, mặc dù rất nhỏ, nhưng vì xung quanh đều tĩnh lặng nên A Vu có thể nghe thấy rõ ràng: “Công tử, chỗ cá khô này là để công tử nhấm rượu khi rảnh rỗi.”

“Đa tạ.” Giọng nói của Sở Mậu vang tới.

A Vu dừng chân, không ngờ Kỳ Vương điện hạ lại thân thiện hòa nhã với một tiểu cô nương như thế, có lẽ là vì không tiện làm mặt lạnh với một người đã từng hát tình ca thô lộ tình cảm với mình.

“Công tử.” Giọng của tiểu cô nương thấp thoáng vẻ do dự.

A Vu vốn định cất bước ra ngoài, nhưng rồi lại thu chân về, nàng tuyệt đối không có ý nghe trộm, chỉ là không muốn cắt ngang lời người khác mà thôi.

“Công tử, tiểu nữ nghe mẫu thân nói vị cô nương đó không phải là người đúng đắn.” Tiểu cô nương sợ ý trung nhân của mình đi vào con đường lầm lỡ, thế là sau một hồi do dự vẫn quyết định khuyên nhủ vài câu, dù rằng bản thân chẳng có chút tư cách gì để khuyên nhủ.

“Cô ta xinh đẹp như thế, e là hò ly tinh cũng chưa biết chừng.” Tiểu cô nương nói tiếp, nghĩ tới vẻ mặt đầy khinh bỉ của mẫu thân khi nói tới chuyện này. “Chỉ có loại nữ nhân như vậy mới làm chuyện đó với nam nhân vào ban ngày thôi.”

A Vu đột ngột vén rèm bước ra, sắc mặt tím tái cả lại. Tiêu cô nương kia giống như gặp ma vậy, không ngờ lại nhảy vội xuống sông. Nàng ta từ nhỏ đã sinh trưởng trên thuyền, lúc này nhảy xuống nước cũng không làm ai kinh ngạc, vì ở nơi này việc như vậy là hết sức bình thường.

A Vu kinh ngạc nhìn những giọt nước bắn lên tung tóe dưới sông, lẽ nào nàng lại là một người đáng sợ như thế?

“Sở Cảnh Hồi, chàng vào đây cho thiếp!” A Vu giận đến nỗi toàn thân run lẩy.

A Vu xoay người đi trở vào trong khoang thuyền. “Các ngươi ra ngoài cả đi.” Tử Nghi và Tử Cẩm vội vàng lui ra ngoài.

Sở Mậu đi theo vào, nụ cười trên mặt chưa từng biến mất.

“Chàng còn cười được nữa?” A Vu giận dữ chỉ thảng tay vào mũi Sở Mậu.

Sở Mậu cố gắng nhịn cười, lại quan sát A Vu từ trên xuống dưới một lượt, nói thực lòng, hắn chẳng nhịn thấy trên người vị Vương phi này của mình có chỗ nào là không đứng đắn cả.

“Ta thấy nàng rất đứng đắn mà.” Sở Mậu trêu chọc A Vu.

“Chàng còn nói nữa, tất cả đều là tại chàng! Bọn họ... bọn họ chắc chắn đã nghe thấy cái gì đó rồi!” A Vu giận dữ giậm chân bình bịch. Nàng vốn không phải là người ưa khóc, nhưng khi ở trước mặt Sở Mậu lại luôn không thể nào kìm né được.

“Nàng đừng lo, ta sẽ có cách khiến bọn họ không thể mở miệng nói được gì.” Sở Mậu nắm tay A Vu, ân cần nói.

A Vu vốn định đầy tay Sở Mậu ra, nhưng lại biến thành nắm chặt lấy, mở to mắt hỏi: “Chàng định làm gì?”

Sở Mậu khẽ nhéo mũi A Vu một cái, nói: “Nàng nghĩ là ta định làm gì? Chỉ cần đưa ít bạc để bịt miệng là mọi chuyện đều sẽ ổn thỏa cả thôi.”

Nghe thấy vậy A Vu mới thở phào một hơi. “Sau này chàng không được làm vậy với thiếp nữa!”

“Lần này quả thực là lỗi của ta.” Sở Mậu khẽ gật đầu, lại hôn lên đầu ngón tay A Vu một cái. Có ai ngờ được tiểu cô nương kia lại thuần phác như vậy, Sở Mậu nghe thấy những lời vừa rồi của cô ta cũng không khỏi cảm thấy hơi đau đầu.

Thượng Hải không phải là một thị trấn lớn, mức độ phồn hoa còn thua cả Hoài An, A Vu không hiểu tại sao Tống đà chủ Lận Thắng Chán của Tào bang lại lựa chọn định cư ở Thượng Hải.

“Lận Thắng Chán cũng là hạng có nhãn quang, không phải kẻ tầm thường đâu.” Sở Mậu trả lời câu hỏi của A Vu.

Ở Thượng Hải, A Vu được đưa tới Kiều Viên, vốn nằm trong tổ trạch Thanh Hòa Viên của Lận Thắng Chán, nhưng lại được mở một cửa riêng thông với một ngõ nhỏ ở bên ngoài, cho nên vào ở cũng không có gì là bất tiện.

Nhưng vào ở trong Kiều Viên trước A Vu còn có một nữ nhân khác, chính là đệ nhất danh kỹ Giang Nam Đổng Như My.

A Vu cười lạnh một tiếng, cất lời châm chọc: “Có lời đồn rằng vị Đổng cô nương này nghìn vàng khó mời, tại sao lại dễ dàng chịu vào ở trong Kiều

Viên nhu thế?”

Sở Mậu nở nụ cười mỉm với A Vu, lại đưa tay tới véo nhẹ má nàng.

“B López” một tiếng vang lên, A Vu đánh vào tay Sở Mậu, ai cũng có thể nhìn ra vị Kỳ Vương phi này đang tức giận, hơn nữa lửa giận còn bốc cao ba trượng.

“Điện hạ không phải đã nói là thiếp không đứng đắn ư, bây chung ta hãy đi xem xem thế nào mới thực sự là không đứng đắn.” A Vu quay đầu lại, đi thẳng về phía trước, bỏ Sở Mậu lại ở sau lưng.

Trong lòng A Vu có một ngọn lửa đang cháy hừng hực, chừng như sắp thiêu đốt nàng thành tro bụi đến nơi, nhưng nàng lại không biết rằng vì ngọn lửa này mà đôi mắt nàng lại càng thêm quyến rũ, thực là nghiêng nước nghiêng thành.

Vừa rồi khi ngồi trên xe ngựa tới Kiều Viên... A Vu lắc mạnh đầu một cái, thực sự không dám nhớ lại cảnh tượng đó.

Nàng đương nhiên không để Sở Mậu đạt được ý đồ, chỉ là cũng đã phải chịu thiệt thòi không ít. A Vu không kìm được chỉnh lại xiêm y, thầm suy tính xem nên đi thay đồ trước hay là nên đi gấp Đống Như My trước.

“Được rồi, nàng đi thay đồ trước đi.” Sở Mậu từ phía sau đi tới, điềm đạm nói.

Khuôn mặt A Vu bất giác ửng hồng.

“Tử Cẩm, đem rương hành lý lại đây. Đi đường đã lâu như vậy rồi, ngươi hãy sai người chuẩn bị nước tắm cho phu nhân đi.” Sở Mậu ra lệnh cho Tử Cẩm.

Tử Cảm hành sự cực kỳ ổn thỏa, đối với lời của chủ nhân xưa nay chưa từng dám làm trái ý hay hỏi nhiều, trực tiếp nghe theo lời của Sở Mậu.

Sở Mậu chớp chớp mắt với A Vu.

Trong ngày vào ở trong Kiều Viên, A Vu rốt cuộc vẫn không gặp được danh kỵ Đổng Như My không đứng đắn kia. Trừ mấy hôm thân thể nàng bất tiện, Kỳ Vương điện hạ gần như chẳng lúc nào chịu buông tha cho nàng.

Hôm ấy A Vu thức dậy từ sáng sớm, toàn thân đều như rã rời, trong đầu thì nhớ lại việc Sở Mậu dặn nàng phải đối xử tốt với Đổng Như My.

A Vu nở một nụ cười giễu cợt, Kỳ Vương điện hạ không biết từ lúc nào lại hình thành thói quen tán gẫu với nàng sau khi xong chuyện, tranh thủ lúc đầu óc nàng đang mơ màng mà nói ra đủ thứ chuyện không đâu vào đâu.

“Đi mời vị Đổng cô nương đó tới...”

“Thanh Huy Định.” Tử Nghi giúp A Vu nói ra một cái tên, chủ nhân của thị sau khi tới đây thì chưa ra ngoài bao giờ, tất nhiên không biết bên ngoài có những nơi nào tiện cho việc gặp gỡ người khác.

“Ừm.” A Vu khẽ gật đầu. Sau đó, nàng ăn qua loa một chút điểm tâm, nhưng chẳng cảm thấy ngon miệng.

Khi Đổng Như My bước vào Thanh Huy Định, A Vu gần như có chút thất thố: Nữ nhân không đứng đắn nổi tiếng nhất Giang Nam không ngờ còn có vẻ ít tuổi hơn nàng, việc này ít nhiều gì cũng khiến A Vu có cảm giác khó có thể chấp nhận được.

Tướng mạo Đỗng Như My không thể coi là tuyệt mỹ, khi đứng trước mặt A Vu chỉ có thể nói là thanh tú mà thôi. Nhưng ánh mắt nàng ta trong veo, cực kỳ động lòng người, bên khéo môi thì luôn thấp thoáng một nụ cười mỉm như làn gió mát, còn chưa mở miệng đã khiến người ta có mấy phần hảo cảm rồi. Nếu không vì có thể khẳng định đối phương chính là Giang Nam danh kỵ Đỗng Như My, A Vu nhất định sẽ nghĩ rằng nàng ta là tiểu thư khuê tú của một gia tộc nào đó, vì nhìn những cử chỉ kia của nàng ta, dù là các cô nương của gia đình quý tộc bình thường cũng chưa chắc đã so sánh được.

Đỗng Như My ung dung ngồi xuống phía đối diện với A Vu, trong lòng bất giác nổi lên suy nghĩ: Một sủng thiếp mà đã nhu vậy rồi, Kỳ Vương phi ở xa tận kinh thành chẳng rõ là có bộ dạng như thế nào đây? Ngoài ra, nam nhân kia e là sẽ phải hối hận, nếu y nhìn thấy vị như phu nhân này rồi, át sẽ hiểu việc đưa nàng vào Kiều Viên chỉ là phí công vô ích mà thôi.

A Vu lặng lẽ quan sát Đỗng Như My, thầm cảm thấy khó hiểu về việc một người nhu vậy mà lại trở thành danh kỵ Giang Nam, trông nàng ta thật quá ư lương thiện. Nàng bất giác thầm nghĩ, thói đời có lẽ chính là nhu vậy, các nam nhân một mặt thích các nữ tử phong trần có bộ dạng thanh tao nhã nhặn, mặt khác lại thích thê tử của mình là lợi nhu danh kỵ lâu xanh.

“Đỗng tiểu thư xuất thân từ gia đình quan lại ư?” A Vu cất tiếng hỏi.

Đỗng Như My không nói gì, giữa đôi mày thoáng qua một tia buồn bã.

A Vu cũng không nói gì thêm. Kỳ thực, cuộc sống của những nữ tử nhu vậy mới đúng là khổ sở, hồi nhỏ được sống trong nhung lụa, chẳng khác nào hòn ngọc minh châu được nâng niu trên tay, nhưng rồi cuối cùng lại thành minh châu phủ bụi, bị vùi xuống bùn đen, sự khác biệt giữa trước và sau thực là một trời một vực, khiến rất nhiều người chẳng còn niềm tin để sống tiếp.

Nếu là thường ngày, A Vu có lẽ cũng chẳng thông cảm cho Đồng Như My, vì dù sao ai cũng có những khó khăn riêng của mình. Nhưng mấy ngày nay, tự bản thân nàng cũng có một chút trải nghiệm, ngoài ra Đồng Như My quả thực chính là loại nữ nhân khiến người ta không thể nào ghét được, cho nên nàng mới mở lời: “Đồng tiêu thư hình như có chuyện phiền lòng gì đó, nếu không ngại thì có thể nói với ta.”

Đồng Như My ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười nói: “Phu nhân không cần đối xử với tiểu nữ như vậy đâu. Tiểu nữ chỉ là hạng đom đóm, đâu thể so bì với ánh trăng rằm.”

Thấy Đồng Như My từ chối ý tốt của mình, A Vu cũng không miễn cưỡng, chỉ cười nói tiếp: “Nghe nói Đồng tiêu thư có sở trường âm nhạc, chẳng hay có thể đàn cho ta nghe một khúc không?”

Đồng Như My đứng dậy khẽ nhún người, rồi bèn đi ra ngoài đình lấy cây đàn tỳ bà từ tay thị nữ, sau đó quay trở lại ngồi xuống trước mặt A Vu.

Tiếng nhạc chậm rãi vang lên, là một điệu mà A Vu chưa từng nghe. Giọng ca của Đồng Như My lanh lót như tiếng oanh vàng, hết sức du dương: “Song hoa song diệp hựu song chi. Bạc tình tự cổ đa biệt ly, tòng đầu đáo để, tương tâm oanh hệ, xuyên quá nhất điệu ti^[1]. ”

[1] Tạm dịch nghĩa: Hoa thành đôi, lá thành đôi, cành cũng thành đôi. Xưa nay những kẻ bạc tình đều chẳng coi chuyện ly biệt ra gì. Dùng một sợi tơ mang đầy tình ý ngọt ngào của bản thân, đem xâu những hoa lá cành kia vào làm một.

Trong số những người mà A Vu biết, có lẽ chỉ có mình My Nương ở kinh thành là so được với Đồng Như My về tài ca hát mà thôi. Cả hai đều có một chữ “My” trong tên, lại đều thấp thoáng nét sâu trên khuôn mặt, có điều, Đồng Như My dường như có vẻ cứng cỏi hơn vẻ bè ngoài nhiều.

Nhưng A Vu không thích nghe một khúc nhạc buồn thương như vậy,

lòng sinh chán ghét, liền rời khỏi Thanh Huy ĐÌnh, sai Tử Nghi đi lấy đàn của mình lại, trèo lên đỉnh Điện Thúy, dõi mắt nhìn Thanh Hòa Viên ở đằng xa, chậm rãi gảy đàn.

Từ đỉnh Điện Thúy có thể nhìn thấy suối Khúc Khê ở Thanh Hòa Viên, lại không phải lo bị ngã xuống nước, cho nên A Vu yêu thích nơi này vô cùng. Sau khi dùng bữa tối xong, nàng lại ôm đàn lên Cúc Vân ĐÌnh trên đỉnh Điện Thúy để gảy.

Đồng Như My đứng trước Nghi Vũ Hiên dõi nhìn Cúc Vân ĐÌnh ở đằng xa, lắng nghe tiếng đàn tao nhã khiến người ta thư thái tâm hồn đó, trong lòng bất giác dâng lên một tia đố kỵ, sao trên đời lại có người có thể sống một cuộc sống an nhàn êm á như thế?

Chắc hẳn A Vu sẽ không đồng ý lầm với suy nghĩ của Đồng Như My

A Vu ngửi thấy mùi rượu từ trong gió bay lại, bất giác hơi chun mũi rồi chẳng buồn quay đầu, nói: “Điện hạ, cứ nên đi thay quần áo trước đi thì hơn.”

Dưới ánh trăng, nam nhân nhẹ nhàng ôm lấy bờ eo của nữ nhân. Đồng Như My dõi nhìn vị Kỳ Vương điện hạ đó, chỉ thấy đối phương dung mạo tuấn tú, cử chỉ khoáng đạt, thật chẳng khác nào thần tiên giáng phàm, được một nam tử xuất sắc như vậy nhìn trúng, đối với nàng ta thực cũng có thể coi là một niềm vinh hạnh lớn lao.

“Đồng tiểu thư đang ở Nghi Vũ Hiên, điện hạ đã ghé qua chưa?” A Vu đầy Sở Mậu ra.

Sở Mậu cười nói: “Đều tại Lận Thăng Chân thích tự đưa ra chủ ý đó thôi. Nếu nàng thích nghe nàng ta hát thì cứ giữ lại, không thì để ta bảo nàng ta đi là được rồi.”

“Điện hạ nói nghe thật nhẹ nhàng quá! Nghe nói lúc trước hạ từng lên thuyền hoa của Đỗng tiểu thư, nếu điện hạ không có ý gì với nàng ta, liệu Lận Thắng Chấn có đưa nàng ta tới không?” A Vu chưa kịp suy nghĩ gì nhiều đã nói ra những lời này, nói xong rồi mới thầm buồn bực, sao nàng lại giống một nữ nhân ghen tuông như vậy chứ?

Sở Mậu chẳng hề trả lời câu hỏi của nàng, chỉ cười nói: “A Vu, về kinh chúng ta sẽ tới Quy Điện Viên sống một thời gian nhé, được không?”

Quy Điện Viên có thể coi là một cơn ác mộng của A Vu, kể từ sau lần đó, Sở Mậu ngày càng càn rỡ với nàng. “Đừng hòng!” A Vu nghiến răng nghiến lợi nói.

Có điều ngay sau đó thái độ của A Vu đã mềm lại, thực sự là bởi vì Kỳ Vương điện hạ một khi đã giở trò cầm thú thì chẳng còn giống người nữa. A Vu hơi nhích người sang bên cạnh. “Điện hạ bàn chuyện với Lận Thắng Chấn đến đâu rồi?”

Sở Mậu ôm A Vu vào lòng. “A Vu, nàng thực sự muốn biết chứ?”

Tình cảnh này khiến A Vu bất giác nhớ đến lần Sở Mậu không đạt được ý đồ ở Tương Tư Viên, rồi cả lần y đạt được ý đồ ở Quy Điện Viên nữa. Thủ cũ hận mới chòng chất lên nhau, nàng nở một nụ cười thẹn thùng, nhưng tay thì lại đầy mạnh khiến Sở Mậu loạng choạng ngã xuống đất, đồng thời nhanh chóng đứng dậy, sau đó nàng còn chưa hết giận, định đá thêm một cái.

Đỗng Như My đứng远远 xa quan sát thấy Sở Mậu bị ngã thì hơi lúng túng, không biết trên đó xảy ra chuyện gì, nhưng rồi rất nhanh đã lại nghĩ tới thân phận của mình, nàng ta thì có tư cách gì mà quản đến những chuyện không đâu chứ?

“Ích Huệ, chúng ta đi dạo một chút nào.” Sau một thoáng ngắn ngủ,

Đồng Như My gọi thị nữ lại rồi cùng đi ra ngoài Nghi Vũ Hiên.

“Đồng tiểu thư.” A Vu vừa được Sở Mậu dắt tay đi xuống dưới đỉnh Diệp Thúy, mới ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Đồng Như My đang đi về phía bên này.

Đồng Như My hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng này.

“Vương gia kim an, phu nhân kim an.” Đồng Như My nhún người nói.

Sở Mậu khẽ gật đầu, tay vẫn dắt tay A Vu. “Đi thôi.”

Chờ hai người đi xa, Ích Huệ đứng kế bên mới thở dài nói: “Thôi phu nhân không ngờ lại dám đầy Vương gia, thế mà Vương gia còn...”

“Đó chính là số mệnh.” Đồng Như My nhìn theo bóng lưng A Vu, mãi hồi lâu sau mới đáp lại một câu.

“Vương gia đã không có ý gì với cô nương, ngày đó việc gì phải bảo cô nương ca hát như vậy chứ, làm cho Lận gia...” Ích Huệ buông lời cảm thán.

“Đừng nói nữa!” Đồng Như My nghiêm giọng nói: “Đừng cho rằng Lận gia đối tốt với chúng ta thì trong lòng được có những suy nghĩ không nên có.”

“Nhưng Lận gia rõ ràng là... mà cô nương cũng...” Ích Huệ cảm thấy bất mãn thay cho Đồng Như My.

Đồng Như My cau mày trèo lên đỉnh Diệp Thúy, dõi mắt nhìn Thanh Hòa Viên đằng xa, nơi đó đèn vẫn sáng, chỉ là ở cách quá xa nền không thể nhìn rõ tình cảnh bên trong.

Sở Mậu vẫn luôn nắm tay A Vu không buông. “Nói ra thì Đỗng Như My cũng là dòng dõi cổ nhân, khi xưa Nguyên gia mắc tội, gia đình nàng ta cũng bị liên lụy.”

Quả nhiên là một cô nương con nhà quan lại, A Vu quay sang nhìn Sở Mậu, hỏi: “Điện hạ muốn kéo nàng ta ra khỏi bùn nhơ u?”

Sở Mậu cười nhạt, nói: “Không. Những năm nay nàng ta có thể cầm cự được, hiển nhiên không phải hạng tầm thường. Có điều nếu nàng thích nghe nàng ta đàn hát, để nàng ta ở lại cũng không sao.”

Lòng cảm thông của Kỳ Vương điện hạ thực sự chẳng nhiều nhẽ gì cho lắm, đặc biệt là khi đối xử với A Vu. A Vu vốn cũng muốn làm một dũng sĩ tuyệt đối không cúi đầu trước cường quyền, nhưng về sau rốt cuộc vẫn phải đầu hàng trước đối phương.

Ngày hôm sau, sau khi thức giấc, A Vu không ngờ vẫn nhìn thấy Kỳ Vương điện hạ.

“Vẫn còn sớm lắm sao?” A Vu mơ màng đưa tay dụi mắt. Vì lúc này Sở Mậu đang ngồi cạnh giường, che hết cả ánh sáng, cho nên A Vu mới nảy sinh ảo giác như vậy.

Sở Mậu vỗ một cái không mạnh không nhẹ lên mông A Vu. “Mặt trời đã sắp chiếu đến đây rồi đấy.”

“Điện hạ hôm nay không ra ngoài sao?” A Vu ôm chăn ngồi dậy, tờ mờ hỏi.

“Không phải là ta đang đợi nàng sao?” Sở Mậu cười nói, rồi bèn bế A Vu đặt lên đùi mình, lấy bộ đồ sạch sẽ để ở đâu giường lại thay cho nàng. A Vu ngoan ngoãn để mặc cho Sở Mậu làm sao thì làm, sau bao sai làm nàng đã rút ra kinh nghiệm, biết rằng chỉ phản kháng một chút thôi là sẽ bị trấn áp

ngay.

A Vụ vốn nghĩ Sở Mậu cùng lăm chi đưa nàng đi xung quanh dạo chơi một chút, nào ngờ Sở Mậu lại mang nàng lên thuyền ra biển.

Những làn gió biển thoảng mang mùi tanh thối lại khiến A Vụ hơi cau mày. Sở Mậu chẳng rõ kiếm đâu ra một quả cam đường xanh biếc, bóc vỏ bỏ đi rồi đưa cho A Vụ. A Vụ không ngờ hắn lại suy nghĩ chu đáo như thế, bèn quay sang khẽ nở nụ cười.

Nhược điểm sợ nước A Vụ đã khắc phục được phần nào, đặc biệt là trong tình huống cánh tay Sở Mậu chưa từng rời khỏi vòng eo nàng. Chỉ là khi con thuyền đã rời xa bờ biển, nhìn vào mặt biển mênh mông không thấy bến bờ, đôi chân A Vụ vẫn không khỏi run lên lẩy bẩy.

Sở Mậu khẽ vuốt ve lưng nàng, lại hôn lên mái tóc, trong lòng cảm thấy nhược điểm này của nàng thực hết sức đáng yêu.

“Âm thanh gì vậy?” A Vụ ngẩng đầu dậy khỏi lòng Sở Mậu. “Hình như có thứ gì đó rơi xuống nước.”

“Là tiếng mấy người Hạ Xuân và Băng Sương tập bơi đấy.” Động tác vuốt ve của Sở Mậu không hề vì những âm thanh ấy mà trở nên rối loạn.

“Băng Sương, tập bơi?” A Vụ kinh ngạc vô cùng.

“Lần trước là tại ta sơ suất, những người hầu hạ bên cạnh nàng sao có thể không biết bơi được? Tử Cẩm cũng đang muốn học, còn về Tử Nghi tạm thời chưa cần vội lăm.” Sở Mậu vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt tóc mai của A Vụ.

A Vụ chạy ra ngoài khoang thuyền nhìn mấy bóng người đang bơi dưới biển. “Có bao nhiêu hồ nước như vậy sao không bơi, lại chạy ra biển làm gì,

nhỡ bị sặc nước thì phải làm sao?”

Sở Mậu không nói gì, nhưng A Vu biết nhất định là do hắn ra lệnh.

“Bọn họ đều là người luyện võ, sẽ không có chuyện gì đâu, luyện tập như vậy thì ta mới yên tâm được.”

Hai chữ “yên tâm” đó A Vu đương nhiên hiểu rõ, nhưng lại chẳng biết nên trả lời thế nào, bèn chuyển chủ đề: “Điện hạ định đưa thiếp đi ngắm cảnh mặt trời lặn trên biển ư?”

“Không chỉ là cảnh mặt trời lặn, ta còn muốn cùng nàng ngắm cảnh mặt trời mọc nữa. A Vu, chúng ta sau này sẽ cùng nhau ngắm cảnh mặt trời mọc và mặt trời lặn mỗi ngày.”

Tóc mai của A Vu bị gió biển thổi bay về phía sau, trở nên hơi rối. Lời của Sở Mậu khiến lòng nàng xao động, có điều rất nhanh sau đó đã khôi phục lại như thường. “Điện hạ toàn lừa thiếp thôi, thiếp bây giờ làm sao còn nhìn thấy cảnh mặt trời mọc được?” A Vu nói với ý ám chỉ.

“Ngày mai ta nhất định sẽ để nàng nhìn thấy.” Sở Mậu chẳng biết là đang nghĩ tới điều gì, bỗng nở một nụ cười mỉm, nhưng trong nụ cười ấy lại ẩn chứa một tia xấu xa, khiến A Vu nhìn mà thầm kinh sợ.

Thuyền đi về phía nam, đêm đó A Vu nằm trong lòng Sở Mậu, lắng nghe tiếng gió và tiếng sóng bên ngoài, tâm trạng vốn còn có chút sợ hãi, nhưng tiếng tim đập của Sở Mậu lại bất ngờ khiến nàng cảm thấy yên tâm.

Hiếm có dịp nào Kỳ Vương điện hạ chịu buông tha cho nàng như vậy, nhưng A Vu lại không ngủ nổi, cứ nằm trong lòng Sở Mậu mà trằn trọc mãi không thôi. “Điện hạ đã bàn bạc xong với Lận Thắng Chán rồi ư?”

“Về cơ bản là xong rồi, nhưng chuyện trong Tào bang rất phức tạp, cần

cho y thời gian để suy nghĩ.” Sở Mậu vừa nói vừa cuộn một lọn tóc của A Vu xung quanh ngón tay mình.

A Vu đột nhiên nhớ ra, kiếp trước khi Sở Mậu giương cờ đòi “quét sạch bọn gian thần bên cạnh nhà vua”, triều đình đã vội vã điều động lương thực từ Giang Nam lên phía bắc, đáng tiếc mãi mà chẳng được, cuối cùng khiến cho quân sĩ nổi loạn, Sở Mậu nhờ thế mới có thể dễ dàng đánh hạ được kinh thành, đại quân của triều đình thì hoàn toàn tan vỡ. Bây giờ ngẫm lại, trong chuyện này át hẳn có công sức của Tào bang.

Mà trong kiếp này Sở Mậu lại nhìn trúng Tào bang, xem ra đôi lúc thực sự không thể không tin vào số mệnh, cho dù quỹ tích có thay đổi thì đến cuối cùng kết quả vẫn là như cũ. A Vu bất giác nhớ đến Trưởng Công chúa, còn cả Cố nhị ca nữa, không biết y có chịu đi Lạc Bắc không.

A Vu áp sát tai vào ngực Sở Mậu, tiếng gió biển cùng tiếng sóng biển bên ngoài dường như đã ngăn cách tất cả mọi chuyện ngoài trần thế. A Vu bất giác nảy sinh ảo giác, rằng giữa trời đất này dường như chỉ còn lại nàng và Sở Mậu mà thôi, cho nên trò chuyện cũng bạo dạn hơn một chút.

“Không biết tình thế trong kinh hiện giờ thế nào rồi, điện hạ cứ ở lại Giang Nam như thế, chẳng lẽ không lo rằng Hoàng thượng long thê bất an, không thể chờ được tới lúc chàng quay về?”

Sở Mậu mân mê mái tóc của A Vu, không nói gì.

A Vu nói: “Hoàng thượng đã ôm nặng như vậy tại sao còn chưa lập thái tử, lẽ nào không sợ sau này sinh loạn? Trong hoàng tộc không có người nào chịu nói giúp cho điện hạ, tất cả đều nghe theo Trưởng Công chúa Phúc Huệ, điện hạ...”

A Vu dừng lại một chút, dè dặt đưa mắt quan sát thần sắc của Sở Mậu,

thấy hắn nhắm mắt dưỡng thần, không hề lộ vẻ không vui, càng không bừng bừng nổi giận như lần trước, bèn đánh bạo nói tiếp: “Nếu điện hạ không muốn hạ mình, có thể để thiếp đi thử một phen xem sao. Tầu tâu của Âm tỳ chính là con gái Đường gia, nghe nói Vệ Quốc Công cũng thích nghe các tiểu khúc Giang Nam, còn thường xuyên sai người đến Giang Nam mua các nha đầu về, chi bằng để thiếp đi nhờ Đổng tiểu thư chọn lấy vài người?”

A Vu chờ suốt một hồi lâu mà vẫn không thấy Sở Mậu trả lời, bèn chóng tay ngồi dậy nhìn Sở Mậu, thấy hắn đang nhắm mắt, động tác trên tay đã dừng lại, hơi thở cũng đều đều. A Vu khẽ gọi một tiếng: “Điện hạ.”

Sở Mậu không có phản ứng gì.

Tới lúc này A Vu mới biết những lời vừa rồi của mình hoàn toàn là uổng phí, bèn ủ rũ nằm xuống trở lại, mơ màng chìm vào giấc ngủ. Cũng vì như thế, nàng không hề phát hiện cặp mắt của người bên cạnh bỗng mở bừng ra giữa màn đêm, từ bên trong ánh lên những tia ấm.

Hai người không liên quan là Trưởng Công chúa Phúc Huệ và Vệ Quốc Công đều được nhắc đến, chỉ riêng người mà nàng đã từng liên lạc kia thì lại chẳng thấy nói gì. Ngay từ lúc lên thuyền ra biển, Sở Mậu đã nhận được tin báo từ triều đình, Cố Định Dịch không ngờ đã được phái đến Lạc Ninh vê nhậm chức Chỉ huy sứ.

Sở Mậu rút tay ra từ bên dưới cỗ A Vu.

Nửa đêm, A Vu giật mình choáng tỉnh, bàn tay mò sang bên cạnh theo thói quen, chỉ thấy chấn đệm lạnh giá, không hề có sự ấm áp quen thuộc kia. A Vu vội vàng ngồi dậy, khẽ gọi: “Điện hạ.”

Không có ai trả lời.

Tuy trong khoang thuyền có đèn nhưng A Vu vẫn cảm thấy sợ hãi,

đặc biệt là khi chiếc thuyền hơi chòng chành một chút. Nàng lập tức bò xuống giường, xỏ giày khoác áo đầy cửa nhìn ra phía ngoài.

Trên sàn thuyền có một bóng đen đứng ngược với ánh sao, tựa như một khối mực giữa màn đêm mờ mịt, hết sức mơ hồ. “Điện hạ.” Sở Mậu khẽ gọi.

Bóng đen đó hơi động đậy, xoay người lại. “Sao lại thức giấc thế?” Sở Mậu bước đến chỗ có ánh sáng, thò tay về phía A Vu.

A Vu vội vàng đi tới. “Không có chàng ở bên, thiếp không ngủ được.” Trong giọng nói của nàng lộ rõ vẻ làm nũng. “Trong lòng điện hạ có điều gì phiền muộn ư? Sao lại ở đây một mình vào lúc này?” A Vu tựa người vào lòng Sở Mậu, muôn nhận lấy sự ấm áp từ hắn, miệng bất giác ngáp dài.

“Trên biển gió lớn, sao nàng chỉ khoác một chiếc áo mỏng như vậy mà đã ra ngoài rồi?” Sở Mậu không trả lời câu hỏi của A Vu, lảng lặng ôm nàng vào trong khoang thuyền.

“Điện hạ, không phải chàng đã nói hôm nay nhất định sẽ để thiếp được nhìn thấy cảnh mặt trời mọc ư?” A Vu đưa tay gạt bàn tay không biết quy củ của Sở Mậu sang một bên, lại xoay người không cho hắn cởi xiêm y của mình.

“Ta đã hạ lệnh rồi, hôm nay không có sự cho phép của ta bắt cứ ai cũng không được lên tầng hai, chúng ta cứ ở trên đó là có thể ngắm cảnh mặt trời mọc.” Sở Mậu giữ chặt lấy tay A Vu, không để cho nàng động đậy.

Bóng đen cô độc trên thuyền khi nãy và vị Kỳ Vương điện hạ đầy lòng nhiệt tình trước mặt thật chẳng có chút gì giống nhau, A Vu thầm thở dài, nàng hình như không thể nào đi vào lòng Sở Mậu, càng không thể nhìn thấu con người hắn. Cho dù Sở Mậu đối xử với nàng hết sức thân mật, nhưng A Vu vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó, chỉ là nàng không thể làm rõ được

thứ đó rốt cuộc là gì.

Có điều bây giờ đương nhiên không phải là lúc cảm khái những chuyện này, vì A Vu đã bị Sở Mậu dùng chăn cuộn tròn lại như một con sâu rồi bê ra đầu thuyền.

“Sở Cảnh Hối!” Hơi thở của A Vu trở nên nhộn nhạo, vừa rồi để yên cho Sở Mậu muôn làm gì thì làm, chỉ bởi nơi đó là trong khoang thuyền. Thuyền đi biển chắc chắn hơn loại thuyền đi trên sông hồ rất nhiều, mà A Vu cũng biết là không cự lại được Sở Mậu, cho nên đành chấp nhận, nào ngờ sau khi lột hết xiêm y của nàng ra, hắn lại quần nàng vào chăn rồi bê ra ngoài.

“Hãy chờ thêm một lát nữa, mặt trời sắp mọc rồi, A Vu.” Sở Mậu để cho A Vu tựa mình vào lan can.

Đôi hàng lông mày của A Vu bất giác nhíu chặt lại vì đau đớn. “Thiép lạnh, thiép muôn vào trong, Cảnh Hối.” A Vu đã chịu nhún, nói bằng giọng cầu xin.

“Không sao, một lát nữa là sẽ hết lạnh ngay thôi, A Vu.” Sở Mậu ngâm lấy cánh môi A Vu, hơi động đậy ngón tay.

A Vu không rõ có phải mình hơi nhạy cảm hay không, nhưng nàng cảm thấy trạng thái tinh thần của Sở Mậu dường như có vấn đề, vì trước đây hắn luôn suy nghĩ đến cảm xúc của nàng chứ không như bây giờ.

Khi vầng mặt trời đỏ rực hiện lên trên mặt biển, A Vu chẳng có chút tâm trạng nào để ngắm cảnh, thân thể nàng đang đau đớn vô cùng, nước mắt giàn giụa trên mặt, khi không nhịn nổi thì chỉ khẽ rên lên mấy tiếng, sau đó lại tiếp tục giữ im lặng giống như Sở Mậu.

Có điều Kỳ Vương điện hạ giống như đã nỗi điên, cứ giày vò A Vu hết

lần này tới lần khác. A Vu thầm hận đến nghiên răng nghiên lợi, nàng đã không thèm tính toán với hắn, thế mà hắn lại không biết điểm dừng.

A Vu thậm chí không biết vai của mình có phải đã bị Sở Mậu cắn rời ra một miếng thịt rồi không.

“A Vu, nếu không có Hoàng thượng chỉ hôn, khi xưa Vinh tiên sinh đã từng nhìn trúng ai cho nàng chưa?” Sở Mậu đột nhiên nói ra một câu khiến A Vu cảm thấy rất khó hiểu.

A Vu không trả lời.

“Cho dù nàng được gả cho người khác, ta cũng sẽ cướp nàng về, A Vu.” Sở Mậu kéo đầu A Vu qua, khẽ cắn một cái lên môi nàng.

Cho dù không hiểu ra sao nhưng A Vu vẫn không kìm được suy nghĩ xuôi theo lời của Sở Mậu. “Điện hạ thực sự coi mình là thủ lĩnh sơn tặc hay sao?”

Sở Mậu bật cười châm chọc: “Hay là nàng cam tâm tình nguyện đi theo ta nhé?”

A Vu phì phui một tiếng. “Không bao giờ.” Nàng cảm thấy mình chắc chắn không thể nào vô liêm sỉ đến mức bỏ nhà trốn đi theo người khác.

“Bây giờ cũng vẫn vậy sao?” Sở Mậu hỏi.

Trái tim A Vu như thắt lại, nàng cắn răng nói ngắc ngứ từng từ. “Bây giờ... lại... càng không.”

Đáp án này hiển nhiên đã chọc giận Kỳ Vương điện hạ, vòng eo mai như nhành liễu của A Vu chùng như đã bị hắn làm gãy đến nơi.

Ngày hôm sau, A Vu cảm thấy eo của mình đau đén thấu xương, tình trạng còn tệ hơn đêm hôm trước nữa. Nước mắt của nàng lặng lẽ chảy xuống gối, thầm hận sức khỏe của mình tốt quá, gió biển lớn như vậy mà chẳng thể khiến nàng cảm lạnh.

Chợt có tiếng bước chân vang lại, A Vu bèn xoay người quay mặt vào phía trong, chỉ nghe Sở Mậu nói: “A Vu, uống bát canh gừng đã rồi hãy ngủ.”

A Vu được Sở Mậu đỡ ngồi dậy, nàng lạnh lùng uống hết bát canh gừng rồi lại nằm xuống quay lưng về phía Sở Mậu, tuy nghe lời nhưng vẫn lạnh nhạt. Tự đáy lòng A Vu thầm khen ngợi bản thân, từ nay về sau nàng sẽ dùng biện pháp như vậy để đối phó với Sở Mậu.

A Vu dỗng tai lên nghe thấy tiếng Sở Mậu đặt bát xuống, cảm thấy chăn bị vén lên, rồi Sở Mậu cũng nằm vào trong chăn.

A Vu toàn thân căng cứng, cố hết sức kiềm chế để không vung tay gạt bàn tay Sở Mậu ra khỏi eo mình. Lúc này, bất cứ phản ứng nào của nàng cũng là một sự cỗ vũ, nàng đương nhiên không ngốc như vậy.

“Đừng sợ, để ta xoa bóp cho nàng.” Sở Mậu chậm rãi xoa eo cho A Vu bằng một lực rất vừa phải.

Lại là chiêu trò vừa đấm vừa xoa, A Vu thầm khinh thường. Hôm nay bất kể Sở Mậu bày trò gì, nàng cũng sẽ chẳng nói một lời, định phải lạnh nhạt đến cùng mới thôi.

Lúc nửa đêm, A Vu cảm thấy mặt hơi ngứa, bèn mơ màng mở mắt ra, không ngờ nàng đã lại bị Sở Mậu quần vào trong chăn mang lên sàn thuyền.

“Tỉnh rồi ư?” Sở Mậu khẽ mỉm cười, ngón tay man mách khuôn mặt A Vu một lúc rồi mới chịu thôi.

A Vu cố kìm nép cơn giận dữ, không trả lời câu hỏi của Sở Mậu, dứt khoát nhắm mắt giả chết, mặc kệ Kỳ Vương điện hạ muốn làm sao thì làm, tốt nhất là cứ vứt nàng xuống biển nuôi cá, vậy là xong xuôi mọi chuyện.

“Mặt trời sắp mọc rồi, A Vu.” Sở Mậu khẽ thở dài, điều chỉnh lại tư thế ngồi, đỡ cho lưng A Vu cao lên một chót, như thế nàng sẽ thể ngắm cảnh mặt trời mọc được dễ dàng hơn.

Vầng mặt trời vốn rực rỡ và nóng bỏng, lúc này lại giống như một tiểu cô nương e ấp che tầm màn sa, nhẹn thùng ló ra từng chút một trên mặt biển, cảnh vật khắp đất trời cũng theo đó mà hiện rõ các sắc màu.

A Vu thở dài, nói: “Chẳng trách người nào cũng muốn có được giang sơn, một cảnh đẹp thế này, ai mà không động lòng cho được.”

“Nhà Phật có câu: “Trong lòng có hoa sen, nhìn khắp thế gian sẽ đều thấy hoa sen”.” Sở Mậu đưa tay vuốt ve mái tóc dài và mềm mượt của A Vu. “Còn ta khi xưa, nhìn khắp thế gian chỉ thấy một cảnh tượng như nơi địa ngục.”

A Vu không nói gì, chỉ tựa vào lòng ngực của Sở Mậu.

“Khi xưa ta chỉ muôn giãm nát vạn dặm giang sơn của Đại Hạ xuống dưới chân, xây dựng lên một Đại Hạ mới, một Đại Hạ hoàn toàn thuộc về ta.” Sở Mậu nắm lấy bàn tay A Vu, lực đạo tuy không mạnh nhưng lại toát lên khí thế bất phàm, tuyệt đối không cho phép người ta giãy ra.

“Suy nghĩ của điện hạ bây giờ đã khác rồi ư?” A Vu hỏi. Chẳng trách khi xưa Chính Nguyên Đế lại quyết định mưu phản, hơn nữa cuối cùng còn tắm máu kinh thành. Hắn quả thực đã tạo nên một chốn địa ngục mới hoàn toàn thuộc về hắn.

“Đúng vậy.” Sở Mậu nói. “Khi xưa suy nghĩ của ta quá cạn, cho rằng sự tăm tối trong mười mấy hai mươi năm đồng nghĩa với sự tăm tối trong cả cuộc đời.” Sở Mậu cúi đầu cầm bàn tay A Vu đưa lên môi, khẽ đặt vào đó một nụ hôn.

“Điện hạ sau này át sẽ bĩ cực thái lai.” A Vu nắm ngược lấy bàn tay Sở Mậu.

Động tác của Sở Mậu thoảng dừng lại, cái gọi là bĩ cực thái lai mà A Vu nói tới e là hoàn toàn không giống với trong suy nghĩ của hắn.

A Vu chớp chớp cặp mắt mơ màng, trong lòng thầm hô không hay, lẽ nào cái gọi là tăm tối mà Kỳ Vương điện hạ nói tới không phải là chỉ hoàng quyền? Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, A Vu ngay từ khi sinh ra đã được hưởng tình yêu vô tận từ cha mẹ, từ huynh trưởng, từ các nam tử xung quanh, cho nên nàng chưa từng cảm thấy tình yêu là một thứ gì đó quá xa xăm và khó với, thậm chí ngay chính Kỳ Vương điện hạ cũng góp phần làm nên điều này.

Do đó, A Vu căn bản không hề liên hệ câu nói của Sở Mậu với lòng người, nhưng đứa trẻ sinh ra trong hoàng cung thường hiểu rõ sức hấp dẫn của quyền thế hơn là những người ở nơi khác, A Vu cũng không phải là ngoại lệ.

“Trời hãy còn sớm, để ta bế nàng vào trong nghỉ ngoi thêm một lát.” Sở Mậu nói rồi liền bế A Vu về trong khoang thuyền, nhưng bản thân thì lại xuống lâu.

Trong chuyến đi lần này, bọn họ đi thuyền lớn một chặng rồi lên bờ, sau đó đổi qua một con thuyền khác. Sở Mậu dẫn theo A Vu đi thăm thú hết cảnh

vật Giang Nam, sau đó mới quay về Thượng Hải.

Suốt dọc đường A Vu đều chỉ cười gượng gạo, khi quay về Kiều Viên thì không cần cả ngày phải đối mặt với Sở Mậu nữa, nàng rốt cuộc cũng có thể thở phào một hơi.

Tử Cẩm bụng trà túi, thấy A Vu có vẻ hơi rầu rĩ thì không kìm được nói: “Vương gia đối xử với Vương phi tốt quá, ngay cả lúc ra ngoài xử lý công chuyện cũng không quên đưa Vương phi đi chơi. Cả đời này nô tỳ còn chưa được ngồi thuyền đi biển bao giờ đây.”

Ở bên nhau lâu rồi, tính cách hoạt bát của Tử Cẩm cũng dần dần lộ ra, thường ngày trò chuyện với A Vu đã nhiều hơn rất nhiều.

Có điều Tử Cẩm không nhắc tới còn đõi, vừa nhắc tới A Vu liền cau mày lại. Sở Mậu rất giỏi làm bộ làm tịch, ở trước mặt người khác thì vẫn đối xử thân mật với nàng, nhưng sau lưng thì đã lâu lăm không chạm vào người nàng rồi. Trong chuyện này hắn như đã biến thành một con người khác vậy, hoặc cũng có thể hắn không hề thay đổi, chỉ là đã biến trở về Kỳ Vương điện hạ hồi mới thành thân mà thôi.

A Vu đưa tay day trán, chuyện này quả đúng là rắc rối, có cũng mệt mỏi, mà không có cũng mệt mỏi. Nàng buồn bực nhấp một ngụm trà. “Sao trà lại nóng như vậy?”

Tử Cẩm vội nói: “Để nô tỳ đi đổi chén khác.”

Thị xoay người đi ra cửa, nhìn thấy Tử Nghi vừa đi đưa đồ cho Đỗng Như My quay về, bèn không kìm được lén hỏi: “Tử Nghi tỷ tỷ, Vương gia và Vương phi có phải là đang giận nhau không vậy?”

Tử Nghi đưa tay ra dấu im lặng, sau đó kéo Tử Cẩm qua một bên, hạ

thấp giọng nói: “Chớ lén bàn luận về chủ nhân, để Vương gia biết được thì không hay đâu. Muội chỉ cần ghi nhớ một điều thôi, đó là chủ nhân của chúng ta chỉ có một, đó chính là Vương phi.”

“Nhưng Vương gia đối xử với Vương phi thực sự rất tốt mà.” Tử Cẩm phân bua giúp cho Sở Mậu. Thị còn ít tuổi, cảm thấy tuy Kỳ Vương có rất nhiều thị thiếp, nhưng bên cạnh luôn chỉ có một mình Vương phi, theo Tử Cẩm thấy như vậy đã là rất tốt rồi, huống chi Kỳ Vương cư xử với Vương phi lúc nào cũng ám áp tựa như nắng xuân, so với cách cư xử của cha thị với mẹ thị ở nhà thì quả là một trời một vực. Tử Cẩm thở dài một tiếng, như đang cảm thán về việc A Vu sống trong hạnh phúc mà không biết hưởng phúc, đồng thời cũng lo sau này Kỳ Vương sẽ không còn thương yêu chủ nhân nhà mình nữa, như thế thì thị cũng sẽ phải khổ theo.

“Muội còn ít tuổi, đã hiểu được thế nào là tốt với không tốt.” Tử Nghi không muốn nói nhiều thêm với Tử Cẩm, có một số việc cần nha đầu này tự mình lĩnh ngộ. Việc A Vu và Sở Mậu giận nhau thị sớm đã phát hiện ra rồi, những tấm khăn trải giường sạch sẽ được thay vào mỗi buổi sáng chính là bằng chứng. Có điều những chuyện này thị biết rõ là kẻ làm nô tỳ không nên hỏi đến, cho nên luôn giữ kín trong lòng.

Tử Nghi vào phòng bẩm báo công việc với A Vu, A Vu hỏi: “Trong thời gian nửa tháng ta không ở đây, có xảy ra chuyện gì không?”

“Dạ không, chỉ là vị Lận gia ở Thanh Hòa Viên kia có đến mấy lần, đều không chờ được điện hạ, liền ngồi một lát rồi đi.” Tử Nghi nói.

A Vu hơi nghiêng đầu, Lận Thắng Chấn không thể nào không biết hành tung của Sở Mậu, tại sao còn đến Kiều Viên mấy lần?

“Bên phía vị Đồng tiểu thư kia thì sao?” Cho dù Đồng Như My được

đưa vào Kiều Viên để hầu hạ Sở Mậu, nhưng ai mà biết được nàng ta có phải là tai mắt của người nào đó hay không, cho nên A Vu đương nhiên phải cho người trông chừng Đồng Như My.

“Trong quãng thời gian Vương phi ra ngoài, nghe nói Đồng Như My không ra ngoài bao giờ, cũng chưa từng gặp bất kỳ ai.” Tử Nghi báo lại tin tức mà mình nhận được với A Vu.

“Khi Lận Thắng Chấn đến thì sao?” A Vu lại hỏi.

Tử Nghi bất giác lòng thầm may động. “Việc này thì đúng là sơ suất của nô tỳ, chờ buổi tối nô tỳ sẽ quay lại hầu hạ chủ nhân.”

A Vu khẽ gật đầu.

Buổi tối Tử Nghi quay lại hồi báo, nói khi Lận Thắng Chấn tới, Đồng Như My cũng không hề ra ngoài. A Vu nghe vậy thì lại càng sinh nghi, Đồng Như My là do Lận Thắng Chấn đưa tới, bây giờ sao lại né tránh không gặp như vậy?

Đến khi Sở Mậu quay về, A Vu nhắc sơ qua về việc Đồng Như My, thế là mới nghe hắn nói: “Đồng Như My có được thanh danh như ngày hôm nay, một phần công lao rất lớn là do Lận Thắng Chấn.”

A Vu nghe xong bất giác giật mình hiểu ra, trầm ngâm nói: “Xem ra hắn quả là rất rộng rãi.”

Sở Mậu không tán đồng cũng chẳng phủ nhận, nhưng nhìn thần sắc thì xem chừng không đồng ý với ý kiến của A Vu lắm. Các hành vi đưa tặng ca kỹ kiều như vậy Kỳ Vương điện hạ đã quen thuộc lắm rồi, trong biệt viện của hắn ở kinh thành hiện vẫn đang nuôi không ít nữ nhân như vậy.

“Công việc ở đây về cơ bản đã xong xuôi, mấy ngày tới chúng ta có thể

khởi hành về kinh được rồi. Dưỡng sinh hoàn của nàng không phải là đã hết rồi sao, lần này về vừa hay có thể bảo Trâu Minh Thiện làm cho nàng mẩy viên nữa.” Sở Mậu nói.

“Không dùng nó thì cũng chẳng sao, thiếp cảm thấy mình bây giờ khỏe lắm.” A Vụ nói, thầm nghĩ đêm trên biển đó mình bị giày vò như vậy mà không để lại mầm bệnh gì, rõ ràng là đang rất khỏe chứ còn gì nữa.

Sở Mậu đưa tay nhéo mũi A Vụ. “Chỉ có nàng tự nghĩ thế thôi. Là ai mỗi lần đều vô dụng, chỉ mới làm vài cái đã bắt đầu thở hồng hộc cầu xin thế?”

A Vụ đỏ bừng mặt, giận dữ nói: “Thế mà là chỉ mới làm vài cái sao?”

“Lần sau nàng đếm thử xem nhé?” Sở Mậu cười nói rồi bèn ôm A Vụ vào lòng.

Thấy trước khi ngủ mà Sở Mậu còn nói về một chủ đề uớt át như vậy, A Vụ cứ ngỡ là hắn đã bỏ qua khúc mắc rồi, nào ngờ đêm đó hắn vẫn chỉ ôm nàng mà ngủ, không có động tác gì khác. A Vụ không đến nỗi hoài nghi Sở Mậu đã có người mới, có điều vẫn thầm lo lắng, không biết mình đã lại đắc tội với hắn ở chỗ nào, mà hiện giờ thái độ của hắn với nàng vẫn hết sức tự nhiên, làm nàng như lọt vào mây mù rồi cũng chẳng buồn phán đoán gì nữa.

Sáng hôm sau thức dậy, A Vụ bắt đầu bảo Tử Nghi và Tử Cẩm thu dọn hành lý. Trên đường từ bắc xuống nam nàng đã mua không ít đồ, để thu dọn cho gọn ghẽ ít nhất cũng phải mất vài ngày mới xong.

Sau đó A Vụ bắt đầu suy nghĩ xem nên an bài Đổng Như My thế nào, nghe ý của Sở Mậu thì tuyệt đối không định để cho nàng ta đi, nàng bèn cho người đi mời Đổng Như My tới.

“Đổng tiểu thư, ta và Vương gia chuẩn bị về kinh, nếu cô có dự định gì

thì mấy ngày tới có thể nói cho ta biết, như vậy cũng coi như không uổng sự quen biết của chúng ta.” A Vụ nói. Thời gian vừa rồi Đỗng Như My yên phận giữ mình, điều này khiến A Vụ bất giác nảy sinh thêm chút lòng thương xót đối với nàng ta.

Đỗng Như My hơi sững người ra rồi bèn cúi đầu nói: “Đa tạ phu nhân.”

A Vụ cảm thấy trên người Đỗng Như My không hề có vầng hào quang rạng rỡ của một danh kỵ Giang Nam, còn toát ra một vẻ già nua khó hiểu, lúc này cảm giác đó lại càng rõ ràng hơn. Chỉ là A Vụ hiện đang bận việc, không còn thời gian rảnh rỗi để tìm hiểu về quá khứ của Đỗng Như My.

Ngày về kinh thành đã gần trong gang tấc, nhưng lúc này A Vụ lại chợt muôn tới Thượng Hải dạo chơi một phen, vì trên đường nàng nghe người ta nói Tống Tử nương nương trong miếu Quan Âm ở Thượng Hải rất linh, có một số người còn cất công đi từ kinh thành tới Thượng Hải để xin con cầu tự.

A Vụ bất giác lòng thầm mảy động, đi thắp hương dù sao cũng chẳng tổn công sức, lỡ thực sự linh nghiệm thì sao?

Hôm nay không phải là ngày lễ gì đặc biệt, nhưng trong tòa miếu Quan Âm này ở Thượng Hải vẫn có không ít nữ nhân đến thắp hương.

A Vụ quỳ trước mặt Bồ Tát thành tâm cầu khấn, sau đó thắp thóm lắc óng đựng thẻ, lắc một hồi thì một chiếc thẻ rơi ra, khi đi giải quẻ thì mới hay đó là một quẻ trung hạ, lời quẻ là: “Mệnh lý hữu thời chung tu hữu, mệnh lý vô thời mạc cưỡng cầu^[2].”

[2] Dịch nghĩa: Trong mệnh đã có thì rồi cuối cùng cũng sẽ có, trong mệnh không có thì chờ nên đòi hỏi kéo uống công.

Những lời này dù có nói là quẻ hạ e cũng không có gì là quá, A Vụ lúc này lại càng cảm thấy phiền muộn hơn.

Đến khi ra ngoài, nàng nhìn thấy phía trước có mấy tên nam tử trẻ tuổi đầu dầu má phấn đang làm càn trước một quầy bán tào phớ, có kẻ thèm chí còn đưa tay tới vuốt cằm bà chủ quán, miệng cười đùa cợt nhả, tuy không thể nghe rõ nhưng át chẳng phải lời gì hay ho. Người phụ nữ đó liên tục né tránh, nhưng lại bị mấy tên lưu manh sấn tới bức ép, còn những người bán hàng ở bên cạnh thì không hề có ý định can thiệp.

Lúc này lại có kẻ sấn tới đưa tay về phía ngực của người phụ nữ kia, A Vụ nghe thấy kẻ đó càn rỡ nói lớn: “Để ta sờ một cái nào.”

A Vụ nháy mắt ra hiệu cho Tử Cẩm. Tử Cẩm nhìn thấy cảnh đó thì sớm đã muốn xông lên, chỉ là còn chưa kịp ra tay thì đã thấy bà chủ quầy tào phớ tránh sang một bên, hắt một chảo dầu sôi về phía tên lưu manh, khiến hắn bị bỗng kêu lên oai oái.

Lập tức, người phụ nữ bị một tên lưu manh vung chân đá ngã lăn ra đất. “Tiện nhân, không ngờ lại dám làm càn như vậy! Cho ngươi chết, ta cho ngươi chết!”

Đúng lúc tên lưu manh định đá thêm lần nữa, Tử Cẩm đã lao tới ngăn hắn lại.

Lúc này A Vụ đã leo lên xe, một tay chống cằm chờ Tử Cẩm quay về hồi báo.

Khi A Vụ đã hơi mất kiên nhẫn thì Tử Cẩm mới dẫn nữ nhân kia đi tới, đứng bên ngoài xe bẩm báo: “Phu nhân, nữ nhân này muốn tới gặp để tạ ơn phu nhân.”

“Tiện thiếp tạ ơn phu nhân cứu giúp, tiện thiếp không có gì báo đáp, xin được dập đầu ba cái để cảm tạ phu nhân.” Sau chốc lát A Vụ liền nghe thấy mấy tiếng dập đầu “bịch bịch bịch”.

“Dập đầu thì cũng đã dập rồi, người đi đi, mấy tên lưu manh đó người cũng không cần phải lo lắng gì nữa.” A Vụ đã giúp đôi phuơng, tất nhiên không ngại giúp đến cùng, bằng không sau khi nàng đi đám lưu manh kia nhất định sẽ quay lại báo thù.

Người phụ nữ đó thoảng sững sờ, không ngờ vị phu nhân trong xe ngựa còn có thể suy nghĩ giúp mình như vậy, thế là lại dập đầu thêm mấy cái, đến khi thấy phu xe đã giục ngựa chạy đi thì mới ngẩng đầu lên.

Khi xe ngựa đi ngang qua chỗ người phụ nữ đó, A Vụ thoảng nhìn thấy khuôn mặt của đối phuơng qua khe rèm, bèn nói: “Dừng xe.”

A Vụ vén rèm xe lên, nói với người phụ nữ đó: “Ngươi ngẩng đầu lên ta xem.”

Người phụ nữ đó không những không ngẩng đầu lên, còn xoay người co cẳng bỏ chạy. Băng Sương vừa mới chuẩn bị đuổi theo thì A Vụ đã ngăn lại, nói: “Cứ bám theo thị, chỉ cần xem thị đi đâu là được.”

Băng Sương khẽ gật đầu rồi bèn lặng lẽ rời đi.

“Phu nhân có quen nữ nhân đó sao?” Tử Cẩm tò mò hỏi.

“Không hề, chỉ là trên mặt thị có rất nhiều vết sẹo, ta nhất thời tò mò nên mới hỏi thôi, không ngờ...” A Vụ hờ hững nói.

Không lâu sau Băng Sương đã quay lại, cung kính bẩm báo: “Nữ nhân đó chạy vào một con ngõ, cách chỗ này không xa, thị còn có một đứa con gái.”

“Có phát hiện ra điều gì lạ thường không?” A Vụ hỏi.

“Phu nhân cứ nên đích thân đi xem một chuyến thì hơn.” Băng Sương

nói.

A Vụ đưa mắt liếc nhìn Băng Sương, chậm rãi nói: “Ngươi dẫn đường đi.” Ngẫm thấy lúc này đã sắp rời Thượng Hải, A Vụ không muốn phát sinh thêm rắc rối, nhưng Băng Sương đã nói như vậy rồi, dù gì cũng nên đi xem một chút.

A Vụ đứng trước một ngôi nhà nhỏ bé chật hẹp, thấy cặp mẹ con trong nhà lúc này đang vội vã thu dọn hành lý.

“Phu nhân.” Người phụ nữ đó ngoảnh đầu lại nhìn thấy A Vụ thì lập tức cả kinh. Nhưng đến khi nhìn thấy khuôn mặt của A Vụ, bà ta lại thở phào một hơi. “Phu nhân, tôi...” Trước đó bà ta hiển nhiên đã hiểu làm điều gì đó, thế nên bây giờ mới không biết phải giải thích thế nào.

“Mẹ.” Một tiểu cô nương tuổi chừng mười mươi hai chạy ra, nhìn A Vụ vẻ cảnh giác.

Trong ánh mắt của tiểu cô nương đó lúc này không có sự ngưỡng mộ, không có sự bất ngờ, chỉ có sự cảnh giác mà thôi. Đó là vì tiểu cô nương này có lẽ là cô bé xinh đẹp nhất mà A Vụ từng gặp, chờ sau này lớn lên rồi, chỉ e ngay chính bản thân nàng cũng phải thua kém một bậc.

A Vụ rốt cuộc đã biết tại sao khi đó mình lại nổi lên một nỗi xung động muốn dừng xe ngựa, người của Nguyên gia quả đều có tướng mạo bất phàm.

“Nguyên Thục phi!” Tử Cẩm khẽ hô lên một tiếng.

Tiêu cô nương này có tám phần giống với Nguyên Thục phi, nhưng so với Nguyên Dung Mộng thì còn sắc sảo hơn, tuổi còn nhỏ mà đã lộ rõ vẻ diễm lệ.

Có điều, lúc này người phụ nữ kia vẫn khiến A Vu chú ý đến nhiều hơn.
“Vết thương trên mặt ngươi là do người khác gây ra ư?”

Người phụ nữ đó lắc đầu đáp: “Dạ bẩm, là do tiện thiếp tự vạch lên đó thôi.” Dứt lời bèn ngoanh đầu qua dặn dò con gái: “Loan Nương, con mau lau ghế đi rồi mời quý nhân ngồi.”

Căn nhà được quét dọn hết sức sạch sẽ, tuy đơn sơ nhưng A Vu vẫn miễn cưỡng ngồi xuống được. Chỉ là trong lòng nàng lại có chút phiền muộn, nàng không ngờ chỉ vì một chút lòng trắc ẩn và một tia tò mò mà mình lại bị vướng vào việc rắc rối này, quả đúng là lòng tò mò có thể hại chết người ta.

“Nguyên Thục phi là ai?” Tiêu cô nương kia tò mò hỏi.

Người phụ nữ đó thấp giọng mắng: “Loan Nương, còn không mau đi rót nước, hỏi mấy chuyện đó làm gì?”

Loan Nương lè lưỡi ra rồi bèn quay người đi vào phòng trong.

A Vu nói: “Khỏi cần phiền phức như thế, bọn ta chuẩn bị đi ngay đây. Đi theo ngươi tới đây như vậy chẳng qua là vì phản ứng của ngươi vừa rồi khiến ta quá kinh ngạc mà thôi.”

Người phụ nữ đó cười gượng một tiếng, rồi bèn cung kính tiễn A Vu rời đi.

Chờ ra đến bên ngoài, A Vu mới giữ Băng Sương ở lại trông chừng bọn họ, mình thì lên xe ngựa quay về Kiều Viên.

“Tử Nghi, đi hỏi xem Vương gia đang ở đâu!” A Vu trầm giọng dặn dò, trong lòng thì thầm suy nghĩ cặp mẹ con đó nhất định là người của Nguyên gia hoặc là họ hàng thân thích, bởi vì tướng mạo thực sự quá giống. A Vu đương nhiên chẳng có chút thiện cảm nào Nguyên gia, nhưng lại không nǎm

được tâm tư của Sở Mậu thế nào, có điều nàng đã biết việc này rồi thì không thể không nói với Sở Mậu một tiếng.

Tử Nghi không nghe ngóng được hành tung của Sở Mậu, mãi đến nửa đêm hắn mới về đến Kiều Viên, thấy A Vu không ngờ vẫn còn ngồi dưới đèn. “Sao nàng chưa ngủ?” Dứt lời, Sở Mậu bèn ôm A Vu vào lòng và ngồi xuống.

“Thiếp có việc muôn nói với điện hạ.” A Vu chậm rãi kể lại chuyện hồi ban ngày mình đã gặp cặp mẹ con kia với Sở Mậu rồi bèn hỏi: “Điện hạ có biết thân phận của bọn họ không?”

“Có lẽ là người thuộc chi thứ của Nguyên gia.” Sở Mậu suy nghĩ một chút rồi nói.

A Vu thấy thái độ của Sở Mậu không được nhiệt tình lắm thì bèn nói: “Thiếp đã để Băng Sương ở lại trông chừng bọn họ. Nữ nhân đó cảng thẳng như chim sợ càm cong, còn tự rạch cả mặt của mình nữa.”

Sở Mậu nghe xong thì không nói gì.

Ngày hôm sau khi A Vu thức giấc thì Sở Mậu sớm đã không còn bóng dáng. Tử Nghi đến bẩm báo: “Phu nhân, hôm qua Vương gia đã đón cặp mẹ con kia đến Kiều Viên rồi.”

A Vu không hề cảm thấy bất ngờ, trái tim của Sở Mậu kỳ thực không hề sắt đá như nàng nghĩ. A Vu rửa mặt xong liền đi dùng bữa sáng, không lâu sau đó, cặp mẹ con kia đã tới chỗ nàng để thỉnh an.

Sở Mậu cũng bước vào, nói: “A Vu, đây là ngũ di Nguyên Diệc Phương và con gái là Loan Nương.”

Nguyên Diệc Phương vội vàng kéo Loan Nương cùng thỉnh an A Vu.

“Thật không ngờ chúng ta còn có duyên phận như thế.” A Vu cười đõ hờ Nguyên Diệc Phương đứng dậy.

“A Vu, ngũ di và Loan Nương sẽ cùng chúng ta về kinh.” Sở Mậu nói.

“Nên như vậy lắm. Hôm qua thiếp còn chưa biết hai bên là thân thích, mới chỉ cảm thấy quen mặt mà thôi. Vương gia yên tâm, thiếp sẽ an bài ổn thỏa cho ngũ di và Loan Nương.” A Vu dặn dò Tử Nghi và Tử Cẩm sắp xếp chỗ ở cho hai mẹ con Nguyên Diệc Phương, lại sai người ra ngoài mua mấy bộ quần áo về cho bọn họ mặc tạm, do thời gian gấp rút nên việc đặt làm quần áo cho họ là điều không thể.

Buổi tối hôm đó Sở Mậu mới kể lại chuyện về Nguyên Diệc Phương cho A Vu nghe. “Ngũ di là đích nữ của chi thứ, nhỏ hơn tiên Hoàng hậu mấy tuổi. Sau khi tiên Hoàng hậu qua đời, Nguyên gia vốn muốn đưa bà ấy vào cung, nhưng bà ấy thè chết không chịu, mặt cũng là do bà ấy tự mình rạch từ khi đó.”

A Vu kinh ngạc mở to đôi mắt, thầm nghĩ vị ngũ di này quả là có khí phách, đổi lại là nàng thì cũng chưa chắc đã có dũng khí rạch mặt để từ chối vào cung.

“Nếu năm xưa tiên Hoàng hậu có được dũng khí như bà ấy thì sau đó đã chẳng xảy ra những việc rắc rối như vậy.” Trên mặt Sở Mậu lộ rõ vẻ rầu rĩ.

“Nhưng nếu tiên Hoàng hậu không vào cung thì sẽ không thể nào có điện hạ được.” A Vu nói.

“Có lẽ không có ta thì sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người.” Sở Mậu nói với giọng ủ dột.

“Sao lại như vậy được?” Câu này của A Vu có thể nói là tuyệt đối chân thành, vì nếu không có Sở Mậu, thiên hạ sẽ được giao vào tay Lão Ngũ hoặc Lão Lục, hậu quả thế nào thật khó mà tưởng tượng nổi. “Điện hạ không nên nói ra những lời như thế.” A Vu nắm lấy bàn tay Sở Mậu, nàng không ngờ Kỳ Vương điện hạ cũng có lúc yếu đuối thế này.

Sở Mậu khẽ hôn lên má A Vu. “Nàng để mắt tới ngũ di nhiều một chút, những năm nay bà ấy chỉ e đã phải chịu khổ không ít. Năm xưa sau khi tự hủy dung nhan, bà ấy được chi thứ đưa về nhà cũ ở đất tổ, về sau Nguyên gia gặp biến cố, chẳng rõ bà ấy đã phải trải qua những chuyện như thế nào.”

A Vu khẽ gật đầu, nàng kỳ thực rất khâm phục Nguyên Diệc Phương - một nữ nhân dám tự hủy dung nhan rồi một mình nuôi dưỡng con gái trưởng thành. Hơn nữa Loan Nương còn hoạt bát đáng yêu và cực kỳ lễ phép, rõ ràng là được Nguyên Diệc Phương giáo dục rất tốt, đem Nguyên Dung Mộng ra so sánh với bọn họ thực là một trời một vực. Chỉ có từ trên người Nguyên Diệc Phương phần nào nhìn ra được phong thái khiến Hoàng đế phải say đắm của tiên Hoàng hậu năm xưa.

Nguyên Diệc Phương tuy đã tự hủy dung nhan, lại trải qua bao khó khăn trắc trở, nhưng từng cử chỉ đều lộ rõ vẻ đoan trang tao nhã, hơn nữa cũng cứng cỏi vô cùng.

Đến ngày khởi hành về kinh, Đồng Như My đến phòng chính để thỉnh an và đưa tiễn A Vu. A Vu thấy nàng ta hôm nay đã cất công trang điểm một phen, trên mặt thoa một lớp phấn mỏng, còn tô son, khiến nhan sắc bất giác diễm lệ thêm lên mấy phần.

Thấy A Vu đang bận rộn, nàng ta cũng không ở lại lâu. “Tiện thiếp

không quấy rầy phu nhân nữa, chúc phu nhân thượng lô bình an.”

A Vu khẽ mỉm cười, bảo Tử Nghi đưa tiễn Đỗng Như My. Chỉ là khi tình cờ ngược mắt bắt gặp bóng lưng của Đỗng Như My, trong lòng A Vu bỗng dâng lên một cảm giác khó nói thành lời.

Thứ cảm giác kỳ lạ này kéo dài một mạch tới tận khi A Vu lên xe ngựa.

“Nàng sao vậy, nãy giờ cứ lơ đãnh, lẽ nào không muốn rời đi?” Sở Mậu nhẹ nhàng ôm A Vu vào lòng.

Trong đầu A Vu lúc này bỗng hiện lên câu nói của Đỗng Như My hồi sáng. “*Dã phiền phu nhân phải bận tâm rồi, tiện thiếp tự có nơi chốn để đi.*”

“Tử Cầm, ngươi tới Nghi Vũ Hiên thăm Đỗng tiểu thư một chút đi.” A Vu vén rèm xe lên dặn dò Tử Cầm.

Tử Cầm đáp “vâng” một tiếng rồi bèn chạy vụt đi, rất nhanh sau đó đã lại chạy về, thở dốc nói: “Phu nhân, Đỗng tiểu thư tiêu thư treo cổ rồi, may mà nô tỳ đến kịp, băng không...”

A Vu cả kinh, định xuống xe ngựa ngay lập tức.

Sở Mậu hơi cau mày lại, nói: “Nàng đừng đi, kéo lại bị xui xéo. Chuyện này để Lận Thắng Chấn xử lý là được rồi.”

“Thiếp cứ nên đi xem thử một chút thì hơn, vị Đỗng tiểu thư này thực sự rất đáng thương.” A Vu nói, đối với những người biết yên phận giữ mình, nàng chẳng tiếc rẻ gì mà không dành cho họ một chút quan tâm.

“Ta đi với nàng.” Sở Mậu bế A Vu xuống xe ngựa.

“Khỏi cần, Vương gia mà đi thì chỉ e Đỗng tiểu thư sẽ không chịu nói

gi.” A Vu nói.

Sở Mậu không phản bác lời của A Vu. “Nhớ dẫn theo Băng Sương!”

Khi A Vu tới Nghi Vũ Hiên, a hoàn của Đỗng Như My đang ở bên cạnh nàng ta mà khóc nức nở. “Cô nương tại sao lại nghĩ quần như vậy chứ? Kỳ Vương đã đi rồi, cô nương cũng chưa từng hầu hạ y, Lận gia nhất định sẽ không chê ghét cô nương đâu.”

“Nhưng ta thì chê ghét y.” Đỗng Như My gằn giọng nói.

A Vu không muốn nghe lén, bèn sai Tử Cẩm vén rèm rồi cất bước đi vào.

Khi nhìn thấy A Vu, Đỗng Như My đang mặt mày tái nhợt ngồi trên giường, không hề động đậy, dường như đang trách Tử Cẩm vì đã cứu mình.

“Đã tăng thêm rắc rối cho phu nhân rồi, việc này tiện thiếp vốn không muốn để phu nhân biết.” Đỗng Như My gượng nở một nụ cười tự giễu.

“Hãy lui xuống cả đi.” A Vu dặn dò Tử Cẩm, Tử Cẩm vội kéo theo a hoàn của Đỗng Như My ra ngoài. Lúc này A Vu mới ngồi xuống mép giường. “Đỗng tiểu thư đã có lòng tìm đến cái chết, tại sao lúc xưa lại không tự vẫn khi bị bán vào thanh lâu?”

Trong mắt Đỗng Như My chiếu ra hai tia sáng sắc bén, nhưng lại ảm đạm dần đi, ngoài miệng không nói gì.

“Mối oan khuất của Đỗng gia còn chưa được rửa, Đỗng tiểu thư đã phải nhẫn nhục bao năm, định bỏ cuộc như vậy hay sao?” A Vu lại nói tiếp.

Đỗng Như My bỗng ôm mặt bật khóc nức nở. “Phu nhân đã biết được

những gì rồi?”

A Vu vốn dĩ chẳng biết gì, nhưng nghe thấy câu nói vừa rồi của A hoản kia thì mới đoán ra tâm tư của Đồng Như My. A Vu còn chưa trả lời thì đã lại nghe Đồng Như My khóc lóc nói tiếp: “Ta đi theo y từ khi còn trong tráng, chưa từng hy vọng có thể bước chân vào cửa nhà y, xưa nay vẫn luôn hết lòng ân ái, nhưng đến cuối cùng y lại đưa ta tới Kiều Viên.”

Gia cảnh suy vi, kể đó lại gặp người tệ bạc, thực là một điều đáng buồn.

Đồng Như My khóc đến xé gan xé ruột, nhưng A Vu thì hiểu rõ, sau khi nàng ta rời xuống bùn nhơ, đem mối chân tâm trao cho một nam tử đến tầm hoa vẫn liễu, há lại chẳng sớm đoán được ngày này?

“Đồng tiểu thư định tìm đến cái chết chỉ vì một nam tử như vậy ư?” A Vu hỏi.

Đồng Như My sững người ra đó rồi bèn nói: “Chỉ bởi cảm thấy thế gian này chẳng còn gì đáng để lưu luyến nữa mà thôi.”

A Vu còn đang định khuyên nhủ tiếp, chợt nghe từ bên ngoài vọng vào những tiếng bước chân dồn dập. “My My.” Người vén rèm đi vào chính là Lận Thắng Chán. Đây là lần đầu tiên A Vu nhìn thấy Tống đà chủ của Tào bang, người này tuổi chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu, nước da ngăm đen, mày rậm mắt hổ, khí khái phi phàm, nhưng lúc này trên mặt lại lộ rõ vẻ nôn nóng.

“Ngươi đến đây làm gì? Ngươi ra ngoài cho ta!” Đồng Như My kêu ré lên.

Trong lúc gấp gáp Lận Thắng Chán vẫn không quên hành lễ với A Vu: “Phu nhân.”

A Vu đứng dậy nói: “Lận tiên sinh đã tới rồi, vậy hãy khuyên nhủ Đỗng tiểu thư một chút đi.” Việc của hai người này vẫn cần để họ tự giải quyết mới được.

Khi A Vu ra ngoài, nàng hỏi: “Ai đã thông báo cho Lận tiên sinh vậy?”

Tử Nghi đáp: “Là Vương gia sai người đi mòi.”

A Vu dừng chân lại, thầm nghĩ Sở Mậu lẽ nào đã biết chuyện giữa hai người bọn họ từ lâu rồi?

Về đến xe ngựa, A Vu đưa mắt liếc nhìn Sở Mậu mấy lần, Kỳ Vương điện hạ rốt cuộc cũng chịu mở miệng: “Đối với Lận tiên sinh, Đỗng Như My quan trọng hơn so với trong tưởng tượng của y rất nhiều.”

A Vu nhủ thầm đây quả nhiên là thủ đoạn mà Sở Mậu dùng để lung lạc Lận Thắng Chấn.

“Điện hạ, sao chàng lại nghĩ tới chiêu lợi dụng Đỗng Như My này vậy?” A Vu nói, thầm nghĩ Kỳ Vương điện hạ xưa nay vốn không chủ trương bốn cột tình cảm của người khác, sao lần này lại chịu lợi dụng Đỗng Như My để lung lạc Lận Thắng Chấn như vậy chứ?

“Ta chẳng qua chỉ lấy mình mà suy người thôi. Lận tiên sinh là người trong giang hồ, rất trọng hai chữ “tình nghĩa”, muốn hoàn toàn thu phục được y thì chỉ có lợi ích thôi là chưa đủ.” Sở Mậu thẳng thắn thừa nhận.

“Cho nên, việc Đỗng Như My tìm đến cái chết hôm nay chỉ là giả thôi ư?” A Vu bình tĩnh hỏi.

Sở Mậu đưa tay day nhẹ dáí tai của A Vu. “Đỗng Như My không phải hạng người đơn giản như nàng nghĩ đâu.”

A Vu ngoảnh đầu tránh khỏi bàn tay của Sở Mậu. Nàng thực chất không giận gì đối phương, chỉ cảm thấy mình thật quá ngốc nghếch. Đồng Như My là đệ nhất danh kỵ Giang Nam, thế mà nàng lại bị vẻ ngoài ngây thơ của nàng ta lừa gạt.

Xét cho cùng, dù là người thông minh đến mấy, nếu chưa trải qua rèn luyện thì không thể nào có được một cặp mắt tinh tường. Nhưng đối với A Vu, sự đả kích lần này thực sự rất lớn, chẳng khác một gáo nước giội xuống đầu, khiến nàng tỉnh táo hơn khi nhận định về các sự việc.

“Điện hạ làm sao mà thuyết phục được Đồng Như My vậy? Nàng ta sẽ nhận được những lợi ích gì?” A Vu hỏi.

“Đồng Như My sống với mục đích duy nhất là giải oan cho Đồng gia, ta với nàng ta chẳng qua là cùng nhận lấy thứ mình cần thôi.” Sở Mậu nói.

Nghe Sở Mậu nói như vậy, A Vu thậm chí chẳng cần hỏi Sở Mậu xem đã an bài Đồng Như My làm một quân cờ cho mình từ khi nào, chỉ e ngay từ trước khi xuống Giang Nam hắn đã có sẵn kế hoạch. A Vu còn nhớ khi đó Sở Mậu từng nói mưu sĩ của hắn là Phó Dĩ Thê sắp xuống Giang Nam, còn hỏi nàng có thích thứ gì không. Đây đã là chuyện từ mấy năm trước rồi, mà Phó Dĩ Thê xuống Giang Nam hiển nhiên là nghe theo mệnh lệnh của Sở Mậu.

“Đồng Như My diễn kịch quả là tài tình.” A Vu khẽ cười tự giễu.

“Trái tim của nữ nhân các nàng thực ra cứng rắn hơn so với trong tưởng tượng của nam nhân rất nhiều.” Sở Mậu hơi nhếch khóe môi, nở một nụ cười mà ý cười không hề xuất hiện nơi đáy mắt.

“Bây giờ Đồng Như My treo cổ tự vẫn như thế, liệu đã có thể vào Thanh Hòa Viên được chưa?” A Vu hỏi.

“Người vợ kết tóc của Lận Thắng Chán đã qua đời, y không chịu lấy vợ mới, vẫn luôn muốn nạp Đỗng Như My vào phủ, đáng tiếc lão thái thái nhất quyết không chịu đồng ý, Lận Thắng Chán vì hết cách nên mới đành đưa nàng ta tới Kiều Viên như vậy.” Sở Mậu nói.

A Vu cười lạnh một tiếng. “Ồ, hóa ra y muốn để Đỗng Như My đi theo điện hạ, từ đó có thể hưởng vô số vinh hoa phú quý, sau này nhân tiện giúp đỡ Tào bang luôn, đúng vậy chăng?”

“Hai người bọn họ chẳng qua là mạt cưa mướp đắng mà thôi. Có điều Lận Thắng Chán cũng có đôi chút chân tâm, nếu không đã chẳng chịu vì Đỗng Như My mà không cưới vợ như thế. Chữ “hiếu” đè xuống đầu, y cũng chẳng có cách nào khác cả.” Sở Mậu nói. “Hãy cứ chờ xem Lận Thắng Chán sẽ xử lý chuyện này thế nào, rồi nàng sẽ biết được địa vị của Đỗng Như My ở trong lòng y.”

Sau khi biết Đỗng Như My đã lừa gạt mình, trong lòng A Vu chẳng còn chút thiện cảm nào với nàng ta nữa, nhưng đối với việc Đỗng Như My gài bẫy Lận Thắng Chán, A Vu chẳng cảm thấy nàng ta có gì là không đúng cả. Rốt lại, Lận Thắng Chán chẳng phải đã mang nàng ta đi tặng cho nam nhân khác rồi ư?

“Tất cả đều là nhờ điện hạ biết cách dùng người, mưu tính sâu xa.” A Vu hờ hững nói.

Chương 52

Gặp sự lạ thường nảy nghi tâm

Khi A Vu về tới kinh thành, tin tức về Đổng Như My cũng đã truyền tới. Lận Thắng Chán rốt cuộc đã thuyết phục lão thái thái, đón Đổng Như My về phủ, nhưng kèm theo một điều kiện, đó là Đổng Như My cả đời không được sinh con, chỉ có thể chăm sóc cho mấy đứa con mà vợ nguyên phổi của Lận Thắng Chán sinh ra.

A Vu nghe được tin tức này thì không hề cảm thấy xót xa thay cho Đổng Như My, còn nghĩ nàng ta đã được như ý nguyện. Vốn ở trong một tình cảnh hết sức ngặt nghèo, nàng ta đã đặt cược vào Tứ Hoàng tử Sở Mậu, để rồi cuối cùng có được cơ hội giải oan cho Đổng gia, còn được vào Thanh Hòa Viên, nửa đời sau không còn phải mua vui cho người khác, thực là một thắng lợi hoàn toàn.

Nhìn lại bản thân, điều duy nhất đáng để nàng vui mừng là Cố nhị ca đã đi Lạc Ninh vệ, Vinh Ngân và Đường Âm cũng đã tới Lạc Bắc. Lần này Đường Âm sinh được một người con gái, đặt tên là Nhị Thư Nhi, Thôi Thị yêu thích nó vô cùng, lại sợ nó còn nhỏ không chịu nổi sự nhọc nhăn trên đường, cho nên bèn giữ nó lại kinh thành.

A Vu an bài cho hai mẹ con Nguyên Diệc Phương và Loan Nương vào ở trong Âm Hà Quán, lại sai Tử Phiến đi gọi thợ may tới may quần áo cho bọn họ.

“Bọn họ có lẽ còn chưa có quần áo gì, đồ mùa thu hãy may cho mỗi

người tám bộ, đồ mùa đông cũng làm trước luôn đi. Trong rương của ta có mấy tấm da mèo rừng, còn có một ít da cáo nữa, cứ mang đi làm mấy chiếc áo cho bọn họ, nhớ làm cả áo choàng nữa.” A Vu dặn dò.

Trong quãng thời gian cùng mẹ con Nguyên Diệc Phương ngồi thuyền về kinh, A Vu phát hiện bọn họ thực chẳng khác nào người vô hình, chuyện gì có thể không làm phiền người khác thì đều cố gắng tự mình giải quyết, hơn nữa còn rất có cốt khí.

Hạng người như vậy dù có rơi xuống bùn lầy thì cũng quyết không bao giờ đi cầu xin người khác, cho nên A Vu không thể không suy nghĩ cho bọn họ nhiều hơn một chút.

“Vương phi đối xử với bọn họ tốt quá rồi thì phải. May mắn nay Hách ma ma thường xuyên tới Âm Hà Quán, chỉ e sau này sẽ lại có một Nguyên Thục phi thứ hai thôi.” Tử Phiến nói nồng vắn thảng thắn như thế, không hề vòng vo chút nào.

A Vu mỉm cười nói: “Người khác muốn làm sao thì kệ họ thôi nhưng chúng ta phải làm tốt chuyện trong phận sự của mình. Hơn nữa, vì Nguyên ngũ di này tuyệt đối không phải loại người như Nguyên Dung Mộng đâu.” Bằng không, khi xưa bà ấy đã chẳng tự hủy dung nhan như vậy.

“Ôi, nói đến xiêm y ta mới nhớ, bọn họ còn chưa có món đồ trang sức nào, ăn mặc đơn sơ như thế chỉ e người dưới sẽ coi thường bọn họ. Người hãy bảo Đồng Văn tới chỗ ta lựa lấy mấy bộ súc đưa qua Âm Hà Quán. Phải rồi, đưa thêm năm mươi lạng bạc cho bọn họ chi tiêu. Từ nay về sau tiền tiêu hàng tháng của ngũ di sẽ là hai mươi lạng, của Loan Nương sẽ là mười lạng. Phải rồi, đồ trang sức đừng chăm chăm chọn món đắt tiền, hãy chọn thứ nào vừa đẹp vừa hữu dụng ấy. Ta nhớ trong hộp đồ trang sức của ta có một ít hoa đặc chế mà trong cung đưa tặng, hãy chọn một ít tới cho Loan Nương, chắc

hắn ngũ di sē không từ chối đâu.” A Vu suy nghĩ cho Nguyên Diệc Phương có thể nói là cực kỳ chu đáo, không bỏ sót chuyện gì.

Tử Phiến từ Âm Hà Quán quay về, bẩm báo với A Vu: “Vị Loan Nương tiêu thư đó đúng là xinh đẹp, các tiêu cô nương trong kinh thành chỉ e không có ai sánh bằng. Chờ đến ngày sau, Loan Nương tiêu thư nhất định sẽ có thể khiến các công tử ở kinh thành phải say mê đắm đuối.”

“Bót nói nhăng nói cuội đi, có biết nghĩ cho thanh danh của Loan Nương không vậy?” Tuy ngoài miệng thì trách Tử Phiến như thế, nhưng trong lòng nàng kỳ thực cũng có chung suy nghĩ. Nàng vốn chẳng có giao thiệp hay tình cảm gì với Nguyên ngũ di, phải mất công suy nghĩ cho bọn họ như vậy chủ yếu là vì kính trọng dũng khí của bà ta, mà bà ta lại là di mẫu của Sở Mậu nữa, ngoài ra, ít nhiều cũng có một phần là vì Loan Nương.

Xưa nay hoàng thất muôn lung lạc quyền thần thì đa phần đều dùng cách gả công chúa, nhưng Chính Nguyên Đế thì e sẽ chẳng có công chúa nào, lấy thân phận của Loan Nương thì vừa hay có thể thế vào đó. Dương nhiên đây là chuyện về sau, nhưng phủ Kỳ Vương vốn chẳng thiếu thốn gì về tiền bạc, A Vu không ngại giúp đỡ người khác một chút để tranh thủ tình cảm của đối phương luôn từ bây giờ.

Trong khi đó ở Âm Hà Quán, hai mẹ con Nguyên Diệc Phương lúc thì nhìn đồng đồ chất cao như núi mà A Vu sai người đưa tới, lúc lại nhìn đồng được liệu, vải vóc được đưa tới từ Hồng Dược Sơn Phòng, trên mặt không hề có một tia cười nào. Sóng trong cảnh nghèo khó đã bao năm, vậy mà nhìn thấy nhiều thứ đồ quý báu vẫn có thể bình tĩnh như vậy, nếu A Vu nhìn thấy cảnh này thì tất sẽ đánh giá bọn họ cao thêm một chút.

Đặc biệt là Loan Nương, từ khi sinh ra đã phải chịu nhiều thiêu thốn, vậy mà lúc này tuy có chút tò mò nhưng vẫn giống như một vị cô nương nè nếp, cứ chỉ cực kỳ đắc thế.

“Loan Nương, con cảm thấy chúng ta nên làm thế nào?” Nguyên Diệc Phương ngoảnh đầu qua nhìn Trịnh Loan Nương, trầm giọng hỏi.

“Ngày mai con sẽ cùng mẫu thân đến Ngọc Lan Đường tạ ơn Vương phi. Còn về phía bên kia thì hãy để đến ngày hôm kia chúng ta lại đi chuyến nữa.” Trịnh Loan Nương nói. “Có điều cũng sẽ chú ý, nếu Vương phi giữ chúng ta lại dùng bữa trưa, chúng ta tất nhiên không được từ chối, nhưng còn Hồng Dược Sơn Phòng thì không thể ở lại lâu.”

Nguyên Diệc Phương dùng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve lông mày của Loan Nương. “Loan Nương của ta đúng là đã trưởng thành rồi. Con nói với ta xem, con nhìn ra được điều gì rồi?” Trịnh Loan Nương được Nguyên Diệc Phương hết lòng nuôi nấng, tuy gia cảnh khó khăn nhưng bà ta vẫn luôn nghĩ rằng tuyệt đối không thể để Loan Nương bị mai một, cho nên dù cuộc sống vất vả thế nào bà ta cũng không quên việc dạy dỗ tận tâm. Mà Loan Nương quả nhiên cũng không phụ sự kỳ vọng, nếu không vì như thế, bà ta đã chẳng đồng ý theo Kỳ Vương về kinh.

Theo suy nghĩ của Nguyên Diệc Phương, hoàng gia dù có tốt đến mấy cũng chẳng bằng niềm vui của con gái mình. Bà ta chưa từng hối hận về lựa chọn của bản thân, nhưng cuộc sống của Loan Nương thì nên để cho Loan Nương tự quyết định, việc tới phủ Kỳ Vương thực chất cũng là do Loan Nương tự mình gật đầu.

“Nghe nói vị Hách ma ma này là nhũ mẫu của Vương gia, rất được Vương gia kính trọng. Có điều một núi khó chứa hai hồ, giữa bà ta với Vương phi e là có rất nhiều mâu thuẫn, bằng không bà ta đã chẳng đưa nhiều

đò đến chở chúng ta như vậy mà không hề thông qua Vương phi.” Loan Nương chậm rãi phân tích.

Nguyên Diệc Phương gật đầu nói: “Vậy con cảm thấy chúng ta nên làm thế nào? Lấy lòng cả hai bên ư?”

“Lấy lòng cả hai bên cũng không phải là không được, nhưng cần tiến hành sao cho hợp lý. Con cảm thấy Vương phi và Hách ma ma đều không phải hạng người đơn giản, chúng ta tuyệt đối không thể gió chiều nào che chiều nấy được.” Loan Nương nói.

Nguyên Diệc Phương nhìn con gái, nét cười trong mắt càng lúc càng đậm. “Cho nên Loan Nương đã chọn Vương phi đúng không? Nhưng tại sao lại là Vương phi? Cho dù ta không rõ tình hình của điện hạ trong cung sau khi tiên Hoàng hậu qua đời, nhưng hắn là hết sức khó khăn, nếu không có Hách ma ma thì át không có điện hạ của ngày hôm nay. Điện hạ đối xử với bà ta như mẫu thân vậy, bằng không há lại cho phép Hách ma ma tranh chấp với Vương phi như thế?”

“Nếu Vương phi chỉ là Vương phi, chúng ta tất nhiên chỉ cần đứng về phía Hách ma ma là được, nhưng ánh mắt Vương gia nhìn Vương phi chẳng khác gì ánh mắt của phụ nhân năm xưa khi nhìn mẫu thân, cho nên chúng ta tuyệt đối không thể đắc tội Vương phi được.” Loan Nương khoác tay Nguyên Diệc Phương nhẹ nhàng nói.

Nguyên Diệc Phương nhớ đến người chồng đã qua đời, bất giác ướt nhòa hai mắt. “Nếu cha con biết con thông minh hiểu chuyện như vậy, ở dưới suối vàng tất cũng có thể ngâm cười.”

“Nhưng mẫu thân, con nghe nói Vương phi đã thành thân với Vương gia gần ba năm rồi mà đến giờ cái bụng vẫn chưa có động tĩnh gì. Lúc trước nàng

ta cứu mẫu thân cũng là ở trước miếu Quan Âm, mà nơi đó vốn nổi tiếng về sự linh nghiệm của Tống Tử nương nương.”

Nguyên Diệc Phương không ngờ Loan Nương tuổi hấy còn nhỏ mà đã suy nghĩ được sâu xa như vậy, thực là còn thông minh hơn dự đoán của bà ta rất nhiều. “Ta sau khi gả cho cha con cũng phải mất năm năm mới có con, cho nên chuyện này chẳng ai nói rõ được. Loan Nương, con thông minh hiểu chuyện là tốt, nhưng có điều này con quên chưa nói, Vương phi đã cứu ta, cho dù là vì báo ơn thì con cũng nên lựa chọn Vương phi.”

Loan Nương suy nghĩ một chút rồi gật đầu, nói: “Mẫu thân nói rất phải.”

Ngày hôm sau Nguyên Diệc Phương và Trịnh Loan Nương cùng tới Ngọc Lan Đường, A Vu quả nhiên đã giữ bọn họ lại dùng bữa, có thể nói là chủ khách cùng vui. Trịnh Loan Nương hoạt bát đáng yêu, rất được lòng A Vu.

Có điều hiện giờ A Vu lại đang quan tâm nhất tới một chuyện khác, bèn giữ Tử Phiến lại hỏi riêng: “Trong quãng thời gian ta không ở trong phủ, người có chọn được người nào vừa ý không?”

“Vương phi!” Tử Phiến mặt đỏ tía tai nói: “Vương phi có thời gian quan tâm đến chuyện của nô tỳ như vậy, chẳng bằng quan tâm đến Vương gia nhiều một chút! Lần này ra ngoài một chuyến, vốn cứ nghĩ mọi người đều sẽ vui mừng, kết quả là Vương phi...” Tử Phiến được lòng A Vu nhất không phải là không có lý, thị quả thực hết sức nhạy cảm.

Khi về phủ, Sở Mậu vốn muốn để A Vu qua ở tại Băng Tuyết Lâm, kết quả là nàng lại hỏi: “Tịnh thất ở Ngọc Lan Đường đã sửa xong rồi phải không?” Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, nàng nhất định đòi

chuyển về Ngọc Lan Đường, còn dùng quy củ để chặn miệng Sở Mậu.

Suốt mấy ngày liền Sở Mậu đều không về Ngọc Lan Đường, đương nhiên trong chuyện này cũng có một phần nguyên nhân là hắn mới về kinh, còn phải vào cung diện thánh và xử lý rất nhiều sự vụ.

“Ta không ngờ ngươi còn lo đến cả chuyện giữa ta và điện hạ cơ đấy.” A Vụ cười lạnh một tiếng.

Tử Phiến chẳng sợ A Vụ nỗi nóng, thi biết mấy ngày nay chủ nhân nhà mình đang rất bức tức. “Chủ nhân cứ mấy bận lại hờn giận với Vương gia một lần, nô tỳ đâu thể yên tâm được, cho dù phải ở bên Vương phi cả đời nô tỳ cũng cam lòng. Nô tỳ thực chẳng muốn ra ngoài hầu hạ đám nam nhân kia đâu, không những phải nhìn sắc mặt người ta, còn phải ứng phó với mẹ chồng, nào có được tự do tự tại như khi ở bên cạnh chủ nhân.”

“Ngươi nói thì nhẹ nhàng lắm, nhưng đến khi già rồi, chẳng có con cái, lúc đó ngươi sẽ biết thế nào là hối hận.” A Vụ trừng mắt nhìn Tử Phiến. Nàng giận Sở Mậu cũng vì chuyện này, hắn đã gần hai tháng nay không động gì tới nàng rồi, mà nàng bây giờ lại đang mong có thai, cho nên vô cùng ám ức, nhưng lại xấu hổ không chịu chủ động đi tìm Sở Mậu.

Trâu Minh Thiện đã về quê từ mấy hôm trước, tới hôm qua mới lại kinh thành, hôm nay liền vội vã tới ngay phủ Kỵ Vương.

A Vụ thời gian qua hết đi Tây Uyển lại xuống Giang Nam đã gần nửa năm chưa cẩn thận điều dưỡng thân thể, thấy Trâu Minh Thiện hơi cau mày khi bắt mạch cho mình thì không kìm được hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Vương phi hư hỏa hơi vượng, không phải vấn đề gì lớn, chỉ cần điều

dưỡng một thời gian là sẽ ổn thôi.” Trâu Minh Thiện thu tay về, chậm rãi nói.

“Phải rồi, Trâu đại phu, dưỡng sinh hoàn mà ông bào chế lần trước ta đã uống hết, ông thấy ta có nên uống tiếp không?” A Vu hỏi.

Trâu Minh Thiện sững người ra một chút rồi mới nói: “Vẫn nên uống thêm một chút thì hơn, để mấy hôm nữa ta sẽ đưa tới cho Vương phi.”

Khi Trâu Minh Thiện đang định cáo lui, Sở Mậu bỗng bước vào, những người đang có mặt liền vội vàng thỉnh an.

“Trâu đại phu đến đây để xem mạch bình an đó sao?” Sở Mậu hỏi.

“Thưa phải.” Trâu Minh Thiện quỳ dưới đất, cánh tay vì đuối sức nên hơi run rẩy.

“Thân thể Vương phi vẫn ổn chứ?” Sở Mậu lại hỏi.

“Vương phi hư hỏa hơi vượng, chỉ cần uống chút thuốc thanh nhiệt nhuận phế là sẽ ổn thôi.”

“Lã Nhược Hưng, ngươi tiễn Trâu đại phu ra ngoài đi.” Sở Mậu dặn dò.

Nhất thời các a hoàn hầu hạ trong phòng cũng đều nối đuôi nhau ra ngoài cả, đủ để lại A Vu và Sở Mậu ở đó.

“Điện hạ hôm nay không bận rộn nữa ư?” Trong giọng nói của A Vu thấp thoáng một tia giễu cợt.

“A Vu đang trách ta mấy ngày nay lạnh nhạt với nàng đó ư?” Sở Mậu mỉm cười đưa tay khẽ véo cằm A Vu.

“Đừng động chân động tay!” A Vu giận dỗi nói.

A Vu càng tỏ ra giận dỗi, Sở Mậu lại càng có vẻ cao hứng, bèn ôm luôn nàng vào lòng. A Vu giãy giụa rất mạnh, còn đưa tay cào cổ Sở Mậu, làm toạc ra ba vệt máu.

Sở Mậu dùng một tay khóa chặt hai cổ tay của A Vu, trừng mắt nói: “Đúng là đanh đá, nàng học ở đâu ra cái thủ đoạn dã man này vậy?”

A Vu không chịu tỏ ra yếu thế, trừng mắt nhìn lại, nói: “Thế cũng tốt hơn là điện hạ mừng giận bất thường, coi ta như đồ chơi, gọi thì đến, đuổi thì đi, lúc vui thi bõn cợt, lúc không vui thì bỏ qua một bên, ta thậm chí còn chẳng biết mình đã sai ở chỗ nào.”

A Vu càng nói càng ám ức, nước mắt bắt giác tuôn rơi.

Sở Mậu dùng ngón tay trái lau nước mắt cho A Vu. “Không ngờ A Vu nhà ta cũng có lúc nhỏ mọn như vậy. Mấy ngày nay ta bận dâng tấu Chương và diện kiến Hoàng thượng để bẩm báo về việc trị thủy ở Hoàng Hoài, lại còn chuyện tào vận nữa, có dính dáng đến bộ Hộ, bộ Công, khiến ta bận đến nỗi chỉ hận không thể phân thân từ một thành mười. Có điều, mới có như vậy thôi mà nàng đã nhớ ta đến mức không thể chịu nổi rồi ư?” Sở Mậu hôn lên má A Vu. “Lúc ta ở Băng Tuyết Lâm và Hứa Nhàn Đường, nếu nàng nhớ tại sao không đến tìm ta?”

Hai mắt A Vu vẫn đỏ hoe, nhưng nước mắt thì đã ngưng chảy, cặp mắt trong veo sau khi được rửa bằng nước mắt lại càng trở nên long lanh đẹp đẽ. Sở Mậu không kìm được đưa tay tới khẽ chạm vào hàng mi còn ướt ướt của nàng

“Ai nhớ chứ?” A Vu cố phản bác. “Hơn nữa điện hạ còn bận chính sự, thiếp làm sao dám quấy rầy? Nếu không biết điều, chỉ e điện hạ sẽ quát một tiếng “cút”, sau đó không cho phép thiếp được bước chân vào Băng Tuyết

Lâm nữa.”

Sở Mậu thực có chút dở khóc dở cười, hấn rốt cuộc đã được lĩnh giáo khả năng ghi thù của nữ nhân. “Đây đã là chuyện từ bao lâu trước đây rồi mà sao nàng còn nhớ chứ? Ta xin lỗi nàng nhé, vậy được không?”

Dứt lời Sở Mậu quả nhiên đã buông A Vu xuống, vuốt lại vết nhăn trên áo mình, lại phẩy tay áo mấy cái, khom người hành lễ với A Vu.

A Vu không chỉ bình thản nhận lễ, còn nói: “Mới như vậy đâu đã đủ thể hiện thành ý, ít ra cũng phải ba quỳ chín lạy mới được.”

Sở Mậu đứng thẳng người dậy, lại bế A Vu lên. “Việc này có gì là khó? Chỉ là mặt đất cứng lấm, chúng ta cứ lên giường đã rồi ta sẽ quỳ, vậy có được chăng?”

A Vu phỉ phui một tiếng, bất giác nhớ đến tư thế của hấn trên giường, hai má liền ửng đỏ.

“Mau buông thiếp xuống, trời còn chưa tối mà!” A Vu vừa nói vừa đầm vào vai Sở Mậu.

Sở Mậu khẽ cười một tiếng, cắn nhẹ vào dá tai nàng. “A Vu, nàng giận dữ như vậy có phải là vì chúng ta đã lâu lăm không làm chuyện đó rồi không?”

“Ai bảo thế? Chàng nói linh tinh cái gì vậy?” A Vu lập tức nỗi cáu như một con mèo xù lông.

“Nói nàng nhớ ta rồi đi, A Vu.” Sở Mậu nhẹ nhàng mơn trớn vuốt ve.

A Vu vốn đang hơi chóng mặt, sau khi bị Sở Mậu chạm vào chỗ nhạy cảm liền có cảm giác thở không ra hơi. Nàng định trách cứ Sở Mậu mấy câu,

nhưng ngay sau đó lại đổi giọng, nói: “Ai thèm nhớ chứ! Điện hạ ngày ngày đều có mỹ nữ tự ngã vào lòng, sao còn nhớ tới người vợ quê kệch ở nhà nữa?”

Sở Mậu tặc lưỡi nói: “Mùi giấm ở đâu chua quá, chắc phải có cả một vò giấm vừa bị đánh đổ ấy nhỉ?”

A Vu hậm hực nói: “Chàng có tin thiếp lại cù chàng tiếp không?”

Sở Mậu nắm lấy bàn tay A Vu, nhẹ nhàng hôn lên đầu ngón tay nàng. “Thật là hung dữ quá đi! Ta lấy đâu ra mà ngày ngày đều có mỹ tự ngã vào lòng, nàng rõ ràng là có tình vu vạ. Hơn nữa, nếu nàng là người quê kệch, nữ nhân trong thiên hạ chỉ e chẳng có ai dám ra đường.”

Dứt lời Sở Mậu lại trêu chọc A Vu thêm chút nữa.

“Trâu Minh Thiện bắt mạch cho nàng xong có nói gì không, có cần uống dưỡng sinh hoàn nữa không vậy?” Sở Mậu lướt nhẹ bờ môi trên má A Vu, khiến A Vu không kìm được hơi rùng mình.

“Ông ta nói mấy hôm nữa sẽ làm thêm và đưa tới” A Vu đưa tay bám lấy cổ áo Sở Mậu, nàng có cảm giác mình sắp rơi xuống tới nơi.

Sở Mậu ghé miệng cắn lên bờ vai trần của A Vu, nàng bèn lật tay lại định cào, may mà Kỳ Vương điện hạ kịp thời né tránh.

A Vu giận dữ nói: “Sở Mậu, chàng...”

“Được rồi, không đùa với nàng nữa, như nàng mong muốn, cứ chờ đến khi trời tối rồi tính tiếp.” Sở Mậu chỉnh lại vạt áo giúp A Vu.

A Vu dù có ngốc nghếch hơn nữa thì cũng nhận ra vẻ bất thường của Sở Mậu. Quãng thời gian trước nàng lựa chọn không hỏi han gì đến, nhưng Sở

Mậu quả thực đã khác hẳn trước kia, lúc trước hai người không chung đụng gì với nhau A Vu còn có thể tự an ủi mình, nhưng hôm nay Sở Mậu rõ ràng đã như tên ở trên dây, cuối cùng lại thản nhiên lùi ra ngoài.

Nếu là trước kia, A Vu chắc chắn sẽ toàn thân rã rời, cả buổi chiều không thể bò dậy khỏi giường.

“Ta tới Hứa Nhàn Đường một chuyến.” Sở Mậu nói xong bèn đứng dậy.

A Vu chợt đưa tay níu áo Sở Mậu. “Điện hạ.” A Vu tất nhiên vẫn có thể giữ thái độ cao ngạo không hỏi gì đến sự lạ thường của Sở Mậu trong thời gian vừa qua, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế khoảng cách của hai người sẽ càng ngày càng lớn, A Vu cảm thấy không lý nào mà chuyện Đồng Nhu My làm được nàng lại không thể làm được.

Chuyện của Đồng Nhu My đã dạy cho A Vu biết, nữ nhân vào thời điểm thích hợp nhất định phải hạ mình, khóc lóc, làm nũng nếu vận dụng tốt thì sẽ có thể đem lại hiệu quả rõ rệt.

A Vu hơi cau mày, cho dù chẳng dễ gì để mở lời, nhưng nàng vẫn áp úng nói: “Điện hạ, thiếp có chỗ nào không đúng khiến chàng giận ư?”

A Vu đầu cúi thấp, ngón tay bắt giác đan vào nhau, dáng vẻ như một người vợ ngoan hiền, đây là lần đầu tiên Sở Mậu nhìn thấy A Vu có bộ dạng như vậy.

“Sao nàng lại hỏi như thế?” Sở Mậu phuộc nhẹ áo mây cái, ngồi xuống trở lại. Thái độ của A Vu lần này vượt ra ngoài ý liệu của Sở Mậu, hắn nhìn chăm chăm vào mặt nàng, không muộn bỏ sót một tia biểu cảm nào.

Câu hỏi đã được đưa ra, những lời tiếp theo không còn khó nói như trước nữa, A Vu cố gắng để không đỏ mặt, nói bằng giọng nghiêm túc nhất

có thể: “Điện hạ trước đây luôn, luôn rất...” A Vu hít sâu một hơi, rốt cuộc cũng có thể nói tiếp: “Luôn rất nôn nóng, nhưng gần đây lại...”

A Vu có thể nói ra được tới mức này, Sở Mậu đã cảm thấy hài lòng lắm rồi. Hắn vốn còn tưởng A Vu không nhận ra hắn đang không vui, hoặc có thể là cẩn bản không để ý đến thái độ của hắn, giống như vô số lần trước đây vậy.

“Ta nôn nóng cái gì chứ?” Sở Mậu lại ôm A Vu vào lòng, cẩn nhẹ lên tai nàng. “Nôn nóng muốn làm gì đó, hay là nôn nóng muốn ăn thịt nàng?”

“Sở Mậu!” A Vu hờn dỗi nói, trong lòng thầm nghĩ những lời như vậy hai bên hiểu với nhau là được, việc gì mà phải nói ra, đúng là mặt dày!

Sở Mậu cắn mạnh một cái lên má A Vu, khiến nàng lại làm nũng một phen.

“Bây giờ ta cũng rất nôn nóng, nhưng lại sợ nàng giận ta, sau đó thì mấy ngày liền chẳng thèm để ý gì tới ta cả.” Sở Mậu tỏ vẻ nghiêm túc nói. A Vu là người thông minh, đã phát giác ra sự lạ thường, Sở Mậu đương nhiên không dám nói là vì dưỡng sinh hoàn, mà hắn thì lại lo nàng có thai. Khi đó chuẩn bị về kinh, lỡ như A Vu mà lại phải bôn ba trên đường, chẳng may xảy ra chuyện hối hận cũng đã muộn.

Tất nhiên trong chuyện này, Sở Mậu cũng có ý muốn trừng trị A Vu một chút, vì thường ngày hắn dường như đã nuông chiều nàng quá mức, khiến nàng có phần được nước lấn tới, hờ một chút là lại làm mặt lạnh lùng.

“Ai không để ý đến chàng chứ?” A Vu ngồi thẳng người dậy, nàng bất giác nhớ đến đêm trên biển đó, Sở Mậu giống như đã phát điên, ra sức giày vò nàng, sau đó còn không cho nàng than vãn, thật đúng là không để người khác sống mà. “Khi điện hạ mặc súc giày vò người khác, sao không nghĩ xem thiếp có chịu đựng nổi không? Gió biển lạnh lẽo như thế, lại là ở bên

ngoài, bị chàng vừa cắn vừa đánh, nếu không phải sức khỏe của thiếp không đến nỗi, chỉ e sớm đã không chịu đựng nổi rồi.”

“Nàng đúng là nói dối không chớp mắt, ta đánh nàng khi nào chứ? Ngay đến một ngón tay của nàng ta cũng không nỡ làm thương tổn. Hôm đó ta đã dùng chăn quần chặt nàng lại rồi cơ mà, nếu ta thực sự dùng sức, nàng liệu còn đứng nổi không?”

Nghe Sở Mậu nói như vậy, A Vụ cũng hiểu là đêm đó khi nàng quay lưng về phía lan can, Sở Mậu đã dùng tay che chăn cho nàng ở phía sau, nhưng như thế không có nghĩa là hắn không sai sót gì. Nàng cười lạnh một tiếng, nói: “Ồ, vậy tức là thiếp phải cảm ơn điện hạ vì đã đối xử với thiếp như vậy đúng không?”

Sở Mậu ôm A Vụ vào lòng, cười nói: “Tất nhiên rồi, bằng không nàng đã chẳng tức giận đến thế khi ta lạnh nhạt với nàng.”

A Vụ bị Sở Mậu làm cho muốn khóc cũng không khóc nổi, bèn ra sức đầy hắn, nói: “Ai giận chứ? Thiếp mong thế còn chẳng được đây.”

“Hóa ra là nàng mong thế mà chẳng được.” Sở Mậu bế thốc A Vụ lên. “Vương phi đã có lời cầu xin, ta đành vì nàng mà phá lệ một lần vậy. Nếu sau này có người tố cáo ta hoang đàng phóng túng, nàng phải nói giúp cho ta mấy lời đấy.”

Người này đúng là vô sỉ đến mức không thể vô sỉ hơn được nữa. A Vụ ra sức giãy giụa trên không trung, ngay đến giày cũng làm rơi mất.

“Chờ xem nhé, hôm nay ta nhất định sẽ làm nàng thỏa mãn, A Vụ.” Sở Mậu nở nụ cười mê hoặc.

Khi A Vu tỉnh dậy thì đã là buổi chiều ngày hôm sau, nghiêng đầu nhìn qua thì thấy Sở Mậu đang ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, mắt nhìn nàng chăm chú.

“Bây giờ là lúc nào rồi?” A Vu cảm thấy bụng mình hoàn toàn trống rỗng, đói đến nỗi hơi khó chịu.

“Đến giờ dùng bữa tối rồi.” Sở Mậu nhẹ nhàng đỡ A Vu ngồi dậy.

“Trời còn chưa tối sao?” Đầu óc A Vu vẫn đang quay cuồng, cứ ngỡ bây giờ còn là hôm qua.

“Hôm nay là ngày Mười sáu rồi.” Sở Mậu tiện tay với lấy chiếc áo yếm mặc vào người cho A Vu.

A Vu vẫn còn đang ngơ ngẩn nên cũng không giận dữ gì. Mãi một lúc sau nàng mới ý thức được, chuyện này hoàn toàn là do hôm qua Sở Mậu hái quá, chẳng khác gì một con hổ bị nhốt đã lâu, vừa mới được thả ra khỏi lồng.

Mãi đến khi ngồi vào bàn ăn cơm, đầu óc A Vu mới tỉnh táo hơn một chút. “Điện hạ hôm nay chưa từng ra ngoài ư?” Trời vẫn còn chưa tối mà không ngờ Sở Mậu đã về Ngọc Lan Đường rồi, mà nhìn bộ dạng này thì xem chừng thời gian hắn ngồi bên cạnh giường nhìn nàng không hề ngắn.

“Ta có ra ngoài được nửa ngày.” Sở Mậu trả lời, trong lòng vẫn còn nhớ đến chuyện mà Trâu Minh Thiện đã bẩm báo với mình hôm nay. Trâu Minh Thiện khi bắt mạch cho A Vu cảm thấy có vấn đề gì đó không ổn, nhưng bắn thân lại không nói rõ được nguyên nhân, chỉ bảo là sau này không thể tiếp tục sử dụng dưỡng sinh hoàn nữa.

Sở Mậu muốn thay một người khác xem mạch cho A Vu, nhưng lại sợ

nàng nghi ngờ rồi sinh hiếu lầm. Hôm nay hắn rời phủ chính là để tìm Lăng Dụ, Lăng Dụ đã hết lời thề thốt, thậm chí còn thề bằng tính mạng của cha mình, rằng loại thuốc đó quả thực là do Kính gia truyền xuống.

Sở Mậu thầm hối hận về việc khi đó mình đã quá khinh suất, lỡ A Vụ mà có bè gì, hắn... Sở Mậu không dám nghĩ tiếp nữa. Bây giờ ngẫm lại, Sở Mậu thực sự không dám tin là mình đã đưa cho A Vụ uống loại thuốc có lai lịch không rõ ràng đó, ngay chính bản thân y cũng chẳng thể hiểu nổi khi đó mình đã nghĩ như thế nào.

May mà loại thuốc đó mới uống được mấy tháng, nhưng đây chỉ có thể coi là điều may mắn trong nỗi bất hạnh mà thôi. Còn về Lăng Dụ, Sở Mậu chủ yếu là lo A Vụ xảy ra chuyện, lại không biết thứ thuốc đó cụ thể là gì, cho nên mới giữ Lăng Dụ lại phòng khi cần thiết, bằng không sớm đã giết hắn rồi.

Tâm trạng Sở Mậu đang rất nặng nề, nhưng khi ở trước mặt A Vụ lại không thể không tỏ ra bình thản. “Nàng nói gì cơ?”

A Vụ lặp lại những lời vừa rồi của mình thêm một lần: “Điện hạ, chỉ vì thiếp hờn giận chàng, thế là chàng liền lạnh nhạt với thiếp suốt hai tháng ròng sao?” Lúc này A Vụ mới nhớ ra những lời còn chưa nói hết hôm qua, Sở Mậu cứ cố ý né tránh vấn đề, rõ ràng là có chỗ giấu giếm. A Vụ nhớ lại bộ dạng hung dữ của Sở Mậu tối qua, nàng không tin hắn làm như vậy chỉ bởi vì nàng hay hờn giận.

“Nếu không phải thế thì nàng nghĩ là vì sao?” Sở Mậu tùy tiện đáp lời.

A Vụ cũng chẳng nghĩ ra được nguyên nhân, bằng không nàng đã không truy hỏi Sở Mậu rồi. Nếu nói Kỳ Vương điện hạ có người mới thì xem chừng không giống, lẽ nào hắn chán ghét nàng rồi? Nhưng tối qua hắn rõ ràng là rất nhiệt tình. A Vụ dù có ba cái đầu thì cũng tuyệt đối không nghĩ ra được, Kỳ

Vương điện hạ chẳng qua là vì muốn tránh thai cho nàng cho nên mới không thể không kiềm chế.

Theo suy nghĩ của A Vu, Sở Mậu chắc chắn còn mong có con hơn nàng, hắn chưa từng đe dọa với nàng chẳng qua là vì lo nàng bị áp lực mà thôi.

Từ sau khi giao ra quyền quản gia, Hách ma ma từng không ít lần nói trực tiếp hoặc nói bóng gió rằng A Vu nên sớm sinh con để cái cho Sở Mậu. Còn Sở Mậu thì lại cứ giấu giếm suy nghĩ thật của mình không chịu nói ra, càng như thế lại càng khiến A Vu nôn nóng, đến bây giờ thậm chí còn đi cầu Thần bái Phật.

Ngẫm kĩ lại, tất cả các nguyên nhân mà A Vu nghĩ tới đều không thể khiến người ta thoái mái bằng lý do mà Sở Mậu đưa ra. A Vu đảo mắt một chút, cuối cùng có một quyết định thông minh là không nhắc tới chuyện này nữa.

“Phải rồi, nàng đã chọn được ai cho Tử Phiến và Tử Trụy chưa?” Sở Mậu hỏi.

“Trong lòng thiếp đã có mấy lựa chọn, nhưng còn phải xem ý kiến của Tử Phiến và Tử Trụy nữa mới được.” A Vu nói

“Nàng nói ta nghe xem.” Sở Mậu nói.

Không ngờ Sở Mậu lại quan tâm tới chuyện nhỏ nhặt này, át hắn là có nguyên nhân, A Vu bèn kể lại tỉ mỉ: “Cháu của Ngô Hàn Vĩnh ở ngoại viện có vẻ là một nhân tài. Còn cả Thuận Nhi, con trai của Vương Bà Tử trông vươn nữa, Vương Bà Tử là người lương thiện, gả qua nhà đó tất sẽ không bị mẹ chồng bức hiếp. Ngoài ra còn có Triệu Tường Sinh ở điền trang, y xếp hàng thứ ba trong nhà, Triệu gia lại vốn nhân định hưng vượng, bản thân y đã có mười đứa cháu gọi bằng chú rồi, cho nên gả qua đó thì sẽ không có áp lực

gì quá lớn về bè con cái.”

“Gả cho nam nhân lẽ nào chỉ để sinh con thôi ư? Cái gì mà áp với không áp lực, đã có mười mấy đứa cháu rồi, ta thấy sinh kế của Triệu gia chắc không thể nào tốt được.” Sở Mậu nói.

“Bây giờ không tốt cũng không sao, sau khi Tử Phiến hoặc Tử Trụy gả qua đó rồi tự nhiên sẽ tốt lên thôi.” Về điều này A Vu có thể đảm bảo. “Không cần thiết phải chọn nhà nào có căn cơ tốt, chẳng lẽ thiếp lại đành lòng bạc đãi bọn họ về vấn đề của hồi môn hay sao? Huống chi, nô tài mà có nhiều của cải thì chẳng hóa ra là chủ nhân quản lý không nghiêm ư?”

Ý của A Vu là dù đối phương có nghèo một chút cũng sao, điều quan trọng là phẩm hạnh và tính cách của mẹ chồng, ngoài ra còn không được suốt ngày thúc ép việc sinh con.

“Vậy Tử Phiến và Tử Trụy nói thế nào? Bọn họ có hài lòng không?” Sở Mậu hỏi.

“Bọn họ còn xấu hổ lắm, nào có chịu nói. Thiếp đã nghe ngóng kĩ về ba người này rồi, chỉ chờ hôm nào có cơ hội tốt thì sẽ gọi cả lại, sau đó xem giúp cho Tử Phiến và Tử Trụy một phen, đồng thời cũng để bọn họ nấp sau bình phong quan sát mọi việc.” A Vu nói.

“Cháu của Ngô Hàn Vĩnh thì ta có chút ấn tượng, dung mạo xem chừng hơi bất nhã, sao nàng lại liệt y ra đầu tiên?” Sở Mậu dường như khá có hứng thú với việc này.

“Thiếp chủ yếu là nhìn trúng tài năng của y, còn về tướng mạo thì có xấu một chút cũng không hề gì, đỡ phải lo y ra ngoài trêu hoa ghẹo lá, như thế mới yên tâm mà sống qua ngày được.” A Vu nói.

“Ta e Tử Phiến và Tử Trụy sẽ không ưng đâu, có cô nương nào mà không thích người tuấn tú.” Sở Mậu nói.

A Vu khẽ cười nói: “Việc gả chồng này quan trọng nhất là phải tìm được một người thích hợp để sống với nhau, còn về thích hay không thích, cứ ở bên nhau lâu rồi thì tự khắc sẽ quen thôi. Thực ra cái gọi là thích đó chẳng qua chỉ như khói mây trước mắt, há có thể lâu dài được? Chờ khi bọn họ có con rồi, toàn bộ trái tim sẽ đặt cả vào con thôi.” A Vu nói một cách rõ ràng mạch lạc. Khi xưa nàng thực ra cũng có thể coi là thích Đường Tú Cẩn đó thôi, nhưng rồi cũng chẳng có gì ghê gớm cả. Mà hiện giờ nàng chỉ một lòng muốn có một đứa con, trong lòng cảm thấy chỉ cần có con rồi là sau này sẽ có chỗ dựa vững chãi.

Sở Mậu nghe xong thì không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ nhìn A Vu.

“Điện hạ không nghĩ như vậy ư?” A Vu hỏi.

“Ta trước đây cũng cho là như vậy.” Sở Mậu dời ánh mắt đi chỗ khác.

Đó là trước đây, còn bây giờ tất nhiên đã khác, A Vu lòng thầm kinh sợ, lẽ nào Sở Mậu đã nhìn trúng người khác rồi ư? Nếu là ngày trước, A Vu quyết chẳng bao giờ suy nghĩ vu vơ như vậy, nhưng vì thời gian gần đây bị Sở Mậu lạnh nhạt, thêm vào đó là sự tháp thòm bất an mà ngay chính bản thân nàng cũng chẳng nhận ra, thế nên nàng mới không kìm được tự đẩy mình vào chỗ bế tắc.

“Nếu bọn họ không thích thì cũng không sao, chọn người khác là được, chẳng qua chỉ tốn thêm một chút công sức mà thôi.” A Vu không tiếp lời Sở Mậu để hỏi ra suy nghĩ thực sự của hắn lúc này.

“Hôm qua người trông giữ sổ sách ở ngoại viện là Đoàn Nhị có đến gấp ta để cầu xin, nói là muốn cưới Tử Phiến.” Sở Mậu nói.

“Đoàn Nhị?” A Vu có chút ngạc nhiên, rồi bèn cau mày nói: “Không được.”

“So với yêu cầu mà nàng đặt ra, ta thấy y đâu có vấn đề gì.” Sở Mậu nói. “Cha mẹ Đoàn Nhị mất sớm, gả qua đó rồi sẽ không cần hầu cha mẹ chồng. Y lại có sẵn một đứa con thứ, cũng không phải lo áp lực về bè con cái, mà tướng mạo y thì cũng rất bình thường.”

A Vu bật cười khích, so với Kỳ Vương điện hạ, tướng mạo của Đoàn Nhị đương nhiên chỉ có thể coi là rất bình thường. “Như vậy không được, Tử Phiến còn chưa có con, không thể mới gả qua đó đã phải làm mẹ. Hơn nữa, mẹ của đứa bé kia phải an bài thế nào đây?”

“Đoàn Nhị nói đứa bé đó còn chưa đầy một tuổi, người tiêu thiếp sinh ra nó đã qua đời vì khó sinh rồi, Tử Phiến gả qua đó sẽ có thể nuôi nó từ nhỏ, quan hệ giữa hai mẹ con chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.” Sở Mậu nói.

“Tính toán của y đúng là tốt thật, không thẹn là người trông giữ sổ sách! Đã gần ba mươi tuổi mà còn dám tơ tưởng Tử Phiến, bảo Tử Phiến gả về rồi nuôi con thứ của y như con ruột, sau đó lại dùng Tử Phiến làm thang để leo cao.” A Vu cười lạnh không thôi.

“Có nàng ở đây, lẽ nào còn lo Tử Phiến không trị được Đoàn Nhị ư?” Sở Mậu cười nói.

“Điện hạ đã nói thế nào với Đoàn Nhị rồi vậy?” A Vu hỏi.

“Tử Phiến là người của nàng, ta đương nhiên không thể thay nàng làm chủ. Ta bảo y đến cầu xin nàng, hôm nay nói trước nàng một tiếng, kéo không lại bị y làm cho trớ tay không kịp.” Sở Mậu gấp cho A Vu một miếng gân hươu. “Món này ninh nhù lấm, nàng nếm thử một chút đi, đừng chỉ ăn rau, người nàng gầy lấm rồi đấy.”

“ Tay thiếp mỏi quá, chàng bón cho thiếp đi.” A Vụ buông đũa xuống, khuôn mặt bất giác đỏ bừng, có điều lúc này cảm nhận được nguy cơ đang gần kề, nàng không kìm được muốn thăm dò Sở Mậu một chút.

“ Nàng là trẻ con ba tuổi hay sao vậy?” Sở Mậu mỉm cười cầm bát của A Vụ lên, quả nhiên đã gấp gân hươu rồi bón cho nàng.

A Vụ nhai gân hươu, cảm thấy đúng là rất mềm, bèn cười híp mắt lại, rồi ngay sau đó đã bị Sở Mậu bế thốc lên.

“ Điện hạ!” A Vụ sợ đến nỗi thiếu chút nữa thì bị nghẹn.

Sở Mậu đặt A Vụ ngồi lên đùi mình. “Bón như thế này sẽ tiện hơn một chút.” Sở Mậu vòng một tay qua eo A Vụ, tay còn lại gấp thức ăn bón cho nàng.

“ Cảnh đẹp thế này, nên dùng một chút rượu.” Sở Mậu dứt lời bèn lớn tiếng hô: “ Hâm một bình Ngọc Đường Xuân mang lên đây.”

Rượu đã có sẵn, chỉ cần hâm nóng một chút là xong, chẳng bao lâu sau A Vụ đã nghe thấy Tứ Trụ đứng ngoài nói: “ Vương gia, rượu đã hâm xong rồi.”

Hiện giờ Sở Mậu và A Vụ ăn cơm đều không cần người khác ở bên hầu hạ, người bên ngoài cũng không dám tùy tiện tiến vào. Sở Mậu nói: “ Vào đây đi.”

A Vụ nghe thấy thế thì định nhảy xuống, nhưng lại bị Sở Mậu giữ chặt trên đùi. “ Đừng động đậy, hãy che cho ta một chút.”

A Vụ nghe vậy thì quả nhiên không dám động đậy nữa, khuôn mặt đỏ bừng như con tôm bị luộc chín.

Tử Trụy đưa rượu vào, nhìn thấy chủ nhân nhà mình đang ngồi trên đùi Vương gia, khuôn mặt cũng bất giác đỏ bừng, hai mắt nhìn chằm chằm mặt sàn, cắn bản chǎng dám nhìn nghiêng, sau khi đặt bình rượu xuống liền vội vã đi ra ngoài.

A Vu khẽ đấm Sở Mậu một cái. “Đều tại chàng cả, sau này Tử Trụy sẽ nghĩ về thiếp như thế nào chứ?”

“Nàng như thế này gọi là lừa mình dối người. Bọn họ thường thu dọn giường chiếu cho chúng ta, lẽ nào còn không biết chúng ta ân ái với nhau như thế nào?” Sở Mậu rót một chén rượu rồi cầm lên cho A Vu uống.

Dù Sở Mậu nói không sai, nhưng A Vu không thể chịu nổi sự trắc trơn của hắn, chỉ là nàng cũng không tìm được lời nào để phản bác, rốt cuộc đành uống hết chén rượu đó để che giấu sự xấu hổ.

“Mau để thiếp xuống đi.” A Vu lại muốn đứng dậy, nàng chỉ lo cứ tiếp tục thế này sẽ rước họa vào thân.

“Như vậy mới thoải mái.” Sở Mậu ôm chặt eo A Vu, khẽ cạ đầu vào cổ nàng.

“Chỉ có nữ tử thanh lâu mới hầu rượu như vậy thôi.” A Vu cố gắng đẩy Sở Mậu.

Sở Mậu bật cười thành tiếng. “Thế thì nàng phải cởi bớt áo ra, chỉ mặc yếm thôi mới giống.”

“Sở Mậu!” A Vu làm bộ muốn đánh, hai người lại trêu đùa nhau một lát nữa rồi mới trở vào phòng trong.

Tối đó mọi việc trôi qua một cách bình lặng, nhưng đến sáng hôm sau A

Vụ lại bị Sở Mậu giày vò một phen. Sau khi xong việc Kỳ Vương điện hạ vẫn còn tâm trạng ra ngoài đánh quyền, chỉ có A Vụ phải ngủ đến tận trưa rồi mới tỉnh.

Chuyện A Vụ làm đầu tiên sau khi mở mắt ra chính là gọi Tử Phiến và Tử Trụy lại.

“Các người đều không còn nhỏ nữa, có một số chuyện không thể kéo dài thêm được. Ta đã nhìn trúng mấy người, tất cả đều thành thực, ta định mấy ngày nữa kiểm cớ gọi bọn họ tới, khi đó các ngươi hãy tranh thủ nấp một bên xem thử. Nhà chúng ta không có chuyện xếp đặt hôn nhân tùy tiện, điều quan trọng vẫn là các ngươi phải vừa ý.” A Vụ ngồi trên sập, nói với giọng nghiêm túc.

Tử Phiến và Tử Trụy đều khẽ gật đầu. Tử Trụy ngẩng đầu lên còn muốn nói gì nữa, nhưng mở miệng mấy lần mà rốt cuộc không nói gì.

“Tử Phiến lui xuống đi, Tử Trụy, ngươi ở lại.” A Vụ đưa mắt nhìn Tử Trụy, bình tĩnh nói.

Chờ Tử Phiến ra ngoài rồi, A Vụ chậm rãi nhấp mấy ngụm rót cuộc vẫn không thấy Tử Trụy nói gì cả, thế là mới hỏi: “Tử Trụy, chúng ta làm chủ tớ với nhau cũng đã nhiều năm, ngươi có chuyện gì lẽ nào không thể nói thẳng ra với ta?”

Tử Trụy bỗng quỳ sụp xuống, nức nở nói: “Nô tỳ, nô tỳ...” Nước mắt của Tử Trụy chảy ra thành hàng, không ngừng rơi tí tách xuống đất. “Nô tỳ... nô tỳ muốn đi hầu hạ Phó tiên sinh.”

A Vụ cơ hồ hoài mình đã nghe nhầm. “Ngươi nói lại một lần nữa đi!”

“Nô tỳ muốn đi hầu hạ Phó tiên sinh.” Tử Trụy lặp lại một lần nữa, chứng tỏ tâm ý đã quyết.

A Vu nhẹ nhàng đặt chén trà xuống. “Nhưng Phó tiên sinh đã gần đến tuổi tri thiên mệnh^[1], hơn người những ba mươi tuổi.” So với cha của A Vu là Vinh tam lão gia, tuổi của ông ta cũng lớn hơn một chút.

[1] Tức năm mươi tuổi.

Tử Trụy đỏ bừng hai má. “Nô tỳ cũng không mong được gả cho Phó tiên sinh, nô tỳ tự biết thân phận của mình. Có điều Phó tiên sinh thích ăn đồ mà nô tỳ nấu, nô tỳ cam tâm tình nguyện hầu hạ ông ấy.”

“Phó tiên sinh ăn đồ mà người nấu bao giờ? Sao người lại quen Phó tiên sinh?” Ngay dưới mắt nàng không ngờ lại xảy ra một chuyện lén lút yêu đương như thế, nàng là chủ nhân mà căn bản chẳng hề phát giác ra.

Tử Trụy cả kinh, nhưng càng nói mọi chuyện lại càng rõ ràng lạc. “Trong quãng thời gian chủ nhân theo Vương gia đến ở tại Băng Tuyết Lâm, Vương gia thường xuyên bảo nô tỳ nấu ăn rồi đưa tới Hứa Nhàn Đường. Giữa nô tỳ với Phó tiên sinh không có gì hết, có lẽ Phó tiên sinh còn chẳng biết nô tỳ là ai nữa, nô tỳ chỉ... chỉ nhìn ông ấy từ xa mà thôi.”

Mới nhìn từ xa mà đã đến nồng nỗi này, A Vu thực sự không thể tượng nổi. Có điều tự bản thân Tử Trụy đã muốn như vậy, nàng cũng không tiện từ chối ngay, thầm nghĩ Tử Trụy còn chưa hiểu đời, không thể để thị sau này phải hối hận được.

“Chuyện này ta sẽ suy nghĩ. Vài hôm nữa mấy người kia đến, người cứ xem thử một chút, coi như là xem giúp Tử Phiến cũng được.” A Vu nói.

Tử Trụy thưa “vâng” rồi bèn lui xuống.

Khi chỉ còn lại một mình A Vu, nàng không ngồi yên nổi nữa, bèn đứng dậy đi đi lại lại trong phòng. Chuyện này nàng vốn cho là đơn giản nhất, không ngờ lại thành ra phức tạp như vậy, lòng dạ nữ nhân đúng là khó đoán nhất trên đời.

Trước tiên hãy nói về Tử Phiến, không ngờ lại xuất hiện một tên Đoàn Nhị. Đoàn Nhị trước đây từng vì chuyện của Mai Ánh mà khiến Sở Mậu giận dữ, A Vu cứ ngỡ y nhất định sẽ không có kết quả gì tốt, nào ngờ người này thần thông quảng đại, rốt cuộc vẫn quay lại được phủ Kỳ Vương, tuy không còn nhiều quyền lực như trước nhưng cũng có thể coi là hạng nhân vật lợi hại, hơn nữa còn có thể cầu xin để Sở Mậu nói giúp cho mình.

Người này lợi hại như vậy, A Vu không yên tâm gả Tử Phiến cho y. Hơn nữa, khi xưa Đoàn Nhị chịu vì Mai Ánh mà làm như thế, chứng tỏ y rất thích Mai Ánh, không biết trong lòng bây giờ có còn vương vấn hay không, A Vu không đành lòng để Tử Phiến qua đó rồi phải bức bối.

Còn về Tử Trụy, thường ngày là một người ngoan ngoãn dịu dàng biết bao nhiêu, sao tự dung lại nhìn trúng một ông lão như vậy chứ? A Vu nhớ lại bộ dạng của Phó Dĩ Thê, có thể nói là quạt lông khăn xếp, nho nhã thanh tao, phong độ tuyệt vời, thoát nhìn chỉ như mới ngoài ba mươi tuổi, chẳng trách Tử Trụy lại nhất thời si mê.

Phó Dĩ Thê này có một ưu điểm, đó là không xuất thân nô tài. Nhưng người như vậy chưa chắc đã vừa ý Tử Trụy, cho dù bây giờ có cưới về, chờ sau này Sở Mậu đăng cơ, ông ta nước lên thuyền lên được phong quan tiến chức, chắc chắn sẽ cưới một vị phu nhân khác.

A Vu chỉ mới nghĩ thôi đã cảm thấy đau đầu, nàng thực sự không muốn để Tử Trụy gả đi rồi phải làm thiếp. Nhưng nàng cũng không muốn trái ý Tử Trụy, để rồi cuối cùng bị oán trách, có một số việc càng phản đối thì đối phương lại càng dễ lún sâu.

Buổi tối hôm đó khi Sở Mậu quay về, A Vu bèn dò hỏi tỉ mỉ Phó Dĩ Thê: “Phó tiên sinh đã mất vợ nhiều năm, sao còn chưa cưới người khác, cũng không nghe nói có con cái gì vậy?”

Sở Mậu đưa mắt nhìn A Vu, dường như có chút ngạc nhiên về việc nàng bỗng có hứng thú với Phó Dĩ Thê. “Phó tiên sinh không thể quên được vong thê, cho nên mới không chịu cưới vợ mới. Ông ấy có một người con gái, đã gả đến Giang Ninh.” Sở Mậu dừng một chút rồi bèn hỏi: “Sao vậy, Tử Trụy đã cầu xin nàng rồi phải không?”

A Vu ngạc nhiên bật thốt: “Sao điện hạ biết?”

Sở Mậu hơi nhếch khóe môi. Tới lúc này A Vu mới hiểu ra, có lẽ Tử Trụy đã biểu hiện quá rõ ràng.

“Thị là a hoàn bên cạnh nàng, Phó tiên sinh cũng không tiện trực tiếp từ chối.”

A Vu nghe thấy vậy, trong lòng có hơi không thoải mái, “Tử Trụy tuổi còn trẻ, tính tình cũng tốt, dung mạo lại xinh đẹp, cho dù có gả làm phu nhân trong gia đình quan lại cũng đâu hề gì. Phó tiên sinh đã gần năm mươi rồi, có lý do gì mà không vừa ý Tử Trụy chứ?” Tính A Vu chính là như thế, người của mình thì mình mắng mỏ không sao, nhưng người khác quyết không được nói xấu hay chê bai nửa lời.

“Phó tiên sinh cũng tự biết mình, ông ấy nói ông ấy đã gần tuổi tri thiên mệnh, không thể làm gánh nặng cho Tử Trụy được. Có điều ta thấy bên cạnh ông ấy quả thực cần có một người trông nom săn sóc, sống một mình dù sao cũng chẳng dễ dàng gì.” Sở Mậu nói.

Nhưng A Vu không hy vọng người đó là Tử Trụy. Bây giờ hai người sống với nhau thì còn được, nhưng hai mươi năm sau thì sao, Phó Dĩ Thê có thể sống tới tuổi cỗ lai hy hay không cũng là một vấn đề, mà Tử Trụy khi đó mới chưa đầy bốn mươi, nếu như đã có con con đõ, nhược báng không có...

A Vu bị chuyện này làm cho tâm thần không yên, mấy ngày sau liền

kiếm một cái cớ, gọi cháu của Ngô Hàn Vĩnh, Thuận Nhi và Triệu Tường Sinh lại, ngoài ra còn kèm theo cả quản sự của một cửa tiệm bên ngoài là Hầu Băng Đông.

A Vu để Tử Phiến, Tử Trụy và cả Đồng Văn, Đồng Quản nấp phía sau bình phong quan sát.

Tử Phiến và Tử Trụy bình thản như thường, Đồng Văn và Đồng Quản thì đều đỏ mặt, một người chọn trúng Hầu Băng Đông, một người chọn trúng cháu của Ngô Hàn Vĩnh là Ngô Thuận.

“Ngươi đừng để mắt lên trán, chẳng chịu chọn ai, đợi đến sau này già nua cô độc thì đừng đến tìm ta khóc lóc.” A Vu giận dữ trách mắng Tử Phiến.

“Nô tỳ vốn chẳng muốn gả chồng mà.” Tử Phiến vẫn còn cứng miệng.

Nhưng A Vu lại thấy trên mặt Tử Phiến thấp thoáng nét hồng, nói năng không còn khắc nịch như trước, rõ ràng là có điều gì đó đang giấu giếm.

“Hôm trước điện hạ có nói với ta rằng Đoàn Nhị ở ngoại viện muôn cưới ngươi làm vợ. Người còn nhớ Đoàn Nhị chứ?”

Tử Phiến bất giác đỏ bừng hai má. “Nô tỳ có biết người này.”

“Chỉ là có biết thôi ư? Lúc trước hắn tơ tưởng Mai Ánh, từng có va vấp với ngươi, về sau còn phải chịu thua thiệt vì Mai Ánh nữa, ngươi đã quên rồi ư?” A Vu trầm giọng nói.

Tử Phiến sững người ra một chút, rồi bèn quỳ sụp xuống trước mặt A Vu, nói: “Nô tỳ không quên, nô tỳ cũng biết Đoàn Nhị có thể trúng nô tỳ chủ yếu là vì nô tỳ là đại a hoàn bên cạnh Vương phi, nhưng nô tỳ có niềm tin là mình có thể trị được y. Hơn nữa sau khi gả cho y rồi nô tỳ vẫn có thể ở lại vương phủ, vẫn có thể ở bên cạnh hầu hạ Vương phi.”

A Vụ lắc đầu nói: “Hạng người như y sau này chỉ e sẽ không cam lòng làm một người trông coi sổ sách đâu.” Nếu không vì Sở Mậu đã chẳng dùng lại người này, chắc hẳn y phải có một sở trường nào đó. “Người đã có niềm tin như vậy thì ta sẽ thương lượng với điện hạ một chút rồi thành toàn cho các ngươi. Ngày nào ta còn đứng vững, ngày đó ngươi sẽ không phải lo bị Đoàn Nhị ức hiếp.”

“Vương phi.” Hai mắt Tử Phiến bất giác ướt nhòa.

A Vụ đỡ Tử Phiến đứng dậy, nghĩ tới việc Tử Phiến hầu hạ mình đã được mười năm mà giờ lại sắp gả chồng, nàng bất giác có chút không đành lòng.

Chờ Tử Phiến lau khô nước mắt rồi, A Vụ mới hỏi: “Chuyện của Tử Trụy là sao vậy, ngươi có biết không?”

“Trong lòng Tử Trụy chỉ có Phó tiên sinh thôi. Nô tỳ cũng từng khuyên rồi, nhưng Tử Trụy không nghe, cứ như đã bị trúng tà vậy.” Tử Phiến nói.

A Vụ thở dài một tiếng, hai a hoàn bên cạnh nàng ai cũng như bị trúng tà, biết rõ trước mặt là bể khổ mà vẫn cố đâm đầu vào. Nhưng đồng thời A Vụ cũng cảm thấy may mắn thay cho bọn họ, dù sao sau lưng bọn họ cũng còn một chỗ dựa vững chắc là nàng.

Buổi tối hôm đó Sở Mậu về phòng, thấy A Vụ đã đồng ý chuyện giữa Đoàn Nhị và Tử Phiến, ngạc nhiên hỏi: “Sao nàng lại thay đổi ý định vậy?”

A Vụ học theo bộ dạng của một người đứng tuổi, cất tiếng thở dài nói: “Ôi, con gái không nên giữ lại trong nhà, giữ lâu quá dễ thành ra kẻ thù mất.”

Sở Mậu bật cười thành tiếng, ôm A Vụ vào lòng, nói: “Việc cưới gả này cứ phải chọn người mà mình thích, như thế thì cuộc sống mới thú vị, bằng

không dù có vạn dặm giang sơn cũng đâu có tâm trạng nào mà thưởng thức.”

Lời của Sở Mậu rõ ràng là mang nhiều ẩn ý, A Vu mỉm cười ôm lấy cổ hắn, nói: “Vậy cuộc sống của điện hạ có thú vị không?”

“Sao lại không chứ? Có nàng bên cạnh cuộc sống của ta đương nhiên là rất thú vị rồi.” Sở Mậu khẽ véo một cái vào mông A Vu.

A Vu thở dài. “Chuyện của Tử Phiến thì không có gì, nhưng thiếp thực sự không yên tâm về Tử Trụy, điện hạ liệu có thể giúp thiếp thăm dò Phó tiên sinh một chút được không?”

Sở Mậu khẽ vuốt ve bờ má A Vu, tự nhủ: Nàng tự cho rằng mình lòng dạ sắt đá, kết quả là vẫn quá mềm lòng, chỉ cần là người mà nàng yêu quý, dù có muôn thứ gì thì nàng cũng sẽ cố gắng giúp đỡ bọn họ.

“Thiếp nói trước nhé, Tử Trụy qua đó phải được làm chính thất phu nhân, bằng không dù phải đánh gãy chân thị, thiếp cũng quyết không để thị qua hâu hạ Phó tiên sinh đâu.” A Vu khẽ lay cỗ Sở Mậu. “Ông ấy sẽ không coi thường thân phận của Tử Trụy chứ?”

Sở Mậu vuốt ve cổ của A Vu. “Phó tiên sinh không phải loại người như vậy đâu. Vợ kết tóc của ông ấy là con nhà nông, nhưng khi xưa Phó tiên sinh gian khổ học tập, tất thảy tiền bạc đều là nhờ bà ấy mà có.” Sở Mậu suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Phó tiên sinh là một người chung tình.”

“Vậy thì tốt, điện hạ trước tiên cứ thăm dò Phó tiên sinh một chút, nhưng đừng nhắc tới Tử Trụy. Thiếp tạm thời sẽ làm ngo Tử Trụy, nếu thị thực sự quyết tâm như thế, thiếp rốt cuộc cũng chỉ đành thành toàn giúp cho thôi.” A Vu vừa nói vừa giúp Sở Mậu chỉnh lại cổ áo.

“Thành toàn cho thị là điều nên làm, nhưng sự lo lắng của nàng cũng không phải là không có lý. Phó tiên sinh ham rượu, chưa chắc có thể trường

tho được, Tử Trụy đi theo ông ấy rồi, nửa đời sau thực sự rất khó nói. A Vu, nàng nói xem chuyện này nên lựa chọn thế nào cho phải đây?”

“Chàng đừng động chân động tay nữa, nói chuyện nghiêm túc một lát không được sao?” A Vu ngọ nguậy, nam nhân này mỗi lần đều vậy, nói được vài câu là lại động chân động tay, cứ như thể không bóp chõ này, nắn chõ kia thì không thể nói được thành lời vậy.

“Chuyện này thì có gì mà phải nghiêm túc, chỉ có chuyện giữa chúng ta mới là nghiêm túc thôi.” Sở Mậu khẽ hôn một cái lên má A Vu. “Lỡ nửa đời sau Tử Trụy phải chịu cô độc thì sao?”

A Vu suy nghĩ một lát rồi nói: “Mấy ngày nay thiếp cũng nghĩ đến chuyện này, nhưng đây dù sao cũng là sự lựa chọn của Tử Trụy, nếu thiếp phản đối, thị sẽ nhớ tới Phó tiên sinh cả đời, như vậy cũng không hay chút nào. Thiếp đã suy nghĩ thông suốt rồi, chuyện sau này của thị vẫn còn có thiếp lo liệu giúp cơ mà.”

Sở Mậu khẽ nhéo mũi A Vu. “Nàng đúng là thiên vị quá.”

A Vu cười nói: “Đúng thế, cho nên thiếp cũng thiên vị cả điện hạ nữa mà.”

“Vậy ư, nàng thiên vị ta thật ư?” Sở Mậu tì trán vào trán A Vu, để hơi thở của hai người hòa vào làm một.

“Tất nhiên là thật rồi.” A Vu cũng rất biết ăn nói ngọt ngào.

“Chỉ e nàng sẽ thiên vị người khác trước, sau đó mới chịu suy nghĩ đến ta thôi.” Giọng Sở Mậu thoảng lộ vẻ ám ức.

“Vợ phải đặt chồng lên đầu, điện hạ nói như thế há chẳng phải là có ý chê A Vu còn chưa đủ tốt sao?” A Vu trè môi nói.

Sở Mậu khẽ cắn lên cánh môi kiều diễm như hoa của A Vu. “Hôm nay thì nàng đã tốt lắm rồi.” Tóc mượt như mây, mắt như sao sáng, bờ môi vừa bị cắn đỏ tươi như hoa hồng, nơi cổ còn đượm mùi thơm, một mỹ nhân như thế nói ra những lời đường mật thật khiến người ta say đắm, người nghe dù có biết là bị dối gạt thì cũng vẫn cam lòng.

A Vu bị ép phải gắng sức hầu hạ Kỳ Vương điện hạ một đêm, kết quả là đến ngày hôm sau vẫn phải nhận một tin tức không lầm: Phó Dĩ Thê không hề có ý định cưới thêm vợ mới.

A Vu gọi Tử Trụy lại, nói cho thị biết thái độ của Phó Dĩ Thê. “Trong lòng Phó tiên sinh vẫn còn vấn vương vong thê, ngươi hãy coi như thành toàn cho một mối si tâm này của ông ấy đi.” A Vu khuyên nhủ Tử Trụy.

Tử Trụy lặng lẽ rời nước mắt, hồi lâu sau mới nói: “Nô tỳ không mong cầu điều gì khác, chỉ cần được hầu hạ bên cạnh Phó tiên sinh là đã thỏa mãn rồi.”

A Vu cảm thấy Tử Trụy đúng là đã bị ma nhập. “Lẽ nào ngươi thà hầu hạ bên cạnh Phó tiên sinh chứ cũng không chịu ở lại Ngọc Lan Đường này ư?”

Tử Trụy sững giật nẩy mình, vội ngẩng đầu lên nhìn A Vu rồi mới lại cúi xuống. “Bên cạnh Vương phi chẳng thiếu gì người hầu hạ, nhưng Phó tiên sinh thân đơn bóng chiếc, nô tỳ...”

A Vu giận đến phát run, thật là không sao hiểu nổi, Tử Trụy thường ngày thông minh là thế, vậy mà sau khi gặp Phó Dĩ Thê lại trở nên như vậy, ngay cả phải trái tốt xấu cũng không thể phân biệt được.

“Thôi vậy, ta bây giờ không giữ ngươi lại nữa, nhưng Phó tiên sinh là

hạng nhân vật mà ngay đến điện hạ cũng phải kính trọng, ta không thể dùng thân phận Vương phi mà bức ép. Ta sẽ điều ngươi đến nhà bếp ở Tương Tư Viên, còn về việc sau này thì đều trông vào ngươi cả. Ta chỉ có thể giúp ngươi đến thế thôi, Tử Trụy.” A Vu thở dài một tiếng. “Sau này nhớ thường xuyên quay về Ngọc Lan Đường, có chuyện gì khó khăn cũng có thể nói với ta.”

Tử Trụy dập đầu ba cái với A Vu, tuy không được điều đến làm việc ở Hứa Nhàn Đường, nhưng đến nhà bếp ở Tương Tư Viên rồi cũng không phải là không có cơ hội thân cận với Hứa Nhàn Đường.

Chuyện của bốn a hoàn rốt cuộc đã được xử lý xong xuôi, A Vu sai Tử Nghi dẫn theo Tử Cẩm đi mua sắm của hồi môn cho ba người bọn Tử Phiến, mỗi người được năm trăm lạng bạc, so với các tiểu thư của gia đình bình thường cũng chẳng thua kém gì. Ngoài ra A Vu còn tặng riêng cho mỗi người một nghìn lạng bạc ngân phiếu, chủ yếu là để phòng thân.

Vừa khéo dịp này Đường Âm lại gửi thư tới, nói là mình lại có, tính ra thì là có ở trên đường tới Lạc Ninh. Nàng ta than phiền rằng đứa bé đó rất giỏi giòn vò người ta, khiến nàng ta bị nghén nặng, chẳng thể ăn uống được gì.

A Vu ngồi trước bàn trang điểm, nhăn răng nhếch miệng làm mặt xấu với bức thư đó.

“Nàng đang làm gì vậy?” Giọng Sở Mậu bất chợt vang lên sau lưng, bóng người cũng xuất hiện trong tấm gương đồng.

A Vu không ngờ mình làm mặt xấu mà cũng bị Sở Mậu bắt gặp, thầm than bản thân đúng là xui xẻo quá chừng. “Âm tý tỵ viết thư đến than vẫn là

mình lại có thai, bị nghén rất nặng. Lạc Ninh là nơi hoang vu hẻo lánh, thiếp muôn tìm hai người hầu già có kinh nghiệm rồi đưa tới đó cho tỷ ấy, ừm, còn phải tìm thêm một bà đỡ thật giỏi nữa.”

“Nàng cả ngày chỉ toàn lo lắng cho những người không liên quan thôi, bản thân nàng thì sao?” Sở Mậu nói rồi bèn đi vào tịnh thất.

Trái tim A Vu đập thình thình không ngớt, nàng ngỡ là Sở Mậu đang ám chỉ với nàng về chuyện con cái, nói ra thì tuổi tác cũng đã lớn rồi, sao vẫn chẳng có chút động tĩnh nào như vậy chứ? Trâu Minh Thiện vốn sở trường chữa bệnh thương hàn, các mảng khác thì không quá giỏi, A Vu thậm chí không biết có nên tìm một đại phu khác tới xem thử cho không, nhưng chuyện này không thể làm ở phủ Kỳ Vương, vì tai mắt quả thực quá nhiều, cứ nên chờ khi quay về ngõ Liễu Thụ rồi nhờ thái thái nghỉ cách giúp cho thì hơn.

Còn Sở Mậu thì thực chất đang ngầm ám chỉ với A Vu rằng nàng cả ngày chỉ toàn nói tới người khác, với hắn thì thậm chí không có lấy một lời hỏi han.

Tối đó A Vu có ý lấy lòng Sở Mậu, nhưng Kỳ Vương điện hạ tỏ ra lạnh lùng, không để ý gì tới nàng cả. A Vu lập tức thu lại vẻ nữ nhi, thậm mắng một tiếng rồi bèn đi làm việc của mình.

A Vu sai Tử Nghi thắp mấy chiếc đèn để trên bàn, khu vực quanh bàn lập tức sáng như ban ngày. Sau đó nàng mới lấy tờ trap ra mấy tờ giấy chuyên dùng để viết thư của phủ Kỳ Vương, sai Tử Nghi mài mực rồi chắp bút viết thư trả lời Đường Âm.

Sau khi Tử Nghi đi rồi, căn phòng bất giác trở nên vô cùng tĩnh lặng, chỉ thỉnh thoảng mới có tiếng lật sách của Sở Mậu, ngoài ra là tiếng bắc đèn nổ

lép bép. A Vu nhìn bắc đèn một chút, chẳng cảm thấy có gì hay, rồi lại nhìn Sở Mậu, sau đó mới cúi xuống viết thư.

Trong thư A Vu đã dặn dò về việc người hầu và bà đỡ, chỉ cần nhẫn nü thêm mấy câu thể hiện nỗi nhớ nhung nữa là xong. Nàng cẩn nhẹ cán bút, bèn chậm rãi viết tiếp.

A Vu cảm thấy rất khó hiểu về việc thời gian gần đây Sở Mậu cứ khi nóng khi lạnh, nhưng sự bất mãn của Kỳ Vương điện hạ thì nàng vẫn có thể nhận ra. Có điều, sự bất mãn ấy rốt cuộc chỉ đơn thuần tới từ việc nàng làm không tốt, hay là do có người khác xen vào A Vu tạm thời còn chưa điều tra ra được.

Thân vê của Sở Mậu cũng là ám vê, thủ đoạn thực sự quá lợi hại, với chút người trong tay A Vu căn bản không dám múa rìu qua cửa Lỗ Ban, cho nên khi Kỳ Vương điện hạ không muôn cho người ta biết hành tung thì không người nào có thể biết được.

A Vu suy nghĩ một chút, chuyện như vậy chỉ có thể kể với Đường Âm, sau đó chờ ý kiến của nàng ta, dù sao người ngoài cuộc cũng thường tinh táo. A Vu đưa mắt liếc Sở Mậu một chút, cúi đầu viết mấy câu, lại chộp dạ liếc chút nữa rồi lại cúi đầu viết tiếp mấy câu.

Cứ liên tục như vậy, chờ đến khi viết xong bức thư, A Vu ngẩng đầu lên thì đã không còn thấy Sở Mậu ngồi trên giường nữa. Nàng ngoanh đầu nhìn quanh, phát hiện Sở Mậu đang ở ngay sau lưng mình.

A Vu nhảy bật dậy, vội vàng dùng tay che bức thư đi, run giọng hỏi: “Điện hạ, sao... sao chàng lại ở đây?” Thực ra A Vu chủ yếu muốn hỏi là hắn rốt cuộc đã xem được bao nhiêu rồi.

“Nàng đang viết cái gì mà chộp dạ như vậy?” Sở Mậu bất giác hơi cau mày.

“Hì hì, chỉ là những lời riêng tư của nữ nhi thôi, nam nhân không được xem.” A Vu cố gắng cười sao cho tự nhiên một chút, trong lòng thì thầm thở phào một hơi, Sở Mậu hỏi như vậy chứng tỏ là chưa nhìn thấy gì.

Sở Mậu không truy hỏi gì thêm, chỉ nói: “Ta đi ngủ trước đây.”

A Vu khẽ gật đầu, gấp bức thư lại giao cho Tử Nghi rồi mới lên giường đi ngủ. Đêm nay Kỳ Vương điện hạ lại không có động tĩnh gì, A Vu lại càng có thể khẳng định được rằng Sở Mậu có gì không đúng lầm.

May mà thư trả lời của Đường Âm về rất nhanh, được đưa tới kinh thành cùng với văn thư cấp báo của Lạc Ninh vệ.

Thấy thư như được gặp mặt, Đường Âm phảng phất như đang ngồi trước mặt A Vu và nói với nàng: “Kỳ Vương điện hạ chỉ e là đã nuôi người khác ở bên ngoài rồi.”

Cho dù đã có điều hoài nghi, nhưng thấy giọng Đường Âm khẳng định như thế, nàng vẫn cảm thấy có chút xót xa. Sự phân tích của Đường Âm hết sức sắc sảo, mà thời gian gần đây số lần Kỳ Vương điện hạ không về Ngọc Lan Đường rõ ràng đã nhiều lên, A Vu sai Tử Nghi đi nghe ngóng một chút thì được biết hắn cũng không ở Băng Tuyết Lâm.

Nam nhân không giống với nữ nhân, chỉ cần ném được mùi vị rồi là sẽ khó lòng buông bỏ. Ta thành thân với ca ca muội đã lâu như vậy, thế mà mỗi ngày y vẫn giống như sói đói vậy, cho dù thỉnh thoảng có tranh cãi thì chỉ vài ba ngày sau là y lại xin làm lành với ta. Hai tháng trời ròng rã, thật là một quãng thời gian khó có thể tưởng tượng, nhất định phải hết sức sát sao. Đường Âm viết, vì A Vu đã thô lộ tâm tư với nàng, viết thư thì không xấu hổ như nói trực tiếp, cho nên lời lẽ của Đường Âm trong thư bạo dạn hơn nhiều.

Ngay cả lúc ta sinh Nhị Thủ Nhi, y cũng không chịu buông tha cho ta.

Đường Âm viết tiếp. Còn về việc sau đó thái độ của Kỳ Vương điện hạ dịu lại, ta nghĩ chưa chắc đã là thật lòng. Nam nhân rất giỏi giả dối, ca ca ta lòng mang người khác, nhưng sau khi thành hôn với tẩu tẩu, trong mắt người ngoài không phải vẫn là hết sức ân ái đó ư? Ngay như tẩu tẩu ta, chỉ nghe y nói vài câu là có chuyện gì cũng đều cho qua được hết.

Ca ca và tẩu tẩu mà Đường Âm nói tới chính là Đường Tú Cẩn và Cố Tích Huệ. Hai người này sau khi thành thân đã sinh hai con, bên cạnh Đường Tú Cẩn cũng chẳng có vợ lẽ hay thông phòng a hoàn nào, người trong kinh thành ai cũng nói là Cố Tích Huệ may mắn.

Tin tức mà Đường Âm tiết lộ sau đó lại càng khiến A Vụ chấn động hơn.

Lần này ta mang thai chưa đầy ba tháng, không thể hành phòng với ca ca muội, bên dưới liền có người lén lút tặng cho ca ca muội một nha đầu, ca ca muội đã giấu ta tới đó mấy bận rồi. Ta chỉ giả vờ như không biết, dù sao nam nhân cũng khó mà xa được chuyện này. Muội nói Kỳ Vương điện hạ lúc thì xa lánh muội, lúc lại dịu dàng ôn tồn với muội, chỉ e là y có ý muốn bù đắp một chút mà thôi. Thời gian gần đây ca ca muội luôn theo sát ta, có lẽ cũng là vì cảm thấy áy náy.

A Vụ không ngờ Vinh Ngân và Đường Âm tình cảm khăng khít với nhau là thế, phải trải qua bao nhiêu trắc trở cuối cùng mới đến được với nhau, vậy mà cuối cùng nhị ca vẫn không thể tránh khỏi cái tính nét xâu xa đó của nam nhân.

Nếu đúng như lời muội nói, Kỳ Vương điện hạ đã chán ghét muội, vậy thì y sẽ chỉ xa lánh muội, há lại chịu nuông chiều muội như thế? Lời này của Đường Âm có thể nói là chỉ ngay vào chỗ trọng yếu.

A Vụ cũng không phải là chưa từng giận Sở Mậu, trong lòng vẫn còn

nhớ sự lạnh lùng vô tình của hắn khi xưa. Lúc hai người chưa động phòng, Sở Mậu có lúc nào chịu để ý tới suy nghĩ của nàng?

A Vu càng nghĩ càng cảm thấy lời của Đường Âm có lý, chỉ là nàng không rõ tại sao Sở Mậu lại không chịu mang người ở bên ngoài vào phủ, nàng đâu phải là loại chủ mẫu không dung được người khác. Nếu không vì cái tật thích sạch sẽ quá mức kia của hắn, A Vu sớm đã chủ động nạp thiếp cho hắn rồi.

A Vu nghiêng đầu nhìn Sở Mậu đang nằm ngay cạnh mình, trong lòng ngập tràn một cảm giác rất khó tả, chua cay mặn ngọt chỉ thiếu duy nhất một chữ “ngọt” mà thôi. Thời gian vừa qua Sở Mậu rất ít khi quần lấy nàng, nàng cứ ngỡ là mình sẽ nhẹ nhõm, nhưng trong lòng thì lại nặng như đeo chì.

A Vu chỉ hận không thể lập tức mang con hồ ly mà Sở Mậu nuôi bên ngoài tới trước mặt xem thử thị rốt cuộc có gì ghê gớm mà có thể khiến Sở Mậu sẵn lòng nuôi bên ngoài chứ không chịu mang vào trong phủ.

Nhưng rồi A Vu lại cảm thấy suy nghĩ này của mình quá u nhở mọn, đối phương chẳng qua chỉ là một món đồ chơi của nam nhân, há có thể so sánh với mình, huống chi Sở Mậu đối xử với nàng quả thực không tệ.

Đáng tiếc lòng dạ A Vu thực sự khó mà yên được, chỉ biết căn chặt góc chăn để trút giận. Sở Mậu hành sự cẩn thận quá đỗi, A Vu trước giờ chưa từng tìm được dấu tích nào của người bên ngoài ở trên người hắn. Có điều mỗi lần hắn từ bên ngoài trở về, nếu không tới Băng Tuyết Lâm trước thì cũng tới Hứa Nhàn Đường trước, về Ngọc Lan Đường chủ yếu chỉ là để thay quần áo mà thôi.

A Vu không phải loại người hay băn khoăn lo nghĩ, trong lòng lập tức hạ quyết tâm phải sớm tìm cho ra nữ nhân đó, kéo không sau này lại trở tay không kịp, lỡ như nữ nhân đó có thai rồi thì nàng cũng tiện tính toán chuyện

sau này.

Ngày hôm sau, vừa sáng sớm A Vu đã quay lại ngõ Liễu Thú một chuyến.

“Sao lại quay về vào lúc này, mà còn không sai người nói trước gì cả? Cha con hôm nay đã tới nha môn rồi.” Thôi Thị nhìn thấy A Vu thì bèn tì mỉ quan sát nàng một lượt từ đầu đến chân chậm rãi nói: “Sao lần này con bị ốm lâu vậy? Ta có sai người đến vương phủ mà không gặp được con. Đây đã là lần thứ hai rồi, Kỳ Vương đối xử với con...” Thôi Thị thoáng lộ vẻ lo lắng.

“Điện hạ đối xử với con rất tốt. Lần này con theo điện hạ xuống Giang Nam, cho nên phải cáo bệnh không gặp ai cả.” A Vu ẩn ẩn nói.

Thôi Thị nghe vậy thì không còn quá lo lắng nữa. “Con nói như vậy thì ta yên tâm rồi, chỉ là bụng con sao vẫn...”

A Vu cúi đầu nhìn bụng mình, đặt tay lên bụng, nhẹ nhàng nói: “Thái thái tìm giúp con một vị đại phu đi, đừng để người của phủ Kỳ Vương biết.”

“Nên như vậy lắm, ta sớm đã muốn khuyên con rồi, nhưng cha con cứ nói chuyện này phải nghe con. Ta đã nghe ngóng từ lâu rồi, Thiện đại phu ở Trường Sinh đường trong ngõ Mạt Lị rất giỏi về mấy chuyện của nữ nhân. Đại thiếu phu nhân của Mã phủ từng năm năm không sinh nở được, uống thuốc của ông ta hai tháng thì liền có thai ngay.”

A Vu khẽ gật đầu. “Gọi ông ấy đến phủ nhà ta là tốt nhất, cứ nói là đạiẫu sinh được Hoan Ca Nhi xong thì thân thể không tốt, cần được điều dưỡng. Thái thái cứ nhắc đạiẫu trước một tiếng, sau đó định trước ngày giờ rồi phái người đưa thư đến vương phủ, con nhất định sẽ tới đúng hẹn.”

Sau khi từ ngõ Liễu Thụ trở về, A Vu còn phải bận rộn lo chuyện Hách ma ma về quê, dù sao cũng phải để bà ta được áo gấm về làng, xe ngựa, tùy tùng đều cần lựa kĩ, còn phải tặng lễ vật cho thân hữu đồng hương. Bất luận Hách ma ma có chịu nhận ý tốt của A Vu hay không, chuyện này A Vu cũng không thể không làm.

Chương 53

A Vụ gắng sức cứu mỹ nhân

Buổi chiều hôm đó, A Vụ ngủ trưa thức dậy, biết được Sở Mậu đang không ở trong phủ, bèn dẫn theo a hoàn đến Băng Tuyết Lâm.

Lã Nhược Hưng tất nhiên không dám ngăn cản A Vụ. A Vụ vào trong thư phòng ở Băng Tuyết Lâm, lựa lấy một cuốn *Tán sử* và mở ra đọc. Sách của Sở Mậu chủ yếu là các loại sách sử và binh pháp, còn có một số bút ký mà tiền nhân để lại, tiêu thuyết thì căn bản chẳng có cuốn nào.

Đến khi mặt trời xuống núi, A Vụ mới nhìn thấy bóng dáng Sở Mậu xuất hiện trên Băng Tuyết Lâm. Trên người hắn là một bộ đồ mặc khi ra ngoài, hiển nhiên là mới từ bên ngoài về.

A Vụ đứng dậy ra ngoài nghênh đón, đứng trên bậc thềm nhìn Sở Mậu.

“Nàng ra ngoài này làm gì, bên ngoài gió lớn, cẩn thận kéo bị ho đấy.” Sở Mậu ôm A Vụ đi vào phòng. A Vụ ngoan ngoãn tựa người vào lòng ngực Sở Mậu, ghé mũi tới ngửi mùi trên cơ thể hắn, cảm thấy như có mùi son phấn, lại dường như là không có.

“Nàng ngửi cái gì vậy?” Sở Mậu hỏi.

A Vụ bất giác cả kinh, ngẩng đầu cười yêu kiều nói: “Thiếp ngửi xem trên người chàng có mùi nữ nhân ở bên ngoài không.”

“Vậy nàng có ngửi được gì không?” Sở Mậu khẽ véo mũi A Vụ.

“Dường như có, lại đường như là không.” A Vu thành thực trả lời.

Sở Mậu thản nhiên cởi áo choàng ra trước mặt A Vu, rồi lại cởi cả áo ngoài, đến khi đi vào phòng trong thì thậm chí còn cởi luôn cả áo lót, sau đó để trần hai tay ôm chõ y phục đó đặt vào trong lòng A Vu. “Nàng cầm lấy mà ngủi cho kĩ đi, đừng bỏ sót chõ nào nhé.” Rồi bèn xoay người đi vào tịnh thất.

A Vu vứt đống y phục sang một bên, khẽ đưa tay vỗ trán, thầm cảm thấy mình thật nực cười, nếu Kỳ Vương điện hạ dễ động lòng như vậy thì đã chẳng sống một mình suốt bao năm. Nàng quả đúng là quan tâm tắc loạn.

Quan tâm tắc loạn? A Vu cả kinh đứng thăng người lên, đưa tay đặt lên ngực mình, thấy trái tim không ngừng đập thình thình trong lòng ngực, lẽ nào nàng đã thích Sở Mậu rồi?

“Sao nàng lại có vẻ mặt như vậy? Gặp ma hay sao?” Sở Mậu từ trong tịnh thất bước ra, nhìn thấy A Vu đang ngắn ngoèo trên giường.

A Vu đưa mắt liếc nhìn Sở Mậu, thầm nghĩ bản thân làm sao lại thích một người đối xử với mình lúc nóng lúc lạnh như vậy được, nhất định là nàng đã cả nghĩ rồi.

Sở Mậu ôm A Vu vào lòng rồi ngồi xuống. “Nói đi, nàng đã ngủi thấy gì rồi?”

A Vu khẽ chọc ngón tay vào ngực Sở Mậu, nói nũng nịu: “Thiép chẳng ngủi thấy gì, nhưng điện hạ cứ nên chủ động khai báo thì hơn, nếu thành thực thì sẽ được khoan hồng.”

“Ta đây hoàn toàn trong sạch, có gì mà phải khai báo?” Sở Mậu cầm lấy bàn tay A Vu, đưa một ngón tay của nàng vào miệng. “Ta ứng phó với một

mình nàng đã đủ mệt rồi, còn có người ở bên ngoài được nữa sao?”

“Cái gì mà mệt chứ?” A Vu trùng mắt lên. “Chàng nói bừa, thiếp...”

Trong cặp mắt long lanh ấy như có một ngôi sao thoáng qua, đẹp đến mê hồn. Sở Mậu xoay người A Vu lại và đè nàng xuống, ghé đến bên tai nàng, nói: “Có phải ta một ngày không đụng vào nàng, nàng liền suy nghĩ linh tinh không?”

Cặp mắt Sở Mậu sáng đến kinh người, A Vu cứ nhìn chăm chăm vào đó, quên cả đáp lời hay phản bác, đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve lông mày Sở Mậu, nói như đang mộng du: “Mắt của chàng đẹp quá.”

Sở Mậu cúi đầu hôn nàng.

“Nhưng thời gian gần đây điện hạ quả thực có hơi kỳ quặc.” A Vu trè môi nói. “Bằng không thiếp đã chẳng suy nghĩ linh tinh rồi.”

Sở Mậu chậm rãi nói: “Đời này kiếp này ta chỉ cần có A Vu là đủ rồi. Hơn nữa, nếu thực sự có người thứ hai, thứ ba, ta lại chẳng bị nàng gặm sạch cả xương hay sao? Ta nào có dám.”

A Vu đưa chân khẽ đá Sở Mậu một cái. “Chàng nghĩ thiếp là loại người hung dữ, hay ghen đến thế sao?”

“Ta thấy cái máu ghen của nàng không nhỏ đâu, ngay đến một chuyện vu vơ chẳng có chút manh mối nào như thế mà cũng sinh lòng hoài nghi được.” Sở Mậu cười nói.

“Già mà không có chút manh mối, trước đây... trước đây chàng đâu có như vậy. Điện hạ cũng đừng lấy cớ là vì thiếp giận dỗi, trước đây có lần thiếp còn giận hơn, nhưng điện hạ cũng có chịu buông tha cho đâu.” A Vu trè môi nói. Nàng đã hơi hiểu tính khí của Sở Mậu rồi, loại chuyện này cứ nói thẳng

ra có khi lại tốt hơn, còn âm thầm điều tra sau lưng thì sẽ chỉ khiến hắn tức giận.

“Lẽ nào nàng không cho phép ta nghỉ ngơi một chút? Thời gian này ta rất bận rộn, dù có khỏe mạnh đến mấy thì cũng phải nghỉ ngơi mới được. Nàng muốn hút khô ta hay sao?” Sở Mậu trở mình xuống khỏi người A Vu, làm ra vẻ yếu ớt cạn sức.

“Ai muốn hút khô chàng chứ?” A Vu giận đến nghẹn lời, thật là một lời vu cáo trắng trợn. A Vu trở mình ngồi dậy muốn xuống giường, nhưng lại bị Sở Mậu đưa tay kéo lại. “Buông thiếp ra!” A Vu gạt tay, nói.

“Nàng lại sao vậy?” Sở Mậu ôm lấy eo A Vu.

“Chàng chỉ toàn úc hiếp thiếp thôi, thiếp không nói chuyện với chàng nữa, thiếp muốn về Ngọc Lan Đường.” A Vu không ngừng ngọ nguậy, muốn thoát khỏi vòng tay của Sở Mậu.

“Lúc này ta còn chưa bắt đầu úc hiếp nàng mà.” Sở Mậu cười nói.

A Vu ghét nhất là cái bộ dạng dù trời sập xuống cũng chẳng sao này của Sở Mậu, trong lòng cảm thấy ấm úc vô cùng, liền chớp chớp mắt vài cái, nước mắt không kìm được nữa, chậm rãi chảy xuống dọc theo gò má.

Sở Mậu không nói gì, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của A Vu.

A Vu thút thít nói: “Thiếp cũng chẳng biết là có chuyện gì, nhưng có thể khẳng định là có điều gì đó không đúng lăm, chỉ là không đoán ra được. Điện hạ cũng đừng lừa gạt thiếp nữa, lời nào là thật lời nào là giả thiếp có thể phân biệt được rõ ràng.”

Sở Mậu thở dài, ôm chặt A Vu vào lòng, tì cằm lên đỉnh đầu nàng, nói: “Đừng lo, dù xảy ra chuyện gì thì cũng còn có ta, ta sẽ xử lý ổn thỏa mọi

chuyện.”

A Vu không nói gì, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt.

“Nàng khóc như vậy không tốt cho sức khỏe đâu.” Sở Mậu khẽ hôn lên bờ má đang vương đầy nước mắt của A Vu. “Trong lòng ta không có người nào khác, cũng sẽ vĩnh viễn không có người nào khác, bởi vì A Vu là một cô vợ ghen tuông, vừa đi vào trái tim ta đã đóng chặt cửa lại rồi.”

A Vu khẽ “hừ” mấy tiếng tỏ vẻ không tin. “Nếu trong lòng điện hạ thực sự có thiếp, vậy tại sao điện hạ chưa từng nói với thiếp những lời thật lòng.”

Sở Mậu ngập ngừng một chút rồi mới nói: “Vậy nàng muốn nghe những lời thật lòng nào?”

A Vu rời khỏi lòng Sở Mậu, cúi đầu suy nghĩ một chút. “Tình thế hiện giờ biến ảo khó lường, thiếp ở nhà cũng rất lo lắng, nhưng điện hạ lại chẳng nói gì với thiếp cả. Chẳng hạn như lần này, tấu Chương trị thủy của điện hạ đã được Hoàng thượng phê chuẩn chưa?”

“Tâu Chương tạm thời bị giữ lại, chưa có phúc đáp.” Sở Mậu nói.

A Vu ngẩng đầu, ghé sát khuôn mặt vẫn còn vương đầy nước mắt tới trước mặt Sở Mậu, tỏ ý bảo hắn hãy lau cho mình. Sở Mậu bật cười cầm khăn tay của A Vu lên, nhẹ nhàng giúp nàng lau nước mắt.

A Vu nói: “Hoàng thượng chắc chắn là không có sức để tâm tới việc này, muốn để lại cho tân Hoàng đế xử lý. Nghị ca của thiếp đã tới Phong Hồ ở Lạc Bắc, huynh ấy có gửi thư báo với điện hạ tình hình bên đó không?” A Vu lại hỏi.

“Sau trận chiến ở Lạc Bắc, thực lực của Kim Quốc Nhĩ Hãn đã suy giảm rất nhiều, bắt đầu không áp chế được các bộ lạc khác, mà bên phía Lạc Bắc

còn có người Thát Đát như hổ đói rình mồi, nhưng tạm thời biên giới vẫn coi như yên á. Ta đã bảo nhị ca của nàng chuẩn bị sẵn cho việc đánh trận rồi.”

“Đánh trận?” A Vu lập tức nghĩ ngay đến Cố Đình Dịch. Nếu thực sự có chiến tranh, mà Cố nhị ca lại có thể giành phần thắng, áp chế được người Thát Đát, khiến Sở Mậu không tìm được lý do nào để thay người, như thế sự an toàn của Trưởng Công chúa sẽ được đảm bảo thêm một chút.

“Nàng nghĩ tới chuyện gì mà ngân nga vậy?” Trong giọng nói của Sở Mậu thoáng qua một tia lạnh lẽo.

A Vu tất nhiên không dám nhắc đến Cố Đình Dịch trước mặt Sở Mậu, trực giác nói cho nàng biết, Kỳ Vương điện hạ có lẽ chẳng thích nghe đến tên ai trong nhà Trưởng Công chúa.

“Nếu có đánh trận, thiếp rất lo cho sự an nguy của nhị ca và Âm tỷ tỷ. Âm tỷ tỷ lại có thai rồi.”

“Đến lúc đó ca ca nàng chắc chắn sẽ đưa tẩu tẩu của nàng về trước. Nếu nàng thực sự không yên tâm thì hãy sai Hạ Xuân mang người đi đón là được.” Sở Mậu giúp A Vu chỉnh lại mái tóc, chậm rãi nói.

Đúng lúc này Lã Nhược Hưng đi vào hỏi nê bày cơm ở đâu, Sở Mậu bèn nói với A Vu: “Chúng ta cứ ăn cơm ở đây, buổi tối thì về nghỉ tại Băng Tuyết Lâm, nàng thấy thế nào?”

Cả hai bên A Vu đều ở đã quen, cho nên không hề có ý phản bác Sở Mậu chỉ vì một chuyện nhỏ này.

Buổi tối hôm đó, Kỳ Vương điện hạ vẫn rất quy củ, A Vu mở to mắt nhìn lên nóc màn, thầm nghĩ mình thảng thắn bộc bạch như thế rồi, tại sao Sở Mậu vẫn chẳng có động tĩnh gì? Có điều muốn nàng chủ động, nàng thực sự

không làm nổi.

“Không ngủ được sao?” Sở Mậu hỏi.

A Vu giật mình, nhắm mắt lại, nghiêng người qua một bên quay lưng về phía Sở Mậu mà ngủ tiếp.

Sở Mậu bật cười thành tiếng sau lưng A Vu, đặt tay lên eo nàng.

A Vu hơi nhích vào phía trong định tránh khỏi tay Sở Mậu. Tiếng cười của hắn thật đáng ghét, cứ như thể nàng là một oán phụ khuê phòng, A Vu không muốn thừa nhận điều này chút nào.

Đáng tiếc cánh tay Kỳ Vương điện hạ rất dài, A Vu đã nhích đến sát mép giường rồi mà vẫn không tránh được, đành mặc cho Sở Mậu xoa eo, bóp lưng mình, kết quả là dần dần cảm thấy buồn ngủ.

“A Vu.” Sở Mậu khẽ gọi mấy tiếng mà A Vu không đáp lời, nếu nghe kĩ tiếng thở của nàng thì còn thấy đều đều nhẹ nhè, Sở Mậu thấy thế thì mới vén chăn xuống giường, khoác áo gọi Lã Nhược Hưng từ bên ngoài lại, nói: “Đi mời Hạ thái y và Khương thái y tới đây.”

Y thuật của Hạ Niên Phương thì Sở Mậu có thể tin tưởng được, còn Khương thái y vốn chuyên xem bệnh cho nữ nhân, có hai người này đồng thời bắt mạch, Sở Mậu mới có thể yên tâm hơn một chút.

Mấy hôm trước A Vu ngủ tại Ngọc Lan Đường, Sở Mậu không tiện mời hai vị thái y đó tới bắt mạch, sợ chẳng may bị người ở Ngọc Lan Đường bắt gặp rồi sinh nghi, vì hắn dù sao cũng không thể điểm huyệt tất cả mọi người ở đó được.

Chỉ khi A Vu tới Băng Tuyết Lâm, trong ngoài đều là người của Sở Mậu, hắn mới có thể yên tâm. Mấy ngày nay lạnh nhạt với A Vu, hắn ít nhiều

gì cũng có ý chọc giận A Vu để dụ nàng tới Băng Tuyết Lâm.

Sở Mậu nghĩ tới đây thì bất giác bật cười, nếu là trước đây, hắn sẽ không dám tin vào điều này, không ngờ A Vu lại chủ động đến Băng Tuyết Lâm hỏi thăm tin tức về hắn. Còn về Cố Đình Dịch, hắn sớm muộn gì cũng phải xóa sạch hình bóng của người này ra khỏi trái tim A Vu.

Hạ Niên Phương và Khuong thái y rất nhanh đã tới, hồi chiêu Sở Mậu về phủ, nghe nói A Vu đang ở Băng Tuyết Lâm, thế là sớm đã sai người đi mời hai vị thái y rồi.

Khuong thái y nhường cho Hạ Niên Phương bắt mạch trước, Hạ Niên Phương thoáng liếc mắt A Vu lúc này đang nằm trên giường rồi vội vã cúi đầu đặt tay lên cổ tay trắng ngần của nàng, bắt đầu bắt mạch.

Một hồi lâu sau, Hạ Niên Phương đứng dậy nói: “Khuong lão xin hãy thử xem.”

Khuong thái y vén áo ngồi xuống ghế, đưa tay bắt mạch.

Khuong lão làm việc tại Thái y viện, chuyên khoa phụ nhân, đã quen bắt mạch cho các quý nhân trong cung, phần lớn đều phải che che chắn chắn, nhưng Kỳ Vương vô cùng lo lắng cho sức khỏe Vương phi, lúc này ngay cả màn che cũng không buông, tay còn chằng đắp vuông khăn lụa, tất cả đều vì bốn chữ “Vọng - Văn - Vân - Thiết” trong Đông y.

Khuong thái y thu tay lại, đưa lên vuốt vuốt chòm râu, khi ấy mới đứng dậy.

Sở Mậu mời hai người họ ra ngoài, Khuong Lương Chi cung kính hỏi: “Xin hỏi Vương gia, Vương phi ngày thường có khi nào xuất hiện các triệu chứng tinh thần bất an, chán ăn, ngủ nhiều hay không?”

“Vương phi buổi sáng thường dậy rất muộn, có khi điểm tâm và cơm trưa dùng chung, lượng ăn cũng không nhiều, có điều nàng hoạt động ít nên sức ăn cũng không lớn.” Sở Mậu nói.

Đối với vị Kỳ Vương phi ngủ một mạch tới tận khi mặt trời lên cao ba con sào, ngay cả điểm tâm cũng giản lược đi, Khương thái y không dám đánh giá quá nhiều. Lão và Hạ Niên Phương liếc nhìn nhau, ánh mắt đôi bên đều sáng tỏ.

“Khương lão, ngài am tường chuyên khoa phụ nhân, mời Khương lão ngài nói trước là hơn.” Hạ Niên Phương nói.

Khương thái y đã qua tuổi hoa giáp, tất nhiên sẽ dễ nói những lời này hơn Hạ Niên Phương mới ngoài bốn mươi. “Theo vi thần nhận thấy, bệnh của Vương phi hẳn do chuyện vợ chồng quá độ mà ra.”

Lời ấy vừa nói ra, Hạ Niên Phương lập tức ho khan một tiếng, ngay cả Sở Mậu xưa nay hổn hển không lộ cũng đỏ bừng mặt mũi, thật may Sở Mậu rất nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

Còn Hạ Niên Phương ho khan cũng chỉ vì lời Khương thái y nói ra quá mức thảng thắn. Khương Lương Chi xưa nay tính tình chính trực, nói chuyện thảng tung như ruột ngựa, đây cũng chính là nguyên nhân khiến ông ta tuy rằng y thuật rất tốt lại thuộc bậc lão tiền bối, nhưng đã sống trong Thái y viện ba mươi năm vẫn chỉ là một thái y nhỏ nhoi mà thôi.

“Vương phi tuổi đời còn nhỏ, chuyện vợ chồng quá mức, thân thể tuổi trẻ yếu nhược, lại thêm hao tinh tốn khí khiến thận âm khuyết tổn. Hiện tại trẻ trung nhất thời chưa nhìn ra bệnh, một khi có tuổi e rằng không phải chuyện tốt đẹp, thậm chí gây khó khăn với chuyện sinh nở.” Khương Lương Chi lại vuốt chòm râu dài. “Cũng may, vị thầy thuốc mỗi tuần đều bắt mạch

cho Vương phi đã sớm phát hiện ra sự bất thường, Vương phi hờ nhạt không nặng. Có điều, Vương gia nên điều dưỡng lại chút ít, âu cũng là dưỡng thân trường thọ.”

Sở Mậu chưa khi nào bị người ta giáo huấn đến chǎng còn mặt mũi như vậy, may mà vẫn nhịn được xuống.

“Hơn nữa, Vương phi có thể đã dùng thêm dược vật, nhờ thế làm chậm lại bệnh trạng của người, nếu không đã sớm phát bệnh cũng nên.” Khương Lương Chi vẫn tiếp tục nói, nhưng nói tới đây, lão nhìn sang Hạ Niên Phương. “Chuyện này mời Hạ Viện chính nói cho Vương gia đi.”

Hạ Niên Phương gật đầu nói: “Vương phi dáng dấp như người trời, Vương gia và Vương phi lại là phu thê tuổi trẻ, khó tránh được điều phóng túng, cứ để tự nhiên là được rồi.” Lời này là Hạ Niên Phương nói với Khương Lương Chi, những muôn giải thích cho Kỳ Vương, rằng hắn cũng chẳng phải phường háo sắc dâm dật gì.

“Có điều, vi thần xem thấy bệnh trạng của Vương phi không phải chuyện một sớm một chiều, thật may người cũng dùng thêm thuốc bồi bổ điều âm mới có thể nỗ lực duy trì tới nay.” Hạ Niên Phương nói.

Sở Mậu nhớ nhất thời nhớ tới “Kính phủ bí dược” mà Lăng Dụ cho mình. Thành thực mà nói, nửa năm qua Sở Mậu quả có chút phóng túng, thấy A Vụ chǎng có vẻ gì là không ổn nên cơ hồ chǎng sót đêm nào, một ngày ba bốn bận cũng không ít. Thuở nhỏ Sở Mậu luyện Nguyên dương quyết, thân thể có phần dương hỏa vượng hơn so với người khác. Bản thân không thấy có gì bất thường, vì thế quen thói cho rằng A Vụ cũng không sao, rốt cuộc đã quá xem nhẹ tuổi tác của nàng, cơ thể rõ ràng còn chưa phát triển hết.

“Có điều loại thuốc này còn có...” Hạ Niên Phương không biết có nên

nói thẳng ra hay không, sợ nói ra lại khiến phu thê Kỳ Vương bất hòa. Dù sao, Kỳ Vương vẫn chưa có con, mà Kỳ Vương phi lại đang dùng thuốc tránh thai.

“Hạ Viện chính cứ nói đừng ngại.” Sở Mậu đã đoán ra Hạ Niên Phương còn điều muốn nói.

“Thuốc này có thêm tác dụng tránh thai, dùng trong thời gian dài sẽ tích độc trong cơ thể. Vì thần cả gan đoán thuốc kia từ Kính phủ mà ra, chính là mật bí bất truyền của Kính phủ xưa nay. Thuốc đó ôn hòa hơn các loại thuốc tránh thai tầm thường vẫn thấy trong cung rất nhiều, cũng không nên thêm thuốc bồi bổ. Nếu muốn dùng có thể theo kỳ, cứ dùng ba tháng lại nghỉ ba tháng, như vậy, thiết nghĩ không đáng ngại.” Hạ Niên Phương nói.

“Sao lại không đáng ngại? Nữ tử trước khi sinh đẻ tốt nhất nên hạn chế dùng thuốc này, nếu không sau này sẽ khó đậu thai.” Khương Lương Chi phản bác.

Hạ Niên Phương không đáp.

“Nếu nữ tử muốn tránh thai, có thể dùng phương pháp gì an toàn, xin Lương thái y chỉ cho ta.” Sở Mậu cúi mình thật thấp.

Khương Lương Chi cũng mặc kệ chuyện Kỳ Vương tới giờ vẫn chưa có con thì có gắng tránh thai vì cớ gì, lão chỉ biết có hỏi ắt có đáp.

“Giữa hai chu kỳ sẽ có vài ngày rất dễ thụ thai, tránh được đi thì sẽ không vấn đề gì, cẩn trọng một chút, tính khoảng mười ngày nửa tháng làm kỳ thay đổi tránh thai.” Khương Lương Chi nói.

“Đa tạ hai vị thái y, xin kê thêm vài phương thuốc điều dưỡng thân thể cho nội tử.” Sở Mậu nói.

“Vâng.” Hạ Niên Phương và Khương Lương Chi đi sang một bên bắt đầu thảo luận cùng kê đơn.

Sở Mậu lúc này mới thở phào một hơi, điều khiến Sở Mậu lo lắng nhất chính là phương thuốc kia làm tổn thương tới cốt thận thể A Vu, cũng may lần này chỉ là sơ bóng sơ gió. Có điều, bây giờ Sở Mậu cũng không dám cho A Vu dùng loại thuốc này nữa, dù Hạ Niên Phương có nói không sao, Sở Mậu cũng không dám khinh suất thử thêm.

Hôm sau, A Vu ngủ một mạch tới khi trời sáng hẵn mới tỉnh dậy, chẳng ngờ lại thấy Sở Mậu vẫn còn trong phòng, không tránh được ngạc nhiên hỏi: “Điện hạ hôm nay vẫn chưa ra ngoài ư?”

“Đặc biệt chờ nàng.” Sở Mậu tới bên giường ngồi xuống, ôm A Vu vào lòng, liền đó mở đơn thuốc của hai vị Hạ, Lương đưa cho A Vu xem.

“Đều là phương thuốc cố bồn bồi nguyên.” A Vu xem thấy ù ù cạc cạc. “Để cho ai dùng vậy?” A Vu vừa thốt ra câu hỏi này lòng liền cả kinh, người có thể phiền tới cả Hạ Niên Phương và Khương Lương Chi cùng bắt mạch không có nhiều, Kỳ Vương điện hạ tất nhiên là người trọng yếu mới được hưởng đặc quyền như vậy. Thuốc này lại là cố bồn bồi nguyên, A Vu không khỏi nghi ngờ đưa mắt nhìn Sở Mậu.

“Đang miên man nghĩ ngợi những gì vậy?” Sở Mậu vỗ vỗ má A Vu.

Tròng mắt A Vu đảo nhanh như chớp, nhưng lời trong lòng chẳng dám nói ra, có điều đã bắt đầu cân nhắc tới các món bồi bổ cho Sở Mậu. Câu kỹ tử, sơn dược, hải sâm, cá ngựa, khiếm thực, hồ đào đều là thức bổ thận khí, đúng rồi, còn có cao nhung hươu.

“Không phải cho ta.” Sở Mậu nói.

Mặt A Vu thoáng mở lớn hơn một chút, nhìn Sở Mậu không nói lời nào.

Sở Mậu cúi đầu, nhỏ giọng thì thầm một câu vào tai A Vu.

“A!” Mặt A Vu nhất thời đỏ bừng lên như hoa đào tháng Ba, ngay cả cằm cỗ cũng đỏ rực. “Thiép không tin, tại sao phải lừa lúc thiép đang ngủ mới mời họ tới bắt mạch?”

“Không lẽ phải đợi nàng dậy mới được đến hay sao?” Sở Mậu nhéo nhẹo mặt A Vu. “Ông lão Khương Lương Chi đó nói chuyện thảng thắn đến nỗi người nghe phải ngượng chín người, đến cả ta cũng cảm thấy có phần chịu không nổi.” Sở Mậu lúc này cảm thấy may mắn vạn phần. Thân thể A Vu không bị sao là tốt rồi, nhờ bệnh tình như vậy nên những hành động lúc trước của Sở Mậu cũng được lý giải, nếu không sẽ còn khiến A Vu đem lòng nghi ngờ. Chuyện tránh thai này, Sở Mậu đã quyết không nói lại với A Vu, nếu để nàng biết được, không thể tưởng tượng nổi sẽ làm àm ĩ tới mức nào.

A Vu nghĩ tới nghĩ lui, lời này của Sở Mậu là thực, nếu Khương Lương Chi đứng trước mặt nàng nói những câu như vậy, chỉ sợ nàng sẽ xấu hổ muốn chết. “Đều tại chàng! Cái đồ hồn đản chàng, bại hoại!” A Vu nhéo nhéo cánh tay Sở Mậu, như vậy gọi là gì nhỉ, phóng túng, dâm dục, vô độ, nếu để người ngoài biết được, sau này nàng còn mặt mũi nào gặp ai.

“Nàng yên tâm, hai người họ luôn rất thận trọng, tuyệt đối không nói lung tung ra ngoài đâu.” Sở Mậu an ủi A Vu, lại cắn vào tai nàng. “Bây giờ nàng đã biết vì sao ta không dám động vào nàng rồi chứ? A Vu, ta ngày ngày nhẫn nhịn rất khó chịu.” Sở Mậu kéo tay A Vu đặt xuống dưới bụng mình.

A Vu nhanh như chớp thu tay về. “Giờ là lúc nào rồi, chàng còn có thể...

có thể hưng chí như vậy nữa.” A Vu câu giận mắng Sở Mậu.

Sở Mậu cười khổ, nói: “Chỉ cần ở cạnh nàng, nó sẽ chẳng quản giờ nào khắc nào hết. Vì chuyện này, nàng hiểu làm ta như vậy, còn ngờ vực hòn dối ta, nghi ngai ta ra ngoài bao nuôi người khác, giờ nàng bồi thường ta sao đây?”

Nếu bị Sở Mậu năm câu ba từ đã lừa gạt được thì nàng đã chẳng còn là A Vu. “Nói như vậy, từ khi chúng ta ở Giang Nam điện hạ đã hoài nghi thân thế thiếp không ổn, vì sao phải chờ đến giờ mới mời mấy người Hạ thái y đến?”

“Kỳ thực, ta cũng chưa thể xác định được rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại sợ nàng thêm lo lắng hãi hùng, lúc hồi phủ nàng lại không muốn ở Hứa Nhàn Đuwong, ta e càng khiến nàng thêm hoài nghi, khó khăn lắm mới đợi được nàng tới Băng Tuyết Lâm.” Sở Mậu nửa đùa nửa thật đáp. Thực tế, điều khiến Sở Mậu nghi ngờ căn bản không phải thân thế A Vu có gì không ổn, cái gì mà “phóng túng, dâm dục, vô độ” mà chỉ đơn thuần là dùng hết thuốc rồi lại không muốn để A Vu mang thai dọc đường mà thôi.

Đối với những lời Sở Mậu nói, A Vu luôn nửa tin nửa ngờ, thực tình nàng nghi hoặc Sở Mậu thừa dịp nàng ngủ mòi Hạ Niên Phương và Khương thái y tới bắt mạch căn bản vì muốn xem có phải sức khỏe nàng không tốt nên mới không thể mang thai hay không, dù sao cũng đã hơn nửa năm rồi trong khi Sở Mậu đang rất muốn có một đứa con.

Chẳng qua, nếu thực sự là nguyên nhân này thì A Vu cũng chẳng dám nói rõ ra, dâm lao đành phải theo lao, đã là phu thê, có thể mắt nhắm mắt mở cho qua thì mới yên ám được.

“Điện hạ, vậy... Hạ Niên Phương và Khương thái y có nói thiếp... thiếp

có thể... có thể... mang thai hay không?" A Vu ngập ngừng áp úng nửa ngày mới thốt được ra một câu.

Sở Mậu vuốt má A Vu. "Đừng lo lắng, bọn họ nói chỉ cần điều dưỡng tốt là được, không đầy nửa năm nhất định có thể mang thai." Vé sau là Sở Mậu tự bịa ra, nghĩ tới chuyện đại sự đã định trong vòng nửa năm này, đến khi đó không cần tiếp tục tránh thai nữa.

A Vu khẽ thở phào, Nàng vốn là giấu bệnh vì sợ thầy, trước giờ đều không dám suy nghĩ sâu xa về vấn đề này, khó khăn lăm moi dồn đủ can đảm quay về ngõ Liễu Thụ gặp Thôi Thị nhò tìm thầy thuốc.

"Có điều, ba tháng kế đây ta không thể chạm vào nàng, A Vu à." Sở Mậu nghĩ tới chuyện này lại cảm thấy đau đầu.

"Đáng đời! Ai bảo trước kia chàng không coi người ta ra gì, ý sức giày vò thiếp." A Vu mắng Sở Mậu một câu.

Quả là đáng đời, Sở Mậu cũng tự mắng mình. "Ba tháng này, nàng phải đề phòng ta một chút."

A Vu nghĩ thầm: Đương nhiên thiếp phải đề phòng chàng! Nhưng ngay lập tức nàng cũng nhận ra. "Sao thiếp lại phải đề phòng điện hạ, điện hạ phải tự kiềm chế mình mới đúng!"

"Tất nhiên ta sẽ tự kiềm chế, có điều nàng phải thường xuyên nhắc nhở ta, A Vu, ta không đùa với nàng đâu." Sở Mậu khẽ cắn tai A Vu, vành tai như minh châu kia nhanh chóng đỏ rực lên, khiến trong lòng Kỳ Vương điện hạ máy động.

"Chết tiệt!" Cuối cùng, vẫn là Sở Mậu phải tự kiềm chế mình, xoay người bật dậy khỏi giường, lắc thân tiến vào tịnh thất.

Bỏ lại một mình A Vu trên giường, khóc miếng hé ra một nụ cười giảo hoạt, nàng nghiêng người, một tay đỡ đầu, ngâm nga khúc hát, khoái trá chờ Kỳ Vương điện hạ từ tịnh thất đi ra.

Lúc Sở Mậu ra ngoài, A Vu vẫn nằm ở tư thế cũ, chăn còn kéo trễ xuống một chút, cười với Sở Mậu. “Điện hạ à...” Lời này thoát ra vừa mềm mại vừa êm ái, lẫn trong đó thứ tư vị khiến Sở Mậu chỉ hận không thể đánh cho A Vu một chưởng.

“Không được nói nữa.” Sở Mậu nói.

A Vu hé miệng cười khúc khích, vẫy tay với Sở Mậu, Sở Mậu cũng không thèm để ý tới nàng. A Vu tiếp tục vẫy vẫy tay sau đó vỗ xuống mép giường ý bảo Sở Mậu lại đó ngồi. Nàng chớp chớp mắt, vừa yêu kiều vừa xinh đẹp, khiến ngọn lửa trong đầu Sở Mậu lại bắt đầu trỗi dậy.

“Nói đi.” Sở Mậu tới bên giường, ngồi xuống chiếc đôn hoa bên cạnh.

A Vu một tay ôm chăn, một tay vươn tới, kéo tai Sở Mậu lại gần, dịu dàng cười nói: “Điện hạ, áo lót lần trước điện hạ vẽ vẫn còn vài mảnh chưa mặc, thiếp thử cho điện hạ xem có được không?”

Thân mình Sở Mậu khẽ run lên. “Nàng đi tìm đường chết đi, A Vu, cứ chờ đấy!” Sở Mậu đứng lên, cánh mũi phả ra nụ khí, bước thẳng ra ngoài.

A Vu phía sau nẹn tay xuống giường cười lớn.

Kể từ khi giải khai được khúc mảnh trong lòng hai người, Sở Mậu ngày ngày đều quay về Ngọc Lan Đường dùng cơm chiều, có những khi bận rộn tới mức khuya l้า rồi phải nghỉ ở Băng Tuyết Lâm nhưng hắn vẫn dành nhiều thời gian ở Ngọc Lan Đường nhất.

Hai ngày sau, ngõ Liễu Thụ đưa tới một phong thư báo rằng Thôi Thị không được khỏe mong A Vụ ghé qua thăm. A Vụ tất nhiên hiểu được nội tình bên trong, mặc dù đã có đơn thuốc do Hạ Niên Phương và Khương thái y kê cho, nhưng thật lòng, A Vụ vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Sở Mậu, nàng muốn để đại phu khác kiểm tra thêm một lượt thì mới thực an tâm.

Tới ngõ Liễu Thụ, A Vụ đi thẳng vào viện của Vinh Giới và Đổng Tàng Nguyệt, nếu lấy danh nghĩa Đổng Tàng Nguyệt, mọi chuyện phải làm như thật.

Vị Thiện đại phu kia chỉ được báo sẽ tới xem bệnh cho bà lớn nhà họ Vinh, nào biết vừa vào tới liền thấy ngay hai vị quý phụ trẻ tuổi, ngoài ra còn một vị phu nhân xinh đẹp đã luống tuổi ngồi ở trên, đoán chừng có lẽ là Vinh phu nhân.

Thiện Tuấn Minh khom mình vân an, vừa đứng dậy ánh mắt bắt giác trông về phía A Vụ.

Hôm nay A Vụ ăn vận cực kỳ đơn giản, áo gấm màu tím thêu bình bách điệp xuyên hoa bằng chỉ vàng phoi cùng váy song lan mã diện sắc xanh nhạt, trên đó thêu hình trẻ nhỏ đùa vui. Đầu nàng chỉ cài ba cây trâm bạch ngọc chạm hòe điệp, hoa tai chẳng qua là trân châu bình thường, ăn vận như vậy xem ra còn đơn giản hơn cả Đổng Tàng Nguyệt.

Thiện Tuấn Minh nhìn nàng, đầu tiên kinh ngạc bởi dung mạo đẹp đẽ hơn người, kế tới là vì khí phái bao phủ quanh thân mình nàng. Khí chất này không dựa vào áo quần hay cách phục sức, chỉ an tĩnh ngồi đó cũng đủ hiện ra thân phận cao quý hơn người một bậc.

Thiện Tuấn Minh không dám nhìn lâu, cúi đầu mở tráp thuốc mang theo bên mình.

A Vu nhìn Đỗng Tàng Nguyệt, Đỗng Tàng Nguyệt tới ngồi xuống bên cạnh bàn, vươn tay ra, Thiện Tuấn Minh chấn mạch, lại hỏi nàng có ăn được không, đêm ngủ ngon giấc không rồi nói nàng không việc gì, dựa vào tình trạng hiện thời kê ra một đơn thuốc.

“Thiện đại phu, vị muội muội này của ta mấy ngày nay cũng thấy không được khỏe, ngươi khám qua cho nàng ta một chút xem.” Đỗng Tàng Nguyệt nói.

“Vâng.” Thiện Tuấn Minh cung kính đáp khẽ.

Lúc bắt mạch cho A Vu, ngón tay Thiện Tuấn Minh đặt trên cổ tay nàng lâu thật lâu, cuối cùng mới đắn đo lên tiếng: “Phu nhân có chút bệnh âm hư, tốt nhất nên điều dưỡng cẩn thận, tránh làm lụng vất vả.” Thiện Tuấn Minh dừng một chút, không dám nhìn thẳng mặt A Vu.

Thôi Thị và Đỗng Tàng Nguyệt còn chưa nghe ra đâu với đâu, A Vu đã chột dạ đỏ bừng mặt mũi.

“Vậy có trở ngại tới chuyện sinh con nói dối không?” Thôi Thị vội vàng hỏi tiếp.

“Việc này, nếu cẩn thận điều dưỡng thật tốt tất nhiên sẽ không ảnh hưởng, ta sẽ kê trước một đơn thuốc, phu nhân dùng thử nếu không còn thèm ngủ và đỡ mồ hôi nhiều nữa thì là thuốc có tác dụng, tới khi đó ta tiếp tục kê thêm đơn điều dưỡng các bệnh trạng khác.”

“Phiền Thiện đại phu rồi.” A Vu nhẹ nhàng gật đầu nói.

Thanh âm của A Vu vang lên như tiếng đàn, Thiện Tuấn Minh tuổi đã ngoài năm mươi, nghe vậy còn tim đập thở gấp, ngẫm ra cũng khó trách kẻ làm trượng phu kia không đành buông tay.

“Phu nhân còn trẻ tuổi, nên dưỡng thân mình một chút.” Thiện Tuấn Minh chưa thoi lo lắng, tiếp tục nói, nhưng thực tình không dám nói rõ trước mặt mấy vị phu nhân kia.

“Ta hiểu rồi.” A Vu đáp.

Thiện Tuấn Minh ngẩng đầu, thấy gương mặt nàng hé nở một nụ cười nhẹ nhàng mong manh thì cũng an tâm ít nhiều.

“Tử Nghi, thay ta tiễn Thiện đại phu.” A Vu phân phó.

Vừa ra khỏi cửa, Tử Nghi liền đưa một tấm ngân phiếu cho Thiện Tuấn Minh. “Đây là cảm tạ Thiện đại phu, tiền chẩn bệnh Vinh phủ tất nhiên sẽ có thêm.”

Thiện Tuấn Minh cất ngân phiếu vào tay áo, khom người chắp tay thi lễ: “Đa tạ!” Tới tận khi lên xe ngựa, lão mới mở ra xem, hai con mắt đều trợn ra ngoài, được lăm, còn là năm trăm lượng. Bút tích lớn như vậy, đương nhiên không vì biết ơn mà chính là khóa miệng, mặc dù bấy giờ Thiện Tuấn Minh không biết A Vu là ai, nhưng một thời gian sau dò la hỏi thăm kĩ lưỡng mới biết cô nai nai của Vinh phủ chính là Kỳ Vương phi liền có thể đoán ra vài phần. Có tiền mua im lặng này, Thiện Tuấn Minh dĩ nhiên biết tuyệt không thể lầm lời được.

Đợi khi Thiện Tuấn Minh rời khỏi rồi, Thôi Thị mới ngồi xuống trước mặt A Vu, lo lắng nói: “Hóa ra bao lâu rồi vẫn không có động tĩnh là vì âm hư, con nên sớm tìm người thăm khám. Giờ biết làm sao đây, thuốc này con mang về phủ sắc hay thế nào?”

Tất nhiên chỉ có thể đem về sắc, A Vu khẽ mở đơn thuốc ra xem, đại để không khác nhiều với phương thuốc của hai vị thái y, chỉ thay đổi hai vị thuốc, A Vu tự nhiên tin tưởng Hạ Niên Phương thêm một chút.

“Sao có thể hao khuyết được chứ, lúc còn con gái ở nhà, ngày ngày ta đều cẩn thận chuyện ăn uống của con. Con nói cho ta biết, rốt cuộc con ở trong phủ một ngày bao nhiêu bận?” Thôi Thị có vẻ rất giận dữ, tựa như liền sau đó có thể nhào tới phủ Kỳ Vương tìm Sở Mậu tính sổ.

A Vụ sao có thể kể rõ ràng với Thôi Thị ngay trước mặt Đỗng Tàng Nguyệt được, Đỗng Tàng Nguyệt cũng là người thông minh, vừa thấy nét mặt khó nói của A Vụ liền kiếm cớ ra ngoài nghe người dưới báo chuyện.

A Vụ lúc này mới cùng Thôi Thị quay về phòng chính, nàng không hề giấu giếm gì Thôi Thị, dù sao những chuyện thế này Thôi Thị vẫn có kinh nghiệm hơn nàng, nàng dẫu có thiện thùng nhưng vẫn phải ngập ngừng kể hết ra.

“Con... Bảo ta phải nói con thế nào đây?” Thôi Thị gõ trán A Vụ. “Ban đầu thì lo lắng mấy đứa mồi không viên phòng, chuyện đó vừa xử lý xong xuôi, giờ lại phải quan tâm chuyện mấy đứa trẻ tuổi không biết tiết chế, con bảo ta phải nói con thế nào mới được đây, A Vật?”

A Vụ khẽ day trán. “Cái này sao có thể trách con chứ?” A Vụ mím cười, kè sát vào Thôi Thị nói: “Đều trách mẫu thân ngày thường nuôi con quá tốt.”

“Hừ.” Thôi Thị bực mình. “Con tuổi còn trẻ, không biết tốt xấu thế nào. Làm sao có thể mặc kệ theo tính khí nam nhân được chứ, bọn họ chính là lang sói ăn mồi không no, thân mình con tuổi trẻ thế này, sao có thể chịu nổi giày vò như vậy?” Thôi Thị thở dài một tiếng, lại tiếp: “Về đi, con mau mau tuyển lấy một nha đầu mặt mũi xinh xắn, khai diện rồi cho hầu hạ Vương gia, để ngài đỡ tới tìm con.”

A Vụ đỏ mặt, nghe Thôi Thị nói vậy, nhớ tới việc mình làm, liền dẫu môi nói: “Mẫu thân cứ nói con, sao người không tìm người thông phòng cho

phụ thân?”

Thôi Thị nhớ lại chuyện ngày trước cũng thật ngại ngùng. “Nha đầu lảm lính này, phụ thân con giờ tuổi tác cao như vậy rồi, thời trẻ chẳng phải trong nhà cũng còn những người khác sao? Bằng chuyện này con vừa có thể tỏ ra mình là người đức hạnh hiền huệ, ngăn được miệng lưỡi bên ngoài, lại giúp chính mình bớt mệt mỏi.”

A Vụ cười nói: “Nói thì dễ nhưng chuyện này cũng cần chính Vương gia đồng ý nữa. Trong phủ vẫn có mấy vị trắc phi và di nương mà chẳng thấy chàng qua đó.” A Vụ mỉm cười, chợt nhớ lại chuyện Sở Mậu cũng ghé chỗ Long Thị mấy lần, có điều hiện giờ lâu lắm rồi không thấy qua lại.

“Con nói Vương gia chỉ nghỉ lại chỗ con thôi?” Thôi Thị có chút kinh ngạc.

A Vụ gật gật đầu, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong lòng còn có phần đắc ý.

Thôi Thị tất nhiên là mừng vui thay cho A Vụ. “Nhưng ba tháng này tính sao đây? Con không thể hầu hạ Vương gia.” Thôi Thị hỏi. “Cũng không thể để người ta chen vào chỗ trống ấy.”

A Vụ ngân người, nàng còn chưa nghĩ xa xôi thế.

“Mẹ đừng giận tâm chuyện này nữa, trước hết phải thương cho tấm thân khuê nữ của người đi.” A Vụ nũng nịu mè nheo.

“Về rồi mẹ sẽ tìm hỏi thăm thêm, kiểm lấy một vú nuôi quen việc thuốc thang cho qua bên con điều dưỡng.” Thôi Thị nói. Vinh gia dù sao cũng chỉ là một phủ mới mở, vẫn còn thiếu thốn nhiều, người hầu kẻ hạ trong phủ chắc chắn không thể đầy đủ như thế gia đại tộc được.

A Vu đồng ý, dùng xong bữa trưa bèn quay lại Ngọc Lan Đường.

Hôm sau, cả A Vu và Sở Mậu cùng tiễn Hách ma ma chuẩn bị về quê ra tối cửa.

Nguyên Diệc Phương và Trịnh Loan Nương cũng tới, Hách ma ma hết nhìn A Vu lại lướt sang Trịnh Loan Nương bên kia, sau đó tiếp tục mỉm cười với A Vu. A Vu chỉ cảm thấy chán ghét Hách ma ma, Loan Nương mới là cô gái mấy tuổi đầu chứ.

“Hôm nay sao nàng cao hứng vậy?” Sở Mậu thấy A Vu lấy thêm non nửa bát cơm.

“Thiếp muốn nói, nhưng điện hạ nhất định sẽ mất hứng, cho nên, thiếp - không - nói.” A Vu vừa lắc đầu vừa nhả từng từ.

Sở Mậu nhéo nhéo má A Vu. “Hách ma ma đi rồi, cùng lăm ba tháng nữa sẽ trở lại thôi.”

A Vu thở dài, quê Hách ma ma cũng thật gần kinh thành quá, tại sao không mất luôn nửa năm đi đường đi? Có điều, chỉ nháy mắt sau A Vu đã xốc lại tinh thần, cười nói: “Nhưng có ba tháng trôi qua yên ổn là tốt rồi, thiếp chẳng tham lam.”

Lúc A Vu tâm tình tốt, đôi mắt sáng rực lên chẳng khác nào sao mai bên trời, lấp lánh rực rỡ, khoe miệng cong cong khiến người ta không nhịn được muôn cắn lén đường nét tinh tế nhẫn nhịn ấy.

Lúc này đến lượt Sở Mậu thở dài. “Nàng nói như thế cô cô là đám mây đen lớn vờn trên đầu nàng vậy, A Vu...” Sở Mậu còn định thuyết giáo tiếp.

A Vu thật không muốn nghe Sở Mậu nói tốt cho Hách ma ma. “Thiép biết, thiép biết! Có điều, Hách ma ma giống như là, giống như là...” A Vu chỉ tay lên trời. “Như người đó và chàng vậy.”

Sở Mậu liền gõ vào đầu A Vu. “Sao nói vậy?”

A Vu trề môi, xoa xoa trán, hờn giận đáp: “Vốn là vậy đó, nói thật cũng không cho.”

Sở Mậu “hừ” lạnh một tiếng, cũng không nói A Vu sai. Làm vương tử tới một độ tuổi nhất định nào đó, so sánh người đó với đám mây đen lơ lửng trên đầu kỳ thực không thể nói là sai.

“Có điều, nàng cũng giỏi lắm, nàng so cô cô với người đó, trong lòng nàng rốt cuộc vẫn còn kính trọng cô cô.” Sở Mậu đành phải đổi hướng, chuyển sang nói tốt cho A Vu.

A Vu bất đắc dĩ thở dài nói: “Ai bảo Hách ma ma là người nuôi dưỡng chàng từ thuở lọt lòng chứ. Nhưng Hách ma ma luôn nhầm vào thiép.” A Vu lại buông lời oán hận.

Lôi kéo mẹ con Nguyên Diệc Phương không thành thì quay qua châm ngòi xích mích giữa nàng và Loan Nương, A Vu thầm nghĩ nàng không thèm chấp chuyện đó. Có điều, mũi nhọn đâm ra từ cái liếc mắt giao nhau kia, A Vu cũng không thể kể cho Sở Mậu nghe được, nếu không chắc chắn chàng sẽ nói nàng suy đoán vô căn cứ.

“Vì sao nàng không tự kiểm điểm bản thân một chút, có gì cô cô lại không thích nàng?” Sở Mậu đưa tay múc thêm cho A Vu một bát canh mai ba ba hầm hạ cô thảo nữa.

A Vu nhấp một ngụm, chun mũi, không hề thích thú hương vị này.

Không biết Sở Mậu tìm từ đâu về thực đơn này, nói là tư âm bổ thận, hương vị rất kỳ quặc.

A Vụ buông thia đũa, ủy khuất nhìn Sở Mậu, hỏi: “Hóa ra là điện hạ cũng biết Hách ma ma không thích thiếp?”

Sở Mậu mỉm cười, đón lấy chiếc thia trên tay A Vụ, múc canh bón cho nàng.

A Vụ uống thêm hai thia nữa, thực sự nuốt không nổi, liền quay ngoắt đầu sang một bên. Sở Mậu không chịu buông tha, buộc nàng uống thêm chút nữa.

A Vụ tránh không kịp, vừa sặc vừa nói: “Hách ma ma không thích thiếp đâu phải lỗi tại thiếp, đều vì điện hạ cả. Hách ma ma giống như gà mái che chở cho gà con, cảm thấy điện hạ nên nem nép trong đôi cánh của mình, coi thiếp như lão ưng chỉ chực rình bắt gà con.”

Lời A Vụ nói thực sự rất thú vị, Sở Mậu quả nhiên không biết phải phản ứng ra sao, lần đầu tiên có người so sánh chàng với gà con, Sở Mậu nhéo má A Vụ. “Ta là gà con, còn nàng là lão ưng, hử?”

A Vụ bật cười, nàng chỉ nói vui như vậy, không hề có suy nghĩ như Kỳ Vương điện hạ vừa tổng kết ra, nhưng đúng là cũng khá thú vị.

Sở Mậu lại múc canh bón cho nàng, A Vụ lúc này không hề né tránh, ngâm canh trong miệng, hai má phồng lên, miệng đối miệng nhào về phía Sở Mậu. A Vụ vừa cuồng quýt vừa dùng lực những muốn tách môi Sở Mậu ra, mũi đồng thời phát ra âm thanh hồn hồn làm nũng, tròng mắt mở lớn hơn mắt trâu, nhìn chăm chăm vào Sở Mậu.

Môi Sở Mậu vốn đang ngậm chặt, cuối cùng không thể không khuất

phục trước dâm uy của A Vu.

“Canh ngon không?” A Vu hỏi, mùi vị kỳ lạ này sao nàng có chịu đựng một mình được chứ.

Sở Mậu khẽ nheo mày, thấy A Vu cười mãi không ngừng, cười đến run rẩy khắp mình mẩy. “Cái này gọi là... chính mình không muốn, chờ bày cho người.”

Lời A Vu nghĩ con chưa kịp thốt ra, chỉ thấy Sở Mậu đáp: “Chưa từng nếm qua hương vị này, thêm lần nữa đi.”

A Vu biết Sở Mậu đang trêu chọc mình, theo lời thúc giục mức thêm một thia canh đưa tới bên miệng Sở Mậu.

Sở Mậu uống hết thia canh, A Vu đột nhiên cảm thấy có gì không ổn, chưa kịp phản ứng liền bị Sở Mậu lôi vào trong lòng, cưỡng ép chia nửa ngum canh mai ba ba kia. Lúc này Kỳ Vương điện hạ đã bất chấp tất cả, A Vu bị hôn tới không còn chút khí lực, mềm nhũn nằm trong lòng Sở Mậu thở hổn hển.

“Ai bảo nàng tới chọc ghẹo ta, ta chắc chắn sẽ có biện pháp thu phục nàng. Nàng cho rằng ta sẽ không làm gì được nàng sao?” Sở Mậu gõ nhẹ lên cánh mũi A Vu. “Có điều, nhìn nàng cũng thấy đáng thương, lần này tạm tha cho nàng.”

“Đa tạ điện hạ tha cho thiếp.” A Vu cười khúc khích tiếp nhận.

Hai người dùng cơm xong, chuyển sang chái đông ngồi, A Vu ngồi trong lòng Sở Mậu lật sách loạn xạ, miệng hỏi: “Hoàng thượng vẫn chưa tính toán chuyện lập thái tử sao?”

Sở Mậu vừa vuốt tóc A Vu vừa nhắm mắt trầm ngâm suy tư, nghe nàng

hỏi vậy mới mở mắt đáp: “Không lâu nữa đâu.”

A Vụ vừa nghe thấy thế liền ngẩng đầu nhìn Sở Mậu. “Sao lại nói vậy?”

“Có người không đợi được nữa rồi.” Sở Mậu đáp, khéo miệng hé ra một nụ cười nhạt, tựa như khinh thường lại như cao hứng.

Chứng kiến thời gian của Hoàng thượng không còn bao nhiêu, Lục Hoàng tử trong cung đã mất đi trợ lực của Hướng Quý phi, còn Ngũ Hoàng tử vốn không được lòng người, hai vị này chỉ e có phần nóng vội. Bằng những hiểu biết của A Vụ, thời gian qua, Hoàng hậu thường xuyên cho đòi Ngũ Hoàng tử vào cung, chẳng phải vì muốn thể hiện tấm lòng trước giờ hòng bệnh của Hoàng thượng đó sao?

“Vậy điện hạ không lo lắng gì sao?” A Vụ hỏi, thật không ngờ Sở Mậu còn có thể bình tĩnh ở đây vò đầu nàng.

“Vậy nàng cảm thấy ta nên làm gì bây giờ?” Sở Mậu cười nói. “Cũng vào cung ngồi canh Hoàng thượng? Chỉ e người cũng chẳng muốn thấy ta nhiều.”

Hố sâu ngăn cách từ xưa tới nay khiến Long Khánh Đế dù đã biết tiên Hoàng hậu không hề tự sát nhưng cũng không thể thân thiết hơn với Sở Mậu được. Hướng hờ người hại chết Hoàng hậu đời trước chính là Quý phi mà Hoàng thượng cưng chiều hơn hai mươi năm, còn người tố giác không ai khác ngoài Sở Mậu.

“Thiép không có ý đó, chẳng qua thiép nghe nói Lục Hoàng tử hiện giờ đang câu kéo mượn lòng người xung quanh, hôm trước còn nạp thêm hai vị phu nhân.” A Vụ nói.

“Cứ để mặc y đi. Nếu thực sự long thể không chống chịu nổi nữa, Hoàng

thượng sẽ không chần chừ đến mức tới giờ vẫn chưa lập thái tử, lẽ nào ngài lại không biết một khi ngài buông tay đi khỏi, Thái tử chưa lập nên, triều đình này sẽ càng rối tinh rối mù hay sao? Cả phương bắc lẩn phía nam đều có vô số lang sói đang chầu chực nhòm ngó cơ đồ này.” Sở Mậu nói.

Mắt A Vu sáng rực lên. “Ý chàng là, Hoàng thượng có tình làm vậy để xem mọi người cùng nhau hiển lộ bản lĩnh cao cường?” A Vu lâm bẩm. “Có vây chứ, lúc này càng mạnh động càng chóng diệt.” Tâm lý người bệnh A Vu là người hiểu sâu sắc nhất, hiểu tới chân tơ kẽ tóc, người như vậy rất dễ mang lòng ngò vực, Lục Hoàng tử làm vậy, đúng là không để Hoàng thượng vào mắt... Lúc này không tới hầu hạ bên giường Hoàng đế lại ở ngoài cậy dựa mượn sức đại thần, rõ ràng có lòng không chịu thần phục.

“Lão Ngũ gần đây lại ngoan ngoãn ở trong cung làm một hiếu tử, không chừng hy vọng của y còn lớn hơn chút.” Sở Mậu nói như thế chuyện chẳng liên quan tới mình.

Sở Mậu bình thản như vậy, A Vu lại càng không tin chàng chẳng động tay làm gì, chẳng qua không nói cho nàng biết mà thôi.

“Thiép không tin điện hạ không động tay làm gì, điện hạ rốt cuộc đang nghĩ gì?” A Vu kéo tay áo Sở Mậu hỏi.

“Nàng tự mình đoán đi, đoán trúng ta sẽ nói cho nàng biết.” Sở Mậu rút tay áo lại, đứng dậy đi vào tịnh thất.

A Vu cong môi nhìn bóng lưng Sở Mậu, nhủ thầm: Tự đoán thì tự đoán.

Sở Mậu vừa mới nói “Có người chờ không nổi nữa”, chàng nói ngữ khí cũng không nóng vội, hơn nữa còn có vẻ đặc ý như thể rất muốn người đó làm như vậy, chàng còn nói chỉ e Hoàng thượng không lâu nữa sẽ lập thái tử, nhất định là có liên quan tới mấy từ “chờ không nổi” này.

A Vu lầm nhầm mấy chữ “chờ không nổi” ấy thêm vài lần nữa, mắt đột nhiên trừng lên, nếu người này không đợi được nữa, có khi nào sẽ bức Hoàng đế thoái vị không? Mà rõ ràng Sở Mậu đã biết trước điều này, chàng chỉ cần ở ngoài thuận thế dẫn dắt, thúc đẩy người kia cứ vậy mà ép Hoàng đế thoái vị, cuối cùng ngăn chặn để kẻ đó không được như ý, vậy chính chàng sẽ là người thu lợi nhiều nhất.

Chẳng trách Sở Mậu lại không hề nóng vội gấp gáp gì, A Vu có cảm giác suy tính của mình không hề sai.

Có điều, mưu toan tính toán để bức Hoàng đế thoái vị không phải chuyện đơn giản, quan trọng nhất vẫn là trong ngoài phối hợp ăn ý. Giữa ban ngày ban mặt, trước mặt bàn dân thiên hạ đột nhiên điều động binh mã vào thành tuyệt đối không thể tránh chuyện đánh rắn động cỏ. Tới đêm kinh thành ban lệnh giới nghiêm, muôn điều binh từ ngoài vào nhất định phải có lệnh bài của Bình tư mã ngũ thành mới được nhập thành, còn thuyền chuyền trong doanh trại bảo vệ kinh thành cùng gia đình thì không phải không được, có điều phải thật nhanh chóng, nếu không một khi quân doanh Tây Sơn nhận được tin báo kéo vào thành hộ giá thì vạn sự xôi hỏng bỗng không.

Đủ thứ phiền nhiễu như vậy nhưng tất thảy đều không tránh được Bình tư mã ngũ thành. Qua được ải này còn phải gỡ bỏ được lệnh giới nghiêm tại cổng lớn dẫn vào đại cung, đường vào an toàn nhất là thông qua Thần Hựu Môn phía sau cấm cung, như vậy sẽ tới gần được Càn Nguyên Điện là nơi ở của Hoàng thượng.

Muốn vậy, bọn họ phải có quan hệ phối hợp với Cấm vệ quân.

Vẻ đặc ý trên mặt A Vu đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại hãi hùng.

Hiện tại Hoàng thượng quả thật không tin được ai, nhất là ba vị Hoàng

tử tuổi lớn thế lực mạnh này, người duy nhất ngài có thể tin tưởng là Trưởng Công chúa, vì thế mới đem giao Cấm vệ quân cho Vệ Quốc Công, cũng chính là phu quân của Trưởng Công chúa Phúc Huệ. Thực tế, chính là trá hình trao quyền cho Trưởng Công chúa.

Long Khánh Đế cho rằng Trưởng Công chúa Phúc Huệ là người sẽ không bao giờ phản bội ngài, bởi bọn họ là huynh muội chung một bọc, chỉ có ngài mới có thể cho Trưởng Công chúa sự tôn vinh tối cao nhất, còn ba người cháu kia so với Trưởng Công chúa cách biệt một thế hệ, đâu dễ dàng tôn kính người như huynh đệ ruột thịt?

Trưởng Công chúa Phúc Huệ tất nhiên hiểu được đạo lý này, vì thế mỗi khi hành sự đều lấy lòng trung với Long Khánh Đế làm căn bản, có điều hiện tại A Vu không thể khẳng định được thái độ của Trưởng Công chúa Phúc Huệ ra sao.

Bằng năng lực của vị mẫu thân là Trưởng Công chúa kia, nhất định có thể biết rõ ràng thực hư bệnh tình của Hoàng thượng. Mà A Vu cũng biết, ngày đại nạn của Long Khánh Đế chẳng còn xa. Trong hoàn cảnh này, đối A Vu vào vị thế của Trưởng Công chúa, tất nhiên sẽ phải chọn một trong ba thế lực kia, sự thành sau này tiếp tục tôn quý vinh hiển. Còn bại, e rằng Trưởng Công chúa không tiếp nhận nổi mấy chữ này.

A Vu hy vọng mình đoán sai, dù sao Trưởng Công chúa xưa nay cũng không thích Lục Hoàng tử. Ngay như A Vu cũng biết, quá nửa cũng vì Hướng Quý phi, còn Lục Hoàng tử Sở Dũ đối với Trưởng Công chúa bấy lâu nay cũng chỉ là có kính có lành mà thôi.

A Vu không dám ở trong phòng mà gọi Tử Nghi, thura dịp Sở Mậu còn trong tịnh thất, lập tức xoay người hướng về sương phòng.

“Đi đâu vậy?” Sở Mậu đã thay áo ngủ, ngồi trên giường hỏi A Vu mới bước qua cửa.

“Thiép thấy hơi buồn bực, ra ngoài hít thở một chút.” A Vu nói.

“Đã sang đông rồi, muộn như vậy mà còn ra ngoài không sợ cảm lạnh ư, vì sao không mặc áo khoác đã ra ngoài rồi?” Sở Mậu kéo tay A Vu, quả nhiên đã lạnh toát, liền nắm lấy tay nàng giấu trong lòng sưởi ấm.

“Thiép đang có chuyện suy nghĩ.” A Vu nhìn Sở Mậu, nói. “Điện hạ, không phải Lục Hoàng tử đang soạn binh chuẩn bị xuất hiềm chiêu đáy chú?”

Sở Mậu ngồi thẳng người dậy, nghiêm túc nhìn A Vu. “Nàng đoán ra rồi?”

A Vu gật đầu, hoàn toàn không có vẻ đắc ý.

“Vốn không định nói ra dọa nàng.” Sở Mậu nói. “Xem bộ dạng Lão Lục gần đây, chỉ sợ đã dây lên lòng này. Đến lúc đó chỉ e phủ chúng ta cũng gấp không ít rầy rà. Bọn Hạ Xuân sẽ chăm lo cho nàng, bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng sợ.”

A Vu gật đầu, nhưng mày vẫn chau chặt không thôi.

Sở Mậu nhẹ nhàng day đôi mày nàng. “Chính vì sợ nàng nghĩ ngại quá nhiều nên ta mới không nói cho nàng biết. Chuyện này nàng biết vậy là được rồi.”

A Vu gật đầu.

Ngày thứ ba, A Vu ra khỏi phủ, dạo quanh phố, đầu tiên đặt một ít trang sức mới cho Nguyên Diệc Phương và Loan Nương, sau đó mới tới tiệm Thôi

Ký.

A Vụ tiến vào sương phòng trong hậu viện Thôi Ký, trên bức tường phía bắc có treo một bức *Ngọc đường phú quý đồ* của Đổng Khai Trân. Tử Nghiên khẽ xoay nhẹ chiếc bồn hoa cúc móng rồng bằng sứ khắc hoa xanh, bức tường treo tranh lập tức chuyển động, phía sau lộ ra một thông đạo tối sầm dẫn xuống dưới.

Tử Nghiên đốt lửa, dẫn A Vụ theo thang xuống dưới, tới chỗ đất bằng bèn lôi ra một ngọn nến thắp lên, khi đó mới trông rõ giữa phòng có một nữ tử tuổi còn trẻ vận áo hoa đỏ, bối tử màu xanh sẫm.

A Vụ vô cùng ngạc nhiên, vì sao đại a hoàn hầu hạ bên cạnh Trưởng Công chúa lúc này lại xuất hiện trong mật thất của Thôi Ký?

“Xuân Huy kính chào cô nương.” Nàng ta quỳ xuống vấn an A Vụ.

A Vụ thầm thở dài, nàng vốn tưởng rằng cả đời này sẽ chẳng có khi nào lén lút gặp Xuân Huy.

“Ngươi cũng ngồi đi, Trưởng Công chúa vẫn khỏe chứ?” A Vụ nhẹ giọng hỏi.

“Bẩm cô nương, bẩm Vương phi, Trưởng Công chúa cũng coi như khỏe mạnh, có điều thường tới phòng của Quận chúa Khang Ninh đã khuất, ngồi lặng ở đó cả buổi chiều. Trưởng Công chúa và Quốc Công gia không nói chuyện với nhau đã lâu, nghe nói từ lúc Quận chúa Khang Ninh mất đi liền như vậy.” Xuân Huy dông dài tận đâu đâu những chuyện thường ngày của Trưởng Công chúa.

A Vụ nghe thị nói thì cực kỳ để tâm, biết Trưởng Công chúa bế cháu trai mà vui vẻ nàng cũng mừng theo, nghe nhắc đến Trưởng Công chúa buồn đau

nàng cũng theo đó khổ sở u sầu.

Xuân Huy lảng lặng nói nhưng lòng lại cuồn cuộn khôn nguôi, từ lúc cô nương đưa nàng tới phủ Vệ Quốc Công hầu hạ Trưởng Công chúa Phúc Huệ, mấy năm nay thị chưa từng gặp lại cô nương, cũng chưa từng có ai tới tìm thị. Xuân Huy còn ngỡ rằng suốt đời này sẽ chẳng có ai tới tìm mình.

Xuân Huy vốn là cô gái mồ côi được A Vu cứu về, nghe nói trước đây vị ân nhân kiêm chủ tử của nàng cũng từng cứu thêm vài cô nương nữa về Thôi Ký, cuối cùng riêng mình thị được lựa chọn đưa tới phủ Vệ Quốc Công. Lúc ấy, thị còn tưởng cô nương an bài cho mình tới đó làm cơ sở ngầm, chẳng ngờ cô nương chỉ lệnh cho thị tập trung hầu hạ Trưởng Công chúa mà thôi.

Chuyện chẳng liên quan như vậy, bản thân Xuân Huy cũng không quá bận tâm suy nghĩ nhiều. Nhưng càng ở bên hầu hạ Trưởng Công chúa, lòng Xuân Huy càng lo lắng hãi hùng, sợ rằng có ngày nào đó vị cố chủ của thị sẽ tìm tới, ép thị trở thành tai mắt dò la tung tích bên cạnh Trưởng Công chúa, nếu bị phát hiện, với lợi hại của Trưởng Công chúa, thị chỉ có con đường chết.

Nhưng nỗi lo lắng của Xuân Huy suốt mấy năm qua chưa từng xảy ra, không rõ vì sao hôm nay đột nhiên có người mang tin tức cho thị, thị mới e ngại phủ Vệ Quốc Công biết chuyện thị là người cô nương sắp xếp đưa vào.

“Trưởng Công chúa gần đây có động thái gì khác thường không?” A Vu nhìn Xuân Huy, hỏi. Lúc trước nàng an bài Xuân Huy vào phủ chẳng qua vì thấy thị thông minh, nhanh nhẹn, hy vọng thị có thể thay mình hầu hạ Trưởng Công chúa, coi như tận hết chút tâm lực. Ngày đó đã ước định rõ ràng, nếu Trưởng Công chúa gặp sự chẳng lành, thị sẽ đưa tin báo tới.

Sự chẳng lành này cũng đã được nói rõ ràng, ví như Trưởng Công chúa

lâm bạo bệnh hoặc có người muốn hại Trưởng Công chúa... A Vụ không thể tự mình hầu hạ bên cạnh người, kiếp này nàng là con gái Thôi Thị nhưng trong lòng vẫn không kìm được cảm giác muốn che bảo vệ Trưởng Công chúa.

Xuân Huy ngẫm nghĩ rồi đáp: “Không nhận ra có gì không ổn. Có điều Trưởng Công chúa xưa nay đều nặng nề tâm sự, là nô tỳ không tinh mắt nhanh ý.”

“Ngươi cứ cẩn thận nghĩ lại xem.” A Vụ lại hỏi. “Trưởng Công chúa có khi nào gặp gỡ những người trước kia chưa từng gặp hay tới những nơi trước kia chưa từng tới không?”

Xuân Huy đắn đo, đại đê có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó, vì thế thị cẩn thận nhớ kĩ lại. “Nô tỳ nhớ ra rồi, mấy hôm trước Trưởng Công chúa có tới một cửa hàng son phấn bên đường Huyền Vũ, chọn một ít son phấn. Có điều Trưởng Công chúa xưa nay chỉ dùng son Ngọc Nhuận Tường, nên sau khi người chọn son xong lại thường lại cho bọn nô tỳ.”

Cửa hàng son phấn trên đường Huyền Vũ? A Vụ tỉ mỉ lục tìm trong trí nhớ, liền nhớ ra đó là cửa hàng hồi môn của Vinh Ngũ. Đối với người biểu tượng là trắc phi của Lục Hoàng tử này, A Vụ luôn quan tâm hơn người bình thường.

A Vụ thở dài, xem chừng Lục Hoàng tử quả nhiên đã lay động được Trưởng Công chúa rồi, nếu không Trưởng Công chúa sẽ chẳng chủ động tới tiệm son phấn đó.

“Vương phi, nô tỳ ra ngoài đã lâu, nếu không sớm quay về chỉ e Trưởng Công chúa sinh nghi.” Xuân Huy có phần lo lắng nói. Kỳ thực thị ra ngoài đã quá lâu rồi, giờ trở về cũng chẳng biết phải bẩm báo lại ra sao, Trưởng Công

chúa còn là người hay nghi ngờ như vậy.

“Ngươi không cần quay về nữa đâu.” A Vu bình thản đáp.

“Nhưng mà...” Xuân Huy cũng không biết mình đang “nhưng mà” cái gì, chỉ cảm thấy đột nhiên được lệnh không cần trở lại hầu hạ nữa, cảm giác có phần kỳ quái, cũng có phần khó khăn không biết nên làm sao.

“Giờ ngươi có về cũng chẳng biết phải bẩm báo lại thế nào, không chừng...” A Vu là người thấu hiểu rõ nhất thủ đoạn của Trưởng Công chúa, nàng gọi Xuân Huy ra ngoài, cũng chẳng nghĩ tới chuyện để thị quay lại bên cạnh Trưởng Công chúa nữa.

“Ngươi cứ nghỉ lại đây mấy ngày, cẩn thận nhớ lại xem phía Trưởng Công chúa còn chuyện gì mà ngươi quên chưa kể không, bất luận chuyện gì dù nhỏ dù lớn đều phải kể lại tường tận. May hôm nữa ta sẽ cho ngươi đưa ngươi xuống Giang Nam, ở đó tự khắc có người đón rước ngươi. Nếu ngươi muốn gả cho người ta, ta thay ngươi an bài, đảm bảo được nở mày nở mặt. Nếu không, ta cũng có thể an bài cho ngươi xuống hỗ trợ cửa hàng dưới phía nam của ta, mấy hôm ở đây ngươi cứ cẩn thận suy tính đường bước sau này. Còn riêng kinh thành, một khi Trưởng Công chúa còn, ngươi cũng chớ nên quay về nữa.”

“Nô tỳ đa tạ Vương phi.” Xuân Huy quỳ xuống lạy A Vu. Thật lòng vị chủ tử này còn quan tâm lo lắng nơi chốn cho thị, thị có gì không thỏa mãn nữa đây? Kỳ thực rời bỏ Trưởng Công chúa cũng tốt, tính tình người như vậy không mấy ai có thể gắn bó dài lâu.

A Vu làm sao không biết tính khí Trưởng Công chúa khó dung được người, thế nên kiếp trước khi Sở Mậu đăng cơ, Trưởng Công chúa gặp nạn,

còn bị người thân bên cạnh bán đứng, Sở Mậu không tìm thấy lý do gây khó dễ nào hợp lý vì Trưởng Công là cô ruột của hắn.

Đây cũng là lý do vì sao A Vụ đưa Xuân Huy tới bên cạnh Trưởng Công chúa, cũng là vì muốn đề phòng đám tiễn nhân kia tới gần Trưởng Công chúa mà thôi.

Quỳnh Hoa Đường trong phủ Vệ Quốc Công hiện giờ một sân đầy ắp người quỳ sụp xuống, không ai dám thở lớn. Trưởng Công chúa mặt mũi xám xịt ngồi tít trên cao. “Có ai biết Xuân Huy đi đâu không?”

“Buổi trưa khi Trưởng Công chúa đang nghỉ ngơi, Xuân Huy cô nương nói cần ra ngoài phổi chỉ.” Tiễn nha đầu thường theo Xuân Huy lên tiếng. Xuân Huy thêu thùa rất khéo, nổi danh khắp phủ Vệ Quốc Công, thị còn là đại a hoàn có thể lực nhất theo hầu bên cạnh Trưởng Công chúa, thị nói muốn ra ngoài phổi chỉ, ai dám ngăn cản thị.

“Ngu xuẩn!” Trưởng Công chúa hất tung chung trà xuống đất. “Chỉ dùng trong phủ đều là hàng trong cung, mỗi tháng tự khắc có người ở ngoài đưa tới, việc gì nó phải ra ngoài phổi chỉ? Đầu óc các ngươi đều bị chó tha cả rồi sao?”

Trưởng Công chúa cao giọng nói: “Bà canh cổng đâu, người sống lù lù như vậy ra ngoài mà các ngươi cũng không kiểm tra sao?” Theo lệ, không có đối bài, nha đầu trong nội viện không được phép ra khỏi cửa.

Bà canh cổng mập mạp run như cây sậy, phủ phục trước mặt Trưởng Công chúa. “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết!” Thé nhưng bà đó nào dám nói thật. Đại hồng nhâm bên cạnh Trưởng Công chúa, bà ta nào dám đắc tội, bình thường đều là nịnh hót không thôi. Xuân Huy lại nghênh ngang tiến ra ngoài, bảo là vâng mệnh Trưởng Công chúa, bà có thể kiểm tra được ư? Bình

thường Xuân Huy cũng không phải người hay ra ngoài.

“Đánh cho ta, đánh thật mạnh, đánh chết con nô tỳ béo ú này!” Trưởng Công chúa giận run người.

Bà canh công liền gào lên: “Trưởng Công chúa tha mạng, Trưởng Công chúa tha mạng...” Thế nhưng người khác còn khó bảo toàn bản thân, ai mà dám lên tiếng giúp bà ta chứ?

“Nhìn rõ cho bốn cung, sau này kẻ nào dám để người khác một mình ra ngoài, kết cục sẽ giống như vậy!” Trưởng Công chúa lạnh lùng nói.

Gặng hỏi tra khảo suốt đêm ở Quỳnh Hoa Đường cũng không dò ra được tin tức gì, cả ba đại a hoàn bên cạnh Trưởng Công chúa đều bị dùng hình, nhưng không một ai biết nguyên cớ.

“Công chúa, có khi nào Xuân Huy gặp chuyện ngoài ý muốn nên mới không trở về được không?” Giả ma ma, quản sự thân tín bên cạnh Trưởng Công chúa cẩn trọng lên tiếng.

Cặp mắt của Trưởng Công chúa Phúc Huệ nheo lại, nếu đặt vào ngày thường, Trưởng Công chúa nhất định sẽ không lo lắng và tức giận như vậy, nhưng chuyện xảy ra đúng vào thời điểm mấu chốt. Nếu Xuân Huy tự mình chuồn mắt, rõ ràng đã có kẻ sờm gài tay chân vào bên cạnh Trưởng Công chúa mà bà không hề hay biết. Còn nếu Xuân Huy thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì rõ ràng là có ai đó đã cảm nhận được đường hướng gần đây của bà.

Cả hai đều là kết quả mà Trưởng Công chúa không thể chấp nhận nổi. Có điều, Trưởng Công chúa xưa nay vốn tính đa nghi, ngay cả nô tỳ kè cận vẫn rất đề phòng, Xuân Huy căn bản không biết gì khác, dấu bị bắt cũng vô dụng.

Trong lòng Phúc Huệ xuất hiện rất nhiều phỏng đoán: Không biết Xuân Huy là người phe nào? Là người do Hoàng thượng gài vào, hay là mật thám nằm vùng của Kỳ Vương? Hay là Điền Hoàng hậu? Ba phía đều có quá nhiều hiềm nghi. Mà hai người đầu tiên vẫn là mối nghi lớn nhất.

Nếu Xuân Huy bị bắt đi thì ai là người ra tay? Bọn chúng rốt cuộc đã biết tới đâu rồi?

Có điều, bất kể tình hình thực tế thuộc trường hợp nào, Phúc Huệ vẫn thấu triệt một điểm, cần tạm gác lại kế hoạch hợp tác với Lục Hoàng tử, nhất định phải điều tra rõ ràng mọi chuyện rồi mới tiếp tục làm việc được.

Mục đích của A Vu quả nhiên đã đạt được. Mẫu chốt việc Lục Hoàng tử bức Hoàng đế thoái vị đều nằm cả ở Trưởng Công chúa.

Việc này đã khiến Sở Dũ căm tức vạn phần, mọi chuyện đang rất tốt đẹp, như cung đã lắp tên, Trưởng Công chúa cũng rõ ràng có ý muốn hành động, đột nhiên hai hôm nay lại ra sức khước từ, chỉ nói thế sự trọng đại cần lên kế hoạch trù bị kĩ lưỡng.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ trêu người Sở Dũ, không chịu thăng thừng cự tuyệt cũng không bằng lòng buông tha cho hắn. Bằng vào những gì Trưởng Công chúa biết, Sở Dũ đã sớm móc nối với Trần Quốc Công, hơn nữa lúc trước Hoàng thượng còn để hắn trấn thủ quân doanh Tây Sơn, lại có không ít thế lực trong kinh thành... Người như vậy xác suất thành công rất lớn, nếu lúc này Trưởng Công chúa đột nhiên phản bội, ngộ nhỡ Sở Dũ thực sự đăng cơ, bà ta nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.

Vì thế, chỉ bằng vào chuyện một a hoàn như Xuân Huy mất tích chắc chắn không đủ để Trưởng Công chúa hoàn toàn buông bỏ Lục Hoàng tử. Có điều, bà vẫn cần thời gian để thăm dò thêm, rốt cuộc chuyện Xuân Huy mất

tích có liên quan tới ai, liệu có thể bắt tay mượn sức, chia lấy một chén canh với hắn hay không. Nếu như có thể mượn sức thì chuyện thực tốt đẹp vô cùng.

Nếu như không có cách nào mượn sức, Trưởng Công chúa Phúc Huệ nhất định phải tính toán đường rút cho mình. Có lẽ thực tế bà đã không còn đường lui nữa rồi, nếu như Sở Dũ hành sự không thành, đến khi ấy bà nhất định sẽ bị liên lụy mà không thể chối cãi được. Chỉ e đến lúc đó hoàng huynh lại tin vào Lão Tú, Lão Ngũ... Nhất là Lão Tú, bà rơi vào tay hắn còn có thể bình an? Trừ khi...

Lúc này, Trưởng Công chúa không khỏi nhớ tới A Vu, tiểu nha đầu trước kia vẫn một mực muốn lấy lòng bà, hiện giờ đã trở thành Kỳ Vương phi. Trong mắt Phúc Huệ, A Vu muốn lấy lòng bà, tựu chung cũng vì hai nguyên nhân. Ban đầu có thể vì kính trọng bà là Trưởng Công chúa, còn Vinh Lục - A Vu chẳng qua chỉ là con gái của con trai một người vợ lẽ không được yêu quý trong phủ An Quốc Công, lấy lòng bà chỉ để có thể giành được chút vinh hoa gì đó trong số quý nữ kinh thành. Sau này tất nhiên là bởi vị Vinh Lục cô nương này yêu quý nhi tử của mình. Hành tung của Cố Đinh Dịch, Trưởng Công chúa ít nhiều vẫn biết.

Phía trong Quỳnh Hoa Đường cơ hồ vô cùng vắng lặng, Trưởng Công chúa Phúc Huệ trầm ngâm, ngón tay gõ khẽ lên mặt bàn - động tác này giống hệt A Vu.

Phúc Huệ lại tiếp tục suy tư về ba người Lão Tú, Lão Ngũ, Lão Lục. Giờ không phải là lúc để tính toán tới chuyện thích ai ghét ai, mà cần phải đặt lợi ích lên cao nhất. Chuyện này nếu lộ ra, Lão Lục lên ngôi là điều không thể. Trước kia Lão Ngũ vốn được bà xem trọng nhưng hiện giờ không thể khẳng định chắc chắn được nữa. Theo lý mà nói, Lão Ngũ cũng là con dòng đích, có

điều hắn hành sự quá mức hoang đàng, Hoàng thượng chưa từng có ý lập hắn làm thái tử.

Trước kia Lão Tú không cần xét đến, nhưng từ lúc hắn lột trần chuyện Nguyên Diệc Vi năm xưa không phải tự sát mà là bị Hướng Thị hại chết, tất cả mọi chuyện đều đảo lộn, khó mà nói chắc được Hoàng thượng sẽ không vì áy náy mà chọn Lão Tú, bên cạnh đó nhìn lại những chuyện gần đây Lão Tú làm được, từ thu phục Lạc Bắc đến xuôi nam trị thủy, đều là công lao phi thường cả.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Trưởng Công chúa Phúc Huệ nhớ tới A Vu, bà và Lão Tú hiềm khích thâm sâu, bà cũng không chắc Lão Tú có thể chấp nhận mình hay không, vấn đề này cần A Vu ra mặt hòa giải. Còn về lễ vật quy phục của Trưởng Công chúa, dĩ nhiên là kế hoạch Lão Lục bức Hoàng đế thoái vị rồi, nhưng nếu chuyện Xuân Huy mất tích có liên quan tới Lão Tú, vậy con át chủ bài của Trưởng Công chúa cũng bị mất đi, đây là điểm khiến Trưởng Công chúa Phúc Huệ phải do dự.

Lúc này chỉ có thể chờ đợi xem xét, nếu thực sự chuyện đã lộ, sợ rằng trong cung sắp có động tĩnh; còn nếu không có thì át có người treo giá, cứ chờ hắn tìm tới cửa là được.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ chưa gật đầu, dĩ nhiên Sở Dũ cũng chún bước tiến.

Trong Hứa Nhàn Đường, Thẩm lão nói: “Đã nhiều ngày phía Lục Hoàng tử vẫn chưa có động tĩnh gì, chỉ e sự tình có biến. Việc thế này chỉ nên nhanh không nên chậm, một khi đã định thì phải lập tức tốc chiến tốc thắng, nếu không lòng người dễ có biến đổi, chậm chạp càng dễ sinh nghi, sớm muộn gì cũng lộ tin tức.”

“Mọi chuyện ban đầu đều tốt đẹp, đại doanh Tây Sơn nhận được tin từ Lục Hoàng tử, đã lén điều binh, chỉ cần Cấm vệ quân nhịp nhàng phối hợp là sự sẽ thành. Thế nhưng mấy hôm nay, Cấm vệ quân không hề có động tĩnh gì, tâm phúc của thế tử Vệ Quốc Công cũng không điều động tới hộ vệ bên Thần Hựu môn.” Phó Dĩ Thê nói.

Vị thế tử phủ Vệ Quốc Công kia không ai khác chính là đại ca Cố Định Dịch kiếp trước của A Vu, con trai cả của Trưởng Công chúa Phúc Huệ.

“Chỉ e đã bị lộ từ phía Trưởng Công chúa Phúc Huệ.” Thẩm lão nói.

Lúc này Kỳ Vương Sở Mậu đang ngồi trên giường, chuỗi hạt khắc Phật tự bằng gỗ đan hương trên tay đột nhiên đứt đoạn, hạt rơi tán loạn trên mặt đất. Lúc suy ngẫm công việc, Sở Mậu có thói quen lẩn tràng Phật châu như vậy, đây là thói quen bắt đầu hình thành từ sau lần A Vu gặp nạn lúc trước. Sau khi A Vu hồi phục, mặc dù Sở Mậu không tiếp tục niệm kinh văn cho nàng nữa, nhưng thói quen lần đếm Phật châu mỗi khi rảnh rỗi thì vẫn không bỏ, vì nàng mà niệm kinh cầu bình an, còn đem cúng tiền bạc tới các nơi Phật chủ, ai nấy đều nói Kỳ Vương điện hạ tín Phật nhưng không biết trong chuyện này đều có nguyên nhân riêng.

Thẩm lão và Phó Dĩ Thê cũng biết rõ thói quen này của Kỳ Vương, hiện tại thấy Phật châu trong tay Sở Mậu đứt rời, còn có hai viên rơi thẳng vào chậu than, bèn nhanh chóng gọi người tới nhặt lấy.

Phó Dĩ Thê thậm chí còn thò tay vào chậu lửa lục kiếm Phật châu. Thẩm lão thì nói: “Tôi lỗi, tôi lỗi.” Tuy trời đã bắt đầu sang đông nhưng Hứa Nhàn Đường vốn có địa long, không nhất thiết phải đặt thêm chậu than, đây đều là vì Kỳ Vương cảm thông cho cái chân đau lâu năm của lão nên mới đốt thêm chậu than sưởi ấm, chẳng ngờ lại thiêu luôn Phật châu mà cao tăng tặng cho Kỳ Vương.

“Không cần nhặt nữa.” Sở Mậu đứng lên, ném thẳng mấy hạt châu còn vương trong tay vào chậu than. “Đốt cả đi.”

Thẩm lão và Phó Dĩ Thê đưa mắt nhìn nhau, mù mịt không đoán được ý hắn.

Sở Mậu lại ngồi xuống, phủi phủi áo khoác. “E rằng bên Trưởng Công chúa Phúc Huệ đã lẩn ra tin tức gì đó, biết sự tình bại lộ rồi.”

“Làm sao có thể chứ?” Phó Dĩ Thê cả kinh nói. “Chỉ có ba chúng ta biết được mưu tính bí mật của Lục Hoàng tử, lẽ nào còn người khác cũng đã nhận ra?” Phó Dĩ Thê khó mà tin được điểm này, Lục Hoàng tử hành sự cực kỳ cẩn thận, bọn họ cũng chỉ dựa vào một ám định được gài vào trong quân doanh Tây Sơn từ rất nhiều năm trước mới dò ra được một chút phong thanh, hơn nữa còn phải suy tính chặt chẽ mới đoán ra được.

Thẩm lão và Phó Dĩ Thê lại liếc nhìn nhau, không dám nói nữa.

“Không phải các ngươi.” Khuôn mặt Sở Mậu tối sầm lại, cơn tức giận đang dâng tràn trong ánh mắt Sở Mậu cơ hồ có thể ép cong cả gốc cổ thụ trăm năm tuổi bên ngoài Hứa Nhàn Đường.

“Trước hết, hai người hãy tính toán thử xem, nếu Phúc Huệ biết kế hoạch đã lộ, bước tiếp theo chúng ta nên xử trí ra sao. Có điều, Phúc Huệ và Lão Lục mặc dù có phối hợp nhưng chưa chắc đã thông báo ra, Phúc Huệ có thể biết, không chắc Lão Lục đã biết, có thể chỉ đang tạm thời án binh bất động mà thôi. Cho người đi điều tra kĩ một chút.” Sở Mậu nói.

Thẩm lão và Phó Dĩ Thê gật đầu đồng ý, bắt đầu phân công nhau cùng làm việc.

Lúc bấy giờ A Vụ đang ở trong thư phòng của nàng viết mấy chữ

“Phong Bất Ninh”, muôn mượn cớ luyện chữ để khắc ché tâm tình không yên trong lòng. Từ lúc nàng biến Xuân Huy từ con cò ám binh thành lộ diện, biết rõ với tính khí của Trưởng Công chúa nhất định sẽ không nóng nảy nhảy chung vào cái hố của Lục Hoàng tử.

Có điều, chuyện này cũng không đảm bảo giữ được tính mạng cho Trưởng Công chúa, tương lai nếu Sở Mậu đăng cơ, lòng Sở Mậu vẫn biết rõ hành động ngày ấy của Trưởng Công chúa và Lục Hoàng tử, vì thế A Vu nhất định phải lôi kéo được Trưởng Công chúa về hẵn phe cánh của Sở Mậu.

Cách duy nhất là khiến chính Trưởng Công chúa “phản gián”, nhưng không biết thời cuộc có cho nàng cơ hội này hay không.

Muốn Trưởng Công chúa cam tâm tình nguyện “phản gián”, tất nhiên phải đưa ra điều kiện trao đổi đủ hấp dẫn, nhưng điều kiện này không do A Vu mà nằm trong quyền quyết định của Sở Mậu.

Vấn đề lại chính ở chỗ này, căn bản Sở Mậu vốn không cần mượn sự ủng hộ của Trưởng Công chúa, tất cả đều là A Vu xen vào phá hủy kế hoạch của Sở Mậu. A Vu cũng biết Sở Mậu cực kỳ căm ghét Trưởng Công chúa, hơn nữa Sở Mậu cũng không hy vọng đăng cơ xong vẫn còn Trưởng Công chúa giỗ võ giương oai trên đầu mình.

Lần này nếu Trưởng Công chúa giúp Sở Mậu “phản gián”, chuyện thành rồi, nhưng lại là đem nhược điểm của Sở Mậu giao vào tay Trưởng Công chúa. Khi đó Kỳ Vương điện hạ biết rõ Lục Hoàng tử âm mưu tạo phản nhưng vẫn phải bỏ mặc sự tình thuận thế phát triển, đem an nguy của tiên hoàng ra làm phần thưởng đặt cược ngai vàng. Chuyện như vậy tuyệt nhiên không thể cho người ngoài biết được.

Khi đó Trưởng Công chúa Phúc Huệ coi như nắm được nhược điểm của

Sở Mậu, không còn lo lắng về tính mạng nữa. Đây là kết quả tốt nhất mà A Vu có thể tưởng tượng ra.

Chỉ tiếc, A Vu cũng hiểu rằng sự tình có lẽ không thể được như nàng mong đợi. Đầu tiên, Sở Mậu có chịu chấp nhận điều kiện của Trưởng Công chúa hay không. Kế đó, đối với Trưởng Công chúa phản gián là đường sống duy nhất, còn với Sở Mậu thì đây chính là cơ hội duy nhất để một lúc lật đổ cả Lục Hoàng tử và Trưởng Công chúa. Sở Mậu hiện tại đã nắm trong tay yếu điểm của Lục Hoàng tử, đó là âm mưu tạo phản, theo A Vu lớn mật đoán thì ngày Lục Hoàng tử gây loạn cũng chính là ngày bệnh của Long Khánh Đế trở nặng, đồng thời cũng là ngày Sở Mậu đổi niên hiệu thành “Chính Nguyên”.

Đối với Sở Mậu, lúc này hoàn toàn có thể lui từng bước mà tố giác Lục Hoàng tử cùng Trưởng Công chúa.

Hơn nữa, A Vu cũng mơ hồ nhận ra, nếu Trưởng Công chúa đột nhiên chùn bước, trở mặt trong chuyện hợp tác với Lục Hoàng tử, Sở Mậu đi truy xét nguyên cớ, chẳng lý gì không nhận ra nàng chính là nguyên nhân hàng đầu. Nếu Sở Mậu biết...

Không! A Vu nhanh chóng lắc đầu, tự nói với chính mình, Sở Mậu sẽ không thể biết được! Nàng hành sự bí mật như vậy, Sở Mậu không thể biết được.

Sở Mậu đứng bên ngoài Ngọc Lan Đường suốt nửa ngày mà không bước vào.

Lã Nhược Hưng thấy chủ tử mặt mũi u ám hơn cả mực, tự hiểu chủ tử đang không vui vẻ gì. “Tử Nghi cô nương bên Ngọc Lan Đường sáng sớm

nay đã tới Băng Tuyết Lâm, báo là tối nay Vương phi định ninh một nồi canh thịt dê. Canh xương dê ninh trên lò suốt đêm qua, đồ ăn đều là của ngon vật lạ trái mùa do điền trang Ôn Tuyền của Vương phi chuyển tới, Vương phi ăn chút gì cũng không quên nhớ tới chủ tử.”

Một chiêu này, Lã Nhược Hưng dùng tới tận bây giờ vẫn chưa thất thủ lần nào, mặc kệ chủ tử trong đầu còn bức bối đến đâu, chỉ cần nghe thấy Vương phi nhớ tới mình, nhất định nét mặt sẽ có biến chuyển.

Nhưng lần này chủ tử nghe rồi mà nửa ngày vẫn chẳng có động tĩnh, Lã Nhược Hưng lại mỉm cười. “Vương phi...” Hai chữ “Vương phi” vừa mới thoát ra khỏi miệng, liền bị Kỳ Vương điện hạ một cước đá vào đùi, Lã Nhược Hưng hét lên một tiếng rồi quỳ xuống, chỉ lo xương cốt đã gãy vụn cả. Lã Nhược Hưng không dám kêu đau. “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết! Đều do nô tài lầm miệng, đều do nô tài lầm miệng!” Lã Nhược Hưng tự tát vào mặt mình, lát sau mặt mũi đã sưng vù như cái đầu heo.

Nhớ hắn ư? Chỉ e là mong hắn chết sớm một chút, chân ngoài dài hơn chân trong... Tiện nhân!

“Vương gia vạn an!” Tiêu nha đầu của Ngọc Lan Đường vừa bước ra ngoài liền thấy Sở Mậu sừng sững như một pho tượng sát thần đứng bên cửa, còn Lã công công đứng cách đó không xa đang không ngừng vả vào miệng mình.

Tiêu nha đầu run rẩy chân tay, “bịch” một cái quỳ sụp xuống, thân mình run như cầy sấy, vẫn không quên vấn an.

Cuối cùng Sở Mậu không hề bước vào Ngọc Lan Đường mà xoay người đi nhanh ra bên ngoài.

Lã Nhược Hưng chân đau không đứng nổi dậy. Tên đồ đệ Tiêu Hầu Tử

bên cạnh thấy Vương gia nổi trận lôi đình, dù mắt trông sư phụ bị giày vò cũng không dám hé răng, lúc này đợi trời yên bể lặng mới chạy tới đỡ Lã Nhược Hung. “Sư phụ.”

“Đi, mau đi theo Vương gia.” Lã Nhược Hung đẩy Tiêu Hầu Tử. Tiêu Hầu Tử đành cắn chặt răng, chạy theo Sở Mậu đã bỏ đi từ trước.

Tiêu nha đầu kia kẽ ra cũng thông minh, thấy Sở Mậu đi rồi bèn bật dậy chạy thẳng về Ngọc Lan Đường, bẩm báo lên Tử Nghi. Tử Nghi chấn kinh, sai Thúy Linh, Thúy Lung cùng một bà gác công nhanh chóng ra ngoài chăm sóc cho Lã Nhược Hung, còn mình thì chạy vào Phong Bất Ninh.

“Chủ tử, vừa rồi Vương gia ở ngoài Ngọc Lan Đường nổi trận lôi đình, ngay cả Lã công công cũng bị xử phạt, còn đứng không nổi nữa, có lẽ đã gãy chân mất rồi. Lệ Chi nói Vương gia vốn định vào, lại đột nhiên đi thẳng ra ngoài.” Tử Nghi nói một mạch thật dài nhưng không hề hụt hơi.

“Đã biết rồi, lui xuống đi.” A Vu nhìn thoáng qua Tử Cấm đang hầu hạ bên cạnh, bút trong tay vẫn chưa buông xuống, ngược lại nét đưa đi còn lưu loát hơn ban đầu. Chuyện nêu tới cuối cùng cũng tới, nàng không cần bận tâm đoán nữa.

Quả thật chỉ chốc lát sau, Tử Cấm tiến vào nói: “Vương gia cưỡi ngựa ra khỏi phủ rồi. Lã công công đã được đưa về Băng Tuyết Lâm tìm đại phu nối xương.”

“Biết rồi.” A Vu gác bút, xoa nhẹ cánh tay đau.

Bốn bề im lặng, không ai dám vào trong quây rầy A Vu.

A Vu tới đứng bên cửa, chỉ thấy chân trời một màu u ám, mây đen ủn ủn kéo tới, tưởng chừng muốn đổ tuyết xuống, gió lạnh thổi hiu hiu, đất trời một

mảnh u ám.

A Vu day nhẹ chân mày, Sở Mậu đã nhận ra chuyện cơ mật bị lộ trước cả dự đoán của nàng.

Thái độ của Sở Mậu hôm nay cũng nằm trong dự liệu của A Vu, đương nhiên rơi vào khả năng xấu nhất. Nếu lúc đó Sở Mậu đá Lã Nhược Hưng xong liền vào Ngọc Lan Đường chỉ e chàng đã rút kiếm chém người, cũng chẳng quá đáng sợ, chỉ cần hắn nguyễn nổi cơn thịnh nộ, chỉ cần hắn chịu gắp nàng, chịu nghe nàng nói.

Nhưng mà, Sở Mậu lại xoay người đi, A Vu đoán, có lẽ hắn sợ vào trong rồi sẽ không nhịn được giết chết nàng, hơn nữa lòng hắn đã có chủ định rõ ràng, ngay cả cơ hội mở miệng giải thích cũng không cho nàng.

A Vu sờ vào cằm cổ của mình, gọi Tử Nghi và Tử Cảm, quay về đỗi xiêm y, khoác thêm áo choàng bước ra vườn.

Phía bên kia con suối cạnh Băng Tuyết Lâm là Song Giám Lâu, A Vu chưa từng tới đó. Nàng đã vô số lần ám chỉ nhưng Sở Mậu đều chỉ nhìn rồi coi như không thấy, Song Giám Lâu chưa từng mở rộng cửa đón nàng, mà có lẽ sau này đại khái cũng không có cơ hội đó nữa.

A Vu vượt qua cầu, hướng thẳng về phía Song Giám Lâu đi tới, Dịch lão đầu từ trong mấy căn nhà nhỏ bên ngoài Song Giám Lâu đi ra. Song Giám Lâu thường ngày đều do lão quản lý, không có lệnh bài của Sở Mậu không ai được phép ra vào.

A Vu đi tới bên cửa Song Giám Lâu, không khỏi khiến Dịch lão đầu có phần khó xử.

“Vương phi vạn an.” Dịch lão đầu khom người nói.

“Ta sẽ đứng ở đây thôi.” A Vu quay đầu nói với Dịch lão đầu.

Dịch lão đầu lui về sau mấy bước, khoanh tay cung kính đứng đó.

A Vu đi thẳng tới cánh cửa gỗ đã trải biết bao năm tháng của Song Giám Lâu, đưa tay sờ vào chiếc khóa đồng thau ngự trên đó, trong đầu không biết đang nghĩ những gì, rồi cứ như vậy lặng lẽ đứng đó.

Tử Nghi và Tử Cầm đều mơ hồ nhìn nàng.

Cuối cùng A Vu tới bên dòng suối, nhìn sang Băng Tuyết Lâm phía đối diện. Mai vàng đã bắt đầu hé nở, hương hoa trôi theo gió vô tình cuốn tới bên mũi A Vu, mùi hương giống hệt hương thơm thường thấy trên mình Sở Mậu.

A Vu nhớ tới lần đầu gặp mặt Sở Mậu ở kiếp này, hắn cứu nàng; mà ngay cả kiếp trước, khi nàng rơi xuống nước, cũng là hắn cứu nàng.

Sau này bọn họ nên nghĩa phu thê, trước sau vẫn là Sở Mậu cung chiều, sủng ái nàng, chở che bảo vệ nàng, từng chút từng chút một. Tỷ như mỗi lần nàng về thăm Vinh phủ, hắn có bận rộn tới đâu vẫn thu xếp đi cùng nàng; lại như hắn đường đường là một đại nam nhân lại có thể đích thân chọn lựa xiêm y mỗi mùa cho nàng, từ màu sắc tới kiểu dáng đều giúp nàng chọn lựa, rồi ví như trang sức mới từng mùa của nàng, đều là hắn đích thân tới Trân Bảo Trai đặt về, trong đó còn có mấy bộ do hắn tự định kiểu dáng; hoặc ví như phàm ra ngoài gặp được thứ đồ ăn ngon lành nào sẽ luôn muốn mang một phần về cho nàng, hay như trong kinh thịnh hành trò tạp kỹ, hài kịch gì thấy thú vị cũng đều cho vời về phủ diễn cho nàng xem...

Đủ loại đủ kiểu như vậy, đều là những việc hết sức nhỏ nhặt thực không đáng nhắc tới, vì thế A Vu cũng thật tự nhiên coi chúng như điều đương

nhiên phải thế. Không biết vì sao, lúc này nhìn sang Băng Tuyết Lâm tối đen, nàng thật lòng muốn cảm thán.

A Vu đưa tay đặt lên ngực mình, chợt cảm thấy thật khó chịu, nếu không phải vì sự tình khốn khó thì cũng vì buồn bực bởi cuộc sống sau này bên Sở Mậu sẽ không còn được như trước nữa. Chỉ riêng tính mạng, A Vu không cần lo lắng, nàng còn một vị cha hiền vốn là thầy dạy của Sở Mậu, hiện giờ còn là Lễ bộ Thượng thư, mà lúc này cũng chẳng phải thời khắc thích hợp để Sở Mậu ban tử cho Vương phi.

Nếu bọn họ có được một đứa con thì tốt rồi, bất luận là trai hay gái, còn có chỗ để dàn xếp cùu vân, A Vu buồn rầu nghĩ.

“A Vu, đời này kiếp này ta chỉ có nàng.” Một lời chăng khác nào cọng rơm cùu mạng đột nhiên lọt vào óc A Vu. Lúc trước Sở Mậu từng nói như vậy sao? A Vu gắng sức nhớ lại. Có điều, lúc ấy nàng đâu coi đó là thực, tuyệt không để trong lòng, hiện giờ thật hy vọng những điều Sở Mậu nói đều là thật.

A Vu quay đầu, có chút kích động phân phó Tử Nghi và Tử Cẩm: “Đi dò xét thử xem, Vương gia đã đi đâu rồi.”

A Vu xưa nay tính khí vẫn kiên quyết không chịu thua như vậy, chỉ cần chưa thấy quan tài nàng nhất định chưa đổ lệ, mà có thấy quan tài rồi nàng cũng chưa chắc đã đổ lệ. Chiều theo kế hoạch của nàng, nàng và Sở Mậu còn có thể nói chuyện.

Dù tốt dù xấu, nàng vẫn có thể nói thẳng sự thực ra, có điều chính nàng cũng không biết liệu Sở Mậu có tin vào những “lời nói không căn cứ” như vậy hay không.

Thế nhưng nàng nhất định phải tìm được Sở Mậu để nói chuyện, trước

khi Sở Mậu hoàn toàn tinh táo trán tinh lại, nếu không đến lúc mọi thứ đều đã ngã ngũ, A Vụ chắc chắn thua trắng.

Không lâu sau đó, A Vụ kéo áo trùm đầu, ngồi trong xe ngựa, tâm trí vừa bất an vừa kích động. Mặc kệ thế nào, nàng hy vọng Sở Mậu có thể tin tưởng nàng, huống hồ lợi dụng kế “phản gián” của Trưởng Công chúa, càng có thể giảm bớt được tính phiêu lưu.

Giờ phút này, Sở Mậu đang ngồi trong phòng của Tiếu Thanh Hà. Tiếu Thanh Hà hiện giờ cũng được coi là danh tiếng lẫy lừng trong kinh thành, người xếp hàng để gặp nàng ta đã lắp kín tới tận tháng sau.

Tiểu Thanh Hà, người tựa như tên gọi, chẳng khác nào một đóa sen thăm bung nở ngày hè, không nhiễm bùn tanh hôi, đẹp tới rực rỡ lung linh, lại ca hay đàn giỏi.

“Vương gia cảm thấy Tiểu Thanh Hà có đáng là mỹ nhân đệ nhất kinh thành chúng ta không?” Lăng Dụ ở bên chọc ghẹo Sở Mậu.

Sở Mậu gật gật đầu, đối với mỹ nhân, là mỗi hoa hợp mỗi mắt. Trước kia trong mắt Sở Mậu tất nhiên ai rồi cũng kém A Vụ cả. Có điều hiện giờ Tiểu Thanh Hà tất nhiên sẽ có chút gì đó đáng được tán dương.

Tiểu Thanh Hà công khai đề giá bán, không hề có chuyện hết lần này đến lần khác lén lút gắp nhân tình, cũng không làm ô uế tịnh địa của Phật gia, không trước mặt một vẻ sau lưng một vẻ phản bội lại nam nhân của mình.

Tiểu Thanh Hà so với nàng còn giữ gìn đạo đức chuẩn mực hơn.

Thật là mỉa mai thay, Sở Mậu lại cạn thêm một chén rượu.

Xe ngựa xuyêng qua ngõ hẻm, đột nhiên dừng vội lại, A Vu bỗn nhào về phía trước, may mắn Tử Cấm đỡ được nàng. Ngay trong thoáng chốc mành xe ngựa vì dừng gấp mà hé mở, A Vu trông thấy một bóng người quen thuộc.

Một người lúc này tuyệt nhiên không nên xuất hiện tại kinh thành.

A Vu quay đầu thấp giọng dặn dò Tử Cấm, Tử Cấm gật gật đầu, nhảy khỏi xe ngựa.

“Bảo xà ích quay đầu về phủ.” A Vu phân phó.

A Vu trở về Ngọc Lan Đường, đổi sang quần áo của Tử Nghi, thửa lúc đêm tối lách ra cửa ngách bên phủ, rẽ trái rẽ phải nhiều lần tiến tới một căn nhà, bên trong đã có Tử Cấm chờ tự bao giờ.

“Nhi gia ở trong phòng.” Tử Cấm khẽ nói với A Vu.

A Vu gật gật đầu, trong phòng chỉ đốt một ngọn nến nhỏ cũng không ngăn trở việc A Vu thấy người kia thật rõ ràng.

“Nhi ca, vì sao người lại ở kinh thành?” Người ngồi trong phòng chính là Cố Đinh Dịch. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” A Vu lo lắng hỏi. Võ tướng ra ngoài, không có điều lệnh tuyệt nhiên không thể tự tiện quay lại kinh thành.

“Muội đừng gấp, nghe ta nói đã.” Cố Đinh Dịch yên lặng để A Vu thở lấy sức. Nhưng những lời tiếp sau của y lại khiến A Vu cực kỳ hoảng hốt.

“Lần này ta trở về vì nửa tháng trước nhận được mật tín của mẫu thân, người báo ta giả dạng như quân Tác-ta lại xâm phạm vùng Lạc Bắc.” Cố Đinh Dịch nói.

A Vu ngồi không vững trên ghế, nàng vốn cho rằng Trưởng Công chúa bị Lục Hoàng tử tác động, không ngờ tới chuyện cũng có thể chính Lục Hoàng tử mới là người bị Trưởng Công chúa giật dây kích động.

“A Vu, mọi chuyện có thật như những gì ta đang nghĩ không?” Cố Định Dịch thấy biểu hiện của A Vu thì cũng khá sốt ruột.

“Còn ai biết chuyện này nữa không, huynh đã chiêu theo những gì mẫu thân nói mà làm chưa? Mật thư đâu, đã hủy chưa?” A Vu liên tiếp đặt câu hỏi.

“Chuyện này chỉ mình ta biết. Thư cũng đốt sạch rồi, có điều ta cảm thấy không ổn nên mới an bài cẩn thận chuyện ở đó rồi lén lút hồi kinh. Ta không dám về nhà, đành đứng canh trước công phủ Kỳ Vương, thấy có xe ngựa đi ra, giống như xe muội thường dùng mới thử vận may một chút. Nếu không đành ngày mai nhờ Tử Nghiên đưa thư cho muội.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” A Vu vỗ vỗ ngực, thở phào một hơi.

“Muội vẫn chưa trả lời ta, có phải không...” Cố Định Dịch vội vàng la lên.

“Đúng vậy, mẫu thân quả đã làm vậy, có ý muốn diệu hổ ly sơn, để điện hạ rời kinh, sau đó cùng với...” A Vu làm diệu bộ chữ “Lục” lại chỉ tay lên trời làm động tác cắt cổ.

“Sao người có thể hồ đồ như vậy?” Cố Định Dịch giật chân hô. “Tú Hoàng tử thì sao, đã biết chưa?”

A Vu khổ sở gật đầu. “Chuyện này chính chàng còn biết trước muội, chờ bọn họ hành sự... chờ bọn họ hành sự, sẽ ra tay hốt trọn một mẻ.”

“Hiện giờ thì sao, hiện giờ thế nào rồi? Muội đã báo tin cho mẫu thân

chưa?” Cố Đinh Dịch hỏi.

Lòng A Vụ càng rối rắm. “Muội đã bắn tin gió cho người, hiện tại người tạm thời án binh bất động. Có điều, ban đầu muội cho rằng người bị người ta lôi kéo, nhưng nghe huynh nói vậy, muội hoài nghi rằng chuyện này chính mẫu thân là người khơi ra.”

Như vậy còn làm sao khuyên nhủ Trưởng Công chúa “phản gián” được? Sở Mậu cũng căn bản không tin tưởng bà.

“Nhị ca, huynh trở về cũng thật đúng lúc. Phía mẫu thân nhờ huynh về khuyên nhủ, muội và người không thể nói rõ được, không biết người rốt cuộc muốn gì. Nhưng thời điểm này, con đường duy nhất chính là hợp tác với điện hạ, phủ sạch trọn mọi sự tình. Phủ điện hạ, muội sẽ tự nghĩ cách.” Miệng A Vụ nói ra thật nhẹ nhàng nhưng lòng lại nặng trịch, một chút cẩn cú cũng không có.

Sau đó, A Vụ lại cùng Cố Đinh Dịch thương lượng một chút về cách thức liên lạc trong thời gian này, sau đó mới cùng Tử Cẩm trở lại Ngọc Lan Đường.

Lúc này, cảnh tượng náo nhiệt phía Sở Mậu và Tiểu Thanh Hà cũng bắt đầu tản mát dần.

“Đem nàng ta tặng cho Cố Thê Ngạn đi.” Sở Mậu uống cạn chén rượu cuối cùng, lạnh lùng phân phó Lăng Dụ.

“Thật phung phí của trời, hắn sao đáng được Tiểu Thanh Hà hầu hạ?” Lăng Dụ buột miệng nói. Hắn nghĩ tới tuyệt sắc giai nhân như Tiểu Thanh Hà xứng với Kỳ Vương vô cùng, nào ngờ định lực trước nữ sắc của vị chủ tử này lại cao như vậy. Nếu không phải Kỳ Vương từng cho hắn tới Kính phủ lấy phương thuốc bí mật, Lăng Dụ nhất định cho rằng Kỳ Vương điện hạ không

biết thương hương thường ngọc.

Sở Mậu liếc mắt nhìn Lăng Dụ, Lăng Dụ lập tức thu lại dáng vẻ cười đùa kia.

“Ta nghĩ Cố Thê Ngạn chờ ngày này cũng đủ lâu rồi.” Sở Mậu nói. “Sự ngang ngược của Trưởng Công chúa không phải ai cũng có thể chịu đựng nổi, lúc trước thế tử của Vệ Quốc Công Cố Thê Ngạn được mệnh danh kinh thành đệ nhất nhân vật chẳng phải bị bà ta bức thành kẻ bất lực đó sao?”

Đêm nay chính là thời điểm cực kỳ khó khăn với A Vu, trong khi đó phụ thân kiếp trước của nàng chính vì có được nữ nhân ông tha thiết ước mong mà thâu đêm suốt sáng. Thân thể tươi mát mềm mại, còn thêm điểm khúc tiêu hồn thực cốt, mới qua một đêm Cố Thê Ngạn đối với Tiểu Thanh Hà cơ hồ chính là nói gì nghe này.

A Vu ngồi trong Ngọc Lan Đường lo lắng chờ tin Sở Mậu, còn Sở Mậu vừa hồi phủ lập tức hướng thẳng về phía Hứa Nhàn Đường.

“Vương gia, vừa rồi nhận được tin tức, Cố Nhị gia bên phủ Vệ Quốc Công đã hồi kinh.” Phó Dĩ Thế báo cáo lại tin tức tình báo vừa thu nhận được cho Sở Mậu.

Sắc mặt Sở Mậu cực kỳ bình tĩnh. “Phái người theo sát, chó để đánh rắn động cỏ. Sự tình lúc trước nói, hai vị tiên sinh đã nghĩ ra đối sách gì chưa?”

Ba người cẩn thận thảo luận thêm một chút, lúc này Sở Mậu mới rời Hứa Nhàn Đường về Băng Tuyết Lâm, ngoài ra còn cho người truyền gọi Hạ Xuân, Hạ Thủy cùng tới.

Hạ Xuân, Hạ Thủy theo Sở Mậu đã nhiều năm, chưa từng thấy chủ tử

thất thố như vậy bao giờ, vừa giáp mặt liền bat kiếm chém tan chiếc bàn bằng gỗ tử đàm thành hai nửa.

Hạ Thủy không khỏi thầm thán phục công lực thâm hậu của Kỳ Vương, hắn tự hỏi bản thân có thể một nhát chém chính xác và dứt điểm như vậy được không, hơn nữa gỗ tử đàm cứng chắc mà lại dày dặn, một nhát đứt rời như vậy thật không phải chuyện đùa.

Những kẻ khác không giống Hạ Xuân ngốc nghếch vô tâm vô phế, giờ phút này đều chỉ hận không thể co rút lại chỉ còn một tấm da, dán chặt lên tường, chờ đợi chọc tức chủ tử.

“Cho người tới trông chừng Ngọc Lan Đường, một con muỗi cũng không được lọt qua.” Sở Mậu phân phó.

Trong Ngọc Lan Đường, A Vu đã đợi rất lâu nhưng vẫn không thấy Sở Mậu tới, lại nghe Tử Nghi kể lại rằng: “Vương phi, Vương gia phái người tới trông chừng Ngọc Lan Đường chúng ta, bất kỳ ai cũng không được ra vào?”

A Vu cả kinh. “Thủ vệ là ai?”

“Tất cả đều là nam nhân, mặt mũi rất lạ.” Tử Nghi nhìn A Vu. Nàng không biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì mà Kỳ Vương lại phong tỏa cả Ngọc Lan Đường. Chẳng phải Vương gia sủng ái chủ tử của thị trời sao?

A Vu nhắm mắt lại. “Ngươi ra nói với đám thủ vệ, ta muốn gặp Vương gia, mong Vương gia tới Ngọc Lan Đường một chuyến.”

Tử Nghi nhìn nhìn sắc trời ngoài kia, đã quá canh ba rồi, nhưng chẳng dám nhiều lời, lập tức ra khỏi cửa.

A Vu không đợi được tới lúc Sở Mậu về lại Ngọc Lan Đường, cũng không dám thay áo đi nghỉ, chỉ dám nghiêng người ngủ gật trên giường, lúc tỉnh lại đã thấy trời sáng. “Mấy giờ rồi?”

“Đã quá giờ Ty một khắc rồi.” Tử Cẩm trả lời.

“Phía Vương gia không có tin tức gì sao?” A Vu day nhẹ ấn đường, hỏi.

Tử Cẩm lắc lắc đầu.

“Cho người ra ngoài truyền lời, vời Lã công công...” A Vu nói giữa chừng lại thôi, lúc này Lã Nhược Hưng chỉ sợ còn chưa xuống được khỏi giường nữa, thở dài một tiếng lại nói: “Hầu ta rửa mặt chải đầu.”

A Vu tới tịnh thất tắm rửa, sau đó càng không thể không gấp. Sở Mậu giam nàng trong Ngọc Lan Đường, ý tứ này nàng hiểu rõ nhất, nàng làm hỏng chuyện của hắn, hắn tất nhiên sẽ phải đề phòng. A Vu có thể hiểu được nhưng không ngăn được cảm giác khó chịu trào dâng trong lòng. Nàng chẳng màng tới đường lui cho mình, chỉ hy vọng có thể đoán định được bước tiến kế tiếp của Sở Mậu, thuyết phục hắn chấp nhận Trưởng Công chúa, cũng chỉ hy vọng Trưởng Công chúa có thể buông bỏ thành kiến, tự nguyện về phe này.

A Vu ném chút điểm tâm, thay đổi xiêm y, dẫn Tử Nghi và Tử Cẩm đi thăng ra cửa. Thị vệ đứng cạnh cửa, vừa nhìn qua liền nhận ra chính là thân vệ bên cạnh Sở Mậu, trông thấy A Vu bọn họ đều cúi mình vấn an.

A Vu không nói không rằng đi thăng về phía trước. Hai người đó cũng bất chấp thứ bậc lễ nghĩa, chặn lại nói: “Xin Vương phi dừng bước, Vương gia đã có lệnh truyền mấy ngày này mong Vương phi an tâm đợi trong Ngọc Lan Đường.”

“Nếu ta không chịu?” Bước chân A Vu một chút cũng không ngừng. Thân vê giữ cửa đương nhiên không dám bất kính tới nàng, càng không dám mạo phạm thân thể, như vậy thì không thể ngăn cản được nàng.

Vi Lực đáp: “Tiểu nhân không dám ngăn trở Vương phi, Vương gia đã phân phó, nếu Vương phi bước ra khỏi Ngọc Lan Đường một bước thì sẽ giết một người trong Ngọc Lan Đường.”

Sắc mặt A Vu trắng bệch, chân cũng không dám bước tiếp. “Được, ta sẽ đứng ở đây, người đi mời Vương gia tới Ngọc Lan Đường.”

Mấy ngày nay kinh thành bắt đầu đổ tuyết, gió thổi qua như dao bén lóc xương, gào thét gầm rú, người già yếu một chút đứng trong gió này cũng không vững. A Vu cứ như vậy đứng trong gió táp, tuyết cọ qua má nàng đau rát, nhưng nàng đã quyết tâm đứng đây tới khi Sở Mậu tới.

Vi Lực đắn đo một chút, nếu Kỳ Vương phi xảy ra chuyện gì, hắn cũng không đảm đương nổi trách nhiệm, đành phải cẩn thận phân phó Vi Lượng ở lại, còn mình tới thăng Hứa Nhàn Đường xin lệnh.

“Vương gia mời Vương phi trở về phòng chờ ngài, ngài thương nghị xong việc sẽ tới đây.” Vi Lực nhận được tin báo, quay lại bẩm với A Vu.

A Vu khẽ thở phào, chỉ cần Sở Mậu không thăng thùng cự tuyệt chuyện qua đây là được. Đứng mãi trong gió tuyết thế này nàng cũng không chịu nổi, suy đi tính lại, nàng vẫn không chịu về lại phòng, cứ thế đứng trong gió, nhưng chỉ một chốc đã hắt xì liên tục.

Chờ mãi vẫn chưa thấy bóng dáng Sở Mậu đâu, Tử Nghi vội la lớn: “Vương phi bảo trọng thân mình! Có chuyện gì gấp gáp hệ trọng đợi lát nữa Vương gia tới đây, người cũng phải có tinh thần mới nói được chứ.”

A Vu ngâm lạnh, chân tay đã cứng đờ cả lại, trái tim cũng chìm xuống thật sâu, như thể rót xuống bể nước đá. Nhưng Tử Nghi nói vậy cũng phải, giờ không phải là lúc để mang bệnh, hơn nữa thái độ của Sở Mậu đã rất rõ ràng, nếu nàng có bệnh mà chết, hắn cũng chẳng mấy may tiếc thương.

A Vu trở về phòng, Tử Nghi, Tử Cẩm nhanh chóng mang chăn bông tới ủ ấm cho nàng. A Vu run rẩy rúc vào trong chăn, hắt xì liên tục, bắt đầu thấy quay cuồng choáng váng. “Đi nấu một nồi nước đường gừng đi.”

Lúc A Vu uống xong nước đường gừng, người mới từ từ ấm lại, sau đó khi dùng cơm trong Ngọc Lan Đường mới thấy bóng Sở Mậu.

Sở Mậu vén rèm đi vào chái đông thấy A Vu đang nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng tựa như chưa từng gặp qua. Hai người vốn là vợ chồng đầu gối tay áp thoảng chốc đã hóa thành người dung, thậm chí theo cách nào đó còn có thể coi như kẻ thù.

Sở Mậu trên mình vận một tấm áo choàng bằng lông chồn tía màu đen thêu rồng bốn vuốt màu vàng, đầu thắt kim quan, nét mặt lạnh đạm ngồi xuống đối diện với A Vu.

Tử Nghi pha một bình trà mới, Sở Mậu lạnh nhạt quét mắt nhìn, không hề chạm tới, rõ ràng biểu thị ý không còn chút tin tưởng nào với A Vu nữa rồi.

A Vu bị hắn chọc giật mà cười lạnh, nâng chén trà của Sở Mậu lên nhấp một ngụm, ý bảo hắn trà này không có độc.

“Vương phi tìm bốn vương gấp như vậy có chuyện gì?” Sở Mậu phủi phủi những hạt bụi tượng trung trên áo, thản nhiên hỏi.

A Vu néo mắt nhìn hành động của Sở Mậu, nàng trong mắt Kỳ Vương

điện hạ lúc này đại khái giống như những hạt bụi khiến người ta vướng bận, đây là lần đầu tiên Sở Mậu xưng “bốn vương” trước mặt nàng.

Sự tình đã đến nước này, A Vu cũng chẳng thể vờ như không biết nữa, không cần phải vòng vo với Sở Mậu làm gì. Nàng đứng lên, tới quỳ trước mặt Sở Mậu.

“Thiép có tội, không dám xin Vương gia tha thứ, chỉ mong Vương gia có thể cho thiép một cơ hội đền tội.” A Vu cung kính dập đầu lạy Sở Mậu ba cái.

“Bốn vương muốn biết, nếu bốn vương ngu ngốc một chút, chuyện này có thể giấu giếm êm xuôi, nàng định sẽ tính toán tiếp thế nào? Mong chờ Lão Lục đăng cơ, diệt sạch phe cánh bốn vương rồi chờ hẵn đón nàng vào cung làm quý nhân?” Giọng Sở Mậu âm trầm như thế nước nhỏ mái ngói.

A Vu lúc này nào dám tính toán gì với Sở Mậu, mưu lược ư, khôn ngoan ư, nàng tự cho rằng mình vốn không hề sơ hở chuyện gì nhưng đều dễ dàng bị Sở Mậu điều tra ra. “Thiép chỉ không muốn thấy Trưởng Công chúa Phúc Huệ lâm vào cảnh bất nghĩa, chứ không hề muốn trợ lực cho Lục Hoàng tử, bằng vào khả năng của điện hạ thì kế này không thông, tất nhiên có phương pháp khác, thiép...”

“À, hóa ra Vương phi xem trọng ta như vậy, ta có nên cảm tạ sự tán dương của Vương phi hay không?” Sở Mậu cười mỉa mai. “Nếu như ta không có phương pháp khác, Vương phi tình nguyện để phủ Kỳ Vương rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục vẫn muốn giữ cho Cố phủ an toàn?”

Lời lẽ của Sở Mậu lạnh thấu xương, lại mang theo rất nhiều nỗi cô đơn khổ đau.

“Không đâu! Nếu như có thể thuyết phục được Trưởng Công chúa hợp

tác với chàng, phần mạo hiểm của điện hạ sẽ càng bớt xuống, càng có thể lấy thêm niềm tin từ phía Hoàng thượng. Huống hồ, cho dù Lục Hoàng tử có bị tống giam thì vẫn còn Điền Hoàng hậu và Ngũ Hoàng tử ngày ngày túc trực bên cạnh Hoàng thượng.” A Vu vội vàng quỳ gối.

Sở Mậu tránh được bàn tay A Vu, đứng lên ngồi xuống bàn.

“Vì sao nàng muốn bảo vệ Trưởng Công chúa Phúc Huệ, thậm chí không tiếc mình mà phản bội ta, còn liên tiếp kêu ta mượn sức bà ta?” Sở Mậu khó nhọc thoát ra câu hỏi ấy, hắn không biết mình đang hy vọng A Vu lừa gạt mình hay không lừa gạt mình.

Đến nước này, Sở Mậu đã ít nhiều hiểu được Long Khanh Đế - phụ hoàng của hắn. Hắn nghĩ nếu đổi lại là mình, đổi mặt với chuyện người mình hết lòng thương yêu lại đem lòng nhung nhớ người khác, hắn sẽ chậm rãi từ từ đợi nàng thay đổi. Đáng tiếc A Vu không cho hắn có được cơ hội này, người dốc tâm tộc sức cho nàng, cuối cùng vẫn không phòng được nàng cho người một đòn đau đớn.

“Thiép...” A Vu mở miệng định nói, nhưng không biết Sở Mậu có chịu tin chuyện của mình hay không. “Thiép là...”

“Ngươi không cần nói!” Sở Mậu đột nhiên lớn tiếng ngắt lời A Vu. Lòng hắn hiểu rõ mồn một, hắn không thể chịu được việc A Vu tiếp tục dối lừa mình, nhưng sẽ càng không thể chịu được nếu A Vu nói thật, cả hai kết quả đều khiến hắn hận không thể tự tay bóp chết nàng.

“Ta nói cho nàng biết, vì sao ta và Phúc Huệ không thể hợp tác.” Sở Mậu trầm giọng nói.

“Nàng cũng từng nghe, Hoàng hậu quá cố khi tiến cung đã sớm có ý trung nhân, mà người đó bị chính Phúc Huệ nhìn trúng làm phò mã.”

Lời Sở Mậu nói khiến A Vu chấn kinh, vì sao nàng chưa từng nghe mẫu thân kể chính người đã nhìn trúng phò mã?

“Vì thế chuyện tiên Hoàng hậu tiến cung cũng có quan hệ lớn tới Phúc Huệ. Trước hết, bà ta phải tìm mọi cách tuyệt sạch đường rút lui để tiên Hoàng hậu không thể kết thân với nam nhân kia được nữa, có vậy bà ta mới gả được cho nam nhân ấy. Đáng tiếc, bà ta tính thế nào cũng không ngờ được tình ý giữa tiên hậu và nam nhân kia sâu đậm như vậy, kết quả lại hại chính mình, cũng hại đương kim Thánh thượng, hại cả tiên Hoàng hậu.

Bà ta quyết lấy cái chết không hướng chủ, thề chung thân không cưới gả, cuối cùng Hoàng thượng không thể buộc thế tử của Vệ Quốc Công làm phò mã của Phúc Huệ. Nàng cảm thấy lúc đó một Hướng Thị không được sủng ái lại xuất thân thấp hèn làm sao có thể tới bên cạnh Hoàng hậu, hơn nữa còn rất đúng lúc tặng cho một chén thuốc?”

A Vu nhắm mắt lại, lúc trước nàng cũng từng hoài nghi chuyện này, nhưng không thể nghĩ ra rằng Trưởng Công chúa Phúc Huệ lại chính là người đâm sau lưng. Nếu sự tình đúng như Sở Mậu nói, Trưởng Công chúa và Sở Mậu còn có thù giết mẹ.

A Vu nhớ lại kiếp trước, Sở Mậu cuối cùng không giết Trưởng Công chúa nhưng so với giết đi còn đáng sợ hơn. Khi ấy nàng chỉ cho rằng Sở Mậu tâm địa hẹp hòi, không ngờ bên trong còn có ẩn tình như vậy.

“Hơn nữa Phúc Huệ cũng sẽ không thật tình cậy dựa vào ta, nàng có biết bà ta còn có một đứa con gái?” Giọng nói của Sở Mậu đã dần bình tĩnh lại.

“Quận chúa Khang Ninh.” A Vu lẩm bẩm, chỉ sợ trên đời này chẳng còn ai rõ chuyện đó hơn nàng, có điều vì sao Sở Mậu lại đột nhiên nhắc tới Quận chúa Khang Ninh?

“Cái chết của nàng ta ít nhiều cũng do ta tạo thành.”

“Sao có thể?” Vì sao chính A Vu cũng không biết cái chết của mình do Sở Mậu dựng lên. “Chẳng phải điện hạ đã từng cứu Quận chúa Khang Ninh lúc nàng ấy rơi xuống nước sao?”

Sở Mậu ngẩn người. “Nàng cũng biết, xem ra các người thật không có chuyện gì không kể.”

Trong lời Sở Mậu còn ẩn chứa điều gì đó, khiến A Vu lóe lên một suy nghĩ.

“Khi đó mấy huynh đệ chúng ta đều ra sức nịnh bợ Phúc Huệ, có điều ta đã sớm biết được nguyên nhân khiến tiên Hoàng hậu qua đời, còn Quận chúa Khang Ninh chính là tiểu nữ mà Phúc Huệ yêu thương nhất. Khi đó ta tâm tính không đủ, Khang Ninh là do ta đẩy xuống nước, cuối cùng ta hối hận không nên giận cá chém thớt lên một đứa trẻ nhỏ như nàng ta, nhưng sau lần đó nàng ta bắt đầu đau ốm triền miên, cuối cùng yếu mệnh.”

Lòng A Vu chấn động không thôi, sự tình đã sớm không thể dùng hai chữ “kinh hãi” mà hình dung được nữa rồi. Năm đó nàng còn nhỏ tuổi, cẩn bản không thể nhớ được vì sao mình lại rơi xuống nước, cũng không nhớ được Sở Mậu đã đẩy nàng, chuyện duy nhất còn nhớ được là vị đại ca kia đã lôi nước tới cứu mình.

A Vu thật không ngờ trong chuyện này còn có phần nghiệt duyên như vậy.

Nếu Sở Mậu không đẩy Khang Ninh, Khang Ninh cũng không sinh bệnh mà yếu mạng, nàng, A Vu của Cố Thị sẽ vẫn còn sống, và chẳng có Vinh Toàn của hôm nay.

“Giờ nàng sẽ chọn thế nào, A Vu?” Sở Mậu nâng A Vu dậy, nhìn sâu vào mắt nàng.

A Vu rót nước mắt nhìn Sở Mậu, thấy rõ ràng Sở Mậu không an lòng và đang trông ngóng nhìn nàng, nhưng không biết mở miệng nói sao.

Sở Mậu sửa sang lại mái tóc A Vu đã bị gió thổi loạn. “Ta có thể không nhắc lại chuyện cũ, coi như chưa phát sinh bất cứ thứ gì. A Vu?” Sở Mậu phơi bày tất cả những điều xấu xa nhất của mình ra trước mặt A Vu, nếu như vậy nàng có thể một lần nữa ở bên cạnh hắn, hắn có thể tha thứ tất cả cho nàng.

A Vu không nói gì, nàng căn bản chưa kịp tiêu hóa tất cả những lời Sở Mậu vừa nói, nhưng cũng hiểu rằng lúc này Sở Mậu có thể nói ra lời tha thứ cho nàng như vậy thực không dễ dàng gì.

A Vu vươn tay ra kéo cánh tay Sở Mậu, sau đó đưa bàn tay ấy áp vào má mình, cảm nhận hơi ấm từ đó, nước mắt càng chảy mau.

Sở Mậu nhẹ nhàng kéo A Vu vào lòng, vuốt tóc nàng. “A Vu, ta nói được sẽ làm được, chúng ta cứ như cũ không tốt sao? Chúng ta đã nói sẽ sinh ba đứa con trai và một đứa con gái giống nàng. Ta chỉ có nàng, cũng chỉ cần nàng, A Vu.”

A Vu choàng tay ôm ấy eo Sở Mậu, vùi đầu trong ngực hắn, khóc đến không thành tiếng.

Sở Mậu vỗ về lưng A Vu, đợi đến khi nàng đã bình tĩnh lại mới nâng mặt nàng lên, thay nàng gạt đi nước mắt ướt đẫm trên mi. “A Vu, ta muốn chính miệng nàng nói cho ta biết, rằng nàng sẽ ở đây bên cạnh ta, thời gian tới nàng sẽ không bước chân khỏi Ngọc Lan Đường.”

Ván này đối với A Vu đúng là thế cùng đường tận - kỳ vọng duy nhất của nàng là Sở Mậu có thể tha thứ cho Trưởng Công chúa, nhưng tất cả những ảo tưởng đó đã nát tan sau những lời chân thật của Sở Mậu, nàng thậm chí còn không thể mở miệng nói ra rằng kiếp trước mình chính là Quận chúa Khang Ninh, là A Vu của Cố thị.

Nếu như nói ra, nàng và Sở Mậu còn thêm một cái huyết hải thâm cùu, rốt cuộc chẳng thể vãn hồi. Nàng không muốn để một phút nào đó Sở Mậu đột nhiên nhớ tới mình lập tức nhớ ngay tới con gái của người giết mẫu thân mình.

Thực tế, hiện tại cũng là cục diện không thể vãn hồi nữa rồi, lòng A Vu chỉ còn một chút hy vọng nhỏ nhoi, hy vọng Sở Mậu sau này nhớ tới nàng có thể nhớ tới những điều tốt đẹp về nàng.

Nhưng những điều tốt đẹp này thực sự quá ít, A Vu có chút hối hận, nếu lúc trước, nàng có thể đối tốt với Sở Mậu hơn một chút, dù chỉ một chút thôi, nếu bọn họ có thể có một đứa con... Nhưng có lẽ, không có con mới là điều tốt nhất.

Bàn tay Sở Mậu chậm rãi buông khỏi gương mặt A Vu, sự chần chừ của A Vu đã nhấn chìm trái tim Sở Mậu xuống tận đáy sâu.

A Vu tựa như bắt được cọng rơm cứu mạng, đưa tay tóm lấy tay Sở Mậu. “Điện hạ, thực sự không thể buông tha cho Trưởng Công chúa được sao? Dù vì đại cục, Cố Nhị ca ở Lạc Bắc không phải đã làm rất tốt sao? Điện hạ, tướng tài khó cầu, không thể...”

Sắc mặt Sở Mậu trầm xuống, ánh mắt thâm sâu bắt đầu cuộn cuộn bạo phong, rút tay ra khỏi A Vu.

A Vu lại nắm lấy. “Chỉ là tạm thời cũng không được sao? Điện hạ, tạm

thời tha cho người, sau này tiếp tục tính toán rõ ràng có được không, được không?” A Vụ quả thực đã tuyệt vọng tới mức cái gì cũng dành thử, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

“Thật không ngờ, nàng sẽ vì bà ta mà làm tới vậy!” Sở Mậu không giận, ngược lại còn mỉm cười, dịu dàng vén lại tóc cho A Vụ, “A Vụ, ta vốn tưởng nàng là người thông minh, hơn nữa còn là một người thông minh không có tâm can, thật không ngờ, hóa ra nàng có tâm can, chỉ là vô lương tâm với ta mà thôi.”

“Không phải, không phải thế!” A Vụ lắc đầu khóc ròng.

“Như thế nào mà không phải? Ngay cả một người như Phúc Huệ, nàng còn có thể vì bà ta mà cầu xin ta như vậy, nếu giờ ta bắt nàng phải quỳ gót liếm giày cho ta, sợ rằng nàng cũng đồng ý luôn, có phải không, A Vụ?” Những lời Sở Mậu nói đâm thẳng vào A Vụ khiến nàng phát run, thế nhưng hắn kiên quyết không dừng lại. “Còn với cô cô, nàng không thể đuổi đi được nhất định không bỏ qua.”

Lời Sở Mậu nói A Vụ hoàn toàn không thể phản bác được. Lòng Sở Mậu đối với Hách ma ma cũng chẳng khác nào lòng nàng đối với Trưởng Công chúa Phúc Huệ. Mà nàng một lòng muốn đối phó với Hách ma ma chẳng khác nào Sở Mậu một lòng muốn đối phó với Trưởng Công chúa Phúc Huệ.

“Vì sao ta lại thích một người như nàng chứ? Vô tâm vô phế, hơn nữa còn bất hiếu bất nghĩa, vì một người này, ngay cả Vinh phủ cũng không cần nữa sao?” Sở Mậu nheo mắt, cực kỳ dịu dàng nói ra mấy lời.

Chính những lời lẽ ôn nhu đó lại thít chặt cổ họng A Vụ, khiến nàng đến thở cũng phải khó khăn. Mình nàng mang vô số tử huyệt, còn Kỳ Vương mỗi

một nhát đâm là một lần trúng.

A Vụ buông tay, ngây ngốc nhìn Sở Mậu, rõ cuộc sự việc đã hai năm rõ mười.

A Vụ từ lâu đã đoán được ra Sở Mậu có thể dùng Vinh phủ để uy hiếp nàng, nhưng lúc hắn thực sự nói ra điều này, nàng vẫn có cảm giác như có muôn ngàn mũi kim châm vào cõi lòng. Đây là chuyện tự nàng chuốc lấy, chẳng thể trách được thủ đoạn của Sở Mậu.

Đối mặt với âm mưu cung biến kinh thiên như vậy, A Vụ nghĩ, nếu đổi lại là nàng thì nàng đã giết chết Sở Mậu rồi, bây giờ nàng còn sống được như thế này rõ ràng là Sở Mậu đã quá khai ân.

“Tất cả chuyện này đều là do mình thiếp quyết định, Vinh phủ hoàn toàn không liên quan. Thiếp biết điện hạ cũng không phải người ân oán bất phân như vậy.” A Vụ nhẹ giọng đáp.

“Được nàng xem trọng rồi, đúng là ta không phải người như vậy.” Sở Mậu khẽ bật cười.

Có điều A Vụ và hắn đều biết, ai mà không hành động theo cảm xúc, Vinh phủ kia cho dù không rơi vào thế diệt tộc e rằng kết cục cũng chẳng khác bao.

“Hơn nữa, nếu người kia đối với nàng quan trọng như vậy, ta cũng có thể buông tha cho bà ta, đỡ khiến nàng phải hận ta cả đời, A Vụ.”

Lời Sở Mậu nói ra không hề có cảm giác buông tha, nàng chỉ cảm thấy lạnh băng, như thể dưới chân buộc thêm một tảng đá, sau đó bị đẩy xuống nước.

“Điện hạ muốn gì?” A Vụ nhìn Sở Mậu.

“Không phải đã nói ta là người ân oán rõ ràng sao? Phủ Vệ Quốc Công ta có thể tha, nhưng Phúc Huệ thì không, nếu không ta chính là súc sinh bất hiếu bất nghĩa, nàng nói có phải không, A Vu?” Sở Mậu nói.

A Vu đến nước mắt cũng không còn để khóc, tim nàng bị bóp chặt, co rút lại thành một khối, đủ cảm thấy ruột gan đau nhói.

“Cố Đinh Dịch một mình từ Lạc Ninh trở về kinh, đã là tử tội.” Sở Mậu không vội vàng trả lời câu hỏi của A Vu, ngược lại tung thêm một lý do khiến A Vu chịu thua.

Lúc này lòng A Vu trống rỗng, chuyện nàng và Cố Đinh Dịch lén lút liên lạc với nhau chỉ sợ Sở Mậu đã biết rõ, cũng thật khó để hắn nhẫn nhịn bấy lâu tới giờ mới nói ra. Có điều, chuyện nàng và Cố nhị ca lén lút trao đổi, người của Sở Mậu nhất định không nghe được, cho nên bọn họ bí mật gấp nhau như vậy nói không có tư tình chỉ sợ chẳng ai tin nổi.

“Điện hạ, thiếp và Cố Đinh Dịch không hề có tư tình gì.” Những lời này A Vu không thể không nói, biết rõ có nói ra Sở Mậu cũng căm bản không tin, nhưng ít nhất còn thể hiện rõ thái độ của nàng.

“Điện hạ nếu không tin, thiếp có thể thề độc. Nếu Vinh Toàn ta đối với Cố Đinh Dịch có bất kỳ tình cảm nam nữ nào, cứ để ta...” A Vu giơ tay phải lên nói.

“Đủ rồi, ta tin hay không tin đã không còn quan trọng nữa, A Vu.” Sở Mậu khoát tay áo như thể đã rất mệt mỏi. “Quan trọng là... nàng có muốn bảo vệ cho gia đình mình hay không?”

Kỳ thực, A Vu bây giờ không có tư cách mặc cả với Sở Mậu, Kỳ Vương điện hạ khai ân tha cho gia đình nàng, A Vu chỉ còn cách quỳ gối nhận lấy

mà thôi.

Chọn Trưởng Công chúa hay chọn Cố gia và Vinh gia, hay để ba bè bốn bên cùng vì nàng mà tan nát? Sở Mậu chỉ cho A Vu được chọn một.

“Điện hạ, muôn thiếp làm gì?” A Vu khẽ hỏi, giọng nói hư ảo như người mất hồn.

Sở Mậu chỉ yêu cầu A Vu làm một điều rất đơn giản, muôn nàng bù đắp sai lầm mình đã phạm phải, đẩy Trưởng Công chúa vào con đường không có lối về.

“Trưởng Công chúa Phúc Huệ sẽ không tin tưởng thiếp.” Tay A Vu giấu trong tay áo khẽ run lên.

“Nàng thông minh như vậy tự khắc sẽ có giải pháp. A Vu, ta ở đây đợi tin tốt của nàng.” Sở Mậu đứng dậy nói.

“Chàng thật nhẫn tâm.” A Vu phẫn hận nhìn Sở Mậu.

Sở Mậu thoảng dừng lại, bật cười nói: “So ra vẫn còn kém nàng, Vinh Toàn. Chuyện này thành công, nàng sẽ vẫn là Kỳ Vương phi, cũng sẽ trở thành Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ trong tương lai, Vinh gia và Cố gia bảo toàn không sụp đổ.”

Điều bất lợi duy nhất chính là gần như chặt đứt tất thảy quan hệ giữa A Vu và Cố Định Dịch, A Vu giờ đây trở thành kẻ hại chết mẫu thân của Cố Định Dịch.

Thực tế, nếu sự tình diễn ra đúng như tiên đoán của Kỳ Vương điện hạ, người đưa ra lựa chọn này đúng là không tàn nhẫn hơn.

“Nếu thiếp không đồng ý thì sao?” Tay A Vu buông xuống siết chặt lại

thành nǎm đấm.

“Nếu vậy, Cố nhị tướng sẽ bị xử theo tội lâm trận bỏ trốn.” Sở Mậu sửa sang lại tay áo. “Ngoài ra, người của nàng trong Ngọc Lan Đường cũng không giữ được nữa, bắt đầu bán từ đâu trước nhỉ, Tang ma ma?”

A Vu suy sụp ngã khuyu trên ghế, trước kia dịu dàng bao nhiêu, một khi tan nát cũng chỉ còn lại miệng vết thương xấu xí đầm đìa máu tươi. A Vu cảm thấy cái suy nghĩ nên giải thích rõ ràng chuyện kiếp trước của mình cho Sở Mậu đúng là mỉa mai, may mắn lời chưa thoát khỏi miệng, nếu không chỉ sợ lúc này đã bị coi như yêu quái cần chất cùi thiêu rồi.

A Vu lấy lại bình tĩnh. “Chàng nói Cố nhị ca lâm trận bỏ trốn, ý là Lạc Bắc đã xảy ra chiến sự?”

“Không phải Trưởng Công chúa và Lục Hoàng tử muốn ta rời kinh sao, vừa đúng như ý bà ta.” Sở Mậu đã lại khoác lên mình nụ cười thản nhiên mà xa cách lần đầu bắt gặp.

Đối mặt với một Sở Mậu thần thông quảng đại, A Vu chỉ biết chết lặng. “Thiếp sẽ làm đúng như yêu cầu của điện hạ, dám mong điện hạ tuân thủ lời hứa, không gây khó dễ cho Vinh gia, Cố gia và Cố nhị ca.”

Cái tên Cố nhị giống như đâm vào Sở Mậu khiến tay hắn run lên, nhưng A Vu đã chẳng còn quan tâm được nhiều như vậy nữa. Cho dù lúc này nàng nói mình và Cố Định Dịch không có quan hệ gì, lẽ nào Sở Mậu có thể tin nàng? Bây giờ nàng phủ phục trước mặt hắn mà nói trong lòng nàng chỉ có mình Sở Mậu, lẽ nào hắn có thể tin? Cho dù hắn tin, A Vu tự hỏi liệu nàng có thể làm nổi không.

“Nhất định, mạng nàng dài tới đâu ta sẽ bảo đảm cho họ tới lúc đó.” Sở Mậu chậm rãi nói.

A Vu ngảng đầu liếc mắt nhìn Sở Mậu, sao hắn có thể nghĩ rằng rồi đây nàng sẽ tự tìm đường chết? Thứ người giết cả mẫu thân rút ruột sinh ra như nàng, ngay cả chết cũng không xứng. Dù có chết, cũng phải tìm được cách để hồn siêu phách tán, mới có thể gột sạch được.

A Vu đứng trên tháp Thụy Chân trong chùa Đại Từ, nhìn sang mái ngói lưu ly trong cung cấm phía xa. Ánh vàng rực rỡ chiếu xuống ngói lưu ly vàng óng ả, tựa như xúc tu của vô số ác ma, vặn vẹo vò xé lòng người.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ đứng cách xa chừng năm thước, lạnh nhạt nhìn A Vu. “Không ngờ lại là ngươi.” Lúc Phúc Huệ biết chủ nhân của Xuân Huy muôn gấp mình, bà ta hoàn toàn không đoán được người đó chính là Kỳ Vương phi.

“Người nên sớm nghĩ ra rồi, nếu không người cho rằng sau khi tin tức bị lộ ra, giờ này người vẫn còn đứng được ở đây sao?” A Vu lạnh lùng thốt lên.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ không thể tưởng tượng nổi đứa bé gái trước kia hèn mọn như bụi đất, nơi nơi chốn chốn chỉ muốn lấy lòng mình giờ đây đã trưởng thành ra bộ dạng như vậy, còn dám nói những điều như thế với bà ta.

Có điều giờ chẳng phải là lúc tính toán những chuyện này, nếu Kỳ Vương phi đã biết, chẳng phải Kỳ Vương cũng biết rồi sao? Nhưng bà ta còn chưa xác định được có thật vậy hay không, bởi con thứ của bà ta sau khi đã nhận được mật thư đã lén gây ra động tĩnh như thế quân Tác-ta xâm phạm biên cương, hai hôm nay triều đình đang thương nghị ai sẽ là người nắm án soái xuất chinh.

Bước đầu đã thương nghị xong xuôi, lại do Kỳ Vương xuất chinh, nhưng triều đình cũng không định giao thêm binh lực cho hắn, chỉ để hắn lĩnh lấy

Hổ phù, đền Lạc Ninh liền tiếp quản binh lực phòng vệ địa phương. Như vậy, cho dù Kỳ Vương có nhận được tin tức gì mà trong tay không binh không mã cũng bất lực mà thôi.

“Làm thế nào người biết được tin?” Trưởng Công chúa Phúc Huệ lớn tiếng hỏi.

“Từ từ nói chuyện đó sau, chúng ta bàn điều kiện trước.” A Vu không thèm nhìn sang Trưởng Công chúa, chỉ trông về phía xa.

“Người nói đi.” Trưởng Công chúa Phúc Huệ đứng sóng vai với A Vu.

“Sau khi sự thành, ta muốn người đồng ý việc hôn nhân của ta và Cố nhị ca, ta... chỉ làm chính thê.” A Vu chậm rãi nói.

“Người điên rồi, đang yên đang lành không muốn làm Kỳ Vương phi nữa ư?” Trưởng Công chúa Phúc Huệ hỏi.

“Nếu người có thể làm được việc, tất nhiên ta nguyện ý làm Kỳ Vương phi.” A Vu cười, vén lại tóc mai, nhưng ánh mắt vẫn len những tia oán độc, điểm này không cần vò vĩnh. “Có điều, hắn và đương kim Hoàng thượng giống nhau, ta không muốn rơi vào kết cục của tiên Hoàng hậu.”

Vóc người A Vu cực kỳ đẹp, hôm nay lại điểm trang vô cùng lộng lẫy tới chùa Đại Từ lễ Phật, trâm đuôi phượng khảm đá hồng bảo lắp lánh dưới ánh mặt trời, bên tai còn đeo một đôi khuyên tai bằng đá hồng bảo, mỗi ánh lên sắc đỏ hồng rực rỡ, khoe ra vẻ lộng lẫy kiều diễm khoa trương thật lóa mắt.

Những lời này của A Vu chắc chắn đã phá tan sự nghi ngờ trong lòng Trưởng Công chúa, theo những gì bà ta biết phu thê Kỳ Vương cực kỳ ân ái, chính mắt bà ta từng thấy Kỳ Vương vô cùng coi trọng Vương phi ở ngay

tháp Thụy Chân này. Cũng giống như Long Khánh Đế đê đê của bà ta coi trọng Nguyên Diệc Vi năm xưa vậy.

“Hơn nữa, Kỳ Vương...” A Vụ nghiêng người ghé tai nói với Trưởng Công chúa: “Hắn không thể có con.”

Kỳ Vương trưởng thành cưới vợ nạp thê đã nhiều năm, trước sau vẫn chưa có con, ngay cả tin thị thiếp mang thai cũng chưa từng nghe thấy, ở ngoài đã sớm có người bàn tán những chuyện này, có điều vô chứng vô cứ. Mấy lão già trong Thái y viện lại một mực khẳng định Kỳ Vương rất bình thường. Thế nhưng, hôm nay có lời của chính Kỳ Vương phi làm chứng, Trưởng Công chúa cũng thấy tin tưởng mấy phần.

Trưởng Công chúa có một tật xấu là luôn tự lắp liếm che giấu điểm thiếu sót của mình, cảm giác đó chính là gia đình mình dẫu có thấp kém đến đâu cũng vẫn là tốt nhất, huống hồ Cố Định Dịch còn là đứa con khiến người ta phải tự hào. Hơn nữa trước kia chính Cố Định Dịch cũng từng nói với Trưởng Công chúa rằng y muốn kết thân với A Vụ, vì thế trước yêu cầu không thể tưởng tượng nổi này của A Vụ, thái độ tiếp nhận của Trưởng Công chúa cao tới bất ngờ.

Còn A Vụ phản bội Kỳ Vương, lý do cũng thật đầy đủ.

“Hừ, không cần nói mấy chuyện đó với ta, muốn làm chính thê của con trai bốn cung, ngươi chưa đủ tư cách.” Thái độ của Trưởng Công chúa Phúc Huệ rất kiên quyết, không chút khoan nhượng.

A Vụ ngẩn người, ánh mắt lộ ra vẻ sốt ruột, nhưng rất mạnh miệng: “Vậy chẳng có gì để bàn bạc nữa.” Nói rồi A Vụ xoay người xuống lầu, Trưởng Công chúa không giữ nàng lại.

Lòng A Vụ khẽ thở phào, như vậy cũng tốt, là nàng vô năng không thể

bảo trụ được Vinh gia và Cố gia.

Lúc A Vụ ra khỏi tháp Thụy Chân, ma ma hầu cận bên cạnh Trưởng Công chúa mới chạy theo xuống. “Vương phi xin dừng bước.”

A Vụ dừng bước, quay đầu nhìn ma ma kia, “hừ” lạnh một tiếng rồi tiếp tục đi thẳng.

Lúc này vị ma ma kia càng sốt ruột, hót hải đuối theo. Thấy A Vụ hoàn toàn không có ý lưu lại, Trưởng Công chúa phía trên cũng không yên, đứng trên tháp quát to: “Đứng lại!”

A Vụ hít một hơi thật sâu, khi đó mới xoay người, nàng hiểu rất rõ tính khí của Trưởng Công chúa, vị mẫu thân Công chúa của nàng làm sao không chần chừ đắn đo cho được?

Chờ A Vụ trở lại tháp thêm lần nữa, Trưởng Công chúa chậm rãi lên tiếng: “Trước tiên nói về tin tức của ngươi, ta sẽ cân nhắc lại có thể đồng ý yêu cầu ngươi đưa ra hay không.”

A Vụ cười lạnh một tiếng, không sợ Trưởng Công chúa đói ý. “Xuân Huy là người của ta.”

“ Tay ngươi vuơn đủ dài đấy.” Trưởng Công chúa cười lạnh nói, thực tế chuyện Xuân Huy cũng là một trong những nguyên nhân khiến Trưởng Công chúa tin tưởng A Vụ - Xuân Huy đã vào phủ Vệ Quốc Công từ rất lâu rồi, trước cả khi A Vụ nhận được ý chỉ ban hôn với Kỳ Vương, cách duy nhất để giải thích chuyện này là A Vụ đã sớm vắt óc tìm cách để được gả cho cố Đinh Dịch rồi.

A Vụ cười rầu rĩ. “Bằng vào gia thế của ta, có gì không thể gả cho Cố nhị ca? Nếu không phải... Nếu không phải...” A Vụ ngẩng đầu nhìn trời, nếu

không phải Long Khánh Đế chỉ hôn sẽ chẳng có đủ thứ sự tình ngày hôm nay, đầy nàng vào thế vạn kiếp bất phục.

“Trưởng Công chúa thật to gan lớn mật, ngay cả chuyện nghịch thiên cũng dám làm, Vương gia đã sớm đoán được ra rồi, nếu không phải ta hy sinh Xuân Huy cảnh báo, chỉ sợ Trưởng Công chúa đã....” A Vụ nói.

Trưởng Công chúa cả kinh, lời A Vụ nói chính là điều bà ta suy đoán bấy lâu.

“A, chuyện xảy ra với Xuân Huy ta đã sớm đoán ra rồi, chỉ bằng chút tin tức này của ngươi mà muốn ta quy hàng ư?” Trưởng Công chúa khinh thường hỏi.

“Đương nhiên không phải, ta chỉ muốn hỏi, chuyện này người còn dám làm tiếp hay không mà thôi?” A Vụ hỏi.

“Đây không phải chuyện ngươi cần hỏi đến.” Trưởng Công chúa lạnh lùng thốt lên.

“Ta biết các ngươi sẽ làm tiếp thôi, vì các ngươi vốn không còn đường lui. Vương gia đã nắm được kế hoạch của các ngươi, dù các ngươi có ánh binh bất động, hắn vẫn có thể đứng ra tố giác các ngươi. Huống hồ, giờ Vương gia cũng không biết các ngươi đã biết chuyện các ngươi đã biết hắn biết. Ta nói vậy có đúng không?” A Vụ định liệu trước. “Nhưng các ngươi không nắm được khi nào là thời cơ tốt nhất, chuyện này còn ai có thể biết rõ hơn ta sao?” A Vụ mỉm cười nói.

Thời cơ, đúng là thứ Trưởng Công chúa và Lục Hoàng tử không nắm được vững nhất.

“Ta có thể dò ra tuyến đường Vương gia rời kinh.” Một đòn này đánh

trúng vào tâm ý của Trưởng Công chúa.

“Được, ta đáp ứng yêu cầu của ngươi.” Trưởng Công chúa quả quyết nói.

A Vu lắc đầu cười. “Có điều ta không tin người. Ta muốn người cho ta một bằng chứng, nhị ca từng nói, phu nhân của con trai phủ Vệ Quốc Công đều có một miếng ngọc bội song ngư gia truyền. Người cũng phải viết cam đoan, cho phép ta và nhị ca cùng nhau sống riêng, chúng ta khỏi làm người túc mắt.”

“Đừng đòi hỏi quá phận như vậy!” Trưởng Công chúa cả giận nói.

“Ta hy sinh nhiều như vậy, lẽ nào chút yêu cầu đó cũng là quá phận?” A Vu không để ý đến nỗi bức bối của Trưởng Công chúa. Yêu cầu của nàng càng nhiều, Trưởng Công chúa càng khó nghi ngờ.

Sau đó chính A Vu cũng không biết mình trở lại phủ Kỳ Vương như thế nào, cả người nàng lạnh băng như vùi trong nước đá, nàng thực hận không thể đưa lô tuyển rời kinh thật của Sở Mậu cho Trưởng Công chúa.

Chỉ tiếc sự có thành hay không lại là chuyện khác, nhưng sau khi được chứng kiến Trưởng Công chúa và Lục Hoàng tử Sở Dũ trổ uy phong, chỉ e tắt cả mọi người đều không có kết cục tốt đẹp gì, bao gồm cả bản thân Trưởng Công chúa. Phi điếu tận, lương cung tàng, Trưởng Công chúa đang trong cuộc có thể không trông rõ điểm này, nhưng A Vu lại thấy rõ rành rành.

Tương lai Vinh gia và Cố gia không cần nhắc tới. Riêng về Sở Dũ và Trưởng Công chúa, A Vu có thể tin tưởng Sở Mậu, đây cũng là lý do Kỳ Vương điện hạ có thể dễ dàng đem chuyện trọng yếu như vậy giao cho nàng, bởi hắn biết chắc chắn, A Vu nhất định sẽ lựa chọn chính xác.

Sau hôm đó, A Vu không ra khỏi Ngọc Lan Đường nữa. Mãi đến ngày tang thứ tư sau khi Long Khánh Đế băng hà, tân Hoàng đế đăng quang kế vị, các mệnh phụ phụng chỉ tiến cung tiễn đưa, A Vu mới có thể rời Ngọc Lan Đường.

Lục Hoàng tử và Trưởng Công chúa mưu phản đã tạm thời bị giam giữ, đợi tân Hoàng đế xử lý. Chi tiết tỉ mỉ thế nào A Vu không dò hỏi được, từ đêm Sở Mậu tiến cung cần vương, hai người chưa từng gặp lại. Tới khi có thể gặp lại thì người trước kia vốn gọi Kỳ Vương điện hạ, giờ nên gọi là Chính Nguyên Đế rồi.

Chương 54

Tâm ý tàn lạnh, cảm tình hời hợt

Sau đó, trong cung vội vàng cử hành đại tang cho Hoàng đế, rồi tới lễ đăng cơ của tân Hoàng đế. Chiếu thư kế vị của Sở Mậu ghi rõ chuẩn bị cải niên hiệu thành Gia Hòa, trong lễ đăng cơ cũng ban bố chiếu thư lập A Vu làm Hoàng hậu.

Đại sự của Hoàng đế đều gọi là “Thành”, an dân lập chính viết là thành, về phần Điền Hoàng hậu qua đời trong cung, ban cho thụy hào “Hiếu Đoan Trinh Kính Trang Huệ Nhân Minh Thành Hoàng hậu”, còn Ngũ Hoàng tử và Thất Hoàng tử tân song bồng hoàng thân, đồng thời đại xá thiên hạ. Lấy áy làm vui.

Lục Hoàng tử Sở Dũ bị giam suốt đời trong phủ Nội vụ, Trưởng Công chúa Phúc Huệ được ban cho tự sát. Lấy đó làm buồn.

Đến năm sau, cũng chính là mùa xuân năm Gia Hòa thứ nhất, A Vu cuối cùng mới biết rõ chuyện nội tình cung biến năm áy.

Ngày Trưởng Công chúa Phúc Huệ và Lục Hoàng tử gây cung biến năm đó, bên ngoài có lực quân doanh Tây Sơn bên trong có Mạnh Tân Thành nội thị, cũng chính là tâm phúc của thế tử gia phủ Vệ Quốc Công - đại ca Cố Định Dung, anh cả kiếp trước của A Vu - tiếp ứng từ cổng Thần Hựu.

Nhưng Lục Hoàng tử vừa dẫn quân vào cấm cung đã lập tức bị cản lại ngay cổng Thần Hựu, Mạnh Tân Thành lĩnh Cấm vệ quân giao chiến quyết liệt với Sở Dũ. Mặc dù vậy vẫn để một số phần tử mưu phản xâm nhập được

vào hoàng cung, thật may Gia Hòa đến đúng lúc đem quân đuổi tới, cứu được Long Khánh Đế, chỉ riêng Điền Hoàng hậu bất hạnh lâm nạn.

Tân Hoàng đế sau khi đăng cơ nhớ tới Vệ Quốc Công Cố Thế Ngạn một đời trung thành tận tâm, ra đặc chỉ bỏ qua cho toàn gia tộc hắn, chỉ tước quyền kế vị, đổi tước Vệ Quốc Công thành Tập Tam Đại, lệnh cho hưu thê, để Trưởng Công chúa Phúc Huệ dẫu có chết cũng không được nhập vào nghĩa trang của Cố thị. Trong lịch sử Đại Hạ, bà là công chúa hoàng thất đầu tiên bị ruồng bỏ.

Bản thân Phúc Huệ cũng bị xóa tên trong tất cả ngọc điệp văn thư của hoàng gia, trước biến làm thú dân, sau lệnh cho tự sát. Người chết, chúng bạn lánh xa, dành cô độc một phần mộ lẻ, bởi vậy có thể thấy Gia Hòa Đế căm hận Trưởng Công chúa Phúc Huệ tới tận xương tủy.

[fb.com/ebookngontinhmienphi](https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi)

Trưởng Công chúa ngã ngựa, Cố gia không còn cảnh sắc năm xưa nữa, Vệ Quốc Công Cố Thế Ngạn và Cố Định Dung đều là người giao kết kém, lĩnh chức quan nhàn hạ. Về phần Cố Định Dịch, bởi dám tự tiện dây lên xung đột biên cương, bị tước chức giải về kinh, sau này được đại xá, Thánh thượng khai ân, tước chức giáng làm thường dân, cũng may còn giữ được tính mạng.

Về phía Vinh gia, Vinh Cát Xương chuyển làm Hộ bộ Thượng thư, thêm hàm Thái tử thái bảo, nhập nội các làm cố vấn của Hoàng đế.

Tháng Ba cuối mùa xuân, Hách ma ma được Gia Hòa Đế nghênh đón trở lại, phong Hạ quốc phu nhân, cử triều náo động. Người dân Đại Hạ, cả triều Đại Hạ. Tất cả mệnh phụ trong cung, ngoại trừ Hoàng hậu gấp bà đều phải hành lễ.

Cùng lúc ấy, Nguyên Diệc Phương và Trịnh Loan Nương cũng vào

cung, Nguyên Diệc Phương được phong làm Huệ Đức phu nhân, Trịnh Loan Nương phong hiệu Huyện chủ. Cô nhi quả mẫu hai người bọn họ xuất cung tự lập phủ đệ riêng chẳng bằng cậy dựa vào tân Hoàng đế, riêng phần Trịnh Loan Nương nước lén bèo nổi, nhờ đó dễ dàng tìm được rể tốt.

Từ sau lần cung biến đó, A Vụ quả có chút mơ hồ, tinh thần không được thoái mái. Đầu tiên, ngày ngày nàng phải gắng gượng chủ trì đại sự của tiên Hoàng đế, sau lại tiếp quản cung vụ, thực mơ mơ màng màng. Sau đại lễ sắc phong, tinh thần nàng đã đảo điên, ngày đêm không khác gì nhau, vẫn phải cố gắng chống chịu.

Người trong Ngọc Lan Đường của A Vụ đều đã di tán đi hết, ngay cả Tử Nghi, Tử Cẩm cũng phó thác cho Tử Nghiên, Tử Phiến ngoài cung, Liễu Kinh Nương, Tang ma ma và Cung ma ma cũng không vào cung.

Hiện giờ kẻ hầu người hạ bên cạnh A Vụ đều là cung nữ, thái giám mới. Bốn đại cung nữ, lấy chữ Minh làm tên, thứ tự là: Minh Tâm, Minh Tuệ, Minh Chân, Minh Thực.

“Nương nương, Thôi phu nhân đã tới.” Minh Tâm ngoài rèm bẩm báo.

Thôi phu nhân có đặc chỉ, không nhất thiết phải nhận lệnh truyền, chỉ cần trình thẻ bài sẽ được vào cung. Tướng công Thôi Thị hiện tại đã không còn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nhi tử và con dâu đều hiếu thuận nghe lời, cháu trai, cháu gái hoạt bát đáng yêu, trên không phải hầu hạ mẹ chồng, dưới còn có một cô con gái là Hoàng hậu được Hoàng đế cưng sủng, quả thực khắp kinh thành này không tìm được người thứ hai phúc khí tốt hơn bà.

Thôi Thị nếu còn cái dám nào trong tim, cũng chỉ có duy nhất là A Vụ mà thôi.

“Sao lại gầy guộc thế này?” Thôi Thị vừa thấy A Vụ liền cau mày.

A Vu kéo Thôi Thị ngồi xuống. “Mẫu thân sao lại tới đây, dẫu nói Hoàng thượng rộng lòng, người cũng không thể coi noi này như phủ Kỳ Vương được, phụ thân lẽ nào không nói với người?”

“Ông ấy chẳng những không nói ta, còn thúc giục ta mau mau vào. Con, ta nói sao con... mới mấy ngày thôi mà quần áo rộng thùng thình, thế này thì hay rồi, một trận gió thoổi qua, liền lên trời kiếm người.”

A Vu nói: “Chuyện này cũng không thể trách con được, ngày nào cũng yên sào, a giao, nhung hươu, nhân sâm, cơm ngày nào cũng như ngày nào, có điều không thể ăn được thịt, con còn biện pháp gì đây, không tin người cứ hỏi mấy người Minh Tâm là rõ nhất.”

“Vậy sao được chứ, bọn họ chưa quen hầu hạ cho con, con cũng không quen ăn đồ trong cung, chỉ bằng gọi Tử Trụy vào đây hầu hạ cơm nước cho con. Không phải con rất thích mấy đúra Tử Phiến sao, lại vời bọn chúng về phục vụ đi.” Thôi Thị vội vàng la lên.

“Mẫu thân nói gì vậy, Tử Phiến lập gia đình rồi, sao có thể vào cung hầu hạ con được.” A Vu lắc đầu nói.

“Sao không thể chứ? Ta nghe nói Hoàng thượng đã ban lệnh chỉ cần con ăn được một lạng thịt sẽ thưởng cho tất cả người trong bếp mỗi người một lượng vàng. Bằng tấm lòng này của người dành cho con, đừng nói cho phép mấy a hoàn đã gả cho người ta vào cung, ngay sao trên trời cũng nguyện hái xuống tặng con.” Thôi Thị nói.

“Đến cả mấy trắc phi, thi thiếp bên cạnh người cũng đuổi hết cả, A Vu, rốt cuộc còn chuyện gì khiến con không hài lòng, cư xử với Hoàng thượng như người xa lạ vậy. Phụ thân con bảo ta tới khuyên nhủ con, làm việc phải một vừa hai phải, nếu không có tiếc cũng không kịp, hối hận cũng muộn rồi.”

Thôi Thị căn bản không coi con gái mình đã thành Hoàng hậu, vẫn giáo huấn hệt như thường ngày.

Đây chính là điểm khiến A Vu thích Thôi Thị. Nếu không phải chông chọi vì Vinh gia, nàng đã sớm mất kiên nhẫn sống tiếp, đừng nói mỗi ngày đều tự ép mình phải ăn yến sào, a giao gì đó.

Lúc trước nàng lựa chọn bảo toàn cho Cố gia và Vinh gia, hiện giờ không thể tùy tiện tìm cái chết được. Ác nghiệt ai gây ra người đó tự nhận lấy, sống còn khó chịu hơn chết, nàng cũng phải chịu thôi.

“Con biết rồi, lần nào tới mẫu thân cũng nói vậy.” A Vu dẫu môi, không thể không miễn cưỡng cười vui đói phó với Thôi Thị.

“Để mẫu thân kể con nghe mấy chuyện vui hơn.” Thôi Thị tiếp tục. “Lão Quốc công... không đúng, hiện giờ chỉ có thể gọi là công công, vì chuyện của Uyển tỷ chẳng phải An Quốc Công đã bị bãi tước sao, lão thái thái hiện giờ cũng chẳng còn uy phong như xưa nữa. Lần trước gặp đại táu, không ngờ xa như vậy vẫn có thể bám víu lấy mẫu thân, đòi ta thật có nằm mơ cũng không nghĩ tới chuyện này.”

A Vu day day trán, Thôi Thị vẫn kiến thức hạn hẹp như vậy. “Thế thì có gì đáng mừng rõ, sau này bà ta sẽ còn cầu cứu người luôn.”

Thôi Thị cười cười. “Nhưng mẫu thân vẫn thấy cao hứng lắm. Đúng rồi Nguyệt tỷ chẳng phải đã gả cho con thứ của Thế tử gia phủ Kiến Trữ Hầu làm vợ kế sao, mấy hôm trước nhị táu đến tặng quà cho ta, nói trước mặt Hoàng đại gia không được trọng dụng, còn muốn nhờ con, xem có thể được nhường chức thứ tử được hay không.”

A Vu vốn hạ quyết tâm cả đời này cũng không mỉm cười nữa, cuối cùng vẫn không thể băng lạnh được mãi, suy nghĩ kỳ quặc của Vinh Nguyệt đúng

là kẻ ngốc nói sảng. Đừng nói đủ thứ chuyện Vinh Nguyệt đã gây ra, dẫu nàng ta có là tỳ muội ruột thịt của A Vu, hiện giờ cũng chẳng thể giúp được.

“Rồi mẫu thân đáp lại sao?” A Vu có chút phẫn khích.

“Đương nhiên không thể đáp ứng được. Chỉ cần nhớ lại lúc con còn nhỏ bị lão thái thái bắt quỳ trước mặt Vinh Tú, mẫu thân đây lại không xuôi xuống được.” Thôi Thị nói. “Không ngờ người nhà nhị thúc lại mặt dày như vậy.”

Chuyện đó đã từng là điều ăn sâu bám rẽ trong lòng A Vu vậy mà giờ nàng suýt chấn động nhớ ra. Khi ấy nàng đã quyết tâm sau này nhất định ba bè bốn bên trả thù lão thái thái và Vinh Tú, nhưng tất thảy với nàng hôm nay chấn động còn gì quan trọng nữa.

Trên đời này còn ai mang tội lỗi lớn hơn nàng nữa? Kiếp trước nàng không phụng dưỡng được phụ mẫu, còn hại Trưởng Công chúa vì mình mà nát ruột bầm gan, nàng đi rồi, Trưởng Công chúa suy tàn điêu linh. Còn kiếp này, nàng trợ mắt nhìn mẫu thân dần bước vào con đường không lối về, không cứu được đã dành còn tự tay đẩy người thêm một bước. Chấn động những nàng không thể lấy cái chết tạ tội, còn phải sống trong vinh hoa phú quý như vậy suốt phần đời còn lại.

A Vu bất giác đỗ lệ.

“Sao con lại khóc? Được rồi, được rồi, vốn định kể chuyện vui cho con không ngờ lại khơi lên chuyện đau lòng. Tính con cố chấp như vậy, mẫu thân biết con vẫn còn rất hận lão thái thái và Vinh Tú.” Thôi Thị nói. Bà chỉ còn nhớ rõ A Vu của hiện tại, hoàn toàn quên mất A Vật, con gái của bà, cô nhóc tính tình yếu đuối thích a dua nịnh bợ ngày trước.

Ngồi một lát, Thôi Thị muốn tránh hiềm nghi, không dùng cả cõm trưa

lập tức lui khỏi cung Trường Lạc của Hoàng hậu. A, quên chưa nói, sau ngày sắc phong A Vụ, Gia Hòa Đế Sở Mậu hiện tại đã đổi tên cung Dực Khôn của Hoàng hậu thành cung Trường Lạc.

Gia hòa vạn sự hưng, trường lạc vật ưu. Tên tự của A Vụ chẳng phải là Vật Ưu sao.

Lã Nhược Hưng thấy Thôi Thị ra khỏi cung Trường Lạc, liền hò hởi chạy tới nghênh đón: “Thôi phu nhân, Hoàng thượng chờ người trong thư phòng.”

A hoàn bên cạnh Thôi Thị nhanh chóng chạy tới tặng cho Lã Nhược Hưng một hầu bao.

“Nhờ Lã công công dẫn đường giúp.” Thôi Thị cười nói.

“Có gì đâu, có gì đâu, xin mời phu nhân.” Lã Nhược Hưng cười híp mắt. Tiểu thái giám bên cạnh thấy vậy, cầm chỉ chục rót xuống. Lần đầu tiên hắn thấy Lã công công - nhân vật số một trong nội thị - có lúc nịnh hót như vậy.

Lúc tiểu thái giám bẩm báo Thôi Thị đã tới, Sở Mậu đích thân tới bên cửa đón bà. “Nhạc mẫu, bấy lâu vẫn được bình an?”

Thôi Thị đương nhiên không dám đối xử với Sở Mậu như A Vụ, rất quy củ quỳ xuống hành lễ vấn an, đáp lại: “Đa tạ Hoàng thượng nhớ tới, thần phụ rất khỏe.”

“Ban cho nhạc mẫu ghế ngồi.” Sở Mậu nói.

Đãi ngộ này với Thôi Thị, ngay cả phu quân bà ta là Hộ bộ Thượng thư cũng không có được. Bọn họ tới thư phòng đều chỉ được quỳ mà nói.

“Tinh thần A Vụ vẫn tốt chứ, nàng có nói gì không?” Sở Mậu nhìn Thôi Thị hỏi.

“Tinh thần nương nương vẫn tốt, nhưng không nói chuyện gì. Có điều, vừa nhắc tới nhị nãi nãi ở phủ Kiến Trữ Hầu cũng chính là tứ cô nãi nãi nhà nhị thúc thì liền rời lệ. Hoàng thượng không biết, năm xưa tính tình A Vụ rất cứng rắn, vì phụ thân và thần phụ mà lỗ mảng, bị lão thái thái buộc phải quỳ lạy nhận tội trước mặt vị cô nãi nãi này, thần phụ nhớ lại cảnh tình ngày đó chỉ muốn khóc.” Thôi Thị quả nhiên đưa tay gạt lệ. “Vị tứ cô nãi nãi này cũng là người ác độc, mấy hôm trước còn cho người mang lễ vật tới van cầu thần phụ, muốn để con mình vượt mặt đại ca nhận tước phong.”

“Trẫm biết rồi.” Sở Mậu lại hỏi còn gì khác không, nhưng Thôi Thị chỉ lắc đầu, sắc mặt chàng bắt đầu trầm xuống. Thôi Thị sợ đến phát run, không dám nhiều lời. Đến tận khi Gia Hòa cho lui, bà mới dập đầu cúi lạy lui xuống.

Đến giờ cơm tối, nội thị điện Càn Nguyên tới cung Trường Lạc truyền lệnh: “Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng muốn tới cung Trường Lạc dùng bữa.” Thái giám truyền lời, cũng không dám nhiều lời dặn dò xin Hoàng hậu nương nương chuẩn bị tiếp giá gì đó.

Người ăn kẻ ở hầu hạ trong hai cung này đều biết, Hoàng hậu nương nương tuyệt không chừa chút mặt mũi nào cho Hoàng thượng.

Lúc Sở Mậu bước vào chính đường cung Trường Lạc thì A Vụ đã đứng sẵn bên cửa chờ người, thấy chàng tiến vào, kẻ hầu người hạ theo nàng quỳ xuống vấn an.

Lúc A Vụ chuẩn bị khuỷu chân thì Sở Mậu đã tiến thêm mấy bước đón

lấy nàng. “A Vu. Ta đã nói rồi, nàng không cần hành lễ.”

A Vu không nói nên lời, nàng cố gắng kiềm chế để không nôn tại chỗ mà lao nhanh như bay về nội thất, nôn một lúc thật lâu mới ngừng. Minh Tâm múc một chậu nước đến hầu nàng rửa tay, A Vu rửa đi rửa lại tận mấy lần, chà tới khi tay chân đã đỏ rực lên mới dừng lại, điểm trang lại, sau đó mới trở lại phòng dùng cơm.

Không ngờ nàng chần chờ suốt nửa canh giờ như vậy mà Gia Hòa Đế vẫn ngồi bên bàn chờ đợi. Cũng may đã sang hè, đồ ăn để đó không nguội quá nhanh, nhưng đã phải hâm nóng lại một lần.

“Ăn cơm đi.” Sở Mậu nói với A Vu.

A Vu đứng hầu bên cạnh Sở Mậu, cuối cùng không ngồi xuống

Sở Mậu buông đũa xuống. “Ngồi xuống. Trẫm có cả trăm cách khiến nàng ngoan ngoãn ngồi xuống, nàng có muốn thử một chút không, A Vu?”

A Vu không có ý như trong lời Sở Mậu, vừa rồi nàng chỉ tận chúc làm tròn trách nhiệm của một vị Hoàng hậu mà thôi, nếu Hoàng đế đã lên tiếng, nàng đương nhiên chỉ có thể ngồi xuống.

“Ăn cơm đi.” Sở Mậu liếc nhìn A Vu.

A Vu cúi đầu chọc đũa vào bát cơm. Cả nước chỉ sản xuất được tổng cộng một trăm cân gạo Thiên Thủy Bích chuyên cho ngự dụng trong cung, tới miệng nàng chẳng khác nào rơm rạ.

Sở Mậu thấy nàng ăn cơm như vậy thật khó chịu, gấp cho nàng một đũa thức ăn muốn đặt vào trong bát nàng, cuối cùng đành dừng tay bỏ xuống chiếc đĩa không trước mặt, dùng đũa sạch khác gấp đồ ăn cho nàng, lúc này mới đặt vào bát.

A Vu đứng lên tạ ơn, Sở Mậu định đưa tay đỡ nàng, tới nửa chừng bèn rút về. Quỳ một chút có lẽ tốt hơn để nàng lại nôn ói thêm trận nữa. Mỗi lần tới cung Trường Lạc, chàng lại thêm một làn tồn thương, có điều nếu không tới, không được thấy nàng, lòng chàng cũng rất đau khổ.

A Vu tạ ơn xong, lại quay về bàn, nhưng đồ ăn Sở Mậu gấp cho nàng vẫn không động tới, chỉ ăn đúng lưng bát cơm.

Ăn xong, hai người chuyển sang điện phía đông nghỉ ngơi.

“Lâu rồi không nghe nàng đánh đàn.” Sở Mậu lên tiếng. A Vu đánh đàn rất hay, cũng thích đánh đàn, ngày trước ở phủ Kỳ Vương cứ cách năm ba ngày lại được nghe nàng chơi đàn, nhưng tới lúc này điều đó đã như chuyện của kiếp trước mất rồi.

A Vu không nói năng gì.

Sở Mậu bắt đầu kể một số chuyện triều chính, từ chuyện lớn như dụng binh trong nước tới chuyện nhỏ như quan lại vừa thăng giáng chức, bất luận to nhỏ chi tiết thé nào, Sở Mậu đều nhất nhât kể cho A Vu nghe.

Dùng cơm được nửa giờ, Minh Tuệ đã đứng cách màn che nhắc nhở: “Nương nương, tới giờ dùng thuốc.”

Sở Mậu lúc này mới nghe thấy A Vu mở miệng: “Vào đi.” Nếu không nhờ thế, chàng thật sự nghĩ ngồi trước mặt mình là một khúc gỗ.

A Vu ăn cơm như uống thuốc, uống thuốc lại như ăn cơm. Thoáng nhìn qua thuốc đắng chát, nàng không hề nhăn mặt một hơi uống trọn.

“Thuốc ba phần độc, nếu nàng chịu dùng cơm thật ngon miệng, thì sao phải uống thuốc? Không phải nàng rất ghét uống thuốc sao?” Sở Mậu hỏi.

A Vụ cau mày, rốt cuộc không néo được nỗi buồn bực. “Người có thấy phiền không, mau đi đi.”

Sở Mậu lại không hề giận dữ mà bật cười, vì A Vụ rốt cuộc cũng đã chịu phản ứng. “Được, ta đi đây, ngày mai lại tới gặp nàng.”

Cung Trường Lạc đêm xuống sẽ đốt hương an thần, như vậy A Vụ mới miễn cưỡng ngủ được một chút, nhưng rất khó ngủ yên giấc. Nàng không biết mình đang nằm mơ hay thực sự hồn nàng đã bay tới điện Càn Nguyên của Sở Mậu.

Chính Nguyên Đế, a, nên gọi là Gia Hòa Đế mới phải, vẫn sống cuộc đời tẻ nhạt khiến người ta chán nản, lúc A Vụ ghé tới bên bàn, thấy Sở Mậu đang mải miết phê duyệt tấu Chương.

A Vụ cau mày, thấy chồng tấu Chương chất cao như núi, trông qua cũng đến mấy chục cân, nàng nhìn thôi cũng đủ hoa mắt. A Vụ khẽ chống hai tay, nhẹ nhàng ngồi vào bên bàn.

Sở Mậu như thể cảm giác được điều gì đó, dừng bút lại, cầm lấy con búp bê bằng ngọc bên cạnh, vuốt ve một hồi rồi lại đặt vào chỗ cũ.

A Vụ bò tới chỗ búp bê ngọc, cẩn thận nhìn ngó, tượng ngọc này khắc thật không tồi, có mấy phần hao hao nàng. Tay Sở Mậu lại xuyên qua đầu A Vụ, vuốt ve búp bê ngọc.

“Hoàng thượng, đã sang giờ Sửu hai khắc rồi.” Giọng nói của Lã Nhược Hưng yếu ớt từ ngoài cửa truyền vào.

A Vụ không ngờ đã trễ như vậy, chỉ chút nữa thôi trời sẽ sáng mà Sở Mậu vẫn chưa ngủ. Sở Mậu khẽ xoa cằm cổ, đứng lên đi ra ngoài.

Lã Nhược Hưng mang theo đèn chạy sát phía sau, chậm rãi soi đường. A Vu giống như bị cột vào Sở Mậu, chàng đi tới đâu, nàng cũng phiêu dạt theo hướng đó.

Nhin phương hướng, hình như Sở Mậu đang tới cung Trường Lạc, A Vu cả kinh.

Trong cung Trường Lạc, Sở Mậu đứng bên giường, vén rèm lên, A Vu đang nằm bên trong một mình. Sở Mậu lướt qua mình A Vu, ngồi xuống cạnh giường, đưa tay vuốt má nàng, cuối cùng nhịn không được cúi đầu hôn.

A Vu đang bồng bềnh bên cạnh tức giận đến giật chân, nhưng hoàn toàn không thấy người nằm trên giường động đậy gì, ngủ hệt như heo. Liền sau đó, A Vu thấy Sở Mậu cởi áo lên giường, nằm cạnh mình, kéo đầu nàng đặt lên tay mình.

Sớm hôm sau lúc A Vu thức dậy, Gia Hòa Đế Sở Mậu tất nhiên đã biến mất tăm không còn tung tích, A Vu nghiêng đầu nhìn giường chiếu cạnh mình, hoàn toàn không chút dấu vết đã từng có người ngủ qua, vì thế A Vu cũng không biết rõ cuộc đêm qua có phải là mình nằm mơ hay không. Nhưng nếu đó chỉ là mơ thì cũng quá chân thực, mà câu chử trong tấu Chương A Vu vẫn còn nhớ rõ.

Trong đó có một bản tấu khuyên Sở Mậu tuyển tú, quảng nạp phi tần, giúp cho hoàng gia khai chi tán diệp.

Sớm nay thức dậy A Vu cũng có phần hoảng hốt, điều nàng sợ hãi chính là bản thân không biết mình đang sống hay chết, cứ vật vờ phiêu đãng bên ngoài, càng không muốn những lúc ly hôn lại tới gặp Sở Mậu.

“Mau mời Trường Xuân Tử vào cung.” A Vu phân phó Minh Tâm.

Trường Xuân Tử chính là vị Bạch Vân quan chủ đã khuyên Sở Mậu đưa A Vụ tới ngay chùa Đại Từ lúc linh hồn A Vụ thoát khỏi thân thể lần đầu tiên. A Vụ tin y có mấy phần bản lĩnh, lúc này mới mời hắn vào cung. Nàng chỉ nói, cung Trường Lạc có điều kém thanh tịnh, mời Trường Xuân Tử tới vẽ bùa trấn yểm, không để uế vật vào cửa, dĩ nhiên cũng có thể ngăn ly hồn của nàng ra ngoài.

Ít nhất là A Vụ nghĩ vậy.

Trường Xuân Tử đi rồi, liền sau đó thiền sư Tuệ Thông bên chùa Đại Từ lại vào cung, cúng bái hành lễ phía ngoài cung Trường Lạc. A Vụ nghe tiếng chũm chẽ vang lên phía ngoài, lòng tràn ngập bi thương. Tội lỗi của nàng, chỉ e cả địa ngục cũng khó dung tha, vậy mà nàng còn cố tình hưởng thụ hết thảy vinh hoa phú quý tốt cùng trên đời này. Sở Mậu càng đối xử với nàng như vậy, nàng càng cảm thấy nghiệp chướng của bản thân thêm nặng nề.

Xuân đi thu tới, đã sang mùa xuân năm Gia Hòa thứ hai.

Gia Hòa Đέ theo lẽ thường mỗi ngày đều tới cung Trường Lạc dùng bữa. Sở Mậu vừa bước vào A Vụ nhịn không được cau mày, người này rốt cuộc muốn sao đây, có gì không dứt khoát hận chết mình mới được?

Hai người im lặng dùng cơm xong, chuyển sang gian phòng đông thì A Vụ hiện giờ tới trà cũng không dùng, chỉ uống nước sống qua ngày, vận quần áo trắng, không điểm không trang. Sức yếu tới độ gió cũng cuốn đi được mà vẫn đẹp đẽ rực rỡ như xưa, có chút khác với vẻ xinh đẹp thường ngày.

“Cô Nhị sắp thành thân.” Sở Mậu nói.

Ánh mắt A Vụ thoáng chốc sinh động hẳn lên, nhìn thẳng vào Sở Mậu.

“Là con gái Thôi gia Thanh Châu.” Sở Mậu thỏa mãn với sự hiếu kỳ của A Vu.

Thanh Châu Thôi gia, đúng là nhà Thôi Thị - mẫu thân của A Vu, có điều không biết có cùng chi hay không mà thôi.

“Nàng xem, nàng lo lắng cho Cố gia, cho tiền đồ của hắn, còn hắn thì thành thân? Người như vậy mà nàng săn lòng đánh cược tính mạng bao nhiêu người?” Lời Sở Mậu chất chứa nhiều nỗi tức giận. “Nàng đừng nhìn ta như vậy, hôn sự này không liên quan tới ta.”

Đúng là vì thế, Sở Mậu mới càng phẫn nộ. Chàng quỳ gối một lòng dâng chân tình lên người trước mặt, nàng lại có thể vô tình không trông tới thảng tay ném xuống đất, còn giẫm nát thêm. Còn Cố Định Dịch thì sao, vô tình vô nghĩa như vậy, có tài gì đức gì mà lại khiến A Vu đối đãi với hắn tốt đến thế? Sở Mậu cảm thấy không đáng cho A Vu, cũng cảm thấy ủy khuất, phẫn nộ cho chính mình.

A Vu lúc này lại thở phào một hơi, Cố nhị ca có thể lấy vợ luôn là ước mong của nàng, hơn nữa cũng coi như phần nào an ủi hồn thiêng của mẫu thân.

Sở Mậu nghiêm túc nhìn A Vu, chỉ hận không thể nâng mặt nàng lên nhìn cho rõ.

“Hoàng thượng chớ nói thế, hắn thành thân cũng tốt, không thành thân cũng vậy, chỉ mong hắn có thể bình an sống trọn một đời là được rồi.” A Vu hiểu rõ ý của Sở Mậu, cũng biết Sở Mậu đang nghĩ gì, nàng chỉ hy vọng Sở Mậu có thể hận nàng, hận tới giết chết nàng, vậy sẽ càng tốt.

“Quên hắn đi không được sao?” Sở Mậu khàn giọng lên tiếng hỏi. “Hắn sắp thành thân rồi.”

A Vu không nói tiếng nào, bị ép tới bực bội, chỉ nói: “Người đi đi.”

“Vì sao chúng ta không thể sống yên được? Lúc trước nàng bị ban hôn cho ta, không phải cũng chẳng tìm tới cái chết sao, Vinh Toàn?” Sở Mậu giận dữ nói. “Chuyện kia, là nàng phản bội ta trước. Phúc Huệ tội ác滔天, nàng vì loại người đó mà trở mặt với ta, có đáng sao, có đáng sao?” Sở Mậu vô cùng tức giận, cầm lấy tách trà quăng thẳng lên tường.

“Bà ta không phải người tốt, không lẽ người phải sao? Ta hận người, căm ghét người, chính người đã nhẫn tâm giết chết tiên Hoàng đế, người đêm đêm vẫn ngủ ngon được sao? Người có gì đáng để ta phải thích? Ta hận không thể thấy người chết trước mặt ta!” A Vu lắc đầu khóc lóc.

“Trong lòng nàng, ta chính là kẻ có thể tự tay đâm chết cha mình sao?” Giọng Sở Mậu chứa đầy mệt mỏi hỏi A Vu.

A Vu không đáp.

“Lần cung biến đó, Hoàng đế đã sớm băng hà, chẳng qua phải giữ bí mật không nói ra mà thôi. Ta không phải người như vậy, A Vu, cho dù vì nàng, ta cũng không biến mình thành kẻ khiến thiên cỗ thoa mạ.” Sở Mậu nói.

“Bây giờ nói vậy còn có tác dụng gì?” A Vu so ra còn mệt hơn cả Sở Mậu.

Sở Mậu thất vọng nhìn A Vu, chàng không biết làm thế nào mới sưởi ấm được trái tim một con người.

“A Vu, lòng kiên nhẫn của con người có hạn, ta không chờ nàng được lâu nữa đâu.” Sở Mậu nán lòng ngồi trên ghế. Thời điểm khốn khổ nhất trong đời chàng cũng chưa từng buông bỏ hy vọng và nỗ lực, chỉ riêng trước A Vu, chàng mới hết lần này đến lần khác phải nhầm nháp tư vị tuyệt vọng hơn cả

sự tuyệt vọng, chính là hoàn toàn bất lực.

Sở Mậu đãng cơ đã ba năm, hậu cung ngoại trừ Hoàng hậu không còn phi tử nào khác, bên dưới vẫn chưa có nhi tử, tấu Chương khẩn cầu chàng quảng nạp phi tàn ban đầu chỉ một hai lá, sau này đã nhiều như tuyết bay đầy trời, ngay cả cha vợ cũng dâng biểu.

“Ta cần một đứa con.” Sở Mậu khó khăn nói.

“Đừng chờ ta, mười năm, hai mươi năm, đáp án của ta vẫn vậy, sẽ không thay đổi, xin Hoàng thượng về đi.” A Vụ không ngoái đầu lại nói.

Thôi Thị cứ năm ngày ba bữa lại vào cung một chuyến, lúc này là tới tặng “sinh tử phù” cũng mang theo tin tức của Vinh gia.

“Đại bá và nhị bá của con hôm kia chẳng biết ra ngoài đắc tội với ai, bị tố đả thương người, ngay cả quan túc của đại bá con cũng bị túc luôn. Phía Kiến Trữ Hầu gia, nghe nói đã nạp một thê tử tầm thường cho nhị công tử, Nguyệt tỷ giờ quả có chút đáng thương.” Thôi thị thở dài. Bà vốn là người thiện tâm, mặc dù hận lão thái thái và mấy người kia, nhưng thấy bọn họ mắc nạn trong lòng vẫn thấy khó chịu.

“À, phải rồi, ta và phụ thân con đã thương thảo, sẽ đón lão thái gia và lão thái thái về phủ. Đại bá và nhị bá của con sao còn có thể chăm sóc cho họ được nữa.” Thôi Thị nói.

A Vụ gật gật đầu. “Mẫu thân chớ để lão thái thái khinh dễ nữa. Nếu lại có chuyện đó, con sẽ truyền người vào mỉa một trận”

Thôi Thị nói: “Không có đâu, con cứ an tâm, đại táu con rất giỏi giang.”

Xong chuyện này rồi, Thôi Thị mới bắt đầu nghiêm túc. “Đây là sinh tử phù ta sai đại ca con đặc biệt xuống Giang Nam xin về, nghe nói bùa chú ở nơi đó hữu hiệu nhất.” Thôi Thị trao sinh tử phù cho A Vụ. “Con chớ trách phụ thân, người phải chịu áp lực quá lớn, bị ép buộc. Hơn nữa, cho dù Hoàng thượng nạp nhiều phi tần, chỉ cần trong lòng còn có con thì chẳng ai có thể đoạt được. Quan trọng là chúng ta ngăn chặn đông người, con cũng có thể lấy sức, không chừng sẽ có thai.” Thôi Thị nhỏ to thì thầm.

A Vụ cười cười, có những khi Thôi Thị chính là minh chứng cho việc kẻ ngốc có cái phúc của kẻ ngốc, ngốc nghênh thật ra cũng chẳng phải chuyện gì không hay.

A Vụ nhận lấy sinh tử phù, trịnh trọng đặt trong túi. “Con biết rồi, chỉ mong có thể tâm tưởng sự thành.”

Thôi Thị thấy A Vụ đã nhận thì lâm nhầm niệm: “A Di Đà Phật, con nghĩ được vậy là tốt rồi.”

A Vụ điểm trang lại, bên kia Hạ quốc phu nhân rốt cuộc không chống chịu nổi nữa rồi. Nói thực, A Vụ chẳng biết làm thế nào Hách ma ma có thể gắng gượng được tới hôm nay, hai ba hôm trước thái y đã dự báo bà ta sắp chết, theo những gì A Vụ biết từ kiếp trước, Hách ma ma đã sớm qua đời rồi.

“Hoàng hậu nương nương, Hạ quốc phu nhân muốn gặp người.” Cung nhân phía Từ An cũng chạy tới cầu kiến A Vụ.

A Vụ khoát tay, cho người đó lui ra. Nàng không thể tới gặp Hách ma ma bên đó được, nàng tuyệt không muốn tiếp xúc với bất kỳ ai có quan hệ với Sở Mậu.

Buổi tối, cung Từ An truyền tới tin Hách ma ma không ổn, Sở Mậu đã sớm qua đó.

A Vu cho người đốt chút hương an thần, lắng lắng nằm trên giường, thần trí mơ hồ như thể đang lạc bước tới cung Từ An. Bên trong đèn đuốc sáng bừng, cung nhân tất tả chạy qua chạy lại, mặt mũi ủ ê.

Sở Mậu giờ đây đang ngồi bên đầu giường Hách ma ma, kéo tay bà ta, cúi đầu tựa như đang khóc. A Vu tới gần đó, quả nhiên nghe thấy tiếng khóc. Lần đầu tiên nàng thấy Sở Mậu khóc.

Sở Mậu đang khóc thương Hách ma ma, A Vu an vị ngồi phía bên kia giường, yên lặng khóc thương Trưởng Công chúa, đang khóc đến thương tâm đột nhiên cảm thấy đau óc đau buốt, giống như bị ai nắm tóc.

A Vu giãy dụa ngẩng đầu nhìn, thấy Hách ma ma hung ác như ngưu quý xà thần đang giật tóc nàng.

“Bà định làm gì?” A Vu cuồng quýt giãy ra, sau đó cả kinh nói với Hách ma ma: “Bà có thể thấy ta, có thể chạm vào ta?”

“Ta đã biết sẽ có ngày này, ta đã sớm biết sẽ có ngày này. Ông trời vì sao lại bắt công như vậy, để Hoàng thượng gấp phải một con tiện nhân như ngươi, đám băng nhán đều đáng bị phạt, ngươi cũng là thú sói trắng mắt dường không được.” Hách ma ma nỗi giận mắng mỏ, đồng thời tiến tới lôi A Vu.

A Vu lúc này không trốn được nữa, móng của Hách ma ma cào vào mặt và tóc nàng. Hách ma ma phát tiết một hồi, cuối cùng ngồi sụp xuống khóc lóc.

“Vì sao lại gấp phải ngươi, Hoàng thượng mấy năm nay sống thế nào?

Ngươi không trông rõ sao, làm sao ngươi có thể nhẫn tâm, làm sao có thể nhẫn tâm? Lão bà đây chết không nhắm mắt, chết không nhắm mắt!” Hách ma ma giật chân.

A Vụ nhìn sang giường Hách ma ma, chỉ thấy thân xác bà ta nằm trên giường, thái y nói với Sở Mậu: “Hạ quốc phu nhân đã đi rồi.”

Hách ma ma nằm trên giường, đôi mắt trừng lớn, dường như đang lườm A Vụ.

“Ta muốn còn có thể ở bên cạnh chăm sóc ngài thật tốt thêm vài năm nữa, sau này Hoàng thượng sẽ sống sao đây...” Hách ma ma vừa gào khóc vừa bù lu bù loa không khác gì đứa con nít. A Vụ ngồi xổm bên cạnh, nhìn dáng vẻ thương tâm của bà ta, thầm nghĩ chẳng trách Sở Mậu lại tôn kính bà ta như vậy, lúc tiên Hoàng qua đời phỏng chừng Sở Mậu cũng chẳng nhỏ nước mắt, lúc này lại khóc nức nở vì Hách ma ma.

“Ngươi căn bản không biết Hoàng thượng đã trải qua bao nhiêu khổ đau, ngày còn thơ bé như thế nào, nếu ngươi còn chút lương tâm sao có thể đối với người như vậy?” Hách ma ma là người chứng kiến cuộc sống của Sở Mậu sau ngày đăng cơ. Gọi là cái xác không hồn cũng chẳng đủ, còn phải gánh vác vô số áp lực trong triều ngoài nội, mỗi ngày đều phê duyệt tấu Chương tới tận nửa đêm, những lúc ôm đau, nằm trên giường chỉ cẳng mắt chờ mong A Vụ có thể ghé qua thăm một lần, đáng tiếc Hoàng hậu đúng là ý chí sắt đá.

Hách ma ma thậm chí từng đem cái chết ra ép Sở Mậu, chỉ hòng cầu Sở Mậu đồng ý nạp phi tàn, sinh lấy một đứa con, nhưng Sở Mậu hết lần này đến lần khác chối từ. Hách ma ma biết tâm sự của Sở Mậu, dù sao Sở Mậu cũng do một tay bà ta nuôi lớn, lòng Sở Mậu khát khao điều gì, bà ta là người rõ nhất. Cũng chính vì thế bà ta luôn ghét A Vụ - bà ta đã sớm nhận ra rồi, người đàn bà ích kỷ này căn bản không thể đem tới điều Hoàng thượng mong

mỗi được.

“Ngươi đi theo ta.” Hách ma ma tóm lấy tay A Vu, không biết kéo nàng tới tận đâu.

A Vu chỉ nhìn thấy con đường lát gạch tối đen, mây đúa con nít đang xùm lại cùng đánh một đúa khác, A Vu mơ hồ nhận ra đó là dáng vẻ của Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử ngày bé. Tới khi hai người bọn họ nghênh ngang dẫn theo một đám thái giám rời đi rồi A Vu mới nhận ra đúa bé vừa rúc vào góc tường gương mặt bê bết máu đang đứng lên kia.

Thân thể nó cực kỳ gầy guộc, gầy đến trơ cả xương sườn, xiêm y đã bị xé nát, lạnh run giữa tiết trời mùa đông.

Từ trong bóng tối vọng tới tiếng người gọi: “Tú Hoàng tử, Tú Hoàng tử, người đang ở đâu?”

A Vu che miệng lại, không ngờ đúa trẻ bị đánh đập kia chính là Sở Mậu, một đúa trẻ tám chín tuổi nhưng nhìn nhỏ bé không khác nào mới năm sáu tuổi. Sở Mậu nghe thấy có người gọi mình, nhanh chóng dùng tay lau mặt mũi, lộ ra khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn cùng cặp mắt như hàn tinh không mảy may cảm tình.

Ánh mắt như vậy khác hẳn với ánh mắt hiện tại của Hoàng thượng, A Vu chưa từng thấy qua ánh mắt lạnh lẽo như vậy trên mình chàng.

A Vu lại bị Hách ma ma đẩy xuống, rơi tột xuống một miệng giếng cạn, trong áy có một đúa bé trai đang run rẩy ngồi dưới đáy giếng.

Từ miệng giếng có tiếng người truyền tới: “Là Tú Hoàng tử nghịch ngợm tự mình ngã xuống, biết chưa?”

Giọng nói này đã quá quen thuộc với A Vu, tay nàng bắt đầu run rẩy, là

tiếng của Trưởng Công chúa Phúc Huệ - mẫu thân của nàng, nàng chắc chắn sẽ không nghe nhầm.

“Vâng, thưa Trưởng Công chúa.” Người trên áy đáp lời.

“Đỗ xuống.”

Mùi xú uế ngùn ngụn kéo tới, từ trên tóc tưới xuống đều là phân. A Vu che miệng lại, rót nước mắt nhìn thân ảnh bé nhỏ kia, đứa bé ngẩng đầu, trong mắt chứa chất lệ khí cùng hận ý ngút trời.

Liền sau đó lại chuyển sang lúc Sở Mậu còn rất nhỏ, A Vu thấy vóc dáng nho nhỏ của chàng đang bám víu bới đồ ăn trong thùng nước gạo, thuở ấy thơ của Sở Mậu còn kinh khủng hơn những gì A Vu có thể tưởng tượng.

Cuối cùng, A Vu thấy Sở Mậu chạy trong sân chân buộc bao cát, vừa chạy vừa nói với Hách ma ma: “Cô cô, con lớn lên rồi sẽ bảo vệ người, sau này sẽ đánh chết hắn.”

Trên mặt và cổ Hách ma ma đầy những vết thương, ngay cả cổ tay cũng chòng chát vết thương tựa như bị răng cắn, cũng có chỗ như bị b榜. A Vu chỉ cần tưởng tượng một chút, lập tức có thể hiểu thấu nội tình.

Trong đời một người dù ít dù nhiều luôn phải trải qua những chuyện khổ đau như vậy, A Vu từ nhỏ đã được nuông chiều, cơ hồ chưa từng trải qua khổ đau, chưa bao giờ chân chính suy nghĩ vì ai đó. Đến tận giờ này phút này, khi chính mình phải chịu khổ cực, buộc phải rơi vào đường chết nàng mới thở dài lúc trước mình thật quá ngông cuồng.

“Lẽ ra ngươi nên cảm thấy may mắn vì Hoàng thượng có thể thích ngươi như vậy, ta vốn tưởng rằng suốt cuộc đời này ngươi sẽ chẳng thể yêu thương ai, thật không ngờ lòng người vẫn mãi đợi mong, đáng tiếc lại nhìn sai

ngươi.” Hách ma ma oán hận nhìn A Vu.

“Ngươi hãy đổi đổi thật tốt với Hoàng thượng, nếu không lão bà đây có thành quý cũng không buông tha cho ngươi.” Hách ma ma thê lương nói, sau đó lại đẩy A Vu.

A Vu ngã nhào, tất thảy quang cảnh vừa xảy ra trước mắt tựa như một giấc mộng dài, nhưng thế nào cũng không tỉnh lại được.

Tới khi nàng có thể khôi phục được thần trí, mới phát hiện ra mình vẫn còn vất vưởng phiêu diêu giữa không trung của cung Từ An, mà lúc này Minh Tâm - cung nữ bên cung Trường Lạc đang quỳ trên mặt đất, hốt hoảng bẩm báo: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương không hay rồi.”

A Vu cả kinh, sao mình lại không hay được?

A Vu lại gần cẩn thận nghe hết đầu đuôi mới hiểu được chuyện xảy ra. Hóa ra nàng đang ngủ tối nửa đêm đột nhiên hét lên một tiếng, bật dậy phun ra một ngụm máu tươi, sau đó bất tỉnh nhân sự.

A Vu chạy theo Sở Mậu về tới cung của mình, nàng muôn mau chóng trở về thân thể nhưng không biết bị thứ gì bài xích, có thể nào cũng không thể tới gần được. Nếu là lúc thường, có lẽ A Vu sẽ rất vui mừng khi có thể cứ như vậy mà chết đi, không quay lại nữa.

Nhưng lúc này đây, nhìn sắc mặt xám ngoét như người chết của Sở Mậu, A Vu đột nhiên cảm thấy thật rầu rĩ. Chết đối với nàng là một cách để giải thoát, nhưng giờ khắc này nàng lại không muốn chết - Hách ma ma vừa mới qua đời, ngay cả nàng cũng bỏ đi như vậy, A Vu thực sự lo lắng Sở Mậu sẽ không chịu nổi.

A Vu luôn cho rằng nàng có thể vui vẻ mỉm cười nhìn Sở Mậu chết đi,

nhưng lúc tận mắt chứng kiến chàng tâm lạnh như tro tàn, mới phát hiện ra thứ rượu chung cát từ oán hận uống thế nào cũng chỉ ra một chữ “đắng”.

Suy cho cùng, A Vu vẫn không nỡ hận Sở Mậu. Nàng không chỉ phản bội Sở Mậu mà thực tế cũng phản bội cả mẫu thân kiếp trước của mình. A Vu bị giằng xé trong thế cục khốn khó như vậy, không thể thoát ra, càng thông hận chính mình.

Đã đến nước này, yêu không được, hận không đành, sống không xong, chết không nổi, A Vu bước đi mà nghĩ, có lẽ đây là cách ông trời trùng phạt nàng.

A Vu rúc vào chân giường, nhìn Sở Mậu nắm lấy tay mình, từng nụ từng nụ hôn rót xuống những ngón tay nàng. Đây là cử chỉ Sở Mậu thích nhất, lúc bọn họ còn thân mật với nhau, ngày nào chàng cũng làm chuyện này thật nhiều, thật nhiều lần.

Tới giờ nghĩ lại, A Vu chỉ hận lúc ấy không biết quý trọng ngày tháng ngắn ngủi đó, tiếc rằng chẳng thể trở lại được, hiện giờ thậm chí nàng không cho phép mình mang theo hồi ức ngày trước mà bịn rịn rời đi.

Nàng phải đau đớn, phải thông khổ mới có thể gột sạch tội nghiệp này.

“A Vu, A Vu à...” Sở Mậu nhẹ nhàng gọi tên nàng, không nói thêm lời thura, cứ như vậy cầm lấy tay nàng áp vào mặt mình.

A Vu nhận ra lúc ngón tay mình mơn man bên mắt Sở Mậu, nơi đó trào ra dòng lệ.

Sở Mậu đâu còn giống như lần đầu tiên gặp gỡ, sừng sững như ngọc sơn vời vợi, hào hoa phong nhã như trăng sáng vàng vặc. Bờ vai chàng sụp xuống, giờ phút này chẳng khác nào một lão nhân tuổi xế chiều, tựa như khay

ngọc chót vót trên cao trầm mình rót xuống nát tan thành bột mịn.

A Vụ rúc vào chân giường, nước mắt ròng ròng nhìn Sở Mậu. Trong lòng nàng, Sở Mậu trước đây không gì không thể làm được, trước nay đều là đánh không đổ, phá không sụp. Cho dù trước kia trải qua bao nhiêu vất vả khó nhọc, A Vụ vẫn có thể đọc ra được sự kiên trì cùng lòng quật cường ánh lên trong mắt cậu nhóc ấy, là lòng khát khao muốn sống không cách gì hủy diệt được. Nhưng hiện giờ, đáy mắt chàng chỉ còn hoang vu tịch mịch.

A Vụ ném trải nỗi thống khổ của Sở Mậu, đồng thời gặm nhấm nỗi đau đớn của chính mình. Rốt cuộc nàng đã làm thế nào để rời từng bước từng bước lâm vào tuyệt cảnh này?

Lúc A Vụ có thể chân chính hiểu được cõi lòng Sở Mậu thì đã muộn quá rồi. Bị phản bội như vậy, chàng vẫn chưa từng lạnh nhạt với nàng, cũng không hề giết nàng, ngược lại còn nghiêm túc cầu hòa với nàng, A Vụ mới biết địa vị của mình trong lòng Sở Mậu quan trọng ra sao.

A Vụ tự hỏi, vì sao lúc đó không đánh cuộc tin tưởng Sở Mậu dù chỉ một lần, cược rằng giữa nàng và Trưởng Công chúa, Sở Mậu sẽ chọn nàng. Có điều lúc đó nàng không có tự tin ấy, bởi không thể hiểu thấu. Nàng lấy mình mà suy ra người, cho rằng tất cả đều giống như nàng.

Tâm nhỏ, đường khắc chật.

A Vụ cực kỳ chán ghét một câu vô cùng đúng đắn của Hách ma ma, sự ích kỷ tự tư tự lợi của nàng đã hại Sở Mậu không ít, cũng hại luôn chính nàng. Lúc mảnh thân vào cung khuyên nhủ nàng lấy tâm đối đãi Sở Mậu, nàng cho là mình đã nghe rồi, kỳ thực căn bản không để vào lòng, chỉ tự cho rằng đã hiểu. Nàng sống uổng hai kiếp, ngay cả một chút sáng suốt trong đời cũng chưa từng ngộ ra.

Thậm chí, giữa mênh mông biển người, A Vu cũng không thể hiểu nổi vì sao mình lại trọng sinh, nàng sống hai kiếp mà hình như càng sống càng khổ sở. Kiếp trước nàng là Quận chúa Khang Ninh sống một đời chẳng hay chẳng biết gì, không phải nhúng tay vào bất cứ thứ gì nhưng ít nhất mẫu thân của nàng vẫn bảo toàn được tính mạng.

Thế nhưng vừa nhìn lại kiếp này, tất thảy niềm tin của A Vu đều bị đả kích. Hiện giờ nhớ lại, nàng cảm thấy mình không đúng chút nào, rồi lại thấy thật tức cười với sự kiêu ngạo, tự phụ tới cực điểm của mình. Nàng cười nhạo tiên Hậu hại mình hại người mà chẳng trông lại bản thân, chính nàng giết mẫu thân mình, không chỉ khiến bản thân đau đớn khốn cùng còn khiến Sở Mậu chất chồng đau thương, thậm chí làm liên lụy tới phụ thân Vinh gia và mẫu thân Thôi Thị, những người trao cho nàng tình thương đơn thuần không hề vụ lợi, đồng thời hại luôn cả Cố nhị ca không thể thỏa chí nguyện, so với kiếp trước của người còn tệ thảm hơn.

A Vu không khỏi giật tóc mình, hình như tất cả những người ở bên cạnh nàng cuối cùng đều vì nàng mà khốn khổ. Dẫu A Vu không muốn thừa nhận, thì có lẽ trên gáy nàng cũng đã khắc mấy chữ “sao quả tạ” rồi.

A Vu suy sụp ngồi dưới đất, nàng chưa hề chân chính nghĩ cho bọn họ lấy một lần, chưa bao giờ dùng chân tâm đối đãi bọn họ. Đối với Sở Mậu là thế, với Vinh gia là vậy, với Cố nhị ca cũng là vậy, thậm chí đối với Trưởng Công chúa cũng như thế. Nàng biến tất cả bọn họ thành những quân cờ, hạ một ván cờ, ván cờ mang tên “cứu mẫu thân kiếp trước”.

Nhưng nàng chưa từng nghĩ thử xem những người này rốt cuộc mong muốn điều gì, vì sao phải cam tâm tình nguyện trở thành quân cờ của nàng, thậm chí nàng cũng chẳng biết được Trưởng Công chúa Phúc Huệ muốn gì, nàng làm tất cả những điều này chỉ vì muốn bảo vệ tính mạng cùng vinh hoa

phú quý tột đỉnh cho Trưởng Công chúa Phúc Huệ.

Có điều, tâm tư của Trưởng Công chúa Phúc Huệ có đặt vào hai thứ ấy hay không, chính nàng cũng không thể khẳng định nổi. Còn nàng, chừng ấy năm biết rõ Trưởng Công chúa Phúc Huệ là mẫu thân của mình, có từng tiếp cận hay chưa? Nàng không ngừng kiểm cớ, cảm thấy Trưởng Công chúa bài xích nàng khiến nàng không dám lại gần, nhưng nguyên nhân thực tế ra sao trong lòng nàng hiểu rõ nhất.

Là lòng con gái chưa từng chân chính một lần hồi báo ơn sâu của mẹ cha?

A Vu co mình lại, run rẩy, nàng thực sự không thể tin nổi mình lại là con người như vậy. Việc nàng lợi dụng phụ thân mẫu thân Vinh gia nuôi lớn mình mà không hề phụng dưỡng chưa bàn tới, còn hưởng thụ tình cảm của họ như một lẽ đương nhiên; nàng lợi dụng luôn Cố nhị ca, thậm chí ti tiện vận dụng mị lực nữ tính của mình chỉ vì muốn Cố nhị ca bước chân vào con đường nàng đã an bài, bảo vệ mẫu thân; nàng cũng lợi dụng cả Sở Mậu, nàng vắt óc suy nghĩ kế chiết lấy trái tim chàng chỉ mong chàng sẽ hạ thủ lưu tình với mẫu thân của nàng; thậm chí, nàng cũng lợi dụng nốt Trưởng Công chúa để thỏa mãn ước muôn hồi báo ơn nghĩa của mình.

Mọi người mọi việc trên thế gian này, nàng đều lợi dụng cả - A Vu cảm thấy mình thật đáng sợ, vậy mà nàng vẫn có thể tự nhiên dương dương tự đắc vì những suy tính của mình, những đường đi nước bước tính toán tinh diệu của mình, không nhìn ra sự ngu ngốc này phải đánh đổi bằng chân tâm của người.

Nàng nhìn lầm Tương Tư, nhìn lầm Hách ma ma, nhìn lầm Thôi Thị cũng chẳng nhìn đúng Sở Mậu, trong lòng nàng những người này đều là những kẻ đại ngốc, nhưng kỳ thực từ đầu đến cuối chính nàng mới là kẻ ngu

ngốc nhất.

Có phải nàng thực sự là người xấu xa như vậy, nên ông trời mới phạt nàng vĩnh viễn không được giải thoát, dẫu sống hay chết linh hồn vẫn bất diệt nhận lấy đủ loại giày vò?

A Vụ không tìm được đáp án.

Có điều, kể cả A Vụ có tội tệ đến cực điểm, nàng vẫn còn một thứ hơn hẳn mọi người, ấy là lòng kiên trì. Vì một mục đích, nàng có thể dấn thân, tuyệt không quay đầu lại, tuyệt không nhụt chí, tuyệt không buông bỏ.

Cho nên Trưởng Công chúa chết rồi, A Vụ mới có thể sống tiếp, sống thật tinh táo bình tĩnh, không vì sự đả kích ấy mà suy sụp tinh thần. Nàng không ngừng tìm kiếm mục tiêu cho mình, tìm một mục tiêu để sống tiếp.

Lúc A Vụ ý thức được mình đang phải chịu đựng những sự giày vò tới vô cùng vô tận, nàng đột nhiên muốn biết rồi đây kết cục của nàng sẽ ra sao. Chỉ e cuối cùng vẫn là trôi dạt tới vô cùng vô tận, nhưng tận đáy lòng nàng vẫn luôn bão hòa hy vọng về một “kết cục”, hoặc là chôn vùi, hoặc là...

Hạ Niên Phương nhanh chóng lao tới cung Trường Lạc, ông ta bắt đầu xem mạch cho A Vụ, lòng đột nhiên nặng trĩu, mày cũng nhíu chặt cả lại. Cả đời ông ta theo đuổi y đạo tinh tiến, nhưng hai lần liền không thể đoán được tình trạng của vị Hoàng hậu nương nương này.

Hạ Niên Phương xem mạch trên cả hai tay xong, quỳ xuống nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, mạch tượng của Hoàng hậu nương nương lại giống như ngày ấy ở phủ Kỳ Vương, chỉ e thuốc men và châm cứu đều không tác dụng.”

Sở Mậu nghe Hạ Niên Phương nói vậy kích động hỏi lại: “Ngươi nói A

Vụ lại mê man giống như lúc trước sao?”

Hạ Niên Phương gật đầu.

“Lã Nhược Hưng!” Sở Mậu quay đầu hô lớn.

Lã Nhược Hưng bị dọa tới run cầm cập, bỗn nhào tới bên chân Sở Mậu.
“Có nô tài.”

“Tới chùa Đại Từ mời thiền sư Tuệ Thông lại đây, trẫm cho phép người cưỡi ngựa trong cấm cung, cho phép người của thiền sư Tuệ Thông cùng cưỡi ngựa mà vào.” Sở Mậu phân phó.

Lã Nhược Hưng không dám chần chừ một giây một phút, lao đi như có lửa đốt bên mông, đem theo hòa phù cho phép xuất nhập cung trong đêm, hướng ra ngoài cửa cung.

Nhưng một câu phân phó tưởng chừng thật đơn giản này của Sở Mậu lại khiến tất cả người có mặt tại cung Trường Lạc lúc bấy giờ sợ tới nỗi người. Lệ cấm tất thảy mọi người cưỡi ngựa dâng sau cửa cung, ngay cả xe kiệu cũng không cho phép, chỉ trừ các nàng thân lớn tuổi có đại công, Hoàng thượng đã ra đặc chỉ ân điển trong cung có thể dùng kiệu trúc thay đi bộ, nhưng phải dừng lại trước tam cung. Sau tam cung, chưa từng có lệ cho phép ai đó cưỡi ngựa.

Đương nhiên Hoàng hậu an nguy trong sớm tối, Gia Hòa Đế hạ đạo chỉ này cũng là hợp tình hợp lý, không ai dám thắc mắc một câu, ngay tới các thần tử ngoại triều khăng khăng bảo vệ các quy định xưa cũ cũng chẳng dám dâng sớ tâu.

Tuệ Thông thiền sư chùa Đại Từ cùng mấy vị đồ đệ lập tức vào cung

ngay giữa đêm. Trong cung đã nhanh chóng bố trí đâu vào đấy các loại pháp tụng kinh nhạc của thiền sư, tất cả đều là các loại pháp tự mà cao tăng tiền triều từng dùng qua.

Chỉ tiếc bất chấp nỗ lực cầu kinh niệm Phật ròng rã ba hôm bắt kể ngày đêm của Tuệ Thông và người của ông ta, A Vụ vẫn chỉ có thể du đãng xung quanh thân thể, không thể qua cửa mà vào. Nàng gấp gáp muốn được quay lại thân thể Vinh Toàn để Sở Mậu biết nàng vẫn còn sống.

Nàng còn sống, như vậy sẽ còn rất nhiều người còn sống, Sở Mậu cũng không ngã khuỷu. Chàng còn rất nhiều hùng tâm tráng chí vẫn chưa hoàn thành. Chàng muốn thống nhất Tác-ta, muốn biên cảnh triều Đại Hạ trăm năm an bình; chàng muốn dẫn Hoàng nhập hải, lập công trị thủy cái thế; còn muốn đổi phương thức vận chuyển lương thực bằng đường thủy từ hà vận trở thành hải vận; còn muốn kiến tạo các loại thuyền bè kiên cố có thể đi khắp bốn bờ; muốn xem xem bên kia đại dương mênh mông có những gì... Chàng còn rất nhiều chuyện chưa hoàn thành.

A Vụ đã sớm hiểu được, nhưng mãi đến sau chuyện của Hách ma mà nàng mới bằng lòng thừa nhận rằng nàng căn bản không thể hận được Sở Mậu, nàng muốn chàng sống thật tốt, vì thế nàng cũng muốn sống. Có điều tuy đã chịu thừa nhận không thể hận Sở Mậu nhưng A Vụ vẫn không cách nào tha thứ cho chính mình, thậm chí còn nguy tạo thành mối hận nực cười vì chàng đã thành toàn cho tình hiếu mẫu của mình.

Chỉ tiếc lúc này đây ngay cả pháp tụng của cao tăng cũng chẳng thấm tháp vào đâu. Thiền sư Tuệ Thông lao lực ngất xỉu, A Vụ vẫn không thể quay lại.

Đến nước này vẫn là Trường Xuân Tử đưa ra chủ ý cho Sở Mậu.

Nói rằng muốn dùng máu từ trái tim của chân long dẫn chân phượng hoàn hồn.

A Vụ ngồi trên bàn sách của Sở Mậu, bật cười một tiếng, đây là chỗ nào chứ, chủ ý ngu xuẩn như vậy mà cũng nghĩ ra được, đây chẳng phải là kêu Gia Hòa Đế tìm chỗ chết sao? A Vụ không khỏi nghi ngờ đây là chủ ý Lão Ngũ phế vật kia nghĩ ra.

Sở Mậu không con không cái, hai năm qua Tân Vương vẫn luôn rực rỡ, A Vụ lười quản chuyện của Sở Mậu nhưng không cản được Hoàng thượng mỗi ngày đều kể cho nàng một ít chuyện triều chính lúc dùng cơm, vì thế ít nhiều nàng vẫn biết những chuyện này.

A Vụ ngồi chờ Sở Mậu cho người lôi Trường Xuân Tử ra chém, nhưng chỉ thấy dáng vẻ trầm tư của Sở Mậu. Trường Xuân Tử là ai, chính là quan chủ của Bạch Vân quan hương khói dồi dào nhất kinh thành, cũng chính là người lúc trước đề nghị Sở Mậu mau mau tìm Tuệ Thông thiền sư tới cứu A Vụ trở về.

Vì thế, lời Trường Xuân Tử nói thực sự khiến Sở Mậu phải đắn đo. Cho dù chỉ là cọng rơm nhánh cỏ, nhưng với người đã rơi xuống nước như Sở Mậu cũng muốn vươn tay thử.

“Hoàng thượng trăm vạn lần không thể!” Hạ Niên Phương là người đầu tiên đứng ra phản đối.

Sở Mậu khoát tay áo, ý bảo Hạ Niên Phương chờ nên nói nhiều: “Trẫm biết cách lấy máu trong tim không tổn thương tới tính mạng.”

“Mong Hoàng thượng ngàn vạn lần tránh mạo hiểm thánh thể! Cựu thần hành nghề y đã nhiều năm chưa từng nghe chuyện lấy máu trong tim ra là có thể cứu người. Khẩn cầu Hoàng thượng mau cho lôi yêu đạo này ra chém,

tránh đê mê hoặc thánh thính, cho kẻ gian được lợi.” Hạ Niên Phương dập đầu can gián.

Lã Nhược Hưng cùng kẻ hầu người hạ cũng quỳ phục xuống lạy van: “Mong Hoàng thượng bảo trọng long thể, thiên hạ triệu triệu dân còn chờ bệ hạ chờ che coi sóc, Hoàng thượng tuyệt đối không thể coi thường thánh thể. Mong Hoàng thượng sớm thu hồi mệnh lệnh vừa ban.”

A Vu nhìn sang Sở Mậu phía xa, trong mắt phủ một tầng sương mù mờ mịt. Nàng và Sở Mậu kết nghĩa phu thê đã lâu như vậy, có một số chuyện nàng vẫn không hiểu lắm, nhưng một số thói quen của chàng, A Vu vẫn hiểu rất rõ ràng rẽ. Chàng nói ra như vậy, thực tế đã hạ quyết tâm rồi.

A Vu lắc lắc đầu nhìn Sở Mậu, nhưng Sở Mậu đâu thể thấy nàng. A Vu đưa tay kéo Sở Mậu lại, tay nàng cứ thế xuyên qua thân thể chàng.

Sở Mậu đứng lên, tiến thẳng về phía hậu cung, dọc đường có lẽ chàng cũng suy nghĩ về những lời can gián của đám người Hạ Niên Phương, nhưng tới nội thất thì A Vu đã thấy chàng nắm lấy cán đao bên cạnh giường kéo vạt áo rồi đâm xuống.

A Vu vừa thấy máu Sở Mậu chảy ra, chỉ kịp hét lên một tiếng lập tức ngất lịm đi.

Không biết có phải vì cảm ứng với máu của chân long thật hay mèo mù vớ cá rán mà lục thần của A Vu thực sự đã trở về vị trí cũ.

“Nương nương, người tỉnh rồi, người cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!” Minh Tâm cùng mấy a hoàn bên cạnh khấp khởi mừng vui, không quên cho người tới điện Càn Nguyên hồi báo.

“Mau mau về báo lại với Lữ công công, nói Hoàng hậu nương đã tỉnh lại rồi.” Minh Tâm nói.

A Vu vừa tỉnh lại, thân mình còn hư nhược. Nàng dùng một chút canh, ổn định lại dạ dày đã suy yếu, dựa vào giường ngồi lặng không nói không rằng. Nàng nhớ lại tình hình Sở Mậu bên kia, nhưng không thể lên tiếng hỏi.

Lúc này phía cung Trường Lạc của A Vu căn bản chưa nghe thấy tin kia, đại khái tất cả đều là mật thám của Sở Mậu. Thái độ của A Vu không thể mềm yếu đi một chút, nàng cũng không thể ở vào thế biết rõ đã vô vọng mà vẫn cho Sở Mậu một chút hy vọng được.

Thứ duy nhất A Vu có thể làm cho chàng chính là ăn uống thật tốt, tranh thủ sống thêm mấy năm nữa.

Vì thế, từ sau khi tỉnh lại, A Vu đều ép mình hằng ngày phải ăn uống cẩn thận, ngoại trừ sắp xếp cung vụ ổn thỏa để Sở Mậu có thể yên tâm không phải lo lắng chuyện nội cung thì tập trung chép lại các loại kinh văn đã bị đốt bỏ về Trường Công chúa, chẳng dám cầu xin kiếp sau còn có thể đáp lại ơn nghĩa của người, chỉ cầu người không bao giờ gặp phải thứ con gái không biết hiểu nghĩa như vậy nữa.

Trong điện Càn Nguyên, Sở Mậu mang thương tích tiếp kiến đại thần và phê duyệt tâu Chương.

Lã Nhược Hưng ở bên vừa gấp gáp vừa đau lòng, nhưng lòng hắn cũng hiểu được, thứ Hoàng thượng cần lúc này không phải là sự sốt ruột của hắn mà từ cái người ở phía cung Trường Lạc xa xa kia.

Thế nhưng người nọ trái tim thật sắt đá, Hoàng thượng ngay cả tính mệnh cũng không màng dốc sức cứu được nàng ta, nàng ta lại nhẫn tâm tuyệt tình ngay một lời hỏi thăm cũng không có, mỗi ngày đều ăn no ngủ khỏe,

thực là vô tâm vô phế tới cùng cực.

Riêng chuyện này, đến người hầu kề hạ bên cạnh A Vu cũng không chấp nhận nổi.

“Nương nương, nghe nói đêm qua Hoàng thượng lại phát sốt, người có muốn qua điện Càn Nguyên thăm hỏi một chút không?” Minh Tâm rụt rè hỏi.

A Vu thoảng dừng bút, liếc nhìn Minh Tâm. “Ai cho ngươi cả gan đi hỏi thăm tin tức của Hoàng thượng?”

“Nô tỳ...” Minh Tâm nhanh chóng quỳ sụp xuống.

“Chủ tử muốn làm gì, ngươi có thể an bài luôn sao? Nếu ngươi không hầu hạ ở cung Trường Lạc được, bỗn cung cho Lã Nhược Hưng đưa ngươi đi.” A Vu lạnh lùng thốt lên.

“Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết.” Minh Tâm van nài, vì sự lãnh mạc của chủ tử mình mà lòng nguội lạnh pha cùng căm tức.

“Niệm tình ngươi phạm lỗi lần đầu, ra ngoài cung quỳ phạt một canh giờ đi.” A Vu lại nhấc bút lên.

Minh Tâm cảm tạ ơn, lui ra ngoài.

A Vu lúc bấy giờ mới ngã ngồi xuống bồ đoàn. Mấy năm sống trong phủ Kỳ Vương, nàng chưa từng thấy Sở Mậu ngã bệnh, có lẽ từ sau khi trích máu, bị tổn thương nhưng không chịu điều dưỡng cẩn thận nên mới sốt lại.

A Vu chỉ mong Sở Mậu từ nay có thể tỉnh ra, thấy rõ nàng là con người khó chịu như thế nào, về sau chặt đứt những vần vương khúc mắc giữa hai người họ.

Nhưng Sở Mậu, chàng thực sự không nhận ra thái độ của A Vu sao? So với mọi người chàng là người nhìn rõ nhất. Chàng và A Vu cùng bên nhau chia sẻ chua chát, ngọt bùi, đắng cay, khốn khó, chừng đó tư vị đều từng chút từng chút nếm trải, nhưng quãng thời gian ngọt ngào của hai người chàng những quá ít ỏi và ngắn ngủi mà nghiêm túc ngẫm kỹ ra sẽ thấy hết thảy đều là dối gạt và bịa bợm.

Có điều Sở Mậu vẫn cứ ngọt ngào như cũ, không buông xuồng được, cắt không rời chia không đứt. Cho dù đắng cay hay chua chát vẫn để lại trong lòng chàng ít nhiều tư vị, so với lạnh mạc đến tê tái như vậy càng khiến người ta lưu luyến.

Đối với Sở Mậu, A Vu chính là người trải thêm hương sắc vào cuộc sống của chàng. Nàng có thể tàn nhẫn hung tợn khiến người khác nghiến răng nghiến lợi, nhưng chỉ mình nàng mới đủ khả năng lay động con tim chàng.

Rốt cuộc vì sao lại kết thành một mối nghiệt duyên như thế, Sở Mậu cũng không thể hiểu nổi, nhưng ít nhất lúc này chàng không muốn buông tay.

Sở Mậu hiểu rõ tính tình A Vu hơn ai hết, chàng bức nàng làm những chuyện như vậy, nếu nàng không giận đúng đùng ba năm thì sao còn là A Vu? Nhớ lại những ngày họ mới thành thân, không phải chàng cũng sống như vậy sao?

A Vu vốn cũng là người chậm nhiệt tình.

Gia Hòa Đế bệ hạ chỉ còn biết an ủi mình như vậy.

Trong điện Càn Nguyên, Sở Mậu sốt cao đến hoa mày chóng mặt, ho khan vài tiếng tĩnh lại, mở mắt ra lại gọi: “Lã Nhược Hưng.”

“Hoàng thượng.” Lã Nhược Hưng quỳ bên giường. “Đường Các lão

cùng Vinh Các lão đều dâng biểu xin vào thăm Hoàng thượng.” Lã Nhược Hưng nhìn Sở Mậu mà đau lòng, nay Hoàng thượng ngã bệnh, chỉ có thần tử tới thăm viếng. Ngài không cha không mẹ, đến giờ cả Hách ma ma cũng đi rồi, thê tử của ngài, huynh đệ của ngài chưa một lần ghé thăm, không chừng còn phẫn hận ngài không chết quách cho rồi.

Lã Nhược Hưng nghĩ vậy lại bắt đầu gạt lệ.

“Ngươi khóc lóc cái gì?” Sở Mậu mệt mỏi tựa bên giường. “Còn ai tới nữa?”

Lã Nhược Hưng tất nhiên biết Hoàng thượng đang muốn hỏi ai, có điều cái vị Hoàng hậu khiến Hoàng thượng phải moi tim hôm đó còn không tới, hiện giờ có thể tới sao? Nhưng Lã Nhược Hưng nào dám lên tiếng, chỉ mải miết quỳ bên. “Hoàng thượng, tới giờ uống thuốc rồi.”

“Đem vào đi.” Giọng Sở Mậu có chút mông lung.

Sở Mậu lâm bệnh càng khiến những lời đồn đại Đé Hậu bất hòa đang nhen nhóm trong cung lan truyền thêm, xôn xao khắp chốn. Mới đó cũng đã hai tháng Sở Mậu không bước chân tới cung Trường Lạc, A Vu càng không thèm tới thăm hỏi Gia Hòa Đế.

Hai năm qua chuyện tuyễn tú nạp phi vẫn bị Gia Hòa Đế dùng cớ “quốc khố trống không” mà gạt sang bên.

Nhưng trống rỗng hay không, thân là đại nhân đứng đầu bộ Hộ - Vinh Cát Xương là người rõ nhất. Ông ta nhìn vào chỉ dụ, chỉ biết thở dài một tiếng. Đứa con gái của ông ta quả thực quá cố chấp, Thôi Thị vào cung khuyên nhủ biết bao lần rốt cuộc không có tác dụng. Thậm chí cuối cùng còn khiến ông ta càng thêm bức bối, Thôi Thị đem chuyện lùm xùm của ông ta và Vương di nương bị A Vu bắt gặp nói thăng ra.

Vinh tam lão gia ê mặt không còn chồ trốn, giậm chân hối hận, rốt cuộc năm xưa tuổi trẻ ngông cuồng, nào biết sau này sẽ gieo xuống hậu họa tệ hại như thế.

Vinh lão tam một bên trông Thánh thương phòng không mà lo lắng, một bên lại vì tâm ý của Gia Hòa Đế đối với con mình mà cảm thấy hài lòng rồi lại cảm thấy không thể vui được. Đúng là một gánh nặng ngọt ngào.

Riêng với A Vu, việc Sở Mậu ngày ngày cứ bữa tối lại tới cung Trường Lạc khiến nàng có phần bội phục sự kiên trì của chàng. Nếu đổi lại là A Vu, nàng thật muôn tự và hai cái rồi biến vào lãnh cung mới hả cơn giận này.

Rõ ràng A Vu đã phải cảnh cáo chính mình, không được biểu lộ bất kỳ điều gì với Sở Mậu nhưng vẫn không nhịn được lén ngó xem sắc mặt của chàng ra sao. Gương mặt hốc hác, đã mất đi thần khí vốn có, hơi trắng nhợt lại thêm chút xanh xao, thân thể này đúng là không được chăm sóc kĩ càng.

A Vu bói một chút cơm, tự nhắc nhở mình, đây chẳng phải chuyện nàng nên quan tâm. Nàng đã là thứ tà đạo bất hiếu, có chết trăm lần cũng chưa chuộc hết tội vụ này.

Ăn uống xong, hai người lại chuyển sang gian phía đông, nhưng Sở Mậu không kể chuyện trong triều ngoài nội cho nàng nghe như trước kia nữa, chỉ ngồi một lát rồi đứng lên đi khỏi.

A Vu thở phào một hơi, đang ngồi trên giường bê chung trà ngơ ngẩn.

Nào ngờ chỉ chốc lát sau lại thấy Lã Nhược Hưng dẫn người vào trong cung Trường Lạc xếp đặt đồ đạc.

Trong chậu sứ thanh hoa in hoa văn liền cành thả thêm mấy cây hoa

súng trắng muốt, phía dưới còn có hai con cá cảnh sắc đỏ tươi, đáy chậu bày thêm đá vũ hoa do phuơng nam tiến công. Kế tới là một khay in hình bách tử thiêん tôn mạ vàng cực lớn đựng vô số của ngon vật lạ theo mùa, còn cả ngọc giả sơn, san hô cảnh cũng lần lượt được chuyển vào.

Xếp đặt xong xuôi, chính đường và phòng ngủ trong cung Trường Lạc vốn trống không trong phút chốc có thêm chút hơi người, thêm chút dấu hiệu của sự sống - giống như nơi có người ở.

Lã Nhược Hưng vừa sai phái thái giám cất đặt đồ đạc thật kĩ lưỡng vừa hành lễ với A Vụ: “Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng nói nếu Hoàng hậu nương nương không thích, Hoàng thượng sẽ chọn lại theo đúng ý để tặng nương nương.”

Ngụ ý là những thứ này do chính Hoàng thượng đích thân lựa chọn, nếu A Vụ dám cho người ném bỏ, chàng sẽ lại cho người mang tới.

“Biết rồi.” A Vụ đáp.

Quả nhiên, hai hôm sau, Lã Nhược Hưng lại đem tới một con mèo Ba Tư trắng như tuyết cùng một con chó xù bông lúc nào cũng ve vẩy đuôi rất đáng yêu. Các cung nhân trông thấy chúng thì đều yêu thích vô cùng.

Chỉ riêng A Vụ không chịu nổi lông chó mèo bay khắp chốn, hắt xì mấy cái, hai con vật nhỏ liền biến mất khỏi cung Trường Lạc gần như ngay lập tức.

Nhưng cũng không vì thế mà cung Trường Lạc với bót sự ôn ào náo nhiệt, lần này Thôi Thị không nhập cung một mình mà còn dẫn theo cả Đổng Tàng Nguyệt và Đường Âm cùng vào, ngay cả Hoan ca và Nhụy tỳ cũng được đưa vào chung. Chỉ có Lạc ca của Đường Âm tuổi tác còn nhỏ, e chưa hiểu quy củ trong cung mới ở lại nhà.

A Vu thấy Đường Âm thì cực kỳ cao hứng. “Âm tỳ tỳ, sao tỳ cùng về?”

Đường Âm một bụng bực dọc, Đế Hậu bất hòa thì liên quan gì tới nàng, có gì lại dùng lệnh Hoàng đế kéo nàng từ Lạc Ninh ngàn dặm xa xôi trở về, từ nay vợ chồng chia lìa sao?

Hiện giờ Vinh Ngân đã thăng lên chức chỉ huy sứ ở Lạc Ninh, nước nổi thuyền nổi, còn có một cô em gái là Hoàng hậu, đương nhiên sẽ có nhiều người tìm tới nịnh nót bợ đỡ, mà lễ vật để lấy lòng có gì hơn hai chữ tiền - sắc. Đường Âm và Vinh Ngân kết hôn đã lâu, sớm không còn mặn nồng ân ái như xưa, dấu tình ý vẫn sâu sắc không chuyển nhưng khó trách được Vinh Ngân có những lúc bị những nhan sắc tươi mới mẻ ngoài kia câu dẫn.

Có điều, nghe A Vu hỏi như vậy, Đường Âm không dám thể hiện ra mặt, dẫu sao A Vu đã thành Hoàng hậu tôn quý, còn nàng không dám làm loạn chỗ của A Vu. Phải nói là vị khuê mật kiêm cô nai nai của nàng đúng là người may mắn số một dưới gầm trời này.

Xuất thân hiển hách đã đành, bản thân còn trở thành Hoàng hậu tôn quý, khiến người ta ghen tị muốn chết, hơn nữa Gia Hòa Đế còn có thể vì nàng mà gạt bỏ hết toàn bộ thiếp thất trong nhà, hiện giờ hoàng cung chỉ có mình Hoàng hậu là nàng, vậy mà vẫn còn âm ī như thế, đại khái không ép người tới nát tan không chịu cam lòng.

Vì chuyện này, Đường Âm dẫu chẳng cam tâm tình nguyện nhưng vừa nhận được thư là lập tức rời Lạc Ninh nhanh chóng trở về kinh thành.

“Thần phụ nghe nói nương nương không được khỏe, đã suy nghĩ rất nhiều cuối cùng bàn bạc với phu quân, chàng cho người đưa thần phụ về, thay mặt chàng hỏi thăm sức khỏe nương nương.” Đường Âm nói.

A Vu nghe Đường Âm nói vậy, mới hay nàng lặn lội về đây cũng chỉ vì

mình, có điều không biết đây thực sự là chủ ý của ai, dẫu sao cũng không phải tự Đường Âm chủ động. Điểm này A Vu có thể khẳng định, nàng ta sao có thể rời nhị ca nửa bước chứ?

A Vu sai người dẫn Thôi Thị, Đỗng Tàng Nguyệt cùng hai đứa trẻ đi thăm Ngự Hoa Viên, chỉ giữ lại mình Đường Âm, kéo vào chái đông nhàn nhã tán gẫu.

Vào trong rồi, Đường Âm lập tức quỳ sụp xuống lạy.

“Âm tỷ tỷ, tỷ làm gì thế này, mau đứng lên đi!” A Vu nâng Đường Âm lên.

“Mong nương nương thứ cho những lời vô lý của thần phụ, thần phụ mới dám nói.” Đường Âm kiên trì nói.

“Âm tỷ tỷ, tỷ đang giận gì ta phải không?” A Vu thở dài một tiếng. “Tỷ đứng lên đi, chúng ta nhất định phải xa lạ như vậy sao?”

Đường Âm vốn là một người thảng thắn, vẫn thường băn khoăn dâng vế của A Vu có phần không giống với trước kia nhưng tự đáy lòng nàng ta vẫn coi A Vu như tỷ muội tốt đồng thời là em chồng yêu quý. “Được, vậy ta sẽ nói, mong người đừng trách ta quá phận.”

“Không đâu, sống trong cung cảm giác thế nào lẽ nào tỷ không biết, đêm ngày đều chỉ mong có người bầu bạn chuyện trò.” A Vu nói.

“Vì vậy, Hoàng thượng vì mong người có kẻ bầu bạn chuyện trò mà khiến cho vợ chồng người ta ngàn dặm lìa chia, gấp gáp trở về sao?” Đường Âm cũng chỉ dám oán trách với mỗi A Vu mà thôi.

A Vu lặng đi một chút, không ngờ Đường Âm lại bị Sở Mậu gọi về.

“Ta nói nương nương cũng nên tích chút công đức, cả ngày náo loạn àm ĩ với Hoàng thượng như vậy, kẻ chịu súc ép còn không phải là chính người và chúng ta sao? Cuối cùng kết cục thế nào, người nghe một câu ta nói, chẳng phải chính là ba ông thợ may hơn một Gia Cát Lượng sao?” Đường Âm nói.

A Vu sao có thể nói thật được với Đường Âm, bí mật này chỉ có thể chôn vùi cả đời mà thôi.

Đường Âm thấy A Vu không trả lời, cũng chỉ có thể tự mình đoán. “Có phải Hoàng thượng ngủ với nữ nhân khác không?”

A Vu tâm như nước, nghe những lời thô tục như vậy của Đường Âm nhịn không được mắng mỏ nàng ta: “Tỷ học đâu được những lời thô tục như vậy?”

Đường Âm che miệng cười. “Ôi trời, không cẩn thận nhiễm giọng điệu phương bắc rồi. Người chớ quản lời ta thế nào, nói thử xem ta nói có đúng không?”

A Vu không lên tiếng.

Đường Âm tiếp tục lầm bẩm phân tích: “Đàn ông có ai không ham thích những thứ mới mẻ, chỉ cần lòng hắn còn ở chỗ người, tôn trọng chính thê như người, bảo vệ con cái của chính thê thì nữ nhân cũng nên mắt nhắm mắt mở một chút, chớ có àm ĩ làm gì, ngược lại còn làm sút mé tình cảm phu thê. Đàn ông ấy mà, không phải là phía dưới tác quái chút hay sao.”

A Vu không thể hiểu nổi sao cô Đường Âm này có thể hủy hoại chính mình đến nồng nỗi này, cái gì cũng dám nói, không thể nhận ra đây chính là khuê tú của Đường gia được nữa.

Đường Âm thấy A Vu vẫn im lặng không phản ứng, chỉ trừng mắt liếc

mình một cái, lại tiếp tục phân tích: “Có khi nào vì người còn tương tư ca ca của ta không?”

Đường Tú Cẩn?! Sở Mậu đang đứng dưới hành lang chính đường cung Trường Lạc, nghe vậy liền dừng bước chân.

A Vu thực muốn quỳ lạy Đường Âm, đây là đâu chứ. “Tỷ nói linh tinh cái gì đây, ta tương tư ca ca của tỷ khi nào?” Nàng cùng lầm chỉ nhớ được năm đó vì chuyện kiếp trước mới gặp Đường Tú Cẩn hai lần.

Đường Âm nhẹ giọng nói: “Được rồi, không nhớ thì thôi.” Nhưng Đường Âm không hề tin tưởng chuyện đó, nếu không phải chàng có tình thiếp có ý, vì sao ca ca của nàng có thể chìm đắm sâu như vậy?

“Bất kể thế nào, hiện giờ người cũng là Hoàng hậu của vương triều Đại Hạ, còn Hoàng thượng phong thái xuất chúng, khí mạo vượt trội. Lúc trước ta từng nói rồi, ngài chính là đệ nhất mỹ nam của triều Đại Hạ chúng ta, người như vậy còn thật tâm thật ý với Hoàng hậu nương nương, sao người không thể sống cho tốt một chút, đừng có làm loạn lên, chờ để một ngày hối cũng không kịp.” Đường Âm chỉ tiếc rèn sắt chǎng thành thép được mà thôi.

“Ta đây là gái đã có chồng thấy Hoàng thượng vẫn còn mê tí, người có biết khắp kinh thành này có biết bao nhiêu khuê nữ đã đến tuổi quyết không chịu để người ta tới mai mối, một lòng chờ Hoàng thượng tuyển tú hay không?” Đường Âm khuyên nhủ A Vu.

A Vu xoa xoa trán, nói: “Nói nhiều như vậy tỷ không thấy khát sao?” A Vu rót trà, đầy cốc tới trước mặt Đường Âm. “Chuyện của mình ta tự biết định liệu, cảm ơn Âm tỷ tỷ đã lặn lội về kinh thăm ta, tỷ cứ quay lại Lạc Bắc cùng nhị ca đi, tính tình huynh ấy ngạo cuồng, nhất định tỷ phải thay ta trông chừng huynh ấy.”

Đường Âm ngân người. “A Vật, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể nói cho ta biết được không? Người có chuyện gì cũng đừng giấu trong lòng, ta ở ngoài nhìn vào thấy rất khó chịu, người có biết mình già đi bao nhiêu không?”

A Vụ biết Đường Âm thực sự quan tâm tới mình, nếu không sẽ chẳng gấp rút về kinh ngay như vậy, mắt nàng cay cay. “Âm tỳ tỳ, ta sẽ ráng sống thật tốt. Tỷ cứ dẫn Nhụy tỷ và Lạc ca về đi, chăm sóc nhị ca thật tốt, cũng thay muội chăm sóc mẫu thân, phụ thân, tận chút hiếu tâm.”

“A Vật à!” Đường Âm cảm nhận rõ ràng A Vụ có gì đó không ổn, nhưng có thể nào lời cũng không thể thoát khỏi miệng được.

Bên trong đã im lặng không còn tiếng người nói, lúc bấy giờ Sở Mậu mới ho khẽ một tiếng, đi vào.

Đường Âm thấy Sở Mậu tiến vào, nhanh chóng đứng dậy hành lễ.

Sở Mậu vờ nâng nàng ta dậy. “Nhị tẩu tới đó ư?”

Đường Âm bị một tiếng “nhị tẩu” này mua chuộc trọn vẹn, liếc mắt nhìn A Vụ, ý nói: Hoàng thượng cũng xem trọng người quá đì, ngay cả quyền thuộc nhà mẹ đẻ người cũng được hưởng ân gặp mặt.

“Thân phụ đang chuẩn bị cáo lui.” Đường Âm thấy Sở Mậu tiến vào, đã trực lui đi. Năm đó khi Sở Mậu vẫn còn là Kỳ Vương, nàng ta gặp Sở Mậu còn thấy e dè, huống hồ người giờ đã thành Gia Hòa Đế, uy nghi còn hơn trước, hơn nữa khóc miếng cũng không còn ý cười thường thấy trước kia nữa.

Lúc này vừa hay Thôi Thị và Đỗng Tàng Nguyệt cũng dẫn mấy đứa trẻ về, tất thảy đều vấn an Sở Mậu, trong lòng không khỏi kinh ngạc, làm thế nào Gia Hòa Đế biết chọn đúng lúc này để sang đây.

“Trầm qua đây để thăm nhạc mẫu và hai vị tẩu tẩu. Khó lăm mọi người mới vào cung một lần, ở lại dùng cơm rồi hãy về. Chút nữa trãm có việc, không thể dùng bữa cùng mọi người được.” Sở Mậu mỉm cười nói.

Lời này quả khiến người ta cầu còn chẳng được, ai ngồi cùng bàn ăn với Hoàng thượng đều có cảm giác không thể tiêu hóa nổi.

“Đây là Hoan ca và Nhụy tỷ sao?” Sở Mậu vẫy vẫy tay gọi hai đứa trẻ.
“Tới đây với cô phụ nào.”

Hoan ca đã khá lớn, bắt đầu hiểu chuyện, dần nhận ra Hoàng đế nghĩa là gì, lại thêm Đổng Tàng Nguyệt ở nhà thường xuyên ân cần dạy dỗ mọi lẽ, bởi vậy có phần sợ sệt không dám lại gần.

Nhụy tỷ thì ngược lại rất giống mẫu thân, không biết sợ sệt là gì, thấy Sở Mậu có vẻ tốt liền vui vẻ tươi cười, mang cặp chân ngắn ngắn lùn cùn chạy tới.

Sở Mậu ôm lấy Nhụy tỷ, cầm mấy miếng điểm tâm đưa cho nó.

Những người khác thấy vậy đều ngạc nhiên, riêng A Vụ lại ngạc nhiên gấp bội - con người Sở Mậu ưa sạch sẽ chưa từng tỏ ra dễ chịu với người ngoài, ngoại trừ A Vụ, chàng sẽ không chủ động chạm vào bất kỳ ai, tới giờ chỉ có Nhụy tỷ là người thứ hai nhận được ngoại lệ này.

Nhụy tỷ ngọt ngào nói: “Cảm ơn cô phụ!” Sau đó vừa ăn điểm tâm vừa nhìn ngó chiếc túi đeo bên hông Sở Mậu, vươn tay ra túm lấy.

Đường Âm thấy vậy thầm than trong dạ, lòng thè có chết cũng không dám đưa Nhụy tỷ tiến cung lần nữa, nhưng không dám cao giọng mắng Nhụy tỷ ngay trước mặt Hoàng đế.

Sở Mậu giữ lấy chiếc túi, nói: “Cái này không thể cho con được, là đồ cô

cô của con tặng ta.” Sở Mậu lấy một miếng ngọc bội ngư long bằng ngọc biếc trên mình nhét vào tay Nhụy tỷ. “Cho con cái này.”

Ngọc bội mang bên mình Hoàng đế, bát kẽ tính chất hay tỷ lệ đều thuộc hàng thượng hạng, vẫn có câu hoàng kim có giá ngọc bội vô giá, hơn nữa khối ngọc bội ngư long bằng thủy ngọc này còn là vật truyền thế qua bao nhiêu thời đại.

Đường Âm thấy vậy tim thắt lại hít thở không thông. Cũng may Sở Mậu đã buông Nhụy tỷ ra, Đường Âm nhanh nhau kéo con gái ra tạ ơn.

“Trẫm thấy Nhụy tỷ hồn nhiên ngây thơ, nếu Hoàng hậu thích chi bằng để Nhụy tỷ ở lại trong cung với nàng một hôm.” Sở Mậu cười nói.

Đường Âm cả kinh, phận làm mẫu thân sao có thể bỏ con cái mình được, nhưng Hoàng thượng đã có lời như vậy, nàng đâu thể cự tuyệt.

A Vụ nói: “Trẻ con rất ồn ào, thiếp chỉ thích yên tĩnh.” Đây là ý không muốn.

Sở Mậu không cô chấp, nói thêm mấy câu nữa liền đứng dậy trở về điện Càn Nguyên.

Tết Đoan Ngọ năm ấy mở hội đua thuyền rồng, chính vào ngày mùng Năm tháng Năm hằng năm, Đế Hậu đều sẽ giá lâm Cảnh Minh Trì xem đua thuyền, cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt. A Vụ không thể không có mặt, vì thế phải xốc lại tinh thần, phục sức lộng lẫy tới tham dự.

Ngồi dưới cổng chào dựng bên cạnh hồ, A Vụ không khỏi nhớ lại ngày còn nhỏ nàng cũng từng được tới xem đua thuyền rồng, có điều ngày ấy nàng chỉ được ngồi dưới, ngẩng đầu trông lên Đế Hậu trên đài cao chót vót, mà

nay cảnh còn người mất, nàng đã ngồi cao cao tại thượng nhưng lòng thật hoang vu tịch liêu.

Trong hò rộn lên vô số tiếng chiêng trống ồn ào huyên náo, các dũng sĩ ngồi trên thuyền rồng vung tay mạnh mẽ khua mái chèo, mắt thấy đã gần tới đích, mọi người đều tim đập rộn ràng, đột nhiên không biết từ đâu chui ra một người, giương kiếm đâm thẳng tới A Vu.

A Vu ngơ ngác, quên cả chuyện trốn tránh, kể cả không quên nàng cũng không tránh kịp. Kiếm lao tới như điện xẹt, như tên bắn, ý niệm duy nhất trong đầu nàng lúc này chính là, nàng đã đắc tội với ai, vì sao rước lấy họa sát thân này.

Sự nói thì chậm nhưng xảy ra thật nhanh, A Vu đã tưởng rằng phen này mình chết chắc chắn còn gì phải nghi ngờ, đột nhiên thấy một bóng người vụt qua chấn trước mắt mình còn nhanh hơn tia chớp.

Vòng tay ấm áp, mùi hương quen thuộc, còn có thể là ai? A Vu nhìn huyết hoa đỏ rực bung nở trước mắt mình, một kiếm đâm tới trúng lưng Sở Mậu, xuyên ra trước ngực.

Sở Mậu bảo vệ A Vu, phản thủ một chưởng, đánh bại tên thích khách còn lăm lăm thanh kiếm trong tay.

A Vu đỡ lấy thân mình Sở Mậu đang đổ sụp xuống, lệ rưng rưng tròng mắt, kiếm kia vừa vặn đâm trúng vết thương Sở Mậu rách lấy máu cho nàng lần trước, tổn thương càng thêm thương tổn. A Vu hai tay đẫm máu. “Mau truyền thái y! Mau truyền thái y!”

A Vu không dám rút chuôi kiếm ra, kiếm vẫn cắm trên mình Sở Mậu, chỉ biết khóc lóc nói với chàng: “Đừng chết, đừng chết, người đáng chết là thiếp, là thiếp!”

“A Vu...” Sở Mậu đưa tay tới vuốt má A Vu. “Thật xin lỗi.”

A Vu không biết vì sao Sở Mậu lại nói xin lỗi như vậy bởi liền sau đó chàng đã bát tỉnh nhân sự. Cầm vê quân của Sở Mậu nhanh chóng khống chế hiện trường, A Vu cùng các thái y đưa Sở Mậu về hậu cung.

Trong điện Càn Nguyên các thái y bàn tán không ngót, không ai dám rút kiếm ra. Kiếm kia vừa vặn đâm vào tâm mạch của Sở Mậu, nếu rút ra mà không cầm được máu, Sở Mậu nhất định phải chết.

Đường Tân Sơn và Vinh Cát Xương cũng mò hôi đầm đìa chạy tới điện Càn Nguyên, nhưng chẳng ai dám hạ lệnh cho thái y rút kiếm, mọi người nhìn sang A Vu, hiện giờ nàng chính là người có tư cách lên tiếng nhất.

Không rút kiếm ra, chàng chắc chắn sẽ không qua khỏi, nhưng rút kiếm còn có thể ra đòn nhanh hơn, A Vu biết càng kéo dài thì Sở Mậu càng nguy hiểm, hai tay nàng siết chặt thành quyền. “Rút kiếm cho Hoàng thượng.”

Lã Nhược Hưng nghe xong lập tức hướng về giường Sở Mậu dập đầu cúi lạy ba cái, sau đó từ một chỗ khuất trên long sàng lấy ra một tráp gỗ bọc lụa vàng, hai tay nâng lên đưa trước mặt A Vu. “Nương nương, Hoàng thượng từng giao cho nô tài một mảnh chỉ, một khi Hoàng thượng...” Lã Nhược Hưng có chút nghẹn ngào. “Nếu Hoàng thượng có điều không may, sẽ đem tráp này giao cho nương nương trước mặt các vị Các lão.”

A Vu nhận lấy tráp, mở ra xem, bên trong có một đạo thánh chỉ. A Vu cầm lấy thánh chỉ giao cho Lã Nhược Hưng, Lã Nhược Hưng sửa soạn lại cảm xúc một chút bấy giờ mới mở thánh chỉ ra xem.

A Vu cùng mọi người trong điện quỳ xuống nghe tuyên. Ý chỉ văn tắt

rằng: “*Nếu trẫm gặp chuyện chẳng lành, sẽ do Hoàng hậu giám quốc. Lại truyền cho Đường, Vinh hai vị Các lão đốc lòng phụ tá. Về phần người kế vị sẽ tùy Hoàng hậu nhận con cháu trong dòng tộc làm người kế vị, phong cho làm Hoàng thái tử.*”

Đạo thánh chỉ này cũng coi như di nguyện trăn trối lại.

Thâm tình đối với Hoàng hậu thể hiện trong đó khiến người nghe phải bật khóc. Hoàng hậu giám quốc, hai vị Các lão một người là cha ruột của nàng, người kia là thông gia nhà nàng, ngay cả người kế vị cũng do Hoàng hậu chọn lựa, có thể thấy rằng nếu Gia Hòa Đế thực sự băng hà, không chừng A Vụ quả có thể lên tới đỉnh cao quyền lực, nếu nhẫn nhịn một chút, hoàn toàn có thể trở thành nữ hoàng đế đô.

Có điều, khó khăn trở ngại trong chuyện này cũng không hề ít.

Nghe tuyên chỉ xong, A Vụ lại nhìn vào trong tráp, thấy trong đó còn một phong thư ghi rõ cách Sở Mậu liên lạc ra sao với thân vê, điều động và sắp xếp các ám vệ quanh mình hoạt động thế nào, phương thức giải độc, vân vân cùng án tính.

“Đường Các lão, Vinh Các lão, hai vị không cần phải trông chừng ở đây, tiền triều còn nhiều việc phiền các vị dàn xếp. Tin tức Hoàng thượng gấp chuyện e rằng đã lan truyền ra ngoài, lòng người hoảng hốt không yên, nhất định có người thừa dịp làm càn.”

A Vụ nói rất thăng thắn, Đường - Vinh hai vị Các lão không dám chối từ, phục lạy cáo lui, hiện giờ chẳng phải là lúc chôn chân ở đây biểu hiện lòng trung thành.

A Vụ cầm lấy tráp, nhìn Sở Mậu nằm trên giường – người này dụng tâm thâm sâu, gan lớn cùng mình, ngay cả tính mệnh cũng dám đem ra đánh

cược, có lẽ bọn họ thực sự đã tới bước cuối cùng rồi.

Ban đầu, A Vu vì chuyện Sở Mậu bị thương mà nhói lòng, nhưng hiện giờ tinh thần ổn định lại rồi, nghĩ tới những điều Sở Mậu đã an bài, A Vu hận đến nỗi rằng, chàng làm sao dám, làm sao dám dùng chính mạng mình đánh cược, bức nàng vào sự đã rồi!

Nhin Sở Mậu giờ đây nằm yên trước mắt không hề lên tiếng, A Vu hận không thể cắn cho chàng tỉnh lại, sớm biết chàng dám mang mạng mình ra làm trò đùa như vậy, chẳng thà nàng cho chàng một kiếm là báo được thù giết mẹ, nói không chừng còn có thể tu được kiếp sau.

Hạ Niên Phương dẫn theo hai vị thái y khác đến, bắt đầu rút kiếm ra, quay đầu nhìn A Vu, nói: “Nương nương.”

A Vu siết chặt tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay. “Rút đi.”

A Vu nói dứt lời, cũng nhanh chóng lao ra khỏi nội điện, nàng tự nói với chính mình đây là những điều Sở Mậu tự chuốc lấy, bất luận sống hay chết đều do chàng tự quyết định lấy. A Vu vừa chạy vừa lau lệ ướt đẫm trên mặt.

Sở Mậu là nhân vật thế nào, thân thủ ra sao không cần bàn tới, thân vẹ và ám vệ của chàng đâu phải phường đầu đường xó chợ, lần cung biến trước đây chàng còn có thể tự tin nắm chắc mình có thể không chế được, huống hồ hiện giờ chàng đã trở thành chủ nhân cầm cung này. A Vu không tin thích khách có thể vô thanh vô túc xông tới trước mặt chàng. Hơn nữa, A Vu nghĩ mãi không ra vì sao thích khách kia lại nhắm vào mình, mặc dù nàng đắc tội với không ít người, nhưng kẻ chết đã chết rồi, người đi cũng đi rồi, nghĩ lại chẳng có ai đủ khả năng làm ra những chuyện như thế.

Nhưng mà, Sở Mậu lại lao ra đón lấy một kiếm nhắm vào nàng, A Vu không biết chàng cố tình nhận thêm thương tích bất kể đã bị thương hay có

tính toán chu toàn trước khi hành động, còn cả câu “thật xin lỗi” trước lúc bắt tinh nũa, rốt cuộc có ý gì?

A Vu ngạc nhiên nghĩ, là có lỗi vì chàng không thể che chở bảo vệ nàng được sao? Hay có lỗi vì những chuyện chàng đã gây ra?

A Vu rúc vào một góc ngoài hành lang, ôm gối bụng mặt khóc, đến tận khi tiếng Lã Nhược Hưng vọng tới bên tai nàng: “Nương nương, Hoàng thượng đã cầm được máu rồi. Hạ Viện chính nói, hai ngày nữa sẽ ngừng sốt, tĩnh lại, như vậy tính mạng không còn gì đáng ngại nữa.”

A Vu vẫn chưa chịu ngẩng đầu lên.

Lã Nhược Hưng lại nói: “Tên thích khách bị Hoàng thượng đánh gục đã bị bắt, vừa rồi bộ Hình mới dâng lời khai lên.”

Lúc ấy A Vu mới chịu ngẩng đầu lên. “Đem tới đây cho bốn cung xem.” A Vu đang giữ nhiệm vụ giám quốc, chút quyền lực này là đương nhiên phải có.

Lã Nhược Hưng thoáng ngừng giây lát, hán vón tưởng tính mạng Hoàng thượng nguy ngập sớm tối thì trái tim băng giá của Hoàng hậu cũng sẽ mềm xuống một chút, tốt xấu gì cũng ghé thăm người, thật không ngờ Hoàng hậu chỉ để ý tới lời cung khai kia.

Đương nhiên, Lã Nhược Hưng không dám tùy tiện vô lễ, chỉ lĩnh mệnh mang lời cung khai tới dâng A Vu.

Lúc A Vu xem lời khai, sự tình diễn ra giống như dự liệu của nàng, nhưng cũng nằm ngoài những điều nàng có thể ngờ tới. Kẻ đứng sau giật dây thích khách đúng là Ngũ Hoàng tử trước đây, cũng chính là Ngụy Vương Sở Càn hiện tại, bên cạnh đó còn một người khác là Mi Nương.

A Vu cảm thấy cái tên này khá quen thuộc, nghĩ thật lâu mới nhớ ra, nàng ta chính là phụ nhân năm xưa ca hát ở Nam Uyển, sau này lúc A Vu bị bệnh ở tại Băng Tuyết Lâm, Sở Mậu còn vời nàng ta tới ca hát cho nàng nghe. A Vu không thể nhớ nổi những chuyện xảy ra sau đó, đối với nàng Mi Nương chẳng qua chỉ là một nhân vật qua đường, không ngờ à ta cuối cùng lại quy về Ngụy Vương.

Hơn thế, chuyện tên thích khách chọn A Vu làm mục tiêu cũng là chủ ý của Mi Nương.

Mi Nương và A Vu chỉ có duyên gặp gỡ vài lần, nhưng bằng ấy cũng đủ để nàng ta nhận ra tầm quan trọng của A Vu - Hoàng hậu nương nương - đối với Kỳ Vương ngày trước và Gia Hòa Đế hiện giờ ra sao. Mi Nương cho rằng, chuyện nàng ta bị đẩy từ Băng Tuyết Lâm sang biệt viện của Kỳ Vương, sau này bắt đầu quẩn quanh bên mình nam nhân đều là do A Vu ban tặng. Nếu A Vu có một chút lòng thoi, chắc chắn sẽ không đối xử với nàng ta như vậy. So với Gia Hòa Đế, Mi Nương càng hận A Vu biết bao.

Hơn nữa, Gia Hòa Đế có công phu hộ thể, xác suất ám sát thành công không lớn, Mi Nương tính toán một chút, nếu xuất kỳ bất ý ra tay ám sát A Vu, khả năng thành công sẽ cao hơn.

Quả nhiên, Sở Càn nghe theo lời của nàng ta, bọn họ xuất thủ thành công nhưng chưa kịp ăn mừng đã bị tận diệt.

Cứ theo lời khai của thích khách, mọi chuyện quả nhiên giống như sở liệu của A Vu, Sở Mậu nhất định đã sớm phát hiện ra âm mưu bí mật của Ngụy Vương nhưng vẫn để mặc hắn hành sự - thứ chàng cần chỉ là một cơ hội, nếu không chuyện vừa phát sinh chưa bao lâu, làm sao có thể nhanh chóng tìm ra kẻ giật dây sau lưng nhanh như vậy.

Mi Nương là chuyện ngoài tiên đoán của A Vu, chẳng rõ Sở Mậu có biết việc nàng chính là mục tiêu bọn chúng nhắm vào hay không.

Có điều, hiện giờ nói những chuyện này có ích gì, bất kể Sở Mậu có thủ đoạn gì, A Vu cũng biết lần này Sở Mậu dụng công thật khổ sở, cũng là lần đánh cược sau cuối của chàng, đại khái sau lần này chàng sẽ thực sự hết hy vọng.

A Vu chỉ mong mình có thể vươn tay ra ôm lấy chàng, nhưng nàng không cách nào băng qua được dòng thiên hà được vạch băng máu tươi của Trưởng Công chúa.

Sau khi phân phó Lã Nhược Hưng ở lại chăm sóc Sở Mậu, A Vu liền trở về cung Trường Lạc. Nàng cũng biết sau lưng mình, ánh mắt Lã Nhược Hưng cơ hồ muốn xuyên thủng cả người nàng, nhưng kể cả Sở Mậu tỉnh lại thì nàng cũng chỉ có thể đối mặt với với chàng như vậy mà thôi. Đó là điều duy nhất nàng có thể làm để khiến chàng mất đi hy vọng.

Đêm xuống, A Vu mơ màng ngủ thiếp đi, chợt nghe có tiếng người gọi vǎng vǎng bên tai. Nàng mở to mắt, thấy Sở Mậu đang ngồi bên cạnh giường, mỉm cười nhìn mình.

“Hoàng thượng, sao người lại tới đây?” A Vu vẫn chưa tỉnh hẳn.

“Trước khi đi, ta muốn qua thăm nàng một chút.” Sở Mậu đưa tay vuốt má A Vu.

“Cái gì mà trước khi đi?” A Vu kinh hãi ngồi dậy.

“Nghe nói sau khi uống canh của Mạnh bà sẽ quên hết tất cả kiếp trước. Kiếp sau, ta sẽ sớm tới gặp nàng, A Vu à.” Sở Mậu cúi đầu đặt một nụ hôn

nhe lên trán A Vu, đứng dậy trực đi khỏi.

A Vu giật tay Sở Mậu. “Cái gì mà kiếp sau! Làm gì có kiếp sau! Thiếp chỉ mong sau này chết đi sẽ hồn phi phách tán! Chớ nói chuyện kiếp sau, nếu có kiếp sau nữa, kiếp sau nữa nữa chàng cũng chớ tới tìm thiếp, thiếp cũng không muốn gặp lại chàng nữa.” A Vu khóc lóc nói.

“Hận ta tới vậy sao?” Sở Mậu một lần nữa ngồi xuống trước mặt A Vu.

“Đúng thế, nếu còn muốn gặp thiếp, kiếp này gặp thêm nhiều lần nữa là được rồi.” A Vu lạnh lùng nhìn Sở Mậu.

Chưa kịp nghe Sở Mậu trả lời, A Vu đã bị đánh thức dậy. “Nương nương, nương nương, người bên điện Càn Nguyên tới báo, Hoàng thượng, Hoàng thượng có lẽ không hay rồi, mời nương nương mau chóng qua bên đó.”

A Vu bật dậy, kích động hỏi Minh Tâm: “Cái gì, người nói sao cơ?”

Minh Tâm lặp lại một lần nữa. A Vu quên cả tu sức điểm trang, chỉ khoác tạm xiêm y, lập tức lao tới điện Càn Nguyên.

Bên trong đã vắng vắng tiếng người khóc than, trái tim A Vu chìm sâu xuống đáy giếng. “Không được khóc lóc, muốn khóc bốn cung cho xuống địa ngục khóc một thê.”

A Vu vọt tới bên giường Sở Mậu, thấy mặt chàng trắng bệch không chút huyết sắc, ngay cả môi cũng trắng nhợt. “Hoàng thượng sao vậy?”

“Nửa đêm lên cơn sốt cao không dứt, thân thể bắt đầu run rẩy, mắt trợn lên, mắt trợn lên...” Lã Nhược Hưng đáp.

Hạ Niên Phương cùng mấy vị thái y cả đêm không ngủ, dáng vẻ hệt như

lúc gặp đại nạn lần trước. A Vu liếc mắt nhìn lại mặt Sở Mậu thêm lần nữa, lẽ nào vừa rồi chàng thực sự tới thăm nàng lần cuối trước khi ra đi.

A Vu khuyu gói trước long sàng của Sở Mậu, cúi mình ghé tới bên tai Sở Mậu, nước mắt ướt đầm, nhỏ giọng nói: “Nếu chàng đi rồi, thiếp nhất định sẽ tìm người tới làm phép, để thiếp hồn phi phách tán, chúng ta từ nay thương bích lạc, hạ hoàng tuyền vĩnh viễn... không gặp lại nhau nữa.”

A Vu nắm tay Sở Mậu mãi không buông, Lã Nhược Hưng tới lui lui, cho Sở Mậu uống thêm hai bát thuốc lớn. Đến lúc trời sáng thì không biết là thuốc có tác dụng hay lời A Vu có tác dụng, Sở Mậu hạ sốt, tình hình dần dần ổn định lại.

Ngay cả Hạ Niên Phương cũng nói, đã không còn gì đáng ngại nữa rồi.

Sau đó, tình trạng của Sở Mậu dần tốt lên, A Vu không tới điện Càn Nguyên nữa, truyền Lã Nhược Hưng tới cung Trường Lạc nhận lại tráp vàng trả cho Sở Mậu.

Trong suốt hai tháng Sở Mậu dưỡng thương sau đó, A Vu kiên quyết không qua thăm tới một lần. Đến khi thương thế khỏi hẳn, Sở Mậu cũng không tới cung Trường Lạc nữa.

Chương 55

Trong chùa Long Tuyền thấu chân tướng

Thế nhưng lại có một vị khách không mời mà tới, tới ngay “điện Tam Bảo” cung Trường Lạc này.

“Loan Nương thỉnh an Hoàng hậu nương nương.” Trịnh Loan Nương phục lạy vân an.

A Vụ đã lâu chưa gặp lại Trịnh Loan Nương, cuộc sống trong cung cấm của nàng ta và mẫu thân Huệ Đức phu nhân chẳng khác nào người vô hình.

“Là Loan Nương sao, mau đứng dậy đi.” A Vụ ban cho Loan Nương được ngồi.

Loan Nương giờ đây đã trở thành một cô nương mười lăm tuổi, dung nhan bắt đầu mặn mà, hệt như đóa sen biếc bung nở rực rỡ giữa ngày hè. Trên mình nàng ta mang theo nét xinh tươi khả ái riêng có của người nhà họ Nguyên, mà Nguyên Diệc Phương cũng dạy dỗ nàng ta thật cẩn thận. Từ lúc vào cung, A Vụ còn tìm thêm phu tử tới giảng bài riêng cho nàng ta nên Trịnh Loan Nương thoát nhìn có vẻ đoan trang cao quý kỳ thực không hề mất đi nét hồn nhiên dễ thương của thiếu nữ.

Trong cuộc đua thuyền rồng dịp Tết Đoan Ngọ chẳng biết Trịnh Loan Nương đã đoạt lấy bao nhiêu con mắt chăm chú mê say của người đời. Mấy hôm nay, sau khi tình hình phía Hoàng thượng khả quan hơn, đã có rất nhiều mệnh phụ sai người tới đánh tiếng đẹp ý vừa lòng tới A Vụ.

Trịnh Loan Nương đứng lên lại quỳ xuống nhìn A Vu. Vị Hoàng hậu nương nương này có ơn với mẹ con nàng, mấy năm nay vô cùng chiều cõi mẹ con nàng, nếu có thể Trịnh Loan Nương cũng không muốn ngày hôm nay bước chân tới cổng cung Trường Lạc.

Thế nhưng phu thê năm xưa ân ái mặn nồng, tại sao lại tới bước đường này? Trịnh Loan Nương không biết nội tình, cũng không dám vọng đoán linh tinh, chẳng qua trong lòng nàng ta, biểu ca của nàng thực sự quá đáng thương.

Gánh nặng quốc gia đều đặt trên vai một mình người, mà trong cấm cung vòi voi này đến một người ân cần thăm hỏi cũng không có, cho dù người trọng thương tưởng chừng mất mạng, vị Hoàng hậu này cũng không liếc mắt trông tới một lần. Đừng nói Trịnh Loan Nương, ngay cả người ngoài nhìn vào cũng thấy không được.

Mấy năm sống trong cung thờ ơ quan sát tất cả đã dần dần vun đắp khiến cái gốc rễ non bé trong lòng Trịnh Loan Nương trở nên to lớn, đến hôm nay không thể kiềm chế được nữa, nàng ta đánh liều lén trốn mẫu thân chạy tới cung Trường Lạc. Kỳ thực suốt dọc đường đi, Trịnh Loan Nương cũng không biết rồi đây sẽ mở miệng nói thế nào, nhưng vừa nhìn thấy A Vu, nàng ta đột nhiên lại có được dũng khí.

Thần sắc A Vu cực kỳ tốt, có đào hoa yên chi làm nền, càng hiển lộ rõ sắc trắng muốt phơn phớt hồng hào, thân vận váy gấm hồng phấn thêu hình trั̂m bướm đùa giỡn mẫu đơn bằng kim nhũ, quả thật vô cùng đoan trang cao quý, xinh đẹp động lòng người

Trịnh Loan Nương lại nhớ tới dáng vẻ vị biểu ca của nàng - Gia Hòa Đế - sắc mặt trắng bệch mà xanh xao, giữa mi tâm vuông bận một tia sầu muộn, người nǎm cả thiên hạ trong tay vốn nên là người tỏa ra khí phái hùng hực

kim đường ngọc mã chử không phải thứ khí túc trầm lặng như lão già đang suy sụp vậy.

Đáy lòng Trịnh Loan Nương dâng lên một cơn bực bội, nhưng không dám phát tiết với A Vu, chỉ quỳ lạy nàng nói: “Loan Nương muốn được tới hầu hạ Hoàng thượng.”

Nếu là A Vu của ngày trước thì nhất định là đã hận chết Trịnh Loan Nương, trước kia nàng có biện pháp đối phó với Nguyên Dung Mộng, chắc chắn dư cách đối phó Trịnh Loan Nương. Có điều lúc này nghe được lời ấy, A Vu chỉ muốn bật khóc. Nàng thậm chí còn ghen tị khi Trịnh Loan Nương có thể đúng lý hợp tình tìm nàng nói muốn tới chăm sóc Sở Mậu.

Còn chính A Vu lại cảm thấy bản thân nàng không có tư cách ấy.

Một kiếp trọng sinh, nàng giống như kẻ có lỗi với tất cả mọi người, biến cuộc đời mình thành tan nát, bây giờ tỉnh ngộ ra, đã sớm chẳng còn đường lui nữa rồi.

Nhưng Sở Mậu thì vẫn còn.

Trịnh Loan Nương, A Vu đã quan sát suốt ba năm qua, xinh đẹp lại thông tuệ, hoạt bát hồn nhiên động lòng người, phẩm hạnh không tệ, cũng coi là người có tính toán có bản lĩnh, hơn nữa nàng ta còn trẻ trung như vậy. Trông lại chính mình, A Vu không dám nhìn vào bóng trong gương, âm trầm như vậy, người khác nhìn vào chẳng thể có cảm tình.

A Vu thấy Trịnh Loan Nương đang vô cùng bất an trông ngóng mình, lòng nàng không khỏi dây lên con ghen tị. Nàng ngán ngẩm chán ghét chính mình đột nhiên nảy sinh nỗi tị nạnh này.

“Nếu ngươi đã có lòng như vậy thì cứ thế đi, có điều...” A Vu nói rất

khẽ, nàng sợ giọng nói quá lớn sẽ đánh thức ác ma đang ngủ vùi trong đáy lòng mình.

Trịnh Loan Nương trăm ngàn lần không ngờ A Vu sẽ đồng ý. Nàng đánh bạo tới nơi này vì tình cảnh bất hòa của Đế Hậu, thế nhưng trong cấm cung, uy quyền trong lời nói của Hoàng hậu vẫn là tuyệt đối, Trịnh Loan Nương không có may mắn ấy. Nhưng nàng ta không cam lòng, nếu không thử một lần, rõ ràng đã phụ tâm chân tình của chính mình, sao dám nói tới mảnh tình ý của nàng giành cho Gia Hòa Đế?

Trịnh Loan Nương ngẩng đầu nhìn A Vu, lòng chờ đợi một chữ “có điều” kia.

“Có điều, chắc sẽ không dễ dàng gì đâu, Hoàng thượng không phải người dễ thân cận kẻ khác, ngươi sẽ phải tốn nhiều tâm sức.” A Vu tiếp tục nhẹ giọng nói.

“Hoàng hậu nương nương...” Trịnh Loan Nương quả thực không biết đáp thế nào mới phải, nàng ta đã hình dung ra rất nhiều tình cảnh, nhưng chẳng khi nào có chuyện như vừa xảy ra trước mắt. Nàng ta vốn đã chuẩn bị kĩ càng, cho dù Hoàng hậu có làm khó dễ vẫn kiên cường bám trụ kế hoạch ban đầu, nhưng chưa từng nghĩ rằng mọi chuyện lại thuận lợi như vậy.

“Về đi.” A Vu không còn sức lực để tiếp tục đối phó với Trịnh Loan Nương nữa, mỗi lời nàng ta nói ra đều như muôn kim đâm vào lòng mình.

Những ngày sau đó, Trịnh Loan Nương quả nhiên nói được làm được, rất chịu khó tìm tới điện Càn Nguyên hoặc ngẫu nhiên bắt gặp Sở Mậu ở Ngự Hoa Viên. A Vu cũng mới nhận ra, Trịnh Loan Nương ở trong cấm cung, ngay trước mắt nàng mà có thể nắm giữ được rất nhiều nhân mạch. Quả thực,

chính A Vu còn không có tâm tình để ý tới, nhưng Trịnh Loan Nương tuổi nhỏ cũng coi như lợi hại.

Huệ Đức phu nhân Nguyên Diệc Phương bắt đầu không thể quản được con gái mình nữa, lại tìm tới cung Trường Lạc cầu kiến A Vu.

“Nương nương, Loan Nương tuổi cũng không còn nhỏ nữa, thiếp thân nghĩ nên sớm định hôn sự cho nó. Lần trước tham gia hội đua thuyền rồng Tết Đoan Ngọ, thiếp thân từ xa trông thấy, thấy con trai Hạ gia từ diện mạo lẫn tuổi tác đều tương đương với Loan Nương, có thể xin nương nương làm chủ được chẳng, định nơi định chốn cho Loan Nương?” Nguyên Diệc Phương nói.

Huệ Đức phu nhân đúng là một người mẹ biết suy nghĩ tính nết tính chốn cho con gái mình, có điều con gái đã trưởng thành, tâm tư của nàng chưa chắc đồng nhất với mẫu thân, còn A Vu lại chẳng thể đáp ứng lời đề nghị của Huệ Đức phu nhân. Sở Mậu không chịu tuyển tú nạp phi, cung nữ trong cung thân phận quá thấp hèn, A Vu không muốn Thái tử tương lai của Sở Mậu xuất thân từ bụng một cung nữ, chịu điều tiếng chê trách của người đời.

Hiện giờ trông thế nào cũng chỉ thấy mình Trịnh Loan Nương có thể tiếp cận được Sở Mậu. Thực sự không được, cứ đợi tới sang năm, phụ thân và đại thần bắt đầu chuyện tuyển tú, nếu Sở Mậu có thể gật đầu đồng ý, nếu Huệ Đức phu nhân vẫn còn kiên trì, A Vu có thể định hôn cho Loan Nương, nhưng bây giờ thì không.

“Phu nhân không cần quá gấp gáp, người cũng chỉ đứng từ xa thoáng nhìn người trên thuyền rồng mà thôi, dù sao chuyện này cũng là chung thân đại sự suốt đời của Loan Nương, vẫn cần xem xét cẩn thận, huống hồ còn phải xem ý tứ Loan Nương nữa.” A Vu cũng không vòng vèo với Huệ Đức

phu nhân. “Bốn cung biết hôm nay phu nhân tới đây với ý gì. Chuyện của Loan Nương, nàng ta đã tự nói với bốn cung, cũng được bốn cung cho phép. Nếu Loan Nương có thể sinh hạ một đứa con cho Hoàng thượng, bốn cung có thể thay nàng làm chủ, ít nhất cũng là nhất phẩm quý phi.”

Nguyên Diệc Phương cười khổ, đây chính là điều khiến bà ta lo ngại. Nguyên Diệc Phương và cha của Loan Nương thật tâm yêu thương nhau, có thể mới hiểu được tư vị hạnh phúc, bà ta không muốn Loan Nương liều lĩnh lâm vào cảnh khốn quẫn, hủy đi hạnh phúc một đời. Hoàng thượng có thể vì Hoàng hậu mà chịu như vậy, Nguyên Diệc Phương thực sự không dám tự tin, tin tưởng Loan Nương có thể chiếm được vị trí của Hoàng hậu trong lòng Hoàng thượng.

Nhưng nữ nhi khi đã sa vào lưới tình luôn lạc quan một cách mù quáng, cảm giác chỉ cần mình cố gắng thật nhiều, cố gắng đủ thì nhất định sẽ có ngày được hồi báo. Có điều, sự thật vốn không phải như vậy, mà cho dù cuối cùng có được hồi đáp, cũng phải đánh đổi bằng biết bao lần tuyệt vọng cùng cực?

Nguyên Diệc Phương không muốn để Loan Nương phải trải qua nỗi khổ sở như vậy. Huống hò, Gia Hòa Đế lớn hơn Loan Nương trên mười tuổi, Hoàng hậu nương nương càng không cùng đẳng cấp với nó, nếu một ngày nào đó Đế Hậu hòa hảo như xưa, Loan Nương phải làm sao bây giờ? Lúc ở phủ Kỳ Vương, Nguyên Diệc Phương từng nghe qua chuyện A Vu đối phó với Nguyên Dung Mộng thế nào, trước đó có Hách ma ma che chở còn như vậy, giờ đây còn là Hoàng hậu độc đại.

“Nương nương!” Nguyên Diệc Phương quỳ xuống cầu xin A Vu. “Thiếp thân muôn nói một lời hơi quá phận. Hoàng thượng đối với nương nương một lòng một dạ, thiếp thân người ngoài trông vào còn thấy cảm động, làm sao có

thể dung thêm người khác? Loan Nương còn trẻ người non dạ, cầu xin nương nương thứ cho nó tuổi trẻ vô năng làm bậy.”

“Phu nhân không cần lo lắng, cho dù sau này Loan Nương sinh con cái, con nàng vẫn do nàng nuôi lớn, làm sao con cái có thể xa rời mẫu thân dứt ruột sinh ra? Còn chuyện ngươi nói, nếu Loan Nương đích thân tới đây thưa lại với bốn cung, bốn cung sẽ thay nàng định liệu hôn sự.” Nguyên Diệc Phương không muốn làm mẫu thân xấu xa bèn đến ép mình làm kẻ ác, A Vu không muốn nhận.

Nguyên Diệc Phương nghe thấy những lời này của A Vu cảm giác như có tảng đá rót xuống đè trĩu trong lòng. Loan Nương đối với Gia Hòa Đế tình sâu nghĩa đậm, lại rất cố chấp, Nguyên Diệc Phương làm sao không đoán ra? Chỉ là Loan Nương tuổi nhỏ ngây dại ngông cuồng sợ rằng không thể tính toán chu toàn được những chuyện về sau, không thể thiếu người làm mẹ như bà ta tới bỗ khuyết một phần.

A Vu đâm trúng vào nỗi lòng của Nguyên Diệc Phương, bà ta vốn lo lắng đúng chuyện A Vu để mặc Loan Nương là vì muốn để Loan Nương sinh con.

Kỳ thực, Nguyên Diệc Phương không thể hiểu nổi A Vu, cũng như không thể hiểu nổi đường tỷ Nguyên Diệc Vi của mình ngày trước, rõ ràng trong tay nắm lá bài tốt nhất trên thế gian lại hóa thành cục diện nát bét cả, thực không thể khiến người ta bức bối vì nàng ta.

Nguyên Diệc Phương về tới Sâu Ngọc Trai liền gặp ngay Trịnh Loan Nương bồ nhào tới. “Mẫu thân, người đi gặp Hoàng hậu nương nương sao, người đã nói những gì?”

Nguyên Diệc Phương khẽ vuốt mái tóc Trịnh Loan Nương. “Đúng là ác duyên nghiệt nợ, sao con có thể động tâm như vậy?”

Trịnh Loan Nương cúi đầu, nói: “Con gái cũng không biết, nhưng kể cả có thể kiềm chế, con gái cũng không muôn.”

Nguyên Diệc Phương thở dài một tiếng. “Hoàng hậu nương nương nói, sau này nếu sinh được con cái, chúng sẽ được ở lại bên con. Tới khi đó con chắc chắn sẽ nắm địa vị quý phi. Có điều, Loan Nương à, mấy ngày qua con vắt óc nghĩ đủ cách tiếp cận Hoàng thượng, sắc mặt Hoàng thượng nhìn con vẫn không hề đổi khác, con không thể vì mẫu thân mà tinh táo lại một chút sao? Nếu chuyện này truyền ra ngoài rồi sự không thành, sau này con làm sao kết hôn được nữa?”

“Ngoại trừ Hoàng thượng biểu ca, con không lấy ai hết!” Trịnh Loan Nương nói chắc như đinh đóng cột. Trên đời này còn ai có thể đẹp đẽ hơn biểu ca của nàng, phong độ cũng đủ khiến người ta mê đắm. Huống chi, người còn anh duệ quả quyết, phong tư ngút trời, đây là điểm cao vời khiến Loan Nương trông lên mà si mê đắm đuối, hơn nữa ẩn sau dáng vẻ ấy người còn là một nam tử ôn nhu thâm tình, săn sàng dốc gan dốc ruột với nữ nhân mình thích. Tất cả những điều đó đều khiến Loan Nương tuổi trẻ ngây dại mê say.

“Mẫu thân à, con có niềm tin. Nếu biểu ca dễ dàng chấp nhận con như vậy, con chắc chắn sẽ không nhìn trúng người. Bởi vì trái tim người rất khó giành được nên mới càng trân quý. Mẫu thân, người cứ để con gái chậm rãi hành động, con gái sẽ hâm nóng trái tim của người, đến khi đó biểu ca có thật tình với con thì cuộc đời này mới có ý nghĩa.” Loan Nương nũng nịu nói với Nguyên Diệc Phương.

Nhất thời nàng ta lại đỏ mặt. “Huống hồ, biểu ca không phải vô tình với

con như vậy đâu. Hiện giờ người ban cho con điểm tâm, thỉnh thoảng Lã công công cũng dẫn con vào phục lạy đấy. Nếu không có ý của biểu ca, làm sao Lã công công dám tự tiện như vậy? Mẫu thân, con nhất định sẽ khiến biểu ca thật tâm với mình.”

Dáng vẻ Loan Nương tràn đầy tự tin nhìn Nguyên Diệc Phương đang sụt sít, đúng là con gái lớn không thể giữ mãi được. Có điều trong mắt bà ta, Loan Nương xinh đẹp động lòng người như vậy, Nguyên Diệc Phương cũng có chút tin tưởng con gái sẽ hâm nóng được trái tim Gia Hòa Đế.

Đừng nói là Nguyên Diệc Phương, ngay cả Lã Nhược Hưng cũng ký thác rất nhiều hy vọng lên mình Loan Nương. Vì Huyện chủ này lúc nào cũng vui vẻ tươi cười chẳng khác nào một đóa hướng dương tươi tắn khiến người ta vừa nhìn vào liền thấy vui vẻ hơn vị Hoàng hậu vô tâm vô phế trong cung Trường Lạc, lãnh sự lãnh tính, cả ngày xụ mặt kia biết bao nhiêu lần.

Lã Nhược Hưng chỉ mong vị Huyện chủ này có thể lay động trái tim Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng có thể nở một nụ cười tươi vui thì hắn tình nguyện bót đi vài năm tuổi thọ. Vì thế lúc Loan Nương tới điện Càn Nguyên, chỉ cần trước mặt Sở Mậu không vướng bận ai, Lã Nhược Hưng nhất định phải bẩm báo một phen, nói một câu đại loại: “Huyện chủ Linh Nhu tới dâng canh cho Hoàng thượng.”

Lời ấy nhắc đi nhắc lại vô số lần, Sở Mậu sẽ khó tránh được nhưng lúc ngẫu nhiên nhớ ra có một người như vậy. Huống chi, cho dù Sở Mậu đã lạnh lòng với A Vụ thì những tin tức phía nàng vẫn không thể giấu giếm được chàng.

Ngày đó, tất cả những lời A Vụ nói với Loan Nương và Huệ Đức phu nhân, Sở Mậu đều nghe rõ ràng rành mạch. Tim của chàng chết lặng còn hơn miệng vết thương trên ngực, lúc nghe thấy cũng chẳng nổi trận lôi đình, chỉ

đờ đẫn nghe hết mà thôi.

Sở Mậu nhìn Loan Nương đang đổi bát canh bên cạnh mình, nụ cười của nàng xán lạn rực rỡ, đây là thứ chưa từng xuất hiện trên mình A Vu. Lúc A Vu mỉm cười chỉ thấy ba phần trông rõ ràng, pha thêm ba phần cao ngạo, còn khi xưa nàng lấy lòng chàng, lúc cười sẽ thấy mấy phần giả dối.

Nụ cười như thế đương nhiên không thể đẹp đẽ tươi tắn được như nụ cười của Loan Nương. Hơn nữa, Loan Nương cũng rất đẹp, nên mỉm cười nhiều một chút.

Loan Nương đổi xong chén canh cho Sở Mậu lập tức cáo lui, nàng biết thân phận của mình, có thể vào được thư phòng đã là ân điển vô cùng lớn lao rồi, Loan Nương giống như một cánh én nhỏ vui vẻ lướt trong cung đình.

Mậu ném một ngum canh, liền gác lại không dùng nữa, phân phó Lã Nhược Hưng: “Ngươi vào nội khố xem xét, tặng cho Huyện chủ Linh Nhu vài món gì đó.”

“Vâng.” Lã Nhược Hưng đáp lời, dụng tâm chọn cho Loan Nương không ít thứ hay ho.

Liên sau hôm ấy là không ngừng những thứ tốt được tặng tới Sáu Ngọc Trai. Trong đó có một thứ rất thú vị khiến cung nhân trong cung nhịn không được đem ra bàn tán xôn xao.

“Nghe nói, Hoàng thượng ban cho Huyện chủ Linh Nhu một cái tráp bằng gỗ nam mộc, trong tráp có một căn nhà nhỏ, còn có một mỹ nhân Tây Dương, mỗi canh giờ trôi qua, mỹ nhân kia sẽ bước ra ngoài nhảy múa.” Minh Thục rảnh rỗi tán chuyện cùng Minh Chân.

“Thần kỳ như vậy sao?” Minh Chân kinh ngạc. “Nghe nói giờ Huyền chủ Linh Nhu thường xuyên tới điện Càn Nguyên, người nói xem có phải nàng ta và Hoàng thượng chính là...”

“Mau im miệng, chuyện này há phải thứ chúng ta có thể nói được sao!” Minh Thục dẫu môi trỏ về phía A Vu đang nghỉ.

A Vu ngồi dậy, ôm lấy gối, cầm tì trên đầu gối, ánh trăng thanh lãnh bên ngoài chiếu qua song sa đồ bóng xuống, khiến sắc mặt vốn đã trăng bêch của A Vu càng trở nên nhợt nhạt. Lớp vải mỏng manh che trên mình nàng, xiêm y mang theo vẻ yếu nhược, mơ mờ hờ hờ.

A Vu nhớ lại những tháng ngày tươi đẹp của nàng và Sở Mậu, cứ cách vài ba ngày chàng lại tặng nàng những món đồ như vậy, đủ loại của báu vật lạ cùng kỳ trân dị bảo. Tráp như vậy A Vu cũng có, nhưng chẳng biết đã bỏ đi đâu rồi, dường như Quận chúa Khang Ninh ngày trước chưa từng để ý tới tâm ý của Sở Mậu...

Tận khi gió thổi vào người lạnh buốt, A Vu mới phát hiện mình đang khóc. Nàng gạt nước mắt, lệ lại một lần nữa chảy xuống, chẳng dám nghĩ tới chuyện này chuyện kia, chỉ cần nghĩ đến lòng lại đau nhói lên.

Một thời gian sau tới Tết Nguyên Đán, mừng Một trong cung theo lệ cử hành gia yến. Nhưng hiện tại Sở tộc có vẻ không khả quan lắm, cung điện nguy nga trống không, khiến gia yến càng lộ rõ vẻ quạnh quẽ đìu hiu.

Bình thường Hoàng đế một mình một bàn, Hoàng hậu một bàn, mấy vị phi tần chiếm mấy bàn, ngoài ra còn có bàn của các hoàng thân và vương phi.

Nhưng hôm nay trong cung chẳng một bóng phi tần, nhưng A Vu không

thể ngồi trơ trọi một mình được, trong số các thân vương Sở Mậu chỉ còn lại một vị Ngũ hoàng thúc cùng Thất Hoàng tử ngốc nghếch mà thôi. Ngũ hoàng thúc năm nay đang nằm dưỡng bệnh trên giường, đã sớm cho nhi tử vào cung cáo bệnh không thể tới, lại thêm một bàn tiệc trống không.

Lúc A Vụ an bài bàn tiệc cũng nhịn không được phai buông tiếng thở dài, nếu trong cung có thêm tiếng cười nói của con trẻ thì tốt quá rồi.

Cuối cùng A Vụ đành chiêu theo lệ cũ ở phủ Kỳ Vương, tuân theo cỗ ché, phân ra mấy phần.

Hoa Nguyệt Song Huy Lâu rộng thoáng có thể tiếp nhận đủ người. Trong lầu còn một đài kịch nhỏ, có thể vòi gánh hát tới tạo chút náo nhiệt rộn ràng, tránh đi cảnh quạnh quẽ đìu hiu. A Vụ còn đặc biệt phân phó tìm người diễn hài khéo nhất kinh thành tới hát, chỉ mong khi đó có thể vui cười một chút.

Tới buổi yến tiệc, quả nhiên từng hàng tiếng cười rộ lên, có điều đều xuất phát từ chỗ Thất Hoàng tử, cũng chính là Hàn Vương và Vương phi. Còn những người khác, Sở Mậu thì xu mặt trầm ngâm, Huệ Đức phu nhân mặt mày cau có, tâm trí Loan Nương đều đặt trên mình Sở Mậu, chàng không cười, nàng cũng không cười nổi. Riêng A Vụ không khóc cũng coi như không tệ rồi.

A Vụ cơ hồ có chút cảm kích nhìn Hàn Vương, ngóng trông hẵn cười thêm vài tiếng nữa.

Trên bàn luôn bày sẵn đồ ăn nóng hổi, A Vụ ăn vào cảm giác thật vô vị, nhưng phía Sở Mậu bên kia đã bắt đầu có động tĩnh.

Lã Nhược Hưng tới trước bàn Sở Mậu bưng một chiếc đĩa, đi thẳng tới chiêu của Loan Nương. “Hoàng thượng nói Huyện chủ Linh Nhu thích ăn

tôm, đồ ăn này tặng riêng cho Huyện chủ.”

Trên bàn thượng yến, Hoàng đế ban đồ ăn vốn là chuyện bình thường, Loan Nương được nhận có chăng chỉ khiến người ta thêm chút bất ngờ mà thôi. Hàn Vương phi Hướng Vân Giai không néo được, liếc nhìn Loan Nương thêm mấy lần. Tất nhiên, nàng ta không thể sống vô tư lự như Hàn Vương, nàng ta phải quan tâm thay nhi tử của mình, không thể kém thân thiết với người trong cung được. Hoàng hậu nương nương mặt mày lạnh lùng quả thực khó có thể treo cao, trong khi cô ta chỉ là một người đàn bà không cách nào tiếp cận được Gia Hòa Đế, từ nay có thêm Loan Nương quả thực quá tốt rồi.

Loan Nương rời khỏi chỗ ngồi, quỳ xuống đất cảm tạ ân điển, lại chủ động nâng ly tiến thêm hai bước mời rượu Sở Mậu, mặt vẽ lên một nụ cười xán lạn rực rỡ. Sở Mậu cạn liền ba chén, mặt thoáng hồng lên, không khí bữa tiệc theo đó khá hơn rất nhiều.

“Hoàng thượng, người không thể uống thêm nữa.” Loan Nương si ngốc nhìn Sở Mậu.

Sở Mậu quả nhiên ngừng rượu, phất phất tay.

“Châm trà đi.” Sở Mậu nói.

Lã Nhược Hưng mặt mũi hờn hở, cảm kích liếc mắt nhìn Loan Nương, dâng trà nóng cho Sở Mậu.

Suốt cả quá trình, A Vụ đều mắt nhìn mũi, mũi trông xuống lòng, đóng vai trò nền cảnh. Khó khăn lắm mới chịu được tới lúc tiệc tan, nàng liền trở lại cung Trường Lạc.

A Vu ngồi ôm chăn, si ngốc ngãm nghĩ mọi chuyện, hóa ra lúc nàng không để ý, Sở Mậu đã quen lối mến chuộng Loan Nương mắt rồi, khẳng định rằng lúc bọn họ dùng cơm với nhau, Sở Mậu cũng gấp đồ ăn cho Loan Nương, đổi lấy một nụ cười rực rỡ của Loan Nương, giống như hôm nay.

A Vu không thể không thừa nhận, cười như vậy quả thực rất đẹp mắt, ngay cả Sở Mậu cũng nhìn đến ngây ngất. Sở Mậu vốn dung nhan tuấn mĩ, thanh túyển bất phàm hiện tại càng thêm trầm ổn, ở bên cạnh Loan Nương hồn nhiên lại dễ thương, thật khiến người ta cảm thấy thư thái, dễ chịu, đúng là trời sinh một cặp.

Kết luận như vậy khiến A Vu nhịn không được che miệng mình. Nàng bây giờ giống như người bệnh tái hồi nguy kịch vậy, đau đớn vô cùng, đã nghĩ rằng đâm người khác một đao để hòa dịu đi nỗi đau đớn ngày trước, nào ngờ vết thương mới cũng chẳng dễ chịu hơn vết thương cũ.

Mà đêm nay, Sở Mậu còn lại một mình trong điện Càn Nguyên, mặt mũi cũng không hề có chút vui vẻ tân niê nào.

“Lấy một vò rượu đến đây.” Sở Mậu ngồi trên long sàng trong tâm cung, một mình tự rót tự uống, ngay cả đồ nhắm cùng cũng không cần. Lúc chàng đã say mềm thấy đồng chǎn màn trên long sàng dần lật ra, từ đó nhô ra một cái đầu người, gắt giọng: “Điện hạ, sao người còn chưa ngủ đi?”

“A Vu.” Sở Mậu lảo đảo bước tới bên giường đưa tay với lấy, cuối cùng chỉ thấy tay mình trống rỗng. Chàng bắt đầu lật gối, lật chǎn, thậm chí ngó cả vào gầm giường, tất thảy đều trống trơn.

“A Vu.” Sở Mậu đau đớn gọi tên, cứ như vậy ngã sấp xuống trước giường rồi ngủ mất.

Lã Nhược Hưng lau nước mắt gọi mấy thái giám vào, nhẹ nhàng dùi Sở

Mậu đặt lên giường.

Mùa xuân năm Gia Hòa thứ ba, những lời đồn đại về Loan Nương và Hoàng thượng lan truyền trong cung ngày một nhiều, người ta cũng thấy bọn họ thường xuyên sóng bước trong Ngự Hoa Viên hoặc ngắm hoa hoặc chơi cờ.

A Vụ không thấy cảnh ấy, nàng cơ hồ tránh trong cung Trường Lạc không hề ra ngoài.

Năm sau, trong triều lại rộ lên một đợt tấu Chương cầu xin Gia Hòa Đế mau chóng tuyển tú nạp phi, cũng có người dâng tấu đề nghị không tuyển tú công khai thì tuyển mấy vị khuê nữ các quan tam phẩm trở lên trong kinh thành vào cung hầu hạ - như vậy không hao tổn tiền bạc, cản trở chuyện nam cưới nữ gả trên dưới trong triều, cũng có thể mau chóng lấp đầy hậu cung.

Tấu Chương theo lẽ thường lưu lại chưa phát ra. Đến tháng Tư, Gia Hòa Đế mới hạ chỉ, dẹp bỏ chuyện tuyển tú năm Gia Hòa thứ ba, cũng không muốn dâng nữ tử vào cung. Có điều, lần này nguyên nhân Gia Hòa Đế miễn chuyện tuyển tú đã khác với trước kia.

Rất nhiều lời đồn đoán rằng nguyên nhân sâu xa là do Trịnh Loan Nương. Ý chỉ hạ xuống, nụ cười trên mặt Trịnh Loan Nương càng xán lạn thêm mấy phần.

A Vụ vẫn trước sau giam mình trong cung Trường Lạc, đến tận mùa hè oi bức mới nhịn không được ghé qua hồ đạo chơi một chút. Nào ngờ chưa tới nơi đã thấy phía xa xa có hai người ngồi trong u đình trên ngọn giả sơn bên hồ.

Chân A Vu mềm nhũn, tựa mình vào tảng đá cạnh bên. Nghỉ ngơi một chút, A Vu đang chuẩn bị đi về chợt thoáng thấy hai người trong đình đi ra, chẳng biết nói chuyện gì mà Trịnh Loan Nương cười ngặt nghẽo, cả người đều run lên, suýt chút nữa té khỏi giả sơn, cũng may Sở Mậu nhanh mắt lẹ tay kéo nàng ta lại.

Chuyện này khiến A Vu sững sờ, hóa ra Sở Mậu đã nguyện ý chịu va chạm xác thịt với Trịnh Loan Nương.

A Vu cảm thấy hụt hơi.

Lại nói tới chuyện Thôi Thị vào cung. Bà vốn chẳng phải người ngây ngôc gì cho cam, ngày trước mỗi lần vào cung trước khi ra ngoài nhất định sẽ được Gia Hòa Đέ triệu kiến, nhưng một năm trở lại đây đã không còn được hưởng đai ngộ như vậy nữa. Thôi Thị sớm đoán ra chuyện chẳng lành, lại thêm tin đồn về Loan Nương lan truyền khắp chốn, bà càng thêm lo lắng.

“Nương nương người nghĩ thế nào? Một cô nương lớn như Loan Nương ở trong cung, cũng nên tránh điều tiếng nghi kỵ, còn chuyện hôn sự sau này của nàng ta nữa? Để lan truyền những lời khó nghe như vậy, đối với Hoàng thượng cũng không phải chuyện hay. Theo ta thấy, nương nương nên sớm định cho nàng ta một mối hôn sự, bằng không thì cho ra ngoài cung.” Thôi Thị vừa nói liền thao thao bất tuyệt giảng một tràng dài.

A Vu cười cười. “Mẫu thân có gì lại nghe mấy tin đồn đoán lung tung vậy, Hoàng thượng và Loan Nương đều là người biết thủ lẽ, chẳng biết kẻ nào lại tung tin đồn thất thiệt như vậy. Nếu Hoàng thượng quả có ý đó thì đã sớm nạp Loan Nương làm phi, mẫu thân không cần bận tâm chuyện này.”

“Có điều...” Thôi Thị vẫn cảm thấy không an lòng.

“Lẽ nào mẫu thân thấy con gái không thể so được với Loan Nương hay sao?” A Vụ nũng nịu nói.

Thôi Thị thấy A Vụ còn có thể vừa nói vừa cười như vậy cũng bót được nửa ưu tư trong dạ. “Làm sao không biết, A Vật của ta tốt nhất trên đời. Chẳng qua nửa đời này của mẫu thân vì các con mà lo lắng chẳng buông được, chỉ cần nương nương sống thật tốt, bảo ta giảm thọ mười năm cũng cam tâm tình nguyện.”

A Vụ rót nước mắt. “Người nói bậy bạ gì vậy, người sẽ sống lâu trăm tuổi. Người nói vậy khiến con đau lòng muốn chết, sau này đừng như vậy nữa.”

“Được rồi.” Thôi Thị cười nói. Nhưng cười rồi vẫn không dứt được lo lắng: “A Vật, nếu con có thể sinh một đứa con thì tốt.”

“Mới vừa bảo không được nói chuyện đau lòng nữa mà.” A Vụ giật giọng.

“Được rồi, được rồi.” Thôi Thị không dám nhắc lại nữa.

Lúc Thôi Thị xuất cung đã gặp Loan Nương dọc đường, nhìn cách ăn vận phục sức của nàng ta thấy hoa lệ quý phái, so với A Vụ trong cung Trường Lạc còn giống Hoàng hậu hơn, Thôi Thị thấy lòng không vui chút nào, nhìn nàng ta hình như đang đi về phía điện Càn Nguyên, lòng bà càng không vui nổi. Thôi Thị không dám nói lại với A Vụ, chỉ biết thở dài một tiếng, nghĩ lần sau vào cung phải tiếp tục mở mắt cho A Vụ.

Ngày tháng sau đó trôi qua nhanh thật nhanh cũng chậm thật chậm, vắt vả lăm lại sang một Tết Nguyên Đán khác. Trong cung quanh đi quẩn lại vẫn chỉ có chừng đó người, Ngũ hoàng thúc năm ngoài cáo bệnh ở nhà nay đã sớm đi rồi, Sở tộc càng đìu hiu quạnh quẽ.

Trên bàn tiệc, Loan Nương và Sở Mậu ngồi chung đã thấy vô cùng tùy ý, không hề khép nép như năm ngoái, nàng ta cũng mời Sở Mậu uống không ít rượu.

“Loan Nương múa một bài cho Hoàng thượng xem nhé!” Trịnh Loan Nương đề nghị.

Nguyên Diệc Phương liền biến sắc, bất chấp thát lẽ trước mặt rồng.
“Loan Nương!”

Trịnh Loan Nương quá sốt ruột. Nguyên Diệc Phương liếc mắt nhìn Loan Nương lại trông sang A Vụ, thầm thở dài một tiếng. Kỳ thực, Nguyên Diệc Phương đã sớm hối hận rồi, một năm qua bà ta thân là mẹ mà lơ là thờ ơ, Gia Hòa Đế không hề có ý gì với Loan Nương, nếu có cũng nhỏ cực nhở. Bà ta không nén được lòng trước những lời nói của Loan Nương như vậy.

“Loan Nương quá phận mất rồi, xin Hoàng thượng thứ tội.” Trịnh Loan Nương mau chóng quỳ xuống nói.

“Dì chờ nên nghiêm khắc với Loan Nương quá, dù sao nàng vẫn còn nhỏ.” Sở Mậu giải vây cho Loan Nương.

Thế nào là còn nhỏ? Đã thành cô nương mười sáu tuổi rồi, cô nương ngoài kia tuổi đó đều đã có con cái đủ đầy rồi. Nguyên Diệc Phương thở dài một tiếng.

Đón Giao thừa xong, A Vụ không đợi xe tới, đạp tuyết mà đi. Nàng đi trong gió lạnh, có vậy mới thanh tịnh đầu óc, cảnh cáo tâm tình đang rực rịch không yên của mình. Nàng sắp mất Sở Mậu vĩnh viễn rồi.

A Vụ đưa tay đỡ lấy một bông tuyết trắng ngàn xoay xoay từ trên trời rót

xuống, nhìn chúng tan biến trong tay mình, có lẽ chẳng lâu nữa đâu, chính nàng cũng tiêu biến không lưu lại dấu vết.

“Nương nương, tuyệt ngày một lớn rồi, nô tỳ đã gọi xe tới đây, nếu không nương nương sẽ lại sinh bệnh mất.” Minh Tâm khuyên nhủ.

Sinh bệnh ư? A Vụ giật mình. Hiện giờ A Vụ chay tịnh trường kỳ, ngẫm ra thấy thân mình khỏe khoắn hơn rất nhiều, một năm gần đây rất ít khi đỗ bệnh, cũng không xảy ra chuyện ly hôn, nàng đã rất lâu, rất lâu rồi không cản thận nhìn ngắm Sở Mậu.

A Vụ thở dài một tiếng không trả lời, chỉ tiếp tục dần bước trong tuyệt lạnh.

Vì có phần cố ý nên lúc A Vụ trở lại cung Trường Lạc liền bắt đầu lên cơn sốt. “Không cần gọi thái y, ta ngủ một chút, mồ hôi toát ra sẽ khỏi thôi.”

Nhưng Hoàng hậu gặp chuyện thì nhỏ tới đâu cũng thành chuyện lớn, Minh Tâm làm sao dám giấu giếm? Một năm nay bên kia rất ít khi hỏi thăm tin tức phía cung Trường Lạc, nhưng Minh Tâm thì chẳng thể lười biếng được, chủ tử của nàng thân là Hoàng hậu, không phải Huyện chủ Linh Nhu, sau này nàng cũng chẳng được hưởng phước từ Huyện chủ Linh Nhu.

Minh Tâm đem chuyện A Vụ mắc bệnh lén báo lại cho Lã Nhược Hưng.
“Lã công công, chuyện này phải làm sao?”

Lã Nhược Hưng chỉ hận A Vụ không thể cứ vậy chết quách cho rồi, nhưng hắn không dám thay Sở Mậu làm chủ chuyện này. “Về đi, ta sẽ tìm cơ hội bẩm báo với Hoàng thượng.”

Minh Tâm trở về rồi, chờ trái chờ phải vẫn không thấy tin gì nhưng thái y viện đã luân phiên cắt đặt thái y tới túc trực bắt mạch.

Minh Tâm thở phào nhẹ nhõm, xem ra Hoàng thượng vẫn chưa buông bỏ Hoàng hậu nương nương hoàn toàn.

Sự tình không phát triển theo hướng mà A Vu nghĩ, nàng tuy sốt đến điên người, nước mắt nước mũi ròng ròng vẫn không thể ly hồn mà đi. Lần này Minh Tâm chăm sóc rất tận tâm, thái y lại tới đúng lúc, hai thang thuốc uống vào, đổ rất nhiều mồ hôi, tới trước rằm tháng Giêng A Vu đã có thể hồi phục được tám chín phần.

Có điều, hiện giờ người đã không còn ở bên ân cần thăm hỏi quan tâm nữa rồi, A Vu tự giễu mình, nhớ tới trước kia khi còn ở Băng Tuyết Lâm Sở Mậu niệm kinh cho mình. Có những lúc lật giở lại chút chuyện cũ sẽ thấy như rượu độc, nhưng nàng vẫn không nhịn được uống rượu giải khát.

Đêm xuống, A Vu lại mơ thấy một cơn ác mộng, mơ thấy Loan Nương ưỡn cái bụng đang mang thai đánh xuống nàng, cô ta ngã nhào xuống, ôm bụng khóc lóc vật vã, còn Sở Mậu chạy tới ôm lấy Loan Nương, chẳng thèm liếc nhìn nàng dẫu chỉ một cái. Loan Nương sinh một đôi thai long phượng, Sở Mậu mừng rõ như điện, lệnh cho khai ân đại xá thiên hạ, không chỉ thế còn phê bổ túc vị Hoàng hậu của nàng, cử hành đại lễ sắc phong cho Loan Nương.

A Vu đến hỏi Sở Mậu vì sao lại làm vậy, chàng chỉ lạnh lùng thốt: “Ngươi cho rằng trẫm sẽ thích con gái của kẻ mang thù giết mẫu thân trẫm sao? Chẳng qua trẫm chỉ muốn thấy ngươi sống không bằng chết mà thôi.”

“Đừng, đừng!” A Vu choàng tỉnh khỏi giấc mộng, mồ hôi túa ra ướt đầm trán. Nàng không thể quên được ánh mắt lạnh băng thậm chí còn chứa đựng rất nhiều chán ghét của Sở Mậu nhìn mình khi đó.

“Nương nương, nương nương.” Minh Tâm đang túc trực bên ngoài, thấy tiếng A Vu kêu thát thanh lập túc chạy vào. “Nương nương, người gặp ác mộng sao?”

“Mấy giờ rồi?” A Vu hỏi.

“Đã cuối giờ Tuất.” Minh Tâm đáp.

Lúc ấy A Vu mới biết, hóa ra nàng đã ngủ được một lúc rồi, đại khái đêm đã tan, trời chuẩn bị sáng.

A Vu nhấp một ngụm nước lại tiếp tục nằm xuống, trong mơ nàng thấy có tiếng người nói: “Đêm nay Hoàng thượng đưa Huyện chủ Linh Nhu cài trang xuất cung ra ngoài xem hội đèn lồng rồi sao, ta cảm giác có khi nào Huyện chủ Linh Nhu sẽ được Hoàng thượng phong thành Hoàng quý phi không?”

“Hoàng hậu còn sống sờ sờ, có lý gì lại đi phong Hoàng quý phi?” Có người khác xen vào.

“Hoàng hậu giờ có khác gì bình hoa đâu, sao không thể phong Hoàng quý phi được? Hoàng hậu không con không cái, không chừng sau này Huyện chủ Linh Nhu còn được phong hậu áy chứ!” Người kia nói.

A Vu cơ hồ đã vùng trốn chạy, nhìn trước mặt thấy bên đường có một chiếc xe ngựa đang tiến tới. A Vu vén rèm ngồi vào trong, thấy Sở Mậu và Loan Nương đã ngồi sẵn trong đó tự bao giờ.

“Hoàng thượng, muội chưa từng dạo qua đêm đèn hoa trong kinh thành.” Nét mặt Loan Nương vô cùng sung sướng, vén rèm lên lén trông ra ngoài xem, nhưng có cảm giác hành động của mình không được thực nữ cho lắm, đành buông rèm xuống che miệng nhìn Sở Mậu cười khúc khích.

Sở Mậu bên kia mặt không đổi sắc, cũng không lộ biểu cảm gì, chàng chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nét mặt thoảng chút kinh ngạc. A Vu cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, chực nhớ lại khung cảnh trước đây nàng vẫn còn bên Sở Mậu, đây là lần đầu hai người gặp mặt.

Kiếp trước, A Vu chưa từng nghĩ tới mối nghiệt duyên như vậy. Đại khái, tha thứ cho kẻ thù gây ra tổn thương cho mình còn dễ hơn, còn vết thương do người quan tâm tới mình gây ra sẽ không thể dễ dàng quên được.

Trong đêm hội hoa đăng, Sở Mậu mua cho Loan Nương một chiếc đèn lưu ly, chàng còn đoán trúng trò đố chữ, vì thế mua được với giá rất hời. A Vu ngây ngô nghĩ, chàng chưa từng mua đèn cho mình, bọn họ thậm chí chưa kịp một lần dạo hội hoa đăng cùng nhau mà những ngày tươi đẹp đã lùi xa vĩnh viễn rồi.

A Vu du đăng theo từng bước chân Sở Mậu, người dự hội hoa đăng quả thực nhiều rất nhiều, nhưng A Vu vẫn đang trong tình trạng ly hôn cũng không nguyện ý đi xuyên thân thể người khác, vì thế đành né tránh phải.

Nhất thời dòng người ùa tới, Trịnh Loan Nương đưa tay kéo áo Sở Mậu, bị chàng nhẹ nhàng đẩy ra. Nụ cười trên mặt Trịnh Loan Nương đông cứng lại, đầu óc A Vu lóe lên chút mừng vui không đáng có. Cứ như vậy chỉ trong nháy mắt, thân ảnh Sở Mậu đã mất hút giữa dòng người.

A Vu có phần linh hoạt hơn Trịnh Loan Nương một chút, nhảy trái nhảy phải vài cái đã nhanh chóng tìm ra bóng dáng Sở Mậu, thấy chàng đang lo lắng đẩy dạt dòng người trước mặt, sau đó sải những bước dài, kéo tay một cô gái trước mặt.

“A Vu!” Sở Mậu kêu lên.

Cô gái kia quay đầu, đã chực mở miệng quở trách Sở Mậu, nhưng vừa

nhìn thấy dung mạo chàng thì lập tức dịu xuồng. “Công tử, ngài nhận nhầm người rồi.”

Sở Mậu hồn xiêu phách lạc buông tay.

A Vu ngồi sụp xuồng vê đường, bật khóc như con nít, càng khóc càng đau lòng tưởng chừng sắp sấp mặt trên mặt đất.

Trong khi đó, Loan Nương chỉ biết kinh hoảng đứng một bên nhìn Sở Mậu, nước mắt ròng ròng nét mặt bàng hoàng không thể tin nổi.

Lúc hai người hồi cung thì Loan Nương vốn phải trở về Sáu Ngọc Trai lại một mạch theo Sở Mậu tới tận điện Càn Nguyên.

Sở Mậu quay đầu lại, thoảng nhìn Loan Nương, Loan Nương siết chặt nắm tay giấu trong ống áo, tiến lên mấy bước nói: “Hoàng thượng, đêm nay Loan Nương ở lại điện Càn Nguyên được không?”

Sở Mậu thoảng nhìn Loan Nương đứng trên bậc thềm son nguồng vọng cảm cung trống trải, thâm sâu, tĩnh lặng. Nơi này quả thực rất cô đơn tịch mịch, còn chàng đúng là đang cần một người thừa kế, nếu như đứa trẻ đó có thể lớn mau một chút, như vậy...

Sở Mậu không nói không rằng, xoay người hướng vào trong điện, Loan Nương cúi đầu theo gót.

Loan Nương tới chái tây tắm rửa thay quần áo, choàng khăn trùm đầu lên nhưng chờ không thấy Sở Mậu. Nàng ta ra ngoài tìm Lã Nhược Hưng mới hay Sở Mậu đã về tắm cung chờ đợi, Loan Nương hít một hơi thật sâu, tiến vào trong.

Lã Nhược Hưng không dám quấy rầy nhã hứng của chủ nhân, rút lui tới bên cửa.

Loan Nương nuốt từng ngụm nước bọt, nhẹ nhàng cởi áo khoác ngoài, lộ ra thân mình trẻ trung tươi mới bọc trong lớp sa mỏng manh.

A Vụ lúc này đang ngồi trên giường đôi diện long sàng, cùng chờ đợi cái kết sau cuối.

Dẫu sao Loan Nương vẫn rất thận thùng, không dám tiếp tục cởi đồ, tới trước mặt Hoàng thượng quỳ xuống, nhẹ nhàng đặt tay lên đùi Sở Mậu. “Hoàng thượng!”

Sở Mậu vỗ vỗ xuống chỗ bên cạnh mình, Loan Nương hé ra một nụ cười ngượng nghịu, cuối cùng cũng ngồi xuống cạnh chàng.

Sở Mậu nghiêng người nhìn Loan Nương, thấy thân thể nàng ta mịn màng không tì vết, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, cơ hồ đạt tới độ hoàn mỹ. Chàng chậm rãi cúi đầu, Loan Nương cũng thận thùng nhấp mắt lại, hàng mi run rẩy cho thấy sự căng thẳng của nàng ta.

A Vụ cũng nhấp mắt lại, chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe được một tiếng động rất lớn, chẳng biết Sở Mậu đã đứng lên từ lúc nào, rút thanh trường kiếm của mình bạt một đao chém tất cả mọi thứ có trong điện.

Sau đó, Sở Mậu vọt ra ngoài.

A Vụ kinh ngạc, nhìn Loan Nương sững sờ tại chỗ.

Nhưng giờ không phải lúc nàng có thể quan tâm Loan Nương ra sao, A Vụ vọt ra ngoài theo Sở Mậu, thấy chàng chạy một mạch về phía cung Trường Lạc.

A Vụ cả kinh, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Lúc nàng phiêu diêu về tới cung Trường Lạc thì nhìn thấy Sở Mậu đang lay động thân thể mình.

A Vu hốt hoảng tỉnh lại, thấy Sở Mậu quả nhiên đang lay mình, khi ấy mới giật mình vừa rồi không phải nàng đang mơ mà đã lại ly hôn mất rồi.

“Hoàng thượng.” A Vu mở mắt, mông lung nhìn Sở Mậu.

Sở Mậu cúi đầu ngậm chặt lấy môi A Vu, A Vu căn bản chưa hồi phục tâm trí. Hơi thở của Sở Mậu nóng rực, bàn tay cũng siết thật chặt, tựa như người đuối nước vớ được cọng rơm cứu mạng vậy, A Vu suýt thì bị chàng siết tới ngạt thở.

“Sở..” Lời A Vu chưa kịp thốt ra đã bị Sở Mậu chiếm sạch, nụ hôn của chàng nóng bỏng đầy gấp gáp, cơ hồ thiêu cháy cả A Vu.

A Vu bắt đầu liều mạng đầm đá Sở Mậu nhưng trước sau vẫn bị chàng giữ chặt, tới tận khi nàng đã sắp hết hơi mới chịu buông ra. A Vu ngã nhào xuống chǎn, ho khan mấy tiếng thật lớn, nhớ lại vừa rồi chàng mới hôn Loan Nương, không nghĩ ngợi gì lập tức giơ tay, nhưng chưa kịp hành động liền bị Sở Mậu tóm được cổ tay.

“Ta để nàng đi.” Sở Mậu nhìn thẳng vào A Vu, nói.

“Hả?” A Vu không thể hiểu nổi ý tứ trong những lời này của chàng, hoặc nàng nghe rất rõ nhưng không biết Sở Mậu nói điên chuyện gì.

Sở Mậu buông tay A Vu, hé ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc. “Bạn thân không thể thay đổi được làm sao có thể ước vọng xa vời thay đổi được nàng?”

Trước những lời không đầu không cuối của Sở Mậu, A Vu vẫn không thể hiểu nổi. Nàng ngơ ngác ngồi đó, không biết phải nói sao.

“Ta để nàng tới bên Cố Đinh Dịch, nàng không cần bận tâm phu nhân của hắn, ta sẽ thay nàng xử trí êm đẹp.” Sở Mậu đã khôi phục thần sắc trầm ngâm giá lạnh.

Tay A Vu siết chặt lấy chăn, nói không nên lời. Bảo nàng làm sao có thể giải thích tất cả cho Sở Mậu được đây? Thời điểm tốt nhất để giải thích đã qua rồi, bây giờ có nói ra phỏng có ích gì?

A Vu từng tự hỏi mình vô số lần, cứ để Sở Mậu tiếp tục hiểu lầm như vậy sẽ tốt hơn hay nói thẳng ra thì hơn? Đáng tiếc, tất thảy đều đã quá muộn, lẽ nào nói với chàng rằng mẫu thân của nàng chính là người đã giết tiên Hoàng hậu, còn chàng đã chính tay giết chết mẫu thân nàng, giữa hai người họ có huyết hải thù như vậy là do hai người chung tay tạo thành sao? Sở Mậu nhất định sẽ không chịu nổi, chàng có thể tự tay gạt bỏ tất cả được không?

A Vu không thể lựa chọn được, cuối cùng đành chọn im lặng. Cứ như vậy ván đã đóng thuyền, tự khắc nảy sinh gút mắc khác.

“Thiép không muốn gặp hắn.” A Vu lạnh lùng thốt.

“Hắn không biết vai trò của nàng trong lần cung biến đó. Dù nàng không tới khuyên nhủ Phúc Huệ liệu bà ta có chịu buông bỏ dã tâm hay không?” Sở Mậu nói. “Ngay từ đầu ta đã không đặt cược vào nàng, nàng chờ nên áy náy.”

Cuối cùng, Sở Mậu còn bồi thêm một câu thế này: “Nàng an tâm, trẫm còn sống, nhất định không động vào Vinh gia và Cố gia, thura dịp trẫm chưa đổi ý, nàng hãy mau đi đi.” Sở Mậu quay lưng lại, căn bản không nhìn A Vu.

A Vu có thể nhận ra sự nghẹn ngào trong lời chàng. “Bất kể thế nào, thiếp đã làm gì trong lòng cũng tự biết, thiếp không muốn gặp lại hắn. Hơn

nữa, hắn giờ đây phu thê ân ái, con cái đủe huè, thiếp không thể tạo nghiệt thêm nữa. Nếu Hoàng thượng cho phép, mong người chấp thuận cho thiếp tới miếu tự cầu phúc cho Đại Hạ thôi.” A Vụ xuống khỏi giường nhìn bóng lunger Sở Mậu.

Sở Mậu quay đầu lắng nghe A Vụ trong chốc lát, chậm rãi nói: “Nàng nguyện ý như vậy sao?”

A Vụ gật đầu. Đối với nàng, đây cũng như một cách giải thoát rồi, nàng sống đã quá mệt mỏi, không muốn tiếp tục giả dối thêm nữa, cũng không cách gì ở đây chứng kiến Sở Mậu sau này ân ân ái với người phụ nữ khác.

Riêng chuyện của Loan Nương đã khiến A Vụ khóc thầm không biết bao nhiêu đêm rồi.

“Như ý nàng muôn.” Sở Mậu có lẽ đã mệt mỏi thực sự, sự lựa chọn của A Vụ vẫn là một câu hỏi lớn, nhưng chàng đã không còn muốn nghĩ ngợi nữa. Trước khi Sở Mậu quay người bước đi, lại liếc nhìn A Vụ một chút. “Nếu nàng hối hận, có thể tùy lúc quay về.”

A Vụ không dám nhìn thẳng vào mắt Sở Mậu.

Chùa Long Tuyền là tự miếu của hoàng gia Đại Hạ, chuyên dùng để an bài cho cung phi mỗi khi rời cung. A Vụ dẫu sao vẫn là Hoàng hậu đương triều, vào ngũ trong Long Tuyền tự đương nhiên đãi ngộ sẽ khác.

Bề ngoài nói Hoàng hậu tới đây cầu phúc, nhưng A Vụ không biết, trước khi nàng tới Sở Mậu đã cẩn thận phân phó, mọi chi phí sinh hoạt của nàng đều hết như trong cung, có phần luyến tiếc nàng tới am ni cô phải chịu ủy khuất.

A Vu tự mình gỡ bỏ hoa phục đẹp đẽ, bận độc một thân áo trắng cùng ni sư trong chùa làm lễ muộn.

Sau khóa lễ, nữ ni thứ tự ra ngoài, khoảnh khắc A Vu quay đầu lại, khéo mắt lơ đãnh quét thấy một nữ ni đang cúi đầu lần tràng hạt. Nàng cơ hồ vọt ngay tới trước mặt người đó, run rẩy nói: “Người chưa chết sao?”

Nữ ni kia thoảng nhìn A Vu, không đáp lại, chỉ tiếp tục ra ngoài. Có điều chính ánh mắt sắc bén kia nói cho A Vu biết nàng không hề nhận nhầm người. Nhưng A Vu hoàn toàn không thể tin được, Trưởng Công chúa mẫu thân của nàng sao vẫn còn sống được, không phải người đã bị Sở Mậu ban cho tự sát rồi sao? Làm sao người có thể tránh thoát được, rồi làm sao có thể tới Long Tuyền tự này? A Vu ruột nóng như lửa đốt muốn mau chóng giải được đáp án.

Có điều A Vu cũng biết nơi này không phải chỗ để nói chuyện đó, nàng vội vàng tiến lên hai bước, chắn trước mặt Trưởng Công chúa, nói: “Ta chờ người trong rừng trúc sau núi.”

A Vu dạo qua dạo lại trong rừng trúc, lòng nàng vừa kích động lại vừa vui sướng, cảm giác như rẽ mây trông thấy mặt trời, chỉ hận không thể cười lên mấy tiếng thật lớn, nhìn hai người Minh Tâm, Minh Tuệ ở bên đang nghẹn họng nhìn mình trân trân, nghĩ rằng lẽ nào Hoàng hậu xuất cung chịu đả kích quá lớn đã phát điên rồi.

A Vu mới chờ đợi hơn một tuần trà đã cảm thấy như đợi suốt ba năm, nàng thật ngốc, đứng trân trân ở đây chờ làm gì. “Minh Tâm, ngươi đi hỏi thăm một chút xem nữ ni vừa rồi nói chuyện với ta ở đâu, thấy bà ta nhất định phải gọi tới đây cho ta.” A Vu dừng một chút, cảm thấy đối xử như vậy

với mẫu thân thật không tôn trọng. “Tự mình đi vẫn tốt hơn.” A Vu thực sự không xác định được Trưởng Công chúa có muốn gặp mình hay không.

Lúc A Vu rời rừng trúc được mấy bước, liền thấy thân ảnh Trưởng Công chúa từ phía sau rừng uyển chuyển đi tới.

A Vu tiến thêm mấy bước nhưng không biết phải xưng hô với người ra sao, cũng không biết phải nói thế nào, chỉ thấy hai hàng nước mắt tuôn rào rào. Nàng tĩnh tâm lại, lúc ấy mới xoay người phân phó Minh Tâm, Minh Tuệ: “Các ngươi lui cả đi, ra canh trước cổng rừng, không cho phép ai được vào.”

Từ lúc A Vu xuất cung, mấy người Minh Tâm không dám trái lệnh nàng, cứ thế hành lễ rồi trật tự lui đi.

A Vu nhìn Trưởng Công chúa, nói: “Ta...”

Trưởng Công chúa Phúc Huệ ngẩng cao đầu, lạnh giọng mỉa mai: “Sao nào? Hoàng hậu nương nương thấy ta không chết nên cao hứng như vậy ư, người không biết nội tình còn tưởng chúng ta chính là mẹ chồng, nàng dâu tốt cõng nê.”

Xem ra mấy năm cô đơn tịch mịch nơi cửa Phật vẫn chưa làm hòa hoãn được tính tình gay gắt của Trưởng Công chúa.

“Mấy năm nay người có khỏe không?” A Vu dẫu có thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng chỉ biết thốt nên một câu như vậy. Trưởng Công chúa tóc mai đã lâm tấm điểm bạc, dung nhan năm xưa giờ đây già guộc hơn rất nhiều, mười đầu ngón tay không còn mềm mại thon thả, trông kĩ đã thấy xuất hiện vết chai rồi.

Tự miếu nghèo nàn thiếu thốn, tuy A Vu chưa thực sự phải trải qua

nhưng dùng lẽ thường cũng có thể đoán biết được.

“Nhờ phúc của Hoàng hậu nương nương. Bần ni cũng coi như còn sống, nhưng chẳng đảm đương nổi nghĩa tình thắm thiết sâu nặng như vậy của nương nương, gái điếm còn treo biển trinh tiết!” Mối hận của Trưởng Công chúa với A Vu đúng là ngùn ngụt ngập trời, thậm chí còn hơn cả hận Gia Hòa Đế Sở Mậu. Nữ nhân này không chỉ đả thương nặng nề tình cảm con trai bà ta mà còn thành công lừa gạt bà ta đâm đầu vào bẫy.

A Vu “bịch” một tiếng, quỳ sụp xuống dưới chân Trưởng Công chúa.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ từng bước lùi về sau. “Nương nương làm gì vậy? Bần ni không chịu nổi đâu, bần ni hiện tại chẳng còn gì để nương nương có thể lợi dụng được nữa. Nương nương sao phải giả mù sa mura như vậy, Dịch nhi không biết ta vẫn còn sống, người cũng không cần dùng ta để đổi lấy sự tha thứ của nó.”

A Vu phủ phục dưới chân Trưởng Công chúa khóc rống lên, đối với nàng, mẫu thân nàng vẫn còn sống đã là sự cứu vớt lớn nhất rồi.

Bất luận Trưởng Công chúa nói năng có khó nghe đến mấy, vào tai A Vu vẫn như tiếng vọng trời xanh.

Sau khi trải qua tất cả những bi thương và hoan hỷ to lớn như vậy, tâm tính A Vu không còn được như xưa nữa. Nàng quỳ gối lê tối, ôm lấy chân Trưởng Công chúa khóc ròng: “Mẫu thân, xin lỗi người, thực sự xin lỗi người, A Vu bất hiếu bất kính, hại mẫu thân và ca ca phải chịu khổ, chết trăm ngàn lần vẫn không chuộc được hết tội nghiệt.” A Vu ôm chân Trưởng Công chúa, khóc đến thương tâm, ngay cả nắc cũng không nhịn được.

Trưởng Công chúa Phúc Huệ chau mày, thầm nghĩ vị Hoàng hậu này có phải đã hóa điên rồi không? Thế nhưng ngẫm lại, từ Hoàng hậu cao cao tại

thượng một bước rót xuống Long Tuyền tự này, cũng đủ khiến nàng ta phải lo lắng khổ sở rồi.

Trước tiếng khóc đến tê tâm liệt phé của A Vu, ngay cả Trưởng Công chúa Phúc Huệ cũng không nén được chút lòng thương hại, hà ta cầu kinh niệm Phật khổ tu suốt mấy năm trời không phải là không có biến hóa.

“Nương nương không cần phải vậy. Bàn ni đã là kẻ đứng ngoài hòng tràn, hết thấy quá khứ đều đã chết từ hôm qua, vừa rồi đã phạm vào sân giới, kẻ đứng ngoài hòng tràn chẳng còn can hệ việc chốn hòng tràn.” Trưởng Công chúa Phúc Huệ muốn nói rõ ràng với A Vu, tất cả ân oán năm xưa đều đã tan thành mây khói cả rồi.

A Vu lại lắc đầu thật mạnh. “Không phải, không phải, chính là A Vu, mẫu thân à, A Vu của người, chính là Tiểu Khang Ninh đây.” Tiểu Khang Ninh là tên thân mật mà Trưởng Công chúa thường dùng để gọi A Vu kiếp trước.

Trưởng Công chúa chợt lùi gót về sau. “Nương nương điên rồi, sao có thể nói những lời mê sảng như thế?”

A Vu vội la lên: “Con chính là A Vu đây, mẫu thân à. Lúc trước người sinh con khó nhọc, thái thai phải phái người tới ngõ Trường Thuận mời Hoa ma ma tới đỡ đẻ cho người, có vậy mới sinh được con. Từ nhỏ con đã không quen uống sữa vú em, là người tự mình cho con bú móm. Sau này con sinh bệnh, ngủ không yên giấc, người mỗi đêm đều hát *Nam an khúc* ru con ngủ, *Gió đêm vi vu vi vu thổi, chỉ Hằng cười thật là tươi, mẫu thân ở bên bé ngoan, bé ngoan mau nhắm mắt ngủ...*” A Vu rên rỉ một khúc ca dao.

Mắt Trưởng Công chúa nhíu lại. “Ta không biết ngươi đang toan tính những gì, nếu còn vọng tưởng ta sẽ tin ngươi thì sai làm hoàn toàn rồi.

Chuyện này Dịch nhi cũng biết, ngươi đúng là kẻ thâm trầm đáng sợ, có thể cả gan dối trá chuyện lớn như vậy, không sợ bị coi như yêu nghiệt đem thiêu sao? Hơn nữa chảy trong người ngươi là huyết thống Vinh gia, làm sao có thể mang nửa phần huyết mạch của ta? Lời như vậy cũng dám nói ra! Nếu lời ngươi nói là thực, nếu A Vu của ta dám lừa gạt ta như vậy, chính tay ta sẽ bóp chết nó từ lúc vừa lọt lòng!” Quận chúa Khang Ninh A Vu chính là vết sẹo đau đớn nhất trong đời Trưởng Công chúa, bà ta sao có thể dung thứ cho kẻ nào dám mạo nhận là A Vu? Sau ngày A Vu qua đời, những kẻ mang diện mạo tương tự nàng mon men tới gần hòng lấy lòng đều bị bà ta hung hăng giáo huấn hết lượt, còn những lời của vị Hoàng hậu trước mặt đây vừa thốt ra chính là điều nhảm nhí vớ vẫn nhất trên đời.

“Mẫu thân, chính là con mà, là A Vu mà!” A Vu ngay từ đầu đã đoán ra được thái độ của Trưởng Công chúa, trước kia nàng có thể cố gắng lừa mình dối người, nhưng hiện tại không cách nào tiếp tục dối gạt bản thân được nữa, nhưng có nói thật Trưởng Công chúa cũng không tin nàng.

“Mẫu thân.” A Vu lại nhào tới ôm chân Trưởng Công chúa, chỉ mong người có thể tin lời nàng, ôm lấy nàng một lần.

“Ngươi điên rồi. Được lắm, nếu ngươi đúng là con gái Tiểu Khang Ninh của ta, ngươi phải biết rõ ta đây khó dung nhất là tội phản bội, huống hồ còn là con gái ta yêu thương nhất phản lại mình. Nếu ngươi dám tự sát trước mặt ta, ta sẽ tin ngươi.” Trưởng Công chúa đằng đằng sát khí nói.

Với tâm tính ngày trước của A Vu, nàng chắc chắn dám tự sát ngay trước mặt Trưởng Công chúa, nhưng lúc này lòng nàng còn vướng mắc một người, không biết từ khi nào người này đã chiếm vị trí cao nhất trong lòng nàng. Ngày trước còn mối nợ máu chất cao thành núi chắn trước mặt, nàng buông không được, bỏ không xong, bây giờ mọi thứ đã khác rồi.

“Không làm được phải không? Vậy mau cút đi, bất kể cái gì, ta cũng không giúp ngươi.” Trưởng Công chúa quở mắng.

A Vu lặng lẽ nhìn Trưởng Công chúa, việc thành thế này, nàng vẫn cảm thấy thật thỏa mãn. Chỉ cần mẫu thân còn sống nhất định là còn hy vọng, cho dù người không nhận mình, trên mình không mang huyết mạch của Trưởng Công chúa, nhưng A Vu cũng chỉ cầu có thể, nàng vẫn còn thì giờ báo đáp. Vẫn có thể đối đãi tốt với người, chăm sóc chiếu cố cho người, như vậy là đủ rồi, A Vu không dám tham lam.

Còn Sở Mậu bên đó, A Vu nghĩ tới chàng, lòng không kìm được nỗi kích động. Có điều hôm nay đã muộn quá rồi, cổng cung đã đóng, không thể quay lại được.

A Vu lặng lẽ nằm im trên chiếc giường thô cứng, trời vừa sáng liền bật dậy. Nàng ngủ không yên, đứng lên dạo bước trong phòng, chỉ mong Sở Mậu còn có thể đợi được nàng, còn có thể cho nàng cơ hội, chỉ cần đợi nàng thêm một đêm nữa.

Ngày mai sẽ lại là một ngày mới.

Chương 56

Võn vã cầu hòa hiếu

Suốt đêm A Vu gần như không ngủ, sáng sớm liền khởi hành hồi cung. Kết quả, hôm nay lại trùng vào ngày lên triều nghe báo cáo sự tình trong ngoài, bấy triều xong Sở Mậu sẽ phải tới thư phòng, triệu kiến các vị Nội các đại thần và Tiào sáu bộ cùng nhau nghị sự, liền sau đó tiếp kiến các vị quan lại đang chờ bên ngoài.

Cả ngày bận rộn, ngay cả bữa trưa cũng rất giản đơn.

A Vu biết Sở Mậu chắc chắn biết chuyện nàng đã hồi cung. Có điều, nàng mất nửa ngày rửa mặt chải đầu, điểm trang thơm tho sạch sẽ, đến tận khi mặt trời đã ngả về tây rồi Sở Mậu bên điện Càn Nguyên vẫn đang mải miết cho chuyện chính sự.

A Vu biết không thể nóng vội được. Từ khi giải trừ được khúc mắc của nàng, nàng tiếp tục nghĩ lại chuyện ngày trước, không thể tưởng tượng nổi mình đã hành động như vậy, tại sao nàng có thể lãnh khóc, tàn nhẫn tới độ đó?

Chỉ một ngày trước thôi, nàng vẫn còn sắt son nguyện thè không chỉ kiếp này mà ngay cả kiếp sau cũng chẳng muốn nhắc chuyện phận duyên cùng Sở Mậu nữa, nàng đã làm tổn thương sâu sắc Sở Mậu.

“Thật là, nê!” A Vu tự mắng mình. Nàng tự dặn lòng chớ nên gấp gáp, bất kể Sở Mậu đối với nàng như thế nào, nàng chỉ cần mỉm cười chấp nhận, để một lần nữa đoạt lại chân tâm của Sở Mậu.

Không biết vì sao, A Vu cảm thấy vô cùng tự tin, khoe miệng không nhin được cùn nhéch lên.

Đáng tiếc, nụ cười đó của nàng không kéo dài lâu, Minh Tâm nói: “Hoàng thượng dặn nương nương nghỉ ngơi sớm, cùn nói...”

“Cùn nói gì?” A Vu vội vàng hỏi.

“Cùn nói, nương nương không cần phải lo lắng, địa vị Hoàng hậu vĩnh viễn thuộc về nương nương, không ai có thể giành được.” Minh Tâm đánh bạo nói.

“Ngài không chịu gặp ta?” A Vu thực không thể tin nổi. Nếu là mấy ngày trước, Sở Mậu nhất định phải mừng rỡ vô cùng.

Vì thế mới nói A Vu chính là một vị chủ tử vô tâm vô phép, không thể nhớ lâu điều gì, mặc dù gần đây tính tình nàng đã sửa đổi không ít nhưng cách nghĩ vẫn khiến người ta cảm thấy chán ghét như vậy. Nếu Hoàng đế bệ hạ biết người nói như vậy nhất định sẽ phun ra một ngum máu tươi.

Có điều, tính cách ngông cuồng của A Vu đã giảm đi không ít rồi. “Bốn cung tự mình tới điện Càn Nguyên.”

Cảm giác của A Vu lúc đến điện Càn Nguyên hệt như cảm giác càng tới gần quê lòng càng kinh hãi, sớm nay dọc đường hồi cung, nàng đã suy đi tính lại, nếu nàng gặp được Sở Mậu nhất định phải xông tới ôm lấy chàng, hôn chàng. Có điều, đợi suốt một ngày tới tận tối mịt thì những kích động hồi sáng đã bị lý trí ngăn chặn triệt để rồi, lúc đó mới hay đòn phủ đầu áp đảo tinh thần này Sở Mậu cũng thật lợi hại.

A Vu đột nhiên đứng khụng lại không tiến lên, suy nghĩ không yên, Sở Mậu có giống như Trưởng Công chúa, không thể tin tưởng nàng, cũng không

thể tha thứ cho nàng hay không?

Đón A Vụ ở điện Càn Nguyên chính là Lã Nhược Hưng, lại nói vị Hoàng hậu nương nương từng là cơ hội giúp thăng vị lúc trước của hắn, chủ tớ ngày ấy còn một đoạn ân tình sâu nặng thăm thiết nhưng giờ đây, thành thật mà nói Lã Nhược Hưng có hơi không muốn gặp nàng. Trái tim con người đều là máu là thịt, Hoàng hậu nương nương này, dáng vẻ như tiên nhân hạ phàm mà trái tim cũng băng lãnh tựa thiên tiên.

“Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng đã đi nghỉ rồi.” Lã Nhược Hưng cung kính nói. “Mấy năm nay Hoàng thượng thường rất khó ngủ, nếu giữa chừng bị đánh thức nhất định sẽ không ngủ lại được. Hoàng thượng thức khuya dậy sớm, cần chính không hề trễ nải, mong nương nương thông cảm cho Hoàng thượng một chút.”

Lời Lã Nhược Hưng có phần vượt quá giới hạn, nhưng A Vụ không thèm chấp nhặt với hắn làm gì. Lã Nhược Hưng là nô tài của Sở Mậu, hắn trung thành và tận tâm tuyệt đối với Sở Mậu, hai năm trước A Vụ cực kỳ căm kích tấm lòng của hắn, nguyện không tính toán với hắn.

A Vụ suy nghĩ về những điều Lã Nhược Hưng đã nói, lại lui về cung Trường Lạc. Nàng chột dạ chẳng biết phải đổi mặt với Sở Mậu như thế nào. Lúc trước tuyệt tình như vậy, lạnh lùng tàn nhẫn như vậy, hiện giờ lại...

Hơn nữa, A Vụ vẫn chưa quyết định được có nên nói thăng mọi chuyện với Sở Mậu hay không.

Sớm hôm sau, Sở Mậu không cần lên thiết triều nhưng vẫn phải tới thư phòng. Hôm nay là ngày Kinh diên nhật, chàng nghe các vị Diên quan giảng chuyện kinh sử xong sẽ thưởng cho Kinh diên, tiếp kiến triều thần, cứ vậy hết một buổi sáng.

A Vu không phải không biết Sở Mậu bận rộn đến mức nào, nhưng kể từ lúc nàng trở thành người phải chờ đợi mới có thể nhận thức được chàng đã siêng năng cần cù đến thế nào, cũng vì thế mà đau lòng cho chàng.

Sau bữa cơm trưa, A Vu quyết định bằng mọi giá hôm nay phải gấp được Sở Mậu, lúc ấy lại nghe Minh Tuệ trở về nói, Trịnh Loan Nương đã mang canh tới điện Càn Nguyên.

Lúc này tâm tình của A Vu đối với Trịnh Loan Nương hoàn toàn trước, cảm thấy cô gái này sao có thể mặt dày đến vậy, đêm đó rõ ràng Sở Mậu đã cự tuyệt nàng ta rồi. Hoặc hẳn cũng coi đã cự tuyệt đi? Chuyện đó A Vu cũng không dám chắc.

A Vu làm gì có canh, soi mình trong gương, nàng chau mày, càng thiếu tự tin, Trịnh Loan Nương có thể sánh với nàng năm mươi lăm tuổi. A Vu có một vạn cách để đá nàng ta, điều làm nàng lo lắng chính là lòng Sở Mậu có thiên lệch, cái này gọi là suy tính hơn thiệt.

Lúc A Vu đuổi Lã Nhược Hưng sang bên, vọt vào thư phòng trước điện chủ của điện Càn Nguyên vừa vặn thấy Loan Nương dâng cho Sở Mậu một bát canh.

A Vu thực tình rất muốn cho Trịnh Loan Nương một cái bạt tai, nhưng hành động như vậy hoàn toàn trái ngược với phong cách thường ngày của nàng, hơn nữa nàng cũng không thể bày ra cái dáng vẻ chua ngoa đanh đá như vậy trước mặt Sở Mậu được.

A Vu hít một hơi thật sâu, tận lực bảo trì dáng vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng không khỏi mắng mỏ, Trịnh Loan Nương ngươi dựa vào Sở Mậu như vậy cũng hơi gần quá rồi, vẫn còn chưa được phong phi đâu! Cái thứ vô danh tiểu tốt chẳng có gì hay ho kia quả là thẹn với các vị sư phụ mà A Vu khó

nhọc chọn cho nàng ta ngày trước.

“Loan Nương, ngươi ra ngoài đi, bốn cung có chuyện cần nói với Hoàng thượng.” A Vu không thèm liếc nhìn Loan Nương một cái, hai mắt chỉ chăm chăm trông vào Sở Mậu. Nét mặt chàng lạnh lẽo đến cùng cực, A Vu không cách nào tìm được một chút mừng vui khi gặp lại nàng trong ánh mắt ấy.

A Vu tinh tế nhìn chàng. Nàng đã rất nhiều năm rồi không ngắm nhìn Sở Mậu kĩ càng như vậy, mặt chàng gầy guộc, gò má cao lên một chút, lảng lặng không nói không rằng cũng khiến người ta đỏ mồ hôi ròng ròng.

Trịnh Loan Nương thoáng nhìn A Vu, nàng ta vốn phải vâng mệnh rời đi, có điều riêng lần này nàng ta nhận thức được dự cảm chẳng lành, lần này Hoàng hậu nương nương hồi cung đã khác hẳn ngày trước. Trịnh Loan Nương không muốn lui đi, hai tay xoắn chặt bên mình, sợ sệt nhìn Sở Mậu.

A Vu giận tím mặt, dù gì nàng vẫn còn đường đường chính chính là Hoàng hậu.

A Vu cũng nhìn Sở Mậu, Sở Mậu lệnh cho Lã Nhược Hưng đang nép bên cửa: “Truyền cho Long Giản Thần vào đây.” Đây muôn cả A Vu và Trịnh Loan Nương đều lui cả ra.

Loan Nương giống như nai con tim đập loạn xạ dập đầu hành lễ, e dè pha lẩn hãi hùng thoáng nhìn A Vu, sau đó thi lễ lui đi.

Tim A Vu không đập thình thịch, mới chẳng bao lâu, Sở Mậu đã bắt đầu né tránh việc phải giảng hòa cho mình và Loan Nương nguy cơ ngày một tăng dần xâm lấn cõi lòng A Vu.

“Hoàng thượng.” A Vu kêu lên.

Sở Mậu nhìn thoáng qua A Vu. “Hậu cung không được phép can chính,

nàng về trước đi, Hoàng hậu. Trẫm rảnh rồi sẽ ghé qua cung Trường Lạc.”

Xưng hô xa lạ hờ hững như vậy, thậm chí còn không thèm nhìn mình một cái, rõ ràng là đang kiểm cớ, A Vu tiếp tục từ từ nhận ra Sở Mậu đang có ý né tránh nàng.

A Vu còn định nói thêm gì đó nhưng bên ngoài Lã Nhược Hưng đã bấm tấu: “Hồi bẩm Hoàng thượng, Long đại nhân đã tới.”

A Vu rất muốn ngưng nguầy làm nũng một chút, có điều hai người họ đã lãnh đạm xa cách nhiều năm như vậy, nhất thời không tìm thấy chút cảm giác đúng đắn nào, cũng chẳng rõ ý Sở Mậu hiện giờ ra sao. Nàng e sợ lòng Sở Mậu thực sự đã nguội lạnh rồi, nếu không lúc trước đã chẳng đồng ý để nàng về bên Cố nhị ca.

“Thiếp ở ngoài chờ đến khi Long đại nhân rời đi rồi trở lại được không?” A Vu nhìn Sở Mậu, tư thái đã thấp đến độ không thể thấp hơn được nữa rồi

“Sau đó trẫm còn phải gặp sứ thần phiên bang.” Sở Mậu không đáp ứng đề nghị của A Vu.

“Vậy thiếp chờ người gặp sứ thần phiên bang xong được không?” A Vu lại lui thêm bước nữa.

Suốt những năm tháng sống cùng A Vu, Sở Mậu chưa lần nào thấy nàng ăn nói rụt rè khép nép như hiện giờ, bình thường đều là lời mang hàm ý khiến người ta chỉ hận không thể chính tay bóp chết nàng, Sở Mậu đại khái đã đoán được một chút nguyên do.

Sở Mậu nhíu mày, còn định lên tiếng.

A Vu đã không nhịn được nữa, nhanh chóng tiến lại, cúi đầu khẽ hôn lên môi Sở Mậu, tựa như chỉ lướt qua mà thôi. “Thiếp tới tây điện chờ chàng.”

Sở Mậu lặng lẽ ngồi dậy ra như một pho tượng Phật, không hề nhúc nhích. Hoàng đế chưa truyền cho đứng lên, Long Giản Thần nào dám to gan đứng dậy, vốn tưởng mình đã chọc giận Hoàng đế, ông ta sợ hãi mồ hôi đầm đìa, đầu dập trên đất, không dám ngẩng mặt.

Tim Sở Mậu bồn chồn tựa như đang nhảy múa, tới lúc chàng vô tình nhác thấy Long Giản Thần đang quỳ ở đó mới nói: “Đứng dậy đi.” Chàng biết mình đã khiến Long Giản Thần hiểu lầm mất rồi, nhưng không thể không đập bàn mấy cái, đầu óc lục tìm một chút kiếm có quở mắng Long Giản Thần vài câu, cho ông ta cảm ân đội đức khóc lóc ròng ròng quỳ mlop xuống đất tạ ơn. Hoàng thượng còn chịu mắng ông ta nghĩa là vẫn có ý tin dùng ông ta, Long Giản Thần tựa như đã vòng qua cổng Quỷ môn quan một lần rồi trở lại, từ nay về sau đối với Sở Mậu càng kính sợ và đội ơn.

Sở Mậu làm gì có dư tâm tư nói chuyện với Long Giản Thần, kiêm có xua ông ta ra, chuẩn bị gặp sứ giả phiên bang, cuối cùng mới đứng dậy bước qua bước lại, rốt cuộc không nhịn được hỏi một câu: “Hoàng hậu đang ở đâu?”

Lã Nhược Hưng nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đang ở trong điện Khánh Hằng Xuân.”

Khánh Hằng Xuân là nội điện phía tây trong cung Càn Nguyên, cũng là chốn nghỉ ngơi của Hoàng hậu trong điện Càn Nguyên.

Sở Mậu nghĩ ngợi một chút, cuối cùng bước ra ngoài, tới thang điện Khánh Hằng Xuân.

A Vu bấy giờ đang chống tay ôm cầm, nhìn bức họa treo trên tường, chẳng biết đang bận tâm nghĩ ngợi điều gì. Nghe tiếng bước chân vang lên sau lưng, quay lại thấy Sở Mậu, nàng nhanh chóng đứng dậy, cúi chào Sở

Mậu.

Nét mặt Sở Mậu vẫn âm trầm không đổi, A Vụ thấy chàng ngồi xuống rồi lại nghe được giọng chàng lạnh lẽo vang lên: “Nói đi.”

Đối với Sở Mậu, chàng đã lâm vào thế cục thê thảm nhất rồi, chẳng còn phải lo lắng còn chuyện gì tệ hại hơn nữa.

A Vụ ngồi xuống trước mặt Sở Mậu, chàn chừ một lát cuối cùng lên tiếng hỏi: “Hoàng thượng, người có biết Trưởng Công chúa Phúc Huệ còn sống không?” A Vụ hơi lo lắng, nàng không hỏi được nguyên do từ chối Trưởng Công chúa, lại sợ ngộ nhỡ Sở Mậu không biết chuyện đó.

Sở Mậu lạnh lùng cười, quả nhiên đến rồi. “Biết.”

A Vụ thở phào một hơi. “Không phải trước kia Hoàng thượng đã ban cho Trưởng Công chúa tự sát sao?”

Nhắc tới chuyện này, Sở Mậu cảm thấy thật mỉa mai, xem ra đã bị đoán trúng rồi. Sở Mậu nhìn A Vụ, chẳng biết vì sao mình lại có thể mềm lòng với nàng, vô phép vô tặc với nàng như vậy.

“Để bà ta chết đi như vậy sao trẫm có thể giải được mối hận trong lòng? Loại người như bà ta chết chẳng có gì đáng sợ, đáng sợ nhất chính là bị tước đoạt tất cả lòng kiêu ngạo. Bà ta đã sớm không còn là Trưởng Công chúa nữa rồi, nhớ không? Trẫm đã xóa hết tên tuổi cùng sự tồn tại của bà ta. Nữ nhân bất trung, bất hiếu, bất nghĩa như vậy sao xứng làm Trưởng Công chúa?” Sở Mậu oán hận nói.

Mặc dù cảm thấy những gì Sở Mậu nói về Trưởng Công chúa có phần hơi quá lời nhưng A Vụ hoàn toàn có thể lý giải được tâm tình của chàng. Bất luận thế nào nàng cũng cực kỳ căm kích Sở Mậu ngày đó không giết chết

Trưởng Công chúa.

Hơn nữa, A Vu không cảm thấy đây là lý do thực sự, nếu đúng như Sở Mậu vừa nói thì chàng không nên lệnh cho Trưởng Công chúa tự sát mà cứ vậy đày thằng tới chùa Long Tuyền là được, có gì phải bí mật gian lận như thế? Nếu để người ngoài biết được Trưởng Công chúa vẫn còn sống e là sẽ trở thành đả kích lớn với quyền uy của Hoàng đế. Vì thế, A Vu có cảm giác lúc đó Sở Mậu đã nhất thời sửa đổi chủ ý.

Thực tế, A Vu đã đoán đúng.

Kể từ lúc A Vu và Sở Mậu trở mặt, chàng hằng đêm không thể ngủ ngon, luôn gặp ác mộng, chàng mơ thấy A Vu vĩnh viễn không thể tha thứ được cho mình. Hơn nữa, bát tự của A Vu rất nhẹ, âm khí lại nặng, nếu thực sự ép nàng đi làm đao phủ ép chết Trưởng Công chúa, Sở Mậu chỉ e âm hồn bất tán của Trưởng Công chúa sẽ bám theo làm hại A Vu, những chuyện ngày trước trong ký ức Sở Mậu vẫn còn như mới.

Không chỉ thế, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng từ sâu trong đáy lòng Sở Mậu vẫn có một cảm giác mơ hồ, có lẽ đến cuối cùng chàng chỉ có thể thỏa hiệp với A Vu. Khi đó chàng không hề nghĩ rằng mình sẽ thỏa hiệp một cách vô nguyên tắc và hèn mọn như vậy. Nhưng Sở Mậu một khi đã liệu sự, luôn luôn nghĩ tới những trường hợp xấu nhất, mà bất hạnh thay, chàng đều lường đúng.

Sở Mậu thực sự đã nghĩ thông rồi, so với việc cả hai cùng sống đau khổ, chi bằng chàng chịu buông tay, chàng không muốn giẫm vào vết xe đổ của phụ hoàng Long Khánh Đế, vì thế mới quyết tâm buông tha cho A Vu, chỉ nguyện nàng có thể sống vừa ý đẹp lòng, giúp chàng có thêm một phần vui sống.

Mặc dù lời nói thật dễ nghe, nhưng cũng vì hiện giờ chàng có thể dễ dàng bóp chết Phúc Huệ như bóp một con kiến, đều phải xem tâm tình ra sao.

“Bất kể thế nào, Hoàng thượng không đòi tính mạng Trưởng Công chúa, thiếp cảm kích vạn phần.” A Vu tự cho rằng lời nói ra rất thâm tình.

Nhưng Sở Mậu lại trầm mặt xuống. “Trẫm không cần Hoàng hậu phải cảm kích. Trẫm còn việc gấp, Hoàng hậu về đi, điện Càn Nguyên cũng không phải nơi nàng nên tới.” Sở Mậu đứng dậy đi ra ngoài.

A Vu đã sớm tập thành quen chuyện Sở Mậu đang nói chuyện liền trở mặt hay tính khí thất thường lúc nóng lúc lạnh nhưng vẫn bị những lời chàng nói đâm thấu tâm can. “Trịnh Loan Nương, sao có thể?”

Sở Mậu dừng một chút, quay đầu nhìn A Vu, trầm giọng “Nàng thực sự muốn nghe trẫm nói nguyên nhân?”

Dáng vẻ kiêu căng của A Vu nhất thời hóa thành tro tàn, nàng vì “ghen ghét” mà mắt khôn. Có điều, chính A Vu cũng không thể đáp nổi, lúc này hết thấy thiên ngôn vạn ngữ đều trở thành yếu đuối vô lực.

A Vu vượt qua sự ngại ngùng cố hứu trong lòng, tiến thêm hai bước, hai tay vươn tới vòng ôm lấy lưng Sở Mậu đang chực rời khỏi điện Khánh Hằng Xuân. “Chúng ta ở bên nhau vui vẻ được không?” A Vu dán mặt vào lưng Sở Mậu, nhỏ giọng hỏi.

Sở Mậu lặng thinh không động suốt nửa ngày, A Vu cho là chàng không nghe thấy, đúng vào lúc nàng định lặp lại một lần nữa liền bị Sở Mậu tách hai tay ra. Chàng xoay người lại nghiêm túc nhìn A Vu. “A Vu, ta cũng là con người mà thôi, cũng biết mệt mỏi, không thể vĩnh viễn xoay quanh một mình nàng, nàng muốn thế nào sẽ là như thế mãi được. Nàng đối với ta như vậy không phải bốn ngày, cũng không phải bốn tháng mà là gần bốn năm, hiện

giờ nàng đột nhiên chạy về nói những lời này, nàng cảm thấy ta nên trả lời sao?”

A Vu đột nhiên phát hiện trên mái tóc Sở Mậu điểm thêm một tia sáng bạc, cẩn thận trông kĩ là một sợi tóc trắng. Lòng nàng trào dâng nỗi chua xót và hối hận, chỉ hận bản thân lúc trước quá tuyệt tình với chàng, nàng không dám nhìn xuống ngực chàng.

“Hoàng thượng trả lời được là được. Nếu Hoàng thượng không đồng ý, cũng không vấn đề gì, thiếp sẽ vẫn đối tốt với người, để người một lần nữa tiếp nhận thiếp.” A Vu cũng nghiêm túc nhìn Sở Mậu.

Khóe môi Sở Mậu hé ra một nụ cười châm chọc. “Vậy trăm mắt mắng ngóng chờ.”

Thái độ lanh lẹ của Sở Mậu vượt qua cả những gì A Vu có thể tưởng tượng. Lòng nàng trăm mối tơ vò, không biết phải làm thế nào để Sở Mậu hiểu thấu được tâm tư của mình. Mấy chuyện như ngày ngày mang canh tới điện Càn Nguyên lừa người quen mắt A Vu khinh không muốn làm, mà đây còn là chiêu số của Trịnh Loan Nương, A Vu làm sao có thể bắt chước nàng ta được?

A Vu nghĩ tới nghĩ lui, nhớ lại ngày đó Nhụy tỷ tiến cung, Sở Mậu nhất định không cho Nhụy tỷ chiếc túi đeo bên mình, khi ấy nàng chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra đó là chiếc túi thêu hình con vịt xáu xí đầu tiên ra đời ở phủ Kỳ Vương đã bị Sở Mậu cực kỳ ghét bỏ giấu kín dưới đáy hòm. A Vu nhất thời nảy ra một chủ ý, lẽ nào Sở Mậu coi chiếc túi ấy như vật mang tâm ý của nàng dành cho chàng, vì thế mới mang ra nhắc nhở mình?

Lòng A Vu dâng lên một chút hương vị hưng phấn ngọt ngào, lập tức phân phó đám Minh Tâm, Minh Tuệ đem chỉ ra phổi cho nàng, lại yêu cầu

bốn nha hoàn suốt đêm xe chí.

Bản thân A Vu nghiêng mình trên khung vẽ mây hình hài, không còn là con vịt chét xấu xí nữa mà là một đôi uyên ương nghiêng đầu giao nhau, một con cao ngao vương giả, một con có lớp lông màu nâu đất đang dùng miệng rỉa cổ con vật kia, đáng vẻ yêu đuối đáng thương. Bức tranh của A Vu thập phần sinh động.

Có điều, thêu một chiếc túi như vậy cũng không phải chuyện có thể xong trong một sớm một chiều, huống hồ A Vu lâu rồi không động tay vá may, đã sớm lả lầm, hủy đi thêu lại, thêu rồi dỡ ra, cả ngày không ngơi nghỉ, tối rồi vẫn chong đèn thêu suốt cả đêm. Cứ như vậy, làm xong một chiếc túi cũng mất năm sáu ngày công.

Cái mỏi mắt mong chờ của Sở Mậu đối với A Vu, thật ra cũng thoáng có chút đợi mãi thành thoái chí ngã lòng, tâm tàn như tro.

Thành thực mà nói, A Vu cô nương quả thực không thể khiến nam nhân vui thích được, nếu không tính tới tiền căn hậu quả, chỉ đặt nàng ở cạnh Loan Nương, A Vu ít nhất thua Loan Nương mấy trăm dặm. Nàng toàn tâm toàn ý, tay thiếu chút nữa bị đâm thành cái sàng, đổi với Sở Mậu lại thành một trò đùa.

Hơn nữa, cô nương này chỉ biết chính mình, tự cho là thanh cao, tự cho là siêu phàm, nhưng trên mặt tình cảm thực ra rất soi mói, không hề muốn dùng quyền lực của Hoàng hậu để ngăn cản Trịnh Loan Nương tiếp cận Sở Mậu. Nàng muốn xem xem, giữa mình và Trịnh Loan Nương cuối cùng Sở Mậu sẽ chọn ai. Nếu chàng chọn Trịnh Loan Nương, lúc ấy nàng có muốn dùng đường ngang lối tắt cũng chưa muộn.

Lần này A Vu đã hạ quyết tâm rồi, cần thay đổi triệt để, làm lại một lần

nữa, dùng chân tình của mình đổi lấy thật ý của Sở Mậu

Đáng tiếc, lúc A Vu đổi sang chân tâm thật ý rồi, nàng sẽ không còn khiến nam nhân ưa thích nữa.

A Vu đại khái cũng không thể ý thức được mình có thể là người như vậy, không động tâm thì xuất thủ nhẹ nhàng như trở bàn tay thủ đoạn đầy rẫy tầng tầng lớp lớp, nhưng một khi đã động lòng rồi, nàng sẽ hiền như khúc gỗ chẳng biết phải làm sao, đồng thời bắt đầu chi li tính toán rốt cuộc Sở Mậu vì thích nàng mới không xa lánh Loan Nương hay vì nàng bức Loan Nương rời đi nên mới không thể không xa lánh Loan Nương.

Lúc A Vu nhìn chiếc túi mình nhọc công vất vả thêu nén, mặt không nén nổi nụ cười vui sướng. Lúc tĩnh lại, nàng suy nghĩ tự hỏi làm thế nào để vẫn hồi Sở Mậu và giải thích rất nhiều chuyện lúc trước, lúc sau.

A Vu không biết có nên nói cho Sở Mậu biết mình là người sống qua hai kiếp hay không, nếu như hai người có thể hòa thuận êm ám nói ra khó tránh nhiều chuyện khác nảy sinh, nếu không thể hòa hiếu được tất nhiên sẽ phải giải thích rất nhiều, mà kết quả chẳng biết có tệ hơn hay không. Nhưng A Vu đã xác định rồi, nếu Sở Mậu hỏi nàng vì sao lại quay về, vì sao thái độ chuyển biến rõ rệt như vậy, nàng nhất định sẽ thành thật, kể hết thảy mọi thứ lại cho chàng, để chàng tự mình quyết định tất cả.

Đương nhiên chuyện đó cũng không khiến A Vu buông bỏ chàng, có điều sẽ phải vất vả thêm một chút mà thôi.

Xác định rõ ràng rồi, A Vu mới ôm chiếc túi nàng vừa thêu xong tới điện Càn Nguyên. Sở Mậu đã cảnh cáo nàng không nên tới nhưng giờ không phải lúc lo lắng chuyện tự tôn, phải mặt dày một chút mới được. Đạo lý đó cũng là thứ A Vu phải suy nghĩ kĩ càng suốt hai ngày qua.

Vì bạn thêu túi mà nhiều ngày rồi nàng không tới tìm Sở Mậu, Sở Mậu cũng coi như nàng không tồn tại suốt thời gian đó. Đối với A Vu, chuyện này cũng ít nhiều trở thành một sự đả kích không nhỏ.

A Vu vừa đi vừa nghĩ, không biết Trịnh Loan Nương đã từng thêu túi cho Sở Mậu bao giờ chưa? Nghĩ rằng nếu từng thêu rồi chắc chắn sẽ đẹp hơn của mình một chút. Dẫu sao Huệ Đức phu nhân cũng là người hiền lành, Trịnh Loan Nương và mẹ lúc trước mắc nạn ngoại trừ bán tào phớ còn lấy luôn nghề thêu thùa may vá làm kế sinh nhai.

Nghĩ tới đây A Vu nhất thời không còn lòng tin, hình như Sở Mậu cũng chẳng thích con vịt xấu xí của nàng cho lắm. A Vu vì thế lại bắt đầu nghĩ ngợi, tại sao nàng phải tính toán so bì tị nạnh với Trịnh Loan Nương, cứ việc mình mình làm thôi. Lúc trước Sở Mậu rất thích đồ ăn của Tử Trụy làm, A Vu phân vân không biết có nên sai người tới chỗ Phó Thế Ngạn mượn Tử Trụy về cung Trường Lạc làm đồ ăn một thời gian không.

Có điều, A Vu lại nghĩ, canh Trịnh Loan Nương mang tới điện Càn Nguyên chính là đồ nàng ta tự nấu, thành tâm như vậy nhưng A Vu xem lại thấy có phần màu mè giả tạo. A Vu mắt hóng, Trịnh Loan Nương một thân toàn mùi khói dầu, Sở Mậu làm sao có thể chịu nổi? Nhất thời nàng có cảm giác vì sao Trịnh Loan Nương không hóa thành một bà tử mặt mũi bóng loáng dầu mỡ cho rồi?

A Vu sờ lên mặt mình, lòng không khỏi trầm xuống. Năm nay A Vu mới hơn hai mươi tuổi, còn chưa đầy hai mươi mốt, thật ra không thể tính là đã già lão được, vừa đúng độ hoa thắm nở rộ. Mặt mũi này nở, thân mình cũng phồng phao, không phải người mà Trịnh Loan Nương như cọng giá đỗ kia có thể so sánh được.

Nhưng chính A Vu cũng phải thừa nhận, Loan Nương thực không phải

dạng như cọng giá đỗ, mặc dù trước đây phải bôn ba sinh kế nhưng cơ thể vẫn rất đầy đặn, không hề suy nhược yếu ớt như các khuê nữ thông thường. Từ lúc nàng ta vào phủ Kỳ Vương, A Vu cơm ngon canh ngọt nuôi dưỡng hai mẹ con họ, dưỡng tới trắng hồng sạch sẽ, đâu còn dấu vết gió sương vất vả năm xưa.

A Vu nghĩ tới đây liền cảm thấy có gì đó không đúng lăm. Nàng cúi đầu nhìn xuống ngực mình, hình như còn chẳng bằng Trịnh Loan Nương, chẳng biết của người ta lớn thế nào. A Vu nhớ lại ngày trước khi còn vui vẻ êm ám với Sở Mậu, Sở Mậu cực kỳ thích ngực nàng, coi đó như bảo bối, còn phân phó người mỗi ngày đều phải dâng đủ sữa bò tới Ngọc Lan Đường.

A Vu nhất thời có cảm giác ủ rũ “người so với người đáng chết, hàng so với hàng đáng bỏ”. Nàng nghĩ tới mấy năm qua căn bản không để tâm chăm lo chính mình, bỏ bê thân thể bệ rạc khô héo như rơm rạ. Mấy hôm nay nàng dồn sức thêu túi, mặt mũi và thân thể nghỉ dưỡng từ từ vài ngày, thoa cao xức phấn, rốt cuộc cũng có được cảm giác tươi mới mõi màng. A Vu lúc này mới khôi phục lại được chút tự tin. Nói thật, lúc mới hồi cung, chính nàng cũng cảm thấy mặt mũi như vậy không thể đi gặp người được.

Chính vì cực kỳ để ý tới người đó nên nàng cũng cực kỳ để ý bản thân không trong trạng thái tốt đẹp nhất xuất hiện trước mặt chàng.

A Vu cứ như vậy suy hòn tính thiệt tới trước điện Càn Nguyên, có điều hiện giờ nàng muốn được gặp Gia Hòa Đế nhất định phải qua được cửa ải Lã Nhược Hưng, vẫn có câu Diêm vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi, đối với một Hoàng hậu “thất thế”, uy vọng của nàng trong cung hiện tại hoàn toàn không thể so với Lã Nhược Hưng được.

Cho nên A Vu quyết định phải đem tiền ra hỗ trợ, Minh Tâm cầm trong tay một phong bao chứa kẽ ước một căn nhà trong ngõ Trường Thuận, nhưng

Lã Nhược Hưng kiên quyết không chịu nhận, rõ ràng không hề nể nang mặt mũi A Vu.

“Hồi bẩm nương nương, Hoàng thượng đã có lệnh truyền thời gian này sẽ không gặp ai, mong nương nương chờ làm khó nô tài.” Câu cuối cùng của Lã Nhược Hưng là cầu người giúp đỡ, nhưng chẳng khác nào khiêu khích. A Vu nghe xong nhịn không được liếc nhìn, rõ rành rành thấy Sở Mậu ngay trước mắt nhưng không thể gặp được, ruột gan đã muốn sôi sục giết người.

A Vu muốn mắng người, lại nghĩ tới Lã Nhược Hưng một lòng một dạ trung thành với Sở Mậu, nàng mới nuốt được nỗi bức dọc này xuống. “Không phiền người khó xử.” A Vu cũng không ngoảnh đầu lại, phân phó: “Minh Tâm, Minh Tuệ.”

Minh Tâm, Minh Tuệ lập tức tới ép vào cạnh Lã Nhược Hưng, hai bên trái phải áp chặt, giữ cứng Lã Nhược Hưng lại. A Vu lao vào điện Càn Nguyên như tia chớp.

Minh Tâm, Minh Tuệ cũng coi như người của Sở Mậu, nhưng các thị không thể hùa hạ bên cạnh Sở Mậu như Lã Nhược Hưng, các thị không có chốn để đi, chỉ có thể hùa hạ bên cạnh A Vu. Nếu chủ tử thất sủng, các thị đâu còn giá trị nữa, các thị đều là người thông minh, chỉ cần A Vu chỉ điểm một chút là lập tức nhận rõ tình hình.

“Minh Tâm, Minh Tuệ, hai đứa nha đầu chết tiệt kia.” Lã Nhược Hưng mắng mỏ.

“Lã công công, van cầu ngài, chúng nô tỳ cũng rất khó xử. Nếu không vâng mệnh chủ tử, chắc chắn lúc về sẽ bị phạt đòn.” Minh Tâm cầu xin, kỳ thực đang nói trắng ra rằng Lã Nhược Hưng không thể bảo vệ được bọn họ, ngoại trừ A Vu, không ai có thể động tới người của nàng được.

A Vu đi vào điện Càn Nguyên, thái giám hầu hạ ở bên không ai dám ngăn trở nàng. Vì thế, A Vu mới oai phong hùng hổ tiến thẳng tới đông Noãn các, vừa liếc mắt lại thấy Trịnh Loan Nương ở đó, đúng là thứ âm hồn bất tán. A Vu liền cảm thấy kỳ quái, Sở Mậu lúc nào cũng cẩn canh bồi bối vậy sao?

Trịnh Loan Nương thấy A Vu tiến vào, trong mắt ánh lên vẻ giật mình, nhưng nhanh chóng thỉnh an nàng.

A Vu cho dù có tốt đẹp cung nhịn không được muốn đâm Trịnh Loan Nương mấy câu. Nhưng trước kia chính Trịnh Loan Nương đã từng xin phép nàng, A Vu không thể hành động tự mình và miệng mình như vậy, vì thế đành lạnh lùng mà cao ngạo, quý phái cho Loan Nương một cái nhìn khinh miệt.

Ánh mắt này như đúc một khuôn với ánh mắt của Trưởng Công chúa Phúc Huệ ngày trước, A Vu quen chuyện dễ làm, chỉ cần một ánh mắt cũng biểu lộ hết được vô vàn lời mỉa mai, miệt thị.

Mặt Trịnh Loan Nương thoáng chốc trắng bệch.

A Vu dùng một ánh mắt như vậy rất tuyệt, khiến Trịnh Loan Nương khốn quẫn cùng cực cũng không thể khóc lóc tố A Vu nhìn nàng ta không bình thường được.

Lúc này Trịnh Loan Nương mới hiểu ra một điều, thấy A Vu vào lập tức phải rút lui.

A Vu đón nhận ánh mắt lạnh như băng của Sở Mậu. A Vu tiến lên phía trước, dùng rất nhiều khí lực mới có thể không chế cảm giác xấu hổ muốn vùng lên trốn chạy của bản thân.

A Vu tiên từng bước nói: “Cảnh Hồi, chúng ta hòa hiếu đi có được không?” A Vu không quanh co nhiều chuyện, trực tiếp nói thảng ý đồ của mình.

“Tên tự của trẫm há có thể gọi thảng như vậy?” Sắc mặt Sở Mậu không chút đổi khác, quở trách nàng.

Mặt A Vu hiện lên thần sắc khó chịu, nàng đã chuẩn bị tâm lý từ trước lúc tới đây, nhưng khi đối diện với gương mặt lạnh băng cùng lời nói lạnh lùng như vậy, lòng nàng vẫn như kim chích, vén vẹn một câu ngắn ngủi thôi, nhưng bởi nó đến từ người mình yêu thương nhất, nên uy lực chẳng khác nào đạn pháo, khiến tâm can nàng tan tác, A Vu chợt nhớ tới những lời trước kia của nàng cũng mang nhiều đả kích như vậy.

Nghĩ thế, nước mắt A Vu lại không kìm được, cắn thận rút từ trong lòng ra một chiếc túi thêu uyên ương, hai nay nàng nâng nó đưa tới trước mặt Sở Mậu. “Cái này tặng chàng, thiếp thêu mất...” Từ “vài ngày” còn chưa kịp nói ra, A Vu đã thấy “vút” một cái, chiếc túi lượn một đường cong, vọt qua không trung, rót vào chậu than bên cạnh.

“Á!” A Vu hét lên một tiếng, bất chấp tất cả lao về phía chậu than, vươn tay định cào lửa trong chậu tìm lại chiếc túi. Chiếc túi này cũng chẳng trân quý gì lắm, nhưng nó mang theo rất nhiều tâm ý của A Vu, mỗi đường kim đều là ý, mỗi mũi chỉ đều là tình.

Bởi tâm ý như vậy, nên nàng đặc biệt quý trọng, bên trong còn bỏ thêm một nhúm tóc của mình, mang ý bách thủ giai lão, vì thế A Vu không hề suy nghĩ gì lập tức vươn tay ra bới tìm.

Sở Mậu thấy nàng như vậy, liền tiến lên, tóm gọn lấy cổ tay nàng đúng lúc ngón tay nàng chực dụng vào lớp than lửa. “Nàng làm gì vậy, điên rồi

sao?” Sở Mậu nói gấp, sắc mặt nghiêm nghị quát mắng A Vu.

A Vu quỳ sụp xuống, đầu ngón tay có phần đau rát, đối mặt với sự hung hăng của Sở Mậu, nước mắt nàng rót xuống.

Kết quả Sở Mậu không thèm trông xem tay nàng có bị thương hay không, liền buông ngay ra, đứng lên, lạnh lùng nhìn xuống nàng đang ngồi dưới. A Vu cảm giác như lòng mình vỡ tan thành bột phấn, nhưng nhớ lại sự lạnh lùng lãnh mạc của nàng lúc Sở Mậu nằm trên giường giãy giụa giữa ranh giới sống chết thì một chút bỗng rát ngón tay này có đáng là gì?

“Cút cho ta!” Sở Mậu chỉ thẳng ra cửa, khổ nhục kế của A Vu lại dồn chàng tới tận đáy tuyệt vọng. “Cút mau!”

A Vu đứng lên, không biết vì lý gì lại khiến Sở Mậu tức giận, thậm chí còn đả thương người khác như vậy. Nước mắt nàng chảy ròng ròng như trân châu tuôn xuống.

“A Vu, nàng không cần giả bộ như vậy. Nàng không thấy ghê tởm nhưng trẫm khinh ghét. Chuyện của Cố gia nàng tạm thời đừng nhúng tay, trẫm đồng ý không động tới Cố gia, nhưng không ngăn được Cố Thế Ngạn tự mình tìm đường chết. Đường đường một Vệ Quốc Công lại dám chạy tới thanh lâu tranh kỹ nữ với người ta, ban ngày ban mặt dung túng cho gia nô hành hung giết người. Quốc có quốc pháp, trẫm không dung nỗi cho hắn.” Sở Mậu lạnh lùng thốt, chàng thực sự chịu đựng Cố gia đủ rồi, chỉ hận không thể một đao chém sạch mấy trẫm khẩu kia.

A Vu ban đầu còn ngạc nhiên, cuối cùng cũng hiểu ra, rõ ràng Sở Mậu cho rằng nàng đang làm bộ làm tịch để cứu Cố Thế Ngạn, cũng chính là phụ thân của nàng kiếp trước. Mặc dù A Vu không hành động như vậy vì lo lắng cho Cố gia, nhưng nghe chuyện này nàng cũng không thể coi như không biết

được. Dù sao đó vẫn là phụ thân của nàng, dẫu ông ta chẳng phải người tài giỏi, thậm chí nàng còn xem thường ông ta, nhưng ông ta vẫn là cha của nàng vậy.

Có điều A Vu vẫn là người thông minh, giờ không phải là lúc ngang ngạnh đối đầu với Sở Mậu, chuyện phụ thân nàng phải đợi nàng và Sở Mậu hòa thuận lại mới tính cách được. Đương nhiên tội sống khó tha, nhưng có thể xem xét hình phạt như lưu đày chặng hạn, sau đó sẽ chọn một nơi không quá khổ sở.

“Hoàng thượng.” A Vu sợ hãi mở miệng.

“Cút mau đi, nếu không trẫm sẽ không nhịn được mà đánh người đấy.”

Sở Mậu thực tình muốn đánh A Vu một trận, nữ nhân này đúng là tuyệt tình tàn nhẫn tới cực điểm. Cứ nhìn vào thái độ khác thường của A Vu sau khi trở lại cung, Sở Mậu nhịn không được bèn cho người đi điều tra Cố gia, thật không ngờ liền bị chàng tra ra, Cố Thế Ngạn vắt óc tìm cách tò vẽ bồi đắp như thể không có gì xảy ra, che giấu tội nghiệt của bản thân, các quan lại được thể che chở cho nhau, nhất thời chưa lọt tới tai mắt bè trên, có điều đâu thể giữ kín mãi được vì thế mới xảy ra màn A Vu đang diễn.

A Vu thực tình rất muốn để Sở Mậu đánh cho một trận, nàng biết chàng đang cần phát tiết nếu không sẽ không thể tiếp nhận nàng thêm lần nữa. Hiện giờ chàng có thể trách mắng nàng như vậy khiến A Vu vừa xót xa vừa cao hứng.

A Vu ngắm nhìn bốn bề, thấy một bình men thanh hoa phấn thái hình hổ thướt vờn mai bên trong căm mẩy cành hồng mai, A Vu rút ra một cành, đưa cho Sở Mậu. “Chàng đánh đi.”

A Vu thậm chí còn chống tay lên bàn sách của Sở Mậu, cong mông lên.

Chính nàng cũng cảm thấy hơi ngai ngùng với tư thế này, còn bỏ thêm một chút tâm cơ, hóp eo lại, bày ra một đường cong thật mê người.

Nhưng Sở Mậu hoàn toàn không có ý tứ gì, A Vu làm như vậy chẳng khác nào đang khiêu khích, nàng cho rằng chàng sẽ không thể hạ thủ được sao? Đừng nói Sở Mậu đã lên ngôi Hoàng đế được bốn năm mà ngay từ lúc còn là Kỳ Vương, chàng cũng hận nhất là bị người khác khích bác.

Sở Mậu quả nhiên nhắc tay, hung hăng vùt một cái vào mông A Vu.

“Ôi!” A Vu hét lên một tiếng, tiếng vọng thấu trời xanh, hai tay che mông nhảy dựng, đau rót nước mắt. A Vu nhìn Sở Mậu không thể tin nổi, sao chàng có thể xuống tay mạnh như vậy?

A Vu ôm chặt lấy mông vẫn không thể làm giảm được cơn đau, bò nhào về phía trước, quỳ sấp trên mặt đất.

Sở Mậu đánh người xong lập tức cảm thấy hối hận, vốn chỉ nên dùng nửa phần sức, kết quả không nén được lòng, xuất ra mấy phần khí lực, nhìn bộ dạng của A Vu, chàng biết mình đã quá nặng tay rồi.

Nhưng Sở Mậu không dám đỡ A Vu, Sở Mậu biết rất rõ tâm tính của nàng, con người này tham lam vô đáy vì thế Sở Mậu càng nhẫn tâm. “Cút mau!”

A Vu đau đến không thở nổi, còn phải nghe Sở Mậu nói vây nhất thời không thể chịu nổi cơn giận này, chống tay xuống gắt gượng đứng lên, chạy ra ngoài. Tiếng Sở Mậu từ phía sau vọng lại: “Trẫm chỉ có thể bảo đảm Cố Thê Ngạn không chết, chuyện này cũng không động tới Cố gia.”

A Vu dừng bước quay đầu nhìn Sở Mậu, chợt nghe chàng lên tiếng: “Lã Nhược Hung.”

Đây là ý Sở Mậu không muốn tiếp tục đói co nữa, A Vu cũng không muốn lưu lại thêm, bởi mông nàng đau muốn chết rồi.

Nàng lớn như vậy rồi xưa giờ chưa từng bị người ta động tới dù chỉ một ngón tay, giờ còn bị Sở Mậu hung hăng đánh cho một trận, A Vu đau lòng nhỏ lệ tới tận cổng cung Trường Lạc.

A Vu dụi dụi nước mắt, một lần nữa làm ra dáng vẻ cao ngạo nhìn chúng sinh bằng nửa con mắt, lúc này mới bước vào cổng cung Trường Lạc. Sóng trong cung câm, nếu cho rằng nước mắt sẽ khiến người ta đồng tình và thông cảm thì sai mười phần sai rồi, bọn họ chỉ nghĩ có nên sớm đổi chủ tử hay không mà thôi.

Nhẫn nhịn tới tận lúc vào được nội thất rồi, nước mắt A Vu mới một lần nữa tuôn xuống đầy tràn hốc mắt. Nàng vãy tay cho mấy người Minh Tâm lui cả đi, tự mình cởi xiêm y, kéo áo lót lên, bỏ quần lót xuống, thấy mông mình sưng phồng lên thành một dải hồng rực, quần áo nhẹ nhàng chạm tới cũng đau. Suốt từ điện Càn Nguyên trở về, vết thương đã có một hai chỗ rách da.

A Vu đau tới thấu tim, lại nghĩ ngợi xem vì sao Sở Mậu có thể nhẫn tâm hạ thủ nặng tay như vậy với mình, trước kia nàng bị một hạt cát vuơng vào mắt cũng khiến chàng lo lắng trông chừng săn sóc cả nửa ngày, không ngờ hiện tại lại lâm vào cảnh thê lương như vậy.

A Vu không chút khí lực nằm vật ra giường, quần áo chạm vào miệng vết thương lại thấy đau, nàng đành phải cởi quần lót ra, chỉ đắp hờ một tấm chăn mỏng choàng qua lưng, cũng không dám khóc thành tiếng, vùi đầu vào tấm gối mềm mại, khóc đến nước mũi ròng ròng còn thêm nắc cüt, bả vai run lên. Nàng nghĩ lại cảnh tay mình bị đâm tới như cái sàng mới thêu được một chiếc túi giờ đã hóa thành tro rồi, còn bị đánh cho một trận rõ đau, bị Sở Mậu nǎm lần bảy lượt đuổi “cút”, trong khi người cha tiền kiếp không có tiền đồ

không ngừng gây chuyen khắp nơi.

A Vụ càng nghĩ càng đau lòng, khóc được một chút mệt mỏi liền thôi, tới khi tỉnh dậy lòng chua xót lại tiếp tục gạt lệ.

Đến giờ cơm chiều, Minh Tâm và Minh Tuệ liền không ngừng dùn đáy nhau. “Ngươi vào kêu chủ tử ra dùng bữa đi.” Minh Tâm huých vai Minh Tuệ.

“Có gì ngươi không đi đi?” Minh Tuệ đâu phải kẻ ngốc. Trong cung Trường Lạc đến một cây kim rót xuống còn nghe được tiếng vọng, A Vụ chỉ có lừa minh dối người tưởng người khác không nghe được tiếng khóc, thực ra chỉ cần yên lặng một chút sẽ thấy tiếng vọng không hề nhỏ.

“Đã khóc suốt buổi trưa rồi.” Minh Tâm hướng về chái đông trè môi.

“Vậy còn bảo ta tới gọi, nhất định sẽ dính trầu.” Minh Tuệ đáp.

“Nhưng đâu thể không tới gọi được, đến lúc đó bị bে trên quở xuống, ngươi gánh nổi không?” Minh Tâm phản bác lại.

“Vậy chúng ta cùng đi.” Minh Tuệ cũng huých lại vai Minh Tâm.

Minh Tâm hít sâu một hơi. “Được.” Hai người họ bèn rón rén vòng qua bình phong bước vào phòng.

Minh Tâm nhỏ giọng thăm dò thử một câu: “Chủ nhân, tới lúc dùng bữa tối rồi.”

A Vụ không may động đậy, Minh Tâm lấy khuỷu tay huých Minh Tuệ một cái, Minh Tuệ đành phải lớn tiếng hơn một chút: “Chủ nhân, tới giờ dùng bữa tối rồi.”

A Vu nghe được tiếng của hai người họ, có điều giờ nàng cầm bình ôn tâm tình trước đã, bèn gắng gượng kìm nép tiếng khóc, bây giờ mới nói: “Bỏ đi.”

Minh Tâm và Minh Tuệ liếc nhìn nhau, lặng lẽ lui ra ngoài, chủ tử chịu đáp lại một tiếng bọn họ đã yên lòng được mấy phần rồi. Có điều vẫn phải phân phó cho thiện phòng trông chừng, đề phòng nửa đêm chủ nhân đói bụng gọi đồ ăn.

A Vu khóc cũng mệt rồi mới hướng mắt nhìn ra cửa, nơi đó trống không, hoàn toàn không có thân ảnh người nàng đang mong đợi. A Vu thất vọng tràn trề quay mặt vào trong, bối rối nghĩ xem khi thương tích lành lại rồi làm thế nào để vãn hồi Sở Mậu. Càng nghĩ càng thấy mình yêu thích chàng đến thế nhưng không thể nào hiểu được vì sao lại có thể không để tâm như vậy.

A Vu nghĩ nên trở dậy viết một phong thư cho Đường Âm để hỏi chuyện. Chuyện này không nên sớm cũng không nên trễ, ai biết được Trịnh Loan Nương có giờ trò gì hay không, nàng chỉ cảm thấy đêm dài sẽ lầm mông, vì thế nàng bèn lau nước mắt, muốn ngồi dậy.

Nàng vừa loay hoay tìm cách đứng lên, chợt thấy cạnh bình phong xuất hiện một người, người này toàn thân vận áo dài hoa văn chìm phủ trên đó là hoa văn thêu cúc vạn tự xanh, phía dưới lộ ra một đôi giày màu đen thêu rồng vàng năm vuốt, dáng vẻ như vậy khắp thiên hạ này chỉ có một người. A Vu ngẩng đầu nhìn về phía nọ, quả nhiên thấy Sở Mậu đang đứng đó.

A Vu dụi dụi mắt, sợ mình đang gặp ảo giác. Nàng hết nhắm mắt lại lại mở mắt ra, phát hiện bóng người kia vẫn chưa biến mất, nước mắt lại tuôn ra ào ạt, nhưng miệng không nhịn được nhếch lên thành một đường cong lớn.

Sở Mậu không nhịn được nhìn về phía bắp đùi trần trụi của A Vu, còn cả

phong cảnh phì nhiêu màu mõi thoảng ẩn thoảng hiện đằng sau lớp áo lót dài. Ánh sáng xuyên thấu qua lớp áo quần trong suốt, khắc tạc những đường cong xinh đẹp giàu trong lớp đồ lót mỏng manh và trễ nải của A Vu, vòng eo kia cực kỳ nhỏ, tựa như chỉ một vòng tay đã có thể ôm gọn.

Nhưng A Vu thực sự rất gầy, thân mình chẳng khác nào một đóa hoa mỏng manh, thối khẽ cũng bay mất.

Sở Mậu thu hồi ánh mắt đặt trên thân mình A Vu, một lần nữa nhìn mặt nàng, trên đó ngập tràn niềm vui sướng không hề che giấu, bất giác cảm thấy bản thân không thể nhận ra được A Vu đang thật tâm hay giả dối.

Sở Mậu nhíu mày, A Vu thường có thói quen giờ trò nũng nịu khiến người khác phải yêu thương, phải thuận theo mình. Giờ phút này nét mặt nàng rõ ràng rành mạch, mặt mày ưu tư, nhác thấy liền thương không thể nhẫn tâm nổi. Sở Mậu hận chính mình không nên dài chân như vậy, nếu không sẽ chẳng tới đây gặp nàng.

A Vu thấy Sở Mậu âm trầm đi tới, nhìn xuống mình như vậy cảm giác không quen thuộc lắm. Nàng giãy giụa muôn đứng lên, chợt nghe tiếng Sở Mậu vang lên bên cạnh: “Nằm xuống đi, thương thế ra sao, vì sao không truyền y nữ.”

Trong triều Đại Hạ, thái y thường đảm nhiệm việc khám và chữa bệnh cho Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thái hậu và các phi tần địa vị cao quý trong cung, các phi tần khác sẽ do y nữ chiếu khám. Nhưng A Vu bị thương ở chỗ nhạy cảm, thái y không thể thăm khám được nên Sở Mậu mới hỏi như vậy.

Cả buổi chiều, từ lúc A Vu đi rồi, Sở Mậu ở lại không thể an lòng nổi. Lúc đó A Vu cực kỳ đau, nàng được nuông chiều từ nhỏ, da mềm thịt mịn, chẳng biết bị thương thế nào, hỏi Lã Nhược Hưng hắn nói không thấy cung

trường Lạc truyền y nữ hay thái y gì. Sở Mậu tự nhủ chắc không bị thương nặng hoặc nàng chỉ dùng thủ đoạn lấy thương tích ra để áp chế. Nhưng rốt cuộc Sở Mậu vẫn không ngồi yên được.

“Đau.” A Vu lúc này đương nhiên đau ba phần cũng phải khoa trương thành mười phần, huống hồ nàng còn đau đón mười phần thật.

Sở Mậu cười lạnh một tiếng. “Nàng không cần phải làm bộ làm tịch như vậy, trẫm đã làm như ý muôn của nàng rồi, tham lam nữa cũng không được thêm gì đâu, nàng phải hiểu chỉ nên một vừa hai phải thôi.”

A Vu không gọi y nữ tới thăm khám không phải vì muốn được Sở Mậu thương xót, chẳng qua vết thương ở chỗ nhạy cảm, bất kể thế nào nàng cũng không muốn để người khác trông thấy, kể cả nữ nhân cũng không được. Huống hồ, chuyện này còn liên quan tới thể diện của nàng, nếu để người ngoài biết nàng bị Sở Mậu đánh, chẳng phải sẽ khơi mào cho đám cung nữ có dì tâm và dã tâm thêm lăm le hay sao.

A Vu kinh hãi trước những lời Sở Mậu nói, không ngờ trong lòng Sở Mậu nàng lại trở thành loại người như vậy, có điều chàng nói thế cũng chẳng sai. A Vu nói không nên lời, chỉ có thể quỳ sấp trên giường mở tròn đôi mắt lắp láy nhìn Sở Mậu.

Mắt A Vu vốn lớn còn sáng lắp lánh, sóng mắt lúng liếng, chất như hàn tinh, bởi vì người gầy guộc nên cặp mắt lại càng lớn, hắc bạch phân minh như thế giữa hai hồ thủy ngân trắng đột nhiên dưỡng ra hai viên thủy ngân đen bóng, khiến người ta không thể yên được.

Sở Mậu nhẫn nhịn áp chế cơn rạo rực trong lòng, ngồi xuống chiếc đôn hoa ở đầu giường A Vu, đưa hộp thuốc cao đang cầm cho nàng. “Cầm đi, kêu Minh Tâm bôi cho nàng.”

A Vu không đưa tay đón, cơ hội lớn như vậy không biết quý trọng đúng là đồ ngọc đáng bị lôi ra thiêu khiễn cho rồi. “Hoàng thượng bôi thuốc cho thiếp có được không?”

Sở Mậu “hừ” lạnh một tiếng, ném hộp thuốc cao xuống chǎn của A Vu, đứng dậy đi ra ngoài. Vinh thị A Vu coi chàng là đồ gọi thì đến, đuổi phải đi sao?

A Vu thấy Sở Mậu chuẩn bị đi khỏi, làm sao có thể cứ thế buông tha được, từ trên giường nhảy vọt tới muôn tóm lấy tay Sở Mậu đáng tiếc Sở Mậu tránh đi được, trong khi nàng không khống chế được lực ngã nhào xuống đất.

Hai đầu gối chạm đất, đau torsiing chừng vỡ nát luôn rồi.

Sở Mậu nghe động, lập tức đưa tay kéo nàng lại, bế nàng khỏi mặt đất, chỉ thấy hai đầu gối A Vu đã chảy máu, thành một mảng đỏ tươi. A Vu cũng không ngờ mình lại chảy nhiều máu như vậy, nhất thời choáng váng.

Sở Mậu vừa bức vừa tức, nhanh chóng đặt A Vu ngồi xuống. A Vu vừa ngồi xuống lại bật lên, gương mặt nhỏ cau có. “Đau, đau, đau quá!” A Vu vừa kêu vừa rót nước mắt.

Sở Mậu mang cơn bức trong mình nhưng đã bị dáng vẻ này của A Vu làm cho bật cười, có điều sắc mặt vẫn âm trầm như cũ. “Xem cái bộ dạng xấu hổ của nàng đi!”

Nếu nói A Vu để tâm nhất là Sở Mậu thì thứ nhì chính là dung nhan xinh đẹp của mình. Đại khái nàng cũng biết bộ dạng hiện giờ của mình rất kinh khủng, người không ra hồn người, mông thì nở hoa, ngay cả đầu gối giờ cũng nở hoa rồi, mặt mũi tèm lem nước mắt, mũi còn tắc nghẹt.

Sở Mậu chỉ thấy A Vu lồm cồm bò lên giường cực kỳ nhanh nhẹn chuitot vào trong, buông màn xuống, chừng đó động tác ước chừng đủ gói gọn trong nháy mắt mà thôi.

“Chàng đi đi.” Tiếng A Vu lạnh lùng truyền ra từ sau màn.

Bước chân Sở Mậu đang tiến đột nhiên dừng lại.

Nhưng A Vu từ sau màn đã thò mặt ra, lấy tay kéo chặt màn che kín tất cả chỉ lộ mặt, hai con mắt trùng với Sở Mậu, nhỏ giọng nói: “Chờ thiếp dưỡng thương khỏi rồi sẽ tới tìm Hoàng thượng.”

Sở Mậu nhắm mắt lại, cảm thấy thủ đoạn của A Vu đã tịnh tiến không ít, để chàng biết rành rành là cạm bẫy vẫn không nhịn được nhảy xuống. Chàng xoay người gọi lớn: “Truyền gọi y nữ tinh thông thương tích đến, cũng truyền cả Mai Vũ Chi tới luôn.”

Mai Vũ Chi Mai thái y là người cực kỳ thông thạo các vết thương bên ngoài, khi trước Sở Mậu bị thương những tưởng đã dạo mấy vòng trước cổng Quỷ môn quan nhưng chính ông ta và phuơng thuốc bí truyền nhiều đời của Mai tộc đã đoạt lại tính mạng cho chàng từ tay Diêm vương.

Sở Mậu vén màn lên, đẩy A Vu ra ngoài. Nàng đang bị thương, hiện giờ chỉ có thể nằm nghiêng bởi nằm sấp đau chân, nằm ngửa lại đau mông. A Vu quả thực rất thê thảm, da sứt một mảng lớn, lộ phần thịt tươi mang những tơ máu đỏ ửng. Sở Mậu có thể tự rạch tim mình nhưng thấy đầu gối A Vu như vậy lại nhịn không được tim đập rộn lên.

Cũng may y nữ kia xách theo hòm thuốc tới rất mau, vừa tới định hành lễ liền bị Sở Mậu ngăn lại nói: “Khỏi cần hành lễ, tới mau, khám cho Hoàng hậu xem thế nào.”

A Vu mặc dù rất đau đớn nhưng lòng lại như được rót cam lô ngọt ngào, nhìn thẳng vào Sở Mậu, rõ ràng là một cái ẩn tình khiêu khích.

Nỗi ngứa ngáy này thật khiến Sở Mậu cảm thấy ngại ngùng.

Sở Mậu đỡ A Vu tới bên giường ngồi xuống, kéo đầu gối đã bị chấn che kín ra, hé lộ một cặp chân nhỏ trắng muốt như tuyết khiến người ta kinh ngạc.

Y nữ kia cẩn thận xử lý vết thương cho A Vu, xúc thuốc lên.

A Vu cẩn thận hỏi: “Có để lại sẹo không?”

“Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, trong thời gian này cần chú ý kiêng ky các món ăn chua cay như thịt dê, gừng, mù tạt, nước trà cũng phải kiêng, mỗi ngày đều dán thuốc, ước chừng sẽ không để lại sẹo.” Y nữ cung kính trả lời.

A Vu không thỏa mãn với hai chữ “ước chừng”, còn định hỏi thêm, chợt nghe Sở Mậu nói: “Tiếp tục để nàng ta khám nốt đi.”

A Vu nhất thời trợn mắt lui về sau, vừa lui vừa lắc đầu. “Không, không cần, thiếp không cần.”

Sở Mậu trừng mắt nhìn A Vu, biết rõ sự ương ngạnh của nàng cuối cùng đành chịu thua. Bên kia, Mai Vũ Chi cũng đã tới nơi, Sở Mậu nghĩ ngợi, cuối cùng không cho ông ta vào, dù sao A Vu cũng đang để trần hai chân, đủ mặc áo lót, nếu bắt nàng mặc đồ đầy đủ vào lại lo sẽ cọ vào vết thương.

Vì thế Sở Mậu buông màn xuống cho nàng, lúc đó mới gọi Mai Vũ Chi vào bắt mạch cho A Vu, lại truyền cho y nữ miêu tả lại tình trạng vết thương của A Vu cho Mai Vũ Chi, Mai Vũ Chi kê ra hai đơn thuốc, để lại một hộp cao, nói: “Nếu muốn vết thương không để lại sẹo thì Tuyết Ngọc Linh Hương

cao ở chỗ Hoàng thượng là tốt nhất.”

A Vu cầm hộp thuốc Sở Mậu đưa cho đang lẩn trên chăn lên, mở ra ngửi thử mùi vị, đúng là Tuyết Ngọc Linh Hương cao. Thứ này kiếp trước A Vu mới chỉ thấy qua, trân quý dị thường, một hộp nho nhỏ giá trị ngàn vàng, hơn nữa trong đó còn có một số thành phần rất khó kiếm, vì thế ba năm mới có thể chế được mấy hộp nho nhỏ mà thôi.

Lúc đám người kia giải tán cả, A Vu mới cùng Sở Mậu mặt đối mặt, A Vu kéo tay Sở Mậu. “Hoàng thượng, bôi thuốc cho thiếp được không?”

Sở Mậu còn có thể nói gì được nữa, bức bối nói: “Nghiêng vào trong đi.”

A Vu nghiêng mình quay lưng về phía Sở Mậu, miệng không nhịn được khẽ cong lên, mặc dù đau đến thê thảm nhưng quan hệ giữa nàng và Sở Mậu khó khăn lắm mới có thể dịu xuống được như vậy, có kêu nàng chịu đòn roi rồi lại ngã thêm một lần nữa, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Sở Mậu vén áo lót của A Vu lên, một chút an lòng mới nhen nhóm đều theo đó tan thành mây khói. Cặp mông trắng như tuyết, vắt ngang một vết đỏ cơ hồ đã sưng mọng lên, còn bị rách da, mắt thấy rõ ràng có thể mung mủ. Sở Mậu không biết nên hận mình ra tay quá nặng hay nên hận A Vu không biết lo lắng cho bản thân. “Gọi Mai Vũ Chi quay lại cho trẫm!” Sở Mậu quát Lã Nhược Hưng.

Mai Vũ Chi bên đó hoang mang chạy trở lại, ở gian tây nghe Hoàng đế lóng nga lóng ngóng miêu tả lại tình trạng vết thương, tới khi tò tường rồi mới để lại một hộp cao. “Còn về thuốc uống, cứ dùng đơn thuốc thần vừa kê là được.”

Sở Mậu gật gật đầu, lúc này mới lần nữa trở lại nội thất, xúc thuốc lên vết thương cho A Vu, sau đó giúp nàng cởi quần áo, đắp chăn.

A Vu lập tức nhận ra Sở Mậu định rời đi, xoay người lại túm chặt chéo áo chàng, không cho chàng đi.

Sở Mậu thấy ánh mắt đó chiếu thẳng tới, chàng nguyện chịu đau thay cho chân và đầu gối của A Vu.

“Đừng đi.” A Vu không dám nhìn thẳng vào Sở Mậu, cúi đầu nhỏ giọng nói, hệt như một cô dâu nhỏ chịu vô vàn tủi thân.

“Trẫm không đi, nhưng vẫn phải rửa mặt chải đầu chứ?” Sở Mậu thở dài một tiếng, coi như đã hoàn toàn thỏa hiệp.

Kỳ thực A Vu cũng rất muốn đi rửa mặt chải đầu một lượt, vừa bị đánh, vừa bị ngã, nước mắt, nước mũi, còn cả mồ hôi, mùi thuốc cao khắp mình khiến nàng cảm thấy cực kỳ khó chịu, có điều nàng luyến tiếc Sở Mậu, nếu không qua được ải này chẳng biết phải tới ngày nào tháng nào nữa.

Chờ Sở Mậu đi ra, thân mình thẳng băng như tùng bách, thanh thoát như trúc biếc, sắc mặt hồng nhuận sáng sủa, thanh cao lại tuấn mỹ đúng là nhân vật siêu phàm thoát tục, A Vu nhất thời có cảm giác xấu hổ cho chính mình chỉ như miếng vải vụn vá víu.

A Vu khó nhọc xê dịch vào trong. “Sao Hoàng thượng đi lâu vậy?” Chờ tới nỗi A Vu tưởng rằng Sở Mậu cũng đổi ý mà bỏ đi luôn rồi.

Mặt Sở Mậu ánh lên một tia hòn giận thật cổ quái. “Nàng quản nhiều quá.”

A Vu nhất thời ủ rũ, đưa tay kéo áo Sở Mậu. Sở Mậu bỏ tay nàng ra, nằm xuống phía ngoài giường, cách A Vu bên trong một khoảng vừa một người nằm.

A Vu quay mặt về phía Sở Mậu, thấy chàng vẫn nhắm mắt không phản

ứng gì, lúc ấy mới xích lại gần, sau đó dừng lại xem động tĩnh. Cứ mãi như vậy, cuối cùng tới gần tay Sở Mậu, A Vu đánh bạo cọ cọ đầu vào cổ Sở Mậu.

Sở Mậu nhướng mày cả giận nói: “Có để cho người ta ngủ hay không?” Dứt lời bèn xoay mình quay lưng về phía A Vu.

A Vu chớp chớp mắt, lớn như vậy rồi nàng mới ở vào cảnh cổ lấy lòng người rốt cuộc chỉ đổi lại một cái mặt lạnh của Sở Mậu, trước kia cầu không được ủy khuất, hiện giờ bị Sở Mậu lạnh lùng như vậy, nàng liền muốn rời lè.

Có điều, A Vu chính là loại người không thấy quan tài sẽ chẳng rời lè, chỉ cần Sở Mậu không ngồi dậy bỏ đi, nàng sẽ tiếp tục tham lam vô độ. Nàng lại dịch thêm một chút, dán mặt vào sau lưng Sở Mậu, bàn tay bé nhỏ càng ngang ngược hơn, từng chút từng chút nhích tới eo Sở Mậu. Đến lúc nàng đang khắp khởi mừng thầm đặt tay trên lưng chàng liền bị bàn tay chàng quơ một cái, đẩy về phía nàng.

A Vu có hơi nhụt chí nhưng vẫn không chịu ngừng đưa tay thêm lần nữa, vươn tới lưng Sở Mậu, lúc này chưa dám lấn tới hoàn toàn, bàn tay vẫn còn quơ trên không, không dám dùng sức. Kết quả vẫn bị Sở Mậu tóm được cổ tay, hất ngược trở về.

“Ôi” A Vu kêu đau.

“Lại sao vậy?” Sở Mậu tức giận quay lại nhìn A Vu.

“Chạm vào đầu gối rồi.” A Vu lầm bẩm.

“Trảm xem nào.” Sở Mậu vén chăn lên nhìn đầu gối A Vu, không thấy chảy máu, vậy cũng không quá đáng ngại.

“Không sao rồi, ngủ đi, nếu còn không yên nữa, trảm sẽ về cung.” Sở Mậu đe dọa.

Thấy Sở Mậu đã chịu đê ý tới mình, A Vu càng mặt dày rúc đầu vào lòng chàng, Sở Mậu đẩy A Vu ra, chuẩn bị nhấc người xuống khỏi giường.

“Hoàng thượng!” A Vu cũng nghiêng người nhởm dậy, e dè nhìn về phía Sở Mậu.

Sở Mậu thấy A Vu hình như không hề ý thức được rằng quần áo của bản thân không ngay ngắn, trên giường đều là hương thơm đặc trưng của nàng. Chàng liền buồn bực, bị nàng khiêu khích như vậy thì càng bức bối hơn.

Nếu A Vu khỏe mạnh, không chừng có thể được thể làm loạn một phen, nhưng nàng đang bị thương, Sở Mậu còn có thể nói được gì.

Sở Mậu rót một chén nước từ bình giữ nhiệt, uống cạn, bấy giờ mới trở lại giường.

A Vu lúc này đã chịu yên ổn rồi, việc Sở Mậu quay lại giường lần nữa đã chứng minh rõ ràng tâm ý của chàng, không phải vì nhất thời cảm thông cho thương thế của nàng nên mới ở lại.

A Vu nhắm mắt, khéo miệng ánh lên ý cười, rất nhanh chóng ngủ mất, cả ngày nay nàng đã mệt mỏi tới không chịu nổi nữa rồi. Nhìn suốt bốn năm, đối với A Vu hiện giờ mà nói chính là dấu có tình cảm vẫn phải giữ gìn lẽ nghĩa, không chỗ nào không thoải mái, nhưng nàng lại không hiểu nam nhân. Nếu không như thế, Sở Mậu phỏng chừng cũng không nhanh như vậy bị A Vu công hâm một lần nữa.

Lúc này chỉ khổ cho Sở Mậu, thấy A Vu vô tâm vô phế lại có thể “ngủ ngon trong chớp mắt”, chàng đành nhìn chằm chằm lên huân hương cầu trên đỉnh giường, ánh mắt từ mơ hồ dần trở nên trong veo.

Sớm hôm sau, Lã Nhược Hưng đứng ngoài màn nhỏ giọng gọi: “Hoàng

thượng, nên dậy rồi.” Gọi hai tiếng mới thấy bên trong truyền ra tiếng: “Đã biết.”

Sở Mậu mở to mắt, không ngờ mình ngủ suốt đêm ngon lành như vậy, chàng vốn tưởng mình sẽ trần trọc mất ngủ mới phải. Chàng quay đầu nhìn A Vu, thấy nàng vẫn đang ngủ say.

Sở Mậu nhìn hàng mi như phiến quạt của A Vu, đưa tay vuốt ve gương mặt nàng một lát. A Vu không hề biết mình đã thả thứ quý quái gì vào trong lòng chàng, Sở Mậu thầm nghĩ nếu lần này nàng vẫn mang tâm cơ đùa giỡn, chàng sẽ không bao giờ... tha thứ cho nàng nữa.

Sở Mậu trở lại điện Càn Nguyên, Lã Nhược Hưng bưng lên một chén canh đường phèn tổ yến, hầu hạ Sở Mậu dùng. Sau đó, chàng chuyên qua Noãn các bên điện tây xem thực lực của tiền triều. Tới giờ Thìn hai khắc dùng xong bữa trưa, chàng bắt đầu duyệt thẻ bài của các vương công đại thần xin được cầu kiến thì tin tức xác thực đã truyền tới Trịnh Loan Nương ở Sáu Ngọc Trai, đêm qua biểu ca của nàng nghỉ lại cung Trường Lạc.

Lúc bấy giờ Trịnh Loan Nương ngồi đơ trên giường, nàng ta không thể tin nổi, nàng ta làm sao ngờ được nỗ lực hơn một năm qua của mình không thể cản được một cái quay đầu của Hoàng hậu. Trịnh Loan Nương lau sạch nước mắt chuẩn bị tới thiện phòng.

“Loan Nương, con lại muốn làm gì đây?” Huệ Đức phu nhân gọi Loan Nương lại.

“Mẫu thân, con tới thiện phòng chung một ít canh cho Hoàng thượng.” Loan Nương cố chấp nở một nụ cười.

“Loan Nương, bỏ hy vọng đi.” Nguyên Diệc Phương nhìn Loan Nương, nói.

“Mẫu thân...” Loan Nương kêu lên một tiếng thê lương.

“Hơn một năm qua con làm chừng đó chuyện lẽ nào còn chưa đủ hay sao? Nếu Hoàng thượng thực tình có ý với con, vì sao mãi vẫn chưa chịu lên tiếng?” Nguyên Diệc Phương tiếp lời trước khi Loan Nương kịp lên tiếng: “Hơn một năm qua mẫu thân không ngăn cản bởi tính cách con quá cố chấp, mẫu thân đang chờ con tỉnh ngộ ra mà thôi. Loan Nương, con nên tỉnh lại đi, con tuổi còn nhỏ, hiện giờ vẫn kịp làm lại tất cả.”

Trịnh Loan Nương lắc đầu, chảy nước mắt, nói: “Vì sao con phải tỉnh ngộ, chỉ vì người đàn bà kia quay về ư? Ngày trước cô ta đối xử tệ với Hoàng thượng như vậy, bây giờ lại còn tính toán gì?”

Nguyên Diệc Phương thở dài. “Loan Nương con vẫn không chịu hiểu sao, bất kể Hoàng hậu có làm gì đi chăng nữa, lòng Hoàng thượng cũng chỉ có mình người.”

“Không, con không tin! Không phải gần đây Hoàng thượng đã quen với con rồi sao, Lã công công bên điện Càn Nguyên cũng hướng về con. Mẫu thân, con không buông bỏ đâu, hơn nữa, chăng phải Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng vì con mà không cho tuyển tú đó sao?” Loan Nương khóc ròng nói.

“Loan Nương!” Nguyên Diệc Phương không khuyên nỗi Loan Nương, chỉ có thể nói: “Bây giờ nếu con dám bước chân khỏi Sáu Ngọc Trai, ta sẽ nhanh chóng định hôn sự cho con. Nếu con tiếp tục làm bậy, ta sẽ tới bẩm với Hoàng hậu, hai mẹ con chúng ta ra khỏi cung, nơi này vốn không phải chốn của chúng ta.”

“Mẫu thân...” Loan Nương vốn không tưởng được mẹ mình có thể đối xử với mình như vậy.

Lúc Trịnh Loan Nương không thể ra khỏi Sáu Ngọc Trai, chính Nguyên Diệc Phương lại tìm tới cung Trường Lạc.

A Vu thức dậy không thấy tung tích Sở Mậu đâu đang cảm thấy chán nản, nàng vốn định đợi lúc chàng thức dậy sẽ giúp chàng thay quần áo, đáng tiếc nàng lại ngủ say như chết.

Vừa mới dùng qua điểm tâm, A Vu đang nghiêng mình trên giường đọc sách chợt nghe báo có người tới, là Huệ Đức phu nhân xin cầu kiến.

A Vu tất nhiên sẽ không lãnh đạm với Nguyên Diệc Phương, bèn cho Minh Tâm mời bà ta vào. A Vu thân thể không khỏe, thực sự không thể đứng lên được, liền cười với Nguyên Diệc Phương. “Mời phu nhân ngồi, bốn cung có chút không thoải mái, bỏ quá cho.”

“Thiép thân kinh hoảng.” Nghe A Vu nói vậy, Nguyên Diệc Phương nhanh chóng tò rõ thái độ.

“Phu nhân, có chuyện gì?” A Vu hỏi.

“Chính là chuyện lần trước tới cầu xin nương nương, thiép thân muốn định hôn sự cho Loan Nương, hiện giờ nó cũng mười sáu rồi.” Nguyên Diệc Phương nói.

Kỳ thực A Vu chưa định hôn sự cho Trịnh Loan Nương nhưng tuyệt không thể làm lúc này được, lúc mà quan hệ của nàng và Sở Mậu vừa mới chuyển biến được một chút. Làm vậy sẽ cho Sở Mậu một thứ cảm giác, rằng nàng vừa trở về đã mau chóng tìm cách đuổi Trịnh Loan Nương đi, ngược lại sẽ càng khiến chàng để tâm tới Trịnh Loan Nương, dẫu sao cũng không được.

Nói cho khó nghe thì A Vu muốn tiêu trừ hoàn toàn ảnh hưởng của Trịnh Loan Nương trong lòng Sở Mậu, nàng quả thực không để tâm tới thứ

không biết xấu hổ như Trịnh Loan Nương.

A Vu rút từ bình thược dược cắm trên bàn ra một cành, đây là hoa mới cắt từ trong nhà kính chuyển tới. A Vu dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt đóa thược dược kia. “Bốn cung đã sớm nói rồi nếu Loan Nương đích thân tới đây mở lời với bốn cung, bốn cung mới có thể đáp ứng được. Hơn nữa, phu nhân có biết, chính Loan Nương từng tự mình tới cung Trường Lạc nói với bốn cung, cầu xin được tới hầu hạ Hoàng thượng.”

A Vu không biết có phải chính nàng quá đa nghi hay không, nhưng Huệ Đức phu nhân chọn đúng lúc này để tới nhắc lại chuyện xưa, nếu bà ta đợi một thời gian nữa mới tới, có thể A Vu vẫn chiểu cõi hai mẹ con họ.

Mặt Nguyên Diệc Phương chuyển sang trăng bêch, ánh mắt bà ta dán vào từng động tác của A Vu, chỉ biết vị Hoàng hậu này đại khái rất chán ghét Loan Nương. Bông thược dược nàng cầm trong tay rõ ràng mang ý trào phúng “thược dược yêu vô cách”, cây thược dược lìa chậu chỉ còn súc sống được vài ngày, còn về phần Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, tất nhiên phải thuộc về mẫu đơn tôn quý.

Nguyên Diệc Phương về rồi, Thôi phu nhân lại tìm tới. Thé bài thỉnh cầu vào cung của bà đã dâng lên từ lúc A Vu mới hồi cung, thế nhưng khi đó A Vu không dám gặp bà, chỉ sợ Thôi Thị sẽ đau lòng, chuyện đó kéo dài tới tận hôm nay. Nếu hôm nay không cho phép gặp nữa, Thôi Thị đại khái có thể bị những suy nghĩ miên man của mình hù chết mất.

Thôi Thị vừa tới thấy A Vu không thể đứng dậy nổi, nước mắt lại tuôn lã chã. “Sao đến nồng nỗi này chứ? Ngồi cũng không ngồi được sao? Sao có thể giày vò chính mình như vậy chứ?” Thôi Thị bắt đầu không còn quan tâm gì khác cứ vậy khóc lóc àm ī rồi lớn tiếng mắng mỏ.

A Vụ xoa đầu. “Do con không cẩn thận thôi, mẫu thân người nhỏ giọng một chút đi.”

“Sao con lại tới Long Tuyền tự chứ? Làm ta sợ muôn chết, cha con cũng lo lắng không ăn không ngủ được suốt hai ngày, may mà hôm sau con lập tức quay lại. Chúng ta vốn nghe nói...” Thôi Thị định nói, bọn họ nghe rằng Hoàng hậu A Vụ muốn ở lại chùa Long Tuyền cầu phúc một thời gian dài.

“Để người và phụ thân lo lắng rồi.” A Vụ có phần áy náy nhìn Thôi Thị.

“Hiện giờ mẫu thân có thể an tâm một chút rồi.” Thôi Thị bình tĩnh lại. “Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chẳng qua cãi nhau với Hoàng thượng mấy câu, nên muốn vào chùa ít ngày cho khuây khỏa thôi, không phải con đã lập tức trở về rồi sao, người chờ nghe gió tướng mưa.” A Vụ oán giận nói. Kỳ thực nàng không muốn Thôi Thị phải lo lắng, vì thế đành chôn chép như vậy với bà.

Thôi Thị lo lắng nhìn A Vụ. Tin tức này không phải bà nghe được, mà là Vinh lão gia nghe được, Thôi Thị tin chắc chuyện có thể khiến cho lão gia nhà bà phải lo lắng tới ăn không ngon ngủ không yên như vậy chắc chắn không hề nhỏ. Có điều A Vụ dễ dàng gạt đi như thế, Thôi Thị lại không dám hỏi thêm nữa, bà sợ mình sẽ càng đau lòng.

“A Vụ à, con nên nhún nhường một chút đi, Hoàng thượng... Hoàng thượng hôm nay đã là Hoàng thượng rồi, không còn là Kỳ Vương điện hạ ngày trước nữa.” Thôi Thị khuyên nhủ con gái.

“Biết rồi mà, con cam đoan sau này đánh không hoàn thủ, mắng không trả treo, vậy đã được chưa?” A Vụ cười khẽ nói.

Thôi Thị thấy A Vụ nhẹ nhàng như vậy, cũng hơi an tâm, lại hỏi A Vụ vì

sao bị thương. A Vu trả lời đầy đủ rồi, Thoi Thi mới chịu đứng dậy rời đi.

Vừa bước khỏi thềm, Thoi Thi liền gặp Gia Hoa De Sobe Mau đang đi vào cung Trường Lạc, bà nhanh chóng hành lễ: “Hoàng thượng vạn an.”

A Vu cũng nghe được động tĩnh, nhanh chóng bật dậy, kết quả nàng vừa động đậy chân lại đau, chỉ có thể nghiêng người ngồi dậy, ngó đầu nhìn qua cửa sổ, hướng về phía Sobe Mau nở một nụ cười ngọt ngào.

Bấy giờ Sobe Mau đang nói chuyện với Thoi Thi, thấy mặt A Vu cơ hồ dán chặt trên kính cửa sổ, nhịn không được hỏi: “Nhạc mẫu, sao không ở lại dùng bữa trong cung?”

Thoi Thi còn đắn đo muốn mau chóng về nhà kể lại chuyện A Vu cho lão gia, hơn nữa còn hai con trai và con dâu nữa, huống hòc cũng không thể để Gia Hoa De có ánh tượng rằng người nhà Hoàng hậu thường xuyên vào cung được. Dẫu sao con gái đã gả đi rồi, mẹ ruột cũng không thể thường xuyên tới nhà thông gia. Mặc dù hai năm trước Gia Hoa De thường xuyên cho mời bà vào cung, nhưng hai năm qua rất hiếm lần làm vậy, Thoi Thi mẫn cảm với sự chuyển biến thái độ của Sobe Mau dành cho A Vu, vì thế càng cẩn thận.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương còn phải xử lý cung vụ, thần phụ không dám quấy nhiễu.” Thoi Thi nói.

Sobe Mau cười cười. “Nhạc mẫu không cần hạn chế, cứ thường xuyên vào cung với A Vu, nàng vẫn nhớ mọi người lắm.”

Thoi Thi cảm tạ đại ân, lúc bấy giờ mới xin cáo từ. Dọc đường đi, nghĩ tới thái độ của Gia Hoa De hiện tại thì tảng đá đè trĩu trong lòng mới buông xuồng được một chút.

Lúc này A Vu thấy Sobe Mau tiến vào, định đứng lên nghênh đón nhưng

Sở Mậu mau chóng nói: “Nàng cứ nầm đi, nếu lại ngã lần nữa, lần này nàng định nầm kiểu gì?”

A Vu nghe vậy cũng mỉm cười ngượng ngùng. “Hoàng thượng sáng nay không cần triệu kiến công thần sao?”

Sở Mậu nghe vậy lại thấy bức, chàng vốn sắp xếp công việc tới tận sau bữa tối, nhưng giữa chừng ngồi sao cũng không thấy an tâm bèn ghé qua cung Trường Lạc một chút. “Bôi thuốc chưa?”

“Chưa.” A Vu nhìn Sở Mậu, cười có phần giảo hoạt.

“Thuốc cao đâu?” Sở Mậu ngồi xuống cạnh A Vu.

A Vu bảo Minh Tâm mang thuốc cao lại cho Sở Mậu. Sở Mậu xốc váy A Vu lên, thấy nàng không hề mặc quần, liền ngẩn đầu nhìn nàng.

Gương mặt trắng muốt như sứ của A Vu giờ đây thoảng chút ửng hồng, tựa như một đóa hoa đào bung nở giữa trời xuân. A Vu không dám nhìn Sở Mậu, đưa tay mân mê tóc mai, lúc này mới nhẹ nhàng nói: “Sợ cọ vào lại đau.”

Sở Mậu ngẩn người, bấy giờ mới cúi xuống xúc thuốc lên đầu gối A Vu. “Đã uống thuốc đúng giờ chưa?”

“Uống rồi.” A Vu đáp, nhất thời không biết nói gì để xóa tan sự ngượng nghịu lúc áy, căn phòng thịnh lặng, không khí ngào ngạt mùi thuốc sắc.

“Quay mặt vào trong đi.” Sở Mậu thu hồi bàn tay đặt trên đầu gối A Vu.

Mặt A Vu lúc này đã hồng như lựu chín, ngoan ngoãn xoay mình vào trong, nhắm mắt không nói tiếng nào. Đêm qua là chuyện xảy ra có nguyên nhân, nhất thời sẽ không thấy thẹn thùng, nhưng bây giờ giữa ban ngày ban

mặt, tất nhiên A Vụ khó lòng chịu nổi.

Huống hò mông khác với đầu gối, ngón tay Sở Mậu lướt qua khiến da thịt A Vụ nhất thời không nhịn được run lên, cảm giác tê dại mơn man chạy thẳng tới óc. A Vụ nhét tay vào miệng mới có thể nhịn được tiếng kêu bật ra.

Nào ngờ ngón tay Sở Mậu đột nhiên không khống chế được lực đạo, ấn xuống có phần nặng hơn, A Vụ không nhịn được “um” lên một tiếng, thanh âm này còn kiều mị gấp mấy lần tiếng kêu đau.

Sở Mậu nhất thời thu tay về, chỉ hận không thể phát cho A Vụ một cái.

“Nghỉ ngơi đi.” Sở Mậu đặt hộp thuốc cao xuống chiếc bàn nhỏ, xoay người chực rời đi.

Chờ A Vụ buông vội váy xuống xong, chàng đã đi thẳng tới cổng cung Trường Lạc rồi.

A Vụ mềm nhũn người ghé vào bên giường, lòng trống rỗng cực kỳ khổ chịu. Sở Mậu ngoài mặt có vẻ như đã tha thứ cho nàng, nhưng thực tế nhất cử nhất động của chàng đều khác năm xưa, A Vụ cũng biết đạo lý gương võ khó lành, vì thế càng cảm thấy khó chịu.

Bữa trưa, A Vụ chỉ ăn qua loa cho xong, hết trống trăng lại ngó sao ước chừng, tới bữa cơm tối mới thấy Sở Mậu xuất hiện, chàng vẫn chỉ bôi thuốc xong lại rời đi, nửa câu săn sóc an ủi cùng không có. Khóe mắt A Vụ không tự chủ được ướn ướt, nhưng lúc này khóc lóc có đáng gì, hơn nữa còn tỏ ra mình là kẻ yếu đuối vô năng, A Vụ nhanh chóng đưa tay lau sạch nước mắt, tính toán ngày mai không thể bị động như vậy được nữa.

Lại nói tới Sở Mậu phía bên kia, Lã Nhược Hưng vốn tưởng Sở Mậu và Hoàng hậu đã hòa thuận trở lại tự nhiên sẽ vui vẻ, cứ cho là không lộ ra mặt

thì ít nhất cũng không nên cả ngày lặng thinh thật lâu không nói lời nào như vậy, thế nhưng Gia Hòa Đế chỉ ngồi câm lặng bên bàn suốt nửa canh giờ rồi.

Trước mặt Sở Mậu bày đầy tấu Chương hôm nay dâng lên, chuyện của Cố Thé Ngạn cuối cùng vẫn là giấy không gói được lửa, đã thâu tới bè trên. Bút son trong tay Sở Mậu chậm chạp không thể đặt xuống, mặc dù chàng đã đáp ứng A Vu, nhưng vẫn căm thù Cố gia tới tận xương tủy. Huống chi A Vu đột nhiên thay đổi thái độ như vậy, Sở Mậu không thể gạt bỏ hoàn toàn suy nghĩ nàng vì Cố gia.

Thêm vào đó, lúc trước khi Sở Mậu nói chuyện Cố gia cho A Vu, nàng không hề phủ nhận. Hơn nữa, chút thủ đoạn muôn đợi thái độ của mình mềm xuống mới tới cầu kiến chàng của A Vu, Sở Mậu làm sao không rõ ràng, nếu không sẽ không đánh nàng mạnh tay như vậy.

Cuối cùng Sở Mậu vẫn nhắc bút, dựa theo điều kiện đã đáp ứng với A Vu mà xử trí chuyện này, Sở Mậu khó tránh được một nụ cười tự giễu, không biết sau chuyện này thái độ của A Vu sẽ thay đổi thế nào đây.

Nghĩ vậy, trong lòng Sở Mậu lại tràn ngập nỗi buồn bực. Lúc A Vu hồi cung là bởi Trưởng Công chúa không chết, chàng sợ nàng sẽ đổi ý trốn khỏi cung tìm Cố Đình Dịch, hiện giờ vẫn sợ A Vu sẽ lật lọng. Trái tim nàng vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, Sở Mậu đến giờ vẫn không thể tin được A Vu đã thật tâm thật ý hòa hiếu.

Sở Mậu thậm chí còn không dám chủ động lên tiếng hỏi A Vu nguyên nhân, chàng vẫn còn nhớ rõ kết quả hơn một lần nói thẳng với A Vu đều là tuyệt vọng, chàng đã nghĩ cả đời này cuối cùng có lẽ chẳng đợi nổi nàng thay đổi thái độ. Nhưng nếu không hỏi cho rõ, đây vĩnh viễn sẽ là cái dầm trong đáy lòng chàng, mà bản thân A Vu nói muốn hòa hảo cũng chưa hề nhắc tới nguyên nhân: là không còn thương nhớ tới Cố Đình Dịch nữa hay vì bị mình

cảm động?

Nghĩ vậy, Sở Mậu không tránh được tự trào chính mình, chàng không nhận ra bất kỳ động cơ tình cảm nào từ A Vu.

Sở Mậu ngồi yên không tìm ra đáp án, vì thế bèn đứng dậy đi vào nội điện, lấy bảo kiếm tới Mai Lâm.

Múa kiếm một hồi, Sở Mậu mồ hôi đầm đìa, bức bối trong lòng cuối cùng cũng buông được chút ít, chàng vừa thu kiếm vào vỏ, xoay người liền thấy Loan Nương mang một đôi giày êm ái khâm minh chau đứng cách đó không xa.

“Hoàng thượng.” Loan Nương đáng thương nhìn Sở Mậu. “Hai hôm nay mẫu thân không cho muội ra khỏi Sáu Ngọc Trai, muội...”

Sở Mậu nhìn đôi chân bọc trong vớ của Loan Nương, bần thiểu khiến người ta phải cau mày. Nếu đổi lại là A Vu, Sở Mậu sẽ cảm thấy nàng thật hoạt bát đáng yêu, bàn chân nhỏ xíu lóng lánh đáng yêu, chỉ hận không thể ôm vào lòng.

Loan Nương nhìn theo ánh mắt Sở Mậu, nhịn không được đỏ bừng mặt, vội vàng mang giày vào.

Sở Mậu cau mày, Loan Nương ám chỉ điều gì, tất nhiên chàng hiểu, đáng tiếc nàng ta không thể làm Tiểu Chu thị được, còn chàng cũng không phải Lý Hậu Chủ vong quốc, cái gọi là “Bít tất giãm thèm thòm, hài kim tuyển tay cầm” không phải ai làm cũng đẹp.

Loan Nương tiến thêm hai bước, thê lương cất tiếng hỏi: “Loan Nương như vậy không hợp nhãn người sao?”

Sở Mậu không hề né tránh ánh mắt của Loan Nương, nhìn nàng nói:

“Hai năm qua là trẫm đã làm chậm trễ muội.” Sở Mậu không nhận tâm ý của Loan Nương nhưng vẫn để nó ngầm phát triển, là chàng có thiện với Loan Nương.

“Không có, là Loan Nương cam tâm tình nguyện.” Loan Nương nhanh chóng nói.

“Trẫm sẽ nói Hoàng hậu chọn cho muội một nơi thật tốt, có trẫm và Hoàng hậu làm chỗ dựa cho muội, cuộc sống của muội sau này sẽ không tệ.” Sở Mậu tiếp tục nói.

Loan Nương trãm nghĩ ngàn nghĩ không ngờ Sở Mậu sẽ nói ra những lời như vậy.

“Biểu ca, trong lòng Loan Nương chỉ có người thôi!” Loan Nương nóng nảy đáp lại, ngay cả lời tận đáy lòng cũng nói cả ra. “Huống chi, huống chi, ngày hội hoa đăng năm đó, muội...”

Hôm đó Sở Mậu và Loan Nương thực tế chưa hề làm gì, Loan Nương mặc dầu quần áo xộc xệch, nhưng những gì cần giấu vẫn giấu rất kín, có điều nếu nàng ta nói bắn thân không còn cách nào gả đi nữa rồi cũng không tính là nói quá.

Sở Mậu nhìn Loan Nương suốt nửa ngày không nói không rằng, cuối cùng mới lên tiếng: “Vậy, trẫm sẽ phong cho muội làm Mạt đăng canh y, ngày mai lập tức chuyển sang Tây Uyển.”

Loan Nương sắc mặt trắng bệch. Canh y chính là canh y, Sở Mậu còn cố tình thêm hai chữ “Mạt đăng” vào, ý chừng thấy rõ sự khinh thị, dọn tới Tây Uyển chẳng phải không muốn thấy nàng nữa sao?

Trịnh Loan Nương không hiểu mình đã làm sai điều gì, khóc lóc nhìn

bóng lưng Sở Mậu. “Hoàng thượng, vì có gì? Người đàn bà kia rốt cuộc có gì tốt, cô ta đối xử với người thế nào, người quên cả rồi sao?”

Sở Mậu quay đầu lại nhìn Trịnh Loan Nương, lạnh mặt nói: “Loan Nương, trẫm với ngươi có thiện nên mới tìm mọi cách khoan dung ngươi, ngày thường cũng không làm phạt ý ngươi, cho nên lúc này ngươi dám vô lễ như vậy với Hoàng hậu, trẫm có thể làm như không nghe thấy, nhưng tuyệt đối không có lần sau. Huống hồ, ngươi phải nhớ cho kĩ, lúc nguy nan khốn khổ là Hoàng hậu cứu mẹ con các ngươi, giờ đây ngươi được làm Huyện chủ thoái mái vui vẻ đều nhờ phúc khí của Hoàng hậu mà ra.”

Trịnh Loan Nương như chìm vào nước đá. “Cô ta đối xử tốt với ta đều vì Hoàng thượng.”

Sở Mậu lạnh lùng thốt: “Lúc nàng cứu các ngươi hoàn toàn không biết thân phận của các ngươi. Huống hồ, các ngươi và Nguyên gia đã sớm không còn quan hệ gì nữa, mà trẫm và Nguyên gia cũng chẳng có bất cứ tình cảm gì.”

Huệ Đức phu nhân Nguyên Diệc Phương năm đó sau khi hủy dung đã bị xóa bỏ khỏi gia phả Nguyên gia, lời Sở Mậu nói là mang ý như vậy. Nếu không phải A Vu kịp thời cứu vớt được bọn họ mà Huệ Đức phu nhân thái độ cũng tốt, Sở Mậu căn bản sẽ không để ý tới bọn họ.

Trịnh Loan Nương nhìn bóng lưng Sở Mậu, người mềm nhũn ngã xuống nền đất. Nàng thật không ngờ, trong lòng Sở Mậu lại coi nàng như vậy.

Lúc Sở Mậu ra khỏi Mai Lâm, thấy Lã Nhược Hưng chỉ hận không thể cuộn thành một đống chọc mù mắt. “Về quỳ trước điện Càn Nguyên, khi nào suy nghĩ cẩn thận hãy đến.”

Lã Nhược Hưng biết mình đã chọc giận Gia Hòa Đế, lúc hắn quỳ trước

cửa điện Càn Nguyên càng nghĩ càng thấy hãi hùng, hắn tuy rằng hận Hoàng hậu lanh đạm với Hoàng thượng tới sâu sắc nhưng vẫn không đủ tư cách thay Hoàng thượng quyết định yêu ai thích ai.

Chuyện chủ tử tuyệt đối không thể chấp nhận được chính là phận làm nô tài dám thay chủ nhân quyết định.

Nghĩ vậy, Lã Nhược Hưng cơ hồ tê liệt ngã nhào.

Đại hồng nhân của điện Càn Nguyên - Lã công công - cứ như vậy quỳ ngoài cửa điện suốt một đêm, sớm hôm sau đồ đệ Tiếu Hầu Tử xin tha thứ cho hắn xong xuôi, lúc ấy mới có thể đứng lên, khi ấy chân đã không còn cảm giác nữa rồi.

Lúc A Vu rời giường nghe thấy tin tức “tày trời” này lại chẳng hề có cảm giác gì lầm, Lã Nhược Hưng dám làm chủ thay Sở Mậu nàng sớm đã dự đoán được hậu quả ngày hôm nay. Theo A Vu thấy, trùng phạt như vậy còn quá nhẹ. Nếu còn để Lã Nhược Hưng tiếp tục ở cạnh Sở Mậu, sau này chẳng biết lòng dạ sẽ thành thế nào.

A Vu dùng xong bữa sáng, cảm thấy vết thương trên mông không còn đáng ngại, thuốc của Mai Vũ Chi quả thực rất hữu hiệu, hơn nữa A Vu còn dùng cả Ngọc Tuyết Linh Hương cao. Có điều, đâu gói nàng tồn thương ngay tại khớp xương hẽ động đây sẽ chạm tới miệng vết thương, cho nên đau chưa khỏi hắn cũng miễn cưỡng ra ngoài được rồi.

“Bánh củ mài này không tệ, rưới một chút mứt quýt hôm qua mang tới lên, lấy khay mạ vàng đế xanh in hình điệp luyến hoa ra đựng, chúng ta tới điện Càn Nguyên.” A Vu phân phó Minh Tâm.

A Vu cảm thán nghĩ: Khó trách Loan Nương thích dâng canh như vậy, chỉ có đánh trúng vào tâm lý quan tâm thân thể Hoàng thượng mới dễ dàng

vào được điện Càn Nguyên.

Tiểu Hầu Tử, mà giờ nên gọi đúng danh của hắn - Lý Đức Thuận - thấy A Vụ đến, tuyệt không có thứ dũng khí từ chối khéo như sư phụ của mình, lập cập chạy vào bẩm báo cho Sở Mậu.

Sở Mậu lúc này đang duyệt thẻ bài trên bệ, thấy thái giám truyền tin vào, liền nói: “Không gấp.”

Lý Đức Thuận lập cập lui ra, chạy tới gần cửa rồi đang chuẩn bị đáp lời lại thấy Sở Mậu nói: “Kêu Hoàng hậu vào đi.”

“Dạ.” Lý Đức Thuận vâng mệnh.

A Vụ đi vào thư phòng, bởi đâu gối cõi đau nên chỉ đứng mà nói: “Hoàng thượng vạn an!”

Sở Mậu lạnh mặt nói: “Không phải đã nói nàng không có chuyện gì thì lần sau đừng tới sao? Càn khu trọng địa, hậu cung vẫn nên ít đến thì hơn.”

Nếu là A Vụ ngày trước nhất định đã ném lại hộp đồ ăn mà quay mặt bỏ đi, có điều hiện giờ nghe Sở Mậu nói vậy, A Vụ vẫn nhịn được, mở hộp đựng đồ ăn đặt lên bàn sách của Sở Mậu, bưng đĩa bánh củ mài rưới mứt quýt ra. “Dùng chút điểm tâm đi, bánh củ mài này ngon lắm, thiếp nghĩ Hoàng thượng cũng nên dùng thử một chút.”

Khi ấy mới cách giờ ăn sáng hơn nửa canh giờ, làm sao đã có thể ăn thêm được, hơn nữa Sở Mậu trước giờ luôn rất nghiêm khắc với bản thân, ngoại trừ các bữa ăn chính rất ít khi ăn thêm gì khác, canh Loan Nương dâng lên cuối cùng đều vào bụng Lã Nhược Hưng hoặc Lý Đức Thuận cả.

Sở Mậu thấy món bánh củ mài tươi ngon động lòng người, mút quýt vàng óng ả quyện cùng sắc xanh biếc thiếp vàng trên khay, thật khiến người

ta thèm thuồng, nhưng chàng vẫn không nhúc nhích, chỉ đưa mắt nhìn A Vu.

A Vu cũng biết, lấy cớ dâng đồ ăn vị tất hữu dụng, đành thành thực nói: “Thiếp chỉ muốn tới gặp Hoàng thượng mà thôi.”

“Bây giờ gặp được rồi?” Sở Mậu lạnh lùng thốt.

A Vu gật đầu, thu lại chiếc đĩa. “Vậy thiếp đi đây.”

Sở Mậu nói: “Thương thế của nàng khá chưa? Chạy lung tung không sợ lại toác ra sao? Bôi thuốc chưa?”

“Đầu gối tự mình thoả.” Sau đó lại đỏ mặt. “Chỗ khác không cần thoả.” Vết thương trên mông A Vu đã bớt sưng, chỉ chừa lại hai lằn đỏ, nhưng cũng không lớn, hai ngày nữa sẽ ổn.

“Kéo ống quần lên cho ta xem.” Sở Mậu kéo A Vu tới chiếc giường trong Noãn các ngồi xuống.

A Vu kéo ống quần lên, lộ ra miệng vết thương đã kết vảy trên đầu gối, kỳ thực cũng không tính là quá lớn, có điều hôm đó rơm róm máu, khiến người ta phải sợ hãi mà thôi.

“Lấy thuốc ra.” Sở Mậu đưa tay hướng về phía A Vu.

A Vu ngoan ngoãn lấy hộp thuốc ra, đưa cho Sở Mậu.

“Không phải nói đã bôi thuốc rồi sao?” Sở Mậu lại hỏi.

A Vu nhún vai vẻ vô tội. “Chút nữa về rồi thoả liền.”

Thủ đoạn này của A Vu, Sở Mậu nắm rất rõ. Chàng bôi thuốc lên đầu gối cho nàng, còn bắt nàng quay ra, không chút thương tiếc lột quần nàng, bôi thuốc lên vết thương trên mông nàng, cuối cùng mới trả thuốc lại cho A

Vụ. “Được rồi, nàng đi đi.”

Có điều Sở Mậu chưa đuổi nàng đi, A Vụ sẽ vẫn mặt dày ở lại. Dù hai người là phu thê, nhưng đã hờ hững suốt nhiều năm như vậy, giờ đây lại bôi thuốc thế này, A Vụ vẫn chưa thật quen.

A Vụ cầm hộp đựng đồ ăn, vừa đến bên cửa chợt nghe Sở Mậu ở sau lưng nàng hỏi: “A Vụ, vì sao nàng trở về?”

Tím A Vụ run lên, quay đầu nhìn Sở Mậu, thầm nghĩ rốt cuộc chàng cũng chịu hỏi vấn đề này rồi.

Sở Mậu không hề né tránh ánh mắt của A Vụ.

Hai người cứ như vậy lặng lẽ đối diện nhau, A Vụ một lần nữa tiến lại, đặt hộp đồ ăn lên chiếc bàn nhỏ ở bên, ngồi xuống đối mặt với Sở Mậu.

“Hoàng thượng, người có còn nhớ Quận chúa Khang Ninh năm xưa không?” A Vụ hỏi.

Lời này thực sự không ai ngờ được, một người không hề dây dưa đã chết từ mười năm trước có liên quan gì tới chuyện A Vụ hồi cung, Sở Mậu nghĩ mãi không ra. Cho nên chàng không đáp, nhưng cả Sở Mậu và A Vụ đều hiểu rõ, làm sao chàng có thể quên được tiểu cô nương ấy.

“Nhũ danh của thiếp là A Vụ, lấy ý từ “Bạc vụ trì đường sinh, mông lung cách ngàn hoa”, trích từ câu thơ ông nội thiếp ứng khẩu thành. Còn Lục cô nương của phủ An Quốc Công Vinh gia, Vinh Toàn, tên tự của nàng là Vật Ưu, mọi người thường gọi nàng là A Vật.” A Vụ hết sức bình tĩnh nói, không dám bỏ qua bất kỳ biểu tình nào trên mặt Sở Mậu.

Sở Mậu nheo mắt lại.

A Vu tiếp tục nói: “Trưởng Công chúa Phúc Huệ là mẫu thân của thiếp, còn Vệ Quốc Công là phụ thân, Cố nhị ca là ca ca của thiếp, còn thiếp, chính là Cố Khang Ninh.”

Lúc A Vu nói ra những lời này, nàng rất sợ sẽ bị Sở Mậu ngăn cản không cho nói nốt, vì thế nàng tiếp lời rất nhanh: “Thiếp không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết lúc thiếp tỉnh lại đã thấy mình ở trong thân thể này, từ đó về sau biến thành A Vật của Vinh gia.”

Những lời A Vu nói ra mặc dù khiến Sở Mậu có cảm giác như trời long đất lở nhưng chàng không hề cảm thấy nàng đang nói hươu nói vượn, bởi cứ theo những lời ấy, có thể giải thích được hết thảy.

Sở Mậu chỉ biết A Vu không phải loại người sẽ u mê vì tình yêu, thành thực mà nói sẽ không thể vì một Cố Đinh Dịch mà chịu buông bỏ và hy sinh nhiều như vậy, thậm chí không thiết làm hoàng hậu, đổi với mình càng ân đoạn nghĩa tuyệt.

Còn nếu lời A Vu là thực, nàng chính là A Vu của Cố thị, vậy Phúc Huệ chính là mẫu thân của nàng, nếu chàng thực sự giết chết Phúc Huệ thì A Vu còn mang thêm mối thù giết mẹ, huống hồ chàng còn dùng chính Cố gia và Vinh gia ép nàng đi dụ dỗ lừa gạt Phúc Huệ.

Ở chùa Long Tuyền A Vu gấp được Phúc Huệ nên mới có thể thay đổi thái độ trở lại cung.

Nghĩ vậy, Sở Mậu cảm thấy thật hoảng hốt. Nếu lúc trước chàng thực sự giết chết Phúc Huệ thì A Vu nàng... nàng quả thực cả đời sẽ không trở lại nữa.

A Vu căng thẳng nhìn Sở Mậu, chỉ sợ chàng sẽ không tin, lại sợ chàng sẽ coi mình như thứ quỷ mị. “Hoàng thượng, có phải người cảm thấy thiếp đang

nói nhảm không?”

Sở Mậu căn bản không hề nghĩ như vậy. Nàng trước sau hai lần hôn mê bát tỉnh, thuốc men và châm cứu căn bản vô hiệu, lần thứ nhất phải mời cao tăng tụng kinh trấn hồn, lần thứ hai phải dùng chân long huyết của chàng mới có thể dẫn hồn về như cũ, tất cả chuyện này đều ăn khớp với lời A Vu hiện giờ.

Sở Mậu đột nhiên bật dậy, quăng tất cả đồ trang trí, đồ uống trà... trên bàn xuống, vỡ vụn tan nát. “Mẹ kiếp, thế quái nào nàng không nói sớm cho ta biết?”

Một Gia Hòa Đế bấy lâu nỗi danh thanh cao nho nhã giờ lại có thể phát ra những lời tục tĩu như vậy là nhờ ơn A Vu. Trong lòng Sở Mậu, chuyện A Vu nói ra không phải vấn đề, vấn đề chính là vì sao lúc chàng sắp ra quyết định sai lầm lớn nàng lại không nói ra, vì sao vì nàng đau đớn khổ sở suốt bốn năm vẫn không chịu nói, cố tình để chàng khốn khổ suốt bốn năm ròng.

A Vu bị Sở Mậu dọa sợ hãi rụt người về sau, nước mắt không kìm được trào ra. “Lúc đó thiếp vốn định nói cho chàng nghe. Chàng còn nhớ không, chính là cái ngày chàng nói Trưởng Công chúa là kẻ thù giết mẫu thân chàng, lời chàng nói liền đầy thiếp xuống đáy sâu. Lúc ấy thái độ của chàng kiên quyết như vậy, nhất định phải giết Trưởng Công chúa để trả thù, thiếp làm sao có thể nói nên lời, lẽ nào ngăn chàng báo thù cho mẫu thân sao? Sau đó hận thiếp cả đời?”

Lúc nói đến đây, A Vu cũng sờ tới ngực, hóa ra đây chính là suy nghĩ thật của nàng. Nàng quả thực đáng sợ, nàng thà chọn để Trưởng Công chúa phải chết cũng không nguyện để Sở Mậu hận mình cả đời, nàng chẳng thà tự biến mình thành kẻ đáng giận chứ quyết không muốn vấy bẩn hình ảnh của mình trong chàng. Hóa ra từ trước khi A Vu có thể nhận ra tình cảm của

mình, mọi hành động của nàng đều đã hướng cả về phía Sở Mậu rồi.

“Hóa ra, thiếp sai rồi, sai từ đầu đến cuối.” A Vu nước mắt tuôn rơi lâ chã. Nàng muốn chạy ra ngoài, lại cảm thấy không thể chấp nhận được sự xâu xa của mình, nàng làm sao xứng với người của lưỡng kiếp, làm sao xứng với tình yêu thương vô tư của Trưởng Công chúa dành cho Khang Ninh?

Sở Mậu giữ lấy A Vu. “Trong lòng nàng, ta là con người như vậy sao? Vì một người đã chết chẳng màng người đang sống nữa? Ta hận Phúc Huệ thật, nhưng A Vu à, chỉ cần nàng chịu mở miệng, ta có gì không thể đáp ứng nàng? Huống hồ thái độ của ta đối với Nguyên gia, đối với Hiếu Trinh Hoàng hậu, đối với tiên Hoàng đế thế nào, lẽ nào nàng không biết?”

“Chính là ban đầu thiếp không hề biết!” A Vu khóc ròng. “Tới tận bây giờ chàng vẫn hỷ nộ vô thường như vậy, lúc ấy chúng ta còn không thân mật, chàng lâu như vậy không tới Ngọc Lan Đường cũng vì chuyện của Hách ma ma, đối với thiếp luôn canh cánh trong lòng, làm sao thiếp dám nói với chàng?”

Thời gian đó cũng thật trùng hợp, Sở Mậu không còn thuốc, lại sợ A Vu mang thai nên mới không thân mật với nàng, sau này còn chẩn bệnh phát hiện nàng âm hư càng không thể thân cận nữa, cùng một thời điểm ấy xảy ra nhiều chuyện như vậy, khó trách A Vu không thể tin nổi.

“Hơn nữa ngày trước lúc còn trong vương phủ, Hoàng thượng chưa từng muốn cho thiếp tới Song Giám Lâu, đối với thiếp nơi đó giống như trái tim của Hoàng thượng vậy, thiếp chưa từng được tiến vào.” A Vu khóc lóc, bao nhiêu tủi khổ trong lòng đều tràn qua tiếng khóc.

“Vậy sao?” Sở Mậu ngồi lặng trên giường. “Nàng hiện giờ lẽ nào không sợ ta hận nàng chính là con gái của kẻ giết mẫu thân ta?”

A Vu ngừng bắt tiếng khóc, đôi mắt đẫm lệ che mờ ánh mắt của Sở Mậu. “Đương nhiên thiếp sợ, nhưng thiếp không muốn giấu nữa. Thiếp biết nếu thiếp không chịu nói ra, Hoàng thượng cả đời cũng không thể buông bỏ khúc mắc trong lòng, nhưng nói...” Cũng không thấy tốt đẹp gì.

Sở Mậu vô lực khoát tay. “Nàng về trước đi, trẫm cần yên lặng một chút.”

A Vu lau sạch nước mắt, lúc ấy mới đứng lên. Nàng vĩnh viễn là người sĩ diện, chực đi ra ngoài lại bị Sở Mậu ôm chặt lấy, A Vu còn tưởng đã có thể xoay chuyển được gì đó, kết quả Sở Mậu bế nàng ra cửa Noãn các, tránh đóng bể nát dưới chân.

A Vu trở về cung Trường Lạc, ngày ngày ngóng trăng ngóng sao, nhưng điện Càn Nguyên bên kia không có tin tức truyền về. Nàng đợi từ sáng sớm tới tối mịt vẫn không thấy bóng dáng Sở Mậu đâu.

Chuyện này khiến A Vu cảm thấy lo lắng, tình hình càng lúc càng không ổn. A Vu không biết Sở Mậu không thể tha thứ cho nàng hay là không thể chấp nhận được việc nàng là người lưỡng kiếp, dẫu sao chuyện này cũng thật khó tin, ngay cả mẫu thân của nàng cũng không thể tin nổi.

A Vu phái Minh Tâm và Minh Tuệ ra ngoài dò la tin tức nhưng bọn họ cũng vô vọng. Đồ đệ của Lã Nhược Hưng là Lý Đức Thuận ngầm truyền tin tới cung Trường Lạc, nói Sở Mậu hôm nay sau khi triệu kiến công thần liền ngã bệnh, bây giờ đang sốt rất cao.

A Vu liền bật dậy mặc xiêm y, vội vã chạy tới điện Càn Nguyên. Trong điện Càn Nguyên, Hạ Niên Phương đã chắn mạch cho Sở Mậu, hiện tại đang sắc thuốc. Lúc A Vu tiến vào nơi đó yên ắng như tờ, Lã Nhược Hưng hầu hạ ở bên thấy A Vu tiến vào thoảng kinh ngạc nhưng nhanh chóng hiểu ra.

Ánh mắt Lã Nhược Hưng và Lý Đức Thuận gặp nhau trong không trung, Lý Đức Thuận né tránh.

“Lý Đức Thuận, bệnh trạng của Hoàng thượng thế nào rồi?” A Vu lo lắng hỏi han.

“Hạ Viện chính nói Hoàng thượng vất vả lâu ngày, lại thêm liên tiếp bị thương tổn hại tới nguyên khí, lúc này mới tích tà nhập vào cơ thể. Bệnh tình cấp bách lại điều dưỡng chậm chạp, cần phải bổ nguyên dưỡng khí nếu không sẽ ảnh hưởng tới tuổi thọ.” Lý Đức Thuận trí nhớ tốt, một lời nhắc lại toàn bộ không sai nửa chữ.

Mấy chữ “ảnh hưởng tới tuổi thọ” ở về sau thực hù dọa A Vu, nàng không thể trốn tránh trách nhiệm chính mình đã khiến Sở Mậu liên tiếp bị thương. A Vu thẫn thờ ngồi bên giường Sở Mậu, tới khi Lã Nhược Hưng bê thuốc của Sở Mậu tới, A Vu nói: “Lã công công, đέ bón cung bón thuốc cho Hoàng thượng.”

Lã Nhược Hưng thoảng dừng lại, cuối cùng đành đưa thuốc cho A Vu.

Cách xưng hô của A Vu với Lý Đức Thuận và Lã Nhược Hưng khác nhau hoàn toàn, ngoài mặt gọi một câu Lã công công cũng coi như cho Lã Nhược Hưng chút thể diện, kỳ thực là xa lạ lanh đạm, hoàn toàn khác với Lý Đức Thuận.

A Vu nhận lấy bát thuốc, nhìn Sở Mậu đang nằm trên giường, mặt đỏ bừng bừng, môi khô khốc. A Vu nhẹ nhàng ghé vào tai chàng, nói: “Hoàng thượng, uống thuốc rồi ngủ tiếp được không?”

Mí mắt Sở Mậu giật giật, không chịu mở ra. A Vu đặt bát thuốc lên đôn hoa, nâng đầu Sở Mậu lên, kê xuống đó một cái gối, lúc ấy mới bắt đầu cho chàng uống thuốc.

Nhưng Sở Mậu không chịu phối hợp, miệng không mở ra, A Vu đặt thìa thuốc bên cạnh môi, chàng cắn bản không động đậy.

A Vu khẽ than một tiếng, quay đầu phân phó người hầu kẻ hạ bên cạnh: “Các người lui cả đi, có việc bồn cung sẽ gọi.”

Lý Đức Thuận đưa mắt ra hiệu cho kẻ hầu người hạ bên cạnh, bọn họ đều biết ý lui xuống. Lã Nhược Hưng mặc dù lưu lại sau cùng, cuối cùng vẫn phải ra ngoài.

Người xung quanh A Vu đều lui cả rồi, nàng mới dám ngâm một ngụm thuốc, cúi xuống morm vào môi Sở Mậu. Chàng không mở miệng, nàng đành phải ghé sát môi tới, dùng lưỡi tách miệng Sở Mậu ra, tốt xấu gì cũng phải đẩy được thuốc vào.

A Vu lại cúi xuống nhấp thêm một ngụm thuốc nữa, lúc vừa chạm vào môi Sở Mậu lại thấy chàng mở to mắt nhìn nàng.

A Vu kinh hãi vô cùng, nuốt luôn thuốc vào miệng, đắng tới mặt mũi nhăn nhó.

“Hoàng thượng.” A Vu nhanh chóng bật dậy, rời khỏi môi Sở Mậu, mặt còn hồng hơn cả mặt người đang sốt là Sở Mậu.

“Đưa thuốc cho trẫm.” Sở Mậu yếu ớt nói.

A Vu bưng chén thuốc lên, lấy thìa bón cho Sở Mậu, thấy chàng ngoảnh đầu đi. A Vu đành phải đưa cả bát thuốc cho Sở Mậu, chàng nhận lấy uống hết sạch, khàn giọng nói: “Nàng đi đi.”

“Thiép không đi, để thiép ở lại chăm sóc người được không?” A Vu khóc nói. “Nếu người không chịu tha thứ cho thiép, thiép chờ người khỏe lại rồi sẽ không bao giờ tới điện Càn Nguyên nữa, được không?”

Đây đương nhiên là kế tạm thích ứng của A Vu, thửa dịp Sở Mậu mắc bệnh, nàng phải thể hiện cho thật tốt, tranh thủ đoạt lại hảo cảm.

Sở Mậu không nói không rằng, A Vu coi như chàng ngầm đồng ý.

“Thiép gọi Lý Đức Thuận chuẩn bị nước cho chàng, khắp mình chàng toàn mồ hôi, dùng nước ấm lau người một chút được không?” A Vu ân cần hỏi. “Hoàng thượng miệng đãng, có muôn dùng một chút mứt anh đào không?”

“Còn đãng trong lòng trẫm thì sao?” Sở Mậu lạnh mặt hỏi A Vu.

Nghe vậy A Vu không thể nói thêm.

“Thiép đi kêu Lý Đức Thuận chuẩn bị nước.” Nói xong A Vu lập tức chạy đi như bay.

Bể tắm trong điện Càn Nguyên lớn tới dọa người, trải qua bao nhiêu đời đế vương, nơi này đã thành một chốn cực kỳ thuận tiện, một ngày mười hai canh giờ lúc nào cũng có sẵn nước nóng.

Dưới thời Chinh Nguyên Đế, A Vu chưa từng vào tịnh thất - nàng là người cực kỳ thủ lễ, coi trọng chính là phi lễ vật thị, cho nên hôm nay được thấy quả có chút kinh ngạc.

A Vu nhìn bồn tắm này mà có chút choáng váng, chờ nước chuẩn bị xong mới ra ngoài đỡ Sở Mậu.

“Chờ trẫm khỏe lại rồi, nàng sẽ không tới làm phiền trẫm nữa?” Sở Mậu lạnh lùng nhìn A Vu.

A Vu ủy khuất gật đầu.

Sở Mậu buông tay A Vu ra, tự mình đi vào tịnh thất.

A Vu nhanh chóng theo sau, mặt dày chủ động giúp Sở Mậu cởi cúc áo. Tới khi A Vu kéo thắt lưng chuẩn bị cởi quần lại bị Sở Mậu tóm lấy cổ tay.

A Vu ngây ngô nhìn Sở Mậu mặc nguyên quần bước vào bồn tắm.

A Vu hoàn toàn không dám ý kiến gì, chỉ biết trốn sau tấm bình phong, cởi áo khoác ra, lại lấy đậu tắm cùng khăn tắm từ mâm phỉ thủy hình lá bên cạnh đi vào phòng chuẩn bị giúp Sở Mậu lau người.

Nhận ra Sở Mậu rất kiêng kỵ việc nàng chạm vào phía dưới hông của chàng, A Vu chỉ dám xát đậu tắm trên lưng chàng. Hai người không nói không rằng, trong tịnh thất vắng vang tiếng nước chảy.

Cuối cùng, Sở Mậu quay đầu nhìn A Vu, A Vu cũng ngơ ngác nhìn chàng. Tới khi ánh mắt nàng dần trầm xuống, A Vu theo phản xạ ném khăn đi chực chạy ra ngoài.

Mặc dù A Vu đã nghĩ tới chuyện hai người sau khi hòa hảo với nhau nhất định sẽ phát sinh quan hệ vợ chồng, nhưng nàng tuyệt không ngờ chuyện đó sẽ phát sinh vào đêm nay, lúc Sở Mậu còn đang bệnh và ngay trong bồn tắm. Trực giác mách bảo cho A Vu biết, Sở Mậu dùng ánh mắt kia để nhìn nàng mang tới một dự cảm không lành. Đầu gối của nàng còn chưa khỏi, vết thương trên mông cũng chưa lành, thực sự không phải trạng thái tốt nhất. Nàng thậm chí còn chưa hề tắm rửa xức hương.

Đương nhiên đây chẳng qua là A Vu kiểm cớ cho mình mà thôi. Thực tế, nàng vẫn còn chút sợ hãi đối với chuyện này. Bởi vì ký ức của nàng vẫn mãi dừng lại ở lần đầu tiên trên con thuyền giữa biển, Sở Mậu giày vò nàng như hóa điên.

A Vu vốn còn chút khúc mắc về phương diện này, lại trải qua một giai đoạn Sở Mậu hoang đàng không biết khống chế rồi sau đó lại lạnh nhạt, nàng vốn e dè, đối với chuyện này không cảm nhận được nhiều ngọt ngào vì thế theo bản năng muốn trốn tránh.

Nếu A Vu không trốn, không chừng Hoàng đế bệ hạ sẽ không nhất định phải đoạt được nàng, dù sao Sở Mậu cũng sốt đến vô lực rồi nhưng hành động của A Vu rõ ràng đã chọc giận chàng.

Sở Mậu ép nàng xuống cạnh bể tắm, hành động này giống với người bị bệnh sao? A Vu nước mắt tuôn lã chã không dám nói gì, nhớ lại lúc trước Sở Mậu nói nàng, cái gì mà già miệng cãi láo, cái gì mà khó chịu, cái gì mà động chút liền trốn tránh, A Vu lấy tay che miệng, không để mình bật ra tiếng.

A Vu vốn tưởng sẽ vô cùng đau đớn nhưng chẳng biết bởi tâm tình thay đổi hay vì tuổi tác đã lớn hoặc vì nguyên nhân đặc biệt gì đó, nàng lại dần cảm thấy thích thú, không ngờ Sở Mậu đột nhiên ngừng lại.

Lúc A Vu quay đầu lại nhìn thấy sắc mặt Sở Mậu chuyển từ đỏ sang trắng, sau đó lại từ trắng hóa xanh, cuối cùng tím bầm lại, phong phú như bàn điều sắc vậy. A Vu lạnh run nhìn Sở Mậu nghiến răng nghiến lợi.

A Vu lờ mờ nhận ra tầm quan trọng của chuyện này với nam nhân, bởi lúc trước A Vu từng khóc lóc; xin tha sẽ khiến Sở Mậu càng cao hứng hơn, vì thế nàng ngập ngừng an ủi: “Hôm nay chàng đang mang bệnh.”

Lời A Vu nói rõ ràng không xoa dịu được Sở Mậu, ngược lại còn như chọc vào tổ ong bầu, khiến sắc mặt tím bầm của Sở Mậu hóa thành muôn nuốt sống nàng.

A Vu cuộn tròn, ngồi trong hồ Hán bạch ngọc, ánh mắt nàng là ánh mắt đẹp đẽ nhất Sở Mậu từng gặp qua, tựa như vô số ánh sao trên trời cao đều tụ

hội vào đáy mắt áy, sóng mắt long lanh lưu chuyển khiến người ta hồn xiêu phách lạc. Vòng eo thon thả, chân dài căng đầy, đúng là ông trời độc sủng nhất thiên hạ.

Có điều nàng càng như vậy càng khiến Sở Mậu cảm thấy không thể chịu đựng nổi.

Ánh mắt Sở Mậu quả thực quá mức sắc bén, A Vu đã sai càng sai, bồi thêm một câu: “Hoàng thượng, thiếp không muôn.”

Gân xanh trên trán Sở Mậu giật giật.

A Vu cũng biết mình nói sai rồi, nàng chỉ hận không thể tự tát cho mình một bạt tai. “Kỳ thực ý thiếp là như vậy tốt lắm, cực kỳ tốt.” Đây tuyệt đối là lời thật lòng của A Vu. Có vậy, Sở Mậu được hưởng thụ mà nàng cũng ít bị liên lụy.

“Nàng - ra - ngoài - cho - ta!” Sở Mậu cắn răng nhả từng chữ.

A Vu biết mình đã sai nhưng trước mắt nàng không biết phải giải thích ra sao, chỉ có thể đợi Sở Mậu tự mình ổn định lại. Nàng nắm lấy xiêm y bị Sở Mậu xé nát trên bờ che trước ngực, khó khăn lắm mới che được hai tấc dưới bụng, chạy như bay ra sau tấm bình phong, vội vàng mặc quần áo đi ra ngoài.

Điện Càn Nguyên làm gì có quần áo và trang phục chỉnh trang cho A Vu, đành phải kêu nội thị gọi Minh Tâm, Minh Tuệ mang rèm trường lại, nàng tuy rằng không vận đồ trong nhưng quần áo ngoài thoát nhìn qua vẫn sạch sẽ, cứ như vậy lên thẳng xe phuợng trở về cung Trường Lạc.

A Vu chải tóc, tắm thêm một lần nữa, dùng lò than sấy khô, mặc quần áo và trang điểm lại. Lúc mặc quần áo lại nhớ tới dáng vẻ vừa rồi của Sở Mậu, A Vu đau lòng, lôi từ trong góc ra mấy chiếc áo lót ngày trước Sở Mậu vẽ

cho nàng.

A Vụ đỏ mặt ra sau bình phong thay áo, nghĩ rằng nếu Hoàng đế bê hạ vẫn còn nhã hứng, nhất định mấy bộ đồ này sẽ khiến người hứng trí.

Lúc A Vụ tới điện Càn Nguyên thấy Sở Mậu vẫn chưa ngủ, đã sang giờ Tý rồi, chàng tới tiền điện đọc nốt số tấu Chương còn lại hôm nay.

A Vụ không chịu nổi Sở Mậu cứ tự hành hạ bản thân như vậy, nổi giận dùng dùng chạy tới thư phòng, rút ngay tấu Chương trên tay Sở Mậu ném đi.

Lý Đức Thuận hâu hạ bên cạnh hít một hơi lạnh băng, trăm ngàn lần không thể tưởng tượng nổi Hoàng hậu lại mạnh mẽ như vậy. Phải biết Gia Hòa Đế khi xử lý việc nước cực kỳ ghét bị người khác quấy rầy, càng không nói tới hành động như thế.

Lại thấy sắc mặt Sở Mậu quả nhiên lạnh xuống, ánh mắt đen nổi lên âm trầm.

A Vụ không hề biết sợ. “Hoàng thượng cứ không biết tiếc thân thể như vậy sao? Hạ Niên Phương nói nếu bê hạ không chịu điều dưỡng tốt sẽ ảnh hưởng tới tuổi thọ.”

“Tuổi thọ của trẫm không cần nàng phải quan tâm.” Sở Mậu lạnh lùng nhìn A Vụ.

“Nhưng thiếp không muốn trở thành Thái hậu!” A Vụ lo lắng nói.

Sở Mậu tức giận đến độ muốn phun một ngụm máu tươi ngay giữa mặt A Vụ. Dương nhiên chàng đã nhận ra A Vụ có điều thay đổi, nếu đổi lại là ngày trước, A Vụ luôn có vô số lời hư tình giả ý dỗ làm người ta giận vẫn còn dễ nghe chán. Nhưng hôm nay nàng nói thật chỉ e người chết nghe được cũng muốn bật dậy.

A Vụ cũng biết mình ăn ngay nói thật không ồn, thầm mắng mình là đồ đầu đất, sao có thể nói vậy chứ.

“Hoàng thượng, thiếp không hề có ý nguyên rủa người đâu. Thiếp chỉ nói là, từ xưa tới giờ Thái hậu rất nhiều nhưng Thái thượng hoàng lại rất ít, nữ nhân bọn thiếp không cần phải vất vả thúc khuya dậy sớm, đêm ngày chăm lo chuyện quốc gia đại sự huống hồ người còn hơn thiếp mấy tuổi, lần trước thiếp thấy bên tóc mai người đã điểm sợi bạc (kỳ thực chỉ có một sợi).” A Vụ vừa nói vừa nhìn sắc mặt Sở Mậu, thấy Sở Mậu càng lúc càng trầm mặt, nheo mắt mang theo ý uy hiếp rõ ràng, A Vụ lại càng hoảng hồn. “Tóm lại chính là, Hoàng thượng nhất định phải bảo trọng long thể, nếu không chừng Đại Hạ chúng ta sẽ xuất hiện một vị nữ đế.”

Sở Mậu nhìn A Vụ, không biết nàng có phải đang thể hiện mối bài xích với chuyện mình già cả hay không. Chàng lớn hơn A Vụ bảy tuổi, đúng là có chút khoảng cách, nhìn A Vụ, da thịt trắng mịn như tuyết, nhan sắc yêu kiều như hoa xuân, làm sao giống phu nhân hai mươi tuổi? Nếu vấn tóc kiểu con gái, chỉ e người ta còn tưởng là cô nương mới mươi mấy tuổi.

Nhưng Sở Mậu tuyệt đối không thura nhận chuyện tóc bạc, chẳng qua chỉ là chuyện ngẫu nhiên mà thôi, hơn nữa cũng bị A Vụ chọc giận.

A Vụ thấy sắc mặt Sở Mậu càng lúc càng khó coi, liền thay đổi phương pháp. “Hoàng thượng cần chính yêu dân là cái phúc của triệu triệu lê dân, nhưng Hoàng thượng còn cần làm nhiều chuyện lớn, lưu lại công đức thiên thu, nhất định phải bảo trọng long thể, huống hồ hôm nay tinh thần người không khá...”

Lời kế tiếp của A Vụ đã bị Sở Mậu ngăn lại. Sở Mậu kéo nàng vào lòng, giữ chặt phía trước bàn sách, sau đó bị chàng nhắc lên đặt an vị trên bàn.

Sở Mậu xúc động như vậy là nhờ những lời A Vu nhỏ to làm bầm, lời líu ríu như vậy thật khiến người ta hộc máu, chàng cảm thấy môi của nàng thực rất hợp để hôn.

Nhâm nhi hương vị ngọt lành, thanh nhuận như thế khiến Sở Mậu có cảm giác không thể ngừng được.

A Vu trước kia sợ uy thế của Sở Mậu, hơn nữa trong lòng còn điều kiện muốn cầu xin chàng nên mới miễn cưỡng phôi hợp, nhưng thực lòng không thích cảm giác giao nước miếng với nhau như vậy.

Có điều hiện giờ tâm tình nàng đã đổi khác, lúc được Sở Mậu hôn liền có cảm giác thỏa mãn vì được tôn trọng và yêu chiều sủng ái, hơn nữa theo một cách tự nhiên nào đó, A Vu cũng rất muốn được kè cận Sở Mậu.

Có điều, ước chừng cơn giận của Hoàng đế bệ hạ vẫn chưa tan, nụ hôn khác hẳn trước kia nhẹ nhàng êm ái mang theo yêu thương, lần này như thế chỉ hận không thể nuốt sống A Vu. A Vu phân vân không biết có phải môi mình đã bị cắn nát rồi không, đầu óc cũng mụ mị không thể thở được, nụ hôn của Sở Mậu tựa như gió cuốn rồng cuộn, cuốn sạch lý trí của nàng đi mất.

Đến tận khi mặt mũi A Vu đỏ bừng lên, bắt đầu đầy Sở Mậu ra thật mạnh, lúc đó chàng mới chịu buông A Vu ra.

Hai người cứ như vậy cúi đầu nhìn nhau, mắt A Vu long lanh như sóng xuân gọn lăn tăn trên mặt hồ phủ kín cánh mao đơn, khiến Sở Mậu có cảm giác nghẹt thở.

Ngực A Vu pháp phồng thở, càng khiến Sở Mậu không thể bình tĩnh được.

Chờ tới lúc A Vu bình tĩnh lại, nàng cũng muốn biểu đạt tình cảm của

mình với Sở Mậu vì thế một lần nữa áp tới ôm chặt cổ Sở Mậu, thân mình nghiêng qua tìm tới bờ môi chàng.

Nụ hôn này rõ ràng là lời ám chỉ cùng cổ vũ dành cho Sở Mậu, để chứng minh cho chàng rằng chuyện vừa xảy ra trong phòng tắm chỉ là hiểu lầm nhất thời, vì thế nụ hôn thứ hai này của đôi bên khiến A Vu nhanh chóng nóng rực lên.

Sở Mậu có chút khẩn trương cởi đai lưng của A Vu nhưng nhất thời không làm được, eo của A Vu quá nhỏ, phải dùng thắt lưng rộng cỡ hai bàn tay, bên ngoài còn buộc thêm hai sợi tơ vàng ngũ phúc màu tím, hồng nữa.

Sở Mậu cực kỳ sốt ruột, cuối cùng quyết định xé toang vạt áo A Vu, nhưng vừa trông thấy áo lót bên trong của A Vu, máu mũi lại lập tức chảy ra.

A Vu hiển nhiên bị hù dọa. “Hoàng thượng!” A Vu nhảy từ trên bàn xuống, trực tiếp đẩy Sở Mậu ra phía sau, để chàng ngồi xuống giúp chàng ngả đầu về sau, nhẹ giọng an ủi: “Cứ vậy sẽ giúp bớt chảy máu.”

“Sao Hoàng thượng đột nhiên chảy máu mũi vậy?” A Vu đưa tay đặt lên trán Sở Mậu. “Chàng vẫn chưa hết sốt, đây là hư nhiệt rồi. Không được, phải kêu Hạ Niên Phương tới khám.” A Vu gấp tốc quay đi.

A Vu hận chính mình, làm sao có thể quên tiệt lời Hạ Niên Phương như vậy được, Sở Mậu cần phải cẩn thận từ từ điều dưỡng thân thể, đương nhiên cũng không nên phát sinh chuyện vợ chồng.

A Vu đã nói thế, Sở Mậu biết phải trả lời sao? Lẽ nào nói vì nàng ăn vận như vậy khiến chàng kích động chảy máu mũi sao? Gia Hòa Đế Sở Mậu đâu thể là loại người như vậy.

“Không cần gọi Hạ Niên Phương, ta không sao.” Sở Mậu giữ chặt lấy A

Vụ đang chực lao ra ngoài.

Đợi máu mũi ngừng chảy, chàng nhìn vạt áo A Vụ còn chưa kịp kéo lại hỏi: “Sao nàng lại mặc như vậy?”

A Vụ mặc cỡ không biết phải trả lời thế nào trước câu hỏi của Sở Mậu, đời nàng, chưa khi nào lại mất mặt như vậy. Nhưng A Vụ đã từng tự hứa với lòng mình, không bao giờ giấu giếm gì Sở Mậu nữa.

Cho nên A Vụ dẫu xấu hổ đến muôn đào đất kiếm lỗ chui đi vẫn nhỏ giọng đáp: “Hoàng thượng lúc trước trong tịnh thất tức giận như vậy, thiếp nghĩ rằng, nếu thiếp mặc thế này sẽ khiến chàng cao hứng một chút, sau đó có thể...” Giọng A Vụ thực sự nhỏ như tiếng muỗi vo ve rồi.

Nhưng Sở Mậu vẫn ở rất gần vì thế còn có thể nghe rõ mồn một, lúc này chàng thật muôn hộc máu. A Vụ căn bản chẳng hiểu gì hết, ù ùcac cac như vậy, còn ăn mặc thế này mà khiến người ta có thể duy trì được lâu sao? Nàng thật khiến người ta lần nữa mất hứng.

Có điều ngẫm ra cũng có thể tha thứ được, tính ra kể từ lúc A Vụ và Sở Mậu viên phòng cùng lăm moi chỉ sống cuộc sống vợ chồng được nửa năm, hơn nữa lần nào cũng là Sở Mậu chủ động, nàng chỉ bị động tiếp nhận mà thôi. Mặc dù cũng thỉnh thoảng qua Đường Âm nhưng những chuyện như âm hư, dương hư, chảy máu mũi gì gì đó đúng là chưa từng nói qua.

Sở Mậu thật tình rất muốn giải thích cho A Vụ, chuyện vừa rồi không phải điều gì bất thường, dù sao Sở Mậu cũng không chạm tới A Vụ suốt bốn năm rồi.

Nhưng những lời như vậy Sở Mậu tuyệt đối không thể nói được, chàng có thể vì A Vụ không nao núng lao vào chỗ chết, nhưng không thể nói ra những câu dọa người như thế được. Mà nói rồi phỏng chừng A Vụ sau này có

thể kiêu ngạo phông mũi, con người nàng lòng tham vô đáy, Sở Mậu không thể cung chiều nàng quá mức được.

Hơn nữa, cơn giận của Sở Mậu vẫn chưa qua.

A Vu nào có thể tưởng tượng được ra những chuyện như vậy, nàng kéo tay Sở Mậu, vừa chân thành vừa đáng thương cơ hồ muốn khóc thút thít. “Thiép chỉ muôn khiến chàng cao hứng thôi, không hề muôn hại chàng, trong sách đều nói rằng nữ sắc chính là dao róc thịt, thiép...” A Vu cực kỳ mong mỏi được làm một Hoàng hậu hiền đức, để sau này con cháu một khi nhắc tới nàng, nhất định một lòng tôn kính.

Sở Mậu không muôn tiếp tục dọa người nữa, hôm nay tinh thần chàng không được tốt, bị A Vu náo loạn một trận như vậy cảm thấy bị kích thích tới vô lực, chàng liền kéo lại vạt áo cho A Vu. “Nàng về trước đi.”

“Cho thiép ở lại đi, thiép lo lắng lắm. Thiép cam đoan sẽ không chọc giận chàng đâu.” A Vu thề, giơ cả tay phải lên cam đoan. “Thiép còn phải trông chừng Hoàng thượng uống thuốc nữa.”

Sở Mậu thấy không còn cách nào đối phó với A Vu, đành phải chấp nhận.

A Vu hưng phấn nằm trên long sàng trong điện Càn Nguyên, nghiêng đầu nhìn Sở Mậu, muốn xích lại gần chàng một chút, được gối đầu lên tay chàng để ngủ là tuyệt nhất.

Kết quả bị Sở Mậu trừng mắt một cái. “Nàng muốn gì?”

A Vu ngượng ngùng lui về sau, có trời mới biết, nàng bất kể thế nào cũng không muôn làm.

Lúc Lý Đức Thuận báo lại canh giờ mời Sở Mậu rời giường thì A Vu

bèn dùng miệng thử trán Sở Mậu, sốt đã bắt đầu lui. Đêm qua chàng ngủ cũng rất ngon, ngay cả A Vụ gác chân lên mình cũng không phản ứng.

Hôm nay Sở Mậu không phải thương triều, A Vụ để Sở Mậu nghỉ thêm một lúc nữa, nghỉ ngơi dưỡng sức tuyệt không làm chậm trễ chính sự, chỉ có thân mình suy nhược mới có thể gây ra chuyện đó mà thôi.

Sở Mậu rất hiếm khi ngủ tối tận khi trời sáng bạch - quan viên mỗi tuần đều có một ngày nghỉ ngơi không phải lên triều nhưng với chàng, chính là quanh năm suốt tháng, ngay cả mùng Một tháng Giêng cũng phải theo lề tinh dậy, đọc sứ duyệt Chương.

Sáng sớm Sở Mậu mở mắt đã thấy A Vụ tươi cười trước mặt mình, sau đó thấy A Vụ khẽ vỗ vỗ vào hai bên mặt mình mấy cái thật lớn.

“Hoàng thượng dậy rồi?” A Vụ giúp Sở Mậu rời giường, hầu hạ chàng rửa mặt thay đồ hết như tiểu tử một nhà tầm thường. Nhuyễn ngọc ôn hương, tình ý bất tận, so với Lã Nhược Hưng hay Lý Đức Thuận hầu hạ đều cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

“Sao không gọi ta dậy?” Sở Mậu nghiêm mặt hỏi.

A Vụ không hề sợ hãi chàng, huống hồ Sở Mậu đã quen xung “ta” với nàng thay vì “trẫm”, bèn ngẩng đầu cười nói: “Thấy Hoàng thượng ngủ say quá, đêm qua người còn sốt nữa, cần nghỉ ngơi một chút, tinh thần tốt rồi xử lý chuyện triều chính cũng nhanh gọn hơn.” A Vụ thay Sở Mậu cài túi lên hông, không khỏi nhớ tới chiếc túi bị chàng ném gọn vào lửa.

Sở Mậu nhận ra tâm tình A Vụ, có điều chiếc túi kia lúc nhặt lên đã cháy đen quá nửa không thể dùng được nữa rồi.

“Thêu một chiếc khác đi, đừng thêu vịt nữa, ta sẽ mang mỗi ngày.” Sở

Mậu nắm tay A Vu nói, đồng thời cúi đầu đặt lên đó một nụ hôn.

A Vu nhặt không được hai mắt đã ướt, mấy năm nay đây là lần đầu tiên Sở Mậu hôn ngón tay nàng, nàng thực rất thích cảm giác thân mật này. Nhưng vẫn chưa đủ khiến nàng cảm động thêu một chiếc túi khác. A Vu nghĩ, nói hay như vậy sao lúc trước ném đi lại sảng khoái như thế?

Có điều A Vu cũng không dám dối co với Sở Mậu, dù sao Sở Mậu cũng chưa tính là tha thứ cho nàng. A Vu chỉ có thể cúi đầu lặng thinh không đáp. Sau đó hai người cùng nhau dùng cháo đường phèn tảo yến, A Vu lại búi tóc chải đầu cho Sở Mậu. Lúc Lý Đức Thuận mang thuốc tới, A Vu liền bê lên cho chàng uống.

Sở Mậu đương nhiên một ngum cạn sạch, như vậy sẽ thấy bót đắng hơn. A Vu nhặt một ít mứt hạnh ngọt lịm đưa tới bên miệng chàng. “Ngọt lịm miệng nào!”

“Đàn ông đàn ang uống thuốc đâu cần ăn mứt.” Sở Mậu miệng nói cứng nhưng vẫn ăn miếng mứt hạnh kia.

“Ai nói đại nam nhân không thể ăn mứt? Nhị ca của thiếp mỗi lần uống thuốc đều phải ăn thêm mấy viên đấy!” A Vu nói xong, mặt liền đổi sắc.

Nhị ca mà nàng nhắc tới chính là Cố Đinh Dịch, không phải Vinh Ngân. Có điều sắc mặt nàng bất biến hoàn hảo, chính những thay đổi này khiến Sở Mậu nhận ra manh mối.

Không khí thuận hòa giữa hai người nhất thời đổi khác.

Sở Mậu “hừ” lạnh một tiếng, dấu hiện tại đã minh bạch tất cả, biết rõ chỉ là hiểu nhầm, nhưng tâm tư Cố Đinh Dịch đối với A Vu ra sao, Sở Mậu là người rõ ràng nhất. Chỉ có đồ ngốc như nàng mới nhớ tới chuyện kiếp trước,

phải biết kiếp này nàng chính là Vinh Lục, không hề có chút huyết thống nào với Cố Đinh Dịch.

A Vụ thấy sắc mặt Sở Mậu như vậy, không thể không thêm lời giải thích: “Cố Nhị ca trong lòng thiếp chỉ là huynh muội ruột thịt, ca ca thân thiết mà thôi.” A Vụ biết càng giải thích sẽ càng không xong, nhưng lúc này không giải thích hậu quả sẽ càng tệ hơn.

Sở Mậu liếc mắt nhìn nàng. “Hắn chưa chắc đã nghĩ như vậy. Nàng thế này, hai người có thể coi là huynh muội ruột thịt chung mẹ chung cha được sao?”

“Nhưng lòng thiếp xưa giờ vẫn vậy. Chưa từng nghĩ khác.” A Vụ chỉ hận không thể dốc ruột dốc gan đem tâm can ra cho Sở Mậu xem.

“Vậy không nói hắn ta nữa, chuyện Đường Tú Cẩn thì sao?” Sở Mậu không phải kẻ ngốc, không thừa dịp này tính toán rành mạch nợ cũ thì những chuyện vẫn giấu trong lòng sẽ tích thành khói trong dạ mây.

Mắt A Vụ đảo nhanh như chớp, không biết phải nói sao với Sở Mậu, có điều nàng từng phát thẻ sẽ không bao giờ giấu giếm chàng nữa, chuyện này đúng là không dễ chút nào.

Sở Mậu vừa thấy A Vụ như vậy lại bức bối. “Nàng cứ nghĩ đi, quay về cung Trường Lạc nhớ lại một lượt chuyện xưa là được. À, phải rồi, nàng cũng không cần quay lại đây nữa, đã hứa hẹn với trẫm, một khi trẫm khỏi bệnh sẽ không tới điện Càn Nguyên nữa.”

Mặc dù A Vụ cam tâm tình nguyện thành tâm kiên nhẫn đối đãi với Sở Mậu nhưng vẫn bị chàng chọc tới đau lòng.

“Chàng cam tâm không cho thiếp tới sao?” A Vụ mặt dày sáp lại gần Sở

Mậu.

Sở Mậu căn bản không để ý chuyện A Vu đang nịnh nọt lấy lòng. “Trẫm phải ra tiễn điện rồi.”

A Vu không nè hà tự tát mình mấy cái, ủy khuất trè môi nói: “Thiép không nên lăm miệng, sau này thiép sẽ không nói gì nữa.”

Sở Mậu “hừ” lạnh một tiéng, chực đi ra ngoài.

A Vu sống chết tóm lấy tay áo chàng không cho đi. “Hoàng thượng vì sao đột nhiên lại hỏi chuyện Đường Tú Cẩn?”

Sở Mậu buông tay A Vu ra. “Trong cung Trường Lạc hôm đó, những lời nàng và nhị tẩu nói trãm đều nghe cả rồi.”

A Vu thực muôn giậm chân, rõ ràng chẳng có chuyện gì lại bị Đường Âm nói như vậy, nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan này được.

“Khỏi nhọc công ngụy biện chống chế, hôm đó trãm đưa nàng tới Hu Bạch Trai, nàng chột dạ tới nhìn cũng không dám nhìn Đường Tú Cẩn, ấy là ý gì?” Sở Mậu lại hỏi.

Chuyện này đúng là A Vu hoàn toàn không ngờ tới được, cũng không ngờ Sở Mậu có thể nhớ từng chuyện nhỏ như hạt vừng vậy. Sở Mậu luôn lấy Cố Đinh Dịch ra làm cái cớ, A Vu một chút cũng không ngại ngùng, bởi nàng không thiện với lòng, nhưng Đường Tú Cẩn không giống như vậy.

A Vu cúi đầu nói: “Kiếp này quả thực không có gì. Chỉ là kiếp trước có trộm thích hắn.”

A Vu nhìn sắc mặt Sở Mậu xong lại sửa lời: “Chỉ có chút hảo cảm thôi,

dù sao vóc người cũng đẹp đẽ lại còn tài hoa..." A Vu tự động nuốt nốt về sau.

"Thiép về cung Trường Lạc đây." A Vu tự thắp một nén nhang trong lòng.

Sở Mậu giữ chặt tay A Vu, nói: "Nàng được lăm, Vinh Toàn, lúc Khang Ninh mắt mới chỉ mười tuổi, đã biết cái gì gọi là nảy nở tình cảm gái trai! Thật khiến trẫm mở mang tầm mắt!"

A Vu ngập ngừng không biết có nên giải thích hay không, nhưng vẫn phải mang chuyện kiếp trước nàng tận hai mươi tuổi mới mắt ra, thậm chí còn kể sơ lược chuyện tiền kiếp cho chàng.

"Nàng nói nàng sẽ ở đây theo trẫm cả đời?" Sở Mậu thì thầm hỏi.

"Không phải, Hoàng thượng xuất gia rồi, thiếp sẽ giác ngộ." A Vu nói.

Với những lời A Vu nói, Sở Mậu cũng có tin tưởng chút ít. Bởi chàng có thực sự xuất gia, một chút cũng không ngạc nhiên, lúc chàng nghĩ rằng A Vu sẽ không bao giờ thay đổi thái độ, còn từng nghĩ sẽ làm như vậy.

Còn theo lời A Vu kể chàng sẽ cử binh muru phản, Sở Mậu là người rõ ràng nhất. Trước lúc kết hôn, chàng vẫn thường suy tính theo hướng đó, rồi kinh tựu phiên chính là ý đồ của chàng.

Lúc A Vu hôn mê bất tỉnh, Sở Mậu ý thức được nàng quan trọng với mình ra sao mới sửa lại toàn bộ kế hoạch, cũng vì như vậy mới bận tối mắt, mới có thể đi Lạc Bắc.

Căn cứ vào sự chán ghét của Sở Mậu dành cho Long Khánh Đế phụ thân của chàng cũng như cao thấp hết thảy trong cung này, chàng một lòng muốn huyết tẩy cấm cung, từ đồng hoang tàn dựng lên một Đại Hạ của riêng mình.

Nhưng vì A Vu, chàng lại có thêm toan tính khác. Chàng có thể không màng sở sách đời sau dành những lời bình như “mưu toan soán ngôi, tự tay giết cả nhà”, nhưng chàng không thể để A Vu phải gả cho một kẻ ô danh như mình.

Hơn nữa, A Vu vốn nặng âm khí, nếu máu nhuộm đất đen, Sở Mậu chỉ e lệ khí của mình quá nặng sẽ hại tới A Vu. Nếu chàng thất bại, cùng lăm là lẻ loi một mình, nhưng chàng còn A Vu, còn phải lo cho rất nhiều người.

Những chuyện như vậy, A Vu đương nhiên không biết, mà Sở Mậu cũng chưa từng nghĩ sẽ nói cho nàng hay.

“Kiếp trước trẫm đặt niên hiệu Chính Nguyên, hiện giờ lại là Gia Hòa, nàng có biết nguyên nhân không, A Vu?” Sở Mậu nhìn A Vu hỏi.

A Vu gật đầu. “Hoàng thượng mong rằng trong nhà hòa thuận, vạn sự hưng thịnh.”

Ánh mắt Sở Mậu cuối cùng cũng dịu đi chút ít. “Chớ tưởng nàng có thể hiểu được chuyện này mà trẫm tha thứ cho nàng.”

A Vu thực ủy khuất bất đắc dĩ nhìn Sở Mậu, hỏi: Lão nhân gia ngài cuối cùng muốn sao đây?

“Thêu chiếc túi khác cho ta, ta sẽ không trách lỗi xưa nữa.” Sở Mậu nói, sau đó nhanh chóng bổ sung: “Không được thêu vẹt nữa.”

Xem ra Sở Mậu vẫn chưa quên được chuyện chiếc túi, A Vu còn tưởng mình đã tránh được một kiếp rồi. Nàng chỉ có thể chun mũi nói: “Vậy thiếp thiêu cho người một con ngỗng trắng lớn nhé!”

Huyệt thái dương của Sở Mậu giật giật. “Nàng về trước đi, nàng dám thêu ngỗng thử xem!”

Lúc A Vu trở về cung Trường Lạc, nàng chẳng quan tâm thêu ngỗng vội gì nữa, đâu nàng chỉ còn nhớ tới một chuyện khác.

Nhầm thời gian trống giữa hai cuộc gặp gỡ công thần, Lý Đức Thuận dò xét Sở Mậu báo cáo: “Hồi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đang triệu Hạ Viện chính tới cung Trường Lạc.”

Sở Mậu vốn đang lơ đãnh, chỉ cho rằng A Vu gọi Hạ Niên Phương tới chẩn mạch cho nàng mà thôi. Mặc dù Hạ Niên Phương xưa giờ chỉ chẩn mạch cho Hoàng thượng, nhưng A Vu không yêu cầu thì chính Sở Mậu cũng vẫn phái Hạ Niên Phương tới thăm khám cho nàng.

Nhưng Sở Mậu suy nghĩ sâu xa một chút, sắc mặt liền biến đổi, đứng bật dậy chạy ra ngoài, càng lúc càng nhanh như một cơn gió vụt qua, Lý Đức Thuận chạy theo nhưng không cản nổi Hoàng đế bê bê chàng.

Lúc Sở Mậu xoay người tiến vào cung Trường Lạc, Hạ Niên Phương đã chuẩn bị cáo lui, thấy chàng bước vào, vội vàng quỳ xuống vấn an, được cho đứng lên rồi cũng không dám nhìn thẳng vào Sở Mậu. Đây vốn là chuyện thật bình thường, Hoàng đế chưa cho ngẩng đầu, kẻ nào dám to gan ngẩng đầu nhìn trực diện long nhan?

Nhưng Sở Mậu vốn trong lòng mang quý, cảm giác như Hạ Niên Phương đang trốn tránh mình.

Lại nhìn sang A Vu, thấy nàng và Hạ Niên Phương nói chuyện nhưng buông rèm, rõ ràng không phải bắt mạch kê đơn gì, chỉ là nói chuyện mà thôi, huống hò A Vu còn không muốn để Hạ Niên Phương thấy sắc mặt nàng.

“Hoàng thượng.” A Vu cảm thấy kỳ quái người vừa mới sờm còn nỗi giận đùng đùng có gì lúc này lại chạy vội vàng tới Trường Lạc.

Hạ Niên Phương nhanh nhẹn xin lui, Sở Mậu liền biết không hay rồi.

“Thân thể không thoái mái sao, đòi Hạ Niên Phương tới làm gì?” Trọng tâm của Sở Mậu là vế thứ hai.

A Vu đang muốn nói với Sở Mậu về chuyện này. “Hoàng thượng tôi qua không phải vô duyên vô cớ chảy máu mũi sao? Chàng ngày trước chịu tổn thương quá lớn, hôm qua còn sốt đùng đùng, thiếp cảm thấy chuyện có nhỏ cũng không thể tự tiện bỏ qua được. Biển Thước nói: Khi bệnh ở trong cơ thì thuốc có thể trị được; khí ở trong máu thì châm cứu có thể trị; khi ở trong dạ dày thì rượu thuốc có thể chữa được; nhưng khi bệnh đã đến tủy thì ngay cả các vị thần kiểm soát số mệnh cũng không chữa được, thiếp nghĩ Hoàng thượng có bệnh giấu thầy...”

Sở Mậu cũng bối phục chính mình, lúc này vẫn có thể ung dung mặt không đổi sắc mà nói chuyện được.

“Sao nàng lại nói cho ông ta, ông ta đáp lại thế nào?” Sở Mậu cắn răng hỏi.

A Vu có ngốc cũng không thể đem chuyện tư mật khuê phòng ra kể với người ngoài nghe. “Hạ Viện chính nói, bệ hạ có thể là âm hư hoả Vượng, cần bớt đi hỏa tính, kiện tính khí, cường tâm thanh phổi, có thể dùng canh thát lý để điều dưỡng.” A Vu nói rồi lại chán nản tiếp: “Trời ơi, vừa rồi lẽ ra nên để Hạ Niên Phương bắt mạch cho chàng mới phải.”

Tình hình so với tưởng tượng của Sở Mậu đã đỡ hơn rất nhiều, nhưng vẫn đủ dọa người, Hạ Niên Phương làm nghè y nhiều năm như vậy, bản thân còn là đàn ông, chẳng lo A Vu nói mà không hiểu, ông ta tiền căn hậu quả một hồi liên hệ há còn chẳng rõ nguyên nhân hay sao? Vừa rồi nếu lão dám đòi bắt mạch cho Sở Mậu, Sở Mậu phỏng chừng một cước đạp chết lão.

“Ngoài ra, thiếp cũng có hỏi Hạ Viện chính một chút giáo lý dưỡng thân. Ông ta nói Hạ gia tổ truyền một phương thức dưỡng chính là ăn uống thật thanh đậm, hạn chế nóng nảy, hạn chế khô khan, hạn chế bức bối, hạn chế sắc dục. Thiếp cảm thấy cũng có chút đạo lý, chẳng phải nói một giọt tinh bàng mười giọt máu đó sao, có bốn bội nguyên chính là máu chốt. Lúc trước thiếp mắc chứng âm hư, mang bệnh cực kỳ khó chịu, tinh thần không thông suốt, cơm ăn nước uống đều không vào.” A Vụ tự cho rằng bản thân cực kỳ quan tâm đến sức khỏe của Sở Mậu, nói thật rành mạch.

Sở Mậu nghe xong nảy ra tâm ý muốn giết sạch cả nhà Hạ Niên phương, ông ta nói làm nhảm những gì với A Vụ vậy?

“Nàng nghe ông ta nói nhảm cái gì vậy, phụ thân của Hạ Niên phương ngày trước cũng là thái y, ngay cả mệnh trời đều chưa sống qua, cái gì mà bí quyết dưỡng sinh bí truyền của Hạ gia!” Sở Mậu cả giận nói.

“Cha của ông ta có tận bát phòng tiêu thiếp đó, đương nhiên không sống thọ được.” A Vụ nói, bối cảnh của ông ta là do nàng nghe ngóng được.

Sở Mậu không nói gì nhìn A Vụ, A Vụ lại nghiêm túc nói: “Hoàng thượng an tâm, thiếp chưa nói gì với Hạ Niên Phương.” Đây rõ ràng là giấu đầu hở đuôi.

Sở Mậu quay đầu ra khỏi cung Trường Lạc.

Tới bữa trưa, A Vụ không tới điện Càn Nguyên quấy rầy Sở Mậu nữa, dẫu sao chàng ngay cả thời gian ngủ cũng chỉ hận không thể rút bớt đi để xử lý chuyện chính sự rồi. Vì thế, nàng ở cung Trường Lạc phân phó nhà bếp dâng cho Sở Mậu một chén cháo.

Cháo gà loãng ninh a giao, có thể bổ ích bổ huyết, đối với nam tử liệt dương, xuất sớm rất có tác dụng.

Sở Mậu thấy vậy thì mặt mũi trắng bệch, thầm nghĩ, Vinh Toàn, sao nàng dám làm thế!

A Vụ vừa mới cho người mang cháo tới cho Sở Mậu, phía Sáu Ngọc Trai lại truyền tới tin báo Trịnh Loan Nương tuyệt thực.

A Vụ chau mày, mặc dù Huệ Đức phu nhân cầm Trịnh Loan Nương ra ngoài, nhưng nàng ta cũng đâu cần tuyệt thực. Dương nhiên A Vụ hoàn toàn không biết chuyện Sở Mậu đã gặp Trịnh Loan Nương.

Có điều, A Vụ đã biết chuyện này rồi thì cũng không thể không tới hỏi han, dẫu sao cũng là chuyện trong hậu cung của nàng.

Lúc A Vụ đến Sáu Ngọc Trai, Huệ Đức phu nhân vội vàng ra đón, mặt còn chưa khô lệ. A Vụ nói: “Loan Nương không chịu ăn cơm sao?” Kỳ thực A Vụ không thể tin được chuyện Loan Nương sẽ tuyệt thực, nàng cho rằng Trịnh Loan Nương đang diễn trò: Đầu tiên khóc lóc, sau đó làm loạn, cuối cùng đòi thắt cổ mà thôi.

Nguyên Diệc Phương lắc lắc đầu, dẫn A Vụ tới phòng Trịnh Loan Nương. A Vụ vừa nhìn sắc mặt Trịnh Loan Nương thấy trắng bệch đến khó coi, môi đã khô cong cả.

“Nước cũng không chịu uống sao?” A Vụ kinh hãi than lên, không ngờ Trịnh Loan Nương dám làm thật.

“Nương nương hãy thay thiếp thân khuyên nhủ Loan Nương đi.” Nguyên Diệc Phương chảy nước mắt nói.

A Vụ chưa từng làm mẹ nhưng nàng hiểu được tâm tình của Nguyên Diệc Phương. “Nếu vậy, mời phu nhân ra ngoài trước, để bốn cung ở lại đây với Loan Nương được rồi.”

Người hầu kề hạ bên cạnh Loan Nương có chút chần chờ, nhưng liếc mắt thấy Nguyên Diệc Phương đã có ý, nên đành lục tục kéo nhau ra ngoài.

Trịnh Loan Nương nằm trên giường như người chết chỉ biết trút giận qua ánh mắt, cô gắng nhúc nhích thân mình suy yếu nhìn A Vu. “Vì cái gì Hoàng thượng có thể tha thứ cho người? Người đối xử với người như vậy, vì sao? Vì sao?”

Lời Loan Nương nói ra có phần lộn xộn, nhưng A Vu vừa nghe liền hiểu.

A Vu vốn ôm tâm tình mỉa mai như bỏ đá xuống giếng, nhưng nhìn Loan Nương như vậy, lòng nàng chợt mềm lại, vì Loan Nương thật lòng thích Sở Mậu.

A Vu hiện giờ có chút cảm thông với cảm giác thích một người mà không được đón nhận.

Nếu Sở Mậu lâu la mãi không tha thứ cho nàng, phỏng chừng đừng nói đến tuyệt thực, ngay cả treo cổ A Vu cũng dám làm.

“Chẳng tại sao cả, bởi bốn cung biết Hoàng thượng trước, mà Hoàng thượng lại là người chung tình.” A Vu nhìn Loan Nương, nói.

Loan Nương hỏi: “Không phải vì ta không tốt sao?”

A Vu thầm nghĩ: Đương nhiên vì người không tốt rồi, ít nhất cũng không tốt bằng ta. Nhưng nàng cũng không định nói như vậy. “Có lẽ, nếu người gặp Hoàng thượng trước, mọi chuyện sẽ khác rồi.” A Vu không muốn đả kích Loan Nương, nếu không cô nương này thực sự có thể tìm đến chỗ chết.

Có điều, lúc A Vu nói ra những lời này nàng cũng không khỏi bồn chồn, tự hỏi có khi nào đúng như lời nàng nói, nếu Sở Mậu gặp Loan Nương trước,

chàng sẽ thích nàng ta, và vì thế không nhìn trúng mình nữa hay không. A Vu đột nhiên rất muốn hỏi Sở Mậu điều này.

Loan Nương thấy thàn thái A Vu như vậy cũng dấy lên mấy phần tin tưởng, hơn nữa nàng ta luôn có khuynh hướng tin tưởng những lời như thế. Loan Nương như được tiếp thêm mấy phần khí lực, gắng gượng ngồi dậy.

Nhưng A Vu lập tức trè môi lạnh lùng thốt: “Có điều, bốn cung sẽ không cho người bất cứ cơ hội nào đâu.” Người tốt A Vu không làm được, nhưng đóng vai người xấu chính là sở trường của nàng. “Bốn cung giết người dễ như bóp chết một con kiến. Người hãy nghĩ một chút cho mẫu thân mình là Huệ Đức phu nhân đi, nếu không phải vì một mảnh từ tâm mẹ hiền của bà ta, người cho rằng bốn cung sẽ khoan dung cho người tới tận hôm nay?”

Loan Nương không cam tâm nhìn A Vu, muốn phản pháo, lại cảm thấy không cách gì đối đáp được.

“Loan Nương, người là người thông minh. Böyle giờ người chọn đi hoặc là cùng Huệ Đức phu nhân rời cung, để Huệ Đức phu nhân chọn cho người một tấm chồng, bốn cung theo đó ban hôn cho người, hoặc do bốn cung tự chọn lựa rồi chỉ hôn cho người.” A Vu nói.

“Giống như đã làm với Tương Tư tỷ sao?” Loan Nương căm phẫn phản bác lại.

A Vu cười lạnh một tiếng. “Đúng vậy, có điều đủ sơ kết cục của người còn chẳng được như nàng ta.”

“Người sẽ không làm vậy được đâu, Hoàng thượng sẽ không cho phép người làm vậy. Nếu người biết người độc ác như vậy, nhất định sẽ, nhất định sẽ...” Tự Loan Nương cũng cảm thấy không biết phải nói sao.

A Vu nhìn Loan Nương, nghiêm túc nói: “Ngươi cho rằng nếu chúng ta đổi chỗ cho nhau, ngươi có thể có nửa phần thương tiếc bốn cung được sao? Chỉ e đã sớm động thủ rồi. Bốn cung sai lầm mới cứu mẹ con ngươi, đúng là diễn lại tích xưa Đông Quách tiên sinh gấp sói. Có điều ngươi phải biết, bốn cung không phải Đông Quách, cũng chẳng sợ sói.”

A Vu đứng lên. “Bây giờ ngươi nghĩ cho kĩ xem, nếu Hoàng thượng thực sự có ý với ngươi, liệu người sẽ bỏ mặc tới tận lúc này sao? Chẳng phải ngươi từng cởi sạch trơn cưng chẳng câu dẫn được Hoàng thượng rủ chút lòng thương đó sao? Nếu bốn cung là ngươi, thay vì tuyệt thực chờ người khác tới khuyên can, chẳng thà chọn quách một dải lụa trắng treo cổ luôn cho rồi.”

Trịnh Loan Nương ngồi dậy. “Ta sẽ không chết, ta phải sống để xem xem, sau này ngươi có thể đến được đâu! Lấy sắc dụ người, há có thể được lâu dài!”

A Vu chỉ hận không thể trọn trắng mắt. “Vậy ngươi cứ sống cho tốt rồi bốn cung sẽ cho ngươi thấy.”

Trinh Loan Nương bị A Vu đả kích một trận như vậy đã tỉnh lại ít nhiều.

Bữa tối hôm đó, Sở Mậu không tới cung Trường Lạc mà cho Lý Đức Thuận tới tuyên A Vu qua điện Càn Nguyên bồi thiện.

Sau khi A Vu cởi áo khoác, bên trong chính là váy thêu bách điệp xuyên hoa bằng nhũ kim đỏ thẫm. Đuôi váy rắc rải vô số bông mẫu đơn, điểm xuyết thêm rất nhiều bảo thạch, cánh bướm thêu vô cùng chân thực, mỗi khi tà váy chuyển động lại thấy rung rinh, sống động như thật.

Tâm điểm của bộ xiêm y chính là phần đuôi váy cầu kỳ kia, cổ nàng choàng thêm cổ áo bằng lông chồn bạc, càng làm nổi bật nét yêu kiều trên

gương mặt tươi cười như đóa Triệu phấn nở rộ đầu tháng Tư.

Trên chiếc trâm cài tóc dáng đuôi phượng chín nhánh cuộn tơ vàng
khắc hồng bảo thạch gắn mấy viên bảo thạch lớn bằng đầu ngón tay lung
linh rực rỡ, đẹp tới lúa mắt, thế nhưng tất thảy đều chẳng sánh được với sắc
màu lung linh đẹp đẽ như ánh sao trong sóng mắt A Vu.

Sở Mậu thấy nàng cơ hồ ngây ngốc. A Vu rất hiếm khi điểm trang lộng
lẫy như vậy, bởi nàng vốn đã đẹp khác xa người thường, nếu còn phục sức
cầu kỳ như vậy sẽ khiến người ta có cảm giác không giống con người có thể
lưu lại nhân gian được.

“Sao lại ăn vận như vậy?” Sở Mậu hỏi.

“Lần đầu tới điện Càn Nguyên hầu hạ Hoàng thượng dùng bữa, nô tỳ tất
nhiên phải phục sức lộng lẫy, làm đẹp lòng người.” A Vu mỉm cười, trao cho
Sở Mậu một ánh mắt quyến rũ.

Khóe mắt Sở Mậu giật giật, biết rõ A Vu hận chàng nói không cho phép
nàng tới điện Càn Nguyên nữa.

“Phía Loan Nương thế nào rồi?” Sở Mậu hỏi.

“Nghe nói đã chịu ăn cơm rồi.” A Vu đáp, vốn còn tưởng Sở Mậu định
hỏi nàng đã tới khuyên nhủ thuyết phục Loan Nương thế nào, kết quả Gia
Hòa Đế căn bản không buồn hỏi tới, tựa như không hề có hứng thú với
chuyện đó.

“Hoàng thượng sao không hỏi thiếp đã khuyên nhủ thế nào để nàng ta
chịu phục? Hoàng thượng không sợ thiếp ưng thuận nàng ta sao?”

Sở Mậu gấp cho A Vu một miếng gân hươu chặn miệng nàng lại. “Trẫm
sao phải sợ gì, nếu nàng ưng thuận thì trẫm càng mừng, tự nhiên có thêm mĩ

nhân bồ mắt, nếu không ưng cũng coi như không tồn thât gì.”

“Vậy Hoàng thượng còn đi trêu chọc Loan Nương làm gì?”

A Vụ khó khăn lắm mới nuốt hết được miếng gân hươu, bật ra câu hỏi.

Sở Mậu lại gấp cho A Vụ thêm một khối thịt viên. “Trẫm trêu đùa nàng ta? Lẽ nào không phải ban đầu chính Hoàng hậu cỗ vũ nàng ta tiếp cận trẫm sao?”

A Vụ vừa nhai viên thịt vừa lầm nhầm tính toán, ước chừng nếu còn nói tiếp thì nàng và Sở Mậu đều có lỗi, người tám lạng kẻ nửa cân, không chừng sẽ thêm mâu thuẫn. Mặc dù vẫn nói đầu giường gây chuyện cuối giường hòa thuận nhưng gần đây Sở Mậu cần tĩnh dưỡng điều hòa tinh khí, chỉ sợ cuối giường không cách nào hòa giải được.

Vì thế A Vụ quả quyết phải thay đổi đề tài: “Hoàng thượng lẽ nào không hề tò mò thiếp thuyết phục nàng ta bằng cách nào sao?” A Vụ cũng gấp cho Sở Mậu một miếng gân hươu.

Sở Mậu mặc dù không muôn phản ứng lại hành động tìm đường chết của A Vụ, vẫn chịu khó ăn miếng gân hươu kia, bấy giờ mới chậm rãi nói: “Nàng có thể nói được lời gì tốt đẹp, loanh quanh cũng chỉ đem tương lai của Huệ Đức phu nhân và Loan Nương ra uy hiếp nàng ta mà thôi.”

A Vụ cảm thấy Sở Mậu thực liệu chuyện như thần, nhưng bề ngoài vẫn phải giả miệng cãi cối: “Hoàng thượng nghĩ thiếp như vậy sao?”

Sở Mậu lầm bầm cười. “Chẳng lẽ nàng không nói vậy?”

A Vụ nói: “Thiếp nói với nàng ta rằng: Bốn cung sẽ không cho ngươi bất cứ cơ hội nào.” Dứt lời A Vụ bày ra vẻ mặt như thể muốn được Sở Mậu khen ngợi.

Sở Mậu nhìn A Vu không nói tiếng nào, hóa ra A Vu không phải không hiểu thế nào là yêu hận, có điều trước kia nàng đối với mình cẩn bản không có tâm mà thôi. Sở Mậu nghĩ lại, nếu là A Vu của trước kia, tuyệt đối không bao giờ nói ra những lời như vậy.

Có điều, Sở Mậu vẫn ban lời khen tặng cho những lời này của A Vu, A Vu suýt chút nữa không thở nổi.

Dùng bõa tối xong, A Vu chơi xấu nhất định không chịu rời điện Càn Nguyên, kéo Sở Mậu sang bên hết chơi cờ lại đòi luận sách. Đến giờ đi ngủ nàng tự động trèo lên long sàng.

Sở Mậu đưa tay cởi y phục của A Vu, có trời mới biết chàng đã phải nhịn bao lâu rồi. Kết quả A Vu lùi về sau, đẩy tay Sở Mậu ra. “Hoàng thượng vẫn nên nghỉ ngơi thì hơn, bệnh của người vừa đỡ chưa tới một ngày đâu.”

Sở Mậu quả nhiên đã thu tay lại, lạnh lùng nhìn A Vu, nói: “Nếu nàng không thị tấm thì ở lại điện Càn Nguyên sẽ không hợp phép tắc.”

A Vu thực sự chịu không nổi kiêu người cao cao tại thượng như Sở Mậu nhưng không thể nổi giận được, đành áp mặt vào sát ngực Sở Mậu, nhầm lúc chàng không để ý bày ra một cái mặt quỷ xấu xa. “Đợi Hoàng thượng dưỡng mình thật khỏe...” A Vu thực sự không dám mặt dày nói tiếp nữa.

“Đợi ta dưỡng tốt thân mình rồi...” Sở Mậu ghé lại bên tai A Vu nói một câu.

Lúc ấy A Vu liền giật thót mình. “Quy Điện Viên?” Đối với A Vu, đó tuyệt đối là ác mộng. Nét mặt A Vu cứng ngắc lại.

“Hóa ra nàng chỉ nói ngọt để gạt trãm.” Sở Mậu đẩy A Vu ra.

A Vu lúc này thực muôn liều mạng, nàng kéo tay Sở Mậu, khổ sở gật đầu.

Nói thực, bản thân Sở Mậu cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày lại như vậy, có thể khiến A Vu kinh ngạc. Lúc trước nàng từng thè nguyên sắt son sẽ không bao giờ tới Quy Điện Viên nữa, nếu đi nàng sẽ không còn là người Vinh gia.

A Vu kéo Sở Mậu nằm xuống lần nữa, tựa đầu vào lòng chàng, ánh mắt một mực dõi theo chàng.

“Không chịu ngủ vì muốn trẫm đổi ý sao?” Sở Mậu hết cầu lại nhéo mông A Vu.

“Không phải vậy.” A Vu nhích mông về sau. “Có điều rất tò mò, vì sao lúc đó Hoàng thượng không chấp nhận Loan Nương?”

“Vì sao trẫm phải chấp nhận nàng ta?” Sở Mậu hỏi ngược lại.

A Vu ngẫm nghĩ rồi nói: “Loan Nương dung mạo tuyệt vời không nói, hơn nữa nàng ta tuổi còn trẻ, tuổi tác như hoa non mới hé.” Sau đó A Vu nhìn không được phải chen thêm một câu: “Là Loan Nương đẹp hay thiếp đẹp hơn?”

Sở Mậu nhìn A Vu, lòng không khỏi suy nghĩ, nàng quả thực rất để tâm đến chuyện này. Sở Mậu còn nhớ rõ ngày trước, A Vu cũng từng hỏi giữa mình và Nguyên Dung Mộng ai đẹp hơn.

“Nàng ta tuổi trẻ, đúng độ đương thì.” Sở Mậu nói.

A Vu lăn lông lốc lồm cồm bò lên, nhìn Sở Mậu bằng ánh mắt không thể tin nổi, ý chàng là sao? Thực sự nghĩ nàng ta như vậy? A Vu lao xuống khỏi giường như tia chớp, muốn tìm gương xem mặt mũi mình thế nào, kết quả

phát hiện điện Càn Nguyên căn bản không có gương cho nàng. Kế đó, Sở Mậu thấy A Vu sắp ngửa chạy vào tịnh thất, dùng nước trong bồn tắm làm gương soi.

Sở Mậu đi tới, tựa bên cửa hỏi: “Không phải đằng kia có kính Tây Dương đó sao?”

A Vu chưa kịp đáp lời đã thấy Sở Mậu nói tiếp: “Chà, không ngờ A Vu nhà chúng ta không chỉ ngắm hoa trong sương mà hiện giờ cũng phải ngắm trăng đáy nước, có vậy mới an ủi được bản thân một chút.”

A Vu lập tức đứng vọt lên, giận dữ chỉ vào Sở Mậu, thấy ánh mắt chàng trầm xuống bèn hèn thu tay lại. “Sở Cảnh Hồi, chàng được lầm.” A Vu mặt đỏ tía tai vọt qua người Sở Mậu, nhanh chóng mặc quần áo đi ra ngoài.

Ha, chàng nghĩ Vinh A Vật ta không có chàng thì sẽ không sống nổi sao? A Vu lao như điên về cung Trường Lạc.

A Vu về tới cung Trường Lạc rồi, ngồi trước gương soi, nhìn rõ rành rành gương mặt mình trong kính Tây Dương, thực nhìn thế nào cũng thấy đẹp. Đám người Minh Tâm đều cho rằng Hoàng hậu đã hóa điên, đành đưa mắt nhìn nhau, không biết khuyên nhủ làm sao.

Lúc Sở Mậu lo lắng đuổi theo tới cung Trường Lạc, quả nhiên thấy đúng cảnh chàng đã tưởng tượng ra. Chàng đỡ trán thở phào một hơi, không thể nào hiểu nổi vì sao A Vu lại để tâm chuyện này tới vậy, có điều nhìn nàng hồn xiêu phách lạc như thế thì không dám trêu đùa thêm nữa.

“Được rồi, được rồi, gương đã nói cả rồi, nàng là đẹp nhất!” Sở Mậu ôm lấy A Vu từ phía sau.

A Vu lạnh mặt, hoàn toàn không để tâm tới Sở Mậu.

Sở Mậu như vừa chạm vào vẩy ngược của A Vu, đành thở dài, khẽ xoa mái tóc nàng. “Dung mạo quan trọng đến thế sao?”

A Vu nhìn Sở Mậu không nói không rằng, thật lâu sau mới nói khẽ một câu: “Sao không quan trọng? Đều là thiếp đây, kiếp trước chẳng phải Hoàng thượng không hề thích thiếp sao?”

Sở Mậu ngẩn người, vấn đề này đúng là khiến chàng nghẹn lời. Nhưng nói sao thì nói, A Vu vẫn có lý của nàng. Có điều, dẫu có đánh chết Sở Mậu cũng không thể thừa nhận được. “Kiếp trước nàng là biểu muội của ta, chẳng phải chúng ta có quan hệ huyết thống sao?”

“Nguyên Dung Mộng và Trịnh Loan Nương đều là biểu muội của chàng còn gì!” Lúc ghen tuông, đầu óc A Vu xoay mòng mòng.

“Thế nên nàng thấy ta có lúc nào có tâm tư khác với bọn họ không?” Gia Hòa Đế bệ hạ cũng thực rõ ràng.

A Vu xoay người nhào lên người Hoàng đế bệ hạ. “Vậy ý Hoàng thượng chính là, nếu bọn họ không phải biểu muội của người, người sẽ có tâm tư khác sao?” Giọng điệu của nàng nguy hiểm dị thường.

Ngay cả người trầm ổn như Sở Mậu cũng nhịn không được tâm can run lên, phải cẩn thận chọn lựa câu chữ mới trả lời: “Không phải Hạ Niên Phương nói trầm cần chú ý nghỉ ngoi điếu dưỡng cho tốt sao. Đã trễ thế này rồi, nàng xem...”

A Vu nhéo tai Sở Mậu, nói: “Hoàng thượng còn muốn ngủ, nô tỳ lại không ngủ được, nô tỳ vẫn còn âm hư, Hoàng thượng có còn nhớ đó chẳng?”

Sở Mậu che tai mình, thở dài đáp: “A Vu, nàng nói chuyện có đạo lý chút được không? Ta căn bản không thể nhớ được nàng kiếp trước ra sao, có

phải không? Có điều, theo ta thấy nếu kiếp trước nàng là con gái của Phúc Huệ thì ngay từ đầu ta đã xác định không thể gần gũi với nàng, vì thế sẽ tránh nàng, đã vậy liệu còn có thể phát sinh được chuyện gì. Huống hồ, cái nếu của nàng rõ ràng là cõi tình bày ra, bất kể ta trả lời thế nào cũng khiến nàng tiếp tục hò hét. Trừ khi nàng có thể đổi gương mặt này đi, thử xem ta còn động tâm vì nàng hay không mới được.”

Sở Mậu nói quả thực rất có lý, A Vu cũng biết mình đang cõi tình gây sự, nhưng nàng vẫn tin chắc rằng dung mạo chính là một trong những lý do quyết định. “Kiếp sau Hoàng thượng có thể tìm được thiếp không?” A Vu nhìn Sở Mậu hỏi.

“Nói thật à?” Sở Mậu không trả lời thẳng câu hỏi của A Vu. “Nói thật nói dối đều nói cả ra thử đi.” A Vu nói.

“Nói dối tất nhiên sẽ là, ta sẽ tìm nàng từ khi nàng còn là đứa con nít, rồi nuôi nàng lớn lên.” Sở Mậu nhéo nhéo bối trước ngực A Vu.

A Vu đẩy tay Sở Mậu ra. “Còn nói thật?”

Sở Mậu thu tay về, nghiêm túc nói: “Ta không biết kiếp sau có thể chịu đựng nổi những giày vò như vậy hay không.”

A Vu thầm mắng Sở Mậu thật giáo hoạt, lại có thể trả lời như vậy, bảo nàng làm sao có thể nói cơn đây? Rõ ràng là nàng sai trước rồi.

A Vu quả quyết gạt bỏ vấn đề này. “Vậy, nếu Hoàng thượng gặp Loan Nương trước, người có khi nào...” A Vu thoảng ngừng một chút, vẫn quyết định nói tiếp. “Sẽ thích nàng ta không?”

Sở Mậu lầm nhầm cười lạnh hai tiếng. “Chuyện này cũng không chắc được, dẫu sao Loan Nương cũng hoạt bát lại đáng yêu, đáng vể dễ coi, càng

không động một chút là nhéo tai người ta.”

A Vu tự dặn lòng mình, không nên tức giận, ngàn vạn lần chớ nên tức giận, ngàn vạn lần không được đá Hoàng đế bệ hạ xuống khỏi giường, nhưng nàng vẫn không thể nhịn được phải nhéo lưng Sở Mậu một cái.

“A Vu, không được động vào thận đàn ông đâu.” Sở Mậu tóm được tay A Vu, đưa tới bên miệng, dịu dàng đặt lên những ngón tay nàng một nụ hôn.

“Thực ra, Hoàng thượng bây giờ có đổi dạ thay lòng vẫn còn kịp, nô tỳ cũng không phải dạng không thể chấp nhận được người khác.” A Vu bày ra dáng vẻ hiền lành hào phóng.

“Nhỏ mọn vậy sao?” Sở Mậu vuốt chóp mũi A Vu. “Cho dù có gặp Loan Nương trước ta cũng sẽ không động tâm, nàng ta còn là tiểu cô nương được mấy tuổi đâu.” Lúc Sở Mậu đã trưởng thành rồi Loan Nương vẫn còn là tiểu nha đầu vắt mũi chưa sạch.

Mắt A Vu đã bắt đầu ướt ướt, bởi Sở Mậu luôn né tránh không trả lời thảng câu hỏi của nàng.

Sở Mậu thở dài một tiếng, hôn xuống giọt lệ trên khói mắt nàng. “Trong lòng nàng, ta là kẻ như vậy sao? Tùy tiện thấy đẹp mắt sẽ động tâm? Vậy nói thật, dáng vẻ Tương Tư lẽ nào kém vậy sao?”

A Vu lập tức bù lu bù loa lên: “Thiếp biết chàng không phải người như vậy, nhưng thiếp vẫn khó chịu khi nghe chàng nói vậy.”

A Vu rúc vào chăn khóc lóc, Sở Mậu nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng nàng. “Nàng và Loan Nương có gì giống nhau chứ, trong lòng ta, A Vu nhà chúng ta vĩnh viễn là độc nhất vô nhị, cũng là tuyệt nhất. Mỹ nhân chia thành hai loại, một loại thoát tiên nhìn qua thấy thật kinh diễm, dần dần rồi cũng bình

thường; loại còn lại, khiến người không thể rời mắt đi được, càng nhìn sẽ càng thấy đẹp, càng xem càng thấy ý vị.”

Hai mắt A Vu ướt đẫm lệ, mơ màng nhìn Sở Mậu. “Loan Nương là loại thứ nhất sao?” A Vu muốn thấy Sở Mậu gật đầu.

Quả nhiên Sở Mậu gật đầu thật, mỹ nhân trên đài bao kẽ xiết, nhưng trải qua năm tháng không suy chayen, khiến người ta vẫn phải thốt lên kinh diễm thực không nhiều lăm.

A Vu lại hỏi tiếp: “Thiép là loại thứ hai?”

Sở Mậu cười nói: “Nàng đúng là không biết xấu hổ chút nào hết.”

A Vu nín khóc mỉm cười, ôm chầm lấy cổ Sở Mậu, chut chut hôn xuống máy cái. Lòng nàng đã có thể an tâm được rồi, kiếp này so với kiếp trước, dẫu sao cũng là đổi lập bên trong, nhưng Loan Nương chính là mâu thuẫn bên ngoài, A Vu không thể chịu được việc Sở Mậu cho rằng Loan Nương tốt đẹp.

Sở Mậu nghiêng mặt, quay sang phía A Vu, A Vu rất ngoan ngoãn lại hôn thêm máy cái nữa. Sau đó nàng thỏa mãn ôm cổ Sở Mậu nằm xuống, lại hỏi thêm: “Thiép lại hỏi nữa, nếu thôi nhé, chỉ là nếu thôi.”

Cái “nếu” của A Vu khiến Sở Mậu bất giác run lên.

“Nếu Hoàng thượng gặp được Loan Nương trước rồi thích nàng ta, sau đó mới gặp thiép, Hoàng thượng còn có thể yêu thương thiép được không?” A Vu hỏi.

Lúc này, Sở Mậu thực lòng phân vân lối suy nghĩ của nữ nhân sao có thể tuyệt thế như vậy, khúc chiết như vậy, nhưng chàng vẫn giữ vững tinh thần để ứng phó: “Ta có từng nói thích nàng sao?”

A Vu ngơ ngác. “Để thiếp nghĩ lại xem.” Nhất thời A Vu không thể nghĩ ra được, liền ngồi chồm hổm lên ai đó: “Nếu chưa chi bằng bây giờ chàng nói một câu đi? Hơn nữa, không cho phép chàng đổi đè tài đâu, Sở Cảnh Hối.”

Sở Mậu đã hiểu rõ cái tính cách ba ngày không ăn đòn lại định trèo lên đầu người khác của A Vu. “Ai cho phép nàng gọi thằng tên tự của trẫm, đây chính là đại bất kính.”

A Vu cười nói: “Vậy chàng giết thiếp đi.”

Sở Mậu làm ra vẻ nghiến răng nghiến lợi. “Nàng lại đây, xem ta làm gì nàng.”

Hai người đùa giỡn một trận, A Vu lại bắt Sở Mậu trả lời câu hỏi của nàng. Nàng có một khuyết điểm cực kỳ lớn đó là trí nhớ vô cùng tốt, đừng ai nghĩ rằng có thể qua mặt được nàng.

Sở Mậu hôn nhẹ lên trán A Vu, nói: “Trước khi trả lời vấn đề này, nương nương có thể ban cho trẫm kim bài miễn tử được không?”

A Vu cao ngạo gật đầu. “Bốn cung cho phép.”

“Trẫm dẫu có tam cung lục viện, nhưng khi nhìn thấy nàng nhất định phải phong nàng làm Hoàng quý phi mới thỏa nguyện.” Sở Mậu nói.

“Vậy thiếp có thể an tâm ngủ ngon rồi.” A Vu than một tiếng. “Trong lúc bốn triều không có Hoàng hậu, liền phong Hoàng quý phi trước.”

“Có điều trẫm bị nàng làm loạn không thể ngủ được rồi, giờ phải làm sao đây?” Sở Mậu xoay mình đè lên người A Vu.

Mấy chữ “nghỉ ngơi dưỡng sức” của A Vu chưa kịp nói ra liền bị Sở

Mậu nuốt trọn mắt.

Sớm hôm sau, Hoàng đế bệ hạ quen lệ cũ chưa sáng đã rời giường, còn A Vụ phải ngủ thẳng tới quá trưa, bị đói mới dậy. A Vụ đột nhiên cảm thấy thật nghi ngờ, Hạ Niên Phương có phải đang đùa giỡn với nàng không? Cái gì mà cần cǒ bốn bồi nguyên chứ, nàng mới là kẻ nên cǒ bốn bồi nguyên đây.

Tối đến, Sở Mậu lại tới cung Trường Lạc dùng cơm, chán ghét tịnh thất trong cung Trường Lạc bèn phân phó Lý Đức Thuận hôm sau dọn đồ đặc của A Vụ vào điện Càn Nguyên.

“Thiép không đi, cái bể kia to đến dọa người.” Sự khoan dung của A Vụ dành cho cái bồn tắm đó đã tăng lên không ít, nhưng vẫn không nguyện ý thấy nó mỗi ngày.

“Sợ gì chứ, hằng ngày ta sẽ dùng chung với nàng.” Sở Mậu nâng mặt A Vụ hôn tới tấp.

A Vụ cuồng lên giãy giữa lung tung.

Sở Mậu cười lạnh hỏi: “Được, đây là được cưng quá nên làm càn sao?”

A Vụ không để ý tới thái độ kỳ quặc của Sở Mậu, thản nhiên nói: “Thiép không muốn lại âm hư nữa.”

Sở Mậu nhớ tới chuyện dùng thuốc năm đó, lòng cũng có chút thiện. “Nàng cứ lật đi lật lại chuyện này nhắc trãm.”

Nhưng cuối cùng A Vụ vẫn phải chấp nhận yêu cầu của Sở Mậu, dọn tới điện Càn Nguyên.

Lúc định dọn tới điện Càn Nguyên, đột nhiên Sở Mậu nói: “Nghe nói nàng muốn để Huệ Đức phu nhân định hôn sự cho Loan Nương?”

A Vu gật đầu. “Mẹ con họ đâu thể sống trong cung cả đời được.”

“Vì sao không phải nàng định hôn sự cho Loan Nương?” Sở Mậu vén lại tóc cho A Vu.

“Thiép ư?” A Vu có phần kinh ngạc chỉ chỉ vào mũi mình. “Nếu thiếp đích thân chỉ định, chỉ e mẹ con nàng ta đều ăn không ngon ngủ không yên. Đây cũng coi như cho Huệ Đức phu nhân chút thể diện làm mẫu thân, một nữ nhân bị hủy dung như bà ta có thể một mình nuôi lớn Loan Nương thực không dễ dàng gì.” Nếu Trịnh Loan Nương chỉ có một thân một mình, A Vu đã sớm mời nàng ta sang một bên hóng mát rồi.

“Nàng làm vậy bọn họ chưa chắc đã mang ơn nàng. Hôm nay Nguyên Diệc Phương cũng tới đây, cầu xin ta ban hôn cho Loan Nương.” Sở Mậu cười lạnh nói.

A Vu ngân người, chợt nghĩ thông suốt. Huệ Đức phu nhân đại khái muốn Sở Mậu đích thân chặt đứt tình cảm của Loan Nương, hơn nữa Hoàng đế và Hoàng hậu ban hôn không giống nhau. Chỉ e sau này chuyện của Loan Nương cũng không giấu được người có tâm, A Vu không phải chở dựa vững chắc của nàng ta, gả ra ngoài rồi không thể mượn thế được nữa, nhưng Sở Mậu thì khác.

“Đúng là lòng người không biết đủ, được voi lại muôn tiên.” A Vu trè môi.

“Ta đã cho người chuẩn bị nhà ở ngoài cung cho bọn họ rồi, cũng phải người đi tìm tộc nhân Trịnh thị. Tới lúc đó chẳng cần nàng phải chỉ hôn hay gì đó, kêu bọn họ ra ngoài tự thu xếp ổn thỏa là được, cùng lăm nàng thường cho Loan Nương mấy món hồi môn thượng hạng là được.” Sở Mậu nói.

“Năm đó chẳng phải bọn họ không nhà không cửa mà vẫn sống được

sao, nàng lo lắng cái gì?" Sở Mậu kéo A Vu vào trong nhà.

"Thiếp không lo lắng về họ, chỉ lo lắng người ngoài rồi việc nói nhảm về Hoàng thượng mà thôi, Huệ Đức phu nhân dẫu sao cũng làdì của người." A Vu không dám nói thẳng ra rằng bên ngoài vẫn còn những lời đồn thổi về cái chết của Long Khánh Đế, ngay cả chuyện hai vị Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử đều bị vây cấm, tiếng tăm của Sở Mậu cũng không phải tốt đẹp gì.

"Không cần lo lắng, thường thêm cho họ một thôn trang, có chút điền sản là được rồi." Sở Mậu cũng chẳng phải người cạn tàu ráo máng.

Sau đó, A Vu cũng chẳng còn bận tâm lo lắng cho mẹ con Loan Nương được nữa, nàng phải bắt chấp lo cho an nguy của chính mình trước.

Đến sáng khi Hoàng đế bệ hạ nghênh ngang rời đi rồi, A Vu vẫn không ngủ được, đành nghiêng mình trên giường chờ đám Minh Tâm thu dọn đồ đặc chuyển sang điện Càn Nguyên.

Phen này A Vu nhập điện Càn Nguyên, nàng còn tưởng chuyện này sẽ gây ra sóng gió gì đó trên triều. Nhưng rõ ràng Hoàng hậu nương nương quá sức coi trọng bản thân rồi, đừng nói sóng gió gì, ngay cả một bản tấu sớ của một ngự sử quen miệng nói nhảm cũng không thấy.

A Vu không biết do mị lực của mình quá lớn hay do Vinh lão gia phụ thân nàng đóng vai trò quyết định hay đơn giản là Sở Mậu đã dẹp hết những lời đồn đoán đi rồi.

Lúc A Vu hỏi Sở Mậu chuyện này, Sở Mậu chỉ cười cười.

Lòng Lý Đức Thuận là người rõ ràng nhất. Lúc trước Hoàng hậu A Vu và Hoàng đế Sở Mậu không được hòa thuận, Lý Đức Thuận cùng sư phụ Lã Nhược Hưng hầu hạ ở điện Càn Nguyên không hiếm lần thấy các vị đại thần

kia bị quở mắng thế nào, đều bị dọa cho gần chết.

Hiện giờ bọn họ thỉnh thoảng sẽ thấy mặt rồng tươi cười rạng rỡ, răn dạy hoặc quở phạt ai cũng để lại mấy phần thể diện. Bọn họ đâu phải kẻ ngốc, thái độ của Gia Hòa Đế thay đổi nhiều như vậy chẳng phải vì một câu “Gia hòa vạn sự hưng” đó sao? Huống hồ, chuyện trong nội điện Càn Nguyên là chuyện của Hoàng đế. Lúc trước, Sở Mậu vì A Vu mà rách tim trích máu không phải chuyện ai cũng biết, còn riêng việc trong lễ đua thuyền rồng Tết Đoan Ngọ năm đó, Gia Hòa Đế đỡ một kiếm cho A Vu, nơi nơi đều biết Hoàng hậu nương nương chính là điểm trọng yếu của Gia Hòa Đế.

Hơn nữa, Đường Các lão và Vinh Các lão chính là Nội các Đại học sĩ, là tâm phúc bên cạnh Hoàng đế, các quan lại trong kinh nói câu nào đều phải đắn đo nghĩ ngợi trước vài ba lần, nhà mẹ đẻ Hoàng hậu nương nương không phải chốn bọn họ có thể chọc được.

A Vu hăng ngày chỉ thấy Lý Đức Thuận, không thấy Lã Nhược Hưng đâu, nhịn không được mới hỏi Sở Mậu: “Lã Nhược Hưng không quay lại hầu hạ sao, Hoàng thượng?”

“Chân của hắn bị thương, đã cho về dưỡng già rồi. Lý Đức Thuận không vừa ý nàng sao?”

Lý Đức Thuận nấp sau rèm, đầu gối đã bị dọa đến mềm nhũn rồi.

A Vu lắc đầu nói: “Không phải, chỉ tiện miệng hỏi một câu mà thôi.”

Tim Lý Đức Thuận sắp vọt ra khỏi cổ họng cuối cùng cũng được buông xuồng. Dẫu nói hắn là đồ đệ của Lã Nhược Hưng, nhưng là con người ai chẳng muốn vươn lên, hơn nữa hắn lên chức rồi vẫn đối tốt với mọi người, vẫn nhớ rõ ân huệ của Lã Nhược Hưng.

Lý Đức Thuận cũng biết rõ vì sao Hoàng thượng lại cất nhắc đề bạt hắn, dẫu cho hắn còn nhỏ tuổi, xếp thứ tự trong cung chức vị này cũng chẳng tới lượt hắn, người đắc dụng bên cạnh Gia Hòa Đế cũng không chỉ có mình Lý Đức Thuận hắn.

Lý Đức Thuận nhớ lại chuyện này, liền thở dài một tiếng, cảm thấy đã xác định rõ rồi, trong cung cầm đắc tội ai cũng được, tuyệt không thể đắc tội vị Hoàng hậu nương nương này.

Người của Sở Mậu làm việc hiệu suất quả thực rất cao, chưa đầy một tháng đã chuẩn bị xong nhà cửa ngoài cung cho mẹ con Trịnh Loan Nương. A Vụ thiện tâm còn phái thêm hai cung nữ vẫn thường theo hầu Loan Nương ở trong cung đi cùng nàng ta. Ngày bọn họ xuất cung chính là ngày Khâm thiên giám tuyển, cực kỳ thỏa đáng.

Ngày xuất cung hôm đó, Huệ Đức phu nhân và Loan Nương tới điện Càn Nguyên xin diện kiến tạ ơn, Sở Mậu tránh không gặp, chỉ có A Vụ tiếp kiến hai người họ.

Lúc Nguyên Diệc Phương nhìn thấy A Vụ thì có chút ngượng nghịu, bà ta không ngờ sự tình lại có thể trở thành cục diện như ngày hôm nay. Bà ta vốn cho rằng, bất kể thế nào, Gia Hòa Đế vẫn có chút hảo cảm với Loan Nương, kết quả lại mạo phạm tới vầy ngược của Gia Hòa Đế mất rồi.

Về phần A Vụ, Nguyên Diệc Phương đối với nàng vừa cảm kích lại vừa oán hận. Thành thực mà nói, mấy năm nay A Vụ cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ hai mẹ con họ, nhưng nếu không phải lúc đầu A Vụ ngầm đồng tình cho Loan Nương thân cận Gia Hòa Đế thì sẽ không có chuyện ngày hôm nay.

“Phu nhân rời khỏi đây rồi, nếu có chuyện gì cứ cho người truyền tin tới

nhà Lã công công ở ngõ Nam Sơn. Bỗn cung biết chuyện nhất định sẽ giúp các người. Lúc Loan Nương xuất giá, như Hoàng thượng lệnh, của hồi môn sẽ do bốn cung sắp đặt.” A Vu nói.

“Đa tạ nương nương.” Nguyên Diệc Phương quỳ xuống lạy tạ A Vu.

Sắc mặt Loan Nương không tốt lắm, ánh mắt lạnh băng nhìn A Vu như thể đang nói: Ta đây chờ xem kết cục của ngươi.

A Vu nhìn Loan Nương. Thực tế nàng không nghĩ rằng Loan Nương cứ kiên trì gắng gượng như vậy sẽ có kết quả tốt, đừng như A Vu ngày trước, rõ ràng nắm lá bài tốt trong tay cuối cùng lại gây ra cục diện nát bét.

Sau khi hai người họ dập đầu tạ ơn, Loan Nương còn lưu luyến trôngh lại điện Càn Nguyên, nàng ta nghĩ còn có thể gặp lại Sở Mậu một lần nữa. Nhưng người si tình thường vô tình bậc nhất, Sở Mậu không gặp nàng, cũng chưa chắc đã không phải vì muốn tốt cho Loan Nương.

Chương 57

Lại êm ấm ngọt ngào

Hơn mươi ngày sau, Thôi Thị lại tiến cung, A Vụ ngẫm thế nào cũng thấy gặp mẫu thân mình ngay tại điện Càn Nguyên thì không được hay lầm, ngộ nhỡ bị truyền ra ngoài sẽ khó tránh khỏi có người nhàn rỗi buông lời chế giễu cẩm cung đã thành chốn của nhà mẹ nàng. Huống hồ, Vinh lão gia phụ thân của A Vụ thân năm địa vị cao, hai vị ca ca một văn một võ đều là người được Hoàng thượng trọng dụng. Cứ như vậy, nhà mẹ đẻ A Vụ quả thực quá đỗi hiền hách.

Nhưng phàm sự tình gì thêm một chữ “quá” đều thành không tốt cả, A Vụ sống ngày an ổn đã nghĩ tới lúc nguy nan, có thể mấy năm nay vẫn còn tốt đẹp, nhưng chuyện sau này ra sao nào ai có thể nói trước được? Vả lại A Vụ cũng hiểu rõ lẽ xưa nay, kết cục của gia tộc Hoàng hậu thường không quá tốt đẹp.

Vì thế, A Vụ quyết định gặp Thôi Thị ở cung Trường Lạc. “Mẫu thân, đây là tước thiện hôm qua mới dâng lên, người ném thử đi.” A Vụ kéo Thôi Thị ngồi xuống.

Thôi Thị ném thử một chút, đúng là hương thơm thầm đầm tâm can. “Ngon lắm.”

“Vậy bảo Minh Tâm gói cho người một ít, mang về cho phụ thân nếm thử một chút.” A Vụ nói.

Thôi Thị gật đầu cười. “Lần này tiến cung gặp nương nương, thật ra có

chuyện muôn thương nghị cùng nương nương.”

A Vụ nhìn Thôi Thị, cho người hầu kề hạ ở bên lui cả ra ngoài.

Bấy giờ Thôi Thị mới lên tiếng: “Phụ thân người bảo ta tới thương nghị cùng nương nương, ông ấy chuẩn bị trí sĩ, sau đó sẽ dẫn ta đi xuống Giang Nam, rồi đi cả Trường Thành phía bắc nữa, ông ấy nói con người sống một đời không thể vĩnh viễn chôn chân trong nhà được. Hơn nữa, phụ thân con còn có lòng nghiên cứu học thuật, cũng muối lui về từ nay về sau chuyên tâm soạn sách lập thuyết nữa.”

Mắt A Vụ đã nhòe đi, hiểu ngay rằng Vinh lão phụ thân là đang nghĩ sâu xa cho mình, vì gia tộc mà dốc lòng dốc sức vất vả suy tính, lại nghĩ tới vị phụ thân kiếp trước, và vị mẫu thân không chịu tin tưởng ở mình, lòng A Vụ bất giác dâng tràn cảm giác tủi thân, đáng tiếc cũng đành tự mình nuốt xuống, Có điều mối thương tâm một khi bị lời của Thôi Thị khơi lên đâu dễ kìm nén, nàng liền không làm được bật khóc nức nở.

“Trời ạ, nương nương lại sao thế này? Đây là chí hướng của phụ thân con, con đừng tự đổ hết lên mình như vậy.” Thôi Thị cuồng quýt nói. “Mau nín đi nào, cẩn thận làm tổn thương thân thể. Hiện giờ phụ thân con và ta chỉ mong con có thể khỏe mạnh bình an, sớm sinh một đứa cháu, là vô cùng mãn nguyện rồi.”

“Mẫu thân à.” A Vụ nhào vào lòng Thôi Thị, chẳng buồn để tâm cái gì mà sạch sẽ không chạm người, nàng từ nhỏ đã thích nhào vào lòng ngực thơm mát của Thôi Thị để làm nũng.

A Vụ tùy tiện khóc một hồi, bởi nàng biết Thôi Thị có thể an ủi nàng, có thể yêu thương trân quý nàng, nàng thích Thôi Thị nhẹ nhàng vỗ về mình như vậy.

Đúng là nhờ có Thôi Thị mà A Vu mới có thể thông cảm được cho Nguyên Diệc Phương, bà ta cũng chỉ là một người mẹ mà thôi.

A Vu hy vọng ngộ nhỡ có một ngày nào đó xảy ra chuyện, cũng có ai đó có thể thông cảm cho Thôi Thị như vậy.

fb.com/ebookngontinhmienphi

A Vu khóc nức nở một lúc mới chịu nín, lau lệ đọng trên khéo mắt, bấy giờ mới ngồi lại ngay ngắn. “Mẫu thân cứ về nói với phụ thân chuyện này không nên gấp gáp, để con bàn bạc với Hoàng thượng xong rồi quyết định tiếp.”

Thôi Thị gật đầu, lại nhắc sang chuyện khác: “Trịnh Loan Nương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại xuất cung? Gần đây nhiều người tới tìm ta hỏi thăm tin tức. Có điều, nàng ta cũng nên xuất cung từ sớm rồi phải, chỉ có con mới đi lưu lại mối họa này. Bây giờ Huệ Đức phu nhân đã bắt đầu nhờ người đánh tiếng môi lái cho nàng ta, nhưng kinh thành cũng bồng gió biết chút nội tình rồi, ai dám gật đầu nữa đây?” Thôi Thị nói những lời này mà không giấu được cảm giác vui sướng khi thấy người ta gắp họa.

“Chuyện của Loan Nương vì sao có thể truyền ra ngoài chứ?” A Vu hỏi, thầm nghĩ chuyện này chẳng có lợi lộc gì cho danh dự của Sở Mậu, nên chỉnh đốn lại trong cung một chút. Có điều A Vu cũng không biết, lúc trước là Loan Nương cố tình tung tin tạo sự đã rồi, chính chút tin tức như vô tình lại như hữu ý truyền ra kia giờ đây đã chặt đứt đường lui của nàng ta, gây ra tình cảnh lưỡng nan như hôm nay.

Khó trách Huệ Đức phu nhân lại chạy tới tìm Sở Mậu xin được ban hôn cho Loan Nương.

“Không rõ nữa, nghe nói mấy lần Trịnh Loan Nương dự hội hoa xuân có

người lén hỏi, nàng ta không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.” Thôi Thị nói.

Trịnh Loan Nương sống trong cung nhưng chẳng phải cung phi hay cung nữ, nàng ta và Huệ Đức phu nhân thường xuyên được các gia đình vương công đại thần trong kinh thành mời những khi trong nhà cử hành hoa yến. A Vu xưa giờ chưa từng gây khó dễ với Trịnh Loan Nương về chuyện này, lần nào cũng ban thẻ bài cho phép tham dự.

“Đừng nhắc tới nàng ta nữa, nếu có người tới hỏi mẫu thân, người cứ nói Huệ Đức phu nhân và con gái tự muốn xin xuất cung, bốn cung và Hoàng thượng đều cực lực giữ lại. A Vu không nỡ thừa cơ hâm hại Trịnh Loan Nương làm gì. Nàng đã học được từ Sở Mậu một đạo lý, có những lúc làm việc lưu lại một đường sống, đối với chính mình không tồn thất gì to lớn thậm chí ngược lại còn có thể gặp mối kinh hỷ về sau.

Đương nhiên, điều này có lẽ cũng là điểm chung của những kẻ đang hạnh phúc, sẽ hay mềm lòng với người khác.

Thôi Thị rời đi rồi, A Vu bắt đầu xử lý cung vụ, sau đó lại thêu một chiếc túi khác cho Sở Mậu. Người này đêm qua lấy cớ chuyện chiếc túi đã hung hăng giày vò nàng một trận rồi, A Vu thì chẳng có lý do gì để phản bác.

Quá trưa, Minh Tâm lại bưng sữa bò đù đủ tới dâng lên cho A Vu, A Vu chun mũi có chút không quen với mùi sữa đù đủ, nhưng vẫn nhắm mắt nhắm mũi uống sạch.

Sau đó, nàng đứng lên chạy tới tịnh thất đứng trước tấm kính Tây Dương bằng gỗ tử đàm chạm hoa văn bồ đoàn cực lớn trong đó, lén cởi sạch xiêm y nhìn hết thảy chính mình một lượt, thậm chí còn mang thước ra đo, cảm thấy đã nhích thêm một chút.

Nghe bên ngoài có tiếng động truyền đến, A Vu nhanh chóng sửa sang

lại trang phục đi ra ngoài. “Hoàng thượng, sao người lại đến đây?”

Tai Sở Mậu hơi ửng đỏ, không trả lời thăng câu hỏi của A Vu. “Tắm rửa sao?” Sở Mậu thấy vạt áo A Vu chưa kéo lại gọn gàng.

A Vu cúi đầu nhìn nhìn, soi gương sửa sang lại, tai cũng đỏ bừng lên. “Đâu có.”

“Vậy sao nàng đỏ mặt?” Sở Mậu tiến qua ôm lấy A Vu, nhịn không được hôn thăm thiết một hồi mới chịu buông ra. Đúng vào lúc A Vu còn tưởng Sở Mậu không thể nhịn được nữa, Gia Hòa Đế lại có thể buông tay.

“Trước mặt còn Tư tào mấy bộ đang chờ trǎm, đợi tối trǎm sẽ quay lại dùng bữa.” Sở Mậu hôn lên môi A Vu, lại nhịn không được cắn thêm một cái, bấy giờ mới chịu rời đi.

A Vu đưa mắt nhìn theo Sở Mậu đang rời đi, thầm nghĩ, Hoàng đế bệ hạ sẽ không phải là giữa trăm công ngàn việc bận rộn không phút nghỉ rút ra chút thời gian tới đây gấp mình một chút đấy chứ? Nghĩ vậy, A Vu cảm thấy trong lòng vừa ngọt ngào vừa thích thú.

Chuyện này ngày trước A Vu không hề nhận ra. Ngay cả trước đây lúc còn ở phủ Kỳ Vương, Sở Mậu cũng thường giữa lúc làm việc ghé qua gấp nàng một chút, A Vu còn ngại thấy chàng thật phiền toái.

Đến bữa tối, Sở Mậu quay lại dùng bữa nhưng không thấy A Vu đâu, hỏi Minh Tâm mới hay nàng đã tới thư phòng ở chái tây. Nơi này chính là điện Khánh Hằng Xuân mà Hoàng hậu đã từng qua đêm ngày trước, từ lúc A Vu chuyển tới, nơi này đã sửa thành thư phòng của nàng.

Lúc Sở Mậu đi vào thấy A Vu đang vẽ tranh. Chàng tới gần bên nàng, trông qua bờ vai nàng thấy bức tranh đang họa là một bức vịnh đất tuyết.

“Sao nàng luôn vẽ vịt vậy?” Sở Mậu cất tiếng hỏi.

A Vu gác bút, cứng miệng hỏi: “Vẽ vịt thì sao?”

Sở Mậu không nói, cầm bức họa của A Vu lên ngắm nghía. “So với trước kia đã thêm được một chút linh khí, cũng hơn một phân phúc khí.”

A Vu liếc mắt dò xét Sở Mậu, nở nụ cười, khoác tay Sở Mậu, nói: “Thiếp cũng cảm thấy vậy, đại khái là tâm tình bất đồng.” Đầu óc bót đi một phân toan tính, tinh thần tăng thêm một chút tĩnh lặng, tranh vẽ ra đổi khác rất nhiều.

Trong bữa cơm tối, A Vu nhắc chuyện Vinh lão gia phụ thân nàng với Sở Mậu. “Hoàng thượng, phụ thân thiếp muốn trí sĩ tập trung nghiên cứu học thuật, chàng thấy sao?”

Sở Mậu chau mày, nhìn A Vu nói: “Nhạc phụ đại nhân đúng là rất thương nàng.”

A Vu gật đầu. “Vậy Hoàng thượng thấy sao?”

Sở Mậu nói: “Theo ý nàng, lẽ nào ta chính là kiểu Hoàng đế không thể dung được thần tử của mình hay sao?”

A Vu cười duyên dáng nói: “Hoàng thượng đương nhiên không phải như vậy, cho dù thiếp có tới ba người cha, Hoàng thượng nhất định có thể dung được.”

Sở Mậu đỡ lấy trán, gần đây chàng rất hay làm động tác này. “Cảm ơn, trẫm tự ngắm thấy tấm lòng còn chưa đủ rộng lớn để chứa được ba vị nhạc phụ, Hoàng hậu nói vậy là quá đề cao trẫm rồi.”

A Vu bị ý của Sở Mậu chặn luôn, chỉ có thể cười ha ha.

“Có điều, nếu phụ thân đã muốn tập trung nghiên cứu học thuật, chỉ bằng Hoàng thượng cho người được như ý nguyện đi.” A Vu nói.

Sở Mậu nghiêm túc nhìn A Vu, muốn từ gương mặt nàng tìm ra chút manh mối.

A Vu mạnh miệng quả quyết: “Hoàng thượng không cần nhìn thiếp, tâm tư của thiếp rất rõ ràng. Xưa nay đế vương quản chuyện nước đều trọng ché hành, có điều phụ thân và Đường Các lão là quan hệ thông gia, thiếp và Âm tỷ tỷ cũng cực kỳ thân thiết. Hai người họ đứng chung một phe, đôi khi có thể mâu thuẫn với Hoàng thượng, Hoàng thượng lại không tiện xử trí. Huống hò, thiếp xưa nay là người ích kỷ, sợ vì vậy mà hao mòn tình cảm phu thê giữa thiếp và Hoàng thượng.”

Sở Mậu luôn biết A Vu hiểu rất rõ chuyện này, quả thực Vinh Cát Xương và A Vu đều là người thông minh, Sở Mậu có những lúc bị kẹp giữa A Vu và chuyện quốc sự cũng cảm thấy khó nghĩ. Quân và thần, cho dù là quan hệ bổ trợ lẫn nhau, vẫn có lúc phải tranh giành quyền lực. Đương nhiên, Sở Mậu là bậc đế vương cực kỳ cường hẵn, đáng tiếc vẫn có một điểm yếu trí mạng.

“Thấy lợi tối mắt, quyền lực còn hấp dẫn hơn lợi ích rất nhiều, thiếp cũng sợ phụ thân một khi nắm được rồi sẽ không buông nổi nữa.” A Vu lại nói.

Sở Mậu khẽ xoa mái tóc A Vu, kè trán nàng nói: “Ta đang nghĩ, nếu có ngày gặp phải chuyện đó, khi ấy giữa ta và phụ thân nàng, nàng sẽ chọn ai?”

Kỳ thực A Vu cũng không thể biết được đáp án chính xác, nhưng nàng biết rất rõ một đáp án duy nhất. “Xuất giá tòng phu, Hoàng thượng mới là người bên thiếp cả đời.” Mắt A Vu sáng lấp lánh nhìn Sở Mậu.

Sở Mậu cắn má A Vu. “Con bé ngốc này, chắc chắn ta không để nàng lâm vào tình cảnh lựa chọn khó khăn như vậy đâu.”

A Vu không kìm được, lệ lăn dài trên má.

“Chuyện Phúc Huệ nàng cũng không cần lo lắng, ta đã cho Lý Đức Thuận tới chùa Long Tuyền săn sóc rồi, đến khi đó nàng muốn tới thăm bà ta, ta cũng không ngăn cản.” Sở Mậu tựa như sợ A Vu vẫn chưa đủ cảm động.

A Vu che mặt khóc thành tiếng. “Chàng chó nênhìn thiếp, hiện giờ thiếp xấu chết đi được.”

Sở Mậu cười nói: “Sau này nàng già rồi, mặt mũi nhăn nheo cả thì ta cũng thích luôn nếp nhăn của nàng.”

A Vu lau nước mắt nói: “Sở Cảnh Hối, có phải chàng đã làm gì có lỗi với thiếp không?”

Sở Mậu nhìn thẳng vào A Vu, hỏi ngược lại: “Ta đã làm gì mà không dám nói cho nàng?”

Xét khí thế điềm tĩnh của Sở Mậu, A Vu phải ngượng ngùng lui về. “Tự nhiên Hoàng thượng ôn nhu như vậy, thiếp cảm thấy không được quen.”

“Xem ra Hoàng hậu nương nương cũng biết bản thân không đáng được trẫm đối xử dịu dàng như vậy nhỉ?” Sở Mậu châm chọc nàng. “Nếu vậy, Hoàng hậu nàng đứng một bên hầu trẫm dùng bữa đi thôi.”

A Vu nghĩ một chút, quyết định tha thứ cho sự vô lễ của Sở Mậu, dẫu sao chàng cũng bị tổn thương nhiều năm như vậy, hắn là cần phát tiết tức giận. Có điều, lời Hoàng đế đã nói ra đều là khuôn vàng thước ngọc, A Vu không thể không tuân theo. A Vu có thể được cung chiều mà kiêu căng nhưng không thể quên đi giới hạn được.

A Vu quả nhiên đứng lên, châm cho Sở Mậu một chén rượu, lại gấp thêm cho chàng một chút đồ ăn, tất cả đều là những món Sở Mậu thích nhất. Phục vụ không đến nỗi không chu toàn nhưng A Vu hơi yếu đuối, đứng tưởng chừng không vững, cả người chuí về trước, tựa vào vai Sở Mậu.

Sở Mậu dùng một miếng đồ ăn, nhấp một ngụm rượu, khi đó mới nhàn nhã lên tiếng: “Gầy thành như vậy, nàng còn không ngại chạm người.”

Đây không phải là lần đầu Sở Mậu nói nàng như vậy, nếu không A Vu nhất định sẽ không chịu uống thứ sữa đù đủ tanh nồng đó.

“Nếu ngại bị đau, vậy Hoàng thượng đừng...” A Vu cắn răng, giậm chân, giật lấy đồ ăn nàng đã gấp để trước mặt Sở Mậu.

“A, nàng chớ lấy chuyện này đe dọa trẫm! Bốn năm trẫm còn chịu được, nàng cho rằng trẫm vẫn còn thích thú sao?” Sở Mậu nghĩ ngợi một chút, lại buông thêm một câu: “Nàng có đứng trước mặt trẫm cởi sạch ra...”

A Vu luôn tự nhận mình thông minh, sẽ không để mình lọt vào kẽ “khích tướng” tâm thường này, nhưng chuyện này tuyệt đối là “chồng có thể nhẫn còn vợ thì không”.

A Vu lập tức ngây người nhìn Sở Mậu, lui về sau ba bước, bắt đầu chậm rãi buông đai lưng của mình ra.

Eo A Vu nhỏ nhắn như liễu, ngón tay ngọc ngà như măng, bàn tay đung đưa tựa gảy đàn, tao nhã tháo bỏ ngọc khẩu, nhẹ nhàng nhấc tay lên lại đặt xuống, đai lưng liền rơi tuột trên đất.

Liền sau đó, ngón tay ngọc ngà chậm rãi vươn tới buông bỏ vạt áo, váy sa tanh thêu hình hoa ngọc lan bung nở sắc xanh mướt buông xuống chậm rãi hé lộ đường cong tú lệ của A Vu.

Áo ngoài A Vụ treo hững hờ trên thân thể, một ngón tay nàng luồn vào qua mép áo đùa nghịch, tựa như muốn buông xuồng lại như muốn siết chặt lại, thấy cổ họng Gia Hòa Đế đã căng lên, nuốt nước bọt mấy lần.

Thân mình A Vụ ngượng nghịu đến đỏ hòng, nhưng lòng háo thăng đã vượt xa cả sự ngượng nghịu đang nổi lên, ngón tay nàng khẽ kéo, vạt áo trong cứ vậy bung ra, ẩn hiện áo ngực thêu hoa văn “Tráo phá mỹ nhân kiêm” màu xanh thẫm.

Lúc A Vụ hơi vén váy lên, để lộ nguyên vẹn bộ áo trong, mà áo trong này lại do chính Sở Mậu họa ra, che vén vẹn nửa cặp đùi trắng như tuyết, chỉ cần thoáng động lập tức sẽ lộ hết cảnh sắc núi non.

Sở Mậu liền đứng lên.

A Vụ vội vàng kéo vạt áo lại. “Hoàng thượng dùng cơm xong còn phải qua tiền điện phê duyệt tấu Chương nữa, nô tỳ cung tiễn Hoàng thượng.” Dứt lời A Vụ liền quỳ xuống hành lễ.

Sở Mậu tiến tới kéo tay A Vụ.

A Vụ một mực né tránh. “Lời Hoàng thượng nói ra là khuôn vàng thước ngọc, vừa rồi chẳng phải đã nói dù thiếp có cởi hết...”

“Nàng nghĩ lại cho kĩ xem, trẫm đã nói gì.” Sở Mậu ôm lấy A Vụ.

A Vụ nhường mày nghĩ một chút, Sở Mậu quả thực còn chưa nói dứt lời, có điều vậy cũng chẳng là gì, A Vụ nói: “Hoàng thượng sáng nay mới nói hôm nay sẽ dung cho thiếp một ngày để nghỉ ngơi lấy sức, Hoàng thượng đã quên rồi sao?” A Vụ gắt gao siết chặt vạt áo.

Sở Mậu căn bản không nghe A Vụ nói, bế nàng lên. “Không biết đã dạy

nàng bao nhiêu lần phải ngoan rồi, dù sao cũng là kim khẩu đã thốt, những chuyện khác không tính nữa.”

“Thiép còn chưa ăn cơm nữa.” A Vu giận dỗi.

“Lát nữa sẽ cho nàng thời gian ăn cơm.” Sở Mậu tựa như Thao Thiết gấp ngay một bữa tiệc thịnh soạn, nhẹ nhàng xoa cỗ A Vu.

Nửa đêm, A Vu quả nhiên được ăn cơm, nhưng lúc đó nàng mệt đến nỗi không mở nỗi miệng, đành gọi Minh Tâm mang tớ yến chưng đu đủ tới dùng tạm.

“Đặt trên bàn rồi lui ra đi.” Tiếng Sở Mậu từ trong màn truyền ra. Giọng nói của chàng mang theo niềm vui vẻ tràn đầy thỏa mãn, nhưng Minh Tâm vẫn sợ vô cùng, đến độ chân không dám chạm đất, hoàn toàn không phát ra tiếng động.

“Sao bọn họ lại sợ chàng như vậy? Thiếp thấy... trên đời này người không sợ chàng chỉ có mỗi mình Tô Mậu.” A Vu nói.

Sở Mậu thoáng nhìn A Vu. “Chỉ gặp một lần mà nàng vẫn nhớ rõ thật.” Tô Mậu chính là người sống ở Bạch Hư Trai, cái người khắp mình tiêu sai khiến A Vu vừa ưa thích vừa ghen tị.

“Thiép rất hâm mộ sự tiêu sai của nàng ta.” A Vu nói.

Sở Mậu xoa nhẹ cỗ A Vu. “Không cần hâm mộ, nàng cũng có thể tiêu sai như vậy, chuyện này ta còn có thể nuông chiều nàng được, bằng không trẫm làm Hoàng đế còn có tư vị gì?”

A Vu hôn Sở Mậu, cảm giác mỗi ngày trôi qua nàng lại thích nam nhân này thêm một chút, Sở Mậu giờ đã đăng cơ nắm quyền cao, đối với họ tất nhiên sẽ có an bài mới.

“Nàng thích cuộc sống như vậy, nhưng trẫm không thể bán dạo được, Hu Bạch Trai đều là ta xây cho bọn họ.” Sở Mậu nói.

A Vu mẫn tuệ đáp: “Nói vậy, Hoàng thượng cũng thực có nhiều nỗi khổ.”

Sở Mậu nhéo nhéo mũi A Vu, nói: “Sao ta cứ có cảm giác đang bị trêu chọc vậy?”

A Vu đẩy tay Sở Mậu ra, gắt giọng: “Người ta nói kim ốc tàng kiều, vì sao Hoàng thượng không xây cho thiếp một tòa kim ốc?”

Sở Mậu cắn tai A Vu, nói: “Nàng vừa yêu kiều vừa mềm mại vừa yếu ớt, ta sợ kim ốc không giấu được nàng đâu, có lẽ chỉ ngâm trong miệng ta mới được thôi.” Nói dứt lời, Sở Mậu lại một lần nữa ngâm lấy vành tai A Vu.

A Vu bắt đầu phản kháng. “Chàng lại trêu chọc thiếp!” Sau đó nàng chỉ có thể đứt quãng nói. “Ôi, tổ yến của thiếp còn chưa ăn nữa!”

A Vu lại bị giày vò một hồi rồi mới được buông ra, ân chuẩn dùng bữa tối.

A Vu ngồi trên giường nhìn Sở Mậu, chỉ thấy chàng áo quần xộc xệch, lộ ra một dải hồng ngân, A Vu xấu hổ đỏ bừng mặt cúi đầu. Trước kia xảy ra chuyện như vậy, A Vu phối hợp lầm cũng chỉ làm bầm mấy tiếng, hiện giờ thì ngược lại, chính nàng cũng không kìm được chòng ghẹo Sở Mậu, A Vu nghĩ cũng thấy thật xấu hổ nhưng hiển nhiên Hoàng đế bệ hạ lại thích thú vô cùng. Vì bệ hạ lớn tuổi này, không chỉ không thể nghiêm túc hòa nhã hơn mà ngược lại còn càng lúc càng hoang đàng, A Vu vô cùng lo lắng cho chàng.

“Gần đây thấy nàng hay ăn đu đủ, thích mùi vị đó sao?” Sở Mậu vén rèm lên, nghiêng đầu dựa vào giường.

A Vu suýt chút nữa bị sặc canh tủy yến, Sở Mậu nhanh chóng xuông giường giúp A Vu vượt lunge. “Sao phải kích động như vậy. Bị ta đoán trúng tâm tư rồi sao?” Sở Mậu ác độc nhéo cổ A Vu.

A Vu xoay người né tránh Sở Mậu, miệng không ngót xin tha thứ: “Sở Vương thích eo nhỏ, trong cung liền chết đói. Với sở thích của Hoàng thượng thì chỉ e đủ đù trong thiên hạ đều bị ăn sạch mà thôi.”

Sở Mậu bật cười thành tiếng, hôn tới tấp xuống mặt A Vu, lúc bấy giờ mới chịu buông tha. “Sao lại nói thế?”

A Vu đỏ mặt nhăn nhó nói: “Không phải Hoàng thượng chê thiếp gầy gò chạm vào là đau sao?”

Sở Mậu dở khóc dở cười nói: “Ta không thích nàng gầy guộc, muốn nàng ăn uống đầy đú, sao con người nàng có thể đen tối như vậy?”

A Vu bị Sở Mậu nói thế, thẹn quá hóa giận. “Cái gì mà thiếp đen tối, không phải chàng thích Long Thị sao?”

“Chà hóa ra bây giờ lỗi lại tại trẫm.” Sở Mậu than thở một tiếng, uy nghi ngồi xuống. “Hỏi đi, trẫm bây giờ không biết sẽ không nói, biết gì sẽ nói nàng cứ tùy tiện hỏi.”

Mặt A Vu còn đỏ hơn cả khăn trùm đầu của tân nương ngày cưới nhưng sự đã thành vậy rồi, nàng mà không hỏi thì chính là đồ ngốc. Vì thế, A Vu dán chặt vào người Sở Mậu, ôm cổ chàng hỏi: “Lúc đó vì sao chàng lại nhìn trúng Long Thị?”

Khi ấy A Vu hoàn toàn không có cảm giác gì với chuyện của Sở Mậu và Long Thị, nhưng bây giờ nhớ lại cảm thấy cực kỳ chán ghét, A Vu hoàn toàn không dám nghĩ vì sao Sở Mậu lại có thể cùng Long Thị...

“Không phải nàng đoán trúng rồi sao, vì vóc dáng của Long Thị rất đẹp.” Sở Mậu thực sự nghiêm túc không cười.

Tâm A Vu nhanh chóng biến thành chanh chua loét. Tính cách A Vu nói thế nào đây, chính là ngang ngược, tùy hứng, quái dị, không chấp nhận người khác tốt hơn mình. Nhưng nếu nàng không chấp nhận được chuyện gì thì sẽ không đi hại người khác mà phải cố gắng gấp đôi gấp ba dốc tâm dốc sức, trở nên tốt hơn hẵn người ta, ví như... vóc dáng.

“Nếu xinh đẹp như vậy, Hoàng thượng có gì lại tặng nàng cho người ta?” Theo những gì A Vu biết, vị Long Thị này cuối cùng được tặng tới phủ họ Lăng, trở thành tiểu thiếp của Lăng Dụ. Vua tôi chung một thiếp, thật chẳng biết Sở Mậu nghĩ ngợi như thế nào.

“Được rồi, được rồi, không đùa với nàng nữa.” Sở Mậu khẽ xoa hai gò má phòng lên của A Vu. “Không phải ta từng nói chỉ có mình nàng sao?”

A Vu lúc này áp tới tận mặt Sở Mậu, nói: “Vậy chàng vào phòng nàng ta làm gì?”

Sở Mậu vỗ mông A Vu. “Ngay lúc đó sao nàng không hỏi luôn, bây giờ còn lôi chuyện cũ ra làm gì?”

“Còn nhiều nợ cũ lăm, thiếp đều ghi hết trong một cuốn sổ rồi, sau này sẽ từng chuyện từng chuyện lật lại.” A Vu cực kỳ nghiêm túc trả lời: “Không cho phép nói vòng vo.”

Sở Mậu đành thảng thắn trả lời: “Lúc đó ta không có kinh nghiệm, nàng cũng chẳng có kinh nghiệm, người ở thanh lâu phần các thì vừa không sạch sẽ, vừa khó coi.”

A Vu ngẫm nghĩ nửa ngày mới hiểu được, hóa ra Hoàng đế bê hạ tìm tới

chỗ Long Thị để quan sát học hỏi sao. Lúc này A Vu cũng thấy ngượng ngùng. Nàng từng lấy làm kỳ quái vì sao ngày ấy Long Thị không hề tỏ ra được cung chiêu mà sinh kiêu ngạo, ngược lại quanh năm suốt tháng cáo ốm.

Chờ A Vu ăn xong xuôi, Sở Mậu lại bế nàng về giường. “Vừa mới ăn xong, đừng ngủ ngay, cần thận không tiêu hóa được.”

Sở Mậu xoa bụng cho A Vu, chốc lát sau lại nói: “Quả thực hơi lớn, càng nhìn càng yêu.”

Rạng sáng, A Vu còn chưa tỉnh dậy đã thấy có người cọ cọ vào lông mi mình, cảm thấy hơi ngứa ngáy, không kìm được khẽ dụi, mơ màng mở mắt nhìn Sở Mậu, chỉ thấy chàng đang hau háu nhìn mình.

A Vu còn chưa kịp kêu cứu liền bị Sở Mậu đè xuống, nàng chỉ kịp vọt ra một chữ “thận”, cũng không biết là đang nói mình hay đang lo lắng cho Sở Mậu.

Sở Mậu điên cuồng găm cắn một hồi rồi mới chịu tha cho A Vu thở một ngụm. “Đừng nói với ta mấy chữ này, nếu không đừng nói hai quả thận của nàng, đến bốn quả cũng không đủ dùng.”

A Vu cho tới giờ vẫn là mềm nắn rắn buông, nàng có thể chấp nhận được, hai tay chống trên thành giường, thắt lưng suýt bị nghiền nát rồi. Nàng hoàn toàn không thể lý giải được, vì sao nàng vừa nằm liền bị giày vò lợi hại đến vậy, còn kẻ hao tổn khí lực như Sở Mậu lại có thể thần thái sáng láng tới thảng điện Văn Hoa - hôm nay ngày Phùng Đan, là ngày cử hành Kinh Diên.

Lúc A Vu rời giường lập tức tới ngồi trước gương, sau đó nhảy dựng lên. Nàng oán hận Sở Mậu đêm qua và sáng hay đã hạ không biết bao nhiêu thủ đoạn độc ác, khiến nàng đến ngồi cũng đau muôn chét.

Đáng tiếc sớm hôm sau lúc A Vu ngủ dậy, ngay cả bóng dáng Sở Mậu ở đâu cũng không thấy, càng đừng nói tới chuyện tranh cãi gì đó với chàng.

Tối đến, lúc Sở Mậu quay về nội điện thì A Vu vừa nhiệt tình lại vừa oán hận lên tiếng: “Không có ngày nào sáng mở mắt ra được nhìn thấy Hoàng thượng.”

“Muốn thấy ta như vậy sao?” Sở Mậu ghé sát lại A Vu hỏi. Người hầu kề hạ bên mình đã sớm lui ra hết rồi, quan hệ của Hoàng đế và Hoàng hậu bọn họ chẳng dám chứng kiến.

“Cũng không phải muốn gặp chàng, chỉ muốn đánh chàng mà thôi.” A Vu hung hăng cắn cổ họng Sở Mậu.

Sở Mậu ho khẽ một tiếng. “Chớ gây họa, đêm nay vốn định tha cho nàng.”

A Vu lập tức đan tay thành hình chữ thập, quỳ gối trong lòng Sở Mậu. “Lần này không cho phép nói không giữ lời.”

A Vu lại hỏi Gia Hòa Đế: “Sáng ra dậy khi nào thì có thể gặp được chàng?”

Sở Mậu làm ra vẻ trầm tư. “Vậy mừng Một tháng Giêng sẽ theo ý nàng đi.”

“Chỉ một ngày thôi sao?” A Vu cong môi hỏi.

“Ừm, vậy thêm ngày sinh thần nàng ta cũng ở cạnh nàng.”

“Còn gì nữa, còn gì nữa không?” A Vu túm lấy vạt áo Sở Mậu lắc loạn.

“Được rồi, được rồi, coi như thêm ngày chúng ta thành thân nữa.” Sở

Mậu nhanh chóng cầm tay A Vu, đung đưa, trong khi đó A Vu tiếp tục lẩm bẩm.

“Vậy, tính ngày nào là ngày chúng ta thành thân?” A Vu hỏi. Chuyện này nhất định phải có quy ước, ngày bọn họ thành thân trên danh nghĩa không hề viễn phỏng, sau khi viễn phỏng thì Sở Mậu và nàng đốt lại nến long phượng, uống rượu hợp cẩn thêm lần nữa.

“Như vậy không được rồi, hôm đó chính là sinh thần thiếp.” A Vu phản ứng lại rất nhanh.

“Thôi đi, tổng cộng ba ngày chưa được sao?” Sở Mậu cảm thấy bế tắc với A Vu.

A Vu vạch ngón tay tính toán từng ngày một, coi như có khoảng năm ngày, nàng cũng không thể đòi hỏi quá nhiều được. “Từ đó sau quân vương bất tảo triều” là chuyện tuyệt không thể xuất hiện.

Chương 58

Vui vẻ hòa thuận đón con trέ

Ngày tháng ngọt ngào trôi qua thật nhanh, chớp mắt lại tới tháng Tư, nắng đầu hạ sáng rõ lại không bỗng rát, kích thích muôn hoa đua nở, là mùa A Vụ thích nhất trong năm.

Đáng tiếc hết lần này đến lần khác có người tới phá hỏng.

Lúc lời thỉnh cầu của Tương Tư qua Lý Đức Thuận đến được tai A Vụ, nàng đã sớm quên đi trên đời có người như vậy, chợt nhớ ra cô ta đã ở Bạch gia giữ trọng đạo hiếu tròn ba năm, xem ra thực sự ở lại Bạch gia không ra ngoài, bây giờ không thể không cầu đến trong cung. Chuyện Hách ma ma mất có lẽ Tương Tư cũng nghe tin rồi, tất nhiên vẫn còn nghĩ cách chuyền lời.

“Hoàng thượng có ý gì?” A Vụ trực tiếp hỏi Lý Đức Thuận. “Hoàng thượng nói, chuyện này hoàn toàn do nương nương xử trí.” Lý Đức Thuận cung kính đáp.

A Vụ nghĩ ngợi một chút. “Hai hôm nữa truyền hai họ Bạch, Hách vào cung một chuyến, mời cả Bạch phu nhân tới cùng.”

Nếu hỏi trong lòng A Vụ chuyện nào khiến nàng áy náy với Sở Mậu nhất thì chắc chắn đó là chuyện của Hách ma ma. Mặc dù A Vụ và Hách ma ma không vui vẻ hòa thuận gì, nàng trước sau vẫn phải cảm tạ những điều Hách ma ma làm cho Sở Mậu, hơn nữa cũng cần cảm ơn bà ta nuôi lớn Sở Mậu trưởng thành như vậy.

Huống hò, Sở Mậu đã có thể dung được Trưởng Công chúa, A Vu cảm thấy hiện tại với nàng đừng nói một Hách ma ma, ngay cả hai người cũng có thể dung được. Nếu cho A Vu thêm một cơ hội nữa, nàng nhất định sẽ tìm cách để chung sống hòa thuận với Hách ma ma, lúc ấy nàng chỉ không chịu dụng tâm dụng sức vì Sở Mậu mà thôi. A Vu không biết sau khi Hách ma ma đi rồi, lòng Sở Mậu đau đớn khổ sở thế nào, day dứt ra sao.

Có những vết thương không phải cứ đóng vảy là coi như đã liền dấu khỏi hẳn.

Bởi vậy Tương Tư cũng coi như có liên quan tới Hách ma ma, A Vu quyết định sẽ cho cô ta một cơ hội.

“Dân phụ khâu kiến Hoàng hậu nương nương, chúc nương nương vạn an.” Hách Tương Tư cung kính quỳ gối dưới chân A Vu. Mấy năm trôi qua đã mài mòn từng đường nét góc cạnh trên mình Hách Tương Tư. Trên mình cô ta giờ đây đã không còn thứ oán hận và lệ khí đối với A Vu như ngày trước, cũng có thể do đã khéo che giấu mà thôi.

A Vu đánh giá Hách Tương Tư một lượt từ trên xuống dưới, từ ngoài nhìn vào thật không thể nhận ra Bạch gia đối với cô ta có gì không tốt, vẫn là mặt mũi láng mịn óng ả, tay chân nhẵn nhụi.

“Đứng lên rồi nói.” A Vu nói.

Tương Tư khi ấy mới chịu đứng lên, cũng không dám ngẩng đầu nhìn A Vu.

“Ngươi nhờ Lý Diên Quang truyền tin muôn vào cung cầu kiến, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” A Vu hành văn gãy gọn lên tiếng hỏi thảng. Nàng với Tương Tư không thể quan tâm như xưa nữa, nói chuyện chỉ mong ngắn gọn.

Hách Tương Tư một lần nữa quỳ trước mặt A Vu, dập đầu ba cái. “Dân phụ biết năm đó đã đắc tội Hoàng hậu nương nương rất nhiều, đều do dân phụ si tâm vọng tưởng mà ra, chỉ cầu nương nương có thể tha thứ cho dân phụ.”

A Vu không cảm thấy nàng và Hách Tương Tư có gì cần phải tha thứ hay không tha thứ, căn bản nếu Hách Tương Tư từng hâm hại nàng thành công, sẽ không có nàng hiện tại.

“Đừng nói những chuyện ngày trước nữa. Nếu bốn cung có thể giúp gì cho ngươi, cũng xem như cho Hoàng thượng và Hách ma ma chút thể diện nên mới giúp ngươi.” A Vu lạnh lùng thốt.

Nhưng những lời này đối với Hách Tương Tư cơ hồ đã như một lời đắc xá, khiến cô ta thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Dân phụ ở lại Bạch gia đã giữ trọn đạo hiếu với tiên phu suốt ba năm ròng, dân phụ muốn cầu xin Hoàng hậu nương nương chấp thuận cho dân phụ được tái giá.” Hách Tương Tư một hơi nói ra.

A Vu biết rõ chuyện của Hách Tương Tư không hề dễ giải quyết chút nào. Đền thờ trinh tiết của Bạch gia trên dưới mấy tòa, trăm năm qua chưa từng có con gái gả đi hai lần, cũng không có con dâu tái giá, lúc A Vu còn làm vương phi có thể lên tiếng lấy quyền ép người nhưng hiện giờ đã trở thành Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, tuyệt không thể làm vậy được nữa, bởi mọi hành động của nàng đều là đại diện cho tâm tư, suy nghĩ của Hoàng đế, đây chính là một lời tuyên cáo chống đối lại toàn thể hoàng thất cùng thể gia khắp thiên hạ, chống đối lại Nữ tử thư, biến tất cả những lời Hoàng đế bê hạ coi lấy nhân hiếu trị quốc thành lời nói suông.

Hơn nữa, trên đời làm gì có Hoàng hậu nào có thể ý thế bức ép người,

bức gia đình trí thức cho phép con dâu tái giá.

“Ngươi đề nghị bốn cung một điều khó khăn quá. Có điều, bốn cung vẫn có thể ân chuẩn cho ngươi, nhưng phải có điều kiện.” A Vu nói.

Hách Tương Tư khiếp sợ ngẩn đầu, cô ta không ngờ A Vu lại có thể dễ dàng nhả ra những lời như thế. “Mong nương nương nói rõ.”

“Từ nay về sau ngươi không còn là Hách Tương Tư nữa, cũng không còn liên quan gì với Hách ma ma nữa. Ngoài ra, ngươi coi như đã chết, hồi môn của ngươi lưu lại Bạch gia, bốn cung cũng không thu lại hồi môn nữa. Không chỉ thế, ngươi phải gả cho người cách Bạch gia hơn ngàn dặn, cả đời không được quay về kinh thành xuất hiện trước mặt Bạch gia nữa.”

Hách Tương Tư ngẩn phắt đầu nhìn A Vu, kinh hãi nói: “Nương nương!”

“Đừng tỏ vẻ đáng thương trước mặt bốn cung, chẳng phải ngươi muốn lợi dụng bốn cung và Hoàng thượng để đạt được mục đích của mình sao, ngươi cho rằng chỉ dựa vào ngươi là có thể được sao? Hách Tương Tư, Hách ma ma nuôi nấng ngươi từ nhỏ, đức dung ngôn công, một lòng một dạ giáo dưỡng, không phải nuôi ngươi để quay lại báo đáp người như vậy. Ngươi nên hiểu được tính nghiêm trọng trong những lời bốn cung đang nói.” A Vu phẩy phẩy tay. “Quên đi, ngươi như vậy chính là phạm vào điều khiến người ta chán ghét. Lý Đức Thuận, đưa nàng ta tới điện Càn Nguyên xem Hoàng thượng có muốn gặp nàng ta hay không.”

Hách Tương Tư đương nhiên hiểu rõ, A Vu chính là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của cô ta, vì thế đã định nhào tới ôm chân A Vu. May mà A Vu nhanh chân nhanh tay, còn Minh Tâm, Minh Tuệ cũng nhanh tay lẹ mắt vì thế mới không bị Hách Tương Tư đeo dính lấy.

Sự cỗ quái của A Vu, mấy cung nữ này đương nhiên hiểu được.

“Nương nương, Tương Tư đáp ứng yêu cầu của người!” Hách Tương Tư khóc ròng.

A Vu không ngờ cô ta có thể đồng ý điều kiện hà khắc như vậy liền nghĩ Bạch Gia kia chắc chắn là một cái hố chôn người tù đọng đáng sợ. A Vu mặc dù không thể lấy thân phận Hoàng hậu bức bách Bạch gia, nhưng chính nàng cũng không đồng tình với chuyện này, dẫu sao cô nương như hoa như ngọc, phải vùi chôn suốt phần đời còn lại trong tình cảnh đáng thương thế thật không đáng.

A Vu ném qua mùi vị tơ tình, cũng hiểu được sự không cam tâm của Hách Tương Tư, không rõ Hách Tương Tư đã gặp được ai lại có thể quyết tâm tái giá làm lại từ đầu như vậy.

A Vu đã đáp ứng Hách Tương Tư, Bạch gia phu nhân phía kia cũng được triêu vào cung, A Vu nhất định phải tới nói chuyện một chút. Bạch Thị là người thông minh, nhi tử của bà ta vốn không tốt từ trước, còn Hách Tương Tư có Hoàng hậu và Hoàng thượng chống lưng, nếu nói để Hách Tương Tư giả chết giữ tròn thể diện của Bạch gia, Bạch thị cũng không đáp ứng, hơn nữa còn cam đoan vĩnh viễn giấu kín chuyện này suốt đời.

Buổi tối, A Vu đem chuyện này kể cho Sở Mậu nghe, chàng nhíu mày nói: “Nàng quản chuyện của nàng ta làm gì?”

A Vu nói: “Thiép cũng chẳng muốn quản chuyện của nàng ta, nhưng Hách ma ma trên đời này ngoài Hoàng thượng ra cũng chỉ có mình nàng ta. Chuyện năm đó thiép cũng có chút hối hận, nếu khi đó thiép...”

Sở Mậu kéo A Vu vào lòng, nhẹ nhàng vuốt sóng ve sóng lưng nàng, hai người đều im lặng không nói.

Lại nhắc tới tháng Tư cũng chính là sinh thần của A Vu. Thiên thu tiết lịch trong cung xưa giờ các mệnh phụ ngoại triều đều phải vào cung chầu mừng, Sở Mậu lệnh cho phủ Nội vụ bắt đầu thu xếp lễ chúc mừng A Vu, cần chuẩn bị treo dải màu, bắn pháo hoa, còn cả phóng sinh ngoài cung và rắc tiền may mắn.

Hậu quả của chuyện này rốt cuộc chẳng phải dồn cả lên chủ nhân của hậu cung cũng chính là A Vu hay sao, nàng chỉ ngại mệt đến phát hoảng, ôm hận thốt lên: “Năm nào cũng chừng đó kiểu cũ.”

Sở Mậu cười nói: “Năm nay chắc chắn không giống đâu.”

Ngày Hai mươi lăm tháng Tư năm đó, A Vu chắc chắn phải rời giường sớm, trang điểm cẩn thận, ít nhất đêm qua Hoàng đế bê hạ cũng rất khai ân, chỉ đòi một quả thận của nàng đã chịu buông.

Sau buổi chầu mừng, A Vu mời mấy vị phu nhân lưu lại cùng dạo Ngụ Hoa Viên ngắm hoa, trong đó có một người chính là thê tử của Vệ Quốc Công Cố Đinh Dung hiện tại - Quách Sính Đinh.

Ngay cả Quách Sính Đinh cũng không hiểu vì sao mình lại nhận được sự sủng ái đặc biệt như vậy, có thể kề cận Hoàng hậu nương nương. Quả thực lúc Hoàng hậu nương nương vẫn còn là Kỳ Vương phi, bọn họ cũng từng qua lại nói chuyện đôi câu, nhưng những người được lưu lại hôm nay quá nửa là người thân thiết từ khi Hoàng hậu còn ở nhà mẹ đẻ, còn lại đều là những người tân quý, bản thân Quách Sính Đinh tự thấy phủ Vệ Quốc Công hiện tại không đáng được Hoàng hậu nương nương coi trọng như vậy. Công công chịu cảnh lưu đày, nhị thúc hiện giờ nhàn hạ ở nhà, còn tướng công nàng mặc dù nhận tước Quốc Công nhưng thực tế đâu còn uy thế năm xưa. Quách Sính Đinh đột nhiên có chút hoài niệm tới cuộc sống năm xưa vẫn còn mẹ chồng, khi đó trong nhà đúng là náo nhiệt vô cùng, bản thân nàng ta mỗi khi ra ngoài

gặp người không ai không vồn vã tới chào hỏi, hiện giờ đổi ngược lại chính nàng ta mới là người đi tiếp lời, chẳng còn ai tự nguyện quan tâm đế ý tới nàng ta nữa.

Quách Sính Đinh sửa sang lại y phục, cảm thấy không được an lòng cho lắm. Nhưng nàng ta đã hạ quyết tâm, bất kể thế nào nhất định phải có gắng lấy được lòng Hoàng hậu nương nương, nàng ta còn phải lo lắng cho nhi tử của mình sau này.

Quách Sính Đinh đứng trong Ngự Hoa Viên một lát liền có người tới mời nàng qua Thính U Đinh trước mặt ngắm hoa. Hoa cỏ bên cạnh Thính U Đinh vốn đều là Diêu hoàng, Ngụy tử, Triệu phấn... đều là danh phẩm trong giới hoa mẫu đơn. Có điều, Quách Sính Đinh lúc này đâu còn tâm trí thưởng thức hoa cỏ, tim nàng ta đập rộn như trống trận, mắt nhìn đăm đăm vào bóng lưng Hoàng hậu, nàng ta trăm lần vạn lần không dám ngờ rằng Hoàng hậu nương nương sẽ lén nhìn mình một cái.

“Thần phụ Quách Thị thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

A Vụ quay đầu nhìn vị đại táu năm xưa. “Ban cho thê tử phu nhân Vệ Quốc Công được ngồi.”

Quách Sính Đinh tạ ơn sâu, nơm nớp ghé vào chưa quá một phần ba chiếc ghế vuông nhỏ được ban, ngồi như vậy còn mệt hơn cả phải đứng.

“Trong nhà vẫn ổn cả chứ?” A Vụ hỏi.

Quách Sính Đinh nhanh chóng đáp: “Mọi chuyện đều ổn, đa tạ nương nương quan tâm.”

“Công công của ngươi, lần này đi có phải theo ngươi hầu hạ không?” A Vụ lại hỏi.

Quách Sính Đinh không thể hiểu nổi vì sao Hoàng hậu nương nương lại hỏi tới chuyện này, nàng ta cảm thấy thái độ trong cung như vậy là không đúng. Kỳ thực chuyện của Vệ Quốc Công lần này, Quách Sính Đinh và tướng công nàng ta đều ủ ù các cách, lúc xảy ra chuyện bọn họ đều bị dọa đến kinh người, đã nghĩ hết thảy đều xong cả rồi, nơi nơi chốn chốn tìm người lo lót đều không xuôi, thật không ngờ trong cung lại buông lỏng, ngay cả tước vị trong nhà cũng được bảo toàn. Lần trước Cố Đinh Dung đã đoán rằng có người ở sau âm thầm bảo vệ Cố gia, nhưng không biết là ai mới có được thủ đoạn thông thiên như vậy.

Quách Thị âu cũng là kẻ thông minh, hôm nay vừa nghe A Vu hỏi vậy đã lớn mật nảy ra một suy đoán. Suy đoán đó khiến cho nàng ta không khỏi kích động, cũng khiến nàng ta sợ hãi không nguôi. Không lẽ nào, lời đồn đại kia quả có thực, người mà vị Hoàng hậu nương nương trước mắt đây vẫn thầm thương trộm nhớ chính là nhị thúc nhà nàng?

Quách Sính Đinh liếc trộm A Vu đánh giá, thấy nàng đã thay đổi xiêm y, chỉ tùy tiện vận một chiếc quần lụa mỏng vân thủy màu tím bồ đào, bên trong mơ hồ lộ ra một gấu váy màu hồng nhạt, trên đầu đội một đóa mẫu đơn cung sa rất đơn giản.

Vòng eo nhỏ nhắn vừa bằng một vòng tay, thắt đai lưng gấm sắc hồng phấn, trên đó buộc thêm dải tơ vàng kim pha tím bồ đào, treo túi hương khảm bảo thạch chạm hoa văn bồ đào, cùng với hầu bao...

Quách Sính Đinh thấy trong nét đoan trang của Hoàng hậu không hề mất đi nét xinh tươi sống động, gương mặt bạch ngọc không tì vết, mềm mại xinh đẹp, đúng là người đang tuổi đôi mươi, nhưng nhìn thế nào cũng thấy giống mấy vị cô nương trẻ trung chưa xuất giá vẫn được nuông chiều trong nhà, vô ưu vô tư. Quách Sính Đinh thật lòng hâm mộ vị Hoàng hậu này, địa vị không

nhắc tới, chỉ trông vào việc Gia Hòa Đế cung chiêu một mình Hoàng hậu đã khiến nữ nhân khắp thiên hạ này đều phải ngưỡng mộ rồi.

“Đọc đường đi vẫn thường phái người theo hầu hạ, công công khi tới nơi cũng truyền thư về báo mọi chuyện đều tốt đẹp.” Quách Sính Đình đáp.

A Vụ gật đầu, nhìn Quách Sính Đình hồi lâu, sau đó cho tả hữu ở bên lui cả xuống, cuối cùng hỏi: “Cô nhị ca, hắn thế nào?”

Quách Sính Đình bật người lên, quỳ xuống trước mặt A Vụ, phục lạy nói: “Nhị thúc thực sự rất tốt, không dám phiền Hoàng hậu nương nương phải hỏi tới, nhị đệ muội năm kia sinh được một cô con gái, hiện giờ cũng sắp chuyển dạ.”

A Vụ nhìn Quách Sính Đình bị dọa thành ra như vậy biết rằng nàng ta nhất định đang hiểu lầm, nhưng A Vụ đâu còn cách nào khác để hỏi thăm tin tức của Cố Đình Dịch, đương nhiên cũng muốn thử người tẩu tẩu này một lần. Hôm nay nghe Quách Sính Đình nói vậy A Vụ liền cảm thấy thật thỏa mãn, có thể thấy Quách Sính Đình vẫn đang rất vững vàng không hề có hướng sai lệch.

“Quách phu nhân không cần sợ hãi.” A Vụ khẽ mỉm cười mà như không cười nhìn Quách Sính Đình.

Quách Sính Đình ngẩng đầu nhìn A Vụ rồi lại mau chóng cúi xuống.

“Chăm sóc tốt phủ Quốc Công, nuôi con dạy cái thật tốt, sau này tất có phúc phận.” A Vụ nói.

Quách Sính Đình lại cúi đầu tạ ơn.

A Vụ còn định nói thêm mấy câu nữa với Quách Sính Đình, nhưng mắt thấy Sở Mậu đã lại gần, long bào sắc hoàng kim lấp lánh dưới ánh mặt trời

rực rỡ.

A Vu tiến lên nghênh đón, Quách Sính Đinh nhanh chóng cúi đầu quỳ xuống. Đợi rất lâu sau không thấy xung quanh có động tĩnh gì, nàng ta đưa mắt nhìn kẻ hầu người hạ xung quanh cũng không thấy ai may mắn nhích.

Quách Sính Đinh có thể nào cũng thật lớn mật, bất chấp nguy hiểm ngẩng đầu nhìn lên, khéo léo đánh giá cảnh tượng trước mặt, chỉ thấy Hoàng đế bệ hạ hiện tại đang quay lưng về phía mình. Quách Thị dẫu sao vẫn là phụ nhân trưởng thành, đã từng trải qua nhu tình mật ý, nhưng chưa từng thấy qua chuyện to gan lớn mật như vậy có thể cùn thể hôn nhau trước mặt người khác.

Quách Thị thấy Hoàng hậu giãy giụa như vậy liền biết Hoàng đế bệ hạ đã dùng bao nhiêu sức. Nàng ta bật cười cúi đầu, không kìm được đỏ mặt, lại sợ bị Hoàng đế bệ hạ trông thấy sẽ trị tội nàng ta tội bất kính.

A Vu liều mạng nện lên ngực Sở Mậu. “Có người nhìn đấy.” Nói rồi còn bồi thêm cho Sở Mậu một cước.

Có điều nàng lại xót Sở Mậu nên không dám dùng nhiều sức. Thế nhưng chút đau đớn đó đối với Gia Hòa Đế chỉ như gãi ngứa, chỉ thêm rắc rối mà thôi.

Sở Mậu kéo cổ tay A Vu, hại người liền biến mất vào một hòn giả sơn.

Khi Quách Sính Đinh lại ngẩng mặt lên lần nữa đã không thấy hai người họ nữa rồi, nàng ta thở phào một hơi. Một lúc lâu sau nàng ta mới thấy rõ Đế Hậu từ phía giả sơn tiến lại.

A Vu kéo tay áo Sở Mậu, giúp chàng xóa dấu son trên mặt.

Sở Mậu giúp A Vu đỡ mũ hoa mấu đơn trên đầu, kéo vạt áo cho nàng

che đi dấu hồng ngâm trên cổ. Sau đó, người còn nắm lấy tay A Vu, tinh tế đặt lên đó một nụ hôn.

Cũng không biết Sở Mậu nói những gì với A Vu, Quách Sính Đinh chỉ thấy A Vu đột nhiên nhìn về phía mình, chợt Dé Hậu nắm tay nhau rời đi. Một lát sau, có người tới dẫn Quách Sính Đinh rời đi.

“Tại sao lại nói chuyện một mình với nàng ta?” Sở Mậu kéo tay A Vu hỏi.

Nhưng A Vu cảm thấy lực dồn lên tay thật khiến người ta không nhịn được phát đau. “Chỉ muốn hỏi thăm nhị ca một chút thôi.”

Tay Sở Mậu quả nhiên nắm chặt hơn, dồn sức hơn. “Hắn cũng tính là nhị ca của nàng?”

A Vu nép cơn đau hỏi ngược lại: “Nếu không tính là nhị ca thì tính là gì?”

Cái này Sở Mậu không nói được, trừng mắt nhìn A Vu, chỉ hận không thể đâm một nhát xuyên ngực nàng.

“ Tay thiếp đau đó.” A Vu nũng nịu kêu lên, giận dữ liếc nhìn Sở Mậu.

“Lòng trãm cũng đau đây.” Sở Mậu trả lời.

“Được, vậy chúng ta tính toán chi li đi, nào là Loan Nương, nào là Nguyên Dung Mộng, nào là Hách Tương Tư, nào là Long Thị, nào là Hà Thị, Đào Thị, lòng thiếp chắc nát tươm cả rồi.” A Vu nói chuyện rất không có đạo lý.

Sở Mậu cười lạnh một tiếng. “Vậy để trãm xem.” Dứt lời bèn kéo vạt áo A Vu ra.

A Vu ôm chầm lấy ngực mình, chạy như điên, tiếng cười thoảng theo gió, lan đi cùng những đợt hương hoa.

Cuối cùng lúc lên xe ngựa về cung, A Vu vẫn tựa vào lòng Sở Mậu. “Hoàng thượng hiện giờ không phải đang cầu hiền như khát đó sao, giờ là lúc kiên quyết đổi mới, lẽ nào không thể xem xét sử dụng nhị ca và đại ca được sao? Cái khác không dám nói nhưng năng lực của nhị ca trong quân doanh chẳng phải rõ như ban ngày rồi?”

Sở Mậu nhéo mũi A Vu, nói: “Được lăm, có điều muốn phục chức cho bọn họ cũng phải có một lý do gì đó, ví như...” Thái tử giáng sinh chẳng hạn. Sở Mậu không dám nói ra chuyện đó vì lo A Vu thấy áp lực, đương nhiên áp lực trước mắt chàng cũng lớn vô cùng.

A Vu sao không đoán được ý Sở Mậu, nhưng chuyện này cho dù nàng có sót ruột cũng vô ích, một đám thái y xúm lại đều nói mọi sự vẫn bình thường mà hoài nghi vẫn không dứt. Chuyện này giống như cấm địa giữa nàng và Sở Mậu, không ai dám nhắc tới. “Giờ chúng ta đi đâu?” A Vu hỏi.

“Quay về phủ Kỳ Vương.” Sở Mậu nhanh chóng đáp lời A Vu. A Vu trợn mắt, khóc miệng nhéch lên. “Hoàng thượng đây là...”

Sau bao nhiêu năm như vậy, A Vu rốt cuộc đã được đứng bên cánh cửa Song Giám Lâu, nàng tham lam hít một hơi mùi trong sách ngập trong phòng, có điều A Vu chẳng có mấy hứng thú với những bộ *Thông giám* chất đầy trong Song Giám Lâu. Thứ nàng hứng thú chính là *Bá viễn thiếp*, *Thục tố thiếp* cùng với *Lạc thần phú đồ* hay *Du xuân đồ*.

“Thi họa đều ở trên lầu hai.” Sở Mậu rất hiểu lòng người nói với A Vu.

A Vu nháu váy lên quả quyết leo lên tầng hai. Thi họa ngập tràn khiến sóng lòng nàng cuộn trào, lúc lâu sau mới cảm thấy lầu này có điểm gì đó

không đúng lăm, nơi này không nên xuất hiện một cái sập quý phi bằng gỗ từ đòn khám đá cầm thạch mới phải.

Có điều, A Vu cũng chẳng quan tâm, nàng là người si mê tranh họa, mở một cuộn tranh ra như kẻ đói khát, sau đó bị người ta áp lên thành sập quý phi.

“Thực ra từ lâu ta đã muôn làm thế này.” Sở Mậu cắn tai A Vu nói.

A Vu thấy trước mắt chấn động quá lớn, những cuộn tranh trên bàn đều vì chấn động mà lăn sang một bên, mắt nàng trông rõ những cuộn tranh sắp lăn xuống đất. Đây là báu vật quý giá mấy trăm năm tuổi, A Vu dốc sức vươn người thò tay ra phía trước, bắt được cuộn tranh, miệng còn hô lớn: “Vương Tuần của thiếp - Mễ Diên của thiếp - Cố Tam Nguyệt của thiếp - Triển Tử Càn của thiếp...”

Kết quả Hoàng đế bệ hạ ra tay càng lúc càng hung bạo, càng về sau A Vu càng không thể chống đỡ nổi nữa, vừa khóc vừa mắng: “Chàng đừng như vậy, ôi ôi ôi, đừng động chỗ đó, ôi ôi ôi...”

Lúc sàn nhà có thể khôi phục lại trạng thái ban đầu, A Vu đã mềm nhũn thành một đống bùn, trong khi đó Hoàng đế bệ hạ đã sửa sang xong xiêm y thật ngay ngắn, dáng vẻ được ăn no nê thực khoan khoái.

A Vu phân vân không biết hôm nay là lễ mừng thiên thu của mình hay là lễ vạn thọ của Sở Mậu vậy?

“Chàng sao lại dùng sức như vậy chứ? Xem chân thiếp này.” A Vu chìa chân ra đá Sở Mậu một cái.

Trên đùi A Vu tím hồng mấy vết, trông thật đáng thương. Sở Mậu đưa tay tới cầm chân A Vu, nheo mắt nói: “Không chế không được tốt lăm, để ta

bôi thuốc cho nàng.”

Sở Mậu làm an lòng A Vu. “Cũng bởi nàng tự gây nghiệp chướng mà thôi, không dung lại gọi tên nam nhân khác trước mặt ta làm gì?”

“Cái gì mà nam nhân khác, đây đều là...”

“Ừm?”

A Vu không dám nói nữa, chỉ mong Hoàng đế bệ hạ có thể cho nàng chút thời gian cẩn thận thương lâm tranh.

“Những thứ này có thể mang về cung không?” A Vu hỏi.

“Được.” Hoàng đế bệ hạ đáp ứng thật sảng khoái. “Đi thôi, nếu đã mang về cung rồi thì nàng xem trong cung cũng đâu khác gì.”

A Vu vừa mệt vừa hoảng, liền gật đầu, có điều nàng vẫn muốn được chiêm ngưỡng thánh tích này một chút. Lúc này nàng tốt xấu cũng có thể tập trung được một chút, sau đó chỉ thấy từ trong Song Giám Lâu truyền ra tiếng hét điên cuồng của A Vu: “Sở Mậu, Sở Cảnh Hối! Chàng là đồ khốn.”

Sở Mậu sờ sờ mũi, cười cười không nói.

“Đây là cái gì?” A Vu chỉ vào lời bạt trên bức *Bá viễn thiếp*, dùng tư ấn của Long Khánh Đế đóng lên. Điều này có nghĩa rằng bấy lâu nay *Bá viễn thiếp* vốn do Long Khánh Đế cất trữ, căn bản không thể có trong Song Giám Lâu được.

Sở Mậu lại sờ sờ mũi.

“Những bức họa này vốn không hề cất trong Song Giám Lâu phải không? Chẳng trách lúc trước chàng không dám để thiếp bước vào Song

Giám Lâu, sợ tới gần sẽ lôm кат, uổng cho thiếp...” Lúc trước, chỉ vì muôn vào được Song Giám Lâu mà A Vu phải bỏ không ít công sức lấy lòng Sở Mậu.

Song Giám Lâu vốn là thánh điện trong lòng A Vu, thật không ngờ cuối cùng chỉ là một lời dối trá, A Vu cầm lấy một cuộn tranh, chỉ chực đánh Sở Mậu.

“Ôi chao, cẩn thận, đây chính là *Du xuân đở* đấy.” Sở Mậu né người tránh đồng thời nhắc nhở A Vu.

A Vu nhanh chóng để tâm tới cuộn tranh, tìm trái tìm phải đều không lục được thứ gì tiện tay, chỉ còn một sợi trường nhéo Sở Mậu.

“Trời ạ, ta thì không đau chỉ có tay nàng đau thôi.” Sở Mậu quanh quất trốn tránh tập kích của A Vu. Hai người náo loạn một hồi, cuối cùng Sở Mậu không hề tránh né, để A Vu nhéo lỗ tai mình.

Rời Song Giám Lâu, A Vu quay lại Ngọc Lan Đường thay đổi xiêm y rồi mới cùng Sở Mậu lên xe. Có điều A Vu cảm thấy thật kỳ quái bởi Ngọc Lan Đường không chỉ được bài trí giống hệt năm xưa mà còn sạch sẽ không khác gì trước kia.

A Vu nghĩ ngợi, dán mặt lên ngực Sở Mậu hỏi: “Hoàng thượng, có phải mấy năm trước vẫn thường xuyên tới đây không?”

“Đúng vậy.”

Sở Mậu trả lời vô cùng thảng thắn, A Vu muốn nâng đầu nhìn Sở Mậu liền bị chàng giữ chặt đầu, không thể nhúc nhích được. Hồi lâu sau chàng mới buông tay, hiển nhiên đã bị A Vu đoán trúng, trên mặt có chút bẽ bàng. Có những lúc, chàng nhất định phải trở lại Ngọc Lan Đường, nằm trên

giường của A Vu mới có thể miễn cưỡng chìm vào giấc ngủ.

A Vu ôm cổ Sở Mậu, nói: “Chúng ta cũng không khác nhau là mấy.”

Sở Mậu hôn đôi môi đỏ mọng của A Vu, khẽ gọi: “A Vu.”

A Vu nghe vậy tim cũng mềm thành nước, nhưng Hoàng đế bệ hạ có bản lĩnh biến những điều cảm động thành kinh diễm, sau đó khiến A Vu thông hận không thôi.

“Không được.”

“Vì sao không được?”

“Không phải đã nói còn định dẫn thiếp đi ăn, xem tạp kỹ hay sao?” A Vu dẫu môi nói.

“Cũng không ảnh hưởng gì, lát nữa ta giúp nàng bới tóc.” “Không!” A Vu quả quyết không chịu thỏa hiệp. “Chiều nay đã làm thiếp bị thương.”

“Vừa hay, ta bôi thuốc cho nàng.” Sở Mậu nói xong bèn lấn tới.

Trong triều ngoài nội đều ra rả nhắc chuyện sinh con nối dõi, Sở Mậu cũng có chút bận tâm, nhưng không thể không nói, A Vu hiện giờ chưa mang thai đối với Sở Mậu cũng không phải điều gì đáng thất vọng cho lắm.

Bôi thuốc xong, A Vu vuốt ve tay Sở Mậu, trùng mắt giận dữ với chàng. “Còn không bới tóc cho thiếp.”

“Được rồi, nương nương.” Sở Mậu cười nói, lại giúp A Vu chải đầu, bới tóc.

A Vu thấy Sở Mậu trang bị đầy đủ như vậy, lập tức nghi ngờ có khi nào chàng đã sớm tính toán từ trước, liền ôm hông chàng hỏi: “Hoàng thượng có

phải đã sớm mưu tính khinh dễ thiếp?”

Sở Mậu chỉ cười không nói, đều do Lăng Dụ thường xuyên khoang lịch sử phong lưu của mình, hắn cực kỳ tôn sùng cái trò trên xe ngựa, nói rằng cảm giác khác lạ. Hôm nay Sở Mậu cũng thử qua, quả nhiên có khác lạ, nhất là khi thấy A Vu giận mà không dám nói gì, vừa kiều mị vừa thận thùng, bộ dạng run rẩy áy khiến chàng cực kỳ kích động.

A Vu soi gương nhìn đầu tóc mình, hết thảy đều hoàn hảo, sắc mặt hồng hào, ánh mắt long lanh. A Vu đặt gương xuống, trong lòng cực kỳ bức bối, không kìm được đá Sở Mậu một cước. “Đều tại chàng!”

Lúc xe ngựa dừng lại tại “Viên ngoại viên”, A Vu cuối cùng cũng thấy được người. Sở Mậu giúp nàng đội mũ che, bấy giờ mới bế nàng xuống xe.

Đồ ăn trong Viên ngoại viên cùng với Nam Khúc tịnh xưng song tuyệt, đều là những nơi A Vu thích, điểm đặc biệt của của bọn họ chính là chuyên mời các sư phó từ Nam Quảng về, vô cùng đặc sắc, A Vu thích món há cảo tôm kia.

Trại Hoàng Ly là ca cơ trụ cột ở Viên ngoại viên, muốn nghe nàng ta hát phải đặt trước nhiều ngày. Sở Mậu dắt A Vu đi cải trang phàm nhân, tuân theo quy củ đó, nửa tháng trước đã cho Lý Đức Thuận tới đặt Trại Hoàng Ly, cấm không cho phép hắn tiết lộ thân phận.

A Vu thường thức bánh chèo tôm dùng bột lọc trong vắt bao quanh, trong sắc trắng lộ ra sắc hồng phơn phớt, vừa mềm vừa trơn mượt, Sở Mậu trêu đùa đây chính là bộ dạng của A Vu. Đến tai cũng được đối đãi cực hạn, giọng hát của Trại Hoàng Ly đúng là có thể so với tiếng hót của chim hoàng oanh.

“Ta cùng người trong mông nêng duyên, tinh dâng một mình một bóng, quên ăn quên ngủ, manh áo mỏng chẳng chịu thấu năm canh giá lạnh, lo vô hạn, lẻ cô đơn vây bọc trùng trùng...”

A Vu đang thưởng thức đồ ăn, chợt nghe bên cạnh truyền tới tiếng động lớn.

“Kêu Trại Hoàng Ly ra đây cho ta! Gia đây bận chuyện bên ngoài nhiều tháng nay không tới gặp nàng, nàng nhất định sẽ nhớ gia muôn chét, không quan tâm trong đó trả bao nhiêu, gia đây sẽ trả gấp ba cho hắn.”

A Vu vừa nghe giọng nói này liền nhường mày lên, trong khi Sở Mậu chau mày, một nụ cười kỳ quái hé ra trên mặt, tựa như đang xem một vở kịch hay vậy.

Trại Hoàng Ly hình như có phần kinh hoảng, thoáng nhìn A Vu và Sở Mậu, hiển nhiên đang lo lắng cho người bên ngoài.

Bên ngoài chỉ còn lại tiếng người nói rất nhỏ, nghe như lời thứ lỗi, có lẽ là ông chủ.

A Vu lại nghe người đầu tiên nói: “Người trong kia từ đâu tới? Trong kinh thành này không cho Lăng gia đây được mấy phần mặt mũi, hôm nay gia đây mời không ít khách quý đang đợi Trại Hoàng Ly, nếu ngươi không vào trong thì để tự gia vào nói.”

Trại Hoàng Ly nghe nói vậy, vừa vãn hát xong một khúc, nàng ta buông đàm ti bà hướng về phía A Vu hành lễ. “Khách nhân bên ngoài tranh cãi ầm ĩ về hai vị quý nhân, xin cho Hoàng Ly ra ngoài mời họ đi.”

A Vu nhìn thoáng qua Trại Hoàng Ly lại ra hiệu với Sở Mậu, ý nói cô nương này rất có mắt nhìn.

Kỳ thực Trại Hoàng Ly có thể nhận ra như vậy cũng không có gì lạ, lúc dọn chỗ đã thấy hai vị này dung mạo và khí độ không phải tầm thường, nếu đặt Lăng Dụ ở cạnh họ để so sánh sẽ thấy hắn bị người ta đẩy thành cặn bã, chưa kể người mặt trắng hầu hạ cạnh bên hai người này, Trại Hoàng Ly chắc chắn đó là một công công, trong kinh này người có thể dùng nội thị để hầu hạ thật không có bao nhiêu.

Sở Mậu nhìn Trại Hoàng Ly nói: “Không cần, để hắn vào xem rồi tính sao.”

Vừa dứt lời Lăng Dụ liền đạp cửa xông vào, Sở Mậu nheo mắt, không ngờ Lăng Dụ lại có thể cậy lực như vậy.

“Ngươi...” Vết sau của Lăng Dụ lập tức bị chính hắn nuốt gọn, thậm chí còn nghẹn lại.

“Chủ nhân.” Lăng Dụ cực kỳ tinh táo, vừa nhìn cách ăn vận và phục sức của Sở Mậu liền biết cần phải che giấu với chủ tử, rõ ràng Gia Hòa Đế không muốn để người khác biết được thân phận của mình, vì thế Lăng Dụ không dám gọi thẳng thánh thượng. Kỳ thực cho tới bây giờ mọi người ở đây đều biết rõ thân phận của Sở Mậu, chỉ là không dám nói thẳng ra mà thôi.

Sở Mậu có vẻ khá vừa lòng với biểu hiện của hắn, nhéch khóe môi với Lăng Dụ một cái.

Lại thấy Lăng Dụ có vẻ choáng váng, A Vu còn trùng mắt với Lăng Dụ, khi đó hắn mới phản ứng lại được, nhanh chóng quỳ xuống xin được trị tội.

Trại Hoàng Ly thấy vậy cũng nhanh chóng quỳ xin tha thứ.

A Vu nghĩ, tên Lăng Dụ quần là áo lượt này không ngờ lại được nữ nhân ái mộ như vậy.

“Không ngờ Lăng đại gia còn có cả khí phách như vậy, kinh thành này không có nhà ai ngươi không dám đạp cửa phải không?” Sở Mậu trầm giọng hỏi.

Lăng Dụ nhanh chóng quỳ gối dưới chân Sở Mậu. “Chủ nhân tha thứ, thần chỉ nhất thời nóng lòng, chủ yếu những người tới hôm nay đều khiêu khích thần muốn tới nghe Trại Hoàng Ly hát, thần không phải sẽ rất sốt ruột sao? Thần ngày thường tuyệt không dám thế, mong chủ nhân rộng lượng một lần, chủ nhân có cho Lăng Dụ tới Hồi cương, thần cũng cam chịu.”

“Ây, lời này của ngươi nói ra phải nhớ kỹ.” Sở Mậu nói. “Mời khách quý nào, chúng ta cũng tới xem náo nhiệt một chút.” Sở Mậu quay đầu nhìn A Vụ.

A Vụ lắc đầu, thân phận này của nàng đi gặp mấy người đó cũng không hay, nghĩ ra đều là những kẻ sang quý.

“Không ngại, đều là thần công cả, nàng là chủ mẫu đương nhiên nên gặp qua một lần.” Sở Mậu đứng dậy kéo tay A Vụ ý bảo nàng đứng lên, quay đầu nói với Lăng Dụ: “Dẫn đường đi.”

Lăng Dụ mặt mũi trắng bệch, tròng xanh chưng gián, khách của hắn hôm nay đều không thích hợp cho hai vị này gặp, nhưng tình cảnh này khác nào tên đã lên cung, hắn chỉ có thể duỗi cổ kè dao mà thôi.

Lúc Lăng Dụ mở cửa ra thì mọi người bên trong đều sững sờ phát run, A Vụ thát th الآخرة không biết có nên đi vào hay không.

“Hôm nay không tính chuyện vua tôi, tất cả đều đứng cả lên đi, trẫm nghe nói bên này náo nhiệt vui vẻ mới lại đây xem một chút.” Sở Mậu kéo tay A Vụ ung dung đi vào.

Lăng Dụ vội vàng đóng cửa lại. “Ngồi cả đi, ngồi cả đi, chủ nhân đã nói vậy, chúng ta chỉ nên vâng mệnh.”

A Vu lúc này mới hiểu vì sao Lăng Dụ lại nhận được sủng ái của Sở Mậu, hắn thực sự rất thông minh, đã nói vậy còn dây dưa xung hô quân thần mới thật là làm cạn hứng Sở Mậu.

A Vu không biết hôm nay trùng hợp thật hay do Sở Mậu có tình an bài, trong một khoảnh khắc nàng đột nhiên cảm thấy hối hận vì đã sinh vào ngày hôm nay.

Nhất thời chủ khách cùng ngồi xuống, A Vu và Sở Mậu ngồi trên. Mặt bàn lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng hát trong trẻo của Trại Hoàng Ly vang vọng khوا láp được chút tẻ nhạt.

Vinh Giới là người an toàn nhất trong bàn tiệc, A Vu nhìn sang y, vị ca ca hào hoa nhã nhặn này mỉm cười với nàng.

“Đại ca, phụ thân và mẫu thân vẫn khỏe chứ?” A Vu hỏi.

Lời vừa nói ra, mấy người còn lại mới được biết hóa ra nhân vật tựa thiên tiên giáng thế vừa vào cùng Hoàng thượng chính là Hoàng hậu nương nương.

“Mọi chuyện trong nhà đều tốt.” Tính cách Vinh Giới xưa nay vẫn vậy, trả lời xong là thôi bởi y vốn là người kiệm lời. A Vu nhìn Vinh Giới một lúc, vị đại ca này của nàng đúng là không biết dàn xếp, chỉ cần nói thêm mấy câu liền có thể giúp nàng tiêu trừ bao nhiêu xấu hổ rồi.

A Vu trông theo dư quang của Sở Mậu, liếc tới tận khéo miệng đang nhếch lên một nụ cười châm chọc.

Lúc che giấu như vậy chính là chột dạ, đợi lát nữa về A Vu khẳng định

mình còn phải chịu giày vò vô cùng nữa, chẳng bằng bây giờ làm liều đánh cược một lần, vì thế A Vu sẽ tạm thời bỏ qua hết ánh mắt của bốn người kia đang dồn trên mình, nhìn về hướng Đường Tú Cẩn.

Đường Tú Cẩn ngắn người, không ngò A Vu sẽ nhìn về phía mình, bàn tay y nâng chén rượu run run làm mấy giọt sánh ra ngoài.

A Vu hận Đường Tú Cẩn, không có chuyện gì tự nhiên gọi Cố nhị ca ra ngoài làm gì? A Vu nghĩ tới giao tình giữa Cố nhị ca và Lăng Dụ, nhưng hai nhà Đường - Cố vốn là quan hệ thông gia, Đường Tú Cẩn có thể là có hành động vì Cố Định Dịch nên mới có giao tình với Lăng Dụ.

Dù vậy, A Vu cũng thầm hận Đường Tú Cẩn không biết chọn thời điểm.

Sở Mậu nắm tay A Vu thật chặt, A Vu thu hồi ánh mắt đặt trên mình Đường Tú Cẩn, nhìn về phía Sở Mậu, ngón tay út khẽ kháng lòn tìm trong lòng bàn tay chàng, rước lấy một cái trùng mắt của Sở Mậu.

A Vu cũng trợn ngược lại. Hai người dây dưa trôi qua trôi lại một hồi mới chịu tách ra.

Chợt nghe trên bàn vang lên một tiếng vang vọng, Đường Tú Cẩn hô lên một tiếng: “Quân Tập.”

Quân Tập là tên tự của Cố Định Dịch.

A Vu theo tiếng gọi nhìn tới, chỉ thấy Cố Định Dịch làm nghiêng chén rượu trong tay. A Vu nhìn hắn, Cố Định Dịch cũng nhìn A Vu tới không rời mắt. Y đã nhiều năm rồi chưa gặp lại A Vu, cũng có thể sau này vĩnh viễn không còn cơ hội đó nữa, Cố Định Dịch quả thực tham lam nhìn ngắm nàng.

Mắt A Vu nhìn không được đã hơi ướt ướt, bởi vì nhị ca của nàng, Cố Định Dịch năm xưa tựa như chi lan ngọc thụ sao có thể già nua yếu nhược

như vậy. A Vu quả thực không còn mặt mũi nào đối mặt với y, lúc trước chính nàng đã hại mẫu thân, cũng hại luôn y, con người y vốn nên có tiền đồ tốt.

“Nàng dám khóc cho trẫm xem!” Tiếng Sở Mậu nghiên răng nghiến lợi vang lên bên tai A Vu.

A Vu không dám chớp mắt sợ lệ nóng sẽ tuôn tràn qua mi, quay đầu oán hận nhìn Sở Mậu, nhắc chân đá lên mu bàn chân của chàng một cái thật đau.

Những người khác lúc này đều là mắt nhìn mũi, mũi cắm xuống nhìn ngực, chậm rãi uống rượu, không ai dám ngẩng đầu, ai dám ngẩng đầu nhìn thẳng Đế Hậu cơ chứ? Chỉ riêng mình Lăng Dụ, lá gan hắn lớn như trái dưa hấu, nhìn A Vu không chớp mắt.

Con người Lăng Dụ có một tật xấu, thấy mỹ nhân chân lập tức mềm nhũn, đi cũng không vững, xem thế nào cũng không đủ.

Lăng Dụ lúc này thực đã tiêu hồn tán cốt, lúc trước hắn nghe nói Huyện chủ Linh Nhu là mỹ nhân trên đời hiếm gặp, đã lén nhìn trộm một lần, quả thực rất đẹp, khi ấy cổ Lăng Dụ đã mềm nhũn ra, còn cho rằng Hoàng đế bệ hạ nếu không phải đồ ngốc thì chính là bất lực, hiện giờ mới biết kẻ ngốc chính là mình.

Huyện chủ Linh Nhu kia mặc dù đẹp đẽ nhưng làm sao sánh được với vị trước mặt đây. Người này tựa như nước tinh khiết đọng lại dưới mặt băng kết, trong suốt sóng sánh, lại như ngọc quý vượt qua mài giữa của thời gian, bóng đẹp không tỳ vết, trông thấy kinh diễm, nhìn thấy kinh tâm, ánh mắt trước sau đều đặt cả trên mình nàng, chỉ sợ nếu nhìn ít đi một chút sẽ lỗ trống.

Đến lượt Hoàng hậu nương nương bức bối trùng mắt. Lăng Dụ nghĩ, nếu Hoàng hậu chịu liếc nhìn hắn một cái, hắn cũng cam tâm vì nàng giải tán tất

cả cơ thiếp trong nhà. Nghĩ vậy, Lăng Dụ lại nhớ tới long vật bé nhỏ trong nhà hắn. Đêm ấy nạp thiếp, hắn bất ngờ phát hiện ra hồng hoàn của Long Thị, thực không thể tưởng tượng nổi. Cho dù hầu nữ của Lăng Dụ đông đảo vô cùng, dáng vóc của Long Thị vẫn coi như nổi bật nhất trong số đó, bằng không sao hắn có thể mạo hiềm đòi lấy nàng.

Long Thị tất nhiên còn là hoàng hoa khuê nữ, chuyện này không khỏi khiến Lăng Dụ giật mình, hắn cảm thấy Hoàng đế bệ hạ đúng là hoang phí của trời. Nhưng hôm nay Lăng Dụ mới biết, Hoàng đế bệ hạ thực ra rất kén chọn, những người như Long Thị, căn bản không hợp khẩu vị.

Người khác có thể không nhìn ra, nhưng Lăng Dụ chính là tay quốc hoa già đời, vị nương nương này vừa ngồi xuống liền thấy tao nhã tự nhiên, cao quý đoan chính, hai đầu gối khép chặt, eo lưng thẳng tắp tựa như tiên nga trên trời không thể khinh nhòn, nhưng chính vẻ đẹp tươi mới ngọt ngào thoảng một nét lơ đãng tựa như tỏa ra từ từng lỗ chân lông trên mình nàng mới chính là điểm máu chốt khiến Lăng Dụ căn bản không thể nhúc nhích nổi.

Mỹ nhân này, đẹp số một không phải vì gương mặt hay vóc dáng mà chính bởi khí chất tỏa ra đó.

Lăng Dụ không kìm được hít một hơi thật sâu, giữa một đám xú nam nhân, hắn vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng từng làn hương thơm tỏa ra từ thân mình A Vu.

A Vu thực sự không thể chấp nhận được ánh mắt như “Đăng Đồ Tử” này của Lăng Dụ, liếc mắt trôi qua một cái vừa cao ngạo vừa khinh miệt, giống như một đòn giáng vào xương sống Lăng Dụ. Hắn ngồi không yên, suýt chút nữa ngã nhào.

Mặt Sở Mậu giờ đây đã đen như đít nòi, Trại Hoàng Ly bên kia cũng dứt một khúc ca.

“Xem ra trẫm còn ở đây các ngươi sẽ chẳng được thoải mái, trẫm đi vậy, các ngươi cứ tiếp tục đi.” Sở Mậu kéo tay A Vu đứng lên, nhất thời mọi người trong phòng đều đứng lên tiễn đưa.

A Vu vừa đi vừa nói: “Người kia cũng đáng ghét quá.”

Sở Mậu nói: “Đúng là đáng ghét, yên tâm đi, ngày mai trẫm sẽ báo thù cho nàng.” Đêm nay Lăng Dụ vô ý nói một câu Hồi cương, trời còn thương cho hắn mới từ Lĩnh Nam yên chướng trở về, thật không ngờ, Hoàng đế quả nhiên tâm đen, ngay hôm sau đã đuổi hắn tới Hồi cương.

A Vu không hề lên tiếng, tới lúc lên xe rồi mới lạnh lùng hỏi Sở Mậu: “Hoàng thượng, sinh thần thiếp chỉ vậy thôi sao?”

Sở Mậu không nói không rằng.

“Chẳng phải đã nói rất nhiều lần rồi sao, trong lòng thiếp hắn chỉ là ca ca ruột thịt mà thôi.” A Vu không nhịn được phải lên tiếng.

“Nhưng nàng cũng thấy ánh mắt hắn rồi đấy, hắn nhìn nàng giống như nhìn tiểu muội sao? Ta không chịu nổi khi nàng nghĩ tới hắn, hôm nay nếu nàng không cho đòi Quách Thị, trẫm cũng không nảy sinh lòng tham này.” Sở Mậu phản bác lại.

A Vu cắn cắn môi, cũng biết Sở Mậu không hề nói sai. “Hắn nghĩ thế nào làm sao thiếp quản được? Nhưng lòng thiếp rõ ràng ràng, thứ giấm chua này Hoàng thượng uống thật là vui!” A Vu châm chọc nói.

Sở Mậu cười cười, kéo tay A Vu. “Giám này về sau ta sẽ không uống nữa.”

A Vu liếc nhìn Sở Mậu, có cảm giác thấy không đáng tin.

Hoàng đế bệ hạ gãi gãi sống mũi. “Theo cách nàng nhìn Cố Đinh Dịch thì đích xác là không có gì với hắn.”

“Chàng biết rồi?” A Vu “hừ” lạnh.

“Lúc ấy ta đếm mạch đập của nàng, thấy không có biến hóa gì lớn.”

Mắt A Vu trợn tròn lên, Hoàng đế bệ hạ đúng là dám làm dám nói, có thể dụng tới bất kỳ thủ đoạn nào. Nàng thật lấy làm bế tắc vì chàng.

Có điều, chính A Vu cũng nhận thức được tấm lòng của Sở Mậu. Từ nhỏ chàng lớn lên trong cung cấm lạnh lẽo dùi hiu, vì thế một khi có thể có được người mình yêu, nhất định phải sống chết giữ lấy, không chấp nhận một chút sút me.

A Vu vẫn luôn băn khoăn vì cảm giác đó của Sở Mậu nên rất lâu không dám nói chuyện về Cố Đinh Dịch.

“Giờ chúng ta đi đâu đây?” A Vu thấy xe ngựa không hướng về phía cấm cung.

“Khó khăn lắm mới được ra ngoài một chuyến, nàng không muốn về thăm nhạc phụ, nhạc mẫu sao?” Sở Mậu nhéo nhéo mũi A Vu.

A Vu quả nhiên vô cùng cao hứng, cắn tai Sở Mậu, nói: “Chàng đã tính toán sẵn chuyện này hay nhất thời nghĩ ra hòng bồi thường cho thiếp?”

Sở Mậu khẽ xoa đầu A Vu. “Sao trẫm phải bồi thường, nếu nàng không

dụ người như vậy, trăm đâu cần bức bối tới mức này.”

“Có điều, nếu thiếp không dụ người như vậy, chắc gì Hoàng thượng đã nhìn trúng thiếp.” A Vu nói cứng, kiếp trước của nàng chính là minh chứng tốt nhất. Nhắc tới chuyện này A Vu đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

“Hoàng thượng, chàng nói xem nếu lúc trước tiên Hoàng không ban hôn cho chúng ta, đời này của chúng ta sẽ giống như bây giờ sao?” A Vu hỏi.

Vấn đề này chính Sở Mậu cũng không dám mù mờ trả lời A Vu, lần đầu tiên gặp A Vu bản thân chàng cũng không có cảm giác gì quá lớn, mọi chuyện đều do những biến cố phát sinh về sau. Thành thực mà nói, mỹ nhân nếu chỉ dựa vào gương mặt mà muốn khiến Gia Hòa Đế phải ái mộ thì đúng là vọng tưởng.

“Không biết. Nhưng ta biết mình sẽ hối hận cả đời, không phải chính nàng đã nói kiếp trước về sau ta đã xuất gia đó sao?” Sở Mậu khẽ hôn A Vu một cái. “Đại khái ông trời rủ lòng thương xót, cho nàng sống thêm một kiếp, để chúng ta có được cơ hội này.”

“Không phải trước kia chàng từng nói, dù thiếp không gả cho chàng, chàng cũng phải cướp lấy thiếp còn gì?” A Vu lầm bầm châm chọc.

Sở Mậu nghĩ ngợi một chút. “Hay là chúng ta thử xem?”

“Nghĩ hay ghê!” A Vu hất tay Sở Mậu ra.

“Kỳ thực, đâu chỉ có ông trời rủ lòng thương.” A Vu nhớ tới Long Khánh Đế. “Chàng nói xem vì sao năm đó Hoàng thượng lại đem thiếp chỉ hôn cho chàng?” Vấn đề này thực đã khiến A Vu đắn đo rất lâu.

Lúc trước Vinh tam lão gia mặc dù đã là Thị lang tam phẩm, nhưng trong kinh thành này cái gì cũng không nhiều, chỉ có quan lại là vô số kể, đâu

tới lượt A Vu lén làm chính phi. Đương nhiên cũng có thể vì Long Khanh Đế không thích Sở Mậu, tùy tiện nhặt một cô nương rồi ban cho chàng, nhưng vấn đề là vì cái gì lại chọn đúng mình?

Sở Mậu nhìn A Vu. “Thật tình ta cũng không biết, nếu muốn biết nội tình, chắc phải xuống đó hỏi lão nhân gia người thôi.”

A Vu nhìn Sở Mậu vẻ đáng thương. “Vậy chàng cứ đoán thử đi.”

Thế nhưng, ai có thể đoán được đây? Có thể là Long Khanh Đế sau khi xem qua bức họa của A Vu đột nhiên có cảm giác hai người thật xứng đôi vừa lứa, cho nên mới ban hôn? Cũng có thể Long Khanh Đế chỉ chọn bừa trong số tranh của vô số người, cuối cùng may mắn rút trúng A Vu? Hoặc vì Vinh gia chẳng thế chẳng lực, Vinh tam lại là thứ xuất, không được An Quốc Công ủng hộ, vì thế mới đem chỉ hôn A Vu cho Sở Mậu, cố tình chèn ép Sở Mậu?

Có rất nhiều khả năng.

Trong đời người thường có rất nhiều điều tưởng như là tất nhiên, cũng có nhiều điều dường như chỉ là dĩ ngẫu, có điều chính điều ngẫu nhiên ấy mới góp phần tạo nên nhân sinh quái lạ này.

Lúc A Vu và Sở Mậu đứng trước cửa thì toàn bộ môn phòng đều choáng váng. Họ đương nhiên phải nhận ra cô nãi nãi nhà mình, nhưng hiện giờ cô nãi nãi đã thành Hoàng hậu rồi, cẩn bản không thể gấp ở đây được nữa, huống hồ bên cạnh người còn có Hoàng đế bệ hạ.

Tên gác cổng liền quỳ xuống hô lớn: “Vạn tuế”

Sở Mậu nhíu mày, kéo A Vu vào trong. Hai người họ cải trang tới đây,

vốn không muôn gây ra động tĩnh. Cũng may có chút cơ trí, từ xa nhìn thấy không ngừng kêu mau tới báo Đồng Thị. Hiện giờ, Đồng Thị là quản gia.

Vinh Cát Xương và Thôi Thị cùng nhảy dựng lên, không kịp thay xiêm y, cuống quýt chạy tới nghênh giá.

“Tiên sinh và nhạc mẫu xin đứng cả lên, hôm nay là sinh thần của A Vu, nàng nhớ nhung các vị nên muôn ghé lại thăm.” Sở Mậu đỡ Vinh Cát Xương dậy.

Hết thấy vừa ngồi an vị trong chính đường chợt nghe phía sau vọng lại tiếng xì xào ồn à. Đây là nhà mẹ A Vu, nàng ra mặt sẽ tiện hơn: “Đây là sao vây?”

Vinh Cát Xương và Thôi Thị nhìn nhau, không biết phải mở miệng thế nào.

A Vu lại nhìn Đồng Tàng Nguyệt, Đồng Thị lên tiếng giải thích: “Từ phía phòng lão thái thái.” Đồng Thị cũng cảm thấy khó nói, cuối cùng vẫn phải giải thích ngon ngành: “Tú cô nãi nãi nhà nhị thúc vẫn thường tới đây cầu kiến lão gia, lão gia không đồng ý, lão thái thái liền làm ầm ī lên.”

Chuyện xấu trong nhà, muôn che cũng chẳng kịp che, ngược lại cũng hay, để Đέ Hậu cùng biết tới.

Nhắc Tào Tháo liền thấy Tào Tháo tới. Có nha đầu báo lên, Tú cô nãi nãi đã tới.

“Sao cô ta còn tới đây?” A Vu nhướng mày, cuối cùng cũng hiểu ra, chỉ có giờ này Vinh lão phụ thân mới có nhà. A Vu đứng lên. “Phụ thân mời Hoàng thượng vào thư phòng nghỉ một chút, con qua gấp Vinh Nguyệt.”

Lúc Vinh Tú được dẫn tới thượng phòng của Thôi Thị thì trăm ngàn lần

không tưởng tượng được là A Vu lại có thể ngồi ở đó. Vì đường muội này Vinh Tú đã nhiều năm không được gặp rồi.

Nhớ năm đó bọn họ một người là Vương phi, người kia là dâu của con trai trưởng Hầu phủ, cũng coi như chẳng cách nhau bao xa, nhưng hôm nay rõ ràng đã là một trời một vực. Nhưng A Vu và Vinh Tú dù sao cũng đã trưởng thành, cho dù nàng có là Hoàng hậu, Vinh Tú cũng không tránh được nhớ lại Vinh Toàn của năm xưa.

Năm đó Vinh Toàn phải quỳ trước mặt cô ta, hiện giờ Vinh Toàn vẫn không con. Có điều, Vinh Tú không dám nói những lời này ra, chỉ biết cung kính dập đầu với A Vu.

“Ngươi cũng có nhà có cửa, có trượng phu và nhi tử cần chăm sóc, vì sao đã muộn thế này rồi còn tới đây, không sợ quấy rối khiến lão thái thái không được yên giấc hay sao?” A Vu lạnh lùng nhìn Vinh Tú.

“Dân phụ... dân phụ chỉ muốn xin cho phu quân một chức quan, hai cháu ngoại của nương nương tuổi còn nhỏ, hiện giờ trong nhà khó khăn vất vả, cầu nương nương thiện tâm, xót thương lấy dân phụ tội nghiệp này. Chuyện năm đó đều do dân phụ thô đại, đắc tội nương nương, xin nương nương bỏ qua cho dân phụ.” Vinh Tú phục lạy nói.

“Nói vậy, bốn cung không cho phu quân ngươi một chức quan chính là không chịu bỏ qua cho ngươi? Đừng nói quan tước là công khí quốc gia, nữ tắc chúng ta không được hỏi tới, chưa kể ngươi là đường tỷ của bốn cung, ngày bé đã không thể bảo vệ muội muội, lớn lên còn nhiều lời chê giễu, sinh được con trai thì giỏi lắm sao, bốn cung có thể khiến cho ngươi nuốt lại hết những thứ đã nói ra!” A Vu thực sự chán ghét Vinh Tú vô cùng, không những không đạt được mục đích ngày ngày tới gây rối còn xúi bẩy lão thái thái làm theo.

Vinh Tú nghe A Vu nói vây sơ hãi ngã ngồi về sau.

“Quay về đi, từ nay về sau không được tới đây nữa. Còn phu quân của ngươi, nếu hắn thực sự có năng lực, không cần đến một người đàn bà như ngươi ra mặt giúp.” A Vu dăm câu ba lời đuổi Vinh Tú đi rồi liền xoay người sang thượng phòng lão thái thái.

Lão yêu bà này chính là người A Vu chán ghét nhất. Bà ta nhìn thấy A Vu không những không quỳ ngược lại còn cười lạnh. “Thế nào đây, Hoàng hậu nương nương giá lâm, còn định bắt một bà lão lớn tuổi như ta phải quỳ u?”

A Vu nhìn lão thái thái một cái, ngồi xuống.

Minh Tâm ở bên nói: “Hoàng hậu nương nương, lẽ không thể bỏ.”

Bên cạnh tự nhiên có người đỡ lão thái quỳ xuống.

Lão thái thái chửi bới ầm ĩ; “Vinh Toàn, con ranh con! Lúc cha ngươi được sinh ra, nếu ta sớm bóp chết thì nó đã không sinh ra thứ nghiệp chướng như ngươi bây giờ! Ôi!” Lão thái thái đang mắng chửi hăng say, miệng đột nhiên bị chặn lại.

A Vu chưa từng coi lão thái là bà nội, tất nhiên không có hiểu đạo gì với bà ta, Minh Tâm bất luận làm gì đều khiến A Vu yêu thích.

“Các người hầu hạ lão thái thế nào vậy, sao có thể tùy thời tùy lúc điên điên khùng khùng như thế, không sợ dọa chết người sao?” A Vu nhìn bốn phía nói. Quở nạt như vậy nhằm mục đích khiến lão thái thái phải dịu xuống. “Đại táu, đã bốc thuốc cho lão thái thái chưa?”

“Hồi bẩm nương nương, ngày ngày đều thuốc thang đầy đủ, hai hôm trước vẫn còn rất tốt. Tú cô nãi nãi vừa tới, lão thái thái liền thành như vậy.”

Lão thái thái nghe Đồng Thị nói xong liền phản kháng kịch liệt hơn.

A Vu thấy bà ta trong bộ dạng như vậy, cảm thấy không vui thú chút nào. Lúc nhỏ lão thái chèn ép tra tấn nàng là lúc nàng yêu nhất, nhạy cảm nhất, nhưng hôm nay nếu nàng ép uổng lại lão thái thái, đúng vào lúc bà ta thê thảm nhất, như vậy thật không có gì thú vị.

“Vậy đừng cho lão thái thái gặp nàng ta nữa. Cho ăn uống đầy đủ, cũng coi như tận tâm thay phụ thân.” A Vu vẫn nhiên nói rồi đứng dậy. “Lão thái thái người nghỉ cho khỏe đi, bồn cung đi đây. Có điều đại phòng và nhị phòng không chết được đâu, bồn cung thay người trông chừng rồi.”

Ánh mắt lão thái thái trở nên trống rỗng, không còn giãy giụa nữa.

Những lời ngoan tuyệt nhường ấy, Vinh tam lão gia không dám nói, Đồng Thị cũng không dám nói, nhưng A Vu nói ra, lão thái thái không dám không tin.

A Vu từ phòng lão thái thái đi ra, lại nói chuyện với Thôi Thị thêm một lúc. Thôi Thị đương nhiên vẫn chỉ nói những lời tầm thường như cũ, từ lúc A Vu thành thân tới giờ, mỗi câu chuyện của bà đều bắt đầu như vậy, đều là sinh con, sinh con, sinh con.

Lúc ra khỏi Vinh phủ hồi cung A Vu đã mệt đến không bước nổi nữa, dựa vào lòng Sở Mậu hỏi: “Hoàng thượng, cha thiếp và mọi người dâng sớ ép người sinh con, đã sớm ép người tới phát điên rồi chứ?”

“Đúng là ép tới phát điên rồi, đại nam nhân như trẫm làm sao sinh con đây?” Sở Mậu cười nói.

“Thật tình phải nói với chàng.” A Vu khó khăn lắm mới gom đủ dũng khí nhắc tới chuyện này. “Nếu thiếp cả đời không sinh được con, hoặc chỉ sinh được con gái, vậy phải làm sao đây?”

Mắt A Vu lóe lên sáng long lanh, trong đó hấp háy chờ mong.

“Đừng nhắc tới chuyện này làm gì, tới lúc đó nhận một đứa con thừa tự là xong.” Sở Mậu nói thật lanh đạm.

“Chàng nói thật? Thật chứ?” A Vu rướn người lên nhìn Sở Mậu.

Sở Mậu vuốt má A Vu. “Đời này trẫm đã được ông trời chiếu cố rất nhiều rồi, làm người không thể quá tham lam được.”

“Kỳ thực ngày trước Hoàng thượng không nên giải tán hết các trắc phi đi, như vậy thiếp đã không bị áp lực thế này.” A Vu được sủng ái lại bắt đầu khoác lác.

Sở Mậu hung hăng đánh vào mông A Vu. “Bót nói nhảm cho ta. Vừa rồi ta chỉ vô tình liếc mắt với một cô gái trên đường, nàng xem biểu tình của nàng thế nào?”

A Vu nghĩ về chính mình, nhịn không được bật cười. “Thiếp chỉ lo lắng Đào Trắc phi về nhà rồi, có thể không...”

“Yên tâm, trẫm đã sắp xếp xong xuôi cả rồi. Dù sao cũng là người của phủ Kỳ Vương gả đi. Đào Thị gả xuống Giang Nam. Hà Thị tự tìm đường chết.” Sở Mậu nói. Phủ Trần Quốc Công lưỡng nan, Sở Mậu đăng cơ rồi cũng tính toán rành rẽ. A Vu không quan tâm tới Hà Thị nữa. Nàng nghe rằng mấy nữ nhân trong phủ ra ngoài đều được an bài đầy đủ, trong lòng cảm thấy không quá áy náy.

“Cảm ơn chàng,” Nói rồi A Vu cúi đầu hôn lên môi Sở Mậu, nhưng rất

nhanh miệng nói rõ: “Không cho phép chàng động.”

A Vụ đỏ mặt nói: “Thiếp hầu hạ người.”

Lời này thật khiến Sở Mậu kích động muôn chét. Kết quả, cái gọi là hầu hạ của Hoàng hậu nương nương chính là hôn chàng trong chốc lát, mỹ vị quả có mỹ vị, hạnh phúc cũng thật hạnh phúc, chỉ có điều không đờ đói được.

Sở Mậu cứ như vậy nhìn A Vụ đầy chờ đợi, A Vụ vốn còn tưởng kĩ năng hôn của mình đã chinh phục được Hoàng đế bệ hạ, nên càng nhiệt tình hôn tới, cuối cùng Sở Mậu ngồi rất lâu trong xe ngựa, sau đó mới chịu xuống.

Sang tháng Năm, A Vụ nghe tin Huệ Đức phu nhân đã hứa gả Loan Nương cho trưởng tử Hoàn phủ. A Vụ cũng lười để tâm, chỉ tới tận tháng Tám khi Loan Nương thành thân mới ban cho nàng ta một món hồi môn là đôi ngọc như ý.

Là một trong những đôi ngọc như ý A Vụ vẫn thích. Mùa hạ oi ả tuy rằng đã gần qua, nhưng những bức bối trong lòng A Vụ không những không tan cùn càng trở nên khó chịu - Nửa năm đã qua rồi mà bụng nàng vẫn chưa hề có động tĩnh gì.

Mấy ngày đầu hè, nhiều lần A Vụ có cảm giác buồn nôn ghê gớm, đến độ Sở Mậu còn tưởng nàng đã mang thai. Khi ấy mặt mũi chàng vui mừng xán lạn, A Vụ cảm thấy nếu mình mang bầu thật thì tốt biết bao.

A Vụ vẫn luôn nghi ngờ vì sao không thể có thai, trong lòng vô cùng lo lắng, Thôi Thị cách dăm hôm ba bữa lại đưa vào cung một lá bùa cầu tự nào đó nghe bảo cực kỳ linh thiêng.

Như thế mấy lần, Khương Lương Chi rốt cuộc phải lên tiếng: A Vụ càng

tạo áp lực thì càng khó đậu thai, ông ta khuyên nàng phải giữ bình tĩnh. Nói miệng thì dễ, nhưng giữ bình tĩnh trong lòng là điều khó khăn nhất.

A Vụ bên này buồn phiền chuyện con cái bên kia lại buồn phiền chuyện Sở Mậu. Hoàng đế bệ hạ như thể chưa từng ăn thịt, bây giờ càng dùng nhiều thủ đoạn ép uống nàng. Mấy ngày trước A Vụ còn bị chàng bắt đến Quy Điện Viên tùy tiện một phen, A Vụ vừa nghĩ tới liền thấy xấu hổ vô cùng.

Nhưng Hoàng đế bệ hạ cũng thực ăn xương biết túy, lúc này đang ở Tây Uyển nghỉ mát, rất gần Quy Điện Viên, A Vụ thực sự rất sợ. Tâm tình buồn rầu, khó tránh được nguyệt sự có chút sai lệch, tháng này A Vụ đã trễ ba ngày rồi.

Nguyệt sự muộn vài ngày chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên, A Vụ đã bị nỗi sợ bóng gió biến thành mệt không chịu nổi.

Đến tối, Sở Mậu lại qua đây khiêu khích nàng, A Vụ mệt đến phát hoảng, lại cảm thấy bụng hơi đau, lúc ấy liền khóc àm lên. “Đau bụng.”

Trong nội cung của Gia Hòa Đế; Hoàng hậu nương nương bất kể gấp chuyện gì nhỏ tí đâu đều là đại sự hàng đầu. Cho nên, A Vụ kêu một tiếng “Đau bụng”, thái y lập tức chạy tới bên giường.

Lý thái y trực đêm nay, có điều ông ta không am hiểu phụ nhân khoa cho lắm, căn cứ vào mạch tượng của Hoàng hậu nương nương mà xét, thấy mạch lưu loát như châu nảy khay ngọc, có thai mạch hiện ra nhưng không quá rõ ràng, vì thế Lý thái y không dám khẳng định, cũng vì vẫn còn hoài nghi nên không dám tùy tiện cho dùng thuốc linh tinh, sợ ngộ nhỡ ảnh hưởng long thai thì lão có chết muôn lần cũng không đủ đền tội.

“Nương nương cảm thấy đau bụng từ khi nào?” Lý thái y hỏi.

A Vu hết nhìn lão thái y tóc bạc lại nhìn Sở Mậu, lời này sao nàng nói cho đặng.

Cuối cùng vẫn là Sở Mậu đưa Lý thái y ra ngoài kê rõ đầu đuôi. Đợi Sở Mậu quay lại, A Vu liền hỏi chàng: “Lý thái y nói sao?”

“Không việc gì, có thể do đầy bụng.” Sở Mậu nói.

“Nhưng mấy hôm nay thiếp thấy ngực nao nao.” A Vu nói.

“Mai trâm sẽ cho Khương Lương Chi tới chẩn mạch lại cho nàng.” Sở Mậu nói. “Ngủ đi, giờ đêm rồi, cũng đến giờ nàng đi ngủ.” Sở Mậu nhẹ nhàng xoa đầu A Vu.

Chỉ phút chốc A Vu đã chìm sâu vào giấc ngủ, Sở Mậu một mình lòng dạ ngổn ngang, không biết ngày mai Khương Lương Chi bắt mạch có ra cùng kết quả như hôm nay hay không.

Buổi triều hôm sau, Sở Mậu hạ triều lập tức đi về nội điện, Khương Lương Chi kè sát theo sau.

A Vu vươn tay ra, nàng thấy sắc mặt của Sở Mậu vừa sốt ruột lại vừa căng thẳng, bát giác cũng căng thẳng theo, lẽ nào là như vậy? Tim A Vu đập loạn như trống dồn.

“Đúng là hoạt mạch, có điều nguyệt phân quá mỏng, mấy ngày nữa thần sẽ tới chấn lại một lần nữa.” Khương Lương Chi nói chưa chắc chắn, nhưng nét mừng rỡ ánh lên trong mắt thì không thể che giấu được. Không thái y nào dám nói chắc chuyện này, ngộ nhỡ đến cuối cùng không phải hỷ mạch chẳng

những không được hưởng thánh ân còn rước thêm đại họa.

Có điều cứ vào y thuật của Khương Lương Chi, A Vu tin chắc ông ta sẽ không chẩn mạch sai.

A Vu nhìn Sở Mậu, tảng đá treo trong lòng nàng bấy lâu nay đã buông được rồi, lệ như châu tuôn rơi lã chã. Nhìn sang Hoàng đế bệ hạ cũng không thấy khác hơn chút nào, hốc mắt chàng ửng đỏ từ bao giờ.

“A Vu.” Sở Mậu vươn người tới.

A Vu nhào vào lòng Sở Mậu, ôm lấy hông chàng, khóc nắc lên thành tiếng, càng khóc càng nức nở hơn.

“Ôi tổ tông của ta, nàng cẩn thận kéo khóc tới mù mắt.” Sở Mậu ngồi xuống cạnh A Vu, nâng mặt nàng hôn lên những giọt lệ. “Đừng khóc, đây là chuyện đáng mừng, trẫm hận không thể chiêu cáo toàn thiên hạ.”

A Vu bị những lời của Sở Mậu chọc cười. “Hoàng thượng gấp cái gì chứ, nguyệt phân vẫn rất mỏng, không thể nói chắc được.” A Vu đặt ngón tay chặn trước môi Sở Mậu.

Sở Mậu liền ngậm lấy ngón tay nàng, hai người nhìn nhau đắm đuối. Người hầu kề hạ xung quanh thấy cảnh này đã quen, chỉ đứng cúi đầu. Khương Lương Chi bên kia không quen, đã nhiều tuổi như vậy rồi còn bị Đế Hậu làm cho đỏ gay mặt mũi.

Lúc lâu sau, Sở Mậu mới quay đầu lại nói: “Khương thái y, mau viết hết những điều cần kiêng ky ra cho trẫm, đặc biệt những món cấm sử dụng. Ngoài ra, hiện giờ cần uống thêm thuốc gì?”

Khương Lương Chi nhanh chóng đáp: “Thần lập tức kê liền. Sức khỏe của Hoàng hậu nương nương hiện tại rất tốt, theo mạch tượng hiện tại không

cần dùng thêm thuốc.”

Sở Mậu gật gật đầu nói: “Trẫm giao Hoàng hậu và thai nhi cho ngươi, từ nay về sau phải dụng tâm. À, trẫm cho ngươi một đặc quyền, có thể mời tất cả phụ khoa thánh thủ trong thiên hạ về, chỉ cần là người ngươi cảm thấy có thể dùng là được. Trẫm chỉ có một câu, không được để xảy ra sơ suất với Hoàng hậu.”

Khương Lương Chi mồ hôi ròng ròng, quỳ xuống. “Vâng mệnh.”

A Vu đây Sở Mậu một cái. “Hoàng thượng người cǎng thǎng gì chứ, làm thiếp cũng cǎng thǎng theo, phụ nhân sinh con chẳng phải chuyện thường sao?”

“Được, được, trẫm không cǎng thǎng nữa, nàng cũng đừng cǎng thǎng làm gì.” Sở Mậu hôn lên má A Vu.

Cả sáng hôm đó, Sở Mậu an ủi vỗ về A Vu, sau đó còn ở lại bên nàng rất lâu. Nếu không có việc gấp cần xử trí, chàng quả thực không muốn rời A Vu nửa bước.

“Nàng phải ngoan, ba tháng đầu giữ gìn cẩn thận, chúng ta nếu có thể nǎm sē không ngồi, có thể ngồi sē không đứng, được không?”

“Nào có khoa trương như vậy, lưng đâu có bị thương chứ?” A Vu đẩy Sở Mậu ra. “Hoàng thượng mau đi đi, người ở đây chán hết gió của thiếp rồi.”

Sở Mậu mau chóng tránh ra nửa bước. “Trẫm cho nhạc mẫu vào đây cùng nàng, nghe nói nữ nhân mang thai ở cạnh mẫu thân là tốt nhất.”

A Vu ngẫm nghĩ. “Như vậy cũng phải, có điều mới được vài ngày, chờ sau này lộ bụng hãy tìm mẫu thân vào. Trong nhà còn chuyện trong nhà,

người đâu thể cứ thế là đi?”

“Nhạc mẫu có thể có chuyện gì? Nếu một nàng dâu không đủ, trẫm sẽ cho nàng một nhà.” Sở Mậu bá đạo nói.

A Vụ thực sự bị Sở Mậu làm cho dở khóc dở cười.

Hôm đó Sở Mậu đã tới tiền điện triệu kiến công thần, mặc dù chuyện A Vụ chàng quá tình không nói không kể nhưng gặp ai cũng kêu bọn họ mau chóng tiến cử bà đỡ tài giỏi trong phủ, vì thế không quá nửa ngày, triều đình khắp lượt trên dưới đều biết tin Hoàng hậu mang thai.

Hai ngày nay, Sở Mậu làm việc nhanh gọn dứt khoát vô cùng, nụ cười luôn treo trên mặt không hề buông xuống.

Thôi Thị biết tin hôm sau lập tức tiến cung, còn mang theo cả hành lý, cuối cùng A Vụ phải cẩn thận khuyên nhủ, hết lời giảng giải có tình có lý mới khiến Thôi Thị tạm gác ý định ở lại lâu dài trong cung qua một bên.

“Sao nhạc mẫu có thể đi như vậy được?” Sở Mậu trở về không thấy Thôi Thị, kỳ quái hỏi.

“Chàng còn nói sao, bảo chàng không nói thì đừng nói, sao nhanh như vậy mẫu thân thiếp đã biết rồi. May hôm nay Khương Lương Chi chẩn lại mà không phải thì biết làm sao đây?” A Vụ dẫu môi nói.

Sở Mậu ngồi xuống bên cạnh A Vụ, kéo chân nàng bắt đầu xoa bóp. “Nếu có chẩn sai, Khương Lương Chi cũng chẳng còn mạng.”

A Vụ thở dài một tiếng. “Nếu sinh công chúa thì sao?”

“Công chúa có gì không tốt? Chỉ cần chúng ta có thể sinh con, sinh một đứa không được thì sinh hai.” Sở Mậu vừa nói, tay cũng không ngừng xoa.

A Vu thuận thê gạt bàn tay Sở Mậu đang đặt trên chân mình ra. “Hóa ra Hoàng thượng luôn cảm thấy thiếp là gà không biết đẻ trứng sao?”

Sở Mậu bật cười thành tiếng. “Chưa thấy ai đem so mình với gà mái bao giờ.”

A Vu cũng bật cười theo, đồng thời rút chân khỏi vòng tay Sở Mậu, liền bị chàng tóm lấy. “Hoàng thượng vì sao cứ xoa chân thiếp vậy?”

“Ta đã hỏi qua rồi, nghe nói lúc mang thai chân rất dễ bị sưng và chuột rút, vì thế mỗi ngày ta sẽ xoa chân cho nàng, để nàng bớt phải chịu đựng chuyện đó.” Sở Mậu nói.

A Vu nhìn Sở Mậu, dẫu môi nói: “Thiếp cảm thấy Hoàng thượng còn coi trọng hoàng tự hơn cả thiếp.”

“Cũng bởi con do nàng sinh ra.” Sở Mậu đối đáp thực trôi chảy, hai người đùa vui một lát mới nghỉ ngơi.

A Vu nằm trên giường, đầu ngón chân khẽ gãi gãi lên bắp chân Sở Mậu, nũng nịu nói: “Hoàng thượng, còn tận chín tháng nữa, thiếp phải làm sao bây giờ?”

Sở Mậu không cản bàn chân A Vu. “Ta biết nàng đang chực báo thù. Có điều nàng không muốn, ta cũng không muốn, làm sao có thể sớm mang thai như vậy?”

A Vu đang định phản bác, chỉ thấy Sở Mậu nói tiếp: “Trẫm đã nghe ngóng rồi, qua ba tháng, nếu nàng muốn, trẫm vẫn có thể thỏa mãn cho nàng. Còn nữa...” Sở Mậu lắc lắc ngón trỏ, nói: “Nàng đừng quên, chín tháng cũng không lâu lắm, cùng lắm trẫm cho nàng thêm ba tháng chăm con. Trẫm cũng phải nhắc nhở nàng, trẫm cũng có thù.”

A Vu còn định mở miệng, liền thấy Sở Mậu nói: “Có một số việc, nhất định phải làm tại Quy Điện Viên.”

Ké sách dùng thiên tử kế nhiệm ép thiên tử đương nhiệm của A Vu hiển nhiên không thành hiện thực, đành phẫn nộ xoay người đi, không thèm quan tâm tới Sở Mậu, quay lưng về phía chàng. “Cách xa thiếp ra, đõ nói thiếp trả thù chàng.”

Sở Mậu lần tới ôm lấy A Vu, vỗ về nàng: “Yêu tinh mê người như nàng, trẫm nếu không nói vậy nhất định mấy tháng này sẽ bị khinh phụ mà chết.”

Hoàng đế bệ hạ đúng miệng vàng lưỡi ngọc, liệu sự như thần, quả nhiên về sau bị khinh phụ.

Có điều, hiện tại Gia Hòa Đế bệ hạ vẫn còn đang bận chuẩn bị trở thành phụ thân. Không đầy hai tháng, cả nước nơi nơi đều tiến cử các bà đỡ giàu kinh nghiệm nhất đưa vào cung.

Mặt khác, phủ Nội Vu cũng bắt đầu tuyển chọn vú bà, A Vu chứng kiến, xem chừng Hoàng đế tuyển tú có lẽ cũng không rầm rộ và cẩn thận như vậy, Sở Mậu còn đích thân tới chọn lựa.

Chàng lúc thì ruồng rẫy vú bà lông mày hung tợn sợ dọa nhi tử hay khuê nữ của mình, lúc lại gạt bỏ vú bà nặng mùi son phấn, lúc khác bèn đánh trượt một vú bà da không được trắng trẻo, ngộ nhỡ công chúa uống sữa của nàng ta rồi bị đen theo thì phải làm sao?

Ngoại trừ bà đỡ, vú bà, còn có một người khiến Sở Mậu cực kỳ để tâm, đó là đầu bếp trong ngự thiện phòng. A Vu được nuông chiều từ bé, hiện giờ cũng được Sở Mậu dưỡng cho không ít thoi xáu, ba tháng đầu mang thai

động tới liền nôn ợe, ăn gì cũng không trôi, khiến Hoàng đế bê hạ cuồng quýt giật chân nghiến răng.

A Vu bị Sở Mậu giục ăn cơm đến phiền liền ném đũa, xoa bụng nói: “Tiểu bảo bối nói muốn phụ thân làm đồ ăn.”

Sở Mậu nhất thời không kịp phản ứng. “Muốn ăn đồ tiên sinh nấu sao, ta cho người đi truyền.” Sở Mậu còn tưởng phụ thân trong lời A Vu là Vinh tam lão gia.

A Vu dẫu môi nói: “Không phải phụ thân thiếp, phụ thân của đứa nhỏ co.”

Sở Mậu chỉ vào mũi mình nói: “Là con muốn ăn hay mẫu hậu nó muốn ăn?”

A Vu héch cầm hỏi: “Có gì khác nhau sao?”

Sở Mậu nói: “Nếu nó dám ép uống phụ hoàng như vậy, đợi nó ra đời xem trẫm hành nó thế nào. Còn nếu mẫu hậu nó muốn, trẫm đương nhiên vui mừng.”

A Vu bị Sở Mậu chọc cho bật cười khanh khách, giơ ngón cái về phía Sở Mậu. “Hoàng thượng co được duỗi được đúng là chân mệnh hào kiệt.”

Sở Mậu nhéo nhéo mũi A Vu. “Trẫm xuống bếp làm cơm, không cho phép nàng được khảnh ăn. Nàng nhìn lại mình xem, cầm nhọn hoắt rồi.”

Hoàng đế bê hạ tự mình xuống bếp chính là chuyện tốt cùng có thể có rồi, Sở Mậu cởi áo khoác, đổi sang áo khác, buộc chặt tay áo, đeo tạp dề gọn gàng. Máy chuyện băm rau thái thịt đương nhiên không cần Sở Mậu phải ra tay, chàng có thể động tới đảo đảo mấy cái đã là “cảm thiên động địa” lắm rồi.

A Vu dùng khăn tay bịt mũi đứng ở cửa phòng bếp, thấy Sở Mậu múa thià, trông từ phía sau lại quả thực rất có khí thế.

Có điều, A Vu đã sớm hối hận rồi, nàng nghĩ nếu Hoàng đế bê hạ đồ muối vào, nàng nên ăn hay không đây?

Lúc đồ ăn được bày lên bàn nhìn cũng rất có hình có dạng, công phu xếp đặt của Gia Hòa Đế bê hạ cũng không kém ngự trù là bao, xinh đẹp còn sạch sẽ, rất có khiếu thẩm mỹ. A Vu tự dặn lòng, nếu không bỏ quá nhiều muối, nàng cũng có thể miễn cưỡng ăn một miếng.

“Ăn đi.” Sở Mậu nhìn A Vu, nói.

A Vu nơm nớp lo sợ ngâm một sợi khoai tây, lúc sau vẫn chưa dám nhai.

“Không ăn được sao?” Sở Mậu sốt ruột hỏi.

A Vu lắc đầu, chậm rãi nhai, tiếp tục nuốt xuống. “Cực kỳ ngon. Hoàng thượng, thiếp thấy nếu người không làm Hoàng đế, làm đầu bếp nhất định dư sức nuôi sống mẹ con thiếp.”

Sở Mậu cười nói: “Nói linh tinh.”

Lại nói, A Vu thích ăn đồ Sở Mậu làm, ba tháng đầu tiên Sở Mậu nấu không dưới ba mươi ngày, bảo hộ được A Vu và thai nhi bình an qua ba tháng đầu tiên.

“Vì sao bụng vẫn chưa thấy lớn lên bao nhiêu?” A Vu mặc áo trong xoay trái xoay phải soi mình trước gương. “Không phải cục cưng quá nhỏ chứ?” A Vu hỏi Sở Mậu.

“Thường ba tháng còn chưa lộ bụng đâu, nhưng eo của nàng cũng lớn rõ thêm một chút rồi đấy, A Vu.” Sở Mậu lãnh đạm nói.

A Vu vuốt bụng mình, cảm giác không thể tin nổi trong đó lại chứa một cục cưng.

Sở Mậu đã tiến tới ôm lấy A Vu, hôn khẽ lên gương mặt nàng. “Đừng lo, không phải đã có trãm rồi sao?”

A Vu gật gật đầu, nàng không hiểu vì sao lại như vậy, mặc dù không nôn ọe gì nhưng lòng lại rất hoảng sợ.

Tối đến, A Vu mơ thấy ác mộng, thấy khắp thân mình đều là máu, đang nằm trên giường, bụng đau đớn như bị kim châm hay bị ai giẫm lên.

“Á!” A Vu thét lên chói tai, ngồi bật dậy, đầu đầy mồ hôi. Nàng còn chưa kịp tỉnh lại, đã được Sở Mậu ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lulling.

“Không sao đâu, không sao đâu, chỉ là ác mộng mà thôi.” Sở Mậu nhẹ nhàng an ủi A Vu, đợi nàng bình tĩnh lại mới hỏi: “Là ác mộng thế nào, A Vu?”

“Thiép mơ thấy mình nằm trên giường, toàn thân đều là máu, bụng rất đau.” A Vu áp mặt vào lòng Sở Mậu, run rẩy, cơn ác mộng kia quá đỗi chân thực. “Thiép sẽ không chết chứ, Cảnh Hồi?”

“Nói bậy bạ gì vậy!” Sở Mậu nhanh chóng gạt đi, thần sắc nghiêm nghị đẩy A Vu ra. “Đừng nói mấy lời như vậy nữa, A Vu, ta tình nguyện cả đời cũng không cần con cái.”

A Vu cũng biết mình đã dọa Sở Mậu, nhanh chóng gật đầu. “Thiép sai rồi, thiép bị ác mộng dọa cho sợ thôi.”

Trên thực tế, Sở Mậu còn sợ hãi hơn cả A Vu, kể từ lúc A Vu mang thai lòng chàng không một phút một giây bình tĩnh. Tục ngữ có câu: “Có mệnh uống canh gà, vô mệnh gặp Diêm vương”, ý nói mỗi lần phụ nữ mang thai sinh con giống một lần đao qua Quỷ môn quan, Sở Mậu làm sao có thể an tâm được? Chàng chỉ không dám nói ra, sợ sẽ dọa A Vu.

Đế Hậu âu lo như vậy khiến tất thảy thái y viện cũng âu lo theo, không ai dám đảm bảo Hoàng hậu nương nương có thể sinh con thuận lợi. Vì thế, kỳ chiêu hay đủ thể loại thứ gì cũng bày ra.

Điều kỳ quái nhất là Sở Mậu lại rất tin tưởng. Chàng nghe nói, phụ nhân dân gian thường dễ sinh hơn những phụ nhân được nuôi dưỡng cẩn thận trong khuê phòng đại viện hưởng cuộc sống nhung lụa giàu sang, thậm chí có nông phụ trước ngày sinh còn có thể làm chuyện nông trang.

Sở Mậu nghĩ ngợi thấy chuyện đó cũng có chút đạo lý, Khuông Lương Chi từng nói nên cho A Vu tích cực đi lại, đồng thời dạy nàng phương pháp hít thở. Ở đâu cũng nói phụ nhân mang thai cần hoạt động nhiều, không thể suốt ngày nằm được, vì thế Sở Mậu mỗi ngày đều bót chút thời gian cùng A Vu đi lại trong vườn.

Nghe chuyện nông phụ như vậy, Sở Mậu càng thêm tin tưởng, lập tức cho phủ Nội Vu chừa ra một khố đất để A Vu có thể làm việc nông trang.

Lúc A Vu được đưa tới khoảnh đất trống đó, mắt liền hoa lên. “Chàng nói để thiếp làm ruộng sao?” A Vu không dám tin nhìn Sở Mậu.

Sở Mậu nói: “Đừng lo, trẫm đã tìm người tới dạy nàng rồi, chúng ta không làm ruộng thật, nàng không chịu nổi mùi nước mùi phân chúng ta sẽ không bón phân, cái chính là nàng cần thường xuyên vận động, lúc chuyển dạ

mới dẽ sinh được.”

“Thiép không muôn.” A Vu cảm thấy chuyện này thật quá hoang đường, quá tức cười rồi.

Đáng tiếc Sở Mậu tuy mọi chuyện đều nghe theo A Vu nhưng riêng chuyện này lại một bước không lui. “Không được. Nàng cứ thử đi, được không A Vu?” Sở Mậu nắm tay A Vu, bắt đầu hôn nhẹ lên ngón tay nàng.

Sở Mậu đã nói như vậy, A Vu cũng chỉ biết gật đầu mà thôi.

Sau đó, mỗi ngày nàng đều đến cho có mặt, đương nhiên công việc đều do phụ nhân kia làm, A Vu cùng lăm cung chỉ vẩy vẩy chút hạt giống mà thôi.

Một hôm A Vu nhàn hạ hỏi chuyện Hà Hoa tỷ kia: “Nghe nói nông phụ các tỷ sinh em bé rất giỏi phải không?”

Hà Hoa tỷ lau mồ hôi, cười nói: “Còn không phải sao, như thằng tiểu tử nhà ta này, hôm đó ta còn đang gặt cải dầu, tiểu tử đó nhịn không được muôn chui ra, ta cố gặt xong đi về nhà, tự đun lấy nồi nước, năm đó “a a” mấy cái, nó liền chui tot ra, ta lấy kéo cắt cuống rốn, quần tã vào rồi lại tiếp tục làm việc. Cha nó về còn không biết ta đã sinh nữa kìa.”

Lời Hà Hoa tỷ khiến A Vu cười ngặt nghẽo, buỗi tối về nhà kể lại cho Sở Mậu nghe vẫn không nhịn được cười. “Nàng ta còn nói tiểu tử nhà nàng ta vừa “a” một cái liền chui ra, chàng nói có buồn cười không?”

Sở Mậu nhịn không được bật cười, thầm nghĩ nếu có kỹ năng đó của Hà Hoa tỷ nhất định có thể khiến A Vu thoái mái.

Ngày tháng lại trôi đi, A Vu đã mang thai tới tháng thứ bảy, ăn uống rất tốt, buổi sáng có thể ăn bốn chiếc bánh bao thịt tươi rau cải, Sở Mậu kinh hãi

thốt lên: “A Vụ, nàng không thể ăn thêm nữa đâu.”

A Vụ dẫu môi nói: “Nhưng thiếp đói.”

Sở Mậu lau miệng cho A Vụ, nói: “Không phải Khương Lượng Chi đã dặn nêu bào thai trong bụng quá lớn lúc sinh sẽ bị thương sao? Hơn nữa, nàng nhìn xem đã hai cầm rồi, còn cái eo bánh mì này nữa.” Sở Mậu nhẹ nhàng nhéo nhéo lưng A Vụ.

A Vụ lập tức thẹn quá hóa giận. “Bây giờ chàng ghét bỏ thiếp sao đêm qua không ghét bỏ luôn đi, không nói được gì dễ nghe, nhìn nhà người ta...”

A Vụ nghĩ tới lại bắt đầu khóc, nàng hồn hồn như vậy, chàng còn tự nhiên ghét bỏ nàng.

Sở Mậu đau đầu váng óc. “Ta không hề có ý đó, chẳng phải sợ nàng sau này chuyển dạ sinh con sẽ đau đớn sao? Nàng nghĩ kĩ mà xem, nếu thai càng lớn sau này chẳng phải nàng sẽ càng bị già vò sao?”

A Vụ vẫn khóc thút thít không thèm để ý.

Sở Mậu dỗ A Vụ, từ bé ngoan, bảo bối ngoan, hảo tổ tông... đều đem ra gọi, nhưng tất thảy đều vô hiệu.

“Được rồi, nàng nói đi, muốn ta phải thế nào đây, A Vụ.” Sở Mậu hoàn toàn đầu hàng rồi.

A Vụ ngẩng đầu nhìn Sở Mậu, nói: “Thiếp cũng không biết nữa.” A Vụ nức nở ngẩng đầu tiếp. “Nhưng thiếp không thể kiềm chế được.”

Cảm xúc của phụ nhân mang thai chợt đến chợt đi, xoắn xuýt không hiểu nổi.

Bất kể thế nào, Hoàng đế bệ hạ vẫn phải chịu đựng, chịu thǎng tới ngày A Vụ sinh.

Thật không may hôm đó đúng vào ngày lâm triều. Ban đêm, bụng A Vụ cứ cách nửa canh giờ lại đạp một lần, nàng sợ ảnh hưởng tới giấc ngủ của Sở Mậu, căn bản không dám nói ra. Càng gần tới ngày dự sinh, Sở Mậu lại càng căng thẳng, thậm chí còn căng thẳng hơn người đang mang thai là nàng, thường xuyên nửa đêm canh ba đứng lên đi lòng vòng, A Vụ rất lo sẽ khiến Sở Mậu sơ hãi.

Huống hồ mấy tháng nay, A Vụ đã bắt đầu hiểu được chuyện sinh nở, từ lúc đau bụng bắt đầu có quy luật tới khi sinh còn khoảng nửa ngày nữa, không cần gấp.

Cho nên lúc Sở Mậu lâm triều rồi, A Vụ mới chậm rãi nhắc cái bụng tròn vo rời giường. “Hôm nay không ăn cháo, lấy cơm cho ta.” A Vụ phân phó.

“A, ta muốn ăn ót hổ phách.” A Vụ kén chọn nói.

Người trong trù phòng đã sớm quen với chuyện Hoàng hậu nương nương gọi món bất thình linh, mấy chục người chung tay phục vụ một mình Hoàng hậu, đương nhiên cái gì cũng chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể đáp ứng sự soi xét của A Vụ.

“Không được, còn cả thịt hầm Xuyên Thục nữa.” A Vụ nói.

A Vụ ăn xong hai bát cơm, còn ăn thêm một cái bánh phỉ thủy, một bánh cuộn hạt thông, một cái bánh hoàng kim tô rồi mới thỏa mãn sờ bụng mình. “Mời thái y và bà đỡ tới tây sương đi.”

Lúc ấy, Minh Tâm và Minh Tuệ hầu hạ bên thân liền mềm nhũn quỳ

xuống. Ai mà ngờ được Hoàng hậu nương nương thường ngày hơi động chút đã cả kinh tới lúc chuyển dạ sinh con lại trấn định đến thế, thậm chí còn dọa chết Minh Tâm và Minh Tuệ. Hai thị bắt đầu lao ra khỏi điện, cả hai còn bị vấp cửa té nhào.

Tây sương đã sớm được chuẩn bị đâu vào đó chờ A Vụ lâm bồn, nàng không thích phòng không có cửa sổ, Sở Mậu nào có thể không thuận theo ý nàng, tây sương này là do chàng cùng thái y và các bà đỡ bố trí cẩn thận, hôm nay rốt cuộc đã được dùng tới.

Phản ứng của thái y và bà đỡ khi nghe tin Hoàng hậu nương nương đau bụng sắp sinh cũng hết như Minh Tâm và Minh Tuệ, bọn họ hoảng loạn té nhào nhưng trong lòng cực kỳ cao hứng, những ngày tháng khô sở cuối cùng cũng chấm dứt rồi.

Bên kia đã sớm có tiểu thái giám chạy tới báo cho Lý Đức Thuận. Lý Đức Thuận vừa nghe tin liền cuống quýt luồn ra cạnh bệ rồng, ra hiệu cho Sở Mậu.

Sở Mậu đứng lên, trong lúc vội vàng còn động vào ống hương bên cạnh, vội nói: “Bãi triều, bãi triều.”

Thấy dáng vẻ Gia Hòa Đế bệ hạ như vậy, người thông minh liền đoán ra ngay Hoàng hậu nương nương đã chuyển dạ rồi.

Lúc Sở Mậu đến, A Vụ đã nằm trên giường sinh trong tây sương. Chàng vừa tính đi vào trong liền bị Thôi Thị giữ lại. “Hoàng thượng đừng vào.”

Nếu là người khác ngăn trở, Sở Mậu đã sớm một bước đá văng nhưng nhạc mẫu đích thân lên tiếng, chàng không thể không nghe được.

Lúc này A Vụ cũng cho người truyền ra ngoài: “Hoàng hậu nương

nương mong Hoàng thượng ngàn vạn lần chớ vào.”

A Vu hiện giờ đau đớn đến cùng cực, tóc tai ướt đẫm, nàng tuyệt đối không muốn để Sở Mậu thấy dáng vẻ của mình hiện tại.

Sở Mậu bên ngoài chờ đến độ tâm hoảng ý loạn, đứng ngồi không yên. Lý Đức Thuận thấy tay chàng siết chặt cứng đến nỗi gân xanh, sắc mặt trắng bệch, người không biết còn tưởng chàng mới chính là kẻ sinh con.

Ngay lúc Sở Mậu chờ tới lúc muôn đập cửa phòng sinh tiến vào chợt thấy A Vu hét lên thảm thiết: “Mẫu thân, mẫu thân!”

Một lát sau, A Vu lại gào lên: “Mẫu thân, mẫu thân!”

Tiếng khóc nức nở khiến chàng vô cùng đau đớn, lúc A Vu bắt đầu kêu: “Cảnh Hối, Cảnh Hối!” thì nước mắt Sở Mậu cũng bật ra.

Lý Đức Thuận và mọi người xung quanh đều quay mặt, nào dám nhìn Hoàng đế nhỏ lệ.

Sở Mậu bắt đầu từng bước tiến lại, Lý Đức Thuận nhanh chân lao tới quỳ xuống ôm lấy chân Sở Mậu. “Hoàng thượng, Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đã phân phó, tuyệt đối không để người vào.” Lý Đức Thuận không dám nói mấy lời như nữ nhân sinh con là chuyện xui xẻo, người đang sinh con trong đó là Hoàng hậu nương nương. Lời này nói ra lúc đó cũng không quan trọng, nhưng qua rồi nhất định sẽ bị tính toán rạch ròi.

A Vu nằm trên giường, đã ngưng kêu gào bởi bà đỡ liên tục dặn nàng phải giữ sức bằng không không thể sinh được con ra. Nhưng A Vu vô cùng hoảng hốt, nàng đau đớn mất ý thức, mơ mơ màng màng tựa như đã lạc tới một nơi khác.

Đó là một căn phòng tối đen không có cửa sổ, bên trong có rất nhiều

người cùng xúm vào, có một nữ nhân đang kêu gào. A Vu lướt qua người đó, người phụ nữ đó đang sinh con, tóc đã ướt đẫm mồ hôi bết chặt lại, cơ hồ có thể chảy thành giọt, sắc mặt nàng ta trắng bệch, răng cắn chặt lấy một thanh côn gỗ, tay bám vào thành giường, thê thảm không kể xiết, A Vu thực không dành lòng nhìn.

Chỉ thấy một bà tử to béo bên cạnh nói: “Không được, đứa trẻ lớn quá, không ra được, còn dây dưa nữa sẽ chết mất.”

Bên cạnh có người chạy vọt ra ngoài. “Hoàng thượng, bà đỡ nói mẹ và con chỉ có thể giữ được một.”

A Vu nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên: “Giữ lấy đứa trẻ.”

Sau đó A Vu liền thấy bàn tay bà đỡ vươn vào, nữ nhân kia đau khổ quay đầu lại. A Vu cơ hồ sợ đến hồn phi phách tán, bởi người đó có gương mặt giống nàng như đúc.

A Vu cuối cùng cũng nhớ ra người đó - Vinh Toàn của kiếp trước.

Hóa ra, sau này nàng ta cũng vào cung, trở thành phi tần của Sở Mậu, đứa con duy nhất của Sở Mậu do nàng ta sinh ra, còn nàng ta qua đời vì sinh khó.

A Vu mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm thấy mặt mũi đau rát, nàng có cảm giác ai đó đang tát vào mặt mình. A Vu cảm thấy thật căm phẫn, kẻ nào ăn gan hùm mật báo mới dám đánh nàng, xem nàng trùng trị hắn thế nào đây!

A Vu mở choàng mắt ra, liền thấy Sở Mậu ngay trước mặt mình.

“Cảm tạ trời đất, Hoàng hậu nương nương đã tỉnh lại rồi.” Tất cả bà tử ở bên đều nhẹ nhàng thở phào một tiếng, trong một khoảnh khắc họ có cảm giác mình sắp chết đến nơi. Ngoài bình phong, thái y quỳ rạp trên đất nghe

nói Hoàng hậu đã tinh đều thở phào lau mồ hôi đầy trên trán, lòng cảm tạ trời đất phù hộ.

A Vu thấy mặt Sở Mậu còn đáng sợ hơn cả mặt mình, tựa như vừa trông thấy quỷ. “Cảnh Hối.” Nước mắt A Vu bắt đầu tuôn trào, nàng sợ mình có lẽ không thoát được ải này. Vinh Toàn rồi sẽ chết vào ngày hôm nay.

“Xin lỗi.” A Vu không còn sức nói nữa, nhưng vẫn liều mạng nói ra mấy tiếng: “Giữ... giữ đứa trẻ.”

Ánh mắt Sở Mậu như Tu La, đỏ rực như máu. “A Vu, dũng cảm thêm một chút, ta không thể thiêu nàng được, van cầu nàng...” Sở Mậu khóc nắc lên như con trẻ, quỳ gối bên mình A Vu, nắm tay nàng. “Van cầu nàng, van cầu nàng...”

A Vu không hề muốn chết, những ngày qua quả thực rất ý vị, hơn nữa nàng không dám nghĩ tới chuyện không còn mình Sở Mậu sẽ ra sao, nàng không nỡ bỏ mặc chàng đau khổ giữa thế gian.

Ngón tay A Vu cơ hồ đã siết chặt, rạch vào mạch máu Sở Mậu. “Đúng, đúng là như vậy, chính là vậy đây, A Vu... A Vu...” Sở Mậu mừng như điên thấy A Vu bóp chặt tay mình, hận không thể mặc nàng chặt đứt tay chàng.

“Thấy đâu, thấy đâu rồi.” Trong phòng truyền ra âm thanh còn xán lạn hơn cả khói pháo hoa.

A Vu chỉ cảm thấy bụng mình mềm xuống, liền ngất đi.

Lúc A Vu tỉnh lại thì phòng sinh đã sớm được xử lý sạch sẽ, nàng vừa mở mắt liền bắt gặp gương mặt râu ria của Sở Mậu.

“Là con trai hay con gái?” A Vu hỏi.

“Là Thái tử.” Sở Mậu kéo tay A Vu qua, áp lên mặt mình đáp.

“Không phải chàng nói phải sinh tận ba con trai, sau đó xem ai thích hợp mới phong làm thái tử sao?” A Vu nói.

“Sinh một đứa như vậy đã khiến ta mất quá nửa mạng, có một là được rồi.” Sở Mậu khẽ hôn lên trán A Vu. “Chúng ta chỉ sinh một đứa thôi.” Sở Mậu lặp lại lần nữa, như thể sợ A Vu không đồng ý.

Kỳ thực bản thân A Vu cũng sợ vô cùng, vuốt mặt Sở Mậu nói: “Đồ ngốc, thiếp không bỏ được người.”

Sở Mậu không dám nói cho A Vu, lúc bàn tay chàng đặt dưới mũi A Vu không thấy hơi thở cảm giác trong lòng ra sao.

“Lên trời xuống đất, trẫm đều tìm được nàng.” Sở Mậu hôn vào lòng bàn tay A Vu. “Nàng nghỉ ngơi một lát đi, Thái tử được đưa đi ăn rồi, khi nào trở lại sẽ cho nàng nhìn.”

A Vu khép mắt lại.

-HẾT-

Ngoại truyện

Chuyện vụn vặt

(1)

Mùng Sáu tháng Tư năm sau, Nhị Đản tròn một tuổi. Theo lệ thường, vào ngày này sẽ tổ chức cho con trẻ chọn các món đồ đặt quanh mình, Sở Mậu bèn chuẩn bị cho Nhị Đản một chiếc ngọc ân, A Vu chuẩn bị cho Nhị Đản một cuốn sách và một cây kiếm gỗ, hy vọng sau này Nhị Đản lớn lên vẫn võ song toàn.

Kỳ vọng của phụ mẫu đều vô cùng tốt đẹp, nhưng Sở Nhị Đản ngồi trên bàn, bất kể xung quanh chọc ghẹo tới đâu đều mặt lạnh bất động.

“Thiép đã nói với chàng rồi, lúc thiép mang thai chàng không được hung hăng với thiép, chàng liếc mắt một cái đều phải thuận theo chàng cả.” A Vu giật chân nói.

Phụ hoàng Sở Mậu rõ ràng bình thản hơn mẫu hậu A Vu.

“Lý Đức Thuận, lấy một chậu nước tới đây.” Sở Mậu phân phó. “Nhớ kĩ phải dùng chậu men xanh có hình cá giỡn bông sen.”

Lý Đức Thuận mau chóng bê nước về.

A Vu thấy Sở Mậu thả bảo ân vào chậu nước, cọ rửa rồi dùng ba phiến vải bối Tùng Giang trắng như tuyết thẩm khô nước, đặt lên góc phiến gấm màu hoàng kim.

A Vu liền thấy Sở Nhị Đản ngay lập tức hướng qua bảo ân, ôm chặt lấy nó, dùng bốn chiếc răng cửa bé xíu của mình cà lên đó, cắn “rột rột rột rột”,

nước miếng cơ hồ dính dày mặt ấn, đúng là đức hạnh hệt như phụ thân.

A Vu đã thua Sở Mậu trên mọi mặt trận tuyệt không thể thua luôn ở trò đoán tương lai qua đồ vật này được, bởi nàng và Sở Mậu đã đặt cược, nếu Sở Mậu thắng A Vu sẽ phải lặp lại cơn ác mộng Quy Điền Viên, lúc này Hoàng đế bệ hạ diễn vai sơn tặc.

A Vu vỗ tay với Nhị Đản. “Đản Đản, Đản Đản, xem mẫu hậu con này.”

Nhị Đản ôm bảo ấn thoảng nhìn qua A Vu, A Vu nhanh chóng cầm khăn lụa lau lau thanh kiếm gỗ, càng đặc biệt lau chùi cả cuốn *Giám cổ tri kim*.

Sở Nhị Đản cực kỳ ghét bỏ liếc mắt trông đi.

“Đản Đản, Đản Đản, cục cưng bé nhỏ.” A Vu bắt đầu vỗ tay, hấp dẫn sự chú ý của Đản Đản, sau đó cũng bỏ kiếm gỗ vào chậu nước rửa qua.

Lúc này Sở Nhị Đản quyết định bỏ bảo ấn sang bên, bỏ nhào tới cắn cây kiếm gỗ.

A Vu cảm động rót nước mắt, nhưng vừa nghĩ tới chuyện sau đó phải bỏ *Giám cổ tri kim* tuyệt bản vào chậu nước giặt rửa, A Vu liền cảm thấy muốn khóc.

(2)

Sở Nhị Đản cực kỳ thích liếm gặm cuốn *Giám cổ tri kim* đã được rửa qua nước, Sở Mậu ôm lấy Sở Nhị Đản đọc từng chữ, từng chữ nhắc cho nó nhớ.

Đọc tới chữ “Giới”, Sở Nhị Đản lại lè lưỡi liếm liếm, Sở Mậu bèn gõ

nhip nói: “Vậy gọi là “Giới” đi.”

Giới, tức là ban phúc vậy.

Sở Giới. Lúc chọn tên để đặt, A Vu từng nhắc tới chữ này, kết quả bị Gia Hòa Đế đâu rùa gạt phắt đi, không ngờ hôm nay Sở Nhị Đản lại chọn, mà phụ thân nó cũng đồng tình, thứ đãi ngộ này khiến A Vu trọn mắt há miệng.

A Vu nhìn Sở Mậu. “Chàng không chọn nổi một cái tên cho con sao?”

Sở Mậu gãi gãi mũi đáp: “Nói bậy, khó nhất là được Tiếu Giới của chúng ta thích.”

Sở Giới lại liếm liếm như đồng tình.

Dù sao cái tên Tiếu Giới vẫn dùng để gọi được.

(3)

A Vu bế Tiếu Giới dạy nó tập nói, đứa nhỏ này trời sinh trầm ổn, A Vu mất rất nhiều thời gian cố gắng vẫn không thể dạy nó nói được một từ “mẫu hậu”, nàng không khỏi hoài nghi có phải nó đã bị u mê bởi cái tên “Nhị Đản” trước kia không.

“Tiếu Giới, gọi mẫu hậu đi.” Mỗi ngày của A Vu đều bắt đầu bằng câu này, ai bảo câu đầu tiên Tiếu Giới mở miệng nói chính là “Cha”. Chuyện này khiến A Vu không phục, hơn thế Tiếu Giới cũng đủ biết đúng một câu “Cha”.

Tiếu Giới không thể hiểu được nỗi thống khổ của A Vu, nó liếc nhìn A Vu, say sưa gặm ngón tay.

“Mẫu hậu.” A Vu từng chữ từng chữ răn dạy đứa bé, vô cùng nhẫn nại.

A Vu kiên nhẫn lặp đi lặp lại dạy Tiểu Giới không dưới mười lần, Tiểu Giới cắn ngón tay không được gì, liếc mắt nhìn A Vu.

“Bảo bối à.” Dịu dàng ám áp.

A Vu phân vân có phải tai mình đã bị hỏng rồi không, trái quay phải nhìn bốn phía, rõ ràng không có ai ngoài Sở Mậu ngồi đối diện đang phê duyệt tấu Chương. Lúc này nàng mới tin rằng hai chữ này do Sở Giới nói ra.

“Là mẫu hậu.” A Vu sửa lại.

“Bảo bối.” Tiểu Giới đưa tay ra, hết chỉ Sở Mậu lại chỉ sang A Vu, dáng vẻ như muốn nói với A Vu, người sai rồi.

“Từ giờ không được ngủ cùng chúng ta nữa!” A Vu thẹn quá hóa giận buông lại một câu.

Đến tối, A Vu tắm táp xong xuôi, vận áo sa dài mỏng tang, định bụng sẽ cùng Sở Mậu ôn lại chút chuyện xưa. Kết quả Sở Mậu tiến vào còn kéo theo một cục nợ bám trên đùi, chàng khó nhọc lết từng bước, cục nợ lảo đảo chạy theo.

A Vu trùng mắt nhìn Sở Mậu, Sở Mậu trùng mắt nhìn Tiểu Giới.

“Cha...” Tiểu Giới bám chặt lấy chân Sở Mậu.

“A Vu.” Sở Mậu ngẩng đầu nhìn A Vu.

A Vu trùng mắt nhìn cặp phụ tử không coi ai ra gì kia một cái, thấy Tiểu Giới hồn hển leo lên giường đánh một giấc say sưa.

Để download thêm nhiều ebook ngôn tình khác, các bạn có thể truy cập địa

chi

facebook.com/ebookngontinhmienphi

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ FB.COM/EBOOKNGONTINHMIENPHI